
KSIĘGA MORMONA

KOLEJNE ŚWIADECTWO
O JEZUSIE CHRYSZCIE

KSIĘGA MORMONA

Kolejne świadectwo
o Jezusie Chrystusie

Wydane przez
Kościół Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich
Salt Lake City, stan Utah, USA

Pierwsze wydanie w języku angielskim opublikowano
w Palmyrze w stanie Nowy Jork w USA w 1830 roku

Uwagi i propozycje prosimy przesyłać na adres e-mail:
scriptures@ChurchofJesusChrist.org lub pocztą na adres:
Scriptures Coordination, 50 East North Temple Street, 24th Floor,
Salt Lake City, UT 84150-3220 USA.

© 2020 by Intellectual Reserve, Inc.
All rights reserved.

Printed in the United States of America 12/2020

English approval: 3/15

Translation approval: 3/15

Translation of the Book of Mormon
Polish

KSIĘGA MORMONA

DZIEJE SPISANE

RĘKĄ MORMONA

NA PŁYTACH

W OPARCIU O KRONIKI Z PŁYT NEFIEGO

Przeto jest to streszczenie kroniki ludu Nefiego oraz Lamanitów. Jest ona napisana do Lamanitów, którzy są resztką z domu Izraela, a także do Żydów i ludzi innych wyznań. Została napisana zgodnie z przykazaniem, a także w duchu proroctwa i objawienia. Napisana i zapieczętowana, i ukryta dla Pana, aby nie została zniszczona. Aby została ujawniona darem i mocą Boga w celu jej przetłumaczenia. Zapieczętowana ręką Moroniego i ukryta dla Pana, aby jej ujawnienie nastąpiło we właściwym czasie przez ludzi innych wyznań. Jej tłumaczenie to dar Boga.

Streszczenie obejmuje także kroniki z Księgi Etera, która jest kroniką ludu Jereda, rozproszonego, gdy Pan pomieszał mowę ludziom budującym wieżę, aby dostać się do nieba. Ma na celu pokazanie resztkę z domu Izraela, jak wielkich rzeczy dokonał Pan dla ich ojców i aby poznali przymierza Pana i wiedzieli, że nie są odrzuceni na zawsze. A także, aby przekonać Żydów i ludzi innych wyznań, że JEZUS jest CHRYSTUSEM, WIECZNYM BOGIEM, objawiającym się wszystkim narodom. I jeśli znajdą się tutaj błędy, są one błędami ludzi; przeto nie potępiajcie tego, co pochodzi od Boga, abyście mogli okazać się bez skazy przed tronem sędziowskim Chrystusa.

PIERWOTNY PRZEKŁAD Z PŁYT NA JĘZYK ANGIELSKI:
JÓZEF SMITH JUN.

SPIS TREŚCI

Wstęp	VII
Świadectwo Trzech Świadców	IX
Świadectwo Ośmiu Świadców	IX
Świadectwo Proroka Józefa Smitha	XI
Krótkie wprowadzenie	XV
Ilustracje	XVII
I Ks. Nefiego	1
II Ks. Nefiego	61
Ks. Jakuba	136
Ks. Enosa	157
Ks. Jaroma	160
Ks. Omniego	162
Słowa Mormona	165
Ks. Mosjasza	167
Ks. Almy	239
Ks. Helamana	433
III Nefi — Ks. Nefiego	478
IV Nefi — Ks. Nefiego	545
Ks. Mormona	550
Ks. Etera	572
Ks. Moroniego	608
Przewodnik po pismach świętych	1
Chronologia.	221
Harmonia Ewangelii.	227

WYKAZ SKRÓTÓW

<i>Stary Testament</i>		Mich.	Ks. Micheasza	II Jana	II List Jana
I Mojż.	I Ks. Mojżeszowa	Nah.	Ks. Nahuma	III Jana	III List Jana
II Mojż.	II Ks. Mojżeszowa	Hab.	Ks. Habakuka	Judy	List Judy
		Sof.	Ks. Sofoniasza	Obj.	Objawienie Jana
III Mojż.	III Ks. Mojżeszowa	Ag.	Ks. Aggeusza	<i>Księga Mormona</i>	
IV Mojż.	IV Ks. Mojżeszowa	Zach.	Ks. Zachariasza	I Nefi	I Ks. Nefiego
		Mal.	Ks. Malachiasza	II Nefi	II Ks. Nefiego
V Mojż.	V Ks. Mojżeszowa	<i>Nowy Testament</i>			
		Mat.	Ew. Mateusza	Jakub	Ks. Jakuba
Joz.	Ks. Jozuego	Mar.	Ew. Marka	Enos	Ks. Enosa
Sędz.	Ks. Sędziów	Łuk.	Ew. Łukasza	Jar.	Ks. Jaroma
Rut	Ks. Rut	Jan	Ew. Jana	Omn	Ks. Omniego
I Sam.	I Ks. Samuela	Dz.	Dzieje	Sł. Morm.	Słowa Mormona
II Sam.	II Ks. Samuela		Apostolskie	Mos.	Ks. Mosjasza
I Król.	I Ks. Królewska	Rzym.	List do Rzymian	Alma	Ks. Almy
II Król.	II Ks. Królewska	I Kor.	I List do Koryntian	Hel.	Ks. Helamana
I Kron.	I Ks. Kronik			III Nefi	III Nefi — Ks. Nefiego
II Kron.	II Ks. Kronik	II Kor.	II List do Koryntian	IV Nefi	IV Nefi — Ks. Nefiego
Ezdr.	Ks. Ezdrasza	Gal.	List do Galacjan	Morm.	Ks. Mormona
Neh.	Ks. Nehemiasza	Efez.	List do Efezjan	Eter	Ks. Etera
Est.	Ks. Estery	Fil.	List do Filipian	Mor.	Ks. Moroniego
Job	Ks. Joba	Kol.	List do Kolosan	<i>Doktryna i Przymierza</i>	
Ps.	Ks. Psalmów	I Tes.	I List do Tesaloniczan	DiP	Doktryna i Przymierza
Przyp.	Przypowieści Salomona	II Tes.	II List do Tesaloniczan	Dekl. ofic.	Deklaracja oficjalna
Kazn.	Ks. Kaznodziei Salomona	I Tym.	I List do Tymoteusza	<i>Perła Wielkiej Wartości</i>	
PnP	Pieśń nad Pieśniami	II Tym.	II List do Tymoteusza	Mojż.	Ks. Mojżesza
Iz.	Ks. Izajasza	Tyt.	List do Tytusa	Abr.	Ks. Abrahama
Jer.	Ks. Jeremiasza	Filem.	List do Filemona	J.S. — Mat.	Józef Smith — Ew. Mateusza
Treny	Treny	Hebr.	List do Hebrajczyków	J.S. — Hist.	Józef Smith — Historia
Ez.	Ks. Ezechiela	Jak.	List Jakuba	Art. wiary	Artykuły wiary
Dan.	Ks. Daniela	I Piotra	I List Piotra		
Oz.	Ks. Ozeasza	II Piotra	II List Piotra		
Joel	Ks. Joela	I Jana	I List Jana		
Am.	Ks. Amosa				
Abd.	Ks. Abdiasza				
Jon.	Ks. Jonasza				

Inne skróty i objaśnienia

Tłum. J.S.	Tłumaczenie Józefa Smitha
PPŚ	Przewodnik po pismach świętych
HEBR.	Inne tłumaczenie z języka hebrajskiego
GR.	Inne tłumaczenie z języka greckiego
tz.n.	Wyjaśnienie idiomów i wyrazów trudnych
tj.	Wyjaśnienie archaizmów

WSTĘP

Księga Mormona jest tomem pisma świętego podobnym do Biblii. Opisano w niej, jak Bóg postępował z pradawnymi mieszkańcami kontynentów amerykańskich, i zawiera pełnię wiecznej ewangelii.

Księga została spisana przez wielu starożytnych proroków w duchu prorocstwa i objawienia. Ich słowa, zapisane na płytach ze złota, zostały przytoczone i streszczone przez proroka-historyka o imieniu Mormon. Kronika podaje dzieje dwóch wielkich cywilizacji. Jedna z nich przybyła z Jerozolimy w roku 600 p.n.e., a później rozdzieliła się na dwa narody: Nefitów i Lamanitów. Druga przybyła znacznie wcześniej, gdy Pan pomieszał mowę ludziom budującym wieżę Babel. Grupa ta to naród Jeredytów. Po kilku tysiącach lat wszyscy ulegli zagładzie, z wyjątkiem Lamanitów, którzy byli wśród przodków Indian.

Kulminacyjnym wydarzeniem opisanym w Księdze Mormona jest osobista posługa Pana Jezusa Chrystusa wśród Nefitów wkrótce po Jego zmartwychwstaniu. Księga Mormona podaje doktryny ewangelii, wyjaśnia plan zbawienia i naucza, co ludzie muszą czynić, aby osiągnąć spokój ducha podczas tego życia i wieczne zbawienie w życiu przyszłym.

Gdy Mormon skończył swój zapis, przekazał zapisy swemu synowi Moroniemu, który, dopisawszy kilka słów od siebie, ukrył płyty we Wzgórzu Kumorah. 21 września 1823 roku ten sam Moroni, będąc wówczas okrytą chwałą i zmartwychwstałą istotą, ukazał się prorokowi Józefowi Smithowi i dał mu instrukcje co do tego pradawnego zapisu i celu jego przetłumaczenia na język angielski.

W odpowiednim czasie płyty zostały przekazane Józefowi Smithowi, który przetłumaczył je darem i mocą Boga. Obecnie owa kronika jest wydana w wielu językach jako nowe i dodatkowe świadectwo, że Jezus Chrystus jest Synem Boga żywego i że wszyscy, którzy przyjdą do Niego i będą przestrzegać praw i obrzędów Jego ewangelii, mogą zostać zbawieni.

O tej kronice Prorok Józef Smith rzekł: „Powiedziałem braciom, że Księga Mormona jest bardziej poprawna niż jakakolwiek inna księga na ziemi, że stanowi kamień zwornikowy naszej religii, i że przybliży do Boga ludzi przestrzegających jej nauk bardziej niż jakakolwiek inna księga”.

Poza Józefem Smithem również jedenastu osobom Pan umożliwił zobaczenie złotych płyt na własne oczy, aby byli szczególnymi świadkami prawdy i boskiego pochodzenia Księgi Mormona. Ich spisane

świadcstwa są podane tutaj jako „Świadcstwo Trzech Świadców” oraz „Świadcstwo Ośmiu Świadców”.

Zapraszamy wszystkich ludzi na całym świecie do przeczytania Księgi Mormona i rozważenia w sercu jej przesłania, a następnie do modlitwy do Boga, Wiecznego Ojca, w imię Chrystusa z zapytaniem, czy księga ta jest prawdziwa. Ci, którzy postąpią w ten sposób i zapytają z wiarą, mocą Ducha Świętego otrzymają świadectwo jej prawdziwości i boskiego pochodzenia (zob. Mor. 10:3–5).

Ci, którzy otrzymają to boskie świadectwo od Ducha Świętego, poznają także Jego mocą, że Jezus Chrystus jest Zbawicielem świata, że Józef Smith jest Jego objawicielem i prorokiem w ostatnich dniach oraz że Kościół Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich jest królestwem Pana ponownie ustanowionym na ziemi w przygotowaniu na Drugie Przyjście Mesjasza.

ŚWIADECTWO TRZECH ŚWIADKÓW

Wszystkim narodom, plemionom, językom i ludom, do których dotrze to dzieło, niech będzie wiadome, że przez łaskę Boga Ojca i naszego Pana Jezusa Chrystusa ujrzeliśmy płyty zawierające te kroniki będące historią ludu Nefiego, jak też ich braci Lamanitów oraz ludu Jereda, który przybył ze wspomnianej wcześniej wieży. Wiemy również, że zostały one przetłumaczone darem i mocą Boga, gdyż Jego głos nam to oświadczył; przeto wiemy z całą pewnością, że dzieło to jest prawdziwe. Poświadczamy także, że widzieliśmy wyryte na płytach grawerunki i że zostały nam one pokazane mocą Boga, a nie człowieka. I oświadczamy z całą powagą, że anioł Boży zstąpił z nieba, przynosząc te płyty i rozkładając je przed naszymi oczyma, że zobaczyliśmy je oraz wyryte na nich grawerunki; i wiemy, że dzięki łasce Boga Ojca i naszego Pana, Jezusa Chrystusa, zobaczyliśmy te rzeczy i dajemy świadectwo o ich prawdziwości. I jest to zdumiewające w naszych oczach. Niemniej głos Pana nakazał nam, abyśmy dali temu świadectwo; przeto świadczymy o tym, aby być posłusznymi przykazaniom Boga. I wiemy, że jeśli pozostaniemy wierni w Chrystusie, oczyścimy nasze szaty z krwi wszystkich ludzi i okażemy się bez skazy przed tronem sędziowskim Chrystusa, i będziemy żyć z Nim wiecznie w niebiosach. Chwała niech będzie Ojcu i Synowi, i Duchowi Świętemu, który jest jednym Bogiem. Amen.

OLIVER COWDERY
DAVID WHITMER
MARTIN HARRIS

ŚWIADECTWO OŚMIU ŚWIADKÓW

Wszystkim narodom, plemionom, językom i ludom, do których dotrze to dzieło, niech będzie wiadomym, że Józef Smith jun., tłumacz tego dzieła, pokazał nam płyty, o których mowa, a które wyglądały na zrobione ze złota; a ile płyt ów Józef Smith przetłumaczył, tyle dotykaliśmy naszymi rękoma; i widzieliśmy także wyryte na nich grawerunki; wszystko to miało wygląd pradawny i było misternej roboty. I o tym świadczymy z całą powagą, że Józef Smith pokazał

nam te płyty, bo widzieliśmy je i trzymaliśmy je w naszych rękach, i wiemy z całą pewnością, że Józef Smith ma płyty, o których mówimy. I składamy nasze podpisy, aby dać światu świadectwo o tym, co widzieliśmy. I nie kłamiemy, czego Bóg jest świadkiem.

CHRISTIAN WHITMER	HIRAM PAGE
JACOB WHITMER	JOSEPH SMITH SEN.
PETER WHITMER JUN.	HYRUM SMITH
JOHN WHITMER	SAMUEL H. SMITH

ŚWIADECTWO PROROKA JÓZEFA SMITHA

Słowa proroka Józefa Smitha o okolicznościach ujawnienia Księgi Mormona:

„Wieczorem [...] dwudziestego pierwszego września [1823 r.] [...] oddałem się modlitwie i błagałem Wszechmocnego Boga [...].

Kiedy tak prosiłem Boga, ujrzałem światło w swoim pokoju, które nasilało się, aż w pokoju stało się jaśniej niż w południe, i natychmiast przy łóżku pojawiła się postać stojąca w powietrzu, bowiem stopy jej nie dotykały podłogi.

Miała ona na sobie luźną szatę najwspanialszej bieli. Biel ta przewyższała wszystko, co kiedykolwiek widziałem na świecie; nie wyobrażałem sobie także, aby jakaś ziemską rzecz mogła być tak niezmiernie biała i pełna blasku. Dłonie jej były odkryte, jako też ramiona nieco powyżej nadgarstka; stopy miała bose, jako i nogi powyżej kostek. Głowa i szyja były także odsłonięte. Widziałem, że miała na sobie tylko tę szatę, która się rozchyłała, tak że widziałem jej tors.

Nie tylko szata postaci była niezmiernie biała, lecz cała jaśniała chwałą nie do opisania, a oblicze jawiło się niczym błyskawica. W pokoju było niezmiernie jasno, jednak nie tak jasno jak bezpośrednio wokół postaci. Kiedy po raz pierwszy spojrzałem na nią, przestraszyłem się, lecz wkrótce strach mnie opuścił.

Nazwała mnie po imieniu i rzekła, że jest posłańcem przysłanym do mnie sprzed obecności Boga, a zwie się Moroni; że Bóg wyznaczył mi pracę do wykonania, a imię moje pozostanie na dobre i złe u wszystkich narodów, plemion i języków, i że będzie się o mnie mówić i dobrze, i źle pośród wszystkich ludów.

Powiedział, że złożono księgę napisaną na złotych płytach, która opisuje dawnych mieszkańców tego kontynentu oraz ich pochodzenie. Powiedział także, że zawiera ona pełnię wiecznej ewangelii, tak jak została przekazana tym pradawnym mieszkańcom przez Zbawiciela.

A także, że są dwa kamienie w srebrnych łukach — i te dwa kamienie umocowane w napierśniku tworzą tak zwane urim i tummim — które ukryto razem z płytami; ci, którzy posiadali je i korzystali z nich w czasach starożytnych, to tak zwani ‘widzący’, i Bóg przygotował je w celu przetłumaczenia księgi [...].

Ponownie powiedział mi, że gdy wydobędę płyty, o których mówił — bowiem czas ich uzyskania jeszcze się nie wypełnił — nie wolno mi ich będzie nikomu pokazać, podobnie jak napierśnika z urim i tummim, poza tymi, którzy mi zostaną poleceni, a jeśli nie posłucham,

zostanę zgładzony. Kiedy tak rozmawiał ze mną o płytach, umysł mój otworzył się na wizję i zobaczyłem miejsce, w którym złożono płyty, i to tak jasno i wyraźnie, że rozpoznałem je, kiedy później się tam znalazłem.

Po rozmowie światło w pokoju zaczęło się zaraz zbierać wokół postaci, która ze mną rozmawiała, i tak się działo, aż pokój ponownie pograżył się w ciemności z wyjątkiem przestrzeni wokół niej; nagle ujrzałem jak gdyby korytarz otwierający się prosto do nieba, którym on wstąpił, aż całkiem zniknął, a pokój stał się taki, jak przed pojawieniem się niebiańskiego światła.

Leżałem, dumając o nadzwyczajności sceny i wielce dziwiąc się temu, co przekazał mi ten niezwykle posłaniec, i byłem pograżony w medytacjach, kiedy ujrzałem nagle, że pokój ponownie się rozjaśnia i w jednej chwili ten sam niebiański posłaniec ponownie pojawił się przy moim łóżku.

Zaczął, i ponownie opisał te same rzeczy, co podczas pierwszej wizyty, bez najmniejszej zmiany; skończywszy, objaśnił mi, że na świat spadną wielkie sądy pod postacią wielkiego spustoszenia głodem, mieczem i zarazą; i że ten srogi sąd przyjdzie na świat w tym pokoleniu. Powiedziawszy to, ponownie wznosił się w górę, jak uczynił poprzednio.

Tymczasem wrażenia tak głęboko utkwiły mi w umyśle, że sen całkiem uleciał z moich oczu, i leżałem obezwładniony zdumieniem nad tym, co zobaczyłem i usłyszałem. Lecz jakież było moje zaskoczenie, gdy jeszcze raz ujrzałem tego samego posłańca przy moim łóżku i usłyszałem, jak ponownie powtarza mi te same rzeczy, co poprzednio; a dał ostrzeżenie dla mnie, mówiąc, że Szatan będzie próbował mnie kusić (wskutek ubóstwa rodziny mego ojca), abym zatrzymał płyty i wzbogacił się na nich. Zakazał mi tego, mówiąc, że nie mogę się kierować żadnym innym celem, wydobywając płyty, poza wychwalaniem Boga, i że nie mogę działać dla żadnego innego motywu, jak budowa Jego królestwa, w przeciwnym bowiem razie nie będę mógł ich wydobyć.

Po tej trzeciej wizycie ponownie wstąpił do nieba, jak poprzednio, i znowu zostałem sam, aby rozmyślać nad dziwnością tego, czego właśnie doświadczyłem; gdy prawie natychmiast po uniesieniu się niebiańskiego posłańca po raz trzeci zapał kur i ujrzałem, że wstaje dzień, doszedłem do wniosku, że nasze rozmowy musiały trwać całą noc.

Wkrótce potem wstałem z łóżka i, jak zwykle, zabrałem się do niezbędnych prac dnia codziennego; kiedy jednak starałem się pracować jak zawsze, okazało się, że siły tak bardzo mnie opuściły, że zupełnie

nic nie mogłem zrobić. Pracujący wraz ze mną ojciec dostrzegł, że coś jest ze mną nie w porządku i powiedział, abym poszedł do domu. Ruszyłem z zamiarem udania się do domu, ale kiedy chciałem przejść przez płot na polu, gdzie pracowaliśmy, siły całkiem mnie zawiodły i upadłem bezradnie na ziemię, pozostając przez jakiś czas całkiem nieprzytomny.

Pierwszą rzeczą, jaką pamiętam, był głos mówiący do mnie i nazywający mnie po imieniu. Podniosłem wzrok i dostrzegłem tego samego posłańca stojącego nad moją głową, otoczonego światłem jak poprzednio. Znowu opowiedział mi wszystko, co opisał ubiegłej nocy, i nakazał mi pójść do mego ojca i powiedzieć mu o wizji i przykazaniach, które otrzymałem.

Posłuchałem, a wróciwszy do ojca na pole, opisałem mu całą sprawę. Odpowiedział mi, że pochodzi to od Boga, i nakazał mi pójść i czynić, jak przykazał posłaniec. Opuściłem pole i udałem się na miejsce, gdzie według posłańca złożono płyty, a dzięki wyrazistości wizji, jakiej doznałem, rozpoznałem je natychmiast, gdy tam przybyłem.

W pobliżu wioski Manchester w hrabstwie Ontario stanu Nowy Jork wznosi się pokaźne wzgórze przewyższające wysokością wszystkie inne w okolicy. Płyty złożone w kamiennej skrzyni leżały po zachodniej stronie wzgórza, niedaleko od szczytu, pod dużym głazem. Kamień był gruby, miał zaokrąglone wzniesienie na środku na górze i był cieńszy przy krawędziach, tak że widać było część środkową, natomiast wszystkie krawędzie pokrywała ziemia.

Odgarnąwszy ziemię, poszukałem drąga, który wsunąłem pod krawędź głazu, i uniosłem go prawie bez wysiłku. Zajrzałem do środka i rzeczywiście ujrzałem płyty, urim i tummim oraz napierśnik, tak jak oświadczył posłaniec. Skrzynię, w której leżały, tworzyły kamienie zespolone czymś w rodzaju cementu. Na dnie skrzyni leżały w poprzek dwa kamienie, na nich płyty, a z nimi inne przedmioty.

Spróbowałem je wyjąć, lecz posłaniec zakazał mi tego, mówiąc, że nie nadszedł jeszcze czas ich wyjęcia, a nadejdzie dopiero za cztery lata od tego momentu; powiedział mi jednak, że mam przyjść w to miejsce dokładnie za rok, a on spotka się tu ze mną, i że mam tu przychodzić, aż nadejdzie czas uzyskania płyt.

Zgodnie z przykazaniem udawałem się tam pod koniec każdego roku, i każdorazowo był tam ten sam posłaniec, i przy każdej rozmowie otrzymywałem od niego pouczenia i wiedzę o zamierzeniach Pana oraz jak prowadzone będzie Jego królestwo w ostatnich dniach [...].

W końcu nadszedł czas uzyskania płyt, urim i tummim oraz napierśnika. Dwudziestego drugiego września tysiąc osiemset dwudziestego

siódmego roku, jak zwykle po upływie roku, udałem się na miejsce, gdzie leżały złożone, a ten sam niebiański posłaniec przekazał mi je, nakładając na mnie odpowiedzialność za nie, iż zostaną odcięty, gdybym wyzbył się ich lekkomyślnie lub wskutek jakiegokolwiek niedbalstwa z mojej strony; ale jeżeli dołożę wszelkich starań, aby je zachować, dopóki posłaniec nie wróci po nie, będą bezpieczne.

Wkrótce przekonałem się, dlaczego otrzymałem tak surowe nakazy zabezpieczenia ich i dlaczego posłaniec powiedział, że kiedy wykonam wszystko, czego ode mnie żądano, wróci po nie. Albowiem ledwo się rozeszło, że je mam, poczyniono niesłuchane starania, aby mi je odebrać. W tym celu uciekano się do każdego podstępu, jaki można było wymyślić. Prześladowania stały się bardziej zaciekle i ostre niż przedtem, a całe tłumy stałe były w pogotowiu, aby — o ile to możliwe — odebrać mi je. Jednakże dzięki mądrości Boga pozostały bezpieczne w moich rękach do czasu, aż ukończyłem przy ich pomocy to, czego ode mnie wymagano. Kiedy zgodnie z umową posłaniec wrócił po nie, przekazałem mu je i ma on je w swojej pieczy do dnia dzisiejszego, czyli drugiego maja tysiąc osiemset trzydziestego ósmego roku”.

Obszerniejszy zapis znajduje się w części Józef Smith — Historia w księdze Perła Wielkiej Wartości.

Te starożytne kroniki wydobyte z ziemi są niczym głos ludu mówiącego z prochu, i zostały przetłumaczone na współczesną mowę dzięki darowi i mocy Boga, co zostało potwierdzone przez Boskie objawienia, i zostały po raz pierwszy opublikowane dla świata w języku angielskim w roku 1830 jako: THE BOOK OF MORMON.

KRÓTKIE WPROWADZENIE DO KSIĘGI MORMONA

Księga Mormona jest świętą kroniką dziejów ludów starożytnej Ameryki, która została wyryta na metalowych płytach. Stanowi ona źródło zebranych zapisów, które zawierają:

1. *Płyty Nefiego*, które składały się z małych płyt i dużych płyt. Pierwsze były poświęcone przede wszystkim sprawom duchowym oraz posłudze i naukom proroków, podczas gdy drugie odnosiły się głównie do świeckiej historii wspomnianych ludów (I Nefi 9:2–4). Jakkolwiek od czasów Mosjasza duże płyty traktowały także o ważnych sprawach duchowych.
2. *Płyty Mormona*, zawierające streszczenie kronik z dużych płyt Nefiego, dokonane przez Mormona, wraz z wieloma jego objaśnieniami. Płyty te zawierają również spisany przez Mormona dalszy ciąg historii, a także to, co dopisał Moroni, jego syn.
3. *Płyty Etera*, zawierające historię Jeredytów. Kronika ta została streszczona przez Moroniego, który, po dodaniu własnych objaśnień, włączył tę kronikę do ogólnego zbioru pod tytułem Księga Etera.
4. *Płyty z mosiądzu*, przywiezione przez rodzinę Lehięgo z Jerozolimy w roku 600 p.n.e. Zawierały one pięć ksiąg Mojżesza [...], a także kroniki Żydów od początku [...] do czasu rozpoczęcia panowania przez Sedekiasza, króla Judy, a także prorocstwa świętych proroków (I Nefi 5:11–13). W Księdze Mormona przytoczono wiele wyjątków z tych płyt podających słowa Izajasza oraz innych biblijnych i niebiblijnych proroków.

Księga Mormona dzieli się na piętnaście zasadniczych części nazywanych, z jednym wyjątkiem, księgami. Są one przeważnie oznaczone imieniem ich głównego autora. Pierwszy jej człon (pierwszych sześć ksiąg do Ks. Omniego) to tłumaczenie z małych płyt Nefiego. Pomiędzy księgami Omniego a Mosjasza znajdują się dodatkowo Słowa Mormona. Łączą one kroniki wyryte na małych płytach Nefiego ze streszczeniem kronik z dużych płyt dokonany przez Mormona.

Główny człon, od Ks. Mosjasza do Ks. Mormona, rozdziału 7., to tłumaczenie streszczenia dużych płyt Nefiego dokonane przez Mormona. Ostatni człon, od Ks. Mormona, rozdział 8., do końca, został wyryty na płytach przez syna Mormona, Moroniego, który najpierw ukończył kronikę życia swego ojca, następnie dokonał streszczenia kroniki Jeredytów (nazwanego Ks. Etera), a później dodał część znaną jako Ks. Moroniego.

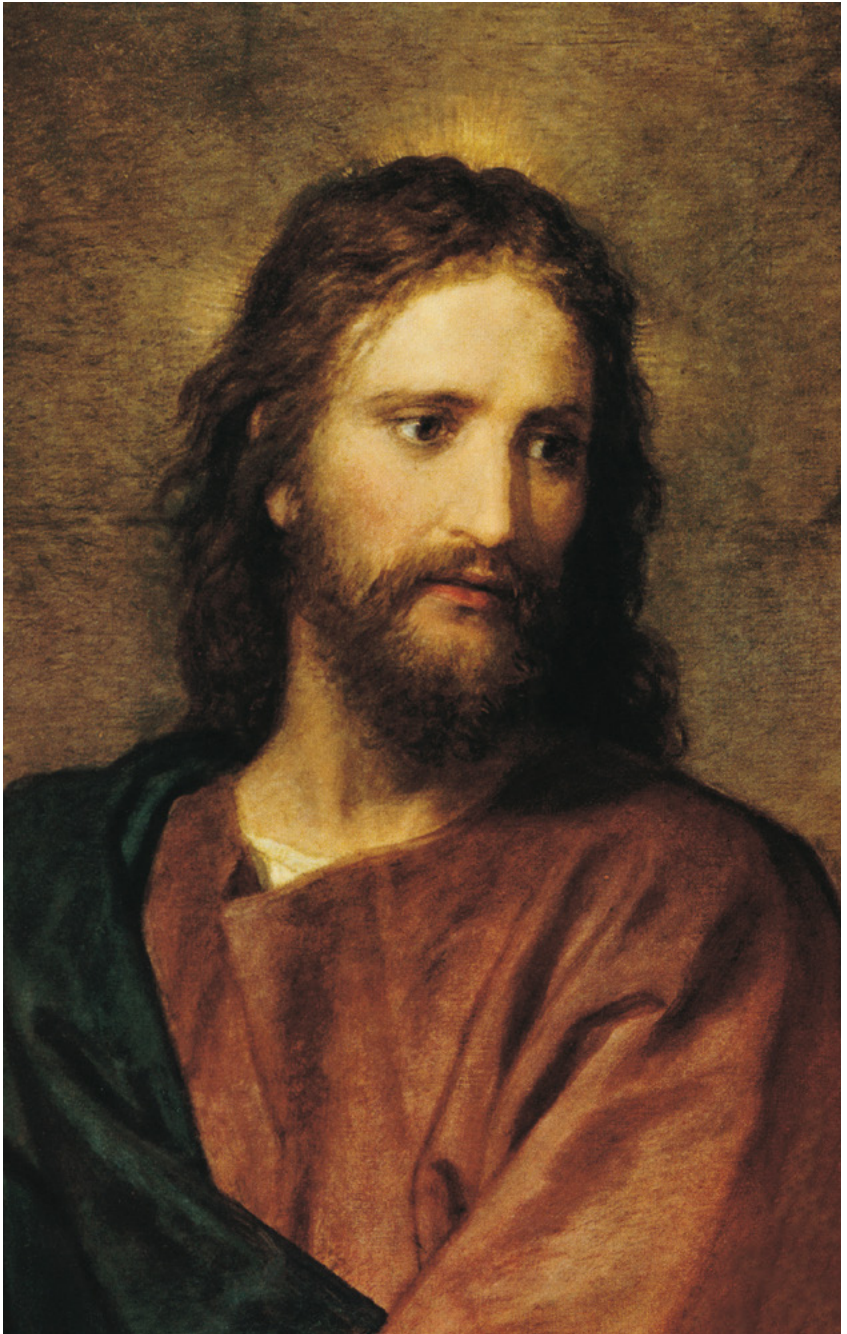
W roku 421 n.e. lub niedługo potem Moroni, ostatni z proroków-historyków Nefitów, zapieczętował te święte kroniki i ukrył je dla celów Pana, aby zostały ujawnione w dniach ostatnich, jak to Bóg przepowiedział przez Swych starożytnych proroków. W roku 1823 ten sam Moroni, wówczas już zmartwychwstała istota, ukazał się Józefowi Smithowi, a następnie przekazał mu te płyty.

O tym wydaniu: Oryginalna strona tytułowa, bezpośrednio poprzedzająca spis treści, została odtworzona z płyt, i jest częścią świętego tekstu. Wstępy, które nie są wyróżnione kursywą, jak w I Ks. Nefiego oraz te poprzedzające 9. rozdział Ks. Mosjasza, stanowią także część świętego tekstu. Wstępy wyróżnione kursywą, takie jak na przykład we wprowadzeniach do rozdziałów, nie stanowią oryginalnego tekstu, ale pełnią funkcję pomocniczą podczas studiowania, ułatwiając czytanie.

W tekście poprzednich wydań Księgi Mormona w języku angielskim zostały zachowane pewne drobne błędy. Niniejsze wydanie zawiera poprawki, które czynią ten tekst zgodny z manuskryptami zredagowanymi przed publikacją oraz pierwszymi wydaniem, które zredagował Prorok Józef Smith.

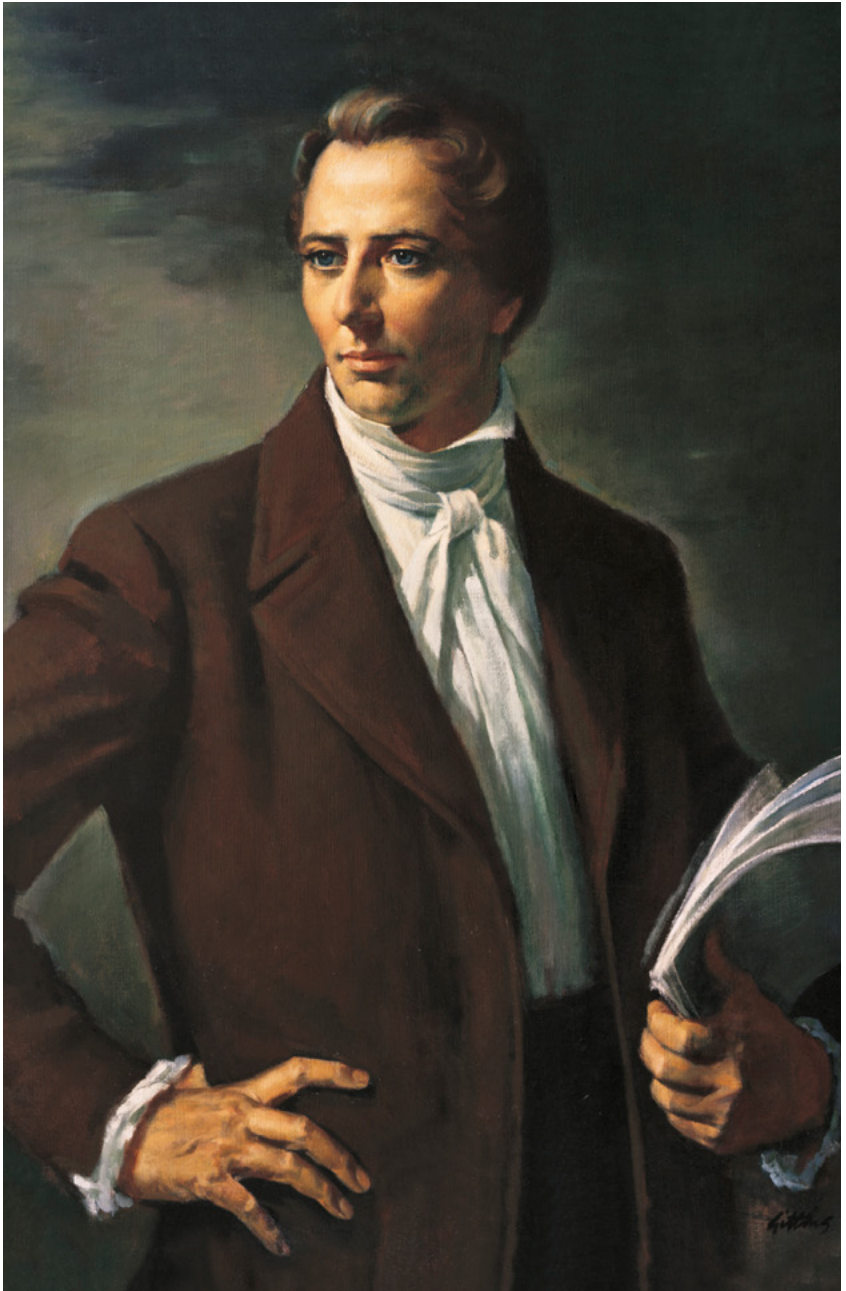
ILUSTRACJE

Pan Jezus Chrystus
Heinrich Hofmann

Prorok Józef Smith
Alvin Gittins

Zob. „Świadectwo Proroka Józefa Smitha”, str. XI–XIV

Lehi znajduje Liahonę
Arnold Friberg

Zob. I Nefi 16, str. 38–41

Lehi i jego lud przybywają do ziemi obiecanej
Arnold Friberg

Zob. I Nefi 18, str. 47–49

Alma chrzty w wodach Mormon

Arnold Friberg

Zob. Mos. 18, str. 209–212

Lamanita Samuel prorokuje
Arnold Friberg

Zob. Hel. 16, str. 476–478

Jezus Chrystus odwiedza kontynenty amerykańskie

John Scott

Zob. III Nefi 11, str. 502–506

Moroni zakopuje kronikę Nefitów
Tom Lovell

Zob. Morm. 8, str. 564–568

PIERWSZA KSIĘGA NEFIEGO

JEGO PANOWANIE I POSŁUGA

Dzieje Lehięgo, jego żony Sarii i jego czterech synów, nazwanych (poczynając od najstarszego) Laman, Lemuel, Sam i Nefi. Pan ostrzega Lehięgo, aby opuścił ziemię jerozolimską, gdyż Lehi prorokował ludziom o ich niegodziwości, i nastają oni na jego życie. Lehi wędruje z rodziną przez trzy dni w głąb pustkowia. Nefi zabiera swych braci i powraca do ziemi jerozolimskiej po kroniki Żydów. Opis ich cierpień. Biorą za żony córki Ismaela. Zabierają swe rodziny i uchodzą w głąb pustkowia. Ich cierpienia i udręki na pustkowiu. Przebieg ich wędrówek. Dochodzą do wielkich wód. Bracia Nefiego powstają przeciwko niemu. Nefi krzyżuje ich plany, i buduje statek. Nadają miejscu nazwę Obfitość. Przemierzają wielkie wody do ziemi obiecanej i dalej. Jest to zgodne z relacją Nefiego; innymi słowy ja, Nefi, sam to napisałem.

ROZDZIAŁ 1

Nefi rozpoczyna kronikę swego ludu. Lehi widzi słup ognia w wizji, i czyta księgę proroctwa. Sławi Boga, przepowiada przyjsie Mesjasza i prorokuje o zagładzie Jerozolimy. Jest prześladowany przez Żydów. Około 600 r. p.n.e.

JA, "Nefi, wywodząc się z^bdobrych rodziców, byłem^dnauczany nieco z całej wiedzy mego ojca, i jako że widziałem wiele "udręk w dniach mego życia, Pan miał we mnie wielkie upodobanie przez wszystkie moje dni; zaiste, otrzymałem wielką wiedzę

o dobroci Boga i Jego tajemnicach. Dokonuję więc zapisu dziejów swego życia.

2. Zaiste, dokonuję zapisu w "języku mego ojca, na który składają się nauka Żydów i język Egipcjan.

3. I wiem, że zapis, którego dokonuję, jest "prawdą, i dokonuję go swą własną ręką, i dokonuję go według swej wiedzy.

4. Stało się bowiem na początku "pierwszego roku panowania^bSedekiasza, króla Judy (mój ojciec, Lehi, mieszkał w "Jerozolimie przez wszystkie swoje dni); i tego roku, pojawiło się tam

1 1a ppś Nefi, syn Lehięgo.

b Przyp. 22:1.

c DiP 68:25, 28.
ppś Rodzice.

d Enos 1:1;

Mos. 1:2-3.

ppś Nauczać,
nauczyciel.

e ppś Przeciwności.

f ppś Tajemnice Boga.

g ppś Pisma święte.

2a Mos. 1:2-4;
Morm. 9:32-33.

3a I Nefi 14:30;

Mos. 1:6;
Eter 5:1-3;

DiP 17:6.

4a 598 r. p.n.e.; zob.

Chronologia
w Aneksie.

b II Kron. 36:10;

Jer. 52:3-5;

Omni 1:15.

c I Kron. 9:3.

wielu ^aproroków prorokujących ludziom, że muszą odpokutować albo wielkie miasto ^cJerozolima będzie musiało ulec zagładzie.

5. Dlatego stało się, że kiedy mój ojciec, ^aLehi, wyruszył, modlił się do Pana z całego ^bserca za swój lud.

6. I stało się, że gdy modlił się do Pana, pojawił się ^asłup ognia i zatrzymał na skale przed nim; i Lehi zobaczył i usłyszał wiele, a przez to, co zobaczył i usłyszał, drżał i trząsł się niezmiernie.

7. I stało się, że gdy powrócił do swego domu w Jerozolimie, rzucił się na swe łożo, będąc ^aprzejęty Duchem i tym, co zobaczył.

8. I będąc tak przejęty Duchem, został poniesiony w ^awizji, że ujrzał same ^bniebiosa otwarte, i sądził, że zobaczył Boga siedzącego na tronie, otoczonego przez niezliczone zastępy aniołów śpiewających i sławiących Swego Boga.

9. I stało się, że zobaczył Jednego zstępującego z nieba, i zobaczył, że Jego ^ablask był ponad blask słońca w południe.

10. I zobaczył także ^adwunastu innych, którzy za Nim podążali,

a ich blask przewyższał blask gwiazd na firmamencie.

11. I zstąpili oni, i poszli w świat. I ten, który był pierwszy, przyszedł i stanął przed moim ojcem, i dał mu ^aksięgę, nakazując mu, że ma czytać.

12. I stało się, że gdy czytał, został przepelniony ^aDuchem Pana.

13. I czytał te słowa: Biada, biada ci, Jerozolimo, bowiem widziałem tve ^awystępki! I mój ojciec przeczytał wiele na temat ^bJerozolimy — że ulegnie zagładzie wraz z jej mieszkańcami, wielu zginie od miecza, a wielu zostanie ^cwziętych do niewoli do Babilonu.

14. I stało się, że gdy mój ojciec przeczytał i zobaczył dużo wielkich i zdumiewających rzeczy, zawołał do Pana o wielu rzeczach następująco: Wielkie i zdumiewające są Tve dzieła, O Panie Boże Wszzechmocny! Twój tron jest wysoko w niebiosach, a swą potęgę, dobroć i miłosierdzie roz-taczasz nad wszystkimi mieszkańcami ziemi; i ponieważ jesteś miłosierny, nie pozwolisz, aby ci, którzy ^aprzychodzą do Ciebie, zginęli!

15. I w ten sposób mówił mój

4d II Król. 17:13–15;
II Kron. 36:15–16;
Jer. 7:25–26.
ppś Prorok.
e Jer. 26:18;
II Nefi 1:4;
Hel. 8:20.
5a ppś Lehi, ojciec Nefiego.
b Jak. 5:16.
6a II Mojż. 13:21;
Hel. 5:24, 43;
DiP 29:12;

J.S. — Hist. 1:16.
7a Dan. 10:8;
I Nefi 17:47;
Mojż. 1:9–10;
J.S. — Hist. 1:20.
8a I Nefi 5:4.
ppś Wizja.
b Ez. 1:1;
Dz. 7:55–56;
I Nefi 11:14;
Hel. 5:45–49;
DiP 137:1.
9a J.S. — Hist. 1:16–17.

10a ppś Apostoł.
11a Ez. 2:9.
12a DiP 6:15.
13a II Król. 24:18–20;
II Kron. 36:14.
b II Król. 23:27; 24:2;
Jer. 13:13–14;
II Nefi 1:4.
c II Król. 20:17–18;
II Nefi 25:10;
Omni 1:15.
14a Alma 5:33–36;
III Nefi 9:14.

ojciec, sławiąc Swego Boga, gdyż jego dusza radowała się i całe jego serce było przepelnione z powodu tego, co zobaczył, zaiste, tym, co mu Pan pokazał.

16. I ja, Nefi, nie przytoczę w pełni tego, co zapisał mój ojciec, gdyż pisał on o wielu rzeczach, które zobaczył w wizjach i snach, a także spisał wiele z tego, o czym „prorokował, i mówił swoim dzieciom, czego nie przytoczę w pełni.

17. Natomiast podam, czego ja dokonałem za moich dni. Oto podaję „streszczenie ^bkroniki mego ojca na płytach, które wykonałem własnymi rękami; dlatego, kiedy podam streszczoną kronikę mego ojca, wtedy dokonam zapisu o swoim własnym życiu.

18. Pragnę bowiem, abyście wiedzieli, że gdy Pan pokazał tyle zdumiewających rzeczy mojemu ojcu, Lehiemu, zaiste, na temat „zagłady Jeruzolimy, poszedł on między ludzi i zaczął ^bprorokować, i głosić im rzeczy, które zarówno widział, jak i słyszał.

19. I stało się, że Żydzi „szydzili z niego ze względu na to, co o nich świadczył, gdyż prawdziwie świadczył o ich niegodziwości i występkach, a także świadczył, że rzeczy, które widział i słyszał, i o których przeczytał w księdze,

wskazywały wyraźnie na przyjscie ^bMesjasza, a także na zbawienie świata.

20. I gdy Żydzi to usłyszeli, rozgniewali się na niego, tak jak na dawnych proroków, których „wypędzali, kamienowali i zabijali; jemu także chcieli odebrać życie. Ale ja, Nefi, wykażę wam, że troskliwe ^bmiłosierdzie Pana rozciąga się nad wszystkimi, których wybrał ze względu na ich wiarę, że czyni ich silnymi, a nawet posiadającymi moc do wyratowania się.

ROZDZIAŁ 2

Lehi zabiera swą rodzinę na pustkowiu w pobliże Morza Czerwonego. Zostawiają swoje mienie. Lehi składa ofiarę Panu i naucza swych synów, aby przestrzegali przykazań. Laman i Lemuel szemrzą przeciw ojcu. Nefi jest posłuszny i modli się z wiarą; Pan przemawia do niego, i zostaje on wybrany, by panować nad swymi braćmi. Około 600 r. p.n.e.

I STAŁO SIĘ, że Pan przemówił do mojego ojca we śnie i powiedział mu: Błogosławiony jesteś Lehi za to, co uczyniłeś; a ponieważ byłeś wierny, i głosiłeś temu ludowi to, co ci nakazałem, oto chcą „odebrać ci życie.

16a I Nefi 7:1.

17a I Nefi 9:2–5.

b I Nefi 6:1–3; 19:1–6;

II Nefi 5:29–33;

DiP 10:38–46.

18a II Nefi 25:9–10;

DiP 5:20.

b ppś Proroktwo,
prorokować.

19a II Kron. 36:15–16;

Jer. 25:4;

I Nefi 2:13; 7:14.

b ppś Mesjasz.

20a Hel. 13:24–26.

b Alma 34:38;

DiP 46:15.

ppś Miłosierny,

miłosierdzie.

2 1a I Nefi 7:14.

2. I stało się, że Pan ^anakazał mojemu ojcu we ^bśnie, że powinien ^czabrać swoją rodzinę i ująć na pustkowie.

3. I stało się, że był on ^aposłuszny słowu Pana, dlatego uczynił, jak mu Pan nakazał.

4. I stało się, że uszedł na pustkowie. I pozostawił swój dom i ziemię swego dziedzictwa, i swe złoto, i swe srebro oraz swe drogocenne rzeczy, i nie zabrał ze sobą niczego z wyjątkiem rodziny, i zapasów, i namiotów; i ^auszedł na pustkowie.

5. I gdy doszedł kresami w pobliże wybrzeża ^aMorza Czerwonego, i podróżował po pustkowie kresami bliżej Morza Czerwonego, i podróżował po pustkowie ze swoją rodziną, która składała się z mojej matki, Sarii, i moich starszych braci, którymi byli: ^bLaman, Lemuel i Sam.

6. I stało się, że po trzech dniach podróży przez pustkowie rozbił swój namiot w ^adolinie, nad brzegiem rzeki wody.

7. I stało się, że zbudował ^aołtarz z ^bkamieni, i złożył ofiarę Panu, i złożył ^cpodziękowania Panu, naszemu Bogu.

8. I stało się, że nadał rzece nazwę Laman, i wpadała ona do Morza Czerwonego, a dolina

była na skraju, w pobliżu jej ujścia.

9. I gdy mój ojciec ujrzał, jak wody rzeki wpływają do wód Morza Czerwonego, przemówił do Lamana tymi słowami: Obyś był jak ta rzeka, stale dążący do źródła wszelkiej prawości!

10. I przemówił także do Lemuela: Obyś był jak ta dolina, mocny, niewzruszony i niezłomny w przestrzeganiu przykazań Pana!

11. Powiedział to ze względu na hardość Lamana i Lemuela; bowiem ^aszemrali przeciwko swemu ^bojcu w wielu sprawach, ponieważ był on ^cwizjonerem i wyprowadził ich z ziemi jerozolimskiej, że pozostawili ziemię swego dziedzictwa, i swe złoto, i swe srebro oraz swoje drogocenne rzeczy, by zginęli na pustkowie. I mówili, że uczynił to z powodu nedorzecznych obrażeń swego serca.

12. I w ten sposób Laman i Lemuel, będąc najstarszymi, szemrali przeciwko swemu ojcu. I szemrali, gdyż ^anie wiedzieli, jak postępuje Bóg, który ich stworzył.

13. Ani nie wierzyli, że Jerozolima, to wielkie miasto, może ulec ^azagładzie zgodnie ze słowami proroków. I byli podobni Żydom

2a I Nefi 5:8; 17:44.

b ppś Sen.

c I Mojż. 12:1;

II Nefi 10:20;

Eter 1:42; Abr. 2:3.

3a ppś Posłuszeństwo,

posłuszny, być

posłusznym.

4a I Nefi 10:4; 19:8.

5a I Nefi 16:14;

DiP 17:1.

b ppś Laman.

6a I Nefi 9:1.

7a I Mojż. 12:7–8;

II Mojż. 24:4; Abr. 2:17.

b II Mojż. 20:25;

V Mojż. 27:5–6.

c ppś Wdzięczny,

podziękowania,

dziękczynienie.

11a I Nefi 17:17.

ppś Szemrać.

b Przyp. 20:20.

c I Nefi 5:2–4.

12a Mojż. 4:6.

13a Jer. 13:14;

I Nefi 1:13.

w Jerozolimie, którzy chcieli odebrać życie memu ojcu.

14. I stało się, że mój ojciec przemówił do nich z „mocą w dolinie Lemuel, będąc przepędniony Duchem, aż w ciebie^b zadrżeli przed nim. I zawstydził ich tak, że nie odważyli się mówić przeciwko niemu, przeto czynili, jak im nakazał.

15. I mój ojciec mieszkał w namiocie.

16. I stało się, że ja, Nefi, będąc bardzo młody, choć dużej postury, miałem wielkie pragnienie poznania „tajemnic Boga, więc wołałem do Pana, i oto^b nawiedził mnie On, i „zmiękczył moje serce, że „uwierzyłem we wszystkie słowa wypowiedziane przez mojego „ojca, dlatego nie buntowałem się przeciwko niemu jak moi bracia.

17. I przemówiłem do Sama, zaznajamiając go z tym, co mi Pan objawił przez Swego Świętego Ducha. I stało się, że dał on wiarę moim słowom.

18. Ale oto Laman i Lemuel nie zważali na moje słowa; i „bolejąc nad zatwardziałością ich serc, wołałem do Pana, modląc się za nich.

19. I stało się, że Pan przemówił do mnie tymi słowy: Błogosławiony jesteś, Nefi, z powodu

twojej „wiary, gdyż szukałeś mnie pilnie i z pokorą w sercu.

20. I jeśli będziesz przestrzegał moich przykazań, będzie ci się „powodziło i zostaniesz doprowadzony do^b ziemi obiecanej; zaiste, tej ziemi, którą przygotowałem dla ciebie, zaiste, ziemi, która jest wyborniejsza niż wszystkie inne ziemie.

21. Natomiast jeśli twoi bracia będą powstawać przeciwko tobie, zostaną „odcięci od obecności Pana.

22. I jeśli będziesz przestrzegał moich przykazań, staniesz się „włodarzem i nauczycielem dla swoich braci.

23. Albowiem w dniu, w którym powstaną przeciwko mnie, „przeklnę ich srogim przekleństwem, i nie zapanują nad twymi potomkami, jeśli oni także nie powstaną przeciwko mnie.

24. A jeśli stanie się, że powstaną przeciwko mnie, staną się oni „dyscypliną dla twoich potomków, by^b pobudzić ich do opamiętania.

ROZDZIAŁ 3

Synowie Lehiego powracają do Jerozolimy po płyty z mosiądzu. Laban

14a ppś Moc.

b I Nefi 17:45.

16a ppś Tajemnice Boga.

b Ps. 8:5; Alma 17:10;

DiP 5:16.

ppś Objawienie.

c I Król. 18:37;

Alma 5:7.

d I Nefi 11:5.

e ppś Ojciec ziemski;

Prorok.

18a Alma 31:24;

III Nefi 7:16.

19a I Nefi 7:12; 15:11.

20a Joz. 1:7; I Nefi 4:14;

Mos. 1:7.

b V Mojż. 33:13–16;

I Nefi 5:5; 7:13;

Mojż. 7:17–18.

ppś Ziemia obiecana.

21a II Nefi 5:20–24;

Alma 9:13–15; 38:1.

22a I Mojż. 37:8–11;

I Nefi 3:29.

23a V Mojż. 11:28;

I Nefi 12:22–23;

DiP 41:1.

24a Joz. 23:13;

Sędz. 2:22–23.

b II Nefi 5:25.

odmawia oddania płyt. Nefi wzywa swych braci i dodaje im otuchy. Laban rabuje ich mienie i próbuje ich zabić. Laman i Lemuel biją Nefiego i Sama, i zostają zganieni przez anioła. W okresie lat 600–592 p.n.e.

I STAŁO SIĘ, że ja, Nefi, po rozmowie z Panem powróciłem do namiotu mego ojca.

2. I stało się, że ojciec przemówił do mnie tymi słowy: Oto śniłem „sen, w którym Pan nakazał mi, abyś razem ze swoimi braćmi powrócił do Jerozolimy.

3. Oto bowiem Laban posiada kroniki Żydów i „rodowód moich praocjów, wyryte na płytach z mosiądzu.

4. Dlatego Pan przykazał mi, abyście ty i twoi bracia poszli do domu Labana i odszukali te kroniki, i przynieśli je tutaj na pustkowie.

5. Teraz oto twoi bracia szemrzą, mówiąc, że wymagam od nich trudnej rzeczy, a zaprawdę, przecież nie ja tego od nich wymagam, lecz jest to nakaz Pana.

6. Idź więc, mój synu, a Pan będzie miał w tobie upodobanie, gdyż „nie szemrałeś.

7. I stało się, że ja, Nefi, powiedziałem memu ojcu: „Pójdę i uczynię, co Pan nakazał, gdyż wiem, że Pan nie daje dzieciom ludzkim żadnych ^bprzykazań,

jeśli nie „przygotuje dla nich jakiegoś sposobu, by mogły dokończyć tego, co im przykazał.

8. I stało się, że gdy mój ojciec usłyszał te słowa, niezmiernie się ucieszył, bo wiedział, że zostałem pobłogosławiony przez Pana.

9. I ja, Nefi, oraz moi bracia podjęliśmy podróż z naszymi namiotami przez pustkowie do ziemi jerozolimskiej.

10. I stało się, że gdy przybyliśmy do ziemi jerozolimskiej, ja i moi bracia radziliśmy się jeden drugiego.

11. I „rzuciliśmy losy — który z nas ma pójść do domu Labana. I stało się, że los padł na Lamana, i Laman poszedł do domu Labana, i rozmawiał z Labanem, gdy zasiadał w jego domu.

12. I poprosił Labana o kroniki wyryte na płytach z mosiądzu zawierające „rodowód mego ojca.

13. I oto, stało się, że Laban rozgniewał się i wygnał go; i nie chciał, aby posiadał on te kroniki. Dlatego powiedział mu: Oto jesteś grabieżcą, więc cię zabiję.

14. Ale Laman umknął przed nim i opowiedział nam, co Laban uczynił. I zaczęliśmy się niezmiernie smucić, a moi bracia byli bliscy podjęcia podróży powrotnej do ojca na pustkowie.

15. Ale oto powiedziałem im:

3 2a ppŚ Sen.

3a I Nefi 5:14.

6a ppŚ Popieranie przywódców Kościoła.

7a I Sam. 17:32;

I Król. 17:11–15.

ppŚ Posłuszeństwo, posłuszny, być posłusznym; Wiara.

b ppŚ Przykazania Boga.

c I Mojż. 18:14;

Fil. 4:13;

I Nefi 17:3, 50;

DiP 5:34.

11a Neh. 10:35;

Dz. 1:26.

12a I Nefi 3:3; 5:14.

Jako żyje Pan i jako my żyjemy, nie wrócimy do ojca na pustkowie, dopóki nie wypełnimy, co nam Pan przykazał.

16. Przeto bądźmy wierni, przestrzegając przykazań Pana; dlatego pójdźmy do ziemi „dziedzictwa naszego ojca, bo oto zostawił on złoto i srebro, i wszelkiego rodzaju bogactwa. I uczynił to wszystko ze względu na ^bprzykazania Pana.

17. Wiedział bowiem, że Jerzolima musi być „zniszczona z powodu niegodziwości jej mieszkańców.

18. Oto bowiem „odrzućli oni słowa proroków. Przeto, jeśli mój ojciec pozostałby na tej ziemi po tym, jak otrzymał ^bprzykazanie, aby stąd uciec, także by zginął. Musiał więc uciec z tej ziemi.

19. I oto, jest mądrością w Bogu, że powinniśmy zdobyć te „kroniki, abyśmy mogli zachować dla naszych dzieci język naszych ojców;

20. A także, abyśmy mogli „zachować dla nich słowa wypowiedziane ustami wszystkich świętych proroków, dane im przez Ducha mocą Boga, od początku świata aż do naszych czasów.

21. I stało się, że mówiąc w ten sposób, nakłoniłem moich braci, aby pozostali wierni w wypełnianiu przykazań Boga.

22. I stało się, że zaszliśmy do ziemi naszego dziedzictwa i zebraliśmy nasze „złoto, i nasze srebro, i nasze drogocenne rzeczy.

23. I gdy zgromadziliśmy te rzeczy, udaliśmy się znowu do domu Labana.

24. I stało się, że weszliśmy do Labana i chcieliśmy, aby dał nam kroniki wyryte na „płytkach z mosiądzu, w zamian za co daliśmy mu nasze złoto, i nasze srebro, i wszystkie nasze drogocenne rzeczy.

25. I stało się, że gdy Laban zobaczył nasze mienie, że było ono niezmiernie wielkie, zapragnął je „posiąść; przepędził nas zatem i posłał swoje sługi, aby nas zabili, by mógł zagarnąć nasze mienie.

26. I stało się, że uciekając przed sługami Labana, zmuszeni byliśmy pozostawić nasze mienie, że wpadło ono w ręce Labana.

27. I stało się, że uciekliśmy na pustkowie, a słudzy Labana nie dogonili nas, i ukryliśmy się w jaskini.

28. I stało się, że Laman rozgniewał się na mnie, a także na mojego ojca, jak również Lemuel, gdyż zważał na słowa Lamana. Przeto Laman i Lemuel powiedzieli nam, swoim młodszym braciom, wiele „gorzkich słów, i pobili nas kijem.

16a I Nefi 2:4.

b I Nefi 2:2; 4:34.

17a II Kron. 36:16–20;

Jer. 39:1–9; I Nefi 1:13.

18a PPŚ Bunt.

b I Nefi 16:8.

19a Omni 1:17;

Mos. 1:2–6.

20a PPŚ Pisma święte —

Pisma święte mają

być zachowane.

22a I Nefi 2:4.

24a I Nefi 3:3.

25a PPŚ Pożądać.

28a I Nefi 17:17–18.

29. I stało się, że gdy bili nas kijem, oto stanął przed nimi „anioł Pana i przemówił do nich tymi słowy: Dlaczego bijecie swego młodszego brata kijem? Czyż nie wiecie, że Pan wybrał go, aby był ^bwłodarzem nad wami z racji waszych niegodziwości? Oto pójdziecie do Jerozolimy i Pan wyda Labana w wasze ręce.

30. Powiedziawszy do nas te słowa, „anioł odszedł.

31. I po odejściu anioła Laman i Lemuel zaczęli znowu „szemrać, mówiąc: Jak to jest możliwe, żeby Pan wydał w nasze ręce Labana? Oto jest on potężnym mężem i może rozkazywać pięćdziesięciu, a nawet może zabić pięćdziesięciu, więc dlaczego nie nas?

ROZDZIAŁ 4

Nefi zabija Labana, aby wypełnić przykazanie Pana, i podstępem przejmując płyty z mosiądzu. Zoram postanawia przyłączyć się do rodziny Lehiego na pustkowiu. W okresie lat 600–592 p.n.e.

I STAŁO SIĘ, że przemówiłem do moich braci tymi słowy: Udajmy się ponownie do Jerozolimy i bądźmy „wierni w wypełnianiu przykazań Pana, oto bowiem jest On potężniejszy aniżeli cały świat, więc dlaczego nie ^bpotężniejszy niż Laban i jego

pięćdziesięciu czy nawet jego dziesiątki tysięcy?

2. Pójdźmy więc i bądźmy „silni jak ^bMojżesz; bowiem rzeczywiście przemówił on do wód „Morza Czerwonego i rozstały się one, a nasi ojcowie przeszli przez nie z niewoli po suchej ziemi, podczas gdy armie faraona, które za nimi postępowały, zatoneły w wodach Morza Czerwonego.

3. Oto wiecie, że jest to prawda; podobnie jak to, że „anioł do was przemówił; jak więc możecie wątpić? Chodźmy więc, Pan może uratować nas, tak jak naszych ojców, i może zgładzić Labana, tak jak Egipcjan.

4. Gdy wypowiedziałem te słowa, nadal byli rozgniewani i nadal szemrali; jednakże podążyli za mną, aż doszliśmy do murów Jerozolimy.

5. A było to nocą; i powiedziałem im, aby schowali się poza murami miasta. I gdy się schowali, ja, Nefi, wśliznąłem się do miasta i poszedłem w kierunku domu Labana.

6. I byłem „prowadzony przez Ducha, nie ^bwiedząc przed czasem, co mam uczynić.

7. Jednakże szedłem, i gdy byłem blisko domu Labana, ujrzałem człowieka, który leżał na ziemi przede mną, gdyż upił się winem.

29a I Nefi 4:3; 7:10.
ppś Aniołowie.

b I Nefi 2:22.

30a I Nefi 16:38.

31a ppś Szemrać.

4 1a ppś Odwaga,

odważny;
Wiara.

b I Nefi 7:11–12.

2a V Mojż. 11:8.

b ppś Mojżesz.

c II Mojż. 14:21;

I Nefi 17:26;

Mos. 7:19.

3a I Nefi 3:29–31; 7:10.

6a ppś Duch Święty;

Natchnienie, natchnąc.

b Hebr. 11:8.

8. I zbliżywszy się do niego, przekonałem się, że był to Laban.

9. I zobaczywszy jego ^amiecz, wyciągnąłem go z pochwy, a rękojeść tego miecza była z czystego złota, misternej roboty, i zobaczyłem, że jego ostrze było z najznamienitszej stali.

10. I stało się, że Duch ^anakłaniał mnie, abym zabił Labana; ja jednak powiedziałem w sercu: Nigdy w moim życiu nie przelełam krwi człowieka. I dlatego wzdragałem się, i pragnąłem, abym nie musiał go zabić.

11. I Duch powiedział mi znowu: Oto ^aPan wydał go w twoje ręce. Zaiste, sam też wiedziałem, że nastawał on na moje życie; zaiste, i nie zważał na przykazania Pana; a także ^bzabrał nam nasze mienie.

12. I stało się, że Duch powiedział mi znowu: Zabij go, albowiem Pan wydał go w twoje ręce.

13. Oto Pan ^azabija ^bniegodziwych, aby wypełniły się Jego prawe zamysły. ^cLepiej jest, żeby jeden człowiek zginął, niż gdyby naród miał zmarnieć i zginąć w niewierze.

14. I gdy ja, Nefi, usłyszałem te słowa, przypomniały mi się słowa, które Pan wypowiedział do mnie na pustkowiu: ^dDopóki twoje potomstwo będzie przestrzegać moich ^bprzykazań, bę-

dzie mu się ^cpowodziło na ^dziemi obiecanej.

15. Zaiste, i pomyślałem również, że nie będą mogli przestrzegać przykazań Pana według prawa Mojżesza, jeśli nie będą mieli tego prawa.

16. I wiedziałem także, że ^aprawo to wyryte było na płytach z mosiądzu.

17. I powtarzam, wiedziałem, że Pan wydał Labana w moje ręce w tym celu — abym mógł zdobyć kroniki zgodnie z Jego przykazaniami.

18. Dlatego posłuchałem głosu Ducha i, chwyciwszy Labana za włosy na głowie, odciąłem mu głowę jego własnym ^amieczem.

19. I gdy odciąłem mu głowę jego własnym mieczem, zdjąłem szaty z Labana i włożyłem je na własne ciało; zaiste, w każdym szczególe; i opasałem swoje łądźwie jego zbroją.

20. I gdy to uczyniłem, poszedłem do skarbcza Labana. Idąc do skarbcza Labana, zobaczyłem oto ^asługę Labana, który miał klucze do skarbcza. I nakazałem mu głosem Labana, aby poszedł ze mną do skarbcza.

21. I uważał mnie za swego pana, Labana; widział bowiem szaty, a także miecz, który przypasałem do swych łądźwi.

22. I mówił mi na temat

9a II Nefi 5:14; DiP 17:1.

10a Alma 14:11.

11a I Sam. 17:41–49.

b I Nefi 3:26.

13a I Nefi 17:33–38;

DiP 98:31–32.

b ppś Niegodziwy,
niegodziwość.

c Alma 30:47.

14a Omni 1:6; Mos. 2:22;

Eter 2:7–12.

b ppś Przykazania Boga.

c I Nefi 2:20.

d I Nefi 17:13–14;

Jakub 2:12.

16a ppś Prawo Mojżesza.

18a I Sam. 17:51.

20a II Nefi 1:30.

żydowskich starszych, gdyż wiedział, że jego pan, Laban, był z nimi tej nocy.

23. I mówiłem z nim, jakbym był Labanem.

24. I powiedziałem mu również, że wezmę wygrawerowane kroniki wyryte na „płytkach z mosiądzu do moich starszych braci, którzy są poza murami miasta.

25. I nakazałem mu także, aby podążył za mną.

26. A on, myśląc, że mówiłem o braciach z Kościoła, i biorąc mnie za Labana, którego zabiłem, podążył za mną.

27. I mówił do mnie wiele razy na temat żydowskich starszych, gdy szedłem do moich braci poza mury miasta.

28. I stało się, że Laman, zobaczywszy mnie, niezmiernie się przeraził, podobnie jak Lemuel i Sam, że uciekali przede mną; sądzili bowiem, że jestem Labanem, który mnie zabił, a teraz chciał również im odebrać życie.

29. I stało się, że gdy zawołałem za nimi, usłyszeli mnie, i poniechali ucieczki przede mną.

30. I stało się, że gdy sługa Labana ujrzał moich braci, zaczął drzeć, i był bliski ucieczki przede mną i powrotu do miasta Jerolimy.

31. I ja, Nefi, będąc dużej postury, a także otrzymawszy dużo „siły Pana, chwyciłem sługę

Labana i trzymałem go, aby nie uciekł.

32. I stało się, że powiedziałem mu, że jeśli będzie zważał na moje słowa, jako żyje Pan i jako ja żyję, jeśli będzie zważał na nasze słowa, darujemy mu życie.

33. I przemawiałem do niego, „przysięgając, że nie musi się bać i że stanie się wolnym człowiekiem jak my, jeśli pójdzie razem z nami na pustkowie.

34. Powiedziałem mu także: Zaprawdę, Pan „przykazał nam to uczynić, a czyż nie powinniśmy pilnie wypełniać przykazań Pana? Dlatego, jeśli pójdziesz na pustkowie do mojego ojca, będziesz miał miejsce pośród nas.

35. I stało się, że „Zoram nabrał odwagi, słuchając moich słów. A Zoram to imię sługi; i przyrzekł on, że pójdzie na pustkowie do naszego ojca. Przysiągł nam też, że odtąd pozostanie z nami.

36. I chcieliśmy, aby pozostał z nami, żeby Żydzi nie dowiedzieli się o naszej ucieczce na pustkowie na wypadek, gdyby próbowali nas ścigać i zgładzić.

37. I stało się, że gdy Zoram złożył nam „przysięgę, ustały nasze obawy co do niego.

38. I stało się, że zabraliśmy płytki z mosiądzu i sługę Labana

24a I Nefi 3:12, 19–24;
5:10–22.

31a Mos. 9:17;
Alma 56:56.

33a PPŚ Przysięga.

34a I Nefi 2:2; 3:16.

35a I Nefi 16:7;
II Nefi 5:5–6.
PPŚ Zoram,
Zoramici.

37a Joz. 9:1–21;
Kazn. 5:3.
PPŚ Przysięga.

i wyruszyliśmy na pustkowie, i udaliśmy się do namiotu naszego ojca.

ROZDZIAŁ 5

Saria narzeka na Lehiego. Obydwoje radują się z powrotu swych synów. Składają ofiary. Płyty z mosiądzu zawierają zapisy Mojżesza i proroków. Płyty wykazują, że Lehi jest potomkiem Józefa. Proroctwa Lehiego o jego potomkach i zachowaniu płyt. W okresie lat 600–592 p.n.e.

I STAŁO SIĘ, że gdy przybyliśmy do naszego ojca na pustkowie, oto został on napełniony radością; również moja matka, ^aSaria, niezmiernie się cieszyła, gdyż naprawdę rozpaczła z naszego powodu.

2. Myślała bowiem, że zginęliśmy na pustkowiu, i narzekała na mojego ojca, mówiąc mu, że był wizjonerem; mówiła: Oto wyprowadziłeś nas z ziemi naszego dziedzictwa i nie ma już moich synów, a my giniemy na pustkowiu.

3. W ten sposób moja matka narzekała na mojego ojca.

4. I stało się, że mój ojciec przemówił do niej tymi słowy: Wiem, że jestem ^awizjonerem, albowiem gdybym nie zobaczył tego, co Boskie, w ^bwizji, nie poznałbym dobroci Boga, lecz pozostałbym

w Jerozolimie i zginąłbym razem z moimi braćmi.

5. A oto dana mi jest ^aziemia obiecana, czym się raduję, i ^bwiem, że Pan ocali moich synów z rąk Labana i sprowadzi ich do nas z powrotem na pustkowie.

6. Mówiąc w ten sposób, mój ojciec, Lehi, uspokajał moją matkę, Sarię, co do nas, gdy wędrowaliśmy przez pustkowie do ziemi jerozolimskiej, by uzyskać kroniki Żydów.

7. I gdy powróciliśmy do namiotu mego ojca, oto radość ich była pełna, a moja matka uspokoiła się.

8. I powiedziała: Wiem teraz z pewnością, że Pan ^aprzykazał mojemu mężowi ująć na pustkowie; zaiste, wiem z pewnością, że Pan opiekował się moimi synami i ocalił ich z rąk Labana, i dał im moc, dzięki której mogli ^bwypełnić to, co im Pan nakazał. W ten sposób mówiła moja matka.

9. I stało się, że radowali się niezmiernie, i złożyli Panu ^aofiarę i całopalenia, i ^bdziękowali Bogu Izraela.

10. A gdy skończyli dziękować Bogu Izraela, mój ojciec, Lehi, wziął kroniki wyryte na ^aplytach z mosiądzu i zbadał je od początku.

5 1a ppś Saria.
4a I Nefi 2:11.
b I Nefi 1:8–13.
ppś Wizja.
5a I Nefi 2:20;
18:8, 22–23.

ppś Ziemia obiecana.
b ppś Wiara.
8a I Nefi 2:2.
b I Nefi 3:7.
9a Mos. 2:3;
III Nefi 9:19–20.

ppś Prawo Mojżesza.
b ppś Wdzięczny,
podziękowania,
dziękczynienie.
10a I Nefi 4:24, 38; 13:23.
ppś Mosiężne płyty.

11. I spostrzegł, że zawierały one pięć „ksiąg Mojżesza podających opis stworzenia świata, a także mówiących o Adamie i Ewie, którzy byli naszymi pierwszymi rodzicami;

12. Jak również „kroniki Żydów od początku aż do czasu panowania Sedekiasza, króla Judy;

13. A także proroctwa świętych proroków od początku do czasu panowania „Sedekiasza oraz wiele proroctw wypowiedzianych ustami ^bJeremiasza.

14. I stało się, że mój ojciec, Lehi, znalazł także na „płytkach z mosiądzu rodowód swoich ojców, skąd dowiedział się, że był potomkiem ^bJózefa, zaiste, tego samego Józefa, który był synem „Jakuba, „sprzedanego do Egiptu i „ocalonego ręką Pana, aby mógł ocalić swego ojca, Jakuba, i całe jego domostwo, żeby nie zginęły z głodu.

15. I oni także zostali „wyprowadzeni z niewoli i z ziemi egipskiej przez tego samego Boga, który ich zachował.

16. I tak mój ojciec, Lehi, poznał rodowód swoich ojców. I Laban był także potomkiem „Józefa, dlatego on i jego ojcowie prowadzili te kroniki.

17. I gdy mój ojciec ujrzał wszystkie te rzeczy, został napełniony Duchem, i zaczął prorokować o swoim potomstwie —

18. Że te płyty z mosiądzu dotrą do wszystkich narodów, plemion, języków i ludów należących do jego potomstwa.

19. Dlatego powiedział, że te płyty z mosiądzu „nigdy nie zostaną zniszczone ani też nie zatrą się z czasem. I prorokował o wielu rzeczach co do swojego potomstwa.

20. I stało się, że dotychczas ja i mój ojciec wypełnialiśmy przykazania, które wyznaczył nam Pan.

21. I zdobyliśmy kroniki, jak nam Pan nakazał, a zbadawszy je, przekonaliśmy się, że były one pożądane; zaiste, miały one dla nas tak wielką „wartość, że dzięki nim mogliśmy ^bzachować przykazania Pana dla naszych dzieci.

22. Było to więc mądrością w Panu, że mieliśmy je zabrać ze sobą w naszą podróż przez pustkowie do ziemi obiecanej.

ROZDZIAŁ 6

Nefi pisze o sprawach Boga. Pragnie nakłonić ludzi, aby przystąpili

11a I Nefi 19:23.

ppś Pięcioksiąg.

12a I Kron. 9:1.

ppś Pisma święte.

13a II Król. 24:18;

Jer. 37:1.

b Ezdr. 1:1;

Jer. 36:17–32;

I Nefi 7:14;

Hel. 8:20.

14a I Nefi 3:3, 12.

ppś Mosiężne płyty.

b II Nefi 3:4;

Alma 10:3.

ppś Józef, syn Jakuba.

c ppś Jakub, syn Izaaka.

d I Mojż. 37:29–36.

e I Mojż. 45:4–5.

15a II Mojż. 13:17–18;

Am. 3:1–2;

I Nefi 17:23–31;

DiP 103:16–18;

136:22.

16a I Nefi 6:2.

19a Alma 37:4–5.

21a ppś Pisma święte —

Wartość pism świętych.

b II Nefi 25:26.

do Boga Abrahama i zostali zbawieni. W okresie lat 600–592 p.n.e.

I TERAZ ja, Nefi, nie podaję rodowodu moich ojców w “tej części mojej kroniki ani też nie podam go nigdzie później na ^bplytach, na których piszę, gdyż jest on w kronice spisanej przez mojego ‘ojca, dlatego nie zapisuję go tutaj.

2. Wystarczy, jak powiem, że jesteśmy potomkami “Józefa.

3. I nie jest dla mnie ważne podanie w pełni wszystkiego o moim ojcu, ponieważ nie można tego zmieścić na “tych plytach, a pragnę mieć miejsce, by pisać o sprawach Boga.

4. Albowiem moim jedynym celem jest “nakłonienie ludzi, aby ^bprzystąpili do Boga Abrahama i Boga Izaaka, i Boga Jakuba, i zostali zbawieni.

5. Dlatego nie piszę tego, co jest “miłe światu, lecz co miłe Bogu, i do tych, którzy nie należą do świata.

6. Dlatego nakazę mojemu potomstwu, aby nie zapisywało na tych plytach tego, co nie ma wartości dla dzieci ludzkich.

zolimy i przekonują Ismaela i jego domostwo do przyłączenia się do nich w podróży. Laman i inni buntują się. Nefi wzywa swych braci do wiary w Pana. Oni wiążą go sznurami i zamierzają odebrać mu życie. Nefi zostaje uwolniony mocą wiary. Jego bracia proszą o przebaczenie. Lehi i jego towarzysze składają Panu ofiarę i całopalenia. W okresie lat 600–592 p.n.e.

PRAGNĘ, abyście wiedzieli, że gdy mój ojciec, Lehi, skończył “prorokować o swoim potomstwie, stało się, że Pan ponownie do niego przemówił i powiedział mu, że nie jest wskazane, aby on, Lehi, zabrał na pustkowie tylko swoją rodzinę, ale że jego synowie powinni pojąć ^bcórki za ^cżony, by mogli wychować potomstwo dla Pana na ziemi obiecanej.

2. I stało się, że Pan “przykazał mu, abym ja, Nefi, i moi bracia ponownie powrócili do ziemi jerozolimskiej i sprowadzili Ismaela wraz z rodziną na pustkowie.

3. I stało się, że ja, Nefi, “ponownie udałem się z moimi braćmi przez pustkowie do Jerozolimy.

4. I stało się, że gdy przybyliśmy do domu Ismaela, zyskailiśmy przychyłność w oczach Ismaela na tyle, że przekazaliśmy mu słowa Pana.

ROZDZIAŁ 7

Synowie Lehiwego powracają do Jero-

6 1a II Nefi 4:14–15.

b I Nefi 9:2.

c I Nefi 1:16–17; 19:1–6.

2a I Nefi 5:14–16.

3a Jakub 7:27;

Jar. 1:2, 14;

Omni 1:30.

4a Jan 20:30–31.

Zob. stronę tytułową
Księgi Mormona.

b II Nefi 9:41, 45, 51.

5a I Tes. 2:4;

Śl. Morm. 1:4.

7 1a I Nefi 5:17–19.

b I Nefi 16:7.

c ppś Małżeństwo,
zawrzeć związek
małżeński.

2a I Nefi 16:7–8.

3a I Nefi 3:2–3.

5. I stało się, że Pan zmiękczył serce Ismaela, a także jego rodziny, że podjęli z nami wędrowkę na pustkowie do namiotu naszego ojca.

6. I stało się, że gdy wędrowaliśmy przez pustkowie, oto Laman i Lemuel, i dwie córki Ismaela, a także dwóch ^asynów Ismaela i ich rodziny powstali przeciwko nam, to jest przeciwko mnie, Nefiemu, i Samowi, oraz ich ojcu, Ismaelowi, jego żonie, i trzem pozostałym córkom.

7. I stało się, że powstając przeciwko nam, chcieli powrócić do ziemi jerozolimskiej.

8. I teraz ja, Nefi, ^abolejąc nad zatwardziałością ich serc, przemówiłem do nich, zaiste, do Lamana i Lemuela, tymi słowy: Jak to się dzieje, że będąc moimi starszymi braćmi, macie tak twarde serca, a wasze umysły są tak zaślepione, że trzeba, abym ja, wasz młodszy brat, napominał was i dawał wam przykład?

9. Dlaczego nie zważacie na słowo Pana?

10. Jak mogliście ^azapomnieć, że widzieliście anioła Pana?

11. I jak mogliście zapomnieć, jak wielkich rzeczy dokonał dla nas Pan, ^awybawiając nas z rąk Labana i umożliwiając nam zdobycie kronik?

12. I jak mogliście zapomnieć, że Pan może ^awszystko uczynić dla dzieci ludzkich według Swjej woli, jeśli stanie się, że będą wykazywać się ^bwiarą w Niego? Bądźmy Mu więc wierni.

13. I jeśli stanie się, że będziemy Mu wierni, dana nam będzie ^aziemia obiecana; i kiedyś w przyszłości przekonacie się, że wypełni się słowo Pana o ^bzagładzie Jerozolimy, albowiem wszystko, co Pan powiedział o zagładzie Jerozolimy, musi się wypełnić.

14. Oto Duch Pana wkrótce ich zupełnie opuści, gdyż oto ^aodrzućcili proroków i wtrąćcili ^bJeremiasza do więzienia. I chcieli odebrać ^cżycie memu ojcu, że musiał opuścić kraj.

15. Oto mówię wam, że jeśli wróćcicie do Jerozolimy, wy także zginiecie wraz z nimi. A teraz, jeśli chcecie, idźcie do tej ziemi, ale zapamiętajcie słowa, które wam powiedziałem, że jeśli tam pójdziecie, wy także zginiecie; oto Duch Pana nakłania mnie, abym to mówił.

16. I stało się, że gdy ja, Nefi, powiedziałem te słowa moim braciom, rozgniewali się na mnie. I stało się, że pochwycili mnie, gdyż byli niezmiernie rozgniewani, i ^azwiązali sznurami, bo chcieli odebrać mi życie,

6a II Nefi 4:10.

8a Alma 31:2;
Mojż. 7:41.

10a V Mojż. 4:9;
I Nefi 3:29; 4:3.

11a I Nefi 4.

12a I Nefi 17:50;

Alma 26:12.

b I Nefi 3:7; 15:11.

13a I Nefi 2:20.

ppś Ziemia obiecana.

b II Król. 25:1–21;

II Nefi 6:8; 25:10;

Omni 1:15;

Hel. 8:20–21.

14a Ez. 5:6;

I Nefi 1:18–20; 2:13.

ppś Bunt.

b Jer. 37:15–21.

c I Nefi 2:1.

16a I Nefi 18:11–15.

pozostawiając mnie na pustkowiu na pożarcie dzikim zwierzętom.

17. I stało się, że modliłem się do Pana tymi słowy: O Panie, według mej wiary w Ciebie wybaw mnie z rąk moich braci, dając mi siłę, abym mógł ^arozerwać więzy, którymi jestem związany.

18. I stało się, że gdy wypowiedziałem te słowa, oto rozluźniły się więzy krępujące moje ręce i stopy, że stanąłem przed moimi braćmi i ponownie do nich przemówilem.

19. I stało się, że ponownie się na mnie rozgniewali i chcieli mnie pochwyć, ale oto jedna z ^acórek Ismaela, a także jej matka, i jeden z synów Ismaela wstawili się za mną do moich braci, że zmiękczyli ich serca; i poniechali oni nastawiania na moje życie.

20. I stało się, że żalowali swej niegodziwości, iż nawet oddali mi pokłon i prosili mnie, abym przebaczył im ich postępowanie wobec mnie.

21. I stało się, że szczerze ^aprzebaczyłem im wszystko, co czynili, i wzywałem ich, aby modlili się do Pana, Swego Boga, o przebaczenie. I stało się, że tak uczynili. Gdy zaś skończyli modlić się do Pana, wyruszyliśmy w dalszą wędrówkę do namiotu naszego ojca.

22. I stało się, że przybyliśmy

do namiotu naszego ojca. I gdy ja, moi bracia i wszyscy z domu Ismaela przybyliśmy do namiotu mojego ojca, ^apodziękowaliśmy Panu, naszemu Bogu, i złożyliśmy Mu ^bofiarę i całopalenia.

ROZDZIAŁ 8

Lehi widzi drzewo życia w wizji. Kosztuje jego owocu i pragnie, aby tak samo uczyniła jego rodzina. Widzi pręt z żelaza, ciasną i wąską ścieżkę oraz ciemną mgłę ogarniającą ludzi. Saria, Neft i Sam spożywają owoc, ale Laman i Lemuel odmawiają. W okresie lat 600–592 p.n.e.

I STAŁO SIĘ, że zgromadziliśmy wszelkiego rodzaju nasiona, zarówno wszelkiego rodzaju zboża, jak i nasiona wszelkich owoców.

2. I stało się, że gdy mój ojciec przebywał na pustkowiu, przemówił do nas tymi słowy: Oto ^aśniłem sen, czyli innymi słowy, ujrzałem ^bwizję.

3. I oto, dzięki temu, co zobaczyłem, raduję się w Panu ze względu na ^aNefiego, a także Sama, bo mam podstawę przypuszczać, że oni, a także wielu ich potomków, zostaną zbawieni.

4. Oto jednak, ^aLamanie i Lemuelu, niezmiernie się obawiam z waszego powodu; oto bowiem zdawało mi się, że w swoim śnie zobaczyłem ciemne i ponure pustkowia.

17 *a* Alma 14:26–28.

19 *a* I Nefi 16:7.

21 *a* ppś Przebaczać.

22 *a* ppś Wdzięczny, podziękowania,

dziękczynienie.

b I Nefi 5:9.

8 *2a* ppś Objawienie; Sen.

b I Nefi 10:17.

ppś Wizja.

3 *a* I Nefi 8:14–18.

4 *a* I Nefi 8:35–36.

5. I stało się, że ujrzałem człowieka ubranego w białą „szatę, który przyszedł i stanął przede mną.

6. I stało się, że przemówił do mnie, nakazując mi, abym za nim podążył.

7. I stało się, że gdy podążyłem za nim, spostrzegłem, że jestem na ciemnym i ponurym pustkowiu.

8. I wędrując tak przez wiele godzin w ciemnościach, zacząłem modlić się do Pana, aby miał dla mnie „miłosierdzie, według Swego wielkiego, troskliwego miłosierdzia.

9. I stało się, że gdy pomodliłem się do Pana, ujrzałem wielkie i rozległe „pole.

10. I stało się, że zobaczyłem „drzewo, którego ^bowoc był pożądanym, gdyż czynił on ludzi szczęśliwymi.

11. I stało się, że podszedłem i spożyłem „owoc tego drzewa, i przekonałem się, że był on słodszy ponad wszystko, co kiedykolwiek kosztowałem. Zaste, i zobaczyłem, że owoc tego drzewa był biały, ^bbielszy ponad wszystko, co kiedykolwiek widziałem.

12. I gdy skosztowałem owocu tego drzewa, napełnił on moją duszę niezmiernie wielką „rado-

ścią, dlatego ^bzaprzagnąłem, aby moja rodzina także go spożyła, bo wiedziałem, że był on „pożyczany ponad wszystkie inne owoce.

13. I gdy rozglądałem się dookoła, że może zobaczę również moją rodzinę, ujrzałem „rzekę wody płynącej w pobliżu drzewa, którego owocu kosztowałem.

14. I gdy patrzyłem, skąd płynęła, zobaczyłem niedaleko jej źródło, a przy jej źródle ujrzałem waszą matkę Sarię, Sama i Nefiego, którzy stali, jak gdyby nie wiedzieli, dokąd mają iść.

15. I stało się, że skinąłem na nich ręką, a także wołałem donośnym głosem, aby przyszedli do mnie i spożyli owoc, który był pożądanym ponad wszystkie inne owoce.

16. I stało się, że przyszedli do mnie i także spożyli ten owoc.

17. I stało się, że przagnąłem, aby Laman i Lemuel również przyszedli i spożyli owoc; dlatego patrzyłem w kierunku źródła rzeki, że może ich tam zobaczę.

18. I stało się, że zobaczyłem ich, ale oni „nie chcieli przyjść do mnie i spożyć owocu.

19. I ujrzałem „pręt z żelaza, który prowadził wzdłuż brzegu rzeki do drzewa, przy którym stałem.

5a J.S. — Hist. 1:30–32.

8a ppś Miłosierny, miłosierdzie.

9a Mat. 13:38.

10a I Mojż. 2:9;

Obj. 2:7; 22:2;

I Nefi 11:4, 8–25.

ppś Drzewo życia.

b Alma 32:41–43.

11a Alma 5:34.

b I Nefi 11:8.

12a ppś Radość.

b Alma 36:24.

c I Nefi 15:36.

13a I Nefi 12:16–18;

15:26–29.

18a II Nefi 5:20–25.

19a Ps. 2:9;

Obj. 12:5;

Thum. J.S. Obj. 19:15

(Aneks);

I Nefi 8:30; 11:25;

15:23–24.

20. I ujrzałem również „ciasną i wąską ścieżkę, która wiodła wzdłuż pręta z żelaza aż do samego drzewa, gdzie stałem; ona także wiodła obok źródła rzeki na wielkie i rozległe ^bpole, będące niczym świat.

21. I widziałem niezliczone tłumy ludzi, wielu z nich dążących naprzód, aby wejść na „ścieżkę prowadzącą do drzewa, przy którym stałem.

22. I stało się, że na nią wchodzili i wyruszali wzdłuż ścieżki wiodącej do drzewa.

23. I stało się, że powstała ciemna „mgła; zaiste, tak niezmiernie gęsta ciemna mgła, że ci, którzy wyruszali wzdłuż ścieżki, tracili kierunek, schodzili ze ścieżki i gubili się.

24. I stało się, że widziałem innych dążących naprzód, a ci dochodzili i chwyтали koniec pręta z żelaza; i dążyli naprzód przez ciemną mgłę, trzymając się kurczowo pręta z żelaza, aż przyszli i spożyli „owoc tego drzewa.

25. I gdy skosztowali owocu tego drzewa, rozglądali się wokół, jak gdyby się „wstydzili.

26. Ja także rozejrzałem się dookoła i ujrzałem na drugim brzegu rzeki wody wielki i „rozległy budynek stojący jak gdyby

w powietrzu, wysoko ponad ziemią.

27. I był on pełen ludzi, zarówno starych, jak i młodych, zarówno mężczyzn, jak i kobiet, przebogato odzianych; i byli „usposobieni szyderczo, i wytykali palcami tych, którzy przyszedli i kosztowali owocu.

28. I gdy ci ludzie „kosztowali owocu, ^bwstydzili się z powodu tych, którzy z nich drwili, „odchodzili na zakazane ścieżki i gubili się.

29. I teraz ja, Nefi, nie przytaczam „wszystkich słów mego ojca.

30. Lecz, krótko mówiąc, oto zobaczył on wielu innych tłumnie dążących naprzód ku ścieżce, którzy, gdy dochodzili, chwyтали koniec „pręta z żelaza; i dążyli naprzód, trzymając się pewnie przez cały czas pręta z żelaza, aż doszedłszy, padali na ziemię i kosztowali owocu drzewa.

31. Widział on także „rzeszę innych na ślepo zmierzających do wielkiego i rozległego budynku.

32. I stało się, że wielu z nich tonęło w głębinach „źródła; i wielu tracił z oczu, gdy odchodzili, błąkając się po nieznanych drogach.

33. I wielka była rzesza tych, którzy wchodzili do tego osobliwego

20a Mat. 7:14;
II Nefi 31:17–20.
b Mat. 13:38.

21a ppś Droga.
23a I Nefi 12:17; 15:24.
24a I Nefi 8:10–12.
25a Rzym. 1:16;

II Tym. 1:8;
Alma 46:21;
Morm. 8:38.

26a I Nefi 11:35–36; 12:18.
27a ppś Pycha.
28a II Piotra 2:19–22.
b Mar. 4:14–20; 8:38;

Łuk. 8:11–15;
Jan 12:42–43.
c ppś Odstępstwo.

29a I Nefi 1:16–17.
30a I Nefi 15:23–24.
31a Mat. 7:13.
32a I Nefi 15:26–29.

budynku. A wszedłszy tam, wskazywali palcami i “wyśmiewali się ze mnie i z tych, którzy także kosztowali owocu; lecz my na nich nie baczyliśmy.

34. Jak powiedział mój ojciec: Tyłu, ilu na nich “baczyło, odchodziło i gubiło się.

35. A “Laman i Lemuel nie skosztowali tego owocu — powiedział mój ojciec.

36. I stało się, że gdy mój ojciec wypowiedział wszystkie słowa o swoim śnie, czyli wizji, a było ich wiele, rzekł do nas, że z powodu tego, co zobaczył w wizji, martwi się niezmiernie o Lamaną i Lemuela; zaiste, obawia się, że zostaną oni odrzuceni i nie będą przebywać w obecności Pana.

37. Dlatego wzywał ich wówczas z całym uczuciem troskliwego “rodzica, aby zważali na jego słowa, gdyż może Pan będzie dla nich miłosierny i nie odrzuci ich; zaiste, mój ojciec głosił im ewangelię.

38. I gdy skończył im głosić, a także prorokować im o wielu rzeczach, nakazał, aby przestrzegali przykazań Pana, i na tym poniechał dalszej mowy do nich.

ROZDZIAŁ 9

Nefi przygotowuje dwa tomy

kronik. Obydwa są nazywane płytami Nefiego. Większe płyty zawierają świecą historię; mniejsze są poświęcone głównie świętym sprawom. W okresie lat 600–592 p.n.e.

Wszystko to mój ojciec widział, słyszał i opowiedział, gdy mieszkał w namiocie, w “dolinie Lemuela, a także wiele innych rzeczy, które nie mogą być spisane na tych płytach.

2. I teraz, jak mówiłem o tych płytach, oto nie są to te płyty, na których podaję szczegółowo dzieje mojego ludu; albowiem “płytom, na których podaję szczegółowo dzieje mojego ludu, nadałem nazwę płyt Nefiego; dlatego są nazywane płytami Nefiego po mnie; i te płyty także są zwane płytami Nefiego.

3. Jednakże otrzymałem przykazanie Pana, abym przygotował te płyty w wyjątkowym “celu wyrzycia na nich dziejów opisujących ^bposługę mojego ludu.

4. Na innych płytach ma być wryta historia panowania królów oraz wojen i sporów mojego ludu; dlatego te płyty odnoszą się w głównej mierze do posługi, podczas gdy “inne płyty są w większości o panowaniu królów, wojnach i sporach mojego ludu.

5. Dlatego Pan nakazał mi

33a ppś Prześladować, prześladowanie.

34a II Mojż. 23:2.

35a I Nefi 8:17–18;
II Nefi 5:19–24.

37a ppś Rodzice;

Rodzina.

9 1a I Nefi 2:4–6, 8,
14–15; 16:6.

2a I Nefi 19:2, 4;
Jakub 3:13–14;
St. Morm. 1:2–11;

DiP 10:38–40.

ppś Płyty.

3a DiP 3:19.

b I Nefi 6:3.

4a Jakub 1:2–4;
St. Morm. 1:10.

przygotowanie tych płyt w „mądrym celu, którego nie znam,

6. Ale Pan „wie wszystko od początku; dlatego przygotowuje drogę, aby wypełnić wszystkie Swe dzieła pośród dzieci ludzkich; albowiem ma On wszelką ^bmoc wypełnienia wszystkich Swoich słów. I tak oto się dzieje. Amen.

ROZDZIAŁ 10

Lehi przepowiada, że Żydzi zostaną wzięci do niewoli przez Babilończyków. Mówi o przyjściu Mesjasza, Zbawiciela i Odkupiciela do Żydów. Lehi mówi także o przyjściu tego, który ochrzci Baranka Bożego. Lehi mówi o śmierci i zmartwychwstaniu Mesjasza. Porównuje rozproszenie i zgromadzenie Izraela do drzewa oliwnego. Nefi mówi o Synu Boga, darze Ducha Świętego i o potrzebie prawości. W okresie lat 600–592 p.n.e.

I TERAZ ja, Nefi, będę pisał na „tych płytach o tym, czego dokonałem, o swoim panowaniu i posłudze, jednakże, aby pisać o sobie, muszę najpierw powiedzieć nieco o moim ojcu, jak również o moich braciach.

2. Albowiem stało się, że gdy mój ojciec skończył opowiadać o swoim „śnie, a także wzywać moich braci do wszelkiej pilności, mówił im o Żydach,

3. Że po tym, jak ulegną zagładzie oni sami, a nawet to wielkie miasto „Jerozolima, wielu zostanie ^bwziętych do niewoli do „Babilonu, aż we właściwym dla Pana czasie ^apowrócą; zaiste, a nawet zostaną wyprowadzeni z niewoli; a gdy zostaną wyprowadzeni z niewoli, ponownie posiadają ziemię swego dziedzictwa.

4. Zaiste, i ^asześćset lat po opuszczeniu przez mego ojca Jerozolimy Pan Bóg wzbudzi ^bproroka pośród Żydów — samego „Mesjasza, innymi słowy, Zbawiciela świata.

5. Powiedział także o prorokach, że wielu z nich ^aświadczyło o tych sprawach, o tym Mesjaszu, o którym mówił, czyli o tym Odkupicielu świata.

6. Przeto cała ludzkość była w stanie zagubienia i „upadku, i pozostanie taką na zawsze, chyba że zda się na tego Odkupiciela.

7. Mój ojciec mówił też o „proroku, który ma przyjść przed

5a I Nefi 19:3;
Sł. Morm. 1:7;
Alma 37:2, 12, 14.

6a II Nefi 9:20;
DiP 38:2;
Mojż. 1:6, 35.
prś Wszzechwiedzący.
b Mat. 28:18.

10 1a I Nefi 9:1–5; 19:1–6;
Jakub 1:1–4.

2a I Nefi 8.

3a Est. 2:6;

II Nefi 6:8;
Hel. 8:20–21.
b 587 r. p.n.e.; zob.

Chronologia
w Aneksie.
II Nefi 25:10.

c Ez. 24:2;
I Nefi 1:13;
Omni 1:15.
d Jer. 29:10;

II Nefi 6:8–9.

4a I Nefi 19:8;

II Nefi 25:19;
III Nefi 1:1.

b I Nefi 22:20–21.

c prś Mesjasz.

5a Jakub 7:11;
Mos. 13:33;
Hel. 8:19–24;
III Nefi 20:23–24.

6a prś Upadek
Adama i Ewy.

7a I Nefi 11:27;

II Nefi 31:4.

Mesjaszem, aby przygotować drogę Pańską.

8. Zaiste, pójdzie on i będzie wołał na pustyni: „Przygotujcie drogę Pańską, prostujcie Jego ścieżki, albowiem stoi pośród was ten, którego nie znacie, który jest mocniejszy ode mnie i któremu nie jestem godzien rozwiązać rzemienia u Jego sandała. I wiele mój ojciec o tym mówił.

9. I mój ojciec powiedział, że ten prorok będzie chrcił w „Betabarze za Jordanem; i powiedział również, że będzie on ^bchrcił wodą; i że nawet Mesjasz zostanie przez niego ochrzczony wodą.

10. I gdy ochrzczi Mesjasza wodą, przekona się i da świadectwo, że ochrcił „Baranka Bożego, który zgładzi grzechy świata.

11. I stało się, że gdy mój ojciec wypowiedział te słowa, powiedział moim braciom o ewangelii, która będzie głoszona pośród Żydów, a także o tym, że Żydzi będą „marnieć w ^bniewierze. I gdy „zabiją Mesjasza, który ma przyjść, i gdy zostanie On zabity, „powstanie z martwych, i objawi się przez „Ducha Świętego ludziom innych wyznań.

12. Zaiste, mój ojciec mówił

wiele o ludziach innych wyznań, a także o domu Izraela, porównując go do „drzewa oliwnego, którego gałęzie zostaną odłamane i ^brozrzucone po całej ziemi.

13. Dlatego trzeba — powiedział — abyśmy byli zgodni, gdy jesteśmy prowadzeni do „ziemi obiecanej, abyśmy wypełnili słowo Pana o naszym rozproszeniu po całej ziemi.

14. I gdy dom Izraela zostanie rozproszony, zostaną oni ponownie „zgrupowani, to znaczy, że gdy ^bludzie innych wyznań otrzymają pełnię Ewangelii, naturalne gałęzie drzewa oliwnego, czyli resztki domu Izraela, zostaną ponownie wszczepione do „drzewa oliwnego, innymi słowy, dojdą do wiedzy o prawdziwym Mesjaszu, Swym Panu i Swym Odkupicielu.

15. I w ten sposób mój ojciec prorokował, i przemawiał do moich braci. I powiedział on także wiele innych rzeczy, których nie zapisuję w tej księdze, bowiem co uznałem za potrzebne, podaję w „innej mojej księdze.

16. I wszystko, o czym powiedziałem, nastąpiło, gdy mój ojciec mieszkał w namiocie, w dolinie Lemuel.

8a Iz. 40:3;

Mat. 3:1–3.

9a Jan 1:28.

b ppś Jan Chrzciel.

10a ppś Baranek Boży.

11a Jakub 4:14–18.

b Morm. 5:14.

c ppś Jezus Chrystus;

Ukrzyżowanie.

d ppś Zmartwych-

wstanie.

e ppś Duch Święty.

12a I Mojż. 49:22–26;

I Nefi 15:12;

II Nefi 3:4–5;

Jakub 5; 6:1–7.

ppś Drzewo oliwne;

Winnica Pana.

b I Nefi 22:3–8.

ppś Izrael —

Rozproszenie Izraela.

13a I Nefi 2:20.

ppś Ziemia obiecana.

14a ppś Izrael —

Zgromadzenie Izraela.

b I Nefi 13:42;

DiP 14:10.

c Jakub 5:8, 52,

54, 60, 68.

15a I Nefi 1:16–17.

17. I stało się, że ja, Nefi, usłyszawszy wszystkie ^asłowa o tym, co mój ojciec zobaczył w ^bwizji, a także co powiedział mocą Ducha Świętego, którą to moc otrzymał dzięki swej wierze w Syna Bożego — Syn Boży był ^cMesjaszem, który ma przyjść — ja, Nefi, pragnąłem również zobaczyć i usłyszeć, i poznać te rzeczy mocą ^dDucha Świętego, co jest darem Boga dla wszystkich, którzy Go ^epilnie szukają, czy to w czasach ^fdawnych, czy też w czasach, gdy objawi się On dzieciom ludzkim.

18. Albowiem jest On ^aten sam wczoraj, dzisiaj i na wieki, i droga jest przygotowana dla wszystkich ludzi od założenia świata, jeśli stanie się, że odpokutują i przystąpią do Niego.

19. Kto pilnie szuka, znajdzie; a ^atajemnice Boga będą takim ludziom wyjawiane mocą ^bDucha Świętego, zarówno w czasach obecnych, jak i w czasach przeszłych, i zarówno w czasach przeszłych, jak i w czasach, które nastąpią; albowiem ^cdroga Pana jest jednym wiecznym kręgiem.

20. Pamiętaj więc, człowieku, że za wszystko, co czynisz, będziesz doprowadzony na ^asąd.

21. Jeśli więc w dniach twej ^apróby twoim dążeniem było czynienie niegodziwości, okażesz się ^bnieczystym przed tronem sędziowskim Boga; a ponieważ nic nieczystego nie może przebywać z Bogiem, przeto zostaniesz odrzucony na zawsze.

22. I Duch Święty upoważnia mnie, abym to powiedział i nie powstrzymywał się od tego.

ROZDZIAŁ 11

Nefi widzi Ducha Pana i jest mu pokazane w wizji drzewo życia. Widzi matkę Syna Boga i poznaje łaskawość Boga. Widzi chrzest, postugę i ukrzyżowanie Baranka Bożego. Widzi także powołanie i postugę dwunastu apostołów Baranka. W okresie lat 600–592 p.n.e.

Oto stało się, że pragnąc poznać, co mój ojciec widział, i wierząc, że Pan może mi to wyjawić, gdy siedziałem, ^arozważając to w sercu, zostałem ^bprzeniesiony przez Ducha Pana na niezmiernie wysoką ^cgórze, której nigdy przedtem nie widziałem, i gdzie nigdy przedtem moja stopa nie stanęła.

2. I Duch rzekł do mnie: Czego pragniesz?

17a Enos 1:3; Alma 36:17.

b I Nefi 8:2.

c ppś Mesjasz.

d ppś Duch Święty.

e Mor. 10:4–5, 7, 19.

f DiP 20:26.

18a Hebr. 13:8;

Morm. 9:9;

DiP 20:12.

ppś Bóg, Boska Trójca.

19a ppś Tajemnice Boga.

b ppś Duch Święty.

c Alma 7:20;

DiP 3:2; 35:1.

20a Kazn. 12:14;

II Nefi 9:46.

ppś Sąd Ostateczny.

21a Alma 34:32–35.

b I Kor. 6:9–10;

III Nefi 27:19;

DiP 76:50–62;

Mojż. 6:57.

11 1a DiP 76:19.

ppś Rozważać.

b II Kor. 12:1–4;

Obj. 21:10;

II Nefi 4:25;

Mojż. 1:1.

c V Mojż. 10:1;

Eter 3:1.

3. I powiedziałem: Pragnę ujrzeć to, co „widział mój ojciec.

4. I Duch rzekł do mnie: Czy wierzysz, że twój ojciec zobaczył „drzewo, o którym mówił?

5. I powiedziałem: Zaiste, wiesz, że daję „wiarę wszystkim słowom mego ojca.

6. I gdy wypowiedziałem te słowa, Duch zawołał donośnym głosem: Hosanna Panu, Najwyższemu Bogu, który jest Bogiem nad całą „ziemią i nad wszystkim. I błogosławiony jesteś, Nefi, bo ^bwierzysz w Syna Boga Najwyższego; dlatego zobaczysz to, co pragniesz.

7. I oto będzie ci to dane jako „znak, że ujrzawszy drzewo dające owoc, którego twój ojciec skosztował, zobaczysz także człowieka zstępującego z nieba, i go ujrzysz; a potem, jak Go zobaczysz, ^bdasz świadectwo, że jest On Synem Boga.

8. I stało się, że Duch rzekł do mnie: Spójrz! I spojrzalem, i zobaczyłem „drzewo jak to, które mój ojciec widział. A piękność jego była ponad wszystko, zaiste, przewyższała wszelkie piękno, a jego ^bbiel była ponad biel świeżego śniegu.

9. I stało się, że gdy zobaczyłem to drzewo, powiedziałem do Ducha: Widzę, że pokazałeś

mi drzewo, „cenniejsze ponad wszystko.

10. I rzekł do mnie: Czego pragniesz?

11. I powiedziałem mu: Pragnę poznać „znaczenie tego drzewa — gdyż mówiłem do Niego, jak mówi człowiek; bowiem widziałem, że miał on ^bkształt człowieka; jednakże wiedziałem, że był to Duch Pana; i mówił on do mnie jak człowiek do człowieka.

12. I stało się, że rzekł do mnie: Spójrz! I odwróciłem wzrok, aby na Niego spojrzeć, ale Go nie zobaczyłem, bo nie było Go już ze mną.

13. I stało się, że spojrzalem, i ujrzałem wielkie miasto Jeruzolimę, a także inne miasta. I ujrzałem też miasto Nazaret; a w mieście „Nazaret zobaczyłem ^bdziewicę niezmiernie piękną i czystą.

14. I stało się, że zobaczyłem „niebiosa otwarte; i anioł zstąpił, stanął przede mną i rzekł do mnie: Nefi, co widzisz?

15. I powiedziałem mu: Dziewicę piękniejszą i cudniejszą ponad wszystkie inne dziewice.

16. I rzekł do mnie: Czy poznałeś łaskawość Boga?

17. I powiedziałem mu: Wiem, że kocha On Swoje dzieci, jednak

3a I Nefi 8:2–34.

4a I Nefi 8:10–12;
15:21–22.

5a I Nefi 2:16.

6a II Mojż. 9:29;
II Nefi 29:7;

III Nefi 11:14;

Mojż. 6:44.

^b PrPś Wierzenie,
wiara, wierzyć.

7a PrPś Znak.

^b PrPś Świadectwo.

8a I Nefi 8:10.

^b I Nefi 8:11.

9a I Nefi 11:22–25.

11a I Mojż. 40:8.

^b Eter 3:15–16.

13a Mat. 2:23.

^b Łuk. 1:26–27;

Alma 7:10.

PrPś Maria, matka
Jezusa.

14a Ez. 1:1;

I Nefi 1:8.

nie pojmuję znaczenia wszystkiego.

18. I rzekł do mnie: Oto ^adzie-wica, którą widzisz, jest w ciele ^bmatką Syna Bożego.

19. I stało się, że widziałem, że została ona zabrana w Duchu; a po tym, jak została zabrana w ^aDuchu na jakiś czas, anioł przemówił do mnie: Spójrz!

20. I spojrzawszy, zobaczyłem ponownie dziewczycę, i trzymała ona ^adziecko w ramionach.

21. I anioł rzekł do mnie: Oto ^aBaranek Boży, zaiste, sam ^bSyn Wiecznego ^cOjca! Czy wiesz, co oznacza ^ddrzewo, które widział twój ojciec?

22. I odpowiedziałem mu tymi słowy: Zaiste, jest to ^amiłość Boga, która przelewa się do serc dzieci ludzkich i jest pożądana ponad wszystko.

23. I przemówił do mnie tymi słowy: Zaiste, i daje ona duszy największą ^aradość.

24. I gdy to powiedział, rzekł do mnie: Spójrz! I spojrzawszy, ujrzałem Syna Bożego ^aprzebywającego pośród dzieci ludzkich; i widziałem wielu, którzy przy-padali do Jego stóp i oddawali Mu cześć.

25. I stało się, że spostrzegłem,

że ^apręt z żelaza, który mój ojciec widział, był słowem Bożym prowadzącym do źródła ^bwody żywej, czyli do ^cdrzewa życia, które to wody przedstawiają miłość Boga. I zrozumiałem, że drzewo życia także przedstawiało miłość Boga.

26. I anioł rzekł do mnie ponownie: Spójrz i zauważ ^ałaskawość Boga!

27. I spojrzawszy, ^aujrzałem Od-kupiciela świata, o którym mówił mój ojciec, a także ^bproroka, który miał przygotować dla Niego drogę. I Baranek Boży poszedł do niego i został ochrzczony. I gdy został przez niego ^cochrzczony, ujrzałem niebiosa otwarte, i Duch Święty zstąpił z niebios, i spoczął na Nim w postaci ^dgołębiczy.

28. I widziałem, jak poszedł i czynił postługę ludziom z ^amocą i wielką chwałą; i rzesze gromadziły się, aby Go słuchać, i widziałem, że wypędzili Go spośród siebie.

29. I widziałem także ^adwunastu innych podążających za Nim. I stało się, że zostali oni zabrani w Duchu sprzed moich oczu i nie widziałem ich.

30. I stało się, że anioł znowu do mnie przemówił tymi słowy:

18a Iz. 7:14;
Łuk. 1:34–35.

b Mos. 3:8.

19a Mat. 1:20.

20a Łuk. 2:16.

21a ppś Baranek Boży.

b ppś Jezus Chrystus.

c ppś Bóg, Boska

Trójca — Bóg Ojciec.

d I Nefi 8:10;

Alma 5:62.

ppś Drzewo życia.

22a ppś Miłość.

23a ppś Radość.

24a Łuk. 4:14–21.

25a I Nefi 8:19.

b ppś Woda żywa.

c I Mojż. 2:9;

Alma 32:40–41;

Mojż. 4:28, 31.

26a I Nefi 11:16–33.

27a II Nefi 25:13.

b Mat. 11:10;

I Nefi 10:7–10;

II Nefi 31:4.

c ppś Chrzest, chrzcić.

d ppś Gołębicza, znak [gołębiczy].

28a DiP 138:25–26.

29a ppś Apostoł.

Spójrz! I spojrzawszy, zobaczyłem ponownie niebiosa otwarte i „aniołów wstępujących na dzieci ludzkie i posługujących im.

31. I znowu do mnie przemówił tymi słowy: Spójrz! I spojrzawszy, zobaczyłem Baranka Bożego idącego pośród dzieci ludzkich. I ujrzałem rzesze ludzi, którzy byli chorzy i udręczeni wszelkiego rodzaju dolegliwościami, a także z powodu „diabłów i bnieczystych duchów. I anioł powiedział, i pokazał mi to wszystko. I ci ludzie byli „uzdrawiani mocą Baranka Bożego, a diabły i nieczyste duchy były przez Niego wypędzane.

32. I stało się, że anioł znowu do mnie przemówił tymi słowy: Spójrz! I spojrzawszy, zobaczyłem, że Baranek Boży został pojmany przez ludzi. Oto Syn Wiecznego Boga był „sądzony przez świat. Widziałem to i daję o tym świadectwo.

33. I ja, Nefi, widziałem, że został On podniesiony na „krzyżu i bżabity za grzechy świata.

34. I po Jego śmierci zobaczyłem na ziemi rzesze ludzi zgromadzonych, aby walczyć przeciwko apostołom Baranka, albowiem tak anioł Pański nazywał dwunastu.

35. I tłumy świata zgromadziły się; i spostrzegłem, że były one

w wielkim i rozległym budynku na podobieństwo „budyńku, który mój ojciec widział. I anioł Pański przemówił do mnie tymi słowy: Oto świat i jego mądrość. Zaiste, oto dom Izraela zgromadził się, aby walczyć przeciwko dwunastu apostołom Baranka.

36. I stało się, że zrozumiałem, i daję świadectwo, że wielki i rozległy budynek był „pychą świata; i upadł on, a jego upadek był niezmiernie wielki. I anioł Pański ponownie przemówił do mnie tymi słowy: Taka będzie zagłada wszystkich narodów, plemion, języków i ludów, które walczą przeciwko dwunastu apostołom Baranka.

ROZDZIAŁ 12

Nefi widzi ziemię obiecaną w wizji, jak również prawość, niegodziwość i upadek jej mieszkańców oraz przyjsie do nich Baranka Bożego; jak Dwunastu uczniów i Dwunastu Apostołów będzie sądziło Izrael; a także podły i skalany stan tych, którzy marnieją w niewierze. W okresie lat 600–592 p.n.e.

I STAŁO się, że anioł rzekł do mnie: Spójrz i zobacz twoich potomków, a także potomków twoich braci. I spojrzalem, i zobaczyłem „ziemię obiecaną; i zobaczyłem rzesze ludzi w tak

30a ppś Aniołowie.

31a Mar. 5:15–20;
Mos. 3:5–7.

ppś Diabeł.

b ppś Duch —
Zle duchy.

c ppś Uzdrowić,
uzdrowienia.

32a Mar. 15:17–20.

33a Jan 19:16–19;

Mos. 3:9–10;
III Nefi 27:14.

ppś Krzyż.

b ppś Zadośćuczynić,
Zadośćuczynienie.

35a I Nefi 8:26; 12:18.

36a ppś Pycha.

12 1a ppś Ziemia obiecana.

wielkiej liczbie, że byli niczym ziarenka piasku na brzegu morza.

2. I stało się, że ujrzałem rzesze ludzi zgromadzonych do walki, jedni przeciw drugim, i widziałem „wojny i wieści wojenne, a także wielką rzeź dokonaną mieczem pośród mojego ludu.

3. I stało się, że widziałem, że ich wojny i spory na tej ziemi trwały przez wiele pokoleń; i ujrzałem tak wiele miast, że nie można było ich zliczyć.

4. I stało się, że ujrzałem „ciemną^b mgłę rozciągającą się nad ziemią obiecaną; i widziałem błyskawice, i słyszałem grzmoty i trzęsienia ziemi, i wszelkie niepokojące odgłosy. Widziałem, jak ziemia i skały pękały, i widziałem góry rozpadające się na kawałki, i pękające równiny ziemi; i widziałem wiele miast, które były „zalane; i widziałem wiele miast, które płonęły w ogniu, i wiele zamieniających się w ruinę przez trzęsienia ziemi.

5. I stało się, że gdy zobaczyłem te rzeczy, ujrzałem, jak ciemna „chmura zniknęła z powierzchni ziemi; i oto, ujrzałem rzesze tych, którzy nie zginęli z powodu wielkich i strasznych sądów Pana.

6. I ujrzałem niebiosa otwarte i „Baranka Bożego zstępującego

z niebios. I zstąpił On, i ukazał się im.

7. I widziałem także, i daję świadectwo, że Duch Święty spoczął na innych „dwunastu; a byli oni ustanowieni i wybrani przez Boga.

8. I anioł rzekł do mnie tymi słowy: Oto dwunastu uczniów Baranka, którzy zostali wybrani, aby czynić posługę twojemu potomstwu.

9. I rzekł do mnie: Pamiętajś „dwunastu apostołów Baranka? Oto będą oni^b sędzić dwanaście plemion Izraela; dlatego dwunastu posługujących twojemu potomstwu będzie przez nich sądzonych; albowiem jesteście z domu Izraela.

10. I tych „dwunastu sług Baranka, których widzisz, będzie sądziło twoich potomków. Oto są oni prawi na zawsze; albowiem z racji ich wiary w Baranka Bożego ich^b szaty są wybielone w Jego krwi.

11. I anioł rzekł do mnie: Spójrz! I spojrzawszy, zobaczyłem, że przez „trzy pokolenia ludzie żyli w prawości; i ich szaty były białe, nawet na podobieństwo Baranka Bożego. I anioł rzekł do mnie: Są oni wybieleni we krwi Baranka z racji ich wiary w Niego.

2a Enos 1:24;
Morm. 8:7–8.
ppś Wojna.

4a I Nefi 19:10.
b Hel. 14:20–28.

c III Nefi 8:14.
5a III Nefi 8:20; 10:9.
6a II Nefi 26:1, 9;

III Nefi 11:3–17.
7a III Nefi 12:1; 19:12–13.
9a Łuk. 6:13.

b Mat. 19:28;
DiP 29:12.
ppś Sąd Ostateczny.
10a III Nefi 27:27;
Morm. 3:18–19.

b Obj. 7:14;
Alma 5:21–27;
13:11–13;
III Nefi 27:19–20.
11a II Nefi 26:9–10;
III Nefi 27:30–32.

12. I ja, Nefi, zobaczyłem także wielu z ^aczwartego pokolenia, którzy zeszli z tego świata w ^aprawości.

13. I stało się, że zobaczyłem rzesze ludzi zgromadzonych na tej ziemi.

14. I anioł rzekł do mnie: Oto twoi potomkowie i potomkowie twoich braci.

15. I stało się, że spojrzawszy, ujrzałem ludzi z moich potomków zgromadzonych tłumnie ^aprzeciwko potomkom moich braci; a zebrawi się, aby ze sobą walczyć.

16. I anioł rzekł do mnie tymi słowy: Spójrz, oto źródło ^abrudnej wody, które twój ojciec widział; zaiste, oto ^brzeka, o której mówił; a głębiny jej są głębinościami ^apiekła.

17. Ciemna ^amgła to pokusy diabła, który ^bzaślepia oczy i znieczula serca dzieci ludzkich, i prowadzi je na ^aszerokie drogi, gdzie giną i są straceni.

18. Wielki i rozległy ^abudynek, który twój ojciec widział, przedstawia próżne ^bwyobrażenia i ^apychę dzieci ludzkich. I oddziela ich wielka i straszna ^aotchłań; zaiste, samo słowo

^a„sprawiedliwości Wiecznego Boga i Mesjasza, Baranka Bożego, o którym Duch Święty świadczy od początku świata dotąd, i od-tąd, i na wieki.

19. I gdy anioł wypowiadał te słowa, widziałem, jak potomkowie moich braci walczyli z moimi potomkami, zgodnie ze słowami anioła; i widziałem, że z powodu pychy moich potomków i ^a„pokus diabła, zostali oni ^b„pokonani przez potomków moich braci.

20. I stało się, że widziałem, jak potomkowie moich braci pokonali moich potomków, i rozeszli się tłumnie po powierzchni ziemi.

21. I widziałem, że gromadzili się tłumnie; i widziałem ^a„wojny i wieści wojenne pośród nich. I widziałem, jak na wojnach i wieściach wojennych minęło wiele pokoleń.

22. I anioł rzekł do mnie: Oto ci ^a„zmarzną w niewierze.

23. I stało się, iż zobaczyłem, że kiedy zmarli w niewierze, stali się ^a„ciemnym, obmierzłym i ^b„skalany ludem, przepelnionym ^a„bezczynością i wszelkimi występkami.

12a Alma 45:10–12;
Hel. 13:5, 9–10;
III Nefi 27:32;
IV Nefi 1:14–27.

15a Morm. 6.

16a ppś Brud, skalany,
skalanie.

b I Nefi 8:13; 15:26–29.

c ppś Piekło.

17a I Nefi 8:23; 15:24;
DIP 10:20–32.

b ppś Odstępstwo.

c Mat. 7:13–14.

18a I Nefi 8:26; 11:35–36.

b Jer. 7:24.

c ppś Pycha.

d Łuk. 16:26;

I Nefi 15:28–30.

e ppś Sprawiedliwość.

19a ppś Kusić, pokusa.

b Jar. 1:10;

St. Morm. 1:1–2.

21a Morm. 8:8;

Mor. 1:2.

ppś Wojna.

22a I Nefi 15:13;

II Nefi 26:15.

23a II Nefi 26:33.

b II Nefi 5:20–25.

c ppś Bezczyzny,
bezczyność.

ROZDZIAŁ 13

Nefi widzi w wizji kościół diabła założony pośród ludzi innych wyznań, odkrycie i kolonizację Ameryki, usunięcie wielu prostych i cennych fragmentów z Biblii, wynikający z tego stan odstępstwa ludzi innych wyznań, przywrócenie ewangelii, ujawnienie pism świętych w dniach ostatnich oraz budowanie Syjonu. W okresie lat 600–592 p.n.e.

I STAŁO SIĘ, że anioł przemówił do mnie tymi słowy: Spójrz! I spojrzawszy, zobaczyłem wiele narodów i królestw.

2. I anioł rzekł do mnie: Co widzisz? I powiedziałem: Widzę wiele narodów i królestw.

3. A on rzekł do mnie: Są to narody i królestwa ludzi innych wyznań.

4. I stało się, że zobaczyłem pośród nacji ^aludzi innych wyznań założenie ^bwielkiego kościoła.

5. I anioł rzekł do mnie: Oto założenie kościoła bardziej występ nego niż wszystkie inne kościoły, który ^azabija świętych Boga, zaiste, poddaje ich torturom i krępuje ich, ujarzmia ich żelaznym ^bjarzmem i bierze ich do niewoli.

6. I stało się, że zobaczyłem ten ^awielki i występny kościół, i widziałem, że ^bdiabeł był jego założycielem.

7. Widziałem także ^azłoto i srebro, i jedwabie, i szkarłaty, i misternie tkane płótna, i wszelkiego rodzaju kosztowne ubiory i widziałem wiele nierządnic.

8. I anioł przemówił do mnie tymi słowy: Złoto i srebro, i jedwabie, i szkarłaty, misternie tkane płótna, i kosztowne ubiory, i nierządnic są przedmiotem ^apożądania tego wielkiego i występ nego kościoła.

9. I dla pochwał świata ^aniszczą świętych Boga i biorą ich do niewoli.

10. I stało się, że spojrzawszy, ujrzałem wiele wód oddzielających ludzi innych wyznań od potomków moich braci.

11. I stało się, że anioł rzekł do mnie: Oto gniew Boży jest nad potomkami twoich braci.

12. I spojrzałem, i zobaczyłem pośród ludzi innych wyznań człowieka oddzielonego od potomków moich braci wieloma wodami. I widziałem, że zstąpił na niego ^aDuch Boga, pod wpływem którego człowiek ten udał się przez wiele wód, aż do potomków moich braci na ziemi obiecanej.

13. I stało się, że widziałem Ducha Boga, który wywierał wpływ na innych spośród ludzi innych wyznań, i wydostali się oni z niewoli na wiele wód.

13 4a ppś Ludzie innych wyznań.

b I Nefi 13:26, 34; 14:3, 9–17.

5a Obj. 17:3–6; I Nefi 14:13.

b Jer. 28:10–14.

6a DiP 88:94.

ppś Diabeł — Kościół diabła.

b I Nefi 22:22–23. 7a Morm. 8:36–38.

8a Obj. 18:10–24;

Morm. 8:35–38.

9a Obj. 13:4–7.

12a ppś Natchnienie, natchnąć.

14. I stało się, że ujrzałem „rzesze ludzi innych wyznań na ^bziemi obiecanej; i widziałem, jak gniew Boga był skierowany przeciw potomkom moich braci, że zostali ‘rozproszeni i pobici przez ludzi innych wyznań.

15. I widziałem Ducha Pana nad ludźmi innych wyznań, że dobrze im się wiodło, i otrzymali oni tę ^aziemię jako swoje dziedzictwo; i widziałem, że byli oni biali, niezmiernie ^bpiękni i urodziwi, jak mój lud, zanim nastąpiła ich ‘zagłada.

16. I stało się, że ja, Nefi, widziałem, że ci ludzie innych wyznań, którzy wydostali się z niewoli, ukorzyli się przed Panem, i moc Pana była z ^animi.

17. I widziałem, że ich rodacy z ludzi innych wyznań zgromadzili się na wodach i na lądzie, aby z nimi walczyć.

18. I widziałem, że moc Boga była z nimi, tak jak gniew Boga był nad wszystkimi, którzy zgromadzili się, by z nimi walczyć.

19. I ja, Nefi, widziałem, że ludzie innych wyznań, którzy wydostali się z niewoli, zostali ^awyratowani mocą Boga z rąk wszystkich innych narodów.

20. I stało się, że ja, Nefi, widziałem, że powodziło im się na tej

ziemi. I widziałem ^aksięgę, którą zabrali ze sobą.

21. I anioł rzekł do mnie: Czy wiesz, jakie jest znaczenie tej księgi?

22. I powiedziałem mu: Nie, nie wiem.

23. I powiedział on: Wyszła ona z ust Żydów. I ja, Nefi, widziałem ją. I anioł powiedział mi: Ta ^aksięga, którą widzisz, to ^bkronika ^cŻydów, która zawiera przymierza Pana dla domu Izraela; zawiera także wiele proroctw świętych proroków; i jest kroniką zawierającą podobne grawerunki do tych na ^aplytach z mosiądzu, lecz nie tak wiele; jednakże zawiera przymierza Pana dla domu Izraela; stanowią zatem wielką wartość dla ludzi innych wyznań.

24. I anioł Pana rzekł do mnie: Widziałeś, że księga ta wyszła z ust Żydów, i gdy wyszła z ust Żydów, zawierała pełnię ewangelii Pana, o czym dwunastu apostołów daje świadectwo; i daje świadectwo zgodnie z prawdą, która jest w Baranku Bożym.

25. Dlatego słowa te wychodzą w czystości od ^aŻydów do ^bludzi innych wyznań, zgodnie z prawdą, która jest w Bogu.

26. I gdy apostołowie Baranka

14a II Nefi 1:11;
Morm. 5:19–20.

b ppś Ziemia obiecana.

c I Nefi 22:7–8.

ppś Izrael —
Rozproszenie
Izraela.

15a II Nefi 10:19.

b II Nefi 5:21.

c Morm. 6:17–22.

16a DiP 101:80.

19a II Nefi 10:10–14;

III Nefi 21:4;

Eter 2:12.

20a I Nefi 14:23.

23a I Nefi 13:38;

II Nefi 29:4–12.

b ppś Pisma święte.

c II Nefi 3:12.

d I Nefi 5:10–13.

25a II Nefi 29:4–6;

DiP 3:16.

ppś Żydzi.

b ppś Ludzie innych
wyznań.

ponieśli te słowa od Żydów ^ado ludzi innych wyznań, widziałeś, że nastąpiło założenie ^bwielkiego i występnego ^ckościół, bardziej występnego niż wszystkie inne, bo ^ausunął on z ewangelii Baranka wiele ^cprostych i cennych fragmentów, a także usunął on wiele przymierzy Pana.

27. I uczyniono to wszystko, aby wypaczyć właściwe drogi Pana, aby zaślepić oczy dzieci ludzkich i znieczulić ich serca.

28. Dlatego widziałeś, że gdy księga przeszła przez ręce tego wielkiego i występnego kościoła, wiele prostych i cennych rzeczy zostało usuniętych z tej księgi, która jest księgą Baranka Bożego.

29. I gdy te proste i cenne rzeczy zostały z niej usunięte, zostaje ona dana wszystkim nacjom ludzi innych wyznań; a kiedy zostaje ona dana wszystkim nacjom ludzi innych wyznań, zaiste, nawet tym za wieloma wodami, które widziałeś z ludźmi innych wyznań, które wydostały się z niewoli, jak widzisz — z powodu wielu tych prostych i cennych rzeczy, które zostały usunięte z tej księgi, które były proste do zrozumienia dla dzieci ludzkich, według prostoty, która jest w Baranku Bożym — z powodu tych prostych i cennych

rzeczy, które zostały usunięte z ewangelii Baranka, niezmiernie wielu potyka się i, zaiste, sam Szatan będzie miał nad nimi wielką władzę.

30. Jednakże widziałeś, że ludzie innych wyznań, którzy wydostali się z niewoli, zostali wyniesieni mocą Boga ponad wszystkie pozostałe narody, żyjąc na ziemi wyborniejszej niż wszystkie inne ziemie, którą to ziemię Pan Bóg przyrzekł w przymierzu twojemu ojcu jako ^aziemię dziedzictwa dla jego potomków. Dlatego widzisz, że Pan Bóg nie pozwoli, aby ludzie innych wyznań całkowicie zgładzili twoich potomków ^bzmieszanych z potomkami twoich braci.

31. Ani też nie pozwoli, aby ludzie innych wyznań ^azgładzili doszczętnie potomków twoich braci.

32. Ani Pan Bóg nie dopuści, aby ludzie innych wyznań pozostali na zawsze w okropnym stanie zaślepienia, którego jesteś świadkiem, spowodowanym tym, że proste i cenne części ewangelii Baranka zostały zatajone przez ten ^awystępny kościół, którego utworzenie widziałeś.

33. Bowiem tak mówi Baranek Boży: Okaż Swe miłosierdzie

26a Mat. 21:43.

b I Nefi 13:4–6; 14:3, 9–17.

c ppś Odstępstwo — Odstępstwo we wczesnym kościele chrześcijańskim.

d Morm. 8:33;

Mojż. 1:41.

e I Nefi 14:20–26;

Art. wiary 1:8.

30a ppś Ziemia obiecana.

b Alma 45:10–14.

31a II Nefi 4:7; 10:18–19;

Jakub 3:5–9;

Hel. 15:12;

III Nefi 16:8–9;

Morm. 5:20–21.

32a ppś Diabeł —

Kościół diabła.

ludziom innych wyznań, nawiedzając resztkę z domu Izraela wielkim sądem.

34. I stało się, że anioł Pana przemówił do mnie tymi słowy: Tak mówi Baranek Boży: Gdy nawiedzę ^aresztkę z domu Izraela — a resztką, o której mówię, są potomkowie twego ojca — gdy więc nawiedzę ich osądem i porażę ich ręką ludzi innych wyznań, i gdy ludzie innych wyznań będą się wielce ^bpotykać z powodu braku tych prostych i cennych części ^cewangelii Baranka, które zataił ten występny kościół będący macierzą nierządnic — mówi Baranek — okażę w ten dzień miłosierdzie ludziom innych wyznań, ^dwyjawiając im moją mocą wiele prostych i cennych prawd z mojej ewangelii, mówi Baranek.

35. Albowiem — mówi Baranek — ukażę się twoim potomkom, aby zapisali wiele o tym, co dotyczy mojej posługi pośród nich, a co będzie proste i cenne; i gdy twoi potomkowie zostaną zgładzeni po tym, jak zmarnieją w niewierze, podobnie jak potomkowie twoich braci, ^eto, co zapisali, będzie ukryte, aby zostało

wyjawione ludziom innych wyznań darem i mocą Baranka.

36. Będzie tam spisana moja ^aewangelia — mówi Baranek — i moja ^bopoka, i moje zbawienie.

37. I ^abłogosławieni są ci, którzy będą tego dnia dążyli do ujawnienia Mojego ^bSyjonu, albowiem będą mieli ^cdar i moc Ducha Świętego; i jeśli ^dwytrwają do końca, zostaną podniesieni ostatniego dnia, i będą zbawieni w wiecznym ^ekrólestwie Baranka; i jak piękni na górach będą ci, którzy ^fogłaszają pokój, zaiste, nowinę wielkiej radości.

38. I stało się, że ujrzałem resztkę potomków moich braci, a także ^aksięgę Baranka Bożego, która wyszła z ust Żydów, i widziałem, że ludzie innych wyznań dali ją ^bresztkce potomków moich braci.

39. I gdy była im dana, ujrzałem inne ^aksięgi, które zostały wyjawione mocą Baranka od ludzi innych wyznań dla ^bprzekonania ludzi innych wyznań i resztki potomków moich braci oraz Żydów rozproszonych po całej ziemi, że ^cprawdą jest, co zapisali prorocy i dwunastu apostołów Baranka.

34a ppś Józef, syn Jakuba.

b I Nefi 14:1–3;

II Nefi 26:20.

c ppś Ewangelia.

d DiP 10:62.

ppś Przywrócenie ewangelii.

35a II Nefi 27:6; 29:1–2.

ppś Księga Mormona.

36a III Nefi 27:13–21.

b Hel. 5:12;

III Nefi 11:38–39.

ppś Opoka.

37a DiP 21:9.

b ppś Syjon.

c ppś Dar Ducha Świętego.

d III Nefi 27:16.

ppś Wytrwać.

e ppś Chwała celestialna.

f Iz. 52:7;

Mos. 15:14–18;

III Nefi 20:40.

38a I Nefi 13:23;

II Nefi 29:4–6.

b Morm. 5:15.

39a ppś Pisma święte — Pisma, które według proroctw mają być ujawnione.

b Ez. 37:15–20;

II Nefi 3:11–12.

c I Nefi 14:30.

40. I anioł przemówił do mnie tymi słowy: Te ^aostatnie kroniki, które widziałeś pośród ludzi innych wyznań, ^bwykażą prawdziwość tych ^cpierwszych, które są kronikami dwunastu apostołów Baranka, wyjawią proste i cenne rzeczy, które zostały z nich usunięte, i uczynią wiadomym wszystkim plemionom, językom i ludom, że Baranek Boży jest Synem Wiecznego Ojca i ^aZbawicielem świata, i że wszyscy ludzie muszą do Niego przystąpić, albo nie będą mogli być zbawieni.

41. I zostaną wyjawione zgodnie ze słowami, które wyszły z ust Baranka; a słowa Baranka będą podane w kronikach twoich potomków, jak również w kronikach dwunastu apostołów Baranka; dlatego obydwie księgi stanowić będą ^ajedność, bo jest ^bjeden Bóg i jeden ^cPasterz nad całą ziemią.

42. I nadejdzie czas, gdy objawi się On wszystkim narodom, zarówno ^aŻydom, jak i ludziom innych wyznań, albowiem po objawieniu się Żydom, a także ludziom innych wyznań, objawi się ludziom innych wyznań, a także

Żydom, i ^bostatni będą pierwszymi, a ^cpierwsi ostatnimi.

ROZDZIAŁ 14

Anioł mówi Nefiemu o błogosławieństwach i przekleństwach, które spadną na ludzi innych wyznań. Są tylko dwa kościoły: Kościół Baranka Bożego i kościół diabła. Święci Boga pośród wszystkich narodów są prześladowani przez wielki i występny kościół. Apostoł Jan napisze o końcu świata. W okresie lat 600–592 p.n.e.

I STANIE SIĘ, że jeśli ^aludzie innych wyznań będą zważać na Baranka Bożego w ten dzień, gdy objawi im się w słowie, a także w pełnych ^bmocy uczynkach, usuwając ^cprzeszkody, o które się potykali.

2. I nie znieczulą swych serc przeciwko Barankowi Bożemu, zostaną zaliczeni do potomków twojego ojca; zaiste, zostaną ^azaliczeni do domu Izraela, i staną się na zawsze ^bbłogosławionym ludem na ziemi obiecanej i nigdy więcej nie będą wzięci do niewoli; i dom Izraela nie będzie więcej skonfundowany.

3. I wielki ^adół, wykopany dla nich przez ten wielki i występny

40 a II Nefi 26:16–17; 29:12.

ppś Księga Mormona.

b Morm. 7:8–9.

c ppś Biblia.

d Zob. stronę tytułową Księgi Mormona.

Mojż. 1:6.

41 a Ez. 37:17.

b V Mojż. 6:4;

Jan 17:21–23;

II Nefi 31:21.

c ppś Dobry Pasterz.

42 a DiP 90:8–9;

107:33; 112:4.

b Jakub 5:63.

c Łuk. 13:30;

I Nefi 15:13–20.

14 1 a III Nefi 16:6–13.

ppś Ludzie innych

wyznań.

b I Tes. 1:5;

I Nefi 14:14;

Jakub 6:2–3.

c Iz. 57:14;

I Nefi 13:29, 34;

II Nefi 26:20.

2 a Gal. 3:7, 29;

II Nefi 10:18–19;

III Nefi 16:13; 21:6, 22;

Abr. 2:9–11.

b II Nefi 6:12; 10:8–14;

III Nefi 16:6–7; 20:27.

3 a I Nefi 22:14;

DiP 109:25.

kościół założony przez diabła i jego dzieci, aby mógł złudzić dusze ludzi i sprowadzić je do piekła, zaiste, ten wielki dół wykopany, aby zniszczyć ludzi, wypełni się tymi, którzy go wykopali ku swej całkowitej zagładzie — mówi Baranek Boży — ale nie zagładzie swych dusz, które zostaną wtrącone do ^bpiekła bez końca.

4. Oto jest to zgodne z niewolą diabła, a także zgodne ze sprawiedliwością Boga wobec wszystkich tych, którzy czynią niegodziwość i to, co jest występkiem w Jego oczach.

5. I stało się, że anioł powiedział mi, Nefiemu, te słowa: Widziałeś, że jeśli ludzie innych wyznań odpokutują, będzie im dobrze; i znasz przymierza Pana dla domu Izraela, i słyszałeś, że któkolwiek nie ^aodpokutuje, będzie musiał zginąć.

6. Dlatego ^abiada ludziom innych wyznań, jeśli stanie się, że znieczulą swe serca przeciwko Barankowi Bożemu.

7. Oto nadchodzi czas — mówi Baranek Boży — gdy dokonam wielkiego i ^azdumiewającego dzieła pośród dzieci ludzkich; dzieła, które będzie wieczne, tak czy inaczej — albo zostaną

przekonani do pokoju i ^bżycia wiecznego, albo padną ofiarą ztwardziałości swych serc i zaślepienia umysłów, tak że dostaną się do niewoli i zostaną zniszczeni zarówno docześnie, jak i duchowo według ^aniewoli diabła, o której mówiłem.

8. I stało się, że gdy anioł powiedział te słowa, rzekł do mnie: Czy pamiętasz ^aprzymierza Ojca dla domu Izraela? Odpowiedziałem: Pamiętam.

9. I stało się, że rzekł do mnie: Spójrz na ten wielki i występny kościół, macierz występków, którego założycielem jest ^adiabeł.

10. I rzekł do mnie: Oto istnieją tylko ^adwa kościoły: jeden jest Kościołem Baranka Bożego, a ^bdrugi kościołem diabła, dlatego ten, kto nie należy do Kościoła Baranka Bożego, należy do tego wielkiego kościoła, który jest macierzą występków i ^aniezrządnicą całej ziemi.

11. I stało się, że spojrzałem i zobaczyłem niezrządnicę całej ziemi rozsiadającą się na wielu ^awodach, i miała ^bona panowanie nad całą ziemią, pośród wszystkich narodów, plemion, języków i ludów.

12. I stało się, że ujrzałem Kościół Baranka Bożego, i był on

3b ppś Piekło;
Potępienie (wyklęcie).

5a ppś Pokutować,
pokuta.

6a II Nefi 28:32.

7a Iz. 29:14;

I Nefi 22:8;

II Nefi 27:26; 29:1–2;

DiP 4:1.

ppś Przywrócenie
ewangelii.

b ppś Życie wieczne.

c II Nefi 2:26–29;

Alma 12:9–11.

8a ppś Przymierze

Abrahamowe.

9a I Nefi 15:35;

DiP 1:35.

ppś Diabeł.

10a I Nefi 22:23.

b I Nefi 13:4–6, 26.

c Obj. 17:5, 15;

II Nefi 10:16.

11a Jer. 51:13;

Obj. 17:15.

b DiP 35:11.

“nieliczny z racji niegodziwości i występków nierządniczy rozsiadającej się na wielu wodach; jednakże widziałem, że Kościół Baranka, którym byli święci Boga, był także na całej powierzchni ziemi; a ich panowanie na ^bcałej powierzchni ziemi było małe z powodu niegodziwości wielkiej nierządniczy, którą widziałem.

13. I stało się, że widziałem, jak ta wielka macierz występków zgromadziła rzesze ludzi na powierzchni całej ziemi spośród wszystkich nacji ludzi innych wyznań do “walki przeciwko Barankowi Bożemu.

14. I stało się, że ja, Nefi, widziałem, że moc Baranka Bożego zstąpiła na świętych Kościoła Baranka i na lud przymierza z Panem, który był rozproszony po całej powierzchni ziemi, i że byli oni uzbrojeni w prawość i “moc Boga w wielkiej chwale.

15. I stało się, że widziałem, jak Bóg “przelał Swój gniew na ten wielki i występny kościół, że wojny i wieści wojenne ogarnęły wszystkie ^bnarody i plemiona ziemi.

16. I gdy zaczęły się “wojny i wieści wojenne pośród wszystkich narodów należących

do macierzy występków, anioł przemówił do mnie tymi słowami: Oto gniew Boga nad macierzą nierządnic; i oto, widzisz to wszystko.

17. I gdy nadejdzie “dzień, w którym ^bgniew Boga zostanie przelany na macierz nierządnic, którą jest ten wielki i występny kościół całej ziemi założony przez diabła, w ten dzień rozpocznie się “dzieło Ojca, przygotowując drogę do wypełnienia “przymierzy, które dał domowi Izraela, Swemu ludowi.

18. I stało się, że anioł przemówił do mnie tymi słowami: Spójrz!

19. I spojrziałem, i ujrzałem człowieka ubranego w białą szatę.

20. I anioł rzekł do mnie: Oto “jeden z dwunastu apostołów Baranka.

21. Oto on zobaczy i zapisze pozostałe rzeczy, jak też wiele z tego, co było.

22. Napisze on także o końcu świata.

23. Dlatego, co napisze, będzie słuszne i zgodne z prawdą, i zostanie podane w “księdze, którą widziałeś, że wyszła z ust Żydów; a gdy księga ta wyszła z ust Żydów, to, co zapisali, było proste i niczym nieskalane, i nadzwyczaj ^bcenne i łatwe

12a Mat. 7:14;
III Nefi 14:14;
DiP 138:26.

b DiP 90:11.

13a Obj. 17:1–6; 18:24;
I Nefi 13:5;
DiP 123:7–8.

14a Jakub 6:2;
DiP 38:32–38.

15a DiP 1:13–14.

b Mar. 13:8; DiP 87:6.

16a I Nefi 22:13–14;
Morm. 8:30.

17a ppś Dni ostatnie,
Ostatnie dni.

b I Nefi 22:15–16.

c III Nefi 21:7, 20–29.
ppś Przywrócenie

ewangelii.

d Morm. 8:21, 41.
ppś Przymierze
Abrahamowe.

20a Obj. 1:1–3;
I Nefi 14:27.

23a I Nefi 13:20–24;
Morm. 8:33.
b I Nefi 13:28–32.

do zrozumienia przez wszystkich ludzi.

24. Oto zobaczyłeś wiele z tego, co ten „apostoł Baranka zapisze; i oto, zobaczysz także resztę,

25. Ale tego, co odtąd zobaczysz, nie będziesz zapisywał; albowiem Pan Bóg ustanowił apostoła Baranka Bożego, aby to „zapisał.

26. A także ukazał wszystko innym, którzy to spisali; i jest to „zapieczętowane, aby we właściwym dla Pana czasie zostało wyjawione domowi Izraela, niczym nieskażone, zgodnie z prawdą, która jest w Baranku.

27. I ja, Nefi, słyszałem i daję świadectwo, że zgodnie z tym, co powiedział anioł, imię tego apostoła Baranka to „Jan.

28. I zabroniono mi, Nefiemu, zapisania reszty tego, co widziałem i słyszałem, dlatego wystarcza mi podanie tego, co zapisałem; a zapisałem tylko małą część tego, co zobaczyłem.

29. I daję świadectwo, że widziałem, co mój „ojciec widział, i zostało mi to wyjawione przez anioła Pana.

30. Na tym kończę mówić o tym, co widziałem, gdy zostałem zabrany w Duchu; i chociaż nie zapisałem wszystkiego, co zobaczyłem, to to, co zapisałem, jest „prawdą. I tak oto się dzieje. Amen.

ROZDZIAŁ 15

W dniach ostatnich potomkowie Lehięgo otrzymają ewangelię od ludzi innych wyznań. Zgromadzenie Izraela jest porównane do ponownego wszczęcia naturalnych gałęzi drzewa oliwnego. Nefi wyjaśnia wizję drzewa życia i mówi o sprawiedliwości Boga w oddzielaniu niegodziwych od prawych. W okresie lat 600–592 p.n.e.

I STAŁO SIĘ, że ja, Nefi, po tym, gdy zostałem zabrany w Duchu i zobaczyłem to wszystko, wróciłem do namiotu mojego ojca.

2. I stało się, że ujrzałem, iż moi bracia spierali się między sobą o to, co mój ojciec im powiedział.

3. Albowiem rzeczywiście powiedział im wiele wielkich rzeczy, które są trudne do „zrozumienia, jeśli nie zapyta się o nie Pana; a oni mając twarde serca, nie zwrócili się do Pana, jak powinni.

4. I ja, Nefi, bolałem nad ztwardziałością ich serc, a także z powodu tego, co zobaczyłem, a wiedziałem, że niechybnie nastąpi z racji wielkiej niegodziwości dzieci ludzkich.

5. I stało się, że doznałem wielkiej udręki, aż opuściły mnie siły, gdyż uważałem moje „udręki za ciężkie ponad wszystko z racji ^bzagłady mojego ludu, albowiem widziałem ich upadek.

24a Eter 4:16.

25a Jan 20:30–31;
Obj. 1:19.26a II Nefi 27:6–23;
Eter 3:21–27; 4:4–7;

DiP 35:18;

J.S. — Hist. 1:65.

27a Obj. 1:1–3.

29a I Nefi 8.

30a II Nefi 33:10–14.

15 3a I Kor. 2:10–12;

Alma 12:9–11.

5a ppś Przeciwności.

b Enos 1:13;

Morm. 6:1.

6. I stało się, że gdy wróciły mi „siły, zapytałem moich braci o przyczynę ich dysput.

7. I powiedzieli: Nie możemy zrozumieć słów naszego ojca o naturalnych gałęziach drzewa oliwnego i o ludziach innych wyznań.

8. I powiedziałem im: Czy „pytaliście o to Pana?

9. I powiedzieli mi: Nie pytaliśmy, albowiem Pan nie wyjawia nam takich rzeczy.

10. Oto powiedziałem im: Dlaczego nie przestrzegacie przykazań Pana? Dlaczego chcecie zginąć z powodu „zatwardziałości swych serc?

11. Czy nie pamiętacie, co powiedział Pan? Jeśli nie znieczulicie swych serc i będziecie mnie „prosić z wiarą, wierząc, że otrzymacie, i pilnie przestrzegając moich przykazań, te rzeczy na pewno zostaną wam ujawnione.

12. Oto mówię wam, że dom Izraela został porównany do drzewa oliwnego przez Ducha Pana, który był w naszym ojcu; i czyż nie jesteśmy odłamami od domu Izraela, i czyż nie jesteśmy „odgałęzieniem domu Izraela?

13. Mówiąc o zaszczepieniu naturalnych gałęzi po otrzymaniu pełni przez ludzi innych wyznań, nasz ojciec ma na myśli ostatnie dni, kiedy to nasi potomkowie będą „marnieć w niewierze, zaiste, przez okres wielu lat, i przez wiele pokoleń po objawieniu się dzieciom ludzким ^bMesjasza w ciele. Wtedy pełnia ^cewangelii Mesjasza będzie przekazana ludziom innych wyznań, a przez ^dludzi innych wyznań — resztkę naszych potomków.

14. I w owym dniu ci, którzy pozostaną z naszych ^apotomków, przekonają się, że są z domu Izraela i że są ludem ^bprzymierza z Panem; wtedy będą wiedzieć i dojdą do ^cwiedzy o swoich przodkach i wiedzy o ewangelii swego Odkupiciela, który czynił posługę ich ojcom; dlatego dojdą do wiedzy o Swym Odkupicielu i zrozumieją istotę Jego doktryn, aby wiedzieli, jak mają do Niego przystąpić i zostać zbawieni.

15. Czyż nie będą się wtedy radować i chwalić swego Wiecznego Boga, swoją ^aopokę i zbawienie? Zaiste, czyż tego dnia nie będą czerpać siły i pokarmu

6a Mojż. 1:10;
J.S. — Hist. 1:20, 48.

8a Mos. 26:13;
Alma 40:3.
ppś Modlitwa.

10a ppś Odstępstwo.

11a Jak. 1:5–6;
Enos 1:15;
Mor. 7:26;
DiP 18:18.
ppś Prosić.

12a I Mojż. 49:22–26;

I Nefi 10:12–14; 19:24.
ppś Lehi, ojciec
Nefiego.

13a I Nefi 12:22–23;
II Nefi 26:15.

b ppś Mesjasz.

c ppś Ewangelia.

d I Nefi 13:42; 22:5–10;
DiP 14:10.
ppś Ludzie innych
wyznań.

14a II Nefi 10:2;

III Nefi 5:21–26;
21:4–7.

b ppś Przymierze
Abrahamowe.

c II Nefi 3:12; 30:5;
Morm. 7:1, 9–10;
DiP 3:16–20.

Zob. także stronę
tytułową Księgi
Mormona.

15a ppś Opoka.

z prawdziwej ^bwinorośli? Zaiste, czyż nie przystąpią do prawdziwej owczarni Boga?

16. Oto mówię wam, zaiste, zostaną oni ponownie uznani pośród domu Izraela, i zostaną „wszczepieni w prawdziwe drzewo oliwne, stając się jego naturalną gałęzią.

17. I to właśnie nasz ojciec miał na myśli; że nie nastąpi to, dopóki nie zostaną oni rozproszeni przez ludzi innych wyznań; i że stanie się to przez ludzi innych wyznań, aby Pan mógł okazać swą moc ludziom innych wyznań, jako że został „odrzucony przez Żydów, czyli dom Izraela.

18. Zatem nasz ojciec nie mówił tylko o naszym potomstwie, ale o całym domu Izraela, zwracając uwagę na przymierze, które ma się wypełnić w dniach ostatnich, które to przymierze Pan dał naszemu ojcu Abrahamowi, mówiąc: Wszystkie plemiona ziemi będą błogosławione za pośrednictwem twojego „potomstwa.

19. I stało się, że ja, Nefi, mówiłem im wiele o tych sprawach, zaiste, a także o „odzyskaniu Żydów w dniach ostatnich.

20. I przytoczyłem im słowa „Izajasza, który mówił o odzyskaniu Żydów, czyli domu Izraela;

że gdy zostaną odzyskani, nie będą więcej skonfundowani ani też nie zostaną ponownie rozproszeni. I stało się, że gdy powiedziałem wiele słów moim braciom, uspokoili się i ^bukorzyli przed Panem.

21. I stało się, że ponownie zwrócili się do mnie, mówiąc: Co oznacza to, co nasz ojciec widział we śnie? Co oznacza „drzewo, które zobaczył?

22. I powiedziałem im: Oznacza ono „drzewo życia.

23. I zapytali mnie: Co oznacza „pręt z żelaza prowadzący do drzewa, który widział nasz ojciec?

24. I powiedziałem im, że jest to „słowo Boga; a ludzie, którzy zważają na słowo Boga i ^btrzymają się go mocno, nigdy nie zginą; ani też „pokusy czy ogniście „strzały „przeciwnika nie będą w stanie ich przemóc i zaślepić, aby prowadzić ich ku zniszczeniu.

25. Dlatego ja, Nefi, wzywałem ich, aby „baczyli na słowo Pana. Zaiste, wzywałem ich z całym zapalem mojej duszy, jak tylko mogłem, aby baczyli na słowo Boga i zawsze pamiętali o przestrzeganiu Jego przykazań we wszystkim, co czynią.

15b I Mojż. 49:11;
Jan 15:1.

16a Jakub 5:60–68.

17a ppś Ukrzyżowanie.

18a I Mojż. 12:1–3;
Abr. 2:6–11.

19a I Nefi 19:15.
ppś Izrael —
Zgromadzenie

Izraela.

20a I Nefi 19:23.

b I Nefi 16:5, 24, 39.

21a I Nefi 8:10–12.

22a I Nefi 11:4, 25;
Mojż. 3:9.

23a I Nefi 8:19–24.

24a ppś Słowo Boga.
b I Nefi 8:30;

II Nefi 31:20.

c I Nefi 8:23.

ppś Kusić, pokusa.

d Efez. 6:16;

DiP 3:8; 27:17.

e ppś Diabel.

25a DiP 11:2; 32:4;
84:43–44.

26. I zapytali mnie: Co oznacza "rzeka wody, którą widział nasz ojciec?

27. I powiedziałem im, że "woda, którą nasz ojciec widział, oznaczała ^bskalanie; jednak jego umysł tak bardzo był pochłonięty innymi rzeczami, że nie zauważył brudu wody.

28. I powiedziałem im, że była to straszna "przepaść, oddzielająca niegodziwych od drzewa życia i od świętych Boga.

29. I powiedziałem im, że oznaczała straszne "piekło, które — jak mi anioł powiedział — było przygotowane dla niegodziwych.

30. I powiedziałem im, że nasz ojciec widział też, że "sprawiedliwość Boga również oddzielała niegodziwych od prawych, a jej blask był niczym blask płonącego ognia, który wznosi się do Boga na wieki wieków i nie ma końca.

31. I zapytali mnie: Czy oznacza to udrękę ciała w dniach "próby, czy ostateczny stan duszy po ^bśmierci doczesnego ciała, czy też może mowa tutaj o rzeczach doczesnych?

32. I stało się, że powiedziałem, iż oznaczało to zarówno

rzeczy doczesne, jak i duchowe; bowiem nadejdzie dzień, gdy będą sądzeni za swe "uczynki, zaiste, za uczynki dokonane przez doczesne ciało w dniach ich próby.

33. A więc, jeśli by "umarli w niegodziwości, musieliby również zostać ^bodrzućeni spośród tego, co duchowe i co odnosi się do prawości. Oto staną przed Bogiem, aby zostali ^cosądzeni za swe "uczynki; i jeśli ich uczynki ich skalały, będą skalani; a będąc ^cskalani, nie będą mogli ^fprzebywać w królestwie Bożym; gdyż inaczej królestwo Boże także byłoby skalane.

34. Ale mówię wam, że królestwo Boże nie jest "skalane i nikt nieczysty nie ma wstępu do królestwa Bożego, a więc musi gdzieś istnieć miejsce skalania przygotowane dla skalanych.

35. I jest miejsce przygotowane, zaiste, samo straszne "piekło, o którym mówiłem, przygotowane przez ^bdiabła. A zatem ostatecznym stanem dusz ludzkich jest albo przebywanie w królestwie Bożym, albo wypędzenie z niego, z racji ^csprawiedliwości, o której mówiłem.

26a I Nefi 8:13.

27a I Nefi 12:16.

b ppś Brud, skalany, skalanie.

28a Łuk. 16:26;

I Nefi 12:18;

II Nefi 1:13.

29a ppś Piekło.

30a ppś Sprawiedliwość.

31a Alma 12:24; 42:10;

Hel. 13:38.

b Alma 40:6, 11–14.

32a ppś Uczynki.

33a Mos. 15:26;

Mor. 10:26.

b Alma 12:12–16; 40:26.

c ppś Sąd Ostateczny.

d III Nefi 27:23–27.

e II Nefi 9:16;

DiP 88:35.

f Ps. 15; 24:3–4;

Alma 11:37;

DiP 76:50–70;

Mojż. 6:57.

34a ppś Brud, skalany,

skalanie.

35a II Nefi 9:19;

Mos. 26:27.

ppś Piekło.

b I Nefi 14:9;

DiP 1:35.

c ppś Sprawiedliwość.

36. Niegodziwi są więc odsunięci od prawych, a także od ^a“drzewa życia, którego owoc jest cenniejszy ponad wszystko i ^bpożądany ponad wszystkie inne owoce, i jest on ^c“największym ze wszystkich ^d“darów Boga. Tak mówiłem moim braciom. Amen.

ROZDZIAŁ 16

Prawda jest gorzka dla niegodziwych. Synowie Lehięgo żenią się z córkami Ismaela. Liahona wskazuje im kierunek na pustkowiu. Od czasu do czasu Pan daje im wskazania na Liahonie. Ismael umiera, a jego córki szemrzą, narzekając na udutki. W okresie lat 600–592 p.n.e.

I TERAZ stało się, że gdy ja, Nefi, skończyłem mówić do moich braci, powiedzieli mi: Powiedziałeś nam gorzkie słowa, więcej niż możemy znieść.

2. I stało się, że powiedziałem im, że wiem, iż zgodnie z prawdą powiedziałem gorzkie słowa przeciwko niegodziwym, lecz prawym oddałem sprawiedliwość, świadcząc, że ostatniego dnia zostaną wyniesieni. ^a“Prawda ^brani ^c“winnego głąboko, dlatego uznaje ją za gorzką.

3. I teraz, moi bracia, gdybyście

byli prawi i chcieli zważać na prawdę, i baczyć na nią, aby ^a“postępować zacie przed Bogiem, nie szemralibyście przeciwko prawdzie, i nie mówilibyście: Powiedziałeś przeciwko nam gorzkie słowa.

4. I stało się, że ja, Nefi, z całą pilnością wzywałem moich braci, aby przestrzegali przykazań Pana.

5. I stało się, że ^a“ukorzyli się przed Panem; dlatego radowałem się i miałem wielką nadzieję, że będą postępować ścieżkami prawości.

6. I wszystko to zostało powiedziane i nastąpiło, gdy mój ojciec mieszkał w namiocie w dolinie, którą nazwał Lemuel.

7. I stało się, że ja, Nefi, pojąłem za ^a“żonę jedną z ^b“córek Ismaela; i moi bracia także pojęli za żony córki Ismaela; również ^c“Zoram pojął za żonę najstarszą córkę Ismaela.

8. I w ten sposób mój ojciec wypełnił wszystkie przykazania, które mu dał Pan. A także ja, Nefi, byłem niezmiernie błogosławiony przez Pana.

9. I stało się, że głos Pana przemówił do mego ojca nocą i nakazał mu, aby nazajutrz podjął wędrówkę przez pustkowie.

36a I Mojż. 2:9;
II Nefi 2:15.
b I Nefi 8:10–12;
Alma 32:42.
c DiP 6:13.
d DiP 14:7.
ppś Życie wieczne.
16 2a Przyp. 15:10;
II Nefi 1:26; 9:40;

Hel. 13:24–26.
b Dz. 5:33;
Mos. 13:7.
c Jan 3:20;
II Nefi 33:5;
Enos 1:23;
Hel. 14:10.
ppś Wina.
3a DiP 5:21.

ppś Chodźć,
kroczyć z Bogiem.
5a I Nefi 7:1.
7a I Nefi 16:24, 39; 18:4.
b ppś Małżeństwo,
zawrzeć związek
małżeński.
c I Nefi 4:35;
II Nefi 5:5–6.

10. I stało się, że rano, gdy mój ojciec wstał i podszedł do wejścia namiotu, ku swemu wielkiemu zdziwieniu ujrzał na ziemi „kulę misternej roboty z wyśmienitego mosiądzu. I w kuli tej umieszczone były dwie wskazówki; a jedna z nich wskazywała kierunek, w którym mieliśmy podążać przez pustkowie.

11. I stało się, że zgromadziliśmy rzeczy, które mieliśmy zabrać na pustkowie, i resztę zapasów, które dał nam Pan, i wzięliśmy wszelkiego rodzaju nasiona, które mogliśmy zabrać na pustkowie.

12. I stało się, że zwinęliśmy nasze namioty i, przeszedłszy rzekę Laman, uszliśmy na pustkowie.

13. I stało się, że po czterech dniach wędrowania niemal dokładnie w kierunku południowo-południowo-wschodnim ponownie rozbiliśmy nasze namioty. I nadaliśmy temu miejscu nazwę Szazer.

14. I stało się, że wzięliśmy nasze łuki i strzały, i poszliśmy zdobyć żywność dla naszych rodzin na pustkowie; i gdy zdobyliśmy żywność dla naszych rodzin, powróciliśmy do Szazer. I ponownie wyruszyliśmy przez pustkowie, podążając w tym samym kierunku i pozostając na najżyźniejszych obszarach pustkowie znajdującego się w pobliżu granic „Morza Czerwonego.

15. I stało się, że wędrowaliśmy przez wiele dni, polując po drodze, by zdobyć jedzenie za pomocą naszych łuków i strzał, naszych kamieni i proc.

16. I podążaliśmy według „wskazań kuli, która prowadziła nas przez żyzne obszary pustkowie.

17. I po wielu dniach wędrowki rozbiliśmy nasze namioty na jakiś czas, abyśmy mogli znowu odpocząć i zdobyć jedzenie dla naszych rodzin.

18. I stało się, że gdy ja, Nefi, poszedłem, aby zdobyć jedzenie, złamał mi się łuk, który był zrobiony z wyśmienitej „stali. I moi bracia rozgniewali się na mnie z powodu utraty łuku, gdyż nie zdobyliśmy żadnego jedzenia.

19. I stało się, że powróciliśmy bez jedzenia do naszych rodzin, a będąc utrudzeni wędrowką, cierpieliśmy bardzo z braku jedzenia.

20. I stało się, że Laman, Lemuel i synowie Ismaela zaczęli nieznośnie szemrać ze względu na swoje cierpienia i udręki na pustkowie; także mój ojciec zaczął szemrać przeciwko Panu, swojemu Bogu, i wszyscy oni byli niezmiernie zasmuceni, że wręcz szemrali przeciwko Panu.

21. Teraz stało się, że moi bracia dręczyli mnie, Nefiego, z powodu utraty łuku, a ponieważ ich łuki utraciły swą sprężystość,

10a Alma 37:38–46.
PPŚ Liahona.
14a DiP 17:1.

16a I Nefi 16:10, 16, 26;
18:12;
Alma 37:38–46.

18a II Sam. 22:35.

było nam niezmiernie trudno, do tego stopnia, że nie byliśmy w stanie zdobyć żadnego jedzenia.

22. I stało się, że ja, Nefi, powiedziałem wiele moim braciom, albowiem znowu znieczulili swe serca, tak że zaczęły „narzekać na Pana, Swego Boga.

23. I stało się, że ja, Nefi, zrobiłem z drewna łuk, a z prostego patyka strzałę; i, uzbroiwszy się w łuk i strzałę, w kamienie i procę, zapytałem mojego „ojca: Dokąd mam pójść, by zdobyć jedzenie?

24. I stało się, że „zapytał on Pana, gdyż ukorzyli się oni ze względu na moje słowa, albowiem powiedziałem im wiele w zapale mojej duszy.

25. I stało się, że głos Pana przemówił do mego ojca i porządnie go „skarcił z powodu szemrania przeciwko Niemu, aż mój ojciec pograżył się w głębinach smutku.

26. I stało się, że głos Pana powiedział mu: Spójrz na kulę i przeczytaj, co tam jest napisane.

27. I stało się, że gdy mój ojciec zobaczył napis na kuli, przeraził się i trząśł niezmiernie, a także moi bracia, synowie Ismaela i nasze żony.

28. I stało się, że ja, Nefi, zobaczyłem, że wskazówki, które były w kuli, działały zależnie od naszej „wiary w ich wskazania oraz

naszej pilności i uwagi, z jaką ich przestrzegaliśmy.

29. I był na nich także nowy napis, łatwy do odczytania, który pomagał nam „zrozumieć drogi Pana. Napis ten ukazywał się i zmieniał od czasu do czasu, zależnie od naszej wiary i pilności w zastosowaniu się do jego wskazań. I tak widzimy, że ^bskromnymi środkami Pan Bóg doprowadza do wypełnienia wielkich rzeczy.

30. I stało się, że ja, Nefi, poszedłem na szczyt góry zgodnie ze wskazaniem na kuli.

31. I stało się, że zabiłem dzikie zwierzęta, zdobywając jedzenie dla naszych rodzin.

32. I stało się, że powróciłem do naszych namiotów, niosąc zwierzęta, które zabiłem; i gdy ujrzeli, że zdobyłem jedzenie, jakże wielka była ich radość! I stało się, że ukorzyli się przed Panem, i dziękowali Mu.

33. I stało się, że ponownie podjęliśmy podróż, obierając niemal ten sam kurs, jak na początku. I po wielu dniach wędrówki ponownie rozbiliśmy nasze namioty, aby pozostać tam przez jakiś czas.

34. I stało się, że ^aIsmael umarł, i został pochowany w miejscu nazwanym Nahom.

35. I stało się, że córki Ismaela niezmiernie rozpaczały z powodu utraty ojca, a także z powodu

22a II Mojż. 16:8;
IV Mojż. 11:1.
23a II Mojż. 20:12;
Mos. 13:20.
24a PPŚ Modlitwa.

25a Eter 2:14.
PPŚ Skarcić, karcenie.
28a Alma 37:40.
PPŚ Wiara.
29a PPŚ Zrozumienie.

b II Król. 5:13;
Jak. 3:4;
Alma 37:6–7, 41;
DiP 123:16.
34a I Nefi 7:2–6.

“udręk, jakie znosiły na pustkowiu; i szemrały przeciwko mojemu ojcu, ponieważ zabrał je z ziemi jerozolimskiej, i mówiły: Nasz ojciec nie żyje, a my błąkałyśmy się długo na pustkowiu, doświadczając wielu udręk, głodu, pragnienia i zmęczenia; i po tych wszystkich cierpieniach musimy teraz zginąć z głodu na pustkowiu.

36. I tak szemrały przeciwko mojemu ojcu, a także przeciwko mnie; i chciały powrócić do Jerozolimy.

37. I Laman powiedział do Lemuela, jak również do synów Ismaela: “Zabijmy naszego ojca, a także naszego brata, Nefiego, który uczynił się włodarzem i nauczycielem nad nami, swoimi starszymi braćmi.

38. Teraz twierdzi, że Pan z nim mówił i że “aniołowie czynili mu posługę. Jednakże my wiemy, że nas okłamuje; i że nam to mówi, czyniąc wiele podstępem, aby mógł zwieść nasze oczy, myśląc pewnie, że może nas wyprowadzić na jakieś nieznanne nam pustkowie; a gdy nas wyprowadzi, umyślił sobie, że uczyni się królem i włodarzem nad nami, aby mógł postępować z nami według swej woli i upodobania. I w ten sposób mój brat Laman podburzał ich serca do gniewu.

39. I stało się, że Pan był z nami,

zaiste, aż doszedł ich głos Pana. Powiedział im wiele słów i “skarcił ich nadzwyczaj surowo; a gdy zostali skarceni głosem Pana, opuścił ich gniew i odpokutowali za swe grzechy. I Pan błogosławił nas znowu żywnością, że nie zginęliśmy.

ROZDZIAŁ 17

Nefiemu nakazano budowę statku. Jego bracia powstają przeciwko niemu. Nefi wzywa ich, powtarzając, jak Bóg postępował z Izraelem. Nefi zostaje przepętniony mocą Boga. Jego braciom nie wolno go tknąć, aby nie uschli niczym trzcina. W okresie lat 592–591 p.n.e.

I STAŁO SIĘ, że ponownie podjęliśmy wędrowkę przez pustkowie; a od tego czasu wędrowaliśmy niemal prosto na wschód. Wędrując, znosiliśmy wiele udręk na pustkowiu, a nasze kobiety rodziły dzieci na pustkowiu.

2. I tak bardzo nas Pan błogosławił, że gdy żywiliśmy się “surowym mięsem na pustkowiu, nasze kobiety miały dużo pokarmu dla swych niemowląt i były silne, nawet jak mężczyźni, i zaczęły znosić wędrowkę bez szemrania.

3. I tak widzimy, że przykazania Boga muszą się wypełnić. Jeśli stanie się, że dzieci ludzkie “przestrzegają przykazań Boga, On je żywi i wzmacnia, i umożliwiał im

35a PPŚ Przeciwności.

37a I Nefi 17:44.

PPŚ Morderstwo.

b I Mojż. 37:9–11;

I Nefi 2:22; 18:10.

38a I Nefi 3:30–31; 4:3.

39a PPŚ Skarcić,
karcenie.

17 2a I Nefi 17:12.

3a Mos. 2:41;

Alma 26:12.

PPŚ Posłuszeństwo,
posłuszny, być
posłusznym.

osiągnięcie tego, co im przykazał; dlatego ^bzapewnił nam środki, abyśmy przetrwali na pustkowiu.

4. I pozostawaliśmy na pustkowie przez okres wielu lat, zaiste, aż osiem lat spędziliśmy na pustkowie.

5. I dotarliśmy do miejsca, które nazwaliśmy Obfitość, bowiem było tam dużo owoców i dziki miód. I wszystko to było przygotowane przez Pana, abyśmy nie zginęli. I ujrzeliśmy morze, które nazwaliśmy Irreantum, co po przetłumaczeniu oznacza wiele wód.

6. I stało się, że rozbiliśmy nasze namioty na wybrzeżu. I chociaż cierpieliśmy wiele „udręk i trudów, zaiste, tak wiele, że nawet nie możemy ich wszystkich spisać, radowaliśmy się niezmiernie, gdy przybyliśmy na wybrzeże; i nazwaliśmy to miejsce Obfitość, bowiem było tam dużo owoców.

7. I stało się, że gdy ja, Nefi, przebywałem w ziemi Obfitość przez okres wielu dni, doszedł mnie głos Pana mówiący: Powstań i udaj się na górę. I stało się, że wstałem i udałem się na górę, i zwołałem do Pana.

8. I stało się, że Pan przemówił do mnie tymi słowy: Zbuduj statek, ^atak jak ci to pokażę, abym mógł przeprowadzić twój lud przez te wody.

9. I zapytałem Pana: Gdzie mam szukać metalu na przetopienie, abym mógł zrobić narzędzia i zbudować statek, jak mi to pokazałeś?

10. I stało się, że Pan mi powiedział, gdzie miałem szukać metalu, abym mógł zrobić narzędzia.

11. I stało się, że ja, Nefi, zrobiłem ze skór zwierzęcych miech, aby rozdmuchiwać ogień, i po tym, jak zrobiłem miech, aby rozdmuchiwać ogień, uderzałem kamieniem o kamień, by skrzesać ogień.

12. Albowiem do tego czasu, gdy wędrowaliśmy przez pustkowie, Pan nie pozwolił nam wzniecać ognia; powiedział On bowiem: Uczynię waszą żywność smaczną, że nie będziecie jej „gotować.

13. Będę również waszym światłem na pustkowie i „przygotuję wam drogę, jeśli stanie się, że będziecie przestrzegać moich przykazań. Zaprawdę, jeśli przestrzegać będziecie moich przykazań, będziecie prowadzeni do ^bziemi obiecanej i będziecie „wiedzieli, że to przeze mnie jesteście prowadzeni.

14. Pan powiedział także: Gdy przybędziecie do ziemi obiecanej, będziecie „wiedzieli, że Ja, Pan, jestem ^bBogiem, i że Ja, Pan, uratowałem was od zagłady,

3b I Nefi 3:7.
6a II Nefi 4:20.
8a I Nefi 18:2.
12a I Nefi 17:2.

13a Alma 37:38–39.
b I Nefi 2:20;
Jakub 2:12.
c II Mojż. 6:7.

14a II Nefi 1:4.
ppś Świadectwo.
b DiP 5:2.

wyprowadzając was z ziemi jerozolimskiej.

15. Dlatego ja, Nefi, usilnie starałem się przestrzegać przykazań Pana i wzywałem moich braci, aby byli wierni i pilni.

16. I stało się, że zrobiłem narzędzia z metalu, który wytopiłem z rudy.

17. Gdy moi bracia zobaczyli, że zamierzam „budować statek, zaczęli szemrać przeciwko mnie, mówiąc: Nasz brat jest głupcem, uważając, że może zbudować statek; zaiste uważa on, iż może przebyć te wielkie wody.

18. I w ten sposób moi bracia narzekali na mnie i nie chcieli pracować, bo nie wierzyli, że mogę zbudować statek; nie wierzyli też, że Pan mi to polecił.

19. I teraz stało się, że ja, Nefi, byłem niezmiernie zasmucony z powodu zatwardziałości ich serc. I gdy zobaczyli, że smuciłem się, w sercu cieszyli się z tego, a nawet „radowali, mówiąc: Wiedzieliśmy, że nie możesz zbudować statku, bo brak ci rozsądku; nie możesz więc dokonać tak wielkiego dzieła.

20. Jesteś podobny do naszego ojca podążającego za niedorzecznymi „wyobrażeniami serca. Oto wyprowadził nas z ziemi jerozolimskiej. Przez tyle lat błakaliśmy się po pustkowiu, a nasze kobiety męczyły się, będąc brzemiennie,

rodząc dzieci na pustkowiu i doświadczając wszelkich cierpień z wyjątkiem śmierci; i lepiej by było, gdyby umarły, zanim opuściły Jerozolimę, niż żeby miały doświadczać tych udęk.

21. Oto tyle lat cierpieliśmy na pustkowiu, a w tym czasie mogliśmy cieszyć się naszym majątkiem i ziemią naszego dziedzictwa; zaiste, i być szczęśliwi.

22. I wiemy, że ludzie przebywający w ziemi jerozolimskiej byli „prawi, bo przestrzegali statutów i sądów Pana oraz wszystkich Jego przykazań według prawa Mojżesza. Wiemy więc, że byli prawi, ale nasz ojciec osądził ich i wywiódł nas, gdyż zważyliśmy na jego słowa; zaiste, a nasz brat jest mu podobny. Mówiąc w ten sposób, moi bracia szemrali i narzekali na nas.

23. I stało się, że ja, Nefi, zwróciłem się do nich tymi słowy: Czy uważacie, że nasi ojcowie, którzy byli dziećmi Izraela, zostaliby wyzwoleni z rąk Egipcjan, gdyby nie zważyli na słowa Pana?

24. Zaiste, czy uważacie, że zostaliby wyprowadzeni z niewoli, gdyby Pan nie przykazał Mojżeszowi, że ma ich „wyprowadzić z niewoli?

25. Wiecie, że dzieci Izraela były w „niewoli; i wiecie, że były one obarczone ^bzadaniami ciężkimi do zniesienia; zatem wiecie,

17a I Nefi 18:1–6.

19a ppś Prześladować, prześladowanie.

20a I Nefi 2:11.

22a I Nefi 1:13.

24a II Mojż. 3:2–10;
I Nefi 19:10;

II Nefi 3:9; 25:20.

25a I Mojż. 15:13–14.

b II Mojż. 1:11; 2:11.

że wyprowadzenie ich z niewoli było z korzyścią dla nich.

26. I wiecie, że “Mojżesz otrzymał przykazanie od Pana, aby dokonał tego wielkiego dzieła; i że na jego ^bsłowo rozstały się wody Morza Czerwonego, i przeszli oni po suchej ziemi.

27. Ale wiecie także, że Egipcjanie, czyli armie faraona, zostali zatopieni w Morzu Czerwonym.

28. I wiecie, że synowie Izraela byli karmieni “manną na pustkowiu.

29. Zaiste, i wiecie także, że Mojżesz “uderzył w skałę, i swoim słowem, według mocy Boga, która w nim była, spowodował, że wypłynęła woda, aby dzieci Izraela mogły ugasić pragnienie.

30. Byli oni prowadzeni przez Pana, Swego Boga i Odkupiciela, idącego przed nimi, prowadzącego ich w dzień, dającego im światło w nocy i zaopatrującego ich we wszystko, czego “potrzeba ludziom, a mimo to znieczulili swe serca, i w swym zaślepieniu ^bzłorzeczyli Mojżeszowi oraz prawdziwemu i żywemu Bogu.

31. I stało się, że “zgładził ich, zgodnie ze Swoim słowem.

I zgodnie ze Swoim słowem ich ^bprowadził, i zgodnie ze Swoim słowem czynił dla nich wszystko. I wszystko następowało więc według Jego słowa.

32. I gdy przeszli rzekę Jordan, uczynił ich mocnymi, że “wyparli dzieci tej ziemi, zaiste, rozproszyli je ku zagładzie.

33. Czy uważacie, że dzieci tej ziemi, które żyły na ziemi obiecanej i zostały wyparte przez naszych ojców, czy uważacie, że były one prawe? Oto mówię wam: Nie.

34. Czy uważacie, że nasi ojcowie byliby lepsi od nich, gdyby mieszkańcy tego kraju byli prawi? Mówię wam: Nie.

35. Oto Pan ceni wszelkie “ciało jednakowo; jednak w tych, którzy są ^bprawi, Bóg ma “upodobanie. Ale ci ludzie wzgardzili wszelkim słowem Boga, i dojrzeli w niego-dziwości, że Bóg przelał na nich pełnię Swego gniewu; i Pan przeklął dla nich ten kraj, a błogosławił go naszym ojcom. Oto przeklął go dla nich, aż zostali zgładzeni, i błogosławił go dla naszych ojców, żeby nad nim panowali.

36. Oto Pan “stworzył ^bziemię,

26a Dz. 7:22–39.

^b II Mojż. 14:21–31;

I Nefi 4:2;

Mos. 7:19;

Hel. 8:11;

DiP 8:3;

Mojż. 1:25.

28a II Mojż. 16:4, 14–15, 35;

IV Mojż. 11:7–8;

V Mojż. 8:3;

Mos. 7:19.

29a II Mojż. 17:6;

IV Mojż. 20:11;

V Mojż. 8:15;

I Nefi 20:21.

30a DiP 18:18; 88:64–65.

^b II Mojż. 32:8;

IV Mojż. 14:2–3;

Ez. 20:13–16;

DiP 84:23–25.

31a IV Mojż. 26:65.

^b I Nefi 5:15;

DiP 103:16–18.

32a IV Mojż. 33:52–53;

Joż. 24:8.

35a Dz. 10:15, 34;

Rzym. 2:11;

II Nefi 26:23–33.

^b Ps. 55:23;

I Nefi 22:17.

^c I Sam. 2:30;

Ps. 97:10; 145:20;

Alma 13:4;

DiP 82:10.

36a ppś Stworzyć,

stworzenie.

^b ppś Ziemia.

aby była ‘zamieszkana; i stworzył Swoje dzieci, aby ją posiadły.

37. I “wynosi On prawy naród, a sprowadza zagładę na narody niegodziwych.

38. I prowadzi prawych do wartościowych “ziem, a niegodziwych ^bniszczy; i ze względu na ich czyny przeklina im ziemię.

39. Panuje On wysoko w niebiosach, bo są one Jego tronem, a ziemia jest Jego “podnóżkiem.

40. I kocha On tych, którzy pragną mieć Go za Swego Boga. Oto kochał naszych ojców i zawarł z nimi “przymierze, zaiste, z samym Abrahamem, ^bIzaakiem i ^cJakubem, i, pamiętając dane im przymierza, wyprowadził ich z ziemi ^degipskiej.

41. I skarcił ich na pustkowiu Swoją łaską, bo, jak wy, “znieczulili swe serca. I Pan uczynił to z powodu ich niegodziwości. Posłał pośród nich ogniste latające ^bwęże, a gdy ich pokąsały, umożliwił im ‘uzdrowienie; a zadaniem, które mieli wykonać, było spojrzeć; a ponieważ było to tak ^dproste czy też łatwe, wielu z nich zginęło.

42. I niekiedy znieczulali swe serca, i ^a“złorzeczyli ^bMojżeszowi,

a także Bogu; jednakże wiecie, że zostali oni zaprowadzeni Jego niezrównaną mocą do ziemi obiecanej.

43. A teraz po tym wszystkim nadszedł czas, że stali się niegodziwi, zaiste, że prawie dojrzeli w niegodziwości; i nie wiem kiedy, ale bliska jest ich zagłada; gdyż wiem, że nadejdzie dzień, gdy zostaną zgładzeni z wyjątkiem tylko niewielu, którzy zostaną wprowadzeni do niewoli.

44. Dlatego Pan “nakazał mojemu ojcu, aby uszedł na pustkowie; także dlatego że Żydzi nastawiali na jego życie. Zaiste, i ^bwy również nastawaliście na jego życie, więc jesteście w sercu mordercami i im podobni.

45. Jesteście “szybcy, aby czynić niegodziwość, lecz ociągacie się z pamiętaniem o Panu, waszym Bogu. Widzieliście ^baniola, który przemawiał do was; i, zaiste, od czasu do czasu słyszeliście Jego głos; i mówił On do was jako cichy, spokojny głos, lecz wy byliście ‘znieczuleni, że nie odczuwaliście Jego słów; dlatego przemawiał do was niczym głos grzmotu, który sprawia,

36c Iz. 45:18;
Abr. 3:24–25.

37a Przep. 14:34;
I Nefi 4:13;
Eter 2:10;
DiP 117:6.

38a ppś Ziemia obiecana.
b III Mojż. 20:22.

39a Iz. 66:1;
DiP 38:17;
Abr. 2:7.

40a ppś Przymierze
Abrahamowe.

b I Mojż. 21:12;
DiP 27:10.

c I Mojż. 28:1–5.
d V Mojż. 4:37.

41a II Król. 17:7–23.
b IV Mojż. 21:4–9;
V Mojż. 8:15;
Alma 33:18–22.
c Jan 3:13–15;

II Nefi 25:20.

d Alma 37:44–47;
Hel. 8:15.

42a IV Mojż. 14:1–12.
ppś Bunt.

b DiP 84:23–24.

44a I Nefi 2:1–2.

b I Nefi 16:37.

45a Mos. 13:29.

b I Nefi 4:3.

c Efez. 4:19.

że ziemia się trzęsie, jak gdyby miała się rozpaść na kawałki.

46. I wiecie, że “mocą Swego wszechmocnego słowa może On sprawić, że ziemia przeminie. Zaiste, wiecie, że swoim słowem może sprawić, że góry zostaną zrównane, a równiny rozpadną się. Dlaczego więc jesteście tak zatwardziali w waszym sercu?

47. Oto moja dusza cierpi mękę z waszego powodu, a moje serce pełne jest bólu, gdyż obawiam się, że możecie zostać odrzuceni na zawsze. Oto jestem tak “przepełniony Duchem Boga, że moje ciało ^bnie ma siły.

48. I teraz stało się, że gdy wypowiedziałem te słowa, rozgniewali się na mnie i chcieli wrzucić mnie w głębiny morskie; i gdy zbliżyli się, aby mnie pochwyć, przemówiłem do nich tymi słowy: W imię Wszechmocnego Boga rozkazuję wam, abyście mnie nie “dotykali. Oto jestem przepełniony ^bmocą Boga, że moje ciało płonie, “uschnie, stając się niczym wyschnięta trzcina; i będzie niczym wobec mocy Boga, gdyż Bóg go porazi.

49. I stało się, że ja, Nefi, powiedziałem im, że nie powinni szemrać więcej przeciwko swojemu ojcu, ani też wzbraniać się przed pracą dla mnie, gdyż Bóg nakazał mi zbudowanie statku.

50. I powiedziałem im: “Gdyby Bóg nakazał mi dokonanie cze-
gokolwiek, byłbym w stanie to zrobić. Gdyby nakazał mi, abym powiedział do tej wody, stań się ziemią, miałyby się stać ziemią; a gdybym powiedział to, tak by się stało.

51. A więc, jeśli Pan ma tak wielką moc i dokonał tak wielu cudów pośród dzieci ludzkich, dlaczego nie mógłby “poinstruować mnie, abym zbudował statek?

52. I stało się, że ja, Nefi, powiedziałem wiele moim braciom, że mieszały się i nie mogli się ze mną spierać, ani też nie śmieli pochwyć czy tknąć mnie swymi palcami, nawet przez okres wielu dni. I nie śmieli tego uczynić, żeby nie uschli przede mną; tak potężny był “Duch Pana; i w ten sposób wywierał na nich wpływ.

53. I stało się, że Pan powiedział mi: Wyciągnij rękę w kierunku twoich braci, a nie uschną przed tobą, lecz potrząsnę nimi — rzekł Pan. — A uczynię to, aby wiedzieli, że jestem Panem, ich Bogiem.

54. I stało się, że wyciągnąłem rękę w kierunku moich braci, i nie uschli przede mną, lecz Pan potrząsnął nimi, zgodnie ze Swoim słowem.

55. I wtedy powiedzieli: Wiemy z całą pewnością, że Pan jest

46a Hel. 12:6–18.

47a Mich. 3:8.

b I Nefi 19:20.

48a Mos. 13:3.

b II Nefi 1:26–27.

prŚ Moc.

c I Król. 13:4–7.

50a Fil. 4:13;

I Nefi 3:7.

51a I Mojż. 6:14–16;

I Nefi 18:1.

52a prŚ Duch Święty.

z tobą, bo wiemy, że to moc Pana nami potrząsnęła. I upadli przede mną, aby “oddać mi cześć, lecz nie chciałem im na to pozwolić, mówiąc: Jestem waszym bratem, zaiste, waszym młodszym bratem; oddawajcie więc cześć Panu, waszemu Bogu, i czcijcie swego ojca i swoją matkę, aby długo trwały wasze ^bdni na ziemi, którą da wam Pan, wasz Bóg.

ROZDZIAŁ 18

Statek zostaje ukończony. Nefi nadmienia, że urodzili się Jakub i Józef. Wszyscy wyruszają statkiem do ziemi obiecanej. Synowie Ismaela i ich żony oddają się hulankom, i buntują się. Nefi zostaje związany sznurami, a statek jest miotany straszną nawałnicą. Nefi zostaje uwolniony, a w wyniku jego modlitwy burza ustaje. Przybywają do ziemi obiecanej. W okresie lat 591-589 p.n.e.

I STAŁO SIĘ, że oddawali cześć Panu, i pracowali ze mną. I obrabialiśmy drewno w nieznanym nam przedtem sposób. I Pan pokazywał mi od czasu do czasu, jak miałem obrabiać drewno do budowy statku.

2. I ja, Nefi, nie obrabiałem drewna sposobem wyuczonym przez ludzi, ani też nie budowałem statku sposobem znanym ludziom; lecz budowałem go, jak

mi Pan pokazał, a więc nie było to sposobem ludzi.

3. I ja, Nefi, chodziłem często na górę, i często “modliłem się do Pana; przeto Pan ^bpokazywał mi wielkie rzeczy.

4. I stało się, że gdy ukończyłem budowę statku według słowa Pana, moi bracia zobaczyli, że był on dobry, a jego wykonanie misternej roboty; dlatego “ukorzyli się ponownie przed Panem.

5. I stało się, że głos Pana doszedł do mojego ojca, że mamy zebrać się i wejść na statek.

6. I stało się, że nazajutrz, gdy przygotowaliśmy wszystko: dużo owoców i “mięsa z pustkowiecia, miodu pod dostatkiem i zapasy, zgodnie z tym, co nam Pan nakazał, weszliśmy na statek z całym naszym ładunkiem, z nasionami i wszystkim, co zabraliśmy ze sobą, każdy według swego wieku; zatem weszliśmy wszyscy na statek z naszymi żonami i naszymi dziećmi.

7. I tak, mojemu ojcu urodziło się dwóch synów na pustkowiu; starszego nazwano “Jakubem, a młodszego ^bJózefem.

8. I stało się, że gdy wszyscy weszliśmy już na statek i zabraliśmy ze sobą nasze zapasy oraz to, co nam Pan nakazał, skierowaliśmy się na “morze i płynęliśmy z wiatrem w kierunku ^bziemi obiecanej.

55a Dz. 14:11-15.
b II Mojż. 20:12;
Mos. 13:20.

18 3a prŚ Modlitwa.

b prŚ Objawienie.
4a I Nefi 16:5.
6a I Nefi 17:2.
7a II Nefi 2:1.

b II Nefi 3:1.
8a II Nefi 10:20.
b I Nefi 2:20.
prŚ Ziemia obiecana.

9. I gdy tak płynęliśmy z wiatrem przez okres wielu dni, moi bracia, synowie Ismaela i ich żony zaczęli się zabawiać, a nawet tańczyć, śpiewać i mówić zuchwale; zaiste, do tego stopnia, że zapomnieli dzięki czyjej mocy znaleźliśmy się na morzu; zaiste, i wielkie było ich zuchwalstwo.

10. I ja, Nefi, przeraziłem się niezmiernie, że Pan rozgniewa się na nas i ukarze nas z powodu naszej niegodziwości, że pochłoną nas głębiny morskie. Dlatego ja, Nefi, przemówiłem do nich z całą powagą; jednak oni „rozniewani na mnie odpowiedzieli: Nie pozwolimy, aby nasz młodszy brat był ^bwładczym nad nami.

11. I stało się, że Laman i Lemuel pochycili mnie, związali sznurami i obchodzili się ze mną ostro, a Pan „pozwolił na to, aby mógł okazać Swą moc i wypełnić słowa, które wypowiedział, dotyczące niegodziwych.

12. I stało się, że gdy związali mnie tak mocno, że nie mogłem się poruszyć, „busola, którą Pan przygotował, przestała działać.

13. I nie wiedzieli, dokąd mają skierować statek, i nastął sztorm, zaiste, wielka i gwałtowna nawałnica, i przez okres trzech dni byliśmy „miotani po wodach w przeciwnym kierunku; i zaczęli się niezmiernie

bać, że zatoną w morzu; lecz nie uwolnili mnie z więzów.

14. I czwartego dnia, gdy nadal byliśmy miotani w przeciwnym kierunku, nawałnica stała się niezwykle gwałtowna.

15. I stało się, że niewiele brakowało, aby pochłonęły nas głębiny morskie. I po czterech dniach, gdy byliśmy miotani po wodach w przeciwnym kierunku, moi bracia zaczęli „pojmwować, że Bóg wydał na nich sąd, i że zginą, jeśli nie odpokutują za swe niegodziwości; dlatego przyszli do mnie i rozwiązali więzy krępujące przeguby moich rąk, a były one ogromnie spuchnięte; a także moje nogi w kostkach były bardzo opuchnięte i sprawiały mi wiele bólu.

16. Wszakże zwracałem się do mojego Boga i całymi dniami „wielbiłem Go, i nie szemrałem przeciwko Panu z powodu moich udreń.

17. I mój ojciec, Lehi, powiedział im wiele, także synom „Ismaela; lecz oto, grozili oni srodze każdemu wstawiającemu się za mną. A moi rodzice, będąc w podeszłym wieku i doświadczywszy wiele smutku z powodu swych dzieci, zostali złożeni chorobą.

18. Z powodu swej troski i wielu smutków, i niegodziwości moich braci byli oni bliscy opuszczenia nas, aby stawić się przed Swym

10a I Nefi 17:17–55.

b I Mojż. 37:9–11;

I Nefi 16:37–38;

II Nefi 1:25–27.

11a Alma 14:11.

12a I Nefi 16:10, 16, 26;

II Nefi 5:12;

Alma 37:38–47;

DiP 17:1.

13a Mos. 1:17.

15a Hel. 12:3.

16a Alma 36:28.

17a I Nefi 7:4–20.

Bogiem. Zaiste, ich siwe głowy niedługo miały spocząć w prochu. Zaiste, mało brakowało, a z żalem pochowałibyśmy ich w morskim grobie.

19. Również Jakub i Józef, będąc dziećmi i potrzebując wiele opieki, boleli z powodu udręk swojej matki; lecz ani ^amoja żona łzami i modlitwami, ani moje dzieci nie zmiękczyły serc moich braci na tyle, aby mnie uwolnili.

20. I nic, z wyjątkiem mocy Boga, która groziła im zagładą, nie było w stanie zmiękczyć ich serc. Gdy więc pojęli, że niemal zostali pochłonięci przez głębiny morskie, odpokutowali za to, co uczynili i uwolnili mnie z więzów.

21. I stało się, że gdy mnie uwolnili z więzów, wziąłem do ręki busołę, i zgodnie z moim pragnieniem zaczęła ona działać. I stało się, że modliłem się do Pana, a gdy skończyłem się modlić, wiatr ucichł, burza ustała i zapanowała wielka cisza.

22. I stało się, że ja, Nefi, pokierowałem statkiem, że ponownie płynęliśmy w kierunku ziemi obiecanej.

23. I stało się, że po rejsie trwającym wiele dni przybyliśmy do ^aziemi obiecanej; i wyszliśmy na ląd, i rozbiliśmy namioty, i nazwaliśmy ten ląd ziemią obiecana.

24. I stało się, że zaczęliśmy uprawiać ziemię i siać nasiona.

I zasialiśmy wszystkie nasiona, które zabraliśmy z ziemi jerozolimskiej. I stało się, że rosły one nadzwyczaj dobrze, i byliśmy błogosławieni obfitością plonów.

25. I stało się, że wędrując przez pustkowie, przekonaliśmy się, że w lasach ziemi obiecanej były wszelkiego gatunku zwierzęta: bydło, woły, osły, konie, kozy i kozice oraz inne dzikie zwierzęta użyteczne człowiekowi. I znaleźliśmy rudy wszelkiego rodzaju metali: złota, srebra i miedzi.

ROZDZIAŁ 19

Nefi przygotowuje płyty z metalu i zapisuje na nich dzieje swego ludu. Bóg Izraela przyjdzie na świat w sześćset lat po opuszczeniu Jerozolimy przez Lehiego. Nefi opowiada o Jego cierpieniach i ukrzyżowaniu. Żydzi będą wzgardzeni i rozproszeni aż do ostatnich dni, kiedy powrócą do Pana. W okresie lat 588–570 p.n.e.

I STAŁO SIĘ, że z przykazania Pana sporządziłem płyty z metalu, abym mógł na nich wyryć dzieje mojego ludu. I na ^aplytach, które wykonałem, wyryłem dzieje mego ^bojca, a także naszej wędrowki przez pustkowie i proctwa mego ojca; a także wiele moich własnych prorocत्व wyryłem na nich.

2. I gdy to czyniłem, nie wiedziałem, że Pan nakaże mi

19a I Nefi 7:19; 16:7.

23a PPŚ Ziemia obiecana.

19 1a PPŚ Płyty.

b I Nefi 1:16–17; 6:1–3.

przygotować „te płyty, dlatego dzieje mojego ojca i rodowód jego ojców oraz większość naszych przeżyć na pustkowiu są wyryte na pierwszych płytach, o których wspomniałem. Zatem to, co nastąpiło, zanim przygotowałem ^bte płyty, zaprawdę jest opisane bardziej szczegółowo na pierwszych płytach.

3. Gdy zgodnie z przykazaniem przygotowałem te płyty, ja, Nefi, otrzymałem przykazanie, że posługa oraz prorocтва — proste i cenne ich fragmenty — powinny być zapisane na „tych płytach; i aby to, co będzie zapisane, zostało zachowane dla nauczania mojego ludu, który posiędzie tę ziemię, a także dla innych ^bmądrych celów znanych tylko Panu.

4. A więc ja, Nefi, pisałem na innych płytach, które podają dzieje, to jest podają bardziej szczegółowy opis wojen, sporów i zniszczenia mojego ludu. Uczyniwszy to, nakazałem mojemu ludowi, że ma tak samo czynić, gdy mnie już nie będzie. Nakazałem mu też, aby przekazywał te płyty z pokolenia na pokolenie, czyli prorok prorokowi, aż do otrzymania innych przykazań Pana.

5. Relację z „przygotowania

płyt przytoczę później; oto zatem przechodzę do tego, co zapowiedziałem; a czynię to, aby wiedza o świętszych sprawach ^bprzetrwała pośród mego ludu.

6. Jednakże piszę na tych płytach tylko to, co uważam za „święte. I jeśli w tym błędę, bładzili też dawni prorocy. I nie usprawiedliwiam się ze względu na innych, ale ze względu na ^bsłabość w ciele, która jest we mnie, usprawiedliwiam się.

7. Oto niektórzy ludzie uważają pewne sprawy za niezwykle ważne zarówno dla ciała, jak i dla duszy, a inni mają je „za nic i depczą po nich swymi stopami. Zaiste, ludzie ^bdepczą swymi stopami samego Boga Izraela; powiadam wam, depczą swymi stopami, a mówiąc innymi słowy — mają Go za nic i nie zważają na Jego rady.

8. I „przyjdzie On, zgodnie ze słowami anioła, w ^bsześćset lat od czasu, gdy mój ojciec opuścił Jerozolimę.

9. I świat, ze względu na niegodziwość ludzi, będzie miał Go za nic; dlatego ubiczują Go, a On na to pozwoli, będą Go bili, a On na to pozwoli. Oto będą na Niego „pluli, a On na to

2a II Nefi 5:30.

b I Nefi 9:1–5.

3a Jakub 1:1–4;
3:13–14; 4:1–4.

b I Nefi 9:4–5;

St. Morm. 1:7;

DiP 3:19–20; 10:1–51.

5a II Nefi 5:28–33.

b ppś Pisma święte —
Pisma święte mają

być zachowane.

6a Zob. stronę tytułową
Księgi Mormona.

ppś Święty
(przymiotnik).

b Morm. 8:13–17;

Eter 12:23–28.

7a II Nefi 33:2;

Jakub 4:14.

b ppś Bunt.

8a ppś Jezus Chrystus —
Prorocтва

o narodzinach
i śmierci Jezusa

Chrystusa.

b I Nefi 10:4;

II Nefi 25:19.

9a Iz. 50:5–6;

Mat. 27:30.

pozwole z racji Swej tkliwej do-
brotliwości i cierpliwości wobec
dzieci ludzkich.

10. I ^a“Bóg naszych ojców, któ-
rych ^bwyprowadził z niewoli
egipskiej i zachował na pustko-
wiu, zaprawdę, ^cBóg Abrahama
i Izaaka, i Bóg Jakuba, według
słów anioła, ^dwyda się w ręce
niegodziwych ludzi jako czło-
wiek, aby został ^epodniesiony,
zgodnie ze słowami ^fZenoka,
i ^gukrzyżowany, zgodnie ze sło-
wami Neuma, i złożony w wy-
kutom w skale ^hgrobie, zgodnie
ze słowami ⁱZenosa, który mówił
o trzech dniach ^jciemności, co bę-
dzie dane jako znak Jego śmierci
ludziom zamieszkującym wyspy
morza, a szczególnie tym, którzy
są z ^kdomu Izraela.

11. Albowiem tak powiedział
prorok: Zaprawdę, Pan Bóg
^anawiedzi tego dnia cały dom
Izraela, niektórych nawiedzi,
przemawiając do nich z racji ich
prawości, przynosząc im wielką
radość i zbawienie, a innych

nawiedzi ^bgrzmotami i błyska-
wicami Swej mocy, przez na-
wałnicę, ogień, dym i chmury
^cciemności, przez otwarcie ^dziemi
i wyniesienie ^egór.

12. I ^awszystko to na pewno
nastąpi — mówi prorok ^bZe-
nos — i ^cskały ziemi będą pękać,
i, słysząc jęki ziemi, wielu kró-
łów na wyspach morza zawoła
pod wpływem Ducha Boga: Bóg
natury cierpi.

13. A co się tyczy tych, którzy są
w Jerozolimie — mówi prorok —
będą oni ^anękani przez wszyst-
kich ludzi, bo ^bukrzyżowali Boga
Izraela i odwrócili swe serca, za-
przecząc znakom, dziwom,
mocy i chwale Boga Izraela.

14. I ponieważ odwrócili swe
serca od Świętego Izraela —
mówi prorok — i ^awzgardzili
Nim, będą się błąkać w ciełe,
i zginą, i staną się przedmiotem
^bszyderstwa i ^cpośmiewiskiem,
i będą znieawidzeni pośród
wszystkich narodów.

15. Jednakże, gdy nadejdzie

10a II Nefi 26:12;
Mos. 7:27; 27:30–31;
Alma 11:38–39;
III Nefi 11:14–15.
b II Mojż. 3:2–10; 6:6;
I Nefi 5:15;
DiP 136:22.
c I Mojż. 32:9;
Mos. 7:19;
DiP 136:21.
ppś Jehowa.
d ppś Zadoścuczynić,
Zadoścuczynienie.
e III Nefi 27:14.
f Alma 33:15; 34:7;
Hel. 8:19–20;
III Nefi 10:15–16.
ppś Pisma

święte — Zagubione
pisma święte;
Zenok.
g II Nefi 6:9;
Mos. 3:9.
ppś Ukrzyżowanie.
h Mat. 27:60;
Łuk. 23:53;
II Nefi 25:13.
i Jakub 6:1;
Hel. 15:11.
ppś Zenos.
j I Nefi 12:4–5;
Hel. 14:20, 27;
III Nefi 8:3, 19–23;
10:9.
k III Nefi 16:1–4.
11a III Nefi 9;

DiP 5:16.
b Hel. 14:20–27;
III Nefi 8:5–23.
c Łuk. 23:44–45;
III Nefi 8:19–20.
d II Nefi 26:5.
e III Nefi 8:10.
12a Hel. 14:20–28.
b Jakub 5:1.
c Mat. 27:51.
13a Łuk. 23:27–30.
b II Nefi 10:3.
14a Iz. 53:3–6;
Mos. 14:3–6.
b ppś Żydzi.
c V Mojż. 28:37;
I Król. 9:7;
III Nefi 16:9.

dzień — mówi prorok — że „nie będą więcej odwracać swoich serc od Świętego Izraela, wtedy wspomni On ^bprzymierza, które zawarł z ich ojcami.

16. Zaiste, wtedy wspomni On „wyspy morza; zaiste, i wszystkich ludzi, którzy są z domu Izraela, ^bzgrupuję, mówi Pan, zgodnie ze słowami proroka Zenosa, z czterech krańców świata.

17. I cała ziemia „ujrzy zbawienie Pana — mówi prorok — każdy naród, plemię, język i lud będzie błogosławiony.

18. I ja, Nefi, piszę to dla mojego ludu, że może będę mógł go nakłonić do pamiętania o Panu, ich Odkupicielu.

19. I mówię to do całego domu Izraela, jeśli stanie się, że otrzyma „te rzeczy.

20. Oto pod wpływem ducha, co czyni mnie znużonym we wszystkich moich stawach, martwię się o tych, którzy są w Jerozolimie; bowiem gdyby Pan nie był miłosierny, ukazując mi ich, jak ukazywał to prorokom w dawnych czasach, ja także bym zginął.

21. I pewne jest, że ukazał „o nich wszystko ^bprorokom w dawnych czasach, i ukazał także wiele o nas samych, przeto jest

to zapisane na płytach z mosiądzu, powinniśmy więc to znać.

22. Teraz stało się, że ja, Nefi, uczyłem o tym moich braci; i stało się, że czytałem im wiele z tego, co było wyryte na „płytach z mosiądzu, aby wiedzieli, co w dawnych czasach czynił Pan ludziom na innych ziemiach.

23. I czytałem im wiele z tego, co było zapisane w „księgach Mojżesza; lecz aby w większym stopniu nakłonić ich do wiary w Pana, ich Odkupiciela, czytałem im słowa proroka ^bIzajasza i „odnosiłem do nas wszystkie pisma święte, abyśmy się z tego uczyli i mieli ^dkorzystać.

24. Dlatego powiedziałem im: Słuchajcie słów proroka, wy, którzy jesteście resztką z domu Izraela, „gałęzią odłamaną od niego; słuchajcie słów proroka skierowanych do całego domu Izraela i odnoście je do siebie, abyście mogli mieć nadzieję tak samo, jak wasi bracia, od których zostaliście odłamani. Tak oto pisał ten prorok.

ROZDZIAŁ 20

*Pan objawia Swe zamiary Izraelowi.
Izrael jest wypróbowany w ogniu*

15a I Nefi 22:11–12.

b ppś Przymierze
Abrahamowe.

16a I Nefi 22:4;

II Nefi 10:21.

b Iz. 49:20–22.

ppś Izrael —
Zgrupowanie Izraela.

17a Iz. 40:4–5.

19a Enos 1:16;

Morm. 5:12; 7:9–10.

21a III Nefi 10:16–17.

b II Król. 17:13;

Am. 3:7.

ppś Prorok.

22a I Nefi 22:1.

23a II Mojż. 17:14;

I Nefi 5:11;

Mojż. 1:40–41.

b I Nefi 15:20;

II Nefi 25:4–6;

III Nefi 23:1.

c ppś Pisma święte —

Wartość pism
świętych.

d II Nefi 4:15.

24a I Mojż. 49:22–26;

I Nefi 15:12;

II Nefi 3:4–5.

udręki i ma wyjść z niewoli babilońskiej. Por. Ks. Izajasza 48. W okresie lat 588–570 p.n.e.

ZWAŻAJ i słuchaj tego, o domu Jakuba, wy, którzy nazywacie się imieniem Izraela i wysłiście z wód Judy, czyli z wód "chrztu. Wy, którzy przysięgacie na imię Pana i wyznajecie Boga Izraela, nie czynicie tego prawdziwie i w prawości.

2. Bo nazywacie się według "świętego miasta, lecz nie ^bopie-racie się na Bogu Izraela, który jest Panem Zastępów, i którego imię jest Pan Zastępów:

3. Oto od początku oznajmiłem rzeczy "przeszłe, z moich ust one wyszły i pokazałem je. W okamgnieniu pokazałem je.

4. I uczyniłem to, ponieważ wiedziałem, że "jesteś uparty i że twój kark jest ścięgnem z żelaza, a twoje czoło z mosiądzu;

5. Dlatego zapowiedziałem ci od początku; zanim się to spełniło, pokazałem ci je, a pokazałem ci je, abyś nie powiedział: Mój "bożek to uczynił, a mój posąg ryty i mój posąg lany to nakazał.

6. Tyś widział i słyszał to wszystko; czyż więc nie będziecie o tym świadczyci? I że od tego czasu pokazywałem ci sprawy

nowe, tajemne i dotąd ci nieznanne?

7. Dopiero co zostały stworzone, a nie od początku; i przed dniem, w którym o nich usłyszałeś, żebyś nie powiedział: Oto ja o nich wiedziałem.

8. Zaiste, ty o tym ani nie słyszałeś, ani nie wiedziałeś; zaiste, od tego czasu twoje ucho nie było otwarte; wiedziałem bowiem, że jesteś wiarołomny i od łona matki zwać cię "grzesznikiem.

9. Jednakże przez wzgląd na moje "imię powstrzymam swój gniew i przez wzgląd na moją chwałę oszczędzałem cię, aby cię nie wykluczyć.

10. Oto oczyściłem cię ogniem i wybrałem, wypróbowawszy w piecu "udręki.

11. Przez wzgląd na mnie, zaiste, przez wzgląd na mnie samego tak postępuję, gdyż nie pozwolę, aby moje "imię zostało zbezczeszczone; a chwały mojej ^bnie oddam innemu.

12. Zważaj na mnie, o Jakubie, i Izraelu, którego powołałem, bowiem Jam to jest; Jam jest "pierwszy, Jam jest również ostatni.

13. Przecież to moja ręka "kła-dła podwaliny ziemi i moja prawnica rozpostarła niebiosy. Wołam na nie, a one wszystkie razem powstają.

20 1a ppś Chrzt, chrzcić.

2a Iz. 52:1.

ppś Jerozolima.

b tzn. polegać na kimś.

3a Iz. 46:9–10.

4a tzn. Izrael.

5a ppś Bałwochwalstwo.

8a Ps. 58:4.

9a I Sam. 12:22;

Ps. 23:3;

I Jana 2:12.

10a ppś Przeciwności.

11a Jer. 44:26.

b Iz. 42:8;

Mojż. 4:1–4.

12a Obj. 1:17; 22:13.

ppś Alfa i Omega;

Pierwotny.

13a Ps. 102:26.

ppś Stworzyć, stworzenie.

14. Zbierzcie się wszyscy i słuchajcie! Kto z nich przepowiedział te rzeczy? Ten, którego Pan umiłował, „spełni Jego słowa, które im głosił; i wykona Jego wolę co do ^bBabilonu, a Jego ramię spadnie na Chaldejczyków.

15. Tak rzecze Pan: To ja, Pan, zaiste, to ja mówiłem; ja go powołałem, aby to głosił. Przywiodłem go i sprawiłem, że powodziło mu się na jego drodze.

16. Zbliżcie się ku mnie; nie mówiłem w „skrytości; od początku mówiłem, odkąd zostało to oznajmione. I Pan Bóg, i Jego Duch posłali mnie.

17. Tak rzecze Pan, twój „Odkupiciel, Święty Izraela: Ja go posłałem, ja, twój Bóg, pouczający cię w tym, co pożyteczne, ^bprowadzający cię drogą, którą powinieś kroczyć, uczyniłem to.

18. Och, gdybyś zważał na moje „przykazania, twój pokój byłby jak rzeka, a twoja prawość jak fale morskie!

19. Twój „potomkowie byliby jak piasek, a potomstwo z twoich trzewi jak jego ziarnka. Nigdy by nie usunięto ani nie wymazano twego imienia sprzed mego oblicza.

20. „Wychodźcie z Babilonu, uciekajcie od Chaldejczyków!

Śpiewnym głosem zwiastujcie i głóście, rozgłaszajcie aż po krańce ziemi! Mówcie: Pan odkupił Swego ^bślugę Jakuba.

21. Nie czuli „pragnienia, gdy ich wiódł przez pustynię; sprawił, że woda wytrysnęła dla nich ze ^bskały; rozłupał skałę tak, że wypłynęła woda.

22. I jakkolwiek uczynił to wszystko i jeszcze większe rzeczy, nie ma „pokoju dla niegodziwych — rzecze Pan.

ROZDZIAŁ 21

Mesjasz będzie światłem dla ludzi innych wyznań i uwolni więźniów. Izrael zostanie z mocą zgromadzony w ostatnich dniach. Królowie będą piastunami Izraelitów. Por. Ks. Izajasza 49. W okresie lat 588–570 p.n.e.

I POWTARZAM: Zważaj, o domu Izraela, wszyscy, którzy zostaliście odłamani i wyprowadzeni ze względu na niegodziwość pasterzy mego ludu; zaiste, wszyscy, którzy zostaliście odłamani i rozproszeni po świecie, którzy wywodzicie się z mego ludu, o domu Izraela! O „wyspy, słuchajcie mnie! I wy, ludy ^bnajdalejsze, zważajcie! Powołał mnie Pan już w łonie mej matki; już gdy

14a I Król. 8:56;
DiP 64:31; 76:3.
b ppś Babel, Babilon.
16a Iz. 45:19.
17a ppś Odkupiciel.
b ppś Natchnienie,
natchnąć;
Objawienie.

18a Kazn. 8:6.
19a I Mojż. 22:15–19;
Oz. 2:1.
20a Jer. 51:6;
DiP 133:5–14.
b Iz. 44:1–2, 21.
21a Iz. 41:17–20.
b II Mojż. 17:6;

IV Mojż. 20:11;
I Nefi 17:29;
II Nefi 25:20.
22a ppś Pokój.
21 1a I Nefi 22:4;
II Nefi 10:20–22.
b DiP 1:1.

byłem w jej trzewiach, wspomniiał moje imię.

2. I uczynił me usta niczym ostry miecz, w cieniu Swej ręki mnie ukrył. Uczynił ze mnie strzałę zaostrzoną, ukrył mnie w swoim kołczanie.

3. I rzekł do mnie: Jesteś moim „sługą, o Izraelu, przez ciebie się wsławię.

4. Ja zaś mówiłem: Próżno się trudziłem, na darmo i na próżno zużyłem me siły. Lecz mój sąd jest u Pana, a moja nagroda u Boga mego.

5. I teraz, rzecze Pan — który mnie „ukształtował w łonie mojej matki na swego sługę, bym przyprowadził Mu z powrotem Jakuba — powiedział, że chociażby Izrael nie zgromadził się, to znajdę uznanie w oczach Pana, a mój Bóg będzie moją mocą.

6. I powiedział On: To za mało, że jesteś mi sługą, by wzbudzić „plemiona Jakuba, i odzyskać ocalałych z Izraela. Uczynię cię także ^bświatłem dla ^cludzi innych wyznań, abyś był moim zbawieniem aż po krańce ziemi.

7. Tak rzecze Pan, Odkupiciel Izraela, jego Święty Bóg, do wzgardzonego i budzącego odrazę w narodzie, do sługi włodarzy: Królowie zobaczą cię

i powstaną, książęta oddadzą cześć, przez wzgląd na Pana, który jest wierny.

8. Tak rzecze Pan: Gdy nadejdzie czas mej łaski, wysłucham was, o wyspy morza, i w dniu zbawienia przyjdę wam z pomocą. Będę was strzegł, i dam wam „mego sługę, aby zawrzeć przymierze z ludem, aby ustanowić ład na ziemi, aby przywrócić opuszczone dziedzictwa.

9. Abyś rzekł do „więźniów: Wyjdźcie! A do tych, którzy siedzą w ^bciemności: Pokażcie się! Przy drogach będą się paść, a na wszystkich wzgórzach będą ich ^cpastwiska.

10. Nie będą łaknąć ani pragnąć, nie porazi ich gorący wiatr ani żar słoneczny; bowiem ten, który ma dla nich miłosierdzie, będzie ich prowadził i zawiedzie ich do krynicznych wód.

11. I wszystkie me góry zamienię na drogę, a moje „gościńce będą wywyższone.

12. I wtedy, o domu Izraela, oto przybędą „oni z daleka; jedni z północy i z zachodu, a inni z ziemi synickiej.

13. „Śpiewajcie, o niebiosie, i wesel się, o ziemio, albowiem stopy tych ze wschodu staną mocno; i zabrzmijcie śpiewem, o góry, albowiem nie będą już bici, gdyż

3a III Mojż. 25:55;
Iz. 41:8;
DiP 93:45–46.

5a Iz. 44:24.

6a ppś Izrael —
Dwanaście
plemion Izraela.

b DiP 103:8–10;
Abr. 2:10–11.

c III Nefi 21:11.

8a II Nefi 3:6–15;
III Nefi 21:8–11;
Morm. 8:16, 25.
9a ppś Zbawienie

zmarłych.

b II Nefi 3:5.

c Ez. 34:14.

11a Iz. 62:10;

DiP 133:23–32.

12a Iz. 43:5–6.

13a Iz. 44:23.

Pan pocieszył Swoj lud, i zmiłuje się nad Swoimi udręczonymi.

14. A jednak Syjon mówi: Pan mnie porzucił, Pan zapomniał o mnie. Jednak On wykaże, że nie zapomniał.

15. Czyż może ^a“kobieta zapomnieć o swym niemowlęciu, że nie ulituje się nad synem swego łona? A nawet gdyby ^bzapomniała, Ja nie zapomnę o tobie, o domu Izraela!

16. Oto wyryłem cię na moich ^a“dłoniach, twe mury są ustawicznie przede mną.

17. Twoje dzieci pośpieszą przeciwko twoim niszczycielom, a ci, którzy cię ^a“pustoszyli, odejdu precz od ciebie.

18. Podnieś swoje oczy wokoło i spojrzij: Wszyscy się ^a“zgromadzili, przychodzą do ciebie. Jakom żyw — rzecze Pan — przyodziewiesz się w nich wszystkich jak w ozdobę i przepasziesz się nimi jak oblubienica.

19. Albowiem twe spustoszone, wyludnione miejsca i ziemia twego pogromu zbyt ciasne będą teraz dla twoich mieszkańców; a daleko będą ci, którzy cię pochłaniają.

20. Jeszcze będą mówić do twoich własnych uszu twoje dzieci, których cię pozbawiono: Za ciasne jest dla mnie to miejsce, dodaj

mi jeszcze, abym miał gdzie mieszkać.

21. Wtedy ^a“powiesz w swym sercu: Któż mi tych zrodził? Oto utraciłam moje dzieci, i byłam ^bosamotniona, wzięta do niewoli i gnana to tu, to tam, więc kto ich wychował? Oto pozostałam sama; skąd więc oni pochodzą?

22. Tak rzecze Pan Bóg: Oto skinę ręką na ^a“ludzi innych wyznań i ku ludowi podniosę mój ^bszandar. I przyniosą twych synów na ^c“rękach, a córki twe będą nieść na barkach.

23. ^a“Królowie będą twymi ^bpiastunami, a ich królowe — mamkami twoimi. Twarzą do ziemi pokłon ci będą oddawać i lizać będą proch z twoich stóp. Wtedy się przekonasz, że Ja jestem Pan, bo nie zawstydzą się ci, którzy na mnie ^c“czekają.

24. Czyż można odebrać łup potężnemu lub czy ^a“sprawiedliwy jeniec może zostać ocalony?

25. Jednak tak rzecze Pan: I jeńcy potężnego zostaną mu odebrani, i łup straszliwego zostanie ocalony; gdyż Ja rozprawię się z twoimi przeciwnikami, i Ja ocalę twoje dzieci.

26. I ^a“nakarmię tych, którzy cię uciskają, ich własnym ciałem, upiją się własną krwią niczym

15a ppś Kobieta, kobiety.

b Iz. 41:17;

Alma 46:8;

DiP 61:36.

16a Zach. 13:6.

17a III Nefi 21:12–20.

18a Mich. 4:11–13.

21a tzn. Syjon.

b Iz. 54:1;

Gal. 4:27.

22a Iz. 66:18–20.

b Iz. 11:12; 18:3.

c I Nefi 22:8;

II Nefi 10:8–9.

23a Iz. 60:16.

b I Nefi 22:6.

c II Nefi 6:13;

DiP 98:2; 133:10–11, 45.

24a I Nefi 21:25.

26a I Nefi 22:13–14.

słodkim winem. Wówczas wszelkie ciało będzie ^bwiedziało, że Ja, Pan, jestem twoim Zbawicielem i twoim Odkupicielem, ^cPotężnym Jakuba.

ROZDZIAŁ 22

Izrael zostanie rozproszony po całej ziemi. Ludzie innych wyznań będą żywić Izrael i opiekować się nim w ostatnich dniach. Izrael zostanie zgromadzony i uratowany, a niegodziwi spaleni niczym ścierni. Królestwo diabła zostanie zniszczone, a Szatan będzie bezsilny. W okresie lat 588–570 p.n.e.

I TERAZ stało się, że gdy ja, Nefi, odczytałem, co było wyrzyte na „płytkach z mosiądzu, moi bracia przystąpili do mnie i zapytali: Co oznacza to, co przeczytałeś? Czy mamy to rozumieć według tego, co duchowe, według ducha, a nie ciała?

2. I ja, Nefi, powiedziałem im: Oto zostało to ^aobjawione prorokowi głosem Ducha; bowiem przez ^bDucha jest oznajmiane ^cprorokom wszystko, co dzieci ludzkie otrzymają w ciele.

3. I co przeczytałem, odnosi się zarówno do rzeczy ^adoczesnych, jak i duchowych, gdyż wiedać z tego, że prędzej czy później

dom Izraela zostanie ^brozproszony po całej ziemi, a także między wszystkie narody.

4. Oto jest wielu, o których nie wiedzają ci, którzy są w Jerozolimie. Zaiste, przecież większość ich ^aplemion została ^bwyprowadzona; i są oni rozproszeni to tu, to tam na ^cwyspach morza; a gdzie się podziewają, nikt z nas nie wie; wiemy tylko, że zostali wyprowadzeni.

5. I odkąd zostali wyprowadzeni, prorokowano o tych sprawach w odniesieniu do nich, a także do wszystkich tych, którzy później zostaną rozproszeni i zawstydzeni za przyczyną Świętego Izraela; albowiem znieczulają przeciwko Niemu swe serca; zostaną więc rozproszeni między wszystkie narody i będą ^aznienawidzeni przez wszystkich ludzi.

6. Jednakże potem zostaną otoczeni ^aopieką przez ^bludzi innych wyznań. Pan podniesie rękę na ludzi innych wyznań, wyniesie Izrael niczym sztandar i przyniosą ich ^cdzieci na rękach, a ich córki będą nieść na barkach. I odnosi się to do rzeczy doczesnych, gdyż te przymierza Pana z naszymi ojcami dotyczą tego życia i naszej przyszłości, a także

26b Mos. 11:22.

c PPś Jehowa.

22 1a I Nefi 19:22;

II Nefi 4:2.

2a II Piotra 1:19–21.

b PPś Duch Święty.

c PPś Proroctwo, prorokować.

3a DiP 29:31–34.

b I Nefi 10:12–14;

II Nefi 25:14–16.

PPś Izrael —

Rozproszenie Izraela.

4a PPś Izrael —

Dziesięć zagubionych plemion Izraela.

b II Nefi 10:22.

c I Nefi 21:1;

II Nefi 10:8, 20.

5a I Nefi 19:14.

6a I Nefi 21:23.

b PPś Ludzie innych wyznań.

c I Nefi 15:13.

przyszłości wszystkich naszych braci z domu Izraela.

7. I oznacza to, że przyjdzie czas, że gdy cały dom Izraela zostanie rozproszony i zawstydzony, gdy Pan Bóg wzbudzi na tym lądzie potężny naród spośród ^aludzi innych wyznań; zaiste, na powierzchni tej ziemi; i przez nich nasi potomkowie zostaną ^brozproszeni.

8. I gdy nasi potomkowie zostaną rozproszeni, Pan Bóg przystąpi do dokonania spośród ^aludzi innych wyznań ^bzdumiewającego dzieła, które będzie miało wielką ^cwartość dla naszych potomków; jest więc ono porównane do wyżywienia ich przez ludzi innych wyznań i niesienia ich na rękach i na barkach.

9. I będzie ono miało także ^awartość dla ludzi innych wyznań, i nie tylko ^bdla ludzi innych wyznań, lecz dla całego ^cdomu Izraela, że poznają ^dprzymierza Ojca niebios dane Abrahamowi, gdyż powiedział: Poprzez twoje ^epotomstwo wszystkie plemiona ziemi będą ^fbłogosławione.

10. I pragnę, moi bracia, abyście wiedzieli, że wszystkie plemiona

na ziemi nie mogą być błogosławione, jeśli nie ^aobnaży On Swego ramienia na oczach narodów.

11. Przeto Pan Bóg przystąpi do obnażenia Swego ramienia na oczach wszystkich narodów, udostępniając Swe przymierza i ewangelię tym, którzy są z domu Izraela.

12. Więc wywiedzie ich ponownie z niewoli i zostaną ^azgrozadzeni na ziemiach swego dziedzictwa. Zostaną wyprowadzeni z mroku i ^bciemności; i będą wiedzieli, że ^cPan jest ich ^dZbawicielem i Odkupicielem, ^ePotężnym Izraela.

13. I krew tego wielkiego i ^awystępnego kościoła, który jest nierządnicą całej ziemi, spadnie na ich własne głowy, gdyż będą ^bwalczyć pomiędzy sobą, a miecze z ich ^cwłasnych rąk spadną na ich własne głowy, i własną krwią się upiją.

14. I każdy ^anaród, który będzie walczył przeciwko tobie, o domu Izraela, obróci się jeden przeciwko drugiemu i ^bwpadnie w dół, który wykopali, aby usidlić lud Pana. I wszyscy, którzy

7a III Nefi 20:27.

b I Nefi 13:12-14;
II Nefi 1:11.

8a II Nefi 10:10-11;
III Nefi 16:4-7;
Morm. 5:19.

b Iz. 29:14;
I Nefi 14:7;
II Nefi 27:26.
ppś Przywrócenie ewangelii.

c I Nefi 15:13-18;
III Nefi 5:21-26; 21:7.

9a I Nefi 14:1-5.

b II Nefi 30:1-7.
c II Nefi 29:13-14.

d V Mojż. 4:31.

e ppś Przymierze Abrahamowe.

f I Mojż. 12:2-3;
III Nefi 20:27;
Abr. 2:9-11.

10a Iz. 52:10.

12a ppś Izrael —
Zgromadzenie Izraela.
b ppś Ciemność

duchowa.

c II Nefi 6:10-11.

d ppś Zbawiciel.

e ppś Jehowa.

13a ppś Diabeł —

Kościół diabła.

b I Nefi 14:3, 15-17.

c I Nefi 21:26.

14a Łuk. 21:10.

b Iz. 60:12;

I Nefi 14:3;

DiP 109:25.

“walczą przeciwko Syjonowi, zostaną zniszczeni, a wielka nierządnicą, która wypaczała właściwe drogi Pana, zaiste, ten wielki i występny kościół zawali się, obracając się w “proch, i wielki będzie jego upadek.

15. Oto tak mówi prorok: Szybko nadchodzi czas, gdy Szatan nie będzie miał więcej władzy nad sercami dzieci ludzkich, albowiem wkrótce nadejdzie dzień, gdy wszyscy pyszni i czyniący niegodziwość będą niczym “ścierń; i nadchodzi dzień, gdy zostaną ^bspaleni.

16. I wkrótce nadejdzie czas, gdy “gniew Boga przeleje się na wszystkie dzieci ludzkie, albowiem nie pozwoli On, aby niegodziwi zniszczyli prawych.

17. “Zachowa więc ^bprawych Swoją mocą, nawet jeśli stanie się, że w pełni Swego gniewu będzie musiał przyjść i zachować prawych, nawet poprzez zagładę ich wrogów ogniem. Prawi nie muszą się bać; bowiem tak mówi prorok: Zostaną oni uratowani, nawet jeśli stanie się to przez ogień.

18. Oto mówię wam, moi bracia, że niebawem wszystko to nastąpi; zaiste, rozlew krwi

i ogień, i kłęby dymu muszą powstać; i musi się to wydarzyć na tej ziemi; i stanie się to ludziom według ciała, jeśli stanie się, że znieczulą swe serca wobec Świętego Izraela.

19. Oto prawi nie zginą, ale na pewno nadejdzie czas, gdy wszyscy walczący przeciwko Syjonowi zostaną odcięci.

20. I Pan na pewno przygotowuje drogę Swemu ludowi aż do wypełnienia się słów Mojżesza, który powiedział: Oto Pan, wasz Bóg, wzbudzi wam podobnego do mnie “proroka. Jego będziecie słuchać we wszystkim, co wam powie. I stanie się, że wszyscy ci, którzy nie dadzą posłuchu temu prorokowi, zostaną ^bodcięci od tego ludu.

21. I teraz ja, Nefi, oświadczam wam, że tym “prorokiem, o którym mówił Mojżesz, jest Święty Izraela; zatem wyda On ^bsąd w prawość.

22. I prawi nie muszą się bać, gdyż to nie oni zostaną zawstydzeni, lecz królestwo diabła utworzone pośród dzieci ludzkich, które to królestwo jest założone pośród nich w ciełe.

23. Gdyż szybko nadchodzi czas, gdy wszystkie “kościóły

14c II Nefi 10:13; 27:3.

d Iz. 25:12.

15a Iz. 5:23–24;

Nah. 1:10;

Mal. 3:19;

II Nefi 15:24; 26:4–6;

DiP 64:23–24; 133:64.

b Ps. 21:10;

III Nefi 25:1;

DiP 29:9.

PrŚ Ziemia —
Oczyszczenie ziemi.

16a I Nefi 14:17.

17a II Nefi 30:10;

Mojż. 7:61.

b I Nefi 17:33–40.

20a Jan 4:19; 7:40.

b DiP 133:63.

21a V Mojż. 18:15, 18;

Dz. 3:20–23;

I Nefi 10:4;

III Nefi 20:23.

b Ps. 98:9;

Mojż. 6:57.

23a I Nefi 14:10;

II Nefi 26:20.

PrŚ Wypaczenie
religii.

zbudowane dla zysku oraz wszyscy ci, którzy chcą zdobyć władzę nad ciałem i ^bpopularność w oczach świata, ci, których dążeniem jest pożądlivość ciała, to, co ma wartość tylko dla świata, i czynienie wszelkiej niegodziwości; zaiste, innymi słowy, wszyscy, którzy należą do królestwa diabła, powinni obawiać się i ^cdrzeć ze strachu. Oni to, zgodnie ze słowami proroka, zostaną poniżeni, będą korzyć się w prochu i zostaną ^dspaleni niczym ścierr.

24. I szybko nadchodzi czas, gdy prawi zostaną poprowadzeni niczym ^acielęta z obory i Święty Izraela będzie panował z mocą i władzą, i w wielkiej chwale.

25. I ^agromadzi On Swe dzieci z czterech stron świata; i zlicza Swoje owce, i znają Go one. I będzie jedna owczarnia i jeden ^bpasterz. Będzie On karmił Swoje owce; i w Nim znajdą one ^cpastwisko.

26. I ze względu na prawość Jego ludu ^aSzatan nie ma mocy; toteż nie będzie mógł zostać

uwolniony przez okres ^bwielu lat, nie mając władzy nad sercami ludzi, bowiem żyć będą w prawości, a Święty Izraela będzie nad nimi ^cpanował.

27. I oto, ja, Nefi, mówię wam, że wszystko to nastąpi według ciała.

28. I oto, ludzie wszystkich narodów, plemion, języków i ludów znajdą bezpieczeństwo w Świętym Izraela, jeśli stanie się, że ^aodpokutują.

29. I na tym, ja, Nefi, kończę, gdyż nie mam odwagi pisać więcej o tych sprawach.

30. Przeto moi bracia, pragnę, abyście wzięli pod uwagę, że rzeczy, które zostały zapisane na ^aplytach z mosiądzu, są prawdą i świadczą o tym, że człowiek musi przestrzegać przykazań Boga.

31. Dlatego nie powinniście przypuszczać, że ja i mój ojciec jesteśmy jedynymi, którzy o tym świadczyli i nauczali. I jeśli będziecie posłuszni ^aprzykazaniom i wytrwacie do końca, zostaniecie zbawieni ostatniego dnia. I tak oto się dzieje. Amen.

23 *b* Łuk. 6:26;
Alma 1:3.
c II Nefi 28:19.
d II Nefi 26:6.

24 *a* Am. 6:4;
Mal. 3:20;
III Nefi 25:2.

25 *a* ppś Izrael — Zgro-

madzenie Izraela.
b ppś Dobry Pasterz.
c Ps. 23.

26 *a* Obj. 20:2;
Alma 48:17;
DiP 43:31; 45:55;
88:110; 101:28.
ppś Diabeł.

b Jakub 5:76.
c ppś Milenium.
28 *a* ppś Pokutować,
pokuta;
Przebaczać.
30 *a* II Nefi 4:2.
31 *a* Mat. 19:17.
ppś Przykazania Boga.

DRUGA KSIĘGA NEFIEGO

Opis śmierci Lehięgo. Bracia Nefiego powstają przeciwko niemu. Pan ostrzega Nefiego, aby uszedł na pustkowie. Wędrówki Nefiego przez pustkowie i dalej.

ROZDZIAŁ 1

Lehi prorokuje o ziemi wolności. Jego potomkowie zostaną rozproszeni i pobici, jeśli odrzucą Świętego Izraela. Wzywa swych synów, aby założyli zbroję prawości. W okresie lat 588–570 p.n.e.

ITERAZ stało się, że gdy ja, Nefi, skończyłem nauczać moich braci, nasz ^aojciec, Lehi, powiedział im także wiele o tym, powtarzając, jak wielkich rzeczy Pan dla nich dokonał, wyprowadzając ich z ziemi jerozolimskiej.

2. I mówił do nich o ich ^abuntach na morzu i o miłosierdziu Boga w darowaniu im życia, że nie pochłonęło ich morze.

3. I mówił im również o ziemi obiecanej, którą otrzymali — i jak miłosierny był Pan, ostrzegając nas, abyśmy uszli z ziemi jerozolimskiej.

4. Oto ujrzałem ^awizję — powiedział — z której dowiedziałem się o zagładzie ^bJerozolimy; i jeśli pozostalibyśmy w Jerozolimie, my także byśmy ^czginęli.

5. Lecz, jak powiedział, pomimo

wielu udręk otrzymaliśmy ^aziemię obiecaną, ziemię, która jest ^bwyborniejsza niż wszystkie inne ziemie, ziemię, którą Pan Bóg przyrzekł mi w przymierzu jako ziemię dziedzictwa dla moich potomków. Zaiste, Pan ^cprzyrzekł tę ziemię w przymierzu mi i moim dzieciom na zawsze, jak również tym wszystkim, którzy będą wyprowadzeni z innych krajów Jego ręką.

6. Dlatego ja, Lehi, pod wpływem Ducha, który jest we mnie, prorokuję, że ^anikt nie przybędzie na tę ziemię, jeśli nie zostanie przywiedziony ręką Pana.

7. Albowiem ^aziemia ta jest poświęcona tym, których Pan przyprowadzi. I jeśli stanie się, że będą Mu służyć według przykazań, które im dał, będzie ona dla nich ziemią ^bwolności; i nigdy nie dostaną się do niewoli. Jeśli to nastąpi, stanie się to z powodu ich niegodziwości; jeśli bowiem zapanuje niegodziwość, ziemia ta zostanie dla nich ^cprzeklęta, ale dla prawych będzie na zawsze błogosławiona.

1 1a ppś Patriarcha, patriarchalny.

2a I Nefi 18:9–20.

4a ppś Wizja.

b II Król. 24:14–15;

Jer. 44:2;

I Nefi 1:4;

Hel. 8:20.

c Alma 9:22.

5a ppś Ziemia obiecana.

b Eter 2:9–10.

c ppś Przymierze.

6a II Nefi 10:22.

7a Mos. 29:32;

Alma 46:10, 20.

b II Nefi 10:11.

ppś Wolność (wola).

c Alma 45:10–14, 16;

Morm. 1:17;

Eter 2:8–12.

8. I oto, jest to mądrością, że na razie ziemia ta ma pozostać nieznana innym narodom, albowiem wiele narodów zajęłoby tę ziemię, tak że nie byłoby na niej miejsca dla dziedzictwa.

9. Dlatego ja, Lehi, otrzymałem obietnicę, że “dopóki ci, których Pan Bóg wyprowadzi z ziemi jerozolimskiej, będą przestrzegać Jego przykazań, będzie im się ^bdobrze wiodło na tej ziemi; i będą oddzieleni od wszystkich innych narodów, aby mogli ją dla siebie pościć. I jeśli stanie się, że będą ^cprzestrzegać Jego przykazań, będą błogosławieni na tej ziemi; i nie znajdzie się nikt, kto by ich nękał, czy zabrał im ziemię ich dziedzictwa; i będą żyć bezpiecznie na wieki.

10. Gdy jednak nadejdzie czas, że zmarnieją w niewierze po otrzymaniu tak wielkich błogosławieństw z ręki Pana — wiedząc o stworzeniu ziemi i wszystkich ludzi, znając wielkie i zdumiewające dzieła Pana od stworzenia świata, mając daną im moc dokonania czegokolwiek poprzez swą wiarę, mając wszystkie przykazania od początku i będąc doprowadzonymi do tej wybranej ziemi obiecanej dzięki Jego nieskończonej dobroci — oto mówię wam, jeśli

nadejdzie dzień, kiedy odrzucą Świętego Izraela, prawdziwego “Mesjasza, swego Odkupiciela i Boga, oto sądy Tego, który jest sprawiedliwy, spoczną na nich.

11. Przyprowadzi do nich i “inne narody, którym da moc, a im odbierze ich własną ziemię i spowoduje, że zostaną ^brozproszeni i pobici.

12. Zaiste, jak jedno pokolenie przechodzi w drugie, będzie pośród nich “rozlew krwi i wielkie nieszczęścia. Dlatego, moi synowie, pragnę, abyście zapamiętali, zaiste, pragnę, abyście zważali na moje słowa.

13. Och, obyście się obudzili! Przebudźcie się z głębokiego snu, zaiste, z samego snu “piekła, i otrząśnijcie okropne ^błańcuchy, którymi jesteście skuci, które to łańcuchy skuwają dzieci ludzkie, aby były wzięte do niewoli, do wiecznej ^cotchłani nieszczęścia i niedoli.

14. Przebudźcie się! Powstańcie z prochu i słuchajcie słów trzęsącego się “rodzica, którego kości będziecie musieli wkrótce złożyć w zimnym i milczącym ^bgrobie, skąd żaden podróżny nie może wrócić. Jeszcze kilka dni, a pójde ^cdrogą przeznaczenia całej ziemi.

15. Ale Pan ^awykupił moją duszę z piekła; widziałem Jego chwałę

9a II Nefi 4:4;
Alma 9:13.
b V Mojż. 29:8.
c ppś Postulsiestwo,
postulsiestwo, być
postulsiestwem.
10a ppś Mesjasz.

11a I Nefi 13:12–20;
Morm. 5:19–20.
b I Nefi 22:7.
12a Morm. 1:11–19; 4:11.
13a ppś Piekło.
b Alma 12:9–11.
c I Nefi 15:28–30;

Hel. 3:29–30.
14a ppś Rodzice.
b ppś Śmierć fizyczna.
c Joz. 23:14.
15a Alma 36:28.
ppś Zadościuczynić,
Zadościuczynienie.

i jestem otoczony na wieczność
^bramionami Jego ‘miłości.

16. I pragnę, abyście pamiętali o przestrzeganiu “statutów i sądów Pana, co było troską mojej duszy od początku.

17. Od czasu do czasu moje serce przytłacza boleść, bo obawiam się, że z powodu zatwardziałości waszych serc, Pan, wasz Bóg, nawiedzi was w pełni Swego “gniewu, że zostaniecie ^bodcięci i zgładzeni na zawsze.

18. Albo że spadnie na was przekleństwo trwające przez okres “wielu pokoleń i będziecie nawiedzeni mieczem i głodem, i będziecie znienawidzeni, i będziecie wodzeni według chęci i niewoli ^bdiabła.

19. O moi synowie, oby nie spadło to na was, lecz byście mogli być znamienitym i “ulubionym ludem Pana. Jednak niech stanie się Jego wola, albowiem Jego ^bdrogi są drogami prawości na wieki.

20. I powiedział On: “Dopóki będziecie przestrzegać moich ^bprzykazań, będzie się wam ‘powodziło na tej ziemi, ale jeśli nie będziecie przestrzegać moich przykazań, zostaniecie odcięci od mej obecności.

21. I teraz, aby moja dusza

mogła radować się wami, a serce me mogło opuścić ten świat, cięsząc się z waszego powodu, abym nie zszedł do grobu w boleści i smutku, powstańcie z prochu, moi synowie, bądźcie “mężczyznami i bądźcie stanowczy, będąc ^bjednego umysłu i jednego serca, zjednoczeni we wszystkim, abyście nie znaleźli się w niewoli;

22. Abyście nie zostali przeklęci srogim przekleństwem; a także abyście nie ściągnęli na siebie niezadowolenia “sprawiedliwego Boga, aż do zagłady, zaiste, wiecznej zagłady zarówno duszy, jak i ciała.

23. Przebudźcie się, moi synowie, włóżcie na siebie “zbroję prawości. Otrząśnijcie łańcuchy, którymi jesteście skuci i wyjdźcie z mroku, i powstańcie z prochu.

24. Nie powstawajcie więcej przeciwko waszemu bratu, którego widzenia były pełne chwały i który przestrzegał przykazań Pana, odkąd opuściliśmy Jerozolimę; który był narzędziem w rękach Boga, prowadząc nas do ziemi obiecanej; albowiem gdyby nie on, zginęlibyśmy z “głodu na pustkowiu; a mimo to chcieliście ^bodebrać mu życie; zaiste, i cierpiał wiele z waszego powodu.

15b Jakub 6:5;
Alma 5:33;
III Nefi 9:14.

c Rzym. 8:39.
ppś Miłość.

16a V Mojż. 4:5–8;
II Nefi 5:10–11.

17a II Nefi 5:21–24;
Alma 3:6–19.

b Mos. 12:8.

18a I Nefi 12:20–23.

b ppś Diabeł.

19a ppś Wybrany.

b Oz. 14:9.

20a Jar. 1:9; Mos. 1:6–7;
Alma 9:13–14.

b III Mojż. 26:3–14;
Joel 2:23–26.

c Ps. 67:7;

Mos. 2:21–25.

21a I Sam. 4:9;

I Król. 2:2.

b Mojż. 7:18.

22a DiP 3:4.

23a Efez. 6:11–17.

24a I Nefi 16:32.

b I Nefi 16:37.

25. I obawiam się niezmiernie, i drzę z waszego powodu, że może on ponownie cierpieć, gdyż oskarżyliście go, że chciał panować i mieć “władzę nad wami; lecz ja wiem, że nie chciał panować ani mieć władzy nad wami, a pragnął tylko chwały Boga i waszego wiecznego dobra.

26. I szemraliście, bo powiedział wam jasno. Mówicie, że obchodził się z wami “surowo, i że był na was rozgniewany; lecz jego surowość była surowością mocy słowa Boga, która w nim była, a co nazywacie gniewem, było prawdą pochodzącą od Boga, że nie mógł się powstrzymać, wykazując śmiało wasze niegodziwości.

27. I musiała być z nim “moc Boga, gdy wam rozkazał, abyście byli posłuszni. I to nie on, ale ^bDuch Pana, który w nim był, “otworzył mu usta, że nie mógł się powstrzymać od wypowiedzenia tych słów.

28. A teraz, mój synu, Lamanie, również ty, Lemuelu, i ty, Samie, a także moi synowie, którzy jesteście synami Ismaela, oto, jeśli będziecie zważać na głos Nefiego, nie zginiecie. I jeśli będziecie na niego zważać, pozostawię wam “błogosławieństwo, zaiste, moje pierwsze błogosławieństwo.

29. Ale jeśli nie będziecie na niego zważać, zabiorę moje “pierwsze błogosławieństwo, zaiste, moje błogosławieństwo, i spocznie ono na nim.

30. I teraz, Zoramie, zwracam się do ciebie: Oto jesteś “sługą Labana, jednakże zostałeś wyprowadzony z ziemi jerozolimskiej, i wiem, że na zawsze jesteś prawdziwym przyjacielem mojego syna, Nefiego.

31. Ponieważ jesteś wierny, twoi potomkowie będą błogosławieni “z jego potomkami, że długo będzie im się dobrze wiodło na tej ziemi; i nic, z wyjątkiem ich własnej niegodziwości, nie zaszkodzi im ani nie przerwie ich dobrobytu na tej ziemi na wieki.

32. Oto Pan uczynił tę ziemię świętą, że twoi potomkowie i potomkowie mojego syna będą tutaj bezpieczni, jeśli będą przestrzegać przykazań Pana.

ROZDZIAŁ 2

Odkupienie następuje przez Świętego Mesjasza. Wolność wyboru (wolna wola) jest podstawą istnienia i postępu. Adam upadł, aby ludzie mogli istnieć. Ludzie mogą wybrać wolność i życie wieczne. W okresie lat 588–570 p.n.e.

A TERAZ, Jakubie, mówię do ciebie: Jesteś moim “pierworodnym urodzonym w dniach

25a I Mojż. 37:9–11.

26a Przyp. 15:10;
I Nefi 16:2;
Mor. 9:4;
DiP 121:41–43.

27a I Nefi 17:48.

b DiP 121:43.
c DiP 33:8.
28a PPŚ Pierworództwo.
29a Abr. 1:3.

30a I Nefi 4:20, 35.

31a II Nefi 5:6.
2 1a I Nefi 18:7.

moich utrapień na pustkowiu. Oto w swoim dzieciństwie doświadczyłeś wielu udręk i dużo smutku z powodu szorstkości twoich braci.

2. Jednakże, Jakubie, mój pierworodny urodzony na pustkowiu, znasz wielkość Boga i uświęci On twoje udręki na twoją korzyść.

3. Przeto twoja dusza będzie błogosławiona i będziesz mieszkał bezpiecznie ze swoim bratem, Nefim; i poświęcisz swe dni służbie twojemu Bogu. Dlatego wiem, że zostaniesz odkupiony z racji prawości twego Odkupiciela, albowiem widziałeś, że przyjdzie On w pełni czasów, by przynieść zbawienie ludziom.

4. I w swej młodości "ujrzałeś Jego chwałę; przeto jesteś błogosławiony, nawet jak ci, którym będzie On czynił posługę w ciele; bowiem Duch jest ten sam wczoraj, dzisiaj i na zawsze. I droga jest przygotowana od upadku człowieka, a zbawienie jest ^bdarmowe.

5. I ludzie są dostatecznie pouczeni, aby "rozeznaczyć między dobrem a złem. I zostało im dane prawo. I według tego prawa żadne ciało nie jest ^busprawie-

dliwione; to znaczy, że według prawa ludzie pozostają "odcięci. Zaiste, oto według doczesnego prawa zostali odcięci, a według duchowego prawa umierają względem tego, co dobre, i stają się nieszczęśliwi na zawsze.

6. Dlatego "odkupienie następuje w Świętym ^bMesjaszu i przez Niego; albowiem jest On pełen ^cłaski i prawdy.

7. Oto poświęca On siebie jako "ofiara za grzech, aby zaspokoić wymagania prawa wobec tych wszystkich, którzy mają złamane serce i skruszonego ducha; i wobec nikogo innego ^bwymagania tego prawa nie mogą być zaspokojone.

8. Przeto jak ważne jest uświadomienie tego mieszkańcom ziemi, aby wiedzieli, że żadne ciało nie mogłoby żyć w obecności Boga, "gdyby nie zasługi i miłosierdzie, i łaska Świętego Mesjasza, który oddaje Swe życie w ciele i podejmuje je ponownie mocą Ducha, aby doprowadzić do ^bzmartwychwstania zmarłych, będąc pierwszym, który powstał.

9. Przeto jest on pierwszym z plonu Boga, dlatego że "wstawi-

4a II Nefi 11:3;

Jakub 7:5.

b ppś Łaska.

5a Mor. 7:16.

b Rzym. 3:20;

II Nefi 25:23;

Alma 42:12-16.

ppś Usprawiedliwienie, usprawiedliwić.

c I Nefi 10:6;

II Nefi 9:6-38;

Alma 11:40-45; 12:16,

24; 42:6-11;

Hel. 14:15-18.

6a I Nefi 10:6;

II Nefi 25:20;

Alma 12:22-25.

ppś Plan Odkupienia.

b ppś Mesjasz.

c Jan 1:14, 17;

Mojż. 1:6.

7a ppś Zadośćuczynić,

Zadośćuczynienie.

b Rzym. 10:4.

8a II Nefi 25:20; 31:21;

Mos. 4:8; 5:8;

Alma 38:9.

b I Kor. 15:20;

Alma 7:12; 12:24-25;

42:23.

ppś Zmartwych-

wstanie.

9a Iz. 53;

Mos. 14:12; 15:8-9.

się za wszystkimi dziećmi ludzki; a ci, którzy w Niego wierzą, zostaną zbawieni.

10. I ze względu na Jego "wsta wiennictwo za wszystkich, wszyscy ludzie przyjdą do Boga i staną w Jego obecności, aby być przez Niego ^bsądzeni według prawdy i "świętości, która w Nim jest. Dlatego wymagania prawa dane przez Świętego Boga zostaną zaspokojone przez wyznaczoną prawem karę stanowiącą przeciwieństwo szczęścia wyznaczonego dla spełnienia celów ^dzadośćuczynienia.

11. Oto trzeba, aby we wszystkim było "przeciwieństwo. Gdyby było inaczej, mój pierwotny urodzony na pustkowiu, prawość nie mogłaby istnieć ani niegodziwość, ani świętość, ani niedola, ani dobro, ani zło. Oto wszystko bowiem byłoby połączone w jedno; i gdyby to było jedno ciało, pozostałoby jakby nieżywe, nie mając ani życia, ani śmierci, ani zepsucia, ani nieskazitelności, nie doznając ani szczęścia, ani niedoli, ani wrażliwości, ani obojętności.

12. Przeto wszystko byłoby więc stworzone na nic i praca stworzenia nie miałaby "celu. Przeto zniszczyłoby to mądrość Boga i Jego wieczne cele, także

moc i miłosierdzie, i ^bsprawiedliwość Boga.

13. I jeśli powiecie, że "nie ma prawa, powiecie także, że nie ma grzechu. I jeśli powiecie, że nie ma grzechu, powiecie także, że nie ma prawości. A jeśli nie byłoby prawości, nie byłoby szczęścia. A jeśli nie byłoby ani prawości, ani szczęścia, nie byłoby ani kary, ani nieszczęścia. A jeśli ich nie ma, ^bto Bóg nie istnieje. A jeśli Bóg nie istnieje, nie istniejemy ani my, ani ziemia, bo nie mogłoby wtedy nastąpić stworzenie tego, co oddziałuje, ani tego, co podlega oddziaływaniu, przeto wszystko musiałyby zniknąć.

14. Oto teraz mówię wam o tym, moi synowie, dla waszego dobra i nauki; albowiem Bóg żyje i "stworzył wszystko, zarówno niebiosa, jak i ziemię oraz wszystko, co w nich jest, wszystko, co oddziałuje, i wszystko, co podlega ^boddziaływaniu.

15. I aby spełniły się Jego wieczne "cele w przeznaczeniu człowieka, gdy stworzył naszych pierwszych rodziców, zwierzyne polną i ptactwo w powietrzu, innymi słowy, gdy dokonał stworzenia wszystkiego, konieczne było przeciwieństwo, nawet

10a PPŚ Odkupiciel.
b PPŚ Sąd Ostateczny.
c PPŚ Świętość.
d II Nefi 9:7, 21–22, 26;
Alma 22:14;
33:22; 34:9.
11a DiP 29:39; 122:5–9.

PPŚ Przeciwności.
12a DiP 88:25–26.
PPŚ Ziemia —
Stworzona dla
człowieka.
b PPŚ Sprawiedliwość.
13a II Nefi 9:25.

b Alma 42:13.
14a PPŚ Stworzyć,
stworzenie.
b DiP 93:30.
15a Iz. 45:18;
Alma 42:26;
Mojż. 1:31, 39.

^bzakazany ^cowoc w przeciwieństwie do ^ddrzewa życia, jeden z nich jest słodki, a drugi gorzki.

16. A więc Pan Bóg dał człowiekowi swobodę ^ddziałania. Albowiem człowiek nie mógł mieć swobody działania, jeśli nie był ^bnęcony przez jedno i drugie.

17. I ja, Lehi, na podstawie tego, co przeczytałem, przypuszczam, że ^aanioł Boga, według tego, co jest zapisane, ^bspadł z nieba i stał się diabłem, dążąc do tego, co jest złem według Boga.

18. I ponieważ spadł z nieba, i stał się nieszczęsnym na zawsze, ^apragnie on także nieszczęścia całego rodu ludzkiego. Dlatego ten stary wąż, czyli diabeł, który jest ojcem wszystkich ^bkłamstw, powiedział do ^cEwy: Zjedz zakazany owoc, a nie umrzesz, lecz będziesz jak Bóg, ^aznając dobro i zło.

19. I gdy Adam i Ewa ^azjedli zakazany owoc, zostali wypędzeni z ogrodu ^bEden, aby uprawiali ziemię.

20. I wydali na świat dzieci, zaiste, ^arodzinę całej ziemi.

21. I dni dzieci ^aludzkich zostały

przedłużone, zgodnie z wolą Boga, aby mogły ^bodpokutować podczas tego życia; zatem ich doczesny stan stał się stanem ^cpróby, a ich życie było przedłużone ze względu na przykazania, które Pan Bóg dał dzieciom ludzkim. Albowiem dał On przykazanie, że wszyscy ludzie muszą odpokutować, albowiem wyjawiał wszystkim ludziom, że są ^dzgubieni przez wykroczenie swych rodziców.

22. I jeśli Adam nie popełniłby wykroczenia, nie upadłby, lecz pozostałby w ogrodzie Eden. I wszystko, co zostało stworzone, musiałoby pozostać w takim samym stanie, w jakim zostało stworzone, i musiałoby pozostać w tym stanie na zawsze, bez końca.

23. I nie mieliby ^adzieci, pozostałby więc w stanie niewinności, nie odczuwając radości, gdyż nie znalazłby nieszczęścia, nie czyniąc nic dobrego, albowiem nie znalazłby grzechu.

24. Ale wszystko stało się według mądrości Tego, który ^awie wszystko.

15b I Mojż. 2:16–17;
Mojż. 3:17.

c I Mojż. 3:6;
Alma 12:21–23.

d I Mojż. 2:9;
I Nefi 15:22, 36;
Alma 32:40.

16a II Nefi 10:23;
Alma 12:31.
ppś Wolna wola.
b DiP 29:39–40.

17a ppś Diabeł.
b Iz. 14:12;
II Nefi 9:8;

Mojż. 4:3–4;
Abr. 3:27–28.

18a II Nefi 28:19–23;
III Nefi 18:18;
DiP 10:22–27.

b II Nefi 28:8;
Mojż. 4:4.
c ppś Ewa.
d I Mojż. 3:5;
Alma 29:5;
Mor. 7:15–19.

19a Alma 12:31.
ppś Upadek
Adama i Ewy.

b ppś Eden.

20a DiP 138:38–39.

21a Alma 12:24;
Mojż. 4:23–25.

b Alma 34:32.
ppś Pokutować,
pokuta.

c ppś Śmiertelny,
doczesność.

d Jakub 7:12.

23a Mojż. 5:11.

24a ppś Bóg, Boska Trójca.

25. ^aAdam ^bupadł, aby ludzie mogli istnieć; i ludzie ^cistnieją, aby mogli mieć ^aradość.

26. I ^aMesjasz przyjdzie w pełni czasów, aby ^bodkupić dzieci ludzkie z upadku. I ponieważ zostaną oni wykupieni z upadku, staną się ^cwolni na zawsze, odróżniając dobro od zła, aby sami działali, a nie, żeby podlegali działaniu, z wyjątkiem poniesienia kary wyznaczonej przez ^aprawo w wielki i ostatni dzień, według przykazań, które dał Bóg.

27. Dlatego ludzie są ^awolni według ciała i wszystko jest im dane, co jest pożyteczne dla człowieka. I wolno im ^bwybrać wolność i ^cżycie wieczne dzięki wielkiemu Pośrednikowi wszystkich ludzi lub wybrać niewolę i śmierć według niewoli i mocy diabła, który dąży do tego, aby wszyscy ludzie byli tak samo jak on nieszczęśliwi.

28. I teraz, moi synowie, pragnę, abyście polegali na wielkim ^aPośredniku, zważali na Jego wspinałe przykazania, byli wierni Jego słowom i wybrali życie wieczne zgodnie z wolą Jego Świętego Ducha;

29. I abyście nie wybrali wiecznej śmierci, według woli ciała i zła, które w nim jest, a co daje

duchowi diabła moc, by ^azniewolić i sprowadzić do ^bpiekła, by mógł nad wami panować we własnym królestwie.

30. Powiedziałem wam wszystkim, moi synowie, tych kilka słów w ostatnich dniach mojej próby. I w moim życiu wybrałem, jak powiedział prorok, to, co dobre. I nie mam innego celu poza wiecznym dobrem waszych dusz. Amen.

ROZDZIAŁ 3

Józef w Egipcie ujrzał Nefitów w wizji. Prorokował o Józefie Smithie, widzącym w dniach ostatnich o Mojżeszu, który wyzwoli Izrael; i o wyjawieniu Księgi Mormona. W okresie lat 588–570 p.n.e.

MÓWIĘ teraz do ciebie, Józefie, ^aostatniego z moich synów. Urodziłeś się na pustkowiu podczas moich udręk, zaiste, w dniach mojego największego smutku zrodziła cię twoja matka.

2. I niech Pan także dla ciebie poświęci tę ^aziemię, która jest cenniejsza niż wszystkie inne, aby była twoim dziedzictwem oraz dziedzictwem dla twoich potomków, razem z potomkami twoich braci, dla waszego bezpieczeństwa na zawsze, jeśli stanie

25a ppś Adam.

b Mojż. 6:48.

ppś Upadek Adama i Ewy.

c ppś Śmiertelny, doczesność.

d Mojż. 5:10.

ppś Człowiek, ludzie; Radość.

26a ppś Mesjasz.

b ppś Plan Odkupienia.

c Alma 42:27;

Hel. 14:30.

d ppś Prawo.

27a Gal. 5:1;

Mojż. 6:56.

b ppś Wolna wola.

c ppś Życie wieczne.

28a ppś Pośrednik.

29a Rzym. 6:16–18;

Alma 12:11.

b ppś Piekło.

3 1a I Nefi 18:7.

2a I Nefi 2:20.

ppś Ziemia obiecana.

się, że będziecie przestrzegać przykazań Świętego Izraela.

3. I teraz, Józefie, ostatni z moich synów, którego wywiodłem z pustkowia podczas moich udęk, niech Pan cię błogosławi na wieki, bowiem twoje potomstwo nie zostanie całkowicie ^azniszczone.

4. Oto jesteś owocem moich lędźwi, a ja jestem potomkiem ^aJózefa wziętego do ^bniewoli do Egiptu. I wielkie były przymierza Pana, które zawarł z Józefem.

5. Albowiem Józef rzeczywiście ^awidział nasze dni. I otrzymał obietnicę od Pana, że spośród owocu jego lędźwi Pan Bóg wzbudzi ^bprawą ^cgałąź domowi Izraela; nie Mesjasza, lecz gałąź, która miała zostać odłamana; jednakże będzie się o niej pamiętać w przymierzach Pana, że ^aMesjasz objawi im się w dniach ostatnich w duchu mocy i wyprowadzi ich z ciemności na światło — zaiste, z ukrytej ^cciemności i niewoli na wolność.

6. Albowiem Józef prawdziwie świadczył tymi słowy: Pan, mój Bóg, wzbudzi ^awidzącego, który będzie znamienitym widzącym dla owocu moich ^blędźwi.

7. Zaiste, oto Józef prawdziwie

powiedział: Tak powiedział mi Pan: Znamienitego ^awidzącego wzbudzę z owocu twoich lędźwi, i będzie on wielce ceniony pośród owocu twoich lędźwi. I dam mu przykazanie, aby dla owocu twoich lędźwi, a więc jego braci, dokonał dzieła, które będzie miało dla nich wielką wartość, albowiem przyprowadzi ich do wiedzy o przymierzach, które zawarłem z twoimi ojcami.

8. I dam mu przykazanie, aby jego dziełem nie było ^anic, poza tym, co mu nakażę. I uczynię go wielkim w moich oczach, gdyż będzie dokonywał mojego dzieła.

9. I będzie on wielki niczym ^aMojżesz, o którym powiedziałem, że go wzbudzę, aby ^bwyratował mój lud, o domu Izraela.

10. I Mojżesza wzbudzę, aby wyzwolił twój lud z ziemi egipskiej.

11. Ale widzącego wzbudzę z owocu twoich lędźwi, i dam mu ^amoc, aby ujawnił moje słowo potomstwu z twoich lędźwi — i nie tylko aby ujawnił moje słowo — rzecze Pan — lecz aby przekonał ich o prawdzie mojego słowa, które już pojawiło się pomiędzy nimi.

12. Dlatego owoc twoich lędźwi będzie ^apisać, a także

3a II Nefi 9:53.

4a I Mojż. 39:1–2; 45:4; 49:22–26;

I Nefi 5:14–16.

b I Mojż. 37:29–36.

5a Tłum. J.S. I Mojż.

50:24–38 (Aneks);

II Nefi 4:1–2.

b Jakub 2:25.

c I Mojż. 49:22–26;

I Nefi 15:12; 19:24.

ppś Winnica Pana.

d II Nefi 6:14;

DiP 3:16–20.

e Iz. 42:16.

6a III Nefi 21:8–11;

Morm. 8:16.

ppś Widzący.

b DiP 132:30.

7a ppś Smith, Józef, jun.

8a DiP 24:7, 9.

9a Mojż. 1:41.

b II Mojż. 3:7–10;

I Nefi 17:24.

11a DiP 5:3–4.

12a ppś Księga Mormona.

owoc łądzwi ^bJudy będzie ^cpi-
sać; a co zostanie zapisane przez
owoc twoich łądzwi, a także to,
co będzie zapisane przez owoc
łądzwi Judy, zrosnie się razem,
aż do ^dwykazania fałszywych
doktryn i zaprzestania sporów,
i ustanowienia pokoju pośród
owocu twoich łądzwi, i ^ezazna-
jomienia ich w dniach ostatnich
z ^fwiedzą ich ojców i z moimi
przymierzami — rzecze Pan.

13. I ze słabego uczynię go sil-
nym, gdy rozpocznę moje dzieło
pośród całego mojego ludu,
aż do odzyskania ciebie, o domu
Izraela — rzecze Pan.

14. I tak prorokował Józef: Oto
Pan będzie błogosławił tego wi-
dzącego; a ci, którzy będą się
starali go zniszczyć, zostaną
skonfundowani, albowiem spełni
się obietnica, którą otrzymałem
od Pana, dotycząca owocu moich
łądzwi. Oto jestem pewien speł-
nienia tej obietnicy.

15. Będzie on ^anazwany po mnie;
i będzie ^bnazwany po swoim ojcu.
I będzie mi podobny; albowiem
to, czego Pan dokona jego ręką,
mocą Pana, przywiedzie mój lud
do zbawienia.

16. I tak prorokował Józef: Je-
stem pewien tego, nawet tak
pewien jak obietnicy Mojżesza,
gdyż Pan mi powiedział:

“Zachowam na zawsze twoje po-
tomstwo.

17. I Pan powiedział: Wzbudzę
Mojżesza i dam mu moc w lasce;
i dam mu rozsądek w pisaniu.
Jednak nie rozwiążę mu języka,
by nie mówił wiele, i nie uczynię
go mocnym w mowie. Ale ^anapi-
szę mu moje prawo palcem mojej
własnej ręki, i wzbudzę dla niego
^bgłosiciela.

18. I Pan mi także powiedział:
Wzbudzę go dla owocu twoich
łądzwi, i wyznaczę mu rzecznika.
I oto, spowoduję, że zapisze pi-
sma owocu twoich łądzwi twoim
potomkom; i głosiciel z twoich łą-
dzwi to ogłosi.

19. I zapisane przez niego słowa
będą słowami, które według
mojej mądrości mają być dane
^aowocom twoich łądzwi. I bę-
dzie to, jak gdyby owoc twoich
łądzwi wołał do nich ^bz prochu,
albowiem znam ich wiarę.

20. I będą oni ^awołać z prochu;
zaiste, nawołując swych braci
do pokuty, nawet gdy przemi-
nie po nich wiele pokoleń. I sta-
nie się, że ich wołanie rozejdzie
się w prostocie ich słów.

21. Na skutek ich wiary ich
^asłowa wyjdą z moich ust do ich
braci, którzy są owocem two-
ich łądzwi; a słabość ich słów
uczynię silną według ich wiary,

12b I Nefi 13:23–29.

^c ppś Biblia.

^d Ez. 37:15–20;

I Nefi 13:38–41;

II Nefi 29:8; 33:10–11.

^e Mor. 1:4.

^f I Nefi 15:14;

II Nefi 30:5;

Morm. 7:1, 5, 9–10.

15a DiP 18:8.

^b J.S. — Hist. 1:3.

16a I Mojż. 45:1–8.

17a V Mojż. 10:2, 4;

Mojż. 2:1.

^b II Mojż. 4:16.

19a DiP 28:8.

^b Iz. 29:4;

II Nefi 27:13; 33:13;

Morm. 9:30;

Mor. 10:27.

20a II Nefi 26:16;

Morm. 8:23.

21a II Nefi 29:2.

aż przypomną sobie przymierze, które zawarłem z dwymi ojcami.

22. I oto, w ten sposób, mój synu, Józefie, mój praojciec „prorokował.

23. Przeto jesteś błogosławiony z racji tego przymierza i twoje potomstwo nie zostanie zniszczone, albowiem będzie zważać na słowa tej księgi.

24. I powstanie pośród nich człowiek mający wielką moc, który dokona wiele dobra w słowie i w czynie, będąc narzędziem w rękach Boga, aby przez niezmierną wiarę czynić wielkie dziwy i to, co wielkie w oczach Boga, aż wiele zostanie przywrócone domowi Izraela i potomkom twoich braci.

25. I teraz, błogosławiony jesteś, Józefie. Oto jesteś jeszcze mały; przeto zważaj na słowa swego brata, Nefiego, a stanie ci się według słów, które powiedziałem. Zapamiętaj słowa umierającego ojca. Amen.

ROZDZIAŁ 4

Lehi radzi swoim potomkom i błogosławi ich. Umiera i zostaje pochowany. Nefi sławi dobroć Boga. Nefi pokłada ufność w Panu na wieki. W okresie lat 588–570 p.n.e.

I TERAZ, ja, Nefi, piszę o prorocत्वach, o których mówił mój ojciec, dotyczących „Józefa zabranego do Egiptu.

2. Oto naprawdę prorokował on o wszystkich swych potomkach. I niewiele jest „prorocत्व znaczniejszych od tych, które zapisał. I prorokował o nas, i o naszych przyszłych pokoleniach; i jest to zapisane na płytach z mosiądzu.

3. Przeto, gdy mój ojciec skończył mówić o prorocत्वach Józefa, przywołał dzieci Lamana, jego synów i jego córki, i powiedział do nich: Zaiste, moi synowie i moje córki, którzy jesteście synami i córkami mojego „pierworodnego, pragnę, abyście nadstawili ucha na moje słowa.

4. Oto Pan Bóg powiedział: „Tak długo, jak będziecie przestrzegać moich przykazań, będzie się wam powodziło na tej ziemi, a jeśli nie będziecie przestrzegać moich przykazań, zostaniecie odcięci od mojej obecności.

5. Ale oto, moi synowie i moje córki, nie mogę zejść do grobu bez pozostawienia wam „błogosławieństwa; bo oto wiem, że jeśli jesteście wychowani odpowiednio do ^bdrogi, jaką powinniście iść, nie odstąpicie od niej.

6. Przeto, jeśli zostaniecie przekłęci, oto pozostawiam z wami moje błogosławieństwo, aby owo przekleństwo mogło być z was zdjęte i aby spadło na „głowy waszych rodziców.

7. Przeto, ze względu na moje błogosławieństwo Pan Bóg „nie pozwoli, abyście zginęli; dlatego

22a II Nefi 3:5.

4 1a I Mojż. 39:1–2.

2a II Nefi 3:5.

3a PPŚ Pierworodny.

4a II Nefi 1:9.

5a PPŚ Błogosławieństwa patriarchalne.

b Przyp. 22:6.

6a DiP 68:25–29.

7a II Nefi 30:3–6;

DiP 3:17–18.

będzie ^bmiłosierny wam i waszym potomkom na wieki.

8. I stało się, że gdy mój ojciec skończył przemawiać do synów i córek Lamana, na jego życzenie przyprawiono do niego synów i córki Lemuela.

9. I zwrócił się do nich, mówiąc: Oto, moi synowie i moje córki, którzy jesteście synami i córkami mojego drugiego syna, oto pozostawiam wam to samo błogosławieństwo, którego udzieliłem synom i córkom Lamana, przeto nie zostaniecie całkowicie zniszczeni, lecz w końcu wasi potomkowie będą błogosławieni.

10. I stało się, że gdy mój ojciec skończył do nich przemawiać, oto przemówił do synów ^aIsmaela, zaiste, do całego jego domostwa.

11. I gdy skończył do nich przemawiać, przemówił do Sama tymi słowy: Błogosławiony jesteś ty i twoje potomstwo, bo odziedziczysz tę ziemię podobnie jak twój brat, Nefi. I twoje potomstwo zostanie policzone z jego potomstwem i będziesz jak twój brat, a twoje potomstwo jak jego potomstwo, i będziesz błogosławiony przez wszystkie twoje dni.

12. I stało się, że kiedy mój ojciec, Lehi, skończył przemawiać do całego swojego domostwa, zgodnie z uczuciami swego serca

i Ducha Pana, który był w nim, zestarzał się. I stało się, że umarł i został pochowany.

13. I stało się, że nie minęło wiele dni po jego śmierci, kiedy Laman, Lemuel i synowie Ismaela rozgniewali się na mnie z powodu napomnień Pana.

14. Albowiem ja, Nefi, byłem zmuszony mówić do nich według Jego słów; i powiedziałem im wiele, podobnie jak mój ojciec przed śmiercią. A wiele z tego, co powiedzieliśmy, jest zapisane na moich ^ainnych płytach, gdyż o naszej historii pisałem więcej na moich innych płytach.

15. Na ^atych zaś piszę o tym, co odnosi się do mojej duszy, a także wiele wyjątków z pisma świętego, wyrytych na płytach z mosiądzu. Gdyż moja dusza lubuje się w pismach świętych, a moje serce ^brozważa je, i zapisuję je dla ^cnauki i pożytku moich dzieci.

16. Moja ^adusza lubuje się w tym, co odnosi się do Pana, i w ^bsercu rozważam ciągle, co widziałem i słyszałem.

17. Jednakże, pomimo ogromnej ^adobroci Pana w ukazaniu mi Jego wielkich i zdumiewających dzieł, moje serce woła: Och, ^bnędzny ja człowiek! Zaiste, moje serce smuci się z powodu mego ciała, moja dusza boleje z powodu moich niegodziwości.

7b I Nefi 13:31;
II Nefi 10:18–19;
Jakub 3:5–9;
Hel. 15:12–13.

10a I Nefi 7:6.

14a I Nefi 1:16–17; 9:4.

15a I Nefi 6:4–6.

b ppś Pisma święte;
Rozważać.

c I Nefi 19:23.

16a ppś Wdzięczny,
podziękowania,

dziękczynienie.

b ppś Serce.

17a II Nefi 9:10;

DiP 86:11.

b Rzym. 7:24.

18. Jestem otoczony przez pokusy i grzechy, które tak łatwo mnie ^aosaczają.

19. I gdy pragnę się radować, serce moje łka z powodu moich grzechów. Jednakże wiem, komu zaufałem.

20. Mój Bóg był moją podporą; On prowadził mnie podczas moich udręk na pustkowiu i zachował mnie przy życiu na wodach wielkiej głębinie.

21. Wypełnił mnie Swą ^amiłością, tak że trawiła moje ciało.

22. Pomieszał szyki moich ^anieprzyjaciół, co sprawiło, iż drżeli przede mną.

23. Oto słyszał moje wołanie w dzień i dawał mi wiedzę przez ^awizje nocą.

24. I w dzień nabierałem śmiałości w żarliwej ^amodlitwie do Niego; zaiste, swój głos wznosiłem na wysokości, a aniołowie zstępowali i czynili mi posługę.

25. I na skrzydłach Jego Duchy moje ciało było ^aprzenieszone na niezmiernie wysokie góry. I moje oczy widziały wielkie rzeczy, nawet zbyt wielkie dla człowieka; dlatego nakazano mi, abym ich nie zapisywał.

26. Skoro więc widziałem tak wielkie rzeczy, skoro Pan w Swej łaskawości dla dzieci ludzkich nawiedził ich w tak wielkim

miłosierdziu, ^adlatego moje serce miałoby łkać, moja dusza pozostawać w dolinie smutku, moje ciało niszczyć, a moja siła słabnąć z powodu mych udręk?

27. I dlaczego miałbym ^ałgnać do grzechu ze względu na moje ciało? Zaiste, dlaczego miałbym ulegać ^bpokusom, dając miejsce temu złemu w moim sercu, aby niszczył mój ^cspokój i dręczył moją duszę? Dlaczego się gniewam z powodu mojego wroga?

28. Przebudź się, moja duszo! Nie pogrążaj się więcej w grzechu. Raduj się moje serce i nie dawaj więcej miejsca ^awrogowi mojej duszy.

29. Nie gniewaj się znowu z powodu moich wrogów. Nie umniejszaj mojej siły z powodu moich udręk.

30. Raduj się, moje serce, i wołaj do Pana, i mów: O Panie, będę Cię zawsze wielbił; zaiste, moja dusza będzie radować się w Tobie, mój Boże i ^aopoko mojego zbawienia.

31. O Panie, czy odkupisz moją duszę? Czy ocalisz mnie z rąk moich wrogów? Czy sprawisz, że będę wzдрыgał się na widok ^agrzechu?

32. Oby bramy piekielne były zawsze dla mnie zawarte, ponieważ moje ^aserce jest złamane,

18a Rzym. 7:21–23;
Hebr. 12:1;
Alma 7:15.

21a ppś Miłość.

22a I Nefi 17:52.

23a ppś Wizja.

24a Jak. 5:16;

I Nefi 2:16.

25a I Nefi 11:1;

Moż. 1:1–2.

26a Ps. 43:5.

27a Rzym. 6:13.

^b ppś Kusić, pokusa.

^c ppś Pokój.

28a ppś Diabeł.

30a I Kor. 3:11.

ppś Opoka.

31a Rzym. 12:9;

Alma 13:12.

32a ppś Złamane serce.

a mój duch skruszony! O Panie, nie zawieraj przede mną bram Twej prawości, abym mógł ^bkroczyć ścieżką głębokiej doliny, abym mógł trzymać się prostej drogi!

33. O Panie, przyodziej mnie szatą Twej prawości! O Panie, daj mi drogę ucieczki przed moimi wrogami! Uczyni prostą ścieżkę przede mną! Nie umieszczaj przeszkody na mojej drodze — ale utóruj drogę przede mną i nie zagradzaj mojej drogi, lecz drogę mojego wroga.

34. O Panie, Tobie zaufałem i będę Ci ^aufał na wieki. Nie będę ^bufał ramieniu z ciała, gdyż wiem, że przeklęty jest ten, kto ^cufa ramieniu z ciała. Zaiste, przeklęty jest ten, który polega na człowieku lub z ciała czyni swoje oparcie.

35. Zaiste, wiem, że Bóg udzieli ^aszczodrze temu, kto prosi. Zaiste, mój Bóg udzieli mi, jeśli ^bnie będę prosił o coś niewłaściwego. Przeto wzniosę mój głos do Ciebie; zaiste, będę wołał do Ciebie, mój Boże, ^aopoko mojej prawości. Oto mój głos będzie zawsze wznosił się do Ciebie, moja opoko i mój wieczny Boże. Amen.

ROZDZIAŁ 5

Nefici odłączają się od Lamanitów,

przestrzegają prawa Mojżesza i budują świątynię. Z powodu swojej niewiary Lamanici są odcięci od obecności Pana, są przeklęci i stają się dyscypliną dla Nefitów. W okresie lat 588–559 p.n.e.

Oto stało się, że ja, Nefi, dużo wołałem do Pana, mego Boga, ze względu na ^agniew moich braci.

2. Jednak ich gniew na mnie wzmógł się na tyle, że nawet chcieli odebrać mi życie.

3. Zaiste, i szemrali przeciwko mnie, mówiąc: Nasz młodszy brat umyślił sobie ^apanować nad nami, i doświadczyliśmy już wiele z jego powodu; przeto, zabijmy go, aby nie dręczył nas więcej swoimi słowami. Bowiemy będziemy mieć go za naszego włodarza, gdyż do nas, starszych braci, należy władanie nad tym ludem.

4. I nie zapisuję na tych płytach wszystkich słów, jakie szemrali przeciwko mnie. Wystarczy, że powiem, iż chcieli odebrać mi życie.

5. I stało się, że Pan ^aostrzegł mnie, abym ja, ^bNefi, odłączył się od nich i uszedł na pustkowie razem ze wszystkimi, którzy by chcieli pójść ze mną.

6. Przeto stało się, że ja, Nefi, zabrałem swoją rodzinę, a także

32b ppś Chodzić,
kroczyć z Bogiem.

34a ppś Zaufanie.
b Ps. 44:7–9.
c Jer. 17:5;
Morm. 3:9; 4:8.

35a Jak. 1:5.
b Hel. 10:5.
c ppś Modlitwa.
d V Mojż. 32:4.
5 1a II Nefi 4:13–14.
3a I Nefi 16:37–38;

Mos. 10:14–15.
5a ppś Natchnienie,
natchnąć.
b Mos. 10:13.

“Zorama i jego rodzinę, i Sama, mojego starszego brata, i jego rodzinę, i Jakuba, i Józefa, moich młodszych braci, jak również moje siostry i wszystkich tych, którzy chcieli pójść ze mną. I wszyscy, którzy chcieli pójść ze mną, wierzyli w ^bostrzeżenia i objawienia Boga, zważali więc na moje słowa.

7. I zabraliśmy swoje namioty oraz wszystko, co mogliśmy wziąć ze sobą, i wędrowaliśmy po pustkowiu przez okres wielu dni. I po wielu dniach wędrowki rozbiliśmy swoje namioty.

8. I mój lud chciał, abyśmy nadali temu miejscu nazwę “Nefi; przeto nazwaliśmy je Nefi.

9. I wszyscy, którzy byli ze mną, zdecydowali, że będą nazywać się “ludem Nefiego.

10. I pilnie przestrzegaliśmy sądów, statutów i przykazań Pana we wszystkim według “prawa Mojżesza.

11. I Pan był z nami, i niezmiernie dobrze nam się wiodło; albowiem zasialiśmy ziarno i ponownie zebraliśmy obfite plony. I zaczęliśmy hodować owce i bydło, i wszelkie inne zwierzęta.

12. I ja, Nefi, przyniosłem także zapisy wyryte na “płytkach z mosiądzu; a także ^bkulę,

czyli ^cbusołę, przygotowaną dla mojego ojca ręką Pana, zgodnie z tym, co zapisano.

13. I stało się, że zaczęło nam się niezmiernie dobrze wieść i zaczęliśmy się rozmnażać na tej ziemi.

14. I ja, Nefi, wziąłem “miecz Labana, i na jego wzór zrobiłem wiele mieczy na wypadek, gdyby ludzie, których teraz nazwano ^bLamanitami, chcieli nas napaść i zgładzić; albowiem znałem ich nienawiść do mnie i moich dzieci, i tych, których nazywano moim ludem.

15. I uczyłem swój lud, jak budować budynki i jak obrabiać różne rodzaje drewna i “żelaza, i miedzi, i mosiądzu, i stali, i złota, i srebra oraz cennych kruszców, których było w wielkiej obfitości.

16. I ja, Nefi, zbudowałem “świątynię i skonstruowałem ją na wzór ^bświątyni Salomona, ale nie zbudowano jej z tak wielu ^cdrogocennych rzeczy; ponieważ nie znaleziono ich w tej ziemi, nie mogła być zbudowana jak świątynia Salomona. Lecz sposób konstrukcji był podobny do świątyni Salomona, a jej wykonanie było misterne.

17. I stało się, że ja, Nefi, nakłaniałem mój lud, aby był

6a I Nefi 4:35; 16:7;

II Nefi 1:30–32.

b ppś Ostrzegać, ostrzeżenie.

8a Omni 1:12, 27; Mos. 9:1–4; 28:1.

9a Jakub 1:13–14.

10a II Nefi 11:4.

ppś Prawo Mojżesza.

12a Mos. 1:3–4.

ppś Płyty.

b Mos. 1:16.

c I Nefi 16:10, 16, 26;

18:12, 21;

Alma 37:38–47;

DiP 17:1.

14a I Nefi 4:9;

Jakub 1:10;

Sł. Morm. 1:13.

b ppś Lamanici.

15a Eter 10:23.

16a ppś Świątynia, Dom Pana.

b I Król. 6;

II Kron. 3.

c DiP 124:26–27.

“pracowity, i aby pracowano własnymi rękoma.

18. I stało się, że chcieli, abym został ich “królem. Jednakże ja, Nefi, pragnąłem, aby nie mieli żadnego króla; jednakże robiłem dla nich to, co było w mojej mocy.

19. I oto, spełniły się słowa Pana co do moich braci, jakie o nich powiedział, że będę ich włodarzem i nauczycielem. Byłem więc ich “włodarzem i ^bnauczycielem według nakazów Pana aż do czasu, gdy chcieli odebrać mi życie.

20. Przeto spełniły się słowa Pana, które On powiedział do mnie: Jeśli “nie będą zważać na twoje słowa, zostaną ^bodcięci od obecności Pana. I oto, zostali odcięci od Jego obecności.

21. I sprawił On, że spadło na nich “przekleństwo, zaiste, nawet srogie przekleństwo, z powodu ich niegodziwości. Znieczulili bowiem swe serca przeciwko Niemu, że stały się one niczym krzemień; przeto tak jak byli biali, i niezmiernie piękni i ^bprzyjemni, Pan Bóg sprawił, że ich “skóra poczerniała, aby nie byli pokusą dla mego ludu.

22. Tak rzecze Pan Bóg: Sprawię, że będą “wstrętni dla twego ludu, jeśli nie odpokutują za swe niegodziwości.

23. I przekłęci będą potomkowie tego, który “miesza się z ich potomkami, gdyż będą przekłęci tym samym przekleństwem. Pan to powiedział, i tak się stało.

24. I z powodu ich przekleństw, które było na nich, stali się “bezczyнным ludem, pełnym podstępem i przebiegłości, i polującym na pustkowiu na dziką zwierzynę.

25. I Pan Bóg powiedział do mnie: Będą oni dyscypliną dla twoich potomków, aby pobudzić ich do pamiętania o mnie; i jeśli twoi potomkowie nie będą o mnie pamiętać, i nie będą zważać na moje słowa, będą oni ich nękać aż do zagłady.

26. I stało się, że ja, Nefi, “poświęciłem Jakuba i Józefa na kapłanów i nauczycieli nad ziemią mego ludu.

27. I stało się, że żyliśmy szczęśliwie.

28. I upłynęło trzydzieści lat od czasu, gdy opuściliśmy Jerozolimę.

29. I ja, Nefi, zapisałem na płytach, które sam sporządziłem, kroniki mego ludu do tego czasu.

30. I stało się, że Pan Bóg powiedział do mnie: Przygotuj “inne płyty i wyrzyj na nich wiele z tego,

17a I Mojż. 3:19;
DiP 42:42.

18a Jakub 1:9, 11.

19a I Nefi 2:22.

^b PPŚ Nauczać,
nauczyciel.

20a II Nefi 2:21.

^b Alma 9:14.

21a PPŚ Klątwa,

przeklinać,
złorzeczyć,
przekleństwa.

^b IV Nefi 1:10.

^c II Nefi 26:33;
III Nefi 2:14–16.

22a I Nefi 12:23.

23a PPŚ Małżeństwo,
zawrzeć związek

małżeński —
Małżeństwo
międzywyznaniowe.

24a PPŚ Bezczyнный,
bezczylność.

26a Jakub 1:18–19;
Mos. 23:17.

30a I Nefi 19:1–6.

co jest dobre w moich oczach dla pożytku twojego ludu.

31. Dlatego ja, Nefi, aby być posłuszny przykazaniom Pana, poszedłem i przygotowałem „płyty, na których wyryłem te rzeczy.

32. I wyryłem na nich to, co jest miłe Bogu. I jeśli memu ludowi miłe jest to, co pochodzi od Boga, będą im miłe także grawerunki znajdujące się na tych płytach.

33. I jeśli mój lud będzie chciał poznać szczegóły dziejów mego ludu, musi szukać ich na moich innych płytach.

34. A teraz wystarczy, że powiem, iż upłynęło czterdzieści lat, a już były wojny i spory z naszymi braćmi.

ROZDZIAŁ 6

Jakub opowiada historię Żydów: niewola babilońska i powrót; posługa i ukrzyżowanie Świętego Izraela; pomoc otrzymana od ludzi innych wyznań; odzyskanie Żydów w dniach ostatnich gdy uwierzą w Mesjasza. W okresie lat 559–545 p.n.e.

SŁOWA Jakuba, brata Nefiego, które powiedział do ludu Nefiego:

2. Oto, moi umiłowani bracia, ja, Jakub, będąc powołany przez Boga i ustanowiony podług Jego świętego porządku oraz będąc poświęcony przez mojego brata, Nefiego, którego uważacie za „króla i opiekuna, i na którym

polegacie dla swego bezpieczeństwa, oto wiecie, że powiedziałem wam już niezmiernie wiele rzeczy.

3. Mimo to mówię do was znowu, gdyż moim pragnieniem jest dobro waszych dusz. Martwię się wielce o was i sami wiecie, że zawsze tak było. Oto wzywałem was całą pilnością i uczyłem was tego, co powiedział mój ojciec, i mówiłem o wszystkim, co zostało zapisane od stworzenia świata.

4. I oto, teraz, pragnę mówić do was o sprawach obecnych i rzeczach, które nastąpią, dlatego przeczytam wam słowa „Izajasza. I są to słowa, które mój brat chciał, abym do was powiedział. I mówię to dla waszego dobra, abyście się uczyli i chwalili imię waszego Boga.

5. I słowa, które przeczytam, są słowami Izajasza odnoszącymi się do całego domu Izraela; mogą więc być odniesione do was, bo wiem jesteście z domu Izraela. I wiele z tego, co Izajasz powiedział, można odnieść do was, albowiem jesteście z domu Izraela.

6. A oto te słowa: „Tak rzecze Pan Bóg: Oto skinę ręką na ludzi innych wyznań i ku ludowi podniosę mój ^bszteandar. I przyniosą twych synów na rękach, a córki twoje będą nieść na barkach.

7. I królowie będą twymi piastunami, a ich królowe — mamkami twoimi; twarzą do ziemi

31a ppś Płyty.
6 2a Jakub 1:9, 11.

4a III Nefi 23:1.
6a Iz. 49:22–23.

b ppś Szteandar.

pokłon ci będą oddawać, i lizać będą proch z twoich stóp. Wtedy się przekonasz, że Ja jestem Panem, bo nie będą zawstydzeni, którzy na mnie „czekają.

8. I teraz ja, Jakub, pragnę powiedzieć nieco na temat tych słów. Bo oto Pan pokazał mi, że ci, którzy byli w ^aJerozolimie, skąd przybyliśmy, zostali zabici i ^bwzięci do niewoli.

9. Pan pokazał mi jednak, że ^apowrócą. Pokazał mi także, że Pan Bóg, Święty Izraela, objawi im się w ciele; a gdy im się objawi, ubiczują Go i ^bukrzyżują podług słów, jakie do mnie powiedział anioł.

10. I gdy znieczulą swe serca, i usztywnią swe karki wobec Świętego Izraela, oto spadną na nich ^asądy Świętego Izraela. I nadchodzi dzień, że zostaną pobici i udręczeni.

11. Gdy będą więc gnani to tu, to tam, tak bowiem mówi anioł, wielu będzie udręczonych w ciele i nie będzie im dozwolone zginać ze względu na modlitwy wiernych; zostaną oni rozproszeni, bici i znenawidzeni, jednakże Pan będzie im miłosierny,

bo „gdy dojdą do ^bwiedzy o Swym Odkupicielu, zostaną ponownie ^czgrupowani na ziemiach swego dziedzictwa.

12. I błogosławieni są ^aludzie innych wyznań, o których pisał prorok; albowiem, jeśli stanie się, że odpokutują i nie będą walczyć przeciwko Syjonowi, i nie przyłączą się do tego wielkiego i ^bwystępnego kościoła, zostaną zbawieni; gdyż Pan Bóg wypełni ^cprzymierza, które zawarł ze Swoimi dziećmi; i dlatego prorok zapisał te rzeczy.

13. Przeto ci, którzy walczą przeciwko Syjonowi i ludowi przymierza z Panem, będą lizać proch z ich stóp; i lud Pana nie będzie ^azawstydzony. Gdyż ludem Pana są ci, którzy na Niego ^bczekają; albowiem nadal będą oni czekać na przyjście Mesjasza.

14. I oto, zgodnie ze słowami proroka, Mesjasz przystąpi po raz ^adrugi do ich odzyskania; przeto ^bobjawi im się w mocy i w wielkiej chwale, i ^czglądzi ich wrogów, gdy nadejdzie ten dzień, że uwierzą w Niego; i nie zglądzi nikogo, kto w Niego wierzy.

15. I ci, którzy w Niego nie

7a DiP 133:45;
Mojż. 1:6.

8a Est. 2:6;
I Nefi 7:13;
II Nefi 25:10;
Omni 1:15;
Hel. 8:20–21.
b II Król. 24:10–16;
25:1–12.
ppś Izrael —
Rozproszenie
Izraela.

9a I Nefi 10:3.

b I Nefi 19:10, 13;
Mos. 3:9;
III Nefi 11:14–15.
ppś Ukrzyżowanie.

10a Mat. 27:24–25.

11a I Nefi 22:11–12;
II Nefi 9:2.

b Oz. 3:5.
c ppś Izrael —
Zgromadzenie
Izraela.

12a I Nefi 14:1–2;
II Nefi 10:9–10.

b ppś Diabeł —
Kościół diabła.
c ppś Przymierze
Abrahamowe.

13a III Nefi 22:4.
b Iz. 40:31;
I Nefi 21:23;
DiP 133:45.

14a Iz. 11:11;
II Nefi 25:17; 29:1.
b II Nefi 3:5.
c I Nefi 22:13–14.

wierzą, zostaną ^azgładzeni w ^bogniu i w nawałnicy, i trzęsieniach ziemi, i w rozlewie krwi, i od ^czarazy, i głodu. I poznają, że Pan jest Bogiem, Świętym Izraela.

16. ^aCzyż można odebrać łup potężnemu lub czy ^bsprawiedliwy jeniec może zostać ocalony?

17. Lecz tak rzecze Pan: Nawet ^ajeńcy potężnego zostaną mu odebrani, a łup straszliwego zostanie ocalony; albowiem ^bPotężny Bóg ^cwybawi Swój lud przymierza. Tak rzecze Pan: Przeciwwstawię się tym, którzy są przeciw tobie —

18. I nakarmię tych, którzy cię uciskają, ich własnym ciałem, i upiją się własną krwią niczym słodkim winem. Wówczas wszelkie ciało będzie wiedziało, że Ja, Pan, jestem twoim Zbawicielem i twoim ^aOdkupicielem, ^bPotężnym Jakuba.

ROZDZIAŁ 7

Jakub czyta dalej Księgę Izajasza: Izajasz mówi w duchu mesjańskim. Meszjasz będzie mówił językiem uczonych. Nadstawi Swe plecy chłostzczącym. Nie zostanie skon-

fundowany. Por. Ks. Izajasza 50. W okresie lat 559–545 p.n.e.

TAK rzecze Pan: Czyż odprawiłem was lub odrzuciłem was na zawsze? Albowiem tak rzecze Pan: Gdzież jest list rozwodowy waszej matki? Do kogo was oddałem albo któremu z moich wierzycieli was zaprzedałem? Zaiste, komu was sprzedałem? Oto sami ^asprzedaliście się za wasze niegodziwości, a z powodu waszych wykroczeń odprawiona jest wasza matka.

2. Dlatego, gdy przyszedłem, nie było żadnego człowieka; gdy ^awołałem, nikt nie odpowiadał. O domu Izraela, czyż na zbyt krótka jest moja ręka, że nie może odkupić lub nie mam mocy, aby wyzwolić? Oto Ja swoim nakazaniem osuszam ^bmorze, obracam ^crzeki w pustkowie, ich ^dryby cuchną z braku wody i giną z pragnienia.

3. Obiekam niebiosa na ^aczarno i przyodziewam je we ^bwłosienicę.

4. Pan Bóg dał mi ^ajęzyk ludzi uczonych, abym wiedział, co powiedzieć do ciebie w odpowiednim czasie, o domu Izraela. Gdy jesteś znużony, budzi On co rano.

15a II Nefi 10:16; 28:15;

III Nefi 16:8.

ppś Dni ostatnie,

Ostatnie dni.

b Jakub 6:3.

c DiP 97:22–26.

16a Iz. 49:24–26.

b tzn. lud przymierza z Panem, jak podano w wersecie 17.

17a I Nefi 21:25.

b ppś Jehowa.

c II Król. 17:39.

18a ppś Odkupiciel.

b I Mojż. 49:24;

Iz. 60:16.

7 1a ppś Odstępstwo.

2a Przyp. 1:24–25;

Iz. 65:12;

Alma 5:37.

b II Mojż. 14:21;

Ps. 106:9;

DiP 133:68–69.

c Joz. 3:15–16.

d II Mojż. 7:21.

3a II Mojż. 10:21.

b Obj. 6:12.

4a Łuk. 2:46–47.

Pobudza On moje ucho, abym słuchał jak uczony.

5. Pan Bóg otworzył moje „ucho, a ja się nie sprzeciwiłem, ani się nie cofnąłem.

6. Nadstawiłem swe plecy „chłuszczącym, a policzki tym, którzy mi wrywają włosy. Mojej twarzy nie zasłoniłem przed zniewagami i opluciem.

7. Lecz Pan Bóg pomaga mi, dlatego nie zostaną skonfundowani. Uczyniłem więc moją twarz niczym krzemień, i wiem, że nie będę zawstydzony.

8. I Pan jest blisko, i usprawiedliwia mnie. Kto będzie spierał się ze mną? Stańmy razem. Kto jest moim przeciwnikiem? Niech podejście do mnie, a porażę go mocą moich ust.

9. Bowiem Pan Bóg pomoże mi. A wszyscy, którzy mnie „potępią, oto zniszczą jak szata, i mole ich zjedzą.

10. Któż wśród was boi się Pana i jest posłuszny „głosowi Jego sługi, a chodzi w ciemności i nie ma światła?

11. Oto wy wszyscy, którzy rozniecacie ogień i otaczacie się strzałami ognistymi, wejdźcie w żar ognia „waszego i na strzały ogniste, któreście rozniecili. Spotka was to z mojej ręki — będziecie leżeć w żalości.

ROZDZIAŁ 8

Jakub dalej czyta Księgę Izajasza: W ostatnich dniach Pan pocieszy Syjon i zgromadzi Izrael. Odkupieni przybędą na Syjon z wielką radością. Por. Ks. Izajasza 51 i 52:1–2. W okresie lat 559–545 p.n.e.

ZWAŻAJCIE na mnie, wy, którzy podążacie za prawością. Wejrzyjcie na „skałę, z której was wyciosano i na skalny loch, z którego was wydobyto.

2. Wejrzyjcie na Abrahama, waszego „ojca, i na ^bSarę, która was zrodziła, gdyż jego jednego powołałem i jemu błogosławiłem.

3. Albowiem Pan pocieszy „Syjon, pocieszy wszystkie jego nieużytki, i uczyni jego ^bpustkowie jako Eden, a pustynię jako ogród Pana. Radość i wesele zapanują w nim, dziękczynienie i dźwięk pieśni.

4. Zważaj na mnie, mój ludu; nadstaw ucha ku mnie, o mój narodzie, bo ode mnie wyjdzie „prawo, a mój osąd uczynię ^bświatłem ludów.

5. Bliska jest moja prawość, „zbawienie moje nastaje, a moje ramię sędzić będzie ludzi. Wyczekują mnie ^bwyspy i będą one polegać na mym ramieniu.

6. Podnieście oczy wasze ku niebiosom i popatrzcie na dół,

5a DiP 58:1.
6a Mat. 27:26;
II Nefi 9:5.
9a Rzym. 8:31.
10a DiP 1:38.
11a Sędz. 17:6.
8 1a PPŚ Opoka.

2a I Mojż. 17:1–8;
DiP 132:49.
b I Mojż. 24:36.
3a PPŚ Syjon.
b Iz. 35:1–2, 6–7.
4a tj. nauczanie,
doktryna.

Iz. 2:3.
PPŚ Ewangelia.
b PPŚ Światło, światłość
Chrystusa.
5a PPŚ Zbawienie.
b II Nefi 10:20.

ku ziemi. Bo ^aniebiosa jak dym się ^brozwijają, a ziemia ^czniszczeje jak szata; a jej mieszkańcy wyginą podobnie. Lecz moje zbawienie będzie wieczne, a moja prawość nie zostanie obalona.

7. Zważajcie na mnie, wy, którzy znacie prawość, ludu, w którego sercu wypisałem moje prawo. Nie ^bójcicie się wyrzutów czynionych przez ludzi, nie dajcie się zastraszyć ich obelgami.

8. Bo mół pożre ich szatę, a robak pogryzie ich jak wełnę. Moja prawość zaś trwać będzie wiecznie, a moje zbawienie z pokolenia na pokolenie.

9. Przebudź się, przebudź! Przyoblecz się w ^asiłę, o ramię Pana! Przebudź się, jak za pradawnych dni. Czyś to nie Ty porąbał Rahaba i zranił smoka?

10. Czyś to nie Ty osuszył morze, wody wielkiej głębin, że uczyniłeś ^adrogę poprzez morskie głębin, aby przeszli po niej wykupieni?

11. Zatem ^aodkupieni przez Pana powrócą i przybędą na Syjon, ^bśpiewając. I wieczna radość i świętość będzie nad ich głowami. I dostąpią oni szczęścia i wesela; ustąpi smutek i ^crozpacz.

12. ^aJa jestem Ten; zaiste, ja jestem Ten, który was pociesza.

Oto, kim jesteś ty, że się ^bboisz człowieka śmiertelnego i syna człowieczego, z którym stanie się tak, jak to, co z ^atrawą?

13. I ^azapominasz o Panu, Swym Stwórcy, który rozciągnął niebiosa i założył podwaliny ziemi? I ciągle, każdego dnia, obawiałeś się wściekłości ciemńcy, jak gdyby był on gotów cię zniszczyć. Lecz gdzież jest wściekłość ciemńcy?

14. Jeniec wnet zostanie uwolniony i nie umrze w podziemnym lochu, ani nie zabraknie mu chleba.

15. Lecz ja jestem Pan, twój Bóg, który wzbudza ryczące ^afale. Pan Zastępów, to jest moje imię.

16. I włożyłem moje słowa w twe usta i ukryłem cię w cieniu mojej ręki, aby rozciągnąć niebiosa i założyć podwaliny ziemi, i powiedzieć do Syjonu: Oto ty jesteś moim ^aludem.

17. Przebudź się, przebudź, powstań, o Jerozolimo, ty, która piłaś z ręki Pana ^akielich Jego ^bfurii. Wypiłaś męty z kielicha odurzenia, do dna go wychyliłaś.

18. I nie ma nikogo, kto by ją prowadził, pośród wszystkich synów, których urodziła, ani żadnego, który by ją ujął za rękę, pośród wszystkich synów, których wychowała.

6a II Piotra 3:10.

b HEBR. rozpierzchnąć się.

Ps. 102:26-28.

c HEBR. podupadać.

7a Ps. 56:5, 12;

DiP 122:9.

9a DiP 113:7-8.

10a Iz. 35:8.

11a PPŚ Odkupić, odkupiony, odkupienie.

b Iz. 35:10.

c Obj. 21:4.

12a DiP 133:47; 136:22.

b Jer. 1:8.

c Iz. 40:6-8;

I Piotra 1:24.

13a Jer. 23:27.

15a I Nefi 4:2.

16a II Nefi 3:9; 29:14.

17a Iz. 29:9;

Jer. 25:15.

b Łuk. 21:24.

19. Przyszli do ciebie ci dwaj „synowie, którzy będą cię żałować — spustoszenie i zniszczenie, głód i miecz — i przez kogo cię pocieszę?

20. Twój synowie omdleli, z wyjątkiem tych dwóch; leżą na rogach wszystkich ulic; jak dziki byk w sieci, są oszołomieni furją Pana, napomnieniami twojego Boga.

21. Przeto posłuchaj teraz tego, udreńczona i „upojona, chociaż nie winem.

22. Tak rzecze twój Pan, Pan i twój Bóg, który „wstawia się za sprawą Swojego ludu: Oto biorę z twojej ręki kielich odurzenia, męty z kielicha mojej furii; już nigdy więcej nie będziesz z niego piła.

23. Ale „włożę go w rękę tych, którzy cię drenczą, którzy mówili duszy twojej: Pochyl się, abyśmy po tobie przeszli. I czyniłaś z twego ciała jakby ziemię i jakby drogę dla przechodzących.

24. „Przebudź się, przebudź, przyodziej się w swą ^bsiłę, o „Syjonie. Oblecz się w piękne szaty, o Jerozolimie, święte miasto; bo ^djuż nie wejdzie nigdy do ciebie żaden nieobrzezany ani nieczysty.

25. Otrząśnij się z prochu, „powstań, siądź, o Jerozolimie.

Uwolnij swą szyję z ^bwięzów, zniewolona córo Syjonu.

ROZDZIAŁ 9

Jakub wyjaśnia, że Żydzi zostaną zgromadzeni na wszystkich swych ziemiach obiecanych. Zadośćuczynienie wykupuje człowieka z Upadku. Ciała zmarłych wyjdą z grobu, a ich duchy z piekła i raj. Zostaną oni osądzeni. Zadośćuczynienie zbawia od śmierci, piekła, diabła i nieskończonej męki. Prawi zostaną zbawieni w królestwie Boga. Zostają ustalone kary za grzechy. Święty Izraela jest stróżem bramy. W okresie lat 559–545 p.n.e.

I TERAZ, moi umiłowani bracia, przeczytałem wam to, abyście wiedzieli o „przymierzach Pana, które zawarł z całym domem Izraela —

2. Że przemawiał On do Żydów poprzez usta Swych świętych proroków, od samego początku, z pokolenia na pokolenie, aż nadejdzie czas, gdy zostaną „odzysskani do prawdziwego Kościoła i owczarni Boga; gdy ^bzgromadzą się na „ziemiach swego dziedzictwa i osiedlą się na wszystkich swych ziemiach obiecanych.

3. Oto mówię wam o tym, moi umiłowani bracia, abyście mogli się radować i na zawsze

19a Obj. 11:3.
21a II Nefi 27:4.
22a Jer. 50:34.
23a Zach. 12:9.
24a Iz. 52:1–2.
b DiP 113:7–8.
c PPSy Syjon.
d Joel 3:22.

25a tzn. powstać z prochu i godnie sięść, dostąpić w końcu odkupienia.
b DiP 113:9–10.
9 1a PPSy Przymierze Abrahamowe.
2a II Nefi 6:11.

PPS Przywrócenie ewangelii.
b PPS Izrael — Zgromadzenie Izraela.
c II Nefi 10:7–8.
PPS Ziemia obiecana.

“podnieśli głowy z racji błogosławieństw, które Pan Bóg zesłał na wasze dzieci.

4. Gdyż wiem, że wielu z was usilnie szukało, aby poznać, co ma nastąpić; dlatego wiem, że wiecie, iż nasze ciała muszą zniszczyć i umrzeć; jednakże, mając nasze ^aciała, zobaczymy Boga.

5. Wiem, że wiecie, iż w ciele objawi się On ludziom w Jerozolimie, skąd przybyliśmy; gdyż wskazane jest, że ma to nastąpić pośród nich; konieczne jest, aby Wielki ^aStworzyciel stał się poddany człowiekowi w ciele i umarł za wszystkich ludzi, aby ^bwszyscy ludzie mogli stać się Mu poddani.

6. Albowiem jak śmierć przysłała na wszystkich ludzi dla spełnienia miłosiernego ^aplanu Wielkiego Stworzyciela, konieczna jest moc ^bzmartwychwstania, a zmartwychwstanie konieczne musi przyjść do człowieka z powodu ^cupadku; a upadek ten nastąpił wskutek wykroczenia; a ponieważ człowiek stał się upadły, ludzie zostali ^dodcięci od obecności Pana.

7. Dlatego konieczne jest ^anieskończone ^bzadośćuczynienie, gdyż bez nieskończonego zadośćuczynienia to, co zniszczalne, nie mogłoby przyoblec się w niezniszczalność. Zatem ^cpierwszy sąd wydany na człowieka ^dtrwałby nieskończenie. I jeśli tak by się stało, to ciało złożone do grobu psułoby się i rozkładało, powracając do matki ziemi, aby nigdy nie powstać.

8. Och, jak wielka jest ^amądrość Boga, Jego ^bmiłosierdzie i ^cłaska! Albowiem jeśli ^dciało nigdy by nie powstało, nasze duchy musiałyby podlegać temu aniołowi, który został ^eodsunięty sprzed obecności Wiecznego Boga i który stał się ^fdiabłem, aby nigdy nie powstać.

9. I nasze duchy musiałyby upodobnić się do niego, i stali byśmy się diabłami, ^aaniołami diabła, ^boddzielonymi od obecności naszego Boga, i mającymi pozostać z ojcem ^ckłamstw w niedoli, jakiej on doświadcza. Zastę, pozostalibyśmy z tym, który ^domamił naszych pierwszych

3a *Thum. J.S. Ps. 24:7–10 (Aneks).*

4a *Job 19:26; Alma 11:41–45; 42:23; Hel. 14:15; Morm. 9:13.*

5a *ppś Stworzyć, stworzenie.*

b Jan 12:32; II Nefi 26:24; III Nefi 27:14–15.

6a *ppś Plan Odkupienia.*

b ppś Zmartwychwstanie.

c ppś Upadek Adama i Ewy.

d II Nefi 2:5.

7a *Alma 34:10.*

b ppś Zadośćuczynić, Zadośćuczynienie.

c Mos. 16:4–5; Alma 42:6, 9, 14.

d Mos. 15:19.

8a *Job 12:13;*

Abr. 3:21.

ppś Mądrość.

b ppś Miłosierny, miłosierdzie.

c ppś Łaska.

d DiP 93:33–34.

e Iz. 14:12;

II Nefi 2:17–18;

Mojż. 4:3–4;

Abr. 3:27–28.

f ppś Diabeł.

9a *Jakub 3:11;*

Alma 5:25, 39.

b Obj. 12:7–9.

c ppś Kłamstwo.

d I Mojż. 3:1–13;

Mos. 16:3;

Mojż. 4:5–19.

rodziców, który ^eprzemienia się, upodabniając się prawie do ^fanioła światła, i który podoburza dzieci ludzkie do ^gtajemnych sprzysiężeń dla dokonania morderstw i wszelkiego rodzaju tajemnych uczynków ciemności.

10. Och, jak wielka jest dobroć naszego Boga, który przygotowuje nam sposób wydostania się z uścisku tego straszliwego potwora — zaiste, tego potwora, ^aśmierci i ^bpiekła — którym nazywam śmierć ciała, a także śmierć ducha.

11. I oto, z racji ^awyzwolenia przez naszego Boga, Świętego Izraela, ta ^bśmierć, o której powiedziałem, że jest śmiercią doczesną, wyda swych zmarłych, którą to śmiercią jest grób.

12. I ta ^aśmierć, o której powiedziałem, że jest duchową śmiercią, odda swych zmarłych; a śmierć duchowa jest ^bpiekłem; śmierć więc i piekło będą musiały oddać swych zmarłych. Piekło będzie musiało oddać duchy ze swej niewoli, a grób będzie musiał oddać ciała ze swej niewoli, i ciała, i ^cduchy ludzi zostaną więc sobie ^dprzywrócone; i stanie się tak mocą

zmartwychwstania Świętego Izraela.

13. Och, jakże wspaniały jest ^aplan naszego Boga! Albowiem także ^braj Boga będzie musiał oddać duchy prawych, a grób odda ciała prawych, i duch, i ciało zostaną sobie ponownie ^cprzywrócone, że wszyscy ludzie staną się niezniszczalni i ^dnieśmiertelni, będąc żyjącymi duszami mającymi ^edoskonałą ^fwiedzę, podobną do naszej wiedzy w ciele, z tą różnicą, że nasza wiedza będzie doskonała.

14. Przeto, będziemy więc mieli doskonałą ^awiedzę o całej naszej ^bwinie i naszej nieczystości, i naszej ^cnagości, a prawi będą mieli doskonałą wiedzę o swoim szczęściu i swej ^dprawości, będąc ^eprzyodziani w ^fczystość, zaiste, w ^gszatę prawości.

15. I stanie się, że gdy wszyscy ludzie przejdą z pierwszej śmierci do życia, stając się nieśmiertelni, muszą stanąć przed ^atronem sędziowskim Świętego Izraela; i wtedy nastąpi sąd, i muszą zostać osądzeni według świętego ^bosądu Boga.

16. I z całą pewnością, jako żyje Pan, albowiem Pan Bóg to

9e II Kor. 11:14;

Alma 30:53.

f DiP 129:8.

g ppś Tajemne sprzysiężenia.

10a Mos. 16:7–8;
Alma 42:6–15.

b ppś Piekło.

11a ppś Wyzwoliciel.

b ppś Śmierć fizyczna.

12a ppś Śmierć duchowa.

b DiP 76:81–85.

c ppś Duch.

d ppś Zmartwychwstanie.

13a ppś Plan Odkupienia.

b DiP 138:14–19.

ppś Raj.

c Alma 11:43.

d ppś Nieśmiertelny, nieśmiertelność.

e ppś Doskonały.

f DiP 130:18–19.

14a Mos. 3:25;

Alma 5:18.

b ppś Wina.

c Morm. 9:5.

d ppś Prawy, prawość.

e Przep. 31:25.

f ppś Nieskalany, czystość.

g DiP 109:76.

15a ppś Sąd Ostateczny.

b Ps. 19:10;

II Nefi 30:9.

powiedział i jest to Jego wieczne "słowo, które nie ^bprzemienie, ci, którzy są prawi, pozostaną prawi, a ci, którzy są ^cskalani, pozostaną ^dskalani. A więc ci, którzy są skalani, są ^ediabłem i jego aniołami, i odejdą w ^fwieczny ogień przygotowany dla nich; a ich męka będzie niczym ^gjezioro ognia i siarki, którego płomienie wznoszą się na wieki wieków i nie mają końca.

17. Och, jak wielki i "sprawiedliwy jest nasz Bóg! Albowiem spełnia On wszystkie Swoje słowa, a one wyszły z Jego ust, i Jego prawo musi się wypełnić.

18. Oto bowiem prawi, "święci Świętego Izraela, ci, którzy uwierzyli w Świętego Boga Izraela i wytrwali, znosząc ^bkrzyże i pogardę świata, ci ^codziedziczą "królestwo Boże, przygotowane dla nich ^dod założenia świata, a ich radość będzie pełna ^ena zawsze.

19. Och, jak wielkie jest miłosierdzie naszego Boga, Świętego Izraela! Albowiem "wyzwała On swych świętych od tego ^bstraszliwego potwora, którym jest diabeł i śmierć, i ^cpiekło, i jezioro

ognia i siarki, oznaczające nie-skończoną mękę.

20. Och, jak wielka jest "świętość naszego Boga! Oto ^bwie On wszystko i nie istnieje nic, czego by nie wiedział.

21. I przyjdzie On na świat, aby zbawić wszystkich ludzi, "jeśli będą zważać na Jego głos; bo-wiem doświadczy On cierpienie wszystkich ludzi, zaiste, ^bcierpienie każdej żyjącej istoty — zarówno mężczyzn, kobiet, jak i dzieci — z rodziny ^cAdama.

22. I będzie to cierpienie, aby zmartwychwstanie mogło nastąpić dla wszystkich ludzi, aby wszyscy mogli stanąć przed Nim w wielki dzień sądu.

23. I nakazuje On wszystkim ludziom, że muszą "odpokutować i zostać ^bochrzczeni w Jego imię, mając doskonałą wiarę w Świętego Izraela; inaczej nie będą mogli być zbawieni w królestwie Boga.

24. I jeśli nie odpokutują, i nie uwierzą w Jego "imię, i nie zostaną ochrzczeni w Jego imię, i nie ^bwytrwają do końca, muszą być ^cpotępieni, gdyż Pan Bóg, Święty Izraela, to powiedział.

16a I Król. 8:56; DiP 1:38;
Mojż. 1:4.
b DiP 56:11.
c PPś Brud, skalany,
skalanie.
d I Nefi 15:33–35;
Alma 7:21;
Morm. 9:14;
DiP 88:35.
e PPś Diabeł.
f Mos. 27:28.
g Obj. 21:8;
II Nefi 28:23;

DiP 63:17.
17a PPś Sprawiedliwość.
18a PPś Święty
(rzeczownik).
b Łuk. 14:27.
c DiP 45:58; 84:38.
d PPś Wywyższenie.
e Alma 13:3.
f PPś Życie wieczne.
19a DiP 108:8.
b I Nefi 15:35.
c PPś Piekło.
20a PPś Świętość.

b Alma 26:35; DiP 38:2.
21a PPś Zbawienie.
b DiP 18:11; 19:18.
c PPś Adam.
23a PPś Pokutować,
pokuta.
b PPś Chrzesz, chrzcic.
24a PPś Jezus Chrystus —
Wziąć na siebie imię
Jezusa Chrystusa.
b PPś Wyrwać.
c PPś Potępienie
(wyklęcie).

25. Przeto dał On nam „prawo, ale gdzie ^bnie ma prawa, nie ma kary, a gdzie nie ma kary, nie ma potępienia, a gdzie nie ma potępienia, miłosierdzie Świętego Izraela rości do nich prawo z racji zadośćuczynienia; albowiem zostaną oni wyzwoleni Jego mocą.

26. Oto ^azadośćuczynienie zaspokoi wymagania Jego ^bsprawiedliwości wobec tych wszystkich, którzy nie ^cmają danego im ^dprawa, aby byli wyzwoleni od tego straszliwego potwora, jakim jest śmierć i piekło, i diabeł, i jezioro ognia i siarki, oznaczające nieskończoną mękę; i zostaną oni przywrócenii temu Bogu, który tchnął w nich ^eoddech życia, którym jest Święty Izraela.

27. Ale biada temu, komu dane jest ^aprawo, zaiste, i wszystkie przykazania Boga, podobnie jak nam, i temu, kto je przekracza i marnotrawi dni swej próby, albowiem straszliwy jest jego stan!

28. Och, jakże przebiegły jest ^aplan tego złego! Cóż za ^bpróżność i słabość, i głupota ludzi!

Gdy są ^cuczenni, uważają, że są ^dmądrzy, i nie zważają na ^eradę Boga, nie biorą jej pod uwagę, przypuszczając, że sami wiedzą lepiej; dlatego ich mądrość jest głupotą i nie przyniesie im korzyści. I zginą.

29. Ale bycie uczonym jest dobre, jeśli ^azważać będą na ^bradę Boga.

30. Biada bogatym, którzy są ^a„bogaci w dobra świata. Bowiern będąc bogaci, gardzą ^bbiednymi, prześladują łagodnych i w sercu myślą tylko o swych skarbach; dlatego ich skarb jest ich bogiem. I oto, ich skarb przepadnie razem z nimi.

31. I biada tym, którzy są głusi i nie chcą ^a„słuchać, albowiem zginą.

32. Biada zaślepionym, którzy nie chcą przejrzeć, albowiem oni także zginą.

33. Biada tym, którzy w sercu nie są obrzezani, albowiem wiedza o ich niegodziwości porazi ich ostatniego dnia.

34. Biada ^a„kłamcy, albowiem zostanie on strącony do ^bpiekła.

25a Jak. 4:17.

ppś Prawo.

b Rzym. 4:15;

II Nefi 2:13;

Alma 42:12–24.

ppś Zdać sprawę,
odpowiedzialny,
odpowiedzialność.

26a II Nefi 2:10;

Alma 34:15–16.

ppś Zadośćuczynić,
Zadośćuczynienie.

b ppś Sprawiedliwość.

c Mos. 3:11.

d Mos. 15:24;

DiP 137:7.

e I Mojż. 2:7;

DiP 93:33;

Abr. 5:7.

27a Łuk. 12:47–48.

28a Alma 28:13.

b ppś Próżny, próżność.

c Łuk. 16:15;

II Nefi 26:20; 28:4, 15.

d Przyp. 14:6;

Jer. 8:8–9;

Rzym. 1:22.

ppś Mądrość;

Pycha.

e Alma 37:12.

ppś Rada.

29a II Nefi 28:26.

b Jakub 4:10.

30a Łuk. 12:34;

I Tym. 6:10;

DiP 56:16.

b ppś Biedny.

31a Ez. 33:30–33;

Mat. 11:15;

Mos. 26:28;

DiP 1:2, 11, 14;

Mojż. 6:27.

34a Przyp. 19:9.

ppś Kłamstwo;

Uczciwy, uczciwość.

b ppś Piekło.

35. Biada mordercy, który ^azabija umyślnie, albowiem ^bumrze on.

36. Biada tym, którzy oddają się ^arozpuście, albowiem zostaną oni strąceni do piekła.

37. Biada tym, którzy ^aoddają cześć bożkom, albowiem diabeł nad wszystkimi diabłami cieszy się z ich powodu.

38. I innymi słowy, biada tym wszystkim, którzy umierają w swych grzechach, gdyż ^apowrócą oni do Boga i ujrzą Jego twarz, i pozostaną w swych grzechach.

39. Moi umiłowani bracia, zachowajcie w pamięci straszliwość wykroczenia przeciwko Świętemu Bogu, a także straszliwość ulegania pokusom tego ^aprzebiegłego. Pamiętajcie, że ^bzamysł ciała to ^cśmierć, a zamysł ducha to ^dżycie ^ewieczne.

40. Moi umiłowani bracia, nadstawcie ucha na moje słowa. Pamiętajcie o majestacie Świętego Izraela. Nie mówcie, że powiedziałem przeciwko wam gorzkie słowa, bo mówiąc tak, będziecie urągać ^aprawdzie; albowiem powiedziałem wam słowa waszego Stworzyciela. Wiem, że słowa

prawdy są ^bgorzkie przeciwko wszelkiej nieczystości, ale prawi nie obawiają się ich, bo kochają prawdę i nie drżą przed nią.

41. A teraz, moi umiłowani bracia, ^aprzystąpcie do Pana, do Świętego Boga Izraela. Pamiętajcie, że Jego ścieżki są ścieżkami prawości. Oto ^bdroga dla człowieka jest ^cwąska, lecz rozpościera się wprost przed nim, a sam Święty Izraela jest stróżem ^dbramy i nie zatrudnia tam żadnego sługi. Nie ma innej drogi jak przez tę bramę; i nie można Go zwieść, bo Jego imię jest Pan Bóg.

42. I ktokolwiek kołacze, temu On otworzy, a ^amądrzy, uczeni oraz bogaci, którzy są ^bnapuszeni z powodu swej wiedzy i mądrości, i bogactwa — zaiste, są tymi, którymi On gardzi; i jeśli nie odrzucą tych rzeczy, i nie uznają się za ^cgłupców przed Bogiem, i nie zstąpią do głębi ^dpokory, On im nie otworzy.

43. A to, co mają mądrzy i poważni, pozostanie na zawsze ^aukryte przed nimi — zaprawdę to szczęście, które jest przygotowane dla świętych.

44. Moi umiłowani bracia, zapamiętajcie moje słowa. Oto

35a II Mojż. 20:13;

Mos. 13:21.

b ppś Kara śmierci.

36a III Nefi 12:27–29.

ppś Czystość moralna.

37a ppś Bałwochwalstwo.

38a Alma 40:11, 13.

39a II Nefi 28:20–22; 32:8;

Mos. 2:32; 4:14;

Alma 30:53.

b Rzym. 8:6.

ppś Cieleśny.

c ppś Śmierć duchowa.

d Przyp. 11:19.

e ppś Życie wieczne.

40a ppś Prawda.

b I Nefi 16:2;

II Nefi 28:28; 33:5.

41a I Nefi 6:4;

Jakub 1:7;

Omni 1:26;

Mor. 10:30–32.

b II Nefi 31:17–21;

Alma 37:46;

DiP 132:22, 25.

c Łuk. 13:24;

II Nefi 33:9;

Hel. 3:29–30.

d II Nefi 31:9, 17–18;

III Nefi 14:13–14;

DiP 43:7; 137:2.

42a Mat. 11:25.

b ppś Pycha.

c I Kor. 3:18–21.

d ppś Pokorny, pokora.

43a I Kor. 2:9–16.

zdejmuję moje szaty i otrząsam je przed wami; i proszę Boga, mojego Zbawiciela, by spojrział na mnie Swym „wszechwidzącym okiem; abyście wiedzieli ostatniego dnia, gdy wszyscy ludzie będą sądzeni za swoje uczynki, że Bóg Izraela był tego świadkiem, że ^botrząsnąłem z mojej duszy wasze niegodziwości, i stanę przed Nim w blasku, i będę ^coczyszczony z waszej krwi.

45. Moi umiłowani bracia, odwróćcie się od swych grzechów, strząśnijcie ^ałańcuchy tego, który chce was mocno związać; przystąpcie do Boga, który jest ^bopoką waszego zbawienia.

46. Przygotujcie swe dusze na ten chwalebny dzień, gdy ^asprawiedliwość zostanie wymierzona prawym, na ten dzień ^bsądu, abyście nie musieli wtedy drżeć w straszliwej trwodze, abyście nie musieli doskonale pamiętać swej straszliwej ^cwiny, abyście nie byli zmuszeni przyznać: Święte, święte są Twe sądy, o Panie Boże ^aWszechmocny. Oto zdaję sobie sprawę z mojej winy; przekroczyłem Twoje prawo, moje są to wykroczenia. Diabeł dostał mnie, że padłem ofiarą jego straszliwej niedoli.

47. Oto moi bracia, czy jest to konieczne, abym was obudził

przed tą straszliwą rzeczywistością? Czy uważacie, że dręczyłbym wasze dusze, gdyby wasze umysły były nieskalane? Czy mówiłbym tak jasno, jak jasna jest prawda, jeśli bylibyście wolni od grzechu?

48. Oto gdybyście byli święci, mówiłbym do was o świętości, lecz ponieważ nie jesteście święci, i patrzycie na mnie jako na swego nauczyciela, konieczne jest, abym ^anauczał was o skutkach ^bgrzechu.

49. Oto moja dusza brzydzi się grzechem, moje serce lubuje się w prawości, i będę ^cchwalił święte imię mojego Boga.

50. Przyjdźcie, moi bracia, każdy, kto jest spragniony; pójdziecie do ^awód; a ten, kto nie ma pieniędzy, niech przyjdzie kupować i jeść; przyjdźcie kupować wino i mleko bez ^bpieniędzy i bez zapłaty.

51. Przeto nie wydawajcie pieniędzy na to, co jest bez wartości, ani nie ^apracujcie na to, co nie może nasycić. Zważajcie na mnie pilnie, zapamiętajcie słowa, które wam powiedziałem, i przyjdźcie do Świętego Izraela! I ^bdelektujcie się tym, co nie ginie ani nie niszczy, i niech wasza dusza lubuje się obfитоścią.

52. Oto, moi umiłowani bracia,

44a Jakub 2:10.

b Jakub 1:19.

c Jakub 2:2;

Mos. 2:28.

45a II Nefi 28:22;

Alma 36:18.

b ppś Opoka.

46a ppś Sprawiedliwość.

b ppś Sąd Ostateczny.

c Mos. 3:25.

d I Nefi 1:14;

Mojż. 2:1.

48a Alma 37:32.

b ppś Grzech.

49a I Nefi 18:16.

50a ppś Woda żywa.

b Alma 42:27.

51a Iz. 55:1–2.

b II Nefi 31:20; 32:3;

III Nefi 12:6.

zapamiętajcie słowa waszego Boga; módlcie się do Niego ustawicznie w ciągu dnia i składajcie “podziękowania Jego świętemu imieniu w nocy. Niech radują się wasze serca.

53. I oto, jakże wielkie są “przymierza Pana i jak wielka Jego łaskawość dla dzieci ludzkich. I w Swej wspaniałomyślności, i w Swej łasce, i w Swym ^bmiłosierdziu obiecał nam, że nasi potomkowie nie zostaną całkowicie zgładzeni w ciele, lecz że ich zachowa i że w przyszłych pokoleniach staną się oni prawą “gałęzią domu Izraela.

54. A teraz, moi bracia, chciałbym powiedzieć wam więcej, lecz nazajutrz powiem wam resztę moich słów. Amen.

ROZDZIAŁ 10

Jakub wyjaśnia, że Żydzi ukrzyżują Swego Boga. Będą rozproszeni, dopóki nie zaczną w Niego wierzyć. Ameryka będzie ziemią wolności, gdzie nie będzie panował żaden król. Pojednajcie się z Bogiem i dostąpcie zbawienia przez Jego łaskę. W okresie lat 559–545 p.n.e.

A TERAZ, ja, Jakub, mówię do was znowu, moi umiłowani bracia,

o prawej “gałęzi, o której wspominałem.

2. Oto “obietnice, które otrzymaliśmy, są obietnicami według ciała; i chociaż zostało mi ukazane, że wiele spośród naszych dzieci zginie w ciele z powodu niewiary, to Bóg będzie miłosierny dla wielu; i nasze dzieci zostaną odzyskane, aby mogły dojść do tego, co da im prawdziwą wiedzę o ich Odkupicielu.

3. Przeto, jak wam powiedziałem, konieczne jest, aby Chrystus — gdyż ostatniej nocy “anioł powiedział mi, że takie będzie Jego imię — ^bprzyszedł na świat pośród Żydów, pośród tych, którzy są bardziej niegodziwą częścią świata; i oni Go “ukrzyżują, gdyż jest to wymagane od naszego Boga, i nie istnieje żaden inny naród na ziemi, który ^aukrzyżowałby Swego “Boga.

4. Albowiem gdyby tak potężnych “cudów dokonano pośród innych narodów, odpokutowałyby i poznały, że jest On ich Bogiem.

5. Ale z powodu niegodziwości i “wypaczania religii ci w Jeruzolimie usztywnią swe karki przeciwko Niemu, że zostanie On ukrzyżowany.

52a ppś Wdzięczny, podziękowania, dziękczynienie.
53a ppś Przymierze.
b ppś Miłosierny, miłosierdzie.
c ppś Winnica Pana.
10 1a I Nefi 15:12–16;
II Nefi 3:5;
Jakub 5:43–45.

2a I Nefi 22:8;
III Nefi 5:21–26;
21:4–7.
3a II Nefi 25:19;
Jakub 7:5;
Mor. 7:22.
b ppś Jezus Chrystus — Proctowa o narodzinach i śmierci Jezusa

Chrystusa.
c I Nefi 11:33;
Mos. 3:9;
DiP 45:52–53.
d Łuk. 23:20–24.
e I Nefi 19:10.
4a ppś Cud.
5a Łuk. 22:2.
ppś Wypaczanie religii.

6. Dlatego na skutek swej niegodziwości doświadczą zniszczeń, głodu, zarazy i rozlewu krwi; a ci, którzy nie ulegną zagładzie, zostaną „rozproszeni między wszystkimi narodami.

7. Ale oto tak rzecze „Pan Bóg: ^bGdy nadejdzie dzień, że uwierzą we mnie, że jestem Chrystusem, wtedy to, jak przyrzekłem w przymierzu ich ojcom, powrócą w ciele na ziemię do krajów swego dziedzictwa.

8. I stanie się, że po długotrwałym rozproszeniu zostaną „zgrupowani z ^bwysp morza, z czterech stron świata; i nacje ludzi innych wyznań znajdą wielkie uznanie w moich oczach, mówi Bóg, „niosąc ich do krajów ich dziedzictwa.

9. „Zaiste, królowie ludzi innych wyznań będą dla nich piastunami, a królowe ich mamkami; dlatego wielkie są ^bobietnice Pana dla ludzi innych wyznań, albowiem On to powiedział, i któż może to kwestionować?

10. Oto ta ziemia, powiedział Bóg, będzie ziemią waszego dziedzictwa, a „ludzie innych

wyznań będą błogosławieni na tej ziemi.

11. I ta ziemia będzie ziemią „wolności dla ludzi innych wyznań, i nie będzie żadnych ^bkrólów na tej ziemi, którzy by powstałi nad ludźmi innych wyznań.

12. I zabezpieczę tę ziemię przed wszystkimi innymi narodami.

13. I ten, kto „walczy przeciwko Syjonowi, ^bzginie, mówi Bóg.

14. Albowiem ten, kto ustanowi wbrew Mnie króla, zginie, gdyż Ja, Pan, „król niebios, będę ich królem i będę na zawsze ^bświatłem dla tych, którzy słuchają moich słów.

15. Przeto, aby zostały spełnione „przymierza, które zawarłem z dziećmi ludzkimi, odnoszące się do nich, gdy będą w ciele, muszę koniecznie zniszczyć ^btajemne uczynki ^cciemności i morderstw, i występków.

16. Dlatego ci, którzy walczą przeciwko „Syjonowi, zarówno Żydzi, jak i ludzie innych wyznań, tak niewolnik, jak i wolny, tak mężczyzna, jak i kobieta, zginie; albowiem są ^boni nierządnicą całej ziemi; bo ^cci, którzy ^dnie są

6a I Nefi 19:13–14.
ppś Izrael —
Rozproszenie Izraela.

7a ppś Pan.
b II Nefi 25:16–17.

8a ppś Izrael —
Zgrupowanie Izraela.

b I Nefi 22:4;
II Nefi 10:20–22;
DiP 133:8.

c I Nefi 22:8.

9a Iz. 49:22–23.
b I Nefi 22:8–9;

DiP 3:19–20.

10a II Nefi 6:12.

11a ppś Wolność
(wolność osobista).

b Mos. 29:31–32.

13a I Nefi 22:14, 19.

b Iz. 60:12.

14a Alma 5:50;
DiP 38:21–22;
128:22–23;

Mojż. 7:53.

b ppś Światło, światłość
Chrystusa.

15a ppś Przymierze.

b Hel. 3:23.

ppś Tajemne
sprzysiężenia.

c ppś Ciemność
duchowa.

16a ppś Syjon.

b I Nefi 13:4–5.

c I Nefi 14:10.

d I Nefi 22:13–23;
II Nefi 28:15–32;

III Nefi 16:8–15;
Eter 2:9.

ze mną, są „przeciwko mnie, mówi nasz Bóg.

17. Albowiem „spełnię obietnice, które zawarłem z dziećmi ludzkimi, odnoszące się do nich, gdy są w ciele.

18. Przeto, moi umiłowani bracia, tak mówi nasz Bóg: Udręcę waszych potomków ręką ludzi innych wyznań; jednak zmiękczę serca „ludzi innych wyznań, że będą dla nich niczym ojciec; przeto ludzie innych wyznań będą ^b błogosławieni i zostaną „zaliczeni do domu Izraela.

19. Przeto na zawsze „poświęcę tę ziemię waszym potomkom oraz tym, którzy zostaną do nich zaliczeni, jako ziemię ich dziedzictwa; albowiem jest to wyborna ziemia, mówi mi Bóg, ponad wszystkie inne ziemie; dlatego pragnę, aby wszyscy ludzie, którzy na niej żyją, oddawali mi cześć, mówi Bóg.

20. A teraz, moi umiłowani bracia, widząc, że nasz miłosierny Bóg dał nam tak rozległą wiedzę o tych sprawach, pamiętajmy o Nim, i pozbadźmy się naszych grzechów, i nie spuszczaajmy głów, gdyż nie zostaliśmy odrzuceni; i chociaż musieliśmy „opuścić ziemię naszego dziedzictwa, to zostaliśmy zaprowadzeni

do ^blepszego ziemi, albowiem Pan uczynił morze naszą „ścieżką, i jesteśmy na „wyspie morza.

21. Ale wielkie są obietnice Pana dla tych, którzy są na „wyspach morza; a ponieważ napisane jest: wyspy, to musi być więcej wysp niż tylko ta; i one są także zamieszkałe przez naszych braci.

22. Albowiem od czasu do czasu Pan Bóg „wyprowadzi część domu Izraela według swej woli i upodobania. I oto, Pan pamięta o wszystkich, którzy zostali odłamani; a zatem pamięta także o nas.

23. Niechaj radują się serca wasze, i pamiętajcie, że macie „swobodę, by ^bdziałać zgodnie z własną wolą — możecie „wybrać drogę wiecznej śmierci albo drogę życia wiecznego.

24. Przeto, moi umiłowani bracia, pogódźcie się z wolą Boga, a nie z wolą diabła i wolą ciała; i gdy pojednacie się z Bogiem, pamiętajcie, że tylko w „łascie Boga i dzięki niej zostanieie ^bzbawieni.

25. Przeto niech Bóg wskrzesi was od śmierci mocą zmartwychwstania, a także od wiecznej śmierci mocą „zadośćuczynienia, abyście mogli być przyjęci do wiecznego królestwa Boga,

16e Mat. 12:30.

17a DiP 1:38.

18a Łuk. 13:28–30;

DiP 45:7–30.

b Efez. 3:6.

c Gal. 3:7, 29;

I Nefi 14:1–2;

III Nefi 16:13;

21:6, 22; 30:2;

Abr. 2:9–11.

19a II Nefi 3:2.

20a I Nefi 2:1–4.

b I Nefi 2:20.

ppś Ziemia obiecana.

c I Nefi 18:5–23.

d Iz. 11:10–12.

21a I Nefi 19:15–16; 22:4.

22a I Nefi 22:4.

23a ppś Wolna wola.

b II Nefi 2:16.

c V Mojż. 30:19.

24a ppś Łaska.

b ppś Zbawienie.

25a ppś Zadośćuczynić,

Zadośćuczynienie.

żebyście mogli Go wielbić dzięki boskiej łasce. Amen.

ROZDZIAŁ 11

Jakub widział swego Odkupiciela. Prawo Mojżesza wskazuje na Chrystusa i dowodzi, że On przyjdzie. W okresie lat 559–545 p.n.e.

I „JAKUB powiedział wtedy jeszcze wiele rzeczy mojemu ludowi; jednakże tylko te ^bspisałem, gdyż uważam je za wystarczające.

2. I teraz ja, Nefi, napiszę dalsze słowa „Izajasza, albowiem dusza moja lubuje się w jego słowach. Albowiem przyrównam to, o czym mówił, do mojego ludu, i przekażę to wszystkim moim dzieciom, gdyż naprawdę widział on mego ^bOdkupiciela, tak jak ja Go widziałem.

3. I mój brat, Jakub, także „widział Go, tak jak ja Go widziałem; przekażę więc ich słowa moim dzieciom, aby udowodnić im, że moje słowa są prawdziwe. Albowiem słowami ^btrzech, rzekł Bóg, potwierdzą swoje słowo. Jednak Bóg posyła więcej świadków, i dowodzi wszystkich Swych słów.

4. Oto moja dusza lubuje się w „udowadnianiu mojemu ludowi prawdy o ^bprzyjściu Chrystusa; bowiem w tym celu

zostało dane „prawo Mojżesza; i wszystko, co Bóg dał człowiekowi od początku świata, wskazuje na Chrystusa.

5. I moja dusza lubuje się także w „przymierzach Pana, które zawarł On z naszymi ojcami; zaiste, moja dusza lubuje się w Jego łasce i w Jego sprawiedliwości, i mocy, i miłosierdziu w tym wielkim i wiecznym planie wyzwolenia od śmierci.

6. I moja dusza lubuje się w udowadnianiu mojemu ludowi, że „gdyby Chrystus nie przyszedł, wszyscy ludzie musieliby zginąć.

7. Albowiem jeśli „nie ma Chrystusa, nie ma Boga, a jeśli nie ma Boga, nie ma nas, ponieważ nie nastąpiłoby ^bstworzenie świata. Jednak Bóg istnieje, i jest On Chrystusem, i przyjdzie, gdy wypełni się Jego czas.

8. A teraz napiszę niektóre ze słów Izajasza, aby ci spośród mojego ludu, którzy zobaczą te słowa, mogli podnieść się na ducha i radować się na myśl o wszystkich ludziach. Oto słowa Izajasza, i możecie odnieść je do siebie i do wszystkich ludzi.

ROZDZIAŁ 12

Izajasz widzi świątynię dni ostatnich, zgromadzenie Izraela, sąd

11 1a II Nefi 6:1–10.

b II Nefi 31:1.

2a III Nefi 23:1.

b ppś Odkupiciel.

3a II Nefi 2:3;

Jakub 7:5.

b II Nefi 27:12;

Eter 5:2–4;

DiP 5:11.

4a II Nefi 31:2.

b Jakub 4:5;

Jar. 1:11;

Alma 25:15–16;

Eter 12:19.

c II Nefi 5:10.

5a ppś Przymierze

Abrahamowe.

6a Mos. 3:15.

7a II Nefi 2:13.

b ppś Stworzyć, stworzenie.

i pokój w Milenium. Pyszni i niegodziwi zostaną poniżeni w czasie Drugiego Przyjścia. Por. Ks. Izajasza 2. W okresie lat 559–545 p.n.e.

Słowo, które ^a“widział ^bIzajasz, syn Amoz, dotyczące Judy i Jerozolimy:

2. I stanie się w ostatnich dniach, gdy ^agóra ^bdomu Pana stanie na szczytach ^cgórkich, i będzie wywyższona ponad wzgórza, i wszystkie narody będą tam napływać.

3. I wielu ludzi, zdążając, powie: Chodźcie z nami i pójdźmy na górę Pana, do domu Boga Jakuba! I będzie On nas uczył dróg Swoich, i będziemy ^akroczyć Jego ścieżkami, bo ^bprawo wyjdzie z Syjonu, a słowo Pana z Jerozolimy.

4. I będzie ^asądzić pośród narodów i zgani liczne ludy. I wtedy przekują swe miecze na lemiesz, a swoje włócznie na sierpy. Żaden naród nie podniesie miecza przeciwko narodowi ani nie będą się więcej zaprawiać do wojny.

5. Chodźcie, o domu Jakuba, kroczyć w światłości Pana.

Zaiste, pójdźcie, gdyż wszyscy ^a“zblądziście, obierając niegodziwe drogi.

6. Przeto, o Panie, porzuciłeś Swoj lud, dom Jakuba, bowiem ^a“jest napełniony ze wschodu, i zważa na wróżbiarzy, jak ^bFilistyni, i ^c“zawiera związki z dziećmi cudzoziemców.

7. Na ich ziemi jest również pełno srebra i złota, tak że nie ma końca ich skarbow; na ich ziemi jest również pełno koni, tak że nie ma końca ich wozom.

8. Na ich ziemi jest również pełno ^a“bożków, oddają cześć dziełu swoich rąk, temu, co uczyniły ich palce.

9. I podły człowiek nie składa ^a“pokłonu, a wielki mąż nie korzy się; dlatego nie przebacząj mu.

10. O niegodziwi, wejdźcie między skały i ^a“skryjcie się w prochu, albowiem porazi was strach przed Panem i chwala Jego majestatu.

11. I stanie się, że oczy zarozumiałych ukorzą się, a wyniosłość ludzka będzie upokorzona. Sam tylko Pan będzie wywyższony w owym dniu.

12 1a HEBR. *khazah* oznacza „przewidzieć”. Oznacza, że Izajasz otrzymał przesłanie poprzez wizję od Pana.
b Ks. Izajasza rozdziały 2–14 zostały przytoczone z mosiężnych płyt przez Nefiego w II Ks. Nefiego 12–24; w użytym słownictwie są

różnice, na które należy zwrócić uwagę.

2a Joel 3:22.

PPŚ Syjon.

b PPŚ Świątynia, Dom Pana.

c DiP 49:25.

3a PPŚ Chodźcie, kroczyć z Bogiem.

b HEBR. nauczanie lub doktryna.

PPŚ Ewangelia.

4a II Nefi 21:2–9.

5a II Nefi 28:14;

Mos. 14:6;

Alma 5:37.

6a tzn. jest zapełniony, opatrzony w nauki, obce wierzenia.

Ps. 106:35.

b PPŚ Filistyni.

c HEBR. uściśnąć komus dłoń lub zawrzeć przymierze.

8a PPŚ Bałwochwalstwo.

9a tzn. przed Bogiem;

oddaje cześć bożkom.

10a Alma 12:14.

12. Albowiem wkrótce nastanie „dzień Pana Zastępów nad wszystkimi narodami, zaiste, nad każdym z nich; zaiste, nad ^b pysznymi i zarozumiałymi, i nad każdym, który jest wyniosły; i zostanie on poniżony.

13. Zaiste, i dzień Pana nastanie nad wszystkimi cedrami Libanu, wysokimi i wyniosłymi; i nad wszystkimi dębami Baszanu,

14. I nad wszystkimi wysokimi górami, i nad wszystkimi wzniesieniami, i nad wszystkimi wyniosłymi narodami, i nad każdym ludem,

15. I nad każdą wieżą wysoką, i nad każdym murem warownym;

16. I nad wszystkimi okrętami „morza, i nad wszystkimi okrętami Tarsyzszu, i nad wszystkimi przyjemnymi obrazami.

17. I zarozumiałość ludzka zostanie upokorzona, a wyniosłość będzie poniżona; i jedynie Pan będzie wywyższony w „owym dniu.

18. I bożki całkowicie usunie.

19. I wejdą do jaskiń skalnych i do jam ziemnych, bo strach przed Panem ich ogarnie i chwała Jego majestatu ich porazi, gdy powstanie On, aby strasznie wstrząsnąć ziemią.

20. W owym dniu „rzuci człowiek kretom i nietoperzom swoje bożki ze srebra i swoje bożki ze złota, które sobie zrobił, aby oddawać im cześć;

21. A wejdzie do jaskiń skalnych i do szczelin między opokami, bo strach przed Panem ich ogarnie i majestat Jego chwały ich porazi, kiedy powstanie On, aby strasznie wstrząsnąć ziemią.

22. „Przestańcie polegać na człowieku, którego dech jest w jego nozdrzach; albowiem za cóż jest on uważany?

ROZDZIAŁ 13

Juda i Jerozolima zostaną ukarane za swe nieposłuszeństwo. Pan wstawi się za Swoim ludem i sędzi go. Córy Syjonu przeklęte i dręczone za swą światowość. Por. Ks. Izajasza 3. W okresie lat 559–545 p.n.e.

Oto Pan, Pan Zastępów, pozbawi Jerozolimę i Judę wszelkich zapasów i podpory — wszelkiego rodzaju chleba i całego zapasu wody —

2. Męża potężnego i wojownika, sędziego oraz proroka, roztropnego i starszego,

3. Dowódcę pięćdziesięciu i dostojnika, doradcę i bieglego

12a ppś Drugie Przyjście Jezusa Chrystusa.

b Mal. 3:19;
II Nefi 23:11;
DiP 64:24.

16a Wydanie w języku greckim (Septuaginta) zawiera zdanie, którego nie ma w wydaniu w języku

hebrajskim. Natomiast w wydaniu w języku hebrajskim znajduje się zdanie, którego nie ma w wydaniu w języku greckim; natomiast w II Nefim 12:16 zawarte jest i jedno, i drugie. Ps. 48:8;

Ez. 27:25.

17a tzn. dzień przyjścia Pana w chwale.

20a HEBR. wyrzucić.

22a tzn. zaprzestanie polegania na śmiertelnym człowieku; ma on niewielką moc w porównaniu z mocą Boga. Mojż. 1:10.

w rzemiośle, a także wprawnego mówcę.

4. I dam im dzieci, aby były księżętami, a niemowlęta będą nad nimi panować.

5. I ludzie będą się wzajemnie ciemiężyć, jeden drugiego, i każdy swego bliźniego; dziecko będzie poniewierało starca, a nikczemnik dostojnika.

6. Toteż uchwyci się jeden swego brata w ojcowskim domu i powie: Ty masz ubiory, bądź naszym włodarzem i nie dozwól, aby ta ^aruina wyszła spod twojej ręki.

7. Ten zaś owego dnia przysięgnie: Nie chcę być ^auzdrowicielem, bo w mym domu nie ma ani chleba, ani ubioru. Nie czyńcie mnie włodarzem nad ludem.

8. Bowiem Jerozolima jest w ^aruinie i Juda ^bupada, bo ich język i uczynki są przeciwko Panu, aby urągać Jego oczom pełnym chwały.

9. Widok ich oblicza świadczy przeciw nim i wskazuje na ich grzech, jak grzech ^aSodomy, i nie mogą tego ukryć. Biada ich duszom, gdyż sami zgotowali sobie zło!

10. Powiedzcie prawym, że jest im ^adobrze, gdyż spożywać będą owoc swych czynów.

11. Biada niegodziwym, gdyż zginą; bowiem według czynów swych rąk otrzymają zapłatę!

12. I mój lud — dzieci są jego ciemiężcami, i kobiety nad nim panują. O ludu mój! ^aPrzywódcy twoi cię zwodzą i niszczą drogę, którą kroczysz.

13. Pan powstaje, aby ^awstawić się za Swoim ludem, i stoi, by go sądzić.

14. Pan przychodzi na sąd przeciwko starszym Swojego ludu i jego ^aksiężętom; albowiem wy ^bzniszczyliście ^cwinnicę, a mienie ^dzagrabione ^eubogiemu jest w waszych domach!

15. Co wy sobie myślicie? Rozbijacie mój lud i ciemiężycie oblicza biednych — rzecz Pan Bóg Zastępów.

16. Tak mówi Pan: Ponieważ wynoszą się córki Syjonu i chodzą z wyciągniętą szyją, zuchwale rzucają oczyma, wciąż drepczą ^akrokiem tanecznym, łańcuszkami u nóg podzwaniają,

17. Przeto Pan sprawi, że pokryją się strupem głowy córek Syjonu, i Pan ^aobnaży ich ukryte miejsca.

18. W owym dniu usunie Pan ozdoby łańcuszków u trzewików,

13 6a Iz. 3:6.

7a HEBR. obwiązać (ranę); tzn., nie mogę rozwiązać twoich problemów.

8a Jer. 9:10.

b Treny 1:3.

9a I Mojż. 19:1, 4–7, 24–25.

ppś Zachowania

homoseksualne.

10a V Mojż. 12:28.

12a Iz. 9:15.

13a HEBR. walczyć.

Mich. 6:2;

DiP 45:3–5.

14a HEBR. włodarze lub przywódcy.

b HEBR. strawiony lub spalony.

c Iz. 5:7.

d tzn. przywłaszczony zysk.

e II Nefi 28:12–13.

16a tzn. stawiać małe, szybkie kroki w afektowany sposób.

17a HEBR. ujawnić; wyrażenie to oznacza „okryć ich hańbą”.

i "czepce, i diademy czy półksiężycy,

19. Łańcuszki, bransolety i welonny,

20. Zawoje, i ozdoby nóg, i wstążki, i puzderka na wonności, i kolczyki,

21. Pierścionki i ozdoby nosa,

22. "Modne stroje, i narzutki, i szale, i torebki,

23. I "zwierciadełka, i cienką bieliznę, i chusty, i zasłony.

24. I stanie się, że zamiast słodkiej woni będzie smród, a zamiast pasa — "rozdarcie, zamiast utrefionych włosów — łysina, a zamiast ^bgorsetu — przepasanie włosiennicą, ^cwypalone piętno zamiast krasy.

25. Twoi mężczyźni polegną od miecza, a twoi mocarze na wojnie.

26. Bramy jej lament podniosą i okryją się żałobą; a spustoszona na ziemi usiądzie.

ROZDZIAŁ 14

Syjon i jego córki zostaną odkupieni i oczyszczeni w milenijnym dniu. Por. Ks. Izajasza 4. W okresie lat 559–545 p.n.e.

I w owym dniu siedem kobiet uchwyci się jednego mężczyzny,

mówiąc: Swój chleb będziemy jadły i we własne stroje się ubierały, pozwól nam tylko nosić twoje imię. Zdejmij z nas "hańbę.

2. W dniu tym "latorośl Pana stanie się ozdobą i chwałą, a owoc ziemi wspaniały i urodziwy dla ocalałych spośród Izraela.

3. I stanie się, że ci, którzy pozostali w Syjonie, i którzy się ostali w Jerozolimie, będą nazwani świętymi, każdy, kto zapisany jest pośród żywych w Jerozolimie —

4. "Gdy Pan ^bzmyje brud córek Syjonu i oczyści krew rozlaną w Jerozolimie tchnieniem sądu i tchnieniem ^cpożogi.

5. I Pan stworzy nad każdym miejscem zamieszkania górę Syjon, a nad jej zgromadzeniami "obłok i dym za dnia, w nocy zaś blask płonącego ognia. Nad wszystkimi bowiem chwała Syjonu będzie osłoną.

6. I będzie przybytkiem za dnia dającym cień przed skwarem, ucieczką zaś i "schronienie przed burzą i ulewą.

ROZDZIAŁ 15

Winnica Pana (dom Izraela) zostanie spustoszona, a Jego lud

18a Prawdopodobnie siatka do włosów. Uprawnione władze nie zawsze zgadzają się, co do wymienionych w wersech 18–23 nazw kobiecych ozdób.

22a HEBR. strojne ubranie.

23a tj. przezroczyście

ubranie.

24a HEBR. łachmany.

b tj. szata.

c tj. znakowanie

(oznaka niewolnictwa).

14 1a tzn. piętno bycia nieżonatym, niezamężnym lub bezdzietnym.

2a Iz. 60:21; II Nefi 3:5; Jakub 2:25.

4a tzn. kiedy Pan oczyści ziemię.

b ppś Umyć, umyty, obmycia.

c Mal. 3:2–3; 3:19.

5a II Mojż. 13:21.

6a Iz. 25:4;

DiP 115:6.

zostanie rozproszony. Nieszczęścia ich nawiedzą w ich odstępny i rozproszonym stanie. Pan podniesie sztandar i zgromadzi Izrael. Por. Ks. Izajasza 5. W okresie lat 559–545 p.n.e.

I WTEDY zaśpiewam mojemu ulubieńcowi „pieśń o jego miłości do swojej winnicy. Ulubieniec mój miał winnicę na żyznym wzgórzu.

2. I okopał ją, oczyścił z kamieni i zasadził w niej najszlachetniejszą „winorośl; pośrodku zbudował wieżę i uczynił tam prasę winną. I spodziewał się, że wyda winogrona, lecz ona wydała dziękwinogrona.

3. Teraz więc, o mieszkańcy Jeruzolimy i mężowie judzcy, rozsądźcie, proszę, między mną a moją winnicą.

4. Cóż jeszcze należało uczynić mojej winnicy, czego Ja jej nie uczyniłem? Dlaczego, gdy czekałem na winogrona, wydała dziękwinogrona?

5. Więc dobrze! Powiem wam, co uczynię mojej winnicy: „Zabiorę jej żywopłot, by została zjedzona; zburzę jej mur, by ją strатовano.

6. I uczynię z niej nieużytek; nie będzie się jej przycinać ani

okopywać, a rosnąć na niej będą „ciernie i osty; nakażę również obłokom, by na nią nie spuszczały^b deszczu.

7. Otóż „winnicą Pana Zastępów jest dom Izraela, a mężowie judzcy Jego rozkoszną uprawą. Oczekiwał od nich^b osądu, a oto ucisk, oczekiwał prawości, a oto krzyk.

8. Biada tym, którzy przyłączają „dom do domu, aż nie ma wolnego miejsca, aby^b sami mogli mieszkać w środku kraju!

9. W moich uszach rozległ się głos Pana Zastępów: Zaprawdę, wiele domów opustoszeje, a wielkie i wspaniałe miasta będą bez mieszkańców.

10. Oto dziesięć morgów winnicy wyda jedną „baryłkę, a jeden chomer ziarna wyda jedną efę.

11. Biada tym, którzy od wczesnego ranka „gonią za mocnym trunkiem i trwają w tym aż do nocy i rozpalają się^b winem!

12. I harfa, i lira, i bębenki, i flet, i wino są na ich ucztach; lecz na dzieło Pana nie „zważają, a sprawy Jego rąk nie widzą.

13. Dlatego mój lud popadnie w niewolę przez swą „niewiedzę, a mężowie, co chlubę jego

15 1a tzn. prorok komponuje pieśń lub poetycką przypowieść o winnicy, ukazując Boże miłosierdzie i obojętność Izraela.
2a Jer. 2:21.
5a Ps. 80:13.

6a Iz. 7:23; 32:13.
b Jer. 3:3.
7a ppś Winnica Pana.
b tj. sprawiedliwość.
8a Mich. 2:1–2.
b tzn. pozostawieni, aby mieszkać samotnie. Zamożni ziemianie przejmowali małe

gospodarstwa ludzi biednych.
10a Ez. 45:10–11.
11a Przyp. 23:30–32.
b ppś Słowo Mądrości.
12a Ps. 28:5.
13a Oz. 4:6.
ppś Wiedza.

stanowią, zginą z głodu, a rzesze ich schnąć będą z pragnienia.

14. Dlatego piekło powiększyło się i rozwarło swą paszczę bez miary; i zstąpi weń ich chluba, i ich rzesza, i ich przepych, i ten, kto się weseli.

15. I podły człowiek zostanie poniżony, a potężny mąż ukorzy się, a oczy zarozumiałych będą upokorzone.

16. Lecz Pan Zastępów zostanie wywyższony przez „sąd, a Bóg, który jest święty, zostanie uświęcony w prawości.

17. Wtedy to paść się będą jagnięta według swego obyczaju, a z nieużytków opasłych bogaczy jeść będą przychodnie.

18. Biada tym, którzy ciągną niegodziwość sznurami „próżności, a grzech ^bjakby powrozami wozów;

19. Tym, którzy mówią: „Prę-dziej, niech przyśpieszy Swe dzieło, byśmy je mogli ^bzobaczyć; niech się zbliża i spełnia zamysł Świętego Izraela, abyśmy mogli go poznać!

20. Biada tym, którzy zło „nazywają dobrem, a dobro złem, któ-

rzy stawiają ^bciemność za światło, a światło za ciemność, którzy przedstawiają gorycz jako słodycz, a słodycz jako gorycz!

21. Biada tym, którzy we własnych oczach uchodzą za „mądrych i postrzegają siebie jako roztropnych!

22. Biada tym, którzy dzielni są w picciu wina, i potężnym mężom, którzy mieszają mocne trunki;

23. Tym, co za łapówkę uniewinniają niegodziwego, a „odmawiają prawości prawemu!

24. Przeto jak „ogień pochłania ^bścierń, a płomień pochłania ^cplewy, tak korzeń ich spróchnieje, a kwiecie ich jak pył uleci, bo odrzucili prawo Pana Zastępów i „wzgardzili słowem Świętego Izraela.

25. Dlatego rozpałił się „gniew Pana przeciw Jego ludowi, wyciągnął On rękę i wymierzył mu cios, i wzgórza zadrżały, a ich trupy jak padlina zaległy ulice. Mimo wszystko gniew Jego się nie uśmierzył, a ręka Jego pozostaje nadal wyciągnięta.

26. I wzniesie On „sztandar dla dalekich narodów, i ^bgwizdem

16a ppś Jezus Chrystus — Sędzia.

18a ppś Próżny, próżność.
b tzn. są przywiązani do swoich grzechów, niczym zwierzyna juczna do swego brzemienia.

19a Jer. 17:15.
b tzn. nie uwierzą w Mesjasza, dokąd Go nie zobaczą.

20a Mor. 7:14, 18;

DiP 64:16; 121:16.

b I Jana 1:6.

21a Przyp. 3:5–7;

II Nefi 28:15.

23a tzn. pozbawić go należnych praw.

24a Abd. 1:18;

Mal. 3:19–20;

II Nefi 20:17.

b Joel 2:5;

I Nefi 22:15, 23;

II Nefi 26:4, 6;

DiP 64:23–24; 133:64.

c Łuk. 3:17;

Mos. 7:29–31.

d II Sam. 12:7–9.

25a DiP 63:32;

Mojż. 6:27.

26a ppś Sztandar.

b tj. świstać; tzn. dawać znak na rozpoczęcie zgromadzenia.

Iz. 7:18;

II Nefi 29:2.

przywoła je z krańców ziemi; i oto, śpiesznie i rychło ‘przybędą. Nikt wśród nich nie zazna znużenia ani się nie potknie.

27. Nikt nie drzemie ani nie śpi, nikt nie odpina pasa ze swych łądzwi ani nie ma rozerwanego rzemyka u trzewików.

28. Strzały ich ostre i wszystkie łuki napięte; a kopyta ich koni są jak krzemień, a ich koła jak trąba powietrzna, a ich ryk to jakby ryk lwa.

29. Jak młode ‘lwy zaryczą, zaiste, zaryczą i porwą swe łupy, i umkną, i nikt im ich nie wyrwie.

30. I w ów dzień huk przeciw nim powstanie jakby huk morza; a gdy spojrzą na ziemię, oto ciemność i żałość, i światłość niebios pociemnieje.

ROZDZIAŁ 16

Izajasz widzi Pana. Grzechy Izajasza są przebaczone. Zostaje powołany do prorokowania. Prorokuje o odrzuceniu nauk Chrystusa przez Żydów. Resztką powróci. Por. Ks. Izajasza 6. W okresie lat 559–545 p.n.e.

W ‘ROKU śmierci króla Uzjasza ujrzałem Pana siedzącego na tronie wysokim i wyniosłym, a ^bkraj Jego szaty wypełniał świątynię.

2. Ponad Nim stały ‘serafiny; każdy z nich miał po sześć

skrzydeł; dwoma zasłaniał swe oblicze, dwoma zasłaniał swe nogi, a dwoma latał.

3. I wołał jeden do drugiego tymi słowy: Święty, święty, święty jest Pan Zastępów. Cała ziemia pełna jest Jego chwały.

4. I od głosu tego, który wołał, zadrżały ‘futryny drzwi, a dom ten nappełnił się dymem.

5. Wtedy rzekłem: Biada mi! Jestem ‘zgubiony! Wszak jestem mężem o nieczystych wargach i przebywam wśród ludu o nieczystych wargach, a oczy moje widziały Króla, Pana Zastępów.

6. Wówczas przyleciał do mnie jeden z serafinów, mając w rękę ‘rozżarzony węgiel, który szczypcami wziął z ołtarza.

7. I dotknął nim ust moich, i rzekł: Oto dotknęło to twoich warg, i zmazana jest twa ‘niegodziwość, a grzech twój odpuszczony.

8. I usłyszałem głos Pana mówiący: Kogo mam posłać? Kto by nam poszedł? Tedy powiedziałem: Oto jestem, pošlij mnie.

9. A On rzekł: Idź i mów do tego ludu: Słuchajcie uważnie, lecz nie zrozumieli; patrzcie uważnie, lecz nie dostrzegli.

10. Niech serce tego ludu zarosnie tłuszczem, i dotknij jego uszy głuchotą, a jego oczy ślepotą, aby oczyma nie widział ani

26c PŚ Izrael — Zgro-
madzenie Izraela.

29a III Nefi 21:12–13.

16 1a tzn. ok. 750 r. p.n.e.
b tzn. rąbek jego
szaty lub jej skraj.

2a PŚ Cheruby.

4a HEBR. zatrząsły się
progi w posadach.

5a HEBR. odcięty;
tzn. przytłoczony
świadomością

grzechów swoich
i swego ludu.

6a tzn. znak
oczyszczenia.

7a PŚ Odpuszczenie
grzechów.

uszyma nie „słyszał, ani swym sercem nie rozumiał, aby się nie nawrócił i nie był uzdrowiony.

11. Wtedy rzekłem: Panie, jak długo? I odrzekł: Aż miasta zostaną spustoszone i pozbawione mieszkańców, aż domy będą bezludne, a kraj stanie się całkowicie opustoszały.

12. I „wygna Pan ludzi w strony dalekie, tak że zwiększy się spustoszenie wewnątrz kraju.

13. Jednak pozostanie dziesiąta część, i powrócą, i ponownie zostaną zniszczeni jak terebint czy dąb, których życie pozostaje w pniu, gdy traci liście, tak też w nich „ostaną się święci potomkowie.

ROZDZIAŁ 17

Efraim i Syria prowadzą wojnę przeciw Judzie. Chrystus urodzi się z dziewicy. Por. Ks. Izajasza 7. W okresie lat 559–545 p.n.e.

I STAŁO SIĘ, że za dni króla Judy, Achaza, syna Jotama, syna Uzjasza, wyruszył Resyn, król Syrii, z Pekachem, synem Remaliasza, królem Izraela, przeciw Jerozolimie, aby z nią toczyć wojnę, ale nie mógł jej przemóc.

2. I powiedziano domowi Dawida te słowa: Syria jest sprzyjęta z „Efraimem. Wówczas

zadrżało serce jego i serce jego ludu, jak drżą drzewa w lesie od wichru.

3. Wtedy Pan rzekł do Izajasza: Wyjdź naprzeciw Achaza, ty i twój syn, „Szeariaszub, tam, gdzie kończy się kanał górnej sadzawki, na drogę obok pola foluszniaka.

4. I powiedz mu: Uważaj i bądź spokojny; „nie bój się, niech twoje serce nie słabnie z powodu tych dwóch niedopałków dymiących głowni, z powodu srogiego gniewu Resyna z Syrią i syna Remaliasza.

5. Dlatego że Syria, Efraim i syn Remaliasza uknuli zło przeciwko tobie, mówiąc:

6. Wyruszymy przeciw Judzie i dręczmy ją, i podzielmy ją między siebie, a królem w niej ustanowimy, zaiste, syna Tabala.

7. Tak rzecze Pan Bóg: To się nie stanie ani tak nie będzie.

8. Bo głową Syrii jest Damaszek, a głową Damaszku Resyn, i w przeciągu sześćdziesięciu pięciu lat zniszczony Efraim przestanie być narodem.

9. I głową Efraima jest Samaria, a głową Samarii syn Remaliasza. Jeśli „nie uwierzycie, z pewnością nie zostanieie ustanowieni.

10. I znowu Pan przemówił do Achaza tymi słowy:

10a Mat. 13:14–15.

12a II Król. 17:18, 20.

13a tzn. podobnie jak drzewo — chociaż jego liście zostały rozproszone, to życie i zdolność wydawania

nasion pozostają w jego wnętrzu.

17 2a tzn. cały północny Izrael był zwany imieniem Efraima, który był głównym północnym

plemieniem.

3a HEBR. resztką powróci.

4a tzn. nie obawiaj się ataku; tym dwóm królom nie pozostało wiele ognia.

9a II Kron. 20:20.

11. Proś dla siebie o „znak od Pana, Twego Boga, czy to w głębinach, czy to wysoko w przestworzach.

12. Ale Achaz odpowiedział: Nie będę prosił ani nie będę „kusił Pana.

13. I rzekł: Słuchajcie przeto, o domu Dawida: Czyż mało wam tego, że nużycie ludzi, to jeszcze mojego Boga nużycie?

14. Dlatego Pan sam da wam znak: Oto „panna pocznie i porodzi Syna, i nazwie Go imieniem ^bImmanuel.

15. Masło i miód spożywać będzie, aby umiał odrzucać zło, i wybierać dobro.

16. Albowiem zanim „dziecię będzie umiało odrzucać zło i wybierać dobro, kraina, której nienawidzisz, zostanie porzucona przez ^bdwóch jej króli.

17. Pan „sprowadzi na ciebie i na twój lud, i na dom twego ojca dni, jakich nie było od chwili, gdy ^bEfraim odpadł od Judy — przez króla Asyrii.

18. I stanie się w owym dniu, że Pan „psyknie na muchę, która jest na krańcach Egiptu, i na pszczołę, która jest w ziemi asyryjskiej.

19. I przybędą, i wszystkie usiądą w jarach rzecznych

i w rozpadlinach skalnych, i na wszystkich krzakach ciernistych, i na wszystkich krzewach.

20. W owym dniu Pan „ogoli brzytwą wynajętą przez nich za rzeką, ręką ^bkróla Asyrii, głowę i włosy na nogach; a także brodę usunie.

21. I stanie się, że w owym dniu człowiek będzie „hodował jedną jałówkę i dwie owce,

22. I stanie się, że dzięki obfitemu udojowi mleka będzie jadł masło; zaprawdę, masło i miód jeść będzie każdy pozostały w kraju.

23. I stanie się w owym dniu, że każde miejsce, w którym było tysiąc szczepów winnych, wartości tysiąca „srebrników, zarośnie cierniem i ostem.

24. Ze strzałami i z łukiem docierać tam będą, bo cały kraj porośnie cierniem i ostem.

25. I na wszystkie pola na wzgórzach, gdzie się kopało motyką, nie będzie się wchodzić z obawy przed cierniem i ostem; staną się wygonem dla wołów i będą deptane przez „mniejsze zwierzęta.

ROZDZIAŁ 18

Chrystus będzie kamieniem potknięcia i skałą obrazy. Szukaj Pana,

11a ppś Znak.

12a tzn. przetestować, wypróbować lub sprawdzić.

14a ppś Dziewica.

^b HEBR. Bóg jest z nami.
ppś Immanuel.

16a II Nefi 18:4.

^b II Król. 15:30; 16:9.

17a II Kron. 28:19–21.

^b I Król. 12:16–19.

18a tj. syczeć; tzn. sygnalizować, zwoływać.
Iz. 5:26.

20a tzn. ziemię spustoszy

obcy najeżdźca.

^b II Król. 16:5–9.

21a tzn. pozostanie tylko niewielu ocalonych, którzy zapewnią sobie byt.

23a tj. sztuk srebra.

25a HEBR. owce lub kozły.

a nie wróżbitów. Zwróć się do prawa i do świadectwa w celu uzyskania przewodnictwa. Por. Ks. Izajasza 8. W okresie lat 559–545 p.n.e.

PONADTO słowo Pana, które powiedział do mnie: Weź sobie wielki zwój i napisz na nim piórem ludzi o ^aMahe Szalal-Chasz Baz.

2. I powołałem wiarygodnych ^aświadców, aby to spisali: kapłana Uriasza i Zachariasza, syna Jeberechiasza.

3. I zbliżyłem się też do ^aprorokini; i ona poczęła i porodziła syna. Następnie rzekł Pan do mnie: Nazwij go imieniem Mahe Szalal-Chasz Baz.

4. Gdyż ^azanim ^bdziecię nauczy się wołać: Mój ojciec i moja matka, bogactwa Damaszku i ^cłupy Samarii będą wywiezione przez króla Asyrii.

5. Ponownie Pan przemówił do mnie tymi słowy:

6. Ponieważ lud ten wzgardził wodami ^aSyloe, co płyną łagodnie, i raduje się ^bResynem i synem Remaliasza;

7. Dlatego Pan sprowadzi ^anań wody rzeki, gwałtowne i obfite, na samego króla asyryjskiego

i całą jego chwałę; i wystąpi ze wszystkich swoich koryt, i wyjeje ze wszystkich swoich brzegów.

8. I wędrze się ^aon do Judy; załaje i zatopi, aż do szyi dosięgnie; a rozpostarte jego skrzydła pokryją na całą szerokość twój kraj, o ^bImmanuelu!

9. ^aZbierzcie się, o ludy, a zostaniecie rozbite na części. Nadstawcie ucha, wszyscy z dalekich krajów; przepaszcie się, a zostaniecie rozbici na części; przepaszcie się, a zostaniecie rozbici na części.

10. Naradźcie się, a wasz plan zostanie udaremniiony. Przemawiajcie, a to się nie stanie, ^aalbowiem Bóg jest z nami.

11. Tak bowiem przemawiał do mnie Pan, jakby mocną ręką, i zabronił mi iść drogą tego ludu, mówiąc:

12. Nie nazywajcie ^asprzysiężeniem wszystkiego, co lud ten nazywa sprzysiężeniem; ani nie lękajcie się, czego on się lęka, ani się nie bójcie.

13. Tylko Pana Zastępów za Świętego miejcie; ^aniech On będzie waszą bojaźnią i niech On będzie waszym lękiem.

18 1a HEBR. aby przyśpieszyć zniszczenie, pogania zdobycz
2a PPŚ Świadek, świadectwo.
3a tzn. jego żona.
4a Iz. 8:4.
b II Nefi 17:16.
c II Król. 15:29.
6a I Mojż. 49:10;

Tłum. J.S. I Mojż. 50:24 (Aneks).
b Iz. 7:1.
7a tzn. najpierw na północny Izrael.
8a tzn. Asyria wędrze się do Judy.
b PPŚ Immanuel.
9a tzn. zawrzyjcie sojusz.
10a tzn. Juda (ziemia Immanuela) zostanie

oszczędzona. Ps. 46:8.
12a tzn. Juda nie powinna polegać na tajemnych spiskach z innymi w kwestii bezpieczeństwa.
13a tzn. bądź pełen czci i pokory przed Bogiem.

14. Będzie On niczym „sanctuarium, ale też ^bkamieniem potknięcia i skałą obrazy dla obydwu domów Izraela, pułapką i sidłem dla mieszkańców Jeruzolimy.

15. I wielu z nich się „potknie, i upadną, i potłuką się, i będą usi-dleni, i pojmani.

16. Zabezpiecz świadectwo, za-pieczetuj „prawo wśród moich uczniów.

17. Będę czekał na Pana, który „ukrywa Swe oblicze przed do-mem Jakuba, i będę Go poszu-kiwał.

18. Oto ja i dzieci, które mi dał Pan, jesteście „znakami i cudami w Izraelu od Pana Zastępów, co mieszka na górze Syjon.

19. I gdy powiedzą wam: Radź-cie się „wywoływaczy duchów i ^bwróźbitów, którzy szepczą i mruczą — czyż lud ^cnie powin-nien się radzić Swego Boga, gdy żyjący pragną usłyszeć ^dod zmar-łych?

20. Co do prawa i świadectwa; i jeśli nie będą „oni mówić we-dług tego słowa, to dlatego że nie ma w nich światła.

21. I będą „oni doznawać trudów, będąc uciśnieni i wygłodzeni;

i stanie się, że kiedy zaznają głodu, wpadną we wściekłość, i zaczną przeklinać swego króla i Swego Boga, i podniosą oczy w górę.

22. I popatrzą na ziemię: a oto utrapienie i ciemność, mrok udręki, i będą zepchnięci w ciem-ność.

ROZDZIAŁ 19

Izajasz mówi w duchu mesjańskim. Lud w ciemnościach ujrzy wielką światłość. Dziecię nam się narodzi. Będzie On Księciem Pokoju i bę-dzie panował na tronie Dawida. Por. Ks. Izajasza 9. W okresie lat 559–545 p.n.e.

JEDNAKŻE mrok nie będzie taki, jak w dawnych czasach podczas jej utrapienia, gdy udręczył On najpierw lekko „ziemię zebuloń-ską i ziemię naftalską, a później znacznie srożej ziemię nad Morzem Czerwonym, za Jordanem, w Galilei innych narodów.

2. Lud, który chodzi w „ciemno-ści, ujrzal światłość wielką; nad tymi, którzy mieszkają w krainie cienia śmierci, zajaśnieje światło.

3. Rozmnożyłeś naród, „zwięk-szyłeś radość. Radują się przed

14a Ez. 11:15–21.

b I Piotra 2:4–8;
Jakub 4:14–15.

15a Mat. 21:42–44.

16a HEBR. nauczanie lub doktryna.
PPŚ Ewangelia.

17a Iz. 54:8.

18a tzn. imiona Izajasza i jego synów oznaczają „Jehowa zbawia”, „Resztką powróci”

i „Aby przyspieszyć zniszczenie, pogania zdobyć.”

II Nefi 17:3; 18:3.

19a III Mojż. 20:6.

b tzn. czarownicy, wróżbiarze.

c I Sam. 28:6–20.

d tj. w zastępstwie za.

20a tzn. medium spirytystyczne (także w wersetach 21–22).

21a tzn. Izrael zostanie wzięty do niewoli, ponieważ nie zważał [na Pana].

19 1a Mat. 4:12–16.

2a „Mrok” i „ciemność” to odstępstwo i niewola, a „światłość wielka” to Chrystus.

3a Iz. 9:2.

Tobą, jak się radują w żniwa i jak się weselą przy podziale łupu.

4. Bo złamałeś jego ciężkie jarzmo, drążek na jego ramieniu i kij jego ciemięcy.

5. Bo każda bitwa wojownika jest zmacona hałasem i szatami zbroczonymi krwią; ale pójdą na spalenie i zostaną strawione przez ogień.

6. Albowiem "Dziecię nam się narodziło, Syn jest nam dany; i ^brząd spocznie na Jego ramieniu; i nazwany będzie imieniem: Cudowny, Doradca, "Bóg Potężny, "Odwieczny Ojciec, Księżę "Pokoju.

7. Rozkwitu Jego "rządów i pokoju nie ^bbędzie końca na tronie Dawida i nad Jego królestwem, które On utwierdzi i ustanowi sądem i sprawiedliwością, odtąd i na wieki. Żarliwość Pana Zastępów tego dokona.

8. Pan zesłał słowo do Jakuba, a ono spadło na "Izraela.

9. I pozna je cały lud, sam Efraim i mieszkańcy Samarii, w pysze i w bucie swego serca mówiący:

10. Cegły runęły — wybudujemy z kamienia ciosanego; sykomory wycięto — cedrami je zastąpimy.

11. Oto Pan pobudzi na niego przeciwników "Resyna i nieprzyjaciół jego zjednoczy;

12. Syryjczyków od przodu, a Filistynów od tyłu, i "pożrą oni Izrael całą paszczą. Mimo tego wszystkiego nie ustał ^bgniew Jego, a ręka Jego nadal jest wyciągnięta.

13. Albowiem naród "nie zwraca się do Tego, który go chłoscze, ani nie szuka Pana Zastępów.

14. Dlatego Pan odetnie Izraelowi głowę i ogon, gałąź i trzcinę w jednym dniu.

15. Starszyzna — to głowa, a prorok nauczający kłamstwa — to ogon.

16. Przywódcy tego ludu stali się zwodzicielami, a prowadzeni przez nich zostaną zniszczeni.

17. Dlatego Pan nie będzie radował się z ich młodych mężczyzn ani nie będzie miał "miłosierdzia dla ich sierot i wdów, bo wszyscy czynią zło i są obłudni, a każde usta mówią ^bniedorzeczności. Mimo to nie ustał gniew Jego, a "ręka Jego nadal jest wyciągnięta.

18. Gdyż niegodziwość rozgorzeje jak pożar; pożera cierń i oset, i zapala gęstwinę leśną, tak że kłębi się w górę słup dymu.

19. Od gniewu Pana Zastępów pociemnieje ziemia i lud pastwą ognia się stanie. "Nikt nie oszczędzi brata swego.

20. I porywa to, co z prawej

6a Iz. 7:14;

Łuk. 2:11.

b Mat. 28:18.

c Tyt. 2:13–14.

d Alma 11:38–39, 44.

e Jan 14:27.

7a PpŚ Rząd.

b Dan. 2:44.

8a tzn. słowa proroczego przesłania

(w wersetych 8–21)

były ostrzeżeniem dla dziesięciu

północnych plemion zwanych Izraelem.

11a II Król. 16:5–9.

12a II Król. 17:6, 18.

b Iz. 5:25; 10:4.

13a Am. 4:6–12.

17a PpŚ Miłosierny, miłosierdzie.

b II Nefi 9:28–29.

c Jakub 5:47; 6:4.

19a Mich. 7:2–6.

strony, ale nadal będzie głodny; “pożera to, co z lewej strony, lecz nie jest syty. Każdy pożera ciało swojego ramienia —

21. “Manasses ^bEfraima, a Efraim Manasses; obaj będą razem przeciw ‘Judzie. Mimo to nie ustał gniew Jego, a ręka Jego nadal jest wyciągnięta.

ROZDZIAŁ 20

Zagłada Asyrii na podobieństwo zagłady niegodziwych podczas Drugiego Przyjścia. Niewielu ostanie się po ponownym przyjściu Pana. Resztką Jakuba powróci w owym dniu. Por. Ks. Izajasza 10. W okresie lat 559–545 p.n.e.

BIADA tym, którzy wydają nieprawde dekrety i którzy rozpisują ustawy ucisku,

2. Aby potrzebujących odepchnąć od “sądu, by pozbawić prawa ubogich ludu mojego, by ^bwdowy stały się ich łupem i by mogli ograbić sieroty!

3. I co zrobicie w dzień “nawiedzenia, kiedy spustoszenie nadejdzie z daleka? Do kogo się uciekniecie po pomoc, i gdzie zostawicie swą chwałę?

4. Beze mnie skulą się pomiędzy jeńcami i padną wśród pomordowanych. Mimo to Jego gniew nie ustał, a Jego ręka nadal jest wyciągnięta.

5. Och, ten Asyryjczyk, różga mego gniewu i bicz w ich rękę to “ich oburzenie.

6. Poślę go “przeciw narodowi obłudnemu i przeciwko ludowi mojego gniewu powołam go, aby brał łup i grabił, i podeptał ich jak błoto na ulicach.

7. Lecz on tak nie sądzi, a serce jego tak nie myśli; pragnieniem jego serca jest zniszczyć i odciąć niemało narodów.

8. Albowiem mówi: Czyż moi książęta nie są królami?

9. Czyż Kalno nie jest jak Karkemis? Czyż Hamat nie jest jak Arpad? Czyż Samaria nie jest jak Damaszek?

10. Jak “moja ręka założyła królestwa bożków, których ryte posągi były liczniejsze niż jerozolimskie i samaryjskie,

11. I jak postąpiłem z Samarią i jej bożkami, czyż nie tak postąpię z Jerozolimą i jej posągami?

12. Zatem stanie się, że gdy Pan dokona całego Swego dzieła na górze Syjonu i w Jerozolimie, ukarze “owoc butnego serca króla ^bAsyrii i chełpliwą wyniosłość jego oczu.

13. Mówił “on bowiem: Jam tego dokonał potęgą swej ręki i własną mądrością, bo jestem rozumny. Przesunąłem granice narodów i rozgraбіłem ich skarby, a mieszkańców powaliłem jak mocz.

20a V Mojż. 28:53–57.

21a ppś Manasses.

b ppś Efraim.

c ppś Juda (syn Jakuba).

20 2a tj. sprawiedliwość.

b ppś Wdowa.

3a tzn. kara.

5a Iz. 10:5.

6a tzn. przeciw Izraelowi.

10a tzn. ręka króla Asyrii

(wersety 10–11).

12a tzn. przechwalający

się pyszni ludzie.

b Sof. 2:13.

13a tzn. król Asyrii
(wersety 13–14).

14. I ręka moja odkryła jakby gniazdo bogactwa narodów. A jak zbierają porzucone jajka, tak ja zgromadziłem całą ziemię; i nikt nawet skrzydłem nie poruszył, ani nie otworzył dzioba, ani nie pisał.

15. “Czyż chełpi się ^bsiekiera wobec tego, który nią rąbie? Czyż się wynosi piła ponad tego, który nią piłuje? Jak gdyby różga chciała razić tego, który ją podnosi lub jak gdyby kij chciał się podnieść, jakby nie był z drewna.

16. Przeto Pan, Pan Zastępów, ześle wycieńczenie na jego opasłych. A “jego chwała rozpali płomień, niczym płomień ognia.

17. Światłość Izraela stanie się ogniem, a Święty Bóg — płomieniem, który pożre i pochłonie jego osty i ciernie w jednym dniu.

18. I wspaniałość jego lasu i żywej roli “zniweczy doszczętnie, zarówno duszę, jak i ciało; i będą jak niosący chorągiew, który mdleje.

19. I “pozostałych drzew jego lasu będzie tak niewiele, że dziecko będzie mogło je spisać.

20. I stanie się w “owym dniu,

że resztką Izraela i ocaleni z ^bdomu Jakuba już nie będą “opierać się na tym, który ich poraził, lecz zaprawdę, opierać się będą na Panu, Świętym Izraela.

21. “Resztką powróci, zaiste, sama resztką Jakuba powróci do Boga potężnego.

22. Bo choćby lud twój, Izraelu, był jak piasek morza, jednak resztką ich powróci. Postanowiona “zagłada ^brozleje się prawością.

23. Pan Bóg Zastępów “dokona zagłady na całej ziemi.

24. Dlatego, tak rzecze Pan Bóg Zastępów: O ludu mój, który zamieszkujesz Syjon, nie lękaj się Asyryjczyka, który cię różgą uderza, i kij swój na ciebie podnosi “na wzór Egiptu.

25. Bo króciutka jeszcze chwila i ustanie oburzenie, a gniew mój obróci się ku ich zagładzie.

26. I Pan Zastępów bicz nad nim wzniesie, jak wtedy, gdy poraził “Midiańczyków przy skale Oreba, i wzniosł Swą różgę, jak niegdyś nad Egiptem.

27. I stanie się w owym dniu, że jego “brzemie zostanie zdjęte z twych ramion i zrzucone będzie

15a Wszystkie metafory w tym wersecie sprowadzają się do jednego pytania: Czy człowiekowi (np. królowi Asyryjskiemu) może powieść się w walce toczonej przeciw Bogu?
b tzn. Czy królowi może powieść się w walce toczonej przeciw Bogu?

16a tzn. król Asyrii (także w wersetach 17–19).

18a tzn. Asyria całkowicie zniknie.

19a tzn. resztką asyryjskiej armii.

20a tzn. w dniach ostatnich.

b Am. 9:8–9.

c tzn. polegać na kimś.

21a Iz. 11:11–12.

22a DiP 63:34.

prŚ Świat — Koniec

świata.

b tzn. nawet, kiedy spadnie kara, całkowicie jest miłosierdzie.

23a tzn. spowodować orzeczone zniszczenie.

24a tzn. jak to wcześniej czynili Egipcjanie. II Mojż. 1:13–14.

26a I Mojż. 25:1–2; Sędz. 7:25.

27a Iz. 14:25.

jego jarzmo z twego karku, i jarzmo będzie zniweczone dzięki ^bnamaszczeniu.

28. Oto przybywa ^aon do Ajjat, przechodzi przez Migron, w Michmas zostawia swój tabor.

29. Przechodzą przez wąwóz, nocują w Geba; Rama się boi; Gibe Saulowa ucieka.

30. Wznies swój głos, córko Gallim; niech usłyszysz Laisz, o biedny Anatot!

31. Madmena umyka; mieszkańcy Gebim zbierają się do ucieczki.

32. Tego dnia jeszcze zatrzyma się w Nob; grozi ręką górze córki Syjonu, wzgórz Jeruzolimy.

33. Oto Pan, Pan Zastępów, koronę drzew odetnie gwałtownie; i wznoszące się ^awysoko zostaną ścięte, i wyniosłe ku ziemi pochylone.

34. I wytnie gęstwiny lasów żelazem, i Liban padnie ścięty przez potężnego.

ROZDZIAŁ 21

Pień Isajego (Chrystus) będzie sądził w prawości. W Milenium wiedza Boża napęłni ziemię. Pan podniesie sztandar i zgromadzi

Izrael. Por. Ks. Izajasza 11. W okresie lat 559–545 p.n.e.

I ^aRÓZDŻKA z ^bpnia ^aIsajego wyrośnie, pęd z jego korzenia wypuści się.

2. I spocznie na Nim ^aDuch Pana, duch mądrości i rozumu, duch rady i mocy, duch poznania i bojaźni Pana.

3. I da Jemu zrozumienie w bojaźni Pana; i nie będzie On ^asądził według tego, co oczy widzą, ani ganił według tego, co uszy postyszą.

4. W ^aprawości będzie sądził biednych, i będzie słusznie ^bganił, ujmując się za ^ałagodnymi ziemi. Różgą ust swoich porazi ziemię, a tchnieniem warg swoich zabije niegodziwych.

5. I prawością opasze Swe lędźwie, a wiernością — Swe ^anerki.

6. Wtedy wilk będzie przebywał z jagnięciem, lampart legnie obok koźlęcia, a cielę razem z lwem młodym i zwierzęciem tucznym paść się będą; a małe dziecko prowadzić je będzie.

7. I krowa z niedźwiedzicą paść się będą, młode ich razem legną; a lew jak wół jeść będzie słomę.

27 *b* ppś Pomazaniec.

28 *a* tzn. śledzenie postępu asyryjskich armii zmierzających ku Jeruzolimie, a następnie (w wersetach 33–34) obrazowy opis działań Pana wymierzonych przeciwko nim.

33 *a* Hel. 4:12–13.

21 1 *a* DiP 113:3–4.

b DiP 113:1–2.

c Isaj był ojcem Dawida; odniesienie do królewskiej dawidowej linii pochodzenia, z której ma wywodzić się Jezus. Mich. 5:1; Hebr. 7:14.

ppś Isaj.

2 *a* Iz. 61:1–3.

3 *a* Jan 7:24.

4 *a* Ps. 72:2–4;

Mos. 29:12.

b HEBR. decydować.

c ppś Łagodny, łagodność.

5 *a* tj. talie.

8. I niemowlę bawić się będzie przy kryjówce ^ażmii, a dziecko włoży swą rączkę do legowiska węża.

9. Krzywdy ^aani zniszczenia dokonywać nie będą na całej świętej mej górze, bo jak wody wypełniają morze, tak ^bwiedza o Panu napelni ziemię.

10. I ^atego dnia ^bkorzeń Isajego stać będzie jako sztandar ludów. To jego ^cludzie innych wyznań poszukiwać będą, a miejsce pobytu jego będzie pełne chwały.

11. I stanie się, że w owym dniu Pan podniesie po raz ^adrugą rękę, aby odzyskać ocalałą resztkę swego ludu z Asyrii i z Egiptu, i z Patros, i z Kusz, i z Elamu, i z Synearu, i z Hamatu, i z wysp morza.

12. I ^asztandar podniesie narodom, i zbierze ^bwygnańców Izraela, i ^czgrupuje z czterech krańców świata rozproszonych z Judy.

13. Wówczas ustanie ^azazdrość Efraima, a przeciwnicy Judy zostaną odcięci. ^bEfraim nie będzie zazdrościł ^cJudzie, a Juda nie będzie nękać Efraima.

14. ^aNapadną na zachodzie na grzbiet Filistynów, wspólnie mieszkańcy Wschodu splądrują. Edom i Moab popadną w ich ręce, a dzieci Ammona będą im posłuszne.

15. Pan całkowicie ^azniszczy zatokę Morza Egipskiego i gwałtownym Swoim tchnieniem potrząśnie ręką nad rzeką i rozdzieli ją na siedem strumieni, tak iż w sandałach będzie się je przechodzić.

16. I będzie tam ^adroga dla resztki Jego ludu, która ocaleje z Asyrii, podobnie jak było to dane Izraelowi w dniu jego wyjścia z ziemi egipskiej.

ROZDZIAŁ 22

W milenijnym dniu wszyscy będą chwalić Pana. Będzie On mieszkał pośród nich. Por. Ks. Izajasza 12. W okresie lat 559–545 p.n.e.

I POWIESZ w owym dniu: Będę Cię wychwalał, o Panie; chociaż rozgniewałeś się na mnie, Twój gniew ustał i pocieszyłeś mnie.

2. Oto Bóg jest zbawieniem moim; ^azaufam i nie będę się

8a niewielki jadowity gad występujący w Egipcie.

9a Iz. 2:4.
ppś Milenium.

b DiP 101:32–33; 130:9.

10a tzn. dni ostatnie.
J.S. — Hist. 1:40.

b Rzym. 15:12;
DiP 113:5–6.

c DiP 45:9–10.

11a II Nefi 6:14; 25:17; 29:1.

12a ppś Sztandar.

b III Nefi 15:15; 16:1–4.

c Neh. 1:9;
I Nefi 22:10–12;
DiP 45:24–25.

ppś Izrael —
Zgromadzenie Izraela.
13a Jer. 3:18.

b Plemiona, którym przewodzili Juda i Efraim, historycznie rzecz biorąc, były przeciwnikami (po wydarzeniach opisanych w I Król. 12:16–20). W dniach

ostatnich wrogosc ta zostanie uleczone.

Ez. 37:16–22.
ppś Zazdrość.

c ppś Juda (syn Jakuba).

14a tzn. atak na zachodnie zbocza, które były na terytorium Filistynów.

15a Zach. 10:11.

16a Iz. 35:8;

DiP 133:27.

22 2a Mos. 4:6; Hel. 12:1.

łękał, gdyż Pan ^bJEHOWA jest mocą moją i pieśnią moją; On stał się moim zbawieniem.

3. Z radością więc czerpać będziecie „wodę ze studni zbawienia.

4. I powiecie w owym dniu: „chwalcie Pana, wzywajcie Jego imienia; Jego dzieła rozślawiacie pośród ludów, głóście, że wywyższone jest Jego imię!

5. „Śpiewajcie Panu, bo dokonał wspaniałych rzeczy; to jest wiadome na całej ziemi.

6. „Wołaj i wznos okrzyki, mieszkańcze Syjonu, bo wielki jest pośród was Święty Izraela.

ROZDZIAŁ 23

Zagłada Babilonu na podobieństwo zniszczenia podczas Drugiego Przyjścia. Będzie to dzień gniewu i zemsty. Babilon (świat) upadnie na zawsze. Por. Ks. Izajasza 13. W okresie lat 559–545 p.n.e.

„WYROK na ^bBabilon, który ujrzał Izajasz, syn Amoza.

2. Na wysokiej górze zatknijcie „chorągiew, podnieście na nich głos; ^bmachajcie ręką, by weszli w bramy wielmożów.

3. Dałem rozkaz moim „poświę-

conym; zwołałem także moich potężnych, bo mój gniew nie jest przeciwko tym, którzy radują się z mej wspaniałości.

4. Gwar tłumy na górach niczym licznego ludu, wrzawa „królestw i ^bzgrupowanych narodów; Pan Zastępów dokonuje przeglądu zastępów bojowych.

5. Przychodzą z dalekiej krajiny, z krańców nieba, zaiste, to Pan i narzędzia Jego gniewu, aby zniszczyć całą ziemię.

6. Zawodźcie, bo bliski jest dzień Pana; nadchodzi jako zagłada od Wszchemocnego.

7. Przeto wszystkie ręce zdrętwieją, stopnieje każde serce ludzkie.

8. I będą przerażeni; ogarną ich męki i boleści; jeden na drugiego będzie patrzył z zaskoczeniem; oblicza ich będą niczym płomień.

9. Oto nadchodzi dzień Pana, okrutny ze wzburzeniem i srogim gniewem, aby pozostawić ziemię spustoszoną, i „zglądzić z niej grzeszników.

10. Oto gwiazdy niebieskie i ich gwiazdozbiory nie będą jaśniały swym światłem, „słońce się zaćmi od samego wschodu,

2b II Mojż. 15:2;

Ps. 83:19.

ppś Jehowa.

3a ppś Woda żywa.

4a ppś Wdzięczny, podziękowania, dziękczynienie.

5a DiP 136:28.

6a Iz. 54:1;

Sof. 3:14.

23 1a tzn. przesłanie zwiastujące zgubę.

b Historyczne

zniszczenie

niegodziwego

Babilonu zostało

przepowiedziane

w Iz. 13 oraz 14

i symbolizuje

ostateczne zniszczenie

całego niegodziwego

świata.

DiP 133:5, 7, 14.

ppś Babel, Babilon.

2a tj. sztandar.

ppś Sztandar.

b tzn. pomachać

ręką, dać znak.

3a tzn. święci.

4a Zach. 14:2–3.

b Zach. 12:3.

9a ppś Ziemia —

Oczyszczenie ziemi.

10a ppś Świat —

Koniec świata.

a księżyc nie błysnie swym światłem.

11. I "ukarzę świat za jego zło, a niegodziwych za ich niegodziwość; położę kres pysze ^bzuchwałych, a wyniosłość okrutników poniżę.

12. Uczynię ^aczłowieka cenniejszym niż najczystsze złoto; zaiste, człowiek będzie cenniejszy niż złoto Ofiru.

13. Dlatego sprawię, że niebiosa zadrżą, a ziemia ^aruszy się ze swojego miejsca na skutek oburzenia Pana Zastępów w dniu Jego srogiego gniewu.

14. I stanie się, że jak ^aścigana sarna i jak owca, której nikt nie przygarnia; każdy zawróci się do swego ludu i ucieknie do swego kraju.

15. Każdy pyszny zostanie przebity; zaiste, i każdy, kto należy do niegodziwych, zginie od miecza.

16. Dzieci ich zostaną rozerwane na strzępy na ich oczach, ich domy splądrowane, a żony zgwałcone.

17. Oto pobudzę przeciw nim Medów, którzy o srebro nie dbają i w złocie się nie lubują.

18. Ich łuki rozerwą także młodych mężczyzn na strzępy. I nad owocem łona matki nie zlitują się; ich oko nie oszczędzi dzieci.

19. I Babilon, chwała królestw, "piękno chluby Chaldejczyków, stanie się jak ^bSodoma i Gomora, gdy je Bóg zniszczył.

20. Z pokolenia na pokolenie nie będzie nigdy więcej zamieszany ani ^azaludniony. Nie rozbije tam Arab namiotu ani też pastyrze tam trzód nie powiodą.

21. Tam ^adzikie zwierzęta puystynne mieć będą swe leże; i domy zapełnią ponure stworzenia; i sowy się w nich zagnieżdżą, a ^bsatyry będą tam harcować.

22. I dzikie zwierzęta z wysp wyc będą w opustoszałych ^adomach, a ^bsmoki we wspaniałych pałacach; i bliski już jest jego czas, i jego dni nie będą przedłużone. Oto zniszczę go gwałtownie, gdyż będę miłosierny dla mojego ludu, lecz niegodziwi zginą.

ROZDZIAŁ 24

Izrael zostanie zgromadzony i będzie cieszyć się odpoczynkiem podczas Milenium. Lucyfer wypędzony z nieba z powodu buntu. Izrael zatriumfuje nad Babilonem (światem). Por. Ks. Izajasza 14. W okresie lat 559–545 p.n.e.

JAKUBOWI zaś Pan okaże Swe miłosierdzie i znowu ^awyberze Izraela, i osadzi ich we własnej

11a Mal. 3:19.

b DiP 64:24.

12a Iz. 4:1–4.

13a ppś Ziemia —

Ostateczny stan ziemi.

14a tj. łowna zwierzyna płowa.

19a tzn. daremność.

b I Mojż. 19:24–25;

V Mojż. 29:22;

II Nefi 13:9.

20a Jer. 50:3, 39–40.

21a Iz. 34:14–15.

b HEBR. kozły lub

demony.

22a HEBR. pałace.

b HEBR. (być może)

szakale lub

dzikie psy.

24 1a Zach. 1:17.

ziemi. I ^bcudzoziemcy przyłą-
czą się do nich i będą trwać przy
domu Jakuba.

2. "I przyjmą ich ludy, i za-
prowadzą na ich miejsce; za-
iste, z daleka, nawet z krańców
świata; i powrócą na swe ^bziemie
obiecane. I dom Izraela weźmie
ich sobie w posiadanie, a zie-
mia Pana będzie dla sług i ^csłu-
żących; i będą mieli w niewoli
tych, którzy ich w niewoli trzy-
mali; i będą panowali nad swo-
imi ciemieczami.

3. I stanie się w owym dniu,
że Pan da ci ^aodpoczynek
od twych cierpień i bojaźni,
i ciężkiej niewoli, którą cię przy-
tłoczono, abys służył.

4. I stanie się w owym dniu,
że powtarzać będziesz to przy-
słowie przeciwko królowi ^aba-
bilońskiemu, i powiesz: Jakże
nadszedł kres ciemieczcy! Jak zgi-
nęło złote miasto!

5. Połamał Pan łaskę niegodzi-
wych i berła włodarzy.

6. On, który w złości smagał
narody nieustannymi ciosami,
który rządził narodami w gniewie,
jest prześladowany, i nikt nie
powstrzymuje.

7. Cały świat odpoczywa i jest
spokój; rozbrzmiali ^aśpiewem.

8. Nawet cyprysy i cedry libań-
skie cieszą się i mówią: Odkąd
powalony ^ależysz, drwale nie
wychodzą, aby nas wycinać.

9. ^aPiekło poniżej poruszyło się
na twe przybycie; dla ciebie pod-
burzyło ^bzmarłych, wszystkich
władców ziemi; kazało powstać
z tronów wszystkim królom na-
rodów.

10. Ci zaś wszyscy razem odzy-
wiają się i mówią do ciebie: Czy
ty również padłeś bezsilny jak
i my? Czy stałeś się do nas po-
dobny?

11. Do grobu strącono twój
przepych. Nie słychać dźwięku
twoich harf; robactwo jest twoim
posłaniem i robactwo jest twoim
przykryciem.

12. ^aJakże to spadłeś z niebios,
o ^bLucyferze, synu jutrzemki!
Jakże runąłeś na ziemię, ty, który
podbijałeś narody!

13. Ty, który mówiłeś w swym
sercu: ^aWstąpię na niebiosa, wy-
wyższę swój tron ponad gwiazdy
Boże. Zasiądę na górze zgroma-
dzenia, na stronach ^bpółnocy.

14. Wzniosę się nad chmury
wysokie; do Najwyższego stanę
się podobny.

15. A oto zostaniesz strącony
do piekła, na samo dno ^aotchłani.

1b Iz. 60:3–5, 10.

2a tzn. inne narody
pomogą Izraelowi.

b PPŚ Ziemia obiecana.

c Iz. 60:14.

3a Joz. 1:13;
DiP 84:24.

4a PPŚ Babel, Babilon.

7a Iz. 55:12.

8a tzn. martwy.

9a PPŚ Piekło.

b tzn. bezcielesne duchy.

12a DiP 76:26.

b HEBR. gwiazda
zaranna, syn
świtu. O władcy
niegodziwego świata
(Babilonu) mówi się
jako o Lucyferze,
władcy wszelkiej

niegodziwości.

PPŚ Diabeł;

Lucyfer.

13a Mojż. 4:1–4.

b tzn. miejsce
przebywania bogów
według wierzeń
babilońskich.

Ps. 48:3.

15a I Nefi 14:3.

16. Ci, co cię ujrzą, „utkwia wzrok w tobie i zastanowią się nad tobą, i powiedzą: Czyż to nie ten, który trząsł ziemią, który porząsał królestwami?

17. I świat cały obracał w pustkowie, jego miasta niszczył i nie otworzył domów swych jeńców?

18. Wszyscy królowie narodów — każdy z nich spoczywa w chwale, każdy „we własnym domu.

19. Lecz ciebie wypędzono z twego grobu niczym „wzgardzoną gałąź, a resztką tych, którzy zostali zabici, przebici mieczem, którzy spadają do ^bkamiennej otchłani — stratowano jak ścierwo pod stopami.

20. Nie będziesz ty z nimi zjednoczony w grobie, gdyż kraj swój zniszczyłeś, zabiłeś swój lud. „Potomkowie ^bzłoczyńców nigdy nie będą znani.

21. Przygotujcie rzeź jego dzieci za „niegodziwości ojców, żeby nie powstały i nie posiadały ziemi, ani nie pokryły powierzchni świata miastami.

22. Powstanę przeciw nim — rzecze Pan Zastępów — i wykluczę z Babilonu „imię i resztkę, i syna, i ^bbratanka — rzecze Pan.

23. Uczynię go „siedliskiem dla bąków i bagnem. I wymiotę go miotłą zagłady — rzecze Pan Zastępów.

24. Tak przysiągł Pan Zastępów, mówiąc: Zaprawdę, jak umyśliłem, tak się stanie, i co postanowiłem, to się wypełni —

25. Sprowadzę „Asyryjczyka do mego kraju i w ^bmoich górach go zdepczę pod moimi stopami. Wówczas zdjęte zostanie z nich jego „jarzmo, a jego brzemie zdjęte z ich ramion.

26. „Taki jest zamiar powzięty co do całej ziemi; a to jest ręka wyciągnięta nad wszystkie narody.

27. Albowiem jeżeli Pan Zastępów postanowił, któż to udaremni? I Jego ręka jest wyciągnięta, i któż ją odwróci?

28. W „roku śmierci króla ^bAchaza był taki wyrok:

29. Nie ciesz się, cała Palestyno, że jest złamana różga tego, co cię smażył, gdyż z zarodka węża wyrośnie żmija, a jej płodem będzie ognisty latający wąż.

30. Pierworodny ubogich paść będzie, a potrzebujący bezpiecznie odpocznie; lecz twoich potomków głodem wytępię, a on resztki twoje zabije.

16a HEBR. zerknąć na kogoś i się zastanowić.

18a tzn. we własnym grobie rodzinnym.

19a tzn. odrzucona gałąź, wycięta i wyrzucona.

b tzn. na samo dno.

20a Ps. 21:11–12; 37:28.

b PŚ Niegodziwy, niegodziwość.

21a II Mojż. 20:5.

22a Przyp. 10:7.

b Job 18:19.

23a Iz. 34:11–15.

25a Zmiany pozycji w asyryjskich atakach i upadek Judy, 701 r. p.n.e. (wersety 24–27). II Król. 19:32–37; Iz. 37:33–38.

b tzn. góry Judy i Izraela.

c Iz. 10:27.

26a tzn. ostatecznie wszystkie narody świata zostaną pokonane.

28a tzn. około 720 r. p.n.e. prorokowano o tym brzemieniu lub przesłaniu zwiastującym zgon Filistynów, podczas gdy Juda będzie bezpieczna.

b II Król. 16:20.

31. Zawodź, o bramo! Krzyknij, o miasto! Zadrzyj, cała Palestyno! bo z północy nadciąga dym i nikt nie będzie sam w swym wyznaczonym czasie.

32. Co zaś odpowiedzieć posłom narodów? To, że Pan założył ^aSyjon i w nim znajdują ^bostoję ^cbiedni Jego ludu.

ROZDZIAŁ 25

Nefi lubuje się w prostocie. Proroctwa Izajasza będą zrozumiałe w ostatnich dniach. Żydzi powrócą z Babilonu, ukrzyżują Mesjasza, zostaną rozproszeni i będą nękanii. Zostaną odzyskani, kiedy uwierzą w Mesjasza. On ma przyjść w sześćset lat od czasu opuszczenia Jerozolimy przez Lehięgo. Nefici przestrzegają prawa Mojżesza i wierzą w Chrystusa, który jest Świętym Izraela. W okresie lat 559–545 p.n.e.

TERAZ ja, Nefi, mówię nieco o słowach, które zapisałem, a które były wypowiedziane ustami Izajasza. Oto Izajasz powiedział wiele rzeczy, które są ^atrudne do zrozumienia dla wielu spośród mojego ludu, bo nie znają zwyczajów prorokowania Żydów.

2. Albowiem ja, Nefi, nie uczyłem ich wiele o zwyczajach Żydów, ponieważ ich ^auczynki były uczynkami ciemności, a ich czyny były czynami występnyymi.

3. Piszę więc do swojego ludu, do tych wszystkich, którzy później otrzymają to, co zapisuję, aby poznali sądy Boga i wiedzieli, że spadną one na wszystkie narody zgodnie ze słowami, które wypowiedział.

4. Zważaj więc, o mój ludu, który jesteś z domu Izraela i nadstawiasz ucha na moje słowa, gdyż mimo że słowa Izajasza nie są proste dla ciebie, są one proste dla tych wszystkich, którzy są napełnieni ^aduchem ^bproroctwa. Oto daję wam proroctwo według Ducha, który jest we mnie, będę więc prorokował według ^cprostoty, która jest we mnie od czasu, gdy opuściłem Jerozolimę ze swoim ojcem; oto bowiem moja dusza lubuje się w ukazywaniu prostoty mojemu ludowi, aby się uczył.

5. Moja dusza lubuje się w słowach ^aIzajasza, bowiem pochodzę z Jerozolimy i moje oczy widziały sprawy ^bŻydów, i wiem, że Żydzi rozumieją sprawy proroków, i nie ma innego ludu, który by rozumiał tak jak oni to, co powiedziano Żydom, chyba że uczono by ich według zwyczajów Żydów.

6. Ale ja, Nefi, nie uczyłem swoich dzieci według zwyczajów Żydów; chociaż mieszkałem w Jerozolimie i znam krainy naokoło; i powiedziałem swoim

32a ppś Syjon.
b tj. szukać w niej schronienia.
c Sof. 3:12.
25 1a II Nefi 25:5–6.

2a II Król. 17:13–20.
4a ppś Duch Święty.
b ppś Proroctwo, prorokować.
c II Nefi 31:3; 33:5–6;

Jakub 4:13.
5a I Nefi 19:23;
III Nefi 23:1.
b ppś Żydzi.

dzieciom o sądach Boga, które „spadły na Żydów zgodnie ze wszystkim, co powiedział Izajasz, i nie zapisują ich.

7. I przechodzę do swojego własnego proroctwa, według „prostoty swojej, w której wiem, że żaden człowiek nie może zbłądzić. Jednakże w dniach, w których proroctwa Izajasza się wypełnią, ludzie będą wiedzieli z całą pewnością, gdy się to stanie.

8. Przeto są one „cenne dla dzieci ludzkich, a ten, który uważa, że nie są, do tych szczególnie przemawiam, i ograniczę swoje słowa do swojego ^bwłasnego ludu; wiem albowiem, że w „ostatnich dniach będą miały dla nich wielką wartość; gdyż wtedy je rozumieją; przeto dla ich dobra je napisałem.

9. I jak jedno pokolenie zostało „zglądzone pośród Żydów z powodu niegodziwości, tak samo spotykała ich zagłada z pokolenia na pokolenie zależnie od ich niegodziwości. I nigdy żadne z nich nie zostało zglądzone bez ^buprzedniej przepowiedni danej przez proroków Pana.

10. Powiedziano im więc o za-

glądzie, która miała spaść na nich tuż po opuszczeniu przez mego ojca Jerozolimy; mimo to znieczulili swe serca, i według mego proroctwa zostali „zglądzeni, z wyjątkiem tych, których ^bwzięto do niewoli do Babilonu.

11. I teraz mówię pod wpływem Ducha, który jest we mnie. I chociaż zostali uprowadzeni, powrócą, i wezmą w posiadanie ziemię jerozolimską; przeto zostanie im „przywrócona ziemia ich dziedzictwa.

12. Jednakże będą mieli wojny i wieści wojenne; i gdy nadejdzie ten dzień, że „Jednorodzony Ojca, zaiste, sam Ojciec niebios i ziemi, ukáže im się w ciełe, oto wzgardzą Nim z powodu swych niegodziwości i zatwardziałości swych serc, i twardego karku.

13. Oto „ukrzyżują Go; i zostanie złożony w ^bgrobowcu, i po „trzech dniach ^dpowstanie z martwych, z uzdrowieniem na Swych skrzydłach; i ci wszyscy, którzy uwierzą w Jego imię, zostaną zbawieni w królestwie Boga. Przeto moja dusza lubuje się, prorokując o Nim, albowiem „widziałem Jego dzień, i serce moje wielbi Jego święte imię.

6a II Nefi 6:8;
Hel. 8:20–21.

7a II Nefi 32:7;
Alma 13:23.

8a ppś Pisma święte —
Wartość pism
świętych.

b Enos 1:13–16;
Morm. 5:12–15;
DIP 3:16–20.

c ppś Dni ostatnie,

Ostatnie dni.

9a Jer. 39:4–10;
Mat. 23:37–38.

b Am. 3:7;
I Nefi 1:13.

10a I Nefi 7:13;
II Nefi 6:8;
Omni 1:15;
Hel. 8:20–21.
b II Król. 24:14;
Jer. 52:3–16.

11a Ezdr. 1:1–4;
Jer. 24:5–7.

12a ppś Jednorodzony.

13a Łuk. 23:33.
b Jan 19:41–42;
I Nefi 19:10.

c Łuk. 24:6–7;
Mos. 3:10.

d ppś Zmartwych-
wstanie.

e I Nefi 11:13–34.

14. I stanie się, że gdy ^aMesjasz powstanie z martwych i ukaże się swoim ludziom, tylu, ilu uwierzy w Jego imię, oto Jerozolima zostanie ponownie ^bzniszczona; przeto biada tym, którzy walczą przeciwko Bogu i ludowi Jego Kościoła.

15. ^aŻydzi zostaną więc ^brozproszeni między wszystkie narody; zaiste, także ^cBabilon ulegnie zagładzie; Żydzi zostaną więc rozproszeni przez inne narody.

16. I potem, gdy zostaną rozproszeni, i Pan Bóg będzie ich karał poprzez inne narody przez wiele pokoleń, nawet z pokolenia na pokolenia, aż zostaną nakłonieni do ^awiary w Chrystusa, Syna Boga, i w zadośćuczynienie, które jest nieskończone dla całej ludzkości — i kiedy nadejdzie ten dzień, że uwierzą w Chrystusa, i będą oddawać cześć Ojcu w Jego imię z nieskalanym sercem i czystymi dłońmi, więcej nie oczekując innego Mesjasza, wtedy to nadejdzie dzień, kiedy będzie konieczne, że uwierzą w te rzeczy.

17. I Pan wyciągnie Swą rękę po raz drugi, aby ^aodzyskać Swój lud z upadku i stanu zguby.

Przystąpi On do dokonania zadziwiającego i ^bzdumiewającego dzieła pośród dzieci ludzkich.

18. Przeto ujawni im Swoje ^asłowa, a według słów tych będą ^bsądzeni ostatniego dnia, bo będą one im dane dla ^cprzekonania ich o prawdziwym Mesjaszu, którego odrzucili, i dla przekonania ich, że nie muszą więcej oczekiwać Mesjasza, który ma przyjść; albowiem nie przyjdzie, chyba że byłby to ^afalszywy Mesjasz, zwodzący ludzi; gdyż jeden jest tylko Mesjasz, o którym mówią prorocy, i ten Mesjasz jest tym, którego Żydzi odrzuca.

19. Oto według słów proroków ^aMesjasz przyjdzie na świat w ^bsześćset lat od czasu, gdy mój ojciec opuścił Jerozolimę; i zgodnie ze słowami proroków, a także słowem ^canioła Boga, Jego imię będzie Jezus Chrystus, Syn Boga.

20. I teraz, moi bracia, oto powiedziałem jasno, tak że nie możecie błędzić. I jak żyje Pan Bóg, który ^awyprowadził Izrael z ziemi egipskiej i dał Mojżeszowi moc, aby ^buzdrawiał narody pokąsane przez jadowite węże, jeśli tylko spojrzają na ^cwęża, którego wyniósł przed nimi, a także dał mu

14a ppś Mesjasz.

b Łuk. 21:24;

J.S. — Mat. 1:1–18.

15a ppś Żydzi.

b Neh. 1:8–9;

II Nefi 10:6.

c ppś Babel, Babilon.

16a II Nefi 10:6–9; 30:7;

Morm. 5:14.

17a II Nefi 21:11–12; 29:1.

ppś Przywrócenie

ewangelii.

b Iz. 29:14;

II Nefi 27:26;

III Nefi 28:31–33.

18a II Nefi 29:11–12;

33:11, 14–15.

b ppś Sąd Ostateczny.

c II Nefi 26:12–13.

d ppś Antychryst.

19a ppś Jezus Chrystus —

Prococtwa

o narodzinach

i śmierci Jezusa

Chrystusa.

b I Nefi 10:4;

III Nefi 1:1, 13.

c II Nefi 10:3.

20a II Mojż. 3:7–10;

I Nefi 17:24, 31; 19:10.

b Jan 3:14;

I Nefi 17:41.

c IV Mojż. 21:8–9;

Alma 33:19;

Hel. 8:14–15.

moc, aby po uderzeniu w ^askale wyłynęła z niej woda; zaiste, oto mówię wam, że tak jak to wszystko jest prawdą i jak Pan Bóg żyje, nie istnieje żadne inne imię pod niebem oprócz ^eimienia Jezusa Chrystusa, o którym powiedziałem, przez które człowiek może zostać zbawiony.

21. Dlatego Pan Bóg obiecał mi, że te sprawy, o których ^apiszę, będą chronione i zachowane, i przekazane moim potomkom z pokolenia na pokolenie, aby została dotrzymana obietnica dana Józefowi, że jego potomkowie nigdy nie ^bzginą, jak długo będzie istniała ziemia.

22. Te sprawy będą więc przekazywane z pokolenia na pokolenie, jak długo będzie istniała ziemia; i będą przekazywane według woli i upodobania Boga; a narody, które je posiadają, będą według nich ^asądzone, zgodnie z zapisanymi słowami.

23. Albowiem pisząc, trudzimy się pilnie, by ^anakłonić nasze dzieci, a także naszych braci, aby uwierzyli w Chrystusa i pojeđnali się z Bogiem; wiemy albowiem, że to dzięki ^błasce zostaniemy zbawieni, gdy doko-

namy wszystkiego, co możemy ^czrobić.

24. I choć wierzymy w Chrystusa, to ^aprzestrzegamy prawa Mojżesza i niewzruszenie oczekujemy Chrystusa, aż wypełni się prawo.

25. Albowiem w tym celu zostało dane ^aprawo; przeto prawo stało się dla nas ^bmartwe, i ożywamy w Chrystusie dzięki naszej wierze; jednak przestrzegamy prawa ze względu na przykazania.

26. I ^amówimy o Chrystusie, radujemy się w Chrystusie, głosimy o Chrystusie, ^bprorokujemy o Chrystusie, i zapisujemy zgodnie z naszymi prorocत्वami, aby nasze ^cdzieci wiedziały, z jakiego źródła mogą oczekiwać ^dodpuszczenia grzechów.

27. Mówimy więc o prawie, aby nasze dzieci wiedziały o martwocie prawa, i aby, wiedząc o martwocie prawa, mogły oczekiwać tego życia, które jest w Chrystusie, i wiedzieć, w jakim celu prawo zostało dane. I gdy prawo to wypełni się w Chrystusie, aby nie znieczuliły swych serc przeciwko Niemu, kiedy prawo zostanie zniesione.

20*d* II Mojż. 17:6;
IV Mojż. 20:11;
I Nefi 17:29; 20:21.

e Oz. 13:4;
Dz. 4:10–12;
Mos. 5:8;
Mojż. 6:52.
ppś Zbawiciel.

21*a* II Nefi 27:6–14.

b Am. 5:15;
II Nefi 3:16;
Alma 46:24–27.

22*a* II Nefi 29:11;
33:10–15;
III Nefi 27:23–27.

23*a* ppś Dziecko, dzieci.

b Rzym. 3:23–24;
II Nefi 2:4–10;
Mos. 13:32;
Alma 42:12–16;
DiP 138:4.

ppś Łaska.
c Jak. 2:14–26.
ppś Uczynki.

24*a* Jakub 4:4–5.

25*a* ppś Prawo Mojżesza.
b Rzym. 7:4–6.

26*a* Jakub 4:12;

Jar. 1:11;
Mos. 3:13.

b Łuk. 10:23–24.

c ppś Dziecko, dzieci.

d ppś Odpuszczenie grzechów.

28. I oto, wy, którzy jesteście moim ludem, jesteście ludem o „hardym karku; dlatego powiedziałem wam jasno, abyście nie mogli błędnie zrozumieć. I słowa, które powiedziałem, stanowią będą ^bświadcstwo przeciwko wam; gdyż wystarczają każdemu, aby ^cuczyć go właściwej drogi; a właściwą drogą jest wiara w Chrystusa, a nie wypieranie się Go; bowiem wypierając się Chrystusa, wypieracie się także proroków i prawa.

29. I oto, mówię wam, że właściwą drogą jest wiara w Chrystusa, a nie wypieranie się Go. I Chrystus jest Świętym Izraela; musicie więc oddać Mu pokłon i cześć całą swą „mocą, umysłem i siłą, i całą swą duszą. I jeśli to uczynicie, żadną miarą nie zostaniecie wypędzeni.

30. I jak jest to wymagane, musicie przestrzegać praktyk i „obrzędów Bożych, aż wypełni się prawo dane Mojżeszowi.

ROZDZIAŁ 26

Chrystus będzie czynić posługę Nefitom. Nefi przewiduje zagładę swego ludu. Będą oni przemawiać z prochu. Ludzie innych wyznań będą rozbudowywać fałszywe kościoły i tajemne sprzysiężenia. Pan

zabrania ludziom wypaczania religii. W okresie lat 559–545 p.n.e.

I PO TYM, jak Chrystus „powstał z martwych, ^bukaże się wam, moje dzieci i moi umiłowani bracia. I słowa, które wam powie, staną się ^cprawem, którego będziecie przestrzegać.

2. Oto mówię wam, że widziałem, iż wiele pokoleń przeminie i nastąpią wielkie wojny i spory pośród mojego ludu.

3. I gdy Mesjasz przyjdzie, „znaki świadczące o Jego ^burodzeniu, a także o Jego śmierci i zmartwychwstaniu, będą dane mojemu ludowi. I wielki i straszny będzie to dzień dla niegodziwych, bo zginą; i zginą, ponieważ wypędzili proroków i świętych, i kamienowali ich, i zabijali, dlatego z ziemi wzniesie się krzyk ^ckrwi świętych przeciwko nim do Boga.

4. Przeto dzień, który nadejdzie, „spali tych wszystkich, którzy są pyszni i postępują niegodziwie, rzecze Pan Zastępów, gdyż będą niczym ścierń.

5. I tych, którzy zabijają proroków i świętych, „pochłoną głębiną ziemi, rzecze Pan Zastępów, i pokryją ich ^bgóry, i porwą ich trąby powietrzne, i zawałą się na nich budynki, i zmiażdżą ich, i rozetrą na proch.

28a Mos. 3:14.

b ppś Świadcstwo.

c II Nefi 33:10.

29a V Mojż. 6:5;

Mar. 12:29–31.

30a ppś Obrzędy.

26 1a III Nefi 11:1–12.

b I Nefi 11:7; 12:6.

c III Nefi 15:2–10.

3a I Nefi 12:4–6.

ppś Znak.

b ppś Jezus Chrystus —

Proroctwa

o narodzinach

i śmierci Jezusa

Chrystusa.

c I Mojż. 4:10;

II Nefi 28:10;

Morm. 8:27.

4a III Nefi 8:14–24; 9:3, 9.

5a I Nefi 19:11;

III Nefi 10:14.

b III Nefi 8:10; 9:5–8.

6. Zostaną nawiedzeni piorunami i błyskawicami, i trzęsieniem ziemi, i podlegać będą wszelkiego rodzaju zagładzie, gdyż rozgorzeje przeciwko nim ogień gniewu Pana, i będą niczym ścierń, a dzień, który nadejdzie, spali ich, rzecze Pan Zastępów.

7. Och, ta boleść i męka mojej duszy po stracie zabitych mojego ludu! bo ja, Nefi, to widziałem, i to mnie niemal trawi w obecności Pana; ale muszę wołać do Swego Boga: Twoje drogi są „sprawiedliwe.

8. Lecz oto, prawi, którzy zważają na słowa proroków, którzy ich nie niszczą, lecz niewzruszenie oczekują Chrystusa i zapowiedziane znaki, mimo wszelkiego „prześladowania — oto oni są tymi, którzy ^bnie zginą.

9. Ale Syn Prawości im się „ukáže i ich ^buzdrowi; i oni będą mieć „pokój z Nim, aż miną ^dtrzy pokolenia, i wielu z ^eczwartego pokolenia odejdzie w prawość.

10. I gdy te rzeczy przeminą, spadnie na mój lud nagła „zagłada, bo pomimo boleści mojej duszy ja to widziałem, dlatego wiem, że tak się stanie; i sprzedadzą się za nic, gdyż nagrodą za ich pychę i głupotę będzie

zagłada. Ponieważ ulegają diabłu i wołą uczynki ciemności niż światło, oto muszą zejść do ^bpiekła.

11. Albowiem Duch Pana nie będzie zawsze „pozostawał z człowiekiem. I gdy Duch przestaje pozostawać z człowiekiem, następuje wtedy szybka zagłada, i nad tym boleje moja dusza.

12. I jak powiedziałem, że „Żydzi zostaną ^bprzekonani, iż Jezus jest „prawdziwym Chrystusem, konieczne jest także, aby ludzie innych wyznań zostali przekonani, że Jezus jest Chrystusem, Wiecznym Bogiem,

13. I że mocą „Ducha Świętego objawia się On wszystkim, którzy w Niego wierzą; zaiste, ludziom każdego narodu, plemienia, języka i ludu, dokonując potężnych cudów, znaków i dziwów pośród dzieci ludzkich zależnie od ich wiary.

14. Oto prorokuję wam o „ostatnich dniach, o tych dniach, gdy Pan Bóg ^bprzekáže to dzieciom ludzkim.

15. Kiedy moi potomkowie i potomkowie moich braci zmarnieją w niewierze i zostaną porażeni przez ludzi innych wyznań, zaiste, Pan Bóg rozłoży obozowisko wokół nich i przystąpi

7a ppś Sprawiedliwość.

8a ppś Prześladować, prześladowanie.

b III Nefi 10:12–13.

9a III Nefi 11:8–15.

b III Nefi 17:7–9.

c IV Nefi 1:1–4.

d I Nefi 12:11–12;

III Nefi 27:30–32.

e Alma 45:10–12;

Hel. 13:9–10.

10a Alma 45:9–14;

Morm. 8:1–9.

b ppś Piekło.

11a Eter 2:15.

12a II Nefi 30:7;

Morm. 5:14.

ppś Żydzi.

b II Nefi 25:18.

c Morm. 3:21.

13a ppś Duch Święty.

14a ppś Dni ostatnie,

Ostatnie dni.

b ppś Przywrócenie ewangelii.

do oblężenia, otoczy ich okopami i wzniesie forty przeciwko nim, aż zostaną starci na proch, że ich nie będzie; mimo to słowa prawych pozostaną zapisane, a modlitwy wiernych zostaną wysłuchane, a ci wszyscy, którzy zmarnieli w niewierze, nie zostaną zapomniani.

16. Oto ci, którzy zostaną zgładzeni, "mówić będą do nich z ziemi, a ich mowa będzie szepczeniem z prochu, a ich głos będzie niczym głos wywoływacza duchów; bowiem Pan Bóg da mu moc, by szeptał o nich jakby z ziemi, a ich mowa będzie szepczeniem z prochu.

17. Tak rzecze Pan Bóg: "Zapiszą oni, co nastąpi pośród nich, a zapisawszy, zapieczętują w księdze, a ci, którzy będą marnieć w niewierze, nie posiadą jej, gdyż ^bdadzą oni do zniszczenia tego, co Boże.

18. I ponieważ ci, którzy zostaną zgładzeni, ulegną zagładzie nagle, a rzesza okrutnych będzie niczym "plewy, co niszczej — zaiste, rzecze Pan Bóg: Stanie się to nagle, niczym w okamgnieniu.

19. I stanie się, że ci, którzy zmarnieli w niewierze, zostaną "rozgromieni ręką ludzi innych wyznań.

20. I ludzie innych wyznań

na swoich oczach wbijają się w "pychę i ^bpotykają się z powodu ogromnej "przeszkody, albowiem utworzyli wiele "kościołów, a mimo to gardzą mocą i cudami Boga, i głoszą pośród swoich według swojej mądrości i tego, co "wiedzą z siebie samych, i czynią to dla zysku, i aby ^fciemnieżyć oblicza biednych.

21. Utworzono wiele kościołów, które wywołują "zazdrość, kłótnie i złośliwość.

22. I są także "tajemne sprzyśnięcia jak za dawnych czasów, na wzór sprzyśnięć diabła, bo jest on inicjatorem tego wszystkiego, inicjatorem morderstwa i uczynków ciemności; zaiste, i prowadzi ich na postrońku lnianym wokół szyi, aż na zawsze zwiąże ich swymi mocnymi sznurami.

23. I oto, mówię wam, moi umiłowani bracia, że Pan Bóg nie działa w ciemności.

24. Nie czyni On niczego, co nie byłoby na korzyść świata, bo "kocha świat i oddaje Swoje życie, aby przyciągnąć do siebie ^bwszystkich ludzi. Przeto nie zabrania nikomu udziału w Jego zbawieniu.

25. Czyż mówi On komukolwiek: Odstąp ode mnie? Mówię wam: Nie. Ale mówi: "Pójdźcie

16a Iz. 29:4;
Mor. 10:27;
Mojż. 7:62.
ppś Księga Mormona.
17a II Nefi 29:12.
b Enos 1:14.
18a Morm. 5:16–18.
19a III Nefi 16:8–9;
20:27–28.

20a ppś Pycha.
b I Nefi 13:29, 34.
ppś Odstępstwo.
c Ez. 14:4.
d I Nefi 14:10; 22:23;
Morm. 8:28.
e II Nefi 9:28;
Morm. 9:7–8.
f Iz. 3:15;

II Nefi 13:15.
21a ppś Zazdrość.
22a ppś Tajemne
sprzyśnięcia.
24a Jan 3:16.
b III Nefi 27:14–15.
25a Alma 5:33–35;
III Nefi 9:13–14.

do mnie wszystkie krańce ziemi, ^bkupujcie mleko i miód, bez pieniędzy i bez płacenia.

26. Czyż nakazał On komukolwiek opuścić synagogi czy domy oddawania czci? Oto mówię wam: Nie.

27. Czy zabronił komukolwiek udziału w Jego ^azbawieniu? Oto mówię wam: Nie. Albowiem ^bdarował je wszystkim ludziom i nakazał Swojemu ludowi, aby nakłonił wszystkich ludzi do ^cpokuty.

28. Czyż Pan zabronił komukolwiek korzystać z Jego dobroci? Mówię wam: Nie. Albowiem ^awszyscy ludzie mają ten sam przywilej i nikomu nie jest to zabronione.

29. Lecz przykazuje im, żeby nie było ^awypaczania religii. I jest to wypaczeniem religii, gdy ludzie głoszą w kościołach i wynoszą się ponad innych jako światło świata dla zysku, aby zdobyć ^buznanie świata, a nie starają się o dobro Syjonu.

30. Oto Pan tego zakazał. Przeto Pan Bóg dał przykazanie, aby wszyscy ludzie mieli ^aprawdziwą miłość, która to prawdziwa miłość jest ^bumiłowaniem. I bez prawdziwej miłości są oni niczym. Jeśli więc będą mieli

prawdziwą miłość, nie pozwolą, aby sługa w Syjonie zginął.

31. I sługa w ^aSyjonie będzie służył Syjonowi; a jeśli służą dla ^bpieniędzy, ulegną zagładzie.

32. I powtarzam, Pan Bóg ^aprzykazał ludziom, aby nie mordowali, aby nie kłamali, nie kradli, nie wypowiadali na ^bpróżno imienia Pana, ich Boga, aby nie zazdrościli, nie byli złośliwi, nie spierali się między sobą i nie oddawali się rozpuście; i aby nie czynili żadnych z tych rzeczy, bo kto je czyni, ulegnie zagładzie.

33. Albowiem żadna z tych niegodziwości nie pochodzi od Pana; albowiem czyni On dobro pośród dzieci ludzkich i nie czyni niczego, co nie byłoby dla dzieci ludzkich jasne; i zaprasza wszystkich, aby przyszli do Niego i korzystali z Jego dobroci, i nie ^aodmawia On nikomu spośród tych, którzy przystępują do Niego — czarnoskórym czy białym, niewolnikom czy wolnym, mężczyznom czy kobietom; pamięta On też o ^bpoganach, i ^cwszyscy są Bogu jednakowi, zarówno Żydzi, jak i ludzie innych wyznań.

ROZDZIAŁ 27

Ciemność i odstępstwo pokryją

25 b Iz. 55:1–2.

27 a ppś Zbawienie.

b Efez. 2:8;

II Nefi 25:23.

c ppś Pokutować, pokuta.

28 a Rzym. 2:11;

I Nefi 17:33–35.

29 a ppś Wypaczanie

religii.

b DiP 121:34–37.

30 a Mor. 7:47–48.

ppś Prawdziwa miłość.

b ppś Miłość.

31 a ppś Syjon.

b Jakub 2:17–19;

DiP 11:7; 38:39.

32 a ppś Przykazania Boga.

b ppś Bezczeszczenie.

33 a Dz. 10:9–35, 44–45.

b Alma 26:37.

c Rzym. 2:11;

I Nefi 17:35.

ziemię w ostatnich dniach. Księga Mormona zostanie wyjawiona. Trzech świadków zaświadczy o tej księdze. Uczony powie, że nie odczyta zapieczętowanej księgi. Pan dokona zadziwiającego i zdumiewającego dzieła. Por. Ks. Izajasza 29. W okresie lat 559–545 p.n.e.

Oto w "ostatnich dniach, czyli w dniach ludzi innych wyznań — zaiste, wszystkie nacje ludzi innych wyznań oraz Żydzi, zarówno ci, którzy przybędą na ten ląd, jak też ludzie, którzy przebywać będą na wszystkich ziemiach świata, zaiste, będą pijani niegodziwością i wszelkimi występkami.

2. I gdy nadejdzie ten dzień, będą nawiedzeni przez Pana Zastępów grzotem i trzęsieniem ziemi, i wielkim hukiem, i burzą, i nawałnicą, i "płomieniem ognia pożerającego.

3. I wszystkie "narody, które ^bwalczą przeciwko Syjonowi i nękają go, będą niczym sen widzenia nocnego, zaiste, jak śni się głodnemu, że je, lecz gdy się obudzi, jego głód jest niezaspokojony, lub jak śni się spragnionemu, że pije, lecz gdy się obudzi, jest słaby i czuje nieugaszone pragnienie; zaiste, tak będzie z rzeszą ze wszystkich

narodów, walczącą przeciwko Górze Syjonu.

4. Oto wszyscy, którzy czynicie niegodziwość, zatrzymajcie się i zastanówcie, albowiem będziecie wołać i płakać, zaiste, będziecie upojeni, lecz nie winem, będziecie się zataczać, lecz nie z powodu mocnego trunku.

5. Oto Pan wylał na was ducha głębokiego snu. Oto zamknęliście oczy i wzgardziliście prorokami; i waszych włodarzy, i widzących zabrał z powodu waszej niegodziwości.

6. I stanie się, że Pan Bóg ujawni "wam słowa ^bksięgi, i będą one słowami tych, którzy zasnęli.

7. I oto księga ta będzie "zapieczętowana, i będzie zawierać ^bobjawienia Boże od początku świata aż do jego "końca.

8. Przeto ze względu na to, co zostało "zapieczętowane, ^bnie będzie to przekazane w dniach niegodziwości i występków ludzi. Przeto księga ta będzie zabezpieczona przed nimi.

9. Ale księga ta zostanie wydana "człowiekowi, który przekaże słowa księgi będące słowami tych, którzy śpią w prochu, i przekaże te słowa ^binnemu.

10. Ale nie przekaże słów, które zostały zapieczętowane, ani też nie przekaże tej księgi. Albowiem

27 1a ppś Dni ostatnie,
Ostatnie dni.
2a Iz. 24:6; 66:15–16;
Jakub 6:3;
III Nefi 25:1.
3a Iz. 29:7–8.
b I Nefi 22:14.

6a Jar. 1:2;
Morm. 5:12–13.
b II Nefi 26:16–17; 29:12.
ppś Księga Mormona.
7a Iz. 29:11–12;
Eter 3:25–27; 4:4–7.
b Mos. 8:19.

c Eter 13:1–12.
8a Eter 5:1.
b III Nefi 26:9–12;
Eter 4:5–6.
9a DiP 17:5–6.
b J.S. — Hist. 1:64–65.

księga ta będzie zapieczętowana mocą Boga, a objawienia, które zawiera, pozostaną w niej zapieczętowane, aż według Pana nadejdzie właściwy czas, aby je wyjawić, gdyż objawiają one wszystkie rzeczy od założenia świata aż do jego końca.

11. I nadejdzie dzień, że słowa księgi, które były zapieczętowane, będą czytane na dachach domów, i będą czytane z mocą Chrystusa; i dzieciom ludzkim zostaną "objawione wszystkie rzeczy, które były między dziećmi ludzkimi i które będą aż do końca świata.

12. Przeto, tego dnia, gdy księga ta będzie przekazana człowiekowi, o którym wspomniałem, księga ta będzie ukryta przed oczyma świata, aby nikt jej nie widział z wyjątkiem "trzech^b świadków, którzy ją ujrzą mocą Boga, oraz człowieka, któremu księga ta zostanie przekazana; i zaświadczą oni o prawdzie tej księgi i rzeczach w niej zawartych.

13. I nikt inny nie zobaczy jej, oprócz kilku, zgodnie z wolą Boga, aby dali oni świadectwo dzieciom ludzkim o Jego słowie; albowiem Pan Bóg powiedział, że słowa wiernych będą wypowiedziane, jakby to pochodziło "od umarłych.

14. Przeto Pan Bóg przystąpi do wyjawienia słów księgi; i w ustach tylu świadków, ilu uważa za stosowne, ustanowi swe słowo. I biada temu, kto "odrzuca słowo Boga!

15. I oto, stanie się, że Pan Bóg powie temu, komu przekaże księgę: Weź te słowa, które nie są zapieczętowane, i przekaz je innemu, aby pokazał je uczonemu, mówiąc: "Przeczytaj to, proszę. I uczony powie: Przynieś mi księgę, a odczytam je.

16. I będą tak mówili dla chwały świata i dla "zysku, lecz nie dla chwały Boga.

17. I człowiek ten powie: Nie mogę przynieść tej księgi, bo jest zapieczętowana.

18. Wtedy uczony powie: Nie mogę jej przeczytać.

19. Stanie się więc, że Pan Bóg wyda ponownie księgę i jej słowa temu, co nie jest uczony, i ten człowiek, co nie jest uczony powie: Nie jestem uczony.

20. Wtedy powie mu Pan Bóg: Uczeni nie odczytają tych słów, bo oni je odrzucili, i mogą dokonać swego własnego dzieła; przeto odczytasz słowa, które ci przekażę.

21. Jednak "nie dotykaj tych rzeczy, które są zapieczętowane, bo przekażę je we właściwym dla mnie czasie, i pokażę dzieciom

11a Łuk. 12:3;
Morm. 5:8;
DiP 121:26–31.

12a II Nefi 11:3;
Eter 5:2–4;
DiP 5:11, 15; 17:1.

b V Mojż. 19:15.
13a II Nefi 3:19–20;
33:13–15;
Mor. 10:27.

14a II Nefi 28:29–30;
Eter 4:8.

15a Iz. 29:11–12;
J.S. — Hist. 1:65.

16a PPŚ Wypaczenie
religii.

21a Eter 5:1.

ludzkim, że mogą dokonać swego własnego dzieła.

22. Gdy więc odczytasz słowa, które nakazałem ci odczytać, i gdy znajdziesz “świadców, których ci obiecałem, wtedy zapieczętujesz ponownie księgę i ukryjesz mi ją, abym mógł zachować słowa, których nie odczytałeś, aż w swojej własnej mądrości uznam za stosowne objawienie dzieciom ludzkim wszystkiego.

23. Oto jestem Bogiem, i jestem Bogiem “cudów, i pokażę światu, że jestem ^bten sam wczoraj, dzisiaj i na wieki; i nie działałem pośród dzieci ludzkich inaczej jak tylko “według ich wiary.

24. I powtarzam, stanie się, że Pan przemówi do tego, który będzie czytać słowa, które zostaną mu wydane:

25. “Ponieważ lud ten zbliża się do mnie swoimi ustami i ^bczci mnie swoimi wargami, a jego serce jest daleko ode mnie, a jego bojaźń przede mną jest wyuczona przez ludzkie “pojęcia.

26. Dlatego też przystąpię do dokonania “zdumiewającego dzieła pośród tego ludu, zaiste, zadziwiającego i ^bzdumiewającego dzieła, bowiem zginie mądrość ich mędrców i uczonych, a rozum ich rozważnych skryje się.

27. “Biada tym, którzy starają się głęboko ukryć przed Panem swe zamysły! I w ciemności knują swe uczynki, mówiąc: Któż nas widzi? Kto wie o nas? I również mówią: Naprawdę wasza przewrotność będzie niczym glina ^bgarncarza. Oto Ja im ukażę, rzecze Pan Zastępów, że znam wszystkie ich uczynki. Albowiem, czyż może twór mówić swemu twórcy: On mnie nie uczynił? Lub czy ulepione naczynie powie o tym, który je wykonał: On nie ma rozumu?

28. Oto tak rzecze Pan Zastępów: Pokażę dzieciom ludzkim, że już za małą chwilkę Liban przemieni się w urodzajne pole, a urodzajne pole będzie uważane za las.

29. “I w ten dzień głusi będą słyszeć słowa księgi, a oczy niewidomych z mroku i ciemności będą widzieć.

30. I więcej będzie “łagodnych, a ich ^bradość będzie w Panu, i biedni pośród ludzi radować się będą w Świętym Izraela.

31. Bo z całą pewnością, jako żyje Pan, zobaczą, że nastanie kres “ciemieży, zniknie prześmiewca, i zostaną odcięci wszyscy, którzy czyhają na sposobność do niegodziwości;

32. I ci, którzy słowem czynią

22a ppś Świadcowie
Księgi Mormona.

23a ppś Cud.
b Hebr. 13:8.
c Hebr. 11;
Eter 12:7–22.

25a Iz. 29:13.
b Mat. 15:8.

c II Nefi 28:31.

26a I Nefi 22:8;
II Nefi 29:1–2.
ppś Przywrócenie
ewangelii.
b Iz. 29:14;
II Nefi 25:17.

27a Iz. 29:15.

b Jer. 18:6.

29a Iz. 29:18.
30a ppś Łagodny,
łagodność.
b DiP 101:36.
31a Iz. 29:20.

z człowieka ^aprzestępcę, i zastawiają pułapkę na rozjemcę przy ^bbramie, i ^codtrącają sprawiedliwych jako przedmiot błahy.

33. Przeto Pan, który odkupił Abrahama, tak rzecze o domu Jakuba: Odtąd nie zazna Jakub wstydu, ani jego oblicze nie zblednie.

34. Ale gdy ^azobaczy swe dzieci, dzieło rąk moich pośród nich, uświęcą imię moje, i święcić będą Świętego Boga Jakuba, i obawiać się będą Boga Izraela.

35. Także ^abłądzący w duchu nabiorą rozumu, a ci, którzy szemrali, ^bnauczą się doktryn.

ROZDZIAŁ 28

W ostatnich dniach powstanie wiele fałszywych kościołów. Będą głosiły fałszywe, próżne i niedorzeczne doktryny. Odstępstwo zapanuje w kościołach z powodu fałszywych nauczycieli. Diabeł szaleje w sercach ludzi. Naucza fałszywych doktryn wszelkiego rodzaju. W okresie lat 559–545 p.n.e.

A TERAZ, moi bracia, powiedziałem wam, jak nakłonił mnie do tego Duch; przeto wiem, że to na pewno nastąpi.

2. I rzeczy, które zostaną spisane z ^aksięgi, będą mieć wielką ^bwartość dla dzieci ludzkich,

a szczególnie dla naszych potomków, którzy są resztką z domu Izraela.

3. Albowiem stanie się w owym dniu, że ^akościóły będą tworzone nie dla Pana, a ludzie będą mówili jeden do drugiego: Oto ja należę do Pana, a inny powie: To ja należę do Pana. I tak będzie mówił każdy, kto tworzył kościoły nie dla Pana.

4. I będą się oni spierali pomiędzy sobą; i ich kapłani będą się spierali pomiędzy sobą, i będą nauczać według własnego ^arozumu, i zaprzeczać Duchowi Świętemu, który skłania do mówienia.

5. ^aZaprzeczają ^bmocy Boga, Świętego Izraela, i mówią ludziom: Zważajcie na nas i słuchajcie naszych nauk, bowiem dzisiaj ^cnie ma Boga, bo Pan i Odkupiciel dokonał Swego dzieła i dał Swą moc ludziom.

6. Oto zważajcie na moją naukę, jeśli powiedzą wam, że dokonano cudu ręką Pana, nie wierzcie w to, gdyż dzisiaj nie jest On Bogiem ^acudów, bo zakończył już Swe dzieło.

7. I wielu będzie mówiło: ^aJedzcie, pijcie i weselcie się, bo jutro umrzemy i dobrze z nami będzie.

8. I będzie także wielu, którzy powiedzą: Jedzcie, pijcie

32a Łuk. 11:54.
b Am. 5:10.
c II Nefi 28:16.
34a Iz. 29:23–24.
35a II Nefi 28:14;
DiP 33:4.
b Dan. 12:4.

28 2a PrŚ Księga Mormona.
b I Nefi 13:34–42; 22:9;
III Nefi 21:6.
3a I Kor. 1:10–13;
I Nefi 22:23;
IV Nefi 1:25–29;
Morm. 8:28, 32–38.

4a II Nefi 9:28.
5a II Nefi 26:20.
b II Tym. 3:5.
c Alma 30:28.
6a Morm. 8:26; 9:15–26.
7a I Kor. 15:32;
Alma 30:17–18.

i weselcie się, jednak bójcie się Boga — On ^ausprawiedliwi tych, którzy trochę grzeszą; zaiste, ^bkłamcie trochę, wykorzystujcie innego ze względu na jego słowa, kopcie ^cdołki pod swoim bliźnim, bo nie ma w tym krzywdy; i czyńcie to wszystko, bo jutro umrzemy; a jeśli stanie się, że okażemy się winnymi, Bóg wymierzy nam kilka batów i w końcu zostaniemy zbawieni w królestwie Boga.

9. Zaiste, wielu będzie w ten sposób nauczać fałszywych, próżnych i ^aniedorzecznych ^bdoktryn, a ich serca będą napuszone, i będą się starali ukryć przed Panem swe tajemne zamysły; a ich uczynki będą w ciemności.

10. I ^akrew świętych będzie wolać z ziemi przeciwko nim.

11. Oto wszyscy oni zeszedli z ^adrogi i stali się ^bzepsuci.

12. Z powodu ^apychy, fałszywych nauczycieli i fałszywych doktryn ich kościoły uległy zepsuciu, i ich kościoły są wyniosłe; a z powodu dumy są oni napuszeni.

13. ^aObrabowują ^bbiednych dla swych okazałych sanktuariów; obrabowują biednych dla swych kosztownych ubiorów i przesładują łagodnych i ubogich

w sercu, albowiem w swej ^cdumie są napuszeni.

14. Mają oni ^atwarde karki i noszą swe głowy wysoko. Z powodu pychy i niegodziwości, i występków, i rozpusty, wszyscy oni ^bzblądzili z wyjątkiem tylko niewielu, którzy w pokorze naśladowują Chrystusa; mimo to nawet ci w wielu wypadkach błędzą, bo są uczeni według pojęć ludzkich.

15. Och, ^amądrzy i uczeni, i bogaci, napuszeni w ^bdumie swego serca, i wszyscy, którzy głoszą fałszywe doktryny, i wszyscy, którzy oddają się rozpuście, i wypaczają właściwą drogę Pańską, ^cbiada, biada, biada im — rzecze Pan Bóg Wszechmocny — bo staną oni strąceni do piekła!

16. Biada tym, którzy ^aodtrącają sprawiedliwych jako przedmiot błaży i urągają temu, co dobre, i mówią, że nie ma wartości! Oto nastanie dzień, kiedy Pan Bóg nawiedzi nagle mieszkańców ziemi i tego dnia, gdy będą ^bzupełnie dojrzały w niegodziwości, zginą.

17. Jeśli jednak mieszkańcy ziemi odpokutują za swe niegodziwości i występki, nie zostaną zgładzeni — rzecze Pan Zastępów.

18. Jednakże ten wielki

8a Morm. 8:31.

b DiP 10:25; Mojż. 4:4.
ppś Kłamstwo.

c Przep. 26:27;
I Nefi 14:3.

9a Ez. 13:3;
Hel. 13:29.

b Mat. 15:9.

10a Obj. 6:9–11;

II Nefi 26:3;
Morm. 8:27;
Eter 8:22–24;

DiP 87:7.
11a Hel. 6:31.

b Morm. 8:28–41;
DiP 33:4.

12a Przep. 28:25.

13a Ez. 34:8.

b Hel. 4:12.

c Alma 5:53.

14a Przep. 21:4.

b Iz. 53:6.

15a Przep. 3:5–7.

b ppś Pycha.
c III Nefi 29:5.

16a Iz. 29:21.

b Eter 2:9–10.

i występny kościół, „nierządnicą całej ziemi, musi ^brunąć na ziemię, i wielki musi być jego upadek.

19. Oto królestwo diabła musi „zadrzeć, a ci, którzy należą do niego, muszą być pobudzeni do pokuty, w przeciwnym wypadku ^bdiabeł skuje ich swymi wiecznymi łańcuchami i pobudzi ich do gniewu, i zgina.

20. Albowiem w owym dniu będzie on „szalał w sercach dzieci ludzkich i podburzał ich do gniewu przeciw temu, co dobre.

21. A innych będzie „uspokajał i uspi ich czujność, ku cielesnemu zabezpieczeniu, tak że będą mówili: Wszystko jest dobrze w Syjonie, zaiste, Syjon rozwija się pomyślnie, wszystko jest dobrze. W ten sposób ^bdiabeł oszukuje ich dusze, prowadząc ich troskliwie do piekła.

22. I oto, innym pochlebia, mówiąc, że „piekło nie istnieje, i powie im: Nie jestem diabłem, bo nie ma diabła. I tak szepcze im do uszu, aż zakuje ich w swe okropne ^błańcuchy, z których nie można się wyswobodzić.

23. Oto są oni w niewoli śmierci i piekła; i śmierć, i piekło, i diabeł, i wszyscy, którzy są w ich mocy, będą musieli stanąć przed

tronem Boga i być „sądzeni według swych uczynków, a stamtąd muszą pójść do miejsca przygotowanego dla nich, w ^bjezioro ognia i siarki, co oznacza nieskończoną mękę.

24. Biada więc temu, komu jest wygodnie w Syjonie!

25. Biada temu, kto głosi: Wszystko jest dobrze!

26. Zaiste, biada temu, kto „zważa na pojęcia ludzkie i zaprzecza mocy Boga i darowi Ducha Świętego!

27. Zaiste, biada temu, kto mówi: Otrzymaliśmy i nie „potrzebujemy więcej!

28. Innymi słowy, biada tym wszystkim, którzy drżą i „złoszczą się z powodu prawdy Bożej! Albowiem ten, kto buduje na ^bopoce, przyjmuje ją z radością, lecz ten, kto buduje na piaszczystej podstawie, drży, obawiając się, że runie.

29. Biada temu, kto powie: Otrzymaliśmy słowo Boże i nie „potrzebujemy ^bwięcej słowa Bożego, bo wystarcza nam to, co mamy!

30. Oto tak rzecze Pan Bóg: Dam dzieciom ludzkim wiersz za wierszem, „pojęcie za pojęciem, trochę tu i trochę tam; i błogosławieni będą ci, którzy zważają na moje

18a Obj. 19:2.
b I Nefi 14:3, 17.
19a I Nefi 22:23.
b Alma 34:35.
c Alma 12:11.
20a DiP 10:20–27.
21a Morm. 8:31.
b II Nefi 9:39.
22a PPŚ Piekło.

b Alma 36:18.
23a PPŚ Jezus Chrystus —
Sędzia;
Sąd Ostateczny.
b II Nefi 9:16, 19, 26.
26a II Nefi 9:29.
27a Alma 12:10–11.
28a II Nefi 9:40; 33:5.
PPŚ Bunt.

b Mat. 7:24–27.
PPŚ Opoka.
29a II Nefi 29:3–10.
b II Nefi 27:14;
Eter 4:8.
30a Iz. 28:9–13;
DiP 98:12.

nauki, i nadstawiają ucha, aby usłyszeć moje rady, albowiem zdobędą oni ^bmądrość. Temu, kto ^cprzyjmuje, dam ^dwięcej, a tym, którzy mówią: Wystarcza nam to, co mamy, tym zostanie zabrane nawet to, co mają.

31. Przeklęty jest ten, kto ^aufa człowiekowi lub polega na ramieniu cielesnym, lub kto zważa na pojęcia ludzkie, jeśli ich pojęcia nie są dane mocą Ducha Świętego.

32. ^aBiada ludziom innych wyznań — rzecze Pan Bóg Zastępów! Oto chociaż z dnia na dzień będę wyciągał do nich swe ramię, jednak się mnie wyprą. Mimo to będę im miłosierny — rzecze Pan Bóg — jeśli odpokutują i przystąpią do mnie, gdyż moje ^bramię pozostaje wyciągnięte do nich przez cały dzień — rzecze Pan Bóg Zastępów.

ROZDZIAŁ 29

Wielu ludzi innych wyznań odrzuci Księgę Mormona. Powiedzą: Nie potrzebujemy więcej Biblii. Pan przemawia do wielu narodów. Osądzi świat według ksiąg, które zostaną napisane. W okresie lat 559–545 p.n.e.

Oto będzie wielu — w ten dzień, gdy przystąpię do dokonania ^azдумiewającego dzieła pośród nich, by wspomnieć na ^bprzymierza, które dałem dzieciom ludzkim, abym mógł po raz ^cdrugi wyciągnąć mą rękę, by odzyskać mój lud, który jest z domu Izraela.

2. A także, abym mógł pamiętać obietnice, które dałem tobie, Nefi, i twojemu ojcu, że będę pamiętał o waszych potomkach, i że ^asłowa waszych potomków wyjdą z moich ust do waszych potomków; i Moje słowa ^brozbrzmiają po krańce ziemi jako ^csztandar dla mojego ludu, który jest z domu Izraela;

3. I ponieważ słowa moje rozbrzmiają — wielu spośród ludzi innych wyznań powie: ^aBiblia! Biblia! Mamy Biblię i nie może być więcej Biblii.

4. Lecz tak rzecze Pan Bóg: Głupcy, będą oni mieli Biblię, i wyjdzie ona z ust ^aŻydów, mego pradawnego ludu przymierza. I jak dziękują oni Żydom za ^bBiblię, którą od nich otrzymali? Zastę, co ludzie innych wyznań mają na myśli? Czy pamiętają trudy, mozoły i cierpienia Żydów oraz ich pilność wobec mnie

30b ppś Mądrość.

c Łuk. 8:18.

d Alma 12:10;

DiP 50:24.

31a DiP 1:19–20.

32a I Nefi 14:6.

b Jakub 5:47; 6:4.

29 1a II Nefi 27:26.

ppś Przywroćenie ewangelii.

b ppś Przymierze

Abrahamowe.

c II Nefi 6:14; 21:11–12;

25:17.

ppś Izrael —

Zgromadzenie Izraela.

2a II Nefi 3:18–21.

b Iz. 5:26;

II Nefi 15:26;

Mor. 10:28.

c I Nefi 21:22.

ppś Sztandar.

3a I Nefi 13:23–25.

ppś Biblia;

Księga Mormona.

4a DiP 3:16.

ppś Żydzi.

b ppś Juda (syn

Jakuba) —

Drewno Judy.

w udostępnieniu zbawienia ludziom innych wyznań?

5. O ludziach innych wyznań, czy pamiętaliście o Żydach, o moim pradawnym ludzie przymierza? Nie; lecz przeklinaliście ich i „nienawidziliście ich, i nie staraliście się ich odzyskać. Oto ja odpłacę wam, zsyłając to wszystko na wasze głowy; albowiem ja, Pan, nie zapomniałem mojego ludu.

6. Jesteście głupcami, którzy powiedzą: „Biblia, mamy Biblię i nie potrzebujemy więcej Biblii. Czy mielibyście Biblię, jeśli nie Żydzi?

7. Czyż nie wiecie, że istnieje więcej narodów niż jeden? Czyż nie wiecie, że ja, Pan, wasz Bóg, „stworzyłem wszystkich ludzi, i pamiętam o tych, którzy są na ^bwyspach morza; i że panuję na górze w niebiosach i na dole na ziemi; i ujawniam swoje słowo dzieciom ludzkim, zaiste, nawet wszystkim narodom świata?

8. Dlaczego szemrzecie, ponieważ dostajecie więcej mego słowa? Czyż nie wiecie, że świadectwo „dwóch narodów jest ^bświadectwem dla was, że jestem Bogiem i że pamiętam o jednym narodzie tak samo jak o innym? Mówię więc jednemu narodowi te same słowa co innemu. I gdy

dwa „narody zjednoczą się w jeden, ich świadectwo będzie także jedno.

9. I czynię to, abym mógł wykazać wielu, że jestem „taki sam wczoraj, dzisiaj i na wieki; i że przekazuję swoje słowa według swego upodobania. I ponieważ przekazałem jedno ^bsłowo, nie powinniście przypuszczać, że nie mogę przekazać innego; oto moje dzieło nie zostało jeszcze dokonane, ani też nie stanie się to, aż nastąpi koniec człowieka, a nie nastąpi to odtąd i na wieki.

10. Przeto, mając Biblię, nie powinniście przypuszczać, że zawiera ona wszystkie moje „słowa, ani też nie powinniście przypuszczać, że nie spowodowałem, aby więcej zostało zapisane.

11. Oto nakazuję „wszystkim ludziom na wschodzie i na zachodzie, na północy i na południu, i na wyspach morza, aby ^bzapisywali słowa, które im mówię; albowiem według „ksiąg, które zostaną spisane, będę „sądził świat, każdego człowieka według jego uczynków, zgodnie z tym, co jest napisane.

12. Oto przemówię do „Żydów, i oni to zapiszą; będę mówił do Nefitów, i oni to zapiszą;

5a III Nefi 29:8.

6a I Nefi 13:38.

7a ppś Stworzyć, stworzenie.

b I Nefi 22:4.

8a Ez. 37:15–20; I Nefi 13:38–41;

II Nefi 3:12.

b Mat. 18:16.

ppś Świadek, świadectwo.

c Oz. 2:2.

9a Hebr. 13:8.

b ppś Objawienie.

10a ppś Pisma święte — Pisma, które według proroctw mają być ujawnione.

11a Alma 29:8.

b II Tym. 3:16.

c ppś Księga żywota.

d II Nefi 25:22;

33:11, 14–15.

ppś Sąd Ostateczny.

12a I Nefi 13:23–29.

i przemówię do innych plemion z domu Izraela, które wywiodłem, i one to ^bzapiszą; i będę także mówił do ^cwszystkich narodów ziemi, i one to zapiszą.

13. I stanie się, że ^aŻydzi będą mieli słowa Nefitów, a Nefici słowa Żydów, a Nefici i Żydzi będą mieli słowa zagubionych plemion Izraela, a ^bzagubione plemiona Izraela będą miały słowa Nefitów i Żydów.

14. I stanie się, że mój lud, który jest z ^adomu Izraela, zostanie zgromadzony na swych własnych ziemiach; i moje słowo także zostanie zebrane w ^bjedno. I pokażę tym, którzy walczą przeciwko mojemu słowu i przeciwko mojemu ludowi, który jest z ^cdomu Izraela, że jestem Bogiem, że zawarłem ^aprzymierze z Abrahamem, że ^ezawsze będę pamiętał o jego ^fpotomkach.

ROZDZIAŁ 30

Nawróceni ludzie innych wyznań zostaną zaliczeni do ludu przymierza. Wielu Lamanitów i Żydów uwierzy słowu i stanie się przyjemnym ludem. Izrael zostanie odzyskany, a niegodziwi zostaną zgładzeni. W okresie lat 559–545 p.n.e.

A TERAZ, moi umiłowani bracia, pragnę do was przemawiać, bo ja, Nefi, nie chcę, abyście uważali, że jesteście bardziej prawi aniżeli ludzie innych wyznań. Oto, jeśli nie będziecie przestrzegać przykazań Boga, wszyscy podobnie zginiecie. I z racji słów, które powiedziano, nie powinniście przypuszczać, że ludzie innych wyznań ulegną całkowitej zagładzie.

2. Albowiem mówię wam, że tyłu spośród ludzi innych wyznań, ilu odpokutuje, stanie się ludem ^aprzymierza z Panem, a tyłu spośród ^bŻydów, ilu nie odpokutuje, zostanie odrzuconych, gdyż Pan zawiera przymierze tylko z tymi, którzy ^codpokutują i wierzą w Jego Syna, Świętego Izraela.

3. A teraz pragnę prorokować nieco więcej o Żydach i ludziach innych wyznań. Oto po tym, jak wyjawiona zostanie księga zapisana dla ludzi innych wyznań, o której powiedziałem, i zostanie ona ponownie zapieczętowana Panu, oto będzie wielu, którzy ^auwierzą słowom w niej zapisanym i ^bprzekazą je resztce, która pozostanie z naszego potomstwa.

4. Wtedy resztką z naszego potomstwa dowie się o nas, jak

12b I Nefi 13:38–42;

II Nefi 26:17.

c II Nefi 26:33.

13a Morm. 5:12–14.

b ppś Izrael — Dziesięć zagubionych plemion Izraela.

14a Jer. 3:17–18.

b Ez. 37:16–17.

c I Nefi 22:8–9.

d I Mojż. 12:1–3;

I Nefi 17:40;

III Nefi 20:27;

Abr. 2:9.

ppś Przymierze

Abrahamowe.

e I Mojż. 17:7.

f DiP 132:30.

30 2a Gal. 3:26–29.

b Mat. 8:10–13.

ppś Żydzi.

c ppś Pokutować, pokuta.

3a III Nefi 16:6–7.

b I Nefi 22:8–9.

opuściliśmy Jerozolimę; i że są potomkami Żydów.

5. I ewangelia Jezusa Chrystusa będzie głoszona pośród ^anich; przeto zostanie ^bim przywrócona ^cwiedza o ich ojcach, a także wiedza o Jezusie Chrystusie, którą posiadali ich ojcowie.

6. Będą się wtedy radować, bo będą wiedzieli, że jest to dla nich błogosławieństwem z ręki Boga. Łuski ciemności zaczną opadać z ich oczu, i niewiele pokoleń przeminie, aż staną się nieskalanym i ^aprzyjemnym ludem.

7. I stanie się, że ^aŻydzi, którzy są rozproszeni, także ^bzaczną wierzyć w Chrystusa; i zaczną się gromadzić na powierzchni ziemi; i tylu z nich, ilu uwierzy w Chrystusa, stanie się także przyjemnym ludem.

8. I stanie się, że Pan Bóg rozpocznie Swe dzieło pośród wszystkich narodów, plemion, języków i ludów, aby doprowadzić do przywrócenia Swego ludu na ziemi.

9. I w prawości będzie ^aPan Bóg ^bsądził biednych, i będzie słusznie ganił, ujmując się za ^cłagodnymi ziemi. Różgą ust Swoich porazi ziemię, a tchnieniem warg Swoich zabije niegodziwych.

10. Oto szybko nadchodzi ^aczas,

gdy Pan Bóg spowoduje wielki ^brozłam pośród ludzi i zniszczy niegodziwych; a Swój lud ^coszczędzi, nawet jeśli stanie się, że będzie musiał ogniem ^dzniszczyć niegodziwych.

11. I ^aprawością opasze Swe łądzwie, a wiernością — Swe nerki.

12. ^aI wtedy wilk będzie przebywał z jagnięciem, lampart legnie obok koźlęcia, cielę razem z lwem młodym i zwierzęciem tucznym, a małe dziecko prowadzić je będzie.

13. I krowa z niedźwiedzicą paść się będą; młode ich razem legną; a lew jak wół jeść będzie słomę.

14. I niemowlę bawić się będzie przy kryjówce żmii, a dziecko włoży swą rączkę do legowiska węża.

15. Krzywdy ani zniszczenia dokonywać nie będą na całej świętej mej górze, bo jak wody wypełniają morze, tak wiedza o Panu napelni ziemię.

16. Przeto sprawy ^awszystkich narodów zostaną ujawnione; zaiste, wszystko będzie ^boznajmione dzieciom ludzkim.

17. Nie ma nic tajemnego, co nie będzie ^aobjawione; nie ma żadnego dzieła ciemności, co nie zostanie ukazane w świetle; i nie ma

5a III Nefi 21:3–7, 24–26.

b DiP 3:20.

c I Nefi 15:14;

II Nefi 3:12;

Morm. 7:1, 9–10.

6a DiP 49:24; 109:65.

7a II Nefi 29:13–14.

b II Nefi 25:16–17.

9a Iz. 11:4–9.

b II Nefi 9:15.

c ppś Łagodny,
łagodność.

10a ppś Dni ostatnie,

Ostatnie dni.

b DiP 63:53–54.

c Mojż. 7:61.

d I Nefi 22:15–17, 23.

ppś Ziemia —

Oczyszczenie ziemi.

11a Iz. 11:5–9.

12a Iz. 65:25.

ppś Milenium.

16a DiP 101:32–35;

121:28–29.

b Eter 4:6–7.

17a DiP 1:2–3.

nic zapieczętowanego na ziemi, co nie będzie rozwiązane.

18. Wszystko więc, co zostało objawione dzieciom ludzkim, będzie w owym dniu objawione, i Szatan ^ajuż nie będzie miał władzy nad sercami dzieci ludzkich przez długi czas. A teraz, moi umiłowani bracia, kończę swoje słowa.

ROZDZIAŁ 31

Nefi mówi, dlaczego Jezus Chrystus został ochrzczony. Ludzie muszą pójść za Chrystusem, zostać ochrzczeni, przyjmując Ducha Świętego i wytrwać do końca, aby zostali zbawieni. Pokuta i chrzest są bramą prowadzącą na ciasną i wąską ścieżkę. Życie wieczne jest dane tym, którzy przestrzegają przykazań po chrzcie. W okresie lat 559–545 p.n.e.

I TERAZ ja, Nefi, kończę swe ^aprorokowanie wam, moi umiłowani bracia. I mogę spisać tylko niewiele rzeczy, o których wiem, że bez wątpienia nastąpią, a także mogę spisać tylko niewiele słów mojego brata, Jakuba.

2. Przeto wystarczy mi, co zapisałem, poza kilkoma słowami, które muszę powiedzieć o ^adoktrynie Chrystusa; przeto powiem to wam po prostu, według prostoty swego prorokowania.

3. Oto moja dusza lubuje się w prostocie. Bowiem w ten sposób Pan Bóg działa pośród dzieci ludzkich. Oto Pan Bóg daje ^aświatło ku zrozumieniu; oto przemawia do ludzi w ich ^bjęzyku, aby zrozumieli.

4. Przeto chciałbym, żebyście pamiętali, że powiedziałem wam o ^aproroku pokazanym mi przez Pana, że ochrzczi ^bBaranka Bożego, który zgładzi grzechy świata.

5. I teraz, jeśli Baranek Boży, będąc święty, musi zostać ^aochrzczony w wodzie, aby wypełnić wszelką prawość, jak znacznie większą potrzebę mamy my, będąc nieświęci, abyśmy zostali ochrzczeni, zaiste, w wodzie!

6. I teraz pytam was, moi umiłowani bracia, w jaki sposób Baranek Boży wypełnia wszelką prawość, będąc ochrzczony w wodzie?

7. Czyż nie wiecie, że był On święty? Jednak mimo że był święty, pokazuje dzieciom ludzkim, że według ciała korzy się przed Ojcem i świadczy Ojcu, że będzie Mu ^aposłuszny w przestrzeganiu Jego przykazań.

8. Przeto, gdy został ochrzczony wodą, Duch Święty zstąpił na Niego pod ^apostacią ^bgołębiczy.

9. I powtarzam, to pokazuje

18 *a* Obj. 20:1–3; Eter 8:26.
31 *1 a* II Nefi 25:1–4.
2 a II Nefi 11:6–7.
3 a *pp* Światło, światłość Chrystusa.
b DiP 1:24.

4 a I Nefi 10:7; 11:27.
pp Jan Chrzciciel.
b *pp* Baranek Boży.
5 a Mat. 3:11–17.
pp Chrzest, chrzcic.
7 a Jan 5:30.

pp Postuszeństwo, posłuszny, być posłusznym.
8 a I Nefi 11:27.
b *pp* Gołębica, znak [gołębiczy].

dzieciom ludzkim jak ciasna jest ścieżka, i jak wąska jest ^abrama, przez którą mają wejść, będąc dla nich przykładem.

10. I powiedział On dzieciom ludzkim: ^aPodążajcie za mną. Przeto, moi umiłowani bracia, czyż możemy ^bpodążać za Jezusem, jeśli nie będziemy chcieli przestrzegać przykazań Ojca?

11. I Ojciec powiedział: Odpokutujcie, odpokutujcie i zostańcie ochrzczeni w imię mojego Umiłowanego Syna.

12. A także głos Syna przyszedł do mnie, mówiący: Ten, kto zostanie ochrzczone w imię moje, temu Ojciec ^ada Ducha Świętego, podobnie jak mnie; przeto ^bpójdźcie za mną i czyńcie, co widzieliście, że Ja czyniłem.

13. Moi umiłowani bracia, wiem, że jeśli będziecie naśladować Syna ze szczerym zamiarem w sercu, nie czyniąc niczego, co byłoby obłudą czy oszustwem przed Bogiem, lecz ze szczerą intencją odpokutowaliście za swe grzechy, świadcząc Ojcu, że chcecie wziąć na siebie imię Chrystusa przez ^achrzest — zaiste, wstępując w wodę, naśladowując Swego Pana i Zbawiciela, według Jego słowa, oto otrzymacie wtedy Ducha Świętego; zaiste,

wtedy następuje ^bchrzest ogniem i Duchem Świętym; i wtedy będziecie mogli mówić ^cjęzykiem aniołów, i wykrzykiwać chwałę Świętemu Izraela.

14. Lecz, moi umiłowani bracia, tak doszedł mnie głos Syna, mówiący: Po tym, jak odpokutowaliście za swe grzechy i zaświadczyliście Ojcu przez chrzest wodą, że jesteście chętni przestrzegać moich przykazań, i otrzymaliście chrzest ogniem i Duchem Świętym, i możecie mówić nowym językiem, zaiste, językiem aniołów, i jeśli po tym wszystkim ^awyprzecie się mnie, ^blepiej by wam było, gdybyście mnie nie znali.

15. I usłyszałem głos Ojca, który powiedział: Zaiste, słowa Mojego Umiłowanego są prawdziwe i wierne. Ten, kto wytrwa do końca, zostanie zbawiony.

16. I, moi umiłowani bracia, dlatego wiem, że jeśli człowiek nie ^awytrwa do końca, podążając za ^bprzykładem Syna Boga żywego, nie może zostać zbawiony.

17. Uczynicie więc, co wam powiedziałem, że widziałem, jak wasz Pan i wasz Odkupiciel uczyni; bo z tego powodu zostało mi to ukazane, abyście znali

9a II Nefi 9:41;
III Nefi 14:13–14;
DiP 22:4.

10a Mat. 4:19; 8:22; 9:9.
b Mor. 7:11;
DiP 56:2.

12a ppś Dar Ducha
Świętego.
b Łuk. 9:57–62;

Jan 12:26.
13a Gal. 3:26–27.
b ppś Dar Ducha
Świętego;
Ogień.

c II Nefi 32:2–3.
14a Mat. 10:32–33;
Alma 24:30;
DiP 101:1–5.

ppś Niewybaczalny
grzech.

b II Piotra 2:21.

16a Alma 5:13; 38:2;
DiP 20:29.

b ppś Jezus Chrystus —
Przykład Jezusa
Chrystusa.

bramę, przez którą macie wejść. I bramą, przez którą macie wejść, jest pokuta i ^achrzest wodą, a wtedy następuje ^bodpuszczenie waszych grzechów przez ogień i przez Ducha Świętego.

18. I wtedy jesteście na ^aciasnej i wąskiej ^bścieżce, która prowadzi do życia wiecznego. Oto weszliście przez bramę, postąpiliście według przykazań Ojca i Syna, i otrzymaliście Ducha Świętego, który ^cświadczy o Ojcu i Synu aż do spełnienia Jego obietnicy, że jeśli weszliście na tę drogę, otrzymacie.

19. I teraz, moi umiłowani bracia, gdy już dostaliście się na tę ciasną i wąską ścieżkę, pytam was: Czy ^awszystko jest już zrobione? Oto mówię wam: Nie. Albowiem doszliście dotąd tylko dzięki słowu Chrystusa poprzez niewzruszoną ^bwiarę w Niego, ^cufając w pełni zasługom Tego, który ma moc zbawienia.

20. Musicie więc nieprzerwanie ^adążyć naprzód w Chrystusie, mając doskonałą jasność ^bnadziei i ^cmiłość do Boga oraz wszystkich ludzi. Jeśli więc będziecie dążyć naprzód, delektując się słowem Chrystusa i ^dwytrwacie do końca,

oto tak mówi Ojciec: Będziecie mieli życie wieczne.

21. I teraz, moi umiłowani bracia, to jest ta ^adroga; i nie ma ^bżadnej innej drogi ani innego ^cimienia danego pod niebem, poprzez które człowiek może być zbawiony w królestwie Boga. Oto taka jest ^ddoktryna Chrystusa, i jedyna, i prawdziwa doktryna ^eOjca i Syna, i Ducha Świętego, który jest ^fjednym Bogiem bez końca. Amen.

ROZDZIAŁ 32

Aniołowie mówią mocą Ducha Świętego. Ludzie muszą się modlić i zdobywać dla siebie wiedzę od Ducha Świętego. W okresie lat 559–545 p.n.e.

I TERAZ, moi umiłowani bracia, przypuszczam, że rozważacie nieco w swoim sercu to, co powinniście czynić, gdy weszliście już na tę drogę. Lecz oto, dlaczego rozważacie te rzeczy w swoim sercu?

2. Czyż nie pamiętacie, jak powiedziałem wam, że ^aotrzymawszy Ducha Świętego, będziecie mogli mówić ^bjęzykiem aniołów? I teraz, jak moglibyście mówić

17a Mos. 18:10.
ppś Chrzest, chrzcić.
b ppś Odpuszczenie grzechów.
18a I Nefi 8:20.
b Przep. 4:18.
ppś Droga.
c Dz. 5:29–32.
19a Mos. 4:10.
b ppś Wiara.
c DiP 3:20.

20a ppś Chodzić,
kroczyć z Bogiem.
b ppś Nadzieja.
c ppś Miłość.
d ppś Wytrwać.
21a Dz. 4:10–12;
II Nefi 9:41;
Alma 37:46;
DiP 132:22, 25.
b Mos. 3:17.
c ppś Jezus Chrystus —

Wziąć na siebie imię Jezusa Chrystusa.
d Mat. 7:28;
Jan 7:16–17.
e ppś Bóg, Boska Trójca.
f III Nefi 11:27, 35–36.
ppś Jedność.
32 2a III Nefi 9:20.
b II Nefi 31:13.

językiem aniołów, jeśli nie przez Ducha Świętego?

3. „Aniołowie mówią mocą Ducha Świętego, ich słowa są więc słowami Chrystusa. Dlatego powiedziałem wam, ^bdelektujcie się słowami Chrystusa, albowiem słowa Chrystusa wyjawią wam wszystko, co macie czynić.

4. Przeto po tym, jak powiedziałem te słowa, jeżeli ich nie rozumiecie, dzieje się tak, ponieważ nie „pytacie ani też nie kołaczecie; dlatego nie jesteście wyprawdzeni na światło i będziecie musieli zginąć w ciemności.

5. Oto powtarzam wam, że jeśli wejdziecie na tę drogę i otrzymacie Ducha Świętego, ukaże On wam wszystko, co macie czynić.

6. Oto jest to doktryną Chrystusa i więcej nie będzie dane, aż objawi się On wam w ciele. I gdy „objawi się wam w ciele, będziecie przestrzegać tego, co wam powie.

7. I teraz ja, Nefi, nie mogę powiedzieć więcej. Duch powstrzymuje mnie od tego i pozostaje mi rozpaczać z powodu „niewiary i niegodziwości, i niewiedzy, i hardości ludzi; bowiem nie chcą oni dążyć do zdobycia wiedzy ani nie chcą zrozumieć większej wiedzy, gdy jest im ona dana w ^bprostocie, zaiste, tak prosto, jak może być dane słowo.

8. I teraz moi umiłowani bracia, widzę, że jeszcze w swoim sercu rozważacie; i boleję nad tym, że muszę wam to powiedzieć. Oto gdybyście zważali na Ducha, który poucza człowieka, aby się „modlił, wiedzielibyście, że musicie się modlić, albowiem ^bzły duch nie uczy człowieka, by się modlił, lecz uczy go, że nie musi się modlić.

9. Lecz oto, mówię wam, że musicie się zawsze „modlić, i nie ustawać, że nie wolno wam czynić niczego dla Pana, jeśli się nie pomodlicie do Ojca w ^bimię Chrystusa, aby uświęcił wam wasze działanie, aby to, czego dokonacie, było dla „dobra waszej duszy.

ROZDZIAŁ 33

Słowa Nefiego są prawdziwe. Świadczą o Chrystusie. Ci, którzy uwierzą w Chrystusa, dadzą wiarę słowom Nefiego, które będą świadectwem na trybunale sądowym. W okresie lat 559–545 p.n.e.

I TERAZ ja, Nefi, nie mogę zapisać wszystkiego, czego nauczano pośród mego ludu, ani też nie jestem tak „mocny w piśmie, jak w mowie; bowiem gdy człowiek ^bprzemawia mocą Ducha Świętego, moc Ducha Świętego niesie to do serc dzieci ludzkich.

2. Jednak jest wielu, którzy

3a PPŚ Aniołowie.

b Jer. 15:16.

4a PPŚ Prosić.

6a III Nefi 11:8.

7a PPŚ Niewiara.

b II Nefi 31:2–3;

Jakub 4:13.

8a PPŚ Modlitwa.

b Mos. 4:14.

PPŚ Diabeł.

9a III Nefi 20:1;

DiP 75:11.

b Mojż. 5:8.

c Alma 34:27.

33 1a Eter 12:23–24.

b DiP 100:7–8.

“znieczulają swe serca przeciw Duchowi Świętemu, że nie ma On w nich miejsca; przeto odrzucają wiele z tych rzeczy, które są zapisane, i uważają je za nic.

3. Mimo to ja, Nefi, zapisałem to, co zapisałem, i uważam, że ma to wielką “wartość, szczególnie dla mego ludu. Bowiernie bezustannie ^bmodłę się za nich w dzień, a nocą moja poduszka mokra jest od łez z ich powodu; i wołałem do mego Boga z wiarą, i wiem, że usłyszysz moje wołanie.

4. I wiem, że Pan Bóg poświęci moje modlitwy dla dobra mego ludu. I słowa, które zapisałem w słabości, uczyni dla niego “mocnymi, bo ^bnakłaniają go do czynienia dobra, wyjawiają mu wiedzę o ich ojcach i mówią o Jezusie, nakłaniając, aby wierzył w Niego i wytrwał do końca, co jest życiem “wiecznym.

5. I mówią “ostro o grzechu, według ^bprostoty prawdy; dlatego żaden człowiek nie rozgniewa się z powodu słów, które napisałem, z wyjątkiem tego, który będzie pod wpływem ducha diabła.

6. Oto chlubię się prostotą, chlubię się prawdą, chlubię się moim

Jezusem, bo “odkupił On moją duszę od piekła.

7. Darzę “prawdziwą miłością swój lud i mam wielką wiarę w Chrystusa, że spotkam wiele dusz bez skazy przed Jego tronem sędziowskim.

8. Darzę prawdziwą miłością “Żydów — mówię Żydów, bo mam na myśli tych, z których pochodzę.

9. Darzę również prawdziwą miłością “ludzi innych wyznań. Jednak nie mogę mieć nadziei dla nich, chyba że ^bpojedną się z Chrystusem i wejdą przez tę “wąską bramę, i “pójdą tą “ciasną ścieżką wiodącą do życia, i będą trzymać się tej ścieżki do końca dni swej próby.

10. I teraz, moi umiłowani bracia, a także Żydzi, i wszyscy aż po krańce ziemi, zważajcie na te słowa i “wierźcie w Chrystusa; i jeśli nie wierzycie tym słowom, wierźcie w Chrystusa. A jeśli będziecie wierzyć w Chrystusa, uwierzycie w te ^bsłowa, bo są one “słowami Chrystusa, i On mi je przekazał, a “uczą one wszystkich ludzi czynienia dobra.

11. I jeśli nie są one słowami Chrystusa, sami osądźcie — gdyż

2a Hel. 6:35–36.

3a ppś Pisma święte —
Wartość pism
świętych.

b Enos 1:9–12;
St. Morm. 1:8.

4a Eter 12:26–27.

b Mor. 7:13.

c ppś Życie wieczne.

5a I Nefi 16:1–3;
II Nefi 9:40.

b II Nefi 31:3;
Jakub 4:13.

6a ppś Odkupić,
odkupiony,
odkupienie.

7a ppś Prawdziwa miłość.

8a ppś Żydzi.

9a ppś Ludzie innych
wyznań.

b ppś Zadośćuczynić,
Zadośćuczynienie.

c II Nefi 9:41.

d ppś Chodzić,
kroczyć z Bogiem.

e Hel. 3:29–30;
DiP 132:22.

10a ppś Wierzenie,
wiara, wierzyć.

b ppś Księga Mormona.

c Mor. 10:27–29.

d II Nefi 25:28.

ostatniego dnia Chrystus objawi wam z “mocą i wielką chwałą, że są one Jego słowami. I wy, i ja staniemy twarzą w twarz przed Jego ^bsądem; i będziecie wiedzieli, że nakazał mi On zapisanie tych rzeczy pomimo mojej słabości.

12. I błagam Ojca w imię Chrystusa, aby wielu spośród nas, jeśli nie wszyscy, mogło być zbawionych w Jego “królestwie w ten wielki i ostateczny dzień.

13. I teraz, moi umiłowani bracia, wszyscy, którzy jesteście z domu Izraela, i wszyscy

aż po krańce ziemi, mówię do was niczym głos “wołającego z prochu: Żegnajcie do czasu, gdy nastąpi ten wielki dzień.

14. A wy, którzy nie skorzystacie z dobroci Boga i nie uszanujecie “słów Żydów, moich słów i ^bsłów, które wyjdą z ust Baranka Bożego, oto żegnam was na zawsze, gdyż słowa te “potępiają was w ostateczny dzień.

15. Albowiem, co zapieczętuję na ziemi, będzie przytoczone przeciwko wam na “trybunale sądowym; gdyż tak mi Pan nakazał i muszę być posłuszny. Amen.

KSIĘGA JAKUBA

BRATA NEFIEGO

Słowa jego kazania do jego braci. Zawstydzi on człowieka, który dąży do obalenia doktryn Chrystusa. Kilka słów o dziejach ludu Nefiego.

ROZDZIAŁ 1

Jakub i Józef nakłaniają ludzi do wiary w Chrystusa i przestrzegania Jego przykazań. Nefi umiera. Niegodziwość panuje wśród Nefitów. W okresie lat 544–421 p.n.e.

OTO stało się, że upłynęło pięćdziesiąt pięć lat od czasu,

gdy Lehi opuścił Jerozolimę; przeto Nefi dał mi, “Jakubowi, ^bprzykazanie co do “małych płyt, na których są wyryte te sprawy.

2. I dał mi, Jakubowi, przykazanie, aby zapisać na tych płytach trochę z tego, co uznam za najcenniejsze; i abym nie poruszał, chyba że pobieżnie, spraw, które

11a Eter 5:4;
Mor. 7:35.
b Obj. 20:12;
Mor. 10:34.
12a ppś Chwała
celestialna.
13a Iz. 29:4;

II Nefi 26:16.
14a ppś Biblia.
b ppś Księga Mormona.
c II Nefi 29:11;
Eter 4:8–10.
15a St. Morm. 1:11.

[KS. JAKUBA]
1 1a ppś Jakub, syn
Lehiego.
b Jakub 7:27.
c II Nefi 5:28–33;
Jakub 3:13–14.
ppś Płyty.

dotyczą historii ludu, zwanego ludem Nefiego.

3. Albowiem powiedział, że dzieje jego ludu mają być wyryte na jego innych płytach, i że mam zachować te płyty i przekazywać je moim potomkom z pokolenia na pokolenie.

4. I jeśli jest głoszenie ewangelii, które jest święte, lub wielkie objawienia czy prorokowanie, mam wyryć na tych płytach to, co najważniejsze, i zapisać tak obszernie, jak będzie to możliwe, dla dobra sprawy Chrystusa i dla dobra naszego ludu.

5. Albowiem ze względu na wiarę i wielką troskę na prawdę zostało nam objawione to, co dotyczy naszego ludu, i to, co ma się z nim „stać”.

6. I otrzymaliśmy również wiele objawień i ducha wielu proroków, dlatego wiemy o „Chrystusie i Jego królestwie, które ma przyjść”.

7. Przeto trudziliśmy się z pilnością pośród naszych ludzi, aby nakłonić ich do „przystąpienia do Chrystusa i korzystania z dobroci Boga, by mogli wejść do Jego ^bodpoczynku, żeby z jakiegoś powodu nie przysięgł w gniewie, że nie wolno

im „wejść, jak uczynił to ^dsprowokowany przez dzieci Izraela w dniach pokusy na ^e„pustkowiu”.

8. Dlatego prosimy Boga, abyśmy mogli nakłonić wszystkich ludzi, by nie ^a„buntowali się przeciwko Bogu, ^b„pobudzając Go do gniewu, lecz żeby wszyscy ludzie uwierzyli w Chrystusa i mieli przed oczyma Jego śmierć, cierpienie na ^c„krzyżu i poniżenie przed światem. Zatem ja, Jakub, biorę na siebie wypełnienie przykazania mego brata, Nefiego.

9. Gdy Nefi postarzał się i wiedział, że wkrótce ^a„umrze, ^b„namaścił pewnego męża na króla i włodarza swego ludu, zgodnie z panowaniem ^c„królów”.

10. I lud kochał Nefiego niezmiernie, bo był im wielkim opiekunem, walczył ^a„mieczem Labana w ich obronie i trudził się przez wszystkie swoje dni dla ich dobra.

11. Lud pragnął więc zachować w pamięci jego imię. I panujący po nim królowie byli nazywani przez lud: Nefi II, Nefi III i tak dalej, według panowania królów. I lud tak ich nazywał bez względu na ich własne imiona.

12. I stało się, że Nefi umarł.

5a I Nefi 12.

6a I Nefi 10:4–11;
19:8–14.

7a II Nefi 9:41;
Omni 1:26;
Mor. 10:32.

b ppś Odpoczynek.

c IV Mojż. 14:23;
V Mojż. 1:35–37;
DiP 84:23–25.

d Hebr. 3:8.

e IV Mojż. 26:65;
I Nefi 17:23–31.

8a ppś Bunt.

b I Nefi 17:30;
Alma 12:36–37;
Hel. 7:18.

c Tłum. J.S. Mat.
16:25–26 (Aneks);
Łuk. 14:27.

9a II Nefi 1:14.

b ppś Namaścić.

c II Nefi 6:2;

Jar. 1:7.

10a I Nefi 4:9;
II Nefi 5:14;
Sł. Morm. 1:13;
Mos. 1:16;
DiP 17:1.

13. I ludzie, którzy nie byli ^aLamanitami, byli ^bNefitami; chociaż byli zwani Nefitami, Jakubitami, Józefitami, ^cZoramitami, Lamanitami, Lemuelitami i Ismaelitami.

14. Jednak ja, Jakub, nie będę ich odtąd tak rozróżniał, lecz będę ^anazywał Lamanitami tych, którzy starają się zniszczyć lud Nefiego, a ^bNefitami albo ^cludem Nefiego tych, którzy są przyjaźnie nastawieni do Nefiego, według panowania królów.

15. I teraz stało się, że lud Nefiego pod panowaniem drugiego króla zaczął zniczczać swe serce i zaczął oddawać się po trosze niegodziwym praktykom, pragnąc wielu ^ażon i nałożnic, jak Dawid w dawnych czasach i Salomon, jego syn.

16. Zaiste, i zaczęli również poszukiwać dużo złota i srebra, i dlatego zaczęli po trosze wbić się w pychę.

17. Przeto ja, Jakub, tak do nich przemówiłem, gdy nauczałem w ^aświątyni, otrzymawszy pierwszej ^bpolecenie od Pana.

18. Albowiem ja, Jakub, i mój brat, Józef, zostaliśmy ^apoświęceni ręką Nefiego na kapłanów i nauczycieli tego ludu.

19. I rozwijaliśmy nasz ^aurząd dla Pana, przyjąwszy na siebie

ten ^bobowiązek, biorąc grzechy ludu na swoje własne głowy, gdybyśmy ich nie nauczali słowa Bożego z całą pilnością; przeto pracowaliśmy z całą mocą, aby ich krew nie mogła splamić naszych szat; w przeciwnym razie ich ^ckrew splamiłaby nasze szaty i nie byłibyśmy bez skazy w ostateczny dzień.

ROZDZIAŁ 2

Jakub potępia umiłowanie bogactw, pychę i nieczystość moralną. Bogactwa powinny być używane do pomocy naszym bliźnim. Pan nakazuje, aby żaden z Nefitów nie miał więcej niż jednej żony. Czystość moralna kobiet jest miła Panu. W okresie lat 544–421 p.n.e.

SŁOWA Jakuba, brata Nefiego, skierowane do ludu Nefiego po śmierci Nefiego.

2. Moi umiłowani bracia, ja, Jakub, zgodnie z obowiązkiem, jaki mam przed Bogiem, aby z powagą rozwijać mój urząd, abym mógł oczyścić swoje szaty z waszych grzechów, przyszedłem dzisiaj do świątyni, abym mógł ogłosić wam słowo Boga.

3. I sami wiecie, że dotąd pilnie służyłem na urzędzie mojego powołania; jednak dzisiaj jestem przytłoczony większym

13a Enos 1:13;
DiP 3:18.
b PPŚ Nefici.
c I Nefi 4:35;
IV Nefi 1:36–37.
14a Mos. 25:12;
Alma 2:11.
b II Nefi 4:11.

c II Nefi 5:9.
15a DiP 132:38–39.
17a II Nefi 5:16.
PPŚ Świątynia,
Dom Pana.
b PPŚ Powołać,
powołany przez
Boga, powołanie.

18a II Nefi 5:26.
19a PPŚ Urząd, urzędnik.
b DiP 107:99–100.
PPŚ Szafarz,
szafarstwo.
c II Nefi 9:44.

pragnieniem i troską o dobro waszych dusz niż kiedykolwiek przedtem.

4. Oto bowiem dotychczas byliście posłuszni słowu Pana, które wam przekazywałem.

5. Jednak oto zważajcie na mnie i wiedzcie, że z pomocą Wszechmogącego Stworzyciela nieba i ziemi mogę wam powiedzieć, jakie są wasze ^amyśli, i że zaczynacie brodzić w grzechu, który jest dla mnie występny, zaiste, i jest występny dla Boga.

6. Zaiste, moja dusza boleje nad tym, że wzdragam się ze wstydu przed obecnością mego Stworzyciela, że muszę wam świadczyć o niegodziwości waszych serc.

7. I boleję także nad tym, że muszę tak ^aśmiało mówić o was przed waszymi żonami i dziećmi, bowiem uczucia wielu spośród nich są nader ^bczyste i delikatne przed Bogiem, co jest Mu miłe.

8. I mniemam, że przyszedł tutaj, aby usłyszeć miłe ^asłowo Boga, zaiste, słowo, które uzdrowia zranioną duszę.

9. Przeto ciężko mi na duszy, że jestem zmuszony przez surowe przykazanie, które otrzymałem od Boga, napomnieć was według waszych występków i powiększyć rany tych, którzy są zranieni, zamiast koić i uzdrawiać ich rany — a tym, którzy nie zostali zranieni, zamiast

delektować się miłym słowem Boga, niczym sztyletami przeżyć dusze i zranić ich wrażliwe umysły.

10. Mimo że jest to ciężkie zadanie, muszę postąpić według surowych ^aprzykazań Boga i powiedzieć wam o waszej niegodziwości i występkach w obecności tych, którzy są nieskalanego serca i których serca są złamane, i muszę tego dokonać pod ^bprzenikliwym okiem Wszechmocnego Boga.

11. Przeto muszę wam powiedzieć prawdę według ^aprostoty słowa Bożego. Oto gdy pytałem Pana, przyszło do mnie słowo tej treści: Jakubie, udaj się nazajutrz do świątyni i oznajmij słowo, które ci przekażę dla tego ludu.

12. I teraz, moi bracia, oto słowo, które wam oznajmiam: Wielu spośród was zaczęło szukać złota i srebra, i wszelkich cennych ^akruszców, w które ta ziemia, będąca dla was i dla waszych potomków ^bziemią obiecaną, obfituje w wielkiej mierze.

13. I ręka Opatrzności uśmiechnęła się przyjemnie do was, że zdobyliście wiele bogactw. I ponieważ niektórzy z was otrzymali więcej niż wasi bracia, ^aunosicie się w pysze waszych serc, wasze karki stały się sztywne, zadzieracie dumnie głowy z powodu kosztowności

2 5a Alma 12:3;
DiP 6:16.
ppś Bóg, Boska Trójca.
7a DiP 121:43.
b ppś Cnota.

8a Alma 31:5.
10a ppś Przykazania Boga.
b II Nefi 9:44.
11a II Nefi 25:4; 31:2–3.
12a I Nefi 18:25;

Hel. 6:9–11;
Eter 10:23.
b I Nefi 2:20.
ppś Ziemia obiecana.
13a Morm. 8:35–39.

swych strojów i prześladowacie swych braci, uważając się za lepszych.

14. I teraz, czy uważacie, moi bracia, że Bóg was w tym usprawiedliwia? Oto mówię wam: Nie. On was potępia, i jeśli będziecie przy tym obstawać, Jego sądy rychło na was spadną.

15. Oby pokazał wam, że może was przeszyć i zetrzeć na proch jednym spojrzeniem Swego oka!

16. Oby oczyścił was z waszej niegodziwości i występków. I obyście byli posłuszni słowu Jego przykazań i nie pozwolili, aby „pycha waszych serc zniszczyła wasze dusze!

17. Myślcie o swoich braciach jak o sobie i bądźcie przyjaźni dla wszystkich, i szczodrzy ze swych „majętności, aby ^bstali się bogaci jak wy.

18. Zanim będziecie szukać ^a“bogactw, szukajcie ^b“królestwa Bożego.

19. I gdy otrzymacie nadzieję w Chrystusie, dane wam będą bogactwa, jeśli będziecie ich szukać z zamiarem „czynienia dobra — aby przyodziać nagich i nakarmić głodnych, i uwolnić jeńców, i nieść ulgę chorym i udręczonym.

20. I teraz, moi bracia, przemówiłem do was o pysze; i cóż

powiecie na to wy, którzy dręczyliście swego bliźniego i prześladowaliście go, bo serca wasze pełne były pychy ze względu na to, czym Bóg was obdarzył?

21. Czyż nie uważacie, że jest to występne dla Tego, który stworzył wszelkie ciało i któremu każda istota jest równie droga? I wszelkie ciało powstało z prochu; i w tym samym celu stworzył On ich — aby przestrzegali Jego „przykazań i sławili Go na wieki.

22. I teraz kończę przemawiać do was o tej pysze. I gdybym nie musiał mówić do was o waszym większym wykroczeniu, moje serce radowałoby się niezmiernie z waszego powodu.

23. Lecz słowo Boga ciąży na mnie z powodu waszych większych wykroczeń. Albowiem tak mówi Pan: Ten lud zaczyna popadać w niegodziwość; nie rozumieją pism świętych, bo starają się usprawiedliwić swoją rozpustę tym, co zapisano o Dawidzie i Salomonie, jego synu.

24. Oto rzeczywiście Dawid i „Salomon mieli wiele ^bżon i nałożnic, co było mi wstrętne — rzecze Pan.

25. Przeto tak mówi Pan: Wyprowadziłem ten lud z ziemi jerozolimskiej mocą ramienia

16a PPŚ Pycha.

17a PPŚ Jałmużna,
dawanie jałmużny;
Pomoc wzajemna.

b IV Nefi 1:3.

18a I Król. 3:11–13;
Mar. 10:17–27;

II Nefi 26:31;

DiP 6:7.

PPŚ Bogactwo,
bogactwa.

b Łuk. 12:22–31.

19a Mos. 4:26.
21a DiP 11:20;

Abr. 3:25–26.

24a I Król. 11:1;
Neh. 13:25–27.

b I Król. 11:1–3;
Ezdr. 9:1–2;

DiP 132:38–39.

swego, abym mógł wychować sobie “prawą gałąź z owocu łądźwi Józefa.

26. Dlatego Ja, Pan Bóg, nie pozwolę, aby lud ten postępował jak tamci w dawnych czasach.

27. Przeto słuchajcie mnie, moi bracia, i zważajcie na słowa Pana: Przeto żaden z was nie będzie miał więcej niż “jednej żony; i nie będziecie mieli żadnych nałożnic.

28. Albowiem miła jest mi, Panu Bogu, “czystość moralna kobiet, a rozpusta jest dla mnie występkiem; tak rzecze Pan Zastępów.

29. Dlatego albo lud ten będzie przestrzegał moich przykazań — rzecze Pan Zastępów — albo ta ziemia będzie im “przeklęta.

30. Oto, jeśli będę chciał — rzecze Pan Zastępów — wychować sobie “potomstwo, nakażę to Swojemu ludowi; w innym wypadku będą zważać na te sprawy.

31. Oto Ja, Pan, widziałem boleść i słyszałem rozpacz cór mego ludu w ziemi jerozolimskiej, zaiste, i na wszystkich ziemiach mego ludu, z powodu niegodziwości i występków ich mężów.

32. I nie pozwolę — mówi Pan Zastępów — aby dochodził mnie płacz pięknych cór tego ludu, który wywiodłem z ziemi jerozolimskiej, przeciwko mężom spośród mego ludu, rzecze Pan Zastępów.

33. Nie wolno im uprowadzać do niewoli cór mego ludu z powodu ich łagodności, w innym razie nawiedzę ich ciężkim przekleństwem, aż do zagłady; bowiem nie będą oddawać się “rozpuście jak tamci w dawnych czasach — rzecze Pan Zastępów.

34. I teraz oto, moi bracia, wiecie, że przykazania te zostały dane naszemu ojcu, Lehiemu; znaliście je więc przedtem i zasłużyliście na wielkie potępienie, czyniąc to, czego wam zabroniono.

35. Oto popełniliście “większe niegodziwości niż Lamanici, nasi bracia. Złamaliście serca waszych czułych żon i straciliście zaufanie waszych dzieci, dając im zły przykład; i łkania ich serc wznoszą się do Boga przeciwko wam. I z powodu surowości słowa Boga skierowanego przeciwko wam, wiele serc zamarło z powodu głębokich ran.

ROZDZIAŁ 3

Ludzie nieskalanego serca przyjmują miłe słowo Boga. Prawość Lamanitów większa niż Nefitów. Jakub ostrzega przed nieprawdą, lubieżnością i wszelkiego rodzaju grzechami. W okresie lat 544–421 p.n.e.

ALE oto ja, Jakub, chciałbym przemawiać do was, którzy jesteście

25a I Mojż. 49:22–26;
Am. 5:15; II Nefi 3:5;
Alma 26:36.
ppś Lehi, ojciec
Nefiego.
27a DiP 42:22; 49:16.

ppś Małżeństwo,
zawrzeć związek
małżeński.
28a ppś Czystość moralna.
29a Eter 2:8–12.
30a Mal. 2:15;

DiP 132:61–66.
33a ppś Niemoralność
seksualna;
Zmysłowy,
zmysłowość.
35a Jakub 3:5–7.

nieskalanego serca. Zwracajcie się do Boga z pewnością w umyśle i módlcie się do Niego z wielką wiarą, a pocieszy was w waszych udrękach i wstawi się w waszej sprawie, i wymierzy sprawiedliwość tym, którzy dążą do waszej zagłady.

2. O wy wszyscy, którzy jesteście nieskalanego serca, podnieście głowy i przyjmijcie miłe słowo Boga! I delectujcie się Jego miłością; gdyż możecie, jeśli w waszych umysłach jest „pewność, na wieki.

3. Ale biada, biada wam, którzy nie jesteście nieskalanego serca, którzy jesteście dzisiaj „skalani przed Bogiem; bowiem jeśli nie odpokutujecie, ziemia ta zostanie wam ^bprzeklęta; a Lamanici, którzy nie są tak skalani jak wy, choć ciąży na nich srogie przekleństwo, będą was nękać aż do waszej zagłady.

4. I szybko nadchodzi czas, gdy posiadą ziemię waszego dziedzictwa, jeśli nie odpokutujecie, a Pan Bóg „wyprowadzi prawych spośród was.

5. Oto Lamanici, wasi bracia, których nienawidzicie z powodu ich skalania i przekleństwa, które zmieniło ich skórę, są bardziej od was prawi, gdyż nie „zapomnieli przykazania Pana danego naszemu ojcu — aby mieli tylko jedną żonę i żadnych nałożnic,

i aby pośród nich nie oddawano się rozpuście.

6. I teraz, starają się oni pilnie przestrzegać tego przykazania; przeto z powodu ich starań, by pilnie przestrzegać tego przykazania, Pan Bóg ich nie zniszczy, lecz będzie im „miłosierny i kiedyś staną się błogosławionym ludem.

7. Oto ich mężowie „kochają swe żony, ich żony kochają swych mężów, a mężowie i żony kochają swe dzieci; a ich niewiara i nienawiść do was wynika z niegodziwości ich ojców; przeto jak możecie być od nich lepsi przed obliczem waszego wielkiego Stworzyciela?

8. Och, moi bracia, martwię się, że jeśli nie odpokutujecie za swe grzechy, ich skóra okaże się bielsza od waszej, gdy staniecie z nimi przed tronem Boga.

9. Dlatego daję wam przykazanie, które jest słowem Boga, abyście im więcej nie złorzeczyli ze względu na ich ciemną skórę ani im nie urągali z powodu ich skalania, lecz byście pamiętali o własnym skalaniu i byście pamiętali, że ich skalanie nastąpiło za przyczyną ich ojców.

10. Przeto pamiętajcie o swych „dzieciach, jak zasmuciliście ich serca z powodu przykładu, jaki im daliście. I pamiętajcie także, że przez swe skalanie możecie

3 2a Alma 57:26–27.

3a ppś Brud, skalany, skalanie.

b I Nefi 12:23.

4a Omni 1:5–7, 12–13.

5a Jakub 2:35.

6a II Nefi 4:3, 6–7;

Hel. 15:10–13.

7a ppś Miłość;

Rodzina.

10a ppś Dziecko, dzieci.

doprowadzić wasze dzieci do zguby, i w ostatecznym dniu ich grzechy spadną na wasze głowy.

11. Och, moi bracia, zważajcie na moje słowa, pobudźcie zdolności swych dusz, otrząśnijcie się, abyście się „przebudzili ze snu śmierci! I uwolnijcie się od bólesci ^bpiekła, abyście nie stali się ^caniołami diabła, i nie zostali wtrąceni do jeziora ognia i siarki, co jest drugą ^dśmiercią.

12. I teraz ja, Jakub, powiedziałem jeszcze wiele rzeczy ludowi Nefiego, ostrzegając go przed ^anierządem, ^blubieżnością i wszelkiego rodzaju grzechami, mówiąc mu o ich strasznych skutkach.

13. I nawet setna część dziejów tego ludu, który stał się teraz liczny, nie może być spisana na ^atych płytach; jednak wiele ich dziejów zostało zapisanych na większych płytach, i ich wojny, ich spory i panowania ich królów.

14. Płyty te nazwane są płytami Jakuba i zostały sporządzone ręką Nefiego. I tymi słowy kończę przemawiać.

ROZDZIAŁ 4

Wszyscy prorocy oddawali cześć Ojcu w imię Chrystusa. Ofiarowanie Izaaka przez Abrahama

było na podobieństwo Boga i Jego Jednorodzonego. Ludzie powinni pojednać się z Bogiem przez Zadośćuczynienie. Żydzi odrzucą kamień węgielny. W okresie lat 544–421 p.n.e.

Oto stało się, że ja, Jakub, wiele czyniłem swojemu ludowi posługi słowem (i mogę zapisać tylko niewiele z moich słów, gdyż trudno jest wyryć nasze słowa na płytach), i wiemy, że te sprawy, o których piszemy na płytach, muszą pozostać.

2. Lecz cokolwiek zapiszemy na czymś innym, poza płytami, zginie i przepadnie. Jednak możemy zapisać kilka słów na płytach, które dadzą naszym dzieciom, a także naszym umiłowanym braciom, małą część wiedzy o nas, to jest ich ojcach.

3. Już radujemy się tym i trudzimy się pilnie, aby wyryć te słowa na płytach, mając nadzieję, że nasi umiłowani bracia i nasze dzieci przyjmą je z wdzięcznym sercem i będą rozpatrywać je, aby uczyć się o swych pierwszych rodzicach z radością, a nie z bólescią czy pogardą.

4. Albowiem zapisaliśmy te rzeczy, aby mogli wiedzieć, że ^awiedzieliśmy o Chrystusie i mieliśmy nadzieję Jego chwały i kilkaset lat przed Jego przyjściem. I nie tylko my mieliśmy

11a Alma 5:6–9.
b ppś Piekło.
c II Nefi 9:8–9.
d ppś Śmierć duchowa.

12a ppś Nierząd.
b ppś Niegodziwy,
niegodziwość;
Żądza.

13a I Nefi 19:1–4;
Jakub 1:1–4.
4 4a ppś Jezus Chrystus.

nadzieję Jego chwały, lecz także wszyscy święci ^bprorocy, którzy byli przed nami.

5. Oto wierzyli oni w Chrystusa i ^a“oddawali cześć Ojcu w imię Jego; i my także oddajemy cześć Ojcu w imię Jego. I z tym zamiarem przestrzegamy ^bprawa Mojżesza ^c“wskazującego naszym duszom na Niego; i dlatego jest nam ono uświęcone przez prawość, jak było ono przyznane Abrahamowi na pustkowiu, gdy był posłuszny przykazaniom Boga, ofiarując swego syna Izaaka, co było na podobieństwo Boga i Jego ^d“Jednorodzonego Syna.

6. Dlatego badamy proroków i mamy wiele objawień i ducha ^a“proroctwa; i mając te wszystkie ^b“świadcstwa, dana jest nam nadzieja, a nasza wiara staje się niewzruszona, że naprawdę możemy ^c“rozkazać w ^d“imię Jezusa, i nawet drzewa, góry czy fale morza są nam posłuszne.

7. Jednak mimo to Pan Bóg ukazuje nam naszą ^a“słabość, abyśmy wiedzieli, że to dzięki Jego łasce i Jego wielkiej łaskowości wobec

dzieci ludzkich mamy moc czynienia tych rzeczy.

8. Oto wielkie i zdumiewające są dzieła Pana. ^a“Niezbadane są głębie Jego ^b“tajemnic i niemożliwe jest dla człowieka poznanie wszystkich Jego dróg. I nikt nie ^c“zna Jego ^d“dróg, jeśli nie są mu objawione. Nie gardźcie więc, bracia, objawieniami Boga.

9. Oto mocą Jego ^a“słowa ^b“człowiek przyszedł na powierzchnię ziemi, a ziemia ta została stworzona mocą Jego słowa. Jeśli więc Bóg mógł przemówić, i powstał świat, i jeśli mógł przemówić, i człowiek został stworzony, och, czyż nie może On rozkazywać ^c“ziemi czy też dziełu Swych rąk na jej powierzchni według Swej woli i upodobania?

10. Przeto nie starajcie się, bracia, ^a“udzielać rad Panu, lecz przyjmujcie rady z ręki Jego, gdyż sami wiecie, że radzi ^b“mądrze i sprawiedliwie, z wielkim miłosierdziem nad wszystkimi Jego dziełami.

11. Przeto, umiłowani bracia, pojednajcie się z Nim poprzez ^a“zadośćuczynienie Chrystusa,

4b Łuk. 24:25–27;

Jakub 7:11;
Mos. 13:33–35;
DiP 20:26.

5a Mojż. 5:8.

b II Nefi 25:24;

Jar. 1:11;

Mos. 13:27, 30;

Alma 25:15–16.

ppś Prawo Mojżesza.

c Gal. 3:24.

d I Mojż. 22:1–14;

Jan 3:16–18.

ppś Jednorodzony.

6a ppś Proroctwo,

prorokować.

b ppś Świadek,

świadcstwo.

c ppś Moc.

d Dz. 3:6–16;

III Nefi 8:1.

7a Eter 12:27.

8a Rzym. 11:33–36.

b DiP 19:10; 76:114.

ppś Tajemnice Boga.

c I Kor. 2:9–16;

Alma 26:21–22.

ppś Wiedza.

d Iz. 55:8–9.

9a Morm. 9:17;

Mojż. 1:32.

b ppś Człowiek, ludzie;

Stworzyć, stworzenie.

c Hel. 12:8–17.

10a II Nefi 9:28–29;

Alma 37:12, 37;

DiP 3:4, 13.

b ppś Mądrość;

Wszechwiedzący.

11a ppś Zadośćuczynić,

Zadośćuczynienie.

Jego ^bJednorodzonego Syna, a będziecie mogli otrzymać ^czmartwychwstanie, zgodnie z mocą zmartwychwstania, która jest w Chrystusie; i będziecie przedstawieni Bogu jako ^apierwsi z plonu Chrystusa, mając wiarę i otrzymawszy pewną nadzieję chwały w Nim, zanim objawił się w ciele.

12. I teraz, umiłowani, nie dziwcie się, że mówię wam te rzeczy; dlaczego bowiem nie mielibyśmy ^amówić o zadośćuczynieniu Chrystusa i dążyć do zdobycia doskonałej wiedzy o Nim, tak jak dążymy do wiedzy o zmartwychwstaniu i o świecie, który nastanie?

13. Oto, moi bracia, ten, kto prorokuje, niech prorokuje tak, by ludzie rozumieli, bo ^aDuch mówi prawdę i nie kłamie. Przeto mówi o rzeczach, jakie rzeczywiście ^bsą i jakie rzeczywiście się staną. Przeto rzeczy te zostały nam ^cwyraźnie ukazane dla zbawienia naszych dusz. Lecz oto, nie jesteśmy jedynymi świadkami tych rzeczy, gdyż Bóg również powiedział o nich prorokom w dawnych czasach.

14. Lecz oto, Żydzi byli ludem o ^ahardym karku; ^bgardzili

słowami prostoty i zabijali proroków, i chcieli tego, czego nie mogli pojąć. I przez swe zaślepienie, które to ^czaślepienie przyszło przez patrzenie poza cel, muszą upaść; albowiem Bóg odebrał im Swą prostotę i dał im wiele rzeczy, których ^dnie mogą zrozumieć, ponieważ tego pragnęli. A ponieważ tego pragnęli, Bóg tak uczynił, żeby się potykali.

15. I teraz Duch nakłania mnie, Jakuba, do prorokowania, gdyż pod wpływem Ducha, który jest we mnie, pojmuję, że Żydzi, ^apotykając się, ^bodrzucają kamień, na którym mogliby budować i mieć bezpieczną podstawę.

16. Oto zgodnie z pismem świętym ^akamień ten stanie się wielką, ostateczną i jedyną pewną ^bpodstawą, na której Żydzi mogą budować.

17. I teraz, moi umiłowani, jak to jest możliwe, aby odrzuciwszy tę pewną podstawę, mogli ^akiedykolwiek budować na niej, aby stała się ich kamieniem węgielnym?

18. Oto, moi umiłowani bracia, odkryję wam tę tajemnicę, jeśli w jakiś sposób moja pewność w Duchu nie zostanie zachwiana

11 b Hebr. 5:9.

c ppś Zmartwychwstanie.

d Mos. 15:21–23; 18:9; Alma 40:16–21.

12a II Nefi 25:26.

13a ppś Duch Święty; Prawda.

b DiP 93:24.

c Alma 13:23.

14a Mat. 23:37–38;

II Nefi 25:2.

b II Kor. 11:3;

I Nefi 19:7;

II Nefi 33:2.

c Iz. 44:18;

Rzym. 11:25.

d II Nefi 25:1–2.

15a Iz. 8:13–15;

I Kor. 1:23;

II Nefi 18:13–15.

b I Nefi 10:11.

c ppś Kamień węgielny; Opoka.

16a Ps. 118:22–23.

b Iz. 28:16;

Hel. 5:12.

17a Mat. 19:30;

DiP 29:30.

i nie potknę się przez swój zbytni niepokój o was.

ROZDZIAŁ 5

Jakub przytacza alegorię Zenosa o szlachetnej oliwce i dziczcze oliwnej. Są one na podobieństwo Izraela i ludzi innych wyznań. Symboliczne przedstawienie rozproszenia i zgromadzenia Izraela. Nawiązanie do Nefitów i Lamanitów i całego domu Izraela. Ludzie innych wyznań zostaną wszczepieni w Izrael. Cała winnica zostanie w końcu spalona. W okresie lat 544–421 p.n.e.

Oto, moi bracia, czy nie pamiętacie, że czytaliście słowa proroka ^aZenosa, które skierował do domu Izraela, mówiąc:

2. Zważaj, o domu Izraela, i posłuchaj moich słów, słów proroka Pana!

3. Albowiem tak rzecze Pan: Porównam cię, o domu ^aIzraela, do szlachetnej ^boliwki, którą pewien człowiek wziął i pielęgnował w swej ^cwinnicy; i rośla, i zestarzała się, i zaczęła ^dmarnieć.

4. I stało się, że gospodarz winnicy wyszedł i zobaczył, że jego oliwka zaczęła marnieć; i powiedział: Przytnę ją i okopię, i będę pielęgnował, że może wypuści młode i delikatne gałęzie, i nie zginię.

5. I stało się, że przyciął ją

i okopał, i pielęgnował zgodnie ze swoim słowem.

6. I stało się, że po wielu dniach zaczęła nieco wypuszczać młode i delikatne gałązki, lecz oto, korona drzewa zaczęła obumierać.

7. I stało się, że gospodarz winnicy zobaczył to i powiedział do swego sługi: Boleję nad tym, że miałbym stracić to drzewo; pójdź więc i odetnij gałęzie z ^adziczki oliwnej, i przynieś mi je. I odetniemy z korony drzewa główne gałęzie, które zaczynają obumierać, i wrzucimy je w ogień, aby się spaliły.

8. I oto, tak mówi Pan winnicy: Wezmę wiele młodych i delikatnych gałęzi i przeszczepię je, gdziekolwiek będę chciał. Nieważne, czy stanie się, że korzeń tego drzewa spróchnieje, bo będę mógł zachować jego owoc dla siebie. Dlatego wezmę te młode i delikatne gałęzie i przeszczepię je, gdziekolwiek będę chciał.

9. Weź gałęzie dziczki oliwnej i wszczep je w ^amiejsce odciętych, a te, które odciąłem, wrzucę w ogień i spalę, aby nie zajmowały próżno ziemi mojej winnicy.

10. I stało się, że sługa Pana winnicy uczynił zgodnie ze słowem Pana winnicy, i zaszczerpił gałęzie ^adziczki oliwnej.

11. I Pan winnicy nakazał

5 1a ppś Zenos.

3a Ez. 36:8.

ppś Izrael.

b Rzym. 11:17–24.

ppś Drzewo oliwne.

c DiP 101:44.

ppś Winnica Pana.

d ppś Odstępstwo.

7a Rzym. 11:17, 24.

9a Rzym. 1:13.

10a ppś Ludzie innych wyznań.

okopać i przyciąć, i pielęgnować oliwkę, mówiąc do swego sługi: Boleję nad tym, że miałbym stracić to drzewo; przeto uczyniłem to, abym mógł zachować jego korzenie, żeby nie zginęły, i żebym mógł zachować je dla siebie.

12. Idź więc swoją drogą, doglądaj tego drzewa i pielęgnuj je zgodnie z moimi słowami.

13. A te "umieszczę w najniższym zakątku mojej winnicy, gdziekolwiek będę chciał, i nie jest to dla ciebie ważne. I uczynię to, abym mógł zachować sobie naturalne gałęzie drzewa, a także abym mógł odłożyć sobie owoc na zapas, bo boleję nad tym, że miałbym stracić to drzewo i jego owoc.

14. I stało się, że Pan winnicy poszedł swoją drogą i ukrył naturalne gałęzie szlachetnej oliwki w najniższych zakątkach winnicy, niektóre w jednym, niektóre w innym miejscu, według swej woli i upodobania.

15. I stało się, że upłynęło dużo czasu, i Pan winnicy powiedział swemu słudze: Chodź, zjedźmy do winnicy, abyśmy mogli pracować w winnicy.

16. I stało się, że gospodarz winnicy ze swym sługą zeszli do winnicy, aby pracować. I stało się, że sługa powiedział swemu panu: Spójrz tutaj, na to drzewo.

17. I stało się, że Pan winnicy spojrzał i ujrzał drzewo, w które wszczepione zostały dzikie gałęzie. Rozrosło się ono

i zaczęło dawać "owoc. I zobaczył, że drzewo było dobre, a jego owoc był jak naturalny owoc.

18. I powiedział słudze: Oto gałęzie dziczki oliwnej wzięły soki z korzenia, tak że jej korzeń wydał dużo siły, a dzięki wielkiej sile jej korzenia dzikie gałęzie wydały szlachetny owoc. Oto, jeśli nie zaszczepilibyśmy tych gałęzi, drzewo obumarłoby. I teraz odłożę dużo owocu, które drzewo wydało, a owoc ten odłożę sobie na zapas.

19. I stało się, że Pan winnicy powiedział słudze: Pójdźmy do najniższej części winnicy i przekonajmy się, czy naturalne gałęzie oliwki nie wydały także dużo owocu, abym mógł odłożyć ich owoc sobie na zapas.

20. I stało się, że poszli tam, gdzie gospodarz ukrył naturalne gałęzie drzewa, i powiedział on do sługi: Oto one. I zobaczył, że "pierwsza wydała dużo owocu, i przekonał się też, że był on dobry. I powiedział słudze: Weź owoc z nich i odłóż go na zapas, abym mógł go sobie zachować; albowiem, powiedział on, tak długo pielęgnowałem tę oliwkę i wydała ona dużo owocu.

21. I stało się, że sługa zapytał swego gospodarza: Jak to się stało, że przyszedłeś tutaj, aby zasadzić to drzewo, czyli tę gałąź drzewa? Oto jest to najlichszy kawałek ziemi w całej twojej winnicy.

22. I Pan winnicy powiedział

mu: Nie udzielaj mi rad. Wiedziałem, że był to lichy kawałek gruntu; dlatego powiedziałem ci: Tak długo pielęgnowałem ją, i widzisz, że wydała dużo owocu.

23. I stało się, że Pan winnicy powiedział swemu słudze: Spójrz, oto tutaj także zasadziłem gałąź oliwki; i wiesz, że ten kawałek gruntu jest lichszy od pierwszego, a mimo to, spójrz na tę oliwkę. Tak długo pielęgnowałem ją i wydała dużo owocu. Przeto zbierz ten owoc i odłóż na zapas, abym mógł go sobie zachować.

24. I stało się, że Pan winnicy ponownie powiedział swemu słudze: Spójrz tutaj, oto inna "gałąź oliwki, którą zasadziłem; oto ją także pielęgnowałem i wydała owoc.

25. I powiedział słudze: Spójrz na tę ostatnią z gałęzi. Oto zasadziłem ją na "dobrym kawałku gruntu i długo pielęgnowałem, a tylko część drzewa wydała szlachetny owoc, a ^binna część drzewa wydała dziki owoc; oto pielęgnowałem to drzewo jak pozostałe.

26. I stało się, że Pan winnicy powiedział słudze: Wytnij gałęzie, które nie przyniosły dobrego "owocu, i wrzuc je w ogień.

27. I oto, sługa powiedział mu: Przytnijmy to drzewo, okopmy

i pielęgnowmy je trochę dłużej, a może wyda ci ono dobry owoc, który będziesz mógł odłożyć na zapas.

28. I stało się, że Pan winnicy i jego sługa pielęgnowali wszystkie owoce winnicy.

29. I stało się, że dużo czasu upłynęło i Pan winnicy powiedział swemu "słudze: Zejdźmy do winnicy, aby znowu pracować w winnicy. Oto ^bczas się zbliża i ^ckoniec wkrótce nastąpi; przeto muszę odłożyć sobie owoc na zapas.

30. I stało się, że Pan winnicy i sługa zeszli do winnicy i podszli do drzewa, którego naturalne gałęzie zostały odłamane, a dzikie gałęzie wszczepione, i ujrzeli gałęzie drzewa uginające się od wszelkiego "rodzaju owocu.

31. I stało się, że Pan winnicy skosztował owocu każdego rodzaju po kolei. I Pan winnicy powiedział: I oto tak długo pielęgnowaliśmy to drzewo, i odłożyłem sobie dużo owocu na zapas.

32. Lecz oto, tym razem przyniosło ono dużo owocu, a nie ma w nim "nic dobrego. Oto jest na nim wszelki zły owoc i nie przynosi mi żadnej korzyści mimo całej naszej pracy. I teraz boleję nad tym, że miałbym stracić to drzewo.

33. I Pan winnicy zapytał sługę: Co uczynimy z tym drzewem,

24a Ez. 17:22–24;
Alma 16:17;
III Nefi 15:21–24.

25a I Nefi 2:20.
b III Nefi 10:12–13.

26a Mat. 7:15–20;
Alma 5:36;
DiP 97:7.

29a DiP 101:55; 103:21.
b ppś Dni ostatnie,

Ostatnie dni.
c II Nefi 30:10;
Jakub 6:2.

30a ppś Odstępstwo.
32a J.S. — Hist. 1:19.

abym mógł ponownie zachować sobie z niego dobry owoc?

34. I sługa powiedział swemu gospodarzowi: Oto ponieważ zaszczyliłeś gałęzie dziczki oliwnej, dały one soki korzeniom, że są żywe i nie zginęły; dlatego widzisz, że są one nadal dobre.

35. I stało się, że Pan winnicy powiedział swemu słudze: Drzewo to nie przynosi mi żadnej korzyści i korzenie jego nie przynoszą mi żadnej korzyści, póki będzie dawało zły owoc.

36. Mimo to wiem, że korzenie są dobre i dla mego własnego celu zachowałem je, gdyż ze względu na swą wielką siłę wydały dobry owoc z dzikich gałęzi.

37. Lecz oto dzikie gałęzie rozrosły się i „przemogły korzenie jego; i ponieważ dzikie gałęzie przemogły korzenie jego, wydało ono wiele złego owocu; i ponieważ dało tak wiele złego owocu, widzisz, że zaczyna marnieć. I wkrótce dojrzeje do wrzucenia go w ogień, jeśli nie uczynimy czegoś, aby je zachować.

38. I stało się, że Pan winnicy powiedział swemu słudze: Zejdźmy do najniższych zakątków winnicy i przekonajmy się, czy naturalne gałęzie także wydały zły owoc.

39. I stało się, że zeszli do najniższych zakątków winnicy. I stało się, że spostrzegli, iż owoc naturalnych gałęzi popsuł się także; zaiste, „pierwszy, drugi,

aż do ostatniego — wszystek się popsuł.

40. I „dziki owoc ostatniej przemógł tę część drzewa, która wydała dobry owoc, że gałąź ta zmarniała i obumarła.

41. I stało się, że Pan winnicy zapłakał i powiedział swemu słudze: „Cóż więcej mogłem uczynić dla mojej winnicy?

42. Oto wiedziałem, że wszystkie owoc winnicy, z wyjątkiem tego, popsuł się. A teraz te, które przedtem wydawały dobry owoc, popsuly się także, a teraz wszystkie drzewa mojej winnicy na nic się nie zdają oprócz wycięcia i wrzucenia w ogień.

43. I oto to ostatnie, którego gałąź obumarła, zasadziłem na „dobrym kawałku ziemi, który jest dla mnie wyborniejszy niż wszystkie inne części ziemi mojej winnicy.

44. I widziałeś, że wyciąłem także te, które „zawadzały na tym kawałku ziemi, abym mógł zasadzić to drzewo w ich miejsce.

45. I widziałeś, że część drzewa wydała dobry owoc, a część dziki owoc; i ponieważ nie wyciąłem tych gałęzi, i nie wrzuciłem ich w ogień, oto przemogły one dobrą gałąź, że obumarła.

46. A teraz, pomimo całej naszej pieczy w mojej winnicy, drzewa w niej popsuly się, że nie wydają żadnego dobrego owocu; i miałem nadzieję zachować je, by odłożyć sobie owoc

37a DiP 45:28–30.

39a Jakub 5:20, 23, 25.

40a Morm. 6:6–18.

41a II Nefi 26:24.

43a II Nefi 1:5.

44a Eter 13:20–21.

na zapas. Oto stały się one podobne do dziczki oliwnej, i nie nadają się do niczego, jak tylko do "wycięcia i wrzucenia w ogień; i boleję nad tym, że mam je stracić.

47. Cóż więcej jednak mogłem uczynić mojej winnicy? Czyż opuściłem ręce i nie pielęgnowałem jej? Otóż nie, pielęgnowałem ją, okopywałem, przycinałem gałęzie, dałem jej nawóz, i niemal przez cały dzień "wyciągałem swe ręce, a oto zbliża się ^bkoniec. I boleję nad tym, że mam wyciąć wszystkie drzewa mojej winnicy i wrzucić je w ogień, aby się spaliły. Kim jest ten, który zepsuł moją winnicę?

48. I stało się, że sługa powiedział do swojego gospodarza: Czyż nie stało się to z powodu nadmiernego wzrostu twej winnicy, że gałęzie przemogły korzenie, które są dobre? I ponieważ gałęzie przemogły korzenie drzewa, rosły one szybciej, niż pozwalała na to siła korzeni, zabierając siłę dla siebie. Czyż nie jest to przyczyną zepsucia drzew twej winnicy?

49. I stało się, że Pan winnicy powiedział słudze: Pójdźmy, wytnijmy drzewa winnicy i wrzucmy je w ogień, aby nie zaważyły ziemi mojej winnicy, albowiem uczyniłem wszystko. Cóż więcej mogłem uczynić dla mojej winnicy?

50. Ale sługa powiedział Panu winnicy: Oszczędź ją trochę "dłużej.

51. I Pan powiedział: Oszczędzę ją trochę dłużej, gdyż boleję nad tym, że miałbym stracić drzewa mojej winnicy.

52. Przeto weźmy "gałęzie, które zasadziłem w najniższych zakątkach mojej winnicy i zaszczepmy je w drzewo, z którego pochodzą. Wytnijmy z drzewa gałęzie, których owoc jest najbardziej gorzki, a w ich miejsce zaszczepmy naturalne gałęzie tego drzewa.

53. I uczynię to, aby drzewo nie zginęło, że może będę mógł zachować sobie jego korzenie dla mego własnego celu.

54. I oto, korzenie naturalnych gałęzi oliwki, które zasadziłem, gdziekolwiek chciałem, nadal są żywe. Przeto, abym mógł zachować je także dla mego własnego celu, wezmę spośród gałęzi tego drzewa i "zaszczepię je w nie. Zaiste, zaszczepię w nie gałęzie matecznego drzewa, abym mógł także zachować sobie korzenie, żeby, gdy staną się dostatecznie silne, mogły wydać dobry owoc, abym mógł mieć jeszcze chwałę w owocu mojej winnicy.

55. I stało się, że wzięli z naturalnego drzewa gałęzie, które stały się dzikie, i zaszczepili je w naturalne drzewa, które także stały się dzikie.

56. I wzięli z naturalnych drzew,

46a III Nefi 27:11.

47a II Nefi 28:32;

Jakub 6:4.

b ppś Świat —

Koniec świata.

50a Jakub 5:27.

52a ppś Izrael —

Zgromadzenie Izraela.

54a I Nefi 15:12–16.

które stały się dzikie, i zaszczipili je w mateczne drzewo.

57. I Pan winnicy powiedział słudze: Nie wycinaj dzikich gałęzi, z wyjątkiem tych, które są najbardziej gorzkie; i zaszczipisz w nie według tego, co powiedziałem.

58. I ponownie będziemy pielęgnować drzewa winnicy, przytniemy gałęzie i wytniemy te, które dojrzały do zagłady, i wrzucimy je w ogień.

59. I czynię to dlatego, że być może korzenie nabiorą siły z powodu ich dobrej jakości, i dlatego że zmienimy gałęzie, aby dobre mogły przetrwać złe.

60. I dlatego że zachowałem naturalne gałęzie i ich korzenie oraz zaszczipiłem naturalne gałęzie ponownie w mateczne drzewo, i zachowałem korzenie ich matecznego drzewa, może drzewa mojej winnicy wydadzą ponownie dobry "owoc, abym miał znowu radość w owocu mojej winnicy i mógł radować się niezmiernie, że zachowałem zarówno korzenie, jak i gałęzie pierwszego plonu.

61. Przeto pójdź i zwołaj "sługi, abyśmy ^bpracowali pilnie z całą mocą w winnicy, abyśmy przygotowali drogę, abym mógł ponownie przynieść naturalny owoc, który jest dobry i cenniejszy ponad wszelki inny owoc.

62. Pójdźmy więc i pracujemy

po raz ostatni z całą mocą, bo zbliża się koniec i jest to ostatni raz, że przytnę swoją winnicę.

63. Zaszczepcie gałęzie, zaczynając od "ostatnich, aby stały się pierwszymi, i aby pierwsze stały się ostatnimi, i okopcie drzewa, zarówno stare, jak i młode, pierwsze i ostatnie, ostatnie i pierwsze, aby znowu wszystkie pielęgnowano po raz ostatni.

64. Przeto okopcie je, przytnijcie je i użyźnijcie je nawozem jeszcze raz, po raz ostatni, bo zbliża się koniec. I jeśli te ostatnie szczepy będą rosły i wydadzą naturalny owoc, wtedy przygotujecie je, aby mogły rosnąć.

65. I gdy zaczną się rozrastać, będziecie wycinać gałęzie, które wydają gorzki owoc, w zależności od siły dobrych i ich rozmiaru. I nie "wytniecie wszystkich złych gałęzi od razu, na wypadek gdyby korzenie jego okazały się za silne dla szczepu, i szczep by zginął, i straciłbym drzewa mojej winnicy.

66. Albowiem boleję nad tym, że miałbym stracić drzewa mojej winnicy; dlatego będziecie wycinać złe gałęzie w zależności od rozrastania się dobrych, aby korzeń i korona miały jednakową siłę, aż dobre gałęzie przemogą złe, a złe zostaną wycięte i wrzuczone w ogień, aby nie zaważyły ziemi w mojej winnicy; i tak pozbędę się złych z mojej winnicy.

60a Iz. 27:6.
61a Jakub 6:2;
DiP 24:19.

^b DiP 39:11, 13, 17.
63a I Nefi 13:42;
Eter 13:10–12.

65a DiP 86:6–7.

67. I gałęzie naturalnego drzewa zaszczepię ponownie w naturalne drzewo.

68. I gałęzie naturalnego drzewa zaszczepię w naturalne gałęzie drzewa; i tak złączę je ponownie, aby dały naturalny owoc i stały się jednym.

69. I złe zostaną "odrzucone, aż poza cały obszar mojej winnicy, gdyż będzie to ostatni raz, że oczyszczę moją winnicę.

70. I stało się, że Pan winnicy posłał swego "sługę; i sługa poszedł i uczynił, jak nakazał mu Pan. I przyprowadził inne sługi, a było ich ^bniewiele.

71. I Pan winnicy powiedział im: Pójdźcie i "pracujcie w winnicy z całą mocą, bo jest to ^bostatni raz, gdy pielęgnuję moją winnicę. Zbliży się koniec i szybko nadchodzi czas zbioru; i jeśli będziecie ze mną pracować z całą mocą, będziecie "radować się owocem, który odłożę sobie na czas, jaki wkrótce nastąpi.

72. I stało się, że słudzy poszli i pracowali z całą mocą; i Pan winnicy pracował z nimi także. I we wszystkim byli posłuszni przykazaniom Pana winnicy.

73. I ponownie obrodził naturalny owoc w winnicy, a naturalne gałęzie zaczęły się rozrastać i rozwijać niezmiernie; i zaczęły wycinać dzikie gałęzie, i wyrzucać je. I utrzymywali równowagę

między korzeniem a koroną według ich siły.

74. Tak pracowali z całą pilnością, zgodnie z przykazaniami Pana winnicy, aż złe gałęzie zostały wyrzucone z winnicy, a Pan zachował sobie drzewa, które ponownie wydawały naturalny owoc; i stały się one niczym "jedno ciało, a ich owoc był jednakowy; i Pan winnicy zachował sobie naturalny owoc, który był mu najcenniejszy od początku.

75. I stało się, że gdy Pan winnicy przekonał się, że jego owoc był dobry, a jego winnica już nie była zepsuta, zwołał swe sługi i powiedział im: Oto po raz ostatni pielęgnowaliśmy moją winnicę, i widzicie, że uczyniłem zgodnie z moją wolą; i zachowałem naturalny owoc, że jest on dobry, nawet tak, jak był na początku. I "błogosławieni jesteście, ponieważ pilnie pracowaliście ze mną w mojej winnicy, przestrzegaliście moich przykazań i przywróciliście mi ^bnaturalny owoc, że moja winnica już nie jest zepsuta, a co złe, jest wyrzucone; oto będziecie się radować ze mną owocem mojej winnicy.

76. Oto na "długo odłożę owoc mojej winnicy dla samego siebie na czas, który szybko nadchodzi; i po raz ostatni pielęgnowałem moją winnicę: przyciąłem

69a I Nefi 22:15–17, 23;
II Nefi 30:9–10.

70a DiP 101:55; 103:21.
b I Nefi 14:12.

71a Mat. 21:28;

Jakub 6:2–3;
DiP 33:3–4.

b DiP 39:17; 43:28–30.
c DiP 18:10–16.

74a DiP 38:27.

75a I Nefi 13:37.

b ppś Izrael.

76a I Nefi 22:24–26.
ppś Milenium.

ją, okopałem i użyżniłem nawozem; odłożę więc sobie owoc na długo, zgodnie z tym, co powiedziałem.

77. I gdy nadejdzie czas, że zły owoc ponownie pojawi się w mojej winnicy, wtedy spowoduję, że zostanie zebrany dobry i zły owoc; i dobry zachowam sobie, a zły wyrzucę tam, gdzie jego miejsce. I wtedy nadejdzie ^aczas i koniec, i sprawię, że moja winnica będzie ^bspalona ogniem.

ROZDZIAŁ 6

W ostatnich dniach Pan odzyska Izrael. Świat zostanie spalony ogniem. Ludzie mają pójść za Chrystusem, aby uniknąć jeziora ognia i siarki. W okresie lat 544–421 p.n.e.

ITERAZ, oto, moi bracia, jak powiedziałem wam, że pragnę prorokować, oto moje proroctwo — że to, co powiedział prorok ^aZenos o domu Izraela, gdy porównał go do szlachetnego drzewa oliwnego, na pewno się spełni.

2. I w ten dzień, gdy Pan wyciągnie po raz drugi Swą rękę, aby ^aodzyskać Swój lud, będzie to dzień, gdy po raz ostatni ^bsłudzdy Pana pójdą z Jego ^cmocą,

aby ^dpielęgnować Jego ^ewinnicę i oczyścić ją; i wkrótce po tym nastąpi ^fkoniec.

3. I jakże błogosławieni są ci, którzy pracowali pilnie w Jego winnicy; a jak przekłęci są ci, którzy zostaną wypędzeni tam, gdzie jest ich miejsce! I świat zostanie ^aspalony ogniem.

4. I jakże miłosierny jest nam nasz Bóg, albowiem pamięta o domu ^aIzraela, zarówno o korzeniach, jak i o gałęziach. I wyciąga do nich ^bręce przez cały dzień; a oni są ^chardym i sprzeciwiającym się ludem; ale tyłu, ilu nie znieczuli swych serc, zostanie zbawionych w królestwie Bożym.

5. Przeto, moi umiłowani bracia, błagam was z całą powagą, abyście odpokutowali, i ze szczerym zamiarem w sercu ^atrwali przy Bogu, jak On trwa przy was. A gdy w świetle dnia wyciąga do was Swe ^bramię miłosierdzia, nie znieczulajcie swych serc.

6. Zaiste, dzisiaj, jeśli pragniecie usłyszeć Jego głos, nie znieczulajcie swych serc; bowiem dlaczego chcecie ^aumrzeć?

7. Oto gdy przez cały dzień byliście karmieni dobrym słowem Bożym, czyż wydadcie zły owoc, abyście musieli być ^awycięci i wrzuceni w ogień?

77a Obj. 20:2–10;
DiP 29:22–24;
43:29–33; 88:110–116.
b ppś Świat —
Koniec świata.
6 1a Jakub 5:1.
2a I Nefi 22:10–12;
DiP 110:11.
ppś Przywrócenie

ewangelii.
b Jakub 5:61.
c I Nefi 14:14.
d Jakub 5:71.
e ppś Winnica Pana.
f II Nefi 30:10.
3a II Nefi 27:2;
Jakub 5:77;
III Nefi 25:1.

4a II Sam. 7:24.
b Jakub 5:47.
c Mos. 13:29.
5a ppś Jedność.
b Alma 5:33–34;
III Nefi 9:14.
6a Ez. 18:21–23.
7a Alma 5:51–52;
III Nefi 27:11–12.

8. Oto, czy odrzucicie te słowa? Czy odrzucicie słowa proroków i odrzucicie wszystkie słowa powiedziane o Chrystusie, po tym jak tak wielu przemawiało o Nim? I czy zaprzeczycie dobremu słowu Chrystusa, i mocy Boga, i "darowi Ducha Świętego, gasząc Ducha Świętego i szydząc z wielkiego planu odkupienia, który został dla was przygotowany?

9. Czyż nie wiecie, że jeśli będziecie to czynić, moc zbawienia i zmartwychwstania, która jest w Chrystusie, przywiedzie was do tego, że staniecie ze wstydem i straszliwą "winą przed ^bTrybunałem Boga?

10. I zgodnie z mocą "sprawiedliwości, gdyż sprawiedliwości nie można zaprzeczyć, będziecie musieli pójść w ^bjezioro ognia i siarki, którego płomień nie gasną i którego dym unosi się na wieki wieków; a to jezioro ognia i siarki oznacza "nieskończoną "mękę.

11. Och, moi umiłowani bracia, odpokutujcie więc i wejdźcie przez "ciasną bramę, i podążajcie wzdłuż wąskiej drogi, aż otrzymacie życie wieczne.

12. Och, bądźcie "mądrzy; cóż więcej moge powiedzieć?

13. Na koniec, żegnam was, aż spotkamy się przed miłym Trybunałem Boga, sądem, który

porazi niegodziwych "straszną grozą i strachem. Amen.

ROZDZIAŁ 7

Szerem zaprzecza Chrystusowi, spiera się z Jakubem, żąda znaku i zostaje porażony przez Boga. Wszyscy prorocy mówili o Chrystusie i Jego Zadośćuczynieniu. Nefici przeżyli swe dni jako tułacze, urodzeni w utrapieniu i znieprawieni przez Lamanitów. W okresie lat 544–421 p.n.e.

I TERAZ stało się, że gdy upłynęło kilka lat, pokazał się pomiędzy ludem Nefici człowiek o imieniu Szerem.

2. I stało się, że zaczął on głosić pośród ludzi i głosił im, że nie będzie żadnego Chrystusa. I głosił wiele rzeczy, które pochlebiali ludziom, i czynił to, aby obalić doktrynę Chrystusa.

3. I gorliwie się trudził, aby złudzić serca ludzi, aż złudził serca wielu; i wiedząc, że ja, Jakub, wierzyłem w Chrystusa, który ma przyjść, szukał wielu okazji, aby przyjść do mnie.

4. I był on uczony, i miał doskonałą wiedzę o języku ludu; mógł więc używać wielu pochlebstw i przemawiać z wielką mocą pod wpływem diabła.

5. I miał nadzieję zachwiać moją wiarą pomimo wielu "objawień i wielu rzeczy, które widziałem

8a ppś Dar Ducha Świętego.

9a Mos. 15:26.

ppś Wina.

b ppś Sąd Ostateczny.

10a ppś Sprawiedliwość.

b II Nefi 28:23.

ppś Piekło.

c DiP 19:10–12.

d ppś Potępienie

(wyklęcie).

11a II Nefi 9:41.

12a Morm. 9:28.

13a Alma 40:14.

7 5a II Nefi 11:3; Jakub 2:11.

w kwestii tych rzeczy; gdyż naprawdę widziałem aniołów, i czynili wobec mnie postugę. I słyszałem także głos Pana, gdy dosłownie przemawiał do mnie od czasu do czasu; przeto nie można było mną zachwiać.

6. I stało się, że przyszedł do mnie, i tak do mnie przemówił: Bracie Jakubie, długo szukałem okazji, aby mówić z tobą, gdyż słyszałem i sam wiem, że dużo chodzisz, głosząc to, co nazywasz ewangelią albo doktryną Chrystusa.

7. I zwiodłeś wielu z tego ludu, że wypaczają właściwą drogę Boga i nie „przestrzegają prawa Mojżesza, które jest właściwą drogą; i przemienili prawo Mojżesza w oddawanie czci istocie, o której mówisz, że przyjdzie za kilkaset lat. I oto, ja, Szerem, oświadczam ci, że jest to bluźnierstwem, bo nikt nie wie o takich rzeczach i ^bnie może mówić o rzeczach, które nastaną. I w ten sposób Szerem spierał się ze mną.

8. Ale oto Pan Bóg przelał Swego „Ducha w moją duszę, że zawstydziłem go we wszystkich jego słowach.

9. I zapytałem go: Czy wypierasz się Chrystusa, który ma przyjść? I powiedział on: Jeśli

jakiś Chrystus by istniał, nie wypierałbym się go, lecz wiem, że nie ma Chrystusa, nigdy nie było i nigdy nie będzie.

10. I powiedziałem mu: Czy wierzysz w pisma święte? I odpowiedział: Tak.

11. I powiedziałem mu: Zatem ich nie rozumiesz, gdyż prawdziwie świadczą one o Chrystusie. Oto mówię ci, że nie było proroków, którzy by „prorokowali i zapisywali, a nie mówili o tym Chrystusie.

12. I to nie wszystko — zostało mi to wyjawione, gdyż słyszałem i widziałem, a także zostało mi to objawione „mocą Ducha Świętego; przeto wiem, że jeśli nie nastąpiłoby zadośćuczynienie, cała ludzkość byłaby ^bzgubiona.

13. I stało się, że powiedział mi: Pokaż mi „znak tą mocą Ducha Świętego, dzięki której wiesz tak wiele.

14. I odpowiedziałem mu: Czym jestem, że miałbym kuścić Boga, aby dał ci znak tego, o czym wiesz, że jest „prawdą? Mimo wszystko zaprzeczysz temu, bo jesteś od ^bdiabła. Jednak nie moja wola niech się stanie; lecz jeśli Bóg cię porazi, niech to będzie dla ciebie znakiem, że ma On moc zarówno w niebie, jak i na ziemi, a także że Chrystus

7a Jakub 4:5.

b Alma 30:13.

8a ppś Natchnienie, natchnąc.

11a Obj. 19:10;
I Nefi 10:5;
Jakub 4:4;

Mos. 13:33–35;

DiP 20:26.

ppś Jezus Chrystus.

12a ppś Bóg, Boska Trójca — Bóg Duch Święty;
Duch Święty.

b II Nefi 2:21.

13a Mat. 16:1–4;

Alma 30:43–60.

ppś Znak.

14a Alma 30:41–42.

b Alma 30:53.

przyjdzie. I Twoja wola, o Panie, niech się stanie, a nie moja.

15. I stało się, że gdy ja, Jakub, wypowiedziałem te słowa, moc Pana spadła na niego, że upadł na ziemię. I stało się, że pielęgnowano go przez okres wielu dni.

16. I stało się, że powiedział ludziom: Zgromadźcie się nazajutrz, bo umrę; przeto pragnę przemówić do tego ludu, zanim umrę.

17. I stało się, że nazajutrz zgromadziła się rzesza ludzi; i przemawiał on do nich w prosty sposób, i odwołał te rzeczy, których nauczał, i wyznał Chrystusa, i moc Ducha Świętego, i posługę aniołów.

18. I powiedział im w prosty sposób, że został "zwiedziony mocą ^bdiabła. I mówił o piekle, i wieczności, i wiecznej karze.

19. I powiedział: Lękam się, że popełniłem "niewybaczalny grzech, albowiem kłamałem Bogu; bo zaprzeczałem Chrystusowi, i powiedziałem, że wierzę w pisma święte, a one prawdziwie o Nim świadczą. A ponieważ kłamałem tak Bogu, lękam się bardzo, że ^bstraszny będzie mój stan; jednak przyznaję się Bogu.

20. I stało się, że gdy wypowiedział te słowa, nie mógł więcej mówić i "oddał ducha.

21. I gdy tłum widział, że wypowiedział te rzeczy tuż przed oddaniem ducha, zdumieli się niezmiernie, tak że spadła na nich moc Boga i byli tak "przytłoczeni, że padli na ziemię.

22. Otóż to, mnie, Jakuba, ucieszyło, gdyż prosiłem o to mego Ojca, który jest w niebie; gdyż usłyszał On moje wołanie i odpowiedział na moją modlitwę.

23. I stało się, że pokój i miłość Boga zostały znowu przywrócone pośród ludu; i "badali oni pisma święte, i już nie zważali na słowa tego niegodziwego człowieka.

24. I stało się, że różnymi sposobami próbowaliśmy "odzyskać i przywrócić Lamanitów do wiedzy o prawdzie, ale wszystko to na ^bpróżno, gdyż lubowali się w ^cwojnach i ^drozlewie krwi i żywili odwieczną "nienawiść do nas, swych braci. I bezustannie starali się nas zgładzić mocą swojej broni.

25. Przeto lud Nefiego obwarował się przeciwko nim swoim uzbrojeniem, i z całych sił, ufając Bogu, "opoce ich zbawienia; przeto dotychczas zwyciężali nad swymi wrogami.

26. I stało się, że ja, Jakub, zezarałem się; i dzieje tego ludu są zapisywane na "innych płytach Nefiego, dlatego na tym kończę

18a Alma 30:53.
ppś Zwodzić,
zwieść, oszustwo.
b ppś Diabeł.
19a ppś Niewybaczalny
grzech.
b Mos. 15:26.

20 Jer. 28:15–17.
21a Alma 19:6.
23a Alma 17:2.
24a Enos 1:20.
b Enos 1:14.
c Mos. 10:11–18.
d Jar. 1:6;

Alma 26:23–25.
e II Nefi 5:1–3;
Mos. 28:2.
25a ppś Opoka.
26a I Nefi 19:1–6;
Jar. 1:14–15.
ppś Płyty.

ten zapis, oświadczając, że pisałem zgodnie ze swoją najlepszą wiedzą, mówiąc, że czas minął nam, a nasze ^bżycie upłynęło niczym sen, będąc samotnym, pobożnym ludem, tułaczami wypędzonymi z Jerozolimy, urodzeni w utrapieniu na pustkowiu i znienawidzeni przez naszych braci, co powodowało wojny i spory; przeto rozpaczaliśmy do końca naszych dni.

27. I ja, Jakub, widziałem, że wkrótce będę musiał zejść do grobu; przeto powiedziałem memu synowi, „Enosowi: Weź te płyty. I powiedziałem mu, co mój brat, Nefi, mi ^bnakazał, i obiecał on posłuszeństwo tym nakazom. I na tym kończę mój zapis na tych płytach, a był on krótki; i żegnaj czytelnika, mając nadzieję, że wielu moich braci przeczyta moje słowa. Bracia, z Bogiem.

KSIEGA ENOSA

Enos modli się usilnie i otrzymuje odpuszczenie grzechów. Głos Pański dochodzi do jego umysłu, obiecując zbawienie Lamanitom pewnego dnia w przyszłości. Nefici starają się odzyskać Lamanitów. Enos znajduje radość w Swym Odkupicielu. Około 420 r. p.n.e.

OTO stało się, że ja, „Enos, wiedząc, że mój ^bojciec był sprawiedliwym człowiekiem — bo ^cnauczył mnie swego języka, napominał mnie i ^dwychował w karności dla Pana — i niech będzie za to błogosławione imię mego Boga.

2. I powiem wam o mym ^azma-

ganiu przed Bogiem, zanim otrzymałem ^bodpuszczenie moich grzechów.

3. Oto poszedłem polować na zwierza w lasach; i słowa, które często słyszałem od mego ojca o życiu wiecznym i ^aradości świętych, głęboko ^bzapadły w moje serce.

4. I moja dusza ^ałaknęła; i ^bukłęknałem przed mym Stworzycielem, i wołałem do Niego w żarliwej ^cmodlitwie, i błaganii za swą własną duszę; i przez cały dzień wołałem do Niego i gdy nadeszła noc, nadal podnosiłem głos, aż dosięgnął on niebios.

5. I doszedł mnie ^agłos mówiący:

26 *b* Jak. 4:14.

27 *a* Enos 1:1.

b Jakub 1:1–4.

[Ks. ENOSA]

1 *1a* ppś Enos, syn Jakuba.

b II Nefi 2:2–4.

c I Nefi 1:1–2.

d Efez. 6:4.

2 *a* I Mojż. 32:24–32;

Alma 8:10.

ppś Pokutować,

pokuta.

b ppś Odpuszczenie

grzechów.

3 *a* ppś Radość.

b I Nefi 10:17–19;

Alma 36:17–21.

4 *a* II Nefi 9:51;

III Nefi 12:6.

b ppś Poważanie.

c ppś Modlitwa.

5 *a* ppś Objawienie.

Enosie, twoje grzechy są ci przebaczone i będziesz błogosławiony.

6. I ja, Enos, wiedziałem, że Bóg nie może kłamać; dlatego moja wina została usunięta.

7. I powiedziałem: Jak to się dzieje, Panie?

8. I powiedział mi On: Przez twoją ^awiarę w Chrystusa, którego nigdy przedtem nie słyszał ani nie widział. I upłynie wiele lat, zanim objawi się On w ciele; przeto idź dalej, twoja wiara cię ^buzdrowiła.

9. I stało się, że gdy usłyszałem te słowa, ^azapraǳnęłem dobra dla moich braci, Nefitów; przeto ^botworzyłem całą swą duszę przed Bogiem w modlitwie za nich.

10. I gdy tak zmagalem się w duchu, oto ponownie doszedł głos Pana do mego ^aumysłu, mówiący: Nawiedzę twych braci zgodnie z ich pilnością w przestrzeganiu moich przykazań. ^bDałem im tę ziemię i jest to święta ziemia, i ^cprzeklnę ją tylko z powodu niegodziwości; przeto nawiedzę twych braci, zgodnie z tym co powiedziałem; i ich wykroczenia sprowadzą smutek na ich własne głowy.

11. I gdy ja, Enos, usłyszałem

te słowa, moja wiara poczęła być niezachwiana w Panu; i bardzo długo zmagalem się w modlitwie do Niego za moich braci, Lamanitów.

12. I stało się, że gdy tak trzdziłem się i ^amodliłem z całą pilnością, Pan powiedział mi: Wysłucham twej prośby zgodnie z twoimi ^bpragnieniami, z racji twej wiary.

13. I teraz, takie oto było pragnienie, którego pragnąłem od Niego — jeśli stanie się, że mój lud, Nefici, dopuści się wykroczenia i ulegnie w jakiś sposób ^azniszczeniu, a Lamanici nie zostaną zniszczeni, prosiłem, aby Pan Bóg ^bzachował kroniki mojego ludu, Nefitów; nawet gdyby miało się stać mocą Jego świętego ramienia, że zostaną ^cwyjawione pewnego dnia w przyszłości Lamanitom, żeby, jeśli to możliwe, mogli zostać ^dprzywiezieni ku zbawieniu.

14. Albowiem obecnie nasze wysiłki w odzyskaniu ich dla prawdziwej wiary były ^adaremne. I w swym gniewie przysięgali, że jeśli byłoby to możliwe, ^bzniszczyliby nasze kroniki i nas, a także wszystkie tradycje naszych ojców.

15. Dlatego ja, wiedząc, że Pan

8a Eter 3:12–13.

ppś Wiara.

b Mat. 9:22.

9a I Nefi 8:12;

Alma 36:24.

b II Nefi 33:3;

St. Morm. 1:8;

Alma 34:26–27.

10a ppś Natchnienie,

natchnąć;

Umysł.

b I Nefi 2:20.

c Eter 2:7–12.

12a Morm. 5:21; 9:36.

b Ps. 37:4;

I Nefi 7:12;

Hel. 10:5.

13a Morm. 6:1, 6.

b St. Morm. 1:6–11;

Alma 37:2.

c Alma 37:19;

Eter 12:22;

DiP 3:18.

d Alma 9:17.

14a Jakub 7:24.

b Morm. 6:6.

Bóg jest w stanie “zachować nasze kroniki, nieustannie wołałem do Niego, gdyż powiedział mi: O cokolwiek poprosisz z wiarą, wierząc, że otrzymasz w imię Chrystusa, otrzymasz to.

16. I mając wiarę, wołałem do Boga, aby “zachował ^bkroniki; i zawarł ze mną przymierze, że we właściwym dla Niego czasie “wyjawi je Lamanitom.

17. I ja, Enos, wiedziałem, że stanie się zgodnie z Jego przymierzem; przeto moja dusza uspokoiła się.

18. I Pan powiedział mi: Twój ojciec także mnie o to prosili i uczynię im zgodnie z ich wiarą, gdyż ich wiara była jak twoja.

19. I teraz stało się, że ja, Enos, poszedłem między lud Nefiego, prorokując o tym, co nastanie, i świadcząc o tym, co słyszałem i widziałem.

20. I daję świadectwo, że lud Nefiego pilnie starał się odzyskać Lamanitów dla prawdziwej wiary w Boga. Jednak nasze “wysiłki były nadaremne, albowiem ich nienawiść była niewzruszona i kierowali się swoją złą naturą, że stali się dzikim, okrutnym i ^bżądym krwi ludem, lubującym się w “bałwochwaltwie i skalaniu, żywiącym się upolowaną dziką zwierzyną,

mieszkającym w namiotach i wędrującym po pustkowiu. Gólili swe głowy i nosili krótkie przepaski ze skóry wokół bioder; i byli wprawni w strzelaniu z “łuku, walce na bułaty i topory; i wielu z nich jadło tylko surowe mięso; i bezustannie starali się nas zniszczyć.

21. I stało się, że lud Nefiego uprawiał ziemię, i “dbał o wszelkiego rodzaju ziarno i owoce, i stada zwierząt, i było wszelkiego rodzaju, i kozy, i kozice, a także wiele koni.

22. I było bardzo wielu “proroków wśród nas. I nasz lud był ludem o ^bhardym karku i powolnym w pojmowaniu.

23. I nie było niczego poza nadmierną “surowością, ^bgłoszeniem i prorokowaniem o wojnach i sporach, i zniszczeniu, ciągłym “przypominaniu im o śmierci i czasie trwania wieczności oraz o sądach i mocy Boga; i czyniliśmy to wszystko — pobudzając ich “bezustannie, aby utrzymać ich w bojaźni przed Panem. Mówię, że niczego nie było, poza tymi rzeczami i niezmiernie wielką prostotą w mowie, co by ich powstrzymało od szybkiego podążania ku zagładzie. I w ten sposób piszę o nich.

24. I w dniach mojego życia

15a PPŚ Pisma święte —
Pisma święte mają
być zachowane.
16a III Nefi 5:13–15;
DiP 3:19–20; 10:46–50.
b PPŚ Księga Mormona.
c II Nefi 27:6.

20a Mor. 9:6.
b Jar. 1:6.
c Mos. 9:12.
PPŚ Bałwochwaltwo.
d Mos. 10:8.
21a Mos. 9:9.
22a Śl. Morm. 1:16–18.

b Jar. 1:3.
23a I Nefi 16:2;
II Nefi 33:5.
b PPŚ Głosic.
c Hel. 12:3.
d Jar. 1:12;
Alma 31:5.

widziałem wojny pomiędzy Nefitami a Lamanitami.

25. I stało się, że zacząłem się starzeć, i sto siedemdziesiąt dzie-
więć lat upłynęło od czasu, gdy
nasz ojciec Lehi ^aopuścił Jerozo-
limę.

26. I widziałem, że będę mu-
siał wkrótce zejść do grobu, i zo-
stałem nakłoniony mocą Boga,
aby głosić ewangelię i proroko-
wać temu ludowi, i głosić słowo
zgodnie z prawdą, która jest
w Chrystusie. I oznajmiałem je
więc przez wszystkie swoje dni,

i znalazłem w tym radość ponad
radość świata.

27. I wkrótce udam się na miej-
sce ^aspoczynku, które jest
z moim Odkupicielem, gdyż
wiem, że w Nim będę spoczy-
wał. I raduję się dniem, gdy moje
^bśmiertelne ciało przyoblecze się
w ^cnieśmiertelność, i stanę przed
Nim. Wtedy z radością ujrzę Jego
twarz i usłyszę od Niego: Pójdź
do mnie, błogosławiony, przy-
gotowane jest dla ciebie miejsce
w ^dposiadłościach mego Ojca.
Amen.

KSIĘGA JAROMA

*Nefici przestrzegają prawa Mojze-
sza, oczekują przyjścia Chrystusa
i powodzi się im na tej ziemi. Wielu
proroków trzodzi się, aby utrzymać
ludzi na drodze prawdy. W okresie
lat 399–361 p.n.e.*

OTO teraz ja, Jarom, zapisuję
kilka słów zgodnie z przy-
kazaniem mego ojca, Enosa, aby
nasz ^arodowód był prowadzony.

2. I ponieważ ^apłyty te są ^bmałe,
i co ^cpiszemy, jest dla pożytku
naszych braci, ^dLamanitów,
przeto mogę tylko niewiele za-
pisać. I nie będę podawał swoich

proroctw ani objawień, bo cóż
więcej mogę zapisać ponad to,
co zapisali moi ojcowie? Czyż nie
został im objawiony plan zba-
wienia? Oto mówię wam: Za-
iste, i to mi wystarczy.

3. Oto konieczne jest, aby było
dużo wykonane pośród tego
ludu ze względu na zatwardzia-
łość ich serc i głuchotę ich uszu,
i zaślepienie ich umysłów, i ^ahar-
dość ich karków; mimo to Bóg
jest im niezmiernie miłosierny,
i nie ^bzmiótł ich jeszcze z po-
wierzchni ziemi.

4. I jest pośród nas wielu,

25a I Nefi 2:2–4.

27a ppś Odpoczynek.

b ppś Śmiertelny,
doczesność.

c ppś Nieśmiertelny,
nieśmiertelność.

d Jan 14:2–3;

Eter 12:32–34;

DiP 72:4; 98:18.

[Ks. JAROMA]

1 1a I Nefi 3:12; 5:14.

2a Jakub 3:14; Omni 1:1.

b I Nefi 6.

c ppś Pisma święte —
Wartość pism
świętych.

d II Nefi 27:6;
Morm. 5:12.

3a Enos 1:22–23.

b Eter 2:8–10.

k którzy otrzymują liczne "objawienia, gdyż nie wszyscy mają harde karki. I tyłu, ilu nie ma hardych karków, i ma wiarę, ^bobcuje z Duchem Świętym, który objawia dzieciom ludzkim według ich wiary.

5. I oto, minęło dwieście lat i lud Nefiego stał się silny w kraju. "Przestrzegali prawa Mojżesza i poświęcali Panu dzień ^bsabatu, nie ^cprzeklinali ani nie ^abluźnili. I prawo ich kraju było niezmiernie surowe.

6. I rozprzestrzenili się po powierzchni ziemi podobnie jak Lamanici. A Lamanici byli znacznie bardziej liczni od Nefitów, i lubowali się w ^amorderstwach, i pili krew zwierząt.

7. I stało się, że wiele razy nachodzili nas, aby walczyć z nami, Nefitami. Jednak nasi ^akrólowie i przywódcy byli silni w wierze w Pana i nauczali lud dróg Pana; przeto oparliśmy się Lamanitom i wymietliśmy ich z ^bnaszych ziem, i zaczęliśmy obwarowywać nasze miasta, czyli wszelkie miejsca naszego dziedzictwa.

8. I mnożyliśmy się niezmiernie, i rozprzestrzeniailiśmy po powierzchni ziemi, i bogaciiliśmy się niezmiernie w złoto i w srebro,

i w drogocenne przedmioty, i w misterne wyroby z drewna, budynki i urządzenia, a także w żelazo i miedź, i mosiądz, i stal, wytwarzając narzędzia wszelkiego rodzaju do uprawy ziemi i ^abroń wojenną — zaiste, ostro zakończoną strzałę i kołczan, i grot, i oszczep, i czyniliśmy wszelkie przygotowania do wojny.

9. I gdy byliśmy tak przygotowani do stawienia czoła Lamanitom, nie powodziło im się w walce z nami. I sprawdziło się słowo Pana, które powiedział naszym ojcom: Jeśli będziecie przestrzegać moich przykazań, będzie się wam powodziło na tej ziemi.

10. I stało się, że prorocy Pana grozili ludowi Nefiego zgodnie ze słowem Boga, że jeśli nie będą przestrzegać przykazań i dopuszczą się wykroczenia, zostaną ^azgładzeni z powierzchni tej ziemi.

11. Przeto prorocy i kapłani, i nauczyciele trudzili się pilnie, wytrwale wzywając lud do pilności, nauczając ^aprawa Mojżesza i wyjaśniając cel, dla którego zostało dane; przekonując ich, aby ^boczekiwali Mesjasza i wierzyli w Jęgo przyjsście, "jak gdyby to

4a Alma 26:22;
Hel. 11:23;
DiP 107:18–19.
ppś Objawienie.
b ppś Duch Święty.
5a II Nefi 25:24;
Alma 34:13–14.
b II Mojż. 35:2.
ppś Dzień sabatu.

c ppś Bezczeszczenie.
d ppś Bluźnić,
bluźnierstwo.
6a Jakub 7:24;
Enos 1:20.
7a Jakub 1:9, 11, 15.
b St. Morm. 1:14.
8a Mos. 10:8.
10a I Nefi 12:19–20;

Omni 1:5.
11a Jakub 4:5;
Alma 25:15–16.
b II Nefi 11:4;
Eter 12:18–19.
c II Nefi 25:24–27;
Mos. 3:13; 16:6.

się już stało. I w ten sposób ich nauczali.

12. I stało się, że czyniąc to, ocalili ich, że nie zostali „zglądzeni z powierzchni tej ziemi, bowiem^b wzruszyli ich serca słowem, wytrwale pobudzając ich do odpokutowania.

13. I stało się, że minęło dwieście trzydzieści osiem lat — wojny i spory, i waśnie trwały przez większą część tego czasu.

14. I ja, Jarom, nie piszę więcej, bowiem te płyty są małe. Jednak oto, moi bracia, macie „inne płyty Nefiego; albowiem oto na nich wryty jest przebieg naszych wojen według kronik królów, które nakazali oni spisać.

15. I przekazuję te płyty w ręce mego syna, Omniego, aby zostały zachowane zgodnie z „przykazaniami moich ojców.

KSIĘGA OMNIEGO

Omni, Amaron, Chemisz, Abinadom i Amaleki kolejno prowadzą kroniki. Mosjasz odkrywa lud Zarahemli, który wywędrował z Jeruzolimy za dni Sedekiasza. Mosjasz jest mianowany ich królem. Potomkowie Muleka w Zarahemli znaleźli Koriantumra, ostatniego z Jeredytów. Król Beniamin następcą króla Mosjasza. Ludzie powinni złożyć Chrystusowi swoje dusze w ofierze. W okresie lat 323–130 p.n.e.

OTO stało się, że ja, Omni, otrzymawszy nakaz od mego ojca, Jaroma, abym zapisał nieco na tych płytach dla zachowania naszego rodowodu.

2. Przeto pragnę, abyście wiedzieli, że w dniach mojego życia walczyłem wiele mieczem, broniąc mego ludu, Nefitów, przed

dostaniem się w ręce ich wrogów, Lamanitów. Ale oto ja sam jestem niegodziwym człowiekiem i nie przestrzegałem statutów ani przykazań Pana, tak jak powinienem to czynić.

3. I stało się, że minęło dwieście siedemdziesiąt sześć lat, i mieliśmy okresy pokoju, lecz także okresy ciężkich wojen i rozlewu krwi. Zaiste, krótko mówiąc, upłynęły dwieście osiemdziesiąt dwa lata, i zachowałem te płyty zgodnie z „przykazaniami moich ojców, i przekazałem je swojemu synowi, Amaronowi. I na tym kończę.

4. I teraz ja, Amaron piszę w księdze mego ojca to, co piszę, i jest tego niewiele.

5. Oto stało się, że upłynęło trzysta dwadzieścia lat i bardziej

12a Eter 2:10.
b Alma 31:5.

14a I Nefi 9:2–4.
15a Jakub 1:1–4.

[KS. OMNIEGO]
1 3a Jakub 1:1–4;
Jar. 1:15.

niegodziwa część Nefitów została „zglądzona.

6. Albowiem Pan nie pozwoliłby, żeby po wyprowadzeniu ich z ziemi jerozolimskiej, gdy zachowywał ich przy życiu i chronił przed wpadnięciem w ręce wrogów, zaiste, nie pozwoliłby On, aby nie sprawdziły się słowa, które powiedział naszym ojcom: Jeśli nie będziecie przestrzegać moich przykazań, nie będzie się wam powodziło na tej ziemi.

7. Przeto Pan nawiedził ich wielkim sądem, jednak oszczędził prawych, że nie zginęli, i wybawił ich z rąk ich wrogów.

8. I stało się, że przekazałem płyty mojemu bratu, Chemiszowi.

9. I teraz ja, Chemisz, piszę, i jest tego niewiele, w tej samej księdze, co mój brat, bo widziałem, że własną ręką kończył swój zapis, i dokonał tego w dniu, w którym przekazał mi płyty. I w ten sposób prowadzimy kronikę, gdyż jest to zgodnie z przykazaniami naszych ojców. I na tym kończę.

10. Oto ja, Abinadom, jestem synem Chemisza, i widziałem wiele wojen i sporów mojego ludu, Nefitów z Lamanitami, i swoim mieczem odebrałem życie wielu Lamanitom, broniąc swoich braci.

11. I oto, kronika tego ludu

jest wyryta na płytach, które są w posiadaniu królów z pokolenia na pokolenie. I nie są mi znane żadne inne objawienia poza tymi, które zostały zapisane, ani też proroctwa; przeto wystarcza to, co zostało zapisane. I na tym kończę.

12. Oto jestem Amaleki, syn Abinadoma. Oto powiem wam pokrótce o Mosjaszu, który został mianowany królem nad ziemią zarahemlską. Albowiem został on ostrzeżony przez Pana, by uciekał z ziemi „nefickiej, a tyłu, ilu zważa na głos Pana, powinno ^b opuścić kraj razem z nim, uchodząc na pustkowie.

13. I stało się, że uczynił on zgodnie z tym, co mu Pan nakazał. I uszło na pustkowie tyłu, ilu zważało na głos Pana; i byli prowadzeni wieloma kazaniami i proroctwami. I byli nieustannie napominani słowem Bożym. I byli prowadzeni przez pustkowie mocą Jego ramienia, aż zeszedli do ziemi nazwanej ziemią zarahemlską.

14. I odkryli tam lud, zwany ludem „Zarahemli. I wielka radość nastąpiła pośród ludu Zarahemli; a także Zarahemla radował się niezmiernie, dlatego że Pan wysłał lud Mosjasza z ^b płytami z mosiądzu zawierającymi kroniki Żydów.

15. Oto stało się, że Mosjasz dowiedział się, że „lud Zarahemli

5a Jar. 1:9–10.
12a II Nefi 5:6–9.
b Jakub 3:4.

14a ppś Zarahemla.
b I Nefi 3:3, 19–20;
5:10–22.

15a Mos. 25:2.

opuścił Jerozolimę, gdy ^bSede-
kiasz, król Judy, został wzięty
do niewoli do Babilonu.

16. I wędrowali oni przez pust-
kowie, i ręką Pana zostali zapro-
wadzeni przez wielkie wody
do ziemi, gdzie odkrył ich Mo-
sjasz, i odtąd tam mieszkali.

17. Wówczas gdy Mosjasz ich
odkrył, byli niezmiernie liczni.
Jednak mieli wiele wojen i po-
ważnych sporów, i od czasu
do czasu wielu z nich ginęło
od miecza. Ich język uległ zde-
prawowaniu, gdyż nie zabrali
z sobą żadnych ^akronik; i za-
przecwali istnieniu swego Stwo-
rzyciela, i ani Mosjasz, ani lud
Mosjasza nie mogli ich zrozu-
mieć.

18. Ale stało się, że Mosjasz na-
kazał, aby uczono ich jego języka.
I stało się, że gdy nauczono ich ję-
zyka Mosjasza, Zarahemla podał
im z pamięci rodowód swych oj-
ców, i zostało to zapisane, lecz nie
na tych płytach.

19. I stało się, że lud Zarahemli
i lud Mosjasza ^azjednoczyły się,
i ^bMosjasz został mianowany ich
królem.

20. I stało się, że w dniach Mo-
sjasza przyniesiono mu wielki
kamień z grawerunkami, i Mo-
sjasz ^aprzetłumaczył te grawe-
runki dzięki darowi i mocy Boga.

21. I podawały one historię

pewnego ^aKoriantumra i pole-
głych z jego ludu. I Koriantumr
został znaleziony przez lud Za-
rahemli, i żył pośród nich przez
okres dziewięciu nowiów.

22. Mówiły one także pokrótce
o jego ojcach. I jego przodkowie
przybyli z ^awieży, gdy Pan ^bpo-
mieszał mowę ludziom; i gniew
Pana spadł na nich zgodnie
z Jego sądami, które są sprawied-
liwe; a ich ^ckości leżą rozrzu-
cone w ziemi na północy.

23. Oto ja, Amaleki, urodzi-
łem się w dniach Mosjasza; i do-
żyłem, i widziałem jego śmierć;
i ^aBeniamin, jego syn, panował
po nim.

24. I oto, widziałem, w dniach
króla Beniamina, ciężką wojnę
i wielki rozlew krwi pomiędzy
Nefitami a Lamanitami. Jed-
nak oto Nefici zdobyli znaczną
przewagę nad nimi, tak że król
Beniamin wyparł ich z ziemi za-
rahemlskiej.

25. I stało się, że zestarzałem się,
a nie mając potomstwa i wiedząc,
że król ^aBeniamin jest sprawiedli-
wym człowiekiem przed Panem,
^bprzekażę mu te płyty. I wzywam
wszystkich ludzi, aby przystą-
pili do Boga, Świętego Izraela,
i uwierzyli w prorokowanie
i w objawienia, i w posługę anio-
łów, i w dar mówienia językami,
i w dar tłumaczenia języków,

15^b Jer. 39:1–10;

Hel. 8:21.

17^a Mos. 1:2–6.

19^a Mos. 25:13.

^b Omni 1:12.

20^a Mos. 8:13–19.

ppś Widzący.

21^a Eter 12:1.

ppś Koriantumr.

22^a Eter 1:1–5.

^b I Mojż. 11:6–9;

Mos. 28:17;

Eter 1:33.

^c Mos. 8:8.

23^a Śl. Morm. 1:3.

25^a Śl. Morm. 1:17–18;

Mos. 29:13.

^b Śl. Morm. 1:10.

i we wszystko, co ^cdobrze, bowiem nie istnieje nic, co jest dobre, a nie pochodzi od Pana; a to, co jest złe, pochodzi od diabła.

26. I teraz, moi umiłowani bracia, pragnę, abyście ^aprzystąpili do Chrystusa, który jest Świętym Izraela, i uczestniczyli w Jego zbawieniu i mocy Jego odkupienia. Zaiste, przystąpcie do Niego i ^bofiarujcie Mu całą duszę swoją jako ^cofiary, i trwajcie w ^apoście i modlitwie, i wytrwajcie do końca, a jako żyje Pan, zostaniecie zbawieni.

27. I teraz chciałbym powiedzieć pokrótce o pewnej liczbie ludzi, którzy odeszli na pustkowie, aby powrócić do ziemi nefickiej; albowiem wielu pragnęło

odzyskać ziemię swego dziedzictwa.

28. Przeto odeszli na pustkowie. A ich przywódca, będąc bardzo silnym i potężnym mężem i mężem o hardym karku, przyczynił się do sporu pomiędzy nimi; i wszyscy oni zostali ^azabici na pustkowiu z wyjątkiem pięćdziesięciu; i ci znowu powrócili do ziemi zarahemlskiej.

29. I stało się, że zebrali też znaczną liczbę ludzi i ponownie wyruszyli na pustkowie.

30. I ja, Amaleki, miałem brata, który z nimi poszedł, i do tej pory o nich nic nie wiem. I już niedługo położę się do grobu; a ^ate płyty są zapełnione. I zakończę swoje przemówienie.

SŁOWA MORMONA

Mormon streszcza duże płyty Nefiego. Dołącza małe płyty do innych płyt. Król Beniamin ustanawia pokój w kraju. Około 385 r. n.e.

ITERAZ ja, ^aMormon, będąc gotowy przekazać kroniki, które zapisuję, w ręce mego syna, Moroniego, byłem oto świadkiem prawie całkowitej zagłady mego ludu, Nefitów.

2. I upłynęło ^akilkaset lat od przyjścia Chrystusa, gdy przekazuję te kroniki w ręce mego syna; i przypuszczam, że będzie on świadkiem całkowitej zagłady mego ludu. Jednak oby mu Bóg pozwolił ich przeżyć i zapisać coś o nich i o Chrystusie, że może kiedyś przyniesie im to ^bkorzyść.

3. I teraz powiem o tym, co zapisałem; bowiem po tym, jak

25c Alma 5:40;
Eter 4:12;
Mor. 7:15–17.

26a Jakub 1:7;
Alma 29:2;
Mor. 10:32.

b ppś Ofiara
(poświęcenie).

c III Nefi 9:20.

d ppś Post, pościć.

28a Mos. 9:1–4.

30a I Nefi 6.

[SŁOWA MORMONA]

1 1a III Nefi 5:9–12;

Morm. 1:1–4; 8:1, 4–5.

ppś Mormon,
prorok neficki.

2a Morm. 6:5–6.

b DiP 3:16–20.

sporządziłem ^astreszczenie ^bplyt Nefiego, aż do panowania króla Beniamina, o którym mówił Amaleki, przejrzałem przekazane w moje ręce ^ckroniki i znalazłem te płyty, które zawierają te krótkie dzieje proroków od Jakuba do panowania króla ^dBeniamina oraz wiele słów Nefiego.

4. I rzeczy zapisane na tych płytach są mi ^amiłe ze względu na proctwa o przyjściu Chrystusa; i moi ojcowie wiedzieli, że wiele z nich wypełniło się. Zaiste, i wiem także, że wiele z tego, o czym prorokowano o nas aż do tego dnia, wypełniło się, a to, co odnosi się do przyszłości, z pewnością nastąpi.

5. Przeto wybrałem ^ate sprawy, aby nimi zakończyć mój zapis, a pozostałą część mego zapisu wezmę z ^bplyt Nefiego; i nie mogę opisać nawet ^csetnej części dziejów mojego ludu.

6. Lecz oto, wezmę te płyty, które zawierają te proctwa i objawienia, i włączę je do reszty mego zapisu, gdyż są znamienite i wiem, że będą znamienite dla moich braci.

7. I czynię to w ^amądrym celu, gdyż usłyszałem podszepty pod wpływem Ducha Pana, który jest we mnie. I nie wiem wszystkiego,

ale Pan ^bwie wszystko, co ma nastąpić; dlatego nakłania mnie, abym uczynił zgodnie z Jego wolą.

8. I ^amodłę się do Boga za swoich braci, aby mogli ponownie dojść do wiedzy Bożej, zaiste, odkupienia Chrystusa; aby znowu stali się ^bprzyjemnym ludem.

9. I teraz ja, Mormon, przechodzę do zakończenia mojego zapisu, który biorę z płyt Nefiego; i czynię to zgodnie z wiedzą i zrozumieniem, które dał mi Bóg.

10. Przeto stało się, że po tym, jak Amaleki ^aprzekazał te płyty w ręce króla Beniamina, on je wziął i dołączył je do ^binnych płyt zawierających kroniki, które były przekazywane przez ^ckrólów z pokolenia na pokolenie do dni króla Beniamina.

11. I od czasów króla Beniamina były one nadal przekazywane z pokolenia na pokolenie, aż znalazły się w ^amoich rękach. I ja, Mormon, modłę się do Boga, aby były odtąd dalej zachowywane. I wiem, że zostaną one zachowane, gdyż spisane są na nich sprawy wielkiej wagi i według nich mój lud i ich bracia będą ^bsądzeni w ten wielki i ostateczny dzień, według słowa Boga, które jest zapisane.

3a DiP 10:44.
b DiP 10:38–40.

c Mos. 1:6;
Hel. 3:13–15;
Morm. 4:23.

d Omni 1:23.

4a I Nefi 6:5.

5a tzn. sprawy mu miłe, wymienione

w wersecie 4.

b I Nefi 9:2.

c III Nefi 5:8–11; 26:6–12.

7a I Nefi 9:5; 19:3;

DiP 3:12–20;

10:1–19, 30–47.

b prŚ Wszzechwiedzący.

8a II Nefi 33:3–4;

Enos 1:11–12.

b II Nefi 30:6.

10a Omni 1:25, 30.

b I Nefi 9:4.

c Jar. 1:14.

11a III Nefi 5:8–12;

Morm. 1:1–5.

b II Nefi 25:18; 29:11;

33:11–15;

III Nefi 27:23–27.

12. I teraz, co do króla Beniamina — otóż nastąpiły niejaki spory pośród jego ludu.

13. I stało się, że armie Lamanitów przyszły z „ziemi nefickiej, aby walczyć z jego ludem. Lecz oto, król Beniamin zgromadził swoje armie i stawiał im opór, i sam walczył z nimi; i walczył siłą własnego ramienia, ^bmieczem Labana.

14. I w sile Pana walczyli przeciw swym wrogom, aż zabili wiele tysięcy Lamanitów. I stało się, że walczyli przeciw Lamanitom, aż wyparli ich ze wszystkich ziem swego dziedzictwa.

15. I stało się, że potem byli fałszywi „Chrystusowie, i zamknęto im usta, i zostali ukarani według swych przestępstw;

16. A potem pojawili się też pośród ludu fałszywi prorocy

i fałszywi kaznodzieje, i nauczyciele, i wszyscy oni zostali ukarani według swych przestępstw; i po wielu sporach, i gdy wielu odstąpiło do Lamanitów, oto stało się, że król Beniamin z pomocą świętych „proroków, którzy żyli pośród jego ludu —

17. Zaiste król Beniamin był „świętym mężem i panował nad swym ludem w prawość, a w jego ziemi było wielu świętych mężów, którzy głosili słowo Boże z ^bmocą i upoważnieniem; i czynili to z wielką „surowością ze względu na hardość tego ludu —

18. Przeto z ich pomocą, król Beniamin, pracując ze wszystkich sił swego ciała i zdolnością całej swojej duszy, jak również z pomocą proroków, jeszcze raz ustanowił pokój na ziemi.

KSIĘGA MOSJASZA

ROZDZIAŁ 1

Król Beniamin uczy swoich synów języka i prorocत्व ich ojców. Ich religia i cywilizacja zostały zachowane dzięki kronikom zapisanym na różnych płytach. Mosjasz jest wybrany na króla i powierzono mu nadzór nad kronikami oraz innymi przedmiotami. W okresie lat 130–124 p.n.e.

ITERAZ już nie było więcej sporów w całej „ziemi zarahemlskiej pośród całego ludu, który należał do króla Beniamina, tak że król Beniamin miał trwałe pokój przez resztę swych dni.

2. I stało się, że miał trzech synów; i nazwał ich Mosjasz, Helorum i Helaman. I sprawił, żeby ich „uczono pełni ^bjęzyka jego

13a Omni 1:12.

b I Nefi 4:9; II Nefi 5:14;
Jakub 1:10; Mos. 1:16;
DiP 17:1.

15a PPŚ Antychryst.

16a Enos 1:22.

17a Alma 13:26.
b Alma 17:2–3.
c Mor. 9:4;
DiP 121:41–43.

[Ks. MOSJASZA]

1 1a Omni 1:13.
2a Mos. 4:14–15;
DiP 68:25, 28.
b Morm. 9:32.

ojców, by mogli stać się mężami rozumnymi; i żeby poznali proctwa wypowiedziane ustami ich ojców, które były im dane ręką Pana.

3. I uczył ich także o kronikach wyrytych na płytach z mosiądzu, mówiąc: Moi synowie, pragnę, abyście pamiętali, że gdyby nie te ^apłyty, które zawierają te kroniki i te przykazania, pozostałibyśmy w ^bniewiedzy, nawet teraz, nie znając tajemnic Boga.

4. Albowiem nie byłoby to możliwe, aby nasz ojciec, Lehi, mógł zapamiętać wszystkie te rzeczy, aby nauczać ich swoje dzieci, jedynie przy pomocy tych płyt; albowiem nauczano go ^ajęzyka Egipcjan, więc mógł odczytać te grawerunki i uczyć ich swoje dzieci, wypełniając w ten sposób przykazania Boga aż do tych obecnych czasów.

5. Mówię wam, moi synowie, że gdyby nie te sprawy, które były chronione i ^azachowane ręką Boga, abyśmy mogli ^bczytać i rozumieć Jego ^ctajemnice, i zawsze mieć przed oczyma Jego przykazania, to nasi ojcowie zmarnieliby w niewierze i stalibyśmy się podobni do naszych braci, Lamanitów, którzy nic nie wiedzą o tych sprawach, a nawet nie dają im wiary, gdy

są ich nauczani, z powodu ^dtradycji swych ojców, które nie są właściwe.

6. O synowie moi, pragnę, abyście zapamiętali, że słowa te są prawdziwe, i że kroniki te są również ^aprawdziwe. I oto, też płyty Nefiego, zawierające te kroniki i słowa naszych ojców od czasu, gdy opuścili Jerozolimę, aż do teraz, są prawdziwe; i wiemy o tym z całą pewnością, gdyż mamy je przed swoimi oczyma.

7. I teraz, moi synowie, pragnę, abyście pamiętali, żeby je pilnie ^abadać, abyście odnieśli z nich korzyść; i pragnę, abyście ^bprzestrzegali przykazań Boga, aby się wam ^cpowodziło na tej ziemi, zgodnie z ^dobietnicami Pana danymi naszym ojcom.

8. I król Beniamin nauczał swych synów o wielu innych rzeczach, które nie są zapisane w tej księdze.

9. I stało się, że kiedy król Beniamin skończył nauczać swych synów, zestarzał się, i widział, że wkrótce będzie musiał pójść drogą przeznaczenia całej ziemi; dlatego uznał, że powinien przekazać królestwo jednemu ze swych synów.

10. Zażądał więc, aby przywiedziono do niego Mosjasza, i zwrócił się do niego w tych słowach: Mój synu, chcę, abyś

3a ppś Płyty.

b Alma 37:8–9.

4a J.S. — Hist. 1:64.

5a ppś Pisma święte —
Pisma święte mają
być zachowane.

b V Mojż. 6:6–8.

c ppś Tajemnice Boga.

d Mos. 10:11–17.

6a I Nefi 1:3;

II Nefi 33:10–11;

Mor. 10:27.

7a ppś Pisma święte.

b Mos. 2:22;

Alma 50:20–22.

c Ps. 122:6;

I Nefi 2:20.

d Alma 9:12–14.

obwieścił w całej tej ziemi, pośród całego tego ludu, to jest "ludu Zarahemli i ludu Mosjasza, który mieszka w tej ziemi, aby zgromadził się, gdyż nazajutrz własnymi ustami obwieszczę mojemu ludowi, że jesteś danym nam przez Pana, naszego Boga, ^bkrólem i włodarzem nad tym ludem.

11. I co więcej, dam temu ludowi "imię, którym będą wyróżnieni ponad wszystkie inne ludy wyprowadzone przez Pana Boga z ziemi jerozolimskiej; i czynię to, gdyż byli pilnym ludem w przestrzeganiu przykazań Pana.

12. I dam im imię, które nigdy nie zostanie wymazane, chyba że tylko przez "wykroczenia.

13. Zaiste, a nadto mówię ci, że gdyby ten wielce ulubiony lud Pana dopuścił się "wykroczenia, i stał się niegodziwym i cudzołożnym ludem, Pan ich wyda, że staną się ^bsłabi, podobnie jak ich bracia; i On nie będzie ich więcej "chronił Swą niezrównaną i zdumiewającą mocą, jak dotąd ochraniał naszych ojców.

14. Albowiem mówię ci, że gdyby nie wyciągnął On Swego ramienia dla zachowania naszych ojców, dostaliby się w ręce Lamanitów i padliby ofiarą ich nienawiści.

15. I stało się, że gdy król Beniamin skończył mówić do swego

syna, powierzył mu wszystkie sprawy królestwa.

16. I nadto powierzył mu kroniki wyryte na "płytkach z msiądzu; a także płyty Nefiego; i również ^bmiecz Labana, i "kulę lub wskaźnik, która prowadziła naszych ojców przez pustkowię i która została przygotowana ręką Pana, aby ich wszystkich prowadzić, każdego zależnie od jego uwagi i pilności wobec Niego.

17. Przeto, gdy byli niewierni, nie cieszyli się ani powodzeniem, ani postępem w swojej podróży, ale byli "gnani wstecz i ściągali na siebie niezadowolenie Boga; byli więc karani głodem i dotkliwymi udrękami, aby byli pobudzeni do pamiętania o swej powinności.

18. I teraz stało się, że Mosjasz poszedł i uczynił, jak mu ojciec nakazał, i obwieścił wszystkim ludziom, którzy byli w ziemi zarahemlskiej, aby się zgromadzili i poszli do świątyni, by usłyszeć słowa, które jego ojciec miał im powiedzieć.

ROZDZIAŁ 2

Król Beniamin przemawia do swego ludu. Przypomina o bezstronności, sprawiedliwości i duchowości swych rządów. Doradza im, aby służyli Królowi Niebiańskiemu. Ci,

10a Omni 1:14.

b Mos. 2:30.

11a Mos. 5:8–12.

12a ppŚ Grzech.

13a Hebr. 6:4–6.

b Hel. 4:24–26.

c DiP 103:8–10.

16a Mos. 1:3.

b I Nefi 4:8–19;

St. Morm. 1:13;

DiP 17:1.

c I Nefi 16:10.

17a I Nefi 18:12–13.

którzy powstają przeciwko Bogu, będą cierpieli mękę niczym w niegasnącym ogniu. Około 124 r. p.n.e.

I STAŁO SIĘ, że Mosjasz uczynił, jak mu ojciec nakazał, i obwieścił w całej tej ziemi, aby ludzie gromadzili się po całej tej ziemi, żeby pójść do świątyni i usłyszeć słowa, które król Beniamin miał im powiedzieć.

2. I było ich bardzo dużo, tak dużo, że ich nie zliczono; albowiem rozmnożyli się niezmiernie i było ich wielu na tej ziemi.

3. I zabrali ze sobą "pierworodne zwierzęta ze swych stad, aby złożyć ^bofiary i ^ccałopalenia "według prawa Mojżesza,

4. A także, aby złożyć dziękczynienie Panu, Swemu Bogu, który wywiódł ich z ziemi jerozolimskiej, i który wybawił ich z rąk ich wrogów, i "wyznaczył im sprawiedliwych mężów na ^bnauczycieli, a także sprawiedliwego męża na ich króla, który ustanowił pokój na ^cziemi zarahemlskiej i nauczał ich, aby "przestrzegali przykazań Boga, by mogli się radować i by napełniała ich ^cmiłość do Boga i do wszystkich ludzi.

5. I stało się, że gdy przybyli do świątyni, rozbili wokół niej swe namioty, każdy mężczyzna ze swoją ^arodziną składającą się

z żony i synów, i córek, a także ich synów i córek, od najstarszego do najmłodszego, a każda rodzina oddzielnie.

6. I rozbili swe namioty wokół świątyni, każdy mężczyzna postawił swój "namiot wejściem zwróconym ku świątyni, aby dzięki temu mogli pozostać w swoich namiotach i słyszeć słowa, które król Beniamin miał im powiedzieć.

7. Albowiem rzesza była tak liczna, że król Beniamin nie mógł nauczać wszystkich w murach świątyni; dlatego nakazał wznieść wieżę, aby w ten sposób jego lud mógł usłyszeć słowa, które im powie.

8. I stało się, że zaczął przemawiać z wieży do swego ludu; i nie wszyscy mogli usłyszeć jego słowa, gdyż była ich tak wielka rzesza; dlatego nakazał, aby słowa, które powiedział, zostały spisane, i posłał je do tych, którzy byli poza zasięgiem jego głosu, aby oni także mogli otrzymać jego słowa.

9. I oto słowa, które "powiedział i nakazał spisać: Moi bracia, wszyscy, którzy zebraliście się, aby posłuchać moich słów, które wam dzisiaj powiem; bowiem nie przykazałem, byście przybyli tutaj i ^bzabawiali się słowami, które

2 3a I Mojż. 4:4.

b PPŚ Ofiara (poświęcenie).

c I Nefi 5:9.

d II Nefi 25:24;

Alma 30:3; 34:13-14.

4a PPŚ Powołać,

powołany przez Boga, powołanie.

b Mos. 18:18-22.

PPŚ Nauczać, nauczyciel.

c Omni 1:12-15.

d Jan 15:10.

e PPŚ Miłość.

5a PPŚ Rodzina.

6a II Mojż. 33:8-10.

9a Mos. 8:3.

b DiP 6:12.

wam powiem, lecz abyście ^czwazali na mnie, i otworzyli swoje uszy, aby słyszeć, i swoje ^dserca, aby pojąć, i wasze ^eumysły, aby ^ftajemnice Boga mogły być wam wyjawione.

10. I nie przykazałem wam przybyć tutaj, abyście ^abali się mnie albo abyście myśleli, że ja sam jestem kimś więcej niż śmiertelnym człowiekiem.

11. Ale jestem jak wy, poddany wszelkim słabościom ciała i umysłu; jednak zostałem wybrany przez ten lud i poświęcony przez mego ojca, za przyzwoleniem i z ręki Pana, abym był włodarzem i królem nad tym ludem; chroniono mnie i zachowano mnie przez Jego niezrównaną moc, abym służył wam całą mocą, umysłem i siłą, które mi Pan dał.

12. Mówię wam, że pozwolono mi przeżyć moje dni w służbie wam, nawet aż do tego czasu, i nie żądałem waszego ^azłota ani srebra, ani żadnych bogactw;

13. Ani też nie pozwoliłem, aby wtrącano was do lochów lub abyście czynili siebie nawzajem niewolnikami, ani abyście mordowali czy rabowali, czy kradli, czy popełniali cudzołóstwo; ani też nie pozwoliłem, abyście popełniali jakąkolwiek niegodziwość, i nauczałem was

przestrzegać przykazań Pana we wszystkim, co wam nakazał.

14. I nawet ja sam żyłem z ^apracy własnych rąk, aby wam służyć i abyście nie byli obciążeni podatkami, i nie narzucono wam czegoś ciężkiego do zniesienia; i wszystkich tych rzeczy, które wam powiedziałem, jesteście sami dzisiaj świadkami.

15. Jednakże, moi bracia, nie czyniłem tych rzeczy, aby się przechwalać, ani nie mówię o tych rzeczach, aby was oskarżać; lecz mówię o tych rzeczach, abyście wiedzieli, że mogę dzisiaj z czystym ^asumieniem odpowiadać przed Bogiem.

16. Oto mówię wam, że ponieważ powiedziałem wam, iż spędziłem życie na służbie dla was, i nie chcę się przechwalać, gdyż byłem jedynie w służbie u Boga.

17. I oto, mówię wam te rzeczy, abyście uczyli się ^amądrości; abyście uczyli się, że gdy ^bsłużycie swoim ^cbliźnim, zaprawdę, służyćcie Swemu Bogu.

18. Oto nazywaliście mnie swym królem; i jeśli ja, którego nazywacie swym królem, trudzę się, aby wam ^asłużyć, czyż nie powinniście trudzić się, aby służyć sobie nawzajem?

19. I oto ponadto, jeśli ja, którego nazywacie swym królem, spędziłem swe dni w służbie

9c PPŚ Zwazać.

d Mos. 12:27;

III Nefi 19:33.

e PPŚ Umysł.

f PPŚ Tajemnice Boga.

10a PPŚ Bojaźń, strach.

12a Dz. 20:33-34.

14a I Kor. 9:18.

15a PPŚ Sumienie.

17a PPŚ Mądrość.

b Mat. 25:40;

Jak. 1:27;

DiP 42:29-31.

PPŚ Służba.

c PPŚ Bracia, brat;

Siostra.

18a Mat. 20:26-27.

wam, a czyniąc to, służyłem Bogu, i zasługuję na jakiegokolwiek ^apodziękowanie od was, to jak bardzo winniście dziękować waszemu Królowi Niebiańskiemu!

20. Mówię wam, bracia moi, że jeśli składalibyście wszelkie dzięki i oddawali ^achwałę z całej siły waszej duszy temu ^bBogu, który was stworzył i chronił, i zachowywał, i sprawił, że się radujecie i możecie żyć w pokoju jeden z drugim —

21. Oto mówię wam, że jeśli służylibyście Temu, który was stworzył od początku i zachowuje was z dnia na dzień, używając wam oddechu, abyście mogli żyć i poruszać się, i postępować według własnej ^awoli, wspierając was od jednej chwili do drugiej — mówię, że gdybyście Mu służyli całą swą duszą, to i tak będziecie ^bnieużytecznymi sługami.

22. I oto, wszystko, czego On wymaga od was, to ^aprzestrzeżenie Jego ^bprzykazań; i obiecał wam, że jeśli będziecie przestrzegać Jego przykazań, będzie się wam powodziło na tej ziemi; i nigdy nie ^czmienia On tego, co powiedział; jeśli więc ^dprzestrzegacie Jego przykazań, błogosławi was i wam szczęści.

23. I teraz, po pierwsze, On was

stworzył i dał wam wasze życie, za które macie wobec Niego dług wdzięczności.

24. A po drugie, wymaga, abyście postępowali, jak wam nakazał; i jeśli tak czynicie, bezwzględnie was za to ^abłogosławi; a zatem wynagradza was. I nadal macie wobec Niego dług, i tak jest, i będzie tak na wieki wieków; czym więc możecie się przechwalać?

25. I teraz pytam, czy możecie coś powiedzieć o sobie? Odpowiem wam: Nie. Nie możecie nawet powiedzieć, że jesteście prochem ziemi, chociaż zostaliście ^astworzeni z ^bprochu ziemi; lecz oto, należy on do Tego, który was stworzył.

26. I ja, nawet ja, którego nazywacie swym królem, nie jestem od was lepszy, gdyż ja także jestem z prochu. I widzicie, że jestem stary i bliski oddania tej śmiertelnej powłoki matce ziemi.

27. Dlatego, jak wam powiedziałem, że służyłem wam, ^akrocząc z czystym sumieniem przed Bogiem, w tej oto chwili sprawiam, że się zebraliście, abym okazał się bez winy i aby wasza ^bkrew nie spadła na mnie, gdy stanę, aby Bóg sądził mnie za to, co mi przykazał względem was.

28. Mówię wam, że sprawiłem,

19a ppś Wdzięczny, podziękowania, dziękczynienie.

20a I Nefi 18:16.

b ppś Bóg, Boska Trójca.

21a ppś Wolna wola.

b Łuk. 17:7–10.

22a III Mojż. 25:18–19;

II Nefi 1:9.

b ppś Przykazania Boga.

c DiP 3:1–2.

d DiP 14:7; 58:2–3.

24a ppś Błogosławić, błogosławiony,

błogosławieństwo.

25a ppś Stworzyć, stworzenie.

b I Mojż. 3:19; Jakub 2:21.

27a ppś Chodzić,

kroczyć z Bogiem.

b Jakub 1:19.

żebyście się zgromadzili, abym mógł ^aoczyścić swoje szaty z waszej krwi, w ten czas, zanim zejść do grobu, abym mógł odejść w pokoju, a mój nieśmiertelny ^bduch mógł wstąpić w poczet ^cchórów na wysokościach wychwalających sprawiedliwego Boga.

29. I nadto, mówię wam, że sprawiłem, żebyście się zgromadzili, abym mógł wam ogłosić, że nie mogę być dłużej waszym nauczycielem ani królem.

30. Albowiem nawet w tej chwili całe moje ciało drży niezmiernie, gdy staram się do was przemawiać; lecz Pan Bóg mnie wspiera, pozwolił mi do was przemawiać i nakazał, abym wam dzisiaj ogłosił, że mój syn, Mosjasz, jest królem i włodarzem nad wami.

31. I teraz, moi bracia, pragnę, abyście czynili tak, jak dotychczas czyniliście. Tak jak przestrzegaliście moich przykazań, a także przykazań mego ojca, i dobrze się wam wiodło, i zostaliście ochronieni przed wpadnięciem w ręce swych wrogów, tak samo, jeśli będziecie przestrzegać przykazań mego syna, czyli przykazań Boga, jakie będą wam przekazane przez niego, będzie się wam powodziło na tej ziemi, a wasi wrogowie nie będą mieli mocy nad wami.

32. Ale, o mój ludu, strzeżcie

się, aby nie powstały pośród was ^aspory, abyście się nie skłonili ku posłuszeństwu złemu duchowi, o którym mówił mój ojciec, Mosjasz.

33. Albowiem niedola spadnie na tego, kto chce być posłuszny temu duchowi; bowiem jeśli chce być posłuszny temu duchowi i taki pozostaje, i umiera w swych grzechach, ten wypije ^apotępienie dla swej własnej duszy; gdyż otrzyma jako zapłatę ^bwieczną karę, przekroczywszy prawo Boga wbrew swej własnej wiedzy.

34. I mówię wam, że nie ma wśród was nikogo, z wyjątkiem waszych małych dzieci, kto nie został o tych sprawach pouczony i kto nie wie, że ma wieczny dług wdzięczności wobec Swojego Ojca Niebieskiego, aby oddać Mu wszystko, co ma i czym jest; uczono was też o kronikach zawierających proroctwa wypowiedziane przez świętych proroków, aż do czasu, gdy nasz ojciec, Lehi, opuścił Jerozolimę;

35. A także wszystkiego, co zostało do tej pory powiedziane przez naszych ojców. I oto, oni również mówili, co nakazał im Pan; dlatego jest to sprawiedliwe i prawdziwe.

36. I teraz, mówię wam, moi bracia, że jeśli po tym, jak poznaliście te proroctwa i jak uczono was tego wszystkiego, dopuścicie

28a Jakub 2:2.
b prŚ Duch.
c Morm. 7:7.

32a III Nefi 11:29–30.
33a prŚ Potępienie
(wyklęcie).

b DiP 19:6, 10–12.

się wykroczenia, i będziecie postępować wbrew temu, co zostało wam powiedziane, i odsuniecie się od Ducha Pana, że nie będzie miał w was miejsca, aby prowadzić was ścieżkami mądrości, aby Pan mógł was błogosławić, sprawić, że będzie wam się dobrze wiodło, i zachować was —

37. Mówię wam, że kto tak czyni, występuje w otwartym „buncie przeciwko Bogu; przeto pragnie słuchać złego ducha i staje się wrogiem wszelkiej prawości; przeto Pan nie ma w nim miejsca, gdyż nie przebywa On w ^bnieświętych świątyniach.

38. Jeśli więc taki człowiek nie „odpokutuje, lecz trwa w tym, i umrze, będąc wrogiem Boga, wymagania boskiej ^bsprawiedliwości obudzą jego nieśmiertelną duszę do silnego poczucia własnej „winy, powodując, że będzie wzdragał się przed obecnością Pana, a pierś jego będzie przepętniona poczuciem winy i bólem, i męką niczym ogniem, który nie gaśnie i którego płomienie wznoszą się na wieki wieków.

39. I teraz mówię wam, że „miłosierdzie nie może rościć sobie prawa wobec takiego człowieka, dlatego jego ostatecznym przeznaczeniem jest cierpienie niekończącej się męki.

40. O, wy wszyscy starsi ludzie,

a także wy, młodzi ludzie, i wy, małe dzieci, rozumiejący moje słowa, bo mówiłem prosto, abyście mogli zrozumieć, modłę się, abyście się przebudzili i „pamiętali straszne położenie tych, którzy popełnili wykroczenie.

41. A ponadto pragnę, abyście rozważyli błogosławiony i „szczęśliwy stan tych, którzy przestrzegają przykazań Boga. bo oto oni są ^bbłogosławieni we wszystkim, zarówno sprawach doczesnych, jak i duchowych; i jeśli pozostaną „wierni do końca, zostaną przyjęci w ^aniebie, aby tam przebywać z Bogiem w stanie niekończącego się szczęścia. Och, pamiętajcie, pamiętajcie, że te rzeczy są prawdziwe, albowiem Pan Bóg to powiedział.

ROZDZIAŁ 3

Król Beniamin kontynuuje swoje przemówienie. Pan Wszechmogący będzie czynił posługę pośród ludzi, będąc w przybytku z gliny. Krew będzie się sączyła z każdego poru, kiedy zadośćuczyni za grzechy świata. Jego imię jest jedynym, przez które przyjdzie zbawienie. Ludzie mogą odrzucić człowieka naturalnego i stać się świętymi przez Zadośćuczynienie. Męka niegodziwych będzie niczym jezioro ognia i siarki. Około 124 r. p.n.e.

37a Mos. 3:12; Hel. 8:24–25.

ppś Bunt.

b Alma 7:21.

38a ppś Pokutować,
pokuta.

b ppś Sprawiedliwość.

c ppś Wina.

39a Alma 34:8–9, 15–16.

ppś Miłosierny,
miłosierdzie.

40a Alma 5:18.

41a IV Nefi 1:15–18.

ppś Radość.

b ppś Błogosławić,
błogosławiony,
błogosławieństwo.

c DiP 6:13.

d ppś Niebo.

I POWTARZAM, moi bracia, chciałbym was prosić o uwagę, bo mam wam nieco więcej do powiedzenia; oto mam powiedzieć wam o tym, co nastąpi.

2. I te rzeczy, które wam powiem, zostały mi oznajmione przez ^aanioła Boga. I powiedział mi on: Przebudź się; i przebudziłem się, i oto stał on przede mną.

3. I powiedział mi: Przebudź się i usłysz słowa, które ci powiem; oto przychodzę zwiastować ci ^adobrą nowinę wielkiej radości.

4. Bowiem Pan wysłuchał twych modlitw i ocenił twoją prawość, i posłał mnie, abym zwiastował ci, byś mógł się radować i ogłosić to swemu ludowi, aby on także mógł być napełniony radością.

5. Oto nadchodzi czas, i jest już niedaleko, gdy z mocą ^aPan Wszechmogący, który panuje, który był i jest od całej wieczności po całą wieczność, zstąpi z niebios między dzieci ludzkie, żyjąc w ^bprzybytku z gliny, i pójdzie między ludzi, czyniąc potężne ^ccuda, uzdrawiając chorych, wskrzeszając umarłych, sprawiając, że chromi będą chodzić, niewidomi widzieć, a głusi

słyszeć, i lecząc wszelkie dolegliwości.

6. I będzie On wypędzał ^adiabły, czyli złe duchy, które przebywają w sercach dzieci ludzkich.

7. I oto, będzie On cierpiał ^apo-kusy i ból ciała, ^bgłód, pragnienie i zmęczenie, nawet więcej, niż człowiek może ^cwycierpieć, poza śmiercią; oto ^dkrew będzie się sączyła z każdego poru, tak wielka będzie Jego ^emęka za niegodziwość i występki Jego ludu.

8. I będzie On nazwany ^aJezusem Chrystusem, ^bSynem Boga, ^cOjcem nieba i ziemi, Stworzycielem wszystkiego od początku; a Jego ^dmatka będzie zwana ^eMarią.

9. I oto, przyjdzie On do Swoich, aby ^azbawienie mogło przyjść do dzieci ludzkich, właśnie poprzez ^bwiarę w Jego imię; a nawet po tym wszystkim będą uważać Go za człowieka i mówić, że ma ^cdiabła, i ^dubiczują Go, i ^eukrzyżują.

10. I ^apowstanie On ^btrzeciego dnia z martwych; i oto, stanie On, aby ^csądzić świat; i oto, wszystko to nastąpi, aby prawy sąd został wydany na dzieci ludzkie.

3 2a ppś Aniołowie.

3a Luk. 2:10–11.

5a ppś Jehowa.

b Mos. 7:27;
Alma 7:9–13.

c Mat. 4:23–24;
Dz. 2:22;
I Nefi 11:31.

ppś Cud.

6a Mar. 1:32–34.

7a ppś Kusić, pokusa.

b Mat. 4:1–2.
c DiP 19:15–18.

d Luk. 22:44.

e Iz. 53:4–5.

8a ppś Bóg, Boska
Trójca — Bóg Syn.

b Alma 7:10.

c Hel. 14:12;
III Nefi 9:15.

d Mat. 1:16;
I Nefi 11:14–21.

e ppś Maria, matka
Jezusa.

9a ppś Zbawienie.
b ppś Wiara.

c Jan 8:48.

d Mar. 15:15.

e Luk. 18:33;
I Nefi 19:10;
II Nefi 10:3.

ppś Ukrzyżowanie.

10a ppś Zmartwych-
wstanie.

b Mat. 16:21;
II Nefi 25:13;
Hel. 14:20–27.

c ppś Sędzia, Sąd.

11. Oto Jego ^bzadośćuczyni za grzechy tych, którzy ^cupadli z powodu wykroczenia Adama, i umarli, nie znając woli Boga co do siebie, albo którzy grzeszyli ^dnieświadomie.

12. Ale biada, biada temu, kto wie, że ^abuntuje się przeciw Bogu! Bowiem zbawienie nie przyjdzie do żadnego z takich, chyba że przez pokutę i wiarę w ^bPana Jezusa Chrystusa.

13. I Pan Bóg posłał Swych świętych proroków pośród wszystkie dzieci ludzkie, aby głosili te rzeczy ludziom każdego plemienia, narodu i języka, aby przez to ci, którzy uwierzą, że Chrystus przyjdzie, mogli otrzymać ^aodpuszczenie grzechów i cieszyć się niezmiernie wielką radością, ^bjak gdyby On już do nich przyszedł.

14. Jednak Pan Bóg zobaczył, że Jego lud jest ludem o hardym karku i wyznaczył mu prawo, właśnie ^aprawo Mojżesza.

15. I wiele znaków i dziwów, i ^asymboli, i zwiastunów dotyczących Swego przyjścia im pokazał; a także święci prorocy mówili im o Jego przyjściu; a mimo to znieczulili oni swe

serca i nie zrozumieli, że ^bprawo Mojżesza na nic się nie zda bez zadośćuczynienia Jego krwią.

16. I nawet gdyby to było możliwe, że małe ^adzieci mogłyby grzeszyć, nie mogłyby być zbawione; lecz ja wam mówię, że są one ^b błogosławione; oto jak przez Adama, to jest z natury, ludzie upadają, tak też krew Chrystusa czyni zadość za ich grzechy.

17. A ponadto, mówię ci, że nie będzie dane ^ażadne inne imię ani inna droga czy sposób, w jaki ^bzbawienie może przyjść do dzieci ludzkich, tylko w imię ^cChrystusa, Pana Wszechmogącego, i przez nie.

18. Oto sądzi On, a Jego sąd jest sprawiedliwy; i niemowlę, które umiera w dzieciństwie, nie zginie; lecz ludzie ^aściągną potępienie na swe własne dusze, jeśli nie ukorzą się i nie ^astaną się jak małe dzieci, i nie uwierzą, że zbawienie było, jest i przyjdzie w ^bzadość czyniącej krwi Chrystusa, Pana Wszechmogącego, i przez nią.

19. Albowiem człowiek ^anaturalny jest wrogiem Boga i był nim od ^bupadku Adama, i pozostanie

11a ppś Krew.

b ppś Zadośćuczynić,
Zadośćuczynienie.

c ppś Upadek
Adama i Ewy.

d II Nefi 9:25–26.

12a Mos. 2:36–38;

Hel. 8:25.

ppś Bunt.

b ppś Pan.

13a ppś Odpuszczenie
grzechów.

b II Nefi 25:24–27;

Jar. 1:11.

14a ppś Prawo Mojżesza.

15a ppś Jezus Chrystus —
Przykłady lub
symbole Chrystusa.

b Mos. 13:27–32.

16a ppś Dziecko, dzieci.

b Mor. 8:8–9.

17a Dz. 4:10–12;

II Nefi 31:21.

b ppś Zbawienie.

c ppś Jezus Chrystus —
Wziąć na siebie imię
Jezusa Chrystusa.

18a Mat. 18:3.

b Mos. 4:2;

Hel. 5:9.

19a I Kor. 2:11–14;

Mos. 16:2–3.

ppś Człowiek

naturalny.

b ppś Upadek

Adama i Ewy.

nim na wieki wieków, jeśli nie ^cpodda się wpływowi ^dDucha Świętego i nie odsunie tego człowieka naturalnego, stając się ^eświętym poprzez zadośćuczynienie Chrystusa Pana, i stając się jak ^fdziecko, uległy, łagodny, pokorny, cierpliwy, pełen miłości, skłonny do poddania się wszystkiemu, co Pan uważa za stosowne na niego nałożyć, tak jak dziecko poddaje się woli swego ojca.

20. A ponadto, mówię ci, że nadejdzie czas, kiedy ^awiedza o Zbawicielu ogarnie ^bkażdy naród, plemię, język i lud.

21. I oto, gdy nadejdzie ten czas, nikt, z wyjątkiem małych dzieci, nie okaże się ^abez winy przed Bogiem, jeśli nie odpokutuje i nie będzie wierzył w imię Pana Boga Wszechmogącego.

22. I w tej oto chwili, gdy nuczysz swój lud o sprawach, które Pan, twój Bóg, ci nakazał, nie są oni więcej bez winy w oczach Boga, jeśli nie postępują według słów, które ci powiedziałem.

23. I teraz powiedziałem słowa, które Pan Bóg mi nakazał.

24. I tak mówi Pan: W dzień sądu staną jako jasne świadectwo przeciwko temu ludowi; według

nich będą sądzeni, każdy człowiek według swych uczynków, dobrych czy złych.

25. I jeśli będą one złe, zobaczą straszliwy ^aobraz swej własnej winy i występków, co sprawi, że cofną się sprzed obecności Pana w stan ^bnieszczęścia i nieskończonej męki, skąd nie ma dla nich powrotu; ^cściągną więc potępienie na swe własne dusze.

26. Dlatego wypiją z kielicha gniewu Boga, od czego sprawiedliwość nie może ich powstrzymać, jak nie mogła powstrzymać upadku ^aAdama spowodowanego przez spożycie zakazanego ^bowocu; dlatego ^cmiłosierdzie nie może więcej rościć sobie do nich prawa na wieki.

27. A ich ^amęka jest niczym ^bjezioro ognia i siarki, którego płomień nie gasną i którego dym unosi się na wieki wieków. Tak mi nakazał Pan. Amen.

ROZDZIAŁ 4

Król Beniamin kontynuuje swoje przemówienie. Zbawienie przyjdzie dzięki zadośćuczynieniu. Wiercie w Boga, abyście zostali zbawieni. Zachowajcie odpuszczenie swoich grzechów przez wierność. Użyczajcie ze swych majątkości ubogim.

19c II Kron. 30:8.
d Mor. 10:4–5.
ppś Duch Święty.
e ppś Święty
(rzeczownik).
f III Nefi 9:22.
20a DiP 3:16.
b ppś Praca
misionarska.

21a ppś Zdać sprawę,
odpowiedzialny,
odpowiedzialność.
25a Alma 5:18;
12:14–15.
b Morm. 8:38.
26a Morm. 9:12.
b I Mojż. 3:1–12;
II Nefi 2:15–19;

Alma 12:21–23.
c ppś Miłosierny,
miłosierdzie.
27a ppś Wina.
b II Nefi 9:16;
Jakub 6:10;
DiP 76:36.

Czyńcie wszystko w mądrości i w porządku. Około 124 r. p.n.e.

I TERAZ stało się, że gdy król Beniamin skończył przemawiać słowami danymi mu przez anioła Pana, rozglądał się naokoło po rzeszy i ujrzał, że ludzie przypadli do ziemi, gdyż ogarnął ich „strach przed Panem.

2. I uznali, że w swym własnym „cielesnym stanie znaczą ^bmniej niż nawet proch ziemi. I wszyscy jednym głosem zawołali tymi słowy: Och, zmiłuj się nad nami, wykorzystaj ^czadość czyniącą krew Chrystusa, abyśmy mogli otrzymać przebaczenie naszych grzechów, a nasze serca mogły zostać oczyszczone; albowiem wierzymy w Jezusa Chrystusa, Syna Boga, który ^astworzył niebo i ziemię, i wszystkie rzeczy, i który zstąpi między dzieci ludzkie.

3. I stało się, że gdy wypowiedzieli te słowa, Duch Pana zstąpił na nich i zostali napełnieni radością, otrzymawszy ^aodpuszczenie swoich grzechów i mając spokój ^bsumienia z racji swej niezmierniej ^cwiary w Jezusa Chrystusa, który ma przyjść zgodnie ze słowami, które powiedział im król Beniamin.

4. I król Beniamin ponownie

otworzył usta i zaczął do nich przemawiać tymi słowy: Moi przyjaciele i moi bracia, moja rodzino i mój ludu, pragnę, abyście zwrócili uwagę na resztę moich słów, które powiem, abyście je usłyszeli i zrozumieli.

5. Oto, jeśli wiedza o dobroci „Boga pobudziła was w tej chwili do zrozumienia własnej nicości, waszego nikczemnego i upadłego stanu —

6. Mówię wam, że jeśli doszłicie do „poznania dobroci Boga i Jego niezrównanej mocy, i Jego mądrości, i Jego cierpliwości, i Jego wyrozumiałości wobec dzieci ludzkich, a także ^bzadośćuczynienia przygotowanego od ^czałożenia świata dla zbawienia tych, którzy pokładają ^aufność w Panu i pilnie przestrzegają Jego przykazań, i wytrwają w wierze aż do końca życia, a mam na myśli życie tego śmiertelnego ciała —

7. Mówię, że taki człowiek otrzyma zbawienie dzięki zadośćuczynieniu przygotowanemu od założenia świata dla całej ludzkości, która była od ^aupadku Adama, która jest teraz czy będzie aż do końca świata.

8. I taki jest sposób otrzymania zbawienia. I ^anie ma innego zbawienia oprócz tego, o którym

4 1a PPŚ Bojaźń, strach.
2a PPŚ Cieleśny.
b Hel. 12:7–8.
c Mos. 3:18; Hel. 5:9.
d PPŚ Stworzyć,
stworzenie.
3a PPŚ Odpuszczenie
grzechów.

b PPŚ Sumienie.
c PPŚ Wiara.
5a Mojż. 1:10.
6a PPŚ Bóg, Boska Trójca.
b PPŚ Zadośćuczynić,
Zadośćuczynienie.
c Mos. 15:19.
d Ps. 36:8;

II Nefi 22:2;
Hel. 12:1.
PPŚ Zaufanie.
7a PPŚ Upadek
Adama i Ewy.
8a Dz. 4:12;
II Nefi 31:21;
Mos. 3:17.

powiedziano, ani też nie ma żadnych innych warunków oprócz tych, które wymieniłem, umożliwiających zbawienie człowiekowi.

9. Wierźcie w Boga, wierźcie, że jest i że stworzył wszystko, zarówno w niebie, jak i na ziemi; wierźcie, że ma On wszelką ^a mądrość i wszelką moc, zarówno w niebie, jak i na ziemi; wierźcie, że człowiek nie ^b pojmuje wszystkiego, co Pan może pojąć.

10. I powtarzam, wierźcie, że musicie ^a odpokutować za swe grzechy i wyrzec się ich, i że musicie ukorzyć się przed Bogiem i prosić w szczerości serca, aby wam ^b przebaczył; i teraz, jeśli ^c wierźcie we wszystkie te rzeczy, strzeżcie się, abyście je ^d czynili.

11. I ponownie powtarzam, co wam uprzednio powiedziałem, że jak doszłicie do wiedzy o chwale Boga, innymi słowy doznaliście Jego dobroci i ^a skosztowaliście Jego miłości, i otrzymaliście ^b odpuszczenie waszych grzechów, co wywołuje niezmiernie wielką radość w waszych duszach, pragnę, abyście zapamiętali i na zawsze zachowali w pamięci wielkość Boga

i waszą własną ^c nicość, Jego ^d dobroć i cierpliwość wobec was, niegodnych istot, i abyście ukorzyli się, zaiste, w głębokiej ^e pokorze, ^f wzywając codziennie imienia Pana, i niewzruszenie trwając w wierze, że nastąpi, co zostało wypowiedziane ustami anioła.

12. I oto, mówię wam, że jeśli będziecie tak czynić, będziecie się zawsze radować i będziecie napelnieni ^a miłością Boga, i ^b zachowacie na zawsze odpuszczenie waszych grzechów; i będziecie wzrastać w wiedzy o chwale Tego, który was stworzył, lub innymi słowy w wiedzy o tym, co jest sprawiedliwe i prawdziwe.

13. I nie będziecie chcieli krzywdzić jeden drugiego, lecz żyć ^a spokojnie, oddając każdemu, co mu się należy.

14. I nie pozwolicie, aby wasze ^a dzieci chodziły głodne, nagie czy żeby przekraczały prawa Boga, i ^b biły się, i kłóciły pomiędzy sobą, i służyły diabłu, który jest mistrzem grzechu, czyli wrogiem wszelkiej prawości, złym duchem, o którym mówili nasi ojcowie.

15. Lecz będziecie je ^a uczyć, aby ^b postępowały drogami prawdy

9a Rzym. 11:33–34;
Jakub 4:8–13.

b Iz. 55:9.

10a ppś Pokutować,
pokuta.

b DiP 61:2.

c Mat. 7:24–27.

d II Nefi 31:19–21.

11a Alma 36:24–26.

b ppś Odpuszczenie

grzechów.

c Mojż. 1:10.

d II Mojż. 34:6;

Mor. 8:3.

e ppś Pokorny, pokora.

f ppś Modlitwa.

12a ppś Miłość.

b Mos. 4:26;

Alma 4:13–14; 5:26–35;

DiP 20:31–34.

13a ppś Pokój czyniący.

14a I Tym. 5:8;

DiP 83:4.

b ppś Spór.

15a DiP 68:25–28;

Mojż. 6:58.

ppś Nauczać,
nauczyciel.

b ppś Chodzić,
kroczyć z Bogiem.

i rozsądku; będziecie je uczyć, aby ‘miłowały się wzajemnie i służyły sobie nawzajem.

16. I także wy sami będziecie “pomagali tym, którzy potrzebują waszej pomocy; będziecie dzielili się z potrzebującymi swymi majątkościami i nie pozwolicie, aby ^bżebrak prosił was na próżno, i nie odeślecie go z niczym, aby zginął.

17. Może “powiecie: Ten człowiek sam jest winien swojej niedoli; dlatego powstrzymam się od udzielenia mu pomocy, nie dam mu mego jada ani nie użyczę mu ze swych majątkości, aby mu ulżyć, gdyż kara, jaką ponosi, jest słuszna.

18. Lecz ja wam mówię, o ludu, że kto tak czyni, ma wielką potrzebę, by odpokutować; a jeśli nie odpokutuje, odstępując od tego, co uczynił, ginie na zawsze i nie ma udziału w królestwie Bożym.

19. Oto czyż nie jesteśmy wszyscy żebrakami? Czyż nie polegamy wszyscy na tej samej Istocie, na samym Bogu, we wszystkich majątkościach, jakie posiadamy, zarówno w żywności oraz okryciu, jak i złocie, srebrze i wszelkich bogactwach, które mamy?

20. I oto, nawet w tej chwili wzywaliście Jego imienia, błagając o odpuszczenie grzechów.

I czyż pozwolił, abyście prosili na próżno? Nie. Przełał na was Swego Ducha i sprawił, że wasze serca przepęłniła “radość, i sprawił, że zaniemówiliście, nie mogąc znaleźć słów, tak niezmiernie wielka była wasza radość.

21. I teraz, jeśli Bóg, który was stworzył, od którego zależy całe wasze życie i wszystko, co macie i czym jesteście, jeśli ten Bóg daje wam to, co dobre, o co prosicie z wiarą, ufając, że otrzymacie, och, jak więc wy powinniście “użyczać jeden drugiemu z majątkości, które posiadacie.

22. I jeśli “sądzicie człowieka, który prosi was o darowanie mu z waszych majątkości, aby nie zginął, i potępiaacie go, o ileż słuszniejsze będzie potępienie was za ^bodmówienie mu tego, co macie, co nie należy do was, lecz do Boga, do którego należy także wasze życie; a mimo to nie prosicie Go ani nie odpokutowaliście za to, co uczyniliście.

23. Mówię wam, biada takiemu człowiekowi, albowiem jego majątkości przepadną razem z nim; a mówię to do tych, którzy są “bogaci w rzeczy tego świata.

24. I ponownie, mówię do ubogich, którzy nie mają wiele, jednak mają dość, aby przeżyć z dnia na dzień; mam na myśli tych spośród was, którzy odmawiają żebrzącemu, bo nie mają;

15c Mos. 18:21.
16a ppś Prawdziwa miłość;
Służba.
b V Mojż. 15:7–11;

Przyp. 21:13;
Iz. 10:1–2.
17a Przyp. 17:5.
20a ppś Radość.
21a ppś Pomoc wzajemna;

Służba.
22a Mat. 7:1–2;
Jan 7:24.
b I Jana 3:17.
23a DiP 56:16.

pragnę, abyście w swym sercu mówili: Nie daję, bo nie mam, lecz ^adałbym, gdybym miał.

25. I jeśli w swym sercu to powiecie, jesteście bez winy, w innym wypadku jesteście ^apotępieni; i potępienie was jest słuszne, gdyż pożądacie tego, czego nie otrzymaliście.

26. I teraz ze względu na to, co wam powiedziałem — mianowicie, aby zachować odpuszczenie waszych grzechów z dnia na dzień, i abyście mogli ^akroczyć przed Bogiem bez winy — pragnę, abyście ^bużycali ze swych majątności ^cubogim, każdy człowiek według tego, co posiada, ^ddając jeść głodnym, odziewając nagich, odwiedzając chorych i niosąc ulgę zarówno duchową, jak i doczesną, zależnie od ich potrzeb.

27. I strzeżcie się, aby czynić to wszystko z mądrością i w należytym porządku, gdyż nie jest wymagane, aby człowiek biegł ^aszybciej, niż starcza mu na to siły. I powtarzam, jest niezbędne, aby był pilny, aby mógł zdobyć nagrodę; dlatego wszystkie rzeczy muszą być czynione w należytym porządku.

28. I pragnę, abyście pamiętali, że ktokolwiek spośród was pożycza od swego bliźniego, powinien zwrócić, co pożyczył, jak się

zgodził, w innym wypadku dopełnia grzech; i może sprawić, że jego bliźni także zgrzeszy.

29. Oto nie mogę powiedzieć wam wszystkiego, przez co możecie popełnić grzech; gdyż są różne drogi i sposoby, nawet tak wiele, że nie mogę ich zliczyć.

30. Jednak tyle mogę powiedzieć, że jeśli nie ^apilnujecie siebie i swych ^bmyśli, i swych ^csłów, i swych uczynków, i nie przestrzegacie przykazań Boga, i nie wytrwacie do końca życia, wierząc w to, co usłyszeliście o przyjsciu naszego Pana, będziecie musieli zginąć. I teraz, o ludu, zapamiętaj to, abyś nie zginął.

ROZDZIAŁ 5

Święci stają się synami i córkami Chrystusa przez wiarę. Zostają wtedy nazwani imieniem Chrystusa. Król Beniamin wzywa swych poddanych, aby byli niewzruszeni i niezłomni w dobrych uczynkach. Około 124 r. p.n.e.

I TERAZ stało się, że gdy król Beniamin tak przemawiał do swego ludu, posłał do nich, chcąc dowiedzieć się, czy uwierzyli w słowa, które do nich powiedział.

2. I wszyscy oni zawołali jednym głosem tymi słowy: Zaiste, wierzymy we wszystkie słowa, które nam powiedziałeś; i wiemy

24a Mar. 12:44.

25a DiP 56:17.

26a ppś Chodźć,
kroczyć z Bogiem.

b Jakub 2:17–19.

c Zach. 7:10;

Alma 1:27.

ppś Jałmużna,
dawanie jałmużny.

d Iz. 58:10–11;

DiP 104:17–18.

27a DiP 10:4.

30a Alma 12:14.

ppś Czuwać, strażnicy.

b Mar. 7:18–23.

ppś Myśli.

c Mat. 15:18–20.

ppś Bezczeszczenie.

również, że jest to na pewno prawdą, gdyż Duch Pana Wszechmogącego uczynił w naszych sercach wielką „przemianę, że nie mamy więcej pragnienia czynienia ^bzła, lecz pragnienie czynienia zawsze dobra.

3. I my także, poprzez nieskończoną dobroć Boga i objawienia Jego Ducha, mamy lepszy widok na to, co ma nastąpić; i jeśli byłoby to wskazane, moglibyśmy prorokować o wszystkim.

4. I jest to wiara, jaką mieliśmy we wszystko, co nam powiedział nasz król, która doprowadziła nas do tego wielkiego poznania, poprzez które doświadczamy tak niezmiernie wielkiej radości.

5. I chcemy przystąpić do „przymierza z naszym Bogiem, zobowiązując się do czynienia Jego woli i do posłuszeństwa Jego przykazaniom we wszystkim do końca naszych dni, abyśmy nie sprowadzili na siebie ^bniekończącej się męki, o której mówił ^canioł, abyśmy nie musieli pić z kielicha gniewu Boga.

6. I były to słowa, które król Beniamin pragnął, aby wyrzekli; i dlatego też powiedział im: Powiedzieliście te słowa, których pragnąłem; i przymierze, które

zawarliście, jest prawym przymierzem.

7. I teraz, ze względu na przymierze, które zawarliście, będziecie nazwani „dziećmi Chrystusa, Jego synami i Jego córkami; oto tego dnia ^bzrodził On was duchowo; bowiem mówicie, że ^cserca wasze uległy przemianie poprzez wiarę w Jego imię; dlatego ^dzrodziliście się z Niego i staliście się Jego ^esynami i Jego córkami.

8. I będąc tak nazwani, stajecie się ^fwolni, i nie ma ^gżadnego innego miana, poprzez które moglibyście stać się wolni. Nie jest dane żadne inne ^himię, poprzez które następuje zbawienie; pragnę więc, abyście ⁱwzięli na siebie imię Chrystusa, wszyscy, którzy przystąpiliście do przymierza z Bogiem, że będziecie Mu posłuszni do końca swego życia.

9. I stanie się, że ktokolwiek to czyni, znajdzie się po prawicy Boga, gdyż będzie znał imię, którym będzie przywołany, a będzie przywołany imieniem Chrystusa.

10. I teraz stanie się, że każdy, kto nie weźmie na siebie imienia Chrystusa, musi być zwany ^jinym imieniem; dlatego znajdzie się po ^klewicy Boga.

5 2a Alma 5:14.
 ppś Narodzony ponownie, narodzony z Boga.
 b Alma 19:33.
 5a Mos. 18:10.
 b Mos. 3:25–27.
 c Mos. 3:2.
 7a Mos. 27:24–26; Mojż. 6:64–68.

ppś Synowie i córki Boga.
 b ppś Zrodzony.
 c ppś Serce.
 d Mos. 15:10–11.
 ppś Narodzony ponownie, narodzony z Boga.
 e DiP 11:30.
 8a Rzym. 6:18;

Gal. 5:1;
 Hel. 14:30.
 b Dz. 4:10, 12;
 Alma 21:9.
 c Mos. 26:18.
 d Dz. 11:26;
 Alma 46:15.
 10a Alma 5:38–39.
 b Mat. 25:33.

11. I pragnę, abyście przypomnieli sobie, że jest to "imię, o którym powiedziałem, że je wam dam i że nigdy nie będzie ono wymazane, jeśli nie dopuścicie się wykroczenia; baczcie więc, abyście nie dopuścili się wykroczenia, aby imię to nie zostało wymazane z waszych serc.

12. I mówię wam, że pragnę, byście pamiętali, aby "zachować to imię na zawsze wyryte w waszych sercach, abyście nie znaleźli się po lewicy Boga, lecz usłyszeli i poznali głos, którym będziecie przywołani, a także imię, którym On was przywoła.

13. Albowiem jak może ktoś "poznać swego pana, któremu nie służył i który jest mu obcy i daleki myślom i zamiarom jego serca?

14. I powtarzam, czy ktoś bierze osła, który należy do jego bliźniego, i trzyma go? Mówię wam: Nie. Nie pozwoli on nawet, aby pasł się pośród jego stada, lecz wypędzi go i wyrzuci precz. Mówię wam, że tak będzie z wami, jeśli nie będziecie znali imienia, którym was przywoła.

15. Pragnę więc, abyście pozostali niewzruszeni i niezłomni, czyniąc zawsze dobre uczynki, aby Chrystus, Pan Bóg Wszechmogący, mógł "zapiecztować was jako swoich, abyście mogli

być wzięci do nieba i dostąpić wiecznego zbawienia i życia wiecznego poprzez mądrość i moc, i sprawiedliwość, i miłosierdzie Tego, który ^bstworzył wszystko w niebie i na ziemi, który jest Bogiem wszystkiego. Amen.

ROZDZIAŁ 6

Król Beniamin zapisuje imiona ludzi i wyznacza kapłanów, aby ich nauczali. Mosjasz panuje jako prawy król. W okresie lat 124–121 p.n.e.

I TERAZ, gdy król Beniamin skończył przemawiać do ludu, uznał za stosowne "spisanie imion wszystkich, którzy przystąpili do przymierza z Bogiem, że będą przestrzegać Jego przykazań.

2. I stało się, że nie było ani jednej duszy, z wyjątkiem małych dzieci, kto by nie przystąpił do tego przymierza i nie wziął na siebie imienia Chrystusa.

3. I powtarzam, stało się, że gdy król Beniamin dokonał tego wszystkiego i poświęcił swego syna "Mosjasza na włodarza i króla nad swoim ludem, i powierzył mu wszystkie sprawy królestwa, i ^bwyznaczył także kapłanów, by ^cucyli ludzi, aby mogli usłyszeć i poznać przykazania Boga, i byli pobudzani

11a Mos. 1:11–12.
ppś Jezus Chrystus —
Wziąć na siebie imię
Jezusa Chrystusa.

12a DiP 18:23–25.
13a Mos. 26:24–27.

15a ppś Powołanie i bycie
wybranym;
Uświęcenie.
b Kol. 1:16;
Mos. 4:2;
Alma 11:39.

6 1a DiP 128:8.
3a Mos. 1:10; 2:30.
b ppś Ustanowić,
ustanowienie.
c Alma 4:7.

do przypomnienia sobie ^aprzy-
sięgi, którą złożyli — odprawił
rzeszę, a oni powrócili, każdy
ze swoją rodziną, do własnych
domów.

4. I ^aMosjasz zaczął panować
jako następca po swym ojcu. I za-
czął panować w trzydziestym
roku swego życia, czyli w sumie
około czterysta siedemdziesiąt
sześć lat ^bpo tym, jak Lehi opu-
ścił Jerozolimę.

5. I król Beniamin żył jeszcze
przez trzy lata, i zmarł.

6. I stało się, że król Mosjasz
postępował drogami Pana, był
posłuszny Jego sądom i Jego sta-
tutom, i przestrzegał Jego przy-
kazań we wszystkim, cokolwiek
mu nakazał.

7. I król Mosjasz zarządził, aby
jego poddani uprawiali ziemię.
I on sam także uprawiał ziemię,
aby ^anie stać się ciężarem dla
swego ludu, postępując zgodnie
z tym, jak zawsze postępował
jego ojciec we wszystkim. I przez
okres trzech lat nie było żadnych
sporów pośród całego jego ludu.

ROZDZIAŁ 7

*Ammon znajduje ziemię Lehi-Nefi,
gdzie Limhi jest królem. Poddani
Limhiego są w niewoli u Lamani-
tów. Limhi przytacza dzieje swego
ludu. Prorok (Abinadi) świad-
czył, że Chrystus jest Bogiem i Oj-
cem wszystkiego. Ci, którzy sieją*

*skalanie, zbierać będą trąby po-
wietrzne, a ci, którzy pokładają uf-
ność w Panu, zostaną wyzwoleni.
Okolo 121 r. p.n.e.*

I TERAZ, stało się, że gdy upłynęły
trzy lata pokoju za panowania
króla Mosjasza, chciał on dowie-
dzieć się o tych, którzy ^aodeszli,
aby mieszkać w ziemi Lehi-Nefi,
czyli w mieście Lehi-Nefi; al-
bowiem jego lud nie miał o nich
żadnej wiadomości od czasu,
gdy opuścili ziemię ^bzaraheml-
ską, więc zamęczali go swymi
prośbami.

2. I stało się, że król Mosjasz ze-
zwolił, aby szesnastu ich silnych
mężczyzn poszło do ziemi Lehi-
-Nefi, aby dowiedzieć się czegoś
o swych braciach.

3. I stało się, że wyruszyli naza-
jutrz, mając ze sobą Ammona, sil-
nego i potężnego męża, potomka
Zarahemli; i był on też ich przy-
wódcą.

4. I teraz, nie wiedzieli, w jakim
kierunku mają podążać po pust-
kowiu, aby dotrzeć do ziemi
Lehi-Nefi; dlatego błąkali się
przez wiele dni po pustkowiu,
przez całe czterdzieści dni się
błąkali.

5. I po czterdziestu dniach błą-
kania się doszli do wzgórza, które
znajduje się na północ od ziemi
^aszilomskiej, i tam rozbili swe na-
mioty.

6. I Ammon wziął ze sobą

3d Mos. 5:5–7.

4a ppś Mosjasz, syn
Beniamina.

b I Nefi 1:4.

7a II Kor. 11:9.

7 1a Omni 1:27–30.

b Omni 1:13.

5a Mos. 9:6, 8, 14.

trzech swych braci, a ich imiona to Amaleki, Chelem i Hem, i zeszli do ziemi "nefickiej.

7. I oto, napotkali króla panującego w ziemi nefickiej i w ziemi szilomskiej; i zostali otoczeni przez królewską straż, wzięci do niewoli, związani i wtrąceni do więzienia.

8. I stało się, że po spędzeniu dwóch dni w więzieniu zaprowadzono ich przed króla, i rozwiązano ich więzy; i stojąc przed królem, wolno im było, a raczej nakazano im odpowiadać na zadane przez króla pytania.

9. I powiedział im: Oto jestem "Limhi, syn Noego, który był synem Zenifa, który odszedł z ziemi zarahemlskiej, aby odzyskać tę ziemię, będącą ziemią ich ojców, i głosem ludu został mianowany królem.

10. I teraz chcę wiedzieć, dlaczego ośmieliliście się podejść blisko murów miasta, gdy ja sam byłem ze swoją strażą poza bramą miasta.

11. I z tego powodu pozwoliłem, aby zachować was przy życiu, żebym mógł was zapytać, w innym wypadku nakazałbym mojej straży was zabić. Wolno wam mówić.

12. I teraz, gdy Ammon przekonał się, że wolno mu było mówić, wystąpił i pokłonił się przed królem; i powstając, powiedział: O królu, tego dnia dziękuję Bogu, że jeszcze żyję i że wolno

mi mówić; i postaram się mówić ze śmiałością;

13. Gdyż jestem pewien, że gdybyś mnie znał, nie pozwoliłbyś na te więzy, albowiem nazywam się Ammon i jestem potomkiem "Zarahemli, i przyszedłem z ziemi zarahemlskiej dowiedzieć się o naszych braci, których Zenif wyprowadził z tejże ziemi.

14. I teraz stało się, że gdy Limhi usłyszał słowa Ammona, ucieszył się niezmiernie, i rzekł: Wiem teraz z całą pewnością, że moi bracia, którzy pozostali w ziemi zarahemlskiej, nadal żyją. I teraz będę się cieszył, a nazajutrz sprawię, że mój lud także będzie się cieszył.

15. Oto jesteśmy w niewoli u Lamanitów i jesteśmy obarczeni ciężkimi do zniesienia "podatkami. A teraz oto nasi bracia wyzwolą nas z niewoli, czyli z rąk Lamanitów, i będziemy ich niewolnikami; bowiem lepiej, abyśmy byli niewolnikami Nefitów, niż płacili daninę królowi Lamanitów.

16. I teraz król Limhi rozkazał swej straży, aby nie wiązali więcej Ammona ani jego braci, i nakazał im, aby poszli na wzgórze na północ od Szilom i przyprowadzili do miasta swych braci, aby mogli jeść i pić, i odpocząć po trudach wędrówki; gdyż wycierpieli wiele; cierpieli głód, pragnienie i zmęczenie.

17. I teraz stało się, że nazajutrz

król Limhi rozesał obwieszczenie do całego swego ludu, aby zgromadzili się wszyscy przy „świętyni i wysłuchali słowa, które im powie.

18. I stało się, że gdy zgromadzili się, tak im powiedział: O moi poddani, podnieście głowy i bądźcie pocieszeni; bowiem nadchodzi czas i jest już blisko, gdy nie będziemy więcej podlegać naszym wrogom; i chociaż wiele naszych wysiłków na rzecz uwolnienia się było daremnych, to ufam, że pozostaje nam podjąć jeszcze jedno skuteczne działanie.

19. Podnieście więc głowy i radujcie się, i zaufajcie „Bogu, temu Bogu, który jest Bogiem Abrahama i Izaaka, i Jakuba, temu Bogu, który ^bwywiódł dzieci Izraela z ziemi egipskiej i uczynił, że przeszli przez Morze Czerwone po suchej ziemi, i który karmił ich ^cmanną, aby nie zginęli na pustkowiu, i dokonał dla nich jeszcze wielu rzeczy.

20. I powtarzam, ten sam Bóg wywiódł naszych ojców ^az ziemi jerozolimskiej, i zachowywał przy życiu, i chronił Swój lud aż do teraz; i oto, z powodu naszych niegodziwości i występków sprowadził na nas niewolę.

21. I wy wszyscy jesteście dzisiaj świadkami, że Zenif, mianowany królem tego ludu, ^azbyt

się zapaliwszy, by osiąść ziemię swych ojców, został zwiedziony sprytem i przebiegłością króla Lamana, który zawarł z królem Zenifem traktat i darował w jego ręce część ziemi, czyli miasto Lehi-Nefi i miasto Szilom, i ziemię naokoło —

22. I uczynił to wszystko tylko z myślą o ^a„narzuceniu poddaństwa, czyli niewoli, temu ludowi. Oto obecnie oddajemy podatek królowi Lamanitów, połowę naszej kukurydzy, jęczmienia, a nawet wszelkiego rodzaju zboża i połowę przychówku naszych stad i trzód; i król Lamanitów żąda od nas połowy wszystkiego, co mamy, co jest nasze, albo nasze życie.

23. I teraz, czyż nie jest to ciężkie do zniesienia? I czyż nasza udręka nie jest wielka? Jakże wielki mamy powód do rozpacz.

24. Zaiste, mówię wam, mamy wiele powodów, aby rozpaczać; bowiem wielu spośród naszych braci zostało zabitych, a ich krew była przelana na próżno, a wszystko to przez niegodziwość.

25. Albowiem jeśli ten lud nie popełniłby wykroczenia, Pan nie pozwoliłby, aby spadło na nich to wielkie zło. Lecz oto, nie zważali na Jego słowa, ale powstały spory wśród nich, nawet do tego

17a II Nefi 5:16.

19a II Mojż. 3:6;

I Nefi 19:10.

b II Mojż. 12:40–41;

Alma 36:28.

c II Mojż. 16:15, 35;

IV Mojż. 11:7–8;

Joz. 5:12.

20a I Nefi 2:1–4.

21a Mos. 9:1–3.

22a Mos. 10:18.

stopnia, że przelewali krew pomiędzy sobą.

26. I zabili "proroka Pana; zaiste, męża wybranego przez Boga, który powiedział im o ich niegodziwości i występkach, i prorokował o wielu rzeczach, które mają nastąpić, nawet o przyjściu Chrystusa.

27. I ponieważ powiedział im, że Chrystus jest "Bogiem, Ojcem wszystkiego, i powiedział, że przyjmie ciało człowieka, i przyjmie je na ten ^bobraz, na który człowiek został stworzony na początku; innymi słowy, powiedział on, że człowiek został stworzony na obraz "Boga, i Bóg zstąpi między dzieci ludzkie, i przyjmie na siebie ciało i krew, i będzie chodził po powierzchni ziemi.

28. I teraz, ponieważ to powiedział, zabili go i czynili wiele innych rzeczy, które sprowadziły na nich gniew Boży. Przeto, czyż można się dziwić, że dostali się do niewoli i są dotknięci dotkliwymi udrami?

29. Oto Pan powiedział: Nie przyjdę z "pomocą mojemu ludowi w dniu ich wykroczeń; lecz zagrodzę ich drogi, że nie będzie się im powodziło, a poczynania ich będą niczym przeszkody, o które będą się potykali.

30. I powtarzam, co powiedział:

Jeśli mój lud będzie siał "skalanie, ^bzbierać będzie w trąbie powietrznej plewy, a skutkiem tego będzie zatrucie.

31. I powiedział także: Jeśli mój lud będzie siał skalanie, zbierać będzie "wschodni wiatr przynoszący nagłą zagładę.

32. I oto, przyrzeczenie Pana wypełniło się, i zostaliście pobici i udręczeni.

33. Jeśli jednak "zwróćcie się do Pana ze szczerym zamiarem w sercu i zaufacie Mu, służąc Mu z całą pilnością umysłu, jeśli to uczynicie, według Jego woli i upodobania, wyratuje On was z niewoli.

ROZDZIAŁ 8

Ammon naucza lud Limhięgo. Dowiaduje się o dwudziestu czterech płytach Jeredytów. Starożytne zapisy mogą być tłumaczone przez widzących. Żaden dar nie jest znaczniejszy niż bycie widzącym. Około 121 r. p.n.e.

I STAŁO SIĘ, że gdy król Limhi skończył przemawiać do swego ludu, albowiem mówił im o wielu rzeczach, z których tylko niektóre zapisałem w tej księdze, powiedział swemu ludowi wszystko o ich braciach w ziemi zarahemlskiej.

2. I zarządził, aby Ammon

26a Mos. 17:12–20.

27a ppś Bóg, Boska Trójca.

b I Mojż. 1:26–28;

Eter 3:14–17;

DiP 20:17–18.

c Mos. 13:33–34; 15:1–4.

29a I Sam. 12:15;

II Kron. 24:20.

30a ppś Brud, skalany, skalanie.

b Gal. 6:7–8;

DiP 6:33.

ppś Żniwa.

31a Jer. 18:17;

Mos. 12:6.

33a Morm. 9:6.

stanął przed zgromadzoną rzeszą ludzi i opowiedział im wszystko, co nastąpiło pośród ich braci od czasu, gdy Zenif odszedł z tej ziemi, do czasu, gdy on sam wyruszył z tej ziemi.

3. A on przytoczył im także ostatnie słowa króla Beniamina, których ich nauczał, i wytłumaczył je ludowi króla Limhiego, aby mogli zrozumieć wszystkie słowa, które powiedział.

4. I stało się, że gdy dokonał tego wszystkiego, król Limhi odprawił rzeszę i sprawił, że powrócili, każdy do własnego domu.

5. I stało się, że nakazał, aby płyty, zawierające "kroniki jego ludu od czasu, gdy opuścili ziemię zarahemlską, zostały przyniesione Ammonowi, aby je przeczytał.

6. I teraz, gdy Ammon przeczytał kroniki, król zapytał, czy może on tłumaczyć z obcych języków, a Ammon odpowiedział mu, że nie.

7. I król powiedział mu: Bolejąc nad udrękami mego ludu, rozkazałem, aby czterdziestu trzech mężczyzn spośród mego ludu podjęło wędrówkę na pustkowiu w celu odszukania ziemi zarahemlskiej, abyśmy mogli zwrócić się do naszych braci z prośbą o wyratowanie nas z niewoli.

8. I zagubili się oni na pustkowiu, wędrując przez okres wielu dni; i pomimo usilnych starań nie znaleźli ziemi zarahemlskiej, lecz

powrócili do tej ziemi, a wędrując po ziemi pośród wielu wód, odkryli ziemię usłaną kośćmi ludzi i zwierząt oraz ruinami budynków wszelkiego rodzaju, ziemię zamieszkaną kiedyś przez lud liczny niczym zastępy Izraela.

9. I jako świadectwo, że to, co powiedzieli, było prawdą, przynieśli "dwadzieścia cztery płyty wypełnione grawerunkami, a płyty te są ze szczerzego złota.

10. I oto, przynieśli także "napierśniki, które są duże, i wykonane z ^bmosiądzu, i miedzi, i są doskonale zachowane.

11. I powtarzam, przynieśli miecze, których rękojeści rozpadły się, a ostrza przeżarła rdza. I nie ma nikogo w naszym kraju, kto byłby w stanie przetłumaczyć język, czyli grawerunki, które są na tych płytach. Dlatego zapytałem cię: Czy potrafisz tłumaczyć?

12. I ponownie powiadam ci: Czy znasz kogoś, kto potrafi tłumaczyć? Albowiem pragnę, aby zapisy te zostały przetłumaczone na nasz język; gdyż, być może, dowiemy się z nich o resztkę ludu, który został zgładzony, od którego pochodzą te zapisy; albo może dowiemy się przez nie o tym ludzie, który został zgładzony; pragnę bowiem poznać przyczynę ich zagłady.

13. Wtedy Ammon powiedział mu: Mogę ci z całą pewnością powiedzieć, królu, o mężu, który będzie potrafił "przetłumaczyć

8 5a Mos. 9–22.
9a Eter 1:1–2.

10a Eter 15:15.
b Eter 10:23.

13a Mos. 28:10–17.

te zapisy; gdyż posiada on coś, przez co może patrzeć na wszelkie zapisy ze starożytnych czasów i tłumaczyć je; i jest to darem od Boga. I przedmioty te są zwane ^binterpreterami, i nikt nie może w nie patrzeć, jeśli nie jest mu to przykazane, aby nie zobaczył czegoś, czego nie powinien widzieć, i nie zginął. I komukolwiek przykazane jest patrzeć w nie, nazwany jest ^cwidzącym.

14. I oto, król ludu na ziemi zarahemlskiej jest człowiekiem, któremu zostało przykazane czynienie tego, i który ma ten wielki dar od Boga.

15. I król powiedział, że widzący jest zatem znaczniejszy niż prorok.

16. I Ammon powiedział, że widzący jest objawicielem, a także prorokiem; i żaden człowiek nie może mieć większego daru, chyba żeby posiadał moc Boga, której żaden człowiek nie może osiąść; mimo to człowiek może mieć wielką moc daną mu przez Boga.

17. Lecz widzący mogą wiedzieć o rzeczach, które już nastąpiły, a także o rzeczach, które mają nastąpić, i przez nich wszystko zostanie objawione, czyli tajemne rzeczy zostaną wyjawione, i ukryte rzeczy wydołyte na światło, i rzeczy, które nie są wiadome, zostaną przez nich obwieszczane, które w żaden

inny sposób nie mogłyby być poznane.

18. I tak Bóg zapewnił sposób, w jaki człowiek poprzez wiarę może dokonywać potężnych cudów; przeto staje się on wielkim dobrodziejstwem dla swoich bliźnich.

19. I teraz, gdy Ammon skończył mówić te słowa, król radował się niezmiernie i dziękował Bogu tymi słowy: Bez wątpienia płyty te zawierają ^awielką tajemnicę, a interpretery zostały przygotowane dla wyjawiania dzieciom ludzkim wszelkich tajemnic tego rodzaju.

20. Och, jakże zdumiewające są dzieła Pana, i jak długo doświadczają On Swój lud; zaiste, i jak zaślepienie i nieprzeniknione jest rozumowanie dzieci ludzkich; gdyż nie szukają mądrości ani nie pragną, aby ^aona nad nimi panowała!

21. Zaiste, są oni niczym dzikie stado, które umyka od pasterza, i gdy rozprasza się, jest ścigane i pożerane przez drapieżną zwierzyne leśną.

KRONIKA ZENIFA — dzieje jego ludu od czasu, gdy opuścił ziemię zarahemlską, do czasu, gdy został wyzwolony z rąk Lamanitów.

Obejmuje rozdziały od 9. do 22.

13b ppś Urim i tummim.
c ppś Widzący.
19a Eter 3:21–28; 4:4–5.

20a tzn. mądrość, w greckim i hebrajskim rzeczownik rodzaju

żeńskiego.
Przyp. 9:1;
Mat. 11:19.

ROZDZIAŁ 9

Zenif wyprowadza grupę z Zarahemli, aby posiąść ziemię Lehi-Nefi. Król Lamanitów pozwala im zająć tę ziemię. Wojna między Lamanitami a ludem Zenifa. W okresie lat 200–187 p.n.e.

JA, Zenif, będąc uczony we wszystkim języka Nefitów i znając “ziemię neficką, będącą ziemią pierwszego dziedzictwa naszych ojców, zostałem wysłany jako szpieg do Lamanitów dla poznania ich sił, aby nasza armia mogła na nich napaść i zniszczyć ich — jednak gdy zobaczyłem to, co było w nich dobre, pragnąłem, by nie zostali zniszczeni.

2. Dlatego spierałem się z moimi braćmi na pustkowiu, bo chciałem, aby nasz władarz zawarł z nimi układ, jednak on, będąc surowym i żądnym krwi człowiekiem, rozkazał, abym został zabity; zostałem jednak uratowany przez wielki rozlew krwi, gdyż ojciec walczył z ojcem a brat z bratem, aż większość ludzi z naszej armii została zgładzona na pustkowiu; i ci spośród nas, którzy zostali oszczędzeni, powrócili do ziemi zarahemlskiej, aby przekazać tę opowieść swoim żonom i dzieciom.

3. Mimo to, zapaliwszy się do odzyskania ziemi naszych ojców, zebrałem tylu, ilu chciało pójść ze mną, by posiąść tę ziemię, i ponownie wyruszyliśmy na wyprawę przez pustkowie

do tej ziemi. Jednakże byliśmy doświadczani głodem i dotkliwą udręką, gdyż ociągaliśmy się z pamiętaniem o Panu, naszym Bogu.

4. Mimo to, po wielu dniach błąkania się po pustkowiu rozbiliśmy swoje namioty w miejscu, gdzie nasi bracia zostali zabici, niedaleko ziemi naszych ojców.

5. I stało się, że poszedłem znowu z czterema swoimi ludźmi do miasta, do króla, aby dowiedzieć się, jak król jest do nas usposobiony, i przekonać się, czy mógłbym wejść razem ze swoimi ludźmi i posiąść tę ziemię w pokoju.

6. I gdy poszedłem do króla, zawarł ze mną przymierze, że mogę zająć ziemię Lehi-Nefi i ziemię szilomską.

7. I nakazał on również, by jego lud opuścił ziemię, i razem z moimi ludźmi wkroczyłem na tę ziemię, aby ją posiąść.

8. I zaczęliśmy budować budynki i naprawiać mury miasta, zaiste, mury miasta Lehi-Nefi i miasta Szilom.

9. I zaczęliśmy uprawiać rolę, siejąc wszelkie nasiona, nasiona kukurydzy, i pszenicę, i jęczmień, i neas, i szeum, i nasiona wszelkiego rodzaju owoców. I rozmnażaliśmy się, i dobrze nam się wiodło na tej ziemi.

10. Oto było to podstępny i przebiegły podejście króla Lamana, że oddał nam ziemię w posiadanie, aby “przywieść moich ludzi do niewoli.

11. Stało się więc, że potem, jak mieszkaliśmy w kraju przez okres dwunastu lat, król Laman zaczął się niepokoić, aby w jakiś sposób mój lud nie umocnił się na tej ziemi i aby nie był w stanie zapanować nad nimi, i aby nie wziął ich do niewoli.

12. A byli oni próżnującym i „bałwochwalczym ludem; pragnęli więc wziąć nas do niewoli, aby mogli objadać się tym, co wypracowaliśmy naszymi rękoma; zaiste, aby mogli ucztować, zjadając zwierzynę z naszych pastwisk.

13. Przeto stało się, że król Laman zaczął podburzać swój lud do walki z moimi ludźmi; zaczęły się więc wojny i spory na ziemi.

14. Bowiem w trzynastym roku mojego panowania w ziemi nefickiej na południe od ziemi szilomskiej, gdy moi ludzie poili i karmili swe stada, i uprawiali swą rolę, napadły na nich liczne zastępy Lamanitów, którzy zaczęli ich zabijać, uprowadzać stada i zabierać kukurydzę z ich pól.

15. Zaiste, i stało się, że wszyscy, których nie dogonili, uciekli do miasta Nefi i zwrócili się do mnie o ochronę.

16. I stało się, że uzbroiłem ich w łuki i strzały, miecze i bułaty, i pałki, i proce, i wszelką broń, którą byliśmy w stanie wymyślić, i razem z moim ludem poszedłem walczyć z Lamanitami.

17. Zaiste, w sile Pana poszliśmy

walczyć z Lamanitami, gdyż ja i mój lud wołaliśmy usilnie do Pana, aby wyzwolił nas z rąk naszych wrogów, bowiem byliśmy pobudzeni do przypomnienia sobie o wyzwoleniu naszych ojców.

18. I Bóg „usłyszał nasze wołania, i odpowiedział na nasze modlitwy; i poszliśmy z Jego mocą; zaiste, poszliśmy przeciwko Lamanitom, i w jeden dzień i noc zabiliśmy trzy tysiące czterdziestu trzech; i zabijaliśmy ich, aż wyparliśmy ich z naszej ziemi.

19. I ja sam, moimi własnymi rękoma pomagałem grzebać ich zmarłych. I oto, ku naszemu wielkiemu smutkowi i lamentowaniu dwustu siedemdziesięciu dziewięciu spośród naszych braci zostało zabitych.

ROZDZIAŁ 10

Król Laman umiera. Jego lud jest dziki i okrutny, i wierzy w fałszywe tradycje. Zenif i jego lud zwyciężają go. W okresie lat 187–160 p.n.e.

I STAŁO się, że ponownie zaczęliśmy ustanawiać królestwo i żyć w pokoju na naszej ziemi. I zarządziłem, aby przygotowano wszelkiego rodzaju broń wojenną, abym miał broń dla mojego ludu na czas, gdyby Lamanici powrócili, aby wojować z moim ludem.

2. I rozstawiłem straż wokół kraju, aby Lamanici znowu na nas niespodziewanie nie napadli

i nie zgładzili nas. I w ten sposób strzegłem mego ludu i stad, i chroniłem ich przed wpadnięciem w ręce wrogów.

3. I stało się, że odziedziczyliśmy ziemię naszych ojców na wiele lat, zaiste, na okres dwudziestu dwóch lat.

4. I nakazałem, aby mężczyźni uprawiali rolę, i uprawiali wszelkiego rodzaju ^azboża i wszelkie owoce każdego rodzaju.

5. I nakazałem, aby kobiety były pracowite, aby przedły i trudziły się, i sporządzały najróżniejsze cienkie płótna i ^asukna każdego rodzaju, abyśmy mogli okryć naszą nagość. I tak powodziło się nam na tej ziemi — i mieliśmy nieprzerwany pokój przez okres dwudziestu dwóch lat.

6. I stało się, że król ^aLaman umarł, a po nim zaczął panować jego syn. I zaczął on podburzać swój lud do buntu przeciwko mojemu ludowi; przeto zaczęli się przygotowywać do wojny i walczyć z moimi ludźmi.

7. I rozesałem swoich zwiadowców wokół ziemi ^aszemlońskiej, aby dowiedzieć się o ich przygotowaniach, aby móc zabezpieczyć się przed nimi, by nie napadli niespodziewanie na moich ludzi i nie zniszczyli ich.

8. I stało się, że napadli oni ze swymi licznymi zastępami na północną część ziemi szilomskiej, będąc ^auzbrojeni w ^błuki

i w strzały, i w miecze, i w bułaty, i w kamienie, i w proce; a ich głowy były ogolone, i nosili tylko skórzaną przepaskę wokół bioder.

9. I stało się, że zarządziłem, aby kobiety i dzieci z mego ludu ukryły się na pustkowiu i aby wszyscy starsi mężczyźni zdolni do władania bronią, a także wszyscy młodzi mężczyźni, którzy byli zdolni do władania bronią, zebrali się do walki przeciwko Lamanitom. I ustawiłem ich w szeregach, każdego według jego wieku.

10. I stało się, że przystąpiliśmy do bitwy z Lamanitami; i ja, tak ja sam, w moim podeszłym wieku, poszedłem do bitwy z nimi. I stało się, że przystąpiliśmy do bitwy z ^asiłą Pana.

11. Lamanici natomiast nie wiedzieli nic o Panu ani o sile Pana, polegali więc na swej własnej sile. Byli jednak silnymi ludźmi, jeżeli chodzi o siłę ludzką.

12. I byli ^adzikiem i okrutnym, i żądnym krwi ludem, wierzącym w ^btradycje swych ojców — czyli wierzyli, że zostali wypędzeni z ziemi jerozolimskiej z powodu niegodziwości swych ojców i że byli skrzywdzeni przez swoich braci na pustkowiu, oraz że byli także skrzywdzeni, gdy płynęli przez morze;

13. I znowu, że byli również skrzywdzeni na ziemi ich

10 4a Mos. 9:9.

5a Alma 1:29.

6a Mos. 9:10–11; 24:3.

7a Mos. 11:12.

8a Jar. 1:8.

b Alma 3:4–5.

10a ppś Zaufanie.

12a Alma 17:14.

b II Nefi 5:1–3.

“pierwszego dziedzictwa, gdy przebyli morze, a wszystko to stało się, ponieważ Nefi był bardziej od nich wierny w przestrzeganiu przykazań Pana — dlatego Pan miał w nim ^bupodobanie, bo wiem Pan usłyszał jego modlitwy i odpowiedział na nie, i Nefi stał się ich przywódcą w wędrówce przez pustkowie.

14. I jego bracia byli rozgniewani na niego, bo nie ^arozumieli jak postępuje Pan; i gdy byli na morzu, byli ^brozgniewani na niego, znieczuliwszy swe serca przeciwko Panu.

15. I znowu, byli na niego rozgniewani, gdy przybyli do ziemi obiecanej, ponieważ uważali, że odebrał im ^apanowanie nad ludźmi z ich rąk; i starali się go zabić.

16. I znowu, byli na niego rozgniewani, ponieważ uszedł na pustkowie, jak mu Pan nakazał, i wziął ze sobą ^akroniki wyryte na płytach z mosiądzu; mówili więc, że ich ^bobrabował.

17. I tak nauczali swe dzieci, aby ich nienawidziły i mordowały, i ograbiały, i rabowały ich mienie, i czyniły wszystko, aby ich zniszczyć; dlatego Lamanici żywią odwieczną nienawiść do dzieci Nefitów.

18. Dlatego też król Laman poprzez swój spryt i pełną zakłamania przebiegłość, i łudzące obietnice zwiódł mnie,

że sprowadziłem moich ludzi do tej ziemi, i uczynił to, aby ich zniszczyć; zaiste, i już tyle lat cierpimy w tej ziemi.

19. I teraz ja, Zenif, powieściawszy moim ludziom to wszystko o Lamanitach, zachęcałem ich, aby walczyli ze wszystkich sił, pokładając ufność w Panu; walczyliśmy więc z Lamanitami twarzą w twarz.

20. I stało się, że ponownie wyparliśmy ich z naszej ziemi; i zabiliśmy ich, a była to wielka rzeź, i było ich tak wielu, że nawet ich nie zliczyliśmy.

21. I stało się, że powróciliśmy do naszej ziemi i mój lud znowu zaczął hodować zwierzęta i uprawiać rolę.

22. A teraz, będąc stary, przekazałem królestwo jednemu z moich synów; przeto nie przemówię więcej. I niech Pan błogosławi mojemu ludowi. Amen.

ROZDZIAŁ 11

Król Noe panuje w niegodziwości. Prowadzi rozpustne życie, mając wiele żon i nałożnic. Abinadi prorokuje, że lud ten dostanie się do niewoli. Król Noe chce go zgładzić. W okresie lat 160–150 p.n.e.

I TERAZ stało się, że Zenif przekazał królestwo Noemu, jednemu ze swych synów; Noe zaczął więc panować jako jego następca, a nie postępował drogami swego ojca.

13a I Nefi 18:23.

b I Nefi 17:35.

14a I Nefi 15:7–11.

b I Nefi 18:10–11.

15a II Nefi 5:3.

16a II Nefi 5:12.

b Alma 20:10, 13.

2. Oto nie przestrzegał przykazań Boga, lecz postępował według pragnień swego serca. I miał wiele żon, i ^anałożnic, i ^bprzyczyniał się do tego, że jego lud grzeszył, czyniąc to, co było występne w oczach Pana. Zaiste, i oddawali się ^crozpuście, i popełniali wszelką niegodziwość.

3. I nałożył on na nich podatek w wysokości jednej piątej części wszystkiego, co posiadali — piątą część ich złota i srebra, i piątą część ich ^aziffu, i ich miedzi, i ich mosiądzu, i ich żelaza; i piątą część ich zwierząt tucznych, a także piątą część wszelkiego zboża.

4. I uczyił to wszystko, aby utrzymywać siebie i swe żony, i nałożnice, oraz swych kapłanów i ich żony, i nałożnice; i tak zmienił on sprawę królestwa.

5. Bowiem usunął wszystkich kapłanów poświęconych przez swego ojca, a na ich miejsce poświęcił nowych, takich, którzy unosili się w pysze swoich serc.

6. Zaiste, i tak utrzymywali się oni w próżniactwie i w bałwochwalstwie, i oddawali się rozpuście, czerpiąc z podatków, które król Noe nałożył na swój lud; i tak lud wysiłał się niezmiernie, aby zapewnić utrzymanie niegodziwym.

7. I oni także zaczęli żyć w bałwochwalstwie, zwiedzeni

pustymi i schlebiającymi im słowami króla i kapłanów; albowiem mówili im pochlebstwa.

8. I stało się, że król Noe wybudował wiele wystawnych i rozległych budynków, które przyozdobił wyszukаныmi ozdobami z drewna misternej roboty i wszelkimi drogocennymi rzeczami ze złota i ze srebra, i z żelaza, i z mosiądzu, i z ziffu, i z miedzi.

9. I zbudował sobie także rozległy pałac, a w nim tron; i wszystko to ze szlachetnego drewna, ozdobione złotem i srebrem, i drogocennymi przedmiotami.

10. I zarządził też, aby jego robotnicy wykonali kunsztowne prace wszelkiego rodzaju wewnątrz świątyni, używając szlachetnego drewna i miedzi, i mosiądzu.

11. I miejsca, które były przeznaczone dla wyższych kapłanów, wywyższone ponad wszystkimi innymi miejscami, ozdobił szczerym złotem; i nakazał, aby zbudowano przy nich poręcze, aby mogli się na nich opierać, gdy wypowiadali kłamliwe i puste słowa do jego ludu.

12. I stało się, że w pobliżu świątyni zbudował ^awieżę; zaiste, bardzo wysoką wieżę, aż tak wysoką, że kiedy stał na jej szczycie, widział ziemię szilomską,

11 2a Jakub 3:5.
b I Król. 14:15–16;
Mos. 29:31.
c II Nefi 28:15.

3a HEBR. wyrazy
pokrewne:
przymiotnik:
„błyszcący”;

czasownik:
„pokrywać lub
powlekać metalem”.
12a Mos. 19:5–6.

a także ziemię szemlońską, która była zajęta przez Lamanitów; i widział on całą ziemię dookoła.

13. I stało się, że zarządził, aby zbudowano wiele budynków w ziemi szilomskiej; i zarządził, aby zbudowano wielką wieżę na wzgórzu na północ od ziemi szilomskiej, gdzie schroniły się dzieci Nefitów, gdy uciekały z tej ziemi; i tak postępował z bogactwami, które otrzymywał przez opodatkowanie swego ludu.

14. I stało się, że pragnieniem jego serca stały się bogactwa i spędzał czas na rozpuszcie ze swymi żonami i nałożnicami; a jego kapłani także spędzali swój czas z nierządnicami.

15. I stało się, że zasadził winnice po całej ziemi; i wybudował niejedną prasę winną, i wyrabiał wino w dużych ilościach; przeto popadł w "pijaństwo, a także jego lud.

16. I stało się, że Lamanici zaczęli napadać na jego lud, na tych, którzy byli w niewielkich grupach, i zabijać ich na ich własnych polach, gdy doglądali swych stad.

17. I król Noe rozesał po ziemi strażę, aby ich odpierać, lecz nie wysłał ich w dostatecznej sile, i Lamanici napadali na nich, i zabijali, i uprowadzali z ich ziemi stada. I tak Lamanici zaczęli ich niszczyć, i okazywać im swą nieważność.

18. I stało się, że król Noe wysłał przeciwko nim swe armie i odparły ich, a raczej odparły ich na pewien czas; dlatego powróciły, ciesząc się swym łupem.

19. I teraz, z powodu tego wielkiego zwycięstwa unosili się w pysze swoich serc i "przechwalali swą siłą, mówiąc, że ich pięćdziesięciu mogłoby stawić opór tysiącom Lamanitów; i tak się przechwalali, i lubowali się w przelewaniu krwi swych braci, i to z powodu niegodziwości ich króla i kapłanów.

20. I stało się, że był pośród nich człowiek o imieniu "Abinadi; i poszedł on do nich, i zaczął prorokować tymi słowy: Oto tak rzecze Pan i tak mi nakazał: Pójdź i powiedz temu ludowi, tak rzecze Pan: Biada temu ludowi, albowiem widziałem ich występki i ich niegodziwość, i ich rozpustę; i jeśli nie odpokutują, nawiedzę ich w mym gniewie.

21. I jeśli nie odpokutują, i nie zwrócą się ku Panu, Swemu Bogu, oto wydam ich w ręce ich wrogów; zaiste, i zostaną przywiedzeni do "niewoli, i będą dręczeni ręką swych wrogów.

22. I stanie się, że poznają, że Ja jestem Panem, ich Bogiem, i że jestem "zazdrosnym Bogiem, karzącym za niegodziwości mego ludu.

23. I stanie się, że jeśli nie odpokutują i nie zwrócą się ku Panu,

15a PPŚ Słowo Mądrości.
19a DiP 3:4.
PPŚ Pycha.

20a PPŚ Abinadi.
21a Mos. 12:2; 20:21;
21:13–15; 23:21–23.

22a II Mojż. 20:5;
V Mojż. 6:15;
Mos. 13:13.

Swemu Bogu, zostaną przywiezieni do niewoli; i tylko Pan, Wszechmocny Bóg, będzie mógł ich z niej wyzwolić.

24. Zaiste, i stanie się, że gdy będą do mnie wołać, będę ^aociągał się z wysłuchaniem ich próśb; zaiste, i pozwolę, aby zostali pobici przez swych wrogów.

25. I jeśli nie odpokutują, żałując za swe grzechy we włosienicy i w popiele, i wołając usilnie do Pana, Swego Boga, nie ^awysłucham ich modlitw, ani też nie wybawię ich z udręki; i tak rzecze Pan, i tak mi nakazał.

26. Teraz stało się, że gdy Abinadi powiedział im te słowa, rozgniewali się na niego i chcieli odebrać mu życie, lecz Pan uwolnił go z ich rąk.

27. I gdy król Noe dowiedział się, co Abinadi powiedział ludowi, on także się rozgniewał; i powiedział: Kim jest Abinadi, że ja i mój lud mielibyśmy być przez niego sądzeni, albo ^akim jest Pan, że miałby sprowadzić na mój lud tak wielkie udręki?

28. Nakazuję wam przyprrowadzić tutaj Abinadiego, abym mógł go zabić, albowiem powiedział te rzeczy, by pobudzić moich ludzi do gniewu między sobą i spowodować pomiędzy nimi spory; zabiję go więc.

29. I oczy tego ludu były ^azaślepione; przeto ^bznieczulili

swe serca na słowa Abinadiego i od tego czasu starali się go pojąć. I król Noe znieczulił swe serce na słowo Pana, i nie odpokutował za swe złe czyny.

ROZDZIAŁ 12

Abinadi jest uwięziony za prorokowanie o zniszczeniu ludu i śmierci króla Noego. Fałszywi kapłani cytują pisma święte i udają, że przestrzegają prawa Mojżesza. Abinadi zaczyna nauczać ich Dziesięciorga Przykazań. Około 148 r. p.n.e.

I STAŁO SIĘ, że po upływie dwóch lat Abinadi powrócił do nich w przebraniu, że go nie rozpoznali, i zaczął pośród nich prorokować tymi słowy: Tak mi nakazał Pan: Abinadi, pójdz i prorokuj mojemu ludowi, albowiem znieczulili swe serca na moje słowa i nie odpokutowali czynienia zła; przeto w moim srogim gniewie ^anawiedzę ich, zaiste, w moim srogim gniewie nawiedzę ich w ich niegodziwości i występkach.

2. Zaiste, biada temu pokoleniu! I Pan rzekł do mnie: Wyciągnij rękę i prorokuj tymi słowy: Tak rzecze Pan: Stanie się, że pokolenie to przez swoje niegodziwości zostanie przywiezione do ^aniewoli, i będą ^bpoliczkowani; zaiste, i będą ^cścigani przez ludzi, i zabijani; a sępy z powietrza i psy,

24a Mich. 3:4; Mos. 21:15.

25a Iz. 1:15; 59:2.

27a II Mojż. 5:2;

Mos. 12:13.

29a Mojż. 4:4.

b Alma 33:20;

Eter 11:13.

12 1a Iz. 65:6.

2a Mos. 11:21; 20:21;

21:13–15;

23:21–23.

b Mos. 21:3–4.

zaiste, i dzikie zwierzęta pożerać będą ich ciała.

3. I stanie się, że "życie króla Noego będzie warte tyle, co szata w gorącym ^bpiecu; albowiem przekona się on, że jestem Panem.

4. I stanie się, że porażę ten mój lud dotkliwą udręką, zaiste, głodem i "zarazą; i sprawię, że będą ^bzawodzić całymi dniami.

5. Zaiste, i sprawię, że "brzemiona będą przywiązane do ich barków; i będą ich popędzać niczym niemego osła.

6. I stanie się, że ześlę grad, który ich porazi; i zostaną też porażeni "wschodnim wiatrem i klęską ^bowadów, które nawiedzą ich ziemię i pożrą im zboże.

7. I zostaną porażeni wielką zarazą — a uczynię to wszystko z powodu ich "niegodziwości i występków.

8. I stanie się, że jeśli nie odpokutują, "zgładzę ich z powierzchni ziemi; mimo to pozostawią po sobie ^bzapis i zachowam go dla innych narodów, które posiadają ten kraj; zaiste, tak też uczynię, abym mógł ukazać występki tego ludu innym narodom. I Abinadi prorokował o wielu innych rzeczach przeciwko temu ludowi.

9. I stało się, że rozgniewali się na niego i pojмали go; i przynieśli związanego przed króla, i powiedzieli królowi: Oto

przywiedliśmy do ciebie człowieka, który prorokuje zło temu ludowi i mówi, że Bóg go zniszczy.

10. A także prorokuje zło w odniesieniu do twojego życia, i mówi, że twoje życie będzie tyle warte, co szata w rozpalonym piecu.

11. I znowu, mówi, że będziesz niczym badył, nawet jak suchy badył na polu tratowany przez zwierzęta i deptany stopami.

12. I znowu, mówi, że będziesz niczym kwiecie ostu, które gdy dojrzeje, pędzone jest po ziemi przez wiatr. I udaje on, że Pan to powiedział. I mówi, że jeśli nie odpokutujesz, wszystko to spadnie na ciebie z powodu twej niegodziwości.

13. I teraz, o królu, jakie to wielkie zło wyrządziłeś lub jakie to ciężkie grzechy popełnił twój lud, że mielibyśmy być potępieni przez Boga czy sądzeni przez tego człowieka?

14. I teraz, o królu, jesteśmy bez winy, także ty, o królu, nie zgrzeszyłeś; ten człowiek kłamał więc o tobie i na próżno o tym prorokował.

15. I oto, jesteśmy silni, że nie zostaniemy pojmani ani wzięci do niewoli przez naszych wrogów; zaiste, powodziło ci się na tej ziemi, i nadal będzie ci się dobrze wiodło.

3a Mos. 12:10.

b Mos. 19:20.

4a DiP 97:26.

b Mos. 21:9–10.

5a Mos. 21:3.

6a Jer. 18:17;

Mos. 7:31.

b II Mojż. 10:1–12.

7a DiP 3:18.

8a Alma 45:9–14.

b Morm. 8:14–16.

16. Oto ten człowiek, wydajemy go w twoje ręce; możesz uczynić z nim, co uważasz za stosowne.

17. I stało się, że król Noe rozkazał wtrącić Abinadiego do więzienia; i nakazał “kapłanom zgromadzić się dla uradzenia, co ma z nim uczynić.

18. I stało się, że powiedzieli królowi: Niech go przyprowadzą, abyśmy go przesłuchali; i król rozkazał, aby go przed nich przyprowadzono.

19. I zaczęli go wypytywać, aby go mieszać, co dałoby im powód do tego, aby go oskarżyć; lecz odpowiadał śmiało, opierając się wszystkim ich pytaniom, zaiste, ku ich zdziwieniu nie tylko “odpowiedział na wszystkie pytania, lecz także zbił ich z tropu we wszystkich ich słowach.

20. I stało się, że jeden z nich zapytał go: Co oznaczają słowa, które zostały zapisane i o których nauczali nasi ojcowie, mówiąc:

21. “Jak piękne są na górach stopy tego, który zwiastuje dobre nowiny; który ogłasza pokój; który zwiastuje dobre nowiny; który ogłasza zbawienie; który mówi do Syjonu: Twój Bóg króluje.

22. Twoi strażnicy podniosą głos; razem wzniosą okrzyki radosne; bo zobaczą na własne oczy, jak Pan przywróci Syjon.

23. Rozbrzmijcie radością; śpiewajcie razem, nieużytki Jerozolimy; bowiem Pan pocieszył Swoją lud, odkupił Jeruzolimę.

24. Pan obnażył Swe święte “ramię na oczach wszystkich narodów; i wszystkie krańce ziemi zobaczą zbawienie naszego Boga?

25. I teraz Abinadi zapytał ich: Jak to, jesteście “kapłanami i udajecie, że nauczacie ten lud i że rozumiecie ducha proroctwa, a mimo to chcecie ode mnie dowiedzieć się, co oznaczają te rzeczy?

26. Mówię wam, biada wam za wypaczanie dróg Pana! Oto, jeśli rozumiecie te słowa, nie uczyliście ich; wypaczyliście więc drogi Pana.

27. Nie przyłożyliście się całym sercem, by je “zrozumieć, nie byliście więc mądrzy. Czego więc nauczacie ten lud?

28. I powiedzieli: Uczymy prawa Mojżesza.

29. I znów powiedział im: Jeśli nauczacie “prawa Mojżesza, dlaczego go nie przestrzegacie? Dlaczego wasze serca nastawione są na bogactwa? Dlaczego oddajecie się “brozpuście i tracicie swą siłę z nierządnicami, zaiste, sprawiając, że lud ten grzeszy, i zmuszając Pana, aby mnie posłał, żebym prorokował przeciwko temu ludowi, zaiste, o wielkim złu, które na nich spadnie?

17a Mos. 11:11.
19a DiP 100:5–6.
21a Iz. 52:7–10;

Nah. 2:1.
24a I Nefi 22:11.
25a Mos. 11:5.

27a ppŚ Zrozumienie.
29a ppŚ Prawo Mojżesza.
b ppŚ Cudzołóstwo.

ROZDZIAŁ 13

30. Czyż nie wiecie, że mówię prawdę? Zaiste, wiecie, że mówię prawdę, i powinniście drżeć przed Bogiem.

31. I stanie się, że zostaniecie porażeni za swą niegodziwość, bowiem powiedzieliście, że nauczacie prawa Mojżesza. A co wiecie o prawie Mojżesza? „Czy zbawienie następuje przez prawo Mojżesza? Co powiecie?

32. I odpowiadając, rzekli, że zbawienie następuje przez prawo Mojżesza.

33. Ale wtedy Abinadi powiedział im: Wiem, że jeśli będziecie przestrzegać przykazań Boga, zostaniecie zbawieni; zaiste, jeśli będziecie przestrzegać przykazań, które Pan dał Mojżeszowi na górze „Synaj, mówiąc:

34. „Jam jest Pan, twój Bóg, który cię ^bwywiódł z ziemi egipskiej, z domu niewoli.

35. Nie będziesz miał „innego Boga przede mną.

36. Nie będziesz czynił żadnego posągu rytego ani żadnej podobizny tego, co jest na niebie wysoko, ani tego, co jest na ziemi nisko.

37. I Abinadi zapytał ich: Czy przestrzegaliście tego wszystkiego? Mówię wam: Nie, nie przestrzegaliście. A czy „nauczaliście ten lud, że ma przestrzegać wszystkich tych rzeczy? Mówię wam: Nie, nie nauczaliście.

Abinadi chroniony mocą boską. Nauczca Dziesięciorga Przykazań. Zbawienie nie następuje tylko przez prawo Mojżesza. Sam Bóg zadośćuczyni i odkupi Swój lud. Około 148 r. p.n.e.

I TERAZ, gdy król usłyszał te słowa, powiedział do swych kapłanów: Zabierzcie tego człowieka i zabijcie go; albowiem cóż mamy z nim począć, skoro jest szalony.

2. I postąpili naprzód, i spróbowali go pojmać, lecz oparł się im i powiedział:

3. Nie dotykajcie mnie, gdyż Bóg was porazi, jeśli mnie pochwylicie, albowiem nie przekazałem przesłania, z jakim mnie Pan posłał, ani nie odpowiedziałem wam na pytanie, które mi „zadaliście. Bóg nie pozwoli więc, abym został zgładzony w tej chwili.

4. Lecz muszę wypełnić przykazania, które mi Bóg nakazał; i ponieważ powiedziałem wam prawdę, jesteście na mnie rozgniewani. I powtarzam, ponieważ mówiłem wam słowo Boże, uznajecie mnie za szaleńca.

5. Teraz stało się, że gdy Abinadi powiedział te słowa, ludzie króla Noego nie śmieli go pojmać, bowiem Duch Pana spoczął na nim, a twarz jego „jaśniała niezwykłym blaskiem, niczym

31a Mos. 3:15; 13:27–32;
Alma 25:16.

33a II Mojż. 19:9, 16–20;
Mos. 13:5.

34a II Mojż. 20:2–4.

b II Mojż. 12:51;
I Nefi 17:40;
Mos. 7:19.

35a Oz. 13:4.

prŚ Bałwochwalstwo.

37a Mos. 13:25–26.
13 3a Mos. 12:20–24.
5a II Mojż. 34:29–35.

twarz Mojżesza, gdy na górze Synaj rozmawiał z Panem.

6. I przemawiał z „mocą i upoważnieniem, otrzymanymi od Boga; i kontynuował swoje słowa następująco:

7. Widzicie, że nie macie mocy mnie zabić, przeto dokończę swoje przesłanie. Zaiste, i zauważyłem, że to „rani was w serce, iż mówię wam prawdę o waszej niegodziwości.

8. Zaiste, i moje słowa napętniają was zdziwieniem i zaskoczeniem, i gniewem.

9. Jednakże skończę swoje przesłanie; a potem już nie ma znaczenia, dokąd pójdę, jeśli stanie się, że zostanę zbawiony.

10. Jednakże tyle wam powiem, że to, co ze mną potem uczynicie, będzie „przykładem i zapowiedzią rzeczy, które nastąpią.

11. I teraz przytoczę wam resztę „przykazań Boga, gdyż widzę, że nie są one zapisane w waszych sercach; widzę, że nauczyliście się niegodziwości i uczyliście jej przez większość swego życia.

12. I teraz, pamiętacie, że powiedziałem wam: Nie będziesz czynił żadnego posągu rytego ani żadnej podobizny tego, co jest na niebie wysoko, ani tego, co jest na ziemi nisko, ani tego, co jest w wodzie pod ziemią.

13. I powtarzam: Nie będziesz się oddawał im pokłonu i nie

będziesz im służył, bowiem ja, Pan, twój Bóg, jestem Bogiem zazdrosnym, który karze za niegodziwości ojców synów do trzeciego i czwartego pokolenia tych, którzy mnie nienawidzą;

14. I okazuję miłosierdzie tysiącom, którzy mnie miłują i przestrzegają moich przykazań.

15. Nie wypowiadaj na próżno imienia Pana, Boga twego; bowiem Pan nie pozostawi bez winy tego, który wypowiada na próżno imię Jego.

16. Pamiętaj o dniu „sabatu, aby go święcić.

17. Sześć dni będziesz pracował i wykonywał wszelką swoją pracę;

18. Lecz siódmego dnia, w dzień sabatu Pana, Boga twego, nie będziesz wykonywał żadnej pracy, ani ty, ani twój syn, ani twoja córka, ani twój sługa, ani twoja służebnica, ani twoje bydło, ani przychodzień, który mieszka w twoich bramach.

19. Bowiem w „sześć dni uczynił Pan niebo i ziemię, i morze, i wszystko, co w nich jest; przeto Pan pobłogosławił dzień sabatu i poświęcił go.

20. „Czcij ojca swego i matkę swoją, aby długo trwały twoje dni na ziemi, którą Pan, twój Bóg, ci daje.

21. Nie „zabijaj.

22. Nie „cudzołóż. Nie ^bkradnij.

6a ppś Moc.
7a I Nefi 16:2.
10a Mos. 17:13–19;
Alma 25:10.
11a II Mojż. 20:1–17.

16a ppś Dzień sabatu.
19a I Mojż. 1:31.
20a Mar. 7:10.
21a Mat. 5:21–22;
DiP 42:18.

ppś Morderstwo.
22a ppś Cudzołóstwo.
b ppś Kraść, kradzież.

23. Nie mów „fałszywego świadectwa przeciw bliźniemu swemu.

24. Nie „pożądaj domu bliźniego swego, nie pożądaj żony bliźniego swego ani jego sługi, ani jego służebnicy, ani jego wołu, ani jego osła, ani żadnej rzeczy, która należy do bliźniego twego.

25. I stało się, że po tym, jak Abinadi skończył swoje przemówienie, zapytał ich: Czy nauczaliście ten lud, że ma czynić wszystkie te rzeczy, aby przestrzegać tych przykazań?

26. Oto mówię wam: Nie, bo gdybyście to uczynili, Pan nie nakazałby mi wystąpić i prorokować zła w odniesieniu do tego ludu.

27. I teraz, powiedzieliście, że zbawienie przychodzi przez prawo Mojżesza. Mówię wam, że konieczne jest, abyście na razie przestrzegali „prawa Mojżesza, lecz powiadam wam, że nadejdzie czas, gdy przestrzeganie prawa Mojżesza ^bjuż nie będzie konieczne.

28. A ponadto mówię wam, że „zbawienie nie przychodzi tylko przez ^bprawo; i gdyby nie było ^czadoścuczynienia, którego Bóg sam dokona za grzechy i niegodziwości Swego ludu, zginąłby

on niechybnie pomimo prawa Mojżesza.

29. I teraz mówię wam, że konieczne było, aby dano prawo dzieciom Izraela, zaiste, nawet bardzo „szczegółowe prawo; albowiem były one ludem o hardym karku, ^bśpieszącym się do czynienia niegodziwości, a ociągającym się z pamiętaniem o Panu, swym Bogu.

30. Zostało im więc dane „prawo, zaiste, prawo praktyk i ^bobrzędów, które miały szczegółowo ^cprzestrzegać z dnia na dzień, aby pamiętać o Bogu i o swej powinności wobec Niego.

31. Ale oto mówię wam, że wszystko to jest na „wzór tego, co ma nastąpić.

32. I teraz, czyż rozumiały one prawo? Mówię wam: Nie, nie wszystkie rozumiały to prawo; i to z powodu zatwardziałości swych serc; bowiem nie rozumiały, że żaden człowiek nie może być zbawiony „inaczej niż przez odkupienie Boga.

33. Oto czyż Mojżesz nie prorokował im o przyjściu Mesjasza, i że Bóg odkupi Swój lud? Zaiste, nawet „wszyscy prorocy, którzy prorokowali od początku świata — czyż nie mówili więcej albo mniej o tych sprawach?

23a Przep. 24:28.
ppś Kłamstwo.

24a ppś Pożądać.

27a ppś Prawo Mojżesza.
b III Nefi 9:19–20;
15:4–5.

28a Gal. 2:16.
ppś Odkupić,
odkupiony,

odkupienie;
Zbawienie.

b Gal. 2:21;

Mos. 3:14–15;
Alma 25:15–16.

c ppś Zadoścuczynić,
Zadoścuczynienie.

29a Joz. 1:7–8.
b Alma 46:8.

30a II Mojż. 20.
b ppś Obrzędy.
c Jakub 4:5.

31a Mos. 16:14;
Alma 25:15.
ppś Symbolika.

32a II Nefi 25:23–25.

33a I Nefi 10:5;
Jakub 4:4; 7:11.

34. Czyż nie powiedzieli, że sam “Bóg zstąpi między dzieci ludzkie i przyjmie na siebie kształt człowieka, i pójdzie z wielką mocą po świecie?”

35. Zaiste, i czyż nie mówili także, że doprowadzi On do “zmarłychwstania zmarłych, i że On sam będzie uciemieźony i udręczony?”

ROZDZIAŁ 14

Izajasz mówi w duchu mesjanistycznym. Upokorzenie i cierpienia Mesjasza. Oddaje On Swoją duszę jako ofiarę za grzech i wstawia się za grzesznikami. Por. Ks. Izajasza 53. Około 148 r. p.n.e.

ZAISTE, czyż sam Izajasz nie mówi: Kto uwierzył wieści naszej i komu objawiło się ramię Pana?

2. Albowiem wyrośnie On przed Nim jak latorośl i jako korzeń z suchej ziemi; nie ma postawy ani urody; i gdy Go zobaczymy, nie będzie piękna, by się nam podobał.

3. Wzgardzony i odtrącony przez ludzi; mąż boleści i doświadczony w cierpieniu; i jak gdyby przed Nim zakrywaliśmy twarz; był wzgardzony i nie ceniliśmy Go.

4. Zaiste On nasze “cierpienie b^{nosił}, dźwigał nasze boleści;

a my uważaliśmy, że jest zraniony, przez Boga zbity i udręczony.

5. Lecz On był zraniony za nasze “wykroczenia, pobity za niegodziwości nasze; skarcono Go, abyśmy mieli spokój; a przez Jego rany jesteśmy ^buzdrowieni.

6. Wszyscy zbłądziliśmy jak “owce; każdy z nas obrócił się ku własnej drodze; a Pan nałożył na Niego niegodziwość nas wszystkich.

7. Był uciemieźony i udręczony, lecz nie “otworzył ust Swoich. Jak ^bjagnię na rzeź prowadzone i jak owca niema przed tymi, którzy ją strzygą, tak On nie otworzył ust Swoich.

8. Z więzienia i sądu zabrano Go; i kim będą Jego potomkowie? Wykluczono Go bowiem z krainy żyjących; za wykroczenia mego ludu został zabity.

9. I wyznaczono Mu grób wśród niegodziwych, i w śmierci Swej był z “bogaczem, chociaż ^bzła nie popełnił ani nie było fałszu w Jego ustach.

10. Mimo to spodobało się Panu zmiążyć Go cierpieniem; gdy odda Swą duszę na ofiarę za grzechy, ujrzy Swe “potomstwo i dni Swe przedłuży, a wola Pana spełni się w Jego ręce.

11. On ujrzy udręki Swej duszy

34a Mos. 7:27; 15:1–3.
ppś Bóg, Boska Trójca.

35a Iz. 26:19;
II Nefi 2:8.

14 4a Mat. 8:17.
b Alma 7:11–12.

5a Mos. 15:9;

Alma 11:40.
b I Piotra 2:24–25.

6a Mat. 9:36;
II Nefi 28:14;

Alma 5:37.
7a Mar. 15:3.

ppś Jezus Chrystus.

b ppś Baranek Boży;
Pascha.

9a Mat. 27:57–60;
Mar. 15:27, 43–46.

ppś Józef z Arymatei.
b Jan 19:4.

10a Mos. 15:10–13.

i się nasyci; poznaniem Swym prawy mój sługa usprawiedliwi wielu, bowiem “weźmie na siebie ich niegodziwości.

12. Dlatego udzielię Mu z części zaszczytów należnych wielkim, i podzieli się On zdobyczą z silnymi, albowiem otworzył swoją duszę na śmierć, i policzony został między grzeszników; i poniósł On grzechy wielu, i “wstawił się za grzesznikami.

ROZDZIAŁ 15

Jak Jezus Chrystus jest i Ojcem, i Synem. Wstawi się On i weźmie na Siebie wykroczenia Swego ludu. Lud ten i wszyscy święci prorocy są Jego potomstwem. Dzięki Niemu następuje Zmartwychwstanie. Małe dzieci mają życie wieczne. Około 148 r. p.n.e.

I TERAZ Abinadi powiedział im: Pragnę, abyście zrozumieli, że sam “Bóg zstąpi między dzieci ludzkie i ^bodkupi Swój lud.

2. I ponieważ “przebywać będzie w ciele, będzie nazwany Synem Boga, poddawszy Swe

ciało woli ^bOjca, będąc Ojcem i Synem —

3. Ojcem, “ponieważ został ^bpoczęty mocą Boga; i Synem, ze względu na ciało; w ten sposób stając się Ojcem i Synem.

4. I są oni “jednym Bogiem, zaiste, samym ^bWiecznym ^cOjcem nieba i ziemi.

5. I tak ciało, ulegając Duchowi, lub Syn, ulegając Ojcu, będąc jednym Bogiem, doznaje pokus, lecz im nie ulega, “pozwała na szydzenie z siebie i ^bubiczowanie, i wypędzenie, i “wyparcie się Go przez Jego lud.

6. I po tym wszystkim, po dokonaniu wielu potężnych cudów pośród dzieci ludzkich, będzie prowadzony, “według słów Izajasza, jak owca niema wobec strzygących, tak On nie ^botworzy Swych ust.

7. I tak będzie prowadzony, “ukrzyżowany i zabity, ciało uległe aż do śmierci, ^bwola Syna będzie podległa woli Ojca.

8. I tak Bóg zrywa “więzy śmierci, odniósłszy ^bzwycięstwo nad śmiercią, dając Synowi moc

11a III Mojż. 16:21–22;
I Piotra 3:18;
DiP 19:16–19.

12a II Nefi 2:9;
Mos. 15:8;
Mor. 7:27–28.

15 1a I Tym. 3:16;
Mos. 13:33–34.
ppś Jezus Chrystus.

b ppś Odkupić,
odkupiony,
odkupienie.

2a Mos. 3:5; 7:27;
Alma 7:9–13.

b Iz. 64:8;
Jan 10:30; 14:8–10;

Mos. 5:7;
Alma 11:38–39;
Eter 3:14.

3a DiP 93:4.
b Łuk. 1:31–33;
Mos. 3:8–9;

Alma 7:10;
III Nefi 1:14.

4a V Mojż. 6:4;
Jan 17:20–23.
ppś Bóg, Boska Trójca.

b Alma 11:39.
c Mos. 3:8;
Hel. 14:12;
III Nefi 9:15;
Eter 4:7.

5a Łuk. 4:2;
Hebr. 4:14–15.

b Jan 19:1.
c Mar. 8:31;
Łuk. 17:25.

6a Iz. 53:7.
b Łuk. 23:9;
Jan 19:9;
Mos. 14:7.

7a ppś Ukrzyżowanie.
b Łuk. 22:42;

Jan 6:38;
III Nefi 11:11.

8a Mos. 16:7; Alma 22:14.
b Oz. 13:14;
I Kor. 15:55–57.

“wstawienia się za dziećmi ludz-
kimi —

9. Wstąpiwszy do nieba z pływającym z samych trzewi miłosierdziem, będąc przepełniony współczuciem dla dzieci ludzkich, staje pomiędzy nimi a sprawiedliwością, zerwawszy więzy śmierci, wzięwszy na ^asiebie ich niegodziwości i wykroczenia, odkupiwszy ich i ^bzaspokoiwszy wymagania sprawiedliwości.

10. I teraz pytam was: Kim będą Jego potomkowie? Oto mówię wam, że gdy odda Swą duszę na ofiarę za grzech, ujrzy Swych “potomków. I teraz, co na to powiecie? Kim będą Jego potomkowie?

11. Oto mówię wam, że ten, kto usłyszał słowa proroków, zaiste, wszystkich “proroków, którzy prorokowali o przyjściu Pana — mówię wam, że ci wszyscy, którzy zważali na ich słowa i wierzyli, że Pan odkupi Swój lud, i oczekiwali na ten dzień dla odpuszczenia swych grzechów, mówię wam, ci są Jego potomkami, czyli ci są dziedzicami ^bkrólestwa Bożego.

12. Albowiem są to ci, których grzechy ^aOn znosi; są to ci, za których umarł, aby odkupić

ich z wykroczeń. I teraz, czyż nie są Jego potomkami?

13. Zaiste, i czyż nie są nimi prorocy, każdy, który otworzył usta, aby prorokować, a nie popełnił wykroczenia? A mam na myśli wszystkich świętych proroków od początku świata. Mówię wam, oni są Jego potomkami.

14. I oni są tymi, którzy ^aogłaszali pokój, którzy zwiastowali dobre nowiny, którzy ogłaszali zbawienie, i mówili do Syjonu: Twój Bóg króluje!

15. I jak piękne na górach były ich stopy!

16. I powtarzam, jak piękne na górach są stopy tych, którzy nadal ogłaszają pokój!

17. I powtarzam, jak piękne na górach będą stopy tych, którzy odtąd będą ogłaszali pokój, zaiste, odtąd i na wieki!

18. I oto, mówię wam, że to nie wszystko. Albowiem jak piękne na górach są ^astopy Tego, który zwiastuje dobre nowiny, który ustanawia ^bpokój, zaiste, samego Pana, który odkupił Swój lud; zaiste, i dał zbawienie Swemu ludowi.

19. Albowiem bez odkupienia, którego dokonał za Swój lud, odkupienia przygotowanego od ^azałożenia świata, powiadam

8c II Nefi 2:9.

9a Iz. 53;

Mos. 14:5–12.

^b ppś Zadośćuczynić,
Zadośćuczynienie.

10a Iz. 53:10;

Mos. 5:7; 27:25;

Mor. 7:19.

11a DiP 84:36–38.

^b ppś Królestwo

Boże lub królestwo

niebieskie;

Zbawienie.

12a Mos. 14:12;

Alma 7:13; 11:40–41.

14a Iz. 52:7;

Rzym. 10:15;

I Nefi 13:37;

Mos. 12:21–24.

ppś Praca

misjonarska.

18a III Nefi 20:40;

DiP 128:19.

^b Jan 16:33.

ppś Pokój.

19a Mos. 4:6.

wam, bez tego odkupienia cała ludzkość musiałaby ^bzginąć.

20. A tak więzy śmierci zostają zerwane, i Syn króluje, i ma władzę nad zmarłymi; dlatego doprowadza On do zmartwychwstania zmarłych.

21. I nastąpi zmartwychwstanie, ^a“pierwsze zmartwychwstanie; zaiste, zmartwychwstanie tych, którzy żyli, żyją i żyć będą do czasu zmartwychwstania Chrystusa — gdyż tak będzie nazwany.

22. I teraz, zmartwychwstanie wszystkich proroków i wszystkich tych, którzy uwierzyli ich słowom; inaczej mówiąc, wszyscy ci, którzy przestrzegali przykazań Boga, powstaną podczas pierwszego zmartwychwstania; przeto oni są pierwszym zmartwychwstaniem.

23. Oni powstaną, aby ^a“przebywać z Bogiem, który ich odkupił; mają więc życie wieczne przez Chrystusa, który ^bzerwał więzy śmierci.

24. I są to ci, którzy mają udział w pierwszym zmartwychwstaniu; i są to ci, którzy zmarli przed przyjściem Chrystusa, w niewiedzy, nie mając oznajmionego im ^a“zbawienia. I tak Pan odzyskuje ich, i mają oni udział w pierwszym zmartwychwstaniu, mają

więc życie wieczne, będąc odkupieni przez Pana.

25. I małe ^a“dzieci także mają życie wieczne.

26. Jednak drżycie ze ^a“strachu przed Bogiem, gdyż powinniście drżeć; albowiem Pan nie odkupuje nikogo, kto ^bbuntuje się przeciw Niemu i kto ^cumiera w swych grzechach; zaiste, zupełnie nikogo spośród tych, którzy zmarli w swych grzechach od początku świata, którzy świadomie sprzeciwiali się Bogu, którzy znali przykazania Boga, a nie chcieli ich przestrzegać; są to ^dci, którzy ^cnie mają udziału w pierwszym zmartwychwstaniu.

27. Czyż nie powinniście więc drżeć? Oto żaden z takich nie dostąpi zbawienia; bowiem Pan ich nie odkupił; zaiste, ani nie może ich odkupić; bowiem nie może zaprzeczyć sobie; bowiem nie może zaprzeczać ^a“sprawiedliwości, która domaga się swego.

28. I teraz mówię wam, że nadejdzie czas, gdy zbawienie Pana zostanie ^a“głoszone ludziom każdego narodu, plemienia, języka i ludu.

29. Zaiste, Panie, Twoi ^a“strażnicy podniosą głos; głośno razem zaśpiewają; albowiem zobaczą na własne oczy, jak Pan przywróci Syjon.

19b II Nefi 9:6–13.

21a Alma 40:16–21.

23a Ps. 24:3–4;

I Nefi 15:33–36;

DiP 76:50–70.

^b ppś Śmierć fizyczna.

24a II Nefi 9:25–26;

DiP 137:7.

25a DiP 29:46; 137:10.

ppś Zbawienie —
Zbawienie dzieci.

26a V Mojż. 5:29;

Jakub 6:9.

^b I Nefi 2:21–24.

^c Ez. 18:26;

I Nefi 15:32–33;

Mor. 10:26.

^d Alma 40:19.

^e DiP 76:81–86.

27a Alma 34:15–16; 42:1.

28a ppś Praca

misjonarska.

29a ppś Czuwać,

strażnicy.

30. Rozbrzmijcie radością; śpiewajcie razem, nieużytki Jerozolimy; bo Pan pocieszył Swój lud, odkupił Jeruzolimę.

31. Pan obnażył Swe święte ramię na oczach wszystkich narodów; i wszystkie krańce ziemi zobaczą zbawienie naszego Boga.

ROZDZIAŁ 16

Bóg odkupuje Swój lud ze stanu zguby i upadku. Ci, którzy są cielesni, pozostają w tym stanie, jak gdyby żadne odkupienie nie nastąpiło. Dzięki Chrystusowi następuje zmartwychwstanie do wiecznego życia lub na wieczne potępienie. Około 148 r. p.n.e.

I TERAZ stało się, że gdy Abinadi powiedział te słowa, wyciągnął rękę i rzekł: Nadejdzie czas, gdy wszyscy zobaczą „zbawienie Pana; gdy wszystkie narody, plemiona, języki i ludy zobaczą na własne oczy i ^bprzyznają przed Bogiem, że Jego sądy są sprawiedliwe.

2. I wtedy niegodziwi zostaną „wypędzeni i będą mieli powód do zawodzenia i ^b płaczu, i jęku, i zgrzytania zębami, ponieważ nie zważali na głos Pana; więc Pan ich nie odkupi.

3. Albowiem są ^a „cielesni i dia-

belscy, a ^b diabeł ma nad nimi władzę; zaiste, ten stary wąż, który ^c omamił naszych pierwszych rodziców, co stało się przyczyną ich ^d upadku; co spowodowało, że cała ludzkość stała się cielesna, zmysłowa i diabelska, ^e odróżniająca dobro od zła, lecz ulegająca diabłu.

4. Tak więc cała ludzkość była ^a „zgubiona; i oto, pozostałaby zgubiona na zawsze, gdyby Bóg nie odkupił Swego ludu z tego stanu zguby i upadku.

5. Jednak pamiętajcie, że ten, kto upiera się przy swojej ^a „cielesnej naturze i kroczy drogami grzechu, buntując się przeciwko Bogu, pozostaje w stanie upadku i diabeł ma nad nim wszelką władzę. Dlatego trwa on, jak gdyby żadne ^b odkupienie nie nastąpiło, będąc wrogiem Boga; i diabeł jest także wrogiem Boga.

6. I teraz, gdyby Chrystus nie przyszedł na świat, a mówię o tym, co nastanie, „jak gdyby to już się stało, odkupienie nie mogłoby nastąpić.

7. I gdyby Chrystus nie powstał z martwych, to jest nie zerwał więzów śmierci, aby mogła nie odniosła zwycięstwa, i aby odebrać śmierci jej ^a „ządło, nie mogłoby być żadnego zmartwychwstania.

16 1a *prś* Zbawienie.

b Mos. 27:31.

2a *DiP* 63:53–54.

b Mat. 13:41–42;

Łuk. 13:28;

Alma 40:13.

3a Gal. 5:16–25;

Mos. 3:19.

prś Człowiek

naturalny.

b II Nefi 9:8–9.

prś Diabeł.

c I Mojż. 3:1–13;

Mojż. 4:5–19.

d *prś* Upadek

Adama i Ewy.

e II Nefi 2:17–18, 22–26.

4a Alma 42:6–14.

5a Alma 41:11.

prś Cieleśny.

b *prś* Odkupić,

odkupiony,

odkupienie.

6a Mos. 3:13.

7a Oz. 13:14;

Mos. 15:8, 20.

8. Jednak jest „zmartwychwstanie, a więc mogiła nie odnosi zwycięstwa, i żądło ^bśmierci zostaje pochłonięte w Chrystusie.

9. On jest „światłem i życiem świata; zaiste, światłem, które jest nieskończone, które nigdy nie przygaśnie; zaiste, a także życiem, które jest nieskończone, tak że już nie może być śmierci.

10. Nawet ci śmiertelnicy przyobleką się w „nieśmiertelność, a co jest w nich zniszczalne, przyoblecze się w niezniszczalność, i zostaną przywiezieni, aby ^bstać przed Trybunałem Boga, aby zostali przez Niego ‘osądzeni według swych uczynków, czy są one dobre, czy złe.

11. Jeśli będą dobre, ku zmartwychwstaniu do „nieskończonego życia i szczęścia; a jeśli złe, ku zmartwychwstaniu do ^bnieśkończonego potępienia, będąc oddani diabłu, który ich ujarzmi, co oznacza wieczne potępienie.

12. Uległszy swym cielesnym pragnieniom i pożądaniom, nigdy nie zwrócili się do Pana, gdy ramiona miłosierdzia były ku nim wyciągnięte; albowiem ramiona „miłosierdzia były ku nim wyciągnięte, a oni ich nie chcieli; ostrzeżono ich przed skutkami niegodziwości, a mimo

to nie chcieli od niej odstąpić; wzywano ich do pokuty, ale oni nie chcieli odpokutować.

13. I teraz, czyż nie powinniście drżeć i odpokutować za swe grzechy, i pamiętać, że tylko w Chrystusie i przez Niego możecie być zbawieni?

14. Jeśli więc nauczacie „prawa Mojżesza, nauczajcie też, że jest ono zapowiedzią tego, co ma nastąpić.

15. Nauczajcie ich, że odkupienie następuje poprzez Chrystusa Pana, który jest samym „Wiecznym Ojcem. Amen.

ROZDZIAŁ 17

Alma daje wiarę słowom Abinadięgo i zapisuje je. Abinadięgo skazany na śmierć w ogniu. Przepowiada swym mordercom chorobę i śmierć w ogniu. Około 148 r. p.n.e.

I TERAZ stało się, że gdy Abinadięgo skończył przemawiać, król nakazał „kapłanom, aby go pojmali i zarządzili, aby go zabić.

2. Jednak był pośród nich jeden o imieniu „Alma, również potomek Nefiego. I był on młodym człowiekiem, i ^buwierzył w słowa wypowiedziane przez Abinadięgo, bo wiedział o niegodziwości, o której Abinadięgo dał

8a Alma 42:15.
ppś Zmartwychwstanie.

b Iz. 25:8;
I Kor. 15:54–55;
Morm. 7:5.

9a DiP 88:5–13.
ppś Światło, światłość
Chrystusa.

10a Alma 40:2.
ppś Nieśmiertelny,
nieśmiertelność.

b ppś Sąd Ostateczny.

c Alma 41:3–6.
11a ppś Życie wieczne.
b ppś Potępienie
(wyklęcie).
12a ppś Miłosierny,

miłosierdzie.

14a ppś Prawo Mojżesza.

15a Mos. 3:8; 5:7;

Eter 3:14.

17 1a Mos. 11:1, 5–6.

2a Mos. 23:6, 9–10.

ppś Alma Starszy.

b Mos. 26:15.

świadcstwo przeciw nim. Dlatego zaczął prosić króla, aby nie unosił się gniewem na Abinadięgo, lecz pozwolił mu odejść w pokoju.

3. Ale król rozgniewał się jeszcze bardziej i nakazał wypędzić Almę spośród nich, i posłał za nim swoje sługi, aby go zabili.

4. Lecz on uciekł przed nimi i skrył się, że go nie znaleźli. I będąc w ukryciu przez wiele dni, „zapisał wszystkie słowa, które Abinadi powiedział.

5. I stało się, że król rozkazał, aby jego straż otoczyła Abinadięgo i pojmała go, a związawszy, wtrąciła do więzienia.

6. I po trzech dniach, po naradzeniu się ze swymi kapłanami, król zarządził, aby ponownie przyprowadzono przed niego Abinadięgo.

7. I powiedział mu: Abinadi, mamy przeciwko tobie oskarżenie i zasługujesz na śmierć.

8. Bowiem powiedziałeś, że sam „Bóg zstąpi między dzieci ludzkie; i dlatego zostaniesz zgładzony, jeśli nie odwołasz wszystkich słów, które powiedziałeś, a mówiłeś źle o mnie i o moim ludzie.

9. Wówczas Abinadi odpowiedział mu: Powiadam ci, nie odwołam słów, które powiedziałem ci o tym ludzie, albowiem są one prawdą; i aby cię o tym przekonać, wydałem się w twoje ręce.

10. Zaiste, pogodzę się nawet

ze śmiercią, a nie odwołam moich słów, i one będą stanowić świadectwo przeciwko wam. I jeśli mnie zabijecie, przelejecie krew „niewinną, i to także będzie stanowić świadectwo przeciwko wam w ostateczny dzień.

11. I teraz, król Noe bliski był uwolnienia go, gdyż bał się jego słowa; bał się bowiem, że sądy Boga spadną na niego.

12. Lecz kapłani podnieśli głos przeciwko Abinadiemu i zaczęli go oskarżać, mówiąc: On złorzeczył królowi. Przeto król uniósł się gniewem przeciwko Abinadiemu i wydał go, aby został zabity.

13. I stało się, że go pojмали i związali, i spalili na stosie, zaiste, zadając mu śmierć.

14. I gdy płomienie zaczynały go przypiekać, zawołał do nich tymi słowami:

15. Oto, jak mi czynicie, stanie się za sprawą waszych potomków, którzy sprawią, że wielu będzie cierpieć, jak ja cierpię, sam ból „śmierci w ogniu; i stanie się tak, ponieważ wierzyć będą w zbawienie Pana, ich Boga.

16. I stanie się, że będziecie udręczeni wszelkimi chorobami z powodu waszej niegodziwości.

17. Zaiste, z każdej strony „spadać będą na was ciosy. I będziecie pędzeni, i rozpraszani, to tu, to tam, niczym dzikie stado pędzone przez drapieżne zwierzęta.

18. I w owym dniu będziecie tropieni, i chwytani ręką waszych wrogów; i wtedy będziecie cierpieli tak, jak ja cierpię, ból "śmierci w ogniu.

19. Tak więc Bóg dokonuje "zemsty na tych, którzy niszczą Jego lud. O Boże, przyjmij mą duszę.

20. I teraz, gdy Abinadi wypowiedział te słowa, upadł, poniósłszy śmierć w ogniu; zaiste, będąc skazany na śmierć, ponieważ nie chciał zaprzeczyć przykazaniom Boga, przypieczętowałszy prawdę swych słów własną śmiercią.

ROZDZIAŁ 18

Alma głosi ewangelię w ukryciu. Ustanawia przymierze chrztu i chrzci w wodach Mormon. Zakłada Kościół Chrystusa i ustanawia kapłanów. Utrzymują się oni z własnej pracy i nauczają lud. Alma i jego lud uciekają na pustkowiu przed królem Noem. W okresie lat 147–145 p.n.e.

I TERAZ stało się, że Alma, który uciekł przed sługami króla Noego, "odpokutował za swe grzechy i niegodziwości, i poszedł po kryjomu między ludzi, i zaczął nauczać słów Abinadięgo —

2. Zaiste, o tym, co ma nastąpić, jak również o zmartwychwstaniu zmarłych i "odkupieniu ludzi, które ma nastąpić poprzez

^bmoc i cierpienie, i śmierć Chrystusa, i Jego zmartwychwstanie, i wniebowstąpienie.

3. I uczył tyłu, ilu chciało go słuchać. I uczył ich po kryjomu, aby król się o tym nie dowiedział. I wielu uwierzyło w jego słowa.

4. I stało się, że tyłu, ilu mu uwierzyło, poszło w "miejsce, które nazywało się Mormon, otrzymawszy taką nazwę od króla. Znajdowało się na kresach ziemi i było czasami, w niektórych porach roku, nawiedzane przez drapieżne zwierzęta.

5. I było w miejscu Mormon źródło czystej wody, a w pobliżu gęszcz małych drzewek, i tam udał się Alma, ukrywając się za dnia przed poszukiwaniami króla.

6. I stało się, że tyłu, ilu mu uwierzyło, przychodziło tutaj, aby słuchać jego słów.

7. I stało się, że po wielu dniach znaczna ich liczba zgromadziła się w miejscu Mormon, aby słuchać słów Almy. Zaiste, wszyscy, którzy uwierzyli w jego słowa, zgromadzili się, aby go słuchać. A on "nauczał ich i głosił im pokutę i odkupienie, i wiarę w Pana.

8. I stało się, że powiedział im: Oto wody Mormon (albowiem tak były zwane), i teraz, jeśli "pragniecie przystąpić do ^bowczarni

18a Mos. 19:18–20.

19a PrPś Zemsta.

18 1a Mos. 23:9–10.

2a PrPś Odkupić, odkupiony,

odkupienie.

b PrPś Zadośćuczynić, Zadośćuczynienie.

4a Alma 5:3.

7a Alma 5:11–13.

8a DiP 20:37.

b PrPś Kościół Jezusa Chrystusa.

Boga i być nazwani Jego ludem, i ^cchcecie dźwigać jedni drugich brzemiona, aby były lekkie;

9. Zaiste, i jeśli chcecie płakać z tymi, którzy płaczą; zaiste, i pocieszać tych, którzy potrzebują pocieszenia, i stać jako ^aświadkowie Boga o każdej porze i we wszystkim, i gdziekolwiek się znajdujecie, aż do śmierci, abyście mogli zostać odkupieni przez Boga i zaliczeni do tych z ^bpierwszego zmartwychwstania, abyście mogli mieć ^cżycie wieczne —

10. Teraz mówię do was, jeśli jest to pragnieniem waszych serc, cóż powstrzymuje was od ^achrztu w imię Pana jako świadectwa przed Nim, że przystąpiliście do ^bprzymierza z Nim, że będziecie Mu służyć i przestrzegać Jego przykazań, aby mógł bardziej obficie przelać na was Swego Ducha?

11. I teraz, gdy usłyszeli te słowa, klaskali w dłonie z radości i wołali: Pragniemy tego z całego serca.

12. I teraz stało się, że Alma wziął Helama, będącego jednym z pierwszych, i wszedł do wody, i stojąc w wodzie, zawołał: O Panie, przelej Twego Ducha na Swego sługę, aby mógł

wykonać tę pracę ze świętością w sercu.

13. I gdy wypowiedział te słowa, ^aDuch Pana spoczął na nim, i powiedział on: Helam, ja ciebie ^bchrzczę, mając ^cupoważnienie od Wszzechmocnego Boga, na dowód tego, że przystąpiłeś do przymierza, aby Mu służyć aż do śmierci tego śmiertelnego ciała; i niech Duch Pana przeleje się na ciebie, i niech przyzna ci życie wieczne dzięki ^dodkupieniu Chrystusa, którego przygotował od ^ezałożenia świata.

14. I gdy Alma wypowiedział te słowa, zarówno Alma, jak i Helam zostali ^apogrzebani w wodzie, i powstali, i wyszli z wody, i radowali się, będąc przepelnieni Duchem.

15. I ponownie Alma wziął innego i wszedł po raz drugi do wody, i ochrzcił go tak samo jak tego pierwszego, tylko że sam już nie pogrzebał się w wodzie.

16. I w ten sposób ochrzcił wszystkich, którzy przyszli do miejsca Mormon; i było ich dwieście cztery dusze; zaiste, i zostali oni ^aochrzczeni w wodach Mormon, i byli przepelnieni ^błaską Boga.

17. I od tego czasu nazywali się ^aKościółem Boga, czyli Kościo-

8c ppś Współczucie.
9a ppś Praca misjonarska; Świadczyć; Świadek, świadectwo.
b Mos. 15:21–26.
c ppś Życie wieczne.
10a II Nefi 31:17.
ppś Chrzt, chrzcić.
b ppś Przymierze.

13a ppś Duch Święty.
b III Nefi 11:23–26; DiP 20:72–74.
c Art. wiary 1:5.
ppś Kapłaństwo.
d ppś Odkupić, odkupiony, odkupienie.
e Mojż. 4:2; 5:9.

14a ppś Chrzt, chrzcić — Chrzt przez zanurzenie.
16a Mos. 25:18.
b ppś Łaska.
17a III Nefi 26:21; 27:3–8.
ppś Kościół Jezusa Chrystusa.

łem Chrystusa. I stało się, że kto-
kolwiek był ochrzczony z mocą
i upoważnieniem Boga, przyłą-
czył się do Jego Kościoła.

18. I stało się, że Alma, mając
“upoważnienie od Boga, ustanowił
kapłanów; jednego kapłana
na każdym pięćdziesięciu, aby
ustanowili ich do głoszenia i ^bna-
uczali ich o sprawach odnoszą-
cych się do królestwa Boga.

19. I nakazał im, aby nie uczyli
niczego, z wyjątkiem tego, czego
on uczył, i tego, co powiedziano
ustami świętych proroków.

20. Zaiste, nakazał im, aby nie
“głosili niczego innego, jak tylko
pokutę i wiarę w Pana, który od-
kupił Swój lud.

21. I nakazał im, aby nie “spie-
rali się pomiędzy sobą, lecz aby
oczekiwali, patrząc w ^bjedną
stronę, mając jedną wiarę i jeden
chrzest, i mając swe serca spo-
jone w “jedności i w miłości je-
den do drugiego.

22. I tak nakazał im głosić ewan-
gelię. I tak stali się oni “dziećmi
Boga.

23. I nakazał im, że powinni za-
chowrywać dzień “sabat u i święcić
go, a także każdego dnia powinni
dziękować Panu, Swemu Bogu.

24. I nakazał im także, aby
kapłani, których ustanowił,

utrzymywali się z “pracy wła-
snych rąk.

25. I był jeden dzień każdego
tygodnia przeznaczony, aby się
gromadzili i nauczali lud, i “od-
dawali cześć Panu, Swemu Bogu;
a także aby zbierali się razem tak
często, jak było to w ich mocy.

26. I kapłani nie mogli pole-
gać na ludzie, aby zapewniał im
wsparcie, ale za swe trudy mieli
otrzymać “łaskę Boga, aby umac-
niać się w Duchu, mając ^bwiedzę
Bożą, aby mogli nauczać z mocą
i upoważnieniem od Boga.

27. I powtarzam, Alma nakazał
także, aby ludzie Kościoła uży-
czali ze swych majątności, “każdy
według tego, co miał; jeśli miał
w większej obfitości, powinien
użyczyć w większej obfitości;
a od tego, kto miał tylko tro-
chę, tylko trochę jest wymagane;
a temu, kto nie ma, będzie dane.

28. I tak powinni użyzczać
ze swych majątności z własnej
nieprzymuszonej woli, według
swych dobrych zamiarów wobec
Boga, i tym kapłanom, którzy są
w potrzebie, zaiste, i każdej po-
trzebującej, nagiej duszy.

29. I powiedział im to, jak na-
kazał mu Bóg; i “postępowali
zacie przed Bogiem, ^budzie-
lając jeden drugiemu zarówno

18a ppś Kapłaństwo.

b ppś Nauczać,
nauczyciel.

20a DiP 15:6; 18:14–16.

21a III Nefi 11:28–30.

ppś Spór.

b Mat. 6:22;

DiP 88:67–68.

c ppś Jedność.

22a Mos. 5:5–7;

Mojż. 6:64–68.

23a Mos. 13:16–19;

DiP 59:9–12.

24a Dz. 20:33–35;

Mos. 27:3–5;

Alma 1:26.

25a ppś Oddawać cześć.

26a ppś Łaska.

b ppś Wiedza.

27a Dz. 2:44–45;

IV Nefi 1:3.

29a ppś Chodzić,

kroczyć z Bogiem.

b ppś Pomoc

wzajemna.

docześnie, jak i duchowo, zależnie od jego potrzeb i pragnień.

30. I teraz stało się, że wszystko to nastąpiło w Mormonie, zaiste, blisko “wód Mormon, w lesie blisko wód Mormon; zaiste, i jakże piękne jest miejsce Mormon, wody Mormon i las Mormon w oczach tych, którzy tam dostąpili wiedzy o Swym Odkupicielu; zaiste, i jakże błogosławieni są oni, gdyż zaśpiewają, wielbiąc Go na wieki.

31. I działo się to na “kresach ziemi, aby nie dowiedział się o tym król.

32. Jednak stało się, że król zauważywszy poruszenie pośród ludzi, posłał swe sługi, aby ich szpiegowali. Dlatego w dniu, kiedy gromadzili się, aby usłyszeć słowo Pana, doniesiono o nich królowi.

33. I teraz król powiedział, że Alma podburza ludzi do powstania w buncie przeciwko niemu; wysłał więc swą armię, aby ich zniszczyć.

34. I stało się, że Alma i lud Pana zostali “ostrzeżeni o nadejściu armii króla, zabrali więc swe namioty i rodziny i uszli na pustkowio.

35. A było ich około czterystu pięćdziesięciu dusz.

ROZDZIAŁ 19

Gedeon chce zabić króla Noego. Lamanici napadają na ziemię. Król

Noe ponosi śmierć w ogniu. Limhi panuje jako lenny monarcha. W okresie lat 145–121 p.n.e.

I STAŁO SIĘ, że armia króla powróciła, na próżno poszukując ludu Pana.

2. I teraz oto siły króla były niewielkie, będąc zmniejszone, i nastąpił rozłam pośród reszty ludu.

3. I mniejsza część zaczęła grozić królowi, aż zaczęły się między nimi wielkie spory.

4. I był pośród nich człowiek o imieniu Gedeon, który będąc silnym mężczyzną, a także wrogiem króla, wyciągnąwszy więc swój miecz, poprzysiągł w gniewie, że zabije króla.

5. I stało się, że walczył z królem; a gdy król zobaczył, że Gedeon był bliski pokonania go, uciekł i biegł, i dostał się na “wieżę, która była w pobliżu świątyni.

6. I Gedeon ścigał go, i już miał wejść na szczyt wieży, aby zabić króla, gdy król, rzuciwszy okiem w kierunku ziemi szemlońskiej, zobaczył, że armia Lamanitów była już w granicach jego ziemi.

7. I teraz król wykrzyknął w męce swojej duszy: Gedeonie, oszczędź mnie, albowiem Lamanici napadają na nas i zniszczą nas; zaiste, zniszczą mój lud.

8. Jednak król nie troszczył się tak bardzo o swój lud, jak o własne życie; jednakże Gedeon oszczędził jego życie.

30a Mos. 26:15.

31a Mos. 18:4.

34a Mos. 23:1.

19 5a Mos. 11:12.

9. I król nakazał swemu ludowi, aby uciekał przed Lamanitami, a sam poszedł przed nimi, i uciekali na pustkowie razem ze swymi kobietami i dziećmi.

10. I stało się, że Lamanici ich ścigali, dogonili ich i zaczęli ich zabijać.

11. Teraz stało się, że król nakazał, aby wszyscy mężczyźni pozostawili swe żony i dzieci i uciekali przed Lamanitami.

12. I było wielu, którzy nie chcieli ich opuścić, którzy woleli pozostać i zginąć z nimi. A reszta zostawiła swe żony i dzieci i uciekła.

13. I stało się, że ci, którzy pozostali ze swymi żonami i dziećmi, nakłonili swe piękne córki, aby poszły i błagały Lamanitów, by ich nie zabijali.

14. I stało się, że Lamanici zlitowali się nad nimi, bowiem byli urzeczeni pięknem ich kobiet.

15. Przeto Lamanici darowali im życie i wzięli ich do niewoli, i przywiedli ich z powrotem do ziemi nefickiej, pozwalając im zająć ziemię pod warunkiem, że wydadzą w ręce Lamanitów króla Noego i oddadzą swą własność, nawet połowę wszystkiego, co posiadali, połowę swego złota i swego srebra, i wszystkich swych drogocennych przedmiotów, i tak będą płacili daninę królowi Lamanitów z roku na rok.

16. I teraz jeden z synów króla Noego był pośród tych, którzy

zostali wzięci do niewoli, a nazywał się ^aLimhi.

17. I Limhi nie chciał, aby jego ojciec został zgładzony, jakkolwiek Limhi wiedział o niegodziwości swego ojca, sam będąc sprawiedliwym człowiekiem.

18. I stało się, że Gedeon posłał po kryjomu mężczyzn na pustkowie, aby szukali króla i tych, którzy z nim byli. I stało się, że natknęli się na pustkowiu na resztę ludzi, wszystkich z wyjątkiem króla i jego kapłanów.

19. Teraz ci mężczyźni złożyli w sercu przysięgę, że powrócą do ziemi nefickiej, i jeśli ich żony i dzieci oraz ci, którzy byli z nimi, zostali zabici, będą szukać odwetu, i też z nimi zginą.

20. I król nakazał im, aby nie wracali; a oni rozgniewali się na niego, i sprawili, że cierpiał, aż do ^aśmierci w ogniu.

21. I mieli właśnie pojmać kapłanów i zadać im śmierć, ale ci uciekli przed nimi.

22. I stało się, że gdy zamierzali powrócić do ziemi nefickiej, natknęli się na ludzi Gedeona. I ludzie Gedeona opowiedzieli im o wszystkim, co się stało z ich żonami i dziećmi; oraz to, że Lamanici zezwolili im na zajęcie ziemi w zamian za zapłacenie Lamanitom daniny w wysokości połowy wszystkiego, co posiadali.

23. I mężczyźni opowiedzieli ludziom Gedeona, że zabili króla, a jego kapłani uciekli w głąb pustkowie.

24. I stało się, że gdy zakończyli ceremonię, powrócili do ziemi nefickiej, ciesząc się, że ich żony i dzieci nie zostały zabite; i opowiedzieli Gedeonowi, jak postąpili z królem.

25. I stało się, że król Lamanitów złożył im „przysięgę, że jego lud nie będzie ich zabijał.

26. I Limhi, będąc synem króla i mając nadane mu „przez lud królestwo, złożył przysięgę królowi Lamanitów, że jego lud będzie płacił daninę, aż połowę wszystkiego, co posiada.

27. I stało się, że Limhi zaczął umacniać królestwo i ustanowił pokój pośród swego ludu.

28. I król Lamanitów rozstawił straż wokół ziemi, aby zatrzymać lud Limhiego na tej ziemi, by nie uszedł na pustkowie; i utrzymywał swą straż z daniny, którą otrzymywał od Nefitów.

29. I teraz król Limhi miał w swym królestwie nieprzerwany pokój przez okres dwóch lat, gdy Lamanici nie nękali ich ani nie starali się ich zniszczyć.

ROZDZIAŁ 20

Kapłani króla Noego porywają córki Lamanitów. Lamanici szukają odwetu na Limhim i jego ludzie. Zastępy Lamanitów zostały odparte, a ich gniew zostaje uśmierzony. W okresie lat 145–123 p.n.e.

I BYŁO W Szemlon miejsce, gdzie córki Lamanitów gromadziły się,

aby razem śpiewać, tańczyć i bawić się.

2. I stało się, że pewnego dnia mała ich grupka zgromadziła się, aby śpiewać i tańczyć.

3. I teraz, kapłani króla Noego, wstydząc się wrócić do miasta Nefi, a także obawiając się, że ludzie ich zabiją, nie odważyli się powrócić do swych żon i dzieci.

4. I pozostając długo na pustkowie, odkryli córki Lamanitów, rozłożyli się wokół i obserwowali je.

5. I gdy było ich niewiele zgromadzonych do tańca, wyszli z ukrycia, pochycili je i uprowadzili na pustkowie; zaiste, uprowadzili na pustkowie dwadzieścia cztery córki Lamanitów.

6. I stało się, że gdy Lamanici spostrzegli, że ich córek nie ma, zapałali gniewem przeciwko ludziom Limhiego, gdyż uważali, że stało się to za ich przyczyną.

7. Wysłali więc przeciw nim swe armie; zaiste, sam król uszedł na czele swego ludu; i szli do ziemi nefickiej, aby zniszczyć lud Limhiego.

8. I teraz, Limhi zobaczył ich z wieży, zaiste, pełnię ich przygotowań do wojny; dlatego zgromadził swój lud i czekał na nich na polach i w lasach.

9. I stało się, że gdy Lamanici podeszli, ludzie Limhiego zaczęli na nich napadać z ukrycia i zabijać ich.

10. I stało się, że bitwa była

niezwykle ciężka, bowiem walczyli jak lwy o swą zdobycz.

11. I stało się, że lud Limhiego zaczął wypierać Lamanitów, mimo że jego liczba była mniejsza niż połowa armii Lamanitów. Jednak „walczyli oni o swe życie, o swoje żony i dzieci; dlatego wyteżali wszystkie siły i walczyli niczym smoki.

12. I stało się, że pośród zabitych znaleźli króla Lamanitów; nie był jednak martwy, lecz ranny i pozostawiony na ziemi, bo tak szybki był odwrót jego ludu.

13. I zabrali go, opatrzyli mu rany i przyprowadzili do króla Limhiego, i powiedzieli: Oto król Lamanitów, będąc zraniony, znalazł się pomiędzy ich zabitymi i został przez swoich opuszczony; i oto, przywieśliśmy go do ciebie; a teraz pozwól nam go zabić.

14. Limhi powiedział im jednak: Nie zabijacie go, lecz przyprowadźcie go tu, abym mógł go zobaczyć. I przyprowadzili go. I Limhi zapytał: Z jakiej przyczyny zacząłeś wojnę z moim ludem? Oto mój lud nie złamał „przysięgi, którą ci złożyłem; dlatego więc złamałeś przysięgę złożoną mojemu ludowi?

15. I król odpowiedział: Złamałem przysięgę, ponieważ twoi ludzie uprowadzili córki mego ludu; przeto w swoim gniewie rozkazałem moim ludziom, aby

przyszli walczyć przeciw twojemu ludowi.

16. A Limhi nic o tym nie słyszał; przeto powiedział: Zarządę poszukiwania pośród mego ludu, a ktokolwiek to uczynił, zginie. Zarządził więc, aby dokonano poszukiwań pośród jego ludu.

17. I teraz, gdy „Gedeon usłyszał to, a był królewskim dowódcą, poszedł i powiedział królowi: Proszę cię, abys tego zaniechał i nie czynił poszukiwań pośród tego ludu ani nie oskarżał ich o to.

18. Czyż nie pamiętasz kapłanów twego ojca, których ten lud chciał zniszczyć? I czyż nie pozostają oni na pustkowiu? I czyż to nie oni porwali córki Lamanitów?

19. I teraz, powiedz o tym królowi, by powtórzył to swemu ludowi i uśmierzył ich gniew; albowiem już się przygotowują do napaści na nas; i miej też na uwadze, że jest nas niewiele.

20. I oto, nadchodzą w licznych zastępach; i jeśli król nie uśmierzy ich gniewu wobec nas, z pewnością zginiemy.

21. Czyż bowiem nie „wypełniają się słowa Abinadiego, które prorokował przeciwko nam — i dzieje się tak, ponieważ nie zważaliśmy na słowa Pana i nie odstąpiliśmy od naszych niegodziwości?

22. I teraz, uspokójmy króla

i wypełnimy przysięgę, którą mu złożyliśmy; gdyż lepiej nam być w niewoli niż stracić życie; przerwijmy więc ten wielki rozlew krwi.

23. I Limhi powiedział królowi wszystko o swym ojcu i ^akapłanach, którzy uciekli na pustkowie, i przypisał im porwanie córek Lamanitów.

24. I stało się, że król uspokoił się względem ludu Limhiego, i przemówił doń: Wyjdźmy na spotkanie mojego ludu bez broni; i składam ci przysięgę, że mój lud nie będzie zabijać twojego ludu.

25. I stało się, że podążyli za królem i wyszli bez broni na spotkanie Lamanitów. I stało się, że stanęli naprzeciw Lamanitów; i król Lamanitów pokłonił im się i prosił za ludem Limhiego.

26. I gdy Lamanici ujrzeli, że lud Limhiego był bez broni, ^azlitowali się nad nimi i uspokoiли się co do nich, i powrócili ze swym królem w pokoju do swej ziemi.

ROZDZIAŁ 21

Ludzie Limhiego zostają pobici i pokonani przez Lamanitów. Ludzie Limhiego spotykają Ammona i nawracają się. Opowiadają Ammonowi o dwudziestu czterech płytach Jeredytów. W okresie lat 122–121 p.n.e.

I STAŁO się, że Limhi i jego lud powrócili do miasta Nefi,

i ponownie zaczęli żyć w pokoju na swojej ziemi.

2. I stało się, że po wielu dniach Lamanici znowu zapalali gniewem na Nefitów i zaczęli przekraczać granice wokół ziemi.

3. Teraz nie odważyli się ich zabijać ze względu na przysięgę, którą ich król złożył Limhiemu; lecz ^apoliczkowali ich i wykorzystywali władzę nad nimi; zaczęli także nakładać na ich barki ^bbrzemiona; i gonili ich niczym niemego osła.

4. Zaiste, wszystko to działo się, aby słowo Pana mogło się wypełnić.

5. Oto wielka była niedola Nefitów, i w żaden sposób nie mogli się wyzwolić z ich rąk, bo Lamanici otoczyli ich ze wszystkich stron.

6. I stało się, że ludzie zaczęli żalić się królowi na swą niedolę; i pragnęli stanąć do bitwy przeciwko nim. I dotkliwie dręczyli króla, narzekając; dlatego pozwolił, by postąpili, jak chcieli.

7. I znowu się zgromadzili i przywdziali zbroje, i wyruszyli przeciwko Lamanitom, by wypędzić ich ze swej ziemi.

8. I stało się, że Lamanici ich pobili i zmusili do odwrotu, i zabili wielu z nich.

9. I wielka nastąpiła ^arozpacz i lament pośród ludu Limhiego, wdowa opłakiwała swego męża, syn i córka opłakiwali swego ojca, a bracia opłakiwali swych braci.

23a Mos. 19:21, 23.
26a PPS Współczucie.

21 3a Mos. 12:2.
b Mos. 12:5.

9a Mos. 12:4.

10. I wielka była na tej ziemi liczba owdowiałych kobiet, które wielce rozpaczały dzień za dniem, bowiem przejął je wielki strach przed Lamanitami.

11. I stało się, że ich ciągły płacz wzbudził w reszcie ludu Limhiego gniew na Lamanitów, i znowu poszli z nimi walczyć, lecz jeszcze raz zmuszeni zostali do odwrotu, ponosząc wielkie straty.

12. Zaiste, i nawet po raz trzeci poszli, i jak poprzednio zostali pokonani; i ci, którzy nie zostali zabici, powrócili do miasta Nefi.

13. I ukorzyli się, jakby byli prochem ziemi, poddając się jarzmu niewoli, znosząc razy, będąc pędzeni to tu, to tam, i przyjmując brzemiona według woli swych wrogów.

14. I ^aukorzyli się, nawet w głębokiej pokorze, i wołali usilnie do Boga; zaiste, całymi dniami wołali do Swego Boga, aby ich wybawił z tej niedoli.

15. I teraz Pan ^azwlekał z wysłuchaniem ich próśb ze względu na ich niegodziwość; jednak Pan słyszał ich wołania i zmiękczył serca Lamanitów, że zmniejszyli brzemiona; mimo to Pan nie uważał za właściwe wyzwolenie ich z niewoli.

16. I stało się, że stopniowo zaczęło im się lepiej wieść na tej ziemi, i zaczęli mieć lepsze zbiory

ziarna i większe stada, i trzody, że nie cierpieli głodu.

17. Teraz była pośród nich wielka liczba kobiet, i było ich więcej niż mężczyzn; dlatego król Limhi nakazał, aby każdy mężczyzna ^apomagał w utrzymaniu ^bwdów i ich dzieci, aby nie pomarły z głodu; i czynili to ze względu na wielką liczbę tych, którzy polegli.

18. I lud Limhiego, jak tylko było to możliwe, trzymał się razem i zabezpieczał swe ziarno i stada.

19. I sam król nie śmiał wyjść poza mury miasta bez swej straży, bojąc się, że w jakiś sposób wpadnie w ręce Lamanitów.

20. I zarządził, aby jego ludzie obserwowali okolice ziemi i w jakiś sposób pojмали kapłanów, którzy uciekli na pustkowie i porwali ^acórki Lamanitów, sprowadzając na nich wielkie zniszczenie.

21. Bowiem chcieli ich pojmać i ukarać; gdyż napadali oni nocą na ziemię neficką, zabierając ziarno i wiele cennych rzeczy; dlatego też ludzie Limhiego czatowali na nich.

22. I stało się, że nie było więcej walk pomiędzy Lamanitami a ludem Limhiego aż do czasu przybycia ^aAmmona i jego braci do tej ziemi.

23. I król, będąc ze swoją strażą poza bramami miasta, zobaczył Ammona i jego braci;

14a Mos. 29:20.
ppś Pokorny, pokora.
15a Przep. 15:29;

Mos. 11:23–25;
DiP 101:7–9.
17a Mos. 4:16, 26.

b ppś Wdowa.
20a Mos. 20:5.
22a Mos. 7:6–13.

a przypuszczając, że są oni kapłanami Noego, rozkazał, aby ich pojmano i związano, i wtrącono do "więzienia. Jeśli zaś okazaliby się kapłanami Noego, skazałby ich na śmierć.

24. Ale gdy przekonał się, że nie byli kapłanami, lecz jego braćmi, i przywędrowali z ziemi zarahemlskiej, przepęłniła go niezmiernie wielka radość.

25. I przed przybyciem Ammona król Limhi wysłał "małą liczbę mężczyzn, aby ^bszukali ziemi zarahemlskiej; lecz nie mogli jej znaleźć, i zagubili się na pustkowiu.

26. Niemniej jednak znaleźli ziemię niegdyś zamieszkaną; zaiste, znaleźli ziemię pokrytą wyschłymi "kośćmi; zaiste, ziemię dawniej zamieszkaną przez lud, który uległ zagładzie; i przypuszczając, że była to ziemia zarahemlska, powrócili do ziemi nefickiej, a dotarli do jej kresów na kilka dni przed przybyciem Ammona.

27. I przynieśli ze sobą kroniki, zaiste, kroniki ludu, którego kości znaleźli; i były one wyrze na płytach z metalu.

28. I teraz Limhi znowu był przepęlniony radością, dowiadując się z ust Ammona, że król Mosjasz miał dany mu od Boga "dar, dzięki któremu mógł tłumaczyć takie grawerunki; zaiste, i Ammon także się radował.

29. Jednakże Ammon i jego bracia byli pełni smutku, że tak wielu spośród ich braci poległo;

30. I również, że król Noe i jego kapłani doprowadzili do tego, że lud popełniał tak wiele grzechów i niegodziwości wobec Boga; i rozpaczali po "śmierci Abinadiego, a także z powodu ^bodejścia Almy, który ustanowił Kościół Boga za pomocą siły i mocy Boga, i wiary w słowa Abinadiego, oraz ludzi, którzy z nim poszli.

31. Zaiste, wszyscy rozpaczali z powodu ich odejścia, bo nie wiedzieli, dokąd uciekli. Teraz chętnie by się do nich przyłączyli, gdyż sami przystąpili do przymierza z Bogiem, aby Mu służyć i przestrzegać Jego przykazań.

32. Albowiem od przybycia Ammona król Limhi także przystąpił do przymierza z Bogiem, jak również wielu spośród jego ludu, by Mu służyć i przestrzegać Jego przykazań.

33. I stało się, że król Limhi i wielu spośród jego ludu chcieli zostać ochrzczeni; lecz nie było na tej ziemi nikogo, kto miałby "upoważnienie od Boga. A Ammon odmówił uczynienia tego, uważając się za niegodnego sługę.

34. Dlatego nie ustanowili jeszcze u siebie Kościoła, czekając na Ducha Pana. Teraz pragnęli stać się jak sam Alma i jego

23a Hel. 5:21.

25a Mos. 8:7.

b Mos. 7:14.

26a Mos. 8:8.

28a Omni 1:20–22;

Mos. 28:11–16.

30a Mos. 17:12–20.

b Mos. 18:34–35.

33a ppś Upoważnienie.

bracia, którzy uciekli na pustkowie.

35. Pragnęli zostać ochrzczeni na dowód i świadectwo, że całym sercem pragną służyć Bogu; jednak musieli to odłożyć; i relacja z ich chrztu będzie „podana później.

36. I teraz Ammon, jego ludzie, a także król Limhi i jego lud dokładnie przemyśleli, jak mogliby wyratować się z rąk Lamanitów i z niewoli.

ROZDZIAŁ 22

Zaplanowano ucieczkę ludu z niewoli u Lamanitów. Lamanici upijają się. Ludzie uciekają, wracają do Zarahemli i stają się poddanymi króla Mosjasza. W okresie lat 121–120 p.n.e.

I TERAZ stało się, że Ammon i król Limhi zaczęli naradzać się z ludem co do sposobu wyratowania się z niewoli; i zarządzili nawet, że cały lud ma się razem zgromadzić; i tak uczyniono, aby poznać głos ludu w tej sprawie.

2. I stało się, że nie mogli znaleźć innego sposobu wyratowania się z niewoli oprócz tego, żeby wziąć swoje kobiety i dzieci, i swoje stada, i swoje trzody, i swoje namioty i wyruszyć na pustkowie; albowiem Lamanici byli tak liczni, że ludzie Limhięgo nie mogli bić się z nimi, myśląc o wyratowaniu z niewoli przy pomocy miecza.

3. Teraz stało się, że Gedeon

wystąpił, stanął przed królem i powiedział: Teraz, o królu, dotąd wiele razy zważałeś na moje słowa, gdy walczyliśmy z naszymi braćmi, Lamanitami.

4. I teraz, o królu, jeśli nie jestem w twoich oczach bezużytecznym sługą, inaczej mówiąc, jeśli dotąd dawałeś posłuch moim słowom w jakimś stopniu i było to z pożytkiem dla ciebie, to pragnę, abys w tej chwili posłuchał moich słów, a będę twoim sługą i wyratuję ten lud z niewoli.

5. I król pozwolił mu mówić. I Gedeon mu powiedział:

6. Widzicie to przejście w murze na tyłach miasta. Lamanici, to jest straż Lamanitów, są pijani nocą; obwieścmy więc pośród całego ludu, by zgromadzili swe stada i trzody, abyśmy mogli je nocą wyprowadzić na pustkowie.

7. I za twoim rozkazem pójde i złożę ostatnią daninę wina Lamanitom, aby się nim upili, i przejdziemy przez tajemne przejście na lewo od ich obozowiska, gdy będą pijani i zmożeni snem.

8. I tak odejdziemy ze swymi kobietami i swymi dziećmi, ze swymi stadami i swymi trzodami na pustkowie; i okrążymy ziemię szilomską.

9. I stało się, że król zważał na słowa Gedeona.

10. I król Limhi zarządził, aby jego lud zgromadził swe stada; i posłał daninę wina Lamanitom;

i posłał im także więcej wina jako podarunek dla nich; i bez zahamowań pili z tego wina, które król Limhi im posłał.

11. I stało się, że lud króla Limhiego uszedł nocą na pustkowie ze swymi stadami i trzodami, i okrążył na pustkowie ziemi szilomską, i skręcił w kierunku ziemi zarahemlskiej, prowadzony przez Ammona i jego braci.

12. I zabrali ze sobą na pustkowie całe swe złoto i srebro, i cenne rzeczy, które mogli unieść, a także zapasy; i tak wędrowali.

13. I po wielu dniach na pustkowie przybyli do ziemi zarahemlskiej, i przyłączyli się do ludu Mosjasza, i stali się jego poddanyimi.

14. I stało się, że Mosjasz przyjął ich z radością; i przyjął także ich ^akroniki, jak również ^bkroniki znalezione przez lud Limhiego.

15. I teraz stało się, że gdy Lamanici stwierdzili, że lud Limhiego uszedł nocą z ziemi, wysłali za nimi na pustkowie armię, aby ich ścigać.

16. I po dwóch dniach pościgu armia Lamanitów zgubiła ich trop; przeto zabłądziła na pustkowie.

Dzieje Almy i ludu Pana, którzy uciekli w głąb pustkowie przed ludźmi króla Noego.

Obejmują rozdziały 23. i 24.

ROZDZIAŁ 23

Alma odrzuca propozycję uczynienia go królem. Służy jako wyższy kapłan. Pan karci Swój lud, a Lamanici zdobywają ziemię helamską. Amulon, przywódca niegodziwych kapłanów króla Noego, panuje, będąc podwładnym króla Lamanitów. W okresie lat 145–121 p.n.e.

TERAZ Alma, będąc ostrzeżony przez Pana, że armie króla Noego napadną na nich, powiedział o tym swojemu ludowi; przeto zgromadzili oni swe stada i wzięli ze swego ziarna, i uszli na pustkowie przed armiami króla Noego.

2. I Pan dodał im sił, że ludzie króla Noego nie mogli ich doścignąć i zgładzić.

3. Przez osiem dni uciekali w głąb pustkowie.

4. I doszli do bardzo pięknej i wspaniałej ziemi, ziemi czystej wody.

5. I rozbili swe namioty, i zaczęli uprawiać ziemię i budować budynki; zaiste, byli pracowici i trudzili się niezmiernie.

6. I ludzie chcieli, aby Alma został ich królem, albowiem lud jego miłował go.

7. Lecz on powiedział im: Oto nie jest wskazane, abyśmy mieli króla; albowiem tak mówi Pan: „Nie będziecie cenili jednego ciała bardziej od innego i nikt nie będzie się wynosił ponad innych; dlatego mówię wam, że nie jest wskazane, abyście mieli króla.

8. Jeśli jednak byłoby możliwe, że zawsze byście mieli sprawiedliwych mężów za swych królów, dobrze by było dla was, gdybyście mieli króla.

9. Lecz pamiętajcie o „niegodziwości króla Noego i jego kapłanów; i ja sam ^bwpadłem w tę pułapkę, i czyniłem wiele rzeczy, które były występne w oczach Pana, co było przyczyną mej, jakże dotkliwej, pokuty.

10. Jednakże gdy przeszedłem przez wielkie „utrapienie, Pan usłyszał moje wołania i odpowiedział na moje modlitwy, i uczynił mnie narzędziem w Swym ręku, przywołując ^btak wielu z was do wiedzy o Jęgo prawdzie.

11. Mimo to nie chwaleb się tym, bo nie jestem godzien chlubić się sobą.

12. I teraz mówię wam: Byliście uciemienieni przez króla Noego i byliście w niewoli u niego i jego kapłanów, i byliście doprowadzeni przez nich do niegodziwości; byliście więc skrępowani „więzami niegodziwości.

13. I teraz zostaliście wyratowani mocą Boga z tych więzów; zaiste, nawet z rąk króla Noego oraz jego ludu, a także z więzów niegodziwości; przeto pragnę, abyście niezachwianie „trwali w ^bwolności, przez którą zostaliście wyzwoleni, i abyście nie

ufali „nikomu, aby był waszym królem.

14. I nie ufajcie też nikomu, aby był waszym „nauczycielem czy posługującym, jeśli nie będzie mężem Bożym, krocącym Jego drogami i przestrzegającym Jego przykazań.

15. I tak Alma nauczał swój lud, aby każdy „miłował swego bliźniego jak siebie samego, aby nie było pośród nich ^bsporów.

16. I teraz, będąc założycielem ich Kościoła, Alma był ich „wyższym kapłanem.

17. I stało się, że tylko ci byli „upoważnieni do głoszenia i nauczania, którym było to dane od Boga. Alma poświęcił więc wszystkich ich kapłanów i wszystkich ich nauczycieli, i tylko sprawiedliwi mężczyźni byli poświęceni.

18. Czuwali oni więc nad swym ludem i „karmili go tym, co jest związane z prawością.

19. I stało się, że zaczęło im się niezmiernie dobrze wieść na tej ziemi, a nazwali ją ziemią helamską.

20. I stało się, że mnożyli się i wiodło im się niezmiernie dobrze na ziemi helamskiej; i zbudowali miasto, które nazwali miastem Helam.

21. Jednak Pan uważa za właściwe „karcenie Swoich ludzi;

9a Przyp. 16:12;

Mos. 11:1–15.

b Mos. 17:1–4.

10a DiP 58:4.

b Mos. 18:35.

12a II Nefi 28:19–22.

13a Gal. 5:1.

b ppś Wolność (wola).

c Mos. 29:13.

14a Mos. 18:18–22.

15a ppś Miłość.

b III Nefi 11:28–29.

16a Mos. 26:7.

17a ppś Kapłaństwo;

Upoważnienie.

18a I Tym. 4:6.

21a Hel. 12:3; DiP 98:21.

ppś Skarcie, karcenie.

zaiste, On wypróbował ich ^bcierpliwość i wiarę.

22. Niemniej jednak — kto Jemu „zaufa, ten zostanie ^bpodniesiony ostatniego dnia. Zaiste, tak też było z tym ludem.

23. Oto pokażę wam, że zostali przywiezieni do niewoli, i nikt nie mógł ich wyzwolić oprócz Pana, ich Boga, zaiste, samego Boga Abrahama i Izaaka, i Jakuba.

24. I stało się, że On wyratował ich i ukazał im Swą potężną moc, i wielka była ich radość.

25. Oto stało się, że gdy byli w ziemi helamskiej i uprawiali rolę, zaiste, w mieście Helam i okolicach, oto armia Lamanitów przekroczyła granice tej ziemi.

26. Teraz stało się, że bracia Almy uciekli z pola, gromadząc się w mieście Helam; i byli bardzo przestraszeni z powodu pojawienia się Lamanitów.

27. Lecz Alma wystąpił naprzód i stanął między nimi, i wzywał ich, aby się nie bali, ale pamiętali o Panu, Swym Bogu, a On ich wyzwoli.

28. Dlatego uciszeli swe obawy i zaczęli wołać do Pana, aby zmiękczył serca Lamanitów, by oszczędził ich i ich żony, i ich dzieci.

29. I stało się, że Pan zmiękczył serca Lamanitów. I Alma, i jego bracia wystąpili i wydali się w ich ręce; i Lamanici wzięli w posiadanie ziemię helamską.

30. Oto armia Lamanitów, ściągających lud króla Limhiego, błąkała się po pustkowiu przez wiele dni.

31. I oto, Lamanici natknęli się na kapłanów króla Noego w miejscu, które nazwali Amulon; i zajęli ziemię amulońską, i zaczęli uprawiać rolę.

32. I przywódca tych kapłanów nazywał się Amulon.

33. I stało się, że Amulon prosił Lamanitów; i posłał do nich także ich żony, które były „córkami Lamanitów, aby wstawiły się za nimi u swych braci, aby nie zgładzili ich mężów.

34. I Lamanici „zlitowali się nad Amulonem i jego braćmi, i nie zgładzili ich ze względu na ich żony.

35. I Amulon, i jego bracia przyłączyli się do Lamanitów i razem wędrowali przez pustkowia, szukając ziemi nefickiej, gdy natknęli się na ziemię helamską, zajęta przez Almę i jego braci.

36. I stało się, że Lamanici obiecali Almie i jego braciom, że jeśli wskażą im drogę prowadzącą do ziemi nefickiej, darują im życie i wolność.

37. Jednak gdy Alma wskazał im drogę prowadzącą do ziemi nefickiej, Lamanici nie dotrzymani swej obietnicy, lecz rozstawili „straż wokół ziemi helamskiej nad Almą i jego braćmi.

38. I reszta z nich poszła do ziemi nefickiej; a niektórzy

21 *b* ppś Cierpliwość.
22 *a* ppś Zaufanie.

b I Nefi 13:37.
33 *a* Mos. 20:3–5.

34 *a* ppś Współczucie.
37 *a* Mos. 24:8–15.

z nich powrócili do ziemi helamskiej i przyprowadzili też ze sobą żony i dzieci strażników, którzy pozostawali na tamtej ziemi.

39. I król Lamanitów zezwolił Amulonowi, aby był królem i włodarzem nad swoim ludem w ziemi helamskiej; jednakże nie wolno mu było czynić niczego, co byłoby sprzeczne z wolą króla Lamanitów.

ROZDZIAŁ 24

Amulon prześladowuje Almę i jego lud. Zostaną zabici, jeżeli będą się modlić. Pan sprawia, że ich brzemiona zdają się lekkie. Ratuje ich z niewoli i powracają do Zarahemli. W okresie lat 145–120 p.n.e.

I STAŁO SIĘ, że Amulon zdobył przychylność w oczach króla Lamanitów; dlatego król Lamanitów zgodził się, aby Amulon i jego bracia zostali wyznaczeni na nauczycieli jego ludu w ziemi szemlońskiej i w ziemi szilomskiej, i w ziemi amulońskiej.

2. Albowiem Lamanici wzięli w posiadanie wszystkie te ziemie; dlatego król Lamanitów wyznaczył królów nad tymi wszystkimi ziemiami.

3. A królem Lamanitów był Laman, nazwany tak po swym ojcu; był on więc nazywany królem Lamanem. I był królem nad bardzo liczny ludem.

4. I wyznaczył nauczycieli spośród braci Amulona w każdej

ziemi, którą zajmował jego lud; i tak zaczęto nauczać języka Nefiego pośród całego ludu Lamanitów.

5. I byli oni przyjaźnie usposobieni między sobą; jednakże nie znali Boga; ani też bracia Amulona nie nauczali ich niczego o Panu, ich Bogu, ani o prawie Mojżesza; ani nie uczyli ich słów Abinadięgo.

6. Uczyli ich natomiast pisać, aby zapisywali swe dzieje i mogli pisać do siebie nawzajem.

7. I tak Lamanici zaczęli się bogacić i handlować ze sobą, i wzrastać w siłę, i stawali się sprytnym i mądrym ludem w pojęciu świata, zaiste, nawet bardzo sprytnym ludem, lubującym się we wszelkiego rodzaju niegodziwości i w plądrowaniu wszystkich poza swymi braćmi.

8. I teraz stało się, że Amulon zaczął sprawować "władzę nad Almą i jego braćmi i zaczął go prześladować, i spowodował, że jego dzieci prześladowały ich dzieci.

9. Albowiem Amulon znał Almę i wiedział, że był "jednym z kapłanów króla, i wiedział, że był tym, który dał wiarę słowom Abinadięgo i został wypędzony sprzed oblicza króla, i dlatego mścił się na nim; i chociaż podlegał królowi Lamanowi, wykorzystywał swą władzę nad nimi, dodając im ^bobowiązków i ustanawiając nad nimi nadzorców.

10. I stało się, że tak wielkie były ich udręki, że zaczęli wołać usilnie do Boga.

11. I Amulon nakazał im, aby przestali wznosić swoje wołania; i postawił strażników nad nimi, aby ich pilnowali, aby każdy, kogo znajdą wołającego do Boga, został uśmiercony.

12. I Alma, i jego lud nie wznosili głosu do Pana, Swego Boga, lecz “otwierali przed Nim swe serca; a On znał myśli ich serc.

13. I stało się, że w ich udręczkach doszedł do nich głos Pana, mówiący: Podnieście głowy i nabierzcie otuchy, albowiem pamiętam przymierze, które ze mną zawarliście; i sprzymierzę się z moim ludem, i wyratuję go z niewoli.

14. A także uczynię lekkimi brzemiona włożone na wasze ramiona, że nie będziecie ich odczuwać, nawet będąc w niewoli; i uczynię to, abyście mogli odtąd “świadczyć o mnie i abyście z całą pewnością wiedzieli, że Ja, Pan Bóg, nawiedzam mój lud w jego ^bniedoli.

15. I teraz stało się, że brzemiona włożone na Almę i jego braci stały się lekkie; zaiste, Pan “wzmocnił ich, że mogli znośić swe ^bbrzemiona z łatwością, i we wszystkim poddawali się oni całkowicie woli Pana z radością i “cierpliwością.

16. I stało się, że tak wielka była ich wiara i cierpliwość, że ponownie doszedł ich głos Pana, mówiący: Nabierzcie otuchy, bowiem nazajutrz wyratuję was z niewoli.

17. I powiedział On do Almy: Pójdiesz przed tym ludem, a Ja pójdę z tobą, i wyratuję ten lud z “niewoli.

18. Teraz stało się, że Alma i jego lud zgromadzili w nocy swe stada, a także nieco ze swego ziarna; zaiste, przez całą noc gromadzili swe stada.

19. I rano Pan spowodował, że “głęboki sen opanował Lamanitów, zaiste, i wszyscy ich nadzorczy zasnęli mocno.

20. I Alma, i jego lud uszli na pustkowie; i po całym dniu wędrówki rozbili swoje namioty w dolinie, którą nazwali Alma, bowiem Alma prowadził ich przez pustkowie.

21. Zaiste, i w dolinie Alma wyrzili “podziękowania Bogu za to, że był im miłosierny, czyniąc lekkimi ich brzemiona i ratując ich z niewoli; albowiem byli w niewoli i nikt nie mógł ich wyratować z wyjątkiem Pana, ich Boga.

22. I dziękowali Bogu wszyscy mężczyźni i wszystkie kobiety, i wszystkie dzieci, które mogły mówić — wszyscy podnieśli głos, chwając Swego Boga.

23. I Pan powiedział do Almy:

12a ppś Modlitwa.

14a ppś Świadek, świadectwo.

b ppś Przeciwności.

15a Mat. 11:28–30.

b Alma 31:38; 33:23.

c DiP 54:10.

ppś Cierpliwość.

17a ppś Niewola.

19a I Sam. 26:12.

21a ppś Wdzięczny, podziękowania, dziękczynienie.

Pośpiesz się i odejdz z tej ziemi, ty i twój lud, bo Lamanici już się przebudzili i ścigają cię; odejdz więc z tej ziemi, a Ja zatrzymam Lamanitów w tej dolinie, że nie będą dalej ścigać tego ludu.

24. I stało się, że opuścili dolinę i podjęli wędrówkę na pustkowie.

25. I gdy spędzili dwanaście dni na pustkowie, przybyli do ziemi zarahemlskiej; i król Mosjasz ich także przyjął z radością.

ROZDZIAŁ 25

Potomkowie Muleka w Zarahemli stają się Nefitami. Dowiadują się o ludzie Almy i Zenifa. Alma chrzci Limhiego i cały jego lud. Mosjasz upoważnia Almę do zorganizowania Kościoła Boga. Około 120 r. p.n.e.

I TERAZ, król Mosjasz nakazał, żeby zgromadził się cały lud.

2. Teraz nie było aż tylu dzieci Nefiego, czyli tych, którzy są potomkami Nefiego, jak liczni byli „ludzie Zarahemli, którzy byli potomkami ^bMuleka, i ci, którzy uszli z nim na pustkowie.

3. I nie było tylu ludzi Nefiego ani ludzi Zarahemli, ilu było Lamanitów; zaiste, nie liczyli nawet połowy.

4. I teraz wszyscy ludzie Nefiego zebrali się razem, a także wszyscy ludzie Zarahemli, i byli zgromadzeni w dwóch grupach.

5. I stało się, że Mosjasz czytał i nakazał czytać kronikę Zenifa swojemu ludowi; zaiste, czytał kronikę ludu Zenifa, od czasu, kiedy opuścili ziemię zarahemlską, do czasu, kiedy ponownie powrócili.

6. I przeczytał on także historię Almy i jego braci, i wszystkich ich udręk, od czasu, kiedy opuścili ziemię zarahemlską, do czasu, kiedy ponownie powrócili.

7. I teraz, gdy Mosjasz skończył czytać kroniki, jego ludzie, którzy przebywali na tej ziemi, byli zadziwieni i zaskoczeni.

8. Bowiem nie wiedzieli, co o tym myśleć; bowiem gdy patrzyli na tych, którzy zostali wyratowani „z niewoli, przepęśniała ich niezmiernie wielka radość.

9. I powtarzam, gdy myśleli o swych braciach zabitych przez Lamanitów, ogarniał ich smutek, a nawet wiele łez smutku ronili.

10. I powtarzam, gdy myśleli o niezwłocznej dobroci Boga i Jego mocy w wyzwoleniu Almy i jego braci z rąk Lamanitów i z niewoli, wznosili swoje głosy i dziękowali Bogu.

11. I powtarzam, gdy myśleli o Lamanitach, swych braciach, żyjących w stanie grzechu i zepsucia, serca ich przepęśniał „ból i troska o dobro ich ^bdusz.

12. I stało się, że ci, którzy byli dziećmi Amulona i jego braci,

25 2a Omni 1:13–19.
b Hel. 6:10.
ppś Mulek.

8a Mos. 22:11–13.
11a Mos. 28:3–4;
Alma 13:27.

b ppś Dusza —
Wartość dusz.

mających teraz za żony córki Lamanitów, którym nie podobało się postępowanie ich ojców, i nie chcieli więcej nosić imienia swych ojców, przyjęli więc imię Nefiego, aby mogli być nazwani dziećmi Nefiego i być zaliczeni do tych, których nazywano Nefitami.

13. I teraz cały lud Zarahemli był “zaliczany do Nefitów, a to dlatego że królestwa nie nadawano nikomu poza potomkami Nefiego.

14. I teraz stało się, że gdy Mosjasz skończył przemawiać i czytać ludowi, chciał, aby Alma także przemówił do ludu.

15. I Alma przemawiał do nich, gdy byli zgromadzeni w dużych grupach, i chodził od jednego zgromadzenia do drugiego, głosząc ludowi pokutę i wiarę w Pana.

16. I wzywał lud Limhiego i swych braci, wszystkich, którzy zostali wyratowani z niewoli, do zachowania w pamięci, że to Pan ich wyratował.

17. I stało się, że gdy Alma nauczał ten lud o wielu sprawach i skończył do nich przemawiać, król Limhi pragnął zostać ochrzczony; i cały jego lud także pragnął zostać ochrzczony.

18. Alma wszedł więc do wody i “ochrzcił ich; zaiste, ochrzcił ich w ten sam sposób, w jaki ochrzcił swych braci w ^bwodach Mormon;

zaiste, i tylu, ilu ochrzcił, należało do Kościoła Boga; i to z powodu ich wiary w słowa Almy.

19. I stało się, że król Mosjasz wyznaczył Almę, aby ustanowił kościoły na całej ziemi zarahemlskiej; i “upoważnił go do ustanawiania kapłanów i nauczycieli w każdym kościele.

20. I uczyniono to, ponieważ było tak wielu ludzi, że wszyscy nie mogli być kierowani przez jednego nauczyciela, ani też, będąc w jednym zgromadzeniu, nie mogli wszyscy słyszeć słowa Boga.

21. Dlatego zbierali się razem w różnych grupach zwanych kościołami; i każdy kościół miał kapłanów i nauczycieli, a każdy kapłan głosił słowo, jak było to mu przekazane z ust Almy.

22. I tak, mimo że było wiele kościołów, wszyscy oni stanowili jeden “Kościół, zaiste, sam Kościół Boga; bo we wszystkich kościołach głoszono tylko pokutę i wiarę w Boga.

23. I teraz na ziemi zarahemlskiej było siedem kościołów. I stało się, że ktokolwiek pragnął wziąć na siebie “imię Chrystusa, to jest Boga, przystępował do jednego z tych kościołów Boga.

24. I byli nazwani “ludem Boga. I Pan przelał na nich Swego Duchą, i byli błogosławieni, i powodziło im się na tej ziemi.

13a Omni 1:19.

18a Mos. 21:35.

b Mos. 18:8–17.

19a ppś Kapłaństwo.

22a Mos. 18:17.

23a ppś Jezus Chrystus —

Wziąć na siebie imię

Jezusa Chrystusa.

24a ppś Przymierze.

ROZDZIAŁ 26

Wielu członków Kościoła jest prowadzonych do grzechu przez niewierzących. Almie obiecano życie wieczne. Ci, którzy odpokutują i zostaną ochrzczeni, otrzymają przebaczenie. Członkowie Kościoła, którzy zgrzeszywszy, odpokutują i wyznają swe grzechy przed Almą i przed Panem, otrzymają przebaczenie, w innym wypadku nie będą więcej zaliczeni do ludu Kościoła. W okresie lat 120–100 p.n.e.

TERAZ stało się, że pośród dorastającego pokolenia było wielu, którzy nie rozumieli słów króla Beniamina, ponieważ byli małymi dziećmi, gdy ten przemawiał do swego ludu; i nie wierzyli w tradycje swych ojców.

2. Nie wierzyli w to, co powiedziano o zmartwychwstaniu zmarłych, ani też nie wierzyli w przyjście Chrystusa.

3. I teraz z powodu swej niewiary nie mogli “zrozumieć słowa Bożego; i znieczulili swe serca.

4. I nie chcieli zostać ochrzczeni; ani nie chcieli przystąpić do Kościoła. I byli odrębnym ludem co do swej wiary, i w takim stanie pozostali, w swoim “cielesnym i grzesznym stanie; albowiem nie chcieli zwracać się do Pana, Swego Boga.

5. I teraz, za panowania Mosjasza nie byli nawet w połowie tak

liczni, jak lud Boga; jednak z powodu “waśni pośród braci stali się bardziej liczni.

6. Albowiem stało się, że swymi schlebającymi słowami zwiedli wielu spośród tych, którzy byli w Kościele, i skłonili ich do popełniania wielu grzechów; dlatego stało się konieczne, aby ci, którzy grzeszyli, a należeli do Kościoła, zostali “napomniani przez Kościół.

7. I stało się, że przyprowadzono ich przed kapłanów, i nauczyciele przywiedli ich przed kapłanów; a kapłani przyprowadzili ich przed Almę, który był “wyższym kapłanem.

8. A król Mosjasz nadał Almie upoważnienie do kierowania Kościołem.

9. I stało się, że Alma nie wiedział nic, co by ich dotyczyło; lecz było przeciwko nim wielu świadków; zaiste, ludzie stali i wielokrotnie świadczyli o ich licznych niegodziwościach.

10. Dotychczas nic takiego nie zdarzyło się w Kościele; dlatego Alma był zaniepokojony w duchu i zarządził, aby zaprowadzono ich przed króla.

11. I powiedział królowi: Oto przyprowadziliśmy do ciebie wielu ludzi oskarżonych przez swych braci; zaiste, przyłapano ich, gdy popełniali różnego rodzaju niegodziwości. I nie chcą odpokutować za swe

26 3a ppś Zrozumienie.
4a ppś Człowiek naturalny.

5a ppś Odstępstwo;
Spór.
6a Alma 5:57–58; 6:3.

ppś Ostrzegać,
ostrzeżenie.
7a Mos. 29:42.

niegodziwości; przywieśliśmy ich więc do ciebie, abyś mógł ich osądzić według ich przestępstw.

12. Jednakże król Mosjasz powiedział Almie: Oto nie będę ich sądził; przeto "wydaję ich w twoje ręce, aby zostali osądzeni.

13. I teraz Alma ponownie był w duchu zaniepokojony; i poszedł, i pytał Pana, co powinien uczynić w tej sprawie, bowiem bał się, że źle postąpi w oczach Boga.

14. I stało się, że gdy otworzył całą swą duszę przed Bogiem, doszedł do niego głos Pana, mówiący:

15. Błogosławiony jesteś, Almo, i błogosławieni ci, którzy zostali ochrzczeni w "wodach Mormon. Jesteś błogosławiony z powodu twej niezmiernej ^bwiary opartej tylko na słowach mego sługi, Abinadięgo.

16. I błogosławieni są oni z powodu ich wielkiej wiary opartej tylko na słowach, które im powiedziałeś.

17. I błogosławiony jesteś, ponieważ ustanowiłeś pośród tego ludu "Kościół, i zostanie on wzmocniony, i będzie moim ludem.

18. Zaiste, błogosławiony jest ten lud, który chce nosić moje

"imię; albowiem zostanie przyzwany moim imieniem, i jest on mój.

19. I ponieważ pytałeś mnie o grzesznika, jesteś błogosławiony.

20. Jesteś moim sługą i zawieram z tobą przymierze, że będziesz miał "życie wieczne; i będziesz mi służył, i pójdziesz w moim imieniu, i zgromadzisz moje owce.

21. I ten, kto będzie służył mego głosu, będzie moją "owcą; i przyjmiesz go do Kościoła, a Ja go również przyjmę.

22. Albowiem to jest mój Kościół; ktokolwiek jest "ochrzczone, zostaje ochrzczone dla pokuty. I kogo przyjmiecie, będzie wierzył w imię moje; i temu chętnie ^bprzebaczę.

23. Albowiem to Ja "biorę na siebie grzechy świata; albowiem to Ja ich ^bstworzyłem; i to Ja przyznaję miejsce po mojej prawicy temu, który wierzy do końca.

24. Oto moim imieniem zostaną oni przyzwani, i jeśli mnie "znają, wystąpią naprzód, i na zawsze będą mieli miejsce po mojej prawicy.

25. I stanie się, że gdy zabrzmie "druga trąba, ci, którzy nigdy mnie nie ^bznali, wystąpią i staną przede mną.

26. Wtedy poznają, że jestem

12a DiP 42:78-93.

15a Mos. 18:30.

b Mos. 17:2.

ppś Wiara.

17a Mos. 25:19-24.

18a Mos. 1:11; 5:8.

ppś Jezus Chrystus —

Wziąć na siebie imię

Jezusa Chrystusa.

20a ppś Wybór;

Wybrany;

Życie wieczne.

21a ppś Dobry Pasterz.

22a II Nefi 9:23.

ppś Chrzeszt, chrzcić.

b ppś Odpuszczenie

grzechów;

Przebaczać.

23a ppś Odkupiciel.

b ppś Stworzyć,

stworzenie.

24a Jan 17:3.

25a DiP 88:99, 109.

b DiP 76:81-86.

Panem, ich Bogiem, że jestem ich Odkupicielem; lecz nie zostaną odkupieni.

27. I wtedy wyznam im, że nigdy ich nie ^aznałem; i ^bodejdą w ^cwieczny ogień przygotowany dla diabła i jego aniołów.

28. Dlatego mówię ci, że nie przyjmiecie do mego Kościoła tego, kto nie chce ^asłuchać mego głosu, albowiem w ostatni dzień Ja go nie przyjmę.

29. Przeto powiadam ci: Idź; a tego, kto zgrzeszy przeciwko mnie, ^aosądzisz ^bwedług grzechów, które popełnił; i jeśli ^cwyzna swe grzechy przed tobą i przede mną, i ^dodpokutuje w szczerości serca, ^eprzebaczysz mu, i Ja mu także przebaczę.

30. Zaiste, ^aile razy moi ludzie będą ^bpokutowali, będę im przebaczał ich wykroczenia przeciwko mnie.

31. I wy także będziecie ^aprzebaczać wykroczenia jeden drugiemu; albowiem, zaprawdę, powiadam ci, że kto nie przebaczy swemu bliźniemu jego wykroczeń, gdy mówi on, że pokutuje, ten sprowadza na siebie potępienie.

32. Mówię teraz do ciebie: Idź; a kto nie odpokutuje za swe grzechy, nie będzie zaliczony

do mego ludu; i tego będziecie odtąd przestrzegać.

33. I stało się, że Alma, usłyszawszy te słowa, zapisał je, aby mógł je zachować i aby mógł sądzić ludzi Kościoła według tych przykazań Boga.

34. I stało się, że Alma poszedł i sądził według słowa Pana tych, których przyłapano na popełnianiu niegodziwości.

35. I ktokolwiek odpokutował za swoje grzechy i ^awyznał je, był zaliczony do ludu Kościoła.

36. A ci, którzy nie wyznali swych grzechów i nie odpokutowali za swe niegodziwości, nie byli zaliczeni do ludu Kościoła, a ich imiona zostały ^awymazane.

37. I stało się, że Alma uregulował wszystkie sprawy Kościoła; i znowu zaczęli mieć pokój, i zaczęło im się niezmiernie dobrze wieść w sprawach Kościoła. Postępowali rozważnie przed Bogiem, przyjmowali wielu i ochrztili wielu.

38. I teraz wszystko to Alma i jego współludzy kierujący Kościołem czynili, z całą pilnością wypełniając swe powinności, we wszystkim nauczając słowa Bożego, znosząc wszelkiego rodzaju udręki i będąc przesładowani przez wszystkich tych,

27a Mat. 7:21–23.

b Łuk. 13:27.

c DiP 76:43–44.

28a II Nefi 9:31;

DiP 1:14.

29a ppś Sędzie, Sąd.

b ppś Zdać sprawę, odpowiedzialny, odpowiedzialność.

c III Nefi 1:25.

ppś Wyznać, wyznanie.

d ppś Pokutować, pokuta.

e ppś Przebaczać.

30a Mor. 6:8.

b Ez. 33:11, 15–16; Dz. 3:19–20;

Mos. 29:19–20.

31a III Nefi 13:14–15;

DiP 64:9–10.

35a ppś Wyznać, wyznanie.

36a II Mojż. 32:33;

Alma 1:24.

ppś Ekskomunikacja; Księga żywota.

którzy nie należeli do Kościoła Boga.

39. I napominali swych braci; i sami także zostali „napomniani, każdy przez słowo Boże według własnych grzechów, to jest grzechów, które popełnił, mając przykazanie od Boga, aby ^bmodlili się bezustannie i składali ^cpodziękowania za wszystko.

ROZDZIAŁ 27

Król Mosjasz zabrania prześladowań i zaleca równość. Alma młodszy i czterech synów Mosjasza dążą do zniszczenia Kościoła. Ukazuje się anioł i nakazuje im zejść ze złej drogi. Alma traci mowę. Cała ludzkość musi się ponownie narodzić, aby zyskać zbawienie. Alma i synowie Mosjasza głoszą dobrą nowinę. W okresie lat 100–92 p.n.e.

I TERAZ stało się, że prześladowania, które niewierzący zadawali Kościołowi, stały się tak silne, że w Kościele zaczęto szemrać i narzekać swym przywódcom; i skarżono się też Almie. I Alma przedstawił tę sprawę królowi Mosjaszowi. A Mosjasz naradził się ze swoimi kapłanami.

2. I stało się, że król Mosjasz rozesłał obwieszczenie po całej ziemi, że żaden niewierzący nie ma prawa „prześadować kogokolwiek z tych, którzy należeli do Kościoła Boga.

3. I wszystkim kościołom wydano ścisły nakaz, że nie powinno być żadnych prześladowań wśród nich, aby panowała „równość pośród wszystkich ludzi;

4. Aby nie pozwalali, by pycha czy wyniosłość niszczyła im ^aspokój; a każdy miał ^bcenić swego bliźniego jak siebie samego i pracować własnymi rękoma na utrzymanie.

5. Zaiste, i wszyscy ich kapłani, i nauczyciele mieli utrzymywać się z ^apracy własnych rąk, w każdej sytuacji z wyjątkiem choroby czy wielkiej potrzeby; i tak postępując, byli obdarzani ^błaską Boga w wielkiej mierze.

6. I znowu zapanował pokój na tej ziemi; i ludzie byli coraz liczniejsi, i zaczęli rozchodzić się po ziemi, zaiste, na północ, na południe, na wschód i na zachód, budując wielkie miasta i wioski we wszystkich częściach ziemi.

7. I Pan był z nimi, i dobrze im się wiodło, i stali się liczny i zasobnym ludem.

8. A synowie Mosjasza zaliczali się do niewierzących; zaliczał się do nich również jeden z ^asynów Almy, nazwany po ojcu Alma; jednakże stał się on bardzo niegodziwym człowiekiem i ^bbałwochwalcą. I był człowiekiem wielosłownym, a przemawiając do ludu, używał wielu

39a ppś Ostrzegać, ostrzeżenie.
b II Nefi 32:8–9.
c ppś Wdzięczny, podziękowania,

dziękczynienie.
27 2a ppś Prześladować, prześladowanie.
3a Mos. 23:7; 29:32.
4a ppś Pokój.

b ppś Cenić.
5a Mos. 18:24, 26.
b ppś Łaska.
8a ppś Alma, syn Almy.
b ppś Bałwochwalstwo.

pochlebstw; dlatego zwiódł wielu ludzi, aby czynili niegodziwość jak i on.

9. I stał się wielką przeszkodą dla powodzenia Kościoła Boga, "odwodząc serca ludzi, przyczyniając się do wielu waśni i umożliwiając wrogowi Boga panowanie nad ludźmi.

10. I teraz stało się, że gdy tak chodził, dążąc do zniszczenia Kościoła Boga, bowiem razem z synami Mosjasza potajemnie starał się zniszczyć Kościół i sprowadzić na złą drogę lud Pana, postępował wbrew przykazaniom Boga, a nawet samego króla —

11. I jak wam powiedziałem, gdy tak chodzili, "buntując przeciwko Bogu, oto ^bukazał im się "anioł Pana, który zstąpił niczym w obłoku i przemówił niczym głosem grzmotu, tak że zadrżała ziemia, na której stali.

12. I tak wielkie było ich zdumienie, że przypadli do ziemi, i nie rozumieli słów, które im mówił.

13. Jednak zawołał on ponownie: Almo, powstań i wystąp naprzód, albowiem dlaczego prześladujesz Kościół Boga? Bowiem Pan powiedział: "To jest mój Kościół i umocnię go, a nie obali go nic poza wykroczeniem mego ludu.

14. I anioł ponownie powiedział: Oto Pan wysłuchał "modlitwy

Swego ludu, a także modlitwy Almy, Swego sługi, który jest twoim ojcem; albowiem modlił się on z wielką wiarą za ciebie, abyś mógł być przywieziony do wiedzy o prawdzie; oto przyszedłem, aby przekonać cię o mocy i upoważnieniu Boga, i aby odpowiesziano na ^bmodlitwy Jego sług według ich wiary.

15. I teraz oto, czyż możesz kwestionować moc Boga? Oto czyż mój głos nie trzęsie ziemią? I czyż nie widzisz mnie stojącego przed tobą? I jestem posłany przez Boga.

16. I teraz mówię ci: Idź i pamiętaj o niewoli twych ojców w ziemi helamskiej i w ziemi nefickiej; i pamiętaj, jak wielkich rzeczy On dla nich dokonał; albowiem byli w niewoli, a On ich "wyratował. I teraz mówię ci, Almo, idź swoją drogą i przestań dążyć do zniszczenia Kościoła, aby stało się zadość ich modlitwom, nawet jeśli ty sam chcesz zostać odrzucony.

17. I teraz stało się, że były to ostatnie słowa, które anioł powiedział Almie, i odszedł.

18. I teraz, Alma oraz ci, którzy z nim byli, ponownie przypadli do ziemi, bo wielkie było ich zdumienie; albowiem na własne oczy widzieli anioła Pana i jego głos był niczym grzmot, od którego drżała ziemia; i wiedzieli, że nic poza mocą Boga nie mogło tak

9a II Sam. 15:1–6.

11a PPŚ Bunt.

b Dz. 9:1–9; Alma 8:15.

c PPŚ Aniołowie.

13a PPŚ Jezus Chrystus —
Głowa Kościoła.

14a Alma 10:22.

b Morm. 9:36–37.

16a Mos. 23:1–4.

poruszyć ziemią i spowodować, że zadrżała, jak gdyby miała się rozpaść na kawałki.

19. I teraz zdumienie Almy było tak wielkie, że oniemiał, tak że nie mógł otworzyć swych ust; zaiste, i stał się słaby, że nie mógł nawet poruszyć rękoma; dlatego ci, którzy z nim byli, zabrali go bezwładnego i przynieśli go, i położyli przed jego ojcem.

20. I powtórzyli jego ojcu wszystko, co im się przydarzyło; a jego ojciec się ucieszył, bo wiedział, że to była moc Boga.

21. I sprawił, że rzesza zgromadziła się razem, aby mogła być świadkiem tego, co Pan uczynił dla jego syna, a także dla tych, którzy z nim byli.

22. I sprawił, że kapłani zgromadzili się; i zaczęli pościć i modlić się do Pana, Swego Boga, aby otworzył usta Almy, aby mógł mówić, a także aby jego kończyny odzyskały siłę — i aby otworzyły się oczy ludu, i sam mógł dostrzec i poznać dobroć i chwałę Boga.

23. I stało się, że gdy pościli i modlili się przez okres dwóch dni i dwóch nocy, kończyny Almy odzyskały siłę, i powstał, i zaczął do nich przemawiać, prosząc ich, aby nabrali otuchy:

24. Albowiem — powiedział — odpokutowałem za swe grzechy i zostałem “odkupiony przez Pana, i narodziłem się z Ducha.

25. I Pan powiedział mi: Nie dziw się, że cała ludzkość, zaiste, mężczyźni i kobiety wszystkich narodów, plemion, języków i ludów, muszą się “ponownie narodzić; zaiste, narodzić się z Boga, przechodząc ^bprzemianę z ‘cielesnego i upadłego stanu w stan prawości, dostępując odkupienia Boga i stając się Jego synami i córkami.

26. I tak stają się nowymi stworzeniami; i jeśli tego nie uczynią, w “żaden sposób nie mogą odziedziczyć królestwa Bożego.

27. Mówię wam, że jeśli tego nie uczynią, muszą zostać odrzuceni; i wiem to, ponieważ ja sam mało co nie zostałem odrzucony.

28. Jednakże kiedy przebrnąłem przez tak wiele utrapień, że byłem bliski śmierci, odpokutowałem, a Pan w Swym miłosierdziu uznał za stosowne wyrwanie mnie z “wiecznych płomieni, i jestem narodził z Boga.

29. Moja dusza została wykupiona z goryczy żółci i z więzów niegodziwości. Byłem w najciemniejszej otchłani, lecz teraz widzę zdumiewającą światłość Boga. Moja dusza “cierpiała wieczną mękę; jednak zostałem wyrwany i moja dusza nie cierpi więcej.

30. Odrzuciłem mego Odkupiciela i zaprzeczałem temu, co powiedzieli nasi ojcowie; lecz teraz wiem, że mogli oni przewidzieć,

24a II Nefi 2:6–7.
PPŚ Odkupić,
odkupiony,
odkupienie.
25a Rzym. 6:3–11;

Mos. 5:7; Alma 5:14;
Mojż. 6:59.
PPŚ Narodzony
ponownie,
narodził z Boga.

^b Mos. 3:19; 16:3.
^c PPŚ Cieleśny.
26a Jan 3:5.
28a II Nefi 9:16.
29a Mos. 2:38.

że On przyjdzie i że On pamięta każdą żywą istotę Swego stworzenia, i że objawi się wszystkim.

31. Zaiste, "każde kolano się zegnije i każdy język wyzna przed Nim. Zaiste, w ostateczny dzień, gdy wszyscy ludzie staną przed Jego ^bśędem, wyznają, że jest On Bogiem; wtedy ci, którzy żyją na świecie ^cbez Boga, wyznają, że wydany na nich wyrok wiecznej kary jest sprawiedliwy; i będą drżeć, i trząść się, i cofać pod spojrzaniem Jego ^awszechwidzącego oka.

32. I teraz stało się, że Alma i ci, którzy z nim byli, gdy ukazał im się anioł, zaczęli odtąd nauczać lud, wędrując po całej ziemi i rozgłaszając wszystkim ludziom o tym, co usłyszeli i zobaczyli, i głosząc słowo Boże, doświadczając wielkich utrapień i będąc wielce prześladowani i bici przez wielu niewierzących.

33. Lecz mimo tego wszystkiego byli wielką pociechą dla Kościoła, potwierdzając swą wiarę i wzywając ich z cierpliwością i wielkim trudem, aby przestrzegali przykazań Boga.

34. I czterech spośród nich było ^asynami Mosjasza; i nazywali się: Ammon i Aaron, i Omner, i Himni; są to imiona synów Mosjasza.

35. I wędrowali po całej ziemi zarahemlskiej i pośród wszyst-

kich ludzi pod panowaniem króla Mosjasza, usilnie starając się naprawić wszelkie krzywdy, które wyrządzili Kościołowi, przyznając się do wszystkich swych grzechów i rozgłaszając o wszystkim, co widzieli, i wyjaśniając prorocтва oraz pisma święte wszystkim, którzy chcieli ich słuchać.

36. I tak stali się narzędziami w rękach Boga, doprowadzając wielu do wiedzy o prawdzie, zaiste, do wiedzy o ich Odkupicielu.

37. I jakże są oni błogosławieni! Albowiem ^aogłaszali pokój; ogłaszali ^bdobre nowiny i oznajmiali ludziom, że Pan króluje.

ROZDZIAŁ 28

Synowie Mosjasza idą głosić Lamanitom. Z pomocą dwóch kamieni przeznaczonych dla widzących Mosjasz tłumaczy płyty Jeredytów. Około 92 r. p.n.e.

TERAZ stało się, że gdy ^asynowie Mosjasza uczynili to wszystko, zabrali ze sobą małą grupę i powrócili do swego ojca, króla, prosząc go, aby pozwolił im pójść z tymi, których wybrali, do ziemi ^bnefickiej, i głosić to, co słyszeli, aby mogli dzielić się słowem Bożym ze swymi braćmi, Lamanitami —

2. A być może doprowadzą ich do wiedzy o Panu, ich Bogu,

31 *a* Fil. 2:9–11;
Mos. 16:1–2;
DiP 88:104.

b ppś Jezus Chrystus —
Sędzia.

c Alma 41:11.

d ppś Bóg, Boska Trójca.

34 *a* ppś Ammon, syn
Mosjasza.

37 *a* Iz. 52:7; Mos. 15:14–17.

ppś Głosić.

b ppś Ewangelia.

28 *1 a* Mos. 27:34.

b Omni 1:12–13;
Mos. 9:1.

i przekonają o niegodziwym postępowaniu ich ojców; i być może wyleczą ich z "nienawiści do Nefitów, aby oni także mogli dostąpić radości w Panu, Swym Bogu, i stać się ich przyjaciółmi, aby nie było więcej sporów na całej ziemi, którą dał im Pan, ich Bóg.

3. Teraz pragnęli, aby zbawienie było ogłoszone każdej istocie; bowiem nie mogli "znieść tego, że jakakolwiek ^bdusza ludzka miałaby zginąć; zaiste, nawet drżeli i trzęśli się na samą myśl, że jakakolwiek dusza miałaby znosić "nieskończoną mękę.

4. I taki wpływ miał na nich Duch Pana, bo przedtem byli najbardziej "nikczemnymi z grzeszników. I Pan w Swym nieskończonym ^bmiłosierdziu uznał za stosowne oszczędzenie ich; jednakże doznawali męki duszy z powodu swej niegodziwości, cierpiąc wiele i lękając się, że na zawsze zostaną odrzuceni.

5. I stało się, że przez wiele dni prosili swego ojca, aby pozwolił im pójść do ziemi nefickiej.

6. I król Mosjasz poszedł i zapytał Pana, czy powinien pozwolić swym synom pójść do Lamanitów, by głosili im słowo.

7. I Pan powiedział Mosjaszowi: Pozwól im pójść, albowiem wielu uwierzy w ich słowa i dostąpi

życia wiecznego; a Ja "wyratuję twoich synów z rąk Lamanitów.

8. I stało się, że Mosjasz pozwolił im, aby poszli i czynili to, o co go prosili.

9. I "podjęli wędrówkę na pustkowiu, aby pójść i głosić słowo pośród Lamanitów; a ^brelację z ich poczynąń podam później.

10. I król Mosjasz nie miał nikogo, komu by mógł przekazać królestwo, bo żaden z jego synów nie chciał przejąć królestwa.

11. Wziął więc kroniki wyryte na "płytkach z mosiądzu, a także płyty Nefiego, i wszystko, co chronił i zachowywał zgodnie z przykazaniami Boga, po tym, jak przetłumaczył i sprawił, że sporządzono kroniki wyryte na ^bpłytkach ze złota znalezionych przez lud Limhiego i przekazanych mu ręką Limhiego;

12. I dokonał tego ze względu na wielkie pragnienie swego ludu, bo bardzo chcieli się dowiedzieć o ludziach, którzy zostali zgładzeni.

13. Oto przetłumaczył je za pomocą dwóch "kamieni umocowanych w dwóch oprawach w kształcie łuku.

14. Kamienie te były przygotowane od początku i były przekazywane z pokolenia na pokolenie w celu tłumaczenia języków.

15. I zostały one ochronione

2a Jakub 7:24.
3a Alma 13:27;
III Nefi 17:14;
Mojż. 7:41.
b ppś Dusza —
Wartość dusz.

c Jakub 6:10;
DiP 19:10–12.
4a Mos. 27:10.
b ppś Miłosierny,
miłosierdzie.
7a Alma 19:22–23.

9a Alma 17:6–9.
b Alma 17–26.
11a ppś Mosiężne płyty.
b ppś Złote płyty.
13a ppś Urim i tummim.

i zachowane ręką Pana, aby mógł On objawiać każdemu, kto by zajął tę ziemię, niegodziwości i występki Jego ludu.

16. I ktokolwiek posiada te rzeczy, jest według dawnego zwyczaju nazywany „widzącym”.

17. Teraz, gdy Mosjasz skończył tłumaczenie tych kronik, oto zawierały one dzieje ludu, który został „zglądzony, od czasu ich zagłady wstecz do budowy ^bwielkiej wieży, gdy Pan „pomieszał mowę ludzi i zostali rozproszeni po powierzchni całej ziemi, zaiste, nawet od tego czasu wstecz, do stworzenia Adama.

18. Teraz te dzieje spowodowały, że ludzie Mosjasza ogromnie rozpaczali, zaiste, byli napełnieni smutkiem; jednakże dało im to dużo wiedzy, z czego się radowali.

19. I dzieje te będą podane później; oto konieczne jest, aby wszyscy ludzie poznali to, co jest napisane w tych dziejach.

20. I teraz, jak wam powiedziałem, gdy król Mosjasz to uczynił, wziął płyty z „mosiądzu i wszystko, co przechowywał, i przekazał je Almie, synowi Almy; zaiste, wszystkie kroniki, jak również ^binterpretery przekazał mu i nakazał, aby je chronił i „zachował, a także, aby dzieje ludu były nadal zapisywane i przekazywane z jednego

pokolenia na drugie, tak jak były przekazywane od czasu, gdy Lehi opuścił Jerozolimę.

ROZDZIAŁ 29

Mosjasz proponuje, aby zamiast królów wybierano sędziów. Nieprawi królowie prowadzą swych poddanych do grzechu. Alma młodszy jest wybrany na naczelnego sędziego głosem ludu. Jest on również wyższym kapłanem nad Kościołem. Alma starszy i Mosjasz umierają. W okresie lat 92–91 p.n.e.

UCZYNIWSZY to, Mosjasz rozesłał wici po całej ziemi, pośród wszystkich ludzi, pragnąc dowiedzieć się, kto powinien zostać ich królem.

2. I stało się, że doszedł go głos ludu mówiący: Pragniemy, aby Aaron, twój syn, był naszym królem i włodarzem.

3. Lecz Aaron odszedł do ziemi nefickiej, dlatego król nie mógł przekazać mu królestwa; ani też Aaron nie chciał go przejąć, jak też żaden z „synów Mosjasza nie chciał przejąć królestwa.

4. Dlatego król Mosjasz posłał ponownie wici między lud; zaiste, nawet napisane słowo wysłał między lud. I to są słowa, które były napisane:

5. Oto, mój ludu, a raczej moi bracia, albowiem uważam was za nich, przagnę, abyście rozwa-

16a Mos. 8:13–18.
ppś Widzący.
17a Mos. 8:7–12.
b Eter 1:1–5.

c I Mojż. 11:6–9.
20a Alma 37:3–10.
b ppś Urim i tummim.
c ppś Pisma święte —

Pisma święte mają być zachowane.
29 3a Mos. 27:34.

żyli sprawę, którą jesteście powołani rozważyć — bowiem chcecie mieć “króla.

6. Teraz oświadczam wam, że ten, komu królestwo prawowicie się należy, odmówił i nie chce przejąć królestwa.

7. I jeśli teraz ktokolwiek inny zostanie wyznaczony na jego miejsce, oto obawiam się, że powstałyby pomiędzy wami spory. I kto wie, czy mój syn, któremu się to królestwo prawowicie należy, nie okaże się gniewny i nie odciągnie na swoją stronę części tego ludu, co spowodowałoby wojny i spory między wami, przyczyniając się do wielkiego rozlewu krwi i wypaczenia drogi Pańskiej, zaiste, i sprowadziłoby zagładę na dusze wielu ludzi.

8. Teraz mówię wam, bądźmy mądrzy i weźmy to pod uwagę, bo nie mamy prawa sprowadzać zagłady na mego syna, ani też nie mamy prawa sprowadzać zagłady na tego, kto zostałby wyznaczony na jego miejsce.

9. I gdyby mój syn stał się znowu pyszny i próżny, odwołałby, co powiedział, i domagałby się swego prawa do królestwa, co spowodowałoby, że on sam, a także ten lud popełniłby wiele grzechów.

10. I teraz bądźmy mądrzy i miejmy to na względzie, i zróbmy to, co przyczyni się do pokoju pośród tego ludu.

11. Przeto będę waszym królem

do końca swoich dni; jednakże “wyznamy ^bsędziów, aby sądzili ten lud według naszego prawa; i na nowo uporządkujemy sprawy tego ludu, albowiem wyznaczmy mądrych ludzi na sędziów, aby sądzili ten lud według przykazań Boga.

12. Oto lepiej, aby człowiek był sądzony przez Boga niż człowieka, gdyż sądy Boga są zawsze sprawiedliwe, podczas gdy sądy człowieka nie zawsze są sprawiedliwe.

13. Gdyby więc było to możliwe, abyście mieli za królów “sprawiedliwych mężów, którzy ustanowiliby prawa Boga i sądzili ten lud według Jego przykazań, zaiste, gdybyście mogli mieć za królów mężów, którzy czyniliby tak, jak dla tego ludu czynił mój ojciec, ^bBeniamin — mówię wam, gdyby tak zawsze było, właściwe byłoby, abyście zawsze mieli królów, którzy by nad wami panowali.

14. I także ja sam wszelkimi siłami, które posiadałem, starałem się nauczać was przykazań Boga i zaprowadzić pokój na tej ziemi, abyście nie mieli więcej wojen, sporów, kradzieży, rabunków, morderstw czy jakichkolwiek innych niegodziwości.

15. I ktokolwiek popełniał niegodziwość, był przeze mnie “karyany zależnie od popełnionego przestępstwa zgodnie z prawem danym nam przez naszych ojców.

^a I Sam. 8:9–19.
11a Mos. 29:25–27.

^b II Mojż. 18:13–24.
13a Mos. 23:8, 13–14.

^b Śl. Morm. 1:17–18.
15a Alma 1:32–33.

16. Teraz mówię wam, że ponieważ nie wszyscy ludzie są sprawiedliwi, nie jest wskazane, abyście mieli króla czy królów, którzy by panowali nad wami.

17. Albowiem do jak wielkiej „niegodziwości może doprowadzić jeden ^bniegodziwy król, zaiste, do jak wielkiego zniszczenia!

18. Zaiste, pamiętajcie króla Noego, jego „niegodziwość i jego występki, jak też niegodziwość i występki jego ludu. Oto jak wielkie dotknęło ich zniszczenie; a z powodu swych niegodziwości zostali przywiezieni do ^bniewoli.

19. I gdyby nie było interwencji Wszchemądrego Stworzyciela ze względu na ich szczerą pokutę, pozostawaliby niechybnie w niewoli aż do tej pory.

20. Jednak On ich wyratował, gdyż ^aukorzyli się przed Nim; i ponieważ ^bwołali do Niego usilnie, wyratował ich z niewoli; i tak Pan działa z mocą we wszystkich przypadkach pośród dzieckich ludzkich, wyciągając ramię ^cmiłosierdzia ku tym, którzy pokładają w Nim ^dufność.

21. I oto, teraz mówię wam, że nie możecie obalić niegodziwego króla bez wielu sporów i wielkiego rozlewu krwi.

22. Oto ma on swych ^aprzyjaciół w czynieniu niegodziwości

i utrzymuje przy sobie straż; i obala prawa tych, którzy panowali w prawości przed nim; i depcze swymi stopami przykazania Boga.

23. I ustanawia nowe prawa, i rozsyła je pośród swego ludu, zaiste, prawa ustanowione według jego ^aniegodziwości; i jeśli ktokolwiek nie przestrzega jego praw, zostaje skazany na zagładę. I jeśli ktokolwiek buntuje się przeciwko niemu, to on wysyła swe armie, aby walczyły z nim, i sprowadza na niego zagładę, jeśli tylko jest to w jego mocy; i tak nieprawy król wypacza drogi wszelkiej prawości.

24. I teraz oto mówię wam, że nie jest wskazane, abyście doświadczali takich występków.

25. Wybierzcie więc głosem tego ludu sędziów, abyście byli sądzeni według praw, które są słuszne, danych wam przez naszych ojców, a które dane im były ręką Pana.

26. Teraz rzadko się zdarza, że głos ludu żąda czegoś wbrew temu, co jest właściwe; lecz zwykle mniejszość ludu żąda tego, co nie jest właściwe; dlatego będziecie tego przestrzegać i uczynicie swym prawem — aby rozstrzygać wasze sprawy głosem ludu.

27. I ^ajeśli nadejdzie czas, że głos ludu wybierze niegodziwość,

17a Alma 46:9–10.

b Mos. 23:7–9.

18a Mos. 11:1–15.

b I Sam. 8:10–18;

Mos. 12:1–8;

Eter 6:22–23.

20a Mos. 21:13–15.

b II Mojż. 2:23–25;

Alma 43:49–50.

c Ez. 33:11, 15–16;

Mos. 26:30.

d ppś Zaufanie.

22a I Król. 12:8–14.

23a ppś Niegodziwy,
niegodziwość.

27a Alma 10:19.

wtedy sądy Boga spadną na was; zaiste, wtedy nawiedzi On was wielką zagładą, tak jak wcześniej nawiedził tę ziemię.

28. I teraz, jeśli będziecie mieli sędziów, którzy nie będą sędzić według danego wam prawa, możecie ich poddać pod sąd wyższego sędziego.

29. A jeśli wasi wyżsi sędziowie nie będą rozsądzać w prawości, możecie zażądać, aby kilku waszych niższych sędziów zgromadziło się i osądziło waszych wyższych sędziów, według głosu ludu.

30. I nakazuję wam to czynić w bojaźni przed Panem; i nakazuję wam czynić te rzeczy, i żebyście nie mieli króla; aby jeśli ci ludzie popełnią grzechy i niegodziwość, oni sami za nie odpowiadzieli.

31. Oto mówię wam, że grzechy wielu ludzi nastąpiły wskutek niegodziwości ich królów; dlatego ich niegodziwości spadną na głowy ich królów.

32. I teraz pragnę, aby już nie było takiej "nierówności na tej ziemi, szczególnie pośród mego ludu; ale pragnę, aby ta ziemia była ziemią ^bwolności, aby "każdy miał jednakowe prawa i przywileje, jak długo Pan uzna za właściwe, abyśmy żyli na tej ziemi i dziedziczyli ją, zaiste, nawet tak długo, jak nasza potomność pozostanie na powierzchni tej ziemi.

33. I król Mosjasz napisał do nich o wielu innych rzeczach, ukazując wszelkie próby i kłopoty prawego króla, zaiste, wszystkie boleści duszy nad swym ludem, a także wszystkie żale ludu skierowane do króla; i wyjaśnił im to wszystko.

34. I powiedział, że tak nie powinno być; ale że brzemień to powinno spoczywać na wszystkich ludziach, aby każdy człowiek mógł nieść swoją część.

35. I przedstawił im także wszystkie niedogodności, z którymi zmagaliby się, mając nad sobą nieprawego króla;

36. Zaiste, wszelką jego niegodziwość i występki, i wszystkie wojny i spory, i rozlew krwi, i kradzieże, i rabunki, i rozpustę, i wszelkiego rodzaju niegodziwości, których nie można tutaj wliczyć — mówiąc im, że tego nie powinno być i że jest to wyraźnie sprzeczne z przykazaniami Boga.

37. I teraz stało się, że gdy król Mosjasz rozesłał to do swego ludu, przekonał się on o prawdziwości jego słów.

38. Dlatego zrezygnował ze swych pragnień ustanowienia króla i niezmiernie zapragnął, aby każdy człowiek miał równe szanse na całej ziemi; zaiste, i każdy człowiek wyrażał gotowość odpowiadania za swe własne grzechy.

39. Dlatego stało się, że zgroma-

32a Alma 30:11.

b II Nefi 1:7; 10:11.

ppś Wolność (wola).

c Alma 27:9.

dzili się w grupach na tej ziemi, aby głosować nad tymi, którzy mieli być ich sędziami, którzy by ich sądzili według „prawa, które zostało im dane; i radowali się niezmiernie z ^bwolności, która została im przyznana.

40. I ich miłość do Mosjasza umacniała się coraz bardziej; zaiste, cenili go bardziej niż kogokolwiek innego; bowiem nie postrzegali go jako tyrana myślącego tylko o własnej korzyści; zaiste, o zyskach, które deprawują duszę; albowiem nie żądał od nich bogactw ani nie lubował się w rozlewie krwi; lecz zaprowadził „pokój na ziemi i sprawił, że zostali wyratowani ze wszelkiego rodzaju niewoli; dlatego cenili go, zaiste, ponad wszelką miarę.

41. I stało się, że wyznaczyli „sędziów, aby nad nimi panowali, lub raczej, aby ich sądzili według prawa; i wyznaczyli ich na całej ziemi.

42. I stało się, że Alma został wyznaczony na pierwszego naczelnego sędziego, będąc także

wyższym kapłanem, otrzymawszy ten urząd od swego ojca, który powierzył mu pieczęć nad wszystkimi sprawami Kościoła.

43. I teraz stało się, że Alma „postępował drogami Pana i przestrzegał Jego przykazań, i rozsądzał w prawości; i na ziemi nastał nieprzerwany pokój.

44. I tak zaczęło się panowanie sędziów na całej ziemi zarahemlskiej, pośród wszystkich ludzi, zwanych Nefitami; i Alma był pierwszym i naczelnym sędzią.

45. I teraz stało się, że jego ojciec zmarł, przeżywszy osiemdziesiąt dwa lata, wypełniwszy w swym życiu przykazania Boga.

46. I stało się, że zmarł także Mosjasz w trzydziestym trzecim roku swego panowania, gdy miał „sześćdziesiąt trzy lata; było to razem pięćset dziewięć lat od czasu, gdy Lehi opuścił Jerozolimę.

47. I tak skończyło się panowanie królów nad ludem Nefiego; i tak nastał kres dni Almy, który był założycielem ich Kościoła.

KSIĘGA ALMY

SYNA ALMY

Dzieje Almy, syna Almy, pierwszego naczelnego sędziego nad ludem Nefiego oraz wyższego kapłana w Kościele. Historia panowania

39 *a* Alma 1:14.

b PPŚ Wolność (wola).

40 *a* PPŚ Pokój czyniący.

41 *a* Mos. 29:11.

43 *a* PPŚ Chodzić,

kroczyć z Bogiem.

46 *a* Mos. 6:4.

sędziów, wojen i sporów pośród ludu. A także relacja z wojny Nefitów z Lamanitami napisana przez Almę, pierwszego naczelnego sędziego.

ROZDZIAŁ 1

Nehor naucza fałszywych doktryn, zakłada Kościół, wypacza religię i zabija Gedeona. Nehor zostaje skazany na śmierć za swe przestępstwa. Wypaczanie religii i prześladowania szerzą się pośród ludu. Kapłani utrzymują się z własnej pracy, ludzie opiekują się biednymi i Kościołowi się dobrze powodzi. W okresie lat 91–88 p.n.e.

TERAZ stało się, że w pierwszym roku panowania sędziów nad ludem Nefiego król Mosjasz „poszedł drogą przeznaczenia całej ziemi, stoczywszy dobrą walkę, postępując zacie przed Bogiem, i nie pozostawił po sobie nikogo, aby panował po nim; niemniej jednak ustanowił^b prawa, które zostały przyjęte przez ludzi; przeto byli oni zobowiązani przestrzegać praw ustanowionych przez niego.

2. I stało się, że podczas pierwszego roku panowania Almy na tronie sędziowskim przyprowadzono do niego na sąd „człowieka rosnącego i znanego z wielkiej siły.

3. I chodził on pośród ludu, głosząc to, co „określał jako słowo Boże, świadcząc^b przeciwko

Kościółowi i ogłaszając ludziom, że każdy kapłan i nauczyciel powinien uzyskać „przychylność ludzi; i że „nie powinni oni pracować własnymi rękoma, lecz powinni być utrzymywani przez lud.

4. I świadczył on także ludziom, że cała ludzkość zostanie zbawiona w ostateczny dzień, i że nie musi się bać czy drzeć, ale wszyscy mogą podnieść głowy i radować się; bowiem Pan stworzył wszystkich ludzi, a także odkupił wszystkich ludzi; i ostatecznie wszyscy ludzie będą mieli życie wieczne.

5. I stało się, że tak długo nauczał o tych sprawach, że wielu uwierzyło w jego słowa, nawet tak wielu, że zaczęto go utrzymywać i dawać mu pieniądze.

6. I zaczął się unosić w pyśse swojego serca, i nosił bardzo kosztowne stroje, zaiste, i w końcu zaczął zakładać „Kościół według swych nauk.

7. I stało się, że gdy wędrował, aby nauczać tych, którzy uwierzyli w jego słowo, spotkał człowieka, który należał do Kościoła Boga, zaiste, nawet jednego z jego nauczycieli; i zaczął się z nim ostro sprzeczać, aby

1 ^{1a} Mos. 29:46.
^b Jar. 1:5;
Alma 4:16;
Hel. 4:22.

2^a Alma 1:15.
3^a Ez. 13:3.
^b ppś Antychryst.
^c Łuk. 6:26;

I Nefi 22:23.
^d Mos. 18:24, 26; 27:5.
6^a I Nefi 14:10.

złudzić ludzi Kościoła; jednak człowiek ten oparł mu się i zganiał go "słowami Boga.

8. Człowiek ten nazywał się "Gedeon; a był to ten, który był narzędziem w ręku Boga, wyprowadzając lud Limhiego z niewoli.

9. Teraz, ponieważ Gedeon oparł mu się słowami Boga, rozgniewał się on na Gedeona, wyciągnął miecz i począł zadawać mu razy. Teraz Gedeon, będąc w podeszłym wieku, nie mógł oprzeć się ciosom, dlatego został "zabity mieczem.

10. I człowiek, który go zabił, został pojmany przez lud Kościoła i przyprowadzony przed Almę, aby był "osądzony według przestępstw, które popełnił.

11. I stało się, że stanął przed Almą, broniąc się z wielką czelnością.

12. Lecz Alma powiedział mu: Oto jest to pierwszy przypadek "wypaczenia religii pośród tego ludu. I oto, jesteś winien nie tylko wypaczenia religii, lecz także tego, że starałeś się dokończyć tego mieczem; i gdyby siłą zaczęto wypaczać religię pośród tego ludu, doprowadziłoby to do jego całkowitej zagłady.

13. I przelałeś krew prawego męża, zaiste, męża, który uczynił wiele dobra pośród tego ludu; gdybyśmy więc cię oszczędzili,

jego krew spadłaby na nas, wołając o "pomstę.

14. Dlatego jesteś "skazany na śmierć, według prawa danego nam przez Mosjasza, naszego ostatniego króla, które zostało uznane przez ten lud; przeto lud ten musi przestrzegać tego prawa.

15. I stało się, że zabrali go; a nazywał się "Nehor; i zanieśli go na szczyt wzgórza Manti, a tam nakłonili go, a raczej sam wyznał między niebiosami a ziemią, że to, czego nauczał ten lud, jest sprzeczne ze słowem Boga; i ponosił tam haniebną ^bśmierć.

16. Jednakże nie zatrzymało to procesu rozprzestrzeniania się wypaczenia religii na tej ziemi; albowiem wielu kochało próżne rzeczy świata, i poszło, głosząc fałszywe doktryny; i czynili to z myślą o "bogactwach i zaszczytach.

17. Jednakże w obawie przed prawem nie odważali się otworzyć "kłamać na wypadek, gdyby się okazało, że kłamią, albowiem kłamcy byli karani; dlatego udawali, że nauczają zgodnie ze swymi wierzeniami; i teraz prawo nie miało mocy nad człowiekiem i ^bjego wierzeniami.

18. I nie odważali się "kraść, obawiając się prawa, bowiem karano za kradzież; ani też nie

7a PPŚ Słowo Boga.

8a Mos. 20:17; 22:3.

9a Alma 6:7.

10a Mos. 29:42.

12a II Nefi 26:29.

PPŚ Wypaczenie religii.

13a PPŚ Zemsta.

14a PPŚ Kara śmierci.

15a Alma 1:2.

b V Mojż. 13:2–10.

16a PPŚ Bogactwo,

bogactwa;

Próżny, próżność.

17a PPŚ Kłamstwo;

Uczciwy, uczciwość.

b Alma 30:7–12;

Art. wiary 1:11.

18a PPŚ Kraść, kradzież.

odważali się rabować czy popełniać morderstw, bo kto popełnił ^bmorderstwo, był karany ^cśmiercią.

19. Jednak stało się, że ci, którzy nie należeli do Kościoła Boga, zaczęli prześladować tych, którzy należeli do Kościoła Boga i wzięli na siebie imię Chrystusa.

20. Zaiste, prześladowali ich i dręczyli wszelkimi słowami, i to z powodu ich pokory; dlatego że nie byli oni pyszni w swych własnych oczach, i dlatego że dzielili się jedni z drugimi słowem Bożym bez ^apieniędzy i bez ceny.

21. I istniało ściśle prawo pośród ludu Kościoła, że żaden człowiek należący do Kościoła nie powstanie i nie będzie ^aprześladował tych, którzy nie należą do Kościoła, i że nie będzie pośród nich żadnych prześladowań.

22. Jednakże wielu z nich popadało w pychę i zaczęło gorąco sprzeczać się z przeciwnikami, aż dochodziło do wymiany ciosów; zaiste, okładali się nawzajem pięściami.

23. A działo się to podczas drugiego roku panowania Almy i było przyczyną wielkiej udręki Kościoła; zaiste, i było przyczyną ciężkich prób dla Kościoła.

24. Albowiem serca wielu stały

się nieczułe i ^awymazano ich imiona, że nie pamiętano o nich więcej pośród ludu Boga. A także wielu z nich ^bodstąpiło od niego z własnej woli.

25. Teraz była to wielka próba dla tych, którzy trwali niezachwianie w wierze; jednakże pozostali niewzruszeni i niezłomni w przestrzeganiu przykazań Boga, i z ^acierpliwością znosili prześladowania, jakie na nich spadały.

26. I gdy kapłani przerywali swe ^aprace, aby przekazać ludziom słowo Boże, ludzie także przerywali pracę, aby słuchać słowa Bożego. I gdy kapłan przekazał słowo Boże, wszyscy powracali pilnie do swych prac; i kapłan nie wywyższał się ponad słuchaczy, bo kaznodzieja nie był lepszy od słuchającego ani nauczyciel lepszy od ucznia; i tak wszyscy byli równi, i wszyscy pracowali, każdy ^bwedług swej siły.

27. I ^aużyczali ze swych majątności, każdy według tego, co posiadał, ^bubogim i potrzebującym, i dotkniętym chorobą, i udęczoneym; i nie nosili kosztownych strojów, a ubierali się schludnie i przyzwoicie.

28. I tak zaprowadzili porządek w sprawach Kościoła; i tak ponownie zaczęli mieć

18b PPŚ Morderstwo.

c PPŚ Kara śmierci.

20a Iz. 55:1–2.

21a PPŚ Prześladować, prześladowanie.

24a II Mojż. 32:33;

Mos. 26:36;

Alma 6:3.

PPŚ Ekskomunika.

b Alma 46:7.

PPŚ Odstępstwo.

25a PPŚ Cierpliwość.

26a Mos. 18:24, 26; 27:3–5.

b Mos. 4:27;

DiP 10:4.

27a PPŚ Jałmużna, dawanie jałmużny.

b Łuk. 18:22;

Mos. 4:26;

DiP 42:29–31.

nieprzerwany spokój, pomimo wszelkich prześladowań.

29. I teraz, dzięki wzmocnieniu Kościoła, jego członkowie zaczęli się niezmiernie ^a“bogacić, mając obfitość wszystkiego, co potrzebne — obfitość stad i trzód, i zwierząt tucznych każdego rodzaju, a także obfitość ziarna, i złota, i srebra, i drogocennych przedmiotów, i obfitość ^bjedwabiu, i misternie tkanego płótna, i wszelkich dobrych prostych tkanin.

30. I tak, w swym ^a“dobrobycie nie odsyłali nikogo, kto był ^bnagi albo był głodny, albo był spragniony, albo był chory czy niedożywiony; ich serca nie były nastawione na bogactwa; dlatego byli hojni wobec wszystkich, zarówno starych, jak i młodych, zarówno wolnych, jak i niewolników, zarówno mężczyzn, jak i kobiet, tych spoza Kościoła czy tych z Kościoła, nie mając ^c“względu na osobę, ale na tego, kto był w potrzebie.

31. I tak dobrze im się wiodło, aż stali się znacznie bogatsi od tych, którzy nie należeli do ich Kościoła.

32. Albowiem ci, którzy nie należeli do ich Kościoła, oddawali się czarom i ^a“bałwochwalstwu lub ^b“bezczywności, i ^c“czczej gadaninie, i ^d“zazdrości, i kłótniom;

nosili kosztowne stroje; ^e“wbijali się w pychę we własnych oczach; prześladowali, kłamali, kradli, rabowali, żyli w rozpuście, mordowali i popełniali niegodziwość wszelkiego rodzaju; jednakże, na ile było to możliwe, prawu podlegali wszyscy, którzy je przekraczali.

33. I stało się, że poprzez stosowanie prawa wobec nich każdy człowiek cierpiał konsekwencje swoich uczynków; uspokoił się i nie odważał popełniać niegodziwości w obawie, że zostanie to ujawnione; dlatego panował wielki spokój pośród ludu Nefiego aż do piątego roku panowania sędziów.

ROZDZIAŁ 2

Amliki stara się zostać królem i jest odrzucony głosem ludu. Jego zwolennicy ustanawiają go królem. Amlikici walczą z Nefitami i zostają pokonani. Lamanici i Amlikici łączą siły i zostają pokonani. Alma zabija Amlikiego. Około 87 r. p.n.e.

I STAŁO SIĘ, że na początku piątego roku panowania sędziów zaczęły powstawać spory pośród ludu; bowiem pewien człowiek, zwany Amlikim, będąc bardzo przebiegłym człowiekiem, zaiste, mądrym mężem w pojęciu mądrości świata, który należał

29a PPŚ Bogactwo, bogactwa.

b Alma 4:6.

30a Jakub 2:17–19.

b PPŚ Biedny.

c Alma 16:14;

DiP 1:35.

32a PPŚ Bałwochwalstwo.

b PPŚ Bezczywny, bezczywność.

c PPŚ Oszczerstwo.

d PPŚ Zazdrość.

e Jakub 2:13;

Alma 31:25;

Morm. 8:28.

PPŚ Pycha.

do porządku tego, który zabił mieczem „Gedeona i został stracony zgodnie z prawem —

2. Teraz ten Amliki, dzięki swej przebiegłości, pociągał wielu ludzi za sobą; nawet tak wielu, że stali się bardzo potężni i zaczęli dążyć do mianowania Amlikiego królem nad tym ludem.

3. Teraz było to niepokojące dla ludu Kościoła, a także dla tych wszystkich, którzy nie ulegli namowom Amlikiego; wiedzieli bowiem, że według prawa takie rzeczy muszą być postanowione „głosem ludu.

4. Dlatego jeżeli byłoby możliwe, że Amliki zdobyłby głos ludu, będąc niegodziwym człowiekiem, „odebrałby im prawa i przywileje kościelne; albowiem zamiarem jego było zniszczenie Kościoła Boga.

5. I stało się, że ludzie zebrali się na całej ziemi, każdy człowiek według swego uznania, czy to za Amlikim lub przeciwko niemu, w odrębnych zgromadzeniach, dużo dysputując i „spierając się zażarcie pomiędzy sobą.

6. I tak zgromadzili się na głosowanie w tej sprawie, a głosy ich przedstawiono sędziom.

7. I stało się, że głos ludu był przeciwko Amlikiem, tak że nie mianowano go królem nad ludem.

8. Teraz wzbudziło to wielką

radość w sercach tych, którzy byli przeciw niemu; lecz Amliki podburzył swych zwolenników do gniewu przeciw tym, którzy nie byli za nim.

9. I stało się, że zgromadzili się razem i poświęcili Amlikiego na swego króla.

10. Teraz, gdy Amliki stał się nad nimi królem, nakazał im, aby chwycili za broń przeciwko swym braciom; i zrobił to, aby uczynić ich swoimi poddanymi.

11. I ludzie Amlikiego przyjęli imię Amlikiego, nazywając się „Amlikitami; a reszta nazywała się ^bNefitami, czyli ludem Boga.

12. Przeto lud Nefitów wiedział o zamiarach Amlikitów i przygotował się do walki z nimi; zaiste, uzbroił się w miecze i w bułaty, i w łuki, i w strzały, i w kamienie, i w proce, i we wszelką „broń wojenną, każdego rodzaju.

13. I tak byli przygotowani do walki z Amlikitami, gdy mieli nadejść. I wyznaczono dowódców i wyższych dowódców, i naczelnych dowódców według ich liczby.

14. I stało się, że Amliki uzbroił swych ludzi we wszelką broń wojenną każdego rodzaju; i wyznaczył wodzów i przywódców nad swoim ludem, aby ich prowadzili do bitwy przeciw ich braciom.

15. I stało się, że Amlikici weszli na wzgórze Amnihu, znajdujące

2 1a Alma 1:8.
3a Mos. 29:25–27;
Alma 4:16.
4a Alma 10:19;

Hel. 5:2.
5a III Nefi 11:29.
11a Alma 3:4.
b Jakub 1:13–14;

Mos. 25:12;
Alma 3:11.
12a Mos. 10:8;
Hel. 1:14.

się na wschód od ^arzeki Sydon, która płynie w pobliżu ^bziemi zarahemlskiej, i tam zaczęli walkę z Nefitami.

16. Teraz Alma, jako ^anaczelnny sędzia i namiestnik ludu Nefiego, poszedł ze swymi ludźmi, zaiste, ze swymi dowódcami i naczelnymi dowódcami, zaiste, na czele swych armii, aby walczyć przeciw Amlikitom.

17. I zaczęli zabijać Amlikitów na wzgórzu na wschód od Sydonu. I Amlikici walczyli z Nefitami z tak wielką siłą, że wielu Nefitów poległo przed Amlikitami.

18. Jednakże Pan wzmocnił rękę Nefitów, że zaczęli zabijać Amlikitów i nastąpiła wielka rzeź, tak że Amlikici zaczęli przed nimi uciekać.

19. I stało się, że Nefici ścigali Amlikitów przez cały dzień i zabili ich tak wielu, że była to wielka rzeź, i ^azabito z Amlikitów dwanaście tysięcy pięćset trzydzieści dwie dusze; a z Nefitów zabito sześć tysięcy pięćset sześćdziesiąt dwie dusze.

20. I stało się, że gdy Alma nie mógł dłużej ścigać Amlikitów, zarządził, aby jego ludzie rozbili namioty w ^adolinie Gedeon, nazywanej tak po Gedeonie, który zginął od miecza ^bNehora; i w tej dolinie Nefici rozbili na noc swe namioty.

21. I Alma posłał zwiadowców

za resztą Amlikitów, aby dowiedzieć się, jakie są ich zamiary i co knują, aby mógł się przed nimi zabezpieczyć, by mógł zachować swój lud od zagłady.

22. Teraz ci, których posłał, aby obserwowali obóz Amlikitów, nazywali się Zeram i Amnor, i Manti, i Limher; byli to ci, którzy poszli ze swymi ludźmi obserwować obóz Amlikitów.

23. I stało się, że nazajutrz powrócili do obozu Nefitów w wielkim pośpiechu, będąc wielce zdumieni i ogromnie przerażeni, i powiedzieli:

24. Oto śledziliśmy obóz ^aAmlikitów, i ku naszemu wielkiemu zdumieniu w ziemi minońskiej, tuż za granicami ziemi zarahemlskiej, w kierunku ziemi ^bnefickiej, zobaczyliśmy liczny zastęp Lamanitów; i oto, Amlikici przyłączyli się do nich;

25. I napadają na naszych braci w tej ziemi; i nasi bracia uciekają przed nimi ze swymi stadami i ze swymi żonami, i ze swymi dziećmi w kierunku naszego miasta; i jeśli się nie pośpieszymy, zajmą nasze miasto, a nasi ojcowie i nasze żony, i nasze dzieci zostaną zabici.

26. I stało się, że ludzie Nefiego zebrali swe namioty i wyruszyli z doliny Gedeon w kierunku swego miasta, którym było miasto ^aZarahemla.

27. I oto, gdy przechodzili przez

15a Alma 3:3.
b Omni 1:13–15.
16a Mos. 29:42.

19a Alma 3:1–2, 26; 4:2.
20a Alma 6:7.
b Alma 1:7–15; 14:16.

24a Alma 3:4, 13–18.
b II Nefi 5:8.
26a Omni 1:14, 18.

rzekę Sydon, napadli na nich Lamanici i Amlikici, będąc niemal tak „liczni, jak ziarnka piasku na brzegu morza, aby ich zgładzić.

28. Jednak Nefici byli „wzmocnieni ręką Pana, bo usilnie modlili się do Niego, aby wyratował ich z rąk wrogów; dlatego Pan usłyszał ich wołania i wzmocnił ich, że Lamanici i Amlikici polegli przed nimi.

29. I stało się, że Alma walczył z Amlikim na miecze, twarzą w twarz; i walczyli ze wszystkich sił, jeden z drugim.

30. I stało się, że Alma, będąc mężem Boga, będąc wypróbowany wielką „wiarą, zawołał tymi słowy: O Panie, miej miłosierdzie i oszczędź moje życie, abym był narzędziem w Twych rękach dla ocalenia i zachowania tego ludu.

31. I gdy Alma powiedział te słowa, ponownie walczył z Amlikim; i został wzmocniony, tak że zabił Amlikiego mieczem.

32. I walczył także z królem Lamanitów; lecz król Lamanitów umknął przed Almą i skierował swą straż, aby walczyła z Almą.

33. Lecz Alma ze swą strażą walczył przeciwko straży króla Lamanitów, aż zabił wielu, a resztę odparł.

34. I tak oczyścił ziemię, a raczej brzeg, który był na zachód od rzeki Sydon, wrzucając ciała zabitych Lamanitów do wód Sydonu, aby jego ludzie mieli

miejsce, by przejść i walczyć z Lamanitami i Amlikitami na zachodnim brzegu rzeki Sydon.

35. I stało się, że gdy wszyscy przebyli rzekę Sydon, Lamanici i Amlikici zaczęli uciekać przed nimi, mimo że byli tak liczni, że nie można było ich zliczyć.

36. I uciekali przed Nefitami w kierunku pustkowia, na północ i zachód, poza granice ziemi, a Nefici ścigali ich ze wszystkich sił i zabijali ich.

37. Zaiste, byli oni atakowani ze wszystkich stron i zabijani, i pędzeni, aż rozproszyli się na zachód i na północ, aż dotarli na pustkowie, które było zwane Hermounts; i znaleźli się w tej części pustkowia, która roi się od dzikich i drapieżnych zwierząt.

38. I stało się, że wielu z nich zginęło na pustkowiach od ran i zostało pożartych przez zwierzęta, a także sępy z powietrza; i znaleziono ich kości, i ułożono na ziemi w sterty.

ROZDZIAŁ 3

Amlikici oznaczyli się zgodnie z proroczym słowem. Lamanici zostali przeklęci za swój bunt. Ludzie sami sprowadzają na siebie przekleństwo. Nefici pokonują kolejną armię Lamanitów. W okresie lat 87–86 p.n.e.

I STAŁO się, że Nefici, których nie „zabito bronią wojenną, skoń-

27a Jar. 1:6.

28a V Mojż. 31:6.

30a ppś Wiara.

3 1a Alma 2:19; 4:2.

czywszy chować swych poległych — a liczba poległych nie została zliczona, ponieważ tak wielka była ich liczba — powrócili wszyscy na swe ziemie i do swych domów, i swych żon, i swych dzieci.

2. Wiele kobiet i dzieci zginęło od miecza, i stracili także wiele stad i trzód; a także zboże na wielu polach zostało zniszczone, zostało bowiem strato-
wane przez zastępy ludzi.

3. I teraz wielu Lamanitów i Amlikitów zabitych na brzegu rzeki Sydon wrzucono do ^awód Sydonu; i oto ich kości spoczywają w głębinach ^bmorskich, i jest ich wiele.

4. I ^aAmlikici odróżniali się od Nefitów, bo ^boznaczyli swe czoła na czerwono, podobnie jak Lamanici; jednak nie golili swych głów jak Lamanici.

5. Teraz głowy Lamanitów były ogolone; i byli oni ^anadzy z wyjątkiem skórzanej przepaski na biodrach, a także ich zbroi, którą się opasywali, oraz ich łuków, ich strzał i ich kamieni, i ich proc, i tak dalej.

6. I skóra Lamanitów była ciemna, zgodnie z piętnem, które zostało nałożone na ich ojców i które było ^aprzekleństwem za ich wykroczenia i ich powsta-

nie w buncie przeciwko swym braciom — Nefiemu, Jakubowi, Józefowi i Samowi, którzy byli mężami sprawiedliwymi i świętymi.

7. I ich bracia starali się ich zgładzić, dlatego zostali przeklęci; i Pan Bóg nałożył na nich ^apiętno, zaiste, na Lamana i Lemuela, a także na synów Ismaela oraz ismaelickie kobiety.

8. I stało się tak, aby ich potomstwo odróżniało się od potomstwa ich braci, aby w ten sposób Pan Bóg zachował Swój lud, by nie ^amieszał się z nimi i nie uwierzył w nieprawidłowe ^btradycje, które doprowadziłyby do ich zagłady.

9. I stało się, że kto zmieszał swoje potomstwo z potomstwem Lamanitów, sprowadzał to samo przekleństwo na swoje potomstwo.

10. Dlatego kto dał się zwieść Lamanitom, był do nich zaliczany i naznaczony tym samym piętnem.

11. I stało się, że ci, którzy przestali wierzyć w ^atradycje Lamanitów, a uwierzyli w kroniki zabrane z ziemi jerozolimskiej, a także w prawdziwe tradycje swoich ojców, ci, którzy uwierzyli w przykazania Boga i przestrzegali ich, nazywali się odtąd Nefitami lub ludem Nefiego —

3a Alma 2:15.

b Alma 44:22.

4a Alma 2:11.

b Alma 3:13–19.

5a Enos 1:20;

Mos. 10:8;

Alma 42:18–21.

6a II Nefi 5:21; 26:33.

prŚ Klątwa, przeklinać, zlorzeczyć, przekleństwa.

7a I Nefi 12:23.

8a prŚ Małżeństwo, zawrzeć związek

małżeński —

Małżeństwo

międzywyznaniowe.

b Mos. 10:11–18;

Alma 9:16.

11a Alma 17:9–11.

12. I są to ci, którzy prowadzili kroniki zawierające „prawdę o tym ludzie i o ludzie Lamanitów.

13. Teraz wrócimy znowu do Amlikitów, bo na nich także nałożono „piętno; zaiste, sami naznaczali się piętnem, zaiste, czerwonym znakiem na czołach.

14. Tak też wypełniło się słowo Boga, albowiem to są słowa, które powiedział Nefiemu: Oto przekląłem Lamanitów i naznaczę ich piętnem, aby odtąd i na wieki oni i ich potomstwo zawsze odróżniali się od ciebie i twego potomstwa, chyba że odpokutują za swe niegodziwości i „zwrócą się do mnie, abym mógł okazać im miłosierdzie.

15. I powtarzam: naznaczę piętnem tego, kto zmiesza się z potomstwem twych braci, że oni będą także przekłęci.

16. I powtarzam: naznaczę piętnem tego, kto walczy przeciwko tobie i twojemu potomstwu.

17. I ponownie mówię, że ten, kto odstąpi od ciebie, nie będzie więcej zwany twoim potomkiem; odtąd i na wieki będę błogosławił ciebie i tego, kto będzie zwany twym potomkiem; i takie były obietnice Pana dane Nefiemu i jego potomkom.

18. Teraz Amlikici nie wiedzieli, że wypełniają słowa Boga, gdy zaczęli malować znaki na swych czołach; jednakże otwarcie

„zbuntowali się przeciwko Bogu; przeto konieczne było, aby spadło na nich przekleństwo.

19. Teraz pragnę, abyście widzieli, że sami sprowadzili na siebie to „przekleństwo; tak samo jak każdy człowiek, który zostaje przeklęty, sam to na siebie sprowadza.

20. Teraz stało się, że niewiele dni po bitwie, którą Lamanici i Amlikici stoczyli na ziemi zarahemlskiej, przyszła inna armia Lamanitów na lud Nefiego, w „tym samym miejscu, gdzie pierwsza armia spotkała się z Amlikitami.

21. I stało się, że wysłano przeciw nim armię, aby ich wyprzeć z ich ziemi.

22. I teraz Alma, będąc „ranny, nie poszedł tym razem walczyć z Lamanitami;

23. Lecz wysłał przeciw nim liczną armię; i poszli, i zabili wielu Lamanitów, i wyparli resztę z granic swej ziemi.

24. A potem znowu powrócili, i zaczęli ustanawiać pokój na ziemi, i przez jakiś czas nie byli nękanymi przez swych wrogów.

25. I wszystko to odbywało się, zaiste, wszystkie te wojny i spory zaczęły się i ustały podczas piątego roku panowania sędziów.

26. I w przeciągu jednego roku tysiące i dziesiątki tysięcy dusz zostały posłane do wiecznego

12a Mos. 1:6; Eter 4:6–11.

13a Alma 3:4.

14a II Nefi 30:4–6.

18a IV Nefi 1:38.

ppś Bunt.

19a II Nefi 5:21–25;

Alma 17:15.

20a Alma 2:24.

22a Alma 2:29–33.

świata, aby tam otrzymać “zapłatę, według swych uczynków, zależnie od tego, czy były dobre czy złe, aby otrzymać wieczne szczęście lub wieczną niedolę, zależnie od tego, czy chciały być posłuszne dobremu duchowi czy złemu.

27. Albowiem każdy człowiek otrzymuje “wynagrodzenie od tego, komu jest ^bposłuszny, a dzieje się to zgodnie ze słowami danymi w duchu proroctwa; dlatego niech się stanie według prawdy. I tak kończy się piąty rok panowania sędziów.

ROZDZIAŁ 4

Alma chrzci tysiące nawróconych. Niegodziwość pojawia się w Kościele i przeszkadza w rozwoju Kościoła. Nefihah wyznaczony na naczelnego sędziego. Alma, jako wyższy kapłan, całkowicie oddaje się postudze. W okresie lat 86–83 p.n.e.

TERAZ stało się, że w szóstym roku panowania sędziów nad ludem Nefiego nie było na “ziemi zarahemlskiej żadnych sporów czy wojen.

2. Jednak ludzie cierpieli niedolę, zaiste, wielką niedolę z powodu “utrąty swych braci, a także utraty stad i trzód, jak również utraty zboża ze swych pól, które

zostały zdeptane stopami i zniszczone przez Lamanitów.

3. Tak wielkie były ich udręki, że każda dusza miała powód do rozpacz, i wierzyli, że jest to sądem Boga za ich niegodziwość i występki; dlatego zostali pobudzeni, aby pamiętać o swoich obowiązkach.

4. I zaczęli ustanawiać Kościół na większą skalę; zaiste, i wielu zostało “ochrzczonych w wodach Sydonu, i przyłączyło się do Kościoła Boga; zaiste, zostali oni ochrzczeni ręką Almy, poświęconego ręką swego ojca, Almy, na ^bwyższego kapłana nad ludem Kościoła.

5. I stało się, że w siódmym roku panowania sędziów około trzech tysięcy pięćset dusz przyłączyło się do “Kościoła Boga i zostało ochrzczonych. I na tym skończył się siódmy rok panowania sędziów nad ludem Nefiego; i przez cały ten czas mieli nieprzerwany pokój.

6. I stało się, że w ósmym roku panowania sędziów ludzie należący do Kościoła zaczęli wbijać się w pychę z powodu swych ogromnych “bogactw i swych ^bcienkich jedwabi, i swych miernie tkanych płócien, i z powodu swych licznych stad i trzód, i swego złota, i swego srebra, i wszelkich cennych

26 a PPŚ Uczynki.

27 a Mos. 2:31–33;
Alma 5:41–42.

b Rzym. 6:16;
Heł. 14:29–31.

PPŚ Posłuszeństwo,

posłuszny, być
posłusznym.

4 1 a Omni 1:12–19.

2 a Alma 2:19; 3:1–2, 26.

4 a Mos. 18:10–17.

b Mos. 29:42.

5 a Mos. 25:18–23;
III Nefi 26:21.

6 a PPŚ Bogactwo,
bogactwa.

b Alma 1:29.

rzeczy, które zdobyli swą pracowitością; i przez to wszystko wbijali się w pychę w swych oczach i zaczęli nosić bardzo kosztowne stroje.

7. Teraz to było przyczyną wielkiej udręki Almy, zaiste, i wielu ludzi, których Alma „poświęcił na nauczycieli i kapłanów, i starszych Kościoła; zaiste, wielu z nich martwiło się bardzo z powodu niegodziwości, która zaczynała panować pośród ich ludu.

8. Albowiem ku swemu wielkiemu smutkowi widzieli i przekonali się, że ludzie Kościoła zaczęli wbijać się w „pychę w swych oczach, a ich serca nastawione były na bogactwa i próżne rzeczy tego świata, tak że zaczęli wyśmiewać się z siebie nawzajem i prześladować tych, którzy ^bnie wierzyli zgodnie z ich wolą i upodobaniem.

9. I tak w ósmym roku panowania sędziów powstały wielkie „spory pośród ludu Kościoła; zaiste, była ^bzazdrość i kłótnie, i złośliwość, i prześladowania, i pycha przewyższająca nawet pychę tych, którzy nie należeli do Kościoła Boga.

10. I tak skończył się ósmy rok panowania sędziów; i niegodziwość Kościoła stała się wielką

przeszkodą dla tych, którzy nie należeli do Kościoła; i tak Kościół zaczął słabnąć w swoim rozwoju.

11. I stało się, że na początku dziewiątego roku Alma widział niegodziwość Kościoła, jak również to, że „przykład Kościoła sprowadzał tych, którzy byli niewierzący, od jednego przejawu niegodziwości do drugiego, tak sprowadzając zgubę na ten lud.

12. Zaiste, widział pośród ludzi wielką nierówność, gdyż niektórzy wywyższali się w swej pysze i gardzili innymi, odwracając się plecami do „potrzebujących i nagich, i ^bgłodnych, i spragnionych, i chorych, i udręczonych.

13. Teraz przyczyniało się to do wielkiej boleści pośród ludu, gdy zaś inni korzyli się, pomagając tym, którzy są w potrzebie, „użyczając ze swych majątności ubogim i potrzebującym, żywiąc głodnych, znosząc wszelkiego rodzaju ^budręki ^cze względu na Chrystusa, który przyjdzie zgodnie z duchem proroctwa;

14. Oczekując na ten dzień, „zachowując jednocześnie odpuszczenie grzechów; będąc przepelnieni wielką ^bradością z powodu zmartwychwstania zmarłych, dzięki woli i mocy Jezusa Chrystusa uwalniającego z więzów śmierci.

7a ppś Upoważnienie.

8a ppś Próżny, próżność;
Pycha.

b Alma 1:21.

9a ppś Spór.

b ppś Zazdrość.

11a II Sam. 12:14;

Alma 39:11.

12a Iz. 3:14;

Jakub 2:17.

b Mos. 4:26.

13a ppś Jałmużna,

dawanie jałmużny.

b ppś Przeciwności.

c II Kor. 12:10.

14a Mos. 4:12;

Alma 5:26-35.

ppś Usprawiedliwienie, usprawiedliwić.

b ppś Radość.

15. I teraz stało się, że Alma, widząc udręki pokornych wyznawców Boga i prześladowania, które spadły na nich przez resztę jego ludu, i widząc całą "nierówność pośród nich, zaczął się bardzo smucić; jednak Duch Pana nie zawiódł go.

16. I Alma wybrał mądrego męża spośród starszych Kościoła, i dał mu władzę, zgodnie z "głosem ludu, aby miał władzę ustanawiania prawa według ^bpraw, które były dane, i stosując je zależnie od niegodziwości i przestępstw ludzi.

17. I mąż ten nazywał się Nefihah, i został wyznaczony na "naczelnego sędziego, zasiadając na tronie sędziowskim, by sądzić ten lud i rządzić nim.

18. Alma nie przyznał mu urzędu wyższego kapłana w Kościele, który to urząd wyższego kapłana zachował dla siebie; jednak tron sędziowski przekazał Nefihahowi.

19. I uczynił to, aby "pójść pomiędzy swój lud, czyli Nefitów, i głosić im ^bsłowo Boże, aby "pobudzić ich do "przypomnienia sobie o swych obowiązkach i słowem Bożym usunąć wszelką pychę, przebiegłość i wszelkie spory, które nastąpiły pośród jego ludu, nie widząc żadnego innego sposobu, aby ich odzyskać, oprócz nakłaniania ich, składa-

jąc czyste "świadectwo przeciwko nim.

20. I tak na początku dziewiątego roku panowania sędziów nad ludem Nefiego Alma przekazał tron sędziowski "Nefihahowi i oddał się całkowicie służbie w ^bwyższym kapłaństwie świętego porządku Boga i składaniu świadectwa o słowie, według ducha objawienia i proroctwa.

Słowa, które Alma, Wyższy Kapłan według świętego porządku Boga, wygłosił ludziom w ich miastach i wioskach na całej tej ziemi.

Począwszy od rozdziału 5.

ROZDZIAŁ 5

Aby otrzymać zbawienie, ludzie muszą odpokutować i przestrzegać przykazań, ponownie się narodzić, oczyścić swe szaty krwią Chrystusa, być pokorni, wyzbyć się pychy i ządności, i dokonywać uczynków prawości. Dobry Pasterz przywołuje Swój lud. Ci, którzy czynią zło, stają się dziećmi diabła. Alma świadczy o prawdzie swych doktryn i wzywa ludzi do pokuty. Imiona prawych będą zapisane w księdze żywota. Około 83 r. p.n.e.

TERAZ stało się, że Alma zaczął "przekazywać ludziom słowo

15a DiP 38:27; 49:20.

16a Alma 2:3–7.

b Alma 1:1, 14, 18.

17a Alma 50:37.

19a Alma 7:1.

b Alma 31:5;

DiP 11:21–22.

c Enos 1:23.

d Mos. 1:17;

Hel. 12:3.

e ppś Świadectwo.

20a Alma 8:12.

b Mos. 29:42;

Alma 5:3, 44, 49.

5 1a Alma 4:19.

^bBoże, najpierw na ziemi zarahemlskiej, a potem na całej tej ziemi.

2. I oto słowa, które powiedział ludziom w Kościele ustanowionym w mieście Zarahemla, zgodne z jego własnym zapisem:

3. Ja, Alma, będąc ^akonsekrowany na ^bwyższego kapłana w Kościele Boga przez mego ojca, Almę, mającego moc i ^cupoważnienie od Boga, aby tego dokonać, oto mówię wam, że ustanowił on Kościół na tej ^dziemi, która znajduje się na kresach Nefi; zaiste, ziemi nazwanej ziemią mormońską; zaiste, i ochrzcił swych braci w wodach Mormon.

4. I oto, mówię wam, że zostali ^awyratowani z rąk ludzi króla Noego dzięki miłosierdziu i mocy Boga.

5. I oto, później zostali przywiedzeni do ^aniewoli w ręce Lamanitów na pustkowiu; zaiste, i mówię wam, że byli w niewoli, i ponownie Pan wyratował ich z ^bniewoli mocą Swego słowa; i zostaliśmy przywiedzeni do tej ziemi, a tutaj, na całej tej ziemi, zaczęliśmy zakładać Kościół Boga.

6. I oto, mówię wam, moi bracia, którzy należycie do tego Kościoła: Czy zachowaliście dostatecznie w pamięci niewolę waszych ojców? Zaiste, i czyż

zachowaliście dostatecznie w pamięci Jego miłosierdzie i cierpliwość wobec nich? I co więcej, czy zachowaliście dostatecznie w pamięci, że wyratował On ich dusze z piekła?

7. Oto zmienił On ich serca; zaiste, zbudził ich z głębokiego snu, a oni przebudzili się do Boga. Oto byli pośród ciemności, jednak ich dusze zostały oświecone światłem wiecznego słowa; zaiste, byli skrepowani ^awięzami śmierci i ^błańcuchami piekła i czekała ich wieczna zagłada.

8. A teraz pytam was, moi bracia, czy ulegli zagładzie? Oto mówię wam: Nie, nie ulegli.

9. I ponownie pytam was: Czy więzy śmierci zostały zerwane, a krepujące ich łańcuchy piekła opadły? Mówię wam: Zaiste, opadły, a ich dusze wzrastały, i zaśpiewali o niosącej odkupienie miłości. I mówię wam, że są zbawieni.

10. I teraz pytam was, na jakich warunkach są ^azbawieni? Zaiste, na jakiej podstawie mogli żywić nadzieję na zbawienie? Jaki jest powód uwolnienia ich z więzów śmierci, zaiste, a także z łańcuchów piekła?

11. Oto mogę wam powiedzieć: Czyż mój ojciec, Alma, nie uwierzył w słowa wypowiedziane ustami ^aAbinadiego? I czyż nie

1 ^b Alma 5:61.

3 ^a ppś Ustanowić, ustanowienie.

^b Alma 4:4, 18, 20.

^c Mos. 18:13;

III Nefi 11:25.

^d Mos. 18:4;

III Nefi 5:12.

4 ^a Mos. 23:1–3.

5 ^a Mos. 23:37–39;

24:8–15.

^b Mos. 24:17.

7 ^a Mos. 15:8.

^b Alma 12:11;

DiP 138:23.

10 ^a ppś Plan Odkupienia; Zbawienie.

11 ^a Mos. 17:1–4.

był on świętym prorokiem? Czyż nie mówił on słowami Boga i czyż mój ojciec, Alma, nie uwierzył w nie?

12. I zgodnie z jego wiarą dokonała się w jego sercu wielka ^aprzemiana. Oto mówię wam, że wszystko to jest prawdą.

13. I oto, ^agłosił on słowo waszym ojcom, i w ich sercach również następowała wielka przemiana, i stawali się pokorni, i zaczęli pokładać ^bufność w prawdziwym, ^cżyjącym Bogu. I pozostali Mu wierni aż do ^dkońca, dlatego zostali zbawieni.

14. I teraz oto pytam was, moi bracia w Kościele, czy ^anarodziliście się duchowo z Boga? Czy Jego podobizna utrwaliła się na waszych obliczach? Czy doświadczyliście tej wielkiej ^bprzemiany w waszych sercach?

15. Czy wykazujecie się wiarą w odkupienie przez Tego, który was ^astworzył? Czy oczekujecie, patrząc oczyma wiary, i widząc, że to śmiertelne ciało ^bpowstanie w nieśmiertelności, a co jest zniszczalne, stanie się niezniszczalne, że staniecie przed Bogiem, aby być przez Niego ^cosądzeni według uczynków, jakich dokonaliście w śmiertelnym ciele?

16. I pytam was, czy możecie wyobrazić sobie, że usłyszycie głos Pana mówiącego do was w ten dzień: Pójdźcie do mnie, ^abłogosławieni, albowiem oto wasze uczynki były uczynkami prawości na powierzchni ziemi?

17. Albo czy wyobrażacie sobie, że możecie Panu skłamać w ten dzień, ^amówiąc — Panie, nasze uczynki były prawymi uczynkami na powierzchni ziemi — i że On was zbawi?

18. Inaczej mówiąc, czy możecie wyobrazić sobie, że jesteście przyprowadzeni przed trybunał Boga z duszą pełną winy i żalu, pamiętając całą swą winę, zaiste, doskonale ^apamiętając całą waszą niegodziwość, zaiste, i pamiętając, że urągaliście przykazaniom Boga?

19. Pytam was, czy tego dnia będziecie mogli podnieść wzrok i spojrzeć na Boga z nieskalanym sercem i czystymi dłońmi? Pytam was, czy będziecie mogli podnieść wzrok, mając ^aobraz Boga wryty na swych obliczach?

20. Pytam was, czy możecie myśleć o tym, że zostanieie zbawieni, gdy oddaliście się diabłu, aby stać się jego ^apoddanymi?

21. Powiadam wam, tego dnia

12a ppś Nawrócenie, nawrócić.

13a Mos. 18:7.

b ppś Zaufanie.

c Morm. 9:28;

DiP 20:19.

d ppś Wytrwać.

14a Mos. 27:24–27;

Alma 22:15.

ppś Narodzony

ponownie, narodzony z Boga.

b Rzym. 8:11–17;

Mos. 5:2;

Mojż. 6:65.

ppś Nawrócenie, nawrócić.

15a ppś Stworzyć, stworzenie.

b ppś Zmartwych-

wstanie.

c ppś Sąd Ostateczny.

16a Mat. 25:31–46.

17a III Nefi 14:21–23.

18a Ez. 20:43;

II Nefi 9:14;

Mos. 3:25;

Alma 11:43.

19a I Jana 3:1–3.

20a Mos. 2:32.

przekonacie się, że nie możecie zostać “zbawieni; bowiem żaden człowiek nie może zostać zbawiony, jeśli jego ^bszaty nie będą wybielone; zaiste, jego szaty muszą zostać ‘oczyszczone ze wszelkich skaz poprzez krew Tego, o którym mówili nasi ojcowie, że przyjdzie odkupić Swój lud z ich grzechów.

22. I teraz pytam was, moi bracia, jak każdy z was będzie się czuł, jeśli stanie przed Trybunałem Boga, mając szaty splamione “krwią i wszelkim ^bbrudem? Oto czyż te sprawy nie będą świadczyć przeciwko wam?

23. Oto czyż nie będą “świadczyć, że jesteście mordercami, zaiste, i że jesteście także winni wszelkiego rodzaju niegodziwości?

24. Czyż przypuszczacie, moi bracia, że taki człowiek może znaleźć miejsce odpoczynku w królestwie Bożym z “Abrahamem, z Izaakiem i z Jakubem, a także wszystkimi świętymi prorokami, których szaty zostały oczyszczone i są bez skazy, nieskalane i białe?

25. Powiadam wam: Nie, chyba że uczynicie naszego Stworzyciela kłamcą od początku, to jest przypuszczacie, że jest kłamcą

od początku, nie możecie uważać, że tacy znajdą miejsce w królestwie niebieskim. Lecz zostaną oni wypędzeni, bo są “dziećmi królestwa diabła.

26. I teraz oto powiadam wam, moi bracia, jeśli kiedyś doznaliście “przemiany serca i pragnęliście śpiewać ^bpieśń o niosącej odkupienie miłości, pytam, czy ‘macie teraz to pragnienie?

27. Czy kroczyliście, postępując “nienagannie przed Bogiem? Czy gdyby w tej chwili zabrała was śmierć, moglibyście w sercu powiedzieć, że byliście dostatecznie ^bpokorni? Czy wasze szaty zostały oczyszczone i wybielone przez krew Chrystusa, który przyjdzie ‘odkupić Swój lud z ich grzechów?

28. Oto, czy wyzbyliście się “pychy? Powiadam wam, jeśli tego nie dokonaliście, nie jesteście przygotowani na spotkanie z Bogiem. Oto musicie przygotować się szybko, bo bliskie jest królestwo niebieskie, a tacy nie będą mieli życia wiecznego.

29. Oto mówię, czy jest pośród was ktoś, kto nie wyzbył się “zazdrości? Mówię wam, że taki człowiek nie jest przygotowany, i chciałbym, aby się szybko przygotował, bo zbliża się godzina,

21a ppś Zbawienie.

b I Nefi 12:10;
Alma 13:11–13;
III Nefi 27:19–20.

c ppś Nieskalany,
czystość.

22a Iz. 59:3.

b ppś Brud, skalany,
skalanie.

23a Iz. 59:12.

24a Łuk. 13:28.

25a II Nefi 9:9.

26a ppś Nawrócenie,
nawrócić.

b Alma 26:13.

c Mos. 4:12;

DiP 20:31–34.

27a ppś Usprawiedliwie-

nie, usprawiedliwić.

b ppś Pokorny, pokora.

c ppś Odkupić,
odkupiony,
odkupienie.

28a ppś Pycha.

29a ppś Zazdrość.

a nie wie on, kiedy ona wybije; i tacy nie okażą się bez winy.

30. I ponownie powiadam wam, czy któryś z was „szydzi ze swego brata lub sprowadza na niego prześladowania?

31. Biada takiemu, bo nie jest przygotowany; i już nadszedł czas, że musi odpokutować, bo inaczej nie będzie mógł zostać zbawiony!

32. Zaiste, nawet biada wam wszystkim „czyniącym niegodziwość; odpokutujcie, odpokutujcie, albowiem Pan Bóg to powiedział!

33. Oto zaprasza On „wszystkich ludzi, bo ^bramiona miłosierdzia są wyciągnięte do nich, i mówi On: Odpokutujcie, a przyjmę was.

34. Zaiste, mówi On: „Pójdźcie do mnie, a spożywać będziecie ^bowoc z drzewa życia; zaiste, ^cdo woli będziecie jeść ^dchleb i pić wody życia.

35. Zaiste, pójdźcie do mnie i dokonujcie uczynków prawości, a nie zostanieie wycięci i wrzuceni w ogień —

36. Albowiem nadchodzi czas, gdy każdy, kto nie „wyda dobrego owocu albo kto nie

dokonuje uczynków prawości, będzie miał powód do zawodzenia i rozpaczy.

37. O wy, ludzie czyniący niegodziwość; wy, którzy jesteście napuszeni ze względu na „próżne rzeczy świata, którzy twierdzicie, że znacie drogi prawości, a jednak ^bzblądziście jak ^cowce bez pasterza, mimo że Pasterz ^dwołał za wami i nadal woła, lecz wy nie chcecie ^ezważać na Jego głos.

38. Oto mówię wam, że woła was Dobry ^aPasterz; zaiste, woła was w swoim własnym imieniu, które jest imieniem Chrystusa; i jeśli nie będziecie ^bzważać na głos ^cDobrego Pasterza, na ^dimię, którym was przywołuje, nie jesteście owcami Dobrego Pasterza.

39. I teraz jeśli nie jesteście owcami Dobrego Pasterza, to do czyjej ^aowczarni należycie? Oto mówię wam, że ^bdiabeł jest waszym pasterzem i należycie do jego owczarni; i teraz, kto może temu zaprzeczyć? Oto mówię wam, że kto temu zaprzecza, jest ^ckłamcą i ^ddzieckiem diabła.

40. Albowiem mówię wam, że wszystko, co ^adobrze, pochodzi

30a ppś Oszczerstwo.

32a Ps. 5:6.

33a Alma 19:36;
III Nefi 18:25.

b Jakub 6:5;
III Nefi 9:14.

34a II Nefi 26:24–28;
III Nefi 9:13–14.

b I Nefi 8:11; 15:36.
c II Nefi 9:50–51;
Alma 42:27.

d ppś Chleb żywota.

36a Mat. 3:10; 7:15–20;

III Nefi 14:19;

DiP 97:7.

37a ppś Próżny, próżność.

b II Nefi 12:5; 28:14;
Mos. 14:6.

c Mat. 9:36.

d Przyp. 1:24–27;
Iz. 65:12.

e Jer. 26:4–5;
Alma 10:6.

38a ppś Dobry Pasterz.

b III Mojż. 26:14–20;
DiP 101:7.

c III Nefi 15:24; 18:31.

d Mos. 5:8;

Alma 34:38.

39a Mat. 6:24;

Łuk. 16:13.

b Mos. 5:10.

ppś Diabeł.

c I Jana 2:22.

d II Nefi 9:9.

40a Omni 1:25;

Eter 4:12;

Mor. 7:12, 15–17.

od Boga, a wszystko, co złe, pochodzi od diabła.

41. Dlatego jeśli człowiek dokonuje „dobrych uczynków, zważa na głos Dobrego Pasterza i podąża za Nim; lecz ktokolwiek popełnia złe uczynki, ten sam staje się ^bdzieckiem diabła, gdyż zważa na jego głos i podąża za nim.

42. I ktokolwiek tak czyni, musi otrzymać od niego „zapłatę; a jego ^bzapłatą jest „śmierć, według prawości, albowiem jest martwy we wszelkich dobrych uczynkach.

43. I teraz, moi bracia, pragnę, abyście mnie posłuchali, albowiem mówię w zapale mojej duszy; oto przemówiłem do was jasno, że nie możecie się pomylić, to jest mówiłem zgodnie z przykazaniami Boga.

44. Albowiem zostałem powołany, aby mówić w ten sposób, według „świętego porządku Boga, który jest w Jezusie Chrystusie; zaiste, i nakazano mi, abym stanął i świadczył temu ludowi o tym, co ma nastąpić, o czym mówili nasi ojcowie.

45. Lecz to nie wszystko. Czy przypuszczacie, że sam z siebie „wiem o tych rzeczach? Oto świadczę wam, że wiem o prawdzie tego, co mówię. I jak przypuszczacie, skąd mam tę pewność?

46. Oto mówię wam, że zostało mi to „oznajmione przez Świętego Ducha Boga. Oto ^bpościłem i modliłem się przez wiele dni, abym mógł się o tym sam przekonać. I teraz wiem, że jest to prawdą; bowiem Pan Bóg objawił mi to przez Swego Ducha Świętego; i jest to duch „objawienia, który jest we mnie.

47. Co więcej, powiadam wam, iż zostało mi objawione, że słowa powiedziane przez naszych ojców są prawdą, nawet według ducha prorocstwa, który jest we mnie, co jest także objawieniem Ducha Boga.

48. Powiadam wam, że wiem sam, iż wszystko, co wam powiem o tym, co ma nastąpić, jest prawdą; i mówię wam, że wiem, iż Jezus Chrystus przyjdzie, zaiste, Syn, Jednorodzony Ojca, pełen łaski i miłosierdzia, i prawdy. A jest to Ten, który przyjdzie, aby zgładzić grzechy świata, zaiste, grzechy każdego człowieka, który niewzruszenie wierzy w Jego imię.

49. I teraz powiadam wam, że jest to „porządek, według którego jestem powołany, zaiste, aby głosić moim umiłowanym braciom, zaiste, wszystkim żyjącym na tej ziemi; zaiste, aby głosić wszystkim, zarówno starym, jak i młodym, zarówno

41 a III Nefi 14:16–20.

ppś Uczynki.

b Mos. 16:3–5;

Alma 11:23.

42 a Alma 3:26–27;

DiP 29:45.

b Rzym. 6:23.

c Hel. 14:16–18.

ppś Śmierć duchowa.

44 a Alma 13:6.

45 a ppś Świadectwo.

46 a I Kor. 2:9–16.

b ppś Post, pościć.

c ppś Objawienie.

49 a ppś Kapłaństwo;

Powolać, powołany

przez Boga,

powołanie.

niewolnikom, jak i wolnym; zaiste, przemawiam do ludzi w podobnym czy też średnim wieku oraz do dorastającego pokolenia; zaiste, aby nawoływać do nich, że muszą odpokutować, by mogli się ^bponownie narodzić.

50. Tak mówi Duch: Odpokutujcie, wszystkie krańce ziemi, albowiem bliskie jest królestwo niebieskie; zaiste, Syn Boga przyjdzie w Swej ^achwale, w Swej potędze, majestacie, mocy i władzy. Zaiste, moi umiłowani bracia, mówię wam, że tak mówi Duch: Oto chwala ^bKróla całej ziemi, a także Króla niebios wkrótce zajaśnieje pośród wszystkich dzieci ludzkich.

51. I Duch mówi do mnie także, zaiste, woła do mnie potężnym głosem: Idź i powiedz temu ludowi: Odpokutujcie, bo jeśli nie odpokutujecie, w żaden sposób nie odziedziczycie królestwa ^aniebieskiego.

52. I ponownie powiadam wam, Duch mówi: Oto ^asiekiera jest przyłożona do pnia drzewa; przeto każde drzewo, które nie wydaje dobrego owocu, zostanie ^bścięte i wrzucone w ogień, zaiste, w ogień, który nie ustaje, nawet niegasnący ogień. Oto

pamiętajcie, że Święty Bóg to powiedział.

53. I teraz, moi umiłowani bracia, pytam was, czy możecie oprzeć się temu, co powiedziałem; zaiste, czy możecie odkładać to na później i ^adeptać Świętego Boga swymi stopami; zaiste, czy możecie być napuszeni w ^bdumie waszych serc; zaiste, czy nadal będziecie upierać się przy noszeniu ^akosztownych strojów, a wasze serca nastawione będą na ^abogactwa i próżne rzeczy tego świata?

54. Zaiste, czy nadal będziecie upierać się, że jesteście lepsi od innych; zaiste, czy nadal będziecie prześladować swych braci, którzy są pokorni i postępują według świętego porządku Boga, zgodnie z którym przystąpili do tego Kościoła, będąc ^auświęceni Duchem Świętym, i których uczynki świadczą o odpokutowaniu —

55. Zaiste, czy nadal będziecie odwracali się plecami do ^aubogich i potrzebujących, nie dzieląc się z nimi swymi majątkościami?

56. I na koniec powiadam wam wszystkim, którzy się upieracie przy czynieniu niegodziwości, że zostaniecie ścięci i wrzuceni

49 *b* *pp* Narodzony ponownie, narodzony z Boga.

50 *a* *pp* Chwała; Drugie Przyjście Jezusa Chrystusa.

b Ps. 24; Mat. 2:2; Łuk. 23:2; II Nefi 10:14; DiP 38:21–22;

128:22–23; Mojż. 7:53.

pp Jezus Chrystus; Królestwo Boże lub królestwo niebieskie.

51 *a* *pp* Niebo.

52 *a* Łuk. 3:9; DiP 97:7.

b Jakub 5:46; 6:7; III Nefi 27:11–12.

53 *a* I Nefi 19:7.

b *pp* Pycha.

c II Nefi 28:11–14; Morm. 8:36–39.

d Ps. 62:11; DiP 56:16–18.

54 *pp* Uświęcenie.

55 *a* Ps. 109:15–16; Jakub 2:17; Hel. 6:39–40.

w ogień, jeśli szybko nie odpokutujecie.

57. I teraz mówię wam: Wszyscy, którzy pragniecie podążać za głosem ^aDobrego Pasterza, odejdźcie od niegodziwych, ^bodzielcie się od nich, nie dotykajcie ich nieczystych rzeczy; oto ich imiona zostaną ^cwymazane, aby imiona niegodziwych nie znalazły się pośród imion prawych i aby wypełniło się słowo Boga, albowiem powiedział: Imiona niegodziwych nie będą zmieszane z imionami mego ludu;

58. Albowiem imiona prawych będą zapisane w ^aksiędze żywota i dam im dziedzictwo po mojej prawicy. I teraz, moi bracia, cóż możecie na to powiedzieć? Mówię wam, jeśli nie zgadzacie się z tym, nie ma to znaczenia, albowiem słowo Boga musi się wypełnić.

59. Albowiem czyż jest pośród was pasterz mający wiele owiec, który nie czuwa nad nimi, aby wilki nie weszły i nie pożarły jego stada? I oto, jeśli wilk wejdzie w stado, czyż go nie wypędza? Zaiste, i w końcu, jeśli może, czyż nie zabija go?

60. I teraz mówię wam, że przywołuje was Dobry Pasterz; i jeśli będziecie zważać na Jego głos, zaprowadzi was do Swojej owczarni i będziecie

Jego owcami; i nakazuje On wam, byście nie pozwolili, aby jakikolwiek krwiożerczy wilk wszedł pośród was, abyście nie zostali zniszczeni.

61. I teraz ja, Alma, nakazuję wam w języku ^aTego, który mi to przykazał, abyście przestrzegali słów, które wam powiedziałem.

62. Mówię to jako przykazanie skierowane do was, którzy należycie do Kościoła; a do tych, którzy nie należą do Kościoła, zwracam się z zaproszeniem: Pójdźcie i zostańcie ochrzczeni dla pokuty, abyście także mogli spożywać owoc z ^adrzewa życia.

ROZDZIAŁ 6

Kościół w Zarahemli oczyszczony i uporządkowany. Alma idzie głosić do Gedeonu. Około 83 r. p.n.e.

I TERAZ stało się, że gdy Alma skończył przemawiać do ludu Kościoła, który ustanowił w mieście Zarahemla, ^austanowił kapłanów i ^bstarszych przez nałożenie ^crąk, według porządku Boga, aby przewodniczyli Kościołowi i ^dczuwali nad nim.

2. I stało się, że ci, którzy nie należeli do Kościoła, a odpokutowali za swe grzechy, zostawali ^aochrzczeni dla pokuty i przyjęci do Kościoła.

3. I stało się, że ci, którzy należeli

57a ppś Dobry Pasterz.

b Ezdr. 6:21; 9:1;

Neh. 9:2;

II Tes. 3:6;

DiP 133:5, 14.

c V Mojż. 29:19;

Mor. 6:7; DiP 20:8.

58a ppś Księga żywota.

61a Alma 5:44.

62a I Nefi 8:10; 11:21–23.

6 1a ppś Ustanowić,

ustanowienie.

b ppś Starszy.

c ppś Ręce,
nałożenie [rąk].

d DiP 52:39.

2a ppś Chrzest, chrzcić.

do Kościoła, a nie „odpokutowali za swe niegodziwości i nie ukorzyli się przed Bogiem — i mam tu na myśli tych, którzy unosili się w ^bpyśle swojego serca — zostawali odrzuceni, a ich imiona „wymazywano, aby nie byli zaliczeni do prawych.

4. Tak zaczęli ustanawiać ład w Kościele w mieście Zarahemla.

5. Teraz pragnę, abyście zrozumieli, że słowo Boga było ogólnie dostępne dla wszystkich, że nikt nie był pozbawiony przywileju gromadzenia się dla słuchania słowa Bożego.

6. Jednakże nakazano dzieciom Boga, aby gromadziły się często i jednoczyły się w „poście i żarliwej modlitwie dla dobra dusz tych, którzy nie znali Boga.

7. I teraz stało się, że gdy Alma ustanowił te przepisy, odszedł od nich, zaiste, od Kościoła, który był w mieście Zarahemla, i poszedł na wschód od rzeki Sydon, do „doliny Gedeon, gdzie zbudowano miasto, które nazwano miastem Gedeon, które było w dolinie, która nazywała się Gedeon od imienia człowieka, którego Nehor ^bzabił mieczem.

8. I Alma zaczął głosić słowo Boga Kościołowi, który został ustanowiony w dolinie Gedeon, według objawienia prawdy słowa, jak mówili o tym jego

ojcowie, i według ducha proroctwa, który był w nim, według „świadczenia o Jezusie Chrystusie, Synu Boga, który przyjdzie odkupić Swój lud z ich grzechów, i według świętego porządku, mocą którego został powołany. I tak oto jest zapisane. Amen.

Słowa Almy, które wygłosił ludziom w Gedeonie, według jego własnego zapisu.

Obejmują rozdział 7.

ROZDZIAŁ 7

Chrystus narodzi się z Marii. Zerwie więzy śmierci i weźmie na siebie grzechy Swego ludu. Ci, którzy odpokutują, zostaną ochrzczeni i będą przestrzegać przykazań Boga, będą mieli życie wieczne. Skalanie nie może odziedziczyć królestwa Bożego. Wymagane są pokora, wiara, nadzieja i prawdziwa miłość. Około 83 r. p.n.e.

Oto moi umiłowani bracia, widząc, że dozwolono mi przyjść do was, zamierzam do was „przemówić własnymi słowami; zaiste, swymi własnymi ustami, widząc, że jest to pierwszy raz, że do was przemawiam słowami moich ust, będąc dotychczas zajęty wypełnianiem obowiązków związanych z ^bsądzeniem, mając

3a Mos. 26:6.
b Ppś Pycha.
c II Mojż. 32:33;
Mos. 26:36;

Alma 1:24; 5:57–58.
Ppś Ekskomunika.
6a Ppś Post, pościć.
7a Alma 2:20.

b Alma 1:9.
8a Obj. 19:10.
7 1a Alma 4:19.
b Mos. 29:42.

dużo spraw, tak że nie mogłem do was przyjść.

2. I nawet teraz nie mógłbym przyjść, jeśli tron sędziowski nie zostałby „przekazany innemu, by zamiast mnie panował; i Pan w Swym wielkim miłosierdziu dozwolił mi przyjść do was.

3. I oto, przyszedłem, mając wielką nadzieję i silne pragnienie, aby dowiedzieć się, czy ukorzyliście się przed Bogiem, dalej błagając o Jego łaskę, i aby dowiedzieć się, czy jesteście przed Nim bez winy, i aby dowiedzieć się, czy nie znajdujecie się w tak strasliwym położeniu jak nasi bracia w Zarahemli.

4. Ale niech będzie błogosławione imię Boga, ponieważ pozwolił mi dowiedzieć się, zaiste, dał mi niezmierną radość, gdy dowiedziałem się, że powrócili oni na drogę Jego prawości.

5. I ufam, pod wpływem Ducha Bożego, który jest we mnie, że będę się cieszył także z waszego powodu; jednakże nie chcę, aby radość tę poprzedzały tak wielkie udręki i smutek, jakiego doświadczyłem z powodu braci w Zarahemli, albowiem doznałem radości z ich powodu po przebrnięciu przez wielkie udręki i smutek.

6. Ale oto ufam, że nie jesteście w stanie tak wielkiej niewiary, jak wasi bracia; ufam, że nie unosicie

się w pysze waszych serc; zaiste, ufam, że wasze serca nie są nastawione na bogactwa ani próżne rzeczy tego świata; zaiste, ufam, że nie oddajecie czci „bożkom, lecz czcicie prawdziwego i ^bżyjącego Boga, i z wieczną wiarą oczekujecie odpuszczenia waszych grzechów, które ma nastąpić.

7. Bowiem oto mówię wam, wiele wydarzy się w przyszłości; jednak jedno z tych wydarzeń jest ważniejsze ponad wszystkie inne — bowiem oto „niedługo już Odkupiciel będzie żył i przyjdzie do Swego ludu.

8. Oto nie mówię, że przyjdzie On do nas za Swego życia, w Swym śmiertelnym przybytku; albowiem oto Duch nie powiedział mi, że tak się stanie. Teraz tego nie wiem; lecz wiem, że Pan Bóg ma moc dokonania wszystkiego, co jest zgodne z Jego słowem.

9. Lecz oto, Duch tyle mi powiedział: Wołaj do tego ludu tymi słowami: „Odpokutujcie i przygotujcie drogę Pańską, i postępujcie Jego ścieżkami, które są proste; albowiem oto królestwo niebieskie jest blisko i Syn Boga wkrótce ^bprzyjdzie na powierzchnię ziemi.

10. I oto, „narodzi się On z ^bMarii w Jerozolimie, w ^cziemi naszych przodków, i będzie ona

2a Alma 4:16–18.

6a II Nefi 9:37; Hel. 6:31.

b Dan. 6:27.

7a Alma 9:26.

9a Mat. 3:2–4;

Alma 9:25.

b Mos. 3:5; 7:27; 15:1–2.

10a Iz. 7:14; Łuk. 1:27.

b Mos. 3:8.

ppś Maria, matka

Jezusa.

c I Kron. 9:3;

II Kron. 15:9;

I Nefi 1:4;

III Nefi 20:29.

“dziewicą, cennym i wybranym naczyniem. Okryje ją moc Ducha Świętego, że zostanie zaciéniona i ‘pocznie, i wyda na świat Syna, zaiste, samego Syna Boga.

11. I pójdzie On, cierpiąc boleści i ‘udręki, i pokusy wszelkiego rodzaju; i stanie się to, aby wypełniło się słowo, że przejmie boleści i choroby Swego ludu.

12. I przyjmie ‘śmierć, aby mógł zerwać więzy śmierci, którymi skrępowany jest Jego lud; i weźmie na siebie ich słabości, aby Jego trzewia przepełniły się miłosierdziem, według ciała, aby wiedział, według ciała, jak może ^bpomagać Swemu ludowi w jego słabościach.

13. Teraz Duch ‘wie wszystko; jednak Syn Boga cierpi w ciele, aby mógł ^bwziąć na siebie grzechy Swego ludu i wymazać jego wykroczenia według mocy Jego wyzwolenia; i teraz oto jest to świadectwo, które jest we mnie.

14. Teraz mówię wam, że musicie odpokutować i ‘ponownie narodzić się, albowiem Duch mówi, że jeśli się ponownie nie narodzicie, nie możecie odziedziczyć królestwa niebieskiego; pójdźcie więc i zostańcie ochrzczeni dla pokuty, abyście mogli obmyć się z waszych grzechów, abyście mieli wiarę w Baranka Bożego, który gładzi grzechy

świata, który ma moc zbawienia i oczyszczenia z wszelkiej nieprawości.

15. Zaiste, mówię wam, pójdźcie i nie obawiajcie się, i wyzbądźcie się wszystkich grzechów, które tak łatwo was ‘osaczają i krępują aż do zagłady, zaiste, pójdźcie i okażcie Swemu Bogu, że chcecie odpokutować za swe grzechy i przystąpić do przymierza z Nim, i przestrzegać Jego przykazań, i zaświadczyć Mu o tym tego dnia, wstępując w wody chrztu.

16. I ktokolwiek to uczyni, i będzie odtąd przestrzegał przykazań Boga, niech zapamięta, co mu mówię, zaiste, niech zapamięta, że powiedziałem, iż będzie miał życie wieczne, zgodnie ze świadectwem Ducha Świętego, który świadczy we mnie.

17. I teraz, moi umiłowani bracia, czy dajecie temu wiarę? Oto mówię wam, zaiste, wiem, że dajecie temu wiarę; i wiem, że dajecie temu wiarę dzięki objawieniu Ducha, który jest we mnie. I teraz ponieważ macie silną wiarę w to, zaiste, w to, co wam powiedziałem, wielka jest moja radość.

18. Albowiem, jak wam powiedziałem od początku, bardzo pragnąłem, abyście nie znaleźli się w tak trudnym położeniu jak wasi bracia, i przekonałem się,

10d I Nefi 11:13–21.

e Mat. 1:20;
Mos. 15:3.

11a Iz. 53:3–5;
Mos. 14:3–5.

12a II Nefi 2:8;

Alma 12:24–25.

ppś Ukrzyżowanie.

b Hebr. 2:18; 4:15;
DiP 62:1.

13a ppś Bóg, Boska Trójca.
b Mos. 15:12.

ppś Zadośćuczynić,
Zadośćuczynienie.

14a ppś Narodzony
ponownie,
narodzony z Boga.

15a II Nefi 4:18.

że moje pragnienia zostały spełnione.

19. Oto widzę, że jesteście na ścieżkach prawości; widzę, że jesteście na ścieżce, która prowadzi do królestwa Boga; zaiste, widzę, że prostujecie Jego ^aścieżki.

20. Widzę, iż oznajmiono wam przez świadectwo Jego słowa, że nie może On ^akroczyć krętymi ścieżkami; ani nie zmienia tego, co powiedział; ani nie ma w nim nawet cienia odwracania się to na prawo, to na lewo, ani też nie przechodzi od dobra do zła; przeto Jego droga jest jedynym wiecznym kręgiem.

21. I nie przebywa On w ^anieświętych świątyniach; ani też skalanie czy coś nieczystego nie może być przyjęte do królestwa Bożego; przeto powiadam wam, że nadejdzie czas, zaiste, i stanie się to w ostateczny dzień, że ten, kto jest ^bskalany, pozostanie w swoim skalaniu.

22. I teraz, moi umiłowani bracia, powiedziałem wam o tym, abyście przebudzili się do poczucia waszego obowiązku wobec Boga, abyście mogli kroczyć przed Nim bez winy, abyście postępowali zgodnie ze świętym porządkiem Boga, według którego zostaliście przyjęci.

23. Pragnę, abyście byli ^apo-

korni, ulegli i łagodni, ustępliwi, pełni cierpliwości i wytrwali, zachowujący umiar we wszystkim, zawsze pilnie przestrzegający przykazań Boga, proszący o to, co jest wam potrzebne zarówno duchowo, jak i docześnie, zawsze dziękujący Bogu za wszystko, co otrzymujecie.

24. Upewnijcie się, że macie ^awiarę, nadzieję i prawdziwą miłość, a wtedy wasze życie będzie zawsze obfitowało w dobre uczynki.

25. I niech Pan błogosławi was i zachowa bez skazy wasze szaty, abyście na koniec mogli być poprowadzeni do spoczynku z Abrahamem, Izaakiem, Jakubem i innymi świętymi prorokami, którzy żyli od początku świata, aby wasze szaty były bez skazy, tak jak ich szaty są ^abez skazy, abyście już nigdy nie wyszli z królestwa niebieskiego.

26. I teraz, moi umiłowani bracia, powiedziałem wam te słowa zgodnie z Duchem, który daje przeze mnie świadectwo; i moja dusza raduje się niezmiernie ze względu na waszą niezmierną pilność i uwagę, z jaką przyjęliście moje słowa.

27. I teraz, niech ^apokój Boga spoczywa na was i na waszych domach, i ziemiach, i na waszych stdach i trzodach, i na wszystkim,

19a Mat. 3:3.

20a I Nefi 10:19;

Alma 37:12;

DiP 3:2.

21a I Kor. 3:16–17; 6:19;

Mos. 2:37;

Alma 34:36.

b I Nefi 15:33–35;

II Nefi 9:16;

Morm. 9:14;

DiP 88:35.

23a ppś Pokoraj, pokora.

24a I Kor. 13;

Eter 12:30–35;

Mor. 7:33–48.

25a II Piotra 3:14.

27a ppś Pokój.

co posiadacie, na żonach waszych i dzieciach waszych, według waszej wiary i dobrych uczynków, odtąd i na zawsze. I tak przemówiłem. Amen.

ROZDZIAŁ 8

Alma głosi ewangelię i chrzci w Melek. Zostaje odrzucony w Ammonihah, i odchodzi. Anioł nakazuje mu powrócić i nawoływać ten lud do pokuty. Alma zostaje przyjęty przez Amuleka i razem głoszą w Ammonihah. Około 82 r. p.n.e.

I TERAZ stało się, że Alma wrócił z "ziemi gedeońskiej, nauczywszy mieszkańców Gedeonu wielu rzeczy, których nie można spisać, ustanowiwszy ład w Kościele, tak jak to uczynił uprzednio w ziemi zarahemlskiej, zaiste, powrócił do swego domu w Zarahemli, aby odpocząć od prac, których dokonał.

2. I tak upłynął dziewiąty rok panowania sędziów nad ludem Nefiego.

3. I stało się, że na początku dziesiątego roku panowania sędziów nad ludem Nefiego Alma odszedł stąd i udał się w podróż, wędrując do ziemi meleckiej, znajdującej się na zachód od "rzeki Sydon, na zachodnim pograniczu pustkowia.

4. I zaczął nauczać lud w ziemi meleckiej zgodnie ze "świętym

porządkiem Boga, przez który został powołany; i zaczął nauczać ludzi na całej ziemi meleckiej.

5. I stało się, że ludzie przychodzili do niego ze wszystkich krańców ziemi położonej na pograniczu pustkowia. I byli chrzczeni na całej ziemi;

6. Tak więc, gdy Alma ukończył swą pracę w Melek, odszedł stamtąd i wędrował przez trzy dni na północ od ziemi meleckiej; i przybył do miasta zwanego Ammonihah.

7. Teraz zwyczajem ludu Nefiego było nazywanie ich ziem, miast i wsi, zaiste, nawet wszystkich małych wiosek imieniem tego, kto je pierwszy posiadał; i tak samo było z ziemią ammonihańską.

8. I stało się, że gdy Alma przybył do miasta Ammonihah, zaczął głosić słowo Boże.

9. A Szatan "opanovał serca mieszkańców miasta Ammonihah; przeto nie chcieli zważać na słowa Almy.

10. Mimo to Alma "borykał się wielce w duchu, ^bzmagając się z Bogiem w "zarliwej modlitwie, aby przelał Swego Ducha na mieszkańców miasta, aby pozwolił mu ochrzcić ich dla pokuty.

11. Oni jednak znieczulili swe serca i powiedzieli mu: Wiemy, że jesteś Alma; i wiemy, że jesteś wyższym kapłanem nad

8 1a Alma 2:20; 6:7.

3a Alma 16:6–7.

4a DiP 107:2–4.

PPŚ Kapłaństwo

Melchizedeka.

9a II Nefi 28:19–22;

DiP 10:20.

10a Alma 17:5.

b Enos 1:1–12.

c III Nefi 27:1.

PPŚ Modlitwa.

Kościółem, który ustanowiłeś w wielu częściach tej ziemi, według swej tradycji, ale my nie należymy do twego Kościoła, ani też nie wierzymy w takie niedorzeczne tradycje.

12. I wiemy, że ponieważ nie należymy do twego Kościoła, wiemy, że nie masz nad nami żadnej władzy, bo oddałeś tron sędziowski „Nefihahowi; dlatego nie jesteś naszym naczelnym sędzią.

13. I gdy mieszkańcy miasta powiedzieli mu to, i oparli się wszystkim jego słowom, i złorzeczyli mu, i pluli na niego, i zarządzili, żeby wypędzono go z miasta, on odszedł stamtąd i podjął wędrówkę w kierunku miasta zwanego Aaron.

14. I stało się, że gdy tam wędrował, będąc przytłoczony smutkiem, przebrnąwszy przez tak wiele „utrapięń i mąk duszy z powodu niegodziwości mieszkańców miasta Ammonihah, stało się, że gdy Almę przytłaczał smutek, oto ^banioł Pana ukazał mu się i powiedział:

15. Błogosławiony jesteś, Almo; podnieś więc głowę i raduj się, bowiem masz wspaniały powód do radości; oto bowiem byłeś wierny, przestrzegając przykazań Boga od czasu, gdy otrzymałeś od Niego pierwsze przesłanie. Oto ja jestem tym, który ci je „przekazał.

16. I oto, posłano mnie, aby ci nakazać powrót do miasta Ammonihah, abyś ponownie głosił ewangelię mieszkańcom tego miasta; zaiste, głosź im. Zaiste, powiedz im, że jeśli nie odpokutują, Pan Bóg ich „zgładzi.

17. Albowiem rozmyślają w tej chwili, jak mogliby zniweczyć wolność twójgo ludu (albowiem tak mówi Pan), co jest sprzeczne ze statutami i sądami, i przykazaniami, które dał Swemu ludowi.

18. Teraz stało się, że otrzymawszy to posłanie od anioła Pana, Alma bezzwłocznie powrócił do ziemi ammonihańskiej. A wszedł do miasta Ammonihah inną drogą, zaiste, od południowej strony miasta Ammonihah.

19. I gdy wstępował do miasta, będąc głodnym, zwrócił się do napotkanego męża: Czy pokorny sługa Boży może się u ciebie posilić?

20. A mąż ten odpowiedział mu: Jestem Nefitą i wiem, że jesteś świętym prorokiem Boga, albowiem jesteś mężem, o którym „anioł powiedział mi w wizji: Przyjmij go. Pójdź więc ze mną do mego domu, a użyczę ci mego jedzenia; i wiem, że będziesz błogosławieństwem dla mnie i mego domu.

21. I stało się, że mąż ten przyjął go do swego domu; a mąż ten nazywał się „Amulek; i przyniósł on

12a Alma 4:20.

14a ppś Przeciwności.

b Alma 10:7–10, 20.

ppś Aniołowie.

15a Mos. 27:11–16.

16a Alma 9:12, 18, 24.

20a Alma 10:7–9.

21a ppś Amulek.

chleb i mięso, i położył je przed Almą.

22. I stało się, że Alma zjadł chleb, i był nasycony; i “błogosławił Amuleka i jego dom, i złożył Bogu podziękowania.

23. A gdy zjadł i zaspokoił głód, powiedział Amulekowi: Nazywam się Alma i jestem “wyższym kapłanem nad Kościołem Boga na tej ziemi.

24. I oto, zostałem powołany do głoszenia słowa Bożego pośród całego tego ludu, zgodnie z duchem objawienia i prorocstwa; i byłem już przedtem na tej ziemi, ale nie chcieli mnie przyjąć i “wyrzucili mnie, więc miałem właśnie odwrócić się od tej ziemi na zawsze.

25. Lecz oto, otrzymałem przykazanie, aby powrócić i prorokować temu ludowi, zaiste, aby świadczyć przeciwko niemu, o ich niegodziwości.

26. I teraz, Amuleku, ponieważ nakarmiłeś mnie i przyjąłeś, jesteś błogosławiony; bowiem byłem wygłodzony, gdyż pościłem przez wiele dni.

27. I Alma pozostawał przez wiele dni z Amulekiem, zanim zaczął głosić ewangelię temu ludowi.

28. I stało się, że lud ten umacniał się coraz bardziej w swej niegodziwości.

29. I doszło do Almy słowo: Pójdź, i powiedz także mojemu

słudze, Amulekowi, że macie pójść i prorokować temu ludowi tymi słowy: “Odpokutujcie, albowiem tak rzecze Pan, jeśli nie odpokutujecie, nawiedzę ten lud w mym gniewie; zaiste, i nie odwrócę mego srogiego gniewu.

30. I Alma, a także Amulek, poszli między ludzi, aby głosić im słowa Boga; i byli wypełnieni Duchem Świętym.

31. I mieli daną im “moc, że nie można było ich więzić w lochach; ani też nikt nie mógł ich zabić; jednakże nie używali swej ^bmocy, dopóki ich nie związano i nie wtrącono do więzienia. A działało się tak, aby Pan mógł przez nich okazać Swą moc.

32. I stało się, że poszli i zaczęli głosić, i prorokować ludziom zgodnie z duchem i mocą, którą dał im Pan.

Słowa Almy, a także słowa Amuleka, które głoszone ludziom, którzy byli w ziemi ammonihańskiej. Zostają oni również wtrąceni do więzienia i uwolnieni cudowną mocą Boga, która była w nich, według zapisu Almy.

Obejmują rozdziały od 9. do 14.

ROZDZIAŁ 9

Alma nakazuje mieszkańcom Ammonihah, aby odpokutowali. Pan

22a Alma 10:11.

23a Alma 5:3, 44, 49;
13:1–20.

24a Alma 8:13.

29a Alma 9:12, 18.
ppś Pokutować,

pokuta.

31a I Nefi 1:20.
b Alma 14:17–29.

będzie miłosierny Lamanitom w ostatnich dniach. Jeśli Nefici porzucą światło, zostaną zniszczeni przez Lamanitów. Wkrótce przyjdzie Syn Boży. Odkupi On tych, którzy odpokutują i zostaną ochrzczeni, i będą mieli wiarę w Jego imię. Około 82 r. p.n.e.

I PONOWNIE ja, Alma, otrzymawszy nakaz od Boga, abym zabrał ze sobą Amuleka i poszedł ponownie głosić ewangelię temu ludowi, to jest mieszkańcom miasta Ammonihah, stało się, że gdy zacząłem im głosić, zaczęli spierać się ze mną, mówiąc:

2. Kim jesteś? Czy uważasz, że damy wiarę świadectwu „jednego człowieka, nawet gdyby nam głosił, że ziemia może przeminąć?

3. Nie rozumieli słów, które mówili; bowiem nie wiedzieli, że ziemia przeminie.

4. I mówili także: Nie uwierzimy twoim słowom, nawet gdybyś prorokował, że to wielkie miasto ulegnie zagładzie w „jeden dzień.

5. Teraz nie wiedzieli, że Bóg może dokonywać tak zdumiewających dzieł, albowiem byli ludem o nieczułym sercu i hardym karku.

6. I mówili: „Kim jest Bóg, który posyła ^bzaledwie jednego człowieka ze Swym upoważnieniem do tego ludu, aby głosić mu

prawdę o tak wielkich i zdumiewających rzeczach?

7. I przystąpili, aby mnie pochwycić; lecz oto, nie uczynili tego. I stałem ze śmiałością, przemawiając do nich, zaiste, śmiało świadczyłem im, mówiąc:

8. O wy, niegodziwe i przewrotne „pokolenie, jak to się stało, że zapomnieliście o tradycji waszych ojców; zaiste, jak szybko zapomnieliście o przykazaniach Bożych.

9. Czyż nie pamiętacie, że nasz ojciec, Lehi, ^aręką Boga został wyprowadzony z Jerozolimy? Czyż nie pamiętacie, że to On prowadził ich wszystkich przez pustkowię?

10. I czyż tak szybko zapomnieliście, jak wiele razy ocalił On naszych ojców przed wpadnięciem w ręce wrogów i ochronił ich przed zagładą, nawet z rąk ich własnych braci?

11. Zaiste, i gdyby nie było Jego niezrównanej mocy i Jego miłosierdzia, i Jego cierpliwości wobec nas, dawno temu przed tym okresem czasu zostalibyśmy niechybnie usunięci z powierzchni ziemi, i możliwe, że zostalibyśmy skazani na stan „niekończącego się nieszczęścia i niedoli.

12. Oto teraz mówię wam, że nakazuje On, abyście odpokutowali; i jeśli nie odpokutujecie, w żaden sposób nie będziecie mogli odziedziczyć królestwa Bożego. Lecz

9 2a V Mojż. 17:6.
4a Alma 16:9–10.
6a II Mojż. 5:2;

Mos. 11:27;
Mojż. 5:16.
b Alma 10:12.

8a Alma 10:17–25.
9a I Nefi 2:1–7.
11a Mos. 16:11.

oto, to nie wszystko — nakazał On wam, abyście odpokutowali, inaczej ^azglądzi was całkowicie z powierzchni ziemi; zaiste, nawiedzi was w Swym ^bsrogim gniewie i nie odwróci Swego srogiego gniewu.

13. Czyż nie pamiętacie słów, które powiedział Lehiemu: ^a“Dopóki będziecie przestrzegać moich przykazań, będzie wam się powodziło na tej ziemi? I ponownie powiedziano: Jeśli nie będziecie przestrzegali moich przykazań, zostaniecie odcięci od obecności Pana.

14. Teraz pragnę, abyście pamiętali, że ponieważ Lamanici nie przestrzegali przykazań Boga, zostali ^aodcięci od obecności Pana. Teraz widzimy, że słowo Pana sprawdziło się w tym i Lamanici zostali odcięci od Jego obecności, od początku ich wykroczeń na tej ziemi.

15. Jednakże mówię wam, że w dzień sądu ^alżej im będzie niż wam, jeśli pozostaniecie w swych grzechach, zaiste, będzie im nawet lżej niż wam w tym życiu, jeśli nie odpokutujecie.

16. Albowiem wiele obietnic ^aodnosi się do Lamanitów; bowiem przez ^btradycje swych ojców pozostają w swym stanie ^cniewiedzy; przeto Pan będzie im

miłosierny i ^aprzedłuży ich pobyt na tej ziemi.

17. I w określonym czasie będą ^aprzywiezieni do wiary w Jego słowo, i poznają nieprawidłowość tradycji swych ojców; i wielu z nich zostanie zbawionych, albowiem Pan okaże miłosierdzie wszystkim, którzy ^bwzywają Jego imienia.

18. Lecz oto, mówię wam, że jeśli upieracie się przy waszej niegodziwości, wasze dni na tej ziemi nie zostaną przedłużone, bowiem ^aLamanici zostaną na was zesłani; i jeśli nie odpokutujecie, przyjdą, gdy się ich nie będziecie spodziewać, i zostaniecie nawiedzeni ^bcałkowitą zagładą; i stanie się to według srogiego ^cgniewu Pana.

19. Albowiem nie pozwoli On wam, abyście żyli w waszej niegodziwości, abyście zniszczyli Jego lud. Mówię wam: Nie; raczej pozwoli, aby Lamanici ^azniszczyli cały Jego lud, tych, którzy nazywają się ludem Nefiego, jeśli stanie się, że Nefici ^bpopadną w grzech i wykroczenia po otrzymaniu tak wielkiego oświecenia i tak wielkiej wiedzy od Pana, Swego Boga;

20. Zaiste, będąc ludem, w którym Pan miał wielkie upodobanie; zaiste, upodobanie większe

12a Alma 8:16;
10:19, 23, 27.

b Alma 8:29.

13a II Nefi 1:20;
Mos. 1:7;
Alma 37:13.

14a II Nefi 5:20–24;
Alma 38:1.

15a Mat. 11:22, 24.

16a Alma 17:15.

b Mos. 10:12 (zob.
wersety 11–17).

c Mos. 3:11.

d Hel. 15:10–12.

17a Enos 1:13.
b Alma 38:5;

DiP 3:8.

18a Alma 16:2–3.

b Alma 16:9.

c Alma 8:29.

19a I Nefi 12:15, 19–20;
Alma 45:10–14.

b Alma 24:30.

niż wszystkie inne narody, plemiona, języki i ludy; “będąc powiadomionym o wszystkim, według ich pragnień i ich wiary, i ich modlitw o tym, co było, co jest i co będzie;

21. Będąc nawiedzeni przez Ducha Boga; rozmawiając z aniołami i słysząc głos Pana, który mówił do nich; i mając ducha prorocstwa i ducha objawienia, a także wiele darów: dar mówienia językami i dar głoszenia, i dar Ducha Świętego, i dar “tłumaczenia;

22. Zaiste, i będąc “wyzwoleni przez Boga z ziemi jerozolimskiej, ręką Pana; ocaleni od głodowej śmierci i od chorób, i od wszelkich dolegliwości; i będąc wzmocnieni w bitwie, aby nie ulegli zagładzie; i raz po raz będąc wyzwalani z ^bniewoli, i będąc chronieni i zachowani aż do teraz; byli tak błogosławieni, że mieli obfitość wszystkiego —

23. I teraz mówię wam, że jeśli ten lud, który otrzymał tak wiele błogosławieństw z ręki Pana, miałby dopuścić się wykroczenia wbrew światłości i wiedzy, które ma, mówię wam, jeśli stanie się, że popełni wykroczenie, to Lamanitom będzie znacznie “lżej niż wam.

24. Bowiem oto “obietnice Pana są skierowane do Lamanitów,

lecz nie do was, jeśli będziecie dopuszczać się wykroczeń; czyż bowiem Pan nie przyrzekł wam wyraźnie i czyż nie oznajmił wam stanowczo, że jeśli będziecie buntować się przeciwko Niemu, to zostaniecie całkowicie zgładzeni z powierzchni ziemi?

25. I teraz, z tej przyczyny, abyście nie zostali zniszczeni, Pan posłał Swego anioła, aby odwiedził wielu spośród Jego ludu, oznajmiając, że muszą pójść i z całą mocą głosić pokutę temu ludowi tymi słowy: “Odpokutujcie, bo bliskie jest królestwo niebieskie.

26. I już za “niewiele dni Syn Boży przyjdzie w Swej chwale; i Jego chwałą będzie chwała ^bJednorodzonego od Ojca, przepelnionego ^cłaską, sprawiedliwością i prawdą, przepelnionego wytrwałością, ^dmiłosierdziem i cierpliwością, szybko dając ^eposłuch wołaniom Swego ludu i odpowiadając na jego modlitwy.

27. I oto, przychodzi On, aby “odkupić wszystkich, którzy zostaną ^bochrzczeni dla pokuty, przez wiarę w Jego imię.

28. Przygotujcie więc drogę Pańską, albowiem nadchodzi czas, gdy wszyscy ludzie zbiorą zapłatę za swe “uczynki, wedle tego, jakie one były — jeśli

20a ppś Objawienie.

21a Omni 1:20;

Mos. 8:13–19; 28:11–17.

22a II Nefi 1:4.

b Mos. 27:16.

23a Mat. 11:22–24.

24a II Nefi 30:4–6;

DiP 3:20.

25a Alma 7:9;

Hel. 5:32.

26a Alma 7:7.

b ppś Jednorodzony.

c ppś Łaska.

d ppś Miłosierny,

miłosierdzie.

e V Mojż. 26:7.

27a ppś Odkupić,

odkupiony,

odkupienie.

b ppś Chrzeszt, chrzciz.

28a DiP 1:10; 6:33.

ROZDZIAŁ 10

były prawe, ^bzbiórą zbawienie dusz według mocy i wyzwolenia Jezusa Chrystusa, a jeśli czynili zło, zbiórą ^cpotępienie swych dusz według mocy i niewoli diabła.

29. I takie oto są słowa anioła, wołającego do tego ludu.

30. I teraz, moi ^aumiłowani bracia, albowiem jesteście moimi braćmi i powinniście być umiłowani, i wasze uczynki powinny świadczyć o pokucie, a widzę, jak bardzo wasze serca są nieczułe na słowo Boże, i widzę, że wy sami jesteście ^bzgubionym i upadłym ludem.

31. Teraz stało się, że gdy ja, Alma, wypowiedziałem te słowa, oto ludzie rozgniewali się na mnie, ponieważ powiedziałem im, że są ludem o nieczułych sercach i o ^ahardych karkach.

32. A także dlatego, że powiedziałem im, że są zgubionym i upadłym ludem, byli na mnie rozgniewani i chcieli pochwycić mnie i wtrącić do więzienia.

33. Lecz stało się, że Pan nie pozwolił, aby mnie tym razem pojmali i wtrącili do więzienia.

34. I stało się, że Amulek poszedł, stanął przed nimi i zaczął im także głosić. I nie wszystkie ^asłowa Amuleka są tutaj spisane, jednak część jego słów jest zapisana w tej księdze.

Lehi był potomkiem Manassesa. Amulek opowiada, jak anioł nakażał mu, by zaopiekował się Almą. Lud zostaje oszczędzony dzięki modlitwom prawych. Nieprawość prawników i sędziów stała się podwaliną zagłady tego ludu. Około 82 r. p.n.e.

Są to ^asłowa, które ^bAmulek ogłosił ludziom przebywającym w ziemi ammonihańskiej:

2. Nazywam się Amulek; jestem synem Giddonaha, który był synem Ismaela, który był potomkiem Aminadiego, tego samego Aminadiego, który przetłumaczył słowa napisane palcem Boga na ścianie świątyni.

3. I Aminadi był potomkiem Nefiego, który był synem Lehiego, który wyszedł z ziemi jerozolimskiej; który był potomkiem ^aManassesa, który był synem ^bJózefa, ^csprzedanego do Egiptu rękami swoich braci.

4. I oto, ja także jestem mężem niemałej reputacji pośród wszystkich, którzy mnie znają; zaiste, i oto, mam wielu krewnych i ^aprzyjaciół, a także zdobyłem wiele bogactw pracą swoich rąk.

5. Jednak mimo tego wszystkiego nigdy nie wiedziałem wiele o drogach Pana ani o Jego ^atajemnicach i zdumiewającej mocy.

28b Ps. 7:17.
c ppś Potępienie (wyklęcie).
30a I Jana 4:11.
b Alma 12:22.
31a II Nefi 25:28;

Mos. 3:14.
34a Alma 10.
10 1a Alma 9:34.
b Alma 8:21–29.
3a I Mojż. 41:51;
I Kron. 9:3.

b ppś Józef, syn Jakuba.
c I Mojż. 37:29–36.
4a Alma 15:16.
5a ppś Tajemnice Boga.

Powiedziałem, że nigdy nie wiedziałem wiele o tych sprawach; lecz oto, popełniam błąd, bo ujrzałem wiele Jego tajemnic i Jego zdumiewającą moc; zaiste, w zachowaniu tego ludu przy życiu.

6. Niemniej jednak znieczuliłem swe serce, albowiem „przywoływano mnie wiele razy, a nie chciałem ^b„słuchać; wiedziałem więc o tych sprawach, chociaż nie chciałem o nich wiedzieć; dlatego w dalszym ciągu powstawałem przeciwko Bogu, w niegodziwości mego serca, aż do czwartego dnia tego siódmego miesiąca, który jest w dziesiątym roku panowania sędziów.

7. Gdy podróżowałem, by odwiedzić mego bliskiego krewnego, oto ukazał mi się „anioł Pana i powiedział: Amuleku, powróć do swego własnego domu, bowiem nakarmisz proroka Pana; zaiste, świętego męża, który jest mężem wybranym przez Boga; bowiem ^b„pościł on przez wiele dni z powodu grzechów tego ludu i jest wygłodzony, i „przyjmiesz go do swego domu, i nakarmisz go, a on pobłogosławi tobie i twemu domowi; i błogosławieństwo Pana spocznie na tobie i na twoim domu.

8. I stało się, że posłuchałem głosu anioła, i zawróciłem do mego domu. I gdy zbliżałem się, natknąłem się na „męża,

o którym anioł powiedział mi: Przyjmiesz go do swego domu — i oto był to ten sam mąż, który przemawiał do was o sprawach Bożych.

9. I anioł powiedział mi: Jest on „świętym mężem; przeto wiem, że jest to święty mąż, bowiem anioł Boży tak powiedział.

10. I powtarzam, wiem, że jest prawdą to, o czym dawał świadectwo; albowiem mówię wam, że jako żyje Pan, tak posłał On Swego „anioła, aby objawić mi te sprawy; i uczynił to, gdy ten właśnie Alma ^b„przebywał w moim domu.

11. Bo oto „błogosławił on mój dom, błogosławił mnie i moje kobiety, i moje dzieci, i mego ojca, i moich krewnych; zaiste, wszystkich moich krewnych pobłogosławił, a błogosławieństwo Pana spoczęło na nas zgodnie ze słowami, które powiedział.

12. I teraz, gdy Amulek powiedział te słowa, ludzie zaczęli dziwić się, widząc, że „więcej niż jeden świadek świadczył o rzeczach, o jakie byli oskarżani, a także o rzeczach, które miały nastąpić zgodnie z duchem proctwa, który w nich był.

13. Jednakże byli pośród nich tacy, którzy chcieli ich przepytac, aby przez swe nieczne „podstępny mogli zadać kłam ich słowom, znaleźć jakiś dowód przeciwko

6a Alma 5:37.

b DiP 39:9.

7a Alma 8:20.

b Alma 5:46; 6:6.

PPŚ Post, pościć.

c Dz. 10:30–35.

8a Alma 8:19–21.

9a PPŚ Święty
(przymiotnik).

10a Alma 11:30–31.

b Alma 8:27.

11a Alma 8:22.

12a Alma 9:6.

13a Alma 11:21.

nim i wydać ich sędziom, by zostali osądzeni według prawa i zabici lub wtrąceni do więzienia według przestępstwa, które udaloby się wykazać lub udowodnić.

14. I teraz ci, którzy chcieli ich zniszczyć, byli „prawnikami zatrudnionymi lub wyznaczonymi przez lud, aby egzekwowali prawo podczas rozpraw, to jest na rozprawach dotyczących przestępstw ludu, w obecności sędziów.

15. I prawnicy ci znali wszelkie sztuki i podstępny ludzi; i miało to im umożliwić bycie wprawnymi w swoim zawodzie.

16. I stało się, że zaczęli przepytwać Amuleka, aby w ten sposób pochwycić go w mowie, to jest zmusić go do zaprzeczenia słowom, które miał wypowiedzieć.

17. A nie wiedzieli, że Amulek może poznać ich zamiary. Lecz stało się, że gdy zaczęli go przepytwać, Amulek „odgadł ich myśli i powiedział im: O wy, niegodziwe i przewrotne ^bpokolenie, prawnicy i obłudnicy, albowiem układacie podwaliny dla diabła, zastawiając sidła i ^cpułapki, by schwytać świętych Boga.

18. Przygotowujecie plany, aby „wypaczać drogi prawych, i sprządzacie na swoje głowy gniew

Boga, nawet do całkowitej zagłady tego ludu.

19. Zaiste, Mosjasz, nasz ostatni król, miał rację, gdy będąc bliski przekazania królestwa, a nie mając następcy, zarządził, by lud ten rządził się sam przez głosowanie — zaiste, miał rację, gdy powiedział, że jeśli nadejdzie czas, gdy głos ludu „wybierze niegodziwość, to znaczy, jeśli nadejdzie czas, że lud ten dopuści się wykroczenia, wówczas ludzie ci dojrzeją do zagłady.

20. I teraz mówię wam, że Pan właściwie osądza waszą niegodziwość; ma rację, wołając do tego ludu głosem Swych „aniołów: Odpokutujcie, odpokutujcie, bo bliskie jest królestwo niebieskie.

21. Zaiste, ma rację, wołając głosem Swych aniołów: „Zstąpię między Swój lud, przynosząc w rękach słusność i sprawiedliwość.

22. Zaiste, i ja wam mówię, że gdyby nie „modlitwy prawych, którzy są teraz na tej ziemi, już teraz zostalibyście nawiedzeni całkowitą zagładą; jednakże nie byłby to ^bpotop, jak stało się to z ludźmi w dniach Noego, ale wasza zagłada nastąpiłaby w wyniku głodu i zarazy, i miecza.

23. Lecz dzięki „modlitwom

14a Alma 10:24;
11:20–21; 14:18.

17a Alma 12:3; 18:20, 32;
DiP 6:16.

b Mat. 3:7;
Alma 9:8.

c DiP 10:21–27.

18a Dz. 13:10.

19a Mos. 29:27;
Alma 2:3–7;
Hel. 5:2.

20a Alma 8:14–16; 13:22.

21a Mos. 13:34.

22a Jak. 5:16;

Mos. 27:14–16.

b I Mojż. 8:21;
III Nefi 22:8–10.

ppś Potop w czasach
Noego.

23a ppś Modlitwa.

prawych jesteście zachowani; jeśli więc teraz wypędzicie prawych spośród was, Pan nie będzie dłużej powstrzymywał Swej ręki; lecz ze srogim gniewem wyjdzie wam naprzeciw; wtedy zostaniecie porażeni głodem i zarazą, i mieczem; a nastąpi to ^bwkrótce, jeśli nie odpokutujecie.

24. I teraz stało się, że ludzie jeszcze bardziej się rozgniewali na Amuleka i wołali tymi słowami: Ten mąż urąga naszym prawom, które są sprawiedliwe, i naszym mądrym prawnikom, których wybraлиśmy.

25. Lecz Amulek wyciągnął rękę i jeszcze głośniejszym głosem wołał tymi słowami: O wy, niegodziwe i przewrotne pokolenie, dla czego Szatan ma tak wielką władzę nad waszymi sercami? Dlaczego mu się poddajecie, aby panował nad wami i „zaślepił” wasze oczy, byście nie rozumieli słów wypowiedzianych zgodnie z ich prawdą?

26. Bowiemy oto czyż świadczyłem przeciwko waszemu prawu? Nie rozumiecie; mówicie, że mówiłem przeciwko waszemu prawu; lecz ja nie robiłem tego, ale mówiłem w obronie waszego prawa, ku waszemu potępieniu.

27. I teraz oto mówię wam, że nieprawość waszych „prawników i sędziów” zaczyna kłaść podwalinę zagłady tego ludu.

28. I teraz stało się, że gdy

Amulek powiedział te słowa, ludzie wołali przeciwko niemu: Teraz wiemy, że ten mąż jest dzieckiem diabła, bo „kłamał” nam; bowiem mówił przeciwko naszemu prawu. I teraz twierdzi, że nie mówił przeciwko prawu.

29. I ponownie urągał naszym prawnikom i naszym sędziom.

30. I stało się, że prawnicy nakłonili ich, by zachowali to wszystko w sercach przeciwko niemu.

31. I był pośród nich jeden o imieniu Zeezrom. To głównie on „oskarżał” Amuleka i Almę, będąc jednym z najbardziej biegłych w prawie, mając wiele spraw pośród ludzi.

32. Teraz zamiarem tych prawników było uzyskanie korzyści; i uzyskiwali korzyści wedle otrzymywanych zleceń.

ROZDZIAŁ 11

Przedstawienie systemu monetarnego Nefitów. Amulek spiera się z Zeezromem. Chrystus nie zbawi ludzi, którzy pozostają w swoich grzechach. Tylko ci, którzy odziedziczą królestwo niebieskie, zostaną zbawieni. Wszyscy ludzie powstaną ku nieśmiertelności. Nie ma śmierci po Zmartwychwstaniu. Około 82 r. p.n.e.

TERAZ, zgodnie z prawem Mojszasa, każdy człowiek, który był sędzią prawa, a raczej ci, którzy byli wyznaczeni na sę-

23b Alma 34:32–35.
25a II Kor. 4:4;

Alma 14:6.
27a Łuk. 11:45–52.

28a Alma 14:2.
31a Alma 11:20–36.

dziów, mieli otrzymywać wynagrodzenie zależnie od tego, ile czasu poświęcili na sądenie ludzi przyprowadzonych przed nich na sąd.

2. I jeśli dłużnik nie chciał spłacić swego długu, wnoszono na niego skargę do sędziego; i sędzia z ramienia władzy posyłał swych funkcjonariuszy, aby go przyprowadzili; i sądził go zgodnie z prawem i dowodami przedstawionymi przeciwko niemu, i w ten sposób taki człowiek był zmuszony do spłacenia długu, inaczej odebrano mu wszystko lub wypędzono spośród ludu jako złodzieja i złoczyńcę.

3. I sędzia otrzymywał swoje wynagrodzenie zależnie od poświęconego czasu — seninę złota za dzień lub senum srebra, co jest równe seninie złota, i było to zgodnie z danym im prawem.

4. Oto nazwy różnych miar złota i srebra według ich wartości. I nazwy te nadali Nefici, albowiem nie liczyli jak Żydzi w Jerozolimie, ani też nie mierzyli jak Żydzi, lecz zmieniali swe rozliczenia i miary zależnie od okoliczności i uznania każdego pokolenia aż do panowania sędziów, „ustanowionych przez króla Mosjasza.

5. I taki był sposób ich rozliczania się — senina złota, seon złota, szum złota i limnah złota.

6. Senum srebra, amnor srebra, ezrom srebra i onti srebra.

7. Senum srebra równał się

seninie złota i był wymieniany za miarę jęczmienia, a także za miarę ziarna każdego rodzaju.

8. Seon złota miał wartość dwukrotnie większą od seniny.

9. Szum złota miał wartość dwukrotnie większą od seona.

10. I limnah złota przedstawiał sumę ich wszystkich.

11. I amnor srebra miał wartość dwóch senum.

12. I ezrom srebra równał się czterem senum.

13. I onti przedstawiał sumę ich wszystkich.

14. A teraz takie były mniejsze liczby ich rozliczeń —

15. Sziblon stanowił pół senum, sziblon był więc wymieniany za połowę miary jęczmienia.

16. I sziblum równał się połowie sziblona.

17. I leah stanowił połowę szibluma.

18. A teraz tych liczb używali do rozliczania.

19. I antion złota równał się trzem sziblonom.

20. I teraz było to jedynie ze względu na zysk, ponieważ otrzymywali swe wynagrodzenie według zatrudnienia, przeto podburzali lud do rozruchów i wszelkiego rodzaju zamieszek i niegodziwości, by w ten sposób „zwiększyć swe dochody według liczby spraw, które im przedstawiano do rozsądzenia; dlatego też podburzali ludzi przeciwko Almie i Amulekowi.

21. I ów Zeezrom zaczął się

wypytywać Amuleka tymi słowy: Czy odpowiesz mi na kilka pytań, które ci zadam? Teraz Zeezrom był biegły w różnych diabelskich „sposobach niszczenia tego, co dobre; przeto zapytał Amuleka: Czy odpowiesz mi na moje pytania?

22. I Amulek odpowiedział mu: Zaiste, jeśli będzie to zgodne z „Duchem Pana, który jest we mnie; bowiem nie powiem niczego, co byłoby wbrew Duchowi Pana. I Zeezrom powiedział mu: Oto mam tutaj sześć ontiów srebra i dam ci je wszystkie, jeśli zaprzeczysz istnieniu Najwyższej Istoty.

23. A Amulek odpowiedział mu: O ty, „dziecko piekła, dla czego mnie ^bkusisz? Czyż nie wiesz, że prawi nie ulegają takim pokusom?

24. Czy uważasz, że nie ma Boga? Mówię ci: Nie, ty wiesz, że Bóg istnieje, lecz kochasz „zysk bardziej niż Boga.

25. I teraz kłamałeś mi w obliczu Boga. Powiedziałeś mi — Oto sześć ontiów, przedstawiających wielką wartość, i dam ci je — gdy w sercu myślałeś o zatrzymaniu ich dla siebie; i twoim pragnieniem było tylko, abym wyparł się prawdziwego i żywego Boga, abys miał powód do zniszczenia mnie. I teraz oto za to wielkie zło otrzymasz swoją zapłatę.

26. I Zeezrom zapytał go:

Mówisz więc, że istnieje prawdziwy i żywy Bóg?

27. A Amulek odpowiedział: Zaiste, istnieje prawdziwy i żywy Bóg.

28. Wtedy Zeezrom zapytał: Czy istnieje więcej niż jeden Bóg?

29. I odpowiedział: Nie.

30. Teraz Zeezrom zapytał go jeszcze: Skąd o tym wiesz?

31. I odpowiedział: „Anioł uczynił mi to wiadomym.

32. I Zeezrom zapytał jeszcze: Kim jest Ten, który ma przyjść? Czy jest to Syn Boga?

33. I odpowiedział mu: Tak.

34. I Zeezrom zapytał jeszcze: Czy zbawi On Swoj lud, który pozostaje „w swoich grzechach? A Amulek, odpowiadając mu, rzekł: Mówię ci, że tego nie uczyni, bowiem niemożliwe jest, aby zaprzeczył Swemu słowu.

35. Teraz Zeezrom zwrócił się do ludzi: Upewnijcie się, że zapamiętacie to wszystko; bowiem powiedział, że jest tylko jeden Bóg; jednak mówi, że przyjdzie Syn Boga, lecz że nie zbawi On Swego ludu — oto mówi, jak gdyby miał władzę rozkazywania Bogu.

36. Teraz Amulek powiedział mu: Oto kłamałeś, bo powiedziałeś, że mówiłem, jak gdybym miał władzę rozkazywać Bogu, ponieważ powiedziałem, że nie zbawi On Swego ludu, który pozostaje w swoich grzechach.

21a Alma 10:13.

22a ppś Duch Święty.

23a Alma 5:41.

b ppś Kusić, pokusa.

24a I Tym. 6:10;

Tyt. 1:11.

31a Alma 10:7–10.

34a Hel. 5:10–11.

37. I powtarzam ci, że On nie może go zbawić, gdy pozostaje w swoich „grzechach; albowiem nie mogą zaprzeczyć Jego słowu, a powiedział On, że ^bnic nieczystego nie może odziedziczyć ^ckrólestwa niebieskiego; zatem, jak możecie być zbawieni, jeśli nie odziedziczycie królestwa niebieskiego? Dlatego nie możecie być zbawieni, pozostając w swoich grzechach.

38. I Zeezrom rzekł mu jeszcze: Czy Syn Boga jest samym Wiecznym Ojcem?

39. I Amulek odpowiedział: Zależy, jest On samym ^aWiecznym Ojcem nieba i ziemi, i ^bwszystkiego, co w nich jest; On jest początkiem i końcem, pierwszym i ostatnim.

40. I przyjdzie On na ^aświat, aby ^bodkupić Swój lud; i ^cweźmie na siebie wykroczenia tych, którzy wierzą w Jego imię; i są to ci, którzy będą mieli życie wieczne, i zbawienie nie przyjdzie do nikogo innego.

41. Dlatego niegodziwi pozostaną, jak gdyby ^anie uczyniono żadnego odkupienia, z wyjątkiem zerwania więzów śmierci; albowiem oto nadchodzi dzień,

gdy ^bwszyscy powstaną z martwych i staną przed Bogiem, i będą ^csądzeni według swych uczynków.

42. I istnieje śmierć, zwana śmiercią doczesną; i śmierć Chrystusa uwolni ludzi z ^awięzów tej doczesnej śmierci, aby wszyscy powstałi z tej doczesnej śmierci.

43. I duch, i ciało zostaną ponownie ^azjednoczone w swej doskonałej formie; zarówno kończyny, jak i stawy zostaną przywrócone do swej właściwej postaci, tak jak jesteśmy teraz, w tym czasie; i zostaniemy przyprowadzeni, abyśmy stanęli przed Bogiem, znając, tak jak teraz znamy, i wyraźnie ^bpamiętając wszystkie nasze ^cprzewinienia.

44. I przywrócenie to przyjdzie do wszystkich, zarówno starych, jak i młodych, zarówno wolnych, jak i niewolników, zarówno mężczyzn, jak i kobiet, zarówno niegodziwych, jak i prawych; i nawet włos z ich głów nie zagubi się, lecz wszystko zostanie ^aprzywrócone do swej doskonałej postaci, tak jak teraz, czyli w ciele, i zostaną zaprowadzeni na sąd Chrystusa Syna, Boga ^bOjca i Ducha Świętego, którzy

37 *a* I Kor. 6:9–10.

b I Nefi 15:33;
Alma 40:26;
III Nefi 27:19.
ppś Bezbożny.

c ppś Królestwo
Boże lub królestwo
niebieskie.

39 *a* Iz. 9:5.

b Kol. 1:16;
Mos. 4:2.

40 *a* ppś Świat.

b Rzym. 11:26–27.
c II Mojż. 34:6–7;
Iz. 53:5;
I Jana 2:2;
Mos. 14:5; 15:12;
DiP 19:16–19.

41 *a* Alma 12:18;

DiP 88:33.
b Obj. 20:12–13;
Alma 42:23.

c ppś Sąd Ostateczny.

42 *a* Alma 12:16.
43 *a* II Nefi 9:13;
Alma 40:23.

b II Nefi 9:14;
Mos. 3:25;
Alma 5:18.

c ppś Wina.

44 *a* Alma 41:12–15.

b ppś Bóg, Boska
Trójca — Bóg Ojciec.

są „jednym Wiecznym Bogiem, aby zostali „osądzeni według swych uczynków, dobrych czy złych.

45. Oto powiedziałem wam o śmierci tego śmiertelnego ciała, a także o „zmartwychwstaniu tego śmiertelnego ciała. Mówię wam, że to śmiertelne ciało^b powstanie, stając się „nieśmiertelnym ciałem, to jest ze śmierci, nawet z tej pierwszej śmierci, ku życiu, aby nigdy więcej nie musieli „umrzeć; ich duchy połączą się z ich ciałami, aby nigdy nie zostały rozdzielone, tworząc w ten sposób całość, stając się „duchowe i nieśmiertelne, żeby nigdy więcej nie zaznać zniszczenia.

46. I teraz, gdy Amulek skończył te słowa, ludzie zaczęli się ponownie dziwić, a Zeezrom zaczął drzeć. I na tym skończyły się słowa Amuleka, a raczej to jest wszystko, co zapisałem.

ROZDZIAŁ 12

Alma rozmawia z Zeezromem. Tajemnice Boga mogą być przekazane tylko wiernym. Ludzie będą sądzeni za swe myśli, wierzenia, słowa i uczynki. Niegodziwi poniosą śmierć duchową. To śmiertelne życie jest stanem próby. Plan odkupienia doprowadza do Zmartwychwstania,

a poprzez wiarę następuje odpuszczenie grzechów. Ci, którzy odpokutują, mają prawo do miłosierdzia poprzez Jednorodzonego Syna. Około 82 r. p.n.e.

TERAZ Alma widząc, że Zeezrom zamilkł na słowa Amuleka, zauważywszy, że Amulek przyłapał go na „kłamstwie i na tym, że pragnął go zwieść, by go zniszczyć; i widząc, że Zeezrom zaczął drzeć pod wpływem wyrzutów^b sumienia, otworzył usta i zaczął do niego przemawiać, potwierdzając słowa Amuleka i wyjaśniając więcej ponad te sprawy, czyli wyjawiając pisma święte w większym stopniu, niż dokonał tego Amulek.

2. Teraz słowa, które Alma powiedział do Zeezroma, usłyszeli ludzie wokół; albowiem rzesza była wielka, a on mówił tak:

3. Teraz, Zeezromie, przyłapano cię na kłamstwie i przebiegłości, bo kłamałeś nie tylko ludziom, lecz kłamałeś Bogu; oto zna On wszystkie twoje „myśli, i przekonałeś się, że twoje myśli zostały nam ujawnione przez Jego Ducha.

4. I przekonałeś się, że wiemy, iż plan twój był wyrafinowany, według wyrafinowania diabła, aby okłamać i zwieść ten lud, abys mógł nastawić ludzi

44 c III Nefi 11:27, 36.
ppś Bóg, Boska Trójca.

d Obj. 20:12–13.

45 a Alma 40:23;

DiP 88:16.

b ppś Zmartwych-

wstanie.

c ppś Nieśmiertelny,
nieśmiertelność.

d Obj. 21:4;

DiP 63:49; 88:116.

e I Kor. 15:44.

12 1 a Alma 11:20–38.

b ppś Sumienie.

3 a Jakub 2:5;

Alma 10:17;

DiP 6:16.

przeciwko nam, aby złorzeczyli nam i wypędzili nas —

5. I był to plan twego „przeciwnika, a jego moc działała przez ciebie. Teraz chcę, abyście zapamiętali, że co mówię do Zeezroma, odnosi się do wszystkich.

6. I oto mówię wam wszystkim, że była to pułapka zastawiona przez przeciwnika, aby usidlić ten lud, aby uczynić z was jego poddanych, aby mógł otoczyć was swymi „łańcuchami i przykuć was do wiecznej zagłady według mocy jego niewoli.

7. Teraz, gdy Alma powiedział te słowa, Zeezrom zaczął jeszcze bardziej drzeć, bo był coraz bardziej przekonany o mocy Boga; i był też przekonany, że Alma i Amulek przejrzeni go na wskroś, gdyż był przekonany, że znali jego myśli i zamiary jego serca; albowiem dana im była moc poznania tego wszystkiego przez ducha proroctwa.

8. I Zeezrom zaczął ich usilnie wypytywać, aby dowiedzieć się więcej o królestwie Bożym. I zwrócił się do Almy: Co oznacza to, co Amulek powiedział o zmartwychwstaniu zmarłych, że wszyscy powstaną z martwych, zarówno sprawiedliwi, jak i niesprawiedliwi, i zostaną przyprowadzeni, i staną przed

Bogiem, aby zostali osądzeni według swych uczynków?

9. I teraz Alma zaczął mu to objaśniać następująco: Wielu ludziom dane jest poznanie „tajemnic Boga, jednakże są oni zobowiązani ścisłym przykazaniem, aby przekazać ^btylko tę część Jego słowa, którą On wyznacza dzieciom ludzkim zależnie od uwagi i pilności wobec Niego.

10. I dlatego ten, kto „znieczula swe serce, otrzymuje ^bmniejszą część słowa; a ten, kto „nie znieczula swego serca, ^dotrzymuje większą część słowa, aż dane mu będzie poznanie tajemnic Boga, aż pozna je w pełni.

11. I ci, którzy znieczulają swe serca, otrzymują coraz mniejszą „część słowa, aż ^bnie wiedzą nic o Jego tajemnicach; i wtedy diabeł bierze ich do niewoli i prowadzi według swej woli ku zagładzie. I takie jest znaczenie „łańcuchów ^dpiekła.

12. I Amulek powiedział wam w prosty sposób o „śmierci i powstaniu ze śmiertelności do stanu nieśmiertelności, oraz że zostaniemy przyprowadzeni przed Trybunał Boga, abyśmy zostali ^bosądzeni według swych uczynków.

13. Wtedy, gdybyśmy znieczulili

5a ppś Diabeł.

6a Alma 5:7–10.

9a Alma 26:22.

ppś Tajemnice Boga.

b Jan 16:12; Alma 29:8;

III Nefi 26:8–11;

Eter 4:7.

10a II Nefi 28:27; Eter 4:8.

b DiP 93:39.

c ppś Pokorny, pokora.

d II Nefi 28:30;

DiP 50:24.

11a Mat. 25:29.

b ppś Odstępstwo.

c Jan 8:34;

II Nefi 28:19.

d Przyp. 9:18;

II Nefi 2:29.

ppś Piekło.

12a Alma 11:41–45.

b ppś Sąd Ostateczny.

nasze serca, zaiste, gdybyśmy znieczulili nasze serca na słowo, że nie będzie miało ono w nas miejsca, wtedy okropny będzie nasz stan, gdyż zostaniemy potępieni.

14. Albowiem nasze "słowa potępią nas, zaiste, wszystkie nasze uczynki potępią nas i nie okażemy się bez skazy; i nasze myśli także nas potępią; i w tym okropnym stanie nie odważymy się podnieść oczu ku naszemu Bogu; i wtedy bylibyśmy radzi, gdybyśmy mogli nakazać skałom i 'górom, by nas przywały i 'ukryły nas przed Jego obecnością.

15. Lecz tak się nie stanie; musimy wystąpić i stanąć przed Nim, w Jego chwale i w Jego mocy, i w Jego potędze, i majestacie, i władzy, i przyznać ku naszemu wiecznemu "wstydowni, że wszystkie Jego 'sądy są sprawiedliwe; że On jest sprawiedliwy we wszystkim, co czyni, że jest miłosierny wobec dzieci ludzkich i że ma On wszelką moc zbawienia każdego człowieka, który wierzy w Jego imię i przynosi owoce godne odpokutowania.

16. I teraz oto mówię wam, że wtedy nastąpi śmierć, zaiste, druga "śmierć, która jest śmiercią duchową; wtedy nastanie czas,

kiedy ten, kto umrze w swoich grzechach według 'śmierci doczesnej, 'umrze także śmiercią duchową; zaiste, umrze on według tego, co dotyczy prawości.

17. Wtedy nastanie czas, gdy ich męki będą niczym "jezioro ognia i siarki, którego płomienie wznoszą się na wieki wieków; i wtedy nastanie czas, że zostaną przykuci do wiecznej zagłady według władzy i niewoli Szatana, który ich ujarzmił zgodnie ze swoją wolą.

18. Wtedy, mówię wam, będzie im tak, jak gdyby "nie nastąpiło odkupienie; gdyż według sprawiedliwości Boga nie mogą być odkupieni; i nie mogą 'umrzeć, bo już nie będzie więcej zepsucia.

19. Teraz stało się, że gdy Alma skończył mówić te słowa, ludzie jeszcze bardziej zaczęli się dziwić.

20. Lecz był pośród nich pewien Antionah, który był głównym włodarzem wśród nich; wystąpił on i powiedział mu: Co to było, co powiedziałeś, że człowiek powstanie z martwych i przejdzie z tego śmiertelnego stanu do "nieśmiertelnego, i że dusza nigdy nie może umrzeć?

21. Co oznacza fragment pisma, który mówi, że Bóg postawił "cheruby i płomienny miecz

14a Mat. 12:36; Jak. 3:6;

Mos. 4:29–30.

b Oz. 10:8;

II Nefi 26:5.

c Job 34:22;

II Nefi 12:10.

15a Mos. 3:25.

b II Piotra 2:9.

ppś Sprawiedliwość.

16a ppś Śmierć duchowa.

b Alma 11:40–45.

c I Nefi 15:33;

Alma 40:26.

17a Obj. 19:20; 21:8;

Mos. 3:27.

18a Alma 11:41.

b Obj. 21:4; Alma 11:45;

DiP 63:49.

20a ppś Nieśmiertelny, nieśmiertelność.

21a I Mojż. 3:24;

Alma 42:2;

Mojż. 4:31.

ppś Cheruby.

na wschodzie ogrodu ^bEden, aby nasi pierwsi rodzice nie weszli i nie spożyli owocu drzewa życia, i nie żyli wiecznie? I tak widzimy, że nie było żadnej możliwości, aby żyli wiecznie.

22. I Alma powiedział mu: Miałem wam to właśnie wytłumaczyć. Teraz widzimy, że ^aupadek Adama nastąpił przez zjedzenie zakazanego ^bowocu, według słowa Boga; i tak widzimy, że przez jego upadek cała ludzkość stała się ^czgubiona i upadła.

23. I teraz oto mówię wam, że jeśli byłoby to możliwe, żeby Adam ^azjadł wtedy owoc drzewa życia, nie byłoby śmierci i słowo byłoby na próżno, czyniąc Boga kłamcą, albowiem powiedział: ^bJeśli zjesz, na pewno umrzesz.

24. I widzimy, że cała ludzkość podlega ^aśmierci, zaiste, śmierci, o której mówił Amulek, że jest śmiercią doczesną; jednak dany jest ^bczłowiekowi czas, podczas którego może odpokutować; dlatego to życie stało się stanem próby; okresem ^cprzygotowania na spotkanie z Bogiem; okresem przygotowania do niekończącego się stanu, o którym mówiliśmy, że nastąpi po zmartwychwstaniu zmarłych.

25. I teraz, gdyby nie ^aplan odkupienia przygotowany od założenia świata nie mogłoby być żadnego ^bzmartwychwstania zmarłych; lecz plan odkupienia został przygotowany i doprowadza do zmartwychwstania zmarłych, o którym mówiono.

26. I oto, jeśli byłoby to możliwe, żeby nasi pierwsi rodzice mogli pójść i spożywać z ^adrzewa życia, byliby na zawsze nieszczęśliwi, nie przechodząc przez stan przygotowawczy; i w ten sposób ^bplan odkupienia zostałby zniweczony, a słowo Boga byłoby na próżno, nie wypełniwszy się.

27. Lecz tak się nie stało, gdyż ^awyznaczono ludziom, że muszą umrzeć; a po śmierci muszą przyjść na ^bsąd, na ten sam sąd, o którym mówiliśmy, oznaczający koniec.

28. I gdy Bóg wyznaczył, że ludzie mają doświadczyć tego wszystkiego, oto uznał za właściwe, żeby ludzie wiedzieli o tym, co dla nich wyznaczył.

29. Dlatego posłał ^aaniołów, aby rozmawiali z ludźmi, a oni pozwolili im ujrzeć z chwały Jego.

30. Od tego czasu ludzie zaczęli wzywać Jego imienia; przeto Bóg ^arozmawiał z ludźmi i uczył

21 *b* ppś Eden.

22 *a* ppś Upadek Adama i Ewy.

b I Mojż. 3:6;
II Nefi 2:15–19;
Mos. 3:26.

c Mos. 16:4–5.

23 *a* Alma 42:2–9.

b I Mojż. 2:17.

24 *a* ppś Śmierć fizyczna.

b II Nefi 2:21;

Mojż. 5:8–12.

c Alma 34:32–35.

25 *a* ppś Plan Odkupienia.

b II Nefi 2:8;
Alma 7:12; 42:23.

26 *a* I Mojż. 2:9;

I Nefi 15:36;

Alma 32:40.

b Alma 34:8–16; 42:6–28;

Mojż. 6:59–62.

27 *a* Job 7:1;

Hebr. 9:27;

DiP 42:48.

b ppś Sąd Ostateczny.

29 *a* Mor. 7:25, 31;

DiP 29:42.

30 *a* Mojż. 5:4–5; 6:51.

im wiadomym ^bplan odkupienia przygotowany od ^czałożenia świata; i ujawniał im to zależnie od ich wiary i odpokutowania, i ich świętych uczynków.

31. Dlatego dał ^aprzykazania ludziom, którzy po uprzednim przekroczeniu ^bpierwszego przykazania odnoszącego się do tego, co doczesne, stali się jak bogowie, ^codróżniający dobro od zła, i sami dochodzący do takiego stanu, w którym mogli ^ddziałać, to jest będący doprowadzeni do stanu, w którym mogli działać według swej woli i upodobania, czyniąc zło lub dobro —

32. Dlatego po ^aujawnieniu im planu odkupienia Bóg dał im przykazania, aby nie czynili zła, za które karą jest druga ^bśmierć, która jest wieczną śmiercią według tego, co dotyczy prawości; albowiem dla takich plan odkupienia nie mógł mieć żadnej mocy, gdyż według najwyższej dobroci Boga uczynki ^csprawiedliwości nie mogą ulec zniszczeniu.

33. Lecz Bóg wzywał ludzi w imię Swego Syna (zgodnie z przygotowanym planem odkupienia) tymi słowy: Jeśli odpokutujecie i nie znieczulicie swych serc, wtedy okażę wam

miłosierdzie poprzez mego Jednorodzonego Syna.

34. Przeto kto odpokutuje i nie znieczuli swego serca, będzie miał prawo do ^amiłosierdzia poprzez mego Jednorodzonego Syna aż do ^bodpuszczenia grzechów; i ci wejdą do mego ^codpoczynku.

35. I kto znieczuli swe serce, i będzie czynić niegodziwość, oto przysięgam w gniewie, że nie wejdzie do mego odpoczynku.

36. I teraz, moi bracia, mówię wam, że jeśli znieczulicie swe serca, nie wejdziecie do odpoczynku Pana; przeto wasza niegodziwość prowokuje Go, że sprowadza na was Swój gniew, jak w ^apierwszej prowokacji, zaiste, zgodnie z Jego słowem, podczas ostatniej prowokacji tak jak podczas pierwszej, aż do wiecznej ^bzagłady waszych dusz; przeto Jego Słowo spełni się co do ostatniej śmierci, tak samo, jak co do pierwszej.

37. I teraz, moi bracia, widząc, że wiemy te rzeczy, a są one prawdziwe, odpokutujmy i nie znieczulajmy naszych serc, abyśmy nie ^aprowokowali Pana, naszego Boga, by sprowadził na nas Swój gniew za przekraczanie owych drugich przykazań, które

30b ppś Plan Odkupienia.

c Mos. 18:13;
Alma 13:3, 5, 7–8.

31a ppś Przykazania Boga.

b I Mojż. 2:16–17;
II Nefi 2:18–19.

c I Mojż. 3:22–23;
Mojż. 4:11.

d II Nefi 2:16.

ppś Wolna wola.

32a Mojż. 5:4–9.

b ppś Śmierć duchowa.

c Mos. 15:27;

Alma 34:15–16; 42:15.

34a ppś Miłosierny,
miłosierdzie.

b ppś Odpuszczenie
grzechów.

c ppś Odpoczynek.

36a Jakub 1:7–8;
Alma 42:6, 9, 14.

b ppś Potępienie
(wyklęcie).

37a I Nefi 17:30;
Jakub 1:8;
Hel. 7:18.

nam dał; lecz wejdźmy do ^bodpoczyнку Boga, który jest przygotowany zgodnie z Jego słowem.

ROZDZIAŁ 13

Mężczyźni są powoływani na urząd wyższego kapłana ze względu na swą niezmierną wiarę i dobre uczynki. Mają nauczać przykazań. Przez prawość zostaną uświęceni i wejdą do odpoczynku Pana. Melchizedek był jednym z nich. Aniołowie głoszą dobrą nowinę na tej ziemi. Ogłaszają rzeczywiste przyjsście Chrystusa. Około 82 r. p.n.e.

I POWTARZAM, moi bracia, chciałbym, abyście sobie przypomnieli czas, gdy Pan Bóg dał te przykazania Swym dzieciom; i pragnę, abyście pamiętali, że Pan Bóg ^austanowił kapłanów według Swego świętego porządku, który był według porządku Jego Syna, aby nauczali ludzi tych rzeczy.

2. I kapłani ci zostali ustanowieni według ^aporządku Jego Syna w taki ^bsposób, żeby ludzie mogli wiedzieć, w jaki sposób oczekiwać Jego Syna dla odkupienia.

3. I taki był sposób ich ustanawiania — będąc ^apowołani i ^bprzygotowani od ^czałożenia świata zgodnie z ^duprzednią wiedzą Bożą, ze względu

na ich niezmierną wiarę i dobre uczynki; najpierw mając swobodę ^ewyboru pomiędzy dobrem a złem; przeto wybrałszy dobro i wykazawszy się niezmiernie wielką ^fwiarą, są ^gpowołani świętym powołaniem, zaiste, tym świętym powołaniem, które zostało przygotowane wraz z odkupieniem przygotowanym dla nich i według niego.

4. I tak zostali powołani do tego świętego ^apowołania ze względu na swą wiarę, podczas gdy inni odrzucili Ducha Bożego z powodu zatwardziałości swych serc i ślepoty swych umysłów, a gdyby tak się nie stało, mogliby mieć równie wielki ^bprzywilej, co ich bracia.

5. Czyli innymi słowy, na początku mieli ^ataki sam status jak ich bracia; to święte powołanie zostało więc przygotowane od założenia świata dla tych, którzy nie znieczulą swych serc, i było ono w zadośćuczynieniu Jednorodzonego Syna, które było także przygotowane, i poprzez nie —

6. I tak, będąc powołani tym świętym powołaniem i ustanowieni do wyższego kapłaństwa świętego porządku Boga, aby nauczać dzieci ludzkie Jego przykazań, by również mogły wejść do Jego ^aodpoczynku —

37b Alma 13:6–9.

13 1a Abr. 2:9, 11.

2a DiP 107:2–4.

b Alma 13:16.

3a DiP 127:2.

ppś Uprzednie ustanowienie; Wybór.

b DiP 138:55–56.

c Alma 12:25, 30.

ppś Życie przedziemskie.

d DiP 38:2.

e ppś Wolna wola.

f ppś Wiara.

g ppś Kapłaństwo;

Powołać, powołany przez Boga, powołanie.

4a Eter 12:10.

b I Nefi 17:32–35.

5a II Nefi 26:28.

6a Alma 12:37; 16:17.

ppś Odpoczynek.

7. To wyższe kapłaństwo jest według porządku Jego Syna i porządek ten istnieje od założenia świata; czyli innymi słowy jest „bez początku dni czy końca lat, i jest przygotowane od wieczności po całą wieczność, zgodnie z ^bJego uprzednią wiedzą o wszystkim —

8. I zostali „ustanowieni w ten sposób — otrzymawszy święte powołanie i będąc ustanowieni świętym obrzędem, i przyjmując na siebie wyższe kapłaństwo świętego porządku, które to powołanie i obrzęd, i wyższe kapłaństwo nie mają początku ani końca —

9. Tak stają się na zawsze „wyższymi kapłanami, według porządku Syna, Jednorodzonego od Ojca, który jest bez początku dni czy końca lat, który jest pełen ^błaski, sprawiedliwości i prawdy. I tak oto się dzieje. Amen.

10. I, jak już powiedziałem o tym świętym porządku, czyli „wyższym kapłaństwie, wielu zostało do niego ustanowionych i stało się wyższymi kapłanami Boga; i to ze względu na ich niezmierną wiarę i ^bpokutę, i prawość przed Bogiem, albowiem

woleli odpokutować i postępować w prawości niż zmarnieć;

11. Zostali więc powołani do tego świętego porządku i „uświęceni, a ich ^bszaty zostały wybielone przez krew Baranka.

12. I, będąc „uświęceni przez ^bDucha Świętego, w wybielonych szatach, będąc „nieskalani i bez skazy przed Bogiem, nie mogli patrzeć na ^dgrzech bez ^eodrazy; i było wielu, niezmiernie wielu, którzy zostali oczyszczeni i weszli do odpoczynku Pana, Swego Boga.

13. I teraz, moi bracia, pragnę, abyście ukorzyli się przed Bogiem i przynieśli „owoc godny pokuty, abyście wy także mogli wejść do tego odpoczynku.

14. Zaiste, ukorzcie się, jak ludzie w dniach „Melchizedeka, który był również wyższym kapłanem, według tego samego porządku, o jakim mówiłem, i który także przyjął wyższe kapłaństwo na wieki.

15. Był to ten sam Melchizedek, któremu „Abraham, nasz ojciec, oddawał ^bdziesięcinę; zaiste, nasz ojciec Abraham oddawał dziesięcinę, dziesiątą część wszystkiego, co posiadał.

7a Hebr. 7:3.

b ppś Bóg, Boska Trójca.

8a DiP 84:33–42.

ppś Kapłaństwo
Melchizedeka.

9a ppś Wyższy kapłan.

b II Nefi 2:6.

ppś Łaska.

10a DiP 84:18–22.

b ppś Pokutować,
pokuta.

11a Mojż. 6:59–60.

b I Nefi 12:10;

Alma 5:21–27;

III Nefi 27:19–20.

12a Rzym. 8:1–9.

ppś Uświęcenie.

b ppś Duch Święty.

c ppś Nieskalany,
czystość.

d Mos. 5:2;

Alma 19:33.

e Przep. 8:13;

Alma 37:29.

13a Łuk. 3:8.

14a Tłum. J.S. I Mojż.

14:25–40 (Aneks);

DiP 84:14.

ppś Melchizedek.

15a ppś Abraham.

b I Mojż. 14:18–20;

Mal. 3:8–10.

ppś Dziesięciny,
dziesięcina.

16. Teraz te ^aobrzędy zostały dane w ten sposób, aby przez nie ludzie mogli oczekiwać Syna Bożego — obrzędy będące ^bsymbolem Jego porządku, a raczej będące Jego porządkiem, a to wszystko, by mogli oczekiwać od Niego odpuszczenia swych grzechów i wejść do odpoczynku Pana.

17. I ten Melchizedek był królem nad krainą Salem; a jego lud stał się mocny w niegodziwości i występkach; zaiste, cały jego lud zszedł na złą drogę; był on przepelniony wszelkiego rodzaju niegodziwością.

18. Lecz Melchizedek, wykazawszy się wielką wiarą i otrzymawszy urząd wyższego kapłaństwa według ^aświętego porządku Boga, głosił pokutę swemu ludowi. I oto, odpokutowali; i Melchizedek zaprowadził pokój na ziemi w swoich dniach; dlatego zwano go księciem pokoju, bo był królem Salemu za panowania jego ojca.

19. I ^awielu było przed nim, a także wielu po nim, lecz ^bnikt nie był większy od niego; dlatego jest on szczególnie wspomniany.

20. I nie potrzebuję powtarzać, gdyż to, co powiedziałem, wystarcza. Oto ^apisma święte są przed wami; jeśli będziecie je

^bprzeinaczać, będzie to na waszą własną zgubę.

21. I teraz stało się, że gdy Alma powiedział im te słowa, wyciągnął rękę do nich i zawołał potężnym głosem: Teraz jest czas, by ^aodpokutować, albowiem zbliża się dzień zbawienia;

22. Zaiste, i głos Pana, przez ^austa aniołów, głosi to wszystkim narodom; zaiste, głosi, aby poznali dobrą nowinę wielkiej radości; zaiste, i rozgłasza tę dobrą nowinę pośród wszystkich swoich ludów, zaiste, nawet tych rozsianych na powierzchni tej ziemi; przeto doszła ona i do nas.

23. I zostało to nam ujawnione w ^aprosty sposób, abyśmy zrozumieli i nie zbłądzili, ponieważ jesteśmy ^btułaczami po obcej ziemi; przeto jesteśmy wielce ulubieni, bo oznajmiono nam tę dobrą nowinę we wszystkich częściach naszej winnicy.

24. Albowiem ^aaniołowie oznajmują to teraz wielu na naszej ziemi i czynią to w celu przygotowania serc dzieci ludzkich na przyjęcie Jego słowa, gdy przyjdzie On w Swej chwale.

25. I teraz czekamy tylko, by usłyszeć, jak te dobre wieści będą głoszone z ust aniołów, że On przyjdzie; gdyż zbliża się czas, a ^anie wiemy, jak szybko.

16a ppś Obrzędy.
b ppś Symbolika.

18a ppś Kapłaństwo
Melchizedeka.

19a Hel. 8:18;
DIP 84:6–16;
107:40–55.

b DiP 107:1–4.

20a ppś Pisma święte.
b II Piotra 3:16;

Alma 41:1.

21a ppś Pokutować,
pokuta.

22a Alma 10:20.

23a II Nefi 25:7–8;
31:3; 32:7;

Jakub 4:13;
Eter 12:39.

b Jakub 7:26.

24a Alma 10:10; 39:19.

25a I Nefi 10:4;

III Nefi 1:13.

I proszę Boga, aby nastąpiło to za moich dni; ale czy to będzie wcześniej, czy później, będę się tym radował.

26. I będzie to oznajmione „sprawiedliwym i świętym mężom ustami aniołów, w czasie Jego przyjścia, aby spełniły się słowa naszych ojców, zgodnie z tym, co mówili o Nim według ducha proctwa, który w nich był.

27. I teraz, moi bracia, „pragnę z głębi serca, zaiste, z wielkim niepokojem sprawiającym mi ból, abyście zważali na moje słowa i wyzbyli się swych grzechów, i nie odkładali dnia waszej pokuty;

28. Lecz abyście ukorzyli się przed Panem i wzywali Jego świętego imienia, i byście „czuwalili i modlili się nieustannie, abyście nie byli ^bkuszeni ponad swą wytrzymałość, i tak byli prowadzeni przez Ducha Świętego, stając się pokorni, ^cłagodni, ulegli, cierpliwi, pełni miłości i wytrwali we wszystkim;

29. „Mając wiarę w Pana; mając nadzieję, że otrzymacie życie wieczne; zawsze żywiąc ^bmiłość Bożą w swych sercach, abyście zostali podniesieni ostatniego dnia i weszli do Jego ^codpoczynku.

30. I niech Pan da wam pokutę,

abyście nie ściągnęli na siebie Jego gniewu, byście nie zostali zakuci w łańcuchy ^apiekła i nie ponieśli drugiej ^bśmierci.

31. I Alma powiedział jeszcze dużo więcej słów temu ludowi, które nie są zapisane w tej księdze.

ROZDZIAŁ 14

Alma i Amulek są wtrąceni do więzienia i bici. Wierzący wraz z ich pismami świętymi zostają spaleni w ogniu. Pan przyjmuje tych męczenników do siebie w chwale. Ściany więzienia zawalają się. Alma i Amulek zostają uwolnieni, a ich prześladowcy zabici. W okresie lat 82–81 p.n.e.

I STAŁO SIĘ, że gdy Alma skończył przemawiać do ludu, wielu uwierzyło w jego słowa i zaczęło pokutować oraz badać ^apisma święte.

2. Jednak większość z nich chciała zniszczyć Almę i Amuleka; bowiem rozgniewali się na Almę z powodu ^aprostoty jego słów skierowanych do Zeezroma; i powiedzieli także, że Amulek ^bkłamał im i urągał ich prawu, a także ich prawnikom i sędziom.

3. I byli także rozgniewani na Almę i Amuleka; i ponieważ w tak prosty sposób świadczyli

26a Am. 3:7;
Łuk. 2:8–11.

27a Mos. 28:3.

28a ppś Czuwać, strażnicy;
Modlitwa.

b I Kor. 10:13.

c ppś Cierpliwość;

Łagodny, łagodność.

29a Alma 7:24.

b DiP 20:31; 76:116.

ppś Prawdziwa miłość.

c DiP 84:24.

30a ppś Piekło;

Potępienie (wyklęcie).

b ppś Śmierć duchowa.

14 1a II Król. 22:8–13.

ppś Pisma święte.

2a Alma 12:3–7.

b Alma 10:27.

o ich niegodziwości, chcieli ich potajemnie zabić.

4. Lecz stało się, że nie uczynili tego; lecz pojмали ich i związali mocnymi sznurami, i zaprowadzili przed naczelnego sędziego tej ziemi.

5. I ludzie poszli, i dowodzili przeciwko nim — świadcząc, że urągali prawu i ich prawnikom, i sędziom tej ziemi, i wszystkim ludziom, którzy przebywali na tej ziemi; i świadczyli też, że mówili o istnieniu tylko jednego Boga, który pośle Swego Syna pośród ludzi, lecz ich nie zbawi; i o wielu rzeczach tego typu świadczyli przeciwko Almie i Amulekowi. A działo się to przed naczelnym sędzią tej ziemi.

6. I stało się, że Zeezrom zdumiał się słowami, które były mówione; i on także przekonał się o zaślepieniu ich umysłów, do czego sam się przyczynił pośród tego ludu poprzez swe kłamliwe słowa; i zaczął ^adoznawać udręki duszy, ^bzdając sobie sprawę ze swej winy; zaiste, zaczęły go ogarniać męki piekła.

7. I stało się, że zaczął wołać do ludzi tymi słowy: Oto ja jestem ^awinien, a ci mężowie są bez skazy przed Bogiem. I zaczął wstawiać się za nimi; lecz ludzie złorzeczyli mu, mówiąc: Czy ciebie także opanował diabeł?

I pluli na niego, i ^bprzepędzili go ze swego grona razem ze wszystkimi, którzy uwierzyli w słowa powiedziane przez Almę i Amuleka; i wypędzili ich, i posłali za nimi ludzi, aby rzucali w nich kamieniami.

8. Izgromadzili ich żony i dzieci, zarządzając, że kto wierzy lub kogo uczono wiary w słowo Boże, ma być wrzucony w ogień; i zebrali także ich kroniki, które zawierały pisma święte, i także wrzucali je w ogień, aby zostały spalone i zniszczone w ogniu.

9. I stało się, że pojмали Almę i Amuleka i przywiedli ich na miejsce kaźni, aby byli świadkami śmierci tych, których trawił ogień.

10. I gdy Amulek ujrzał cierpienia kobiet i dzieci trawionych przez ogień, sam także cierpiał; i zwrócił się do Almy: Jakże możemy patrzeć na tak okropny widok? Wyciągnijmy ręce i ^a“mocą Bożą, która jest w nas, ocalmy ich z płomieni.

11. Lecz Alma powiedział mu: Duch powstrzymuje mnie od wyciągnięcia ręki; oto Pan przyjmuje ich do siebie w ^achwale; i dopuszcza On, aby to uczynili, to jest, aby ludzie uczynili im to według zatwardziałości swych serc, aby sprawiedliwe były ^bsądy, które na nich wyda w Swym gniewie; i aby ^c“krew ^d“niewinnych

6a Alma 15:5.

b ppś Sumienie.

7a Alma 11:21–37.

b Alma 15:1.

10a Alma 8:30–31.

11a ppś Chwała.

b Ps. 37:8–13;

Alma 60:13;

DiP 103:3.

ppś Sprawiedliwość.

c ppś Męczennik,

mężczyńska śmierć.

d Mos. 17:10.

świadczyła przeciwko nim, zaiste, i głośno wołała przeciwko nim w ostateczny dzień.

12. Teraz, Amulek powiedział do Almy: Oto może nas także spalać.

13. I Alma powiedział: Niech się stanie wola Pana. Oto nasza praca nie jest ukończona; dlatego nie spala nas.

14. Teraz stało się, że gdy ciała tych, którzy zostali wrzuceni w ogień, spaliły się, a także pisma święte wrzucone razem z nimi, naczelnym sędzią tej ziemi podszedł do związanych Almy i Amuleka, spoliczkował ich i powiedział im: Po tym, co zobaczyliście, czy nadal będziecie głosić temu ludowi o tym, że zostanie wrzucony w "jezioro ognia i siarki?

15. Oto widzicie, że nie mieliście mocy ocalić tych, którzy zostali wrzuceni w ogień; ani też Bóg nie ocalił ich, chociaż byli waszej wiary. I sędzia ponownie spoliczkował ich, i zapytał: Co powiecie na swoją obronę?

16. A sędzia ten należał do porządku i wyznania "Nehora, który zabił Gedeona.

17. I stało się, że Alma i Amulek nic mu nie odpowiedzieli; i uderzył ich jeszcze raz, i oddał ich strażnikom, aby zostali wtrąceni do więzienia.

18. I gdy byli w więzieniu przez trzy dni, przyszło do nich wielu "prawników i sędziów,

i kapłanów, i nauczycieli należących do wyznania Nehora; i weszli do więzienia, aby ich zobaczyć, i zadawali im pytania co do wielu słów; lecz Alma i Amulek nic im nie odpowiedzieli.

19. I stało się, że sędzia stanął przed nimi i zapytał: Dlaczego nie odpowiadacie na słowa tych ludzi? Czyż nie wiecie, że mam moc skazania was na śmierć w ogniu? I nakazał im mówić, lecz oni nic nie odpowiedzieli.

20. I stało się, że odeszli i rozeszli się, ale powrócili nazajutrz; i sędzia ponownie ich spoliczkował. I wielu podchodziło i uderzało ich, mówiąc: Czy nadal będziecie oskarżać ten lud i potępiać nasze prawo? Jeśli macie tak wielką moc, dlaczego nie "wyratujecie siebie samych?

21. I powiedzieli im wiele podobnych rzeczy, zgrzytając na nich zębami i plując na nich, i mówiąc: Jak będziemy wyglądać, gdy zostaniemy potępieni?

22. I wiele podobnych rzeczy, zaiste, wszelkiego rodzaju rzeczy mówili im; i w ten sposób sztychli z nich przez wiele dni. I nie dawali im jeść, aby głodowali, ani wody, aby mieli pragnienie; i zabrali im także ich ubiory, że byli nadzy; i tak pozostawili ich w więzieniu związanych mocnymi sznurami.

23. I stało się, że cierpieli tak przez wiele dni (i było to w dwunasty dzień dziesiątego miesiąca

14a Alma 12:17.
16a Alma 1:7–15.

18a Alma 10:14; 11:20.
20a Mat. 27:39–43.

w dziesiątym roku panowania sędziów nad ludem Nefiego), aż naczelny sędzia ziemi amonihahńskiej oraz wielu ich nauczycieli i prawników poszło do więzienia, gdzie Alma i Amulek byli związani sznurami.

24. I naczelny sędzia stanął przed nimi i ponownie ich uderzył, i powiedział: Jeśli macie moc Bożą, uwolnijcie się z tych więzów, a wtedy uwierzemy, że Pan zniszczy ten lud zgodnie z waszymi słowami.

25. I stało się, że wszyscy, aż do ostatniego, podchodzili do nich i uderzali ich, powtarzając te same słowa; i gdy powiedział im to ostatni z nich, „moc Boża spoczęła na Almie i Amuleku, i wstali, i stanęli na nogach.

26. I Alma zawołał tymi słowy: Jak długo mamy znosić te wielkie „udręki, o Panie? O Panie, daj nam siłę według wiary, jaką pokładamy w Chrystusie, aż do naszego wyzwolenia. I rozerwali więzy, którymi ich skrupowano; i gdy ludzie to zobaczyli, zaczęli uciekać, bojąc się, że nastąpi ich zagłada.

27. I stało się, że tak wielki opanovał ich strach, że przypadli do ziemi, i nie dosięgli drzwi „więzienia prowadzących na zewnątrz; i ziemia zadrżała potężnie, i mury więzienia rozpadły się na dwoje, tak że zawaliły się na ziemię; i naczelny sędzia,

i prawnicy, i kapłani, i nauczyciele, którzy bili Almę i Amuleka, zginęli pod gruzami.

28. I Alma, i Amulek wyszli z więzienia bez obrażeń; bowiem Pan dał im moc według wiary, jaką pokładali w Chrystusie. I od razu wyszli z więzienia, „uwolnieni z więzów; i więzienie zawaliło się na ziemię, i wszyscy, którzy tam byli, z wyjątkiem Almy i Amuleka, zginęli; a oni od razu poszli do miasta.

29. A ludzie, usłyszawszy wielki hałas, zbiegli się tłumnie, aby dowiedzieć się, jaka była tego przyczyna. I gdy zobaczyli Almę i Amuleka wychodzących z więzienia, którego mury zawaliły się na ziemię, ogarnął ich wielki strach, że uciekali przed Almą i Amulekiem, tak jak kozica z młodymi umyka przed dwoma lwami; tak i oni uciekali od obecności Almy i Amuleka.

ROZDZIAŁ 15

Alma i Amulek udają się do Sydomu i ustanawiają Kościół. Alma uzdrawia Zeezroma, który przystępuje do Kościoła. Wielu zostaje ochrzczonych i Kościołowi dobrze się wiedzie. Alma i Amulek udają się do Zarahemli. Około 81 r. p.n.e.

I STAŁO SIĘ, że Alma i Amulek otrzymali przykazanie, aby odeszli z tego miasta; i odeszli, i doszli aż do ziemi sydomskiej; i oto,

25a Alma 8:31.

26a Jak. 5:10–11;
Mos. 17:10–20;

DiP 121:7–8.

27a Dz. 16:26;
Eter 12:13.

28a Jakub 4:6;

III Nefi 28:19–22.

znaleźli tam wszystkich ludzi, którzy odeszli z ziemi ^aammoniańskiej, gdyż ^bwypędzono ich i kamienowano, ponieważ uwierzyli w słowa Almy.

2. I opowiedzieli im wszystko, co się stało z ich ^ażonami i dziećmi, a także o sobie i o swej ^bmocy wyzwolenia.

3. I także Zeezrom leżał chory w Sydomie, w palącej gorączce spowodowanej wielkim utrapieniem jego umysłu, którego przyczyną była jego ^aniegodziwość, albowiem uważał, że Almy i Amuleka już nie ma; i uważał, że zostali oni zabici przez jego niegodziwość. I ten wielki grzech, a także wiele innych grzechów, zdręczały jego umysł, że odczuwał niezmiernie wielką mękę, myśląc, że nie ma dla niego ratunku; dlatego też paliła go gorączka.

4. Teraz, gdy usłyszał, że Alma i Amulek są w ziemi sydomskiej, jego serce nabrało odwagi; i natychmiast posłał wiadomość do nich, prosząc, aby do niego przyszli.

5. I stało się, że poszli od razu, dając posłuch jego prośbie, którą posłał do nich; i weszli do domu, do Zeezroma; i znaleźli go złożonego chorobą, bardzo osłabionego, rozpalonego gorączką; a jego umysł również odczuwał niezmiernie wielką mękę

z powodu jego niegodziwości; i gdy ich zobaczył, wyciągnął do nich rękę i błagał, by go uzdrowili.

6. I stało się, że Alma powiedział mu, ujmując go za rękę: Czy ^awierzysz w moc Chrystusa do zbawienia?

7. I odpowiadając, rzekł: Zaiste, wierzę we wszystkie słowa, których nauczałeś.

8. I Alma powiedział: Jeśli wierzysz w odkupienie Chrystusa, możesz być ^auzdrowiony.

9. I odpowiedział: Zaiste, wierzę według twoich słów.

10. I wtedy Alma zawołał do Pana tymi słowy: O Panie, nasz Boże, zmiłuj się nad tym człowiekiem i ^auzdrów go według jego wiary w Chrystusa.

11. I gdy Alma wypowiedział te słowa, Zeezrom ^azerwał się na własne nogi i zaczął chodzić; i stało się to ku wielkiemu zdziwieniu wszystkich ludzi; a wieść o tym rozeszła się po całej ziemi sydomskiej.

12. I Alma ochrzcił Zeezroma dla Pana; i od tego czasu Zeezrom zaczął głosić ewangelię ludziom.

13. I Alma ustanowił Kościół w ziemi sydomskiej, i poświęcił kapłanów i nauczycieli na tej ziemi, aby chrzcili dla Pana każdego, kto pragnął zostać ochrzczony.

15 1a Alma 16:2–3, 9, 11.

b Alma 14:7.

2a Alma 14:8–14.

b Alma 14:28.

3a Alma 14:6–7.

6a Mar. 9:23.

8a ppś Uzdrawić, uzdrowienia.

10a Mar. 2:1–12.

11a Dz. 3:1–11.

14. I stało się, że było ich wielu; bowiem schodzili się z całej okolicy wokół Sydomu i byli chrzczeni.

15. Jednak co się tyczy ludzi, którzy przebywali w ziemi ammonihańskiej, w dalszym ciągu pozostali ludem o zatwardziałych sercach i hardych karkach; i nie odpokutowali za swe grzechy, lecz przypisywali całą moc Almy i Amuleka diabłu; gdyż byli wyznania ^aNehora i nie wierzyli w odpokutowanie za swe grzechy.

16. I stało się, że Alma i Amulek, po tym, jak Amulek ^aporzucił dla słowa Boga całe swoje złoto i srebro, i drogocenne przedmioty w ziemi ammonihańskiej, będąc ^bodrzucony przez tych, którzy byli kiedyś jego przyjaciółmi, a także przez swego ojca i krewnych.

17. Przeto, gdy Alma ustanowił Kościół w Sydomie, widząc, że ^apowstrzymano się, zaiste, widząc, że ludzie zostali powstrzymani co do pychy ich serc, i zaczęli ^bkorzyć się przed Bogiem, i zaczęli zbierać się w sanktuariach, by ^coddawać cześć Bogu przed ołtarzem, ^dczuwając i modląc się nieustannie, aby mogli być uwolnieni od Szatana i ^eśmierci, i zagłady —

18. Teraz, jak powiedziałem, Alma, ujrawszy to wszystko,

zabrał z sobą Amuleka, i poszli do ziemi zarahemlskiej, i zabrał go do swego domu, i służył mu w jego utrapieniach, i wzmacniał go w Panu.

19. I tak upłynął dziesiąty rok panowania sędziów nad ludem Nefiego.

ROZDZIAŁ 16

Lamanici niszczą lud Ammonihah. Zoram prowadzi Nefitów do zwycięstwa nad Lamanitami. Alma i Amulek, i wielu innych głoszą słowo. Nauczają, że Chrystus po Swym Zmartwychwstaniu ukaże się Nefitom. W okresie lat 81–77 p.n.e.

I STAŁO SIĘ, że w piątym dniu drugiego miesiąca jedenastego roku panowania sędziów nad ludem Nefiego — po okresie niezmaconego pokoju na ziemi zarahemlskiej, bowiem do tego czasu przez kilka lat nie mieli żadnych wojen ani sporów, nawet do piątego dnia drugiego miesiąca jedenastego roku — na tej ziemi rozległ się zew wojny.

2. Albowiem armie Lamanitów przekroczyły granicę ziemi od strony pustkowia, i weszły do miasta ^aAmmonihah i zaczęły zabijać ludzi, i niszczyć miasto.

3. I teraz stało się, że zanim Nefitom udało się zebrać dostateczną armię, by wyprzeć ich

15a Alma 1:2–15.

16a Łuk. 14:33;

Alma 10:4.

b ppś Prześladować, prześladowanie.

17a Alma 16:21.

b ppś Pokorny, pokora.

c ppś Oddawać cześć.

d ppś Czuwać, strażnicy;

Modlitwa.

e ppś Śmierć duchowa.

16 2a Alma 15:1, 15–16.

z tej ziemi, Lamanici „zglądzi-
li wszystkich ludzi, którzy byli
w mieście Ammonihah, jak rów-
nież wielu z pogranicza Noe,
a pozostałych wzięli do niewoli
na pustkowie.

4. Teraz stało się, że Nefici
pragnęli odzyskać tych, którzy
zostali wzięci do niewoli na pust-
kowie.

5. Dlatego ten, który został wy-
znaczony na naczelnego do-
wódcę nad armiami Nefitów
(a nazywał się Zoram, i miał on
dwóch synów, Lehiego i Ahę) —
teraz Zoram oraz jego dwaj sy-
nowie, wiedząc, że Alma jest
wyższym kapłanem nad Kościo-
łem, i słysząc, że ma ducha pro-
roctwa, poszli do niego i chcieli
dowiedzieć się od niego, gdzie
zgodnie z wolą Pana mają pójść
na pustkowie w poszukiwaniu
swych braci wziętych do niewoli
przez Lamanitów.

6. I stało się, że Alma „zapytał
o to Pana. I Alma powrócił, i po-
wiedział im: Oto Lamanici będą
przechodzić w bród rzekę Sy-
don na południowym pustko-
wiu, tuż poza granicami ziemi
mantijskiej. I tam oto ich spotka-
cie, na wschód od rzeki Sydon,
i tam Pan wyda wam waszych
braci wziętych do niewoli przez
Lamanitów.

7. I stało się, że Zoram i jego
synowie ze swymi armiami
przeprawili się przez rzekę Sy-

don i pomaszerowali poza gra-
nice Manti, na południowe
pustkowie, które było na wschód
od rzeki Sydon.

8. I tam napadli na armie La-
manitów, a Lamanici zostali
rozproszeni i przepędzeni
na pustkowie; i wzięli oni swych
braci, którzy byli wzięci do nie-
woli przez Lamanitów, i ani
jedna dusza z ich braci wzię-
tych do niewoli nie zginęła. I zo-
stali przywiedzeni przez swych
braci, aby wzięli w posiadanie
swe własne ziemie.

9. I tak skończył się jedenasty
rok panowania sędziów, podczas
którego Lamanici zostali wypę-
dzeni z ziemi, a lud Ammoni-
hah został „zniszczony; zaiste,
każda żyjąca dusza wśród ludu
Ammonihah została ^bzniszczona,
a także ich wielkie miasto, o któ-
rym mówili, że Bóg nie może go
zniszczyć z powodu jego wiel-
kości.

10. Lecz oto, w „jeden dzień zo-
stało spustoszone, a martwe ciała
zostały poszarpane przez psy
i dzikie zwierzęta z pustkowie.

11. Jednak po wielu dniach ich
martwe ciała zebrano w stopy
na powierzchni ziemi i pokryto je
cienką warstwą ziemi. A odór był
tak silny, że ludzie nie zasiedlali
ziemi ammonihańskiej przez
wiele lat. I nazwano ją Spustosze-
niem Nehorów; bowiem należeli
oni do wyznania „Nehora — ci,

3a Alma 9:18.

6a Alma 43:23–24.

9a Alma 8:16; 9:18–24;

Morm. 6:15–22.

b Alma 25:1–2.

10a Alma 9:4.

11a Alma 1:15; 24:28–30.

k którzy zostali zabici; a ich ziemie zostały spustoszone.

12. I Lamanici nie napadali na Nefitów aż do czternastego roku panowania sędziów nad ludem Nefiego. I tak przez trzy lata Nefici mieli nieprzerwany pokój na całej ziemi.

13. I Alma, i Amulek, poszli, głosząc pokutę ludziom w ich ^aświątyniach i w ich sanktuariach, a także w ich ^bsynagogach, które budowano na wzór żydowski.

14. I tylu, ilu chciało słuchać ich słów, nieustannie miało udział w słowie Bożym, bez ^awzględu na osobę.

15. Tak więc Alma i Amulek poszli, i jeszcze wielu innych, którzy zostali wybrani do tej pracy, aby głosić słowo na całej ziemi. I ustanawianie Kościoła rozszerzyło się po tej ziemi i we wszystkich okolicach naokoło, pośród wszystkich ludzi Nefitów.

16. I ^anie było wśród nich żadnej nierówności; a Pan przelał Swego Ducha po całej powierzchni ziemi, aby przygotować umysły dzieci ludzkich, a raczej ich ^bserca, na przyjęcie słowa, które ma być między nimi nauczane w czasie Jego przyjścia —

17. Aby nie stali się hardzi wobec słowa, aby nie byli niewie-

rzący i nie doszli do zniszczenia, lecz by przyjęli słowo z radością, i jak ^adziczka zostali zaszczepieni w prawdziwą ^bwinorośl, aby mogli wejść do ^codpoczynku Pana, Swego Boga.

18. Teraz ci ^akapłani, którzy poszli pośród ludzi, potępiali wszelkie kłamstwa i ^boszustwa, i ^czazdrość, i kłótnie, i złośliwości, i urąganie innym, i kradzieże, rabunki, grabieże, morderstwa, cudzołóstwo i wszelką lubieżność, wołając, że takie rzeczy nie powinny mieć miejsca —

19. Rozprawiając o tym, co ma wkrótce nastąpić; zaiste, rozprawiając o ^aprzyjściu Syna Bożego, Jego cierpieniu i śmierci, a także o zmartwychwstaniu zmarłych.

20. I wielu ludzi pytało o miejsce, gdzie Syn Boży ma przyjść; i nauczano ich, że ^aukaże się im ^bpo Swym Zmartwychwstaniu; i ludzie słuchali tego z wielką radością i zadowoleniem.

21. I teraz, po tym, jak ustanowiono Kościół na całej ziemi — odniósłszy ^azwycięstwo nad diabłem, i kiedy słowo Boże w jego nieskalaniu głoszone na całej ziemi, a Pan przelewał na ludzi swe błogosławieństwa — tak zakończył się czternasty rok panowania sędziów nad ludem Nefiego.

13a II Nefi 5:16.

b Alma 21:4–6, 20.

14a Alma 1:30.

16a Mos. 18:19–29;

IV Nefi 1:3.

b ppś Złamane serce.

17a Jakub 5:24.

b ppś Winnica Pana.

c Alma 12:37; 13:10–13.

18a Alma 15:13.

b ppś Zwodzić,
zwieść, oszustwo.

c ppś Zazdrość.

19a ppś Jezus Chrystus —

Proroctwa o narodzinach i śmierci Jezusa Chrystusa.

20a II Nefi 26:9;

III Nefi 11:7–14.

b I Nefi 12:4–6.

21a Alma 15:17.

Dzieje synów Mosjasza, którzy dla słowa Bożego wyrzekli się swego prawa do królestwa i poszli do ziemi nefickiej, aby głosić ewangelię Lamanitom; ich cierpienia i wyzwolenie — według zapisu Almy.

Obejmują rozdziały od 17. do 27.

ROZDZIAŁ 17

Synowie Mosjasza mają ducha proroctwa i objawienia. Rozchodzą się w różne strony, by głosić słowo Lamanitom. Ammon udaje się do ziemi ismaelskiej i staje się sługą króla Lamonięgo. Ammon ratuje stada króla i zabija jego wrogów przy wodopoju Sebus. Wersety 1–3, około 77 r. p.n.e., werset 4., w okresie lat 91–77 p.n.e. oraz wersety 5–39, około 91 r. p.n.e.

I TERAZ stało się, że Alma, wędrując na południe, z ziemi gedeońskiej do ziemi mantijskiej, oto ku swemu zdziwieniu „napotkał”^b synów Mosjasza wędrujących w kierunku ziemi zarahemlskiej.

2. A ci synowie Mosjasza byli z Almą, gdy po raz „pierwszy ukazał mu się anioł; przeto Alma radował się niezmiernie, widząc swych braci; i co dodawało mu więcej radości, byli oni nadal jego braćmi w Panu; zaiste, i umocnili się w wie-

dzy o prawdzie; albowiem byli trzeźwo myślącymi ludźmi i pilnie^b badali pisma święte, aby mogli poznać słowo Boże.

3. Lecz to nie wszystko; gdyż oddawali się częściej „modlitwie i często pościli; przeto mieli ducha proroctwa i ducha objawienia, a gdy^b nauczali, nauczali z mocą i upoważnieniem od Boga.

4. I przez okres czternastu lat nauczali słowa Bożego pośród Lamanitów, odnosząc wielkie „sukcesy w^b doprowadzaniu wielu do wiedzy o prawdzie; zaiste, dzięki mocy ich słów wielu przywiedziono przed ołtarz Boga, aby wzywali Jego imienia i „wyznawali przed Nim swe grzechy.

5. I takie są okoliczności, które towarzyszyły im podczas ich wędrówek, bowiem doznawali wielu udręk; doznali cierpień zarówno w ciele, jak i w umyśle, doświadczając głodu, pragnienia, zmęczenia, a także „zmagając się wiele w duchu.

6. I takie były ich wędrówki: „Opuściwszy swego ojca, Mosjasza, w pierwszym roku panowania sędziów;^b wyrzekłszy się królestwa, które ojciec chciał im przekazać, a było to także życzeniem ludu;

7. Jednakże odeszli z ziemi zarahemlskiej, zabierając ze sobą

17 1a Alma 27:16.

b Mos. 27:34.

2a Mos. 27:11–17.

b ppś Pisma święte.

3a ppś Modlitwa;

Post, pościć.

b ppś Nauczać,

nauczyciel —

Nauczanie z Duchem.

4a Alma 29:14.

b ppś Praca misjonarska.

c ppś Wyznać, wyznanie.

5a Alma 8:10.

6a Mos. 28:1, 5–9.

b Mos. 29:3.

swoje miecze i swoje włócznie, i swoje łuki, i swoje strzały, i swoje proce; i uczynili to, aby mogli zdobywać dla siebie żywność podczas pobytu na pustkowiu.

8. I tak odeszli na pustkowie z tymi, których wybrali, aby pójść do ziemi nefickiej, by głosić Lamanitom słowo Boże.

9. I stało się, że przez wiele dni podróżowali przez pustkowie, i często pościli, i często „modlili się, aby Pan dał im część swego Ducha, by pozostał z nimi, aby stali się ^bnarzędziem w rękę Boga i doprowadzili, jeśli to możliwe, swych braci, Lamanitów, do wiedzy o prawdzie, aby ich bracia przekonali się, jak nikczemne i błędne są ^ctradycje ich ojców.

10. I stało się, że Pan ^anawiedził ich swym ^bDuchem i powiedział im: Nabierzcie ^cotuchy. I nabrali otuchy.

11. I Pan powiedział im także: Pójdźcie między Lamanitów, waszych braci, i ustanówcie Moje słowo; jednak bądźcie ^acierpliwi w wytrwaniu i udękach, abyście byli dla nich dobrym przykładem we Mnie, a Ja uczynię was narzędziem w Mych rękach dla zbawienia wielu dusz.

12. I stało się, że serca synów Mosjasza, a także tych, którzy byli z nimi, przepełniła odwaga,

by pójść do Lamanitów i głosić im słowo Boże.

13. I stało się, że gdy dotarli do granic ziem Lamanitów, ^arozdzielili się i rozeszli, pokładając ufność w Panu, że spotkają się przy końcu swych ^bźniw; albowiem uważali, że wielkie było dzieło, którego się podjęli.

14. I zaprawdę było wielkie, gdyż podjęli się głosić słowo Boże ludziom ^adzikim, twardym i okrutnym; ludziom, którzy lubowali się w mordowaniu Nefitów i obrabowywaniu ich, i łupieniu; których serca nastawione były na bogactwa, czyli na złoto i srebro, i drogocenne kamienie; jednak starali się zdobyć je przez morderstwo i grabież, aby nie musieli zapracować na nie swoimi własnymi rękami.

15. Byli więc bardzo leniwym ludem, z których wielu oddawało cześć bożkom, i ^aprzekleństwo Boga ciążyło na nich z powodu ^btradycji ich ojców; jednakże obietnice Pana były skierowane do nich pod warunkiem pokuty.

16. Przeto z tego ^apowodu synowie Mosjasza podjęli się tego zadania, uważając, że jeżeli będzie to możliwe, przywiodą ich do pokuty, i jeżeli będzie to możliwe, doprowadzą ich do poznania planu odkupienia.

17. Przeto rozdzielili się jeden

9a Alma 25:17.
ppś Modlitwa.

b Mos. 23:10;
Alma 26:3.

c Alma 3:10–12.

10a DiP 5:16.

b ppś Duch Święty.

c Alma 26:27.

11a Alma 20:29.

ppś Cierpliwość.

13a Alma 21:1.

b Mat. 9:37.

14a Mos. 10:12.

15a Alma 3:6–19;

III Nefi 2:15–16.

b Alma 9:16–24; 18:5.

16a Mos. 28:1–3.

od drugiego i poszli pomiędzy nich, każdy sam, zgodnie ze słowem i mocą Boga, jakie były mu dane.

18. Teraz Ammon, będąc ich przywódcą, a raczej tym, który im służył, odszedł od nich, “pobłogosławiwszy ich uprzednio według ich różnych zadań, przekazawszy im słowo Boże, czyli służąc im przed swoim odejściem; i tak podjęli swe poszczególne wędrówki na tej ziemi.

19. I Ammon poszedł do ziemi ismaelskiej, do ziemi nazwanej tak po synach “Ismaela, którzy też stali się Lamanitami.

20. I gdy Ammon wszedł do ziemi ismaelskiej, Lamanici pojмали go i związali, gdyż zwyczajem ich było wiązanie wszystkich Nefitów, którzy wpadli w ich ręce, i przywózenie ich przed króla; i tak to od upodobania króla zależało, czy zabijali ich czy zatrzymywali w niewoli, czy wtrącali do więzienia, czy wypędzali z ziemi, od jego woli i upodobania.

21. I tak przywiedziono Ammona przed króla panującego nad ziemią ismaelską; a nazywał się Lamoni; i był potomkiem Ismaela.

22. I król zapytał Ammona, czy chciałby mieszkać na tej ziemi pośród Lamanitów, czyli pośród jego ludu.

23. I Ammon powiedział mu: Zaiste, chciałbym mieszkać

pośród tego ludu przez pewien czas; zaiste, a może do dnia, gdy umrę.

24. I stało się, że król Lamoni był bardzo zadowolony z Ammona, i nakazał, aby jego więzy zostały rozluźnione; i chciał, by Ammon wziął za żonę jedną z jego córek.

25. Lecz Ammon powiedział mu: Nie, ale będę twoim sługą. Przeto Ammon stał się sługą króla Lamonięgo. I stało się, że razem z innymi sługami wyznaczono go, by strzegł stad Lamonięgo, według zwyczaju Lamanitów.

26. I gdy był w służbie króla trzy dni, gdy wraz ze sługami lamanickimi prowadził stada do wodopoju zwanego Sebus, dokąd wszyscy Lamanici prowadzili swe stada, by mogły się napić —

27. Przeto gdy Ammon i słudzy króla naganiali swe stada do wodopoju, oto pewna liczba Lamanitów, którzy poili tam swe stada, powstała i rozgoniła stada Ammona i sług króla, i rozgonili je, aż rozpierzchnęły się na wszystkie strony.

28. I słudzy króla zaczęli narzekać tymi słowy: Teraz król nas zabije, jak zabił naszych braci, ponieważ ich stada zostały rozgonione ze względu na niegodziwość tych ludzi. I zaczęli niezmiernie rozpaczać, mówiąc: Oto nasze stada już się rozpierzchnęły.

29. I płakali ze strachu, że zostaną zabici. I gdy Ammon to

zobaczył, serce jego przepełniło się radością, bowiem powiedział sobie: Okażę moim współślugom swą moc, a raczej moc, która jest we mnie, przywracając te stada królowi, abym mógł pozyskać serca moich współślug i nakłonić ich do wiary w moje słowa.

30. I teraz takie były myśli Ammona, gdy widział udręki tych, których nazywał swymi braćmi.

31. I stało się, że zachęcił ich swoimi słowami: Moi bracia, bądźcie dobrej myśli i chodźmy szukać naszych stad, a zgromadzimy je i przyprowadzimy je z powrotem do wodopoju; i tak zachowamy stada dla króla i nie zabije nas on.

32. I stało się, że poszli szukać stad, i poszli za Ammonem, i popędzili bardzo szybko, i prześcignęli stada króla, i zgromadzili je znowu przy wodopoju.

33. A tamci mężczyźni znowu stanęli, by rozgonić ich stada; lecz Ammon powiedział swym braciom: Otoczcie stada naokoło, aby się nie rozpierzchły; a ja pójdę walczyć z tymi mężami, którzy rozganiają nasze stada.

34. Przeto uczynili, jak im Ammon nakazał, a on poszedł i stanął, aby walczyć z tymi, którzy stali przy wodach Sebus; a co do liczby, było ich niemało.

35. Przeto nie bali się Ammona, bowiem uważali, że jeden z nich mógłby go zabić według ich upodobania, albowiem nie

wiedzieli, że Pan obiecał Mosjaszowi, że „wyzwoli jego synów z ich rąk; ani też nie wiedzieli nic o Panu; dlatego lubowali się w niszczeniu swych braci; i dlatego stanęli, aby rozgonić stada króla.

36. Lecz ^aAmmon wystąpił i zaczął strzelać do nich kamieniami z procy; zaiste, z wielką mocą strzelał w nich kamieniami; i tak zabił ^bpewną ich liczbę, tak że zaczęli zdumiewać się jego mocą; byli jednak rozgniewani, ponieważ zabił ich braci, i postanowili, że powinien zginąć; przeto widząc, że nie ^cmogą go osiągnąć swymi kamieniami, przystąpili do niego z pałkami, by go zabić.

37. Lecz oto, każdemu mężowi, który podniósł swoją pałkę, aby uderzyć Ammona, on odrąbywał ramię swoim mieczem; albowiem przeciwstawiał się ich ciosom, odcinając im ramiona ostrzem miecza, tak że zaczęli się dziwić i zaczęli przed nim uciekać; zaiste, a co do liczby, było ich niemało; i zmusił ich do uciezki mocą swego ramienia.

38. I sześciu z nich padło od procy, lecz nie zabił nikogo mieczem z wyjątkiem ich przywódcy; i odciął każde ramię wzniesione przeciwko niemu, a było ich niemało.

39. I gdy ich przepędził hen daleko, powrócił, a oni napoili swoje stada i zabrali je z powrotem na pastwisko króla, i wtedy

35a Mos. 28:7;
Alma 19:22–23.

36a Eter 12:15.
b Alma 18:16.

c Alma 18:3.

poszli do króla, niosąc odcięte mieczem Ammona ramiona tych, którzy chcieli go zabić; i przyniesiono je królowi jako świadectwo tego, co uczynili.

ROZDZIAŁ 18

Król Lamoni uważa Ammona za Wielkiego Ducha. Ammon naucza króla o Stworzeniu, o tym, jak Bóg postępuje z ludźmi i o odkupieniu, które przychodzi przez Chrystusa. Lamoni wierzy i pada na ziemię niczym martwy. Około 90 r. p.n.e.

I STAŁO SIĘ, że król Lamoni nakazał, aby jego słudzy wystąpili i świadczyli o wszystkim, co widzieli w związku z tą sprawą.

2. I gdy wszyscy świadczyli o tym, co widzieli, i król dowiedział się o wierności Ammona w utrzymaniu jego stad, a także o jego wielkiej mocy w walce z tymi, którzy chcieli go zabić, był niezmiernie zdumiony i powiedział: Bez wątplenia jest on więcej niż człowiekiem. Oto czyż nie jest on Wielkim Duchem, który posyła tak wielkie kary na ten lud z powodu popełnianych przez nich morderstw?

3. I odpowiedzieli królowi tymi słowami: Nie wiemy, czy jest on Wielkim Duchem czy człowiekiem, lecz tyle wiemy, że wrogowie króla "nie mogą go zabić ani też, gdy był z nami, nie byli w stanie rozgnać stad króla

dzięki jego sprytowi i sile; przeto wiemy, że jest on przyjacielem króla. I teraz, o królu, nie wierzymy, że człowiek może mieć tak wielką moc, albowiem przekonaliśmy się, że nie można go zabić.

4. I teraz, gdy król usłyszał te słowa, powiedział im: Teraz wiem, że jest to Wielki Duch; i przyszedł w tym czasie, aby zachować wasze życie, bym was nie "zsgładził, jak uczyniłem to z waszymi braćmi. Teraz jest to ten Wielki Duch, o którym mówili nasi ojcowie.

5. A była to tradycja Lamoni, którą przekazał mu jego ojciec, że istnieje Wielki Duch. Lecz mimo że wierzyli w "Wielkiego Ducha, uważali, że cokolwiek czynili, było właściwe; jednakże Lamoni zaczął się niezmiernie lękać z obawy, że czynił źle, zabijając swe sługi;

6. Albowiem zabił wielu z nich za to, że ich bracia rozpędzili ich stada przy wodopoju; i tak zostali zabici, ponieważ ich stada zostały rozpędzone.

7. A zwyczajem tych Lamani-tów było zatrzymywanie się przy wodach Sebus, by rozpędzać stada ludu, żeby w ten sposób przepędzić wiele z tych rozproszonych do swej własnej ziemi, bowiem taki był ich zwyczaj rabowania.

8. I stało się, że król Lamoni zapytał swe sługi: Gdzie jest ten

człowiek, który ma tak wielką moc?

9. I powiedzieli mu: Oto karmi twe konie. Otóż król nakazał sługom, zanim jeszcze poszli napoić stada, aby przygotowali mu jego konie i wozy, i zawieźli go do ziemi nefickiej; gdyż wielką ucztę urządził na ziemi nefickiej ojciec Lamonięgo, który był królem nad całą ziemią.

10. Teraz, gdy król Lamoni usłyszał, że Ammon przygotowywał jego konie i wozy, był jeszcze bardziej zdumiony oddaniem Ammona, i powiedział: Zapewne żaden ze wszystkich moich sług nie jest mi tak oddany jak ten człowiek; bowiem pamięta o wykonaniu wszystkich moich nakazów.

11. Teraz wiem na pewno, że jest to Wielki Duch, i poprosiłbym go, aby przyszedł do mnie, lecz nie mam odwagi.

12. I stało się, że gdy Ammon przygotował konie i wozy dla króla i jego sług, poszedł do króla, i zauważył, że oblicze króla zmieniło się; przeto miał właśnie odejść sprzed jego obecności.

13. I jeden ze sług króla powiedział do niego: Rabbanah, co tłumaczy się jako potężny lub wielki królu, gdyż uważali swych królów za potężnych; a więc powiedział do niego: Rabbanah, król pragnie, abyś został.

14. Przeto Ammon odwrócił

się do króla i powiedział mu: Co chciałbyś, abym dla ciebie uczynił, o królu? I król nie odpowiedział mu przez godzinę wdług ich czasu, bo nie wiedział, co ma mu powiedzieć.

15. I stało się, że Ammon ponownie powiedział: Czego pragniesz ode mnie? Lecz król nic mu nie odpowiedział.

16. I stało się, że Ammon, będąc przepelniony Duchem Bożym, poznał "myśli króla. I powiedział mu: Czy to, co usłyszałeś, że obroniłem twe sługi i stada, zabijając siedmiu ich braci procą i mieczem, i odrąbałem ręce innych, aby ochronić twe stada i sługi, oto czy to jest powodem twego zdumienia?

17. Pytam, czemu tak wielkie jest twe zdumienie? Oto jestem człowiekiem i twoim sługą, przeto uczynię, cokolwiek zechcesz, a co jest właściwe.

18. I gdy król usłyszał te słowa, ponownie się zdumiał, bo widział, że Ammon mógł "rozdzielić jego myśli; lecz mimo to król Lamoni otworzył usta i powiedział mu: Kim jesteś? Czy jesteś tym Wielkim Duchem, który ^bwie wszystko?

19. Ammon w odpowiedzi rzekł mu: Nie jestem nim.

20. I król powiedział: Jak to jest, że znasz myśli mojego serca? Możesz śmiało mówić i powiedzieć mi o tym; i powiedz mi także, jaką mocą zabiłeś moich braci

16a Alma 12:3.
18a ppś Rozróżnianie,

dar [rozdzielnia].
b ppś Bóg, Boska Trójca.

i odrąbałeś ramiona tych, którzy rozpędzali moje stada —

21. I jeśli opowiesz mi o tych sprawach, dam ci, cokolwiek tylko zechcesz; i jeśli byłaby taka potrzeba, to obronię cię moimi wojskami; lecz wiem, że jesteś potężniejszy od nich wszystkich; mimo to przyznam ci, cokolwiek ode mnie zechcesz.

22. Teraz Ammon, będąc bystry, lecz niegroźny, powiedział Lamoniemu: Czy będziesz zważać na moje słowa, jeśli powiem ci o mocy, dzięki której dokonuję tych rzeczy? I to jest to, czego pragnę od ciebie.

23. I król odpowiedział mu tymi słowy: Zaiste, uwierzę we wszystkie twoje słowa. I tak, dzięki sprytowi, został owdnięty.

24. I Ammon zaczął przemawiać śmiało i powiedział mu: Czy wierzysz, że istnieje Bóg?

25. I król odpowiadając, rzekł mu: Nie wiem, co to znaczy.

26. Wtedy Ammon powiedział: Czy wierzysz, że istnieje Wielki Duch?

27. I powiedział: Tak.

28. I Ammon powiedział: On jest Bogiem. I Ammon znowu mu powiedział: Czy wierzysz, że Wielki Duch, który jest Bogiem, stworzył wszystko, co jest w niebie i na ziemi?

29. I król powiedział: Zaiste,

wierzę, że stworzył wszystko, co jest na ziemi; lecz nie znam niebios.

30. I Ammon powiedział mu: Niebiosą to miejsce, gdzie mieszka Bóg i wszyscy Jego święci aniołowie.

31. I król Lamoni powiedział: Czy znajduje się ono ponad ziemią?

32. I Ammon odpowiedział: Zaiste, i Bóg widzi wszystkie dzieci ludzkie; i zna wszystkie ich myśli i zamiary serca; bo Jego ręką stworzeni zostali wszyscy od początku.

33. I król Lamoni powiedział: Wierzę we wszystko, co powiedziałeś. Czy jesteś posłany od Boga?

34. Ammon powiedział mu: Jestem człowiekiem; a na początku człowiek został stworzony na obraz Boga, i zostałem powołany przez Jego Ducha Świętego, by^b nauczać o tym ten lud, aby mógł być przywiedziony do wiedzy o tym, co jest sprawiedliwe i prawdziwe.

35. I częśćka tego „Ducha mieszka we mnie, co daje mi^b wiedzę, a także moc według mej wiary i mych pragnień, które są w Bogu.

36. I gdy Ammon powiedział te słowa, zaczął od stworzenia świata, a także od stworzenia Adama, i powiedział wszystko

24a Alma 38:12.
32a Am. 4:13;
III Nefi 28:6;
DiP 6:16.

34a Mos. 7:27;
Eter 3:13–16.
b ppś Nauczać,
nauczyciel —

Nauczanie z Duchem.
35a ppś Natchnienie,
natchnąć.
b ppś Wiedza.

o upadku człowieka, i “opowiadał i przedłożył mu kroniki i ^bpisma święte ludu, zawierające słowa ‘proroków, sięgające aż do czasu, gdy ich ojciec, Lehi, opuścił Jerozolimę.

37. I opowiedział im również (to jest królowi i jego sługom) o wszelkich wędrówkach ich ojców na pustkowiu i o wszystkich ich cierpieniach, o głodzie i pragnieniu, i o ich trudach, i tak dalej.

38. I opowiedział im też o buncie Lamana, Lemuela i synów Ismaela, zaiste, o wszystkich ich buntach im opowiedział; i objaśnił im wszystkie kroniki i pisma święte od czasu, gdy Lehi opuścił Jerozolimę aż do obecnej pory.

39. Lecz to nie wszystko; bo wiem objaśnił im “plan odkupienia przygotowany od założenia świata; i opowiedział również o przyjściu Chrystusa, a także o wszystkich dziełach Pana im oznajmił.

40. I stało się, że gdy powiedział to wszystko i objaśnił to królowi, król dał wiarę wszystkim jego słowom.

41. I zaczął wołać do Pana tymi słowy: O Panie, zmiłuj się nade mną i nad moim ludem według Swego wielkiego “miłosierdzia, które okazałeś ludowi Nefiego.

42. A gdy to powiedział, padł na ziemię, niczym martwy.

43. I stało się, że jego słudzy

zabrali go i zanieśli do jego żony, i złożyli go na łożu; i leżał tak niczym martwy przez okres dwóch dni i dwóch nocy; a jego żona i jego synowie, i jego córki rozpaczali nad nim według zwyczaju Lamanitów, wielce lamentując nad jego śmiercią.

ROZDZIAŁ 19

Lamoni otrzymuje światło wiecznego życia i widzi Odkupiciela. Jego domownicy popadają w trans i wielu widzi aniołów. Ammon jest cudem ocalony. Chrzczi wielu i ustanawia pośród nich Kościoł. Około 90 r. p.n.e.

I STAŁO SIĘ, że po dwóch dniach i dwóch nocach mieli właśnie złożyć ciało króla w grobowcu, który zbudowali dla chowania swych zmarłych.

2. Otóż królowa, usłyszawszy o sławie Ammona, posłała po niego i pragnęła, aby do niej przyszedł.

3. I stało się, że Ammon uczynił, jak mu nakazano, i poszedł do królowej, i pragnął dowiedzieć się, co chciała, aby uczynił.

4. I królowa powiedziała mu: Słudzy mego męża uczynili mi wiadomym, że jesteś “prorokiem świętego Boga i że masz moc czynienia wielu potężnych dzieł w Jego imię;

5. Przeto, jeśli tak jest, chciałabym, abyś poszedł i zobaczył

36a Mos. 1:4;
Alma 22:12; 37:9.
b ppś Pisma święte.

c Dz. 3:18–21.
39a ppś Plan Odkupienia.
41a ppś Miłosierny,

miłosierdzie.
19 4a ppś Prorok.

mego męża, gdyż już przez okres dwóch dni i dwóch nocy leży na łożu; i niektórzy mówią, że nie umarł, a inni, że umarł i cuchnie, i że powinien być złożony w grobowcu; ale jeśli chodzi o mnie, mnie on nie cuchnie.

6. I tego właśnie pragnął Ammon, bo wiedział, że król Lamoni był pod wpływem mocy Bożej; wiedział, że ciemna „zasłona niewiary została zdjeta z jego umysłu, a ^bświatło, które oświeciło jego umysł, które było światłem chwały Bożej, które było zdumiewającym światłem Jego dobroci — zaiste, światło to nappełniło jego duszę tak wielką radością, że chmura ciemności została rozproszona, a światło życia wiecznego zajaśniało w jego duszy, zaiste, wiedział, że zmogło to jego naturalne ciało, i został zabrany w Bogu —

7. Zatem to, czego pragnęła od niego królowa, było jego jedynym pragnieniem. Przeto poszedł zobaczyć króla, jak chciała królowa; i zobaczył króla, i wiedział, że nie jest martwy.

8. I powiedział królowej: On nie umarł, lecz śpi w Bogu, i naza jutrz powstanie; przeto nie chowajcie go.

9. I Ammon zapytał ją: Czy wierzysz w to? I powiedziała mu: Nie mam żadnego świadectwa oprócz twego słowa i słowa

naszych sług; jednak wierzę, że stanie się, jak powiedziałaś.

10. I Ammon powiedział jej: Błogosławiona jesteś z powodu swej niezmiernej wiary; mówię ci, kobieto, że nie było tak wielkiej „wiary pośród całego ludu Nefitów.

11. I stało się, że czuwała ona przy łożu swego męża, od tamtej pory aż do poranka, kiedy Ammon wyznaczył, że miał powstać.

12. I stało się, że zgodnie ze słowami Ammona powstał; a gdy powstawał, wyciągnął swoją rękę ku kobiecie i powiedział: Niech będzie błogosławione imię Boga, i ty bądź błogosławiona.

13. Albowiem tak jak pewne jest, że żyjesz, widziałem mego Odkupiciela; i przyjdzie On, i „urodzi się z ^bkobiety, i odkupi wszystkich ludzi, którzy uwierzą w Jego imię. Teraz, gdy król wypowiedział te słowa, jego serce przepęłniło się i ponownie osunął się na ziemię z radości; i królowa także się osunęła, będąc przejęta Duchem.

14. I Ammon — widząc, że w odpowiedzi na jego „modlitwy Duch Pana został przelany na jego braci, Lamanitów, którzy byli przyczyną wielkiej rozpaczki pośród Nefitów, to jest pośród całego ludu Boga, z powodu ich niegodziwości i ich ^btradycji — upadł na kolana i otworzył swą

6a II Kor. 4:3–4.

ppś Welon;
Zasłona.

b ppś Światło, światłość
Chrystusa.

10a Łuk. 7:9.

ppś Wiara.

13a ppś Jezus Chrystus —
Proroctwa
o narodzinach

i śmierci Jezusa
Chrystusa.

b I Nefi 11:13–21.

14a DiP 42:14.

b Mos. 1:5.

duszę w modlitwie, dziękując Bogu za to, co uczynił dla jego braci; i jego także przejęła radość, i tak wszyscy troje osunęli się na ziemię.

15. Teraz, kiedy słudzy króla zobaczyli, że król, królowa i Ammon osunęli się na ziemię, oni również zaczęli wołać do Boga, bo strach przed Panem ogarnął również ich, a byli to ci, którzy stanęli przed królem, świadcząc o wielkiej mocy Ammona.

16. I stało się, że wzywali imienia Pana z całej mocy, aż wszyscy osunęli się na ziemię z wyjątkiem jednej Lamanitki o imieniu Abisz, która nawróciła się do Pana wiele lat wcześniej z powodu niezwykłej wizji jej ojca.

17. Przeto będąc nawrócona do Pana, a nigdy tego nie wyjawwszy, gdy zobaczyła, że wszyscy słudzy Lamoniego osunęli się na ziemię, a także jej pani, królowa, i król, i Ammon leżeli twarzą ku ziemi, wiedziała, że była to moc Boża; i uważając, że jest to okazja, by rozgłosić ludziom, co się stało pośród nich, aby, zobaczywszy to zjawisko, uwierzyli w moc Bożą, przeto pobiegła od domu do domu, rozpowiadając ludziom o tym.

18. I zaczęli się zbierać w domu króla. I przyszła rzesza, i ku swemu zdumieniu ujrzała króla, królową i sługi leżących

na ziemi, a wszyscy leżeli niczym martwi; i zobaczyli także Ammona, i oto, był on Nefitą.

19. I teraz ludzie zaczęli szemrać między sobą; niektórzy mówili, że jest to wielkie zło, które spadło na nich, a raczej na króla i jego dom, ponieważ pozwolił, aby Nefita pozostała na ich ziemi.

20. Inni ganili ich, mówiąc: Król sprowadził to zło na swój dom, ponieważ zabijał swoje sługi, których stada zostały rozpedzone przy wodach Sebus.

21. I byli również ganieni przez tych, którzy stali przy wodach Sebus i rozpędzali stada należące do króla, bo byli gniewni na Ammona za zabicie przy wodach Sebus wielu ich braci, gdy bronił stad króla.

22. Otóż jeden z nich, którego brata Ammon zabił mieczem, będąc niezmiernie rozgniewany na Ammona, wyciągnął swój miecz i przystąpił, aby uderzyć nim Ammona i zabić go; i gdy podniósł miecz, by go uderzyć, oto sam padł martwy.

23. Otóż widzimy, że Ammon nie mógł być zabity, bo Pan powiedział Mosjaszowi, jego ojcu: Oszczędzę go i stanie mu się wdług twojej wiary — przeto Mosjasz powierzył go Panu.

24. I stało się, że gdy rzesza ujrzała, że ten, który podniósł miecz, by zabić Ammona, padł

14c ppś Radość.
d Alma 27:17.
15a Alma 18:1–2.
17a Mos. 27:14.

19a Alma 17:22–23.
20a Alma 17:26; 18:7.
21a Alma 17:27; 18:3.
22a Alma 17:38.

23a Mos. 28:7;
Alma 17:35.
b ppś Zaufanie.

martwy, opanował ich wszystkich strach, i nie śmieli wyciągnąć ręki, by dotknąć jego czy kogokolwiek z tych, którzy osunęli się na ziemię; i ponownie zaczęli się między sobą zdumiewać, co może być przyczyną tej wielkiej mocy albo co to wszystko ma znaczyć.

25. I stało się, że wielu pośród nich mówiło, że Ammon jest „Wielkim Duchem, a inni, że jest posłany przez Wielkiego Ducha;

26. A jeszcze inni ganili wszystkich, mówiąc, że jest on potworem posłanym przez Nefitów, by ich dręczyć.

27. A byli jeszcze tacy, którzy mówili, że Ammon został posłany przez Wielkiego Ducha, aby ich dręczyć za ich niegodziwości; i że był to ten Wielki Duch, który zawsze pomagał Nefitom, który wciąż wyzwalał ich z rąk Lamanitów; i mówili, że był to ten Wielki Duch, który zgładził tak wielu ich braci, Lamanitów.

28. I tak spór stał się niezmiernie ostry pomiędzy nimi. I gdy się tak spierali, „służąca, dzięki której zgromadziła się ta rzesza, przybiegła, a gdy zobaczyła spory, które panowały pośród rzeszy, była niezmiernie zasmucona, aż do łez.

29. I stało się, że podeszła i wzięła za rękę królową, myśląc, że może podniesie ją z ziemi;

i gdy tylko dotknęła jej ręki, ta podniosła się i stanęła na nogach, i zawołała donośnym głosem: O błogosławiony Jezusie, któryś zbawił mnie od „straszliwego piekła! O błogosławiony Boże, ^bzmiłuj się nad tym ludem!

30. I gdy tylko to wypowiedziała, odczuwając wielką radość, złożyła ręce i powiedziała wiele słów, których nie rozumieli; a uczyniwszy to, wzięła za rękę króla Lamoniego, i oto podniósł się i stanął na nogach.

31. I widząc spór pośród swego ludu, natychmiast poszedł do nich i zaczął ich napominać i nauczać „słów, które usłyszał z ust Ammona; i tylu, ilu usłyszało jego słowa, uwierzyło i nawróciło się do Pana.

32. Jednak było pośród nich wielu, którzy nie chcieli słuchać jego słów; dlatego poszli swoją drogą.

33. I stało się, że gdy Ammon powstał, również im służył, jak też wszyscy służył Lamoniego; i oni wszyscy głosili ludowi to samo — że doświadczyli „przemiany serca i nie pragnęli więcej czynić ^bzła.

34. I oto, wielu świadczyło ludowi, że widzieli „aniołów i rozmawiali z nimi; i tak powiedzieli im o sprawach Bożych i o Jego prawości.

35. I stało się, że wielu dało

25a Alma 18:2–5.

28a Alma 19:16.

29a 1 Nefi 14:3.

b ppś Miłosierny,

miłosierdzie.

31a Alma 18:36–39.

33a ppś Narodzony ponownie,

narodzony z Boga.

b Mos. 5:2;

Alma 13:12.

34a ppś Aniołowie.

wiarę ich słowom; i tylu, ilu uwierzyło, zostało "ochrzczo-nych; i stali się prawym ludem, i ustanowili pośród siebie Kościół.

36. I tak rozpoczęło się dzieło Pana pośród Lamanitów; tak Pan zaczął przelewać na nich Swego Ducha; i widzimy, że Jego ramię jest wyciągnięte do "wszystkich ludzi, którzy odpokutują i uwierzą w Jego imię.

ROZDZIAŁ 20

Pan posyła Ammona do Middoni, aby uwolnił swych braci z więzienia. Ammon i Lamoni spotykają ojca Lamonięgo, króla całej tej ziemi. Ammon zmusza starego króla do zgody na uwolnienie jego braci. Około 90 r. p.n.e.

I STAŁO SIĘ, że gdy ustanowili Kościół na tej ziemi, król Lamoni zapragnął, aby Ammon pojechał z nim do ziemi nefickiej, aby mógł przedstawić go swemu ojcu.

2. I głos Pana doszedł Ammona, mówiący: Nie pójdziesz do ziemi nefickiej, albowiem król będzie chciał odebrać ci życie; lecz pójdziesz do ziemi middonickiej; bo oto twój brat, Aaron, a także Muloki i Ammah są w więzieniu.

3. Teraz stało się, że gdy Ammon usłyszał to, powiedział Lamoniemu: Oto mój brat i bracia w służbie są w więzieniu

w Middoni, i pójde, żeby ich uwolnić.

4. I Lamoni powiedział Ammonowi: Wiem, że w "sile Pana możesz wszystko zdziałać. Lecz oto, udam się z tobą do ziemi middonickiej, gdyż król ziemi middonickiej, któremu na imię Antiomno, jest mym przyjacielem; pojedę więc do ziemi middonickiej, abym mógł schlebiać królowi tej ziemi, i wypuści on twych braci z ^bwięzienia. I Lamoni zapytał go: Kto ci powiedział, że twoi bracia są w więzieniu?

5. I Ammon odpowiedział mu: Żaden człowiek mi tego nie powiedział, lecz Bóg; i powiedział mi On: Idź i uwolnij swych braci, bowiem są w więzieniu w ziemi middonickiej.

6. I gdy Lamoni to usłyszał, zarządził, aby jego słudzy przygotowali jego "konie i wozy.

7. I powiedział Ammonowi: Chodźmy, pojedę z tobą do ziemi middonickiej i będę tam prosił króla, aby wypuścił twych braci z więzienia.

8. I stało się, że gdy Ammon i Lamoni wędrowali tam, napotkali ojca Lamonięgo, który był królem "nad całą tą ziemią.

9. I oto, ojciec Lamonięgo powiedział mu: Dlaczego nie przybyłeś na "uczcie w ten wielki dzień, gdy wydałem uczcie dla mych synów i dla mego ludu?

10. I powiedział także: Dokąd

35a ppś Chrzest, chrzcic.
36a II Nefi 26:33;
Alma 5:33.

20 4a Alma 26:12.
b Alma 20:28–30.
6a Alma 18:9–10.

8a Alma 22:1.
9a Alma 18:9.

udajesz się z tym Nefitą, który jest jednym z synów ^aklamcy?

11. I stało się, że Lamoni opowiedział mu, dokąd jedzie, bo wiem bał się go obrazić.

12. I powiedział mu także wszystko o przyczynie pozostania w swoim królestwie, dla której nie udał się do ojca na ucztę, którą ten przygotował.

13. I teraz, gdy Lamoni opowiedał mu to wszystko, oto, ku jego zdumieniu, jego ojciec rozgniewał się na niego i powiedział: Lamoni, jedziesz, by oswobodzić Nefitów, synów kłamcy. Oto on obrabował naszych ojców; a teraz jego dzieci przychodzą do nas, aby znowu poprzez swe podstępny i kłamstwa zwieść nas, aby zrabować naszą własność.

14. I ojciec Lamoni nakazał mu, aby zabił Ammona mieczem. I nakazał mu także, aby nie jechał do ziemi middonickiej, lecz by powrócił wraz z nim do ziemi ^aismaelskiej.

15. Lecz Lamoni powiedział: Nie zabiję Ammona ani też nie zawrócę do ziemi ismaelskiej, lecz pojedę do ziemi middonickiej, abym mógł oswobodzić braci Ammona, bo wiem, że są oni sprawiedliwymi mężami i świętymi prorokami prawdziwego Boga.

16. A gdy jego ojciec usłyszał te słowa, rozgniewał się i wyciągnął miecz, aby mógł porazić go aż upadnie na ziemię.

17. Lecz Ammon wystąpił i powiedział mu: Oto nie zabijesz swego syna; chociaż ^alepiej by było, żeby to on zginął niż ty, gdyż oto ^bodpokutował za swe grzechy; a ty, gdybyś w tej chwili zginął w swym gniewie, twoja dusza nie mogłaby być zbawiona.

18. I jeszcze z innego powodu powinieneś tego zaniechać; bo wiem gdybyś ^azabił swojego syna, który jest niewinnym człowiekiem, jego krew wołałaby z ziemi do Pana, Jego Boga, o pomstę na tobie; i być może straciłbyś swoją ^bduszę.

19. I gdy Ammon powiedział mu te słowa, odrzekł on tymi słowy: Wiem, że gdybym zabił swego syna, przelałbym krew niewinnego; albowiem to ty chciałeś go zniszczyć.

20. I wyciągnął rękę, aby zabić Ammona. Lecz Ammon wytrzymał ciosy, a następnie poraził jego ramię, tak że ten nie mógł go więcej użyć.

21. Teraz, gdy król zobaczył, że Ammon może go zabić, zaczęła błagać Ammona, aby darował mu życie.

22. Lecz Ammon wznosił swój miecz i powiedział mu: Oto zabiję cię, jeśli nie pozwolisz, aby wypuszczono moich braci z więzienia.

23. I król, bojąc się, że zginie, powiedział: Jeśli mnie oszczędzisz, obiecuję ci wszystko, o cokolwiek

10a Mos. 10:12–17.
14a Alma 17:19.

17a Alma 48:23.
b Alma 19:12–13.

18a ppś Morderstwo.
b DiP 42:18.

poprosisz, nawet połowę mego królestwa.

24. Teraz, gdy Ammon widział, że miał wpływ na starego króla według swego pragnienia, powiedział mu: Jeśli pozwolisz, aby wypuszczono moich braci z więzienia, i jeśli także pozwolisz Lamoniemu zatrzymać jego królestwo, i nie będziesz się irytował z jego powodu, lecz zezwolisz, aby mógł działać według swych własnych pragnień, we “wszystkim, co umyśli, wtedy daruję ci życie; w przeciwnym wypadku porażę cię, aż upadniesz na ziemię.

25. I gdy Ammon wypowiedział te słowa, król zaczął się radować, że będzie żył.

26. I gdy zobaczył, że Ammon nie zamierza go zgładzić, a także gdy zobaczył, że darzy wielką miłością jego syna, Lamonięgo, był niezmiernie zdumiony, i powiedział: Ponieważ prosiłeś tylko o to, bym zgodził się na uwolnienie twych braci i aby mój syn Lamoni zatrzymał swe królestwo, oto przyznaję memu synowi prawo zatrzymania jego królestwa teraz i na zawsze; i nie będę więcej nad nim panował —

27. I pozwalam na wypuszczenie twoich braci z więzienia, i razem ze swoimi braćmi możesz przyjść do mnie, do mego królestwa; gdyż wielce będę pragnął cię zobaczyć. Albowiem król był bardzo zdumiony słowami

wypowiedzianymi przez Ammona, a także słowami, które powiedział jego syn, Lamoni; przeto “pragnął dowiedzieć się więcej.

28. I stało się, że Ammon i Lamoni pojechali do ziemi mid-donickiej. I Lamoni uzyskał przychylność w oczach króla tej ziemi; przeto bracia Ammona zostali wyprowadzeni z więzienia.

29. I gdy Ammon spotkał ich, był niezmiernie zasmucony, gdyż byli nadzy, a skóra ich była niezmiernie otarta, ponieważ byli związani mocnymi sznurami. I doświadczyli głodu, pragnienia i wszelkich udręk; mimo to byli “cierpliwi we wszystkich swych cierpieniach.

30. I stało się, że taki był ich los, że wpadli w ręce ludzi bardziej zatwardziałych i o bardziej hardych karkach; którzy nie zważali na ich słowa, i wyganiaли ich, i bili ich, i przepędzali ich z domu do domu i z miejsca na miejsce, aż przybyli do ziemi middonickiej; a tam zostali pojmani i wtrąceni do więzienia, i związani “mocnymi sznurami, i trzymano ich w więzieniu przez wiele dni, i zostali wyratowani przez Lamonięgo i Ammona.

Dzieje tego, jak Aaron, Muloki i ich bracia głoszą ewangelię Lamanitom.

Obejmują rozdziały od 21. do 25.

24a Alma 21:21–22.

27a PPŚ Pokorny, pokora.

29a Alma 17:11.

30a Alma 26:29.

ROZDZIAŁ 21

Aaron naucza Amalekitów o Chrystusie i Jego Zadośćuczynieniu. Aaron i jego bracia zostają uwięzieni w Middoni. Po ich uwolnieniu uczą w synagogach i wielu nawraca się. Lamoni przyznaje wolność religijną swym poddanym w ziemi ismaelskiej. W okresie lat 90-77 p.n.e.

TERAZ, gdy Ammon i jego bracia "rozstali się na granicy ziem Lamanitów, oto Aaron udał się w kierunku ziemi nazywanej przez Lamanitów Jeruzolimą, po Jeruzolimie, ziemi ich ojców; a ziemia ta graniczyła z Mormonom.

2. Otóż Lamanici, Amalekici i lud "Amulona zbudowali wielkie miasto, które nazwali Jeruzolimą.

3. Teraz Lamanici sami z siebie byli dość zatwardziali, lecz Amalekici i Amulonici byli jeszcze bardziej zatwardziali; przeto nakłonili Lamanitów do znieczulenia swych serc, tak że umacniali się w czynieniu niegodziwości i popełnianiu występków.

4. I stało się, że Aaron przybył do miasta Jeruzolima, i najpierw zaczął głosić ewangelię Amalekitom. I zaczął im głosić w ich synagogach, ponieważ budowali oni synagogi według "porządku Nehorów; albowiem wielu Amalekitów i Amulonitów należało do porządku Nehorów.

5. Przeto, gdy Aaron wszedł do jednej z ich synagog, by głosić ludziom, i zaczął do nich przemawiać, oto powstał jeden Amalekita i zaczął się z nim spierać, mówiąc: O czym ty świadczyłeś? Czy widziałeś "aniola? Dlaczego nam się nie ukazują aniołowie? Oto czyż ten lud nie jest tak samo dobry jak twój lud?

6. Mówisz, że jeśli nie odpokutujemy, zginiemy. Skąd znasz myśli i zamiary naszych serc? Dlaczego uważasz, że trzeba nam odpokutować? Skąd wiesz, że nie jesteśmy prawym ludem? Oto budujemy sanktuaria i zbieramy się razem, by oddawać cześć Bogu. Wierzmy, że Bóg zbawi wszystkich ludzi.

7. I Aaron powiedział mu: Czy wierzysz, że Syn Boży przyjdzie, aby odkupić ludzkość z jej grzechów?

8. I człowiek ten powiedział mu: Nie wierzymy, że jest ci to wiadome. Nie wierzymy w takie nedorzeczne tradycje. Nie wierzymy, że wiesz o "tym, co ma nastąpić, nie wierzymy też, że twoi ojcowie czy nasi ojcowie wiedzieli o sprawach, o których mówili, że mają nastąpić.

9. I Aaron zaczął im odkrywać pisma święte odnoszące się do przyjścia Chrystusa, a także do zmartwychwstania zmarłych, i do tego, że odkupienie ludzi może nastąpić "tylko przez

21 1a Alma 17:13, 17.

2a Mos. 24:1;

Alma 25:4-9.

4a Alma 1:2-15.

5a Mos. 27:11-15.

8a Jakub 7:1-8.

9a Mos. 5:8;

Alma 38:9.

śmierć i cierpienie Chrystusa oraz^b zadośćuczynienie Jego krwią.

10. I stało się, że gdy zaczął im to objaśniać, rozgniewali się na niego i zaczęli z niego szydzić; i nie chcieli słuchać słów, które wypowiadał.

11. Przeto, gdy zobaczył, że nie słuchają jego słów, opuścił synagogę i poszedł do wioski zwanej Ani-Anti, gdzie natknął się na Mulokiego głoszącego im słowo, a także Ammaha oraz jego braci. I spierali się z wieloma o słowo.

12. I stało się, że gdy zobaczyli, iż ludzie ci znieczulili swe serca, odeszli i poszli do ziemi middonickiej. I głosili słowo wielu ludziom, lecz niewielu z nich uwierzyło w słowa, których uczyli.

13. Jednak Aaron i niektórzy z jego braci zostali pojmani i wtrąceni do więzienia, a reszta z nich uciekła z ziemi middonickiej do pobliskich okolic.

14. I ci, których wtrącono do więzienia, "cierpieli wiele, aż zostali uwolnieni ręką Lamoniiego i Ammona, i zostali nakarmieni, i ubrani.

15. I ponownie poszli głosić słowo, i tak zostali uwolnieni z więzienia po raz pierwszy; i takie były ich znoje.

16. I szli, dokądkolwiek prowadził ich "Duch Pana, głosząc słowo Boże w każdej synagodze

Amalekitów, czyli w każdym zgromadzeniu Lamanitów, do którego ich wpuszczono.

17. I stało się, że Pan zaczął im błogosławić do tego stopnia, że doprowadzili wielu do wiedzy o prawdzie; zaiste, "przekonali wielu o ich grzechach, i że tradycje ich ojców nie były właściwe.

18. I stało się, że Ammon i Lamoni powrócili z ziemi middonickiej do ziemi ismaelskiej, która była ziemią ich dziedzictwa.

19. I król Lamoni nie pozwolił, aby Ammon mu usługiwał czy był jego sługą.

20. Lecz zarządził, aby budowano na ziemi ismaelskiej synagogi; i zarządził, żeby jego lud, to jest lud pod jego panowaniem, zbierał się w nich.

21. I radował się z ich powodu, i uczył ich o wielu sprawach. A także ogłosił im, że są oni pod jego panowaniem, i że są oni wolnym ludem, że są wolni od wszelkiego ucisku ze strony króla, czyli jego ojca, gdyż jego ojciec przyznał mu panowanie nad ludźmi, którzy byli na ziemi ismaelskiej i na całej przyległej ziemi.

22. I ogłosił im także, że mają "swobodę w oddawaniu czci Panu, Swemu Bogu, według swych pragnień, gdziekolwiek się znajdują, jeśli będzie to na ziemi pod panowaniem króla Lamoniiego.

23. I Ammon głosił ewangelię

9b ppś Zadośćuczynić,
Zadośćuczynienie.
14a Alma 20:29.

16a Alma 22:1.
17a DiP 18:44.
22a DiP 134:1–4;

Art. wiary 1:11.
ppś Wolność (wola).

ludziom króla Lamoniego; i stało się, że nauczał ich o wszystkim, co odnosi się do prawości. I nawoływał ich codziennie z całą pilnością; i baczylili na jego słowa, i byli gorliwi w przestrzeganiu przykazań Bożych.

ROZDZIAŁ 22

Aaron naucza ojca Lamoniego o Stworzeniu, Upadku Adama i planie odkupienia przez Chrystusa. Król i całe jego domostwo nawraca się. Wyjaśnienie podziału ziemi między Nefitami a Lamani-tami. W okresie lat 90–77 p.n.e.

I KIEDY Ammon nieustannie nauczał lud Lamoniego, powrócimy do dziejów Aarona i jego braci; albowiem po jego odejściu z ziemi middonickiej zostali “zaprowadzeni przez Ducha do ziemi nefickiej, aż do domu króla panującego nad całą ziemią^{bz} wyjątkiem ziemi ismaelskiej; a był on ojcem Lamoniego.

2. I stało się, że Aaron poszedł do niego, do pałacu królewskiego, ze swymi braćmi, i pokłonił się królowi, i powiedział: O królu, oto jesteśmy braćmi Ammona, których “uwolniłeś z więzienia.

3. I teraz, o królu, jeśli darujesz nam życie, będziemy twymi sługami. I król powiedział im: Powstańcie, bowiem daruję wam życie i nie pozwolę, abyście byli moimi sługami, lecz nalegam,

abyście dopomogli mi; gdyż jestem nieco zaniepokojony w umyśle z powodu wspaniałości i powagi słów waszego brata, Ammona; i pragnę dowiedzieć się, dlaczego nie przybył z wami z Middoni.

4. I Aaron powiedział królowi: Oto Duch Pana wezwał go, by poszedł inną drogą; udał się on do ziemi ismaelskiej, by nauczać lud Lamoniego.

5. I król powiedział im: Co to jest, co powiedzieliście o Duchu Pana? Oto właśnie to mnie niepokoi.

6. I co oznacza to, co Ammon powiedział — “Jeśli odpokutujecie, będziecie zbawieni, a jeśli nie odpokutujecie, zostanieie odrzuceni ostatniego dnia?

7. I Aaron odpowiedział mu tymi słowy: Czy wierzysz, że istnieje Bóg? I król powiedział: Wiem, że Amalekici mówią, że Bóg istnieje, i pozwoliłem im budować sanktuaria, aby mogli się zbierać i oddawać Mu cześć. I jeśli teraz ty powiesz, że Bóg istnieje, oto dam temu “wiarę.

8. I teraz, gdy Aaron to usłyszał, jego serce zaczęło się radować, i powiedział: Oto jak pewne jest, że żyjesz, królu, Bóg istnieje.

9. I król powiedział: Czy Bóg jest tym “Wielkim Duchem, który wyprowadził naszych ojców z ziemi jerozolimskiej?

10. I Aaron powiedział mu: Zaiste, jest On tym Wielkim

22 1a Alma 21:16–17.
b Alma 21:21–22.

2a Alma 20:26.
6a Alma 20:17–18.

7a DiP 46:13–14.
9a Alma 18:18–28.

Duchem i ^astworzył wszystko zarówno w niebie, jak i na ziemi. Czy wierzysz w to?

11. I odpowiedział: Zaiste, wierzę, że Wielki Duch stworzył wszystko, i pragnę, abyś mi opowiedział o wszystkim, i dam ^awiarę twoim słowom.

12. I stało się, że gdy Aaron zobaczył, że król da wiarę jego słowom, zaczął od stworzenia Adama, ^aczytając królowi pisma święte o tym, jak Bóg stworzył człowieka na Swój własny obraz, i że Bóg dał mu przykazania, i że z powodu przekroczenia prawa nastąpił upadek człowieka.

13. I Aaron objaśniał królowi pisma święte od ^astworzenia Adama, przedstawiając mu upadek człowieka oraz jego cielesny stan, a także ^bplan odkupienia przygotowany ^cod założenia świata, przez Chrystusa, dla wszystkich, którzy uwierzą w Jego imię.

14. I odkąd człowiek ^aupadł, nie był w stanie sam niczego ^bosiągnąć; lecz cierpienia i śmierć Chrystusa ^cczynią zadość za jego grzechy przez wiarę i pokutę, i tak dalej; i zrywa On więzy śmierci, że ^dgrób nie zwycięży, a żądło śmierci zostanie pochłonięte

przez nadzieję chwały; i Aaron objaśniał to wszystko królowi.

15. I stało się, że gdy Aaron objaśnił mu to wszystko, król zapytał: ^a“Co mam uczynić, bym otrzymał to życie wieczne, o którym mówisz? Zaiste, co mam uczynić, abym został ^bnarodzony z Boga, wyrwawszy z korzeniami tego niegodziwego ducha z mej piersi, i abym otrzymał Jego Ducha, abym został napełniony radością i nie został odrzucony ostatniego dnia? Oto powiedział on, oddam ^cwszystko, co posiadamy, zaiste, wyrzeknę się mego królestwa, bym mógł dostąpić tej wielkiej radości.

16. Lecz Aaron powiedział mu: Jeśli ^apragniesz tego, jeśli oddasz pokłon Bogu, zaiste, i odpokutujesz za wszystkie swe grzechy, i pokłonisz się przed Bogiem, wzywając z wiarą Jego imienia, wierząc, że otrzymasz, wtedy będzie ci dana ^bnadzieja, której pragniesz.

17. I stało się, że gdy Aaron wypowiedział te słowa, król oddał Panu ^apokłon na kolanach; zaiste, wyciągnął się na ziemi i głośno ^bzawołał:

18. O Boże, Aaron powiedział mi, że Bóg istnieje; i jeśli Bóg istnieje i Ty jesteś Bogiem, uczyn

10a ppś Stworzyć, stworzenie.

11a ppś Wierzenie, wiara, wierzyć.

12a I Nefi 5:10–18; Alma 37:9.

13a I Mojż. 1:26–28.

b ppś Plan Odkupienia.

c II Nefi 9:18.

14a ppś Upadek

Adama i Ewy.

b II Nefi 25:23;

Alma 42:10–25.

c Alma 34:8–16.

ppś Zadośćuczynić,

Zadośćuczynienie.

d Iz. 25:8;

I Kor. 15:55.

15a Dz. 2:37.

b Alma 5:14, 49.

c Mat. 13:44–

46; 19:16–22.

16a ppś Nawrócenie,

nawrócić.

b Eter 12:4.

17a DiP 5:24.

b ppś Modlitwa.

mi to wiadomym, a wyzbęde się wszystkich moich grzechów, by Cię poznać, abym mógł powstać z martwych i być zbawiony w ostateczny dzień. I teraz, gdy król powiedział te słowa, został porażony i był niczym martwy.

19. I stało się, że jego słudzy pobiegli i opowiedzieli królowej wszystko, co się stało królowi. I przyszła ona do króla; i gdy zobaczyła, że leży niczym martwy, i ujrzała Aarona i jego braci stojących, jak gdyby przyczynili się do jego upadku, rozgniewała się na nich i nakazała swoim sługom, to jest sługom króla, by ich pojмали i zabili.

20. A słudzy widzieli przyczynę upadku króla, przeto nie śmieli pojmać Aarona ani jego braci; i błagali królową tymi słowy: Dlaczego nakazujesz nam, byśmy zabili tych mężów, gdy oto jeden z nich jest „silniejszy od nas wszystkich? Przeto padlibyśmy przed nimi.

21. Teraz, gdy królowa zobaczyła przerażenie sług, również zaczęła trwożyć się niezmiernie, że coś złego się jej stanie. I nakazała, aby słudzy poszli zwołać lud, aby mogli zabić Aarona i jego braci.

22. I gdy Aaron zobaczył stanowczość królowej, a także znając twardość serc tych ludzi, obawiał się, że gdy tłumnie się zbiorą, dojdzie do wielkich

sporów i zamieszek pośród nich, dlatego wyciągnął rękę i, podnosząc króla z ziemi, powiedział mu: Powstań. I powstał na własne nogi, otrzymawszy swoją siłę.

23. Teraz działo się to w obecności królowej i wielu sług. I gdy to zobaczyli, zdumieli się wielce i zaczęli się bać. I król powstał, i zaczął czynić im „posługę. I czynił im posługę, aż całe jego domostwo ^bnawróciło się do Pana.

24. I z rozkazu królowej zgromadziła się tam wielka rzesza ludzi, którzy zaczęli szemrać między sobą z powodu Aarona i jego braci.

25. Lecz król stanął pośród nich i nauczał ich. I uspokoił się, co do Aarona i tych, którzy z nim byli.

26. I stało się, że gdy król zobaczył, że ludzie uspokoił się, zarządził, aby Aaron z braćmi stanął pośród rzeszy, i aby głosił jej słowo.

27. I stało się, że król rozesłał „obwieszczenie po całej ziemi, pomiędzy wszystkich swoich ludzi, którzy żyli na całej jego ziemi, którzy byli we wszystkich okolicach graniczących z morzem na wschodzie i na zachodzie, oddzielonych od ziemi ^bzarahemlskiej wąskim pasem pustkowia — który biegł od morza na wschodzie aż do morza na zachodzie, naokoło przy

20a Alma 18:1–3.

23a ppś Głosić;

Nauczać, nauczyciel;

Posługiwać.

b ppś Nawrócenie,
nawrócić.

27a Alma 23:1–4.

b Omni 1:13–17.

wybrzeżach i granicach pustkowia, które było na północ od ziemi zarahemlskiej, przez granice Manti, przy źródle rzeki Sydon — rozciągającym się ze wschodu na zachód — i tak Lamanici i Nefici byli rozdzieleni.

28. Otóż bardziej ^abezczylna część Lamanitów żyła na pustkowiu, mieszkając w namiotach; i rozprzestrzenili się po pustkowiu na zachód od ziemi nefickiej; zaiste, a także na zachód od ziemi zarahemlskiej, na pograniczu z morzem i na zachodzie, na ziemi nefickiej, w miejscu pierwszego dziedzictwa ich ojców, i tak granicząc z wybrzeżem.

29. I było także wielu Lamanitów na wschodzie, w pobliżu wybrzeża, dokąd zostali wyparci przez Nefitów. Nefici byli więc niemal otoczeni przez Lamanitów; jednakże Nefici zajmowali wszystkie północne ziemie graniczące z pustkowiem, u źródła rzeki Sydon, ze wschodu na zachód po stronie pustkowia; na północy doszli oni aż do ziemi, którą nazywali ^aObfitość.

30. I granicyła ona z ziemią nazwaną ^aSpustoszenie, bo była ona tak daleko na północ, że dochodziła do ziemi, która była niegdyś zamieszkiwana przez ludzi i która została zniszczona, a których ^bkości, jak już mówiliśmy, zostały odnalezione przez

lud Zarahemli; a było to miejsce, gdzie ^anajpierw wyszli na ląd.

31. I stamtąd poszli na pustkowie na południu. Tak więc ziemię na północy nazwano ^aSpustoszenie, a ziemię na południu nazwano ^aObfitość, albowiem było to pustkowie pełne wszelkiej dzikiej zwierzyny, której część przywędrowała z północy za żywnością.

32. I teraz była to tylko ^aodległość półtora dnia dla Nefity wzdłuż granicy pomiędzy ziemią ^aObfitość a ziemią ^aSpustoszenie, od morza wschodniego do morza zachodniego; i tak ziemia neficka i ziemia zarahemlska były prawie otoczone wodą, a między ziemią północną a ziemią południową był wąski ^bprzesmyk lądu.

33. I stało się, że Nefici zamieszkowali ziemię ^aObfitość, nawet od morza wschodniego do zachodniego, i tak Nefici w swej mądrości odgradzili się strażami i armiami od Lamanitów na południu, aby ci nie zyskali więcej majątności na północy, aby nie opanowali ziemi w północnej części.

34. Dlatego Lamanici nie mogli mieć więcej majątności poza ziemią neficką i pustkowiem naokoło. A było to mądrością ze strony Nefitów, gdyż Lamanici byli im wrody; i tak nie musieli cierpieć niedoli ze wszystkich stron, i mieli również przestrzeń,

28a II Nefi 5:22–25.

29a Alma 52:9; 63:5.

30a Alma 50:34;

Morm. 4:1–3.

b Mos. 8:7–12; 28:11–19.

c Hel. 6:10.

31a Hel. 3:5–6.

32a Hel. 4:7.

b Alma 50:34.

dokąd mogli uciec, jeśli tego chcieli.

35. A teraz ja, powiedziawszy to, powracam ponownie do dziejów Ammona i Aarona, Omnera i Himniego oraz ich braci.

ROZDZIAŁ 23

Ogłoszono wolność religijną. Lamanici w siedmiu krajach i miastach nawracają się. Nazywają się Anti-Nefi-Lehitami i zostają uwolnieni od przekleństwa. Amalekici i Amulonici odrzucają prawdę. W okresie lat 90–77 p.n.e.

Oto teraz stało się, że król Lamanitów rozesłał ^aobwieszczenie do całego swego ludu, że nie wolno im pochwycić Ammona ani Aarona, ani Omnera, ani Himniego, ani kogośkolwiek z ich braci, który głosił słowo Boże, bez względu na to, gdzie by nie byli, w jakiegokolwiek części ich ziemi.

2. Zaiste, posłał do nich dekret, aby nikt ich nie chwycił, wiązał czy wtrącał ich do więzienia; nie wolno też było pluć na nich ani ich bić, ani wypędzać ich z synagog, ani chłostać; ani rzucać w nich kamieniami, ale mieli mieć wolny dostęp do ich domów, a także do ich świątyń i ich sanktuariów.

3. I tak mogli pójść i głosić słowo, jak tego pragnęli, gdyż król nawrócił się do Pana, a także całe jego domostwo; przeto rozesłał po tej ziemi to obwieszczenie

do swego ludu, aby słowo Boże nie miało żadnych przeszkód, lecz by mogło rozpowszechnić się po całej ziemi, aby jego lud został przekonany o niegodziwych ^atradycjach ich ojców, i aby został przekonany, że wszyscy są braćmi, i że nie powinni ani mordować, ani rabować, ani kraść, ani cudzołożyć czy czynić jakiegokolwiek niegodziwości.

4. I teraz stało się, że gdy król rozesłał to obwieszczenie, Aaron i jego bracia poszli z miasta do miasta, od jednego domu czci do drugiego, ustanawiając kościoły i poświęcając na kapłanów i nauczycieli na tej ziemi pośród Lamanitów, aby głosili i nauczali słowa Bożego pośród nich; i tak zaczęli odnosić wielkie sukcesy.

5. I tysiące ludzi zostało przywiedzionych do wiedzy o Panu, zaiste, tysiące zostały przywiedzione do uwierzenia w ^atradycje Nefitów; i nauczono ich o ^bzapisach i prorocत्वach przekazywanych aż do czasów im współczesnych.

6. I jak pewne jest, że żyje Pan, tak pewne jest, że tylu, ilu uwierzyło, to jest tylu, ilu zostało przywiedzionych do wiedzy o prawdzie wskutek głoszenia im ewangelii przez Ammona i jego braci, według ducha objawienia i prorocтва oraz dzięki mocy Bożej dokonującej w nich cudów — zaiste, mówię wam, że jako żyje

23 1a Alma 22:27.
3a Alma 26:24.

5a Alma 37:19.
b Alma 63:12.

Pan, tyłu Lamanitów, ilu uwierzyło ich naukom i ^anawróciło się do Pana, ^bnigdy nie odstąpiło.

7. Bowiem stali się prawym ludem; odłożyli broń swego buntu, żeby nie walczyć więcej przeciwko Bogu ani przeciwko żadnemu ze swych braci.

8. A oto ^aci, którzy nawrócili się do Pana:

9. Lud Lamanitów zamieszkujący ziemię ismaelską;

10. A także lud Lamanitów zamieszkujący ziemię middonicką;

11. A także lud Lamanitów, który był w mieście Nefi;

12. A także lud Lamanitów, który był w ziemi ^aszilomskiej, i który był w ziemi szemlońskiej oraz w mieście Lemuel i w mieście Szimnilom.

13. Są to nazwy miast Lamanitów, w których ^anawrócono się do Pana; i są to ci, którzy odłożyli broń swego buntu, zaiste, wszelką broń wojenną; i wszyscy oni byli Lamanitami.

14. A Amalekici nie ^anawrócili się, z wyjątkiem tylko jednego; ani nawet jeden z ^bAmulonitów; lecz znieczulili oni swe serca, a także serca Lamanitów w tej części ziemi, gdziekolwiek mieszkali; zaiste, i we wszystkich ich wioskach i wszystkich ich miastach.

15. Przeto wymieniliśmy wszystkie miasta Lamanitów,

w których odpokutowali i doszli do wiedzy o prawdzie, i nawrócili się.

16. I teraz stało się, że król i ci, którzy się nawrócili, zapragnęli przyjąć imię, którym byliby odróżnieni od swych braci; dlatego król radził się Aarona i wielu ich kapłanów co do imienia, jakie powinni wziąć na siebie, aby mogli się odróżniać.

17. I stało się, że nazwali się ^aAnti-Nefi-Lehitami; i byli od-tąd tak nazywani, i nie nazywali się więcej Lamanitami.

18. I stali się bardzo pracowitym ludem; zaiste, i byli przyjaźni wobec Nefitów; przeto nawiązali z nimi kontakty, a ^aprzekleństwo Boże już nie ciążyło na nich.

ROZDZIAŁ 24

Lamanici występują przeciwko ludowi Boga. Anti-Nefi-Lehici radują się w Chrystusie i są nawiedzani przez aniołów. Wolą ponieść śmierć niż bronić się. Wielu Lamanitów się nawraca. W okresie lat 90–77 p.n.e.

I STAŁO SIĘ, że Amalekici i Amulonici, i Lamanici, którzy byli w ziemi amulońskiej, a także w ziemi helamskiej, i którzy byli w ziemi ^ajerozolimskiej, innymi słowy, w całej ziemi wokół, a którzy się nie nawrócili i nie przyjęli na siebie imienia ^bAnti-Nefi-Lehitów, zostali podburzeni

6a ppś Nawrócenie, nawrócić.

b Alma 27:27.

8a Alma 26:3, 31.

12a Mos. 22:8, 11.

13a Alma 53:10.

14a Alma 24:29.

b Mos. 23:31–39.

17a ppś Anti-Nefi-Lehici.

18a I Nefi 2:23;

II Nefi 30:5–6;

III Nefi 2:14–16.

24 1a Alma 21:1.

b Alma 25:1, 13.

przez Amalekitów i przez Amulonitów do gniewu przeciwko swym braciom.

2. A nienawiść ich tak niezmiernie przybrała na sile, że zaczęli powstawać przeciwko swemu królowi i nie chcieli, aby był ich królem; przeto chwycili za broń przeciwko ludowi Anti-Nefi-Lehitów.

3. Teraz król przekazał królestwo swemu synowi, którego nazywał Anti-Nefi-Lehi.

4. I król zmarł w tym samym roku, kiedy Lamanici zaczęli przygotowywać się do wojny przeciwko ludowi Boga.

5. I gdy Ammon i jego bracia, i wszyscy, którzy z nim przybyli, zobaczyli przygotowania Lamanitów, by zniszczyć ich braci, poszli do ziemi midiańskiej, gdzie Ammon spotkał się ze wszystkimi swymi braćmi; i stamtąd poszli do ziemi ismaelskiej, aby mogli "naradzić się z Lamonim i jego bratem Anti-Nefi-Lehim, co powinni czynić w obronie przed Lamanitami.

6. I nie było ani jednej duszy pośród wszystkich ludzi, którzy nawrócili się do Pana, która chwyciłaby za broń przeciwko swym braciom; nie, nie chcieli nawet przygotowywać się do wojny; zaiste, a także ich król nakazał im, że nie powinni tego czynić.

7. I są to słowa, które powiedział ludziom w tej sprawie:

Dziękuję mojemu Bogu, moi umiłowani, że nasz wielki Bóg w swej dobroci przysłał naszych braci, Nefitów, do nas, aby głosili nam ewangelię i przekonali nas o "tradycjach naszych niegodziwych ojców.

8. I oto, dziękuję mojemu wielkiemu Bogu, że dał nam częśćkę Swego Ducha, aby zmiękczyć nasze serca, że nawiązaliśmy kontakt z tymi braćmi, Nefitami.

9. I oto, dziękuję też mojemu Bogu, że nawiązując ten kontakt, zdaliśmy sobie sprawę z naszych "grzechów i z wielu morderstw, jakie popełnialiśmy.

10. I dziękuję też mojemu Bogu, zaiste, mojemu wielkiemu Bogu, za to, że On dozwolił nam odpokutować za to, i że nam "przebaczył tak wiele grzechów i morderstw, których się dopuściliśmy, i usunął^b winę z naszych serc poprzez zasługi Swego Syna.

11. Otóż, moi bracia, uczyniliśmy wszystko, co w naszej mocy (jako że byliśmy ze wszystkich ludzi najbliżsi zguby), aby odpokutować za wszystkie nasze grzechy i wiele morderstw, które popełniliśmy, i Bóg "usunął je z naszych serc, bowiem uczyniliśmy wszystko, co w naszej mocy, aby dostatecznie odpokutować przed Bogiem, aby usunął naszą skazę —

12. Teraz, moi najbardziej umiłowani bracia, dlatego że Bóg usunął nasze skazy i nasze miecze

5a Alma 27:4–13.
7a Mos. 1:5.

9a DiP 18:44.
10a Dan. 9:9.

b ppś Wina.
11a Iz. 53:4–6.

stały się czyste, nie pozwólmy, aby nasze miecze ponownie splamiły się krwią naszych braci.

13. Oto mówię wam: Powstrzymajmy nasze miecze, aby nie splamiły się krwią naszych braci; albowiem może tak być, że jeśli je ponownie splamimy, nigdy więcej nie zostaną “oczyszczone krwią Syna naszego wielkiego Boga, która zostanie przelana jako zadośćuczynienie za nasze grzechy.

14. I wielki Bóg zmiłował się nad nami i uczynił nam to wiadomym, abyśmy nie zginęli; zaiste, i On uczynił nam to wiadomym, zanim to nastąpiło, bo kocha nasze “dusze tak samo, jak kocha nasze dzieci; przeto w Swym miłosierdziu nawiedza nas za pośrednictwem Swoich aniołów, aby ujawnić ^bplan zbawienia zarówno nam, jak i przyszłym pokoleniom.

15. O jakże miłosierny jest nasz Bóg! I oto, ze względu na to, że uczyniliśmy wszystko, co w naszej mocy, aby nasze skazy zostały usunięte, a nasze miecze oczyszczone, aż błyszczą, ukryjmy je więc, aby pozostały błyszczące jako świadectwo wobec naszego Boga w ostateczny dzień, to jest dzień, gdy zostaniemy przyprowadzeni, aby stanąć przed Nim na sąd, że nie splamiliśmy naszych mieczy

krwią naszych braci, odkąd przekazał nam Swe słowo, a czyniąc to, oczyścił nas.

16. I teraz, moi bracia, jeśli nasi bracia będą chcieli nas zgładzić, oto ukryjmy nasze miecze, zaiste, zakopmy je głęboko w ziemi, aby pozostały błyszczące jako dowód w ostateczny dzień, że nigdy ich nie użyliśmy; i jeśli nasi bracia zgładzą nas, oto “pójdziemy do naszego Boga i zostaniemy zbawieni.

17. I teraz stało się, że gdy król skończył przemawiać, a byli tam zgromadzeni wszyscy ludzie, wzięli oni swe miecze i wszelką broń, przy pomocy której przelewali ludzką krew, i “zakopali je głęboko w ziemi.

18. I uczynili to jako dowód przed Bogiem, a także przed ludźmi, że “nigdy więcej nie użyją broni, by przelać krew ludzką; i uczynili to, zaręczając, i zawierając ^bprzymierze z Bogiem, że aniżeli przelać krew swych braci, wolą raczej ‘oddać swe życie, i aniżeli zabrać swemu bratu, wolą raczej oddać mu; i aniżeli pozwolić, aby ich dni upłynęły na bezczynności, wolą raczej ciężko pracować własnymi rękoma.

19. I tak widzimy, że gdy ci Lamanici zostali przywiedzeni do wiary i poznania prawdy, byli “wytrwali, i raczej znieśli

13a Obj. 1:5.

14a ppś Dusza —
Wartość dusz.

b ppś Plan Odkupienia.

16a Alma 40:11–15.

17a Hel. 15:9.

18a Alma 53:11.

b ppś Przymierze.

c ppś Ofiara
(poświęcenie).

19a ppś Wiara.

cierpienia, nawet ponosząc śmierć, niż popełnili grzech; i tak widzimy, że zakopali swą broń pokoju, to jest zakopali swą broń wojenną dla pokoju.

20. I stało się, że ich bracia, Lamanici, przygotowali się do wojny, i weszli do ziemi nefickiej, aby zgładzić króla i ustanowić innego na jego miejsce, a także, aby zgładzić lud Anti-Nefi-Lehitów na tej ziemi.

21. Teraz, gdy ludzie zobaczyli, że nadchodzą, wyszli im naprzeciw, “położyli się przed nimi na ziemi i zaczęli wzywać imienia Pana; i pozostali w tej pozycji, gdy Lamanici zaczęli na nich nacierać i zaczęli ich zabijać mieczami.

22. I tak bez żadnego oporu zabili tysiąc pięciu spośród nich; i wiemy, że ci są błogosławieni, gdyż poszli zamieszkać ze Swym Bogiem.

23. I gdy Lamanici przekonali się, że ich bracia nie uciekają przed mieczem ani się nie usuwają na prawo czy na lewo, ale że leżą i giną, chwając Boga nawet w chwili, gdy “giną od miecza —

24. I gdy Lamanici to zauważyli, “przestali ich zabijać; i było wielu, których serca ^bwzruszyły się z powodu tych spośród ich braci, którzy zginęli od miecza, bowiem odpokutowali za te rzeczy, które uczynili.

25. I stało się, że odrzucili swą broń wojenną, i nie chcieli jej więcej podjąć, gdyż odczuwali ból z powodu morderstw, jakie popełnili; i ukorzyli się jak ich bracia, pokładając ufność w miłosierdziu tych, których broń była uniesiona, by ich zabić.

26. I stało się, że tego dnia lud Boga powiększył się o liczbę większą niż liczba zabitych; i ci, których zabito, byli prawymi ludźmi, dlatego nie mamy powodu wątpić, że zostali “zbawieni.

27. I żaden z zabitych nie był niegodziwym człowiekiem; a więcej niż tysiąc ludzi zostało przywiezionych do wiedzy o prawdzie; tak widzimy, że Pan postępuje w różny “sposób, aby doprowadzić do zbawienia Swego ludu.

28. I większość tych Lamanitów, którzy zabili tylu swych braci, byli Amalekitami i Amulonitami, a najwięcej z nich było z “porządku ^bNehorów.

29. Teraz, pomiędzy tymi, którzy przyłączyli się do ludu Pana, nie było “żadnego Amalekity ani Amulonity, czy należącego do wyznania Nehora, lecz byli w linii prostej potomkami Lamana i Lemuela.

30. I tak możemy jasno rozróżnić, że kiedy ludzie raz zostają “oświeceni przez Ducha Boga i mają wielką ^bwiedzę o sprawach

21 *a* Alma 27:3.

23 *a* Alma 26:32.

24 *a* Alma 25:1.

b ppś Współczucie.

26 *a* Obj. 14:13.

27 *a* Iz. 55:8–9;

Alma 37:6–7.

28 *a* Alma 21:4.

b Alma 1:15; 2:1, 20.

29 *a* Alma 23:14.

30 *a* Mat. 12:45.

b Hebr. 10:26;

Alma 47:36.

dotyczących prawości, a potem ‘popadają w grzech i wykroczenia, stają się bardziej hardzi, a ich stan jest ‘gorszy, niż gdyby nigdy nie mieli tej wiedzy.

ROZDZIAŁ 25

Dalsze przejawy agresji Lamanitów. Potomkowie kapłanów króla Noego giną, jak prorokował Abinadi. Wielu Lamanitów nawraca się i przystępuje do ludu Anti-Nefi-Lehitów. Wierzą w Chrystusa i przestrzegają prawa Mojżesza. W okresie lat 90–77 p.n.e.

I oto, teraz stało się, że Lamanici ci byli jeszcze bardziej gniewni, gdyż zabili swych braci; przeto poprzysięgli zemstę Nefitom; a tymczasem nie próbowali więcej zabijać ‘Anti-Nefi-Lehitów.

2. Lecz ze swymi armiami przekroczyli granice ziemi zarahemlskiej i napadli na ludzi, którzy byli w ziemi ammonihańskiej, i ‘zgładzili ich.

3. A potem stoczyli wiele bitew z Nefitami, podczas których ich wypędzano i zabijano.

4. I spośród zabitych Lamanitów prawie wszyscy byli ‘potomkami Amulona i jego braci, którzy byli kapłanami Noego, i ginęli z rąk Nefitów;

5. I ci, którzy pozostali, uciekli do wschodniej części pustkowia

i, zagarnąwszy moc i władzę nad Lamanitami, skazali na ‘śmierć w ogniu wielu Lamanitów z powodu ich wiary —

6. Albowiem wielu z ‘nich, doznawszy ciężkich strat i udręk, zostało pobudzonych do przypomnienia sobie ‘bśłów Aarona i jego braci, głoszonych im na ich ziemi; dlatego zaczęli wątpić w ‘tradycję swych ojców i wierzyć w Pana, że dał On wielką moc Nefitom; i bardzo wielu z nich nawróciło się na pustkowiu.

7. I stało się, że ich włodarze, którzy wywodzili się od ocalałych dzieci ‘Amulona, skazali ich na ‘śmierć, zaiste, wszystkich tych, którzy wierzyli w te rzeczy.

8. A ich męczeńska śmierć spowodowała, że wielu ich braci zapałało gniewem; i zaczęły się spory na pustkowiu; i Lamanici zaczęli ‘tropić potomków Amulona i jego braci, i zabijać ich; a oni uciekli do wschodniej części pustkowia.

9. I oto do tego dnia są oni tropieni przez Lamanitów. Tak wypełniły się słowa Abinadięgo, które powiedział o potomkach kapłanów, którzy skazali go na śmierć w ogniu.

10. Albowiem powiedział im: Co ze mną ‘uczynicie, będzie przykładem tego, co nastąpi.

11. I Abinadi był pierwszym,

30c II Nefi 31:14;

Alma 9:19.

ppś Odstępstwo.

d II Piotra 2:20–21.

25 1a ppś Anti-Nefi-Lehici.

2a Alma 8:16; 16:9.

4a Mos. 23:35.

5a Mos. 17:15.

6a tzn. Lamanici.

b Alma 21:9.

c Alma 26:24.

7a Alma 21:3; 24:1, 28–30.

b ppś Męczennik,

męczeńska śmierć.

8a Mos. 17:18.

10a Mos. 13:10.

który poniósł ^aśmierć w ogniu z powodu swej wiary w Boga; teraz to, co powiedział, oznaczało, że wielu poniesie śmierć w ogniu, tak jak on.

12. I powiedział kapłanom Nogo, że ich potomkowie skażą wielu na podobną śmierć, i że w podobny sposób będą rozproszeni po ziemi, i będą zabijani, tak samo jak owce bez pasterza są pędzone i zabijane przez dzikie zwierzęta; i oto, teraz te słowa sprawdziły się, gdyż byli pędzeni przez Lamanitów, i byli tropieni, i byli zabijani.

13. I stało się, że gdy Lamanici przekonali się, że nie byli w stanie pokonać Nefitów, powrócili do swej ziemi; i wielu z nich osiedliło się na ziemi ismaelskiej i na ziemi nefickiej, przystępując do ludu Boga, to jest do ludu ^aAnti-Nefi-Lehitów.

14. I oni również ^azakopali swą broń wojenną, tak jak ich bracia, i zaczęli być prawym ludem; i postępowali drogami Pana, i pilnie przestrzegali Jego przykazań i statutów.

15. Zaiste, i przestrzegali prawa Mojżesza; bowiem było konieczne, aby na razie przestrzegali ^aprawa Mojżesza, gdyż jak dotąd nie wszystko jeszcze wypełniło się. Lecz bez względu na prawo Mojżesza, oczekiwali przyjscia Chrystusa, uważając,

że prawo Mojżesza było ^bsymbolem Jego przyjscia, i wierzyli, że muszą przestrzegać tych ^czewewnętrznych obrządków aż do czasu, gdy On im się objawi.

16. I nie przypuszczali, że ^azbawienie następuje dzięki ^bprawu Mojżesza; lecz że prawo Mojżesza służy do wzmocnienia ich wiary w Chrystusa; i tak przez swą wiarę zachowali ^cnadzieję wiecznego zbawienia, polegając na duchu prorocstwa, który mówił o tym, co nastąpi.

17. I teraz oto Ammon i Aaron, i Omner, i Himni, i ich bracia radowali się niezmiernie sukcesami, jakie odnieśli pośród Lamanitów, widząc, że Pan wysłuchał ich ^amodlitw i spełnił każde Swoje słowo odnoszące się do nich w najdrobniejszym szczególe.

ROZDZIAŁ 26

Ammon wielbi Pana. Wierni są wzmocniani przez Pana i dana jest im wiedza. Przez wiarę ludzie mogą przywieść tysiące dusz do pokuty. Bóg ma wszelką moc i rozumie wszystko. W okresie lat 90–77 p.n.e.

I TERAZ, oto są słowa Ammona do jego braci, a brzmią tak: Moi rodzeni bracia i moi bracia w służbie, oto mówię wam, jakże wielki mamy powód, by się

11a Mos. 17:13.

13a Alma 23:16–17.

14a Alma 24:15; 26:32.

15a Jakub 4:5;

Jar. 1:11.

ppś Prawo Mojżesza.

b Mos. 3:14–15; 16:14.

c Mos. 13:29–32.

16a Mos. 12:31–37;

13:27–33.

b II Nefi 11:4.

c I Tes. 5:8–9.

17a Alma 17:9.

radować; albowiem czyż mogliśmy przypuszczać, „wyruszając z ziemi zarahemlskiej, że Bóg obdarzy nas tak wielkimi błogosławieństwami?

2. A teraz pytam, jakie wielkie błogosławieństwa zesłał On na nas? Czy możecie powiedzieć?

3. Oto odpowiem za was; albowiem nasi bracia, Lamanici, byli w ciemności, zaiste, nawet w najciemniejszej otchłani, ale oto, jakże „wielu z nich zostało przywiedzionych, aby ujrzeć zdumiewającą światłość Boga! I jest to naszym błogosławieństwem, które na nas zesłano, że byliśmy ^bnarzędziami w rękach Boga, aby dokonać tego wielkiego dzieła.

4. Oto „tysiące z nich radują się, i zostały przywiedzione do owczarni Boga.

5. Oto „pole było dojrzałe do żniwa, i błogosławieni jesteście, bo zapuściliście ^bsierp i zbieraliście z całą mocą; zaiste, przez cały dzień pracowaliście; i spojrzcie, jak liczne są wasze ^csnopy! I zostaną zebrane do spichlerzy, aby się nie zmarnowały.

6. Zaiste, nie zostaną zmiażdżone burzą w ostatni dzień; zaiste, ani nie będą dręczone trąbami powietrznymi; lecz gdy nadejdzie ^aburza, będą

zgrupowane na swoim miejscu, gdzie burza ich nie dosięgnie; zaiste, ani gwałtowne wichry nie będą nimi miotały to tu, to tam, dokąd wrogowi spodoba się je ponieść.

7. Lecz oto, są one w rękach Pana „żniw, i należą do Niego; i ^bpodniesie On je w ostatni dzień.

8. Błogosławione niech będzie imię naszego Boga; „śpiewajmy ku Jego chwale, zaiste, ^bdziękujmy Jego świętemu imieniu, albowiem czyni On prawość na wieki.

9. Oto gdybyśmy nie przyszli z ziemi zarahemlskiej, ci nasi umiłowani bracia, którzy tak nas pokochali, nadal byłiby dręczeni „nienawiścią do nas, zaiste, i byłiby także obcy Bogu.

10. I stało się, że gdy Ammon powiedział te słowa, jego brat Aaron napomniął go tymi słowy: Ammonie, obawiam się, że twa radość prowadzi cię do przechwalania się.

11. Lecz Ammon powiedział mu: Nie „chwale się własną siłą ani własną mądrością; lecz oto, moja ^bradość jest pełna, zaiste, moje serce przepełnione jest radością, i będę radować się w moim Bogu.

12. Zaiste, wiem, że jestem niczym; jeśli chodzi o moją siłę,

26 1a Mos. 28:9;
Alma 17:6–11.
3a Alma 23:8–13.
b II Kor. 4:5;
Mos. 23:10.
4a Alma 23:5.
5a Jan 4:35–37;
DiP 4:4.

b Joel 3:18.
c DiP 33:7–11; 75:2, 5.
6a Hel. 5:12;
III Nefi 14:24–27.
7a ppś Żniwa.
b Mos. 23:22;
Alma 36:28.
8a DiP 25:12.

b ppś Wdzięczny,
podziękowania,
dziękczynienie.
9a Mos. 28:1–2.
11a II Kor. 7:14.
b DiP 18:14–16.
ppś Radość.

jestem słaby; przeto nie będę się „chwalił, lecz będę chwalił mego Boga, bo Jego ^bsiłą mogę dokonać wszystkiego; oto dokonaliśmy na tej ziemi wiele potężnych cudów, za które zawsze będziemy chwalić Jego imię.

13. Oto jak wiele tysięcy naszych braci uwolnił On od cierpień ^apiekła; i są oni przywiezieni do tego, że ^bśpiewają o niosącej odkupienie miłości, i to dzięki mocy Jego słowa, która jest w nas, przeto czyż nie mamy powodu do radości?

14. Zaiste, mamy powód, by oddawać Mu chwałę na wieki, gdyż jest On Najwyższym Bogiem i uwolnił naszych braci z „łańcuchów piekła.

15. Zaiste, byli otoczeni wieczną ciemnością i zagładą; lecz oto, On wyprowadził ich na wieczne ^aświatło, zaiste, ku wiecznemu zbawieniu; i są otoczeni niezrównaną obfitością Jego miłości; zaiste, a my byliśmy narzędziami w Jego rękach w dokonaniu tego wielkiego i zdumiewającego dzieła.

16. Przeto oddawajmy ^achwałę; zaiste, będziemy ^bchwalić Pana; zaiste, będziemy się radować, gdyż mamy pełnię radości; zaiste, i będziemy wielbić naszego Boga na wieki. Oto któż może oddać

Mu za dużo chwały? Zaiste, któż może powiedzieć za dużo o Jego wielkiej mocy i o Jego ^amiłosierdziu, i o Jego cierpliwości wobec dzieci ludzkich? Oto mówię wam, że nie jestem w stanie wypowiedzieć najmniejszej części tego, co odczuwam.

17. Kto mógłby przypuszczać, że nasz Bóg będzie tak miłosierny, że wyrwie nas z naszego straszliwego, grzesznego i skażonego stanu?

18. Oto szliśmy, i to w gniewie, ze straszliwymi groźbami, aby ^azniszczyć Jego Kościół.

19. Och, dlaczego wówczas nie wyznaczył nam straszliwej zagłady, zaiste, dlaczego nie pozwolił, aby miecz Jego sprawiedliwości spadł na nas, i nie skazał nas na wieczną rozpacz?

20. Och, moja dusza poniekąd zamiera na myśl o tym. Oto nie wymierzył nam sprawiedliwości, lecz w Swym wielkim miłosierdziu przeprowadził nas przez tę wieczną ^aotchłań śmierci i niedoli, ku zbawieniu naszych dusz.

21. I teraz oto, moi bracia, który ^anaturalny człowiek wie o tych rzeczach? Mówię wam, że nie ma nikogo, kto by o nich ^bwiedział, z wyjątkiem tych, którzy się ukorzą.

12a Jer. 9:23; Alma 29:9.

b Ps. 18:33–41;

Fil. 4:13;

I Nefi 17:3.

13a ppś Piekło.

b Alma 5:26.

14a Alma 12:11.

15a ppś Światło, światłość Chrystusa.

16a Rzym. 15:17;

I Kor. 1:31.

b II Kor. 10:15–18;

DiP 76:61.

c Ps. 36:6–7.

18a Mos. 27:8–10.

20a II Nefi 1:13;

Hel. 3:29–30.

21a ppś Człowiek naturalny.

b I Kor. 2:9–16;

Jakub 4:8.

22. Zaiste, temu, kto “odpoku-
tuje i wykaże się ^bwiarą, i do-
brymi uczynkami, i nie ustanie
w ciągłej modlitwie — takiemu
dane jest poznanie ‘tajemnic
Boga; zaiste, takiemu dane jest
objawienie tego, co nigdy nie zo-
stało objawione; zaiste, takiemu
dane będzie doprowadzenie ty-
sięcy dusz do pokuty, tak samo
jak nam zostało dane, aby dopro-
wadzić do pokuty tych naszych
braci.

23. Otóż, czy pamiętacie, moi
bracia, że gdy powiedzieliśmy
naszym braciom na ziemi zara-
hemskiej, że idziemy do ziemi
nefickiej głosić słowo naszym
braciom, Lamanitom, wyśmie-
wali nas?

24. Bowiem mówili nam: Czyż
uważacie, że możecie dopro-
wadzić Lamanitów do wiedzy
o prawdzie? Czyż uważacie,
że możecie przekonać ich o nie-
właściwości “tradycji ich ojców,
że możecie przekonać ludzi
tak ^bhardych, jak oni, których
serca lubują się w rozlewie
krwi, którzy spędzali swe dni
na najobrzydliwszych niegodzi-
wościach i których drogi od po-
czątku są drogami grzesznika?
Otóż, moi bracia, czy pamiętacie,
że taka właśnie była ich mowa.

25. I co więcej, mówili: Chwy-
ćmy za broń przeciwko nim,
aby ich zgładzić i wykorzeńić

niegodziwość z tej ziemi, żeby
na nas nie napadli i nie zgładzili
nas.

26. Lecz oto, moi umiłowani
bracia, poszliśmy na pustko-
wie nie z zamiarem zgładzenia
naszych braci, lecz z postano-
wieniem, że może uda nam się
uratować niektóre z ich dusz.

27. I kiedy w sercu byliśmy
przygnębieni i bliscy zawróce-
nia, oto Pan nas “pocieszył i po-
wiedział: Idźcie do swych braci,
Lamanitów, i znoście ^bcierpliwie
swe ‘udręki, a sprawię, że odnie-
siecie sukces.

28. I oto, przyszlismy i przeby-
waliśmy pośród nich, wytrwale
znosząc cierpienia i doświadczają-
c wszelkiej biedy; zaiste, szli-
śmy od domu do domu, zdając
się na miłosierdzie świata — nie
tylko na miłosierdzie świata, lecz
także na miłosierdzie Boga.

29. I wchodziliśmy do ich do-
mów, i nauczaliśmy ich, i na-
uczaliśmy ich na ulicach; zaiste,
i nauczaliśmy ich na wzgórzach;
i wchodziliśmy też do ich świątyń
i synagog, i nauczaliśmy ich; i wy-
pędzano nas, i szydzono z nas,
i spluwano na nas, i bito po twa-
rzy; i rzucano w nas kamieniami,
i wiązano nas mocnymi sznu-
rami, i wtrącano nas do więzie-
nia; i przez moc, i mądrość Boga
byliśmy ponownie uwalniani.

30. I znosiliśmy wszelkiego

22a Alma 36:4–5.
ppś Pokutować,
pokuta.
b ppś Wiara.

c ppś Tajemnice Boga.
24a Mos. 10:11–17.
b Mos. 13:29.
27a Alma 17:9–11.

b ppś Cierpliwość.
c Alma 20:29–30.
ppś Przeciwności.

rodzaju udręki, i przeszliśmy to wszystko, myśląc, że być może przyczynimy się do zbawienia jakiejś duszy; i uważaliśmy, że nasza radość będzie pełna, jeśli uda nam się przyczynić do zbawienia niektórych z nich.

31. Teraz oto widzimy owoce naszych prac; i czyż jest ich mało? Mówię wam: Nie, jest ich "wiele; zaiste, i możemy świadczyć o ich szczerości z powodu ich miłości do swych braci, a także do nas.

32. Bo oto wołają "poświęcić swe życie, niż odebrać życie swemu wrogowi; i ^bzakopali głęboko w ziemi swą broń wojenną ze względu na miłość do swych braci.

33. I teraz oto pytam was: Czy istniała kiedyś tak wielka miłość na całej tej ziemi? Oto, mówię wam: Nie, nawet pośród Nefitów.

34. Albowiem oto chwyтали za broń przeciwko swym braciom; nie zgodziliby się, żeby ich zabito. Lecz oto jakże wielu spośród tych oddało swe życie; i wiemy, że poszli do Swego Boga ze względu na swą miłość i ze względu na swą nienawiść do grzechu.

35. Otóż, czyż nie mamy powodu do radości? Zaiste, mówię wam, że od początku świata ludzie nigdy nie mieli tak wielkiego powodu do radości; zaiste, i moja radość ponosi mnie,

aż do chwalenia się mym Bogiem; bowiem ma On wszelką "moc i wszelką mądrość, i wszelkie zrozumienie; ^bpojmuje wszystko i jest "miłosierną Istotą, i prowadzi do zbawienia tych, którzy odpokutują i uwierzą w Jego imię.

36. I jeśli jest to przechwalanie się, będę się przechwalał; bowiem to jest moje życie i moje światło, i moja radość, i moje zbawienie, i moje odkupienie od wiecznej niedoli. Zaiste, błogosławione niech będzie imię mego Boga, który zatroszczył się o ten lud, będący "gałęzią drzewa Izraela i oderwany od swoich, i zabłąkany na obcej ziemi; zaiste, mówię, błogosławione niech będzie imię mego Boga, który troszczy się o nas, ^btułaczy na obcej ziemi.

37. Teraz, moi bracia, widzimy, że Bóg troszczy się o każdy "lud, na jakiejkolwiek ziemi się znajduje; zaiste, On policzy Swój lud, a Jego trzewia miłosierdzia są nad całą ziemią. Teraz to jest moja radość i moja wielka wdzięczność; zaiste, będę dziękował memu Bogu na wieki. Amen.

ROZDZIAŁ 27

Pan nakazuje Ammonowi poprowadzić lud Anti-Nefi-Lehitów w bezpieczne miejsce. Po spotkaniu Almy radość Ammona wy-czerpuje jego siły. Nefici nadają

30a DiP 18:15–16.

31a Alma 23:8–13.

32a Alma 24:20–24.

b Alma 24:15.

35a PPŚ Moc.

b DiP 88:41.

c PPŚ Miłosierny, miłosierdzie.

36a I Mojż. 49:22–26; Jakub 2:25; 5:25.

b Jakub 7:26.

37a Dz. 10:34–35;

II Nefi 26:33.

Anti-Nefi-Lehitom ziemię jerszońską. Nazywają ich ludem Ammona. W okresie lat 90–77 p.n.e.

TERAZ stało się, że gdy ci Lamanici, którzy poszli walczyć z Nefitami, przekonali się po wielu próbach zgładzenia ich, że daremne są ich wysiłki, powrócili znowu do ziemi nefickiej.

2. I stało się, że Amalekici byli niezmiernie rozgniewani z powodu swych strat. I gdy zobaczyli, że nie mogą się zemścić na Nefitach, zaczęli podburzać ludzi do gniewu przeciwko ich "braciom, ludowi ^bAnti-Nefi-Lehitów; przeto znowu zaczęli ich niszczyć.

3. I ludzie ci "ponownie odmówili podjęcia broni, i pozwalali, by wrogowie zabijali ich, według ich pragnień.

4. Teraz, gdy Ammon i jego bracia zobaczyli to dzieło zniszczenia pośród tych, których tak bardzo umiłowali i którzy tak bardzo ich umiłowali — albowiem traktowano ich, jak gdyby byli aniołami posłanymi od Boga, by zbawić ich od wiecznego zniszczenia — przeto gdy Ammon i jego bracia zobaczyli to wielkie dzieło zniszczenia, ogarnęło ich współczucie i "powiedzieli królowi:

5. Zgromadźmy lud Pana i pójdźmy do ziemi zarahemlskiej, do naszych braci, Nefitów, i wymknijmy się z rąk naszych wrogów, aby nas nie zniszczyli.

6. Lecz król powiedział im: Oto Nefici zgładzą nas za wiele morderstw i grzechów, które wobec nich popełniliśmy.

7. I Ammon powiedział: Pójdę zapytać Pana i jeśli nam powie: Idźcie do swych braci, czy pójdziesz?

8. I król powiedział: Zaiste, jeśli Pan powie nam, byśmy poszli, pójdziemy do naszych braci i będziemy ich niewolnikami, aż odplacimy im za morderstwa i grzechy, które wobec nich popełniliśmy.

9. Lecz Ammon powiedział mu: Posiadanie "niewolników jest wbrew prawu naszych braci ustanowionemu przez mego ojca; pójdźmy więc i zdajmy się na miłosierdzie naszych braci.

10. Lecz król powiedział mu: Zapytaj Pana, i jeśli powie nam, abyśmy poszli, pójdziemy; w przeciwnym razie zginiemy na tej ziemi.

11. I stało się, że Ammon poszedł i zapytał Pana, a Pan powiedział mu:

12. Wyprowadź ten lud z tej ziemi, aby nie zginęli; bowiem Szatan ma wielką władzę nad sercami Amalekitów, którzy podburzają Lamanitów do gniewu przeciwko ich braciom, aby ich zabijali; przeto opuśćcie tę ziemię; i błogosławiony jest ten lud w tym pokoleniu, bo Ja ich zachowam.

13. I teraz stało się, że Ammon

27 2a Alma 43:11.
b Alma 25:1.

ppś Anti-Nefi-Lehici.
3a Alma 24:21–26.

4a Alma 24:5.
9a Mos. 2:13; 29:32, 38, 40.

poszedł i powtórzył królowi wszystkie słowa, które Pan mu powiedział.

14. I zgromadzili cały swój lud, zaiste, cały lud Pana, i zgromadzili wszystkie swoje stada i trzody, i opuścili ziemię, uchodząc na pustkowie oddzielające ziemię neficką od ziemi zarahemlskiej, i poszli w pobliże granic ziemi.

15. I stało się, że Ammon powiedział im: Oto ja i moi bracia pójdziemy do ziemi zarahemlskiej, a wy pozostaniecie tutaj, aż powrócimy; i wypróbujemy serca naszych braci, czy pozwolą, abyście weszli do ich ziemi.

16. I stało się, że gdy Ammon i jego bracia szli do Zarahemli, spotkali Almę we wspomnianym już „miejscu; i oto, było to radosne spotkanie.

17. Teraz „radość Ammona była tak wielka, że go przepętniła; zaiste, przejęła go radość Boga, aż do ^bwyczerpania jego sił; i ^cznowu osunął się na ziemię.

18. I czyż nie była to niezmierna radość? Oto była to radość, którą otrzymuje tylko naprawdę skruszony i pokorny poszukiwacz szczęścia.

19. I radość Almy ze spotkania swych braci była naprawdę wielka, jak też radość Aarona, Omnera i Himniego; lecz radość ich nie była ponad siły.

20. I teraz stało się, że Alma zabrał swych braci z powrotem

do ziemi zarahemlskiej; nawet do swego własnego domu. I poszli do „naczelnego sędziego, i opowiedzieli mu o wszystkim, co się zdarzyło na ziemi nefickiej, pośród ich braci, Lamanitów.

21. I stało się, że naczelny sędzia rozesłał po całej ziemi obwieszczenie, pragnąc poznać głos ludu co do przyjęcia ich braci, to jest ludu Anti-Nefi-Lehitów.

22. I stało się, że taki był głos ludu: Oto oddamy naszym braciom ziemię jerszońską, położoną na wschodzie nad morzem, graniczącą z ziemią Obfitość i znajdującą się na południe od ziemi Obfitość; i damy tę ziemię jerszońską naszym braciom jako ich dziedzictwo.

23. I oto, rozmieścimy nasze armie pomiędzy ziemią jerszońską a ziemią neficką, aby bronić naszych braci w ziemi jerszońskiej; i zrobimy to dla naszych braci, gdyż boją się podjąć broń przeciwko swym braciom, żeby nie popaść w grzech; i ta ich wielka obawa przyszła z powodu ich dotkliwej pokuty za ich liczne morderstwa i ich straszliwą niegodziwość.

24. I oto, zrobimy to dla naszych braci, żeby mogli odziedziczyć ziemię jerszońską; i nasze armie będą ich strzec przed wrogami pod warunkiem, że dadzą nam część ze swych majątkości, by pomóc nam w utrzymaniu naszych armii.

16a Alma 17:1–4.
17a ppś Radość.

b I Nefi 1:7.
c Alma 19:14.

20a Alma 4:16–18.

25. Teraz stało się, że gdy Ammon to usłyszał, zabrał ze sobą Almę i powrócił do ludu Anti-Nefi-Lehitów, na pustkowie, gdzie rozbili namioty, i uczynił im to wszystko wiadomym. I Alma opowiedział im o swym nawróceniu i „nawróceniu Ammona i Aarona, i jego braci.

26. I stało się, że spowodowało to wielką radość pośród nich. I poszli do ziemi jerszońskiej, i zajęli ziemię jerszońską na własność; a Nefici nazwali ich ludem Ammona; przeto wyróżniano ich odtąd pod tym imieniem.

27. I byli pośród ludu Nefiego, a także zaliczono ich do ludu Kościoła Boga. I wyróżniali się spośród innych swą gorliwością dla Boga, a także dla ludzi, gdyż we wszystkim postępowali całkowicie „uczciwie i zacie; i byli ^bwytrwali w wierze w Chrystusa, do samego końca.

28. I patrzyli na rozlew krwi swych braci z największym obrzydzeniem; i niemożliwe było zmusić ich do podjęcia broni przeciwko ich braciom; i nigdy nie patrzyli na śmierć z najmniejszą miarą przerażenia, gdyż pokładali swą nadzieję w Chrystusie i w Zmartwychwstaniu; przeto zwycięstwo Chrystusa pochłonęło dla nich śmierć.

29. Przeto woleli „śmierć zada-

waną im w najbardziej bolesny i dotkliwy sposób, na jaki stać było ich braci, niż podnieść miecz czy bułat, aby ich zabić.

30. I tak byli oni gorliwym i umiłowanym ludem, w którym Pan miał wielkie upodobanie.

ROZDZIAŁ 28

Lamanici zostają pokonani w straszliwej bitwie. Dziesiątki tysięcy zostaje zabitych. Niegodziwi są skazani na stan wiecznej niedoli; prawi osiągną niekończące się szczęście. W okresie lat 77–76 p.n.e.

I TERAZ stało się, że gdy lud Ammona osiedlił się w ziemi „jerszońskiej, i ustanowiono też Kościół w ziemi jerszońskiej, i rozstawiono armie Nefitów wokół ziemi jerszońskiej, zaiste, wzdłuż całej granicy ziemi zarahemlskiej; oto armie Lamanitów ścigały swych braci aż w głąb pustkowiea.

2. I tak nastąpiła straszliwa bitwa; zaiste, jakiej nie znano pośród wszystkich ludów tej ziemi od czasu, gdy Lehi opuścił Jerozolimę; zaiste, i dziesiątki tysięcy Lamanitów zostało zabitych i rozproszonych na wszystkie strony.

3. Zaiste, i nastąpiła też straszliwa rzeź pośród ludu Nefiego; jednak Lamanici zostali „odparci i rozproszeni, a lud Nefiego powrócił do swego kraju.

25a Mos. 27:10–24.

27a ppś Uczciwy, uczciwość.

b Alma 23:6.

29a Alma 24:20–23.

28 1a Alma 27:22; 30:1, 19.

3a Alma 30:1.

4. I teraz, był to czas, gdy sły-
chać było wielką żalobę i lament
po całej ziemi pośród całego ludu
Nefiego —

5. Zaiste, wołanie wdów opła-
kujących mężów, a także ojców
opłakujących swoich synów,
i córki z powodu brata, zaiste,
i brata z powodu ojca; i tak wo-
łanie ich rozpaczy słycać było
pośród nich wszystkich, gdy tak
opłakiwali swych zabitych krew-
nych.

6. I teraz niewątpliwie był to
dzień żalości; zaiste, czas powagi
i czas częstego “postu oraz mo-
dlitwy.

7. I tak upłynął piętnasty rok pa-
nowania sędziów nad ludem Ne-
fiego.

8. I są to dzieje Ammona i jego
braci, ich wędrówek po ziemi
nefickiej, ich cierpień na tej
ziemi, ich smutku i niedoli,
a także ich “niepojętej radości
oraz przyjęcia i zabezpiecze-
nia braci w ziemi jerszońskiej.
A teraz niech Pan, Odkupiciel
wszystkich ludzi, błogosławi ich
dusze na zawsze.

9. I są to dzieje wojen i sporów
pośród Nefitów, a także wojen
między Nefitami a Lamanitami;
i tak upłynął piętnasty rok pano-
wania sędziów.

10. I od pierwszego roku
do piętnastego nastąpiła zagłada
wielu tysięcy ludzi; zaiste, i ten

czas przedstawiał straszliwy ob-
raz rozlewu krwi.

11. I ciała wielu tysięcy pocho-
wano w ziemi, podczas gdy ciała
tysięcy innych “gniją w stosach
na powierzchni ziemi; zaiste,
i wiele tysięcy ^brozpacza z po-
wodu utraty swych krewnych,
i mają powód, by się o nich trwo-
żyć, gdyż zgodnie z obietnicami
Pana, ich krewni zostali skazani
na stan wiecznej niedoli.

12. Podczas gdy wiele ty-
sięcy innych, szczerze rozpa-
czając z powodu utraty swych
bliskich, jednak cieszą się i ra-
dują nadzieją, a nawet wiedzą,
że zgodnie z “obietnicami Pana
ich krewni zostaną wyniesieni,
by mieszkać po prawicy Boga,
w stanie nigdy niekończącego
się szczęścia.

13. I tak widzimy, jak wielka
jest “nierówność ludzi z powodu
grzechu i wykroczeń, i władzy
diabła zdobytej nad nimi za po-
mocą jego przebiegłych ^bplanów,
które wymyślił, by usidlić serca
ludzi.

14. I tak widzimy to wielkie we-
zwanie ludzi, aby pilnie praco-
wali w “winnicach Pana; i tak
widzimy wielki powód do ża-
łości, jak również do radowania
się — żalości z powodu śmierci
i zagłady pośród ludzi i radości
ze względu na ^bświatłość Chry-
stusa prowadzącą do życia.

6a Alma 30:2.

8a Alma 27:16–19.

11a Alma 16:11.

b Alma 48:23;

DiP 42:45–46.

12a Alma 11:41.

13a I Nefi 17:35.

b II Nefi 9:28.

14a ppś Winnica Pana.

b ppś Światło, światłość
Chrystusa.

ROZDZIAŁ 29

Alma pragnie nawoływać do pokuty z gorliwością anioła. Pan wyznacza nauczycieli dla wszystkich narodów. Alma sławi dzieło Pana i cieszy się sukcesami Ammona i jego braci. Około 76 r. p.n.e.

OCH, gdybym był aniołem i mógł spełnić pragnienie swego serca, abym poszedł z trąbą Bożą i przemawiał takim głosem, od którego drżałaby ziemia, i nawoływał każdy lud do pokuty!

2. Zaiste, głosiłbym pokutę i plan odkupienia każdej duszy, niczym głosem grzmotu, aby odpokutowali i "przystąpili do naszego Boga, aby na całej powierzchni ziemi nie było więcej żalości.

3. Lecz oto, jestem człowiekiem i grzeszę tym pragnieniem; bo powinienem być zadowolony z tego, co mi Pan wyznaczył.

4. Nie powinienem się dręczyć moimi pragnieniami mocnego dekretu sprawiedliwego Boga, gdyż wiem, że On przyznaje ludziom zgodnie z ich "pragnieniem, albo śmierć, albo życie; zaiste, wiem, że przyznaje On ludziom, zaiste, feruje nieodwracalne dekryty, zgodnie z ich "wołą, albo zbawienie, albo zagładę.

5. Zaiste, i wiem, że wszyscy ludzie poznają dobro i zło; ten, kto nie zna dobra i zła, jest bez winy; lecz temu, kto "zna dobro

i zło, będzie dane według jego pragnień, czy pragnie dobra czy zła, życia czy śmierci, radości czy wyrzutów ^bsumienia.

6. I widząc, że sprawy te są mi wiadome, dlaczego miałbym pragnąć więcej niż wykonywać to, do czego zostałem powołany?

7. Dlaczego miałbym pragnąć, abym był aniołem, aby mój głos sięgał wszystkich krańców ziemi?

8. Oto Pan udziela "wszystkim narodom, z ich własnego narodu i ^bjęzyka, aby nauczali Jego słowa, zaiste, w mądrości wszystkiego, co "uznaje On za stosowne, aby mieli; przeto widzimy, że Pan radzi w mądrości według tego, co sprawiedliwe i prawdziwe.

9. Wiem, co Pan mi nakazał, i w tym jest ma chwała. Nie "chwałę się, ale chwała ma jest w tym, co mi Pan nakazał; zaiste, i moją chwałą jest, że być może stanę się narzędziem w rękach Boga, aby doprowadzić jakąś duszę do pokuty; i to jest moją radością.

10. I oto, gdy widzę tak wielu moich braci, którzy naprawdę się ukorzyli i przystąpili do Pana, Swego Boga, to moja dusza przepełnia się radością; wtedy pamiętam, "co mi Pan uczynił, zaiste, wysłuchał mej modlitwy; zaiste, wtedy pamiętam, że wyciągnął do mnie swe miłosierne ramię.

29 2a Omni 1:26;
III Nefi 21:20.
4a Ps. 37:4.
b ppś Wolna wola.
5a II Nefi 2:18, 26;

Mor. 7:15-19.
ppś Rozróżnianie,
dar [rozdzielania].
b ppś Sumienie.
8a II Nefi 29:12.

b DiP 90:11.
c Alma 12:9-11.
9a Alma 26:12.
10a Mos. 27:11-31.

11. Zaiste, i pamiętam też niewolę moich ojców; bo wiem z całą pewnością, że „Pan wyratował ich z niewoli, ustanawiając swój Kościół; zaiste, Pan Bóg, Bóg Abrahama, Bóg Izaaka i Bóg Jakuba wyratował ich z niewoli.

12. Zaiste, zawsze pamiętałem niewolę mych ojców; i ten sam Bóg, który „wyratował ich z rąk Egipcjan, wyratował ich z niewoli.

13. Zaiste, i ten sam Bóg ustanowił pośród nich swój Kościół; zaiste, i ten sam Bóg powołał mnie świętym powołaniem, aby głosić Jego słowa temu ludowi, i dzięki Niemu odniosłem wielki sukces, co daje mi pełną „radość.

14. Lecz nie raduję się tylko moim własnym sukcesem, lecz moja radość jest pełniejsza z powodu „sukcesu moich braci, którzy poszli do ziemi nefickiej.

15. Oto trudzili się niezmiernie i przynieśli dużo owocu; i jakże wielka będzie ich nagroda!

16. Teraz, gdy myślę o sukcesie moich braci, moja dusza daje się ponieść, jak gdyby oddzieliła się od mego ciała, tak wielka jest moja radość.

17. I teraz niech Bóg udzieli tym mym braciom, aby mogli zasiąść w królestwie Bożym; zaiste, a także wszystkim, którzy są owocem ich trudów, aby nie musieli więcej odejść, lecz mogli oddawać Mu chwałę na wieki.

I niech Bóg da, aby stało się według moich słów, zaiste, jak powiedziałem. Amen.

ROZDZIAŁ 30

Korihor, antychryst, naigrywa się z Chrystusa, Zadośćuczynienia i ducha prorocstwa. Naucza, że nie ma żadnego Boga, żadnego upadku człowieka, żadnej kary za grzechy i żadnego Chrystusa. Alma świadczy, że Chrystus przyjdzie i że wszystko wskazuje na istnienie Boga. Korihor domaga się znaku i traci mowę. Diabeł ukazał się Korihorowi jako anioł i nauczał go, co ma mówić. Korihor ginie strątowny. W okresie lat 76–74 p.n.e.

Oto teraz stało się, że gdy „lud Ammona osiedlił się w ziemi jerszońskiej, zaiste, i gdy Lamaniści zostali ^bwyparci z tej ziemi, a ciała ich poległych zostały pochowane przez lud tej ziemi —

2. I nie zliczono ich poległych z powodu wielkości ich liczby; ani też polegli Nefici nie zostali zliczeni — ale stało się, że gdy pochowali swych poległych, i gdy upłynęły dni postu i żałoby, i modlitwy (a było to w szesnastym roku panowania sędziów nad ludem Nefiego), nastał trwały pokój na całej ziemi.

3. Zaiste, i ludzie pilnie przestrzegali przykazań Pana, i ściśle przestrzegali „obrzędów Bożych według prawa Mojżesza; bowiem

11a Mos. 24:16–21;
Alma 5:3–5.

12a II Mojż. 14:30–31.

13a DiP 18:14–16.

14a Alma 17:1–4.

30 1a Alma 27:25–26.

ppś Anti-Nefi-Lehici.

b Alma 28:1–3.

3a ppś Prawo Mojżesza.

nauczano ich, by ^bprzestrzegali prawa Mojżesza, aż się ono wypełni.

4. I tak pośród tych ludzi nie było żadnych rozruchów przez cały szesnasty rok panowania sędziów nad ludem Nefiego.

5. I stało się, że na początku siedemnastego roku panowania sędziów był także nieprzerwany pokój.

6. Lecz stało się, że pod koniec siedemnastego roku przyszedł do ziemi zarahemlskiej człowiek, który był „antychrystem, gdyż zaczął przemawiać do ludzi przeciwko prorocत्वom wypowiedzianym przez proroków o przyjściu Chrystusa.

7. I nie było żadnego prawa ograniczającego „wierzenia ludzi; bowiem było to ściśle wbrew przykazaniom Boga, żeby istniało prawo czyniące ludzi nierównymi.

8. Albowiem tak podaje pismo: „Wybierajcie dzisiaj, komu chcecie służyć.

9. I jeśli ktoś pragnął służyć Bogu, był to jego przywilej; innymi słowy, jeśli wierzył w Boga, miał przywilej służenia Mu; lecz jeśli nie wierzył w Niego, nie było żadnego prawa, by go ukarać.

10. Lecz jeśli mordował, był karany „śmiercią; i jeśli rabował, był także karany; i jeśli kradł, był także karany; i jeśli popełniał cudzołóstwo, był także karany;

zaiste, za wszelką niegodziwość byli karani.

11. Albowiem było prawo, że ludzie powinni być sądzeni według ich przestępstw. Jednakże nie było żadnego prawa zabraniającego jakiegokolwiek wiary; przeto człowiek był karany jedynie za popełnione przestępstwa; przeto wszyscy ludzie byli „równi wobec prawa.

12. I ten antychryst o imieniu Korihor (a prawo nie miało żadnej władzy nad nim) zaczął głosić ludziom, że nie będzie żadnego Chrystusa. I w ten sposób głosił:

13. O wy, którzy jesteście skrupowani niedorzeczną i prózną nadzieją, dlaczego zaprzęgacie się w jarzmo czegoś tak niedorzecznego? Dlaczego czekacie na Chrystusa? Przecież żaden człowiek nie może wiedzieć o tym, co ma nastąpić.

14. To, co nazywacie prorocत्वami, o których mówicie, że są przekazywane przez świętych proroków, oto są one niedorzecznymi tradycjami waszych ojców.

15. Jak możecie mieć co do nich pewność? Oto nie możecie wiedzieć o tym, czego nie „widzicie; przeto nie możecie wiedzieć, że będzie jakiś Chrystus.

16. Oczekujecie i mówicie, że dostąpicie odpuszczenia grzechów. Otóż jest to skutek oszalałego umysłu; i to obłąkanie waszego rozumu nastąpiło

3b II Nefi 25:24–27;
Alma 25:15.
6a PPŚ Antychryst.

7a Alma 1:17.
8a Joz. 24:15.
PPŚ Wolna wola.

10a PPŚ Kara śmierci.
11a Mos. 29:32.
15a Eter 12:5–6.

przez tradycje waszych ojców, które skłaniają was ku wierze w to, co nie jest prawdą.

17. I mówił im jeszcze wiele w podobny sposób, twierdząc, że nie może być zadośćuczynienia za grzechy ludzi, lecz każdemu w tym życiu powodzi się zgodnie z jego umiejętnościami; przeto każdemu człowiekowi wiedzie się zależnie od jego zdolności, i każdy zwycięża zależnie od swej siły; a cokolwiek człowiek czyni, nie jest przestępstwem.

18. I tak im głosił, odwodząc serca wielu i sprawiając, że unosili swe głowy dumnie, czyniąc niegodziwość; zaiste, przyczynił się do tego, że wiele kobiet oraz mężczyzn oddawało się rozpucie — mówiąc im, że gdy człowiek umiera, następuje jego koniec.

19. I człowiek ten poszedł też do ziemi jerszońskiej, aby głosić to pośród ludu Ammona, który był dawniej ludem Lamanitów.

20. Lecz oto byli oni mądrzejsi od wielu Nefitów; bowiem pochycili go i związali, i zanieśli go przed Ammona, który był wyższym kapłanem nad tym ludem.

21. I stało się, że zarządził on, aby wyniesiono go poza granice ich ziemi. I udał się stamtąd do ziemi gedeońskiej, i również tam zaczął ich nauczać; i tam także nie powiodło mu się, gdyż pochwycono go i związane, i zaniecono przed wyższego

kapłana i naczelnego sędziego tej ziemi.

22. I stało się, że wyższy kapłan powiedział mu: Dlaczego chodzisz, wypaczając drogi Pana? Dlaczego nauczasz ten lud, że nie będzie żadnego Chrystusa, odbierając mu radość? Dlaczego mówisz przeciwko wszystkim proroctwom świętych proroków?

23. A ten wyższy kapłan nazywał się Giddonah. I Korihor powiedział mu: Ponieważ nie nauczam niedorzecznych tradycji waszych ojców i ponieważ nie uczę ich, by wiązali się niedorzecznymi obrzędami i praktykami ustanowionymi przez pradawnych kapłanów dla zagarnięcia nad nimi mocy i władzy, i utrzymywania ich w niewiedzy, aby nie mogli podnieść głów, lecz pozostawali poniżeni zgodnie z waszymi słowami.

24. Mówicie, że ten lud jest wolnym ludem. Oto mówię, że są w niewoli. Mówicie, że te pradawne proroctwa są prawdziwe. Oto ja mówię, że nie wiecie, że one są prawdziwe.

25. Mówicie, że ten lud jest winnym i upadłym ludem z powodu wykroczenia rodzica. Oto mówię, że dziecko nie ponosi winy za swych rodziców.

26. Mówicie też, że Chrystus przyjdzie. Lecz oto, ja wam mówię, że nie wiecie, czy będzie jakiś Chrystus. I mówicie też, że zostanie zabity za „grzechy świata —

27. W ten sposób łudzicie ludzi według niedorzecznych tradycji waszych ojców i zgodnie z waszymi własnymi pragnieniami; i trzymacie ich w ryzach, niczym w niewoli, aby wzbogacać się pracą ich rąk, że nie odważą się patrzeć ze śmiałością, ani też nie mają odwagi korzystać ze swych praw i przywilejów.

28. Zaiste, nie mają odwagi korzystać z tego, co jest ich własnością, bojąc się, że obrażą swych kapłanów, którzy wedle swych życzeń nakładają na nich jarzmo i przekonali ich przez swe tradycje, i swe sny, i swe fantazje, i swe wizje, i swe udawane tajemnice, że jeśli nie będą postępować według ich słów, obrażą jakąś nieznaną istotę, o której mówią, że jest Bogiem — istotę nigdy niewidzianą i nikomu nieznaną, która nigdy nie istniała i nigdy nie będzie istnieć.

29. Teraz, gdy wyższy kapłan i naczelnny sędzia zobaczyli ztwardziałość jego serca, zaiste, gdy ujrzeli, że złorzeczy nawet samemu Bogu, nie chcieli odpowiedzieć na jego słowa; lecz zarządzili, aby go związano; i oddali go w ręce straży, i posłali go do ziemi zarahemlskiej, aby postawiono go przed Almą i naczelnym sędzią, który był namiestnikiem nad całą tą ziemią.

30. I stało się, że gdy postawiono go przed Almą i naczelnym

sędzią, nadal czynił w ten sam sposób, jak w ziemi gedeońskiej; zaiste, i nadal „bluźnił.

31. I wznosił się w niezwykle „napuszonych słowach przed Almą, złorzecząc kapłanom i nauczycielom, oskarżając ich, że zwodzili ludzi niemądrymi tradycjami ojców, aby bogacić się pracą ludzi.

32. I Alma powiedział mu: Wiesz, że nie bogacimy się pracą tego ludu; albowiem od początku panowania sędziów aż dotąd pracowałem własnymi rękoma na swoje utrzymanie, mimo moich licznych wędrówek po ziemi, aby głosić słowo Boże memu ludowi.

33. I chociaż wykonałem wiele prac w Kościele, nigdy nie otrzymałem nawet jednej „seniny za swoją pracę; ani żaden z moich braci, chyba że byli na tronie sędziowskim; i wtedy otrzymaliśmy tylko zgodnie z prawem wynagrodzenie za nasz czas.

34. I jeśli nie otrzymaliśmy niczego za swoje prace w Kościele, jaką mamy z nich korzyść, jeśli nie to, że głosimy prawdę, aby cieszyć się „radością naszych braci?

35. Dlaczego więc mówisz, że głosimy ewangelię temu ludowi dla zysku, jeśli sam wiesz, że nie czerpiemy z tego zysku? I teraz, czy wierzysz, że zwodzimy ten lud, i to wywołuje taką radość w ich sercach?

36. I Korihor odpowiedział mu: Tak.

37. I wtedy Alma powiedział mu: Czy wierzysz, że istnieje Bóg?

38. I Korihor odpowiedział: Nie.

39. I Alma powiedział mu: Czy ponownie zaprzeczysz istnieniu Boga, a także zaprzeczysz Chrystusowi? Oto mówię ci, iż wiem, że Bóg istnieje i że Chrystus przyjdzie.

40. I teraz, jaki masz dowód na to, że nie ma Boga lub że Chrystus nie przyjdzie? Mówię ci, że nie masz żadnego poza swym słowem.

41. Lecz oto, ja mam wszystko za „świadcstwo, że jest to prawdą; i ty masz także świadcstwo wszystkiego, że jest to prawdą; i czy zaprzeczysz temu? Czy wierzysz, że jest to prawdą?

42. Oto wiem, że w to wierzysz, lecz zapanował nad tobą duch kłamstwa i odsunąłś Ducha Bożego, aby nie miał w tobie miejsca; lecz diabeł ma nad tobą władzę i kieruje tobą, knując spisek, aby mógł zniszczyć dzieci Boga.

43. I teraz Korihor powiedział do Almy: Jeśli pokażesz mi „znak, żebym mógł przekonać się, że Bóg istnieje, zaiste, pokaż mi, że ma On moc, a wtedy przekonam się o prawdziwości twoich słów.

44. Lecz Alma powiedział mu: Miałeś dosyć znaków; czyż będziesz kusił Swego Boga? Czy powiesz: Pokaż mi znak, gdy masz świadectwo tych „wszystkich twoich braci, a także wszystkich świętych proroków? Pisma święte są przed tobą, zaiste, i ^bwszystko wskazuje na istnienie Boga; zaiste, sama ^cziemia i wszystko, co znajduje się na jej powierzchni, zaiste, jej ruch, zaiste, a także wszystkie ^dplanety ^eporuszające się według ustalonego porządku świadczą o istnieniu Najwyższego Stwórcy.

45. A jednak chodzisz, zwożdżając serca tego ludu, świadcząc im, że Bóg nie istnieje? I wciąż zaprzeczasz wszystkim tym dowodom? I Korihor powiedział: Zaiste, zaprzeczę, jeśli nie pokażesz mi znaku.

46. I teraz stało się, że Alma powiedział mu: Oto boleję z powodu zatwardziałości twego serca, zaiste, że nadal opierasz się duchowi prawdy, że twoja dusza może zostać zniszczona.

47. Lecz oto, „lepiej jest, żeby twoja dusza została zgubiona, niż gdybyś w jakiś sposób miał doprowadzić poprzez swe kłamstwa i schlebiające słowa do zagłady wielu dusz; przeto jeśli ponownie temu zaprzeczysz, oto Bóg cię porazi, że stracisz mowę i nigdy więcej nie otworzysz ust,

40a Ps. 14:1.

41a ppś Świadek, świadectwo.

43a Jakub 7:13–21;
DiP 46:8–9.

ppś Znak.

44a Mos. 13:33–34.

b Ps. 19:2;

DiP 88:47.

c Job 12:7–10.

d Mojż. 6:63.

e Hel. 12:11–15.

47a I Nefi 4:13.

abyś już nigdy więcej nie zwodził tego ludu.

48. I Korihor powiedział mu: Nie zaprzeczam istnieniu Boga, lecz nie wierzę, że Bóg istnieje; i mówię także, że wy sami nie wiecie, czy jest Bóg; i jeśli nie pokażesz mi znaku, nie uwierzę.

49. Teraz Alma powiedział mu: Dam ci to jako znak, że ^astracisz mowę zgodnie z moimi słowami; i teraz mówię, że w imię Boga, stracisz mowę, i nigdy więcej nie będziesz mówił.

50. Teraz, gdy Alma powiedział te słowa, Korihor stracił mowę i nie mógł więcej mówić, zgodnie ze słowami Almy.

51. I teraz, gdy naczelnny sędzia to zobaczył, wyciągnął swoją rękę i napisał do Korihora: Czy jesteś teraz przekonany o mocy Boga? Na kim chciałeś, aby Alma pokazał Jego znak? Czy chciałeś, aby udręczył innych, aby pokazać ci znak. Oto pokazał ci znak; a teraz, czy nadal będziesz o tym dysputował?

52. I Korihor wyciągnął rękę i napisał: Wiem, że straciłem mowę, bo nie mogę mówić; i wiem, że nic oprócz mocy Bożej nie mogło sprowadzić tego na mnie; zaiste, zawsze ^awiedziałem, że Bóg istnieje.

53. Lecz oto, diabeł ^azwiódł mnie; bowiem ^bukazał mi się jako anioł i powiedział: Idź i odzyskaj ten lud, albowiem wszyscy oni

zblądzili, idąc za nieznanym Bogiem. I powiedział mi: Nie ma ^cżadnego Boga; zaiste, i uczył mnie tego, co miałem mówić. I nauczałem jego słów; i nauczałem ich, gdyż były przyjemne dla ^dcielesnego umysłu; i nauczałem ich, aż odniosłem wielkie sukcesy, tak że w końcu sam na prawdę w to uwierzyłem; przeto opierałem się prawdzie, aż sprowadziłem na siebie to wielkie przekleństwo.

54. Teraz, gdy to powiedział, błagał Almę, by modlił się do Boga, aby to przekleństwo mogło zostać z niego zdjęte.

55. Lecz Alma powiedział mu: Jeśli to przekleństwo zostałoby z ciebie zdjęte, ponownie zacząłbyś łudzić serca tego ludu; przeto stanie ci się tak, jak Pan chce.

56. I stało się, że przekleństwo nie zostało zdjęte z Korihora; lecz wypędzono go i chodził od domu do domu, żebrząc o jedzenie.

57. I wieść o tym, co zdarzyło się Korihorowi, została natychmiast ogłoszona na całej ziemi; zaiste, i rozesłano obwieszczenie naczelnego sędziego skierowane do wszystkich ludzi na tej ziemi, nawołujące tych, którzy dali wiarę słowom Korihora, by szybko odpokutowali, żeby nie spadł na nich podobny sąd.

58. I stało się, że wszyscy zostali przekonani o niegodziwości Korihora; przeto wszyscy nawrócili

49a II Kron. 13:20.

52a Alma 30:42.

53a Jakub 7:14.

b II Kor. 11:14;

II Nefi 9:9.

c Ps. 10:4.

d ppś Cieleśny.

się ponownie do Pana; i tak nastąpił kres niegodziwości czynionej na sposób Korihora. I Korihor chodził od domu do domu, żebrząc o jedzenie dla siebie.

59. I stało się, że gdy poszedł między ludzi, zaiste, między ludźmi, którzy oddzielili się od Nefitów i nazwali się Zoramitami, mając za przywódcę człowieka o imieniu Zoram — gdy poszedł między nich, najechano na niego i stratowano go, aż umarł.

60. I tak widzimy koniec tego, który wypacza drogi Pana; i tak widzimy, że „diabeł nie będzie^b wspierał swoich dzieci w ostatni dzień, lecz pośpiesznie zaciągnie je do „piekła.

ROZDZIAŁ 31

Alma przewodzi misji, aby odzyskać Zoramitów, którzy odstąpili. Zoramici wypierają się Chrystusa, wierzą w mylne koncepcje na temat wyborów i oddają cześć ustalonymi modlitwami. Misjonarze są napętnieni Duchem Świętym. Radość Chrystusowa pochłonie ich udreki. Około 74 r. p.n.e.

TERAZ stało się, że po śmierci Korihora, gdy Alma otrzymał wiadomość, że Zoramici wypaczają drogi Pana, a Zoram, ich przywódca, nakłania serca ludzi,

by oddawali „pokłon niemym^b bożkom, jego serce ponownie „zatrwożyło się z powodu niegodziwości tego ludu.

2. Albowiem było to przyczyną wielkiego „smutku Almy, gdyż wiedział o niegodziwości pośród swego ludu; przeto jego serce przepępniał niezmierny smutek, bo Zoramici odstąpili od Nefitów.

3. Teraz Zoramici zgromadzili się na ziemi, którą nazwali Antionum, która była na wschód od ziemi zarahemlskiej, która leżała prawie na wybrzeżu i była na południe od ziemi jerszońskiej, i która także graniczyła z pustkowiem na południu, które to pustkowie było pełne Lamanitów.

4. Teraz Nefici bardzo się obawiali, że Zoramici nawiążą kontakt z Lamanitami, a to byłoby przyczyną wielkich strat dla Nefitów.

5. I ponieważ „głoszenie^b słowa w dużym stopniu „skłaniało ludzi do czynienia tego, co sprawiedliwe — zaiste, miało o wiele potężniejszy wpływ na umysły ludzi niż miecz czy cokolwiek innego, co im się zdarzyło — przeto Alma uważał za konieczne, aby wypróbowali moc słowa Bożego.

6. Przeto wziął ze sobą

60a PrŚ Diabeł.
b Alma 3:26–27;
5:41–42;
DiP 29:45.
c PrŚ Piekło.
31 1a II Mojż. 20:5;
Mos. 13:13.

b II Nefi 9:37.
PrŚ Błogosławstwo.
c Alma 35:15.
2a Mos. 28:3;
III Nefi 17:14;
Mojż. 7:41.
5a Enos 1:23;

Alma 4:19.
PrŚ Głosić.
b Hebr. 4:12;
Jakub 2:8;
Alma 36:26.
c Jar. 1:11–12;
DiP 11:2.

Ammona i Aarona, i Omnera; a Himniemu powierzył pieczę nad Kościołem w Zarahemli; lecz zabrał z sobą tych trzech oraz Amuleka i Zeezroma, którzy byli w Melek; i zabrał także swych dwóch synów.

7. I nie zabrał z sobą najstarszego syna o imieniu ^aHelaman; oto imiona synów, których wziął z sobą: Sziblon i Korianton; i są to imiona tych, którzy poszli z nim do ^bZoramitów, aby głosić im słowo.

8. A Zoramici byli tymi, którzy ^aodstąpili od Nefitów; przeto już wcześniej ogłoszono im słowo Boże.

9. Lecz ^apopelniali wielkie błędy, gdyż nie chcieli pilnie przestrzegać przykazań Boga ani Jego statutów według prawa Mojżesza.

10. Ani nie przestrzegali praktyk Kościoła, aby codziennie trwać w modlitwie i błaganiach do Boga, by nie ulegli pokusie.

11. Zaiste, krótko mówiąc, w wielu wypadkach wypaczali drogi Pana; przeto z tej przyczyny Alma i jego bracia poszli do ich ziemi, aby głosić im słowo.

12. Teraz, gdy przyszli do tej ziemi, oto ku swemu zdziwieniu przekonali się, że Zoramici budowali synagogi i gromadzili się w nich jednego dnia w tygodniu, który nazywali dniem Pana; i tego dnia oddawali cześć

Bogu w taki sposób, jakiego Alma i jego bracia nigdy nie widzieli;

13. Albowiem w środku synagogi było wybudowane miejsce, gdzie się stało, które było wysoko ponad głowami; i na tym miejscu mogła stanąć tylko jedna osoba.

14. Przeto ten, kto chciał ^aoddać cześć, musiał wejść na podwyższenie i stanąć na jego szczycie, wyciągnąć ręce ku niebu i wołać donośnym głosem:

15. Święty, święty Boże; wierzymy, że jesteś Bogiem i wierzymy, że jesteś święty i że byłeś duchem, że jesteś duchem i że będziesz duchem na zawsze.

16. Święty Boże, wierzymy, że oddzieliłeś nas od naszych braci; i nie wierzymy w tradycje naszych braci, które były im przekazane przez zdziecinnienie ich ojców; natomiast wierzymy, że ^awybrałeś nas na Twe ^bświęte dzieci; a także, że uczyniłeś nam wiadomym, że nie będzie żadnego Chrystusa.

17. Lecz jesteś taki sam wczoraj, dzisiaj i na wieki; i ^awybrałeś nas, abyśmy zostali zbawieni, podczas gdy wszystkich wokół nas wybrałeś w Swym gniewie na wtrącenie do piekła; i za tę świętość dziękujemy Ci, o Boże; i dziękujemy Ci także, że wybrałeś nas, abyśmy nie zostali zwiedzeni niedorzecznymi

7a ppś Helaman,
syn Almy.
b Alma 30:59.

8a Alma 24:30.
9a ppś Odstępstwo.
14a Mat. 6:1-7.

16a Alma 38:13-14.
b Iz. 65:3, 5.
17a ppś Próżny, próżność.

tradycjami naszych braci, które zobowiązują ich do wiary w Chrystusa, co prowadzi ich serca tak, aby błąkały się daleko od Ciebie, nasz Boże.

18. I ponownie dziękujemy Ci, o Boże, że jesteśmy wybranym i świętym ludem. Amen.

19. Teraz stało się, że gdy Alma i jego bracia, i jego synowie usłyszeli te modlitwy, byli zdumieni ponad wszelką miarę.

20. Albowiem oto każdy występował i ofiarowywał te same modlitwy.

21. I miejsce to nazywali Ramumptom, co w przekładzie oznacza święte podwyższenie.

22. Teraz z tego podwyższenia każdy z nich ofiarowywał tę samą modlitwę do Boga, dziękując swemu Bogu, że ich wybrał i nie zwiódł tradycją ich braci; i że ich serca nie zostały nakłonięte do wiary w to, co miało nastąpić, o czym ich bracia sami nic nie wiedzieli.

23. I po złożeniu podziękowań w ten sposób ludzie ci powracali do swych domów, “nigdy więcej nie mówiąc o Swym Bogu aż do czasu, gdy się ponownie gromadzili wokół tego świętego podwyższenia, by w ten sam sposób składać podziękowania.

24. I gdy Alma to zobaczył, jego serce przepełniła “żałość, bo przekonał się, że ludzie ci stali się niegodziwi i przewrotni;

zaiste, widział, że ich serca nastawione były na złoto i srebro, i wszelkie cenne przedmioty.

25. Zaiste, i przekonał się też, że ich serca “unosły się, aż do wielkiego przechwalania się w swej pysze.

26. I podniósł głos ku niebu i “zawołał tymi słowy: Och, jak długo, o Panie, będziesz pozwalał, aby Twoi słudzy żyli tutaj w ciebie, patrząc na tak wielką niegodziwość pośród dzieci ludzkich?

27. Oto ci ludzie “wołają do Ciebie, o Boże, a ich serca są przepełnione pychą. Oto wołają do Ciebie, o Boże, ustami swymi, podczas gdy są “napuszeni, a nawet wielce napuszeni z powodu próżnych rzeczy tego świata.

28. Spójrz, o mój Boże, na ich kosztowne stroje i ich pierścienie, i ich “bransolety, i ich ozdoby ze złota, i wszystkie drogocenne przedmioty, którymi się przyozdabiają; oto na te rzeczy nastawione są ich serca, a mimo to wołają do Ciebie tymi słowy: Dziękujemy Ci, o Boże, za to, że jesteśmy wybranym ludem dla Ciebie, podczas gdy inni zginą.

29. Zaiste, i mówią, że uczyniłeś im to wiadomym, że nie będzie żadnego Chrystusa.

30. O Panie Boże, jak długo będziesz pozwalał na taką niegodziwość i niewiarę pośród tego

23a Jak. 1:21–25.
24a I Mojż. 6:5–6.
25a Jakub 2:13;

Alma 1:32.
26a Mojż. 7:41–58.
27a Iz. 29:13.

b ppś Pycha.
28a Iz. 3:16–24.

ludu? O Panie, daj mi siłę, abym w swej słabości mógł to znieść. Albowiem jestem słaby, i dusza moja boleje nad taką niegodziwością pośród tego ludu.

31. O Panie, moje serce przepętnia niezmierny smutek; pociesz mą duszę “w Chrystusie. O Panie, dozwól mi, abym miał siłę, abym mógł znosić z cierpliwością udręki, jakich doznam przez niegodziwość tego ludu.

32. O Panie, pociesz mą duszę i spraw, aby mi się powiodło, a także moim współpracownikom, którzy są ze mną — zaiste, Ammonowi i Aaronowi, i Omnerowi, a także Amulekowi, i Zeezromowi, jak również moim “dwóm synom — zaiste, pociesz ich wszystkich, o Panie. Zaiste, daj ich duszom pociechę w Chrystusie.

33. Dozwól, aby mieli siłę i mogli znieść udręki, którymi zostaną doświadczeni wskutek niegodziwości tego ludu.

34. O Panie, pobłogosław “nam, aby się nam powiodło, abyśmy mogli przyprowadzić ich z powrotem do Ciebie w Chrystusie.

35. Oto, o Panie, ich “dusze są cenne, a wielu z nich to nasi bracia; przeto daj nam, o Panie, moc i mądrość, abyśmy mogli ponownie przywieść tych naszych braci do Ciebie.

36. Teraz stało się, że gdy Alma

wypowiedział te słowa, “położył^b ręce na wszystkich, którzy z nim byli. I oto, gdy położył na nich ręce, wypełniał ich Duch Święty.

37. I po tym rozeszli się, nie “troszcząc się o to, co będą jeść, co będą pić, czy też co będą mieli za okrycie.

38. I Pan opiekował się nimi, aby nie głodowali i nie cierpieli pragnienia; zaiste, dał im także siłę, aby nie odczuwali żadnych “udręk, gdyż zostaną one pochłonięte przez radość Chrystusową. Teraz, stało się to zgodnie z modlitwą Almy; i to dlatego, że modlił się z^b wiarą.

ROZDZIAŁ 32

Alma naucza ubogich, którzy stali się pokorni przez udręki. Wiara jest nadzieją tego, czego się nie widzi, a co jest prawdą. Alma świadczy, że anioły czynią postugę mężczyznom, kobietom i dzieciom. Alma porównuje słowo do nasiona. Musi być zasadzone i pielęgnowane. Wtedy wyrośnie z niego drzewo, z którego zbiera się owoc życia wiecznego. Około 74 r. p.n.e.

I STAŁO SIĘ, że poszli i zaczęli głosić słowo Boże ludziom, wchodząc do ich synagog i do ich domów; zaiste, a nawet głosili słowo na ich ulicach.

2. I stało się, że po wielu trudach wśród nich zaczęli odnosić

31a Jan 16:33.

32a Alma 31:7.

34a II Nefi 26:33.

35a ppś Dusza —
Wartość dusz.

36a III Nefi 18:36–37.

b ppś Ręce,
nałożenie [rąk].

37a Mat. 6:25–34;
III Nefi 13:25–34.

38a Mat. 5:10–12;
Mos. 24:13–15;
Alma 33:23.

b ppś Wiara.

sukces pośród ^aubogich tego ludu; bowiem oto wypędzano ich z synagog ze względu na popolitość ich strojów —

3. Przeto nie wolno im było wchodzić do synagog, by oddawać cześć Bogu, bo uważano ich za skalanych; bowiem byli ubodzy; zaiste, byli uważani przez swych braci za zanieczyszczony żużel; przeto byli ^aubodzy w rzeczy tego świata; i byli także ubodzy w sercu.

4. Teraz, gdy Alma nauczał i przemawiał do ludzi na wzgórzu Onidah, przyszedł do niego wielki tłum tych, o których mówiliśmy, że są ^aubodzy w sercu przez swój niedostatek w rzeczy tego świata.

5. I przyszli do Almy; a ten, który im przewodził, powiedział: ^a“Cóż mają czynić ci moi bracia, wzgardzeni przez wszystkich, a szczególnie przez naszych kapłanów z racji swego ubóstwa; albowiem ^bwypędzili nas z naszych synagog, które wybudowaliśmy, ciężko pracując własnymi rękami; i uczynili to z powodu naszego skrajnego ubóstwa; i nie mamy żadnego miejsca, by oddawać cześć naszemu Bogu; ^ccoż mamy zrobić?”

6. I gdy Alma to usłyszał, natychmiast zwrócił się twarzą do niego i spojrział z wielką radością; bowiem widział, że ich

^a“udręki naprawdę ich ^bukorzyły i że byli teraz ^cgotowi słuchać słowa.

7. Przeto nie powiedział nic więcej do innych z tłumu; lecz wyciągnął rękę i zawołał do tych, których widział, że byli naprawdę skruszeni, i powiedział im:

8. Widzę, że jesteście ^a“pokornego serca, i jeśli tak jest, błogosławieni jesteście.

9. Oto wasz brat powiedział: Co mamy zrobić? — gdyż wypędzono nas z naszych synagog i nie możemy oddawać czci naszemu Bogu.

10. Oto pytam was, czy uważacie, że możecie ^aoddawać cześć Bogu tylko w swoich synagogach?

11. I co więcej, pytam was, czy uważacie, że należy oddawać Bogu cześć tylko raz na tydzień?

12. Powiem wam, dobrze się stało, że wypędzono was z waszych synagog, żebyście mogli się ukorzyć i żebyście nauczyli się ^a“mądrości; albowiem konieczne jest, abyście nauczyli się mądrości; bowiem przez to, że wypędzono was, przez to, że wasi bracia wzgardzili wami z powodu waszego skrajnego ^bubóstwa, przez to, że zostaliście przywiedzeni do pokory serca; bowiem z konieczności staliście się pokorni.

32 2a ppś Biedny.

3a Alma 34:40.

4a ppś Biedny —
Ubodzy w duchu.

5a Przyp. 18:23.

b Alma 33:10.

c Dz. 2:37–38.

6a ppś Przeciwności.

b ppś Pokorny, pokora.

c Alma 16:16–17;

DiP 101:8.

8a Mat. 5:3–5.

10a ppś Oddawać cześć.

12a Kazn. 4:13.

b Przyp. 16:8.

13. I ponieważ zmuszono was do pokory, jesteście błogosławieni; bowiem czasami, gdy człowiek zostaje zmuszony do pokory, stara się odpokutować; i teraz pewne jest, że kto odpokutuje, znajdzie miłosierdzie; a ten, kto znajduje miłosierdzie i kto „wytrwa do końca, ten zostanie zbawiony.

14. I teraz, jak wam powiedziałem, jeśli jesteście błogosławieni, ponieważ zmuszono was do pokory, czyż nie uważacie, że jeszcze bardziej błogosławieni są ci, którzy się naprawdę ukorzą ze względu na słowo?

15. Zaiste, ten, kto naprawdę się ukorzy i odpokutuje za swe grzechy, i wytrwa do końca, ten sam będzie błogosławiony — zaiste, znacznie bardziej błogosławiony niż ci, którzy zostali zmuszeni do pokory z powodu swego skrajnego ubóstwa.

16. Przeto błogosławieni są ci, którzy stają się „pokorni, nie będąc zmuszeni do bycia pokornym, innymi słowy, błogosławiony jest ten, kto wierzy w słowo Boże i zostaje ochrzczony bez zawziętości serca, zaiste, nie będąc przywiedziony do poznania słowa albo nawet zmuszony do poznania, zanim uwierzy.

17. Zaiste, wielu mówi: Jeśli pokażesz nam „znak z nieba, wtedy

będziemy wiedzieć z pewnością; wtedy uwierzemy.

18. Teraz pytam was: Czy to jest wiara? Mówię wam: Nie; albowiem jeśli ktoś wie o czymś, nie potrzebuje „wierzyć, bo wie.

19. I teraz, o ile bardziej przekłety jest ten, kto „zna wolę Boga, a nie wykonuje jej, niż ten, kto tylko wierzy lub ma powód, by wierzyć, a popełnia wykroczenia.

20. Teraz sami powinniście to rozsądzić. Oto mówię wam, że tak jest z jednej strony, a tak z drugiej; i stanie się każdemu człowiekowi według jego czynów.

21. I teraz, jak już powiedziałem o wierze — „wiara nie oznacza, że ma się doskonałą wiedzę o rzeczach; przeto jeśli macie wiarę, pokładacie ^b nadzieję w tym, czego „nie widać, a co jest prawdą.

22. I teraz oto mówię wam, pragnę, abyście zapamiętali, że Bóg jest miłosierny wobec wszystkich, którzy wierzą w Jego imię; dlatego pragnie On przede wszystkim, abyście wierzyli, zaiste, w Jego słowo.

23. I teraz przez aniołów przekazuje On Swoje słowo ludziom, zaiste, „nie tylko mężczyznom, lecz także kobietom. I to nie wszystko; małym ^b dzieciom dane są w wielu wypadkach słowa

13a Alma 38:2.
16a ppś Pokorny, pokora.
17a ppś Znak.
18a Eter 12:12, 18.
19a Jan 15:22–24.

21a Jan 20:29;
Hebr. 11.
b ppś Nadzieja.
c Eter 12:6.
23a Joel 3:1–2.

b Mat. 11:25;
Łuk. 10:21;
III Nefi 26:14–16;
DiP 128:18.

wprawiające w osłupienie mądrych i uczonych.

24. A teraz, moi umiłowani bracia, chcieliście się ode mnie dowiedzieć, co macie czynić, gdyż jesteście dręczeni i wypędzani — i nie pragnę, abyście mniemali, że zamierzam osądzać was jedynie w oparciu o realia —

25. Albowiem nie mam na myśli, że wszyscy zostali zmuszeni do pokory; bowiem szczerze wierzę, że są pośród was tacy, którzy sami by się ukorzyli bez względu na warunki, w których się znajdują.

26. I, jak powiedziałem o wierze — że nie oznacza ona doskonałej wiedzy — tak samo jest z moimi słowami. Nie możecie mieć co do nich od razu doskonałej pewności, tak jak wiara nie jest od razu doskonałą wiedzą.

27. Lecz oto, jeśli przebudzicie się, wyteżycie swoje siły i wypróbujecie moje słowa, i wykażecie się wiarą nawet w małym stopniu, zaiste, nawet jeśli macie w sobie zaledwie “pragnienie wiary, niech to pragnienie działa w was, aż do czasu, gdy uwierzycie na tyle, że przyjmiecie tę porcję moich słów.

28. Teraz porównajmy słowo do “nasiona. I jeśli znajdziecie miejsce, aby ^bnasiono mogło być zasadzone w waszym “sercu, oto, jeśli będzie to prawdziwe nasiono, to znaczy dobre

nasiono, i jeśli nie wypchniecie go swą ^dniewiarą, opierając się Duchowi Pana, oto zacznie ono wzbierać w waszej piersi; i gdy odczujecie ten wzrost, zaczniecie sobie mówić: Musi to być dobre nasiono, inaczej mówiąc, słowo to jest dobre, gdyż zaczyna powiększać moją duszę; zaiste, zaczyna oświecać me ^erozumienie, zaiste, staje się ono wyborne.

29. I czy nie zwiększyłyby to waszej wiary? Mówię wam: Tak; choć nie rozrosła się jeszcze na tyle, by stanowić doskonałą wiedzę.

30. Lecz oto, gdy nasiono pęcznieje i kiełkuje, i zaczyna rosnać, musicie powiedzieć, że nasiono jest dobre; bo oto pęcznieje i kiełkuje, i zaczyna rosnać. Otóż, czy nie wzmocni to waszej wiary? Zaiste, wzmocni to waszą wiarę, albowiem powiecie: Wiem, że jest to dobre nasiono; gdyż oto kiełkuje i zaczyna rosnać.

31. I teraz, czy możecie być pewni, że nasiono to jest dobre? Mówię wam: Tak; gdyż każde nasiono wydaje na swe “podobieństwo.

32. Przeto jeśli nasiono rośnie, jest dobre, jeśli jednak nie rośnie, oto nie jest dobre i zostaje wyrzucone.

33. I ponieważ poddaliście to nasiono próbie i zasadziliście je, i pęcznieje, i kiełkuje, i zaczyna

27a Mar. 11:24.

28a Alma 33:1.

b Łuk. 8:11.

c PPŚ Serce.

d Mat. 17:20.

e PPŚ Zrozumienie.

31a I Mojż. 1:11–12.

rosnąć, przekonujecie się, że nasiono jest dobre.

34. I teraz, czyż wasza „wiedza jest doskonała? Zaiste, wasza wiedza jest doskonała w tym względzie, a wasza ^bwiara jest w stanie uspienia; i jest tak dlatego, że wiecie, iż słowo wezbrało w waszych duszach, i wiecie także, że zakiełkowało i że oświeciło wasze zrozumienie, a wasz ^cumysł zaczął się rozwijać.

35. Otóż, czy faktycznie tak nie jest? Mówię wam: Zaiste, albowiem jest ono „światłem; a cokolwiek jest światłem, jest dobre, bo można to rozróżnić; przeto będziecie wiedzieć, że jest dobre; i oto, gdy już zakosztowaliście tego światła, czy wasza wiedza jest doskonała?

36. Oto mówię wam: Nie; i nie wolno wam odkładać waszej wiary na bok, gdyż wykazaliście się wiarą tylko na tyle, aby zasażać nasiono, abyście mogli wypróbować je i przekonać się, czy jest dobre.

37. I oto, gdy drzewko to zaczyna rosnąć, powiecie: Pielęgnujmy je, aby zakorzeniło się, aby wyrosło i wydało nam owoc. I oto, jeśli będziecie je pielęgnować z wielką troską, zakorzeni się i urosnie, i wyda wam owoc.

38. Jeśli jednak „zaniedbacie drzewko i nie będziecie myśleć

o pielęgnowaniu to, oto nie zakorzeni się; i gdy przypali je żar słońca, ponieważ nie ma korzenia, drzewko uschnie i wyrwiecie je, i wyrzucicie.

39. Zaiste, stanie się tak nie dlatego, że nasiono nie było dobre, ani nie dlatego, że owoc jego nie jest pożądany; lecz stanie się tak dlatego, że wasza „ziemia jest jałowa, a wy nie chcieliście pielęgnować tego drzewka; przeto nie możecie mieć z niego owocu.

40. I tak, jeśli nie będziecie pielęgnować słowa, oczekując z wiarą na jego owoc, nigdy nie będziecie mogli zerwać owocu z „drzewa życia.

41. Jeśli jednak będziecie pielęgnować słowo, zaiste, pielęgnować drzewko, gdy zaczyna rosnąć, swoją wiarą z wielką pilnością i z „cierpliwością, oczekując owocu jego, zakorzeni się; i oto stanie się drzewem ^brosnącym ku życiu wiecznemu.

42. I z powodu waszej „pilności i waszej wiary, i waszej cierpliwości w pielęgnowaniu słowa, aby zakorzeniło się w was, oto niebawem będziecie mogli zrywać z niego ^bowoc, który jest najcenniejszy, który jest słodszy ponad wszelką słodycz, i który jest bielszy ponad wszelką biel, zaiste, nieskalany ponad wszelkie nieskalanie; i będziecie delectować się tym owocem, aż się

34a PPŚ Wiedza.

b Eter 3:19.

c PPŚ Umysł.

35a Jan 3:18–21.

PPŚ Światło, światłość

Chrystusa.

38a PPŚ Odstępstwo.

39a Mat. 13:5.

40a I Mojż. 2:9;

I Nefi 15:36.

41a PPŚ Cierpliwość.

b Alma 33:23;

DiP 63:23.

42a PPŚ Pilność.

b I Nefi 8:10–12.

nasycicie, abyście nie byli głodni ani spragnieni.

43. Wtedy, moi bracia, zbierzecie nagrodę za waszą wiarę i waszą pilność, i cierpliwość, i wytrwałość, oczekując, aby drzewo to wydało wam owoc.

ROZDZIAŁ 33

Zenos nauczał, że ludzie powinni się modlić i oddawać cześć w każdym miejscu oraz że ze względu na Syna sądy zostały odwrócone. Zenok nauczał, że miłosierdzie jest zesłane ze względu na Syna. Mojżesz podniósł symbol Syna Bożego na pustkowiu. Około 74 r. p.n.e.

TERAZ, kiedy Alma powiedział te słowa, posłali do niego, pragnąc wiedzieć, czy powinni wierzyć w "jednego Boga, aby uzyskać ten owoc, o którym mówił, czyli jak mieli zasadzić to ^bnasiono, a raczej słowo, o którym mówił, że powinno być zasadzone w ich sercach; czyli w jaki sposób powinni zacząć wykazywać się wiarą.

2. I Alma powiedział: Oto powiedzieliście, że "nie możecie oddawać czci Swemu Bogu, ponieważ wypędzono was z synagog. Lecz oto, mówię wam, jeśli uważacie, że nie możecie oddawać czci swemu Bogu, jesteście w wielkim błędzie i powinniście zbadać ^bpisma święte; jeśli

uważacie, że one was tego nauczyły, nie rozumiecie ich.

3. Czy pamiętacie, jak czytaliście to, co ^aZenos, prorok z dawnych czasów, powiedział o modlitwie lub ^boddawaniu czci?

4. Albowiem powiedział: Jesteś miłosierny, o Boże, bo słyście moją modlitwę, nawet gdy byłem na pustkowiu; zaiste, byłeś miłosierny, gdy modliłem się za tych, którzy byli moimi "wrogami, i sprawiłeś, że zmienili się względem mnie.

5. Zaiste, byłeś miłosierny wobec mnie, o Boże, gdy wołałem do Ciebie na moim "polu; słyście mnie, gdy wołałem do Ciebie w mej modlitwie.

6. I powtarzam, o Boże, gdy wracałem do domu, słyście mą modlitwę.

7. I słyście mnie, gdy wszedłem do mej "izby, o Panie, i modliłem się do Ciebie.

8. Zaiste, Tyś jest miłościw wobec swych dzieci, gdy wołają do Ciebie, aby były wysłuchane przez Ciebie, a nie przez ludzi, i Ty je słyszysz.

9. Zaiste, byłeś miłościw wobec mnie, o Boże, i słyście me wołania pośród Twych zgromadzeń.

10. Zaiste, słyście mnie także, gdy zostałem wzgardzony i ^awypędzony przez moich wrogów; zaiste, słyście me wołania, i rozgniewałeś się na mych wrogów,

33 1a II Nefi 31:21;
Mos. 15:2–4.
b Alma 32:28–43.
2a Alma 32:5.
b Alma 37:3–10.

3a ppś Pisma święte —
Zagubione pisma
święte;
Zenos.
b ppś Oddawać cześć.

4a Mat. 5:44.
5a Alma 34:20–25.
7a Mat. 6:5–6;
Alma 34:26.
10a Alma 32:5.

i w swym gniewie nawiedziłeś ich nagłą zagładą.

11. I słyszałeś mnie ze względu na moją niedolę i szczerość; i ze względu na Twego Syna byłeś tak miłosierny wobec mnie, przeto będę wołał do Ciebie we wszystkich mych niedolach, albowiem w Tobie jest moja radość; gdyż ze względu na Twego Syna odwróciłeś ode mnie Twe sądy.

12. I teraz Alma powiedział im: Czy wierzycie w „pisma święte, które zostały spisane przez proroków z dawnych czasów?

13. Oto, jeśli tak, musicie dać wiarę słowom „Zenosa; albowiem powiedział: Ze względu na Twego Syna odwróciłeś Twe sądy.

14. Teraz oto moi bracia, pytam was, czy czytaliście pisma święte? Jeśli tak, jak możecie nie wierzyć w Syna Bożego?

15. Albowiem „nie zapisano, że jedynie Zenos o tym mówił, lecz ^bZenok także mówił o tych sprawach —

16. Albowiem powiedział: Jesteś gniewny, o Panie, na ten lud, bo nie chcą zrozumieć miłosierdzia, które na nich zesłałeś ze względu na Twego Syna.

17. I teraz, moi bracia, widzicie, że drugi z dawnych proroków

świadczył o Synu Bożym, i ponieważ ludzie nie chcieli zrozumieć jego słów, „ukamienowali go na śmierć.

18. Lecz to nie wszystko; nie tylko oni mówili o Synu Bożym.

19. Oto mówił o Nim „Mojżesz, zaiste, i ^bpodniósł na pustkowiu „symbol, aby mogli żyć ci, którzy spojrzą na niego. I wielu spojrzalo, i żyło.

20. Jednak niewielu zrozumiało znaczenie tego symbolu, a to z powodu zatwardziałości ich serc. I wielu tak znieczuliło swe serca, że nie chcieli spojrzeć, dlatego zginęli. A przyczyną tego, że nie chcieli spojrzeć, było to, że nie wierzyli, że może ich to „uzdrowić.

21. O moi bracia, gdybyście mogli zostać uzdrowieni zaedwie przez podniesienie wzroku, czyż nie spojrzelibyście natychmiast, czy raczej wolelibyście znieczulić swe serca w niewierze i być gnuśni, tak że nie podnieśli byście oczu i zginęli?

22. Jeśli tak, biada wam; ale jeśli nie, podnieście wzrok i „zaczniście wierzyć w Syna Bożego, że przyjdzie odkupić Swoją lud i będzie cierpiał, i umrze, aby ^bzadośćuczynić za jego grzechy; i ponownie „powstanie z martwych, co doprowadzi do ^dzmartwychwstania,

12a ppś Pisma święte.

13a Alma 34:7.

15a Jakub 4:4.

b I Nefi 19:10;

Alma 34:7.

17a ppś Męczennik,
męczeńska śmierć.

19a V Mojż. 18:15, 18;

Alma 34:7.

b Jan 3:14;

Hel. 8:14–15.

c IV Mojż. 21:9;

II Nefi 25:20;

Mos. 3:15.

20a I Nefi 17:40–41.

22a Alma 32:27–28.

b Alma 22:14; 34:8–9.

c ppś Zmartwych-
wstanie.

d Alma 11:44.

by wszyscy ludzie stanęli przed Nim i byli sądzeni w dzień ostateczny, w dzień sądu, według słuch „uczynków.

23. I teraz, moi bracia, pragnę, abyście „zasadzili to słowo w waszych sercach, a gdy zacznie wzbierać, pielęgnujcie je swoją wiarą. I oto, stanie się drzewem ^bwyrastającym w was ku życiu wiecznemu. I niech wówczas Bóg sprawi, że wasze ^cbrzemiona staną się lekkie poprzez radość Jego Syna. A możecie osiągnąć to wszystko, jeśli tego pragniecie. Amen.

ROZDZIAŁ 34

Amulek świadczy, że słowo jest w Chrystusie dla zbawienia. Bez zadośćuczynienia cała ludzkość musiałaby zginąć. Całe prawo Mojżesza wskazuje na ofiarę Syna Bożego. Wiara i pokuta są podstawą wiecznego planu odkupienia. Módlcie się o błogostawieństwo doczesne i duchowe. W tym życiu został dany ludziom czas, aby przygotowali się na spotkanie z Bogiem. Z bojaźnią Bożą wypracujcie swoje zbawienie. Około 74 r. p.n.e.

I TERAZ stało się, że gdy Alma powiedział im te słowa, usiadł na ziemi, a ^aAmulek powstał i zaczął ich nauczać tymi słowy:

2. Moi bracia, uważam za niemożliwe, abyście nie wiedzieli

o tym, co powiedziano o przyjsciu Chrystusa, o którym nauczymy, że jest Synem Bożym; zaiste, wiem, że wielokrotnie was ^ao tym nauczano, zanim odstąpiliście od nas.

3. I pragnęliście, aby mój umiłowany brat powiedział wam, co macie czynić w waszej niedoli; i mówił wam, abyście przygotowali swoje umysły; zaiste, i nawoływał was do wiary i cierpliwości —

4. Zaiste, do tego, abyście mieli na tyle wiary, by ^azasadzić słowo w waszych sercach, abyście mogli wypróbować, czy jest dobre.

5. I zobaczyliśmy, że ważne pytanie, które zadajecie sobie w umyśle, brzmi: Czy słowo jest w Synu Bożym, czy też nie będzie żadnego Chrystusa?

6. I zobaczyliście także, że mój brat udowodnił wam wielokrotnie, że ^asłowo jest w Chrystusie dla zbawienia.

7. Mój brat odwołał się do słów Zenosa, że odkupienie następuje przez Syna Bożego, i przytoczył także słowa Zenoka; i odwołał się również do słów Mojżesza, aby udowodnić, że to prawda.

8. A teraz ja sam będę ^aświadczył, że to prawda. Oto mówię wam, że wiem, iż Chrystus przyjdzie pomiędzy dzieci ludzkie, aby wziąć na siebie wykroczenia Swego ludu, i ^bzadośćuczyni

22e PPŚ Uczynki.

23a Alma 33:1; 34:4.

b Alma 32:41;

DiP 63:23.

c Alma 31:38.

34 1a Alma 8:21.

2a Alma 16:13–21.

4a Alma 33:23.

6a Jan 1:1, 14.

8a PPŚ Świadczyć.

b PPŚ Zadośćuczynić,
Zadośćuczynienie.

za grzechy świata; albowiem Pan Bóg tak powiedział.

9. Albowiem konieczne jest, aby dokonano ^azadośćuczynienia; gdyż według wielkiego ^bplanu Wiecznego Boga zadośćuczynienie musi zostać dokonane, inaczej cała ludzkość zginęłaby niechybnie; zaiste, wszyscy staliby się zatwardziali; zaiste, wszyscy byliby ^cupadli i zgubieni, i musieliby zginąć, jeśli nie nastąpiłoby zadośćuczynienie, które konieczne musi zostać dokonane.

10. Bowiem konieczne jest, aby złożono wielką i ostateczną ^aofiary; zaiste, nie ofiarę z człowieka ani ze zwierzęcia, ani żadnego rodzaju ptactwa; gdyż nie będzie to ludzka ofiara; lecz musi to być ^bnieskończona i wieczna ^cofiara.

11. I nie ma człowieka, który mógłby ofiarować swą krew, by zadośćuczynić za grzechy innego. I jeśli ktoś popełni morderstwo, oto czy nasze prawo, które jest ^asprawiedliwe, odbiera za to życie jego bratu? Mówię wam, że nie.

12. Lecz prawo domaga się życia tego, kto ^azamordował; przeto nic poza nieskończonym zadośćuczynieniem nie wystarczyłoby,

aby uczynić zadość za grzechy świata.

13. Dlatego konieczne jest, aby złożono wielką i ostateczną ofiarę, a wtedy stanie się, a raczej konieczne będzie ^azaprzeszanie rozlewu krwi; wtedy zostanie wypełnione ^bprawo Mojżesza; zaiste, zostanie wypełniona w całości każda jota i każda kreska, i nic nie przeminie.

14. I oto, takie jest całe ^aznaczenie tego ^bprawa, że każdy jego szczegół wskazuje na wielką i ostateczną ofiarę; i tą wielką i ostateczną ^cofiary będzie Syn Boży, zaiste, nieskończoną i wieczną.

15. I tak przyniesie On ^azbawienie wszystkim, którzy uwierzą w Jego imię; albowiem celem tej ostatecznej ofiary będzie przyniesienie płynącego z samych trzewi miłosierdzia, które przemoże sprawiedliwość i doprowadzi ludzi do tego, aby mogli mieć wiarę, która skłania do pokuty.

16. I tak ^amiłosierdzie może zaspokoić wymagania ^bsprawiedliwości, i otoczy ich ramionami bezpieczeństwa, podczas gdy ten, kto nie wykazuje się wiarą, która skłania do pokuty, musi się poddać całemu prawu, które wymaga ^csprawiedliwości;

9a Alma 33:22.

b Alma 12:22–33;
Mojż. 6:62.

c PPŚ Upadek
Adama i Ewy.

10a Mojż. 5:6–7.

b II Nefi 9:7.

c PPŚ Ofiara

(poświęcenie).

11a V Mojż. 24:16;

Mos. 29:25.

12a PPŚ Kara śmierci;
Morderstwo.

13a III Nefi 9:17, 19–20.

b III Nefi 15:5.

14a Alma 30:3.

b PPŚ Prawo Mojżesza.

c DiP 138:35.

15a PPŚ Zbawienie.

16a PPŚ Miłosierny,
miłosierdzie.

b PPŚ Sprawiedliwość.

c Alma 12:32.

przeto tylko ten, kto ma wiarę, która skłania do pokuty, skorzysta z tego wielkiego i wiecznego ^aplanu odkupienia.

17. Dlatego niech Bóg wam błogosławi, moi bracia, abyście zaczęli wykazywać się ^awiarą, która skłania do pokuty, i zaczęli ^bwzywać Jego świętego imienia, żeby był wam miłosierny.

18. Zaiste, wołajcie do Niego o miłosierdzie, gdyż ma On moc zbawienia.

19. Zaiste, bądźcie pokorni i trwajcie w modlitwie do Niego.

20. Wołajcie do Niego, gdy jesteście na swym polu, zaiste, za wszystkie swe stada.

21. ^aWołajcie do Niego w waszych domach, zaiste, za wszystkich swych domowników, zarówno rano, jak i w południe i wieczorem.

22. Zaiste, wołajcie do Niego o obronę przed mocą waszych wrogów.

23. Zaiste, ^awołajcie do Niego o obronę przed ^bdiabłem, który jest wrogiem wszelkiej ^cprawości.

24. Wołajcie do Niego za zbiory z waszych pól, aby wam się dobrze wiodło.

25. Wołajcie za stada na waszych polach, aby się mnożyły.

26. Lecz to nie wszystko; musicie otworzyć przed Nim swe

duże w waszych ^aizbach i w waszych tajemnych miejscach, i na waszym pustkowiu.

27. I gdy nie wołacie do Pana, niech wasze ^aserca będą ^bnapełnione, nieustannie nastawione na modlitwę do Niego o wasze dobro, a także o dobro tych, którzy są wokół was.

28. I teraz oto, moi umiłowani bracia, mówię wam, nie przypuszczajcie, że to już wszystko; bowiem gdy już uczynicie to wszystko, jeśli będziecie odtrącać ^apotrzebujących i nagich, i nie będziecie odwiedzać chorych czy udręczonych, i nie będziecie ^bużyczać ze swych majątkości, które posiadacie, potrzebującym — mówię wam, jeśli nie uczynicie żadnej z tych rzeczy, oto wasza ^cmodlitwa będzie ^ddarerna i na nic się nie zda, i będziecie jak obłudnicy, którzy zaprzeczają wierze.

29. Dlatego, jeśli nie pamiętacie o tym, aby być ^amiłosierni, jesteście niczym zanieczyszczony żużel, który wytapiający wyrzucają (bowiem nie ma żadnej wartości), i jest deptany pod stopami ludzi.

30. I teraz, moi bracia, pragnę, abyście, otrzymawszy tyle świadectw, widząc, że pisma święte świadczą o tych sprawach, przyszedli i wydali ^aowoce pokuty.

16 *d* ppś Plan Odkupienia.

17 *a* ppś Wiara.

b ppś Modlitwa.

21 *a* Ps. 5:2–4;

III Nefi 18:21.

23 *a* III Nefi 18:15, 18.

b ppś Diabeł.

c ppś Prawy, prawość.

26 *a* Mat. 6:5–6.

27 *a* ppś Serce.

b ppś Rozważać.

28 *a* ppś Biedny.

b ppś Jałmużna, dawanie jałmużny.

c Mat. 15:7–8.

d Mor. 7:6–8.

29 *a* ppś Prawdziwa miłość.

30 *a* Mat. 3:8;

Alma 13:13.

31. Pragnę, abyście wystąpili i nie znieczulali więcej swych serc; gdyż oto teraz jest czas i "dzień waszego zbawienia; przeto jeśli odpokutujecie i nie będziecie znieczulać swych serc, natychmiast będzie wam dany wielki plan odkupienia.

32. Albowiem to życie jest dla ludzi okresem "przygotowania się na spotkanie z Bogiem; zaiste, dzień tego życia jest dniem danym ludziom na wykonanie ich prac.

33. I teraz, jak już wam przedtem powiedziałem, gdy otrzymaliście tak wiele świadectw, przeto błagam was, abyście nie "odkładali dnia swej ^bpokuty aż na koniec; bo po tym dniu życia danego nam, byśmy przygotowali się na wieczność, zaiste, jeśli nie udoskonalimy się w czasie tego życia, wówczas czeka nas "noc ^dciemności, podczas której żadna praca nie może być wykonana.

34. Nie możecie powiedzieć, gdy nastąpi ten straszny "kryzys: Odpokutuję i powrócę do mego Boga. Nie, nie możecie tego powiedzieć; albowiem ten sam duch, który ma władzę nad waszym ciałem, gdy opuszcza-cie to życie, ten sam duch będzie

miał prawo panować nad wami w tamtym wiecznym świetle.

35. Oto bowiem, jeśli odkładaliście dzień swej pokuty aż do śmierci, oto staliście się "poddanymi ducha diabła i ^bnapiętnuje was jako swoich; przeto Duch Pana opuszcza was i nie ma w was miejsca, i diabeł ma nad wami wszelką władzę; i taki jest ostateczny stan niegodziwych.

36. I wiem to, gdyż Pan powiedział, że nie przebywa On w "nieświętych świątyniach, lecz w sercach ^bprawych; zaiste, i powiedział też, że prawi zasiądą w Jego królestwie i nigdy go nie opuszczą; lecz ich szaty muszą się stać białe przez krew Baranka.

37. I teraz, moi umiłowani bracia, pragnę, abyście to zapamiętali, i abyście z bojaźnią Bożą "wypracowali swoje zbawienie i nie zaprzeczali więcej przyjsciu Chrystusa;

38. Abyście nie "spierali się więcej z Duchem Świętym, ale przyjęli Go i wzięli na siebie ^bimię Chrystusa; abyście ukorzyli się, jak byście byli prochem ziemi, i oddawali Bogu "cześć, gdziekolwiek się znajdujecie, w duchu i w prawdzie; abyście żyli, ^ddziękując Mu codziennie za wielkie

31a Rzym. 13:11–12.

32a II Nefi 2:21;
Alma 12:24; 42:4–6.

33a Hel. 13:38;
DiP 45:2.

b ppś Pokutować,
pokuta.

c Jan 9:4;
DiP 45:17.

d ppś Ciemność

duchowa;
Śmierć duchowa.

34a Alma 40:13–14.

35a II Nefi 28:19–23.
b II Nefi 9:9.

36a Mos. 2:37;
Alma 7:21;
Hel. 4:24.

b ppś Prawy, prawość.
37a Fil. 2:12.

38a ppś Spór.

b Mos. 5:8;
Alma 5:38.

c ppś Oddawać cześć.
d Ps. 69:31;

DiP 59:7.
ppś Wdzięczny,
podziękowania,
dziękczynienie.

miłosierdzie i liczne błogosławieństwa, które na was zsyła.

39. Zaiste, i wzywam was też, moi bracia, nie ustawajcie w swej "czujności, modląc się bezustannie, by nie odciągnęły was ^bpokusy diabła, aby nad wami nie zapanował, i abyście nie byli jego poddanymi ostatniego dnia; albowiem nie da on wam w nagrodę "niczego dobrego.

40. I teraz, moi umiłowani bracia, wzywam was do "cierpliwości, abyście znosili wszelkiego rodzaju udreki; abyście nie ^bzłorzeczyli tym, którzy wypędzają was z powodu waszego skrajnego ubóstwa, żebyście się nie stali podobnymi do nich grzesznikami;

41. Lecz abyście byli cierpliwi, i znosili te udreki, mając niewzruszoną nadzieję, że pewnego dnia odpoczniecie od wszystkich waszych udrek.

ROZDZIAŁ 35

Głoszenie słowa niweczyz przebiegłość Zoramitów. Wypędzają nawróconych, którzy następnie przyłączają się do ludu Ammona w Jerszon. Alma jest zasmucony z powodu niegodziwości ludu. Około 74 r. p.n.e.

TERAZ stało się, że gdy Amulek skończył te słowa, odeszli od tłumy i udali się do ziemi jerszońskiej.

2. Zaiste, a pozostali bracia, po wysłuchaniu słowa głoszonego Zoramitom, także przyszli do ziemi jerszońskiej.

3. I stało się, że gdy znaczniejsi spośród Zoramitów wspólnie rozważyli słowa, które były im głoszone, rozgniewali się, gdyż obracały one wniwecz ich "przebiegłość; dlatego nie chcieli zwać na te słowa.

4. I rozeszli wici po całej ziemi, gromadząc wszystkich ludzi, i naradzali się z nimi nad słowami, które im powiedziano.

5. A ich włodarze i ich kapłani, i ich nauczyciele nie wyjawili ludziom swoich zamiarów; przeto po cichu wywiedzieli się, co wszyscy ludzie sądzą.

6. I stało się, że gdy wywiedzieli się, jakie są myśli wszystkich ludzi, wypędzili z kraju tych, którzy popierali słowa Almy i jego braci; a było ich wielu; i oni także przywędrowali do ziemi jerszońskiej.

7. I stało się, że Alma i jego bracia czynili im posługę.

8. I Zoramici rozgniewali się na lud Ammona zamieszkujący Jerszon, i główny włodarz Zoramitów, będąc bardzo niegodziwym człowiekiem, wysłał obwieszczenie do ludzi Ammona, żądając, aby wypędzili ze swego kraju wszystkich, którzy przywędrowali na ich ziemie.

9. I groził im srodze. I teraz,

39a ppś Czuwać,
strażnicy.
b ppś Kusić, pokusa.

c Alma 30:60.
40a ppś Cierpliwość.
b DiP 31:9.

35 3a ppś Wypaczanie
religii.

lud Ammona nie bał się ich słów; toteż ich nie wypędził, lecz przyjął wszystkich ubogich Zoramitów, którzy do niego przywędrowali; i „piełęgnował ich, i odział ich, i dał im w posiadanie ziemię; i dopomagał im według ich potrzeb.

10. I pobudziło to Zoramitów do gniewu na lud Ammona, i zaczęli bratać się z Lamanitami, a także podburzać ich przeciw nim.

11. I tak Zoramici i Lamanici zaczęli przygotowywać się do wojny przeciw ludowi Ammona, a także przeciw Nefitom.

12. I na tym kończy się siedemnasty rok panowania sędziów nad ludem Nefiego.

13. I lud Ammona wywędrował z ziemi jerszońskiej, i przyszedł do ziemi meleckiej, ustępując miejsca w ziemi jerszońskiej armiom Nefitów, aby walczyły z armiami Lamanitów i z armiami Zoramitów; i tak w osiemnastym roku panowania sędziów zaczęła się wojna pomiędzy Lamanitami a Nefitami; a „zapis ich wojen będzie podany później.

14. I Alma, i Ammon, i ich bracia oraz dwaj synowie Almy, będąc narzędziem w ręku Boga, przywiódłszy „wielu Zoramitów do odpokutowania, powrócili do ziemi zarahemlskiej. A tyłu, ilu odpokutowało, zostało wypędzonych ze swej krainy;

jednak otrzymali w posiadanie ziemię w ziemi jerszońskiej i podjęli broń we własnej obronie, i w obronie swych żon, i swych dzieci, i swej ziemi.

15. A Alma, bolejąc nad niegodziwością swego ludu, zaiste, nad ich wojnami i rozlewem krwi, i sporami, które były pośród nich; i głosiwszy słowo, to jest posławszy innych, aby głosili słowo pośród wszystkich ludzi w każdym mieście; i widząc, że serca ludzi stawały się coraz twardsze, i że zaczynali oni „oburzać się na surowość słowa, jego serce przepęlniał niezmierny smutek.

16. Dlatego nakazał swoim synom, żeby się zgromadzili razem, aby mógł dać każdemu z nich swoje „zalecenia w sprawach dotyczących prawości. I mamy zapis jego przykazań, które im dał, według jego własnego zapisu.

Przykazania Almy dla Helamana, jego syna.

Obejmują rozdziały 36. i 37.

ROZDZIAŁ 36

Alma świadczy Helamanowi o swym nawróceniu po tym, jak ujrzał anioła. Cierpiał męki duszy skazanej na potępienie; wzywał imienia

9a Mos. 4:26.
ppś Pomoc wzajemna.
13a Alma 43:3.

14a Alma 35:6.
15a ppś Odstępstwo.
16a ppś Szafarz,

szafarstwo.

Jezusa i narodził się z Boga. Słodka radość przepętniła jego duszę. Widział zastępy aniołów sławiących Boga. Wielu nawróconych kosztowało i widziało, jak on kosztował i widział. Około 74 r. p.n.e.

“SYNU mój, nadstaw ucha na moje słowa; albowiem przysięgam ci, że jeśli będziesz przestrzegał przykazań Boga, będzie ci się powodziło na tej ziemi.

2. Chciałbym, abyś czynił tak, jak ja czyniłem, pamiętając niewolę naszych ojców; albowiem byli w “niewoli, i nikt z wyjątkiem ^bBoga Abrahama i Boga Izaaka, i Boga Jakuba nie mógł ich wyzwolić; a On ich faktycznie wyzwolił z ich niedoli.

3. I teraz, Helamanie, mój synu, jesteś młody, dlatego błagam cię, abyś posłuchał moich słów i uczył się ode mnie; gdyż wiem, że kto pokłada ufność w Bogu, będzie podtrzymany w swych “próbach i swych kłopotach, i w swej niedoli, i zostanie ^bpodniesiony ostatniego dnia.

4. I nie chcę, abyś myślał, że “wiem to sam z siebie — wiem to nie z doczesnego, lecz z duchowego, nie z ^bcielesnego umysłu, lecz od Boga.

5. Teraz oto mówię do ciebie, gdybym nie “narodził się z Boga,

nigdy bym tego ^bnie wiedział; lecz Bóg objawił mi to przez usta Swego świętego anioła, chociaż na to nie ^czasługiwałem.

6. Albowiem szedłem razem z synami Mosjasza, zamierzając “zniszczyć Kościół Boga; lecz Bóg posłał Swego świętego anioła, by nas zatrzymał w drodze.

7. I oto, przemówił on do nas niczym głosem grzmotu, i cała ziemia “zadrżała pod naszymi stopami; i przypadliśmy wszyscy do ziemi, przejęci ^bbojaźnią wobec Pana.

8. Lecz oto, głos ten powiedział mi: Powstań. I podniosłem się, i stanąłem, i ujrzałem anioła.

9. I powiedział mi: Nawet jeśli pragniesz swej zagłady, przestań dążyć do zniszczenia Kościoła Boga.

10. I stało się, że przypadłem do ziemi; i przez okres trzech dni i “trzech nocy nie mogłem otworzyć ust, ani też nie mogłem ruszać swoimi kończynami.

11. I anioł powiedział mi dużo więcej, co słyszeli moi bracia, ale ja już tego nie słyszałem; albowiem gdy usłyszałem słowa — Przestań dążyć do zniszczenia Kościoła Boga, nawet jeśli sam pragniesz swej zagłady — poraził mnie tak wielki strach i zaskoczenie, że ja też moge

36 1a Hel. 5:9–14.

2a Mos. 23:23; 24:17–21.

b II Mojż. 3:6;

Alma 29:11.

3a Rzym. 8:28.

b Mos. 23:21–22.

4a I Kor. 2:11;

Alma 5:45–46.

ppś Wiedza.

b ppś Cieleśny.

5a ppś Narodzony

ponownie,

narodzony z Boga.

b Alma 26:21–22.

c ppś Godny, bycie godnym.

6a Mos. 27:10.

7a Mos. 27:18.

b ppś Bojaźń, strach —

Bojaźń Boża.

10a Mos. 27:19–23.

zostać zgładzony, iż przypadłem do ziemi i nic więcej nie słyszałem.

12. Lecz cierpiałem "wieczną mękę, bowiem dusza moja doznała udręki w największym stopniu z powodu wszystkich moich grzechów.

13. Zaiste, przypomniałem sobie wtedy wszystkie swoje grzechy i całą niegodziwość, i "cierpiałem za nie męki piekła; zaiste, widziałem, że powstałem przeciwko memu Bogu i że nie przestrzegałem Jego świętych przykazań.

14. Zaiste, i zamordowałem wiele Jego dzieci, a raczej doprowadziłem je do zguby; zaiste, i krótko mówiąc, tak wielkie były moje niegodziwości, że sama myśl o tym, że stanę w obecności mego Boga, napawała mą duszę przerażeniem nie do opisania.

15. Och, myślałem, "oby skazano mnie na wygnanie i obym przestał istnieć ciałem i duszą, abym nie został przywiedziony, aby stanąć w obecności mego Boga i być sądzony za swoje ^bczyny.

16. I przez trzy dni i trzy noce cierpiałem, czując ból "potępionej duszy.

17. I stało się, że gdy tak cierpiałem mękę, "dręczony wspomnieniem moich licznych grzechów, oto przypomniało mi się, że sły-

szalem swego ojca, jak prorokował o przyjściu pewnego Jezusa Chrystusa, Syna Bożego, który zadośćuczyni za grzechy świata.

18. I gdy mój umysł uchwycił się tej myśli, w sercu zawołałem: Jezusie, Synu Boży, zmiłuj się nade mną, który jestem zagrożony "w goryczy żółci, skrępowany wiecznymi ^błańcuchami śmierci.

19. I wtedy oto, gdy to pomyślałem, nie pamiętałem więcej o bólu; zaiste, nie "dręczyło mnie więcej wspomnienie moich grzechów.

20. I, och, jaką "radość, i jakie zdumiewające światło zobaczyłem; zaiste, duszę moją przepęłniła radość tak niezmierna, jak wcześniej moja boleść!

21. Zaiste, i mówię ci, mój synu, że nie może być niczego tak strasznego i pełnego goryczy, jak był mój ból. Zaiste, i znowu mówię ci, mój synu, że z drugiej strony, nie może być niczego tak rozkosznego i słodkiego jak radość, której doznałem.

22. Zaiste, zdawało mi się, że zobaczyłem, tak samo jak zobaczył nasz ojciec "Lehi, Boga siedzącego na tronie w otoczeniu niezliczonych zastępów aniołów śpiewających i sławiących Swego Boga; zaiste, i moja dusza pragnęła tam być.

12a DiP 19:11–15.

13a ppŚ Wina.

15a Obj. 6:15–17;

Alma 12:14.

b Alma 41:3;

DiP 1:9–10.

16a ppŚ Potępienie
(wyklęcie).

17a II Kor. 7:10.

18a tzn. w dojmującym
żału.

b II Nefi 9:45; 28:22;

Alma 12:11;

Mojż. 7:26.

19a ppŚ Wina.

20a ppŚ Radość.

22a I Nefi 1:8.

23. Lecz oto, moje kończyny odzyskały swoją ^asiłę i stanąłem na nogi, i oznajmiłem ludziom, że ^bnarodziłem się z Boga.

24. Zaiste, i od tej pory aż do teraz, pracowałem nieustannie, by przywieść dusze do pokuty; żebym mógł doprowadzić je do ^askosztowania tej niezmierniej radości, której ja skosztowałem; aby także mogły narodzić się z Boga i być ^bnapełnione Duchem Świętym.

25. Zaiste, i teraz oto, mój synu, Pan daje mi niezmiernie wielką radość, gdy widzę owoc moich trudów;

26. Albowiem dzięki ^asłowu, które mi przekazał, oto wielu narodziło się z Boga i skosztowało, jak ja skosztowałem, i ujrzano na własne oczy, jak ja ujrzałem; przeto oni wiedzą o tym, co powiedziałem, tak jak ja wiem; i wiedza, którą mam, jest od Boga.

27. I otrzymałem wsparcie we wszelkich swych próbach i kłopotach, zaiste, i we wszelkiej niedoli; zaiste, Bóg wyzwolił mnie z więzienia, i z więzów, i ze śmierci; zaiste, i pokładam zaufanie w Nim, a On w dalszym ciągu będzie mnie ^aratować.

28. I wiem, że On mnie ^apodniesie ostatniego dnia, bym żył

z Nim w ^bchwale; zaiste, i będę oddawał Mu chwałę na wieki, gdyż ^cwyprowadził naszych ojców z Egiptu i sprawił, że ^dEgipcjan pochłonęło Morze Czerwone; i zaprowadził ich Swoją mocą do ziemi obiecanej, i co jakiś czas ratował ich z niewoli.

29. Zaiste, a także wyprowadził naszych ojców z ziemi jerozolimskiej; a także Swą wieczną mocą, co jakiś czas wyzwalał ich z ^aniewoli aż dotychczas; i na zawsze zachowam w pamięci ich niewolę; zaiste, i ty także powinienes zachować w pamięci ich niewolę, tak jak ja to zrobiłem.

30. Lecz oto, mój synu, to nie wszystko; albowiem powinienes wiedzieć, tak samo jak ja wiem, że ^adopóki będziesz przestrzegał przykazań Boga, będzie ci się powodziło na tej ziemi; i powinienes także wiedzieć, że jeśli nie będziesz przestrzegał przykazań Boga, zostaniesz odcięty od Jego obecności. Zaiste, dzieje się tak według Jego słowa.

ROZDZIAŁ 37

Płyty z mosiądzu i inne pisma święte są zachowane, aby doprowadzić dusze do zbawienia. Jere-dyci zostali zgładzeni z powodu swej niegodziwości. Ich tajemne

23a Mojż. 1:10.
b Alma 5:14.
ppś Narodzony ponownie, narodził się z Boga.
24a I Nefi 8:12;
Mos. 4:11.

b II Nefi 32:5;
III Nefi 9:20.
ppś Duch Święty.
26a Alma 31:5.
27a Ps. 34:18.
28a III Nefi 15:1.
b ppś Chwała.

c II Mojż. 12:51.
d II Mojż. 14:26–27.
29a Mos. 24:17; 27:16;
Alma 5:5–6.
30a II Nefi 1:9–11;
Alma 50:19–22.

przysięgi i przymierza powinny być zatajone przed ludźmi. We wszystkim należy się radzić Pana. Słowa Chrystusa wskazują ludziom drogę do życia wiecznego, tak jak Liahona wskazywała drogę Nefitom. Około 74 r. p.n.e.

I TERAZ, Helamanie, mój synu, nakazuję ci, abys wziął ^akroniki, które mi ^bpowierzono.

2. Nakazuję ci także, abys zapisywał dzieje tego ludu, jak ja to czyniłem, na płytach Nefiego, i zachował to wszystko w świętości, tak jak ja je zachowałem; gdyż zachowane są w ^amądrym celu.

3. I te ^apłyty z mosiądzu zawierają grawerunki, na których są zapisy pism świętych jak również rodowody naszych praojców, od samego początku —

4. Oto nasi ojcowie prorokowali, że kroniki te będą chronione i przekazywane z pokolenia na pokolenie, że będą chronione i zachowane ręką Pana, aż zostaną przekazane ludziom każdego narodu, plemienia, języka i ludu, aby poznali zawarte w nich ^atajemnice.

5. I teraz oto, jeśli są chronione, powinny zachować swą jasność; zaiste, i zachowają swą jasność; zaiste, jak też wszystkie płyty, które zawierają to, co jest pismem świętym.

6. Teraz możesz uważać, że to jest ^aniedorzecznością z mojej strony; lecz oto mówię ci, że w wyniku ^bmałych i prostych spraw powstają wielkie dzieła; i skromne środki w wielu wypadkach wprawiają w osłupienie mądrych.

7. I Pan Bóg działa w taki ^asposób, żeby doprowadzać do spełnienia Swych wielkich i wiecznych celów; i niezwykle ^bskromnymi środkami Pan wprawia w osłupienie mądrych i doprowadza do zbawienia wielu dusz.

8. I dotychczas było mądrością Boga, aby te sprawy zostały zachowane; bowiem ^apogłębiły one pamięć tego ludu, zaiste, i przekonały wielu o błędnym postępowaniu, i przywiodły ich do wiedzy Bożej ku zbawieniu ich dusz.

9. Zaiste, mówię ci, ^agdyby nie było tego, co zawarte jest w tych kronikach umieszczonych na tych płytach, Ammon i jego bracia nie mogliby ^bprzekonać tak wielu tysięcy Lamanitów o niewłaściwości tradycji ich ojców; zaiste, kroniki te oraz ich ^csłowa przywiodły ich do pokuty; to znaczy przywiodły ich do wiedzy o Panu, ich Bogu, aby znaleźli radość w Jezusie Chrystusie, Swym Odkupicielu.

10. I kto wie, czy dzięki nim

37 1a Alma 45:2–8.

b Mos. 28:20.

2a Enos 1:13–18;

Sł. Morm. 1:6–11;

Alma 37:9–12.

3a I Nefi 5:10–19.

ppś Mosiężne płyty.

4a ppś Tajemnice Boga.

6a I Kor. 2:14.

b I Nefi 16:28–29;

DiP 64:33; 123:15–17.

7a Iz. 55:8–9.

b II Król. 5:1–14.

8a II Tym. 3:15–17;

Mos. 1:3–5.

9a Mos. 1:5.

b Alma 18:36; 22:12.

c ppś Ewangelia.

wiele tysięcy z nich, a także wiele tysięcy naszych hardych braci, Nefitów, którzy znieczulają teraz swe serca w grzechu i niegodziwości, nie pozna swego Odkupiciela?

11. Teraz te tajemnice jeszcze nie są mi w pełni wiadome; przeto nic więcej o tym nie powiem.

12. I wystarczy, jeśli tylko powiem, że są one zachowane w mądrym celu, który to cel jest wiadomy Bogu; albowiem “radzi On w mądrości nad wszystkimi Swymi dziełami, a Jego ścieżki są proste, a Jego droga jest ^bjednym wiecznym kręgiem.

13. Och, pamiętaj, pamiętaj, Helamanie, synu mój, jak “surowe są przykazania Boga. I powiedział On: ^bJeśli będziecie przestrzegali moich przykazań, będzie się wam “powodziło na tej ziemi. — Lecz jeśli nie będziesz przestrzegał Jego przykazań, zostaniesz odcięty od Jego obecności.

14. I teraz zapamiętaj, mój synu, że Bóg “powierzył ci te święte przedmioty, które dotąd zachował ^bświętymi, i które też w Swoim “mądrym celu ochroni i zachowa na przyszłość, aby okazać Swą moc przyszłym pokoleniom.

15. I teraz oto przez ducha proctwa mówię ci, że jeśli przekroczysz przykazania Boga, oto te

rzeczy, które są święte, zostaną ci odebrane mocą Bożą, a ty sam zostaniesz wydany Szatanowi, aby przesiał cię niczym plewy na wietrze.

16. Jeśli jednak będziesz przestrzegał przykazań Boga i uczynisz z tymi świętymi przedmiotami, zgodnie z tym, co ci Pan nakaże (albowiem musisz zwracać się do Pana we wszystkim, co musisz z nimi uczynić), oto żadna moc ziemską czy piekielną nie może ci ich “odebrać, albowiem Bóg ma moc wypełnienia wszystkich Swych słów.

17. Albowiem wypełni On wszystko, co ci przyrzeka, gdyż wypełnia obietnice, które dał naszym ojcom.

18. Albowiem przyrzekł im, że w Swym mądrym celu “zachowa te rzeczy, aby okazać Swą moc przyszłym pokoleniom.

19. I teraz oto jeden cel już wypełnił, gdyż “wielu tysiącom Lamanitów została przywrócona wiedza o prawdzie; i okazał On Swą moc przez nie, i okaże On jeszcze przez nie Swą moc ^bprzyszłym pokoleniom; przeto zostaną zachowane.

20. Przeto nakazuję ci, Helamanie, mój synu, abyś pilnie wypełniał wszystkie moje słowa i abyś pilnie przestrzegał przykazań Boga, tak jak są zapisane.

12a II Nefi 9:28;

Jakub 4:10.

b I Nefi 10:19;

Alma 7:20.

13a II Nefi 9:41.

b Alma 9:13;

III Nefi 5:22.

c Mos. 1:7;

Alma 50:20.

14a DiP 3:5.

b prś Święty

(przymiotnik).

c I Nefi 9:3–6.

16a J.S. — Hist. 1:59.

18a DiP 5:9.

19a Alma 23:5.

b Enos 1:13;

Morm. 7:8–10.

21. A teraz, powiem ci o „dwudziestu czterech płytach, abyś je chronił, aby temu ludowi mogły być ukazane tajemnice i uczynki ciemności, i ich ^btajemne uczynki, czyli tajemne uczynki tych ludzi, którzy zostali zgładzeni; zaiste, aby wszystkie ich morderstwa, i rabunki, i ich grabieże, i wszelka niegodziwość, i występki mogły być wyjawione temu ludowi; zaiste, i abyś także zachował te „interpretary.

22. Bo oto Pan widział, że Jego lud zaczął działać w ciemności, zaiste, popełniać tajemne morderstwa i występki; dlatego Pan powiedział, że jeśli nie odpokutuje, zostanie zgładzony z powierzchni ziemi.

23. I Pan powiedział: Przygotuję mojemu słudze, Gazelemowi, „kamień, który będzie jaśniał w ciemności, abym wyjawiał moim ludziom, którzy mi służą, abym wyjawiał im uczynki ich braci, zaiste, ich tajemne uczynki, ich uczynki ciemności, i ich niegodziwości i występki.

24. I teraz, mój synu, interpretary te zostały przygotowane, by wypełniło się słowo Boga, albowiem powiedział:

25. „Wyniosę z ciemności na światło wszystkie ich tajemne uczynki i ich występki; i jeśli nie odpokutują, ^bzgładzę ich z powierzchni ziemi; i ukażę

w świetle wszystkie ich tajemnice i występki każdemu narodowi, który zajmie tę ziemię po nich.

26. I teraz, mój synu, widzimy, że nie odpokutowali; przeto zostali zniszczeni, i dotąd słowo Boga wypełniło się; zaiste, a ich tajemne występki zostały wywiezione z ciemności i nam ujawnione.

27. I teraz, mój synu, nakazuję ci, abyś zachował w tajemnicy wszystkie ich przysięgi i przymierza, i zmowy dotyczące ich tajemnych występków; zaiste, i wszystkie ich „znaki i dziwy; nie wyjawiaj ich temu ludowi, niech ich nie znają, gdyż poznawszy je, mogą tak samo pograżyć się w ciemności i zostać zgładzeni.

28. Albowiem oto nad całą tą ziemią wisi „przekleństwo, że wszyscy, którzy popełniają czyny ciemności, zostaną zgładzeni mocą Bożą, gdy dojrzeją w swej niegodziwości; przeto pragnieniem moim jest, aby nigdy nie nastąpiła zagłada tego ludu.

29. Przeto zachowasz te tajemne plany, „przysięgi i przymierza w tajemnicy przed tym ludem, i wyjawisz im tylko ich niegodziwość i ich morderstwa, i ich występki; a także będziesz ich uczył, aby ^bbrzydili się taką niegodziwością i takimi występkami, i morderstwami, i będziesz ich uczył, że lud ten został

21a Eter 1:1–5.

b ppś Tajemne sprzysiężenia.

c ppś Urim i tummim.

23a Mos. 8:13.

25a DiP 88:108–110.

b Mos. 21:26.

27a Hel. 6:22.

28a Alma 45:16;

Eter 2:7–12.

29a Hel. 6:25.

b Alma 13:12.

zniszczone z powodu swej niegodziwości i występków, i morderstw.

30. Bo oto zamordowali wszystkich proroków Pana, których do nich posłał, by głosili im o ich niegodziwości; i krew pomordowanych przez nich proroków wołała do Pana, ich Boga, o pomstę na mordercach; i tak sądy Boga spadły na działających w ciemności i knujących tajemne sprzyśiężenia.

31. Zaiste, i na wieki wieków przeklęta niech będzie ta ziemia dla działających w ciemności i knujących tajemne sprzyśiężenia, aż do ich zagłady, jeśli nie odpokutują, zanim dojrzeją w niegodziwości.

32. I teraz, mój synu, zapamiętaj słowa, które ci powiedziałem; nie powierzaj tych tajemnych planów temu ludowi, lecz ucz go wiecznej "nienawiści do grzechu i niegodziwości.

33. "Głoś mu pokutę i wiarę w Pana Jezusa Chrystusa; nauczaj go, aby ukorzył się, był błagodny i pokornego serca; nauczaj go, aby opierał się wszelkiej "pokusie diabła, wierząc w Pana Jezusa Chrystusa.

34. Nauczaj go, aby nigdy nie był znudzony dobrymi uczynkami, aby był łagodny i pokornego serca; bowiem tacy znajdują "odpoczynek dla swych dusz.

35. Och, pamiętaj, mój synu, i naucz się "mądrości w swej młodości; zaiste, w młodości naucz się przestrzegać przykazań Boga.

36. Zaiste, i "wołaj do Boga, aby cię we wszystkim wspierał; zaiste, cokolwiek czynisz i gdziekolwiek się udajesz, niech będzie to w Panu; zaiste, niech wszystkie twoje myśli kierują się ku Panu; zaiste, niech uczucia twego serca będą skierowane ku Panu na wieki.

37. "Radź się Pana we wszystkim, co czynisz, a On pokieruje tobą dla twego dobra; zaiste, gdy kładziesz się w nocy, kładź się w Panu, aby mógł nad tobą czuwać podczas snu; a gdy wstajesz rano, niech serce twe przepelnia "wdzięczność do Boga; i jeśli będziesz czynił to wszystko, zostaniesz podniesiony ostatniego dnia.

38. I teraz, mój synu, mam nieco do powiedzenia o tym, co nasi ojcowie nazywali kulą lub wskaźnikiem, którą nasi ojcowie nazywali inaczej "Liahoną, co oznacza busołą; i Pan ją przygotował.

39. Oto żaden człowiek nie jest w stanie zrobić czegoś tak misternego. I oto, została ona przygotowana, aby wskazywać naszym ojcom kierunek w ich wędrówkach po pustkowiu.

40. I działała ona zależnie od ich "wiary w Boga; przeto

32a II Nefi 4:31.

33a ppś Głosić.

b ppś Łagodny,
łagodność.

c ppś Kusić, pokusa.

34a Ps. 37:4–7;

Mat. 11:28–30.

35a ppś Mądrość.

36a ppś Modlitwa.

37a Jakub 4:10;

DiP 3:4.

b DiP 46:32.

38a I Nefi 16:10; 18:12;

DiP 17:1.

40a I Nefi 16:28.

jeśli wierzyli w to, że Bóg mógł spowodować, żeby wskazówki tej busoli pokazały im kierunek, w jakim mają się udać, oto tak się działo; przeto doświadczało tego cudu, a także wielu innych cudów dokonywanych mocą Boga dzień po dniu.

41. Jednakże ponieważ cudów tych dokonano za pomocą "skromnych środków, ukazało to im zdumiewające dzieła. Byli oni gnuśni i zapominali wypróbować swoją wiarę i pilność, a wtedy te zdumiewające dzieła ustawały i nie czynili postępu w swej wędrówce;

42. Dlatego pozostali na pustkowiu, innymi słowy, nie szli we właściwym kierunku i cierpieli niedolę głodu i pragnienia z powodu swych wykroczeń.

43. I teraz, mój synu, pragnę, abyś zrozumiał, że to wszystko jest tylko symboliczne; bowiem kiedy nasi ojcowie byli gnuśni i nie zważali na busolę (a wszystko to jest doczesne), nie wiodło im się; to samo odnosi się do spraw duchowych.

44. Albowiem równie łatwo jest baczyć na "słowa Chrystusa, które wskazują ci prostą drogę ku wiecznemu szczęściu, jak było naszym ojcom zważać na busolę wskazującą im prostą drogę ku ziemi obiecanej.

45. A teraz pytam, czy nie jest

to symbolem? Zapewne, tak jak wskaźnik przywiódł naszych ojców podążających wyznaczonym przez niego kursem do ziemi obiecanej, tak samo słowa Chrystusa, jeśli będziemy według nich postępować, przeprowadzą nas przez tę dolinę smutku do znacznie lepszej ziemi obiecanej.

46. O mój synu, nie bądźmy "gnuśni z powodu przystępności ^bdrogi; bowiem tak było z naszymi ojcami; bowiem tak to było dla nich przygotowane, że gdyby spojrzeli, mogliby ^cżyć; i tak samo jest z nami. Droga jest przygotowana, i jeśli spojrzymy, możemy żyć wiecznie.

47. A teraz, mój synu, zaopiekuj się tymi świętymi rzeczami, zaiste, zwracaj się do Boga, a będziesz żył. Idź do tego ludu i głoś mu słowo, i bądź trzeźwo myślący. Żegnaj, mój synu.

Przykazania Almy dla Sziblona, jego syna.

Obejmują rozdział 38.

ROZDZIAŁ 38

Sziblona prześladowano za prawość. Zbawienie jest w Chrystusie, który jest życiem i światłem świata. Należy okiełznać wszystkie swoje namiętności. Około 74 r. p.n.e.

41 *a* Alma 37:6–7.

44 *a* Ps. 119:105;
I Nefi 11:25;
Hel. 3:29–30.

46 *a* I Nefi 17:40–41.

b Jan 14:5–6;
II Nefi 9:41; 31:17–21;
DiP 132:22, 25.

c Jan 11:25;
Hel. 8:15;
III Nefi 15:9.

Mój synu, nadstaw ucha na moje słowa, bo mówię ci to samo, co powiedziałem Helamanowi, że jeśli będziesz przestrzegał przykazań Boga, będzie ci się powodziło na tej ziemi; a jeśli nie będziesz przestrzegał przykazań Boga, zostaniesz odcięty od Jego obecności.

2. I teraz, mój synu, ufam, że będę miał z ciebie wielką pociechę z powodu twojej stałości i wierności Bogu; bowiem jak zacząłeś w swojej młodości polegać na Panu, twym Bogu, tak mam nadzieję, że ^anadal będziesz przestrzegał Jego przykazań; albowiem błogosławiony jest ten, kto ^bwytrwa do końca.

3. Mówię ci, mój synu, że już teraz raduję się wielce ze względu na twą wierność i twą pilność, i twą cierpliwość, i twą wytrwałość pośród ludu ^aZoramitów.

4. Wiem, że byłeś uwięziony; zaiste, wiem także, że z powodu słowa cię kamienowali; i zniósłeś to wszystko ^acierpliwie, gdyż Pan był ^bz tobą; i teraz wiesz, że Pan cię wyzwolił.

5. I teraz, Sziblonie, mój synu, pragnę, abyś zapamiętał, że na ile ^azaufasz Bogu, na tyle zostaniesz ^bwyzwolony ze swoich prób i swoich ^ckłopotów, i swoich

udręk, i zostaniesz podniesiony ostatniego dnia.

6. Teraz, mój synu, nie chcę, abyś myślał, że wiem o tym sam z siebie, lecz to Duch Boży, który jest we mnie, oznajmuje mi te sprawy; bowiem gdybym nie ^anarodził się z Boga, nie wiedziałbym o tych sprawach.

7. Lecz Pan w Swym wielkim miłosierdziu posłał swego ^aaniola, by mi oznajmić, że muszę zaprzestać dzieła ^bzniszczenia pośród Jego ludu; zaiste, i widziałem anioła twarzą w twarz, i przemawiał do mnie, a jego głos, który był niczym grzmot, potrząsnął całą ziemią.

8. I stało się, że przez trzy dni i trzy noce cierpiałem w duszy dojmujący ból i mękę duszy; i nigdy nie otrzymałbym, gdybym nie wołał do Pana Jezusa Chrystusa, prosząc o zmiłowanie, ^aodpuszczenie swoich grzechów. Lecz oto, wołałem do Niego i moja dusza znalazła spokój.

9. I teraz, mój synu, powiedziałem ci to, abyś nauczył się mądrości, abyś nauczył się ode mnie, że nie ma ^ażadnej innej drogi czy sposobu zbawienia człowieka, jak tylko w Chrystusie i przez Niego. Oto On jest życiem i ^bświatłem

38 2a Alma 63:1-2.
b II Nefi 31:15-20;
III Nefi 15:9;
27:6, 16-17.
3a Alma 31:7.
4a ppś Cierpliwość.
b Rzym. 8:35-39.
5a Alma 36:27.

ppś Zaufanie.
b Mat. 11:28-30.
c DiP 3:8; 121:7-8.
6a Alma 36:26;
DiP 5:16.
ppś Narodzony
ponownie,
narodzony z Boga.

7a Mos. 27:11-17.
b Alma 26:17-
18; 36:6-11.
8a ppś Odpuszczenie
grzechów.
9a Hel. 5:9.
b Mos. 16:9.

tego świata. Oto jest On słowem prawdy i prawości.

10. I teraz, tak jak zacząłeś nauczać słowa, tak pragnąłbym, abyś dalej nauczał; i pragnę, abyś był pilny i we wszystkim zachowywał umiar.

11. Uważaj, abyś nie wbiął się w pychę; zaiste, uważaj, abyś nie „przechwalał się swą własną mądrością czy wielką siłą.

12. Bądź śmiały, lecz nie hardy; uważaj także, abyś okiełznał wszystkie twoje namiętności, aby przepęłniła cię miłość; uważaj, byś powstrzymał się przed beczynnością.

13. Nie módl się jak Zoramici, bowiem widziałeś, że modlą się, aby ludzie ich słyszeli i chwalili za ich mądrość.

14. Nie mów: O Boże, dziękuję Ci, że jesteśmy „lepsi od naszych braci; ale powiedz raczej: O Panie, przebacz mi, ^bniegodnemu, i zmiłuj się nad moimi braćmi — zaiste, zawsze miej się za niegodnego przed Panem.

15. I niech Pan błogosławi twą duszę i przyjmie cię w ostatni dzień do swego królestwa, abyś spoczął w pokoju. Teraz idź, mój synu, i nauczaj słowa pośród tego ludu. Bądź trzeźwo myślący. Żegnaj, mój synu.

Przykazania Almy dla Koriantona, jego syna.

Obejmują rozdziały od 39. do 42.

ROZDZIAŁ 39

Grzech seksualny jest występkiem. Grzechy Koriantona uniemożliwiły Zoramitom przyjęcie słowa. Odkupienie Chrystusa działa wstecz dla zbawienia wiernych, którzy żyli wcześniej. Około 74 r. p.n.e.

I TERAZ, mój synu, mam ci nieco więcej do powiedzenia niż to, co powiedziałem twemu bratu; bowiem oto, czy nie widziałeś stałości twego brata, jego wierności i jego pilności w przestrzeganiu przykazań Boga? Oto czy nie był ci on dobrym przykładem?

2. Bowiem nie baczyłeś na moje słowa, jak to czynił twój brat pośród ludu „Zoramitów. Teraz mam ci za złe to, że przechwalałeś się swoją siłą i mądrością.

3. Lecz to nie wszystko, mój synu. Uczyniłeś coś, co sprawiło mi ból; bowiem poniechałeś posługi, i poszedłeś do ziemi syrońskiej w okolice granic z Lamanitami za „nierządnicą Izabelą.

4. Zaiste, „skradła ona serca wielu; lecz to nie jest usprawiedliwieniem dla ciebie, mój synu. Powinieneś być pozostać w posłudze, jak ci to powierzono.

5. Czyż nie wiesz, mój synu, że jest „to występkiem w oczach Pana; zaiste, wstrętniejszym niż wszystkie inne grzechy

11a ppś Pycha.
14a Alma 31:16.
b Łuk. 18:10–14.

39 2a Alma 38:3.
3a ppś Zmysłowy,
zmysłowość.

4a Przyp. 7:6–27.
5a ppś Niemoralność
seksualna.

z wyjątkiem tylko przelania niewinnej krwi lub zaprzeczenia Duchowi Świętemu?

6. Bo oto, jeśli „zaprzeczysz Duchowi Świętemu po tym, jak już miał w tobie miejsce, i wiesz, że mu zaprzeczasz, oto popełniasz ^bniewybaczalny grzech; zaiste, i ktokolwiek morduje wbrew światłości i wiedzy danej mu przez Boga, niełatwo mu będzie otrzymać „przebaczenie; zaiste, mówię ci, mój synu, że nie będzie mu łatwo otrzymać przebaczenie.

7. I teraz, mój synu, proszę Boga, abyś nie był „winien tak wielkiego przestępstwa. Nie rozwodziłbym się nad twymi przestępstwami, dręcząc twą duszę, gdyby nie było to dla twego dobra.

8. Lecz oto, nie możesz ukryć swych przestępstw przed Bogiem; i jeśli nie odpokutujesz, będą one stanowiły świadectwo przeciwko tobie w ostateczny dzień.

9. Teraz, mój synu, pragnę, abyś odpokutował i wyrzekł się swych grzechów; i nie podążaj już więcej za tym, co „pożądliwe w twoich oczach; lecz abyś ^bpowstrzymał się od tego wszystkiego; albowiem jeśli tego nie uczynisz, w żaden sposób nie będziesz mógł odziedziczyć

królestwa Bożego. Och, zapamiętaj i weź to na siebie, i powstrzymaj się od tych rzeczy.

10. I przykazuje ci, abyś zwracał się o radę do swych starszych braci w swych przedsięwzięciach; gdyż oto jesteś młody i potrzebujesz opieki twoich braci. I bacz na to, co ci radzą.

11. Nie daj się złudzić jakąś próżną czy nierozsądną rzeczą; nie dozwól, aby diabeł znowu złudził twe serce tymi niegodziwymi nierządnicami. Oto, mój synu, jakże wielką niegodziwość sprowadziłeś na „Zoramitów; albowiem gdy zobaczyli twe ^bpostępowanie, nie chcieli dać wiary moim słowom.

12. I teraz Duch Pana mówi do mnie: „Przykaż twym dzieciom, aby czyniły dobro, gdyż inaczej złudzą serca wielu ludzi i poprowadzą je do zguby; przeto nakazuję ci, mój synu, abyś w bojaźni przed Bogiem powstrzymał się od twoich niegodziwości;

13. Abyś zwrócił się do Pana całym swym umysłem, mocą i siłą; abyś już nie złudził niczyjego serca i nie sprowadził na drogę niegodziwości; lecz zamiast tego powróć do nich i „przyznaj się do swych błędów oraz zła, które popełniłeś.

14. „Nie ubiegaj się o bogactwa

6a DiP 76:35–36.

b PPŚ Niewybaczalny grzech.

c DiP 64:10.

PPŚ Przebaczać.

7a PPŚ Wina.

9a PPŚ Cieleśny.

b III Nefi 12:30.

11a Alma 35:2–14.

b Rzym. 2:21–23; 14:13;

Alma 4:11.

12a PPŚ Nauczać,

nauczyciel;

Przykazania Boga.

13a Mos. 27:34–35.

14a Mat. 6:25–34;

Jakub 2:18–19;

DiP 6:6–7; 68:31–32.

ROZDZIAŁ 40

ani o próżne rzeczy tego świata; bo oto nie możesz ich zabrać ze sobą.

15. I teraz, mój synu, pragnę powiedzieć ci o przyjściu Chrystusa. Oto powiadam ci, że jest On tym, który na pewno przyjdzie, aby zgładzić grzechy świata; zaiste, On przyjdzie, by ogłosić dobrą nowinę zbawienia swemu ludowi.

16. Zaiste, mój synu, co do tej posługi, do której zostałeś powołany, aby głosić tę dobrą nowinę tym ludziom, aby przygotować ich umysły; innymi słowy, aby zbawienie mogło przyjść do nich, aby mogli przygotować umysły swych „dzieci, aby usłyszały słowo, gdy On przyjdzie.

17. I teraz, pragnę uspokoić twój umysł na ten temat. Oto dziwisz się, dlaczego te sprawy zostały ujawnione na tak długo przed czasem. Oto powiadam ci, czyż dusza nie jest tak samo droga Bogu w czasie obecnym, jak droga będzie dusza w czasie Jego przyjścia?

18. Czyż nie jest potrzebne, aby plan odkupienia został ujawniony temu ludowi, a także ich dzieciom?

19. I czyż nie jest Panu równie łatwo posłać Swego anioła w tej chwili, by głosił nam i naszym dzieciom tę dobrą nowinę, jak po Jego przyjściu?

Chrystus umożliwiał zmartwychwstanie wszystkim ludzi. Prawi odchodzą po śmierci do rajów, a niegodziwi zostają wyrzuceni do ciemności na zewnątrz, gdzie oczekują dnia zmartwychwstania. Wszystko zostanie przywrócone do właściwego i doskonałego stanu podczas zmartwychwstania. Około 74 r. p.n.e.

TERAZ, mój synu, mam ci jeszcze nieco do powiedzenia; bowiem odczuwam, że twój umysł dręczy kwestia zmartwychwstania zmarłych.

2. Oto mówię ci, że nie ma zmartwychwstania — lub powiedziałbym innymi słowy, że to, co jest śmiertelne, nie przyoblecze się w „nieśmiertelność, a to, co jest zniszczalne, nie ^bprzyoblecze się w niezniszczalność — „nie wcześniej niż po przyjściu Chrystusa.

3. Oto doprowadza On do „zmartwychwstania zmarłych. Lecz oto, mój synu, jeszcze nie ma zmartwychwstania. Teraz wyjawię ci tajemnicę; chociaż istnieje wiele ^btajemnic, które są „zachowane, i nie wie o nich nikt oprócz samego Boga. Lecz pokażę ci to, o co usilnie prosiłem Boga, abym poznał — a dotyczy to zmartwychwstania.

4. Oto jest wyznaczony czas, kiedy wszyscy „powstaną

16a ppś Rodzina —
Obowiązki rodziców.
40 2a Mos. 16:10–13.
ppś Nieśmiertelny,

nieśmiertelność.
b I Kor. 15:53–54.
c I Kor. 15:20.
3a ppś Zmartwych-

wstanie.
b ppś Tajemnice Boga.
c DiP 25:4; 124:41.
4a Jan 5:28–29.

z martwych. Zaiste, kiedy przyjdzie ten czas, nikt nie wie; ale Bóg zna wyznaczoną porę.

5. A czy będzie jedna pora lub ^adruga pora, lub trzecia pora, kiedy ludzie zmartwychwstaną, nie ma znaczenia; albowiem Bóg ^bwie wszystko o tych sprawach; i wystarcza mi wiedza, że tak jest — iż jest wyznaczony czas, gdy wszyscy powstaną z martwych.

6. I między czasem śmierci a czasem zmartwychwstania musi upłynąć pewien okres.

7. A teraz pytam, co dzieje się z ^aduszami ludzi od czasu śmierci do czasu wyznaczonego na zmartwychwstanie?

8. I nie ma znaczenia, czy jest więcej niż jedna pora wyznaczona ludziom, aby powstali; bowiem nie umierają wszyscy jednocześnie, i nie to ma znaczenia; wszystko jest niczym jeden dzień dla Boga, bo czas jest mierzony tylko dla ludzi.

9. Przeto ludzie mają wyznaczoną porę powstania z martwych; i jest pewien okres między czasem śmierci a zmartwychwstaniem. I teraz, co do tego okresu, usilnie prosiłem Pana, abym mógł wiedzieć, co się dzieje wtedy z duszami ludzi; i jest mi to teraz wiadome.

10. I kiedy nadejdzie czas, gdy wszyscy powstaną, wtedy przekonają się, że Bóg zna wszystkie ^apory, które są człowiekowi wyznaczone.

11. Teraz, co do stanu duszy między ^aśmiercią a zmartwychwstaniem — oto anioł oznajmił mi, że duchy wszystkich ludzi, gdy tylko opuszczą to śmiertelne ciało, zaiste, duchy wszystkich ludzi, dobrych czy złych, zostają zabrane do ^bdomu do tego Boga, który dał im życie.

12. I wtedy stanie się, że dusze tych, którzy są prawi, zostaną przyjęte w stan ^aszczęścia nazwany ^brajem, w stan ^codpoczynku, stan ^dpokoju, gdzie odpoczywają od wszelkich swoich kłopotów i od wszelkich trosk i smutku.

13. I wtedy stanie się, że dusze niegodziwych, zaiste, tych, którzy są źli — bo oto nie mają żadnej części ani cząstki Ducha Pana; albowiem woleli czynić zło niż dobro; przeto duch diabła w nich wstąpił i zawładnął ich domem — i zostaną wypędzeni do ^aciemności na zewnątrz; tam będzie ^bpląc i zawrodożenie, i zgrzytanie zębów, i to z powodu ich własnej niegodziwości, gdyż są wzięci do niewoli według woli diabła.

5a Mos. 26:24–25;
DiP 43:18; 76:85.
b ppś Bóg, Boska Trójca.
7a Alma 40:21;
DiP 138.
ppś Dusza.
10a Dz. 17:26.

11a Łuk. 16:22–26;
I Piotra 3:18–19; 4:6;
DiP 76:71–74; 138.
b Kazn. 12:7;
II Nefi 9:38.
12a ppś Radość.
b ppś Raj.

c ppś Odpoczynek.
d DiP 45:46.
ppś Pokój.
13a ppś Piekło.
b Mat. 8:12;
Mos. 16:2.

14. I taki jest stan dusz “niegodziwych, zaiste, w ciemności i w stanie okropnego, ^bprzerażliwego wyczekiwania na ognisty gniew oburzenia Boga, który spadnie na nich; tak pozostaną w tym ‘stanie, jak prawi w raju, aż do czasu swego zmartwychwstania.

15. I niektórzy rozumieją, że ten stan szczęścia i ten stan niedoli duszy przed zmartwychwstaniem jest pierwszym zmartwychwstaniem. Zaiste, przyznaję, że można to określić jako zmartwychwstanie, gdy duch, czyli dusza, powstaje i jest mu przyznane szczęście albo niedola, zgodnie ze słowami, które powiedziano.

16. I oto, powiedziano znowu, że “pierwszym ^bzmartwychwstaniem będzie zmartwychwstanie wszystkich tych, którzy byli albo którzy obecnie są, albo którzy jeszcze będą aż do zmartwychwstania Chrystusa.

17. I nie przypuszczamy, że to pierwsze zmartwychwstanie, o którym powiedziano w ten sposób, może być zmartwychwstaniem dusz i “wyznaczeniem im szczęścia lub niedoli. I nie przypuszczaj, że takie jest tego znaczenie.

18. Lecz oto, mówię ci: Nie; pierwsze zmartwychwstanie

oznacza ponowne zjednoczenie duszy i ciała tych, którzy żyli od dni Adama do “zmartwychwstania Chrystusa.

19. A czy dusze i ciała tych, o których mówiono, zostaną wszystkie ponownie zjednoczone w tym samym czasie, tak niegodziwych, jak i prawych, nie powiem; niech wystarczy, iż powiem, że wszyscy oni powstaną; albo, innymi słowy, ich zmartwychwstanie nastąpi “przed zmartwychwstaniem tych, którzy umrą po zmartwychwstaniu Chrystusa.

20. Teraz, mój synu, nie mówię, że ich zmartwychwstanie nastąpi równocześnie ze zmartwychwstaniem Chrystusa; ale oto podaję to jako swoją opinię, że dusze i ciała prawych zostaną ponownie zjednoczone, gdy Chrystus zmartwychwstanie i “wstąpi do nieba.

21. Ale czy to będzie podczas Jego zmartwychwstania, czy później, tego nie powiem; jednak tyle mogę powiedzieć, że jest pewien “okres między śmiercią a zmartwychwstaniem ciała, i że jest to dla duszy stan ^bszczęścia lub ‘niedoli, trwający do czasu wyznaczonego przez Boga, kiedy umarli mają powstać, i być ponownie zjednoczeni, i dusza i ciało, i będą ^dprzyproawdzeni,

14a DiP 138:20.

b Jakub 6:13;

Mojż. 7:1.

c Alma 34:34.

16a Jakub 4:11;

Mos. 15:21–23.

b ppś Zmartwychwstanie.

17a DiP 76:17, 32, 50–51.

18a Mat. 27:52–53.

19a Mos. 15:26.

20a ppś Wniebo-

wstąpienie.

21a Łuk. 23:39–43.

b ppś Raj.

c ppś Piekło.

d Alma 42:23.

aby stanąć przed Bogiem, aby byli osądzeni według swych uczynków.

22. Zaiste, to spowoduje przywrócenie tego, o czym mówiono ustami proroków.

23. ^b“Dusza zostanie przywrócona ^cciału, a ciało duszy; zaiste, każda kończyna i każdy staw zostanie przywrócony do swego ciała; zaiste, i nawet włos z głowy nie zagubi się; lecz wszystko zostanie przywrócone do swego właściwego i doskonałego stanu.

24. I teraz, mój synu, to właśnie jest przywrócenie, o którym ^amówiono ustami proroków —

25. I wtedy to prawi jaśnieć będą w królestwie Bożym.

26. Lecz oto, straszliwa ^aśmierć przyjdzie na niegodziwych; bowiem oni umierają dla tego, co dotyczy prawości; bowiem są nieczyści, a ^bnikt nieczysty nie może odziedziczyć królestwa Bożego; lecz zostają wypędzeni, i muszą spożyć owoc swoich uczynków, które były złe, i wypić męty z kielicha goryczy do dna.

ROZDZIAŁ 41

Przy Zmartwychwstaniu ludzie powstają do stanu wiecznego szczęścia lub wiecznej niedoli. Czynienie

niegodziwości nigdy nie było szczęściem. Cieleśni ludzie żyją na tym świecie bez Boga. Każda osoba odzyskuje w Przywróceniu przynioty i cechy zdobyte w doczesnym życiu. Około 74 r. p.n.e.

I TERAZ, mój synu, mam ci nieco do powiedzenia na temat przywrócenia, o którym mówiono; bo oto niektórzy ^aprzeinaczali pisma święte i ^bblądzili z tego powodu. I czuję, że to także zadręcza twój umysł. Lecz oto, wytłumaczę ci to.

2. Mówię ci, mój synu, że sprawiedliwość Boga wymaga wypełnienia planu przywrócenia; gdyż wymagane jest, aby wszystkim przywrócono ich właściwy porządek. Oto wymagane jest i sprawiedliwe, zgodnie z mocą i Zmartwychwstaniem Chrystusa, że dusza ludzka ma zostać przywrócona swemu ciału, a każda ^aczęść ciała ma być przywrócona do siebie.

3. I ^a“sprawiedliwość Boga wymaga, aby ludzie byli ^bsądzeni według swych ^cuczynków; i jeśli ich uczynki za tego życia były dobre i pragnienia ich serc były dobre, aby też w ostatni dzień zostali ^dprzywrócenieni do tego, co dobre.

4. A jeśli uczynki ich były złe,

23a tzn. duch.
DiP 88:15–17.

PPŚ Dusza.

b II Nefi 9:12–13;

Alma 11:40–45.

c PPŚ Powłoka cielesna.

24a Iz. 26:19.

26a I Nefi 15:33;

Alma 12:16.

b Alma 11:37.

41 1a II Piotra 1:20; 3:16;

Alma 13:20.

b PPŚ Odstępstwo.

2a Alma 40:23.

3a PPŚ Sprawiedliwość.

b PPŚ Sędzia, Sąd;

Zdać sprawę,

odpowiedzialny,

odpowiedzialność.

c PPŚ Uczynki.

d Hel. 14:31.

będą „przywrócenie do tego, co złe. Przeto wszystkie rzeczy zostaną przywrócone do swego właściwego porządku, każda rzecz do swej naturalnej postaci — ^bśmiertelność do nieśmiertelności, to, co ^cskażone, do tego, co nieskażone — zostanie podniesiona do ^dniekończącego się szczęścia, aby odziedziczyć królestwo Boże, lub też do niekończącej się niedoli, aby odziedziczyć królestwo diabła, jedno z jednej strony, drugie z drugiej —

5. Jeden będzie podniesiony do szczęścia, zgodnie z jego pragnieniem szczęścia, lub do dobra zgodnie z jego pragnieniem dobra; a drugi otrzyma zło, zgodnie ze swym pragnieniem zła; bo skoro pragnął przez cały dzień czynić zło, to otrzyma zapłatę zła, gdy przyjdzie noc.

6. I tak samo jest z drugiej strony. Jeśli odpokutował za swe grzechy i pragnął prawości do końca swoich dni, to zostanie nagrodzony prawością.

7. „To są ci, którzy są odkupieni przez Pana; zaiste, to są ci, którzy są wywiedzeni, którzy są wyzwoleni z tej niekończącej się nocy ciemności; i tak powstaną lub upadną; albowiem są swoimi ^bwłasnymi sędziami

decydującymi się czynić dobro lub zło.

8. I dekrety Boże są „niezmienne; przeto przygotowano drogę, by ten, kto zechce, mógł nią pójść i dostąpić zbawienia.

9. I teraz oto, mój synu, nie ryzykuj ani „jednego więcej występuku przeciw Swemu Bogu co do tych punktów doktryny, które dotychczas ryzykowałeś, popełniając grzech.

10. Nie przepuszczaj, że ponieważ powiedziano o przywróceniu, zostaniesz przywrócony ze stanu grzechu w stan szczęścia. Oto mówię ci, że „niegodziwość nigdy nie była szczęściem.

11. I teraz, mój synu, wszyscy ludzie, którzy znajdują się w swym „naturalnym czy raczej ^bcielesnym stanie, są pogrążeni w goryczy żółci i są skępowani więzami niegodziwości; są na świecie ^cbez Boga, i postępowali wbrew naturze Boga; przeto przebywają w stanie przeciwnym do istoty szczęścia.

12. I teraz oto, czyż słowo „przywrócenie” oznacza zabranie czegoś z naturalnego stanu i wstawienie tego w nienaturalny stan, czyli wstawienie tego w stan sprzeczny z jego naturą?

13. O mój synu, tak nie jest; gdyż słowo „przywrócenie”

4a Alma 42:28.

b II Nefi 9:12-13;
DiP 138:17.

ppś Zmartwychwstanie.

c I Kor. 15:51-55.

d ppś Życie wieczne.

7a DiP 76:50-70.

b II Nefi 2:26;
Alma 42:27; Hel. 14:30.
ppś Wolna wola.

8a DiP 1:38.

9a DiP 42:23-28.

10a Ps. 32:10;

Lz. 57:20-21;

Hel. 13:38.

11a Mos. 3:19.

ppś Człowiek naturalny.

b ppś Cieleśny.

c Efez. 2:12.

oznacza wymierzenie zła za zło, czyli tego, co cielesne, za cielesne, tego, co diabelskie, za diabelskie — dobra za to, co dobre, prawości za to, co prawe, sprawiedliwości za to, co sprawiedliwe, miłosierdzia za to, co miłosierne.

14. Przeto, mój synu, uważaj, abyś był miłosierny wobec swoich braci; postępuj ^asprawiedliwie i ^bbrośdzaj w prawości, i nie ustawaj w czynieniu ^cdobra; i jeśli będziesz czynił to wszystko, otrzymasz swą nagrodę; zaiste, ^dmiłosierdzie zostanie ci przywrócone; sprawiedliwość zostanie ci przywrócona; prawy sąd zostanie ci przywrócony; i dobrem będziesz znowu nagrodzony.

15. Albowiem to, co wydasz, powróci do ciebie, i będzie ci przywrócone; dlatego słowo „przywrócenie” bardziej potępia grzesznika i nie daje mu żadnego usprawiedliwienia.

ROZDZIAŁ 42

Życie doczesne jest czasem próby, który umożliwia człowiekowi, odpokutowanie i służbę Bogu. Upadek sprowadził śmierć doczesną i duchową na całą ludzkość. Odkupienie nastąpi przez pokutę. Sam Bóg zadośćuczyni za grzechy świata. Miłosierdzie jest dla tych, którzy

odpokutują. Wszyscy inni podlegają sprawiedliwości Boga. Miłosierdzie przychodzi z powodu Zadośćuczynienia. Tylko naprawdę skruszeni zostaną zbawieni. Około 74 r. p.n.e.

I TERAZ, mój synu, czuję, że jest jeszcze coś, co zadręcza twój umysł, czego nie możesz zrozumieć — co odnosi się do ^asprawiedliwości Boga w ukaraniu grzesznika; bowiem starasz się domniemywać, że niesprawiedliwością jest skazywanie grzesznika na stan niedoli.

2. Teraz oto, mój synu, wytłumaczę ci to. Bowiem oto, gdy Pan Bóg ^awypędził naszych pierwszych rodziców z ogrodu ^bEden, by uprawiali ziemię, z której powstał — zaiste, wywiódł On człowieka, i umieścił na wschodnim krańcu ogrodu Eden ^ccheruby i płomienny miecz, który obracał się we wszystkie strony, aby chronić ^ddrzewo życia.

3. I widzimy, że człowiek stał się podobny Bogu, znając dobro i zło; i na wypadek, gdyby wyciągnął rękę i wziął także z drzewa życia, zjadł i żył na wieki, Pan Bóg umieścił cheruby i płomienny miecz, aby człowiek nie spożywał tego owocu —

4. I tak widzimy, że dano człowiekowi czas, aby odpokutował, zaiste, ^aczas próby, czas, aby odpokutował i służył Bogu.

14a ppś Uczciwy,
uczciwość.
b Jan 7:24; DiP 11:12.
c DiP 6:13; 58:27–28.
d ppś Miłosierny,

miłosierdzie.
42 1a II Nefi 26:7;
Mos. 15:26–27.
ppś Sprawiedliwość.
2a I Mojż. 3:23–24;

Mojż. 4:28–31.
b ppś Eden.
c ppś Cheruby.
d I Mojż. 2:9.
4a Alma 34:32–33.

5. Bowiem oto, gdyby Adam natychmiast wyciągnął rękę i zjadł owoc z drzewa życia, żyłby na wieki, zgodnie ze słowem Boga, nie mając czasu na pokutę; zaiste, i słowo Boga byłoby na próżno, a wielki plan zbawienia zostałyby zniweczoney.

6. Jednak oto wyznaczono człowiekowi, że ma „umrzeć — przeto jako zostali odcięci od drzewa życia, zostaną też usunięci z powierzchni ziemi — i człowiek stał się na zawsze stracony, zaiste, i stał się ^bupadłym człowiekiem.

7. I teraz widzisz z tego, że nasi pierwsi rodzice zostali „odcięci, zarówno docześnie, jak i duchowo, od obecności Pana; i tak widzimy, że stali się poddanymi swej własnej ^bwoli.

8. Teraz oto nie było konieczne wybawienie człowieka od śmierci doczesnej, gdyż zniszczyłoby to wielki „plan szczęścia.

9. Przeto, ponieważ dusza nigdy nie umiera, a „upadek spowodził śmierć duchową, a także śmierć doczesną na całą ludzkość, że została ona odcięta od obecności Pana, konieczne było, aby człowiek został wybawiony od tej duchowej śmierci.

10. Przeto, gdy stali się „z natury ^bcieleśni, zmysłowi i diabelscy,

ten „stan próby stał się dla nich stanem przygotowania; stał się stanem przygotowawczym.

11. A teraz zapamiętaj, mój synu, że gdyby nie było planu odkupienia (zakładając, że go nie ma), w chwili śmierci dusze ludzi znalazłyby się w stanie „niedoli, będąc odcięte od obecności Pana.

12. I w żaden sposób nie można by było wybawić ludzi z tego upadłego stanu, który człowiek sprowadził na siebie przez własne nieposłuszeństwo;

13. Przeto, według sprawiedliwości, „plan odkupienia mógł nastąpić jedynie pod warunkiem ^bodpokutowania ludzi podczas stanu próby, zaiste, tego stanu przygotowawczego; albowiem bez tego warunku miłosierdzie nie mogłoby zadziałać, chyba że zniszczyłoby dzieło sprawiedliwości. Zaiste, dzieło sprawiedliwości nie może być zniszczone; gdyby tak się stało, Bóg „przestałby być Bogiem.

14. I tak widzimy, że cała ludzkość była „upadła i była w mocy ^bsprawiedliwości; zaiste, sprawiedliwości Boga, według której miała być odcięta od Jego obecności.

15. I plan miłosierdzia nie mógłby być dokonany bez

6a ppś Śmierć fizyczna.

b Mos. 16:3–5.

ppś Upadek

Adama i Ewy.

7a II Nefi 2:5; 9:6;

Hel. 14:16.

ppś Śmierć duchowa.

b ppś Wolna wola.

8a Alma 34:9;

Mojż. 6:62.

9a ppś Upadek

Adama i Ewy.

10a ppś Człowiek

naturalny.

b ppś Cieleśny.

c ppś Śmiertelny,

doczesność.

11a II Nefi 9:7–9.

13a ppś Plan Odkupienia.

b ppś Pokutować,

pokuta.

c II Nefi 2:13–14.

14a Alma 22:13–14.

b II Nefi 2:5.

zadośćuczynienia; dlatego sam Bóg ^azadośćuczyni za grzechy świata, aby wykonać plan ^bmiłosierdzia, aby wymaganom ^csprawiedliwości stało się zadość, aby Bóg pozostał ^ddoskonałym, sprawiedliwym Bogiem, a także miłosiernym Bogiem.

16. I pokuta nie mogłaby być udostępniona ludziom, gdyby nie było kary, tak wiecznej, jak ^awieczne jest życie duszy, ustanowionej w przeciwieństwie do planu szczęścia, który także jest wieczny, jak życie duszy.

17. I jak człowiek mógłby odpokutować, gdyby nie ^azgrzeszył? Jak mógłby zgrzeszyć, gdyby nie istniało żadne ^bprawo? Jak mogłoby istnieć prawo, gdyby nie było kary?

18. A kara została wyznaczona, i dano sprawiedliwe prawo, które przyniosło człowiekowi wyrzuty ^asumienia.

19. Teraz, jeśli człowiekowi nie zostałyby dane prawo — jeśli ^azamordujesz, musisz umrzeć — czyż obawiałby się, że umrze, jeśli popełni morderstwo?

20. A także, gdyby nie było prawa zabraniającego grzechu, ludzie nie obawialiby się grzeszyć.

21. I gdyby nie było dane ^ażadne prawo, to jeżeli człowiek by zgrzeszył, co miałoby do tego sprawiedliwość, czy miłosierdzie, bowiem nie rościłyby sobie prawa do tej istoty?

22. Jednak dano prawo i wyznaczono karę, i umożliwiono ^aodpokutowanie, którego wymaga miłosierdzie; w przeciwnym razie sprawiedliwość rości sobie prawo do takiej istoty i egzekwuje prawo, i wymierza jej karę; gdyby tak się nie stało, uczynki sprawiedliwości zostałyby zatracone, a Bóg przestałby być Bogiem.

23. Lecz Bóg nie przestaje być Bogiem, a ^amiłosierdzie rości sobie prawo do skruszonych, i miłosierdzie przyjdzie dzięki ^bzadośćuczynieniu; a zadośćuczynienie doprowadza do ^czmartwychwstania zmarłych; a zmartwychwstanie zmarłych przywodzi ludzi ^dz powrotem do obecności Boga; i tak powracają do Jego obecności, aby zostali ^eosądzeni według swych uczynków, zgodnie z prawem i sprawiedliwością.

24. Albowiem oto sprawiedliwość przedstawia wszystkie swe żądania, a także miłosierdzie

15a II Nefi 9:7–10;

Mos. 16:7–8.

PPŚ Zadośćuczynić,
Zadośćuczynienie.

b PPŚ Miłosierny,
miłosierdzie.

c PPŚ Sprawiedliwość.

d III Nefi 12:48.

16a DiP 19:10–12.

17a PPŚ Grzech.

b Rzym. 4:15.

18a PPŚ Sumienie.

19a PPŚ Morderstwo.

21a II Nefi 9:25–26;
Mos. 3:11.

22a PPŚ Pokutować,
pokuta.

23a PPŚ Miłosierny,
miłosierdzie.

b PPŚ Zadośćuczynić,

Zadośćuczynienie.

c II Nefi 2:8; 9:4;

Alma 7:12; 11:41–45;

12:24–25;

Hel. 14:15–18;

Morm. 9:13.

d Alma 40:21–24.

e PPŚ Sąd Ostateczny.

domaga się wszystkich tych, do których ma prawo; i tak nikt z wyjątkiem naprawdę skruszonych nie zostanie zbawiony.

25. Czy przypuszczasz więc, że miłosierdzie może obrabować „sprawiedliwość? Mówię ci: Nie, nie może. Gdyby tak się stało, Bóg przestałby być Bogiem.

26. I tak Bóg urzeczywistnia Swe wielkie i wieczne „cele, które zostały przygotowane ^bod założenia świata. I tak następuje zbawienie i odkupienie ludzi, a także ich zagłada i nieszczęście.

27. Przeto, mój synu, „kto chce, może przyjść i pić do woli z wód życia, a kto nie chce przyjść, nie jest do tego zmuszany, ale ostatniego dnia zostanie mu ^bprzywrócone według jego „czynów.

28. Jeśli pragnął czynić „zło i nie odpokutował w ciągu swych dni, oto zło będzie mu dane zgodnie z przywróceniem Bożym.

29. A teraz, mój synu, pragnę, abyś tym więcej się nie niepokoił, i niech tylko twe grzechy niepokoją cię tym niepokojem, który przywiedzie cię do pokuty.

30. O synu mój, pragnę, abyś nie zaprzeczał więcej sprawiedliwości Boga. Nie staraj się usprawiedliwiać swych grzechów, nawet w najmniejszym stopniu, zaprzeczając sprawiedliwości Boga; ale pozwól, aby sprawiedliwość Boga i Jego miłosierdzie, i Jego

cierpliwość miały całkowity wpływ na twoje serce; i niech to unieży cię aż do prochu ziemi w „pokorze.

31. I teraz, o synu mój, jesteś powołany przez Boga, abyś głosił temu ludowi słowo. I teraz pójdz swą drogą, mój synu, głos słowo zgodnie z prawdą i rozsądkiem, abyś mógł przywieść dusze do pokuty, aby ten wielki plan miłosierdzia rościł sobie do nich prawo. I niech Bóg błogosławi ci według moich słów. Amen.

ROZDZIAŁ 43

Alma i jego synowie głoszą słowo. Zoramici i inni, którzy odstąpili od Nefitów przystępują do Lamanitów. Lamanici wychodzą do walki przeciw Nefitom. Moroni uzbraja Nefitów do obrony. Pan objawia Almie strategię Lamanitów. Nefici bronią swych domów, wolności, rodzin i religii. Armie Moroniego i Lehiego otaczają Lamanitów. Około 74 r. p.n.e.

I TERAZ stało się, że synowie Almy poszli między ludzi, aby głosić im słowo. I sam Alma także nie mógł odpoczywać, i również poszedł.

2. I nie powiemy więcej o ich głoszeniu oprócz tego, że głosili słowo i prawdę według ducha proroctwa i objawienia; i głosili według „świętego porządku

25a ppś Sprawiedliwość.

26a II Nefi 2:14–30;

Mojż. 1:39.

b Alma 13:3;

III Nefi 1:14.

27a Alma 5:34;

Hel. 14:30.

ppś Wolna wola.

b Alma 41:15.

c Iz. 59:18;

Obj. 20:12.

28a Alma 41:2–5.

30a ppś Pokorny, pokora.

43 2a ppś Kapłaństwo

Melchizedeka.

Boga, według którego zostali powołani.

3. A teraz powrócę do opisu wojen pomiędzy Nefitami a Lamanitami w osiemnastym roku panowania sędziów.

4. Bo oto stało się, że „Zoramici przyłączyli się do Lamanitów; przeto na początku osiemnastego roku lud Nefitów widział, że Lamanici chcieli na nich najeżdżać; dlatego przygotowali się do wojny, gromadząc swe armie w ziemi jerszońskiej.

5. I stało się, że Lamanici przyszli tysiącami; i wkroczyli do ziemi antiońskiej, która jest ziemią Zoramitów; a ich przywódcą był człowiek o imieniu Zerahemnasz.

6. I ponieważ Amalekici sami z siebie byli bardziej niegodziwi i skłonni do mordowania niż Lamanici, Zerahemnasz wyznaczył naczelnych dowódców nad Lamanitami, i wszyscy byli Amalekitami i Zoramitami.

7. A uczynił tak, aby mógł utrzymać ich nienawiść do Nefitów i aby mógł uczynić ich sobie poddanymi w celu zrealizowania swoich zamiarów.

8. Albowiem oto zamierzał podburzać Lamanitów do gniewu przeciw Nefitom; tak czynił, aby mógł przywłaszczyć sobie wielką władzę nad nimi, a także po to, aby mógł zdobyć władzę nad Nefitami, biorąc ich do niewoli.

9. I teraz zamierzeniem Nefitów

było zachowanie swych ziem i swych domów, i swych „żon, i dzieci, aby mogli je zachować, aby nie wpadły w ręce wrogów; a także aby mogli zachować swe prawa i swe przywileje, zaiste, a także swą ^bwolność, aby mogli oddawać Bogu cześć według swych pragnień.

10. Albowiem wiedzieli, że jeśli wpadną w ręce Lamanitów, to Lamanici zniszczą każdego, kto będzie oddawał Bogu „cześć w ^bduchu i prawdzie, prawdziwemu i żyjącemu Bogu.

11. Zaiste, i wiedzieli także o skrajnej nienawiści Lamanitów do swych „braci, którzy byli ludem Anti-Nefi-Lehitów, zwanych także ludem Ammona — i nie chcieli oni wziąć broni do ręki, zaiste, zawarli przymierze i nie chcieli go złamać — przeto, gdyby się dostali w ręce Lamanitów, zostaliby zniszczeni.

12. I Nefici nie chcieli pozwolić na ich zniszczenie; dlatego ofiarowali im ziemię w posiadanie.

13. I ludzie Ammona oddawali Nefitom dużą część swych majątności na utrzymanie armii; i tak Nefici byli zmuszeni sami opierać się Lamanitom, którzy składali się z potomków Lamana i Lemuela oraz synów Ismaela i wszystkich tych, którzy odstąpili od Nefitów, którzy byli Amalekitami, Zoramitami i „potomkami kapłanów Noego.

4a Alma 35:2–14; 52:33.

9a Alma 44:5; 46:12.

b ppś Wolność (wola).

10a ppś Oddawać cześć.

b Jan 4:23–24.

11a Alma 24:1–3, 5, 20;

25:1, 13; 27:2, 21–26.

13a Alma 25:4.

14. A potomkowie ci byli prawie tak samo liczni jak Nefici; i tak Nefici byli zmuszeni do walki ze swymi braćmi aż do rozlewu krwi.

15. I stało się, że gdy armie Lamanitów zgromadziły się na ziemi antiońskiej, oto armie Nefitów były przygotowane na spotkanie z nimi w ziemi jerszońskiej.

16. A przywódca Nefitów, to znaczy ten, który został wyznaczony na naczelnego dowódcę nad Nefitami — zaiste, naczelnny dowódca objął dowództwo nad wszystkimi armiami Nefitów — a na imię mu było Moroni;

17. I Moroni przejął całe dowództwo i kierowanie ich wojnami. A miał zaledwie dwadzieścia pięć lat, gdy wyznaczono go na naczelnego dowódcę nad armiami Nefitów.

18. I stało się, że spotkał się z Lamanitami w granicach Jerszon, a jego ludzie byli uzbrojeni w miecze i w bułaty, i wszelkiego rodzaju broń wojenną.

19. I gdy armie Lamanitów zobaczyły, że lud Nefiego, czy raczej Moroni uzbroił swoich ludzi w pancerze i w tarcze, zaiste, a także w hełmy, aby chronić ich głowy, jak również nosili oni grube ubranie —

20. A armia Zerahemnasza nie była tak przygotowana; mieli jedynie swoje miecze i bułaty, swoje łuki i swoje strzały, swoje kamienie i swoje proce; i byli

„nadzy poza skórą przepasaną na ich biodrach; zaiste, wszyscy byli nadzy z wyjątkiem Zoramitów i Amalekitów.

21. Lecz nie byli uzbrojeni w pancerze ani tarcze — przeto niezmiernie się bali armii Nefitów z powodu ich zbroi, mimo że było ich znacznie więcej niż Nefitów.

22. Oto teraz stało się, że nie odważyli się walczyć z Nefitami w granicach Jerszon; przeto uszli z ziemi antiońskiej na pustkowie i, zataczając koło na pustkowie, wędrowali, kierując się ku źródłu rzeki Sydon, aby wkroczyć do ziemi mantijskiej i zająć ją; gdyż nie przypuszczali, że armie Moroniego dowiedzą się, dokąd się udali.

23. Lecz stało się, że gdy tylko uszli na pustkowie, Moroni posłał zwiadowców na pustkowie, aby obserwowali ich obozowisko; i Moroni, wiedząc o proctwach Almy, wysłał do niego posłańców, pragnąc, aby dowiedział się od Pana, „gdzie armie Nefitów powinny się udać, aby obronić Nefitów przed Lamanitami.

24. I stało się, że słowo Pana doszło do Almy i Alma powiadził posłańcom Moroniego, że armie Lamanitów zataczają koło na pustkowie, aby przejść do ziemi mantijskiej, aby mogli napaść na słabszą część ludu. I posłańcy przekazali tę wiadomość Moroniemu.

25. I Moroni pozostawił część swej armii w ziemi jerszońskiej na wypadek, gdyby część Lamanitów tam wkroczyła i zajęła miasto, a resztę swej armii zabrał ze sobą i pomaszerował do ziemi mantijskiej.

26. I zarządził, aby wszyscy ludzie w tej części kraju zebrali się do bitwy z Lamanitami w „obronie swej ziemi i swego kraju, swych praw i swych swobód; przeto byli przygotowani na czas przyścia Lamanitów.

27. I stało się, że Moroni zarządził, aby jego armia ukryła się w dolinie, która była w pobliżu brzegu rzeki Sydon, która znajdowała się na pustkowiu na zachód od rzeki Sydon.

28. I Moroni rozmieścił wokół zwiadowców, żeby wiedzieć, kiedy nadejdzie obóz Lamanitów.

29. I teraz, jako że Moroni znał zamiary Lamanitów, że ich zamiarem było albo zniszczyć swych braci, albo wziąć ich do niewoli, aby mogli ustanowić dla siebie królestwo nad całą tą ziemią;

30. I wiedząc też, że jedynym pragnieniem Nefitów było zachowanie swej ziemi, swej „wolności i swego Kościoła, dlatego uważał, że nie ma w tym grzechu, jeśli będzie ich bronił fortem; dlatego dowiedział się od swych zwiadowców, w którym kierunku zdążali Lamanici.

31. Przeto rozdzielił swą armię

i sprowadził część do tej doliny, ukrywając ją na wschodnim i południowym zboczu wzgórza Riplah;

32. A resztę ukrył w zachodniej dolinie, na zachód od rzeki Sydon, a więc w granicach ziemi Manti.

33. I tak, rozmieściwszy swoją armię według swego zamiaru, był przygotowany na spotkanie z nimi.

34. I stało się, że Lamanici weszli na północne zbocze wzgórza, na którym ukrywała się część armii Moroniego.

35. I gdy Lamanici minęli wzgórze Riplah, i wkroczyli do doliny, i zaczęli przechodzić rzekę Sydon w bród, armia, która była ukryta na południowym zboczu wzgórza i dowiedziona przez męża o imieniu „Lehi, poprowadzona została przez niego i otoczyła tyły Lamanitów od wschodu.

36. I stało się, że gdy Lamanici zobaczyli Nefitów nacierających na ich tyły, obrócili się i zaczęli walczyć z armią Lehiego.

37. I po obu stronach zaczęło się dzieło śmierci, ale było ono straszliwsze po stronie Lamanitów, gdyż w swej „nagości byli bardziej narażeni na ciężkie ciosy Nefitów zadawane mieczami i bułatami, przynoszące śmierć prawie za każdym uderzeniem.

38. Natomiast po drugiej stronie, wśród Nefitów, tylko od czasu do czasu padał człowiek

26a DiP 134:11.
30a Alma 46:12, 35.

35a Alma 49:16.
37a Alma 3:5.

od miecza i z upływu krwi, ponieważ osłonięte były najważniejsze części ciała, a raczej najważniejsze części ciała były osłonięte „pancerzami, ich naręcznymi zbrojami i ich hełmami. I tak Nefici dokonywali żniwa śmierci pośród Lamanitów.

39. I stało się, że Lamanitów zaczęła ogarniać strach z powodu wielkiej zagłady ich ludzi, aż zaczęli uciekać w kierunku rzeki Sydon.

40. I Lehi ze swymi ludźmi ścigał ich, aż weszli do wód Sydonu, i przekroczyli wody Sydonu. I Lehi zatrzymał swe wojska na brzegu rzeki Sydon, aby nie przeszły przez rzekę.

41. I stało się, że Moroni ze swoją armią napotkał Lamanitów w dolinie, po drugiej stronie rzeki Sydon, i zaczęli nacierać, i zabijać ich.

42. I Lamanici uciekali przed nimi w kierunku ziemi mantijskiej; a tam też napotkali armie Moroniego.

43. Teraz w tej sytuacji Lamanici walczyli niezmiernie zaciekle; zaiste, nigdy przedtem, od samego początku, nie słyszano, aby Lamanici walczyli z tak niezmiernie wielką siłą i odwagą.

44. I byli zagrzewani do walki przez „Zoramitów i Amalekitów, którzy byli ich naczelnymi dowódcami i przywódcami, oraz

przez Zerahemnasza, ich naczelnego dowódcę, a raczej ich naczelnego przywódcę i wodza; zaiste, walczyli niczym smoki, i wielu Nefitów zginęło z ich rąk, zaiste, gdyż swymi ciosami roztrzaskali na pół wiele ich hełmów, i przeszli na wskroś wiele ich pancerzy, i odcięli wiele ich ramion; i tak Lamanici walczyli w swym srogim gniewie.

45. Jednak Nefici byli natchnieni przez lepszą sprawę, bo nie „walczyli o panowanie czy władzę, lecz bronili swych domów i swych ^bswobód, swych żon i swych dzieci, i wszystkiego, co mieli, zaiste, bronili swych obywateli oddawania czci i swego Kościoła.

46. I czynili to, co uważali za „obowiązek wobec Boga; gdyż Pan powiedział im, jak również ich ojcom: ^bJeśli nie jesteście winni ‘pierwszej urazy ani drugiej, nie będziecie cierpieć śmierci z rąk waszych wrogów.

47. I ponownie Pan powiedział: Będziecie „bronić swych rodzin aż do rozlewu krwi. Przeto z tej przyczyny Nefici walczyli z Lamanitami, aby bronić siebie i swych rodzin, i swych ziem, swego kraju i swych praw, i swej religii.

48. I stało się, że gdy ludzie Moroniego zobaczyli zawziętość i gniew Lamanitów, chcieli się

38a Alma 44:8–9.

44a Alma 43:6.

45a Alma 44:5.

b ppś Wolność (wola).

46a ppś Obowiązek.

b Alma 48:14;

DiP 98:33–36.

c III Nefi 3:21;

DiP 98:23–24.

47a DiP 134:11.

wycofać i uciec przed nimi. I Moroni, przeczuwając ich zamiar, posłał do nich odezwę i rozpalił ich serca tymi myślami — zaiste, myślami o ich ziemi, ich wolności, zaiste, ich swobodzie od niewoli.

49. I stało się, że zwrócili się przeciwko Lamanitom i „zawołali jednym głosem do Pana, Swego Boga, o swą wolność i swobodę od niewoli.

50. I z mocą zaczęli stawiać czoła Lamanitom; i w tej samej godzinie, gdy zawołali do Pana o swą wolność, Lamanici zaczęli przed nimi uciekać; i uciekali aż do wód Sydonu.

51. Teraz Lamanici byli liczniejsi, zaiste, ponad dwa razy liczniejsi od Nefitów; a mimo to byli wypierani, aż w końcu wszyscy zgromadzili się w jedną grupę w tej dolinie, na brzegu rzeki Sydon.

52. Przeto armie Moroniego otaczały ich, zaiste, nawet po obu stronach rzeki, gdyż oto na wschodzie byli ludzie Lehiego.

53. Przeto gdy Zerahemnasz zobaczył ludzi Lehiego na wschód od rzeki Sydon i armie Moroniego na zachód od rzeki Sydon, przekonał się, że są otoczeni przez Nefitów, i ogarnęło ich przerażenie.

54. Teraz Moroni, widząc ich przerażenie, nakazał swym ludziom, aby zaprzestali rozlewu ich krwi.

ROZDZIAŁ 44

Moroni nakazuje Lamanitom zawrzeć przymierze pokoju, inaczej zostaną zniszczeni. Zerahemnasz odrzuca propozycję i wznawia walkę. Armie Moroniego pokonują Lamanitów. W okresie lat 74–73 p.n.e.

I STAŁO SIĘ, że zaprzestali, i odstąpili od nich na niewielką odległość. I Moroni powiedział do Zerahemnasza: Oto, Zerahemnaszu, „nie chcemy być ludem żądnym krwi. Wiesz, że jesteście w naszych rękach, jednak nie chcemy was zabić.

2. Oto nie wyszliśmy walczyć z wami, abyśmy mogli przelewać waszą krew dla władzy; ani też nie pragniemy przyprowadzić nikogo pod jarzmo niewoli. Lecz z tej właśnie przyczyny wy wyszliście przeciwko nam; zaiste, jesteście gniewni na nas z powodu naszej religii.

3. Lecz teraz widzicie, że Pan jest z nami i że wydał was w nasze ręce. I teraz chcę, abyś zrozumiał, że tak nam się stało za przyczyną naszej religii i naszej wiary w Chrystusa. I widzisz teraz, że nie możecie zniszczyć naszej wiary.

4. Widzisz teraz, że jest to prawdziwa wiara w Boga; zaiste, widzisz, że Bóg wspomógł i podtrzyma, i zachowa nas, jak długo będziemy Mu wierni i oddani naszej wierze i naszej religii; i Pan nigdy nie pozwoli, abyśmy

zostali zniszczeni, chyba że dopuścimy się wykroczenia i zaprzeczmy naszej wierze.

5. I teraz, Zerahemnaszu, przykazuję ci, w imię tego Wszechmogącego Boga, który wzmocnił nasze ramiona, że was przemożliśmy, w imię naszej wiary, w imię naszej religii, w imię naszych „obrzędów oddawania czci, w imię naszego Kościoła, w imię świętej opieki, która jest naszym obowiązkiem wobec naszych żon i dzieci, w imię^b wolności, która wiąże nas z naszą ziemią i naszym krajem; zaiste, a także w imię zachowania świętego słowa Boga, któremu zawdzięczamy całe nasze szczęście i wszystko, co jest nam drogie —

6. Zaiste, i to nie wszystko; w imię wszystkich waszych pragnień, by żyć, nakazuję ci, abyście oddali nam swą broń wojenną, i nie pragniemy waszej krwi, ale darujemy wam życie, jeśli pójdziecie swoją drogą i nie powrócicie, by walczyć z nami.

7. A jeśli jednak tego nie uczynicie, oto jesteście w naszych rękach, i rozkażę moim ludziom, aby was zaatakowali i zadali śmiertelne rany waszym ciałom, abyście wyginęli; i wtedy zobaczymy, kto będzie miał władzę nad tym ludem; zaiste, i zobaczymy, kto zostanie przywieziony do niewoli.

8. I teraz stało się, że gdy Zerahemnasz to usłyszał, wystąpił

i oddał swój miecz i swój bułat, i swój łuk w ręce Moroniego, i powiedział mu: Oto nasza broń wojenna; oddamy ją wam, ale nie zgodzimy się złożyć wam „przysięgi, gdyż wiemy, że jej nie dotrzemy, ani my, ani nasze dzieci; lecz weźcie naszą broń wojenną i pozwólcie nam odejść na pustkowie; w przeciwnym wypadku zachowamy nasze miecze i zginiemy albo zwyciężymy.

9. Oto nie jesteśmy waszego wyznania; nie wierzymy, że to Bóg wydał nas w wasze ręce; lecz wierzymy, że to wasza przebiegłość uratowała was od naszych mieczy. Oto wasze „pancerze i wasze tarcze ochroniły was.

10. I teraz, gdy Zerahemnasz skończył wypowiadać te słowa, Moroni zwrócił Zerahemnaszowi miecz i broń wojenną, którą otrzymał, mówiąc: Oto skończymy ten konflikt.

11. Teraz nie mogę odwołać słów, które wypowiedziałem, przeto jako żyje Pan, nie odejdziecie bez złożenia przysięgi, że nie powrócicie, by z nami walczyć. Teraz, skoro jesteście w naszych rękach, przelejemy waszą krew na tej ziemi, jeśli nie poddacie się na warunkach, które wam zaproponowałem.

12. I teraz, gdy Moroni wypowiedział te słowa, Zerahemnasz wziął z powrotem swój miecz i rozgniewany na Moroniego rzucił się naprzód, aby

5a ppś Obrzędy.

b ppś Wolność (wola).

8a ppś Przysięga.

9a Alma 43:38.

zabić Moroniego; lecz gdy podniósł swój miecz, oto jeden z żołnierzy Moroniego wbił mu go w ziemię, że złamał się przy rękojeści; i uderzył też Zerahemnasza mieczem, ścinając mu skalp, który spadł na ziemię. I Zerahemnasz wycofał się sprzed ich oblicza, i uszedł w szeregi swoich żołnierzy.

13. I stało się, że żołnierz, który stał obok, który ściał skalp Zerahemnasza, podniósł ten skalp z ziemi, trzymając go za włosy, i wbił go na ostrze swego miecza, i wyciągnawszy w ich kierunku, zawołał donośnym głosem:

14. Jak ten skalp, który jest skalpem waszego wodza, upadł na ziemię, tak samo wy padniecie na ziemię, jeśli nie oddacie swej broni wojennej i nie odejdziecie, przystąpiwszy do przymierza pokoju.

15. I strach ogarnął wielu, gdy usłyszeli te słowa i zobaczyli zatknięty na miecz skalp; i wielu wystąpiło, złożyło swą broń wojenną u stóp Moroniego i przystąpiło do "przymierza pokoju. I tyłu, ilu przystąpiło do przymierza, pozwolono odejść na pustkowie.

16. Teraz stało się, że Zerahemnasz był niezmiernie rozgniewany i podburzył resztę swych żołnierzy, aby z większą potęgą walczyli przeciw Nefitom.

17. A teraz Moroni był rozgniewany z powodu uporu

Lamanitów; przeto rozkazał swoim ludziom, aby na nich uderzyli i zabijali ich. I stało się, że zaczęli ich zabijać; zaiste, i Lamanici walczyli swymi mieczami ze wszystkich sił.

18. Lecz oto, ich obnażona skóra i odstonięte głowy były narażone na uderzenia ostrymi mieczami Nefitów; zaiste, oto byli przebijani i bici, zaiste, i padali niezmiernie szybko od mieczy Nefitów; i rozpoczęło się ich zniszczenie, tak jak prorokował o tym żołnierz Moroniego.

19. Teraz Zerahemnasz, gdy widział, że bliska była ich całkowita zagłada, wołał usilnie do Moroniego, obiecując, że zawrze przymierze, a wraz z nim lud jego, że jeśli darują życie pozostałym, "nigdy więcej nie przyjdą z nimi walczyć.

20. I stało się, że Moroni rozkazał, aby poniechano żniwa śmierci wśród ludzi. I odebrał od Lamanitów broń wojenną; i gdy zawarli z nim "przymierze pokoju, pozwolono im odejść na pustkowie.

21. I nie zliczono poległych, bo tak wielka była ich liczba; zaiste, i niezmiernie wielka była liczba poległych zarówno po stronie Nefitów, jak i Lamanitów.

22. I stało się, że wrzucili ciała swoich poległych do wód Sydonu, i zostały one poniesione dalej i pogrzebane w głębinach morskich.

23. I armie Nefitów, czyli Moroniego, powróciły, i poszły do swych domów i na swoje ziemie.

24. I na tym kończy się osiemnasty rok panowania sędziów nad ludem Nefiego. I tak zakończyła się kronika Almy, która została napisana na płytach Nefiego.

Dzieje ludu Nefiego, ich wojny i rozłamy za dni Helamana, według kroniki Helamana, którą prowadził w swoich dniach.

Obejmują rozdziały od 45. do 62.

ROZDZIAŁ 45

Helaman wierzy w słowa Almy. Alma prorokuje o zagładzie Nefitów. Błogosławi i przeklina ziemię. Alma, jak Mojżesz, prawdopodobnie został zabrany przez Ducha. Rozłam narasta w Kościele. Około 73 r. p.n.e.

Oto teraz stało się, że lud Nefiego radował się niezmiernie, że Pan ponownie wybawił ich z rąk wrogów; przeto składali podziękowania Panu, Swemu Bogu; zaiste, „pościli często i modlili się wiele i oddawali Bogu cześć z niezmiernie wielką radością.

2. I stało się, że w dziewiętnastym roku panowania sędziów nad ludem Nefiego Alma

przyszedł do swego syna Helamana i powiedział mu: Czy wierzysz w to, co ci powiedziałem o „kronikach, które są prowadzone?

3. I Helaman powiedział mu: Zaiste, wierzę.

4. I Alma mówił dalej: Czy wierzysz w Jezusa Chrystusa, który przyjdzie?

5. I powiedział: Zaiste, wierzę we wszystkie słowa, które powiedziałeś.

6. I Alma mówił mu dalej: Czy będziesz „przestrzegał moich przykazań?

7. I powiedział: Zaiste, całym sercem będę przestrzegał twoich przykazań.

8. Wtedy Alma powiedział mu: Błogosławiony jesteś; i Pan sprawi, że będzie ci się dobrze „wiodło na tej ziemi.

9. Lecz oto, muszę ci przekazać o czymś „proroctwo; lecz nie ujawnisz tego, o czym będę ci prorokować; zaiste, ani też nie zostanie to ujawnione, aż wypełni się to proroctwo; przeto zapisz te słowa, które ci powiem.

10. I to są te słowa: Oto pojmuję, według ducha objawienia, który jest we mnie, że ten lud, to jest Nefici, zmarnieje w „niewierze w ^bczterysta lat po objawieniu im się Jezusa Chrystusa.

11. Zaiste, i doświadczą wtedy wojen i zarazy, zaiste, głodu

45 1a ppś Post, pościć.
2a Alma 37:1–5; 50:38.
6a ppś Posłuszeństwo, posłuszny, być posłusznym;

Przykazania Boga.
8a I Nefi 4:14;
Alma 48:15–16, 25.
9a ppś Proroctwo, prorokować.

10a ppś Niewiara; Odstępstwo.
b I Nefi 12:10–15;
Hel. 13:9;
Morm. 8:6–7.

i rozlewu krwi, aż lud Nefiego “przestanie istnieć —

12. Zaiste, a to dlatego, że zmarzną w niewierze i popadną w uczynki ciemności i “lubieżność, i wszelką niegodziwość; zaiste, mówię ci, że nastąpi to, ponieważ będą grzeszyć, postępując wbrew tak wielkiej światłości i wiedzy; zaiste, mówię ci, że nie przeminie od tego dnia całe czwarte pokolenie, gdy nastanie wielka niegodziwość.

13. I gdy nadejdzie ten wielki dzień, oto niedługo nadejdzie czas, kiedy ci, którzy są teraz, a raczej potomkowie tych, którzy są teraz zaliczani do ludu Nefiego, już “nie będą zaliczani do ludu Nefiego.

14. Lecz kto się ostatecznie i nie zostanie zgładzony w ten wielki i straszny dzień, zostanie “zaliczony do Lamanitów i stanie się im podobny, wszyscy, z wyjątkiem tylko kilku, którzy będą nazwani uczniami Pana; i tych Lamanici będą ścigać, ^baż wyginą. A proroctwo to spełni się z powodu niegodziwości.

15. I teraz stało się, że gdy Alma powiedział to Helamanowi, błogosławił go, a także swych pozostałych synów; i błogosławił też tę ziemię ze względu na “prawych.

16. I powiedział: Tak mówi Pan Bóg — “przeklętą będzie ta

ziemia, zaiste, ta ziemia, dla każdego narodu, plemienia, języka i ludu czyniącego zło, aż do jego zagłady, gdy dojrzeje w swej niegodziwości; i jak powiedziałem, tak się stanie; bowiem jest to przekleństwem, jak też ^bbłogosławieństwem Boga dla tej ziemi, albowiem Bóg nie może patrzeć na grzech nawet z “najmniejszym pobbżaniem.

17. I gdy Alma powiedział te słowa, błogosławił “Kościół, zaiste, i tych wszystkich, którzy od tego czasu będą trwać niezachwianie w wierze.

18. I kiedy Alma to uczynił, odszedł z ziemi zarahemlskiej, jakby zamierzając pójść do ziemi meleckiej. I stało się, że nigdy więcej o nim nie słyszano; i nie wiemy nic o jego śmierci czy pochówku.

19. Oto wiemy, że był prawym człowiekiem; i rozeszła się w Kościele wieść, że został zabrany przez Ducha albo “pochowany ręką Pana jak Mojżesz. Lecz oto, pismo święte mówi, że Pan zabrał Mojżesza do Siebie; i przypuszczamy, że również Almę przyjął w duchu do Siebie; przeto nie wiemy nic o jego śmierci i pochówku.

20. I teraz stało się, że na początku dziewiętnastego roku panowania sędziów nad ludem Nefiego Helaman poszedł pośród Nefitów, aby głosić im słowo.

11a Jar. 1:10;
Morm. 8:2–3, 6–7.
12a ppś Żądza.
13a Hel. 3:16.
14a Mor. 9:24.

^b Mor. 1:1–3.
15a Alma 46:10; 62:40.
16a II Nefi 1:7; Alma 37:31;
Eter 2:8–12.
^b DiP 130:21.

^c DiP 1:31.
17a ppś Kościół Jezusa
Chrystusa.
19a ppś Przeobrażone
Istoty.

21. Bo oto z powodu wojen z Lamanitami, a także wielu drobnych rozłamów i zamieszek pośród nich, koniecznym stało się, aby "słowo Boże zostało głoszone pośród nich, zaiste, i aby uregulowano sprawy w całym Kościele.

22. Przeto Helaman ze swymi braćmi poszli ponownie ustanowić Kościół na całej ziemi, zaiste, w każdym mieście zajęтым przez Nefitów, na całej ziemi. I stało się, że wyznaczali kapłanów i nauczycieli na całej ziemi, nad wszystkimi kościołami.

23. I teraz stało się, że gdy Helaman i jego bracia wyznaczili kapłanów i nauczycieli nad kościołami, powstał "rozłam pośród nich i niektórzy nie chcieli baczyć na słowa Helamana i jego braci.

24. Lecz stali się pyszni i unosili się w pysze swych serc z powodu swych niezmiernie wielkich "bogactw; przeto stali się bogaci w swych ^bwłasnych oczach, i nie baczyli na ich słowa, by postępować zacnie przed Bogiem.

ROZDZIAŁ 46

Amalikiasz spiskuje, aby zostać królem. Moroni podnosi hasło wolności. Zbiera ludzi, aby bronili swojej religii. Prawdziwie wierzący są nazywani chrześcijanami. Resztką potomstwa Józefa zostanie zachowana. Amalikiasz i odstępcy uciekają do ziemi nefickiej. Ci, którzy

nie popierają sprawy wolności, są skazani na śmierć. W okresie lat 73–72 p.n.e.

I STAŁO SIĘ, że tylu, ilu nie chciało zważać na słowa Helamana i jego braci, zgromadziło się razem przeciwko swym braciom.

2. I teraz oto byli niezmiernie rozgniewani, do tego stopnia, że postanowili ich zabijać.

3. Teraz przywódcą tych, którzy rozgniewali się na swych braci, był rosty i silny mężczyzna o imieniu Amalikiasz.

4. I Amalikiasz chciał być królem; i ci, którzy byli rozgniewani, też chcieli, aby został ich królem; i większość z nich stanowili "niżsi sędziowie kraju, i dążyli oni do władzy.

5. I zostali zwiedzeni pochlebstwami Amalikiasza, że jeśli go poprą i ustanowią swym królem, on uczyni ich włodarzami nad ludem.

6. I tak Amalikiasz skłonił ich do odstępstwa pomimo głoszenia ewangelii przez Helamana i jego braci, zaiste, pomimo ich niezmiernie troskliwej opieki nad Kościołem, bowiem byli wyższymi kapłanami nad Kościołem.

7. I było wielu w Kościele, którzy dali wiarę schlebiającym słowom Amalikiasza, przeto odstąpili oni od Kościoła; i tak sprawy ludu Nefitów przybrały bardzo niepewny i niebezpieczny obrót, mimo wielkiego

21a Alma 31:5.
23a III Nefi 11:28–29.

24a ppś Bogactwo,
bogactwa.

b ppś Pycha.
46 4a Mos. 29:11, 28–29.

“zwycięstwa, jakie odnieśli nad Lamanitami, i mimo wielkiej radości, którą odczuwali z powodu swego wyzwolenia ręką Pana.

8. Tak widzimy, jak “szybko dzieci ludzkie zapominają Pana, Swego Boga, zaiste, jak szybko czynią niegodziwość i dają się zwieść złemu.

9. Zaiste, i widzimy też, jak wielką “niegodziwość może jeden bardzo niegodziwy człowiek wyrządzić pośród dzieci ludzkich.

10. Zaiste, widzimy, że Amalikasz, ponieważ był mężem przebiegłym i mężem wielu schlebiających słów, zwiódł serca wielu ludzi do czynienia niegodziwości; zaiste, do starań, aby zniszczyć Kościół Boga, i do zniszczenia podstawy “wolności nadanej im przez Boga, czyli błogosławieństwa, jakie Bóg przelał na powierzchnię tej ziemi dla dobra ^bprawych.

11. I teraz stało się, że gdy Moroni, “naczelny wódz armii Nefitów, dowiedział się o ich rozłamie, rozgniewał się na Amalikiasza.

12. I stało się, że rozdarł swój płaszcz i na kawałku napisał — “By pamiętać o naszym Bogu, naszej religii i wolności, i naszym pokoju, naszych żonach i naszych dzieciach — i przymocował do drzewca.

13. I włożył swój hełm i swój pancerz, i przymocował swoje tarcze, i opasał swe lędźwie resztą swej zbroi, i wziął drzewiec z płachtą ze swego płaszcza (i nazwał go hasłem wolności), i skłonił się do ziemi, i modlił się usilnie do Swego Boga, by błogosławieństwa wolności spoczywały na jego braciach, jak długo ziemię tę zamieszkiwać będzie grupa chrześcijan —

14. Albowiem tak byli nazywani wszyscy prawdziwie wierzący w Chrystusa, którzy należeli do Kościoła Boga, przez tych, którzy nie należeli do Kościoła.

15. I wszyscy, którzy należeli do Kościoła, byli wierni; zaiste, wszyscy prawdziwie wierzący w Chrystusa wzięli na siebie z radością “imię Chrystusa lub byli nazywani ^bchrześcijanami z powodu swej wiary w Chrystusa, który ma przyjść.

16. I dlatego w tym czasie Moroni modlił się, aby sprzyjano sprawie chrześcijan i wolności kraju.

17. I stało się, że gdy Moroni otworzył swe serce przed Bogiem, nazwał całą ziemię na południe od ziemi “Spustoszenie, zaiste, krótko mówiąc, całą ziemię, zarówno na północ, jak i na południe — ziemią wybraną i ziemią wolności.

18. I powiedział: Z pewnością

7a Alma 44:19–20.

8a Hel. 12:2, 4–5.

9a Mos. 29:17–18.

10a II Nefi 1:7;

Mos. 29:32.

b II Nefi 1:7.

11a Alma 43:16–17.

12a Neh. 4:14;

Alma 44:5.

15a Mos. 5:7–9.

b Dz. 11:26;

I Piotra 4:16.

17a Alma 22:30–31.

Bóg nie pozwoli, abyśmy my, wzgardzeni za wzięcie na siebie imienia Chrystusa, zostali zdeptani i zniszczeni, aż nie sprowadzimy tego na siebie własnymi wykroczeniami.

19. I gdy Moroni powiedział te słowa, poszedł między lud, machając płachtą oderwaną ze swej "szaty, aby wszyscy mogli zobaczyć napis, który na niej umieścił, i wołał do nich donośnym głosem tymi słowy:

20. Oto, kto pragnie zachować hasło wolności na tej ziemi, niech wystąpi w sile Pana i przystąpi do przymierza, że będzie bronił swych praw i swej religii, aby Pan Bóg mógł mu błogosławić.

21. I stało się, że gdy Moroni głosił te słowa, oto ludzie zbiegali się, opasawszy swe lędźwie zbroją, i rozdierali swe szaty symbolicznie, czyli na znak przymierza, że nie wyrzekną się Pana, Swego Boga; czyli innymi słowy, jeśli przekroczą przykazania Boga albo dopuszczą się wykroczenia, i będą się "wstydzili, że wzięli na siebie imię Chrystusa, Pan ma ich rozerwać, jak rozerwali swe szaty.

22. A takie było przymierze, które zawarli, rzucając swe szaty do stóp Moroniego: Zawieramy przymierze z naszym Bogiem, że mamy zostać zgładzeni jak nasi bracia na ziemi na północy,

jeśli dopuścimy się wykroczenia; zaiste, może On rzucić nas do stóp naszych wrogów, jak my rzuciliśmy nasze szaty pod twoje stopy, żebyśmy tak samo zostali zdeptani, jeśli dopuścimy się wykroczenia.

23. I Moroni powiedział im: Oto jesteśmy resztką z potomstwa Jakuba; zaiste, resztką z "potomstwa ^bJózefa, którego "szata została podarta przez jego braci na wiele kawałków; zaiste, i teraz oto pamiętajmy o przestrzeganiu przykazań Boga, aby nasze szaty nie zostały rozerwane przez naszych braci, a my sami wtrąceni do więzienia albo sprzedani, albo zabici.

24. Zaiste, zachowajmy naszą wolność jako "resztką potomstwa Józefa; zaiste, pamiętajmy o słowach Jakuba przed śmiercią, bowiem oto widział on, że szczątki szaty Józefa zachowały się i niegniły. I powiedział: Jak zachowały się te szczątki szaty mego syna, tak ręką Boga zostanie zachowana ^bresztką potomstwa mego syna, którą zabierze On do Siebie, podczas gdy reszta potomstwa Józefa przepadnie, jak przepadła reszta jego szaty.

25. I oto, zasmuca to moją duszę; jednak moja dusza ma radość w mym synu z powodu tej części jego potomstwa, która zostanie zabrana do Boga.

19a ppś Sztandar.

21a I Nefi 8:25–28;
Morm. 8:38.

23a I Mojż. 49:22–26;

I Nefi 5:14–15.

b ppś Józef, syn Jakuba.
c I Mojż. 37:3, 31–36.

24a Am. 5:15;

III Nefi 5:21–24; 10:17.

b II Nefi 3:5–24;
Eter 13:6–7.

26. I taka oto była mowa Jakuba.

27. I teraz, kto wie, czy resztką potomstwa Józefa, która miała ulec zagładzie jak jego szata, nie są ci, którzy od nas odstąpili. Zaiste, możliwe jest nawet, że to my będziemy tą resztką, jeśli nie będziemy trwać niezachwianie w wierze w Chrystusa.

28. I teraz stało się, że gdy Moroni powiedział te słowa, poszedł, a także rozsyłał wici po całej ziemi, gdziekolwiek nastąpił rozłam, i zgromadził wszystkich ludzi, którzy pragnęli zachować swą wolność i stawić opór Amalikiaszowi oraz odstępcom zwanym Amalikiaszami.

29. I stało się, że gdy Amalikiasz zobaczył, iż ludzie Moroniego byli liczniejsi od Amalikiaszów — a także widział, że jego ludzie wątpili w słusność sprawy, za którą się opowiedzieli — przeto, obawiając się, że nie osiągnie swego celu, zabrał tych spośród swoich ludzi, którzy się na to zgodzili, i wyruszył z nimi do ziemi nefickiej.

30. I Moroni uważał, że nie jest słuszne, aby Lamanici powiększyli w ten sposób swoje siły; myślał więc o odcięciu Amalikiaszom drogi lub o wzięciu ich i przyprowadzeniu z powrotem, i skazaniu Amalikiasza na śmierć; zaiste, gdyż wiedział, że Amalikiasz pobudziłby do gniewu Lamanitów przeciwko Nefitom i nakłonił ich do tego, by przyszli

walczyć z Nefitami; i wiedział, że Amalikiasz zrobiłby to, aby osiągnąć swe cele.

31. Przeto Moroni uważał za słuszne zabranie swych armii, które zgromadziły się i uzbroiły, i przystąpiły do przymierza, aby zachować pokój — i stało się, że wziął swą armię, i pomaszerowali ze swymi namiotami na pustkowie, aby odciąć drogę Amalikiaszowi na pustkowie.

32. I stało się, że uczynił, jak zamierzał, i pomaszerował na pustkowie, aż zagroził drogę armiom Amalikiasza.

33. I stało się, że Amalikiasz uciekł z niewielką liczbą swych ludzi, a reszta została wydana w ręce Moroniego, i została zabrana z powrotem do ziemi zarahemlskiej.

34. A Moroni był mężem „wyznaczonym przez naczelnych sędziów i głosem ludu, przeto miał upoważnienie, aby działać według swej woli z armiami Nefitów, aby ustanowić i sprawować władzę nad nimi.

35. I stało się, że Amalikiaszyci, którzy nie chcieli przystąpić do przymierza, aby poprzeć sprawę wolności, aby mogli zachować wolny rząd, byli skazywani przez niego na śmierć; i było zaledwie kilku, którzy odrzucili przymierze wolności.

36. I stało się także, że nakażał, aby hasło wolności zostało wywieszane na każdej wieży na całej ziemi, która należała

do Nefitów; i tak Moroni zaształ sztandar wolności pośród Nefitów.

37. I znowu zapanował pokój na tej ziemi; i tak zachowali pokój prawie do końca dziewiętnastego roku panowania sędziów.

38. I Helaman, i „wyżsi kapłani także utrzymywali porządek w Kościele; zaiste, nawet przez okres czterech lat mieli pokój i wiele radości w Kościele.

39. I stało się, że było wielu, którzy umarli, mając niezłomną „wiarę, że ich dusze były odkupione przez Pana Jezusa Chrystusa; i tak radując się, odeszli z tego świata.

40. A niektórzy umarli z gorączki, która w pewnych porach roku często występowała na tej ziemi — ale nie było zbyt wielu tych, którzy umarli z powodu gorączki, dzięki znakomitym właściwościom wielu „roślin i korzeni, które Bóg przygotował, aby usuwać przyczynę chorób, którym ludzie ulegali z powodu klimatu —

41. Lecz było wielu, którzy umarli ze starości; a ci, którzy umarli, wierząc w Chrystusa, są „szczęśliwi w Nim, jak powinniśmy mniemać.

ROZDZIAŁ 47

Amalikiasz przez zdradę, morderstwa i intrygi staje się królem

Lamanitów. Odstępcy neficcy są bardziej niegodziwi i okrutni niż Lamanici. Około 72 r. p.n.e.

TERAZ powrócimy w naszym zapisie do Amalikiasza i tych, którzy razem z nim „uciekli na pustkowie; bo oto zabrał tych, którzy z nim poszli do „ziemi nefickiej, do Lamanitów, i podburzył Lamanitów do gniewu przeciwko ludowi Nefiego, aż król Lamanitów rozesał po całej swej ziemi obwieszczenie, pomiędzy wszystkich swoich ludzi, że mają się znowu zgromadzić, aby walczyć z Nefitami.

2. I stało się, że gdy im to obwieszczono, ogarnął ich wielki lęk; zaiste, bali się urazić króla i bali się także, że stracą życie, jeśli pójdą walczyć z Nefitami. I stało się, że nie chcieli oni, to jest większość z nich nie chciała usłuchać rozkazów króla.

3. I teraz stało się, że król rozgniewał się z powodu ich nieposłuszeństwa; dlatego dał Amalikiaszowi dowództwo nad częścią swej armii, posłusznej jego rozkazom, i nakazał mu, aby poszedł i zmusił ich do podjęcia broni.

4. I oto, właśnie tego pragnął Amalikiasz; gdyż będąc wyrafinowany w czynieniu zła, umyślił sobie w sercu plan, że zdeponuje króla Lamanitów.

5. I teraz otrzymał dowództwo

38a Alma 46:6.
39a Mor. 7:3, 41.
40a DiP 89:10.

41a Obj. 14:13.
47 1a Alma 46:33.
b II Nefi 5:5–8;

Omni 1:12–13.

nad Lamanitami popierającymi króla; i chciał uzyskać poparcie tych, którzy nie byli posłuszni; dlatego udał się do miejsca zwanego "Onidah, dokąd zbiegli wszyscy tamci Lamanici; bowiem dowiedzieli się o nadejściu armii i, przypuszczając, że zostaną zgładzeni, uciekli do Onidah, gdzie składowano broń.

6. I wyznaczili sobie męża na króla i przywódcę nad nimi, będąc nieustraszeni w swoim zamiarze i z niezachwianym postanowieniem, że nie ulegną i nie pójdą walczyć z Nefitami.

7. I stało się, że w przygotowaniu do bitwy zgromadzili się na szczycie góry zwanej Antipas.

8. Lecz Amalikiasz nie zamierzał z nimi walczyć, choć król mu nakazał; lecz oto, chciał zdobyć przychylność armii Lamanitów, aby mógł stanąć na ich czele i zdetronizować króla, i przejąć królestwo.

9. I oto, stało się, że nakazał swej armii rozbić namioty w dolinie, w pobliżu góry Antipas.

10. I stało się, że gdy nadeszła noc, wysłał na górę Antipas tajnego posła, chcąc, aby przywódca tych, którzy byli na górze, a któremu na imię było Lehonti, zszedł do stóp góry, bowiem pragnął z nim pomówić.

11. I stało się, że gdy Lehonti otrzymał to posłanie, nie odważył się zejść do stóp góry. I stało się, że Amalikiasz posłał po niego po raz drugi, chcąc, aby zszedł.

I stało się, że Lehonti nie chciał; i posłał po niego po raz trzeci.

12. I stało się, że gdy Amalikiasz zobaczył, że nie może przekonać Lehontiego, aby zszedł z góry, podszedł pod tę górę, w pobliżu obozowiska Lehontiego; i po raz czwarty posłał wiadomość do Lehontiego, aby zszedł i zabrał ze sobą swoją straż.

13. I stało się, że gdy Lehonti przyszedł do Amalikiasza ze swoją strażą, Amalikiasz powiedział mu, aby w nocy zszedł z góry ze swoją armią i otoczył obozowisko tych, nad którymi król mu dał dowództwo, a wyda ich w ręce Lehontiego, jeśli Lehonti uczyni go (Amalikiasza) swoim zastępcą w dowodzeniu całą armią.

14. I stało się, że Lehonti zszedł ze swymi ludźmi i otoczył ludzi Amalikiasza tak, że zanim przebudzili się rano, byli otoczeni przez armie Lehontiego.

15. I stało się, że gdy zobaczyli, że zostali otoczeni, prosili Amalikiasza, aby pozwolił im przystać do swoich braci, żeby nie zostali zgładzeni. I tego właśnie pragnął Amalikiasz.

16. I stało się, że poddał swoich ludzi "wbrew nakazom króla. I tego pragnął Amalikiasz, aby zrealizować swe zamiary zdetronizowania króla.

17. A było zwyczajem Lamanitów, że w wypadku śmierci naczelnego przywódcy wyznaczali na jego miejsce jego zastępcę.

18. I stało się, że Amalikiasz nakazał jednemu ze swych sług, aby stopniowo dawkował Lehontiemu truciznę, aż ten umarł.

19. Teraz, gdy Lehonti umarł, Lamanici wyznaczyli Amalikiasza na swego przywódcę i naczelnego wodza.

20. I stało się, że Amalikiasz pomaszerował ze swoją armią (albowiem osiągnął to, czego pragnął) do ziemi nefickiej, do miasta Nefi, które było głównym miastem.

21. I król wyszedł mu naprzeciw ze swymi strażami, uważając, że Amalikiasz wypełnił jego rozkazy, i zgromadził tak wielką armię, by pójść walczyć z Nefitami.

22. Lecz oto, gdy król wyszedł mu na spotkanie, Amalikiasz nakazał swym sługom, aby wyszli na spotkanie króla. I pokłonili mu się, by złożyć mu hołd ze względu na jego wielkość.

23. I stało się, że król wyciągnął do nich rękę, aby powstali, co było zwyczajem wśród Lamanitów, jako symbol pokoju, który to zwyczaj przejęli od Nefitów.

24. I stało się, że gdy podniósł pierwszego z ziemi, oto ugodził on króla w serce; i ten padł na ziemię.

25. I słudzy króla uciekli; a słudzy Amalikiasza podnieśli krzyk:

26. Oto słudzy króla ugodzili króla w serce, i upadł on, a oni uciekli; oto chodźcie i zobaczcie.

27. I stało się, że Amalikiasz nakazał swym armiom, aby

pomaszerowały zobaczyć, co się stało królowi; a gdy przyszedli na miejsce i znaleźli króla leżącego w swojej krwi, Amalikiasz udał gniew i zawołał: Kto kocha króla, niech wystąpi i ściga jego sługi, aby ponieśli śmierć.

28. I stało się, że wszyscy, którzy kochali króla, gdy usłyszeli te słowa, ruszyli i ścigali sługi króla.

29. I gdy słudzy króla zobaczyli ścigającą ich armię, przerazili się i uciekli na pustkowie, aż doszli do ziemi zarahemlskiej i przyłączyli się do „ludu Ammona.

30. A ścigająca ich armia powróciła, albowiem ścigali ich na próżno; i tak Amalikiasz swym oszustwem podbił serca tego ludu.

31. I stało się, że nazajutrz wszedł do miasta Nefi ze swoją armią i zajął miasto.

32. I teraz stało się, że królowa dowiedziała się o zabiciu króla — bowiem Amalikiasz wysłał posła do królowej, który jej powiedział, że król został zabity przez swe sługi, i że on ścigał ich ze swoją armią, ale na próżno, gdyż udało im się uciec —

33. Przeto, gdy królowa otrzymała tę wiadomość, posłała do Amalikiasza, prosząc go, aby oszczędził lud tego miasta; i pragnęła także, aby przyszedł do niej; i pragnęła ona także, aby przyprowadził ze sobą świadków, którzy zaświadczyliby o śmierci króla.

34. I stało się, że Amalikiasz zabrał ze sobą tego samego sługę, który zabił króla, i wszystkich,

którzy z nim byli, i poszedł na miejsce, gdzie królowa siedziała; i wszyscy oni świadczyli, że król został zabity przez swe własne sługi; i powiedzieli również: Oni zbiegli; czyż nie świadczy to przeciwko nim? I w ten sposób przekonali królową w kwestii śmierci króla.

35. I stało się, że Amalikiasz zdobył przychyłość królowej i wziął ją za żonę; i tak przez swe oszustwo i z pomocą podstępnych sług zdobył królestwo; zaiste, i został uznany za króla całej tej ziemi, pośród wszystkich ludów Lamanitów, “w skład których wchodziłi Lamanici i Lemuelici, i Ismaelici, i wszyscy ci, którzy odstąpili od Nefitów od panowania Nefiego aż do tej pory.

36. A “odstępcy ci otrzymali te same nauki i te same wiadomości, co Nefici, zaiste, otrzymali tę samą ^bwiedzę o Panu, jednakże, co dziwne, wkrótce po swym odejściu stawali się ludźmi hardymi i “nieskruszonymi, bardziej dzikimi, niegodziwymi i okrutnymi niż Lamanici — chłonąc tradycje Lamanitów, oddając się próżniactwu i wszelkiej lubieżności; zaiste, zupełnie zapominając o Panu, Swym Bogu.

ROZDZIAŁ 48

Amalikiasz podburza Lamanitów przeciw Nefitom. Moroni przygotowuje swój lud do obrony sprawy

Chrześcijan. Raduje się ze swobody i wolności i jest potężnym mężem Bożym. Około 72 r. p.n.e.

I TERAZ stało się, że gdy tylko Amalikiasz objął królestwo, zaczęła podburzać serca Lamanitów przeciwko Nefitom; zaiste, i wyznaczył ludzi, którzy przemawiali do Lamanitów z ich wież przeciwko Nefitom.

2. I tak podburzał ich serca przeciwko Nefitom, że pod koniec dziewiętnastego roku panowania sędziów, wykonawszy swe dotychczasowe zamiary, zaiste, zostawszy królem Lamanitów, chciał także zapanować nad całą ziemią, zaiste, nad wszystkimi ludami, które były na tej ziemi, zarówno Nefitami, jak i Lamanitami.

3. Przeto zrealizował swój zamiar, bowiem znieczulił serca Lamanitów i zaślepił ich umysły, i podburzył ich do gniewu, tak że zgromadził liczne zastępy do walki z Nefitami.

4. Postanowił bowiem, że względu na wielką liczebność swoich ludzi, pokonać Nefitów i wziąć ich do niewoli.

5. I tak wyznaczył “naczelnych dowódców spośród Zoramitów, gdyż byli najlepiej zaznajomieni z siłami Nefitów i miejscami ich obrony, i najsłabszymi punktami ich miast; przeto wyznaczył ich na naczelnych dowódców nad jego armiami.

35a Jakub 1:13–14.
36a ppś Odstępstwo.

b Hebr. 10:26–27;
Alma 24:30.

c Jer. 8:12.
48 5a Alma 43:6.

6. I stało się, że zwinęli obóz i przenieśli się na pustkowiu w kierunku ziemi zarahemlskiej.

7. Teraz stało się, że podczas gdy Amalikiasz zdobywał władzę oszustwem i podstępem, Moroni, z drugiej strony, „przygotowywał umysły ludzi, aby byli wierni Panu, Swemu Bogu.

8. Zaiste, wzmacniał armie Nefitów, budując małe forty i twierdze; usypując wały ziemi wokół swych armii, a także budując mury z kamieni dookoła pozycji swych armii, wokół miast i wzdłuż granic swych ziem; zaiste, wokół całej tej ziemi.

9. A w najstarszych fortyfikacjach umieszczał największą liczbę ludzi; i tak obwarował i wzmocnił ziemię, która była w posiadaniu Nefitów.

10. I tak przygotowywał się do „obrony ich wolności, ich ziemi, ich żon i ich dzieci, i ich pokoju, aby mogli żyć dla Pana, Swego Boga, i zachować to, co ich wrogowie nazywali sprawą chrześcijan.

11. I Moroni był silnym i potężnym mężem; był mężem wykazującym się doskonałym „rozumieniem; zaiste, mężem, który nie lubował się w rozlewie krwi; mężem, którego dusza radowała się swobodą i wolnością jego kraju, i jego braci, bez niewoli i bez niewolnictwa;

12. Zaiste, mężem, którego serce przepelniała wdzięczność Bogu za wiele przywilejów i błogosławieństw, które zesłał On na Swój lud; mężem, który trudził się niezmiernie dla „dobra i bezpieczeństwa swego ludu.

13. Zaiste, był mężem, który był wytrwały w wierze w Chrystusa i „złożył przysięgę, że będzie bronił swego ludu i swych praw, i swego kraju, i swej religii aż do przelania swej krwi.

14. I nauczano Nefitów, aby bronili się przed wrogami aż do rozlewu krwi, jeśli będzie to konieczne; zaiste, i nauczano ich, aby nigdy nie byli winni pierwszej ofiarze, zaiste, i „nigdy nie podnieśli miecza, jeśli nie będzie to przeciwko wrogom, tylko dla zachowania ich życia.

15. I wierzyli oni, że jeśli będą tak czynić, Bóg sprawi, że będzie im się dobrze wiodło na tej ziemi, innymi słowy, jeśli będą wierni, przestrzegając przykazań Boga, to sprawi On, że będzie im się dobrze wiodło na tej ziemi; zaiste, ostrzeże ich, by uciekli czy też przygotowali się do wojny, zależnie od niebezpieczeństwa;

16. A także, że Bóg objawi im, dokąd mają się udać, by stawić opór wrogom, i że w ten sposób Pan ich ocali; i tak wierzył Moroni, i tym jego serce się szczyliło; „nie rozlewem krwi, lecz

7a Alma 49:8.

10a Alma 46:12–13.

11a PPŚ Zrozumienie.

12a PPŚ Pomoc wzajemna.

13a Alma 46:20–22.

14a Alma 43:46–47;

III Nefi 3:20–21;

Morm. 3:10–11;

DiP 98:16.

16a Alma 55:19.

czynieniem dobra, obroną swego ludu, zaiste, przestrzeganiem przykazań Boga, zaiste, i opieraniem się niegodziwości.

17. Zaiste, zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam, że gdyby wszyscy ludzie, którzy byli, są i będą, byli podobni do Moroniego, oto moce piekielne zostałyby zachwiane na zawsze; zaiste, „diabeł nigdy nie miałby władzy nad sercami dzieci ludzkich.

18. I Moroni podobny był do Ammona, syna Mosjasza, zaiste, a nawet do innych synów Mosjasza, zaiste, a także do Almy i jego synów, gdyż wszyscy oni byli mężami Bożymi.

19. Teraz oto Helaman ze swymi braćmi byli nie mniej niż Moroni pomocni Nefitom; albowiem głosili słowo Boże i chrzcili dla pokuty wszystkich, którzy zważali na ich słowa.

20. I tak poszli, i ludzie „korzyli się pod wpływem ich słów, tak że Pan miał w nich wielkie ^bupodobanie, i tak byli wolni od wojen i sporów między sobą, zaiste, nawet przez okres czterech lat.

21. Lecz, jak powiedziałem, przy końcu dziewiętnastego roku, zaiste, pomimo pokoju między sobą, zostali zmuszeni wbrew swej woli do walki ze swymi braćmi, Lamanitami.

22. Zaiste, i krótko mówiąc, ich wojny z Lamanitami nie ustawały

przez okres wielu lat, pomimo ich wielkiego oporu.

23. I „żałowali, że musieli użyć broni przeciwko Lamanitom, bo nie lubowali się w rozlewie krwi; zaiste, i to nie wszystko — żałowali, że wysyłali tak wielu swych braci z tego świata do wiecznego świata bez przygotowania na spotkanie z ich Bogiem.

24. Mimo to nie mogli pozwolić na oddanie swojego życia, aby ich „żony i dzieci zostały wymordowane z barbarzyńskim okrucieństwem przez tych, którzy kiedyś byli ich braćmi, a ^bodstąpili od swego Kościoła i opuścili ich, i poszli, aby ich zniszczyć, połączywszy się z Lamanitami.

25. Zaiste, nie mogli znieść tego, że ich bracia radowali się rozlewem krwi Nefitów, tak długo, jak długo żyli ci, którzy przestrzegali przykazań Boga, albowiem obietnicą Pana było, że jeśli będą przestrzegać Jego przykazań, będzie im się powodziło na tej ziemi.

ROZDZIAŁ 49

Najeżdżający Lamanici nie mogą zająć obwarowanych miast Ammonihah i Noe. Amalikiasz przeklina Boga i przysięga, że będzie pił krew Moroniego. Helaman i jego bracia w dalszym ciągu wzmacniają Kościół. Około 72 r. p.n.e.

I TERAZ stało się, że dziesiątego

17a I Nefi 22:26;
III Nefi 6:15.
20a ppś Pokorny, pokora.

b I Nefi 17:35.
23a DiP 42:45.
24a Alma 46:12.

b ppś Odstępstwo.

dnia jedenastego miesiąca, dzień jedenastego roku zauważono armie Lamanitów zbliżające się do ziemi ammonihańskiej.

2. I oto, miasto to zostało odbudowane i Moroni rozstawił wojsko przy granicy miasta, i usypali wały, aby zabezpieczyć się przed strzałami i kamieniami Lamanitów; albowiem walczyli kamieniami i strzałami.

3. Oto powiedziałem, że miasto "Ammonihah zostało odbudowane. Mówię wam, zaiste, zostało częściowo odbudowane; i ponieważ Lamanici niegdyś zniszczyli je z powodu niegodziwości ludzi, przypuszczali, że i tym razem stanie się dla nich łatwym łupem.

4. Lecz oto, jak wielkie było ich rozczarowanie, gdy zobaczyli, że Nefici otoczyli się wałem z ziemi tak wysokim, że Lamanici nie mogli dosięgnąć ich swymi kamieniami ani strzałami, ani też nie mogli na nich napaść inaczej niż przez sforsowanie bramy.

5. Teraz w tym czasie naczelnicy dowódcy Lamanitów byli niezmiernie zdumieni mądrością Nefitów w przygotowaniu ich umocnionych miejsc.

6. Teraz przywódcy Lamanitów przypuszczali, że dzięki swej wielkiej liczebności, zaiste, przypuszczali, że będą mogli na nich napaść jak przedtem; zaiste, a także przygotowali sobie tarcze

i pancerze; a także przygotowali sobie szaty ze skór, zaiste, bardzo grube szaty, aby okryć swą nagość.

7. I, będąc tak przygotowani, przypuszczali, że będą mogli łatwo pokonać i wziąć swych braci pod jarzmo niewoli albo do woli ich zabijać i masakrować.

8. Lecz oto, ku ich wielkiemu zdumieniu Nefici "przygotowali się na ich przyście w sposób dotychczas nieznanym dzieciom Lehiego. Teraz byli przygotowani na Lamanitów, aby walczyć z nimi według nakazów Moroniego.

9. I stało się, że Lamanici, a raczej Amalikiaszici, byli niezmiernie zdumieni ich przygotowaniem do wojny.

10. I jeśli król Amalikiasz przyszedłby z "ziemi nefickiej na czele swojej armii, może nakłoniłby Lamanitów do ataku na Nefitów w mieście Ammonihah; gdyż, oto, nie troszczył się o krew swego ludu.

11. Lecz oto, Amalikiasz sam nie przyszedł walczyć. I oto, jego naczelnicy dowódcy nie odważyli się zaatakować Nefitów w mieście Ammonihah, bowiem Moroni zmienił sposób zarządzania wśród Nefitów tak, że Lamanici ku swemu rozczarowaniu zostali zmuszeni do odwrotu i nie mogli przypuścić ataku.

12. Przeto zwinęli swój obóz i wycofali się na pustkowie,

49 3a Alma 16:2-3, 9, 11.
8a Alma 48:7-10.

10a II Nefi 5:8;
Omni 1:12;

Alma 47:1.

maszerując w kierunku ziemi Noego, przypuszczając, że będzie to dla nich drugie w kolejności dobre miejsce, aby napaść na Nefitów.

13. Nie wiedzieli bowiem, że Moroni obwarował, czyli zbudował forty obronne we wszystkich miastach na całej tej ziemi; przeto pomaszerowali do ziemi Noego z pewną determinacją; zaiste, ich naczelni dowódcy złożyli przysięgę, że zgładzą lud tego miasta.

14. Lecz oto, ku ich zdumieniu miasto Noe, które, jak dotąd, było słabym miejscem, obecnie dzięki Moroniemu stało się silne, zaiste, a nawet przewyższało siłę miasta Ammonihah.

15. I teraz oto była to mądrość w Moronim; gdyż przypuszczał, że przestraszą się miasta Ammonihah; a ponieważ miasto Noe było, jak dotąd, najłabszą częścią tej ziemi, przeto pomaszerują walczyć właśnie tam; i tak stało się wedle jego pragnienia.

16. I oto, Moroni wyznaczył Lehiego na naczelnego dowódcę nad ludem tego miasta; i był to ten sam Lehi, który walczył z Lamanitami w dolinie na wschód od rzeki Sydon.

17. I teraz oto stało się, że gdy Lamanici dowiedzieli się, że Lehi dowodził miastem, byli znowu nieradzi, bowiem bali się Lehiego niezmiernie; jednak ich naczelni dowódcy złożyli przysięgę, że zaatakują miasto;

podprowadzili więc swoje armie.

18. Teraz oto Lamanici nie mogli przedostać się do twierdzy obronnej w żaden inny sposób, jak tylko przez bramę, ze względu na wysokość usypanego wału i głębokość wykopanej wokół fosy, jedynie przez bramę.

19. I tak Nefici, rzucając kamieniami i strzelając z łuków, byli gotowi zniszczyć wszystkich, którzy próbowaliby wspiąć się, aby wejść do twierdzy w jakikolwiek inny sposób.

20. I tak byli przygotowani, zaiste, grupa ich najsilniejszych mężczyzn uzbrojonych w miecze i proce, aby powalić wszystkich, którzy spróbowaliby wdrzeć się na umocnione stanowisko przy bramie; i tak byli przygotowani do obrony przed Lamanitami.

21. I stało się, że dowódcy Lamanitów podprowadzili swe armie do bramy i zaczęły walczyć z Nefitami, aby wdrzeć się do tego umocnionego miejsca; lecz oto, raz po raz byli odpierrani, tak że zostali zabici, a była to wielka rzeź.

22. Teraz, gdy Lamanici przekonali się, że nie mogą pobić Nefitów, wdzierając się przez przejście, zaczęły podkopywać brzeg fosy i zasypywać ją, aby w ten sposób przejść do ich wojsk i wyrównać szanse w walce; lecz oto, próby te zawiodły, gdyż znaleźli się pod gradem kamieni i strzał; i zamiast zasypywania

fosi ziemią z wałów, fosa ta wypełniała się ciałami ich poległych i rannych.

23. I tak Nefici mieli pełną przewagę nad swymi wrogami; i Lamanici ponawiali swe próby zniszczenia ich, aż wszyscy ich naczelnicy dowódcy polegli; zaiste, i ponad tysiąc Lamanitów zostało zabitych; podczas gdy po drugiej stronie ani jedna dusza spośród Nefitów nie została zabita.

24. A było około pięćdziesięciu rannych, którzy byli wystawieni na strzały Lamanitów przez przejście, ale będąc osłonięci swoimi tarczami i swoimi hełmami, i swoimi pancerzami, odnieśli rany głównie na nogach, z których wiele było ciężkich.

25. I stało się, że gdy Lamanici zobaczyli, że wszyscy ich naczelnicy dowódcy polegli, uciekli na pustkowie. I stało się, że powrócili do ziemi nefickiej, aby powiadomić swego króla Amaliasza, który był z urodzenia Nefitą, o swoich wielkich stratach.

26. I stało się, że rozgniewał się niezmiernie na swój lud, ponieważ nie ziszczył swego pragnienia dotyczącego Nefitów; nie nałożył na nich jarzma niewoli.

27. Zaiste, był niezmiernie rozgniewany i „przeklinał Boga, a także Moroniego, ^bprzysięgając, że pić będzie jego krew; a stało się tak, ponieważ Moroni

przestrzegał przykazań Boga i przygotował swój lud do obrony.

28. I stało się, że z drugiej strony lud Nefiego „dziękował Panu, Swemu Bogu, że okazał swą niezrównaną moc w ocaleniu ich z rąk ich wrogów.

29. I tak upłynął dziewiętnasty rok panowania sędziów nad ludem Nefiego.

30. Zaiste, i panował nieprzerwany pokój wśród nich, i ogromny dobrobyt w Kościele ze względu na ich uwagę i pilność w przestrzeganiu słowa Bożego głoszonego im przez Helamana i Sziblona, i Koriantona, i Ammona, i jego braci, zaiste, i przez tych wszystkich, którzy będąc ochrzczeni dla pokuty, zostali ustanowieni według „świętego porządku Boga i posłani, aby głosić słowo pośród ludzi.

ROZDZIAŁ 50

Moroni zabezpiecza ziemie Nefitów. Budują wiele nowych miast. Wojny i zniszczenie spadną na Nefitów w dniach ich niegodziwości i występków. Morianton i jego odstępcy zostają pokonani przez Teankuma. Nefihah umiera, a jego syn, Pahoran, zasiada na tronie sędziowskim. W okresie lat 72–67 p.n.e.

I TERAZ stało się, że Moroni nie przestał czynić przygotowań do wojny, czyli bronić swego ludu przed Lamanitami;

27a ppś Bluźnic,
bluźnierstwo.
b Dz. 23:12.

28a ppś Wdzięczny,
podziękowania,
dziękczynienie.

30a Alma 43:2.

albowiem na początku dwudziestego roku panowania sędziów zarządził, aby armie zaczęły usypywać wały wokół wszystkich miast na całej ziemi zajętej przez Nefitów.

2. I zarządził, aby wokół owych miast, na szczycie tych nasypów z ziemi, były bale, zaiste, aby wokół miast zbudowano konstrukcje z bali na wysokość człowieka.

3. I zarządził, aby na tych konstrukcjach z bali umieszczono palisadę zbudowaną na balach; i były one wytrzymałe i wysokie.

4. I zarządził, aby wybudowano wieże górujące nad palisadami, i zarządził, aby wybudowano umocnione miejsca na tych wieżach, żeby kamienie i strzały Lamanitów nie mogły ich zranić.

5. I byli przygotowani, że ze szczytu wież mogli z siłą i do woli rzucać kamieniami i zabijać tych, którzy spróbowaliby zbliżyć się do murów miasta.

6. W ten sposób wokół wszystkich miast na całej ziemi Moroni przygotował twierdze na wypadek napaści ich nieprzyjaciół.

7. I stało się, że Moroni zarządził, aby jego armie udały się do wschodniej części pustkowia; zaiste, i poszli, i wygnali wszystkich Lamanitów, którzy byli na wschodnim pustkowiu, na ich własne ziemie, które były na południe od ziemi zarahemlskiej.

8. I ziemia neficka rozciągała się w prostej linii od wschodniego morza na zachód.

9. I stało się, że gdy Moroni wyparł wszystkich Lamanitów ze wschodniej części pustkowia, znajdującego się na północ od ziemi znajdującej się w ich posiadaniu, zarządził, aby mieszkańcy ziemi zarahemlskiej i okolicznych ziem poszli do wschodniej części pustkowia, nawet aż do granic znajdujących się przy wybrzeżu, i zajęli tę ziemię.

10. A także rozmieścił armie na południowej granicy ich posiadłości, i zarządził wybudowanie „fortyfikacji, które zabezpieczyłyby ich armie i lud przed wpadnięciem w ręce ich wrogów.

11. I w ten sposób odciął wszystkie twierdze Lamanitów na wschodnim pustkowiu, zaiste, a także na zachodzie, zabezpieczając granicę między Nefitami a Lamanitami, między ziemią zarahemlską a ziemią neficką, granicę przebiegającą od morza na zachodzie i w pobliżu źródła rzeki Sydon — Nefici zajmowali wszystkie ziemie na północ, zaiste, nawet całą ziemię na północ od ziemi Obfitość, według ich upodobania.

12. I tak Moroni ze swymi armiami, które powiększały się z każdym dniem dzięki zapewnieniu o bezpieczeństwie, jakie dawały im poczynione przez niego umocnienia, dążył do odcięcia sił i mocy Lamanitów od ziemi znajdującej się w ich posiadaniu, aby nie mieli żadnej

mocy nad ziemią znajdującymi się w ich posiadaniu.

13. I stało się, że Nefici zaczęli budowę miasta, które nazwali Moroni, i założyli je w pobliżu morza wschodniego; a znajdowało się na południu, przy granicy z posiadłościami Lamanitów.

14. I zaczęli także zakładać miasto między miastem Moroni a miastem Aaron, łącząc granice obu tych miast; i nazwali to miasto, czyli ziemię, Nefihah.

15. I zaczęli też w tym samym roku budować wiele miast na północy, a jedno w szczególności sposób, i nazwali je Lehi, a znajdowało się na północy przy wybrzeżu.

16. I tak zakończył się dwudziesty rok.

17. I w takich sprzyjających warunkach znajdował się lud Nefiego na początku dwudziestego pierwszego roku panowania sędziów nad ludem Nefiego.

18. I niezmiernie dobrze im się wiodło, i bogacili się ogromnie; zaiste, i mnożyli się, i umacniali się na tej ziemi.

19. I tak widzimy, jak miłosierne i sprawiedliwe jest całe postępowanie Pana, aż do spełnienia wszystkich Jego słów, jakie dał dzieciom ludzkim; zaiste, i widzimy, że Jego słowa sprawdziły się, nawet wtedy, gdy powiedział Lehiemu:

20. Błogosławiony jesteś ty i twoje dzieci; i będą one bło-

gosławione, jeśli przestrzegać będą moich przykazań, będzie im się powodziło na tej ziemi. Lecz zapamiętaj, że jeśli nie będą przestrzegać moich przykazań, zostaną "odcięte od obecności Pana.

21. I widzimy, że obietnice te sprawdziły się co do ludu Nefiego; bowiem ich kłótnie, ich spory, zaiste, ich morderstwa i ich rabunki, ich bałwochwalstwo, ich rozpusta i ich występki, które były między nimi, spowodowały na nich ich wojny i ich zniszczenia.

22. A ci, którzy pozostawali wierni, przestrzegając przykazań Pana, zawsze byli wyzwalani, podczas gdy tysiące ich niegodziwych braci było skazanych na niewolę albo śmierć od miecza czy zmarnienie w niewierze i zmieszanie się z Lamanitami.

23. Lecz oto od dnia Nefiego nigdy nie było "szczęśliwszego czasu pośród ludu Nefiego niż za dnia Moroniego, zaiste, w tym czasie, w dwudziestym pierwszym roku panowania sędziów.

24. I stało się, że dwudziesty drugi rok panowania sędziów także upłynął w pokoju; zaiste, a także dwudziesty trzeci rok.

25. I stało się, że na początku dwudziestego czwartego roku panowania sędziów byłby także pokój pośród ludu Nefiego, gdyby nie powstał pomiędzy nimi "spór dotyczący ziemi lehickej i ziemi moriantońskiej,

która graniczyła z ziemią lehicką; i obydwie znajdowały się na granicy u wybrzeży.

26. Albowiem oto ci, którzy zajmowali ziemię moriantońską, domagali się części ziemi lehickiej; dlatego rozgorzał między nimi spór, tak że ludzie Moriantona chwycili za broń przeciwko swym braciom i chcieli zabić ich mieczem.

27. Lecz oto, ludzie, którzy posiadali ziemię lehicką, uciekli do obozowiska Moroniego i zwrócili się do niego o pomoc; bowiem nie zawinili.

28. I stało się, że gdy ludzie z ziemi moriantońskiej, których przywódcą był mąż o imieniu Morianton, dowiedzieli się, że mieszkańcy ziemi lehickiej uciekli do obozowiska Moroniego, niezmiernie obawiali się tego, że armia Moroniego napadnie na nich i zniszczy ich.

29. Przeto Morianton przekonał ich serca, że powinni uciec do ziemi, która znajdowała się na północy, gdzie znajdowały się duże zbiorniki wodne, i zając tę ziemię, która znajdowała się na północy.

30. I oto, zrealizowaliby ten plan (który byłby powodem do lamentowania), ale oto Morianton, będąc porywczym człowiekiem, rozgniewał się na jedną ze swych służących i zaatakował ją, i dotkliwie pobił.

31. I stało się, że uciekła, i przysłała do obozowiska Moroniego,

i powiedziała o wszystkich sprawach Moroniemu, a także o ich zamiarach ucieczki do ziemi na północy.

32. Teraz oto ludzie, którzy przebywali na ziemi Obfitość, a raczej Moroni, obawiali się, że będą zważać oni na słowa Moriantona, i przyłączą się do jego ludu, i w ten sposób zagarnie on tę część kraju, co miałyby poważne skutki dla ludu Nefiego, zaiste, skutki te doprowadziłyby do utraty ich "wolności.

33. Dlatego Moroni posłał armię z obozem, aby wyprzedzić ludzi Moriantona i zagrozić im drogę ucieczki do ziemi na północy.

34. I stało się, że dogonili ich dopiero, gdy ludzie Moriantona doszli do ziemi "Spustoszenie; i tam wyprzedzili ich przy wąskim przejściu przy morzu, prowadzącym do ziemi na północy, zaiste, i graniczącym z morzem i na zachodzie, i na wschodzie.

35. I stało się, że armia posłana przez Moroniego, która była pod dowództwem męża o imieniu Teankum, spotkała ludzi Moriantona; i tak nieustępliwi byli ludzie Moriantona (będąc pod wpływem pochlebstw i niegodziwości Moriantona), że zaczęła się między nimi walka, w której Teankum zabił Moriantona i pokonał jego armię, i wziął ich do niewoli, i powrócił do obozowiska Moroniego. I tak upłynął dwudziesty czwarty rok panowania sędziów nad ludem Nefiego.

36. I tak przyprowadzono z powrotem ludzi Moriantona. I po zawarciu przymierza, że zachowają pokój, pozwolono im wrócić do ziemi moriantońskiej, i zawarli sojusz z ludem Lehiego; i przywrócono im także ich ziemię.

37. I stało się, że w tym samym roku, w którym przywrócono pokój pośród ludu Nefiego, zmarł Nefihah, ich drugi naczelny sędzia, który na tronie sędziowskim postępował z doskonałą zacnością przed Bogiem.

38. Jednakże odmówił przyjęcia od Almy tych kronik i przedmiotów, które Alma i jego ojcowie uważali za święte; dlatego Alma przekazał je swemu synowi, Helamanowi.

39. Oto stało się, że syn Nefihaha został wyznaczony, aby objąć tron sędziowski po swym ojcu; zaiste, został wyznaczony na naczelnego sędziego i namiestnika nad ludem, z przysięgą i świętym obrzędem, aby rozsądzał w prawości i dbał o zachowanie pokoju i wolności ludu, i zapewnił im święte przywileje oddawania czci Panu, ich Bogu, zaiste, aby przez wszystkie swe dni popierał i bronił sprawy Bożej i aby wymierzał sprawiedliwość niegodziwym według ich przestępstw.

40. Teraz oto nazywał się on Pahoran. I Pahoran zajął miejsce swego ojca, i zaczął panować nad ludem Nefiego w końcu dwudziestego czwartego roku.

ROZDZIAŁ 51

Rojaliści starają się zmienić prawo i ustanowić króla. Pahoran i wolnościowcy mają poparcie głosu ludu. Moroni zmusza rojalistów do wyboru między obroną swego kraju a skazaniem na śmierć. Amalikiasz i Lamanici zajmują wiele umocnionych miast. Teankum odpiera najazd Lamanitów i zabija Amalikiasza w jego namiocie. W okresie lat 67–66 p.n.e.

I TERAZ stało się, że na początku dwudziestego piątego roku panowania sędziów nad ludem Nefiego, po ustanowieniu pokoju między ludem Lehiego a ludem Moriantona co do ich ziemi, rozpoczęli dwudziesty piąty rok w pokoju;

2. Jednakże nie udało się zbyt długo podtrzymać całkowitego pokoju, gdyż powstał spór pośród ludzi co do naczelnego sędziego Pahorana; oto część ludzi chciała zmienić kilka poszczególnych punktów prawa.

3. Lecz oto, Pahoran nie chciał pozwolić, aby zmieniono prawo; przeto nie zważał na tych, którzy posłali swoje głosy z wnioskami o zmianę prawa.

4. Przeto ci, którzy dążyli do zmiany prawa, rozgniewali się na niego i chcieli usunąć go z urzędu naczelnego sędziego nad tą ziemią; dlatego powstała gorąca dysputa w tej sprawie, ale bez rozlewu krwi.

5. I stało się, że tych, którzy chcieli usunąć Pahorana z tronu

sędziowskiego, nazwano rojalistami, gdyż chcieli, aby prawo zostało zmienione w taki sposób, aby obalić wolny rząd i ustanowić króla nad tą ziemią.

6. A ci, którzy chcieli, aby Pahoran pozostał naczelnym sędzią nad ziemią, przyjęli nazwę wolnościowców; i taki podział powstał między nimi, gdyż wolnościowcy ślubowali, czyli zawarli przymierze, aby bronić swych praw i przywilejów swej religii przez wolny rząd.

7. I stało się, że rozstrzygnięto ten spór głosowaniem ludu. I stało się, że głos ludu padł na wolnościowców, i Pahoran utrzymał tron sędziowski ku wielkiej radości jego braci oraz wielu wolnościowców, którzy także ucieszyli rojalistów, że nie odważyli się stawiać oporu, ale zostali zobowiązani bronić sprawy wolności.

8. A ci, którzy byli za ustanowieniem króla, pochodzili z „wysokich rodów i sami chcieli zostać królami; i popierali ich ci, którzy chcieli mieć moc i władzę nad ludem.

9. Lecz oto, był to niebezpieczny czas na takie spory pośród ludu Nefiego; gdyż oto Amalikiasz ponownie podburzył serca Lamanitów przeciwko Nefitom i gromadził żołnierzy ze wszystkich części ziemi, uzbrajając ich i z całą pilnością przygotowując się do wojny; albowiem „przysiągł pić krew Moroniego.

10. Lecz oto, zobaczymy, że jego przysięga okazała się pochopna; jednakże przygotował siebie i swe armie, aby poszli na bitwę przeciw Nefitom.

11. Teraz jego armie nie były tak liczne jak poprzednio, ponieważ wiele tysięcy zostało zabitych przez Nefitów; jednak pomimo wielkich strat Amalikiasz zgromadził zadziwiająco wielką armię, do tego stopnia, że nie obawiał się pójść do ziemi zarahemlskiej.

12. Zaiste, sam Amalikiasz przyszedł na czele Lamanitów. I był to dwudziesty piąty rok panowania sędziów; i działo się to w tym samym czasie, kiedy zaczęli rozstrzygać sprawę sporów co do naczelnego sędziego Pahorana.

13. I stało się, że gdy ludzie, których nazwano rojalistami, dowiedzieli się, że Lamanici przychodzą z nimi walczyć, ucieszyli się z tego powodu w swych sercach, i odmówili użycia broni, bowiem byli tak rozgniewani na naczelnego sędziego i „wolnościowców, że nie chcieli chwycić za broń w obronie swego kraju.

14. I stało się, że gdy Moroni to zobaczył, a także zobaczył, że Lamanici przekraczają granice ziemi, rozgniewał się niezmiernie z powodu uporu tych ludzi, dla których z tak wielką pilnością się trudził dla ich obrony; zaiste, był on niezmiernie roz-

gniewany; jego duszę przepętniał gniew w stosunku do nich.

15. I stało się, że wysłał petycję z głosem ludu do namiestnika tej ziemi, pragnąc, aby ten przeczytał ją, i nadał mu (Moroniemu) władzę, aby zmusić tych odstępców do obrony kraju albo skazać ich na śmierć.

16. Albowiem Moroni chciał przede wszystkim położyć kres tego rodzaju sporom i rozłamowi pośród ludzi; bo oto dotąd były one przyczyną wszelkiego zniszczenia. I stało się, że zgodnie z głosem ludu przyznano mu to.

17. I stało się, że Moroni nakazał swej armii pójść walczyć z rojalistami, zdławić ich pychę i wyniosłość i zrównać ich z ziemią, jeśli nie chwycą za broń w obronie wolności.

18. I stało się, że armie pomaszerowały przeciwko nim; i zostali oni poniżeni w swej pysze i wyniosłości na tyle, że gdy podnosili broń wojenną, aby walczyć z ludźmi Moroniego, zabijano ich i równano z ziemią.

19. I stało się, że cztery tysiące spośród tych "odstępców zginęło od miecza; i dowódców, którzy nie polegli w bitwie, pojmano i wtrącono do więzienia, gdyż nie było wtedy czasu na sądzenie ich.

20. A pozostali odstępcy, aby nie zginąć od miecza, wybrali poparcie dla sztandaru wolności i zostali zobowiązani wywiesić flagi z "hasłem wolności na swych

wieżach i w swych miastach oraz zbrojnie stanąć w obronie swego kraju.

21. I tak Moroni położył kres rojalistom, że nikogo nie znano pod nazwą rojalistów; i tak położył kres hardości i pysze tych ludzi, którzy twierdzili, że mają szlachecką krew; lecz zostali zmuszeni do ukorzenia się, jak ich bracia, i do tego, by walczyć mężnie za swą wolność od poddaństwa.

22. Oto stało się, że podczas gdy "Moroni w ten sposób kładł kres wojnie domowej i sporom pośród własnego ludu, zmuszając go do zachowania pokoju i porządku i ustanawiając przepisy w przygotowaniu do wojny z Lamanitami, oto Lamanicy wkroczyli do ziemi Moroniego znajdującej się przy granicy, w pobliżu wybrzeża.

23. I stało się, że Nefici nie byli dostatecznie silni w mieście Moroni; przeto Amalikiasz wyparł ich, zabijając wielu. I stało się, że Amalikiasz zajął to miasto, zaiste, i wszystkie ich fortyfikacje.

24. A ci, którzy uciekli z miasta Moroni, przyszedli do miasta Nefihah; i zgromadziła się tam także ludność miasta Lehi, i przygotowali się, i byli gotowi na przyjęcie Lamanitów w bitwie.

25. Lecz stało się, że Amalikiasz nie pozwolił Lamanitom pójść przeciwko miastu Nefihah w bitwie, ale zatrzymał ich przy wybrzeżu, pozostawiając ludzi

w każdym mieście, aby ich bronili i utrzymali.

26. I tak szedł, zajmując wiele miast, aż zajął miasto Nefihah i miasto Lehi, i miasto Morianton, i miasto Omner, i miasto Gid, i miasto Mulek, a wszystkie leżały przy wschodniej granicy w pobliżu wybrzeża.

27. I tak dzięki przebiegłości Amalikiasza Lamanici ze swymi niezliczonymi zastępami zajęli wiele miast, wszystkie, które były dobrze obwarowane na wzór „fortyfikacji Moroniego; a wszystkie stały się twierdzami Lamanitów.

28. I stało się, że Lamanici maszerowali do granic ziemi Obfitość, wypierając Nefitów przed sobą i zabijając wielu.

29. Lecz stało się, że napotkali tam Teankuma, który „zabił Moriantona i zagroził drogę jego ludziom, którzy uciekali.

30. I stało się, że zagroził on także drogę Amalikiaszowi, gdy maszerował ze swą liczną armią, aby zająć ziemię Obfitość, a także ziemię na północy.

31. Lecz oto Amalikiasz zawiódł się w swoich planach, gdyż został odparty przez Teankuma i jego ludzi, albowiem byli oni wielkimi wojownikami; gdyż każdy z ludzi Teankuma przewyższał Lamanitów siłą i opanowaniem sztuki wojennej, tak że zdobywali przewagę nad Lamanitami.

32. I stało się, że nękali ich, tak

że zabijali ich, aż do zmierzchu. I stało się, że Teankum i jego ludzie rozbili swe namioty przy granicy w ziemi Obfitość; i Amalikiasz rozbił swe namioty w granicach na plaży, na wybrzeżu morza, i w ten sposób zostali wypędzeni.

33. I stało się, że gdy zapadła noc, Teankum i jego sługa wymknęli się potajemnie i pod osłoną nocy poszli do obozu Amalikiasza; i oto, Lamanici spali zmożeni snem po trudach walki w upale dnia.

34. I stało się, że Teankum zakradł się do namiotu króla i przebił mu serce oszczepem; i spowodował natychmiastową śmierć króla, tak że nie przebudził on swych sług.

35. I powrócił po cichu do swego obozu, a oto jego ludzie spali, i obudził ich, i opowiedział im o wszystkim, co uczynił.

36. I nakazał swym armiom stać w gotowości na wypadek, gdyby Lamanici przebudzili się i uderzyli na nich.

37. I na tym kończy się dwudziesty piąty rok panowania sędziów nad ludem Nefiego; i tak zakończyły się dni Amalikiasza.

ROZDZIAŁ 52

Ammoron zostaje następcą Amalikiasza jako król Lamanitów. Moroni, Teankum i Lehi dowodzą Nefitami w zwycięskiej wojnie przeciw Lamanitom. Miasto Mulek zostaje

odzyskane, a Jakub Zoramita ginie. W okresie lat 66–64 p.n.e.

I TERAZ stało się, że w dwudziestym szóstym roku panowania sędziów nad ludem Nefiego, oto gdy Lamanici przebudzili się pierwszego ranka, pierwszego miesiąca, oto znaleźli martwego Amalikiasza w jego namiocie, i zobaczyli także, że Teankum był gotowy do bitwy z nimi tego dnia.

2. I teraz, gdy Lamanici to zobaczyli, ogarnął ich strach; i zrezygnowali z zamiaru marszu do ziemi na północy, i wycofali się z całą swą armią do miasta Mulek, aby znaleźć ochronę w swych fortyfikacjach.

3. I stało się, że brat Amalikiasza został wyznaczony na króla nad ludem; a jego imię było Ammoron; i tak król Ammoron, brat króla Amalikiasza, został wyznaczony, aby panować jako jego następca.

4. I stało się, że Ammoron zarządził, aby Lamanici utrzymali miasta, które zdobyli kosztem przelania krwi; gdyż nie zdobyli żadnych miast, nie straciwszy wiele własnej krwi.

5. I teraz Teankum widząc, że Lamanici byli zdecydowani utrzymać miasta, które przejęli, i te części ziemi, które zajęli; a także widząc ich ogromną liczbę, uważał, że nie powinien podejmować prób atakowania ich w twierdzach.

6. Lecz rozmieścił swych ludzi naokoło, jak gdyby czyniąc przygotowania do wojny; zaiste, a tak naprawdę przygotowywał się do obrony przed nimi, „usypując wały i przygotowując miejsca obrony.

7. I stało się, że wciąż przygotowywał się w ten sposób do wojny, aż Moroni dostał mu wielki poczet ludzi dla wzmocnienia jego armii.

8. Moroni posłał mu także rozkaz, aby zachował przy życiu wszystkich jeńców, którzy wpadną w jego ręce; albowiem skoro Lamanici wzięli wielu jeńców, powinien więc zatrzymać wszystkich jeńców Lamanitów na okup za tych, których pojмали Lamanici.

9. I rozkazał mu, aby umocnił obronę ziemi Obfitość i zabezpieczył „wąskie przejścia prowadzące do ziemi na północy, aby Lamanici nie zdobyli tego miejsca i nie mogli ich nękać ze wszystkich stron.

10. I Moroni posłał też do niego, prosząc, aby wytrwał wiernie w utrzymaniu tej części ziemi i starał się wszelkimi sposobami nękać Lamanitów zamieszkujących tę część na tyle, na ile było to w jego mocy, że może uda mu się fortem czy też w inny sposób odzyskać miasta, które im zabrano; i aby obwarowywał i umacniał przyległe miasta, które nie wpadły w ręce Lamanitów.

11. I Moroni także powiedział

mu: Przyszedłbym do ciebie, lecz oto, Lamanici napadają na nas na granicach ziemi przy morzu zachodnim; i oto, idę z nimi walczyć; przeto nie mogę przyjść do ciebie.

12. A król (Ammoron) odszedł z ziemi zarahemlskiej i zawiadomił królową o śmierci swego brata, i zgromadził dużą liczbę ludzi, i pomaszerował walczyć z Nefitami przy granicy w pobliżu morza zachodniego.

13. I tak starał się nękać Nefitów, i odciągnąć część ich armii do tej części ziemi, podczas gdy nakazał, aby ci, których pozostawił w zajętych miastach, nękali Nefitów od strony granicy przy morzu wschodnim i zagarniali ich ziemie na tyle, na ile było to w ich mocy, według siły ich armii.

14. I tak Nefici byli w tej groźnej sytuacji przy końcu dwudziestego szóstego roku panowania sędziów nad ludem Nefiego.

15. Lecz oto, w dwudziestym siódmym roku panowania sędziów stało się, że Teankum na rozkaz Moroniego — który po rozmieszczeniu armii dla obrony południowej i zachodniej granicy ziemi wyruszył w kierunku ziemi Obfitość, aby ze swoją armią pomóc Teankumowi w odzyskaniu utraconych miast —

16. I stało się, że Teankum otrzymał rozkaz, aby napaść na miasto Mulek i odzyskać je, jeśli jest to możliwe.

17. I stało się, że Teankum po-

czynił przygotowania do ataku na miasto Mulek i pomaszerował ze swą armią naprzeciw Lamanitom; lecz zobaczył, że niemożliwe było pokonanie ich, gdy byli w swych fortyfikacjach; przeto zrezygnował ze swych zamiarów i powrócił do miasta Obfitość, aby poczekać na przyjście Moroniego, który miał wzmocnić siły jego armii.

18. I stało się, że Moroni przybył ze swą armią do ziemi Obfitość przy końcu dwudziestego siódmego roku panowania sędziów nad ludem Nefiego.

19. I na początku dwudziestego ósmego roku Moroni i Teankum, i wielu innych naczelnych dowódców odbyło naradę wojenną nad tym, co mają uczynić, aby Lamanici wyszli walczyć z nimi; aby mogli w jakiś sposób wywabić ich z twierdz, aby zdobyć nad nimi przewagę i odzyskać miasto Mulek.

20. I stało się, że wysłali posłów do dowódcy armii Lamanitów broniących miasta Mulek, który nazywał się Jakub, aby wyszedł ze swoją armią walczyć z nimi na równinie pomiędzy miastami. Lecz oto, Jakub, który był Zoramitą, nie chciał wyjść ze swoją armią i walczył na równinie.

21. I stało się, że Moroni, nie mając nadziei stoczenia z nim otwartej walki, zdecydował się na plan wywabienia Lamanitów z ich twierdz.

22. Zarządził więc, aby Teankum zabrał ze sobą niewielką

liczbę swych ludzi i pomaszerował wzdłuż wybrzeża; i Moroni ze swoją armią pomaszerował nocą na pustkowie na zachód od miasta Mulek; i tak nazajutrz, gdy Lamanici ze straży zauważyli Teankuma, pobiegli i powiedzieli o tym Jakubowi, swemu przywódcy.

23. I stało się, że armie Lamanitów pomaszerowały przeciw Teankumowi, przypuszczając, że łatwo pokonają Teankuma z powodu ich niewielkiej liczby. I gdy Teankum zobaczył idące mu naprzeciw armie Lamanitów, zaczął wycofywać się na północ wzdłuż wybrzeża.

24. I stało się, że Lamanici widząc, że zaczął uciekać, nabrali odwagi i zapalili się do pościgu za nim. Gdy więc Teankum odwoził bezskutecznie ścigających go Lamanitów, Moroni nakazał, aby część jego armii wkroczyła do miasta i zajęła je.

25. I tak też uczynili i zabili wszystkich, którzy pozostali, aby bronić miasta, zaiste, wszystkich, którzy nie złożyli broni wojennej.

26. I tak część armii Moroniego zajęła miasto Mulek, a on sam pomaszerował z resztą armii, by spotkać Lamanitów powracających z pościgu za Teankumem.

27. I stało się, że Lamanici ścigali Teankuma, aż podeszli do miasta Obfitość, a tam spotkał ich Lehi z niewielką armią pozostawioną dla obrony miasta Obfitość.

28. I teraz oto, gdy naczelni

dowódcy Lamanitów zobaczyli Lehiego i jego armię idącą im naprzeciw, zaczęli w zamieszaniu odwrót, obawiając się, że Lehi ich osiągnie, zanim przybędą do miasta Mulek; bowiem byli zmęczeni marszem, a ludzie Lehiego byli wypoczęci.

29. I Lamanici nie wiedzieli, że Moroni ze swoją armią był na ich tyłach; i bali się tylko Lehiego i jego ludzi.

30. A Lehi nie zamierzał ich pokonać, dopóki nie napotkają Moroniego i jego armii.

31. I stało się, że zanim Lamanici mieli czas się wycofać, zostali otoczeni przez Nefitów, z jednej strony przez ludzi Moroniego, a z drugiej przez ludzi Lehiego, którzy byli wypoczęci i pełni sił; a Lamanici byli wyczerpani długim marszem.

32. I Moroni nakazał swym ludziom, aby z nimi walczyli, aż oddadzą swą broń wojenną.

33. I stało się, że Jakub, ich przywódca, który był "Zoramitą o nieugiętym duchu, poprowadził Lamanitów do bitwy przeciw Moroniemu z niezmierną wściekłością.

34. Ponieważ Moroni zastępował im drogę, Jakub zdecydował się ich zniszczyć i utorować sobie drogę do miasta Mulek. Lecz oto, Moroni i jego ludzie byli potężniejsi, i nie zeszli Lamanitom z drogi.

35. I stało się, że Lamanici walczyli z wielką wściekłością

na dwa fronty; i wielu zostało zabitych po obydwu stronach; zaiste, i Moroni został ranny, a Jakub zabity.

36. I Lehi ze swymi silnymi ludźmi nacierał na ich tyły z taką wściekłością, że Lamanici na tyłach swej armii złożyli broń wojenną; a reszta z nich w zamieszaniu nie wiedziała, czy ma się wycofać czy też atakować.

37. I Moroni, widząc ich zamieszanie, zawołał do nich: Jeśli przyniesiecie swą broń wojenną i oddacie ją, zaniechamy rozlewu waszej krwi.

38. I stało się, że gdy Lamanici usłyszeli te słowa, wszyscy ich naczelnicy dowódcy, którzy pozostali przy życiu, wystąpili i złożyli broń wojenną u stóp Moroniego i rozkazali swym ludziom uczynić to samo.

39. Lecz oto, było wielu, którzy nie chcieli się na to zgodzić; i ci, którzy nie oddali swych mieczy, zostali pojmani i związani, i gdy odebrano im broń wojenną, zmuszono ich do marszu z ich braćmi do ziemi Obfitość.

40. A liczba jeńców, których pojmano, przekraczała liczbę poległych, zaiste, było ich więcej niż zabitych po obu stronach.

ROZDZIAŁ 53

Lamanicy jeńcy zatrudnieni przy budowie umocnień miasta Obfitość. Rozłam pośród Nefitów umożliwia Lamanitom zdobycie przewagi.

Helaman obejmuje dowództwo nad dwoma tysiącami młodych synów ludu Ammona. W okresie lat 64–63 p.n.e.

I STAŁO SIĘ, że rozstawili strażę nad jeńcami Lamanitów i nakazali im pójść i pochować swych poległych, zaiste, a także poległych Nefitów; i Moroni rozstawił nad nimi ludzi, aby ich pilnowali, gdy będą wykonywać swoją pracę.

2. I Moroni poszedł z Lehim do miasta Mulek, i przejął dowództwo nad miastem, i przekazał je Lehiemu. Teraz oto Lehi był z Moronim w większości bitew; i był on mężem "podobnym do Moroniego, i radowali się nawzajem swym bezpieczeństwem; zaiste, miłowali oni jeden drugiego i byli umiłowani przez cały lud Nefiego.

3. I stało się, że gdy Lamanici skończyli grzebanie swych poległych, a także poległych Nefitów, poszli pod strażą z powrotem do miasta Obfitość; i Teankum z rozkazu Moroniego zarządził, aby zaczęli pracować, kopiąc fosę wokół tej ziemi, czyli miasta Obfitość.

4. I zarządził, aby zbudowali "ścianę z bali od wewnętrznej strony fosy; i obrzucili błotem z fosy tę ścianę z bali; i tak nakazali Lamanitom pracować, aż otoczyli miasto Obfitość mocnym wałem z bali i ziemi o niezwykle dużej wysokości.

5. I od tego czasu miasto to stało się niezmiernie silną twierdzą; i trzymano w nim pod strażą Lamanitów wziętych do niewoli; zaiste, nawet trzymano ich za waleń, który zmuszeni byli wybudować własnymi rękoma. Teraz Moroni musiał dać im zatrudnienie, gdyż łatwiej było ich pilnować, gdy pracowali; i chciał mieć wszystkie siły do ataku na Lamanitów.

6. I stało się, że w ten sposób Moroni odniósł zwycięstwo nad jedną z największych armii Lamanitów, i zajął miasto Mulek należące do najsilniejszych z twierdz Lamanitów w ziemi nefickiej; i w ten sposób on również zbudował twierdzę, aby utrzymać swych jeńców.

7. I stało się, że tego roku nie dążył więcej do bitwy z Lamanitami, ale zatrudnił swych ludzi przygotowaniami do wojny, zaiste, i w budowie umocnień w obronie przed Lamanitami, zaiste, a także w niesieniu pomocy kobietom i dzieciom cierpiącym głód i wszelką udrękę, i w zaopatrywaniu swych armii w żywność.

8. I teraz stało się, że pod nieobecność Moroniego, przez jakąś intrygę pośród Nefitów, która spowodowała pośród nich rozłam, armie Lamanitów przy zachodnim morzu na południu zdobyły przewagę nad Nefitami, zaiste, do tego stopnia,

że zajęły wiele ich miast w tej części ziemi.

9. I tak wskutek niegodziwości między nimi, zaiste, z powodu rozłamu i intrygi między nimi znaleźli się w bardzo groźnej sytuacji.

10. I teraz oto mam nieco do powiedzenia o ^aAmmonitach, którzy z pochodzenia są Lamanitami; lecz przez Ammona i jego braci, a raczej mocą i słowem Bożym, zostali ^bnawróceni do Pana; i zostali przyprowadzeni do ziemi zarahemlskiej, gdzie są odtąd pod opieką Nefitów.

11. I ze względu na ich przysięgę powstrzymano ich od tego, żeby podjęli broń przeciwko swym braciom; bowiem przysięgli, że ^c"nigdy więcej nie przeleją krwi; i zginęliby oni na skutek swej przysięgi; zaiste, dostaliby się w ręce swych braci, gdyby nie litość i niezmierna miłość, które Ammon i jego bracia odczuwali do nich.

12. I z tego powodu przyszli do ziemi zarahemlskiej; i odtąd byli ^d"chronieni przez Nefitów.

13. Lecz stało się, że gdy zobaczyli, jakie niebezpieczeństwo i jak wiele udręk i utrapień Nefici znosili dla nich, byli przepelnieni współczuciem i ^e"pragnęli chwycić za broń w obronie swej ojczyzny.

14. Lecz oto, gdy mieli właśnie podjąć broń wojenną, zostali powstrzymani perswazjami

10a Alma 27:24-26.
b Alma 23:8-13.

11a Alma 24:17-19.
12a Alma 27:23.

13a Alma 56:7.

Helamana i jego braci, bowiem mieli oni właśnie ^azłamać ^bprzy sięgę, którą złożyli.

15. I Helaman obawiał się, że czyniąc to, zgubiliby swe dusze; wszyscy więc, którzy zawarli to przymierze, byli zmuszeni patrzeć, jak ich bracia przechodzą przez udręki w tej groźnej sytuacji w tym czasie.

16. Lecz oto, stało się, że mieli wielu synów, którzy nie zawarli przymierza, że nie użyją broni wojennej w obronie przeciwko wrogom; przeto tylu, ilu było zdolnych do walki, zebrało się w tym czasie i przyjęło imię Nefitów.

17. I zawarli przymierze, że będą walczyć o wolność Nefitów, zaiste, że będą bronić tej ziemi aż do poświęcenia swego życia; zaiste, a nawet zawarli przymierze, że nigdy nie oddadzą swej ^awolności, ale w każdych okolicznościach będą bronić Nefitów i siebie przed poddaństwem.

18. Teraz oto było dwa tysiące tych młodych mężczyzn, którzy zawarli to przymierze i podjęli broń wojenną w obronie swej ojczyzny.

19. I teraz oto, mimo że nigdy dotąd nie byli ciężarem dla Nefitów, to teraz stali się wielką podporą; gdyż podjęli broń wojenną i chcieli, aby Helaman był ich przywódcą.

20. I wszyscy byli młodymi mężczyznami, i byli niezmiernie ^amężni, jeśli chodzi o odwagę, a także o siłę i chęć działania; lecz to nie wszystko — byli takimi ludźmi, którzy byli zawsze ^bwierni we wszystkim, co im powierzono.

21. Zaiste, byli ludźmi prawdy i rozsądku, gdyż nauczono ich przestrzegać przykazań Boga i ^apostępować zanie przed Nim.

22. I teraz stało się, że Helaman pomaszerował na czele swych ^adwoch tysięcy młodych wojowników, aby wspierać ludzi w granicach tej ziemi na południe przy zachodnim morzu.

23. I na tym kończy się dwudziesty ósmy rok panowania sędziów nad ludem Nefiego.

ROZDZIAŁ 54

Ammoron i Moroni negocjują wymianę jeńców. Moroni żąda, aby Lamanici wycofali się i poniechali swych morderczych napadów. Ammoron żąda, aby Nefici złożyli broń i poddali się Lamanitom. Około 63 r. p.n.e.

I TERAZ stało się, że na początku dwudziestego dziewiątego roku panowania sędziów ^aAmmoron posłał do Moroniego, pragnąc wymiany jeńców.

2. I stało się, że Moroni ucieszył się niezmiernie z tej prośby, gdyż

14a IV Mojż. 30:3.

b ppś Przysięga.

17a Alma 56:47.

ppś Wolność (wola).

20a ppś Odwaga,
odważny.

b ppś Rzetelność,
uczciwość.

21a ppś Chodzić,
kroczyć z Bogiem.

22a Alma 56:3–5.

54 1a Alma 52:3.

pragnął ze swych zapasów żywić własny lud niż lamanickich więźniów; i pragnął mieć także więcej swoich własnych ludzi dla wzmocnienia armii.

3. A Lamanici wzięli do niewoli wiele kobiet i dzieci, podczas gdy pośród wszystkich jeńców Moroniego, to znaczy pośród tych, których Moroni wziął do niewoli, nie było ani jednej kobiety czy dziecka; przeto Moroni zdecydował się na fortel, aby odebrać możliwie najwięcej nefickich więźniów od Lamanitów.

4. Przeto napisał list i posłał go przez sługę Ammorona, tego samego, który przyniósł list Moroniemu. Teraz takie są słowa, które napisał Ammoronowi:

5. Oto, Ammoronie, piszę do ciebie w związku z wojną, którą toczysz przeciw mojemu ludowi, a raczej, którą twój "brat zaczął przeciw niemu i którą nadal jesteś zdecydowany kontynuować po jego śmierci.

6. Oto chciałyby ci nieco powiedzieć o "sprawiedliwości Boga i o mieczu Jego wszechmocnego gniewu, który wisi nad tobą, jeśli nie odpokutujesz i nie wycofasz armii na swoje ziemie, to jest na swoje posiadłości, czyli ziemię neficką.

7. Zaiste, powiedziałbym ci o tych sprawach, jeśli byłbyś zdolny zważać na nie; zaiste, powiedziałbym ci o strasliwym

"piekle, które czeka ^bmorderców takich jak ty i twój brat, jeśli nie odpokutujecie, odstępując od swych morderczych zamiarów i nie wycofacie się ze swoimi armiami na swoje własne ziemie.

8. Lecz jako że już raz odrzuciłeś te sprawy i walczyłeś przeciwko ludowi Pana, tak przypuszczam, że i tym razem tak postąpisz.

9. I teraz oto jesteśmy przygotowani na przyjęcie was; zaiste, i jeśli nie zrezygnujecie ze swych celów, oto sprowadzicie na siebie gniew Boga, którego odrzuciliście, ku waszej całkowitej zagładzie.

10. Lecz jako żyje Pan, jeśli nie wycofacie się, nasze armie uderzą na was i nawiedzi was śmierć, albowiem utrzymamy nasze miasta i ziemie; zaiste, i zachowamy naszą religię i sprawę naszego Boga.

11. Lecz przypuszczam, że mówię ci o tym na próżno; to znaczy przypuszczam, że jesteś "dzieckiem piekła; kończę więc mój list, mówiąc ci, że wymienię jeńców tylko pod warunkiem, że oddasz mężczyznę i jego żonę, i jego dzieci za jednego jeńca; jeśli się na to zgodzisz, dokonam wymiany.

12. I oto, jeśli tego nie zrobisz, wystąpię przeciw tobie z moimi armiami; zaiste, i uzbroję nawet kobiety i dzieci, i wystąpię przeciw tobie, i będę cię ścigał aż do twej własnej ziemi, która

5a Alma 48:1.

6a ppś Sprawiedliwość.

7a ppś Piekło.

b Alma 47:18, 22-24.

ppś Morderstwo.

11a Jan 8:42-44.

jest ziemią „naszego pierwszego dziedzictwa; zaiste, i będzie krew za krew, zaiste, życie za życie; i stoczmy bitwę, aż całkowicie zgładzę cię z powierzchni ziemi.

13. Oto ponosi mnie gniew, mnie i mój lud; pragnąłeś nas wymordować, a my chcieliśmy tylko się obronić. Oto, jeśli nadal będziecie dążyć do naszej zagłady, naszym celem stanie się wasza zagłada; zaiste, i odzyskanie naszej ziemi, ziemi naszego pierwszego dziedzictwa.

14. Teraz kończę swój list. Jestem Moroni; jestem przywódcą ludu Nefitów.

15. Teraz stało się, że gdy Ammoron otrzymał ten list, rozgniewał się i napisał kolejny list do Moroniego, a to są słowa, które napisał:

16. Jestem Ammoron, król Lamanitów; jestem bratem Amaliasza, którego „zamordowaliście. Oto pomszczę na was jego krew, zaiste, i napadnę na was ze swoimi armiami, gdyż nie boję się waszych gróźb.

17. Albowiem oto wasi ojcowie skrzywdzili swych braci, tak że pozbawili ich „prawa do panowania, które im się słusznie należało.

18. I teraz oto, jeśli złożycie broń i poddacie się, aby ci, którym należy się władza, panowali nad wami, nakazę, aby moi ludzie złożyli broń i więcej z wami nie walczyli.

19. Oto groziłeś srodze mnie i memu ludowi; lecz oto, nie boimy się waszych gróźb.

20. Jednak chętnie zgodzę się wymienić jeńców na twych warunkach, abym mógł zachować żywność dla swoich wojowników; i będziemy toczyć wieczną wojnę, aż do zmuszenia Nefitów do poddania się naszej władzy albo do ich wiecznej zagłady.

21. A co się tyczy Boga, o którym mówicie, że Go odrzuciliśmy, oto nie znamy takiej istoty, podobnie jak wy; jeśli jednak jest taka istota, wiemy tylko, że stworzył nas tak samo jak was.

22. I jeśli jednak istnieje diabeł i piekło, oto czyż nie pošle was tam On, abyście byli z moim bratem, którego zamordowaliście i o którym napomknąłeś, że tam poszedł? Lecz to nie ma znaczenia.

23. Jestem Ammoron, potomek „Zorama, którego wasi ojcowie zmusili do opuszczenia Jerozolimy.

24. I oto teraz jestem śmiałym Lamanitą; oto prowadzę tę wojnę, aby pomścić ich krzywdy, aby odzyskać i zachować swe prawo do władzy; i kończę swój list do Moroniego.

ROZDZIAŁ 55

Moroni odmawia wymiany jeńców. Straże Lamanitów zostają spojone

winem, a uwięzieni Nefici uwolnieni. Miasto Gid odzyskane bez rozlewu krwi. W okresie lat 63-62 p.n.e.

TERAZ stało się, że gdy Moroni otrzymał ten list, jeszcze bardziej się rozgniewał, gdyż wiedział, że Ammoron miał doskonałą wiedzę o swym „oszustwie; zaiste, i wiedział, że Ammoron rozumie, iż walczy w niesłusznej sprawie, prowadząc wojnę z ludem Nefitów.

2. I powiedział: Oto nie wymienię z Ammoronem jeńców, jeśli nie wycofa się, jak to podałem w mym liście; gdyż nie pozwolę mu, żeby miał więcej władzy, niż już ma.

3. Oto znam miejsce, gdzie Lamanici pilnują moich ludzi, których wzięli do niewoli; i ponieważ Ammoron nie zgodził się na to, o co prosiłem w moim liście, oto uczynię z nim zgodnie z moimi słowami; zaiste, będą siał pośród nich śmierć, aż prosić będą o pokój.

4. I teraz stało się, że gdy Moroni powiedział te słowa, zarządził, aby rozpytano się pośród jego ludzi, czy znajdzie się człowiek, który jest potomkiem Lamana.

5. I stało się, że znaleźli go, a miał na imię Laman; i był on „jednym ze sług króla zamordowanego przez Amalikiasza.

6. I Moroni zarządził, aby Laman z niewielką liczbą jego ludzi

poszedł do strażników pilnujących Nefitów.

7. I pilnowano Nefitów w mieście Gid; przeto Moroni wyznaczył Lamana i niewielką liczbę ludzi, aby tam z nim poszli.

8. I gdy nastąpiła noc, Laman poszedł do strażników pilnujących Nefitów; i oto, gdy go zobaczyli, przywołali go; lecz powiedział im: Nie bójcie się, jestem Lamanitą. Oto uciekliśmy Nefitom, gdy spali; i oto wzięliśmy ich wino, i przynieśliśmy je ze sobą.

9. Teraz, gdy Lamanici usłyszeli te słowa, przyjęli go z radością; i powiedzieli mu: Daj nam waszego wina, abyśmy się napiłi; cieszymy się, że wzięliście ze sobą wino, gdyż jesteśmy znużeni.

10. Lecz Laman powiedział im: Zachowajmy nasze wino na później, aż pójdziemy walczyć z Nefitami. Jednak to tylko zwiększyło ich pragnienie, aby napić się wina.

11. Bowiem powiedzieli: Jesteśmy znużeni, weźmy więc to wino, a niebawem dostaniemy nasze racje wina, które wzmocnią nas do walki z Nefitami.

12. I Laman powiedział im: Czyńcie, wedle swych pragnień.

13. I stało się, że pili wino do woli; i smakowało im, dlatego jeszcze więcej pili, a było ono mocne, będąc tak przygotowane.

14. I stało się, że tak pili i weselili się, aż stopniowo wszyscy się upili.

15. I teraz, gdy Laman i jego ludzie zobaczyli, że wszyscy byli pijani, i zapadli w głęboki sen, powrócili do Moroniego i opowiedzieli mu o wszystkim, co się zdarzyło.

16. I stało się to zgodnie z zamysłem Moroniego. I Moroni zaopatrzył swych ludzi w broń wojenną; i poszedł do miasta Gid, gdy Lamanici spali głębokim snem, będąc pijani, i przerzucił broń wojenną jeńcom, aż wszyscy zostali uzbrojeni;

17. Zaiste, nawet ich kobiety i wszystkie ich dzieci, tyle, ile było zdolnych do władania bronią wojenną, gdyż Moroni uzbroił wszystkich jeńców; a wszystko to nastąpiło w wielkiej ciszy.

18. I nawet gdyby obudzili Lamanitów, oto ci byli pijani, i Nefici mogliby ich zabić.

19. Lecz oto, Moroni tego nie chciał; nie lubował się on w mordowaniu czy „rozlewie krwi, ale lubował się w ocaleniu swych ludzi od zagłady; a nie chcąc postąpić niesprawiedliwie, nie pozwolił na zgładzenie Lamanitów, gdy byli pijani.

20. Lecz spełnił swoje pragnienia; bowiem uzbroił nefickich jeńców, którzy przebywali za murami miasta, i umożliwił im zajęcie innych części miasta, które były w obrębie murów.

21. I wtedy zarządził, aby jego ludzie, którzy byli z nimi, oddalili się nieco od nich, i otoczyli armie Lamanitów.

22. A uczynili to w nocy, tak że gdy Lamanici przebudzili się rano, zobaczyli, że są otoczeni przez Nefitów na zewnątrz, a ich jeńcy wewnątrz miasta są uzbrojeni.

23. I tak widzieli, że Nefici mieli nad nimi przewagę; i w tej sytuacji bezcelowa byłaby walka z Nefitami; przeto ich naczelnicy dowódcy zażądali od nich broni wojennej, i przynieśli ją, i złożyli u stóp Nefitów, prosząc, aby się nad nimi zlitowali.

24. Teraz oto tego pragnął Moroni. Wziął jeńców wojennych i zajął miasto, zarządzając, aby uwolniono wszystkich jeńców, którzy byli Nefitami; i przyłączyli się oni do armii Moroniego, i byli wielkim wsparciem dla jego armii.

25. I stało się, że Moroni zarządził, aby Lamanici, których wziął do niewoli, zaczęli „pracę przy umacnianiu fortyfikacji wokół miasta Gid.

26. I stało się, że gdy umocnił miasto Gid, jak tego chciał, zarządził, aby zabrano jeńców do miasta Obfitość; i ochraniał także to miasto z niezmiernie dużą siłą.

27. I stało się, że pomimo wszelkich podstępów Lamanitów Nefici zachowali i ochronili wszystkich jeńców, których wzięli, a także utrzymali cały teren i przewagę, jakie odzyskali.

28. I stało się, że Nefici zaczęli znowu zwyciężać i odzyskiwać swe prawa i przywileje.

29. Wiele razy Lamanici próbowali otoczyć ich nocą, ale w tych próbach tracili wielu jeńców.

30. I wiele razy próbowali podsunąć swe wino Nefitom, aby mogli ich zgładzić trucizną lub pijaństwem.

31. Lecz oto, Nefici nie ociągali się z "pamiętaniem o Panu, Swym Bogu w tym okresie swej niedoli. Nie można było ich usidlić; zaiste, i nie pili wina bez wypróbowania go najpierw na swych jeńcach spośród Lamanitów.

32. I byli na tyle ostrożni, aby nie dano im żadnej trucizny; bo jeśli ich wino mogłoby otruć Lamanitę, otrułoby także Nefitę; i tak sprawdzali wszystkie ich napoje.

33. I teraz stało się, że Moroni uznał za stosowne przygotowanie się do ataku na miasto Morianton; gdyż Lamanici obwarowali je pracą swych rąk, aż stało się niezmiernie silną twierdzą.

34. I bezustannie ściągali do tego miasta nowe posiłki wojska, a także nowe zapasy.

35. I na tym kończy się dwudziesty dziewiąty rok panowania sędziów nad ludem Nefiego.

ROZDZIAŁ 56

Helaman wysłał list do Moroniego, opisując przebieg wojny z Lamanitami. Antipus i Helaman odnoszą wielkie zwycięstwo nad Lamanitami. Dwa tysiące młodych synów Helamana walczy z cu-

downą siłą i żaden z nich nie ginie. Werset 1. — około 62 r. p.n.e., wersety 2–19 — około 66 r. p.n.e. oraz wersety 20–57 — w okresie lat 65–64 r. p.n.e.

I TERAZ stało się, że na początku trzydziestego roku panowania sędziów, w drugi dzień pierwszego miesiąca, Moroni otrzymał list od Helamana opisujący sytuację ludu w tej części ziemi.

2. I takie są słowa Helamana, które napisał: Mój umiłowany bracie, Moroni, umiłowany w Panu i umiłowany pośród naszych utrapień wojennych; oto, mój umiłowany bracie, mam ci nieco do powiedzenia o działaniach wojennych w tej części ziemi.

3. Oto "dwa tysiące synów tych, których Ammon przywiódł z ziemi nefickiej — a wiesz, że są to potomkowie Lamana, najstarszego syna naszego ojca Lehiego;

4. I nie muszę powtarzać ci o ich tradycjach czy też o braku wiary, gdyż wiesz wszystko o tych sprawach —

5. Przeto niech wystarczy, że powiem ci, że dwa tysiące tych młodych mężczyzn podjęło broń wojenną, i chcieli, abym został ich przywódcą; i przyszliśmy tutaj, aby bronić naszej ojczyzny.

6. I wiesz także o "przymierzu zawartym przez ich ojców, że nie podniosą broni wojennej przeciwko swym braciom, aby przełać krew.

7. Lecz w dwudziestym szóstym roku, gdy zobaczyli nasze udreki i nasze utrapienia związane z nimi, niemal "złamali przymierze, które zawarli, i chcieli podjąć broń wojenną w naszej obronie.

8. Jednak nie pozwoliłem im złamać zawartego przymierza, przypuszczając, że Bóg wzmocni nas na tyle, że nie będziemy cierpieć więcej z powodu wypełniania złożonej przysięgi.

9. Lecz oto, z jednego powodu możemy się wielce radować. Bowiem w dwudziestym szóstym roku ja, Helaman, pomaszerowałem na czele tych dwóch tysięcy młodych mężczyzn do miasta Judei, aby pomóc Antipusowi, którego wyznaczyłeś przywódcą w tej części ziemi.

10. I dodałem dwa tysiące moich synów (gdyż zasługują na miano synów) do armii Antipusa, który ucieszył się niezmiernie; bowiem jego armia została zmniejszona przez Lamanitów, ponieważ ich armie zabiły wielką liczbę naszych ludzi, nad czym bolejemy.

11. Jednakże pocieszamy się tym, że zginęli oni za sprawę swej ojczyzny i za sprawę Swego Boga, zaiste, i są "szczęśliwi.

12. I Lamanici także wzięli wielu jeńców, z których wszyscy byli naczelnymi dowódcami, gdyż nikogo innego nie zachowali przy życiu. I przypuszczamy, że są teraz w ziemi nefickiej, jeśli ich nie zabito.

13. I teraz oto są miasta, które Lamanici zajęli, przelewając krew tak wielu naszych walecznych mężów:

14. Ziemia mantijska, to jest miasto Manti, i miasto Zeezrom, i miasto Kumeni, i miasto Antiparah.

15. I zajmowali te miasta, gdy przybyłem do miasta Judei; i zastałem Antipusa i jego ludzi, którzy trudzili się wszelkimi siłami przy umocnieniach miasta.

16. Zaiste, i byli wyczerpani zarówno fizycznie, jak i duchowo, gdyż musieli dzielnie walczyć za dnia, a nocą trudzić się, pracując nad utrzymaniem swych miast; i tak znosili wielkie udreki wszelkiego rodzaju.

17. I byli teraz zdecydowani zwyciężyć w obronie miasta albo zginąć; przeto możesz sobie wyobrazić, że ten mały oddział, który przyprowadziłem, zaiste, ci moi synowie, natchnęli ich ogromną nadzieją i wielką radością.

18. I teraz stało się, że gdy Lamanici zobaczyli, że Antipus otrzymał większe siły dla swej armii, Ammoron zakazał im stoczenia bitwy przeciw miastu Judei, czyli przeciw nam.

19. I tak Pan miał w nas upodobanie; bowiem gdyby napadli na nas, jak byliśmy jeszcze słabi, to być może zniszczyliby naszą małą armię; a tak zostaliśmy oszczędzeni.

20. I Ammoron nakazał im

utrzymać miasta, które zajęli. I na tym skończył się dwudziesty szósty rok. I na początku dwudziestego siódmego roku przygotowaliśmy nasze miasto oraz nas samych do obrony.

21. I pragnęliśmy, aby Lamanici najechali na nas; gdyż nie chcieliśmy napadać na nich w ich twierdzach.

22. I stało się, że rozesłaliśmy wokół zwiadowców, aby obserwowali przemieszczenia Lamanitów, aby nie przeszli obok nas nocą czy w ciągu dnia i nie zatakowali innych naszych miast położonych bardziej na północ.

23. Albowiem zdaliśmy sobie sprawę z tego, że miasta te nie były dostatecznie silne, aby podjąć walkę; chcieliśmy więc, gdy będą obok nas przechodzić, uderzyć na ich tyły i równocześnie uderzyć od przodu. Przypuszczaliśmy, że w ten sposób możemy ich pokonać; lecz oto, nasze nadzieje były płonne.

24. Nie odważyli się przejść obok nas całą swoją armią, ani jej częścią, z obawy, że nie dorównają nam w sile i zostaną pokonani.

25. I nie odważyli się pomaszerować przeciwko miastu Zarahemli; ani nie odważyli się przejść przez źródło rzeki Sydon do miasta Nefihah.

26. I tak byli zdecydowani utrzymać swoimi siłami miasta, które zajęli.

27. I teraz stało się, że w drugim miesiącu tego roku otrzymaliśmy

wiele zapasów od ojców tych moich dwóch tysięcy synów.

28. Przysłano nam również dwa tysiące mężów z ziemi zarahemlskiej. I tak byliśmy przygotowani, mając dziesięć tysięcy mężów, i żywność dla nich, a także dla ich żon i dzieci.

29. I Lamanici, widząc, jak z dnia na dzień nasze siły powiększają się, i że otrzymujemy zapasy, zaczęli się tym niepokoić i robić wypadki, aby, jeśli to możliwe, położyć kres dostarczaniu nam zapasów i posiłków wojska.

30. I gdy zobaczyliśmy, że Lamanici są tym zaniepokojeni, chcieliśmy zastosować fortel wobec nich; przeto Antipus rozkazał, abym pomaszerował z moimi synkami do sąsiadującego miasta niby z zapasami dla owego sąsiadującego miasta.

31. I mieliśmy przejść w pobliżu miasta Antiparah, jak gdyby udając się do następnego miasta znajdującego się na pograniczu, w pobliżu wybrzeża.

32. I stało się, że pomaszerowaliśmy do tego miasta niby z naszymi zapasami.

33. I stało się, że Antipus wymaszerował z częścią swej armii, pozostawiając resztę dla obrony miasta. Lecz odczekał z wymarszem, aż doszedłem z moją niewielką armią w okolice miasta Antiparah.

34. A w mieście Antiparah stacjonowała najsilniejsza armia Lamanitów, zaiste najliczniejsza.

35. I stało się, że gdy ich

zwiadowcy donieśli im o nas, wyszli ze swoją armią i pomaszerovali przeciwko nam.

36. I stało się, że uciekaliśmy przed nimi na północ. I tak odwieśliśmy najpotężniejszą armię Lamanitów;

37. Zaiste, nawet na tak dużą odległość, że gdy zobaczyli armię Antipusa ścigającą ich ze wszystkich sił, nie zmienili kierunku na prawo czy na lewo, lecz maszerowali wprost za nami; i, jak przypuszczamy, chcieli nas zabić, zanim Antipus by ich dogonił, żeby nie zostali przez nas otoczeni.

38. I teraz, Antipus, widząc nasze niebezpieczeństwo, przyspieszył marsz swej armii. Lecz oto, zapadła noc; przeto nie dogonili nas, ani też Antipus ich nie dogonił; dlatego rozbiliśmy obóz na noc.

39. I stało się, że przed świtem Lamanici nas ścigali. Teraz nie byliśmy dostatecznie silni, aby z nimi walczyć; zaiste, nie pozwoliłbym, aby moi synkowie wpadli w ich ręce; dlatego kontynuowaliśmy nasz marsz i pomaszerovaliśmy na pustkowie.

40. I Lamanici nie odważyli się skierować na prawo czy na lewo, żeby nie zostali otoczeni; ja także nie chciałem skrócić w prawo czy w lewo na wypadek, gdyby mnie dosięgli, bo nie będąc w stanie stawić im oporu, musielibyśmy zginąć, a oni by uszli; i tak

uciekaliśmy w głąb pustkowie przez cały dzień, aż zrobiło się ciemno.

41. I stało się, że znowu, gdy nastał świt, zobaczyliśmy Lamanitów zbliżających się do nas i uciekaliśmy przed nimi.

42. Lecz stało się, że nie ścigali nas długo, zanim się zatrzymali; a miało to miejsce rankiem trzeciego dnia siódmego miesiąca.

43. I teraz, nie wiedząc, czy Antipus ich dogonił, powiedziałem do moich ludzi: Oto nie wiemy, czy zatrzymali się, aby złapać nas w pułapkę, gdy na nich uderzymy.

44. Przeto cóż powiecie, moi synowie, czy pójdziecie walczyć z nimi?

45. I teraz mówię ci, mój umiłowany bracie Moroni, że nigdy pośród wszystkich Nefitów nie widziałem tak wielkiej "odwagi.

46. I ponieważ zawsze nazywałem ich moimi synami (gdyż wszyscy byli bardzo młodzi), tak mi odpowiedzieli: Ojczy, oto nasz Bóg jest z nami i nie pozwoli, abyśmy zginęli; pójdźmy więc; nie zabijalibyśmy naszych braci, gdyby zostawili nas w spokoju; pójdźmy więc, aby nie zdobyli przewagi nad armią Antipusa.

47. I nigdy przedtem nie walczyli, a mimo to nie bali się śmierci; i troszczyli się bardziej o "wolność swych ojców niż o własne życie; zaiste, ich ^bmatki

45a Alma 53:20–21.
47a Alma 53:16–18.

b Alma 57:21.
prś Matka.

nauczyły ich, że jeśli nie będą wątpić, to Bóg ich ocali.

48. I powtórzyli mi słowa swych matek: Nie wątpimy, że nasze matki o tym wiedziały.

49. I stało się, że zawróciłem z moimi dwoma tysiącami przeciw tym Lamanitom, którzy nas ścigali. I oto, Antipus ich dogonił i rozgorzała straszliwa bitwa.

50. Armia Antipusa wyczerpana tak długim marszem w tak krótkim czasie niemal wpadła w ręce Lamanitów; i gdybym nie powrócił z moimi dwoma tysiącami, Lamanici osiągnęliby swój cel.

51. Albowiem Antipus zginął od miecza, jak też wielu jego przywódców, z powodu zmęczenia szybkim marszem — przeto ludzie Antipusa, straciwszy swych przywódców, byli zdezorientowani i zaczęli ustępować Lamanitom.

52. I stało się, że Lamanici nabrali odwagi i zaczęli ich ścigać; i tak Lamanici ścigali ich z wielkim zapalem, gdy Helaman uderzył na ich tyły ze swymi dwoma tysiącami i zaczął ich zabijać w wielkiej liczbie, tak że cała armia Lamanitów wstrzymała pościg i zwróciła się przeciw Helamanowi.

53. Teraz, gdy ludzie Antipusa zobaczyli, że Lamanici zmienili kierunek ataku, zgromadzili razem swych mężów i uderzyli na tyły Lamanitów.

54. I teraz stało się, że my, ludzie

Nefiego, to jest ludzie Antipusa, i ja z moimi dwoma tysiącami, otoczyliśmy Lamanitów i zabijaliśmy ich; zaiste, aż zostali zmuszeni złożyć broń wojenną, a także poddać się jako jeńcy wojenni.

55. I teraz stało się, że kiedy się nam poddali, oto przeliczyłem tych młodych mężczyzn, którzy razem ze mną walczyli, obawiając się, że wielu z nich zginęło.

56. Lecz ku mojej wielkiej radości „ani jedna dusza nie poległa; zaiste, i walczyli niczym z siłą Bożą; zaiste, nigdy nie słyszano, aby ludzie walczyli z tak cudowną siłą; i z tak wielką mocą uderzyli na Lamanitów, że ich przestraszyli; i dlatego Lamanici poddali się jako jeńcy wojenni.

57. I nie mając miejsca dla naszych jeńców, aby ich upilnować przed wojskami Lamanitów, wysłaliśmy ich do ziemi zarahemlskiej, a część tych ludzi Antipusa, którzy nie zostali zabici, przyłączyła się do moich chłopców, „Ammonitów, i podjęliśmy marsz powrotny do miasta Judei.

ROZDZIAŁ 57

Helaman opisuje odzyskanie Antiparah i poddanie się oraz późniejszą obronę Kumeni. Synowie Ammonitów walczą dzielnie; wszyscy odnoszą rany, ale żaden nie ginie. Gid opowiada o zabiciu lamanickich jeńców i ich ucieczce. Około 63 r. p.n.e.

I TERAZ stało się, że otrzymałem list od króla Ammorona, w którym powiedział, że jeśli oddam jeńców wojennych, których wzięliśmy do niewoli, odda nam miasto Antiparah.

2. Lecz wysłałem list do króla, że jesteśmy pewni, iż nasze siły wystarczą, aby zdobyć miasto Antiparah siłą; i że oddając jeńców za to miasto, musielibyśmy uważać siebie za nierozsądnych, i że oddamy naszych jeńców jedynie w ramach wymiany.

3. I Ammoron odrzucił propozycję zawartą w liście, gdyż nie chciał wymienić jeńców; przeto zaczęliśmy przygotowania do bitwy o miasto Antiparah.

4. Lecz mieszkańcy Antiparah opuścili miasto i zbiegli do innych miast będących w ich posiadaniu, aby je wzmocnić; i tak miasto Antiparah wpadło w nasze ręce.

5. I na tym kończy się dwudziesty ósmy rok panowania sędziów.

6. I stało się, że na początku dwudziestego dziewiątego roku otrzymaliśmy z ziemi zarahemlskiej i z okolicznych ziem dostawę żywności, i powiększyła się także nasza armia do liczby sześciu tysięcy ludzi, nie licząc sześćdziesięciu „synów Ammonitów, którzy przyszedli przyłączyć się do swych braci, mojej małej brygady dwóch tysięcy. I teraz oto byliśmy silni, zaiste, a także dobrze zaopatrzeni, mając dostarczoną nam żywność.

7. I stało się, że naszym zamiarem było stoczenie bitwy z armią broniącą miasto Kumeni.

8. I teraz oto pokażę ci, że w niedługim czasie osiągnęliśmy nasz zamiar; zaiste, nasza silna armia, to jest jej część, otoczyła miasto Kumeni nocą, na krótko przed przybyciem ich dostaw żywności.

9. I stało się, że obozowaliśmy wokół miasta przez wiele nocy; lecz spaliśmy na naszych mieczach, i trzymaliśmy straż, aby Lamanici nie napadli na nas nocą i nie zabili nas, gdyż usiłowali uczynić to wiele razy; lecz tyle razy, ile usiłowali to uczynić, przelewaliśmy ich krew.

10. W końcu przybyły dostawy i Lamanici mieli zamiar wejść do miasta nocą. A my, będąc Nefitami, a nie Lamanitami, pojмалиśmy ich i przejęliśmy ich zapasy.

11. I mimo że Lamanici zostali w ten sposób odcięci od swych dostaw, nadal byli zdecydowani utrzymać miasto; przeto uznaliśmy za konieczne przesłanie tych dostaw do Judei, a naszych jeńców do ziemi zarahemlskiej.

12. I stało się, że nie upłynęło wiele dni, zanim Lamanici utracili wszelką nadzieję odsieczy; dlatego wydali miasto w nasze ręce; i tak zrealizowaliśmy nasze zamiary, zdobywając miasto Kumeni.

13. I stało się, że nasi jeńcy byli tak liczni, że mimo naszej dużej liczebności, musieliśmy zaangażować wszystkie nasze siły

do pilnowania ich, bo inaczej musielibyśmy ich zgładzić.

14. Albowiem oto wykradali się w dużych grupach i walczyli na kamienie, na pałki lub cokolwiek, co wpadło im w ręce, aż zabiliśmy ponad dwa tysiące z nich, odkąd poddali się jako jeńcy wojenni.

15. Dlatego byliśmy zmuszeni albo ich zabić, albo pilnować ich z mieczem w ręku, odstawiając ich do ziemi zarahemlskiej; i co więcej nasze zapasy ledwo starczały dla naszych ludzi, mimo że zabraliśmy Lamanitom dostawę żywności.

16. W tej krytycznej sytuacji sprawą wielkiej wagi stało się podjęcie decyzji dotyczącej jeńców wojennych; postanowiliśmy jednak posłać ich do ziemi zarahemlskiej; przeto wybraliśmy część naszych ludzi i daliśmy im nadzór nad jeńcami, aby zabrali ich do ziemi zarahemlskiej.

17. Lecz stało się, że nazajutrz powrócili. I teraz oto nie pytaliśmy ich o jeńców; bowiem oto Lamanici właśnie nas atakowali, i powrócili oni na czas, aby nas uratować przed wpadnięciem w ich ręce. Albowiem oto Ammoron dosłał Lamanitom nowe zapasy, a także liczną armię ludzi.

18. I stało się, że ci ludzie, których posłaliśmy z jeńcami, przybyli na czas, aby ich powstrzymać wtedy, gdy oni prawie nas pokonali.

19. Oto moja mała brygada

dwóch tysięcy i sześćdziesięciu walczyła zaciekle; zaiste, stanowczo opierała się Lamanitom, zadając śmierć wszystkim tym, którzy stawiali jej opór.

20. I podczas gdy reszta naszej armii bliska była ustąpienia Lamanitom, oto tych dwa tysiące i sześćdziesięciu pozostało nieugiętych i nieustraszonych.

21. Zaiste, i byli posłuszni, i z dokładnością wykonywali każde słowo rozkazu; zaiste, i stało im się według ich wiary; i pamiętałem słowa, których, jak mi powiedzieli, „matki ich nauczały.

22. I teraz oto zawdzięczamy tym moim synom i tym ludziom, którzy zostali wybrani, aby przewozić jeńców, to wielkie zwycięstwo; bowiem to oni pokonali Lamanitów; zaiste, zostali wyparci z powrotem do miasta Manti.

23. I utrzymaliśmy miasto Kumeni, i nie wszyscy zostaliśmy zniszczeni mieczem, jednakże ponieśliśmy wielkie straty.

24. I stało się, że gdy Lamanici uciekli, natychmiast wydałem rozkazy, aby pośród poległych odnaleziono moich rannych, i aby opatrzone im rany.

25. I stało się, że dwustu spośród mych dwóch tysięcy sześćdziesięciu omdlało wskutek utraty krwi; jednak dzięki dobroci Boga i ku naszemu wielkiemu zdumieniu, a także ku radości całej naszej armii, „ani jedna dusza nie

poległa; zaiste, a także nie było pośród nich ani jednego, który by nie odniósł wielu ran.

26. A ich pozostanie przy życiu zadziwiło całą naszą armię, zaiste, to, że zostali oszczędzeni, podczas gdy tysiąc naszych braci poległo. I słusznie przypisujemy to cudownej „mocy Bożej z powodu ich niezmiernej^b wiary w to, czego ich uczono — że istnieje sprawiedliwy Bóg, i że ten, kto nie wątpi, zostanie zachowany Jego zdumiewającą mocą.

27. Teraz taka była wiara tych, o których mówiłem; są młodzi, a w ich umysłach jest pewność, i stale pokładają ufność w Bogu.

28. I teraz stało się, że gdy zajęliśmy się naszymi rannymi i pochowaliśmy naszych poległych, jak też poległych Lamanitów, a było ich wielu, oto zapytaliśmy Gida o jeńców, z którymi wyruszyli do ziemi zarahemlskiej.

29. A Gid był naczelnym dowódcą oddziału wyznaczonego do pilnowania jeńców w drodze do tej ziemi.

30. I teraz to są słowa, które Gid mi powiedział: Oto wyruszyliśmy do ziemi zarahemlskiej z naszymi jeńcami. I stało się, że po drodze napotkaliśmy zwiadowców naszych armii, którym wysłano, aby obserwowali obozowisko Lamanitów.

31. I zawołali do nas tymi słowy: Oto armie Lamanitów maszerują w kierunku miasta Kumeni; i oto,

napadną na nich, zaiste, i zniszczą naszych ludzi.

32. I stało się, że gdy pojmani przez nas jeńcy usłyszeli te krzyki, nabrali odwagi; i powstali w buncie przeciwko nam.

33. I stało się, że z powodu ich buntu zdecydowaliśmy, że podniesiemy nasze miecze przeciwko nim. I stało się, że gromadnie narparli na nasze miecze, przez co większość z nich zginęła; a reszta z nich przedarła się i uciekła od nas.

34. I oto, gdy uciekli, a nie mogliśmy ich dogonić, szybko podjęliśmy nasz marsz do miasta Kumeni; i oto, przybyliśmy w porę, aby pomóc naszym braciom w obronie miasta.

35. I oto, jeszcze raz zostaliśmy wyzwoleni z rąk naszych wrogów. I błogosławione niech będzie imię naszego Boga, gdyż On jest Tym, który nas wyzwolił; zaiste, Tym, który dokonał dla nas tak wielkiej rzeczy.

36. Teraz stało się, że gdy ja, Helaman, usłyszałem te słowa Gida, przepełniła mnie niezmierna radość z powodu dobroci Boga w zachowaniu nas przy życiu, że nie wszyscy wyginęliśmy; zaiste, i ufam, że dusze tych, którzy zginęli, „weszły do odpoczynku Swego Boga.

ROZDZIAŁ 58

Helaman, Gid i Teomner fortelem zdobywają miasto Manti. Lamanici

wycofują się. Synowie ludu Ammona zostają zachowani, walcząc mężnie w obronie wolności i wiary. W okresie lat 63–62 p.n.e.

I oto, teraz stało się, że naszym następnym celem było odzyskanie miasta Manti; lecz oto, nie mogliśmy w żaden sposób wywabić ich z miasta naszymi małymi oddziałami. Gdyż oto pamiętali dobrze, co przedtem zrobiliśmy; przeto nie mogliśmy „zwabić ich, aby opuścili swe twierdze.

2. I byli znacznie liczniejsi niż nasza armia, dlatego nie odważyliśmy się wyjść i napaść na nich w ich twierdzach.

3. Zaiste, i stało się konieczne, że musieliśmy zaangażować naszych ludzi do obrony tej części ziemi, którą odzyskaliśmy jako swą własność; przeto stało się konieczne, że musieliśmy poczekać na posiłki z ziemi zarahemlskiej, a także na nową dostawę zapasów.

4. I stało się, że wysłałem posła do namiestnika naszej ziemi, aby zaznajomić go ze sprawami naszego ludu. I stało się, że czekaliśmy na otrzymanie dostaw i posiłków wojska z ziemi zarahemlskiej.

5. Lecz oto, na niewiele nam się to zdało; bowiem Lamanici rośli w siłę z dnia na dzień, i otrzymywali także dużo zapasów; i taka była nasza sytuacja w tym okresie.

6. I od czasu do czasu Lamanici robili przeciwko nam wypadki, postanowiwszy zniszczyć nas fortem; nie mogliśmy jednak stoczyć z nimi bitwy ze względu na ich schronienia i twierdze.

7. I stało się, że przez okres wielu miesięcy czekaliśmy, będąc w tej trudnej sytuacji, aż byliśmy bliscy wyginięcia z powodu braku żywności.

8. Lecz stało się, że otrzymaliśmy żywność przyslaną nam pod ochroną armii dwóch tysięcy ludzi, którzy przyszli nam z pomocą; i było to jedyną pomocą, jaką otrzymaliśmy do obrony siebie i naszej ojczyzny, aby nie wpadła w ręce naszych wrogów, zaiste, aby walczyć z wrogiem, który był niezliczony.

9. A przyczyny tych naszych trudności, czy też przyczyny, dla których nie przysłano nam więcej posiłków, nie znaliśmy; dlatego byliśmy zasmuceni, a także napelnieni lękiem, że w jakiś sposób sądy Boże mogą spaść na naszą ziemię, i że nastąpi nasz upadek i całkowita zagłada.

10. Przeto otworzyliśmy nasze dusze w modlitwie do Boga, aby nas wzmocnił i wyzwolił z rąk naszych wrogów, zaiste, a także, aby dał nam siłę, żebyśmy mogli obronić nasze miasta i nasze ziemie, i naszą własność dla utrzymania naszego ludu.

11. Zaiste, i stało się, że Pan, nasz Bóg, nawiedził nas

zapewnieniami, że nas wyzwoli; zaiste, zwiastował On pokój naszym duszom, i dał nam wielką wiarę, i sprawił, że pokładaliśmy w Nim nadzieję naszego wyzwolenia.

12. I nabraliśmy odwagi, otrzymawszy nieco wzmocnienia w sile, i byliśmy zdecydowani pokonać swych wrogów i ^aobronić swe ziemie, i swą własność, i swe żony, i swe dzieci, i sprawę swej ^bwolności.

13. I tak poszliśmy z całą mocą przeciw Lamanitom, którzy byli w mieście Manti; i rozbiliśmy swe namioty na skraju pustkowie, które było blisko miasta.

14. I stało się, że nazajutrz, gdy Lamanici zobaczyli, że byliśmy na skraju pustkowie, w pobliżu miasta, rozeszli wokół nas swych zwiadowców, aby wywieździeli się o liczbie i sile naszej armii.

15. I stało się, że gdy zobaczyli, że nie byliśmy silni co do naszej liczby, i obawiając się, że odetniemy im dostawy, jeśli nie wyjdą z nami walczyć i nie zabiją nas, a także przypuszczając, że ze swą liczną armią łatwo będą mogli nas zniszczyć, zaczęli przygotowania, aby wyjść do bitwy przeciw nam.

16. I gdy zobaczyliśmy, że zaczęli przygotowywać się, aby wyjść do bitwy przeciw nam, oto rozkazałem, aby Gid z niewielką liczbą ludzi ukrył się

na pustkowie, a także, aby Teomner z niewielką liczbą ludzi ukrył się także na pustkowie.

17. Teraz Gid ze swoimi ludźmi ukrył się po prawej, a pozostali po lewej stronie; a gdy się tak ukryli, oto ja sam pozostałem z resztą mojej armii na tym samym miejscu, gdzie najpierw rozbiliśmy swoje namioty, czekając, aż Lamanici wyjdą z nami walczyć.

18. I stało się, że Lamanici wyszli nam naprzeciw ze swą liczną armią. I gdy podeszli, i byli gotowi napaść na nas z mieczem, nakazałem swoim ludziom, którzy byli ze mną, aby zawrócili na pustkowie.

19. I stało się, że Lamanici pośpiesznie podążyli za nami, niezmiernie pragnąc nas dogonić i zabić; przeto podążyli za nami na pustkowie; i przeszliśmy pomiędzy Gidem a Teomnerem tak, że nie zostali oni odkryci przez Lamanitów.

20. I stało się, że gdy Lamanici ich minęli, a raczej, gdy minęła ich armia, Gid i Teomner wyszli ze swego ukrycia i odcięli zwiadowców Lamanitów, aby nie powrócili do miasta.

21. I stało się, że gdy ich odcięli, pośpieszyli do miasta i napadli na straż, którą pozostawiono do obrony miasta, tak że zniszczyli ją i zajęli miasto.

22. A stało się to, ponieważ Lamanici pozwolili, by cała ich armia, z wyjątkiem tylko

12a Alma 46:12-13;

Morm. 2:23.

b prŚ Wolność (wola).

nielicznej straży, została wywabiona na pustkowie.

23. I stało się, że w ten sposób Gid i Teomner zajęli ich twierdze. I stało się, że po długiej wędrówce po pustkowie obraliśmy kierunek na ziemię zarahemlską.

24. I gdy Lamanici zobaczyli, że maszerują w kierunku ziemi zarahemlskiej, obawiali się niezmiernie, że jest to plan prowadzący do ich zagłady; przeto podjęli odwrót na pustkowie, zaiste, tą samą drogą, którą przybyli.

25. I oto, zapadła noc, i rozbili swe namioty, gdyż naczelnicy dowódcy Lamanitów przypuszczali, że Nefici byli wyczerpani marszem; i przypuszczając, że przegonili całą ich armię, nie myśleli o mieście Manti.

26. Teraz stało się, że gdy zapadła noc, rozkazałem, aby moi ludzie nie spoczęli, lecz pomaszzerowali inną drogą do ziemi mantijskiej.

27. I maszerując przez całą noc, oto nazajutrz wyprzedziliśmy Lamanitów i przybyliśmy do miasta Manti przed nimi.

28. I tak stało się, że dzięki temu fortelowi zajęliśmy miasto Manti bez rozlewu krwi.

29. I stało się, że gdy armie Lamanitów podeszły do miasta i zobaczyły, że byliśmy już przygotowani na spotkanie z nimi, były tym niezmiernie zaskoczone, i ogarnął ich strach tak wielki, że uciekli na pustkowie.

30. Zaiste, i stało się, że armie Lamanitów uciekły z tej części kraju. Lecz oto, uprowadzili ze sobą wiele kobiet i dzieci z tej ziemi.

31. I "te miasta, które Lamanici zajęli, są teraz wszystkie w naszym posiadaniu; a nasi ojcowie i nasze kobiety, i nasze dzieci powracają do swych domów, to jest wszyscy z wyjątkiem tych, którzy zostali więźniami uprowadzonymi przez Lamanitów.

32. Lecz oto, nasze armie są za małe, aby utrzymać tak wielką liczbę miast i bronić tak wielkich posiadłości.

33. Lecz oto, ufamy naszemu Bogu, który dał nam zwycięstwo nad tymi ziemiami, tak że odzyskaliśmy te miasta i ziemię, które do nas należały.

34. I nie wiemy, dlaczego rząd nie przysłał nam więcej posiłków; ani też ci, których do nas przysłano, nie wiedzą, dlaczego nie otrzymaliśmy więcej posiłków.

35. Oto nic nie wiemy, ale jest możliwe, że ponieśliście klęskę i ściągnęliście wojska do swej części ziemi; jeśli tak, nie chcemy szemrać.

36. Jeśli jednak tak się nie stało, oto obawiamy się, że musiał nastąpić "rozłam w rządzie i dlatego nie przysyłają nam więcej ludzi do pomocy; gdyż wiemy, że są liczniejsi niż to, co nam posłali.

37. Lecz nie ma to znaczenia —

ufamy, że Bóg nas “wyzwoli pomimo słabości naszych armii, zaiste, i wyzwoli nas z rąk naszych wrogów.

38. Oto jest to koniec dwudziestego dziewiątego roku, i odebraliśmy nasze ziemie; a Lamanici uszli do ziemi nefickiej.

39. A synowie ludu Ammona, których tak chwaliłem, są ze mną w mieście Manti; i Pan ich wspierał, zaiste, i zachował ich od miecza, tak że ani “jedna dusza nie poległa.

40. Lecz oto, zadano im wiele ran; trwają jednak niezachwianie w “wolności, do której Bóg ich wyzwolił; i sumiennie pamiętają o Panu, Swym Bogu, z dnia na dzień; zaiste, pilnie przestrzegają Jego statutów i Jego sądów, i Jego przykazań; i silna jest ich wiara w proroctwa o tym, co ma nastąpić.

41. A teraz, mój umiłowany bracie Moroni, niech Pan, nasz Bóg, który nas odkupił i uczynił nas wolnymi, zachowa cię zawsze w Jego obecności; zaiste, i niech błogosławi temu ludowi, abyście odzyskali wszystko, co nam Lamanici zabrali, co stanowiło nasze utrzymanie. I teraz, oto na tym kończę mój list. Jestem Helaman, syn Almy.

ROZDZIAŁ 59

Moroni prosi Pahorana o wzmocnienie armii Helamana. Lamanici

zajmują miasto Nefihah. Moroni rozgniewał się na rząd. Około 62 r. p.n.e.

TERAZ stało się, że w trzydziestym roku panowania sędziów nad ludem Nefiego, gdy Moroni otrzymał i przeczytał “list Helamana, ucieszył się niezmiernie z powodu dobra, jakie ich spotkało, zaiste, niezmiernie wielkiego sukcesu Helamana w odzyskaniu utraconych ziem.

2. Zaiste, i uczynił to wiadomym wszystkim swym ludziom znajdującym się wokół tej części ziemi, gdzie on był, aby oni także się ucieszyli.

3. I stało się, że natychmiast posłał “list do ^bPahorana, prosząc go, aby zarządził zgromadzenie ludzi, aby wzmocnić Helamana, to znaczy armie Helamana, aby łatwiej mu było bronić tej części ziemi, którą w tak cudowny sposób odzyskał.

4. I stało się, że gdy Moroni posłał ten list do ziemi zarahemlskiej, zaczął znowu układać plan, jak mógłby odzyskać pozostałe posiadłości i miasta, które Lamanici im odebrali.

5. I stało się, że podczas gdy Moroni czynił przygotowania do walki z Lamanitami, oto mieszkańcy Nefihah, którzy zgromadzili się razem, przybywszy z miasta Moroni i z miasta Lehi, i z miasta Morianton, zostali zaatakowani przez Lamanitów.

37a II Król. 17:38–39.
39a Alma 56:56.

40a ppś Wolność (wola).
59 1a Alma 56:1.

3a Alma 60:1–3.
b Alma 50:40.

6. Zaiste, tych samych, których zmuszono do ucieczki z ziemi mantijskiej i okolic, i przyszl, i przyłączyli się do Lamanitów w tej części ziemi.

7. I tak, będąc niezwykle liczni, zaiste, i z dnia na dzień rosnąc w siłę, przyszl pod wodzą Ammorona przeciw mieszkańcom miasta Nefihah i zaczęli pośród nich niezmiernie wielkie żniwo śmierci.

8. I armie ich były tak liczne, że reszta mieszkańców miasta Nefihah musiała przed nimi uciekać; i przyszl, i przyłączyli się do armii Moroniego.

9. I teraz Moroni, przypuszczając, że dosłano ludzi do miasta Nefihah, aby pomóc tym, którzy starali się utrzymać to miasto, i wiedząc, że łatwiej jest obronić miasto przed wpadnięciem w ręce Lamanitów, niż je od nich odzyskać, uważał, że łatwiej będzie im obronić to miasto.

10. Przeto zatrzymał wszystkie swoje siły dla obrony tych miejsc, które odzyskał.

11. I teraz, gdy Moroni zobaczył, że stracono miasto Nefihah, był niezmiernie zasmucony, i zaczął wątpić z powodu niegodziwości ludzi, czy nie wpadną w ręce swych braci.

12. I tak samo było ze wszystkimi jego naczelnymi dowódcami. Oni także wątpili i zdumiewali się niegodziwością ludu, a to z powodu triumfu Lamanitów nad nimi.

13. I stało się, że Moroni rozgniewał się na rząd z powodu jego „obojętności na kwestię wolności ich ojczyzny.

ROZDZIAŁ 60

Moroni skarży się do Pahorana na zaniedbanie rządu wobec armii. Pan pozwala na śmierć prawych. Nefici muszą użyć wszystkich swych sił i środków, aby wyzwolić się od swych wrogów. Moroni grozi, że będzie walczył przeciwko rządowi, jeśli nie doślą posiłków jego armiom. Około 62 r. p.n.e.

I STAŁO SIĘ, że Moroni ponownie napisał do Pahorana, namiestnika tej ziemi, a oto słowa, które napisał: Oto kieruję ten list do Pahorana w mieście Zarahemla, „naczelnego sędziego i namiestnika nad tą ziemią, a także do wszystkich, którzy zostali wybrani przez ten lud, aby zarządzili i kierowali sprawami tej wojny.

2. Albowiem oto mam im nieco do zarzucenia; bo oto sami wiecie, że zostaliście wyznaczeni, aby zebrać razem mężczyzn i uzbroić ich w miecze i bułaty, i wszelkiego rodzaju broń wojenną, i wysłać ich do walki przeciw Lamanitom, gdziekolwiek weszliby do naszej ziemi.

3. A teraz oto, mówię wam, że ja sam, a także moi ludzie, jak również Helaman i jego ludzie, znosiliśmy niezmiernie wielkie cierpienia; zaiste, nawet

głód i pragnienie, i wyczerpanie, i wszelkiego rodzaju udręki.

4. Lecz oto, gdybyśmy wycierpieli jedynie to, nie szemralibyśmy ani nie narzekalibyśmy.

5. Lecz oto, wielka była rzeź wśród naszych ludzi; zaiste, tyśiące naszych padło od miecza, podczas gdy mogło być inaczej, gdybyście wystarczająco zasilili naszą armię i pomogli nam. Zaiste, wielkie było wasze zaniedbanie wobec nas.

6. I teraz oto chcemy poznać przyczynę tak niezmiernie wielkiego zaniedbania; zaiste, chcemy wiedzieć, co jest przyczyną waszej bezmyślności.

7. Czy uważacie, że możecie zasiadać na swych tronach w stanie bezmyślnego odrętwienia, podczas gdy wasi wrogowie zadają wokół was śmierć? Zaiste, gdy mordują tyśiące waszych braci —

8. Zaiste, nawet tych, którzy oczekują od was obrony, zaiste, tych, którzy dali wam te urzędy, abyście im pomagali, zaiste, abyście mogli posłać armie, aby ich wzmocnić i uratować tyśiące z nich, aby nie padli od miecza.

9. Lecz to nie wszystko — oto wstrzymaliście im dostawy żywności, tak że wielu z nich walczyło i wykrwawiło swe życie, ponieważ wielce pragnęli dobra dla tego ludu; zaiste, i uczynili to, gdy byli bliscy głodowej „śmierci spowodowanej waszym

niezmiernie wielkim zaniedbaniem wobec nich.

10. I teraz, moi umiłowani bracia — albowiem powinniście być umiłowanymi; zaiste, i powinniście pilniej troszczyć się o dobro i wolność tego ludu; lecz oto, zaniedbaliście go i dlatego krew tyśiący spadnie na wasze głowy jako pomsta; zaiste, bo znane były Bogu wszystkie ich wołania i wszystkie ich cierpienia —

11. Oto, czy uważacie, że możecie zasiadać na swoich tronach i ze względu na niezmierną dobroć Boga możecie nic nie robić, a On was wyzwoli? Oto, jeśli tak uważacie, to się mylicie.

12. Czy „mniemacie, że ponieważ tak wielu waszych braci zostało zabitych, stało się to z powodu ich niegodziwości? Mówię wam, że jeżeli tak uważacie, to się mylicie; albowiem mówię wam, że wielu z nich padło od miecza; i oto stało się tak ku waszemu potępieniu.

13. Albowiem Pan pozwala na śmierć „prawych, aby Jego sprawiedliwość i sądy spadły na niegodziwych; przeto nie powinniście przypuszczać, że prawi przepadają, bo zostają zabici; lecz oto, wchodzą do odpoczynku Pana, Swego Boga.

14. I teraz oto powiem wam, że obawiam się niezmiernie, że sądy Boga spadną na ten lud za jego niezmierną gnuśność, zaiste, gnuśność naszego rządu

i za jego niezmiernie wielkie zaniedbanie wobec swych braci, zaiste, wobec tych, których zabito.

15. Albowiem, gdyby nie było „niegodziwości, która najpierw zaczęła się wśród naszej władzy, moglibyśmy oprzeć się naszym wrogom, aby nie zyskali nad nami żadnej mocy.

16. Zaiste, gdyby nie było „wojny, która wybuchła między nami samymi; zaiste, gdyby nie było tych ^brojalistów, którzy przyczynili się do tak wielkiego rozlewu krwi pośród nas; zaiste, i wtedy, kiedy walczyliśmy między sobą; gdybyśmy zjednoczyli nasze siły, jak to przedtem czyniliśmy; zaiste, gdyby rojaliści nie dążyli do zagarnięcia mocy i władzy nad nami; gdyby pozostali wierni sprawie naszej wolności i zjednoczyli się z nami, i wyruszyli przeciw naszym wrogom, zamiast podnieść miecze przeciwko nam, co spowodowało tak wielki rozlew krwi pośród nas; zaiste, gdybyśmy w sile Pana poszli przeciwko nim, rozpedzilibyśmy naszych wrogów, aż do wypełnienia się Jego słowa.

17. Lecz oto, teraz Lamanici atakują nas, zabierając nasze ziemie i mordując naszych ludzi mieczem, zaiste, nasze kobiety i nasze dzieci, a także biorąc ich do niewoli, przyczyniając się do tego, że znoszą wszelkiego rodzaju udręki, a to za przyczyną wielkiej niegodziwości tych, którzy chcą zagarnąć moc i władzę,

zaiste, za sprawą tych samych rojalistów.

18. Lecz dlaczego miałbym tak dużo o tym mówić? Gdyż nie wiemy, czy wy sami nie pragniecie władzy. Nie wiemy, czy nie jesteście też zdrajcami swojej ojczyzny.

19. A może zaniedbaliście nas, ponieważ jesteście w sercu naszego kraju i czujecie się bezpiecznie, tak że nie zarządziliście, aby przysłano nam żywność czy też ludzi, aby wzmocnili nasze armie?

20. Czy zapomnieliście przykazania Pana, Swego Boga? Zaiste, czy zapomnieliście niewolę naszych ojców? Czy zapomnieliście, jak wiele razy zostaliśmy wyzwoleni z rąk nieprzyjaciół?

21. Albo czy przypuszczacie, że Pan wyzwoli nas, gdy rozsiadamy się na naszych tronach i nie robimy użytku ze środków, w które Pan nas zaopatrzył?

22. Zaiste, czy będziecie siedzieć beczynnienie, otoczeni tysiącami, a raczej dziesiątkami tysięcy tych, którzy także siedzą beczynnienie, podczas gdy wokół są tysiące tych, którzy w granicach tej ziemi padają od miecza, zaiste, krwawią od zadanych ran?

23. Czy przypuszczacie, że Bóg będzie patrzeć na was jak na niewinnych, podczas gdy siedzicie beczynnienie, patrząc na to wszystko? Mówię wam: Nie. Teraz chciałbym,

abyście przypomnieli sobie, że Bóg powiedział, iż naczynie najpierw powinno się oczyścić od “wewnątrz, a potem powinno być oczyszczone na zewnątrz.

24. I jeśli teraz nie odpokutujecie za to, co uczyniliście, jeśli nie podniesiecie się i nie przejdziecie do czynu, posyłając żywność i ludzi Helamanowi, aby mógł utrzymać odzyskaną część kraju, oraz nam, abyśmy odzyskali resztę naszych ziem w tej części kraju, oto uznałem za właściwe zaprzestać walki z Lamanitami, aż oczyścimy od wewnątrz nasze naczynie, zaiste, nawet naczelną władzę naszego rządu.

25. Jeśli nie zgodzicie się z tym, o co proszę w moim liście, i nie wyjdziecie, i nie wykażecie się prawdziwym “duchem wolności, jeśli nie postaracie się wzmocnić i wesprzeć naszych armii, i nie dacie nam żywności dla ich utrzymania, oto pozostawię część mych wolnościowców, aby bronili tej części kraju, a pozostawię ich z mocą i błogosławieństwami Bożymi, że żadna inna moc nie zadziała przeciwko nim —

26. I to ze względu na ich niezmierną wiarę i ich wytrwałość w utrapieniach —

27. I pójdę do was, i jeśli będzie pośród was ktoś, kto pragnie wolności, zaiste, jeśli pozostała chociażby isierka wolności, oto wznieczę pośród was powstanie,

aż wszyscy, którzy pragną przywłaszczać sobie moc i władzę, wyginą.

28. Zaiste, oto nie boję się waszej władzy ani waszej mocy, lecz boję się tylko mego “Boga; i według Jego przykazania podejmuję miecz w obronie sprawy ojczyzny, gdyż na skutek waszej niegodziwości ponieśliśmy tak wielkie straty.

29. Oto nastał czas, zaiste, czas jest już blisko, że jeśli nie powstaniecie w obronie swej ojczyzny i swych małych dzieci, oto “miecz sprawiedliwości wisi nad wami; zaiste, i spadnie na was, i ukarze was aż do waszej całkowitej zagłady.

30. Oto czekam na pomoc od was; i jeśli nie pomożecie nam, oto pójdę do was, nawet do ziemi zarahemlskiej, i zgładzę was mieczem, abyście nie mieli więcej mocy, aby hamować postęp tego ludu w sprawie naszej wolności.

31. Albowiem oto Pan nie pozwoli, abyście żyli i umacniali się w swej niegodziwości, niszcząc Jego prawy lud.

32. Oto czy przypuszczacie, że Pan oszczędzi was i wyda sąd na Lamanitów, kiedy to tradycje ich ojców są przyczyną ich nienawiści, zaiste, a podwoili ją ci, którzy od nas odstąpili, podczas gdy wasza niegodziwość wywodzi się z waszego umiłowania chwały i próżnych rzeczy tego świata?

23a Mat. 23:25–26.

25a Alma 51:6; 61:15.

28a Dz. 5:26–29.

29a Hel. 13:5;

III Nefi 2:19.

33. Wiecie, że przekraczacie prawa Boże i że depczecie je swymi stopami. Oto Pan mi powiedział: Jeśli ci, których wyznaczycie na waszych namiestników, nie odpokutują za swe grzechy i niegodziwości, staniesz do walki przeciw nim.

34. I teraz oto ja, Moroni, jestem zmuszony zgodnie z przymierzem, które zawarłem, aby przestrzegać przykazań mego Boga; przeto pragnę, abyście zastosowali się do słowa Bożego i przysłali mi szybko zapasy i ludzi, a także Helamanowi.

35. I oto, jeśli tego nie uczynicie, szybko się do was wyprawię; gdyż Bóg nie pozwoli, abyśmy zginęli z głodu; przeto On da nam z waszej żywności, nawet jeśli stanie się to pod groźbą miecza. Teraz dopilnujcie, abyście wypełniali słowo Boże.

36. Oto jestem Moroni, wasz naczelny dowódca. Nie „dążę do władzy, ale ją odbieram. Nie dbam o zaszczyty tego świata, lecz o chwałę mego Boga oraz wolność i dobro mojej ojczyzny. I na tym kończę mój list.

ROZDZIAŁ 61

Pahoran opowiada Moroniemu o powstaniu i buncie przeciwko rządowi. Rojaliści zdobywają Zarahemłę i zmagają się z Lamanitami. Pahoran prosi o pomoc

w walce przeciw buntownikom. Około 62 r. p.n.e.

Oto teraz stało się, że wkrótce po wysłaniu swego listu do naczelnego namiestnika Moroni otrzymał list od „Pahorana, owego naczelnego namiestnika. A takie były słowa, które otrzymał:

2. Ja, Pahoran, naczelny namiestnik tej ziemi, piszę te słowa do Moroniego, naczelnego dowódcy armii. Oto powiadam ci, Moroni, że nie znajduję przyjemności w waszych „udrękach, zaiste, zasmuca to moją duszę.

3. Lecz oto, są tacy, którzy radują się waszymi udrękami, zaiste, na tyle, że powstał w buncie przeciwko mnie i wszystkim tym z moich ludzi, którzy są „wolnościowcami, zaiste, a ci buntownicy są bardzo liczni.

4. I to ci, którzy starali się odebrać mi tron sędziowski, stali się przyczyną tej wielkiej niegodziwości; albowiem swymi pochlebstwami zwiedli serca wielu ludzi, co będzie przyczyną dotkliwej udręki pośród nas; zatrzymali nasze dostawy żywności i zastraszyli naszych wolnościowców, że nie poszli do was.

5. I oto, wypędzili mnie, i uciekłem do ziemi gedeońskiej, zabierając ze sobą tylu ludzi, ilu udało mi się zebrać.

6. I oto, rozesłałem w tej części ziemi obwieszczenie; i oto,

36a DiP 121:39–42.

61 1a Alma 50:39–40.

2a Alma 60:3–9.

3a Alma 51:6–7.

przybywają do nas każdego dnia, po broń, aby stanąć w obronie swej ojczyzny i "wolności, i aby pomścić nasze krzywdy.

7. I przyszli do nas w takiej liczbie, że ci, którzy powstali w buncie przeciwko nam, zostali odparci, zaiste, w takiej liczbie, że zaczęli się nas bać i nie odważyli się wyjść do bitwy przeciw nam.

8. Zajęli oni ziemię, to jest miasto Zarahemla; wyznaczyli nad sobą króla, i napisał on list do króla Lamanitów, w którym zawarł z nim sojusz; a w tym sojuszu zgodził się utrzymać miasto Zarahemla, co, jak przypuszcza, umożliwi Lamanitom podbicie reszty ziemi, a on stanie się królem nad tym ludem, kiedy Lamanici ich pokonają.

9. Otóż zgańeś mnie w swym liście, ale to nie ma znaczenia; nie jestem gniewny, ale cieszy mnie szlachetność twojego serca. Ja, Pahoran, nie pragnę władzy, lecz tylko utrzymać tron sędziowski, abym mógł zachować prawa i wolność mego ludu. Moja dusza stoi niezachwianie w wolności, do której Bóg nas "wyzwolił.

10. I teraz oto będziemy bronić się przed niegodziwością aż do rozlewu krwi. Nie przelewalibyśmy krwi Lamanitów, gdyby pozostali na swej własnej ziemi.

11. Nie przelewalibyśmy krwi

naszych braci, gdyby nie powstali w buncie i nie podnieśli miecza przeciwko nam.

12. Poddalibyśmy się jarzmu niewoli, jeśli wymagałaby tego sprawiedliwość Boża lub gdyby nam to nakazał.

13. Lecz oto, nie nakazuje On nam poddać się naszym wrogom, lecz chce, byśmy Mu "ufali, a On nas wyzwoli.

14. Przeto, mój umiłowany bracie Moroni, opierajmy się złu, a jeśli nie będziemy w stanie pokonać naszymi słowami jakiegoś zła, jak bunty i rozłamy, stawiamy mu "opór naszymi mieczami, abyśmy zachowali naszą wolność, abyśmy cieszyli się wielkim przywilejem naszego Kościoła i sprawą naszego Odkupiciela i naszego Boga.

15. Przeto przybądź szybko do mnie z niewielką liczbą ludzi i pozostaw resztę pod opieką Lehiego i Teankuma, upoważniając ich, aby prowadzili wojnę w tamtej części ziemi, zgodnie z "Duchem Bożym, który jest także Duchem wolności, który jest w nich.

16. Oto posyłam im trochę zapasów, aby nie poginęli z głodu, aż przyjdziecie do mnie.

17. Zbierz razem w swoim marszu jak najwięcej sił i ruszmy szybko przeciw tym odstępcom, w sile naszego Boga, według wiary, która jest w nas.

6a ppś Wolność (wola);
Wolność (wolność
osobista).

9a Jan 8:31-36; DiP 88:86.
13a ppś Wiara;
Zaufanie.

14a Alma 43:47.
15a II Kor. 3:17.
ppś Duch Święty.

18. I zajmiemy miasto Zarahemla, abyśmy mogli posłać więcej żywności Lehiemu i Teankumowi; zaiste, pójdziemy z nimi walczyć w sile Pana i położymy kres tej wielkiej niegodziwości.

19. I teraz, Moroni, cieszę się z otrzymania twego listu, gdyż byłem nieco zmartwiony w kwestii tego, co mamy uczynić, i czy byłoby to sprawiedliwe, gdybyśmy poszli walczyć z naszymi braćmi.

20. Lecz tyś powiedział, że jeśli nie odpokutują, Pan nakazał ci z nimi walczyć.

21. Dopilnuj, abyś „wzmocnił Lehięgo i Teankuma w Panu; powiedz im, aby się nie bali, gdyż Bóg ich wyzwoli, zaiste, a także wszystkich tych, którzy trwają niezachwianie w tej wolności, do której Bóg ich wyzwolił. I na tym kończę mój list do ciebie, umiłowany bracie Moroni.

ROZDZIAŁ 62

Moroni maszeruje na pomoc Pahoranowi do ziemi gedeońskiej. Rojaliści, którzy odmówili obrony swego kraju, są skazani na śmierć. Pahoran i Moroni odzyskują Nefihah. Wielu Lamanitów przyłącza się do ludu Ammona. Teankum zabija Ammora i sam ginie. Lamanici zostają wyparci z ziemi i nastaje pokój. Helaman powraca do posługi i buduje Kościół. W okresie lat 62–57 p.n.e.

I TERAZ stało się, że gdy Moroni otrzymał ten list, jego serce nabrało odwagi i wypełniło się niezmiernie wielką radością z powodu wierności Pahorana, że nie był też „zdrajcą wolności i sprawy swej ojczyzny.

2. Lecz też rozpaczał niezmiernie z powodu niegodziwości tych, którzy strącili Pahorana z tronu sędziowskiego, zaiste, to jest z powodu tych, którzy powstałi przeciwko swej ojczyźnie, a także przeciw swemu Bogu.

3. I stało się, że Moroni zabrał ze sobą niewielką liczbę ludzi, jak chciał tego Pahoran, i przekazał dowództwo nad resztą swej armii Lehiemu i Teankumowi, i podjął marsz do ziemi gedeońskiej.

4. I wywieszał „sztandar^b wolności w każdym miejscu, przez które przechodził, i zbierał wszelkie możliwe siły podczas całego marszu do ziemi gedeońskiej.

5. I stało się, że tysiące gromadziły się pod jego sztandarem, i podniosły swoje miecze w obronie ich wolności, aby nie dostać się do niewoli.

6. I tak, gdy Moroni zgromadził podczas całego marszu, tylu ludzi, ilu tylko mógł, przyszedł do ziemi gedeońskiej; i kiedy połączyli swe siły z siłami Pahorana, stali się niezmiernie silni, nawet silniejsi od ludzi Pachususa, „króla odstępców, którzy wypędzili^b wolnościowców z ziemi

21a Zach. 10:12.

62 1a Alma 60:18.

4a Alma 46:12–13, 36.

ppś Sztandar.

b ppś Wolność (wola).

6a Alma 61:4–8.

b Alma 51:5–7.

zarahemlskiej i zawładnęli tą ziemią.

7. I stało się, że Moroni i Pahoran poszli ze swymi armiami do ziemi zarahemlskiej i wystąpili przeciw miastu, i spotkali ludzi Pachusa, tak że stanęli do bitwy.

8. I oto, Pachus został zabity, a jego ludzie zostali jeńcami, i Pahoran ponownie objął tron sędziowski.

9. I ludzie Pachusa stanęli przed sądem, zgodnie z prawem, a także ci rojaliści, którzy zostali wtrąceni do więzienia; i według prawa „stracono ich, zaiste, ci ludzie Pachusa i ci rojaliści, którzy nie chcieli podnieść broni w obronie ojczyzny, lecz walczyli przeciw niej, zostali uśmierceni.

10. I tak stało się konieczne, aby ściśle przestrzegano tego prawa dla bezpieczeństwa państwa; zaiste, i ktokolwiek odmawiał im wolności, natychmiast, zgodnie z prawem, zostawał skazany na śmierć.

11. I na tym kończy się trzydziesty rok panowania sędziów nad ludem Nefiego; Moroni i Pahoran przywrócili pokój ziemi zarahemlskiej pośród swego ludu, karząc śmiercią wszystkich, którzy nie byli wierni sprawie wolności.

12. I stało się, że na początku trzydziestego pierwszego roku panowania sędziów nad ludem Nefiego Moroni zarządził, aby niezwłocznie posłano

Helamanowi żywność oraz sześć tysięcy ludzi do pomocy w utrzymaniu tamtej części ziemi.

13. I zarządził także, aby dostano armię sześciu tysięcy ludzi z dostateczną ilością żywności armiom Lehiego i Teankuma. I stało się, że dokonano tego, aby obwarować ziemię przeciw Lamanitom.

14. I stało się, że Moroni z Pahoranem, pozostawiwszy dużą grupę ludzi w ziemi zarahemlskiej, podjęli marsz z dużą grupą ludzi do ziemi nefihańskiej, zamierzając pokonać Lamanitów w tym mieście.

15. I stało się, że maszerując do tej ziemi, pojмали dużą grupę lamanickich mężów i zabili wielu z nich, i zabrali im zapasy i broń wojenną.

16. I stało się, że wzięwszy ich do niewoli, zarządził, aby przystąpili do przymierza, że już nigdy nie podniosą broni wojennej przeciw Nefitom.

17. I gdy przystąpili do przymierza, posłano ich do ludzi Ammona, aby z nimi zamieszkali, i było ich około czterech tysięcy, którzy nie zostali zabici.

18. I stało się, że odprawivszy ich, kontynuowali marsz do ziemi nefihańskiej. I stało się, że gdy podeszli pod miasto Nefihah, rozbili namioty na równinie Nefihah, która jest w pobliżu miasta Nefihah.

19. I Moroni chciał, by Lamanici wyszli walczyć z nim

na równinie; lecz Lamanici, wiedząc o niezmiernie wielkiej odwadze Nefitów i widząc ich wielką liczbę, nie odważyli się wyjść przeciw nim; przeto nie wyszli do bitwy tego dnia.

20. I gdy zapadła noc, Moroni pod osłoną ciemności nocy zakradł się na szczyt muru, aby wywiedzieć się, w której części miasta obozowała armia Lamanitów.

21. I stało się, że byli oni na wschodzie, przy wejściu; i wszyscy spali. I teraz Moroni powrócił do swej armii i rozkazał, aby szybko przygotowano mocne sznury i drabiny do spuszczenia ze szczytu muru po wewnętrznej jego części.

22. I stało się, że Moroni rozkazał, aby jego ludzie podeszli do muru i weszli na jego szczyt, i opuścili się do tej części miasta, zaiste, do zachodniej części, gdzie Lamanici nie obozowali ze swymi armiami.

23. I stało się, że wszyscy spuścili się do miasta nocą za pomocą swych mocnych sznurów i drabin; i tak, gdy nastał poranek, wszyscy byli wewnątrz murów miasta.

24. A gdy Lamanici przebudzili się i zobaczyli, że armie Moroniego były wewnątrz murów miasta, byli przerażeni tak bardzo, że uciekli przez bramę.

25. I teraz, gdy Moroni zobaczył, że przed nim uciekają, rozkazał swoim ludziom,

aby poszli przeciw nim i zabili wielu, a wielu innych otoczyli i wzięli do niewoli; a reszta uciekła do ziemi Moroniego położonej w granicach przy wybrzeżu.

26. I tak Moroni i Pahoran zajęli miasto Nefihah, nie tracąc jednej duszy; a wielu Lamanitów zostało zabitych.

27. Teraz stało się, że wielu Lamanitów wziętych do niewoli chciało się przyłączyć do „ludu Ammona i stać się wolnym ludem.

28. I stało się, że tylu, ilu tego chciało, uczyniono według ich pragnienia.

29. Przeto wszyscy jeńcy lamanicy połączyli się z ludem Ammona i zaczęli pilnie pracować, uprawiając ziemię, siejąc wszelkie zboża, hodując stada i trzody każdego rodzaju; i tak ciężkie brzemie zostało zdjęte z Nefitów; zaiste, zdjęto z nich brzemie wszystkich jeńców lamanickich.

30. Teraz stało się, że kiedy Moroni zajął miasto Nefihah, wziął do niewoli wielu jeńców, co znacznie zmniejszyło armie Lamanitów, i odzyskał wielu Nefitów będących w niewoli, niezmiernie powiększając w ten sposób swą armię; przeto Moroni poszedł z ziemi nefihańskiej do ziemi lehickiej.

31. I stało się, że gdy Lamanici zobaczyli, że Moroni szedł przeciw nim, ponownie opanował ich strach, i uciekali przed armiami Moroniego.

32. I stało się, że Moroni ścigał ich ze swoją armią z miasta do miasta, aż napotkali ich Lehi i Teankum; i Lamanici uciekali przed Lehim i Teankumem aż do granic, wzdłuż wybrzeża, aż doszli do ziemi Moroniego.

33. I armie Lamanitów zgromadziły się razem, tak że wszyscy byli w jednej grupie na ziemi Moroniego. Teraz Ammoron, król Lamanitów, także był z nimi.

34. I stało się, że Moroni i Lehi, i Teankum ze swymi armiami rozbili obóz wokół granic ziemi Moroniego, tak że Lamanici byli przez nich otoczeni w granicach przy pustkowiu na południu i w granicach przy pustkowiu na wschodzie.

35. I tak rozbili obóz na noc, bo oto Nefici i Lamanici byli wyczerpani długim marszem; przeto nikt nie próbował żadnego fortelu tej nocy oprócz Teankuma; bowiem gniewał się on niezmiernie na Ammorona, tak bardzo, że uważał, iż Ammoron i jego brat Amalikasz byli "przyczyną tej wielkiej i długiej wojny pomiędzy nimi a Lamanitami, która przyniosła tyle wojen i rozlewu krwi, zaiste, i wielkiego głodu.

36. I stało się, że Teankum w swym gniewie poszedł do obozu Lamanitów i spuścił się po sznurze z murów do miasta. I szedł z miejsca na miejsce, aż znalazł króla; i "trafił go

oszczepem, przebijając tuż przy sercu. Lecz król, zanim skonał, przebudził swoje sługi, tak że ścigali Teankuma, i zabili go.

37. Teraz stało się, że gdy Lehi i Moroni dowiedzieli się, że Teankum zginął, byli niezmiernie zasmuceni; gdyż oto był on człowiekiem, który walczył mężnie za swą ojczyznę, zaiste, był prawdziwym przyjacielem wolności; i przeszedł przez wiele niezmiernie bolesnych udręk. Lecz oto, zginął i poszedł drogą przeznaczenia całej ziemi.

38. Teraz stało się, że nazajutrz Moroni pomaszerował i uderzył na Lamanitów, tak że zabito ich w wielkiej rzezi; i wyparto ich z tej ziemi; i uszli, i nie powrócili tym razem przeciw Nefitom.

39. I na tym kończy się trzydziesty pierwszy rok panowania sędziów nad ludem Nefiego; i tak mieli wieloletni okres wojen, rozlewu krwi, głodu i niedoli.

40. I były morderstwa, i spory, i rozłamy, i wszelka niegodziwość pośród ludu Nefiego; ale ze względu na "prawych, zaiste, dzięki modlitwom prawych, został on oszczędzony.

41. Lecz oto, z powodu niezmiernie długiej wojny między Nefitami a Lamanitami wielu stało się bardziej zatwardziały z powodu niezmiernie długiej wojny; a wielu stało się wrażliwszych z powodu swych "udręk,

35a Alma 48:1.
36a Alma 51:33–34.

40a Alma 45:15–16.
41a ppś Przeciwności.

do tego stopnia, że ukorzyli się przed Bogiem, a pokora ich była głęboka.

42. I stało się, że gdy Moroni umocnił obronę ziemi, dostatecznie zabezpieczając miejsca najbardziej narażone na atak Lamanitów, powrócił do miasta Zarahemla; a także Helaman powrócił do miejsca swego dziedzictwa; i jeszcze raz ustanowiono pokój pośród ludu Nefiego.

43. I Moroni oddał dowództwo nad armiami w ręce swego syna, który miał na imię Moronihah; a sam powrócił do swego domu, aby w spokoju spędzić resztę swych dni.

44. I Pahoran objął ponownie urząd sędziowski; i Helaman ponownie podjął się zadania, aby głosić ludziom słowo Boże; bowiem z powodu tylu wojen i sporów trzeba było znowu uregulować sprawy w Kościele.

45. Przeto Helaman z braćmi poszli i głosili słowo Boże z wielką mocą, że "przekonali wielu ludzi o ich niegodziwości, co spowodowało, że odpokutowali za swe grzechy i zostali ochrzczeni w Panu, Swym Bogu.

46. I stało się, że ponownie ustanowili Kościół Boga na całej tej ziemi.

47. Zaiste, i uregulowano prawo. I wybrano "sędziów oraz naczelných sędziów.

48. I ludowi Nefiego zaczęło się znowu dobrze "wieść, i za-

częli się rozmnażać, i znowu stawali się niezmiernie silni na tej ziemi. I stawali się niezmiernie bogaci.

49. Lecz pomimo swych bogactw, to jest swej siły czy swego dobrobytu, nie wbijali się w pychę w swoich oczach; i nie ociążali się z pamiętaniem o Panu, Swym Bogu; lecz ukorzyli się przed Nim niezmiernie.

50. Zaiste, pamiętali, jak wielkich rzeczy dokonał dla nich Pan, że wybawił ich od śmierci i od niewoli, i od więzienia, i od udręki wszelkiego rodzaju, i że wyzwolił ich z rąk ich wrogów.

51. I nieustannie modlili się do Pana, Swego Boga, i Pan błogosławił im zgodnie ze Swym słowem, że umacniali się i dobrze im się wiodło na tej ziemi.

52. I stało się, że wszystko to się dokonało. I Helaman umarł w trzydziestym piątym roku panowania sędziów nad ludem Nefiego.

ROZDZIAŁ 63

Sziblon, a następnie Helaman przejmują święte zapisy. Wielu Nefitów wędruje do ziemi na północy. Hagot buduje okręty, które pływają po morzu zachodnim. Moronihah pokonuje Lamanitów w bitwie. W okresie lat 56–52 p.n.e.

I STAŁO się, że na początku trzydziestego szóstego roku panowania sędziów nad ludem Nefiego

“Sziblon przejął ^bświęte przedmioty przekazane Helamanowi przez Almę.

2. I był on sprawiedliwym mężem, i postępował on zanie przed Bogiem; i nie ustawał w czynieniu dobra i w przestrzeganiu przykazań Pana, Swego Boga; i tak samo postępował jego brat.

3. I stało się, że Moroni także umarł. I upłynął trzydziesty szósty rok panowania sędziów.

4. I stało się, że w trzydziestym siódmym roku panowania sędziów duża grupa ludzi licząca pięć tysięcy czterystu mężczyzn z żonami oraz dziećmi opuściła ziemię zarahemlską i udała się do ziemi znajdującej się “na północy.

5. I stało się, że Hagot, opanowany niezmiernie wielką ciekawością, poszedł i wybudował niezmiernie wielki okręt na granicy ziemi Obfitość w pobliżu ziemi Spustoszenie, i spuścił go na morze zachodnie przy “wąskim przesmyku prowadzącym do ziemi na północy.

6. I wielu Nefitów weszło na ten okręt, i wypłynęło z dużymi zapasami na morze, kierując się na północ, i zabrali ze sobą wiele kobiet i dzieci. I na tym kończy się trzydziesty siódmy rok.

7. I w trzydziestym ósmym roku Hagot wybudował inne okręty.

I pierwszy okręt także powrócił, i jeszcze wielu ludzi wsiadło na niego; i zabrali ze sobą duże zapasy, i ponownie okręt ten wyruszył do ziemi na północy.

8. I stało się, że nigdy więcej o nich nie słyszano. I przypuszczamy, że pochłonęły ich głębiny morskie. I stało się, że jeszcze jeden okręt wypłynął na morze; i nie wiemy, dokąd popłynął.

9. I stało się, że w tym samym roku wielu ludzi wywędrowało do ziemi “na północy. I tak upłynął trzydziesty ósmy rok.

10. I stało się, że w trzydziestym dziewiątym roku panowania sędziów zmarł także Sziblon, a Korianton popłynął okrętem do ziemi na północy, aby dostarczyć zapasy ludziom, którzy udali się do tej ziemi.

11. Dlatego stało się konieczne, aby Sziblon przed swą śmiercią przekazał święte przedmioty synowi “Helamana, nazwanemu po ojcu Helamanem.

12. Teraz oto wszystkie te “grawerunki będące w posiadaniu Helamana, z wyjątkiem tylko tych części, których ujawnienia Alma im ^bzabronił, zostały przepisane i rozesłane do dzieci ludzkich po całej ziemi.

13. Niemniej jednak rzeczy te miały być utrzymywane w świętości, i “przekazywane z pokolenia na pokolenie; przeto w tym

63 1a Alma 38:1-2.
b Alma 37:1-12.
prś Święty
(przymiotnik).
4a Alma 22:31.

5a Alma 22:32;
Eter 10:20.
9a Hel. 3:11-12.
11a Zob. wprowadzenie
do księgi Helamana.

12a Alma 18:36.
b Alma 37:27-32.
13a Alma 37:4.

roku zostały przekazane Helamanowi, przed śmiercią Sziblonu.

14. I stało się, że w tym samym roku niektórzy odstąpili od nich i poszli do Lamanitów; i podburzono ich znowu do gniewu przeciwko Nefitom.

15. I tego samego roku przyszli oni z liczną armią walczyć z ludem Moronihaha, czyli z armią

“Moronihaha, lecz zostali pobici i wyparci z powrotem do swych własnych ziem, ponosząc wielkie straty.

16. Na tym kończy się trzydziesty dziewiąty rok panowania sędziów nad ludem Nefiego.

17. I tak kończy się zapis Almy i jego syna Helamana, a także Sziblonu, który był jego synem.

KSIĘGA HELAMANA

Dzieje Nefitów. Ich wojny, spory i rozłamy. A także proroctwa wielu świętych proroków przed przyjściem Chrystusa według zapisów Helamana, który był synem Helamana, oraz według zapisów jego synów aż do czasu przyjścia Chrystusa. A także wielu Lamanitów nawraca się. Dzieje ich nawrócenia. Dzieje prawości Lamanitów oraz niegodziwości i występków Nefitów według zapisu Helamana i jego synów aż do przyjścia Chrystusa, nazwane Księgą Helamana i tak dalej.

ROZDZIAŁ 1

Pahoran II zostaje naczelnym sędzią i zostaje zamordowany przez Kiszkumena. Pakumeni obejmuje urząd naczelnego sędziego. Koriantumr, dowodząc armiami Lamanitów, zajmuje Zarahemłę i zabija Pakumeniego. Moronihah pokonuje Lamanitów i odzyskuje Zarahemłę, a Koriantumr zostaje zabity. W okresie lat 52–50 p.n.e.

ANA POCZĄTKU czterdziestego roku panowania sędziów nad ludem Nefiego stało się, że zaczęły się poważne trudności pośród ludu Nefitów.

2. Oto bowiem, gdy “Pahoran umarł i poszedł drogą przeznaczenia całej ziemi, nastął poważny spór o to, kto ma zasiąść na tronie sędziowskim spośród braci, którzy byli synami Pahorana.

3. Oto są imiona tych, którzy ubiegali się o tron sędziowski, którzy wywołali spory pośród ludu: Pahoran, Paanchi i Pakumeni.

4. A nie są to wszyscy synowie Pahorana (gdyż miał ich wielu), lecz są to ci spośród nich, którzy ubiegali się o tron sędziowski; przeto spowodowali rozłam pośród tego ludu na trzy grupy.

5. Niemniej stało się, że „głosem ludu wyznaczono Pahorana na naczelnego sędziego i namiestnika nad ludem Nefitów.

6. I stało się, że gdy Pakumeni przekonał się, że nie może zasiąść na tronie sędziowskim, zjednoczył się z głosem ludu.

7. Lecz oto, Paanchi i ci spośród ludu, którzy chcieli uczynić go swym namiestnikiem, rozgniewali się niezmiernie; przeto zamierzał on pochlebstwem nakłonić tych ludzi do powstania w buncie przeciwko swym braciom.

8. I stało się, że gdy miał to uczynić, został pojmany i osądzony według głosu ludu, i skazany na śmierć; gdyż powstał w buncie i pragnął zniszczyć „wolność tego ludu.

9. Teraz, gdy ci, którzy chcieli uczynić go swym namiestnikiem, zobaczyli, że został skazany na śmierć, rozgniewali się i posłali jednego ze swoich, Kiszkumena, przed sam tron sędziowski Pahorana, i zamordował Pahorana, gdy zasiadał na tronie sędziowskim.

10. I słudzy Pahorana ścigali go; lecz oto, tak szybka była ucieczka Kiszkumena, że nikt nie mógł go dogonić.

11. I poszedł do tych, którzy go wysłali, i wszyscy oni przystąpili do przymierza, zaiste, przysięgając na swego wiecznego Stwórcę, że nie wyjawią nikomu,

iż Kiszkumen zamordował Pahorana.

12. Przeto Kiszkumen nie był znany pośród ludu Nefiego, albowiem zamordował Pahorana, będąc w przebraniu. I Kiszkumen razem ze swoją bandą tych, którzy zawarli z nim przymierze, mieszał się z ludem tak, że nie można ich było wszystkich znaleźć; ale tyłu, ilu znaleziono, skazano na „śmierć.

13. I teraz oto Pakumeni został wyznaczony, zgodnie z głosem ludu, na naczelnego sędziego i namiestnika nad ludem, aby panował zamiast swego brata Pahorana; i miał do tego prawo. I wszystko to nastąpiło w czterdziestym roku panowania sędziów; i rok ten dobiegł końca.

14. I stało się, że w czterdziestym pierwszym roku panowania sędziów Lamanici zgromadzili niezliczoną armię mężów i uzbroili ich w miecze i w bułaty, i w łuki, i w strzały, i w hełmy, i w pancerze i we wszelkie tarcze każdego rodzaju.

15. I ponownie przyszli walczyć z Nefitami. I prowadził ich człowiek o imieniu Koriantumr; a był on potomkiem Zarahemli; i odstąpił on od Nefitów; a był mężczyzną roslym i tęgim.

16. Przeto król Lamanitów, który nazywał się Tubalot, który był synem „Ammorona, przypuszczał, że Koriantumr, będąc potężnym mężem, będzie

mógł przeciwstawić się Nefitom swą siłą i wielką mądrością oraz że kiedy go pośle, zdobędzie władzę nad Nefitami —

17. Przeto podburzył ich do gniewu, zebrał swe armie i wyznaczył Koriantumra na przywódcę, rozkazując, aby pomaszerowali do ziemi zarahemlskiej i walczyli z Nefitami.

18. I stało się, że z powodu tak wielu sporów i tak wielu trudności w rządzie, nie było dostatecznej straży w ziemi zarahemlskiej; bowiem uważano, że Lamanici nie odważą się wejść do serca ich ziem i zaatakować wielkie miasto Zarahemla.

19. Lecz stało się, że Koriantumr pomaszerował na czele licznych zastępów i napadł na mieszkańców tego miasta, i maszerowali z tak niezmierną szybkością, że Nefici nie mieli czasu zebrać swych armii.

20. I Koriantumr, zabiwszy strażników przy bramie miasta, wkroczył z całą armią do miasta, zabijając wszystkich, którzy stawali im opór, aż wzięli w posiadanie całe miasto.

21. I stało się, że Pakumeni, który był naczelnym sędzią, uciekł przed Koriantumrem aż do murów miasta. I stało się, że Koriantumr cisnął nim o mur, że umarł. I tak nastąpił kres dni Pakumeniego.

22. I teraz, gdy Koriantumr zobaczył, że wzięł w posiadanie miasto Zarahemla, i że Nefici przed nimi uciekają, że są zabi-

jani, brani do niewoli i wtrącani do więzienia, i że zdobył najsilniejszą twierdzę na całej tej ziemi, jego serce nabrało tyle odwagi, że zamierzał zająć całą tę ziemię.

23. I nie pozostał w ziemi zarahemlskiej, ale pomaszerował z liczną armią aż do miasta Obfitość; postanowił bowiem pójść i utorować sobie drogę mieczem, aby mógł zająć północną część ziemi.

24. I przypuszczając, że największe siły znajdowały się w centrum tej ziemi, maszerował, nie dając im czasu na zebranie się w większe oddziały; i w ten sposób napadł i wyciął ich w pień.

25. Lecz oto, marsz Koriantumra przez środek tej ziemi dał Moronihahowi znaczną przewagę nad nimi, pomimo wielkiej liczby poległych Nefitów.

26. Albowiem oto Moronihah uważał, że Lamanici nie odważą się wkroczyć do centrum ziemi, lecz będą atakować miasta wokół granic, jak to dotychczas czynili; przeto Moronihah rozmieścił silne armie wokół granic ziemi, aby je utrzymać.

27. Lecz oto, Lamanici nie ulękli się, jak tego pragnął, lecz wkroczyli do centrum tej ziemi i zajęli stolicę, miasto Zarahemla, i maszerowali przez najważniejsze obszary ziemi, dokonując wielkiej rzezi zarówno wśród mężczyzn, jak i kobiet i dzieci, i wzięli w posiadanie wiele miast i twierdz.

28. Lecz na wieść o tym Moronihah wysłał natychmiast Lehiego

z armią, aby wyprzedzili ich, zanim dojdą do ziemi Obfitość.

29. I tak uczynił; i zagroził im drogę, zanim doszli do ziemi Obfitość, i stanął do bitwy z nimi, aż zaczęli wycofywać się w kierunku ziemi zarahemlskiej.

30. I stało się, że Moronihah powstrzymał ten odwrót, i stanął do bitwy z nimi, aż wywiązała się niezmiernie krwawa bitwa; zaiste, wielu poległo, a pośród licznych poległych znaleziono także „Koriantumra.

31. I teraz oto Lamanici nie mogli się wycofać w żadnym kierunku, ani na północ, ani na południe, ani na wschód, ani na zachód, gdyż ze wszystkich stron byli otoczeni przez Nefitów.

32. I tak Koriantumr poprowadził Lamanitów między Nefitów, że znaleźli się w mocy Nefitów, sam zaś został zabity, a Lamanici oddali się w ręce Nefitów.

33. I stało się, że Moronihah ponownie wziął w posiadanie miasto Zarahemla i zarządził, aby Lamanici, którzy byli jeńcami, odeszli z tej ziemi w pokoju.

34. I tak upłynął czterdziesty pierwszy rok panowania sędziów.

ROZDZIAŁ 2

Helaman, syn Helamana, zostaje naczelnym sędzią. Gadianton przewodzi bandzie Kiszkumena. Sługa Helamana zabija Kiszku-

mena, a banda Gandiantona ucieka na pustkowie. W okresie lat 50–49 p.n.e.

I STAŁO SIĘ, że w czterdziestym drugim roku panowania sędziów, gdy Moronihah ponownie przywrócił pokój pomiędzy Nefitami a Lamanitami, oto nie było nikogo, kto zasiadłby na tronie sędziowskim; przeto znowu zaczął się między nimi spór o to, kto ma objąć tron sędziowski.

2. I stało się, że Helaman, który był synem Helamana, został wyznaczony głosem ludu, aby objąć tron sędziowski.

3. Lecz oto, „Kiszkumen, który zamordował Pahorana, czyhał, aby zniszczyć także Helamana; i miał poparcie swej bandy, gdyż wszyscy oni zawarli przymierze, że nikt się nie dowie o jego niegodziwości.

4. Albowiem był pewien „Gadianton, który był niezmiernie biegły w wielu słowach, a także w swym fachu dokonywania tajemnych morderstw i rozbojów; dlatego stał się przywódcą bandy Kiszkumena.

5. Przeto schlebiał im, a także Kiszkumenowi, obiecując, że jeśli osadzą go na tronie sędziowskim, przyzna tym, którzy należą do jego bandy, moc i władzę pośród ludu; przeto Kiszkumen usiłował zniszczyć Helamana.

6. I stało się, że gdy Kiszkumen podszedł do tronu sędziowskiego,

aby zniszczyć Helamana, oto jeden ze sług Helamana, który wyszedłszy nocą w przebraniu, posiadał wiedzę o planach, jakie ułożyła owa banda, aby zniszczyć Helamana —

7. I stało się, że spotkał Kisz-kumena i dał mu znak; dlatego Kisz-kumen oznajmił mu, czego pragnął, a chciał, żeby go zaprowadził do tronu sędziowskiego, aby mógł zamordować Helamana.

8. I gdy sługa Helamana całkowicie poznał serce Kisz-kumena, i poznał, że jego celem jest morderstwo oraz że celem wszystkich, którzy należeli do jego bandy, jest mord, rozbój i zagarnięcie władzy (taki był ich "tajemny plan i spisek), sługa Helamana powiedział Kisz-kumenowi: Chodźmy do tronu sędziowskiego.

9. I ucieszyło to Kisz-kumena niezmiernie, gdyż przypuszczał, że zrealizuje swój zamiar; lecz oto, gdy szli w kierunku tronu sędziowskiego, sługa Helamana ugodził Kisz-kumena sztyletem w serce, że padł on martwy bez jęku. I pobiegł, i opowiedział Helamanowi o wszystkim, co widział i słyszał, i uczynił.

10. I stało się, że Helaman posłał ludzi, aby pojмали tę bandę złoczyńców i skrytobójców, aby zostali straceni zgodnie z prawem.

11. Lecz oto, gdy Gadianton zobaczył, że Kisz-kumen nie wraca,

zląkł się, że zostanie zgłodzony; przeto nakazał, aby banda poszła za nim. I uciekli z tej ziemi przez tajemne przejście na pustkowie; i tak, gdy Helaman wysłał ludzi, aby ich pojmać, nigdzie nie można było ich znaleźć.

12. I więcej o tym Gadiantonie zostanie powiedziane później. I na tym kończy się czterdziesty drugi rok panowania sędziów nad ludem Nefiego.

13. I oto, pod koniec tej księgi przekonacie się, że "Gadianton spowodował przewrót, zaiste, i niemal całkowitą zagładę ludu Nefiego.

14. Oto nie mam na myśli końca księgi Helamana, ale mam na myśli koniec księgi Nefiego, z której zaczerpnąłem wszystko, co napisałem.

ROZDZIAŁ 3

Wielu Nefitów emigruje do ziemi na północy. Budują domy z cementu i zapisują wiele kronik. Dzieśiątki tysięcy nawracają się i zostają ochrzczone. Słowo Boże prowadzi ludzi do zbawienia. Nefi, syn Helamana, obejmuje urząd sędziowski. W okresie lat 49–39 p.n.e.

I TERAZ stało się, że w czterdziestym trzecim roku panowania sędziów nie było żadnych sporów pośród ludu Nefiego z wyjątkiem odrobiny pychy w Kościele, która wywołała drobne rozłamy pośród ludu, które zostały załagodzone

pod koniec czterdziestego trzeciego roku.

2. I w czterdziestym czwartym roku nie było żadnych sporów pośród ludzi; ani w czterdziestym piątym roku nie było wielu sporów.

3. I stało się, że w czterdziestym szóstym, zaiste, było dużo sporów i wiele rozłamów; tak wiele, że niezmiernie duża liczba Nefitów odeszła z ziemi zarahemlskiej i poszła do ziemi na północy, aby odziedziczyć tę ziemię.

4. I przeszedłszy niezmiernie dużą odległość, doszli do wielkich akwenów i wielu rzek.

5. Zaiste, aż rozeszli się na wszystkie strony tej ziemi, gdziekolwiek nie była spustoszona i bezdrzewna, ponieważ wielu ludzi poprzednio odziedziczyło tę ziemię.

6. I teraz, żadna część tej ziemi nie była spustoszona, brakowało tylko drzewa; jednak nazwali ją „spustoszenie z powodu wielkiej zagłady ludu, który uprzednio zamieszkiwał tę ziemię.

7. I na powierzchni ziemi było niewiele drzewa, niemniej ludzie, którzy tam poszli, stali się niezmiernie biegli w użyciu cementu; przeto budowali domy z cementu, w których zamieszkiwali.

8. I stało się, że mnożyli się i rozprzestrzeniali, od ziemi na południu do ziemi na północy,

i rozprzestrzeniali się, aż zajęli powierzchnię całej tej ziemi, od morza na południu do morza na północy i od „morza na zachodzie do morza na wschodzie.

9. I ludzie, którzy byli w ziemi na północy, mieszkali w namiotach i w domach z cementu, i nie pozwalali na zniszczenie żadnego drzewka, które zakiełkowało na powierzchni ziemi, pragnąc, aby się rozrosło i aby z czasem mieli drzewo do budowy swych domów, zaiste, swych miast i swych świątyń, i swych synagog, i swych sanktuariów, i wszelkich swych budynków.

10. I stało się, że ponieważ drzewo występowało niezmiernie rzadko w ziemi na północy, wysyłano im dużo „okrętami.

11. I tak umożliwiano ludziom w ziemi na północy budowanie wielu miast, zarówno z drewna, jak i z cementu.

12. I stało się, że wielu „ludzi Ammona będących z urodzenia Lamanitami, także wywędrowało do tej ziemi.

13. I wiele jest zapisów prowadzonych o dziejach tego ludu, przez wielu z tego ludu, które są dokładne i bardzo obszerne na jego temat.

14. Lecz oto, nawet setna część dziejów tego ludu, zaiste, dzieje Lamanitów i Nefitów i ich wojen, i sporów, i rozłamów, i ich

3 *3a* Alma 63:4.
4 *a* Mos. 8:8;
Morm. 6:4.

6 *a* Alma 22:31.
b Mos. 21:25-27.
8 *a* Alma 22:27, 32.

10 *a* Alma 63:5-8.
12 *a* Alma 27:21-26.

głoszenia, i ich prorocत्व, i ich wypraw, i budowania okrętów, i budowania „świątyń, i synagog, i sanktuariów, i ich prawości, i ich niegodziwości, i ich morderstw, i ich rozbojów, i ich grabieży, i wszelkich występków, i rozpusty, nie może być tutaj podana.

15. Lecz oto, jest wiele ksiąg i wiele kronik każdego rodzaju, a były one prowadzone głównie przez Nefitów.

16. I były „przekazywane z pokolenia na pokolenie przez Nefitów aż do czasu, gdy popełnili wykroczenia, i mordowano ich, grabiono i ścigano, i wypędzano, i zabijano, i tak zostali rozproszeni po całej powierzchni tej ziemi, i zmieszali się z Lamanitami, aż w końcu ^bjuż nie nazywano ich Nefitami, gdy stali się niegodziwi, dzicy i okrutni, zaiste, aż stali się Lamanitami.

17. I teraz powracam do mojego zapisu; przeto to, co powiedziałem, nastąpiło po wielkich sporach i rozruchach, i wojnach, i rozłamach pośród ludu Nefiego.

18. Upłynął czterdziesty szósty rok panowania sędziów.

19. I stało się, że panowała wielka niezgoda na tej ziemi, zaiste, nawet w czterdziestym siódmym roku, a także w czterdziestym ósmym roku.

20. Jednak Helaman wypełniał

obowiązki tronu sędziowskiego słusznie i właściwie; zaiste, pilnie przestrzegał statutów i sądów, i przykazań Boga; i nie ustawał w czynieniu tego, co właściwe w oczach Boga, i postępował jak jego ojciec, tak, że dobrze mu się wiodło na tej ziemi.

21. I stało się, że miał on dwóch synów. Starszego nazwał ^aNefi, a młodszego ^bLehi. I poczęli wzrastać ku chwale Pana.

22. I stało się, że wojny i spory pośród ludu Nefitów zaczęły stopniowo ustawać pod koniec czterdziestego ósmego roku panowania sędziów nad ludem Nefiego.

23. I stało się, że w czterdziestym dziewiątym roku panowania sędziów przywrócono trwały pokój na tej ziemi, z wyjątkiem tylko tajemnych sprzysiężeń, które złoczyńca ^aGadianton ustanowił w bardziej zaludnionych częściach ziemi, o których w tym czasie nie wiedzieli ludzie będący na czele rządu; przeto nie zostały zmiecione z tej ziemi.

24. I stało się, że w tym samym roku Kościołowi bardzo dobrze się wiodło, tak dobrze, że tysiące przystąpiły do Kościoła i zostały ochrzczone dla pokuty.

25. Zaiste, wspaniale wiodło się Kościołowi, i tak wiele błogosławieństw zostało wylanych na ludzi, że sami wyżsi kapłani

14a II Nefi 5:16;
Jakub 1:17;
III Nefi 11:1.
16a I Nefi 5:16–19;

Alma 37:4.
b Alma 45:12–14.
21a ppś Nefi, syn
Helamana.

b ppś Lehi, neficki
misjonarz.
23a Hel. 2:4.

i nauczyciele byli tym ponad miarę zdumieni.

26. I stało się, że dzieło Pana rozkwitło tak, że wiele dusz zostało ochrzczonych, i przyłączyło się do Kościoła Boga, zaiste, nawet dziesiątki tysięcy.

27. Zatem możemy zobaczyć, że Pan jest miłosierny wszystkim, którzy w szczerości serca wzywają Jego świętego imienia.

28. Zaiste, i tak widzimy, że „brama niebios jest otwarta dla ^bwszystkich, którzy uwierzą w imię Jezusa Chrystusa, który jest Synem Boga.

29. Zaiste, widzimy, że każdy, kto chce, może przyjąć „słowo Boże, które jest ^bżywe i potężne, które obróci wniwecz wszelkie knowania i wszystkie zasadzki, i podstępny diabeł, i przeprowadzi człowieka Chrystusowego ciasną i ^cwąską drogą nad wieczną ^dotchłanią niedoli przygotowaną na pochłonięcie niegodziwych —

30. I przywiedzie ich dusze, zaiste, ich nieśmiertelne dusze, by zasiadły po ^aprawicy Boga w królestwie niebieskim, obok Abrahama i Izaaka, i Jakuba, i wszystkich naszych świętych ojców, aby nie musiały nigdy odejść.

31. I tego roku nastąpiła trwała radość na ziemi zarahemlskiej i we wszystkich regionach wokół,

innymi słowy, na całej ziemi zajętej przez Nefitów.

32. I stało się, że panował pokój i niezmiernie wielka radość do końca czterdziestego dziewiątego roku; zaiste, i trwały pokój, i wielka radość panowały także w pięćdziesiątym roku panowania sędziów.

33. I w pięćdziesiątym pierwszym roku panowania sędziów nadal panował pokój, z wyjątkiem pychy, która zaczęła pojawiać się w Kościele — nie w Kościele Boga, lecz w sercach ludzi, którzy podawali się za członków Kościoła Boga —

34. I unosili się w ^a“pysze, a nawet prześladowali wielu braci. A było to wielkie zło, które spowodowało, że pokorniejsza część ludu cierpiała wielkie prześladowania i znosiła wiele udręk.

35. Mimo to ^a“pościli i ^bmodlili się często, i tak umacniali się coraz bardziej w swej ^c“pokorze i byli coraz bardziej wytrwali w wierze w Chrystusa, aż dusze ich przepełniły radość i ukojenie, zaiste, aż ich serca stały się ^d“czyste i ^e“uświęcone, a uświęcenie to następuje, ponieważ ^f“oddali swe serca Bogu.

36. I stało się, że pięćdziesiąty drugi rok upłynął również w pokoju z wyjątkiem niezmiernie wielkiej pychy, która wdarła

28a II Nefi 31:9, 17.

b Dz. 10:28;

Rzym. 2:10–11.

29a ppś Słowo Boga.

b Hebr. 4:12;

DiP 11:2.

c II Nefi 9:41; 33:9.

d I Nefi 15:28–30.

30a Mat. 25:33–34.

34a ppś Pycha.

35a ppś Post, pościć.

b ppś Modlitwa.

c ppś Pokorny, pokora.

d ppś Nieskalany,

czystość.

e ppś Uświęcenie.

f II Kron. 30:8;

Mos. 3:19.

się do serc ludzi; i stało się to z powodu ich niezmiernie wielkich "bogactw i dobrobytu na tej ziemi; i z dnia na dzień rosła w nich.

37. I stało się, że w pięćdziesiątym trzecim roku panowania sędziów zmarł Helaman, a po nim zaczął panować jego najstarszy syn, Nefi. I stało się, że wypełniał obowiązki urzędu sędziowskiego słusznie i właściwie; zaiste, przestrzegał przykazań Boga i postępował drogami swego ojca.

ROZDZIAŁ 4

Odstępcy od Nefitów i Lamanici łączą swoje siły i zajmują ziemię zarahemlską. Nefici ponoszą klęski na skutek swej niegodziwości. Kościół podupada, a ludzie stają się słabi jak Lamanici. W okresie lat 38-30 p.n.e.

I STAŁO SIĘ, że w pięćdziesiątym czwartym roku było wiele rozłamów w Kościele, a także były "spory pośród ludu, tak wielkie, że przelewano dużo krwi.

2. A część, która się zbuntowała, została zabita i wyparta z ziemi, i poszli oni do króla Lamanitów.

3. I stało się, że starali się podburzyć Lamanitów do wojny przeciw Nefitom; lecz oto, Lamanici bali się niezmiernie, tak bardzo, że nie zważali na słowa tych odstępców.

4. I w pięćdziesiątym szóstym roku panowania sędziów stało

się, że byli "odstępcy, którzy odeszli od Nefitów do Lamanitów; i razem z tymi poprzednimi z powodzeniem pobudzili Lamanitów do gniewu przeciw Nefitom; i przez cały ten rok przygotowywali się do wojny.

5. I w pięćdziesiątym siódmym roku przyszli walczyć przeciw Nefitom, i rozpoczęli dzieło śmierci; zaiste, do tego stopnia, że w pięćdziesiątym ósmym roku panowania sędziów udało im się wziąć w posiadanie ziemię zarahemlską; zaiste, a także wszystkie ziemie aż do ziemi, która znajdowała się w pobliżu ziemi Obfitość.

6. I Nefici razem z armiami Moronihaha zostali wyparci aż do ziemi Obfitość.

7. I tam umocnili swą obronę przed Lamanitami od morza zachodniego aż do wschodniego; a była to odległość jednego dnia dla Nefity, wzdłuż linii, którą umocnili, i gdzie rozstawili swe armie, aby bronić swego północnego kraju.

8. I tak ci, którzy odstąpili od Nefitów, z pomocą licznej armii Lamanitów zajęli wszystkie posiadłości Nefitów w południowej części kraju. I wszystko to nastąpiło w pięćdziesiątym ósmym i dziewiątym roku panowania sędziów.

9. I stało się w sześćdziesiątym roku panowania sędziów, że Moronihahowi i jego armiom udało

się zająć dużą część ziem; zaiste, odzyskali wiele miast, które wpadły w ręce Lamanitów.

10. I stało się, że w sześćdziesiątym pierwszym roku panowania sędziów udało im się odzyskać aż połowę wszystkich ich posiadłości.

11. A ta wielka strata Nefitów i ta wielka rzeź pośród nich nie nastąpiłyby, gdyby nie było niegodziwości i występków pośród nich; zaiste, szczególnie pośród tych, którzy podawali się za członków Kościoła Boga.

12. I było tak z powodu „pychy ich serc, z powodu ich niezmiernych ^bbogactw; zaiste, było to z powodu ucisku ^cubogich, odmawiania jedzenia głodującym, odmawiania odzienia nagim i policzkowania ich pokornych braci, szydzenia z tego, co święte, zaprzeczania duchowi prorocstwa i objawienia, z powodu morderstw, rozboju, kłamstw, kradzieży, cudzołożenia, zamieszek z powodu wielkich sporów i odejścia do ziemi nefickiej między Lamanitów —

13. I na skutek swej wielkiej niegodziwości i „przechwalania się własną siłą zostali pozostawieni sami sobie w swojej sile; przeto przestało im się dobrze wieść, lecz cierpieli niedolę, i byli ściągani przez Lamanitów, aż stracili prawie wszystkie swoje ziemie.

14. Lecz oto, Moronihah głosił

ludziom o wielu sprawach z powodu ich niegodziwości, a także „Nefi i Lehi, którzy byli synami Helamana, głosili ludziom o wielu sprawach, zaiste, prorokowali im wiele o ich niegodziwości i o tym, co się z nimi stanie, jeśli nie odpokutują za swe grzechy.

15. I stało się, że odpokutowali, i w takim stopniu, w jakim odpokutowali, zaczęło im się dobrze wieść.

16. I gdy Moronihah zobaczył, że odpokutowali, odważył się poprowadzić ich z miejsca na miejsce i od miasta do miasta, aż odzyskali połowę swych posiadłości i połowę wszystkich swych ziem.

17. I tak upłynął sześćdziesiąty pierwszy rok panowania sędziów.

18. I stało się, że w sześćdziesiątym drugim roku panowania sędziów Moronihah nie mógł odzyskać od Lamanitów żadnych innych ziem.

19. Przeto poniechali zamysł odzyskania reszty swoich ziem, bowiem tak liczni byli Lamanici, że niemożliwe było, aby Nefici zdobyli nad nimi więcej władzy. I Moronihah zaangażował wszystkie swe armie w utrzymanie tych części, które zdobył.

20. I stało się, że z powodu wielkiej liczby Lamanitów Nefici bardzo bali się, że zostaną pokonani i zdeptani, i zabici, i zniszczeni.

12a Abd. 1:3–4;
DiP 101:42.
b I Tym. 6:17;

II Nefi 9:42.
c DiP 42:30–31.
13a ppś Pycha.

14a Hel. 3:21.

21. Zaiste, zaczęli przypominać sobie prorocтва Almy, a także słowa Mosjasza; i widzieli, że byli ludem o hardych karkach i że zlekceważyli przykazania Boga;

22. I że przekształcili i zdeptali swymi stopami „prawa Mosjasza, czyli to, co mu Pan nakazał przekazać ludziom; i widzieli, że ich prawa uległy zepsuciu, i że stali się oni niegodziwym ludem, do tego stopnia, że byli niegodziwi na podobieństwo Lamanitów.

23. I przez ich niegodziwość Kościół zaczął „podupadać; i przestali wierzyć w ducha prorocтва i w ducha objawienia; a sądy Boże zaglądały im w oczy.

24. I zobaczyli, że stali się „słabi tak, jak ich bracia, Lamanici, i że Duch Pana już ich nie ochrania; zaiste, opuścił ich, gdyż ^bDuch Pana nie pozostaje w „nieświętych świątyniach —

25. Przeto Pan przestał ochraniać ich Swą cudowną i niezrównaną mocą, bowiem popadli w stan „niewiary i straszliwej niegodziwości; i widzieli, że Lamanici są od nich znacznie liczniejsi, i że jeśli nie będą ^btrwali przy Panu, Swym Bogu, muszą niechybnie zginąć.

26. Albowiem oto widzieli, że siła Lamanitów była tak wielka, jak ich siła, siła każdego

Lamanity była równa sile Nefity. I tak popełniali wielkie wykroczenia; zaiste, tak stali się słabi wskutek swych wykroczeń w przeciągu „niewielu lat.

ROZDZIAŁ 5

Nefi i Lehi oddają się głoszeniu ewangelii. Ich imiona są zachętą, aby wzorowali swoje życie na przykładach. Chrystus odkupi tych, którzy odpokutują. Nefi i Lehi nawracają wielu i zostają uwięzieni, i są otoczeni ogniem. Ciemna chmura otacza trzysta osób. Ziemia drży i głos nawołuje ludzi do pokuty. Nefi i Lehi rozmawiają z aniołami, a cała rzesza jest otoczona ogniem. Około 30 r. p.n.e.

I STAŁO SIĘ, że tego samego roku „Nefi przekazał tron sędziowski mężowi o imieniu Cezoram.

2. Ponieważ ich prawa i rządy zostały ustanowione „głosem ludu, i ponieważ ci, którzy ^bwybierali zło, byli liczniejsi od pragnących dobra, przeto dojrzewali do zagłady, bowiem ich prawa uległy zepsuciu.

3. Zaiste, i to nie wszystko; byli ludźmi o hardych karkach, do tego stopnia, że nie chcieli podporządkować się prawu ani sprawiedliwości, chyba że pod groźbą zniszczenia.

4. I stało się, że Nefi był już znużony ich niegodziwością;

22a Alma 1:1.

23a PRŚ Odstępstwo.

24a Mos. 1:13.

b PRŚ Duch Świąty.

c Mos. 2:37;

Alma 7:21; 34:36.

25a PRŚ Niewiara.

b Jakub 6:5.

26a Alma 46:8;

Hel. 12:3–4.

5 1a Hel. 3:37.

2a Mos. 29:25–27.

b Alma 10:19.

i ^austąpił z tronu sędziowskiego, i podjął się głoszenia słowa Boga przez całą resztę swych dni, i jego brat Lehi także, przez całą resztę swych dni.

5. Albowiem pamiętali słowa, które powiedział im ich ojciec, Helaman. A takie były słowa, które powiedział:

6. Oto, moi synowie, pragnę, abyście pamiętali o przestrzeganiu przykazań Boga; i pragnę, abyście głosili te słowa temu ludowi. Oto dałem wam imiona naszych pierwszych ^arodziców, którzy odeszli z ziemi jerozolimskiej; i uczyniłem to, abyście, pamiętając ich imiona, pamiętali o nich; i pamiętając o nich, pamiętali o ich uczynkach; i pamiętając ich uczynki, abyście wiedzieli, że mówiono i pisano o nich, że były one ^bdobre.

7. Przeto, moi synowie, pragnę, abyście czynili to, co dobre, aby i o was można było powiedzieć i napisać to, co powiedziano i napisano na ich temat.

8. I teraz, moi synowie, oto pragnąłbym od was nieco więcej, pragnę, abyście nie czynili tego dla chwalenia się, lecz abyście czynili to, aby odłożyć sobie w niebie ^askarby, zaiste, który jest wieczny i nie niszczeje; zaiste, abyście mieli ten ^bdrogocenny

dar życia wiecznego, który, jak mamy powód przypuszczać, został dany naszym ojcom.

9. Och, zapamiętajcie, zapamiętajcie, moi synowie, ^asłowa, które król Beniamin powiedział temu ludowi; zaiste, zapamiętajcie, że nie ma innej drogi ani żadnego innego sposobu, przez który człowiek może być zbawiony, jak tylko przez ^bzadośćuczynienie krwią Jezusa Chrystusa, który przyjdzie; zaiste, zapamiętajcie, że przyjdzie On ^codkupić ^dświat.

10. I zapamiętajcie także ^asłowa, które Amulek powiedział Zeezromowi w mieście Ammonihah; bowiem powiedział, że Pan na pewno przyjdzie odkupić Swój lud, ale że nie przyjdzie, aby odkupić ich w ich grzechach, lecz aby odkupić ich z ich grzechów.

11. I ma On moc, daną Mu przez Ojca, aby odkupić ich z ich grzechów z powodu pokuty; przeto ^aposłał Swych aniołów, aby głosili dobrą nowinę o warunkach pokuty, która prowadzi do mocy Odkupiciela, do zbawienia ich dusz.

12. I teraz, moi synowie, zapamiętajcie, zapamiętajcie, że to na ^aopoce naszego Odkupiciela — którym jest Chrystus, Syn Boga — musicie budować swą ^bpodstawę; aby gdy diabeł

4a Alma 4:15–20.

6a I Nefi 1:1, 5.

b II Nefi 33.

8a III Nefi 13:19–21.

b DiP 14:7.

9a Mos. 2:9.

b Mos. 3:17–18.

ppś Zadośćuczynić,

Zadośćuczynienie.

c ppś Odkupić,

odkupiony,

odkupienie.

d ppś Świat — Ludzie, którzy nie są posłusznymi przykazaniom.

10a Alma 11:34.

11a Alma 13:24–25.

12a Mat. 7:24–27;

DiP 6:34;

Moż. 7:53.

ppś Kamień węgielny;

Opoka.

b Iz. 28:16;

Jakub 4:16.

wyśle swe potężne wichry, zaiste, swe strzały w trąbach powietrznych, zaiste, gdy uderzy w was całym swym gradem i gwałtowną burzą, nie miał siły, aby przemóc was, ściągając was w otchłań nieszczęścia i niekończącej się niedoli, z powodu opoki, na której jesteście zbudowani, która jest pewną podstawą, i jeśli ludzie budują na tej podstawie, nie mogą upaść.

13. I stało się, że takie były słowa, których Helaman nauczał swych synów; zaiste, uczył ich wielu rzeczy, które nie są zapisane, a także wielu rzeczy, które są zapisane.

14. I zapamiętali jego słowa; dlatego, będąc posłuszni przykazaniom Boga, poszli nauczać słowa Bożego pośród całego ludu Nefiego, zaczynając w mieście Obfitość.

15. A stamtąd poszli do miasta Gid, a z miasta Gid do miasta Mulek;

16. A nawet z miasta do miasta, aż obeszlili cały lud Nefiego zamieszkujący ziemię na południu; a stamtąd do ziemi zarahemlskiej pośród Lamanitów.

17. I stało się, że głosili słowo z tak wielką mocą, że skonfundowali wielu odstępców, którzy odeszli od Nefitów, do tego stopnia, że ci wystąpili i wyznali swe grzechy, i zostali ochrzczeni dla

pokuty, i niezwłocznie powrócili do Nefitów, starając się naprawić zło, które wyrządzili.

18. I stało się, że Nefi i Lehi głosili Lamanitom ewangelię z tak wielką mocą i upoważnieniem, gdyż dane im były moc i upoważnienie, aby mogli mówić, a także było im dane, co mieli mówić.

19. Przeto wielce zdumiewali Lamanitów swą przemową i przekonali tak wielu z nich, że osiem tysięcy Lamanitów w ziemi zarahemlskiej i w okolicach, przekonawszy się o niegodziwości tradycji swych ojców, zostało ochrzczonych dla pokuty.

20. I stało się, że Nefi i Lehi poszli stamtąd do ziemi nefickiej.

21. I stało się, że zostali pojmani przez armię Lamanitów i wtrąceni do więzienia, zaiste, do tego samego więzienia, do którego śludzy Limhiego wtrącili Ammona i jego braci.

22. A po upływie wielu dni w niewoli, podczas których pozostawiono ich bez jedzenia, przyszli do więzienia, żeby ich zabrać, aby mogli ich zabić.

23. I stało się, że Nefi i Lehi zostali otoczeni jak gdyby ogniem, tak, że nie odważyli się oni ich tknąć, gdyż bali się, że spłoną. Lecz Nefi i Lehi nie spłonęli; i stali pośród ognia, i nie spłonęli.

24. I gdy zobaczyli, że są

12c III Nefi 14:25, 27.

13a Mos. 1:4.

17a Hel. 4:4.

18a DpP 100:5–8.

ppP Proroktwo,
prorokować.

19a ppP Nawrócenie,
nawrócić;

Praca misjonarska.

21a Mos. 7:6–7; 21:23.

23a II Mojż. 3:2.

otoczeni „słupem ognia, który ich nie pali, nabrali odwagi w sercu.

25. Gdyż widzieli, że Lamanici nie ważą się podnieść na nich ręki; ani też nie ważą się podejść do nich, lecz stoją, jak gdyby zaniemówili z zaskoczenia.

26. I stało się, że Nefi i Lehi wstali i zaczęli do nich przemawiać tymi słowy: Nie bójcie się, gdyż oto Bóg pokazał wam tę zdumiewającą rzecz, aby wam ukazać, że nie możecie podnieść na nas ręki, aby nas zabić.

27. I oto, gdy wypowiedzieli te słowa, ziemia zatrzęsała się niezmiernie i zadrżały ściany więzienia, jak gdyby miały zaraz runąć na ziemię; lecz oto, nie runęły. I oto, ci, którzy byli w więzieniu, byli Lamanitami i Nefitami, którzy byli odstępami.

28. I stało się, że zostali otoczeni chmurą „ciemności, i ogarnął ich okropny, ogromny strach.

29. I stało się, że doszedł do nich „głos jak gdyby sponad tej chmury ciemności, mówiący: Odpokutujcie, odpokutujcie i nie usiłujcie więcej niszczyć moich sług, których posłałem do was, aby głosili dobre nowiny.

30. I stało się, że gdy usłyszeli ten głos, i pojęli, że nie był to głos grzmotu ani wielki, ogłuszający zgietek, ale oto był to „spokojny głos, doskonale łagodny, niczym szept, i docierał on aż do głębi duszy —

31. I pomimo łagodności tego głosu, oto ziemia zatrzęsała się niezmiernie i ponownie zadrżały ściany więzienia, jak gdyby miały runąć na ziemię; i oto chmura ciemności, która ich otoczyła, nie rozpraszała się —

32. I oto ponownie doszedł nas ten głos, mówiący: Odpokutujcie, odpokutujcie, albowiem bliskie jest królestwo niebieskie, i nie usiłujcie więcej niszczyć moich sług. I stało się, że ponownie zatrzęsała się ziemia i zadrżały ściany.

33. I po raz trzeci doszedł ten głos, i mówił do nich zdumiewające słowa, niemożliwe do wypowiedzenia przez człowieka; i ściany ponownie zadrżały, i ziemia zatrzęsała się, jakby miała się rozpaść na kawałki.

34. I stało się, że Lamanici nie mogli uciec z powodu chmury ciemności, która ich otaczała; zaiste, i nie mogli się poruszyć z powodu strachu, który ich ogarnął.

35. A był pośród nich jeden, z urodzenia Nefita, który należał niegdyś do Kościoła Boga, ale odstąpił od niego.

36. I stało się, że odwrócił się i oto zobaczył przez chmurę ciemności twarze Nefiego i Lehiego; i oto „jaśniały one niezmiernie, jaśniały niczym twarze aniołów. I widział, że podnieśli oczy ku niebu; i stali tam, jakby

24a II Mojż. 14:24;
I Nefi 1:6; DiP 29:12;
J.S. — Hist. 1:16.

28a II Mojż. 14:20.
29a III Nefi 11:3–14.
30a I Król. 19:12;

DiP 85:6.
36a II Mojż. 34:29–35;
Dz. 6:15.

rozmawiali czy mówili do jakiejś istoty, którą widzieli.

37. I stało się, że człowiek ten zawołał do rzeszy, aby odwrócili się i spojrzeli. I oto, dana im była siła, że odwrócili się i spojrzeli; i zobaczyli twarze Nefiego i Lehiego.

38. I powiedzieli temu człowiekowi: Zaiste, co to wszystko oznacza i kim jest ten, z którym ci ludzie rozmawiają?

39. A człowiek ten miał na imię Aminadab. I Aminadab powiedział im: Rozmawiają z aniołami Boga.

40. I stało się, że Lamanici zapytali go: "Co mamy czynić, aby zdjęto z nas otaczającą nas chmurę ciemności?"

41. I Aminadab powiedział im: Musicie "odpokutować i wołać do tego głosu, aż będziecie ^bwierzyć w Chrystusa, o którym uczyli was Alma i Amulek, i Zeezrom; i gdy to uczynicie, chmura ciemności zostanie z was zdjęta i nie będzie was otaczała.

42. I stało się, że wszyscy zaczęli wołać do Tego, którego głos zatrzęsł ziemią; zaiste, wołali, aż rozstąpiła się chmura ciemności.

43. I stało się, że gdy rozejrzeli się wokół, zobaczyli, że rozstąpiła się chmura ciemności, która ich ogarniała, i oto, widzieli, że byli "otoczeni, zaiste, każda dusza, słupem ognia.

44. I Nefi i Lehi byli pośród nich; zaiste, byli otoczeni; zaiste, znajdowali się jakby pośród płonącego ognia, jednak nie wyrządził im krzywdy ani też nie zajął ścian więzienia; i wszyscy byli przepelnieni "radością, która była niewymowna i pełna chwały.

45. I oto, "Święty Duch Boga zstąpił z niebios i wstąpił do ich serc; i byli oni przepelnieni jakby ogniem, i mogli ^bwypowiadać zdumiewające słowa.

46. I stało się, że doszedł do nich głos, zaiste, miły głos, niczym szept, mówiący:

47. "Pokój, pokój wam ze względu na waszą wiarę w Mojego Umiłowanego, który istnieje od założenia świata.

48. I teraz, gdy to usłyszeli, wzniesli oczy, aby zobaczyć, skąd dochodzi ten głos; i oto, ujrzeli "niebiosa otwarte; i aniołowie zstępowali z nieba, i czynili im posługę.

49. I było około trzystu dusz, które to widziały i słyszały; i nakazano im, aby szły, i nie zdumiewały się ani nie wątpiły.

50. I stało się, że poszli i czynili posługę temu ludowi, rozgłaszając we wszystkich okolicach wszystko, co usłyszeli i zobaczyli, aż przekonali większość Lamanitów, dzięki wspańiałości dowodów, które otrzymali.

40 a Dz. 2:37-39.

41 a ppś Pokutować, pokuta.

b ppś Wiara.

43 a III Nefi 17:24; 19:14.

44 a ppś Radość.

45 a III Nefi 9:20;

Eter 12:14.

b ppś Dary Ducha.

47 a ppś Pokój.

48 a I Nefi 1:8.

51. I tylu, ilu zostało “przekonanych, złożyło broń wojenną i wyrzekło się nienawiści i tradycji swych ojców.

52. I stało się, że oddali Nefitom ziemie ich posiadania.

ROZDZIAŁ 6

Prawi Lamanici głoszą ewangelię niegodziwym Nefitom. Obydwu ludom powodziło się w czasie pokoju i dobrobytu. Lucyfer, autor grzechu, podburza serca niegodziwych i złoczyńców Gadiantona do popełniania morderstw i czynienia niegodziwości. Złoczyńcy przejmują rząd Nefitów. W okresie lat 29–23 p.n.e.

I STAŁO SIĘ, że wszystko to nastąpiło, zanim upłynął sześćdziesiąty drugi rok panowania sędziów, i większość Lamanitów stała się prawym ludem, tak że ich “prawość przewyższała prawość Nefitów z powodu ich pewności i stałości w wierze.

2. Albowiem oto było wielu Nefitów, którzy stali się “zwardziali i nie chcieli się ukorzyć, i stali się wielce niegodziwi, do tego stopnia, że odrzucili słowo Boże i wszelkie nauki, i proroctwa, które im głoszone.

3. Pomimo tego ludzie Kościoła radowali się wielce z powodu nawrócenia Lamanitów, zaiste, i z powodu Kościoła Boga, który został ustanowiony pośród nich. I “bratali się jedni z drugimi,

i cieszyli się między sobą, i panowała wielka radość.

4. I stało się, że wielu Lamanitów przywędrowało do ziemi zarahemlskiej i głosiło Nefitom, w jaki sposób zostali “nawróceni, i nawoływało ich do wiary i pokuty.

5. Zaiste, i wielu głosiło z niezmiernie wielką mocą i upoważnieniem, i dzięki nim wielu zanurzyło się do głębi w pokorze, i stało się pokornymi wyznawcami Boga i Baranka.

6. I stało się, że wielu Lamanitów poszło do ziemi na północy; a także Nefi z Lehim poszli do “ziemi na północy, aby głosić ludziom ewangelię. I tak upłynął sześćdziesiąty trzeci rok.

7. I oto, panował pokój na całej ziemi, że Nefici mogli pójść do jakiegokolwiek części tych ziem, czy do Nefitów czy do Lamanitów.

8. I stało się, że Lamanici także mogli pójść, dokąd chcieli, między Lamanitów czy Nefitów; i tak mieli pełną swobodę wymiany między sobą, aby kupować, sprzedawać i zarabiać, jak chcieli.

9. I stało się, że zarówno Lamanici, jak i Nefici, stali się niezmiernie bogaci; i mieli mnóstwo złota i srebra, i cennych metali wszelkiego rodzaju, zarówno na ziemi na południu, jak i na ziemi na północy.

10. I ziemię na południu nazywali Lehi, a ziemię na północy

51a Alma 31:5.

6 1a Hel. 13:1.

2a Rzym. 1:28–32.

3a ppś Wspólnota.

4a ppś Nawrócenie,
nawrócić.

6a Alma 63:4–9;

Hel. 3:11–12.

“Mulek, po synu Sedekiasza; albowiem Pan przywiódł Muleka do ziemi na północy, a Lehiego do ziemi na południu.

11. I oto, na obydwu tych ziemiach było wszelkiego rodzaju złoto i srebro, i każdego rodzaju cennych rud; i byli tam także zdolni rzemieślnicy, którzy oczyszczali rudy i przetapiali je; i tak się bogacili.

12. I uprawiali zboża w obfitości na ziemi na północy i na ziemi na południu; i niezmiernie im się wiodło i na północy, i na południu. I mnożyli się, i rośli niezmiernie w siłę na tej ziemi. I hodowali trzodę i mieli dużo stad, zaiste, mieli wielką ilość zwierząt tucznych.

13. Oto ich kobiety trudziły się i przędły, i tkwały wszelkiego rodzaju materiały, cienkie płótno i sukna każdego rodzaju, aby mogli okryć swą nagość. I tak upłynął w pokoju sześćdziesiąty czwarty rok.

14. I w sześćdziesiątym piątym roku również panowała wielka radość i pokój, zaiste, wielokrotnie głoszone i prorokowano o tym, co ma nastąpić. I tak upłynął sześćdziesiąty piąty rok.

15. I stało się, że oto w sześćdziesiątym szóstym roku panowania sędziów “Cezoram zginął z ręki nieznanego mordercy, gdy zasiadał na tronie sędziowskim. I stało się, że w tym samym roku zamordowano także jego syna,

który został wyznaczony przez lud na jego miejsce. I tak upłynął sześćdziesiąty szósty rok.

16. I na początku sześćdziesiątego siódmego roku ludzie znowu zaczęli stawać się niezmiernie niegodziwi.

17. Albowiem oto Pan błogosławił im przez tak długi czas, dając im bogactwa tego świata, że nie mieli powodu do gniewu, wojen czy rozlewu krwi; przeto ich serca nastawiły się na bogactwa; zaiste, zaczęli szukać bogactw, aby wywyższać się ponad innych; przeto dla zysku zaczęli popełniać “tajemne morderstwa i rabować, i kraść.

18. I oto, ci mordercy i grabieżcy byli bandą zorganizowaną przez Kiszcumena i “Gadiantona. I teraz stało się, że było ich wielu, nawet pośród Nefitów, z bandy Gadiantona. Lecz oto, byli oni liczniejsi pośród najbardziej niegodziwej części Lamanitów. I nazywano ich złoczyńcami i mordercami Gadiantona.

19. To oni zamordowali naczelnego sędziego Cezorama i jego syna, gdy zasiadali na tronie sędziowskim; i oto, nie znaleziono ich.

20. I teraz stało się, że gdy Lamanici przekonali się, że ci złoczyńcy są pośród nich, byli niezmiernie zasmuceni, i użyli wszelkich dostępnych środków, aby ich zgładzić z powierzchni ziemi.

10a Mos. 25:2–4;
Hel. 8:21.

15a Hel. 5:1.
17a III Nefi 9:9.

18a Hel. 2:4, 12–13.

21. Lecz oto, Szatan podburzał serca większości Nefitów do tego stopnia, że przyłączyli się do tych band złoczyńców i zawarli z nimi przymierza, przysięgając, że będą bronić i ochraniać jeden drugiego bez względu na to, w jak trudnej sytuacji się znajdują, aby nie ponieśli kary za swe morderstwa, swe rabunki i swe kradzieże.

22. I stało się, że mieli swoje znaki, zaiste, swoje "tajemne znaki i hasła; a to, aby mogli rozpoznać brata, który przystąpił do przymierza, że bez względu na niegodziwość, jakiej dopuścił się ich brat, nie zostanie skrzywdzony ani przez swego brata, ani przez tych, którzy należeli do bandy i przystąpili do przymierza.

23. I tak mogli mordować i rabować, i kraść, i popełniać rozpustę, i wszelkiego rodzaju niegodziwości wbrew prawom kraju, a także wbrew prawom Swego Boga.

24. I jeśli ktoś z tych, którzy należeli do ich bandy, wyjawiłby światu ich "niegodziwość i występki, miał być sądzony, nie według praw ich kraju, ale według praw ich niegodziwości, które ustanowili Gadianton i Kiszku-men.

25. I oto, są to tajemne "przysięgi i przymierza, których wyjawienia

światu Alma zabronił swojemu synowi, żeby nie przyczyniły się do sprowadzenia zagłady na ten lud.

26. Teraz oto te "tajemne przysięgi i przymierza nie były wyjawione Gadiantonowi z kronik przekazanych Helamanowi; lecz oto, serce Gadiantona było nakłaniane przez ^b tę samą istotę, która skusiła naszych pierwszych rodziców do zjedzenia zakazanego owocu.

27. Zaiste, to ta sama istota, która spiskowała z "Kainem, że jeśli zamorduje Abła, swego brata, nie będzie to wyjawione światu. I spiskowała ona od tej pory z Kainem i jego zwolennikami.

28. I jest to także ta sama istota, która nakłoniła serca ludzi do "wybudowania wieży tak wysokiej, aby dostać się do nieba. I była to ta sama istota, która zwiódła ludzi, którzy przybyli z wieży do tej ziemi, szerząc uczynki ciemności i występki po całej powierzchni tej ziemi, aż doprowadziła tych ludzi do ^b całkowitej zagłady i do wiecznego piekła.

29. Zaiste, jest to ta sama istota, która nakłoniła serce "Gadiantona do kontynuowania dzieła ciemności i tajemnych morderstw; i działo się tak od początków człowieka aż do czasu.

22a ppś Tajemne
sprzysiężenia.

24a ppś Niegodziwy,
niegodziwość.

25a Alma 37:27–32.

26a Mojż. 5:29, 49–52.

b III Nefi 6:28;

Mojż. 4:6–12.

27a Mojż. 5:18–33.

28a I Mojż. 11:1–4;

Eter 1:3.

b Eter 8:9, 15–25.

29a Hel. 2:4–13.

30. I oto, jest ona "autorem wszelkiego grzechu. I oto, wykonuje swoje uczynki ciemności i tajemnych morderstw, i przekazuje ich spiski i ich przysięgi, i ich przymierza, i ich plany strasznej niegodziwości z pokolenia na pokolenie, zależnie od tego, jak uda jej się zawładnąć sercami dzieci ludzkich.

31. I teraz oto zdobyła ona wielką władzę nad sercami Nefitów; zaiste, jako że stali się niezmiernie niegodziwi; zaiste, większość z nich zesła z drogi prawości i "podeptała pod stopami przykazania Boga, i zesła na swoje własne drogi, i robiła sobie bożków ze swego złota i swego srebra.

32. I stało się, że cała ta niegodziwość pojawiła im się w przeciągu "niewielu lat, tak, że większa jej część ujawniła się pośród nich w sześćdziesiątym siódmym roku panowania sędziów nad ludem Nefiego.

33. I wzrastali w swej niegodziwości w sześćdziesiątym ósmym roku, ku wielkiemu smutkowi i lamentom prawych.

34. I tak widzimy, że Nefici zaczęli marnieć w niewierze i wzrastać w niegodziwości i występkach, podczas gdy Lamanici niezmiernie wzrastali w wiedzy Bożej; zaiste, zaczęli przestrzegać Jego statutów i przykazań,

i kroczyć w prawdzie i zacności przed Nim.

35. I tak widzimy, że Duch Pana zaczął "opuszczać Nefitów z powodu niegodziwości i zatwardziałości ich serc.

36. I tak widzimy, że Pan zaczął przelewać Swego Ducha na Lamanitów ze względu na ich łagodność i gotowość do wiary w Jego słowa.

37. I stało się, że Lamanici ścigali bandę złoczyńców Gadiantona; i głosili słowo Boże najbardziej niegodziwym spośród nich, aż ta banda złoczyńców zupełnie znikła spośród Lamanitów.

38. I stało się, z drugiej strony, że Nefici wzmacniali i popierali ich, początkowo ich najbardziej niegodziwą część, aż rozprzestrzenili się na wszystkich ziemiach Nefitów, i zwiedli większą część prawych, aż doszło do tego, że dali wiarę ich uczynom, i mieli udział w ich łupach, i przyłączyli się do nich i ich tajemnych morderstw i spisków.

39. I tak uzyskali całkowite przewodnictwo w rządzie, do tego stopnia, że deptali pod stopami i bili, i rozdzielali, i odwracali się plecami do "ubogich i łagodnych, i pokornych wyznawców Boga.

40. I tak widzimy, że byli w strasliwym położeniu, "dojrzewając do wiecznej zagłady.

30a Alma 5:39–42;
Mor. 7:12, 17;
Mojż. 4:4.
31a I Nefi 19:7.

32a Alma 46:8.
35a Mos. 2:36;
DiP 121:37.
39a Ps. 109:16;

Alma 5:54–56;
DiP 56:16.
40a Hel. 5:2; 11:37;
DiP 18:6.

41. I stało się, że tak upłynął sześćdziesiąty ósmy rok panowania sędziów nad ludem Nefiego.

PROROCTWO NEFIEGO, SYNA HELAMANA — Bóg grozi ludowi Nefiego, że nawiedzi go w Swym gniewie, ku jego całkowitej zagładzie, jeśli nie odpokutuje za swą niegodziwość. Bóg poraża lud Nefiego zarazą; pokutują i zwracają się do Niego. Lamanita Samuel prorokuje Nefitom.

Obejmuje rozdziały od 7. do 16.

ROZDZIAŁ 7

Nefi zostaje odrzucony na północy i powraca do Zarahemli. Modli się na wieży w swym ogrodzie i wzywa ludzi, aby odpokutowali lub zginęli. W okresie lat 23–21 p.n.e.

Oto teraz stało się w sześćdziesiątym dziewiątym roku panowania sędziów nad ludem Nefiego, że Nefi, syn Helamana, „powrócił do ziemi zarahemlskiej z ziemi na północy.

2. Albowiem poszedł do ludzi, którzy byli w ziemi na północy, i głosił im słowo Boże, i prorokował im o wielu rzeczach;

3. Lecz odrzucili wszystkie jego słowa, tak że nie mógł pośród nich pozostać, i powrócił do rodzinnej ziemi.

4. I widząc ludzi w stanie tak wielkiej niegodziwości, i tych złoczyńców Gadiantona

zasiadających na tronach sędziowskich — albowiem przywłaszczyli sobie moc i władzę nad tą ziemią, odrzucając przykazania Boga i postępując niewłaściwie przed Nim w każdej kwestii; nie wymierzając sprawiedliwości dzieciom ludzkim;

5. Potępiając prawych za ich prawość; pozwalając winnym i niegodziwym ująć bez kary za pieniądze; i co więcej, pozwalając im zajmować czołowe pozycje w rządzie, aby panując mogli do woli zdobywać zyski i chwałę „świata, i aby jeszcze łatwiej było im popełniać cudzołóstwo i kraść, i zabijać, i czynić wszystko wedle swej woli —

6. Teraz ta wielka niegodziwość przyszła na Nefitów w przeciągu niewielu lat; i gdy Nefi to zobaczył, serce jego przepełnił smutek; i zawołał w udręce duszy:

7. Och, obym żył w dniach, gdy mój ojciec Nefi opuścił ziemię jerozolimską, obym mógł razem z nim radować się ziemią obiecaną; wtedy ludzie byli bardziej ustepliwi, byli nieporuszeni w przestrzeganiu przykazań Boga i nie było im śpieszno do czynienia niegodziwości; i skwapliwie zważali na słowa Pana —

8. Zaiste, gdybym żył w tamtych dniach, moja dusza radowałaby się prawością moich braci.

9. Lecz oto, wyznaczono mi te dni i duszę moją przepełnia boleść z powodu niegodziwości moich braci.

10. I oto, teraz stało się, że było to na wieży, która stała w ogrodzie Nefiego, która znajdowała się przy drodze prowadzącej na główny rynek, która była w mieście Zarahemli; przeto Nefi skłonił się nisko na wieży, która stała w jego ogrodzie, która znajdowała się w pobliżu bramy ogrodowej przy drodze.

11. I stało się, że pewni ludzie przechodzili obok i zobaczyli, jak Nefi na wieży otworzył swoją duszę przed Bogiem; i pobiegli, i powiedzieli ludziom, co zobaczyli, i ludzie tłumnie przyszli, aby poznać przyczynę jego wielkiej rozpaczyny nad niegodziwością ludu.

12. I teraz, gdy Nefi powstał, zobaczył zgromadzoną wokół rzecz, która się zebrała.

13. I stało się, że otworzył usta i przemówił do nich: Zaiste, „po co się tutaj zgromadziliście? Czy po to, abym powiedział wam o waszej niegodziwości?”

14. Zaiste, wszedłem na wieżę, abym mógł otworzyć swoją duszę przed mym Bogiem z powodu niezmiernego smutku mego serca, z powodu waszej niegodziwości!

15. I z powodu mej rozpaczyny i lamentu zgromadziliście się tutaj, i jesteście tym zdumieni; zaiste, i macie się czym zdumiewać, zaiste, powinniście się zdumiewać, albowiem diabeł ma tak

wielką władzę nad waszymi sercami.

16. Zaiste, jak mogliście ulec pokusom tego, który chce wtrącić wasze dusze do wiecznej otchłani nieszczęścia i niedoli?

17. Odpokutujcie, odpokutujcie! „Dlaczego chcecie umrzeć? Zwróćcie się, zwróćcie się do Pana, Swego Boga. Dlaczego On was porzucił?”

18. Uczynił to, ponieważ znieczuliliście swe serca; zaiste, nie chcecie zważać na głos „Dobrego Pasterza; zaiste, ^bsprowadziliście na siebie Jego gniew.

19. I oto, jeśli nie odpokutujecie, zamiast was „zgrupować, rozproszy On was, abyście stali się żerem dla psów i dzikiej zwierzyny.

20. Och, jak mogliście zapomnieć Swojego Boga w ten sam dzień, gdy was wyzwolił?”

21. Lecz oto, czyniliście to dla zysku, dla chwały ludzkiej i dla zdobycia złota i srebra. I wasze serca nastawione są na bogactwa i próżne rzeczy tego „świata, dlatego mordujecie i rabujecie, i kradniecie, i dajecie ^bfałszywe świadectwo przeciw bliźniemu swemu, i popełnacie wszelką niegodziwość.

22. I z tego powodu biada wam, jeśli nie odpokutujecie. Bowiemy jeśli nie odpokutujecie, to wielkie miasto i wszystkie wielkie

13a Mat. 3:5–8.
17a Ez. 18:23, 31–32.
18a Ez. 34:12;
Jan 10:14–16;

Alma 5:38–41, 57–60.
ppś Dobry Pasterz.
b Jakub 1:8;
Alma 12:36–37.

19a III Nefi 10:4–7.
21a ppś Świątowość.
b II Mojż. 20:16;
Mat. 15:19–20.

miasta wokół, na ziemiach będących w naszym posiadaniu, zostaną zabrane i nie znajdziecie w nich miejsca; albowiem oto Pan nie doda wam „siły, jak to dotychczas czynił, abyście mogli oprzeć się swoim wrogom.

23. Albowiem oto tak rzecze Pan: Nie okażę mej mocy niegodziwym, ani jednym, ani drugim, lecz tylko tym, którzy odpokutują za swe grzechy i będą zważać na moje słowa. Teraz przeto pragnę, abyście dostrzegli, moi bracia, że jeśli nie odpokutujecie, „lepiej będzie Lamanitom niż wam.

24. Oto są oni od was bardziej prawi, albowiem nie grzeszyli, postępując wbrew wielkiej wiedzy, jaką wam dano; przeto Pan będzie im miłosierny; zaiste, „przedłuży ich dni i pomnoży ich potomstwo, nawet gdy wy ulegniecie zupełnie^b zagładzie, jeśli nie odpokutujecie.

25. Zaiste, biada wam z powodu wielkiego występku, który pojawił się pośród was; i zjednoczyliście się z nim, zaiste, z tą „tajemną bandą założoną przez Gadiantona!

26. Zaiste, „biada wam z powodu pychy, którą wpuściliście do swych serc, i która was wynosi ponad wszystko, co dobre, z powodu waszych niezmiernie wielkich^b bogactw.

27. Zaiste, biada wam z powodu

waszych niegodziwości i występków!

28. I jeśli nie odpokutujecie, zginiecie; zaiste, nawet wasze ziemie zostaną wam odebrane, a sami zostaniecie zgładzeni z powierzchni tej ziemi.

29. Oto teraz nie mówię sam z siebie, że tak się stanie, gdyż nie „wiem tego sam z siebie; lecz oto, wiem, że jest to prawdą, albowiem Pan Bóg uczynił mi to wiadomym, dlatego świadczę, że to wszystko się stanie.

ROZDZIAŁ 8

Skorumpowani sędziowie podburzają lud przeciwko Nefiemu. Abraham, Mojżesz, Zenos, Zenok, Ezjasz, Izajasz, Jeremiasz, Lehi i Nefi wszyscy świadczyli o Chrystusie. Pod natchnieniem Nefi oznajmia, że ich naczelny sędzia został zamordowany. W okresie lat 23–21 p.n.e.

I TERAZ stało się, że gdy Nefi powiedział te słowa, wielu sędziów należących do tajemnej bandy Gadiantona rozgniewało się na niego i podburzało lud przeciwko niemu, wołając: Dlaczego nie schwytaacie tego człowieka, i nie sprowadzicie go, aby został skazany za zbrodnię, którą popełnił?

2. Jak możecie na niego patrzeć i słuchać, gdy złorzeczy temu ludowi i naszemu prawu?

22a Mos. 7:29.

23a Hel. 15:11–15.

24a Alma 9:16;

DiP 5:33.

b Alma 9:19.

25a Hel. 3:23.

26a Iz. 5:8–25.

b Jakub 2:13.

29a Alma 5:45–46.

3. Oto bowiem Nefi mówił im o zepsuciu ich prawa; zaiste, wiele rzeczy Nefi powiedział, które nie mogą być zapisane, i nie powiedział niczego wbrew przykazaniom Boga.

4. I sędziowie ci rozgniewali się na niego, gdyż jasno „mówił im o ich tajemnych uczynkach ciemności; mimo to nie odważyli się go pojmać, bojąc się, że podburzą tym lud przeciwko sobie.

5. Dlatego wołali do ludzi tymi słowy: Dlaczego pozwalacie, aby ten człowiek nam złorzeczył? Oto potępia cały lud, mówiąc, że zasługuje na zagładę; zaiste, a także, że nasze wielkie miasta zostaną nam odebrane, że nie znajdziemy w nich miejsca.

6. I teraz wiemy, że to jest niemożliwe, gdyż jesteśmy silni, a nasze miasta potężne, a nasi wrogowie nie mogą zdobyć nad nami przewagi.

7. I stało się, że tak podburzali ludzi do gniewu przeciw Nefiemu, iż powstały pośród nich spory; gdyż niektórzy wołali: Zostawcie tego człowieka w spokoju, bo to dobry człowiek, i to, co mówi, na pewno nastąpi, jeśli nie odpokutujemy.

8. Zaiste, oto spadną na nas wszystkie sądy, o których nam świadczył; gdyż wiemy, że miał rację, świadcząc o naszych niegodziwościach. I oto jest ich dużo, i on „wie o wszystkim, co nam

się stanie, tak samo jak wie o naszych niegodziwościach.

9. Zaiste, zaiste, gdyby nie był prorokiem, nie mógłby świadczyć o tych sprawach.

10. I stało się, że ci ludzie, którzy chcieli zgładzić Nefiego, zostali powstrzymani, gdyż bali się go pojmać; przeto zaczął znowu do nich przemawiać, widząc, że zdobył poparcie w oczach niektórych, tak duże, że reszta się ich bała.

11. Przeto był zmuszony powiedzieć im więcej: Oto, moi bracia, czyż nie czytaliście, że Bóg dał moc jednemu człowiekowi, samemu Mojżeszowi, by uderzył wody „Morza Czerwonego, że rozdzieliły się, aby Izraelici, nasi ojcowie, przeszli po suchej ziemi, i wody zamknęły się nad armiami Egipcjan, i pochłonęły je?

12. I teraz oto, jeśli Bóg dał temu człowiekowi taką moc, dlaczego dysputujecie między sobą, mówiąc, że On nie dał mi żadnej mocy, abym mógł wiedzieć o sądach, które na was spadną, jeśli nie odpokutujecie?

13. Lecz oto, nie tylko zaprzeczacie moim słowom, lecz również zaprzeczacie wszystkim słowom powiedzianym przez naszych ojców, a także słowom powiedzianym przez tego człowieka, Mojżesza, któremu dano tak wielką moc, zaiste, słowom

8 4a I Nefi 16:2–3.
8a Hel. 7:29.
11a II Mojż. 14:16;

I Nefi 17:26;
Mos. 7:19;
DiP 8:2–3;

Mojż. 1:25.

powiedzianym o przyjściu Me-
sjasza.

14. Zaiste, czyż nie składał świadectwa, że Syn Boży przyjdzie? I tak jak „podniósł mosiężnego węża na pustkowiu, tak samo zostanie podniesiony ten, który ma przyjść.

15. I tyłu, ilu spojrzalo na tego węża, zostało zachowanych przy „życiu, tak samo tyłu, ilu patrzy na Syna Boga z wiarą, mając skruszonego ducha, będzie dane „życie, zaiste, życie wieczne.

16. I teraz oto nie tylko Mojżesz świadczył o tych sprawach, lecz również „wszyscy święci prorocy od jego dni aż do dni Abrahama.

17. Zaiste, oto „Abraham widział Jego przyjście i przepeliło go szczęście, i radował się.

18. Zaiste, zaiste mówię wam, że nie tylko Abraham wiedział o tym, ale było „wielu do dni Abrahama, których powołano według ^bporządku Boga; zaiste, według porządku Jego Syna; i stało się to, aby pokazano ludziom na wiele tysięcy lat przed Jego przyjściem, że, zaiste, odkupienie przyjdzie do nich.

19. I teraz pragnę, abyście

wiedzieli, że nawet od dni Abrahama było wielu proroków, którzy świadczyli o tych rzeczach; zaiste, oto prorok „Zenos śmiało świadczył; i został za to zabity.

20. I oto, także „Zenok, a także Ezjasz, a także ^bIzjasz i ^cJeremiasz (Jeremiasz był tym samym prorokiem, który świadczył o zagładzie ^dJerozolimy), i teraz wiemy, że Jerozolima uległa zagładzie zgodnie ze słowami Jeremiasza. Przeto dla czego Syn Boży nie miałby przyjść zgodnie z jego prorocstwem?

21. I teraz, czy będziecie dysputować o tym, czy „Jerozolima uległa zagładzie? Czy powiecie, że ^bsynowie Sedekiasza nie zostali zabici, wszyscy, z wyjątkiem ^cMuleka? Zaiste, i czy nie widzicie, że potomkowie Sedekiasza są pośród nas, i że musieli opuścić ziemię jerozolimską? Lecz oto, to nie wszystko —

22. Nasz ojciec Lehi został wygnany z Jerozolimy dlatego, że o tym świadczył. Także Nefi świadczył o tym, jak też prawie wszyscy nasi ojcowie aż po nasze czasy; zaiste, świadczyli o „przyjściu Chrystusa i oczekiwali,

14a IV Mojż. 21:6–9;
II Nefi 25:20;
Alma 33:19–22.
ppś Jezus Chrystus —
Przykłady lub
symbole Chrystusa.
15a I Nefi 17:41;
Alma 37:45–47;
III Nefi 15:9.
b Jan 11:25.
16a Jakub 4:4–5; 7:11.
17a I Mojż. 22:8–14;
Jan 8:56.

18a Alma 13:19;
DiP 84:6–16; 136:37.
b ppś Kapłaństwo
Melchizedeka.
19a Alma 34:7.
20a I Nefi 19:10;
III Nefi 10:15–16.
ppś Pisma święte —
Zagubione
pisma święte.
b Iz. 53.
c I Nefi 5:13; 7:14.
d Jer. 26:18;

I Nefi 1:4.
21a II Nefi 6:8;
Omni 1:15.
b II Król. 25:7;
Jer. 39:6; 52:10.
c Ez. 17:22–23;
Hel. 6:10.
22a ppś Jezus Chrystus —
Prorocstwa
o narodzinach
i śmierci Jezusa
Chrystusa.

i radowali się tym Jego dniem, który nastanie.

23. I, zaiste, jest On Bogiem, i jest z nimi, i objawił im się, że zostali przez Niego odkupieni; i oddawali Mu chwałę za to, co ma nastąpić.

24. I teraz, przekonawszy się, że o tym wiecie, i że tylko kłamiąc, możecie temu zaprzeczyć, przeto w tym zgrzeszyliście, albowiem odrzuciliście to wszystko pomimo tak wielu dowodów, które wam dano; zaiste, nawet otrzymaliście “wszystko i na niebie, i wszystko na ziemi jako świadectwo, że jest to prawdą.

25. Lecz oto, odrzuciliście prawdę i “zbuntowaliście się przeciw waszemu Świętemu Bogu; i nawet w tej chwili, zamiast odkładać sobie ^bskarby w niebie, gdzie nic nie niszczy i gdzie nie ma wstępu nic, co jest nieczyste, gromadzicie sobie gniew na dzień sądu.

26. Zaiste, nawet w tej chwili dojrzewacie do wiecznej zagłady z powodu swych morderstw i swego “nierządu, i niegodziwości; zaiste, i jeśli nie odpokutujecie, wasza zagłada wkrótce nastąpi.

27. Zaiste, oto jest już u waszych drzwi; zaiste, idźcie do tronu sędziowskiego i szukajcie; i oto, zamordowano waszego sędziego, i “leży w kałuży krwi; i został

zamordowany ^bprzez swego brata, który chce zasiąść na tronie sędziowskim.

28. I oto, obydwaj należą do waszej tajemnej bandy, którą “założył Gadianton oraz ta zła istota, która pragnie zniszczyć dusze ludzkie.

ROZDZIAŁ 9

Posłańcy znajdują martwego naczelnego sędziego na tronie. Zostają uwięzieni, a później uwolnieni. Nefi wyjawia pod natchnieniem, że Seantum jest mordercą. Niektórzy uznają Nefiego za proroka. W okresie lat 23–21 p.n.e.

Oto teraz stało się, że gdy Nefi powiedział te słowa, pewni ludzie spośród nich pobiegli do tronu sędziowskiego; zaiste, było ich pięciu, którzy poszli, a w drodze mówili między sobą:

2. Teraz przekonamy się, czy człowiek ten jest prorokiem Boga i czy Bóg nakazał mu, aby prorokował nam o tych zdumiewających rzeczach. Oto nie wierzymy, że mu to nakazał; zaiste, nie wierzymy, że jest on prorokiem; jeśli jednak, co powiedział o naczelnym sędzi, jest prawdą, że on jest martwy, wtedy uwierzemy w pozostałe słowa, które powiedział.

3. I stało się, że pobiegli co sił i dotarli do tronu sędziowskiego; i oto, naczelnym sędzia osunął się

24a Alma 30:44;

Mojż. 6:63.

25a Mos. 2:36–38; 3:12.

b Hel. 5:8;

III Nefi 13:19–21.

c DiP 10:20–23;

121:23–25.

26a PRŚ Nierząd.

27a Hel. 9:3, 15.

b Hel. 9:6, 26–38.

28a Hel. 6:26–30.

na ziemię, i ^ależał we własnej krwi.

4. I teraz oto, gdy to zobaczyli, byli niezmiernie zdumieni, do tego stopnia, że przypadli do ziemi; albowiem nie wierzyli słowom, które Nefi powiedział o naczelnym sędzi.

5. Lecz teraz, gdy to zobaczyli, uwierzyli i ogarnął ich strach, że wszystkie sądy, o których mówił Nefi, spadną na ten lud; przeto drżeli i przypadli do ziemi.

6. Teraz, jak tylko sędzię zamordowano — a został on potajemnie ugodzony przez swego brata, który uciekł, zaś służba pobiegła i powiedziała ludziom, podnosząc krzyk, że popełniono morderstwo pośród nich;

7. I oto ludzie zgromadzili się na miejscu tronu sędziowskiego — i oto, ku swemu zdumieniu ujrzeli tych pięciu mężczyzn, którzy przypadli do ziemi.

8. I teraz oto ludzie ci nie wiedzieli nic o zgromadzeniu w ^aogrodzie Nefiego; przeto mówili między sobą: Ci mężczyźni zamordowali sędzię, a Bóg ich poraził, aby nie mogli przed nami uciec.

9. I stało się, że ich pojмали, związali i wtrącili do więzienia. I wszędzie rozesłano obwieszczenie, że sędzia został zabity, a jego mordercy ujęci i wtrąceni do więzienia.

10. I stało się, że nazajutrz lu-

dzie zebrali się, aby rozpaczać i ^apościć na pogrzebie wielkiego naczelnego sędzię, który został zabity.

11. Także ci sędziowie, którzy słuchali słów Nefiego w jego ogrodzie, zgromadzili się na pogrzebie.

12. I stało się, że pytali ludzi: Co się stało z tymi pięcioma, których posłano, aby dowiedzieli się, czy naczelnny sędzia jest martwy? I odpowiedziano im: Nic nie wiemy o pięciu, których posłaście; lecz ujęliśmy pięciu morderców i wtrąciliśmy ich do więzienia.

13. I stało się, że sędziowie zapragnęli, aby ich przyprowadzono; i przyprowadzono ich, i oto było to tych samych pięciu, których wysłano; i oto sędziowie wypytali ich, aby dowiedzieć się nieco więcej o tej sprawie, i powiedzieli im o wszystkim, co uczynili, tymi słowy:

14. Pobiegliśmy i dotarliśmy na miejsce tronu sędziowskiego, a gdy zobaczyliśmy wszystko, tak jak świadczył Nefi, byliśmy tak zdumieni, że przypadliśmy do ziemi; a gdy przyszliśmy do siebie, oto wtrącono nas do więzienia.

15. A co do morderstwa tego człowieka, to nie wiemy, kto je popełnił; i tylko tyle wiemy, że pobiegliśmy i przyszliśmy na wasze życzenie, a oto był martwy, zgodnie ze słowami Nefiego.

16. I teraz stało się, że sędziowie

objaśnili sprawę ludowi i wołali przeciwko Nefiemu tymi słowami: Oto wiemy, że ten Nefi musiał się z kimś zmówić w sprawie zabicia sędziego, aby mógł nam to oznajmić i nawrócić nas na swoją wiarę, aby mógł wynieść się ponad innych jako wielki człowiek, wybrany przez Boga, i prorok.

17. A teraz oto wykryjemy tego człowieka, i przyzna się do winy, i wyjawí nam prawdziwego mordercę sędziego.

18. I stało się, że uwolniono tych pięciu w dniu pogrzebu. Jednak zganili oni sędziów za słowa, które mówili przeciwko Nefiemu, i spierali się z nimi, każdy z osobna, tak że ich skonfundowali.

19. Mimo to zarządzili, aby pojmano, związano i przyprawiono Nefiego przed zgromadzoną rzeszę, i zaczęli wypytywać go na różne sposoby, aby go zbić z tropu, oskarżyć i skazać na śmierć —

20. Mówiąc mu: Jesteś współnikiem zbrodni; kim jest człowiek, który dokonał tego morderstwa? Powiedz nam i przyznaj się do winy; i mówili: Oto pieniądze, a także darujemy ci życie, jeśli nam powiesz i przyznasz, że byłeś z nim w zmoście.

21. Lecz Nefi powiedział im: O wy, "głupcy, o nieobrzezonym sercu, wy ślepi i wy ludzie o ^hhardych karkach, czy wiecie, jak długo Pan, wasz Bóg, będzie

znosił to, że postępujecie tą drogą grzechu?

22. Oto powinniście już zacząć zawodzić i "rozpaczać, gdyż w tej chwili czeka was wielka zagłada, jeśli nie odpokutujecie.

23. Oto mówicie, że zmówiłem się z kimś, by zamordować Syzorama, naszego naczelnego sędziego. Lecz oto, powiadam wam, że tak się stało, ponieważ świadczyłem wam, abyście wiedzieli o tym; zaiste, jako świadectwo dla was, że wiem o waszych występkach.

24. I dlatego teraz twierdzicie, że zmówiłem się z kimś, by to uczynił; zaiste, ponieważ dałem wam ten znak, jesteście na mnie rozgniewani i chcecie odebrać mi życie.

25. I teraz oto dam wam inny znak i zobaczymy, czy i w tej sytuacji będziecie chcieli mnie zgładzić.

26. Oto mówię wam: Idźcie do domu Seantuma, "brata Syzorama, i zapytajcie go —

27. Czy Nefi, który twierdzi, że jest prorokiem, i prorokuje o wielkim złu panującym pośród tego ludu, zmówił się z tobą, byś zamordował Syzorama, swego brata?

28. I oto, odpowie wam: Nie.

29. Wtedy zapytajcie go: Czy zamordowałeś swego brata?

30. I powstanie przejęty strachem, i nie będzie wiedział, co powiedzieć. I oto, zaprzeczy

przed wami; i uda zdziwienie; jednak oświadczy wam, że jest niewinny.

31. Lecz oto, przeszukacie go i znajdziecie krew u poły jego płaszcz.

32. A gdy to zobaczycie, zapytajcie: Skąd ta krew? Czyż nie wiemy, że jest to krew twego brata?

33. Wtedy zadrży i zblednie niczym w obliczu śmierci.

34. A wtedy powiecie: Przez ten strach i tę bladeść, jaka pojawiła się na twojej twarzy, oto wiemy, że jesteś winny.

35. I wtedy ogarnie go jeszcze większy strach; i wtedy przyzna się wam, i nie będzie więcej zaprzeczał, że dokonał tego morderstwa.

36. I wówczas powie wam, że ja, Nefi, nic o tym nie wiedziałem, z wyjątkiem tego, co zostało mi wyjawione mocą Bożą. Wtedy przekonacie się, że jestem uczciwym człowiekiem i że Bóg mnie do was posłał.

37. I stało się, że poszli i uczyli, jak im Nefi powiedział. I oto, słowa, które powiedział Nefi, sprawdziły się; bowiem zgodnie z tymi słowami zaprzeczył; a także zgodnie z tymi słowami przyznał się.

38. I został nakłoniony do potwierdzenia tego, że on sam jest mordercą, tak że tych pięciu zostało uwolnionych, a także Nefi.

39. I niektórzy Nefici dali wiarę słowom Nefiego; i byli też tacy,

którzy uwierzyli ze względu na świadectwo tych pięciu, bowiem nawrócili się oni w więzieniu.

40. Niektórzy pośród ludzi mówili, że Nefi jest prorokiem.

41. I byli inni, którzy mówili: Oto jest bogiem, gdyż jeśli nie byłby bogiem, nie wiedziałby o tym wszystkim. Bowiem oto powiedział nam o myślach naszych serc, a także o innych rzeczach; a nawet wyjawił nam prawdziwego mordercę naszego naczelnego sędziego.

ROZDZIAŁ 10

Pan daje Nefiemu moc pieczętowania. Jest on upoważniony, aby związać lub rozwiązać na ziemi i w niebie. Nakazuje ludziom, aby odpokutowali albo zginą. Duch przenosi go od zgromadzenia do zgromadzenia. W okresie lat 21–20 p.n.e.

I STAŁO SIĘ, że powstał rozłam między ludźmi, tak wielki, że rozeszli się i poszli swoją drogą, zostawiając Nefiego samotnego, gdy stał pośród nich.

2. I stało się, że Nefi poszedł do swego domu, "rozważając to, co mu Pan ukazał.

3. I stało się, że gdy tak rozważał — przygnębiony myślą o niegodziwości ludu Nefitów, ich tajemnych uczynkach ciemności i ich morderstwach, i ich rabowaniu, i wszelkiego rodzaju niegodziwościach — i stało się, że gdy

tak rozważał w sercu, oto doszedł do niego głos, mówiący:

4. Błogosławiony jesteś, Nefi, za to, co uczyniłeś; bowiem widziałem, że „nieznużenie głosiłeś słowo, które ci przekazałem dla tego ludu. I nie bałeś się ich, i nie troszczyłeś o ^b swoje życie, ale pragnąłeś wypełnić moją ^c wolę i przestrzegać moich przykazań.

5. I teraz, ponieważ czyniłeś to tak nieznużenie, będę ci zawsze błogosławił; i uczynię cię potężnym w słowie i w czynie, w wierze i w uczynkach; zaiste, i stanie ci się we ^a „wszystkim według twego ^b słowa, gdyż ^c nie poprosisz o to, co jest wbrew mej woli.

6. Oto jesteś Nefi, a Ja jestem Bóg. Oto oświadczam ci w obecności moich aniołów, że będziesz miał moc nad tym ludem i porazisz ziemię ^a „głodem i zarazą, i zagładą według niegodziwości tego ludu.

7. Oto daję ci moc, aby cokolwiek ^a „zapięczętujesz na ziemi, zostało zapięczętowane w niebie; a cokolwiek rozwiążesz na ziemi, zostało rozwiązane w niebie; i tak będziesz miał moc pośród tego ludu.

8. Tak więc, jeśli powiesz tej świątyni: Rozpadnij się na dwoje, tak się stanie.

9. A jeśli powiesz tej ^a „górze: Zapadnij się i niech się stanie tutaj równina, tak się stanie.

10. A oto, jeśli powiesz, że Bóg porazi ten lud, tak się stanie.

11. I teraz oto nakazuję ci, abys poszedł i głosił temu ludowi, że tak rzecze Pan Bóg, który jest Wszechmocny: Jeśli nie odpo-
kutujecie, zostaniecie porażeni, aż zostaniecie ^a „zglądzeni.

12. I oto, teraz stało się, że gdy Pan powiedział te słowa Nefiemu, ten zatrzymał się i nie udał się do swego domu, ale zawrócił, i poszedł do rzeszy rozproszonej po całej powierzchni tej ziemi, i zaczął im głosić słowo Pana, które zostało mu powiedziane o zagładzie, jakiej ulegną, jeśli nie odpo-
kutują.

13. Teraz oto, mimo że był to wielki cud, że Nefi powiedział im o śmierci naczelnego sędziego, znieczulili swe serca i nie zważali na słowa Pana.

14. Dlatego Nefi głosił im słowo Pana tymi słowy: Jeśli nie odpo-
kutujecie, tak rzecze Pan, zostaniecie porażeni, aż zostaniecie
zglądzeni.

15. I stało się, że gdy Nefi ogłosił im słowo, oto znieczulili oni swe serca jeszcze bardziej i nie chcieli zważać na jego słowa; przeto zło-
rzeczyli mu, i chcieli go pojmać, aby wtrącić go do więzienia.

16. Lecz oto, moc Boża była z nim, i nie mogli go pojmać, aby wtrącić go do więzienia,

4a ppś Pilność.

b ppś Ofiara
(poświęcenie).

c III Nefi 11:11.

5a III Nefi 18:20;

DiP 88:63–65.

b Enos 1:12.

c II Nefi 4:35;

DiP 46:30.

6a Hel. 11:4–18.

7a Mat. 16:19.

ppś Pieczętować,

zapięczętowanie.

9a Mat. 17:20;

Jakub 4:6;

Morm. 8:24;

Eter 12:30.

11a Hel. 5:2.

gdyż Duch zabierał go spomiedzy nich.

17. I stało się, że tak szedł z pomocą Ducha, od rzeszy do rzeszy, głosząc słowo Boże, aż ogłosił słowo Boże im wszystkim, czyli przesłał je wszystkim ludziom.

18. I stało się, że nie zważali na jego słowa; i powstały pomiędzy nimi spory, tak że powstały pośród nich podziały, i zaczęli zabijać jeden drugiego mieczem.

19. I na tym kończy się siedemdziesiąty pierwszy rok panowania sędziów nad ludem Nefiego.

ROZDZIAŁ 11

Nefi nakłania Pana, aby zastąpił ich wojnę głodem. Wielu ludzi ginie. Pokutują, a Nefi błaga Pana o deszcz. Nefi i Lehi otrzymują wiele objawień. Złoczyńcy Gadian-tona umacniają swoją pozycję w tej ziemi. W okresie lat 20–6 p.n.e.

I TERAZ stało się w siedemdziesiątym drugim roku panowania sędziów, że narastały spory, tak wielkie, że w całej ziemi rozgorzały walki pośród całego ludu Nefiego.

2. A działo się to za sprawą owej "tajemnej bandy złoczyńców, która dokonywała dzieła zniszczenia i niegodziwości. A wojna ta trwała przez cały ten rok; i trwała także w siedemdziesiątym trzecim roku.

3. I stało się, że tego roku Nefi zawołał do Pana tymi słowy:

4. O Panie, nie pozwól, aby lud ten został zgładzony mieczem; lecz, o Panie, niech raczej nastanie w tej ziemi "głód, aby pobudzić go do przypomnienia sobie o Panu, Jego Bogu, a być może odpokutuje, i zwróci się do Ciebie.

5. I stało się zgodnie ze słowami Nefiego. I nastał wielki głód w tej ziemi pośród całego ludu Nefiego. I tak w siedemdziesiątym czwartym roku nadal panował głód, i ustało dzieło zniszczenia od miecza, lecz ginęli z głodu.

6. I to dzieło zniszczenia trwało także w siedemdziesiątym piątym roku. Albowiem ziemia była tak porażona, że była sucha i nie wydała zboża w czasie żniw; i cała ziemia była porażona, nawet pośród Lamanitów, jak również pośród Nefitów, aż tak byli porażeni, że ginęli tysiącami w bardziej niegodziwych częściach ziemi.

7. I stało się, że gdy ludzie widzieli, że grozi im śmierć głodowa, zaczęli "przypominać sobie o Panu, Swym Bogu; i zaczęli przypominać sobie słowa Nefiego.

8. I ludzie zaczęli błagać swych naczelnych sędziów i przywódców, aby powiedzieli Nefiemu: Oto wiemy, że jesteś mężem Boga, dlatego wołaj do Pana, naszego Boga, aby położył kres klęsce głodu, aby nie wypełniły się w całości "słowa, które powiedziałeś o naszej zagładzie.

9. I stało się, że sędziowie zwrócili się do Nefiego zgodnie ze słowami, których pragnął lud. I stało się, że gdy Nefi zobaczył, iż Nefici odpokutowali i ukorzyli się we włosiennicy, zawołał ponownie do Pana tymi słowy:

10. O Panie, oto ten lud odpokutował; i wymiółł bandę Gadiantona spośród siebie, aż przestała istnieć, i pogrzebała swoje tajemne plany w ziemi.

11. Teraz, o Panie, z powodu ich pokory, odwróć od nich Swój gniew i niech Twój gniew będzie uśmierzony przez zagładę tych niegodziwych, których do tej pory zniszczyłeś.

12. O Panie, odwróć Swój gniew, zaiste, Swój srogi gniew, i spraw, aby głód ustał w tej ziemi.

13. O Panie, zważaj na mnie, i spraw, aby uczyniono zgodnie z mymi słowami, i ześlij „deszcz na powierzchnię ziemi, aby wydała owoc i zboże w czasie żniw.

14. O Panie, zważyłaś na „moje słowa, gdy powiedziałem: Niech nastanie głód, aby ustała zagłada od miecza; i wiem, że i teraz będziesz zważać na moje słowa, albowiem powiedziałeś: Oszczędzę ten lud, jeśli odpokutuje.

15. Zaiste, o Panie, widzisz, że odpokutowali z powodu głodu i zarazy, i zagłady, które na nich spadły.

16. I teraz, o Panie, odwróć od nich Swój gniew, i jeszcze raz

wypróbuj ich, czy będą Ci służyć. I jeśli tak, o Panie, możesz im błogosławić zgodnie ze słowami, które wypowiedziałeś.

17. I stało się, że w siedemdziesiątym szóstym roku Pan odwrócił Swój gniew od tego ludu, i sprawił, że „deszcz spadł na ziemię, tak że wydała owoce w porze zbiorów owoców. I stało się, że wydała zboże w czasie żniw.

18. I oto, ludzie radowali się, oddając chwałę Bogu, a cała powierzchnia tej ziemi była pełna radości; i już nie starali się zniszczyć Nefiego, ale uznawali go za „wielkiego proroka i męża Boga, mającego wielką moc i upoważnienie dane mu od Boga.

19. I oto, Lehi, jego brat, nie ustępował mu „ani trochę w tym, co dotyczy prawości.

20. I tak stało się, że ludowi Nefiego zaczęło się znowu dobrze wieść w tej ziemi, i zaczął zabudowywać swoje nieużytki, i zaczął mnożyć się i rozprzestrzeniać, aż zajął całą powierzchnię tej ziemi, zarówno na północy, jak i na południu, od morza zachodniego do morza wschodniego.

21. I stało się, że siedemdziesiąty szósty rok upłynął w pokoju. I siedemdziesiąty siódmy rok zaczął się w pokoju; i „Kościół rozprzestrzenił się na całej powierzchni tej ziemi; i większość ludzi, zarówno Nefitów, jak i Lamanitów, należała do Kościoła;

13a I Król. 18:1, 41–46.

14a Hel. 11:4.

17a V Mojż. 11:13–17.

18a Hel. 10:5–11.

19a Hel. 5:36–44.

21a ppś Kościół Jezusa

Chrystusa.

i panował niezmiernie wielki pokój na tej ziemi; i tak upłynął siedemdziesiąty siódmy rok.

22. I panował także pokój w siedemdziesiątym ósmym roku, z wyjątkiem kilku sporów o punkty doktryny wyłożone przez proroków.

23. A w siedemdziesiątym dziewiątym roku doszło do wielkiego konfliktu. Lecz stało się, że Nefi i Lehi, i wielu ich braci, znali prawdziwe punkty doktryn, otrzymując co dzień wiele "objawień, przeto głosili ludziom ewangelię, tak że tego samego roku położyli kres konfliktom.

24. I stało się, że w osiemdziesiątym roku panowania sędziów nad ludem Nefiego pewna liczba odstępców spośród ludu Nefiego, która kilka lat temu odeszła do Lamanitów i przyjęła na siebie imię Lamanitów, a także niektórzy prawdziwi potomkowie Lamanitów, podburzeni do gniewu przez nich, a raczej przez tych odstępców, rozpoczęli wojnę ze swymi braćmi.

25. I mordowali, i rabowali; a następnie wycofywali się w góry i na pustkowie, i w tajne miejsca, kryjąc się, by ich nie odkryto, codziennie liczebnie rosnąc w siłę dzięki odstępcom, którzy do nich przybywali.

26. I tak z czasem, zaiste, w ciągu niewielu lat, ta banda złoczyńców stała się niezmiernie wielka; i wyszukali wszystkie tajemne plany Gadiantona;

i tak stali się złoczyńcami Gadiantona.

27. Teraz oto ci złoczyńcy siali wielkie spustoszenie, zaiste, nawet wielkie zniszczenie pośród ludu Nefiego, a także pośród ludu Lamanitów.

28. I koniecznym stało się, aby położono kres temu dziełu zniszczenia; przeto wysłano armię silnych mężczyzn na pustkowie i w góry, aby odnaleźli tę bandę złoczyńców i zniszczyli ich.

29. Lecz oto, stało się, że tego roku zostali wyparci do ich własnych ziem. I tak upłynął osiemdziesiąty rok panowania sędziów nad ludem Nefiego.

30. I stało się, że na początku osiemdziesiątego pierwszego roku ponownie ruszyli przeciw tej bandzie złoczyńców i zniszczyli wielu; a ich także nawiedziło wielkie zniszczenie.

31. I znowu musieli się wycofać z pustkowie i gór na swoje ziemie z powodu niezmiernie wielkiej liczby złoczyńców, która opanowała góry i pustkowie.

32. I stało się, że tak upłynął ten rok. I złoczyńcy ci wciąż wzrastali w siłę, tak że odpierali całe armie Nefitów, a także Lamanitów; i sprawili, że wielki strach ogarnął lud na całej powierzchni tej ziemi.

33. Zaiste, albowiem napadali na różne części tej ziemi, sprowadzając wielkie zniszczenie na nich; zaiste, zabili wielu,

i wzięli innych do niewoli na pustkowiu, zaiste, a zwłaszcza ich kobiety i dzieci.

34. Teraz to wielkie zło, które spadło na ten lud z powodu jego niegodziwości, ponownie pobudziło go do przypomnienia sobie o Panu, ich Bogu.

35. I tak upłynął osiemdziesiąty pierwszy rok panowania sędziów.

36. I w osiemdziesiątym drugim roku zaczęli znowu “zapominać o Panu, Swym Bogu. I w osiemdziesiątym trzecim roku umacniali się w swej niegodziwości. I w osiemdziesiątym czwartym roku nie naprawili ścieżek swoich.

37. I stało się, że w osiemdziesiątym piątym roku coraz bardziej umacniali się w swej pysze i w swej niegodziwości; i tak dojrzewali znowu do zagłady.

38. I tak upłynął osiemdziesiąty piąty rok.

ROZDZIAŁ 12

Ludzie są chwiejni i nierozsądni, i skorzy do czynienia zła. Pan karci Swój lud. Nicość ludzi porównana z mocą Boga. W dzień sądu ludzie otrzymają życie wieczne lub wieczne potępienie. Około 6 r. p.n.e.

I TAK widzimy, jak fałszywe i niestałe są serca dzieci ludzkich; zaiste, i widzimy jak Pan w Swej

wielkiej nieskończonej dobroci błogosławi i sprawia, że “dobrze wiecie się tym, którzy w Nim pokładają^b ufność.

2. Zaiste, i widzimy, że w tym samym czasie, gdy sprawia, że dobrze się wiecie Jego ludowi, zaiste, w przyroście ich pól, ich stad i ich trzód, i w złoto, i w srebro, i wszelkie drogocenne przedmioty każdego rodzaju rzemiosła; zachowując ich przy życiu i ratując ich z rąk ich wrogów; łagodząc serca ich nieprzyjaciół, że nie wypowiadają im wojny; zaiste, i — jednym zdaniem — czyniąc wszystko dla dobra i szczęścia Swego ludu, zaiste, wtedy nastaje czas, gdy “znieczulają swe serca i zapominają o Panu, Swym Bogu, i^b depczą swymi stopami Świętego Boga — zaiste, a to z powodu swej wygody i niezmiernie wielkiego dobrobytu.

3. I tak widzimy, że jeśli Pan nie “skarci Swego ludu wieloma udrękami, zaiste, jeśli nie nawiedzi go śmiercią i grozą, i głodem, i wszelką zarazą, nie będzie o Nim^b pamiętać.

4. Och, jak niedorzeczne i jak próżne, i jak złe, i diabelskie, i jak “szybkie do czynienia niegodziwości, i jak powolne do czynienia dobra są dzieci ludzkie; zaiste, jak szybko zaczynają zwać na słowa złego, a ich^b serca

36a Alma 46:8.
12 1a II Kron. 26:5;
Ps. 1:2–3.
b Ps. 36:8–9;
II Nefi 22:2; Mos. 4:6.

ppś Zaufanie.
2a ppś Odstępstwo.
b Alma 5:53;
III Nefi 28:35.
3a Mos. 23:21;

DiP 98:21; 101:8.
b Am. 4:6–11.
4a II Mojż. 32:8.
b Mat. 15:19;
Hebr. 3:12.

nastawiają się na próżne rzeczy tego świata!

5. Zaiste, jak skore są, aby unosić się w „pysze; zaiste, jak skore są, aby chwalić się i czynić wszelką niegodziwość; i jak powolne są, aby pamiętać o Panu, Swym Bogu, i nadstawiać ucha na Jego rady; zaiste, jak powolne są, aby ^bkroczyć ścieżkami mądrości!

6. Oto nie chcą, aby Pan, ich Bóg, który je „stworzył, ^bpanował i królował nad nimi; pomimo wielkiej dobroci i miłosierdzia, jakie im okazał, za nic mają Jego rady i nie chcą, by ich prowadził.

7. Och, jak wielka jest „nicość dzieci ludzkich; zaiste, znaczą mniej niż proch ziemi.

8. Albowiem oto proch ziemi przenosi się tu i tam, nawet rozdziela się na rozkaz naszego wielkiego i wiecznego Boga.

9. Zaiste, oto od Jego głosu drżą i „trzęsą się wzgórze i góry.

10. I ^a„mocą Jego głosu rozpadają się, wygładzają się, zaiste, stają się dolinami.

11. Zaiste, mocą Jego głosu drży ^acała ziemia.

12. Zaiste, mocą Jego głosu trzęsą się jej podstawy aż do samego środka.

13. Zaiste, i jeśli powie On ziemi: Poruszaj się — ona się porusza.

14. Jeśli powie On ^aziemi: ^b„Cofniesz się, aby ^cprzedłużyć dzień o wiele godzin — tak się dzieje;

15. I tak, zgodnie z Jego słowem, Ziemia zatrzymuje się, a człowiekowi się wydaje, że Słońce stoi w miejscu; zaiste, i oto, tak się dzieje; albowiem prawdą jest, że to Ziemia się porusza, a nie Słońce.

16. I oto, jeśli powie On ^awodom wielkiej głębin: ^b„Wyschnijcie — tak się dzieje.

17. Oto, jeśli powie tej górze: Powstań, ^a„postąp naprzód i zasyj tamto miasto, aby zostało całkowicie zasypane — oto tak się dzieje.

18. I oto, jeśli człowiek ^a„ukryje skarb w ziemi, a Pan powie: Niech będzie ^bprzeklęty ze względu na niegodziwość tego, który go ukrył — oto będzie przeklęty.

19. I jeżeli Pan powie: Bądź przeklęty, aby odtąd i na wieki żaden człowiek cię nie znalazł — oto odtąd i na wieki nikt go nie dostanie.

20. I oto, jeśli Pan powie człowiekowi: Z powodu twych niegodziwości zostaniesz przeklęty na zawsze — tak się stanie.

21. I jeśli Pan powie: Z powodu twych niegodziwości zostaniesz odcięty od mej obecności — sprawi On, że tak się stanie.

5a Przyp. 29:23.

ppś Pycha.

b ppś Chodzić, kroczyć z Bogiem.

6a Iz. 45:9; DiP 58:30;

Mojż. 7:32–33.

b DiP 60:4.

7a Iz. 40:15, 17;

Mos. 4:19; Mojż. 1:10.

9a III Nefi 22:10.

10a I Nefi 17:46.

11a Morm. 5:23; Eter 4:9.

14a Joz. 10:12–14.

b Iz. 38:7–8.

c II Król. 20:8–11.

16a Mat. 8:27.

b Iz. 44:27; 51:10.

17a III Nefi 8:10.

18a Morm. 1:18;

Eter 14:1.

b Hel. 13:17.

ROZDZIAŁ 13

22. I biada człowiekowi, któremu to powie, albowiem tak się stanie temu, który będzie czynić niegodziwość, że nie może być zbawiony; z tego powodu głoszono pokutę, aby ludzie mogli zostać zbawieni.

23. Przeto błogosławieni są ci, którzy odpokutują i zaczną zważać na głos Pana, Swego Boga; albowiem są to ci, którzy zostaną "zbawieni.

24. I niech Bóg pozwoli w Swej wielkiej pełni, aby ludzie zostali przywiedzeni do pokuty i dobrych uczynków, aby mogli zostać przywrócenii do łaski dzięki "łasce, według swoich uczynków.

25. I pragnę, aby wszyscy ludzie zostali zbawieni. Lecz czytamy, że w wielki i ostatni dzień niektórzy zostaną wypędzeni, zaiste, zostaną odsunięci od obecności Pana;

26. Zaiste, niektórym będzie wyznaczony stan niekończącej się niedoli, kiedy wypełnią się słowa, które mówią: Ci, którzy czynili dobro, będą mieli "życie wieczne; a ci, którzy czynili zło, będą mieli wieczne ^bpotępienie. I tak oto się dzieje. Amen.

Proroctwo Lamanity Samuela do Nefitów.

Obejmuje rozdziały od 13. do 15.

Lamanita Samuel prorokuje o zagładzie Nefitów, jeśli nie odpokutują. Są oni przekłęci wraz ze swymi bogactwami. Odrzucają proroków i kamienują ich, są otoczeni demonami i szukają szczęścia w czynieniu niegodziwości. Około 6 r. p.n.e.

I TERAZ stało się, że w osiemdziesiątym szóstym roku Nefici nadal pozostali niegodziwi, zaiste, byli bardzo niegodziwi, podczas gdy "Lamanici ściśle przestrzegali przykazań Bożych według prawa Mojżesza.

2. I stało się, że tego roku Lamanita Samuel przyszedł do ziemi zarahemlskiej i zaczął głosić ludziom ewangelię. I stało się, że przez wiele dni głosił ludziom pokutę, a oni go wypędzili, i zamierzał powrócić do swej własnej ziemi.

3. Lecz oto, doszedł go głos Pana, że ma zawrócić i prorokować ludziom, cokolwiek przyjdzie do jego "serca.

4. I stało się, że nie pozwolili mu wejść do miasta; przeto wszedł na mur tego miasta i wyciągnął rękę, i wołał donośnym głosem, i prorokował ludziom o tym, do czego Pan nakłaniał jego serce.

5. I powiedział im: Oto ja, Lamanita Samuel, przekazuję wam słowa, do których Pan nakłonił me serce; i oto nakazał

23a ppś Zbawienie.

24a ppś Łaska.

26a Mat. 25:46;

Jan 5:28–29;

Rzym. 6:13.

b ppś Potępienie

(wyklęcie).

13 1a Hel. 15:4–5.

3a DiP 100:5.

mi powiedzieć temu ludowi, że "miecz sprawiedliwości wisi nad tym ludem; i nie przeminie czterysta lat, gdy miecz sprawiedliwości spadnie na ten lud.

6. Zaiste, wielkie "zniszczenie czeka ten lud, i na pewno nawiedzi ten lud, i nic go nie ocali oprócz pokuty i wiary w Pana Jezusa Chrystusa, który z pewnością przyjdzie na świat i wycierpi wiele, i zostanie zabity za Swój lud.

7. I oto "anioł Pański mi to oznajmił, i przyniósł ^bdobrą nowinę mej duszy. I oto, zostałem wysłany do was, aby ją wam głosić, abyście mieli dobrą nowinę; lecz oto, nie chcieliście mnie przyjąć.

8. Przeto tak rzecze Pan: Z powodu zatwardziałości serc Nefitów, jeśli nie odpokutują, odbiorę im moje słowo, i "odbiorę im mego Ducha, i nie będę ich więcej znosić, i obrócę serca ich braci przeciwko nim.

9. I nie przeminie "czterysta lat, gdy sprawię, że zostaną porażeni; zaiste, nawiedzę ich mieczem i głodem, i zarazą.

10. Zaiste, nawiedzę ich w mym srogim gniewie, i niektórzy z "czwartego pokolenia waszych wrogów przeżyją, aby ujrzeć waszą całkowitą zagładę; i tak się stanie, jeśli nie odpokutujecie, rzecze Pan, i ci z czwartego

pokolenia przyniosą wam zagładę.

11. Lecz jeśli odpokutujecie i "powrócicie do Pana, Swego Boga, odwrócę mój gniew, rzecze Pan; bowiem, tak rzecze Pan: Błogosławieni ci, którzy odpokutują i zwrócą się do mnie, ale biada temu, kto nie odpokutuje.

12. Zaiste, "biada temu wielkiemu miastu Zarahemla; albowiem oto ocalało ze względu na prawych; zaiste, biada temu wielkiemu miastu, gdyż widzę, rzecze Pan, że jest wielu, zaiste, nawet większa część tego wielkiego miasta, którzy znieczulą swe serca przeciwko mnie, rzecze Pan.

13. Lecz błogosławieni ci, którzy odpokutują, gdyż ich oszczędzę. Lecz oto, gdyby nie prawi, którzy są w tym wielkim mieście, oto nakazałbym, aby "ogień zstąpił z nieba i zniszczył je.

14. Lecz oto, ze względu na prawych zostało ono zachowane. Lecz oto, nadchodzi czas, rzecze Pan, gdy wypędzicie spośród siebie prawych i wtedy będziecie dojrzali do zagłady; zaiste, biada temu wielkiemu miastu z powodu niegodziwości i występków, które są w nim.

15. Zaiste, i biada miastu Ge-deon z powodu niegodziwości i występków, które są w nim.

5a Alma 60:29;
III Nefi 2:19.

6a Alma 45:10–14;
Hel. 15:17.

7a Alma 13:26.
b Iz. 52:7.

8a Hel. 6:35.

9a Alma 45:10–12.

10a I Nefi 12:12;
II Nefi 26:9;

III Nefi 27:32.

11a III Nefi 10:5–7.

12a III Nefi 8:8, 24; 9:3.

13a I Mojż. 19:24;
II Król. 1:9–16;
III Nefi 9:11.

16. Zaiste, i biada wszystkim miastom na ziemiach naokoło będących w posiadaniu Nefitów z powodu niegodziwości i występków, które są w nich.

17. I oto, "przekleństwo spadnie na tę ziemię, rzecze Pan Zastępów, z powodu tych, którzy są na tej ziemi, zaiste, z powodu ich niegodziwości i występków.

18. I stanie się, rzecze Pan Zastępów, zaiste, nasz wielki i prawdziwy Bóg, że kto "ukryje w ziemi skarby, już więcej nie znajdzie ich z powodu wielkiego przekleństwa tej ziemi, z wyjątkiem prawego człowieka, który ukryje je dla Pana.

19. Albowiem pragnę, rzecze Pan, aby ukryli swe skarby dla mnie; a przeklęty będzie ten, kto nie ukryje swych skarbów dla mnie; albowiem nikt nie ukrywa swych skarbów dla mnie oprócz prawych; a ten, kto nie ukryje swych skarbów dla mnie, będzie przeklęty razem ze swym skarbem, i nikt go nie odzyska z powodu przekleństwa tej ziemi.

20. I nadejdzie dzień, że ukryją swe skarby, bo ich serca nastawione są na bogactwa; i ponieważ ich serca nastawione są na bogactwa, i będą chowali swe skarby, uciekając przed wrogami; a ponieważ nie ukryli ich dla mnie, przeklęci będą razem ze swymi skarbami; i tego dnia zostaną porażeni — rzecze Pan.

21. Oto słuchaj mnie, ludu tego wielkiego miasta, "zważaj na me słowa; zaiste, zważaj na słowa wypowiedziane przez Pana; gdyż oto powiedział, że jesteście przeklęci z powodu swych bogactw, a także wasze bogactwa są przeklęte, ponieważ wasze serca nastawione są na nie, i nie zważaliście na słowa Tego, który je wam dał.

22. Nie pamiętacie o Panu, waszym Bogu, w tym, czym was błogosławił; lecz pamiętacie tylko o swych "bogactwach, nie dziękując za nie Panu, waszemu Bogu; zaiste, wasze serca nie zbliżają się do Pana, ale przepętnia je wielka ^bpycha prowadząca do przechwalania i do nadymania się, ^czazdrości, kłótni, złośliwości, prześladowania i mordowania, i wszelkiej niegodziwości.

23. Z tej przyczyny Pan Bóg sprawił, że przekleństwo zostało nałożone na tę ziemię, jak również na wasze bogactwa, a to wszystko za sprawą waszych niegodziwości.

24. Zaiste, biada temu ludowi z powodu czasu, który nadszedł, że "wypędzacie proroków, szydźcie z nich, ciskacie w nich kamieniami, zabijacie ich i czynicie wobec nich wszelką niegodziwość, tak jak czyniono to w dawnych czasach.

25. I teraz, gdy mówicie: Gdybyśmy żyli w dniach naszych

17a Hel. 12:18.

18a Morm. 1:18;
Eter 14:1.

21a ppś Zważać.

22a Łuk. 12:34.

ppś Bogactwo,
bogactwa;
Światowość.

b ppś Pycha.

c ppś Zazdrość.

24a II Kron. 36:15–16;
I Nefi 1:20.

“prajców, nie zabijalibyśmy proroków, i nie kamienowalibyśmy ich, ani nie wypędzalibyśmy ich.

26. Oto jesteście od nich gorsi; bowiem, jako żyje Pan, jeśli “prorok przychodzi do was i głosi wam słowo Pana, wykazując wam wasze grzechy i niegodziwość, naraża się na wasz ^bgniew, i wypędzacie go, i wszelkimi sposobami staracie się go zniszczyć; zaiste, mówicie, że jest fałszywym “prorokiem, i że jest grzesznikiem, i że należy do diabła, albowiem ^dświadczy, że wasze uczynki są złe.

27. Lecz oto, jeśli przyjdzie do was człowiek, który powie: Zróbcie to, i w tym nie ma niegodziwości; zróbcie tamto, a nie zostaniecie za to ukarani; zaiste, i powie: Postępujcie według pychy w waszych sercach; zaiste, postępujcie według pychy w waszych oczach i postępujcie według wszelkich pragnień waszych serc — i jeśli przyjdzie do was ktoś, kto będzie wam tak mówił, przyjmiecie go i powiecie, że on jest “prorokiem.

28. Zaiste, obdarzycie go zaszczytami; i będziecie mu dawać ze swych majątności; będziecie mu dawać ze swego złota i swego srebra, i przyodziejecie go w kosztowne stroje; a ponieważ mówi wam “schlebiające

słowa, i mówi, że wszystko jest dobrze, nie będziecie mu mieli nic do zarzucenia.

29. O wy, niegodziwe i przewrotne pokolenie; wy, zatwardziali ludzie o hardych karkach, jak długo, myślicie, Pan będzie was znosił? Zaiste, jak długo będziecie pozwalali wodzić się “głupcom i ^bślepcom? Zaiste, jak długo będziecie “wybierali raczej ciemność niż “światło?

30. Zaiste, rozpala się już przeciw wam gniew Pana; oto przeklął On tę ziemię z powodu waszej niegodziwości.

31. I oto, nadchodzi czas, gdy przeklnie wasze bogactwa, że będą się wam “wymykać, abyście nie mogli ich utrzymać; i w dniach swego ubóstwa nie będziecie mogli ich zachować.

32. I w dniach swego ubóstwa będziecie wołać do Pana; i na próżno będziecie wołać, albowiem wasze spustoszenie już na was spadło, a wasza zagłada już będzie pewna; i tego dnia będziecie płakać i rozpaczać, rzeczce Pan Zastępów. I wtedy będziecie lamentować i mówić:

33. Och, “gdybym odpokutował i nie zabijał proroków, i nie ^bkamienowałem, i nie wypędzałem ich. Zaiste, tego dnia powiecie: Och, jeśli pamiętalibyśmy Pana, naszego Boga, w dniu, gdy dawał

25a Dz. 7:51.
26a II Kron. 18:7;
Łuk. 16:31.
b Iz. 30:9–10.
c Mat. 13:57.
d Gal. 4:16.

27a Mich. 2:11.
PPŚ Wypaczenie religii.
28a II Tym. 4:3–4.
29a II Nefi 28:9.
b Mat. 15:14.

c Jan 3:19.
d Job 24:13.
31a Morm. 1:17–18.
33a Morm. 2:10–15.
b Mat. 23:37.

nam bogactwa, nie wymknęłyby się nam i nie utracilibyśmy ich; albowiem oto odebrano nam nasze bogactwa.

34. Oto, gdy pozostawiamy tutaj narzędzie, nazajutrz już go nie ma; i oto, nasze miecze odebrano nam w dniu, w którym szukaliśmy ich do bitwy.

35. Zaiste, ukryliśmy nasze skarby, ale wymknęły się nam z powodu przekleństwa tej ziemi.

36. Och, gdybyśmy odpokutowali w dniu, gdy głoszone nam słowo Pana; albowiem oto ziemia ta jest przeklęta i wszystko nam się wymknęło, i nie możemy niczego zachować.

37. Oto jesteśmy otoczeni demonami, zaiste, jesteśmy otoczeni aniołami tego, który chciał zniszczyć nasze dusze. Oto wielka jest nasza niegodziwość. O Panie, czy nie możesz odwrócić od nas Swego gniewu? I taka będzie wasza mowa w owych dniach.

38. Lecz oto, minęły ^adni waszej próby; ^bodkładaliście dzień waszego zbawienia, aż było po wieczność za późno, a wasza zagłada stała się pewna; zaiste, bowiem przez wszystkie dni swego życia pragnęliście tego, czego nie mogliście otrzymać; i szukaliście ^cszczęścia w czynieniu niegodziwości, co jest sprzeczne z naturą prawości, która jest w naszym wielkim i Wiecznym Przywódcy.

39. O ludu tej ziemi, gdybyś

tylko słuchał moich słów! I modlę się, aby gniew Pana odwrócił się od ciebie, abyś odpokutował i został zbawiony.

ROZDZIAŁ 14

Samuel przepowiada światłość w nocy i nową gwiazdę, gdy narodzi się Chrystus. Chrystus odkupi ludzi od doczesnej i duchowej śmierci. Znakami Jego śmierci będą trzy dni ciemności, pęknięcie skał i wielkie zmiany w przyrodzie. Około 6 r. p.n.e.

I TERAZ stało się, że Lamanita ^a“Samuel prorokował o wielu innych rzeczach, których nie można zapisać.

2. I oto, powiedział im: Oto daję wam znak; albowiem upłynie jeszcze pięć lat i oto, wtedy Syn Boży przyjdzie, aby odkupić wszystkich, którzy uwierzą w Jego imię.

3. I oto, daję wam to jako ^aznak czasu Jego przyjścia; albowiem oto na niebie będą wielkie światła, tak wielkie, że w nocy przed Jego przyjściem nie będzie żadnej ciemności, tak że wyda się ludziom niczym dzień.

4. Przeto będzie jeden dzień i noc, i dzień, jakby był jeden dzień i nie będzie żadnej nocy; i będzie to dla was znakiem; albowiem będziecie wiedzieli o wschodzie słońca, a także jego zachodzie; przeto z pewnością będziecie wiedzieli, że są to dwa

38^a Morm. 2:15.
b Alma 34:33–34.

c Alma 41:10–11.
14 1^a Hel. 13:2.

3ª III Nefi 1:15.

dni i noc; mimo że w nocy nie zapadnie zmrok; i będzie to noc poprzedzająca “Jego narodzenie.

5. I oto, ukaże się nowa “gwiazda, jakiej nigdy przedtem nie widzieliście; i to także będzie dla was znakiem.

6. Lecz to nie wszystko, na niebie ukaże się wiele innych znaków i dziwów.

7. I stanie się, że będziecie wszyscy zaskoczeni, i będziecie się dziwić, do tego stopnia, że “przyпадnicie do ziemi.

8. I stanie się, że ktokolwiek “uwierzy w Syna Bożego, będzie miał życie wieczne.

9. I oto, tak Pan nakazał mi przez Swego anioła, abym poszedł do was i powiedział wam to; zaiste, nakazał mi, abym wam o tym prorokował; zaiste, i powiedział mi: Nawołuj ten lud do pokuty i przygotowania drogi Pańskiej.

10. I teraz, ponieważ jestem Lamanitą i powiedziałem wam słowa, które mi Pan nakazał, i ponieważ wypowiedziałem przeciwko wam twarde słowa, jesteście na mnie gniewni, i chcecie mnie zniszczyć, i “wypędzacie mnie spośród was.

11. I wysłuchacie moich słów, albowiem z takim zamiarem wszedłem na mury tego miasta,

abyście mogli mnie usłyszeć i wiedzieć o sądach Bożych, które was czekają z powodu waszej niegodziwości, a także, abyście poznali warunki pokuty;

12. A także, abyście wiedzieli o przyjsciu Jezusa Chrystusa, Syna Boga, “Ojca nieba i ziemi, Stworzyciela wszystkiego od początku; i abyście wiedzieli o znakach Jego przyjscia, abyście mogli uwierzyć w Jego imię.

13. I jeśli “uwierzycie w Jego imię, odpokutujecie za wszystkie swoje grzechy, aby przez to zostały wam odpuszczone dzięki Jego ^bzasługom.

14. I oto, dam wam jeszcze inny znak, zaiste, znak Jego śmierci.

15. Albowiem oto na pewno musi On umrzeć, aby nastąpiło “zbawienie; zaiste, i konieczna, i potrzebna jest Jego śmierć, aby doprowadzić do ^bzmartwychwstania zmarłych, aby przez to ludzie mogli zostać przywiezieni do obecności Pana.

16. Zaiste, oto śmierć ta spowoduje zmartwychwstanie i “odkupi całą ludzkość od pierwszej śmierci — tej duchowej śmierci; albowiem przez ^bupadek Adama cała ludzkość jest ‘odcięta od obecności Pana i uważana za ^dmartwą, zarówno docześnie, jak i duchowo.

4a ppś Jezus Chrystus —
Proroctwa
o narodzinach
i śmierci Jezusa
Chrystusa.
5a Mat. 2:1–2;
III Nefi 1:21.
7a III Nefi 1:16–17.

8a Jan 3:16.
10a Hel. 13:2.
12a Mos. 3:8;
III Nefi 9:15; Eter 4:7.
ppś Jezus Chrystus.
13a Dz. 16:30–31.
b DiP 19:16–20.
15a ppś Zbawiciel.

b Alma 42:23.
ppś Zmartwych-
wstanie.
16a ppś Plan Odkupienia.
b ppś Upadek
Adama i Ewy.
c Alma 42:6–9.
d ppś Śmierć duchowa.

17. Lecz oto, zmartwychwstanie Chrystusa ^aodkupi ludzkość, zaiste, całą ludzkość i przywiedzie ją z powrotem do obecności Pana.

18. Zaiste, i umożliwi sprostanie warunkom pokuty, że ktokolwiek odpokutuje, nie zostanie wycięty i wrzucony w ogień; lecz ktokolwiek nie odpokutuje, będzie wycięty i wrzucony w ogień; i ponownie poniesie śmierć duchową, zaiste, drugą śmierć, albowiem ponownie będzie odcięty od tego, co prawe.

19. Przeto odpokutujcie, odpokutujcie, aby nie stało się tak, że wiedząc o tych rzeczach, a nie czyniąc ich, dozwolicie sobie popaść w potępienie i zostaniecie przywiedzeni do tej drugiej śmierci.

20. Lecz oto, jak powiedziałem wam o jeszcze innym ^aznaku, znaku Jego śmierci, oto w dniu, w którym umrze, słońce ^bzaćmi się i nie da wam swego światła; ani też księżyc i gwiazdy; i tak przez ^ctrzy dni na powierzchni tej ziemi nie będzie światła, od czasu Jego śmierci do czasu, gdy ponownie powstanie z martwych.

21. Zaiste, w czasie, gdy odda ducha, nastąpią ^agrzmoty i błyskawice trwające przez wiele godzin, i ziemia będzie się trzęsła i drżała; a masy skalne tej ziemi,

które są zarówno na powierzchni ziemi, jak i pod nią, o których w tej chwili wiecie, że są lite, a raczej w większości lite, będą się ^brozpadać na kawałki;

22. Zaiste, będą się rozpadać na dwoje i będą pękały, i kruszyły się, a ich odłamki będzie można odtąd ^aznaleźć na powierzchni całej ziemi, zaiste, zarówno na ziemi, jak i pod ziemią.

23. I oto, będą straszliwe nawałnice, i wiele gór zostanie zrównanych z ziemią, nawet staną się dolinami, a wiele miejsc, które teraz nazywa się dolinami, stanie się górami o wielkiej wysokości.

24. I wiele dróg rozpadnie się, i wiele ^amiast opustoszeje.

25. I wiele ^agrobów otworzy się, i wyda wielu swych zmarłych; i wielu świętych ukaże się ludziom.

26. I oto, ^aanioł tak przemawiał do mnie; albowiem powiedział mi, że grzmoty i błyskawice będą trwały przez wiele godzin.

27. I powiedział mi, że wszystko to nastąpi pośród grzmotów, błyskawic i nawałnicy, i ^aciemność okryje powierzchnię całej ziemi przez okres trzech dni.

28. I anioł powiedział mi, że wielu ujrzy bardziej zdumiewające rzeczy niż te, aby mogli uwierzyć, że ^aznaki te i dziwy wystąpią na całej powierzchni tej

17a ppś Odkupić, odkupiony, odkupienie.

20a III Nefi 8:5-25.

b Łuk. 23:44.

c Mos. 3:10.

21a III Nefi 8:6.

b III Nefi 10:9.

22a III Nefi 8:18.

24a III Nefi 9:3-12.

25a Mat. 27:50-54;

III Nefi 23:9-11.

26a Alma 13:26.

27a I Nefi 19:10;

III Nefi 8:3.

28a I Nefi 12:4-5.

ziemi, aby nie było żadnego powodu do niewiary pośród dzieci ludzkich —

29. I tak będzie dlatego, aby każdy, kto uwierzy, mógł być zbawiony, i aby na każdego, kto nie uwierzy, spadł prawy sąd; a także, jeśli są potępieni, to sprowadzili na siebie swe własne potępienie.

30. I teraz zapamiętajcie, zapamiętajcie, moi bracia, że kto ginie, ginie za siebie; a kto popełnia niegodziwość, czyni to za siebie; albowiem jesteście wolni; i dozwolono wam działać za siebie, albowiem Bóg dał wam wiedzę i uczynił was wolnymi.

31. Dał wam, abyście mogli rozpoznać pomiędzy dobrem a złem, i uczynił to, abyście mogli wybrać życie albo śmierć; i możecie czynić dobro i zostać przywrócony do tego, co dobre, a raczej to, co dobre, zostanie wam przywrócone; albo możecie czynić zło, a zło zostanie wam przywrócone.

ROZDZIAŁ 15

Pan karmi Nefitów, ponieważ ich kocha. Nawróceni Lamanici są pewni i niewzruszeni w wierze. Pan będzie miłosierny Lamanitom w dniach ostatnich. Około 6 r. p.n.e.

I TERAZ, moi umiłowani bracia, oto mówię wam, że jeśli

nie odpokutujecie, wasze domy opustoszeją.

2. Zaiste, jeśli nie odpokutujecie, wasze kobiety będą miały wielki powód do rozpaczki w dniu, gdy będą karmić; albowiem będziecie chcieli umknąć, ale nie będzie gdzie się schronić; zaiste, i biada ciężarnym kobietom, albowiem będą ociążały i nie zdołają uciec; przeto zostaną stratowane i pozostawione na pastwę śmierci.

3. Zaiste, biada temu ludowi, który się nazywa ludem Nefiego, jeśli nie odpokutuje, widząc wszystkie te znaki i dziwy, jakie mu pokazano; albowiem oto był wybranym ludem Pana; zaiste, lud Nefiego umiłował On, ale też go karmił; zaiste, w dniach jego niegodziwości karmił go, ponieważ go kocha.

4. Lecz oto, bracia moi, nienawidził On Lamanitów, albowiem nie ustawali w czynieniu zła, i to z powodu niegodziwych tradycji swych ojców. Lecz oto, zbawienie przyszło do nich przez nauczanie Nefitów; i w tym celu Pan przedłużył ich dni.

5. I chciałbym, abyście zrozumieli, że większość z nich podąża ścieżką swych powinności i kroczy rozważnie przed Bogiem, i pilnie przestrzega Jego przykazań i Jego statutów, i Jego sądów według prawa Mojżesza.

29a PPŚ Sąd Ostateczny.

30a II Nefi 2:26–29;

Mojż. 6:56.

PPŚ Wolna wola.

b PPŚ Wiedza.

31a Mor. 7:16.

b II Nefi 2:28–29;

Alma 3:26–27.

c Alma 41:3–5.

15 1a Mat. 23:37–38.

2a Mat. 24:19.

3a Przyp. 3:12;

Hebr. 12:5–11;

DiP 95:1.

4a PPŚ Tradycje.

b Alma 9:16.

5a Hel. 13:1.

6. Zaiste, mówię wam, że większość z nich tak postępuje i stara się z niestrudzoną pilnością przywieść swych braci do wiedzy o prawdzie; przeto wielu codziennie przyłącza się do nich.

7. I oto, sami wiecie, albowiem byliście tego świadkami, że ci spośród nich, którzy zostali przywiedzeni do wiedzy o prawdzie, i dowiedzieli się o niegodziwych i występnych tradycjach swych ojców, zostali przywiedzeni do uwierzenia w pisma święte, zaiste, w proroctwa świętych proroków, które są zapisane i skłaniają ich ku wierze w Pana i pokucie, która to wiara i pokuta powodują ^aprzemianę w ich sercach —

8. Przeto tylu, ilu zostało do tego przywiedzionych, jak sami to wiecie, jest ^apewnych i niewzruszonych w wierze, i w tym, co uczyniło ich wolnymi.

9. I wiecie także, że ^azakopali swą broń wojenną w obawie, że z jakiegoś powodu mogliby zgrzeszyć; zaiste, widzicie, że boją się grzeszyć — bowiem oto wołają raczej być stratowani i zabici przez swych wrogów niż podnieść miecz przeciw nim; a to z powodu ich wiary w Chrystusa.

10. I teraz, z powodu ich niewzruszoności, kiedy wierzą w to,

w co wierzą, albowiem z uwagi na ich pewność, gdy raz byli oświeceni, oto Pan pobłogosławi im i przedłuży ich dni pomimo ich niegodziwości —

11. Zaiste, nawet jeśli mieliby zmarnieć w niewierze, Pan ^aprzedłuży ich dni, aż nadejdzie czas, o którym mówili nasi ojcowie, a także prorok ^bZenos i wielu innych proroków w kwestii ^cprzywrócenia naszym braciom Lamanitom ponownie wiedzy o prawdzie —

12. Zaiste, mówię wam, że w dniach ostatnich ^aobietnice Pana będą odnosiły się do naszych braci Lamanitów; i chociaż doznają wielu udręk i chociaż będą ^bpędzeni to tu, to tam, po powierzchni ziemi, i będą ści-gani, i zabijani, i rozproszeni, nie mając gdzie się schronić, Pan będzie im ^cmiłosierny.

13. I to zgodnie z proroctwem, że zostaną ^aprzywiedzeni do prawdziwej wiedzy, która jest wiedzą o ich Odkupicielu, ich wielkim i prawdziwym ^bpasterzu, i zostaną zaliczeni do Jego owiec.

14. Przeto mówię wam, że będzie im ^alepiej niż wam, jeśli nie odpokutujecie.

15. Oto bowiem, ^agdyby ukazano im owe potężne dzieła, jakie były wam ukazane, zaiste,

7a ppś Nawrócenie, nawrócić.

8a Alma 23:6; 27:27; III Nefi 6:14.

9a Alma 24:17–19.

11a Alma 9:16.

b Hel. 8:19.

c II Nefi 30:5–8.

12a Enos 1:12–13.

b Morm. 5:15.

c I Nefi 13:31;

II Nefi 10:18–19;

Jakub 3:5–6.

13a III Nefi 16:12.

b ppś Dobry Pasterz.

14a Hel. 7:23.

15a Mat. 11:20–23.

im, którzy marnieli w niewierze wskutek tradycji swych ojców, sami widzicie, że nigdy więcej nie marnieliby w niewierze.

16. Przeto tak rzecze Pan: Nie zniszczę ich całkowicie, ale sprawię, że tego dnia w mej mądrości znowu do mnie powrócą, rzecze Pan.

17. I teraz oto rzecze Pan o ludzie Nefitów: Jeśli nie odpokutują i nie będą dążyć do wykonania mej woli, „zniszczę ich całkowicie, rzecze Pan, z powodu ich niewiary pomimo wielu potężnych dzieł, jakich pośród nich dokonałem; i jak pewne jest, że żyje Pan, to tak się stanie, mówi Pan.

ROZDZIAŁ 16

Nefici, którzy uwierzyli Samuelowi, zostają ochrzczeni przez Nefiego. Samuel nie może być zabity ani kamieniami, ani strzałami Nefitów, którzy nie odpokutowali. Niektórzy znieczulają swe serca, a inni widzą aniołów. Niewierzący mówią, że nierozsądnie jest wierzyć w Chrystusa i Jego przyjście do Jerozolimy. W okresie lat 6–1 p.n.e.

I TERAZ stało się, że wielu słyszało słowa Lamanity Samuela, gdy przemawiał z murów miasta. I tylu, ilu uwierzyło jego słowom, szukało Nefiego; i gdy poszli, i znaleźli go, przyznali się przed nim do swych grzechów, i nie zaprzeczali, pragnąc być ochrzczeni w Panu.

2. Lecz tylu, ilu tam było i którzy

nie uwierzyli słowom Samuela, byli na niego rozgniewani; i ci skali w niego kamieniami w kierunku muru, i wypuszczali na niego strzały, gdy stał na murze; lecz Duch Pana był z nim, tak że nie mogli go trafić ani swymi kamieniami, ani swymi strzałami.

3. I gdy zobaczyli, że nie mogą go trafić, niektórzy z nich uwierzyli w jego słowa i poszli do Nefiego, aby mogli zostać ochrzczeni.

4. Oto bowiem Nefi chrzczył i prorokował, i głosił, nawołując ludzi do pokuty, pokazując znaki i dziwy, dokonując „cudów pośród ludzi, aby wiedzieli, że Chrystus ma ^bwkrótce przyjść —

5. Mówiąc im o tym, co ma wkrótce nastąpić, aby wiedzieli i pamiętali, w momencie gdy to się stanie, że zostało im to wcześniej przepowiedziane, aby uwierzyli; przeto tylu, ilu uwierzyło słowom Samuela, poszło do niego, by mogli zostać ochrzczeni; albowiem przyszli odpokutowawszy i wyznawszy swe grzechy.

6. Lecz większość z nich nie dała wiary słowom Samuela; przeto gdy zobaczyli, że nie mogą go trafić ani swymi kamieniami, ani swymi strzałami, wołali do dowódców tymi słowy: Pochwyćcie tego mężczyznę i zwiążcie go, gdyż oto ma diabła; i przez moc diabła, która jest w nim, nie

możemy go trafić ani naszymi kamieniami, ani naszymi strzałami; przeto pochwycie go i zwiążcie go, i precz z nim.

7. I gdy poszli go pochwycić, oto rzucił się z muru i uciekł z ich ziem, zaiste, do swej ojczyzny, i zaczął głosić ewangelię i prorokować pośród własnego ludu.

8. I oto, nigdy już nie słyszano o nim pośród Nefitów; i takie były dzieje tego ludu.

9. I tak upłynął osiemdziesiąty szósty rok panowania sędziów nad ludem Nefiego.

10. I tak upłynął także osiemdziesiąty siódmy rok panowania sędziów, i większość ludzi pozostała w swej pysze i niegodziwości, a mniejszość postępowała jeszcze rozważniej wobec Pana.

11. I takie były warunki w osiemdziesiątym ósmym roku panowania sędziów.

12. I w osiemdziesiątym dziewiątym roku panowania sędziów niewiele się pośród nich zmieniło, oprócz tego, że ludzie stali się jeszcze bardziej niegodziwi i w coraz większym stopniu przestępowali przykazania Boże.

13. I stało się, że w dziewięćdziesiątym roku panowania sędziów dane były ludziom "wielkie znaki i dziwy; i słowa proroków ^bzaczęły się wypełniać.

14. I "anioły ukazywały się ludziom, mądrym ludziom, i oznajmiały im dobrą nowinę wielkiej

radości; przeto tego roku zaczęły się wypełniać pisma święte.

15. Jednakże ludzie zaczęli znieczulać swe serca, wszyscy z wyjątkiem najbardziej wierzących, zarówno spośród Nefitów, jak i Lamanitów, i zaczęli polegać na własnej mocy i na "własnej mądrości, mówiąc:

16. Może i udało im się odgadnąć niektóre z tych rzeczy; lecz oto, wiemy, że wszystkie te wielkie i zdumiewające dzieła, o których mówili, nie mogą nastąpić.

17. I zaczęli rozprawiać i roztrząsać to między sobą, mówiąc:

18. To "nie ma sensu, że taka istota jak Chrystus ma przyjść; gdyby było to prawdą, i był On Synem Boga, Ojcem niebios i ziemi, jak powiedziano, dlaczego nie miałby ukazać się nam tak samo, jak tym w Jerozolimie?

19. Zaiste, dlaczego nie miałby ukazać się na tej ziemi tak samo, jak w ziemi jerozolimskiej?

20. Lecz oto, wiemy, że jest to niegodziwą "tradycją przekazaną nam przez naszych ojców, abyśmy wierzyli w coś wielkiego i zdumiewającego, co ma nastąpić nie pośród nas, ale w ziemi odległej od nas, której nie znamy; przeto w ten sposób mogą trzymać nas w niewiedzy, albowiem nie możemy na własne oczy ^bzobaczyć, czy to prawda.

21. I przez podstępny i tajemne sztuki złego przygotowali tę

13a III Nefi 1:4.
b Hel. 14:3–7.
14a Alma 13:26.

15a Iz. 5:21.
18a Alma 30:12–13.
20a ppś Tradycje.

b Eter 12:5–6, 19.

wielką tajemnicę, której nie możemy zrozumieć, zmuszając nas do posłuszeństwa i polegania na ich słowach, albowiem to oni nauczają nas słowa; i tak będą trzymać nas w niewiedzy przez wszystkie dni naszego życia, jeśli się im poddamy.

22. I ludzie wymyślali w swych sercach wiele więcej rzeczy, które były niedorzeczne i „próżne; i byli zaniepokojeni, albowiem Szatan podburzał ich bezustannie do czynienia niegodziwości; zaiste, chodził pośród nich i rozsiewał plotki, i doprowadzał

do sporów na całej powierzchni tej ziemi, aby móc znieczulać serca ludzi wobec tego, co dobre, i wobec tego, co ma nastąpić.

23. I pomimo znaków i dziwów dokonywanych pośród ludu Pana, i wielu cudów, które czynili, Szatan miał wielką władzę nad sercami ludzi na całej powierzchni tej ziemi.

24. Tak upłynął dziewięćdziesiąty rok panowania sędziów nad ludem Nefiego.

25. I tak kończy się księga Helamana spisana przez Helamana i jego synów.

TRZECI NEFI KSIĘGA NEFIEGO

SYNA NEFIEGO, KTÓRY BYŁ SYNEM HELAMANA

A Helaman był synem Helamana, który był synem Almy, który był synem Almy, będąc potomkiem Nefiego, który był synem Lehiego, który opuścił Jerozolimę w pierwszym roku panowania Sedekiasza, króla Judy.

ROZDZIAŁ 1

Nefi, syn Helamana, odchodzi z ziemi, a jego syn Nefi prowadzi zapis. Pomimo wielu znaków i dziwów niegodziwi planują zabić prawych. Nadchodzi noc narodzenia Chrystusa. Dany jest znak i ukazuje się nowa gwiazda. Kłamstwa i oszustwa przybierają na sile, a złoczyńcy Gadian-

tona zabijają wielu. W okresie lat 1–4 n.e.

TERAZ stało się, że w dziewięćdziesiątym pierwszym roku upłynęło „sześćset lat od czasu, gdy Lehi opuścił Jerozolimę; i w tym roku Lachoneus był naczelnym sędzią i namiestnikiem nad tą ziemią.

2. I Nefi, syn Helamana, odszedł

z ziemi zarahemlskiej, oddając swemu najstarszemu synowi „Nefiemu pieczę nad ^bplytami z mosiądzu i nad wszystkimi zapisami, które prowadzono, i nad wszystkimi świętymi rzeczami, które przechowywano w świętości od czasu, gdy Lehi opuścił Jerozolimę.

3. Wtedy Nefi odszedł z ziemi i „dokąd poszedł, nikt nie wie; a jego syn Nefi zamiast niego prowadził zapis, zaiste, zapis tego ludu.

4. I stało się, że na początku dziewięćdziesiątego drugiego roku, oto, prorocтва proroków zaczęły być coraz wyraźniejsze; albowiem zaczęły się ukazywać większe znaki i większe cuda pośród ludu.

5. Jednakże niektórzy zaczęli mówić, że minął już czas wypełnienia się słów, które „wygłosił Lamanita Samuel.

6. I zaczęli wyśmiewać swych braci, mówiąc: Oto minął już czas i słowa Samuela nie wypełniły się; przeto wasza radość i wiara dotycząca tej sprawy były daremne.

7. I stało się, że przyczynili się do powstania wielkich zamieszek na tej ziemi; i ci, którzy wierzyli, zaczęli się martwić, że z jakiegoś powodu nie nastąpi to, co przepowiedziano.

8. Lecz oto, niewzruszenie wy-czekiwali na dzień i noc, i dzień, które miały być niczym jeden dzień, jakby nie było żadnej nocy, aby mogli przekonać się, że ich wiara nie była daremna.

9. Teraz stało się, że niewierzący wyznaczyli dzień, kiedy mieli „uśmiercić wszystkich tych, którzy wierzyli w te tradycje, jeśli nie spełni się znak zapowiedziany przez proroka Samuela.

10. Teraz stało się, że gdy Nefi, syn Nefiego, zobaczył niegodziwość swego ludu, serce jego przepełnił niezmierny smutek.

11. I stało się, że poszedł i pokłonił się do ziemi, i wołał usilnie do Swego Boga za swoimi ludźmi, zaiste, za tymi, którzy mieli zostać zgładzeni z powodu wiary w tradycje ich ojców.

12. I stało się, że modlił się usilnie do Pana przez „cały dzień; i oto, doszedł go głos Pana, mówiący:

13. Podnieś głowę i bądź dobrej myśli; albowiem oto nadchodzi czas, i tej nocy dany będzie znak, a „nazajutrz przyjdę na świat, by pokazać światu, że wypełnię wszystko, co zostało ^bwypowiedziane ustami moich świętych proroków.

14. Oto „przychodzę do moich, aby ^bwypełnić wszystko, co ujawniłem dzieciom ludzkim

2a ppś Nefi, syn Nefiego,
syna Helamana.
b Alma 37:3–5.
3a III Nefi 2:9.
5a Hel. 14:2–4.
9a ppś Męczennik,

męczeńska śmierć.
12a Enos 1:4;
Alma 5:46.
13a Łuk. 2:10–11.
b ppś Jezus Chrystus —
Prorocтва

o narodzinach
i śmierci Jezusa
Chrystusa.
14a Jan 1:11.
b Mat. 5:17–18.

od ‘założenia świata, i aby wypełnić ^dzarówno wolę Ojca, jak i Syna — Ojca ze względu na mnie i Syna ze względu na moje ciało. I oto, nadchodzi czas, i tej nocy dany będzie znak.

15. I stało się, że słowa, które doszły Nefiego, wypełniły się według tego, jak zostały powiedziane; albowiem po zachodzie słońca ^anie nastąpił zmrok; i ludzie zaczęli się dziwić, gdyż nie było ciemności, gdy nastąpiła noc.

16. I wielu, którzy nie dali wiary słowom proroków, ^aprzypadło do ziemi i zamarło ze strachu, gdyż wiedzieli, że przygotowany przez nich wielki ^bplan zagłady wierzących w słowa proroków został zniweczony; albowiem zapowiedziany znak już się wypełnił.

17. I zaczęli zdawać sobie sprawę, że Syn Boży wkrótce przyjdzie; zaiste, innymi słowy, wszyscy ludzie na całej powierzchni tej ziemi, od zachodu do wschodu, i w ziemi na północy i w ziemi na południu, byli tym tak niezmiernie zdumieni, że przypadli do ziemi.

18. Albowiem wiedzieli, że prorocy świadczyli o tych sprawach od wielu lat, i że znak, który podali, już się wypełnił; i zaczęli się bać z powodu swej niegodziwości i swej niewiary.

19. I stało się, że przez całą tę

noc nie zapadł zmrok, ale było jasno niczym w południe. I stało się, że rano znowu wzeszło słońce, tak jak zazwyczaj; i wiedzieli, ze względu na znak, który im dano, że był to dzień, kiedy Pan ma się ^anarodzić.

20. I stało się, że wszystko się wypełniło, zaiste, każdy szczegół, według słów proroków.

21. I stało się, że zgodnie z ich słowem ukazała się nowa ^agwiazda.

22. I stało się, że od tego czasu zaczęły krążyć pośród ludzi kłamstwa rozprzestrzeniane przez Szatana, by znieczulić ich serca, aby nie dali wiary znakom i dziwom, które zobaczyli; jednak pomimo tych kłamstw i oszustw większość z nich uwierzyła i nawróciła się do Pana.

23. I stało się, że Nefi i wielu innych poszło pośród ludzi, chrzcząc dla pokuty, w czym było wielkie ^aodpuszczenie grzechów. I tak znowu zaczęli mieć pokój na ziemi.

24. I nie było sporów, oprócz tego, że kilku zaczęło głosić, starając się udowodnić za pomocą pisma świętego, że już nie ^atrzeba przestrzegać prawa Mojżesza. I w tym pomylili się, nie rozumiejąc pisma świętego.

25. Lecz stało się, że wkrótce oni także się nawrócili i przekonali się o swym błędzie, albowiem

14c Alma 42:26.

^d DiP 93:3–4.

15a Hel. 14:3.

16a Hel. 14:7.

^b III Nefi 1:9.

19a Łuk. 2:1–7.

21a Mat. 2:1–2;

Hel. 14:5.

23a PpŚ Odpuszczenie grzechów.

24a Alma 34:13.

oznajmiono im, że jak dotąd prawo nie zostało „wypełnione, i musi zostać wypełnione w każdym szczególe; zaiste, słowo doszło do nich, że musi być wypełnione; zaiste, i ani jedna jota czy kreska nie przeminie, dopóki wszystko się nie wypełni; przeto tego samego roku zostali przywiedzeni do poznania swych błędów i ^bprzyznania się do swych uchybień.

26. I tak upłynął dziewięćdziesiąty drugi rok, przynosząc ludziom dobrą nowinę przez znaki, które nastąpiły zgodnie ze słowami prorocstwa wszystkich świętych proroków.

27. I stało się, że dziewięćdziesiąty trzeci rok także upłynąłby w pokoju, ale „złoczyńcy Gadiantona żyjący w górach rozprzestrzenili się na tej ziemi; bowiem tak mocne były ich twierdze i tajne miejsca, że ludzie nie mogli ich pokonać; przeto dopuścili się wielu morderstw i dokonali wielkiej rzezi pośród ludu.

28. I stało się, że w dziewięćdziesiątym czwartym roku zaczęli liczebnie wielce wzrastać, albowiem było wielu odstępców od Nefitów, którzy do nich uciekli, co wywołało wielki smutek u Nefitów, którzy pozostali na tej ziemi.

29. I Lamanici również mieli powód do wielkiego smutku; albowiem mieli dużo dzieci, które

dorastały i przybywało im lat, że stały się niezależne, które zostały zwiedzione przez niektórych „Zoramitów przez ich kłamstwa i schlebiające słowa, aby przyłączyć się do złoczyńców Gadiantona.

30. I tak Lamanici również cierpieli niedolę i zaczęli tracić wiarę, i zmniejszała się ich prawość z powodu niegodziwości dorastającego pokolenia.

ROZDZIAŁ 2

Niegodziwość i występki wzrastają pośród ludu. Nefici i Lamanici jednoczą się w obronie przed złoczyńcami Gadiantona. Nawróceni Lamanici stają się biali i są nazywani Nefitami. W okresie lat 5–16 n.e.

I STAŁO SIĘ, że tak upłynął dziewięćdziesiąty piąty rok i ludzie zaczęli zapominać znaki i dziwy, o których słyszeli, i coraz mniej zdumiewały ich znaki czy dziwy z nieba, gdyż serca ich stały się twarde, a umysły zaślepione, że zaczęli powątpiewać we wszystko, co słyszeli i widzieli —

2. Zmyślając w swych sercach próżne rzeczy, że zostało to dokonane przez ludzi i mocą diabła, aby złudzić i „zwieść serca ludzi; i tak Szatan ponownie zawładnął sercami tego ludu, do tego stopnia, że zaślepił ich oczy i zwodził

25a Mat. 5:17–18.

b Mos. 26:29.

27a ppś Złoczyńcy

Gadiantona.

29a Alma 30:59.

2 2a ppś Zwodzić,

zwieść, oszustwo.

ich ku temu, by postrzegali doktrynę Chrystusa jako coś niedorzecznego i daremnego.

3. I stało się, że ludzie zaczęli umacniać się w niegodziwości i występkach; i nie wierzyli, że mogłyby być im dane dalsze znaki czy dziwy; i Szatan „chodził dookoła, zwodząc serca ludzi, kusząc ich i nakłaniając do czynienia wielkiej niegodziwości na tej ziemi.

4. Tak upłynął dziewięćdziesiąty szósty rok; a także dziewięćdziesiąty siódmy rok; a także dziewięćdziesiąty ósmy rok; a także dziewięćdziesiąty dziewiąty rok;

5. A także minęło sto lat od dni „Mosjasza, który był królem nad ludem Nefitów.

6. I upłynęło sześćset dziewięć lat od czasu, gdy Lehi opuścił Jerozolimę.

7. I dziewięć lat upłynęło od czasu, gdy dany był znak, o którym mówili prorocy, że Chrystus przyjdzie na świat.

8. Teraz Nefici zaczęli liczyć czas od pory, kiedy dano znak, to jest od przyjścia Chrystusa; przeto upłynęło dziewięć lat.

9. I Nefi, który był ojcem Nefiego, który miał pieczę nad zapisami, nie „powrócił do ziemi zarahemlskiej, i nigdzie nie można było go znaleźć na całej ziemi.

10. I stało się, że lud pozostał

w niegodziwości pomimo intensywnego głoszenia im ewangelii i prorokowania pośród nich; i tak minął także dziesiąty rok; a także jedenasty rok upłynął w niegodziwości.

11. I stało się, że w trzydziestym roku nastąpiły wojny i spory w całej tej ziemi; albowiem złoczyńcy Gadiantona stali się tak liczni, że zabijali wielu ludzi i pustoszyli wiele miast; i zadawali śmierć, i szerzyli rzeź po ziemi, że wszyscy ludzie, zarówno Nefici, jak i Lamanici musieli chwycić za broń przeciw nim.

12. Przeto wszyscy Lamanici, którzy nawrócili się do Pana, zjednoczyli się ze swymi braćmi Nefitami i zostali zmuszeni do walki przeciwko złoczyńcom Gadiantona dla obrony swego życia, swych kobiet i dzieci, zaiste, a także aby zachować swe prawa i przywileje swego Kościoła, i oddawania czci, i swą „wolność i ^bswobodę.

13. I stało się, że zanim upłynął trzynasty rok, Nefitom groziła całkowita zagłada z powodu tej wojny, która stała się niezmiernie zaciekła.

14. I stało się, że ci Lamanici, którzy zjednoczyli się z Nefitami, zostali zaliczeni do Nefitów.

15. I zdjęte zostało z nich ^aprzekleństwo, a ich skóra stała się ^bbiała jak Nefitów.

16. I ich młodzi mężczyźni

3a DiP 10:27.
5a Mos. 29:46–47.
9a III Nefi 1:2–3.

12a ppś Wolność
(wolność osobista).
b ppś Wolność (wola).

15a Alma 17:15; 23:18.
b II Nefi 5:21; 30:6;
Jakub 3:8.

oraz ich córki stali się niezmiernie piękni, i zaliczano ich do Nefitów, i nazywano ich Nefitami. I tak upłynął trzynasty rok.

17. I stało się, że na początku czternastego roku wojna między złoczyńcami a ludźmi Nefiego nadal trwała i stała się niezwykle zaciekle; niemniej jednak lud Nefiego zdobył pewną przewagę nad złoczyńcami, tak że wygnali ich ze swych ziem z powrotem do gór i do ich kryjówek.

18. I tak upłynął czternasty rok. I w piętnastym roku przyszli walczyć z ludem Nefiego; i wskutek niegodziwości ludu Nefiego i sporów, i waśni panujących pośród nich złoczyńcy Gadiantona zdobyli nad nim wielką przewagę.

19. I tak upłynął piętnasty rok, i tak ludzie byli w stanie wielkiej udręki; i „miecz zgłady wisiał nad nimi, tak że lada chwila mógł ich porazić, i to z powodu ich niegodziwości.

ROZDZIAŁ 3

Giddianhi, przywódca Gadiantonów, żąda, aby Lachoneus i Nefici poddali się i oddali swoje ziemie. Lachoneus wyznacza Gidgiddonia na naczelnego dowódcę armii. Nefici zbierają się w Zarahemli i Obfitości, aby się bronić. W okresie lat 16–18 n.e.

I TERAZ stało się, że w szesnastym roku od przyjścia Chrystusa Lachoneus, namiestnik

tej ziemi, otrzymał list od przywódcy i herszta owej bandy złoczyńców; a oto słowa, które były napisane:

2. Lachoneusie, najczcigodniejszy i naczelny namiestniku tej ziemi, oto piszę do ciebie ten list i wyrażam moje niezmiernie wielkie uznanie dla twej wytrwałości, a także dla wytrwałości twego ludu w zachowaniu tego, co uważacie za swoje prawa i wolność; zaiste, opieracie się mocno, jakby ręka jakiegoś boga wspierała was w obronie waszej wolności i waszej własności, i waszej ziemi lub raczej tego, co nazywacie swą ziemią.

3. I uważam, że to szkoda, najczcigodniejszy Lachoneusie, iż jesteś tak nierozsądny i próżny, przypuszczając, iż możesz oprzeć się tak wielu dzielnym mężom, którzy są na moje rozkazy, którzy teraz, w tej chwili, stoją uzbrojeni i czekają niecierpliwie na słowo — Uderzcie na Nefitów i zgładźcie ich.

4. I ja, znając ich niewyciężonego ducha, gdyż zostali wypróbowani na polu bitwy, i znając ich odwieczną nienawiść do was za wiele krzywd, które im wyrządziliście, przeto gdyby zesłali przeciwko wam, nawiedziliby was całkowitą zgładzą.

5. Przeto napisałem ten list, pięczętując go własną ręką w trosce o wasze dobro ze względu na waszą wytrwałość w tym, co uważacie za słuszne, i waszego

szlachetnego ducha na polu bitwy.

6. Przeto piszę do ciebie, pragnąc, abyście oddali moim ludziom swe miasta, swe ziemie i swą własność, inaczej nawiedzą was mieczem i spadnie na was zagłada.

7. Albo, innymi słowy, podajcie się nam i przyłączcie do nas, i poznajcie nasze "tajemne uczynki, i stańcie się naszymi braćmi, abyście mogli być tacy jak my — nie naszymi niewolnikami, ale naszymi braćmi i współnikami wszystkich naszych majątkości.

8. I oto, "przysięgam wam, że jeśli to uczynicie pod przysięgą, nie zostaniecie zniszczeni; jeśli jednak tego nie uczynicie, przysięgam wam pod przysięgą, że następnego miesiąca nakażę moim armiom wystąpić przeciw wam i nie powstrzymają swojej ręki ani też nie oszczędzą was, lecz będą was zabijać, i dopuszczą, aby miecz padał na was, aż wyginiecie.

9. I oto, jestem Giddianhi; i jestem hersztem "tajemnego stowarzyszenia Gadiantona; o którym stowarzyszeniu i o jego uczynkach wiem, że są ^bdobre; i istnieją od "pradawnych czasów, i zostały nam przekazane.

10. I piszę ten list do ciebie, Lachoneusie, i mam nadzieję,

że oddasz wasze ziemie i własność bez rozlewu krwi, aby ci moi ludzie mogli odzyskać swe prawa i władzę, albowiem odstąpili od was, gdy w swej niegodziwości nie pozwoliliście im panować, i jeśli tego nie uczynisz, pomszczę ich krzywdy. Jestem Giddianhi.

11. I teraz stało się, że gdy Lachoneus otrzymał ten list, niezmiernie zdumiał się śmiałością Giddianhiego, który żądał ziem Nefitów, a równocześnie groził im, że pomści krzywdy tych, którym nie działa się żadna krzywda, poza "krzywdą, którą wyrządzili sobie sami, odchodząc do tych niegodziwych i występnych złoczyńców.

12. Teraz oto ten Lachoneus, namiestnik, był sprawiedliwym mężem i nie lękał się żądań czy gróźb "złoczyńcy; przeto nie zważał na list Giddianhiego, herszta złoczyńców, ale zarządził, aby jego lud wołał do Pana o siłę na czas, gdy napadną ich złoczyńcy.

13. Zaiste, rozesłał obwieszczenie pośród całego ludu, aby zebrał swe kobiety i swe dzieci, i swe stada, i swe trzody, i wszystkie swe majątkości, oprócz swej ziemi, w jedno miejsce.

14. I zarządził, aby wybudowano fortyfikacje wokół nich, a ich wytrzymałość była

3 7a Hel. 6:22–26.
8a Eter 8:13–14.
9a ppś Tajemne
sprzysiężenia.

b Alma 30:53.
c Hel. 6:26–30;
Mojż. 5:29, 49–52.
11a Hel. 14:30.

12a Alma 54:5–11;
III Nefi 4:7–10.

niezmiernie wielka. I zarządził, aby armie zarówno Nefitów, jak i Lamanitów, czyli wszystkich tych, którzy byli zaliczeni do Nefitów, rozstawiono naokoło nich, aby dzień i noc strzegli ich przed złoczyńcami.

15. Zaiste, powiedział im: Jako żyje Pan, jeśli nie odpokutujecie za wszystkie swe niegodziwości i nie będziecie wołać do Pana, w żaden sposób nie zostaniecie wyzwoleni z rąk złoczyńców Gadiantona.

16. Tak wielkie i zdumiewające były słowa i proroctwa Lachoneusa, że strach ogarnął wszystkich ludzi i z całej mocy starali się postępować według słów Lachoneusa.

17. I stało się, że Lachoneus wyznaczył naczelnych dowódców nad wszystkimi armiami Nefitów, aby dowodzili nimi wtedy, gdy złoczyńcy z pustkowia wystąpią przeciw nim.

18. Teraz został mianowany najgłówniejszy wśród wszystkich naczelnych dowódców i najwyższy wódz wszystkich armii Nefitów, a nazywał się "Gidgiddoni.

19. Teraz zwyczajem pośród wszystkich Nefitów było wyznaczanie na naczelnego dowódcę (z wyjątkiem czasów ich niegodziwości) kogoś, kto miał ducha objawienia i "proroctwa; przeto ten Gidgiddoni był pośród nich wielkim prorokiem, jak również naczelnym sędzią.

20. Teraz ludzie powiedzieli Gidgiddonemu: Pomódl się do Pana i pozwól nam pójść w góry i na pustkowie, abyśmy mogli napaść na złoczyńców i ich zniszczyć na ich własnej ziemi.

21. Lecz Gidgiddoni im powiedział: Niech Pan "broni; albowiem jeśli wystąpimy przeciw nim, Pan ^bwyda nas w ich ręce; przeto przygotujemy się pośrodku naszych ziem i zbierzemy razem wszystkie nasze armie, i nie pójdziemy przeciw nim, lecz będziemy czekać, aż sami wystąpią przeciw nam; przeto jako żyje Pan, jeśli to uczynimy, On wyda ich w nasze ręce.

22. I stało się, że w siedemnastym roku, pod koniec roku, obwieszczenie Lachoneusa rozeszło się po całej ziemi, i zebrali swe konie i swe wozy, i swe bydło, i stada wszelkiego rodzaju, i swe trzody, i swe zboże oraz wszystkie swe majątności i pomaszrowali tysiącami i dziesiątkami tysięcy, aż wszyscy doszli do wyznaczonego miejsca, gdzie mieli się zebrać, aby się obronić przed wrogami.

23. I ziemia, która była wyznaczona, była ziemią zarahemlską i ziemią, która była między ziemią zarahemlską a ziemią Obfitość, zaiste, do granicy, która była między ziemią Obfitość a ziemią Spustoszenie.

24. I było wiele tysięcy ludzi, których nazywano Nefitami,

18a III Nefi 6:6.
19a PPŚ Proroctwo,

prorokować.
21a Alma 48:14.

b I Sam. 14:12.

którzy zebrali się razem na tej ziemi. I Lachoneus zarządził, aby zebrali się w ziemi na południu ze względu na wielkie przekleństwo, które ciążyło na “ziemi na północy.

25. I umacniali się przeciwko swoim wrogom; i mieszkali wszyscy razem na jednej ziemi, w jednym gronie, i przestraszyli się słów, które wypowiedział Lachoneus, do tego stopnia, że odpukutowali za wszystkie swe grzechy i modlili się do Pana, Swego Boga, aby ich “wybawił w porze, gdy wrogowie wystąpią walczyć przeciw nim.

26. I niezmiernie smucili się z powodu swoich wrogów. I Gidgiddoni zarządził, aby zrobili “broń wojenną wszelkiego rodzaju, i żeby byli dobrze uzbrojeni w pancerze, w tarcze i w puklerze według jego wskazań.

ROZDZIAŁ 4

Armie Nefitów pokonują złoczyńców Gadiantona. Giddianhi zostaje zabity, a jego następcą, Zemnarimah, powieszony. Nefici oddają chwałę Panu za swe zwycięstwa. W okresie lat 19–22 n.e.

I STAŁO SIĘ, że pod koniec osiemnastego roku armie złoczyńców przygotowały się do bitwy i zaczęły schodzić się ze wzgórz i z gór, i z pustkowia, i ze swych twierdz, i ze swych kryjówek, i zaczęły zajmować ziemie, które były

w krainie na południu i które były w krainie na północy, i zaczęli zajmować wszystkie ziemie, które zostały “opuszczone przez Nefitów, i opustoszałe miasta.

2. Lecz oto, na ziemiach opuszczonych przez Nefitów nie było żadnej dzikiej zwierzyny ani zwierzyny łownej, zaiste, nie było tam zwierzyny łownej dla złoczyńców, jedynie na pustkowiu.

3. I nie mając żywności, złoczyńcy nie mogli przetrwać poza pustkowiem, albowiem Nefici opuścili swe ziemie, zabrawszy swe stada i swe trzody, i wszystkie swe majątkości, i byli w jednym zgromadzeniu.

4. Przeto złoczyńcy nie mogli rabować i zdobywać żywności bez wystąpienia w otwartej bitwie przeciw Nefitom; a Nefici, będąc w jednym zgromadzeniu i w tak wielkiej liczbie, i zabezpieczywszy sobie zapasy i konie, i bydło, i stada wszelkiego rodzaju, tak aby mogli przetrzymać okres siedmiu lat, mieli nadzieję w tym czasie zgładzić złoczyńców z powierzchni ziemi; i tak minął osiemnasty rok.

5. I stało się, że w dziewiętnastym roku Giddianhi przekonał się, że nieodzownie musi stoczyć bitwę z Nefitami, albowiem nie byli w stanie utrzymywać się bez rabunku i kradzieży, i mordu.

6. I nie odważali się rozprze-strzeniać po powierzchni tej

24a Alma 22:31.
25a ppś Zaufanie.

26a II Nefi 5:14.
4 1a III Nefi 3:13–14, 22.

ziemi, by uprawiać zboże, z obawy, że Nefici ich napadną i zgładzą; przeto Giddianhi rozkazał swym armiom, aby tego roku stoczyli bitwę przeciw Nefitom.

7. I stało się, że stoczyli bitwę; i było to w szóstym miesiącu; i oto, wielki i straszliwy był ten dzień, kiedy stanęli do bitwy; i byli opasani na sposób złooczyńców; i owinęli owczą skórę wokół bioder, i byli zabarwieni krwią, a ich głowy były ogolone, i mieli na nich hełmy; i przerażający i straszliwy był wygląd armii Giddianhiego z powodu ich zbroi, a także dlatego, że byli zabarwieni krwią.

8. I stało się, że armie Nefitów, zobaczywszy wygląd armii Giddianhiego, wszystkie przypadły do ziemi i wzniosły głos ku Panu, Swemu Bogu, aby ich zachował i wyzwolił z rąk ich wrogów.

9. I stało się, że gdy armie Giddianhiego zobaczyły to, zaczęły krzyczeć donośnym głosem z radości, przypuszczając, że Nefici padli ze strachu z powodu przeraźliwości ich armii.

10. Jednak rozczarowali się, gdyż Nefici "bali się nie ich, lecz Swego Boga, i błagali Go o ochronę; przeto gdy armie Giddianhiego rzuciły się na nich, byli na to przygotowani; zaiste, przyjęli ich w sile Pana.

11. I bitwa rozpoczęła się w szóstym miesiącu; i wielka i straszliwa była to bitwa, zaiste,

i wielka, i straszliwa była to rzeź, tak wielka, że nigdy nie słyszano o tak wielkiej rzezi pośród wszystkich ludzi Lehięgo od czasu, gdy opuścił Jerozolimę.

12. I pomimo "gróźb i przysięg Giddianhiego, oto Nefici pokonali ich, tak że odstąpili od nich.

13. I stało się, że "Gidgiddoni rozkazał swym armiom, aby ścigały ich do skraju pustkowia i nie oszczędzały nikogo, kto wpadłby w ich ręce; i tak ścigali ich, i zabijali ich do skraju pustkowia, aż wypełnili rozkaz Gidgiddoniego.

14. I stało się, że Giddianhi, który stanął i walczył z ogromną śmiałością, był ścigany; i gdy uciekał wyczerpany walką, został dogoniony i zabity. I taki był koniec złooczyńcy Giddianhiego.

15. I stało się, że armie Nefitów powróciły do swego umocnionego miejsca. I stało się, że upłynął dziewiętnasty rok, i złooczyńcy nie stanęli do walki z nimi; ani nie powrócili w dwudziestym roku.

16. I w dwudziestym pierwszym roku nie stanęli do walki, ale przystąpili do oblężenia ludu Nefiego ze wszystkich stron; albowiem przypuszczali, że jeśli ich odetną od wszystkich ich ziem, okrążając ze wszystkich stron, i że jeśli ich odetną od wszystkich zewnętrznych przywilejów, wówczas zmuszą ich do poddania się zgodnie z ich pragnieniami.

17. Teraz wyznaczyli sobie nowego przywódcę, który nazywał się Zemnariyah; przeto to Zemnariyah rozkazał im, aby przystąpili do oblężenia.

18. Lecz oto, było to przewagą dla Nefitów; albowiem złoczyńcy nie mogli utrzymać oblężenia dostatecznie długo, aby mieć jakikolwiek wpływ na Nefitów, a to z powodu dużych zapasów, jakie tamci zgromadzili,

19. I z powodu niedostatku zapasów pośród złoczyńców; oto bowiem nie mieli nic poza mięsem na swoje wyżywienie, a było to mięso, które zdobywali na pustkowiu;

20. I stało się, że „dzika zwierzyna łowna przerzedziła się na pustkowiu do tego stopnia, że złoczyńcy bliscy byli śmierci głodowej.

21. I Nefici bez przerwy wychodzili, dniem i nocą, napadając na ich armie i zabijając ich tysiącami i dziesiątkami tysięcy.

22. I zaczęło być pragnieniem ludzi Zemnarihaha, żeby odstąpić od swego zamiaru z powodu wielkiego zniszczenia, które ich spotykało nocą i dniem.

23. I stało się, że Zemnariyah rozkazał swoim ludziom wycofać się z oblężenia i maszerować do najdalszych części ziemi na północy.

24. I teraz Gidgiddoni znał ich zamiary, i wiedział, że są osłabieni wskutek braku żywności i wielkich rzezi, które nastąpiły

pośród nich; przeto posłał nocą swe armie, by odciąć im odwrót, i rozmieścił swe armie na drodze ich odwrotu.

25. I uczynili to nocną porą, wyprzedzając w marszu złoczyńców, więc nazajutrz, gdy złoczyńcy zaczęli swój marsz, napotkali armie Nefitów zarówno z przodu, jak i z tyłu.

26. I złoczyńcom na południu odcięto odwrót do ich miejsc schronienia. I dokonano tego wszystkiego pod rozkazami Gidgiddoniego.

27. I było wiele tysięcy tych, którzy poddali się Nefitom jako jeńcy, a reszta z nich została zabita.

28. A ich przywódca Zemnariyah został pojmany i powieszony na drzewie, zaiste, na samym jego wierzchołku, aż skonał. I po tym, jak go powiesili, aż skonał, powalili drzewo na ziemię i wołali donośnym głosem:

29. Niech Pan zachowa swój lud w prawości i świętości serca, aby mógł on powalić na ziemię wszystkich, którzy chcą go zabijać z powodu władzy i tajemnych sprzysiężeń, tak jak został powalony na ziemię ten człowiek.

30. I radowali się, i wołali razem: Niech „Bóg Abrahama, i Bóg Izaaka, i Bóg Jakuba zachowa ten lud w prawości tak długo, jak ^bwzywać będą imienia Swego Boga, by ich bronili.

31. I stało się, że wszyscy razem

zaczęli śpiewać, oddając ^achwałę Bogu za to, co dla nich uczynił, że zachował ich od wpadnięcia w ręce ich nieprzyjaciół.

32. Zaiste, wołali: ^aHosanna Najwyższemu Bogu. I wołali: Błogosławione niech będzie imię Pana Boga ^bWszchemocnego, Najwyższego Boga.

33. I serca ich przepelniała radość aż do przelania wielu łez z powodu wielkiej dobroci Boga za wyzwolenie ich z rąk nieprzyjaciół; i wiedzieli, że to z powodu ich pokuty i ich pokory zostali wyratowani od wiecznej zagłady.

ROZDZIAŁ 5

Nefici pokutują i wyrzekają się swych grzechów. Mormon spisuje dzieje swego ludu i głosi mu wieczne słowo. Izrael zostanie zgromadzony po okresie długotrwałego rozproszenia. W okresie lat 22–26 n.e.

I TERAZ oto nie było żadnej żyjącej duszy pośród całego ludu Nefitów, która choć w najmniejszym stopniu wątpiłaby w słowa wszystkich świętych proroków, którzy przemówili; gdyż wiedzieli, że muszą się one spełnić.

2. I wiedzieli, że Chrystus na pewno przyszedł, albowiem dano im wiele znaków zgodnie ze słowami proroków; i z powodu tego, co już się spełniło, wiedzieli, że wszystko nastąpi zgodnie z tym, co powiedziano.

3. Przeto wyrzekli się wszystkich swych grzechów i swych występków, i swej rozpusty; i z całą pilnością służyli Bogu dniem i nocą.

4. I teraz stało się, że gdy wzięli do niewoli wszystkich ocalałych złoczyńców, a żaden im nie umknął, wtrącili ich do więzienia i zarządzili, by głoszone im słowo Boże; i ^auwolniono tylu, ilu odpokutowało za swe grzechy i przystąpiło do przymierza, że nie będzie więcej mordować.

5. Lecz tylu, ilu nie przystąpiło do przymierza i nadal miało w swym sercu tajemne morderstwa, zaiste, tylu, ilu zionęło groźbami przeciw swym braciom, skazano i ukarano zgodnie z prawem.

6. I tak położyli kres tym wszystkim złym i tajemnym, i występnyim spiskom, w których było tak dużo niegodziwości, i popełniono tak wiele morderstw.

7. Tak upłynął ^adwudziesty drugi rok i także dwudziesty trzeci rok, i dwudziesty czwarty, i dwudziesty piąty; i tak minęło dwadzieścia pięć lat.

8. I wydarzyło się wiele rzeczy, które w oczach niektórych byłyby wielkie i zdumiewające; jednak nie można spisać wszystkiego w tej księdze; zaiste, księga ta nie może zawierać nawet ^asetnej części tego, co uczyniono pośród tak wielu ludzi w ciągu dwudziestu pięciu lat.

31 a Alma 26:8.
ppś Wdzięczny,
podziękowania,
dziękczynienie.

32 a ppś Hosanna.
b I Nefi 1:14.
ppś Bóg, Boska Trójca.
5 4 a ppś Wolność (wola).

7 a III Nefi 2:8.
8 a III Nefi 26:6–12.

9. Lecz oto, są ^akroniki, które zawierają wszystkie poczynania tego ludu; zaś krótszy, ale wierny zapis podał Nefi.

10. Przeto dokonałem swego zapisu o tych sprawach według zapisu Nefiego, który został wyrity na płytach zwanych płytami Nefiego.

11. I oto, dokonuję tego zapisu na płytach, które wykonałem własnymi rękoma.

12. I oto, nazywam się ^aMormon, będąc tak nazwany od ^bziemi mormońskiej, gdzie Alma założył Kościół pośród tego ludu, zaiste, ustanowiono pośród nich pierwszy Kościół po ich wykroczeniu.

13. Oto jestem uczniem Jezusa Chrystusa, Syna Boga. Zostałem przez Niego powołany, by głosić Jego słowo pośród Jego ludu, aby mógł mieć życie wieczne.

14. I stało się konieczne, abym ja — zgodnie z wolą Boga, aby modlitwy tych, którzy odeszli i którzy byli świętymi, wypełniły się według ich wiary — uczynił ^azapis tego, co nastąpiło —

15. Zaiste, krótki zapis tego, co nastąpiło od czasu, gdy Lehi opuścił Jerozolimę, aż do tej pory.

16. Przeto dokonałem mego zapisu, opierając się na kronikach tych, którzy byli przede mną aż do początku moich dni;

17. A wówczas zacząłem ^aspi-

sywać to, co widziałem na własne oczy.

18. I wiem, że zapis mój jest rzetelny i zgodny z prawdą; jednakże wielu rzeczy nie jesteśmy w stanie ^azapisać w naszym języku.

19. I kończę teraz moje słowa, które pochodzą ode mnie, i przystępuję do dokonania mego zapisu o sprawach, które są przede mną.

20. Jestem Mormon, w prostej linii potomek Lehiego. Mam powód, aby wielbić mego Boga i mego Zbawcę, Jezusa Chrystusa, gdyż wywiódł naszych ojców z ziemi jerozolimskiej (o czym ^anikt nie wiedział oprócz Niego i tych, których wywiódł z tej ziemi) i dał mi i memu ludowi tak wielką wiedzę dla zbawienia naszych dusz.

21. Zaiste błogosławił On ^adom ^bJakuba i był ^cmiłosierny potomkom Józefa.

22. I ^ao ile dzieci Lehiego przestrzegały Jego przykazań, błogosławił im i sprawiał, że dobrze im się wiodło, zgodnie z Jego słowem.

23. Zaiste, i na pewno ponownie przywiedzie ^aresztkę potomstwa Józefa do ^bwiedzy o Panu, ich Bogu.

24. I jako żyje Pan, ^azgromadzi On z czterech stron świata całą

9a Hel. 3:13–15.

12a Morm. 1:1–5.

b Mos. 18:4;

Alma 5:3.

14a Enos 1:13–18;

DiP 3:19–20.

17a Morm. 1:1.

18a Eter 12:25.

20a I Nefi 4:36.

21a PPS Izrael.

b I Mojz. 32:28.

c V Mojz. 33:13–17.

22a II Nefi 1:20.

23a Alma 46:24.

b II Nefi 3:12.

24a PPS Izrael —

Zgromadzenie Izraela.

resztkę z potomstwa Jakuba, rozproszoną po całej powierzchni ziemi.

25. I jak zawarł przymierze z całym domem Jakuba, tak wypełni się przymierze, które zawarł z domem Jakuba, we właściwym dla Niego czasie, aby całemu domowi Jakuba „przywrócona została wiedza o przymierzu, które z nim zawarł.

26. I wtedy „poznają swego Odkupiciela, którym jest Jezus Chrystus, Syn Boga; i wtedy zgromadzą się z czterech stron świata na swych własnych ziemiach, skąd ich rozproszono; zaiste, jako żyje Pan, tak się stanie. Amen.

ROZDZIAŁ 6

Nefitom dobrze się wiedzie. Pojawiają się pycha, bogactwa i podział na klasy. Kościół podzielony przez rozłam. Szatan nakłania ludzi do otwartego buntu. Wielu proroków nawołuje do pokuty i zostaje zabitych. Ich mordercy knują przejęcie władzy. W okresie lat 26–30 n.e.

I TERAZ stało się, że lud Nefitów powrócił na swe własne ziemie w dwudziestym szóstym roku, każdy mężczyzna ze swoją rodziną, swoimi stadami i trzodami, swymi końmi i swym bydłem, i ze wszystkim, co do nich należało.

2. I stało się, że nie zużyli wszystkich zapasów; przeto za-

brali z sobą wszystko, co im pozostało, wszelkie swe zboża i swe złoto, i swe srebro, i wszystkie swe drogocenne przedmioty, i powrócili do swych własnych ziem i swych posiadłości, zarówno na północy, jak i na południu, zarówno do ziemi północnej, jak i do ziemi południowej.

3. I tym złoczyńcom, którzy przystąpili do przymierza, że zachowają pokój na tej ziemi, którzy chcieli pozostać Lamanitami, dali ziemie stosownie do ich liczby, aby mogli utrzymać się ze swej pracy; i tak zaprowadzili pokój na całej tej ziemi.

4. I zaczęło im się znowu dobrze wieść i wzrastali w potęgę; i gdy upłynął dwudziesty szósty i siódmy rok, na tej ziemi panował wielki porządek; i ustanowili prawa na zasadach słuszności i sprawiedliwości.

5. I teraz nie było nic na całej tej ziemi, co hamowałoby ciągły dobrobyt ludzi, chyba że dopuściliby się wykroczenia.

6. I teraz to Gidgiddoni i sędzia Lachoneus, i ci, którzy byli wyznaczeni na przywódców, ustanowili ten wielki pokój na tej ziemi.

7. I stało się, że zbudowano wiele nowych miast, a wiele starych miast odbudowano.

8. I wytyczono wiele szlaków, i powstało wiele dróg prowadzących z miasta do miasta, i z ziemi do ziemi, i z miejsca na miejsce.

9. Tak upłynął dwudziesty ósmy rok i ludzie mieli trwałą pokój.

10. Lecz stało się, że w dwudziestym dziewiątym roku zaczęły się między nimi spory; i niektórzy unosili się w „pysze, szcycąc się swymi niezmiernie wielkimi bogactwami, zaiste, aż doszło do wielkich prześladowań.

11. Albowiem było na tej ziemi wielu kupców, a także wielu prawników i wielu urzędników.

12. I zaczęto dzielić ludzi na klasy zależnie od ich „bogactw i możliwości kształcenia się; zaiste, i niektórzy pozostali nieuczeni z powodu swego ubóstwa, a inni otrzymali wielką wiedzę z powodu swoich bogactw.

13. Niektórzy unosili się w pysze, inni zaś byli niezmiernie pokorni; niektórzy odpłacali obelżywością za obelżywość, podczas gdy inni znosili obelżywość i „prześladowania, i wszelkiego rodzaju udręki, nie ^bzłorzecząc, lecz będąc pokorni i skruszeni przed Bogiem.

14. I tak na całej tej ziemi nastąpiła wielka nierówność, do tego stopnia, że w Kościele zaczął się rozłam; zaiste, do tego stopnia, że w trzydziestym roku nastąpił rozłam w Kościele na całej tej ziemi z wyjątkiem

niewielu Lamanitów nawróconych do prawdziwej wiary; i nie odstąpili od niej, bowiem pozostali wytrwali i niewzruszeni, i niezłomni, pragnąc z całą „pilnością przestrzegać przykazań Pana.

15. A przyczyną tej niegodziwości ludu było to — Szatan miał wielką moc pobudzania ludzi do wszelkiej niegodziwości i wbijania w pychę, i nęcenia, aby zdobywali wpływy i władzę, i bogactwa, i próżne rzeczy tego świata.

16. I tak Szatan łudził serca ludzi, aby czynili wszelkiego rodzaju niegodziwości; przeto cieszyli się pokojem zaledwie przez kilka lat.

17. I tak na początku trzydziestego roku — ludzie, ulegając przez dłuższy czas „pokusom diabła i dając się wieść, dokąd tylko on chciał, i czyniąc na jego życzenie wszelką niegodziwość — i tak na początku trzydziestego roku byli w stanie straszliwej niegodziwości.

18. Teraz nie grzeszyli w „nieświadomości, albowiem znali wolę Boga wobec nich, gdyż byli jej nauczani; przeto samowolnie ^bbuntowali się przeciwko Bogu.

19. I było to za dni Lachoneusa, syna Lachoneusa, gdyż tego roku Lachoneus objął urząd

6 10a ppś Pycha.

12a I Tym. 6:17–19;
Hel. 4:12.

13a ppś Prześladować,

prześladowanie.

^b Mat. 5:39;
IV Nefi 1:34;
DiP 98:23–25.

14a ppś Pilność.

17a ppś Kusić, pokusa.

18a Mos. 3:11.
^b ppś Bunt.

sędziowski swego ojca i panował nad ludem.

20. I zaczęli pojawiać się ludzie „natchnieni z niebios, którzy stawali pośród ludzi na całej tej ziemi, głosząc i świadcząc śmiało o grzechach i niegodziwości ludu, i świadcząc o odkupieniu, którego Pan dokona dla Swego ludu, innymi słowy, o zmartwychwstaniu Chrystusa; i śmiało świadczyli o Jego ^bśmierci i cierpieniach.

21. Teraz było wielu ludzi, którzy gniewali się niezmiernie na tych, którzy świadczyli o tych sprawach; a tymi, którzy gniewali się, byli przeważnie naczelni sędziowie, i ci, którzy „byli wyższymi kapłanami i prawnikami; zaiste, wszyscy ci, którzy byli prawnikami, gniewali się na tych, którzy świadczyli o tych sprawach.

22. Teraz nie było żadnego prawnika ani sędziego, ani wyższego kapłana, który miał władzę, aby skazać kogoś na śmierć, jeśli ich wyrok nie został podpisany przez namiestnika tej ziemi.

23. Teraz było wielu tych, którzy śmiało świadczyli o tym, co dotyczy Chrystusa, którzy zostali pojmani i potajemnie skazani na śmierć przez sędziów, tak że wiadomość o tym docierała do namiestnika tej ziemi dopiero po ich śmierci.

24. Oto zaiste było to wbrew prawu tej ziemi, żeby ktokolwiek został stracony bez pozwolenia namiestnika tej ziemi —

25. Przeto skarga doszła do ziemi zarahemlskiej, do namiestnika tej ziemi, przeciwko tym sędziom, którzy wbrew prawu skazali proroków Pana na śmierć.

26. Teraz stało się, że pojmano ich i przyprowadzono przed sędziego, zgodnie z „prawem ustanowionym przez lud, aby byli sądzeni za przestępstwa, które popełnili.

27. Teraz stało się, że sędziowie ci mieli wielu przyjaciół i krewnych; i reszta, zaiste, prawie wszyscy pozostali prawnicy i wyżsi kapłani zgromadzili się i zjednoczyli z krewnymi sędziów, których mieli sądzić zgodnie z prawem.

28. I zawarli między sobą „przymierze, zaiste, dokładnie to przymierze, które było im dane w dawnych czasach, przymierze, które było im dane i udzielone przez ^bdiabła, aby sprzysiężyć się przeciwko wszelkiej prawości.

29. Przeto sprzysiężyli się przeciwko ludowi Pana i zawarli przymierze, aby go zniszczyć, i uwolnić tych, którzy byli winni morderstwa, z rąk sprawiedliwości, która miała im być wymierzona zgodnie z prawem.

20a ppś Natchnienie,
natchnąc;
Prorok.
b ppś Ukrzyżowanie;
Zadośćuczynić,

Zadośćuczynienie.
21a DiP 121:36–37.
ppś Odstępstwo.
26a Mos. 29:25;
Alma 1:14.

28a ppś Tajemne
sprzysiężenia.
b Hel. 6:26–30.

30. I przeciwstawiali się prawu i przywilejom swego kraju; i sprzymierzili się między sobą, by zgładzić namiestnika i ustanowić "króla nad tą ziemią, aby ziemia ta już nie była wolna, lecz aby była podległa królom.

ROZDZIAŁ 7

Naczelnny sędzia zostaje zamordowany, rząd zniszczony, a ludzie dzielą się na plemiona. Jakub, antychryst, zostaje mianowany królem tajemnego sprzysiężenia. Nefi głosi pokutę i wiarę w Chrystusa. Aniołowie czynią mu posługę codziennie, i wskrzesza on swego brata z martwych. Wielu pokutuje i zostaje ochrzczonych. W okresie lat 30–33 n.e.

TERAZ oto pokażę wam, że nie ustanowili króla nad ziemią; lecz w tym samym roku, zaiste, w trzydziestym roku, zgładzili na tronie sędziowskim, zaiste, zamordowali naczelnego sędziego tej ziemi.

2. I ludzie rozdzielili się przeciw sobie nawzajem; i oddzielili się jeden od drugiego na plemiona, każdy według swej rodziny i swych krewnych, i przyjaciół; i tak zniszczyli rząd na tej ziemi.

3. I każde plemię wyznaczyło naczelnika lub przywódcę nad sobą; i tak stali się plemionami i przywódcami plemion.

4. Teraz oto nie było pośród nich

nikogo, kto by nie miał dużej rodziny i wielu krewnych, i przyjaciół; przeto ich plemiona stały się niezmiernie wielkie.

5. Teraz wszystko to nastąpiło, kiedy jeszcze nie było wojen między nimi; i cała ta niegodziwość spadła na ten lud, albowiem "podał się mocy Szatana.

6. I regulacje rządu zostały zniszczone przez "tajemne sprzysiężenie przyjaciół i krewnych tych, którzy mordowali proroków.

7. I spowodowali oni wielki spór w tej ziemi, tak że niemal wszyscy z bardziej prawej części ludu stali się niegodziwi; zaiste, pozostało tylko niewielu prawych pośród nich.

8. I nie minęło sześć lat, gdy większość z nich odwróciła się od prawości, niczym pies, co powraca do swych "wymiocin czy maciora do tarzania w błocie.

9. Teraz to tajemne sprzysiężenie, które sprowadziło tak wielką niegodziwość na ten lud, zebrało się i postawiło na swym czele człowieka o imieniu Jakub;

10. I mianowali go swym królem; przeto stał się królem tej niegodziwej bandy; i był on jednym z prowodyrów, którzy wypowiadali się przeciw prorokom świadczącym o Jezusie.

11. I stało się, że nie byli tak liczni, jak plemiona ludu, które były zjednoczone, chociaż ich

30a I Sam. 8:5–7;
Alma 51:5.
7 5a Rzym. 6:13–16;

Alma 10:25.
6a II Nefi 9:9.
8a Przyp. 26:11;

II Piotra 2:22.

naczelnicy ustanawiali prawa, każdy dla swego plemienia; niemniej byli wrogami; mimo to nie byli prawym ludem, jednak jednoczyła ich nienawiść do tych, którzy przystąpili do sprzyśiężenia, by zniszczyć ich rządy.

12. I Jakub widział, że ich wrogowie byli od nich liczniejsi, przeto, będąc królem bandy, rozkazał swym ludziom, aby uszli na północ i tam zbudowali sobie "królestwo, dopóki nie przyłączą się do nich odstępcy (bowiem ludził ich, że będzie wielu odstępców), i staną się dostatecznie silni, aby walczyć z plemionami ludu; i tak też uczynili.

13. I tak szybko wymaszerowali, że nie można było im przeszkodzić, aż znaleźli się poza zasięgiem ludu. I tak upłynął trzydziesty rok; i takie były sprawy ludu Nefitego.

14. I stało się w trzydziestym pierwszym roku, że byli podzieleni na plemiona, każdy według swej rodziny, pokrewieństwa i przyjaciół; niemniej zgodzili się, że nie będą między sobą walczyć; lecz nie byli zjednoczeni co do swych praw ani ustroju rządu, gdyż rządzili według uznania swych naczelników i przywódców. Lecz ustanowili ścisłe prawa, że jedno plemię nie narusza drugiego, dzięki czemu do pewnego stopnia zachowali pokój na tej

ziemi; niemniej jednak ich serca były odwrócone od Pana, ich Boga, i kamienowali proroków, i wypędzali ich spomiędzy siebie.

15. I stało się, że "Nefi — będąc nawiedzany przez aniołów, a także przez głos Pana, przeto widział aniołów na własne oczy i otrzymał moc, aby mógł przekonać się o posłudze Chrystusa, i był naocznym świadkiem ich szybkiego odwrotu od prawości do ich niegodziwości i występków;

16. Przeto rozpaczając nad ztwardziałością ich serc i zaślepieniem ich umysłów — poszedł między nich tego samego roku i zaczął śmiało świadczyć o pokucie i odpuszczeniu grzechów przez wiarę w Pana Jezusa Chrystusa.

17. I czynił posługę na wiele sposobów; i wszystkiego nie można zapisać, a podanie ich części nie wystarczyłoby, dlatego nie są zapisane w tej księdze. I Nefi czynił posługę na wiele sposobów z "mocą i z wielkim upoważnieniem.

18. I stało się, że byli na niego rozgniewani, gdyż miał większą od nich moc, i "nie mogli wątpić w prawdziwość jego słów, albowiem tak wielka była jego wiara w Pana Jezusa Chrystusa, że aniołowie codziennie czynili mu posługę.

19. I w imię Jezusa wypędzał

12a III Nefi 6:30.

15a III Nefi 1:2.

17a ppś Moc.

18a II Nefi 33:1;

Alma 4:19.

diabły i „nieczyste duchy; a nawet wskrzesił swego brata z martwych, gdy ten został ukamienowany przez ludzi i poniósł śmierć.

20. I ludzie widzieli to, i świadczyli o tym, i byli gniewni z powodu z jego mocy; i nadał w imię Jezusa dokonywał „wielu cudów na oczach ludzi.

21. I stało się, że gdy upłynął trzydziesty pierwszy rok, za ledwie niewiele nawróciło się do Pana; ale tylu, ilu się nawróciło, naprawdę świadczyło ludziom, że zostali nawiedzeni mocą i Duchem Bożym, który był w Jezusie Chrystusie, w którego uwierzyli.

22. A ci, z których wypędzono diabły i których uzdrowiono z chorób i dolegliwości, byli dla ludu prawdziwym świadectwem tego, że wpłynął na nich Duch Boży, i zostali uzdrowieni; i pokazywali znaki, i czynili niektóre cuda pośród ludu.

23. Tak minął także trzydziesty drugi rok. I Nefi nawoływał ludzi na początku trzydziestego trzeciego roku, i głosił im pokutę i odpuszczenie grzechów.

24. Teraz chciałbym, abyście zapamiętali, że nie było nikogo, kto został przywieziony do pokuty, kto nie został „ochrzczonej wodą.

25. Albowiem Nefi ustanowił mężczyzn do tej posługi,

i wszyscy, którzy do nich przyszedli, zostali ochrzczeni wodą na świadectwo i dowód przed Bogiem i ludźmi, że odpokutowali i otrzymali „odpuszczenie swych grzechów.

26. I na początku tego roku było wielu, którzy zostali ochrzczeni dla pokuty; i tak minęła większa część tego roku.

ROZDZIAŁ 8

Nawałnice, trzęsienia ziemi, pożary, trąby powietrzne i klęski żywiołowe świadczą o ukrzyżowaniu Chrystusa. Wielu ludzi zostaje zgłodzonych. Ciemność spowija ziemię przez trzy dni. Ci, którzy ocaleli, rozpaczają nad swym losem. W okresie lat 33–34 n.e.

I TERAZ stało się, że według naszej kroniki, a wiemy, że jest ona prawdziwa, albowiem pisał ją człowiek sprawiedliwy — bowiem naprawdę dokonał wielu „cudów w imię Jezusa; i nikt nie mógł dokonać cudu w imię Jezusa, chyba że został oczyszczony z najdrobniejszych okrucich swej niegodziwości —

2. I teraz stało się, że jeśli człowiek ten nie popełnił błędu przy mierzeniu naszego czasu, upłynął „trzydziesty trzeci rok;

3. I ludzie zaczęli z wielką gorliwością wyglądać znaku, który dał Lamanita Samuel, zaiste,

19a ppś Duch —

Złe duchy.

20a III Nefi 8:1.

24a ppś Chrzest, chrzcić.

25a DiP 20:37.

ppś Odpuszczenie grzechów.

8 1a III Nefi 7:19–20;

Morm. 9:18–19.

b Dz. 3:6;

Jakub 4:6.

2a III Nefi 2:8.

czasu, gdy „ciemność będzie panować przez okres trzech dni na całej powierzchni ziemi.

4. I ludzie zaczęli mocno powątpiewać i dysputować, pomimo licznych „znaków, które im dano.

5. I stało się, że w trzydziestym czwartym roku, w pierwszym miesiącu, czwartego dnia tego miesiąca, rozszalała się gwałtowna burza, taka, jakiej nigdy nie zaznano na całej tej ziemi.

6. I była także wielka i straszliwa nawałnica; i straszliwy „grzmot, taki, że ^bzatrząśł całą ziemię, jakby miała się rozpaść na kawałki.

7. I były niezmiernie gwałtowne grzmoty, jakich nigdy nie zaznano w całej tej ziemi.

8. I „miasto Zarahemla stanęło w ogniu.

9. I miasto Moroni pochłonęły głębiny morskie, a jego mieszkańcy utonęli.

10. I ziemia zasypała miasto Moronihah, że wielka góra stanęła na tym miejscu.

11. I wielka, i straszliwa zagłada nastąpiła w ziemi na południu.

12. Lecz oto, jeszcze większa i straszliwsza zagłada dotknęła ziemię na północy; albowiem nawałnica z trąbami powietrznymi, błyskawice z piorunami i niezmiernie wielkie trzęsienia ziemi zmieniły powierzchnię całej tej ziemi;

13. I „szlaki rozpadły się, a równe drogi zostały zniszczone, i wiele równin pokryło się wybojami.

14. I wiele wielkich i znacznych miast „zatonęło, i wiele spłonęło, i wiele trzęsło się, aż budowle zawaliły się na ziemię, a ich mieszkańcy zostali zabici, i miejsca te opustoszały.

15. Niektóre z miast ocalały; lecz zniszczenia były niezmiernie wielkie, a wielu mieszkańców zginęło.

16. I niektórych porwały trąby powietrzne; i nikt nie wie, gdzie są, poza tym, że zostali zabrani.

17. I tak cała powierzchnia tej ziemi została zmieniona przez nawałnice i grzmoty, i błyskawice, i trzęsienie ziemi.

18. I oto, „skały rozpadły się na dwoje i były rozrywane na powierzchni całej tej ziemi, do tego stopnia, że ich odłamki można było znaleźć w szczelinach i rozpadlinach na powierzchni całej tej ziemi.

19. I stało się, że gdy grzmoty i błyskawice, i burza, i nawałnica, i trzęsienia ziemi ustały — albowiem trwało to około „trzech godzin; a niektórzy mówili, że dłużej; niemniej wszystkie te wielkie i straszliwe rzeczy nastąpiły w ciągu trzech godzin — a potem oto ciemność zapanowała na całej powierzchni tej ziemi.

3a I Nefi 19:10;
Hel. 14:20, 27;
III Nefi 10:9.

4a PRŚ Ukrzyżowanie.
6a I Nefi 19:11;

Hel. 14:21.
b Mat. 27:45, 50–51.
8a IV Nefi 1:7–8.
13a Hel. 14:24;
III Nefi 6:8.

14a I Nefi 12:4.
18a Hel. 14:21–22.
19a Łuk. 23:44.

20. I stało się, że na całej powierzchni tej ziemi zapanowała ciemność tak gęsta, że jej mieszkańcy, którzy ocaleli, „czuli bopary ciemności;

21. I z powodu tej ciemności nie mogło być żadnego światła ani świecy, ani pochodni; i nie mogli nawet skrzesać ognia, aby zapalić drzazgi niezmiernie suchego drewna, tak że nie było żadnego światła.

22. I nie widać było żadnego światła ani ognia, ani przebytku światła, ani słońca, ani księżyca, ani gwiazd, gdyż tak wielka była mgła ciemności na całej powierzchni tej ziemi.

23. I stało się, że przez okres „trzech dni nie widać było żadnego światła; i wielka żałoba, i zawodzenie, i oplakiwanie nieustannie trwały pośród wszystkich ludzi; zaiste, wielkie były jęki ludzi z powodu ciemności i wielkiej zagłady, która na nich spadła.

24. I w pewnym miejscu usłyszano krzyk: Och, gdybyśmy odpokutowali przed tym wielkim i straszliwym dniem, wtedy nasi bracia zostaliby oszczędzeni i nie spłonęliby w tym wielkim mieście „Zarahemla.

25. A w innym miejscu słyhać było wołania i rozpacz: Och, gdybyśmy odpokutowali przed tym wielkim i straszliwym dniem, nie zabijali, nie kamienowali i nie

wypędzali proroków, wtedy nasze matki i nasze urodziwe córki, i nasze dzieci zostałyby oszczędzone i nie zostałyby pogrzebane w wielkim mieście Moronihah. I zawodzenie tego ludu było wielkie i straszliwe.

ROZDZIAŁ 9

W ciemności głos Chrystusa obwieszcza zagładę wielu ludzi i miast ze względu na ich niegodziwość. Obwieszcza swoją boskość, oświadcza, że wypełniło się prawo Mojżesza, i zaprasza ludzi, aby przystąpili do Niego i zostali zbawieni. Około 34 r. n.e.

I STAŁO SIĘ, że pośród wszystkich mieszkańców świata, na powierzchni całej tej krainy, słyszano „głos wołający:

2. Biada, biada, biada temu ludowi i „biada mieszkańcom całego świata, jeśli nie odpokutują; bowiem diabeł^b śmieje się, a jego aniołowie się cieszą ze względu na pięknych synów i córki mego ludu; i upadli oni z powodu swej niegodziwości i występków!

3. Oto spaliłem ogniem wielkie miasto Zarahemla i jego mieszkańców.

4. I oto, nakazałem, aby głębiny morskie pochłonęły owo wielkie miasto Moroni i aby jego mieszkańcy utonęli.

5. I oto, zasypałem ziemią wielkie miasto Moronihah razem

20a II Mojż. 10:21–22.
b I Nefi 12:5; 19:11.
23a I Nefi 19:10.

24a Hel. 13:12;
9 1a I Nefi 19:11;
III Nefi 11:10.

2a Mat. 11:20–21.
b Mojż. 7:26.

z mieszkańcami, by ukryć ich niegodziwość i występki przed moim obliczem, i aby krew zabijanych przez nich proroków i świętych nie wołała więcej do mnie przeciw nim.

6. I oto, sprawiłem, aby miasto Gilgal zapadło się, a jego mieszkańcy zostali pochowani w głębinach ziemi;

7. Zaiste, i miasto Onihah, i jego mieszkańcy, i miasto Mokum, i jego mieszkańcy, i miasto Jerozolima, i jego mieszkańcy; i sprawiłem, aby „wody zatopiły je, aby ukryć ich niegodziwość i występki przed moim obliczem, aby krew zabijanych przez nich proroków i świętych więcej nie wołała do mnie przeciw nim.

8. I oto, miastu Gadiandi i miastu Gadiomnah, i miastu Jakub, i miastu Gimginno, wszystkim tym miastom nakazałem, aby zapadły się, a na ich miejscu uczyniłem „wzgórza i doliny; a mieszkańców ich zagrzebałem w głębinach ziemi, aby ukryć ich niegodziwość i występki przed moim obliczem, aby krew proroków i świętych więcej nie wołała do mnie przeciw nim.

9. I oto, wielkie miasto Jakubugat zamieszkałe przez ludzi króla Jakuba miało spłonąć w ogniu z mojego rozkazu z powodu ich grzechów i niegodziwości, które były ponad wszelką niegodziwość całej

ziemi, z powodu swych „tajemnych morderstw i sprzysiężeń; albowiem zniweczyli oni pokój mojego ludu i zniszczyli ustrój tego kraju; przeto nakazałem, aby spłonęło w ogniu, by ^bzglądzić ich sprzed mego oblicza, żeby krew proroków i świętych więcej nie wołała do mnie przeciw nim.

10. I oto, miastu Laman i miastu Josz, i miastu Gad, i miastu Kizskumen nakazałem, aby spłonęły razem z ich mieszkańcami, którzy w swej niegodziwości wypędzali proroków i kamienowali tych, których do nich posłałem, by świadczyli im o ich niegodziwości i występkach.

11. I ponieważ ich wszystkich wypędzili, tak że nie było pośród nich żadnego prawego, zesłałem na nich „ogień i zniszczyłem ich, aby ukryć ich niegodziwość i występki przed moim obliczem, i aby krew proroków i świętych, których do nich posyłałem, więcej nie wołała do mnie ^bz ziemi przeciw nim.

12. I nawiedziłem tę ziemię i jej mieszkańców „wielkim zniszczeniem i wielką zagładą z powodu ich niegodziwości i występków.

13. O wy wszyscy, którzy zostaliście „oszczędzeni, ponieważ jesteście od nich bardziej prawi, czyż nie powrócicie teraz do mnie, czyż nie odpokutujecie za swe grzechy i nie

7a Ez. 26:19.

8a I Nefi 19:11.

9a Hel. 6:17–18, 21.

b Mos. 12:8.

11a II Król. 1:9–16;

Hel. 13:13.

b I Mojż. 4:10.

12a III Nefi 8:8–10, 14.

13a III Nefi 10:12.

nawróćcie się, abym mógł was^b uzdrowić?

14. Zaiste, zaprawdę, powiadam wam, że jeśli “przystąpicie do mnie, będziecie mieli^b życie wieczne. Oto moje “ramię miłosierdzia jest wyciągnięte do was i kto przyjdzie do mnie, tego przyjmę; i błogosławieni są ci, którzy do mnie przychodzą.

15. Oto jestem Jezus Chrystus, Syn Boga. “Stworzyłem niebiosa i ziemię, i wszystko, co zawierają, byłem z Ojcem od początku.^b Jestem w Ojcu, a Ojciec jest we mnie; i we mnie Ojciec wstał Swoje imię.

16. Przyszedłem do swoich, a oni “mnie nie przyjęli. I wypełniły się pisma święte o moim przyjściu.

17. I tyłu, ilu mnie przyjęło, “umożliwiłem, że stali się synami Bożymi; i tak samo uczynię tyłu, ilu uwierzy w moje imię, albowiem przeze mnie następuje^b odkupienie i we mnie wypełnione jest “prawo Mojżesza.

18. Jam jest “światło i życie świata. Jam jest^b Alfa i Omega, początek i koniec.

19. Już “nie będziecie więcej

przelewać krwi, składając ofiary; zaiste, wasze ofiary i ofiary całopalne się skończą; albowiem nie przyjmę żadnych waszych ofiar ani ofiar całopalnych.

20. I w “ofierze dla mnie złożycie złamane serce i skruszonego ducha. A kto przyjdzie do mnie ze złamanym sercem i skruszonym duchem, tego^b ochrzczę ogniem i Duchem Świętym, tak jak Lamanitów, ze względu na ich wiarę we mnie, gdy się nawrócili, i zostali ochrzczeni ogniem i Duchem Świętym, a nie wiedzieli o tym.

21. Oto przyszedłem na świat, aby przynieść odkupienie światu i zbawić świat od grzechu.

22. Przeto, kto “odpokutuje i przyjdzie do mnie jak małe^b dziecko, przyjmę go, gdyż dla takich jest królestwo Boże. Oto za takich “złożyłem swe życie i wziąłem je ponownie; przeto odpokutujcie i pójďte do mnie, wy, krańce ziemi, a zostanieie zbawieni.

ROZDZIAŁ 10

Cisza w tej ziemi trwa przez wiele

13b Jer. 3:22;

III Nefi 18:32.

14a II Nefi 26:24–28;

Alma 5:33–36.

b Jan 3:16.

c Alma 19:36.

15a Jan 1:1–3;

Kol. 1:16;

Hel. 14:12;

Eter 4:7;

DiP 14:9.

b Jan 17:20–22;

III Nefi 11:27; 19:23, 29.

16a Jan 1:11; DiP 6:21.

17a Jan 1:12.

ppś Człowiek,
ludzie — Człowiek,
potencjał, aby stać się
jak Ojciec Niebieski;
Synowie i córki Boga.

b ppś Odkupić,
odkupiony,
odkupienie.

c III Nefi 12:19, 46–47;
15:2–9.

18a ppś Światło, światłość

Chrystusa.

b Obj. 1:8.

ppś Alfa i Omega.

19a Alma 34:13.

20a III Nefi 12:19;

DiP 20:37.

b II Nefi 31:13–14.

22a ppś Pokutować,
pokuta.

b Mar. 10:15;

Mos. 3:19;

III Nefi 11:37–38.

c Jan 10:15–18.

godzin. Głos Chrystusa obiecuje, że zgromadzi Swój lud, jak kokosz gromadzi swoje pisklęta. Bardziej prawa część ludu została zachowana. W okresie lat 34–35 n.e.

I TERAZ oto stało się, że wszyscy ludzie tej ziemi usłyszeli te słowa i byli tego świadkami. I po tych słowach na całej ziemi nastąpiła trwająca przez wiele godzin cisza.

2. Bowiem tak wielkie było zdumienie ludzi, że poniechali lamentu i zawodzenia nad utratą swych bliskich, którzy zginęli; przeto na całej ziemi cisza trwała przez wiele godzin.

3. I stało się, że znowu doszedł ludzi głos, i wszyscy ludzie go słyszeli, i byli tego świadkami:

4. O wy, ludzie tych „wielkich miast, które padły, którzy jesteście potomkami Jakuba, zaiste, którzy jesteście z domu Izraela, ileż to razy gromadziłem was, jak kokosz gromadzi pod skrzydła swe pisklęta, i ^bopiekowałem się wami.

5. I powtarzam, „ileż to razy byłbym was zgromadził, jak kokosz gromadzi pod skrzydła swe pisklęta, zaiste, o ty, ludu z domu Izraela, który upadłeś; zaiste, o ty, ludu z domu Izraela żyjący w Jerozolimie, a także wy, którzy upadliście; zaiste, ileż to razy bym was zgromadził, jak kokosz

gromadzi swe pisklęta, a wyście nie chcieli.

6. O wy, z domu Izraela, których „oszczędziłem, jakże często będę was gromadzić, jak kokosz gromadzi pod skrzydła swe pisklęta, jeśli odpokutujecie i ^bpowrócicie do mnie ze szczerym zamiarem w ^csercu.

7. Lecz jeśli tego nie uczynicie, o domu Izraela, wasze domostwa opustoszeją aż do czasu wypełnienia się „przymierza zawartego z waszymi ojcami.

8. I teraz stało się, że kiedy ludzie usłyszeli te słowa, oto zaczęli znowu płakać i zawodzić nad utratą swych krewnych i przyjaciół.

9. I stało się, że tak minęły trzy dni. I było to rano, i „ciemność rozproszyła się z powierzchni ziemi, i ziemia przestała drżeć, a skały przestały się rozpadać, i ustały straszne jęki, a wszelkie niepokojące odłgosity ucichły.

10. I ziemia ponownie zwarła się, tak że stanęła; i rozpacz, i płacz, i zawodzenie ocalonych ludzi ustało; i ich żałoba zmieniła się w radość, a ich lamentowanie w chwałę i dziękczynienie Panu Jezusowi Chrystusowi, ich Odkupicielowi.

11. I na tyle dotąd „wypełniły się pisma, oznajmione przez proroków.

12. I ^a„bardziej prawa część ludu

10 4a III Nefi 8:14.

b I Nefi 17:3.

5a Mat. 23:37;

DiP 43:24–25.

6a III Nefi 9:13.

b I Sam. 7:3;

Hel. 13:11;

III Nefi 24:7.

c Ez. 36:26.

7a ppś Przymierze.

9a III Nefi 8:19.

11a Dz. 3:18–20.

12a II Nefi 26:8;

III Nefi 9:13.

ocalała, a byli to ci, którzy przyjmowali proroków i nie kamienowali ich; i byli to ci, którzy nie przelewali krwi świętych, którzy zostali oszczędzeni —

13. I zostali oszczędzeni, i nie zostali pochłonięci i pogrzebani w ziemi; i nie utonęli w głębinach morskich; nie zostali spaleni ogniem ani zmiżdżeni na śmierć; i nie zostali porwani przez trąby powietrzne; ani też nie przemo-gły ich opary dymu i ciemności.

14. I teraz, kto to czyta, niech zrozumie; kto ma pisma święte, niech je ^azbadaj i zobacz, i przekonaj się, czy cała ta śmierć i zagłada spowodowane ogniem i dymem, i nawałnicami, i trąbami powietrznymi, i ^brozstąpieniem się ziemi pochłaniającej ludzi, czy wszystko to nie jest wypełnieniem proroctw wielu świętych proroków.

15. Oto mówię wam, zaiste, wielu świadczyło o tych rzeczach towarzyszących przyjsciu Chrystusa, i ^azabito ich, ponieważ świadczyli o tych rzeczach.

16. Zaiste, prorok ^aZenos świadczył o tych rzeczach, a także Zenok mówił o tych rzeczach, albowiem ich proroctwa odnosiły się szczególnie do nas, którzy jesteśmy resztką ich potomstwa.

17. Oto nasz ojciec Jakub również świadczył o ^aresztkę potomstwa Józefa. I oto, czyż nie

jesteśmy resztką potomstwa Józefa? I czyż rzeczy świadczące o nas nie są zapisane na płytach z mosiądzu, które nasz ojciec Lehi zabrał z Jerozolimy?

18. I stało się, że pod koniec trzydziestego czwartego roku, zaiste, pokażę wam, że ludziom Nefiego, którzy zostali oszczędzeni, a także tym, którzy nazywali się Lamanitami, którzy zostali oszczędzeni, okazano wielkie łaski, i wielkie błogosławieństwa spłynęły na ich głowy, albowiem Chrystus naprawdę objawił im się wkrótce po Swym ^awniebowstąpieniu —

19. ^aUkazał im Swe ciało i czynił im posługę; a relacja z Jego posługi będzie podana później. Przeto tymczasem kończę moje słowa.

Jezus Chrystus ukazał się ludowi Nefiego, gdy rzesza zgromadziła się na ziemi Obfitość, i czynił im posługę; i tak tedy im się ukazał.

Obejmuje rozdziały od 11. do 26.

ROZDZIAŁ 11

Ojciec świadczy o Swym Umiłowanym Synu. Chrystus ukazuje się i obwieszcza Swoje Zadośćuczynienie. Ludzie dotykają ran w Jego rękach, stopach i boku. Wołają:

14a ppś Pisma święte —
Wartość pism
świętych.
b I Nefi 19:11;
II Nefi 26:5.

15a ppś Męczennik,
mężczyńska śmierć.
16a Hel. 8:19–20.
17a II Nefi 3:4–5;
Alma 46:24;

III Nefi 5:23–24.
18a Dz. 1:9–11.
19a III Nefi 11:12–15.

Hosanna. Ustanawia On formę i sposób chrzczenia. Duch niezgody jest od diabła. Doktryną Chrystusa jest to, że ludzie mają uwierzyć i zostać ochrzczeni, i przyjmą Ducha Świętego. Około 34 r. n.e.

I TERAZ stało się, że wielka rzesza z ludu Nefiego zgromadziła się wokół świątyni, która była w ziemi Obfitość; i zdumiewali się, i dziwili się między sobą, i pokazywali jeden drugiemu „wielką i zdumiewającą zmianę, która nastąpiła.

2. I rozmawiali także o tym Jezusie Chrystusie, którego śmierci dany był im „znak.

3. I stało się, że gdy tak rozmawiali między sobą, usłyszeli „głos, jak gdyby dochodzący z niebios; i rozglądali się naokoło, gdyż nie rozumieli głosu, który usłyszeli; i nie był to ostry głos ani głośny głos; a chociaż był to ^bcichy głos, przeniknął tych, którzy usłyszeli, aż do głębi, tak że nie było żadnej części ich ciała, którą nie potrząsnął; zaiste, przeniknął ich do samej duszy i sprawił, że ich serca rozgorzały.

4. I stało się, że ponownie usłyszeli głos i nie zrozumieli go.

5. I ponownie, po raz trzeci, usłyszeli głos, i otworzyli swe uszy, aby go usłyszeć; a ich oczy zwróciły się w stronę tego

dźwięku; i patrzyli niewzruszenie ku niebu, skąd dochodził ten dźwięk.

6. I oto, gdy usłyszeli głos po raz trzeci, zrozumieli; i powiedział im:

7. Oto mój „Umiłowany Syn, ^bw którym mam upodobanie, przez którego wślawiłem moje imię — słuchajcie Go.

8. I stało się, że gdy zrozumieli, ponownie podnieśli wzrok ku niebu; i oto, „ujrzeli Człowieka zstępującego z niebios; i był ubrany w białą szatę; i zstąpił, i stanął pośród nich; i oczy całej rzeszy spoczęły na Nim, i nie śmieli przemówić, nawet pomiędzy sobą, i nie wiedzieli, co to znaczyło, gdyż myśleli, że ukazał im się anioł.

9. I stało się, że wyciągnął rękę i przemówił do ludu:

10. Zaiste, Jam jest Jezus Chrystus, o którym prorocy świadczyli, że przyjdzie na świat.

11. Oto Jam jest „światło i życie świata; i wypilem ^bkielich goryczy, dany mi przez Ojca, i przyniosłem chwałę Ojcu, ^cbiorąc na siebie grzechy świata, co czyniąc, poddałem się ^dwoli Ojca we wszystkim od początku.

12. I stało się, że gdy Jezus wypowiedział te słowa, cała rzesza przypadła do ziemi; gdyż pamiętała, jak „prorokowano pośród

11 1a III Nefi 8:11–14.

2a Hel. 14:20–27.

3a V Mojż. 4:33–36;
Hel. 5:29–33.

b I Król. 19:11–13;
DiP 85:6.

7a Mat. 3:17; 17:5;

J.S. — Hist. 1:17.

b III Nefi 9:15.

8a I Nefi 12:6; II Nefi 26:1.

11a ppś Światło, światłość
Chrystusa.

b Mat. 26:39, 42.

c Jan 1:29;

DiP 19:18–19.

d Mar. 14:36; Jan 6:38;

DiP 19:2.

12a Alma 16:20.

nich, że Chrystus ukaże im się po Swym wniebowstąpieniu.

13. I stało się, że Pan przemówił do nich:

14. Powstańcie i pójďte do mnie, abyście ^awłożyli ręce w mój bok, a także abyście ^bdotknęli ran po gwoździach w mych rękach i stopach, abyście się przekonali, że jestem ^cBogiem Izraela i Bogiem całej ^dziemi i że zostałem zabity za grzechy świata.

15. I stało się, że rzesza postąpiła naprzód, i wkładali ręce w Jego bok, i dotykali ran po gwoździach w Jego rękach i stopach; i tak czynili, podchodząc jeden po drugim, aż wszyscy zobaczyli na własne oczy i dotknęli własnymi rękoma, i wiedzieli z pewnością, i dali świadectwo, że ^ejest On Tym, o którym pisali prorocy, że ma przyjść.

16. I gdy wszyscy wystąpili i sami byli świadkami, zawołali jednym głosem:

17. Hosanna! Błogosławione niech będzie imię Najwyższego Boga! I padli do stóp Jezusa, i oddawali Mu ^fcześć.

18. I stało się, że przemówił On do ^gNefiego (albowiem Nefi był pośród zgromadzonej rzeszy) i nakazał mu wystąpić.

19. I Nefi powstał, i wystąpił, i pokłonił się przed Panem, i ucałował Jego stopy.

20. I Pan nakazał mu powstać. I Nefi powstał, i stanął przed Nim.

21. I Pan powiedział mu: Daję ci ^h“moc, abyś ⁱchrzczył ten lud, gdy ponownie wstąpie do nieba.

22. I ponownie, Pan powołał ^j“innych, i powiedział im to samo; i dał im moc chrzczenia. I powiedział im: W ten sposób będziecie chrzczyć; i nie będzie ^kżadnych dysput między wami.

23. Zaprawdę, powiadam wam, że kto odpokutuje za swe grzechy za sprawą waszych ^l“słów i ^mzapragnie zostać ochrzczony w imię moje, w ten sposób ochrzczicie go — Oto pójdziecie i ⁿ“staniecie w wodzie, i w imię moje ochrzczicie go.

24. I teraz, oto są to słowa, które wypowiecie, nazywając go po imieniu:

25. Mając ^o“upoważnienie dane mi przez Jezusa Chrystusa, ja ciebie chrzczę w imię ^p“Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Amen.

26. I wtedy ^q“zanurzycie go w wodzie, i ponownie wyjdziecie z wody.

27. I w ten sposób będziecie

14a Jan 20:27.

b Łuk. 24:36–39;
DiP 129:2.

c Iz. 45:3;
III Nefi 15:5.

d I Nefi 11:6.

15a ppś Jezus Chrystus —
Pośmiertne epifanie
Chrystusa.

17a ppś Oddawać cześć.

18a III Nefi 1:2, 10.

21a ppś Moc.

b ppś Chrzt, chrzcic.

22a I Nefi 12:7;

III Nefi 12:1.

b III Nefi 18:34.

23a III Nefi 12:2.

b ppś Chrzt, chrzcic —
Wymagania
dotyczące chrztu.

c III Nefi 19:10–13.

25a Mos. 18:13;
DiP 20:73.

ppś Chrzt, chrzcic —
Właściwe
upoważnienie.

b ppś Bóg, Boska Trójca.

26a ppś Chrzt, chrzcic —
Chrzt przez
zanurzenie.

chrzczyć w imię moje; albowiem zaprawdę powiadam wam, że Ojciec, i Syn, i Duch Święty są „jednym; i jestem w Ojcu, a Ojciec jest we mnie, i Ojciec, i Ja jesteśmy jednym.

28. I jak wam nakazałem, tak będziecie chrzczyć. I nie będzie między wami żadnych „dysput, jak to było do tej pory; a także nie będzie między wami żadnych dysput dotyczących punktów mojej doktryny, jak to było do tej pory.

29. Bowiem, zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam, że ten, kto ma „ducha ^bniezgody, nie jest ode mnie, ale od diabła, który jest ojcem sporów i podburza serca ludzi, aby gniewnie spierali się między sobą.

30. Oto moją doktryną nie jest pobudzanie serc ludzi do gniewu, jednych przeciwko drugim; lecz jest moją doktryną, aby zaprzestano takich rzeczy.

31. Oto, zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam, oznajmię wam moją „doktrynę.

32. I oto moja „doktryna, a jest to doktryna dana mi przez Ojca; i daję ^bświadcstwo o Ojcu, a Ojciec daje świadcstwo o mnie, i „Duch Święty daje świadcstwo o Ojcu i o mnie; i daję świadcstwo,

że Ojciec nakazuje wszystkim ludziom wszędzie, aby odpokutowali i wierzyli we mnie.

33. A kto uwierzy we mnie i zostanie „ochrzczony, ten będzie ^bzbawiony; i tacy „odziedziczą królestwo Boga.

34. A kto nie uwierzy we mnie i nie zostanie ochrzczony, będzie potępiony.

35. Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam, że to jest moja doktryna i daję o tym świadcstwo od Ojca; i kto „wierzy we mnie, wierzy także w Ojca; i temu Ojciec da świadcstwo o mnie, albowiem nawiedzi go ^bogniem i „Duchem Świętym.

36. I tak Ojciec daje świadcstwo o mnie, a Duch Święty da mu świadcstwo o Ojcu i o mnie; albowiem Ojciec i Ja, i Duch Święty jesteśmy jednym.

37. I ponownie powiadam wam, że musicie odpokutować i „stać się jak małe dziecko, i zostać ochrzczeni w imię moje, albowiem w żaden inny sposób nie możecie tych rzeczy otrzymać.

38. I ponownie powiadam wam, że musicie odpokutować i zostać ochrzczeni w imię moje, i stać się jak małe dziecko, albowiem w żaden inny sposób nie

27a Jan 17:20–22;
III Nefi 28:10;
Morm. 7:7; DiP 20:28.
28a I Kor. 1:10;
Efez. 4:11–14;
DiP 38:27.
29a II Tym. 2:23–24;
Mos. 23:15.
ppś Spór.
b Tłum. J.S. Efez. 4:26

(Aneks);
Mos. 2:32–33.
31a II Nefi 31:2–21.
32a ppś Doktryna
Chrystusa.
b I Jana 5:7.
c III Nefi 28:11;
Eter 5:4.
33a Mar. 16:16.
ppś Chrzest,

chrzczyć — Niezbędny.
b ppś Zbawienie.
c ppś Chwała
celestialna.
35a Eter 4:12.
b III Nefi 9:20; 12:2.
c ppś Duch Święty.
37a Mar. 10:15; Łuk. 18:17;
Mos. 3:19;
III Nefi 9:22.

możecie odziedziczyć królestwa Bożego.

39. Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam, to jest moja doktryna, i kto na niej ^abuduje, buduje na mojej opoce, i ^bbramy piekielne nie przemogą go.

40. I kto ogłosi więcej albo mniej niż to, i podaje to za moją doktrynę, jest od złego, i nie buduje na mojej opoce; lecz buduje na ^apiaszczystym fundamencie, i bramy piekielne stoją otworem, by przyjąć takich, gdy nadejdą powódzie i uderzą w nich wichry.

41. Przeto idźcie między ten lud i głoscie słowa, które powiedziałem, aż po krańce ziemi.

ROZDZIAŁ 12

Jezus powołuje i wyznacza dwunastu uczniów. Wygłasza przemówienie podobne do Kazania na górze. Wypowiada Błogosławieństwa. Jego nauki przewyższają prawo Mojżesza i są od niego ważniejsze. Nakazuje ludziom, aby byli doskonali, jak On i Jego Ojciec są doskonali. Por. Ew. Mateusza 5. Około 34 r. n.e.

I STAŁO SIĘ, że gdy Jezus powiedział te słowa Nefiemu i tym, których powołał (a liczba tych, których powołano i którzy otrzymali moc i upoważnienie

do chrzczenia, wynosiła ^adwanaście), oto wyciągnął rękę do rzeszy i zawołał do niej: ^bBłogosławieni będziecie, jeśli będziecie baczyć na słowa tych dwunastu, których ^cwybrałem spośród was, aby czynili wam posługę, i byli waszymi sługami; oto dałem im moc i upoważnienie, by mogli chrzczyć was wodą; a gdy zostaniecie ochrzczeni wodą, oto ochrzczę was ogniem i Duchem Świętym; przeto będziecie błogosławieni, jeśli uwierzycie we mnie i zostaniecie ochrzczeni po tym, jak mnie zobaczyliście, i wiecie, że Ja jestem.

2. I powtarzam, bardziej błogosławieni są ci, którzy ^auwierzą w wasze słowa, gdyż będziecie świadczyć, że widzieliście mnie, i wiecie, że Ja jestem. Zaiste, błogosławieni ci, którzy dadzą wiarę waszym słowom, którzy ^bzstąpią do głębi pokory i zostaną ochrzczeni, albowiem zostaną nawiedzeni ^cogniem i Duchem Świętym i otrzymają odpuszczenie swych grzechów.

3. Zaiste, błogosławieni ^aubodzy w duchu, którzy do mnie ^bprzychodzą, albowiem ich jest królestwo niebieskie.

4. I ponownie, błogosławieni wszyscy, którzy rozpaczają, albowiem będą pocieszeni.

39a Mat. 7:24–29;

Hel. 5:12.

ppś Opoka.

b III Nefi 18:12–13.

40a III Nefi 14:24–27.

12 1a III Nefi 13:25.

b ppś Błogosławić,

błogosławiony,
błogosławieństwo.

c ppś Powołać,
powołany przez
Boga, powołanie.

2a DiP 46:13–14.

ppś Wierzenie,

wiara, wierzyć.

b Eter 4:13–15.

c III Nefi 11:35; 19:13.

3a DiP 56:17–18.

ppś Pokorny, pokora.

b Mat. 11:28–30.

5. I błogosławieni ^ałagodni, albowiem odziedziczą ^bziemię.

6. I błogosławieni wszyscy, którzy ^ałakną i ^bpragną ^cprawości, albowiem zostaną napełnieni Duchem Świętym.

7. I błogosławieni ^amiłosierni, albowiem dostąpią miłosierdzia.

8. I błogosławieni wszyscy ^anie-skalanego serca, albowiem będą ^boglądać Boga.

9. I błogosławieni wszyscy ^aczyniący pokój, albowiem będą nazywani ^bdziećmi Boga.

10. I błogosławieni wszyscy, którzy cierpią ^aprześladowania dla mego imienia, albowiem do nich należy królestwo niebieskie.

11. I błogosławieni jesteście, gdy będą wam złorzeczyć i będą was prześladować, i kłamliwie przypisywać wam wszelkie zło ze względu na moje imię;

12. Albowiem będziecie się wielce cieszyć i niezmiernie radować, albowiem wielka będzie wasza ^anagroda w niebie; tak bowiem prześladowali proroków, którzy byli przed wami.

13. Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam: Daję wam, abyście byli ^asolą ziemi; lecz jeśli sól zatraci swój smak, czymże posolić ziemię? Sól zdaje się wtedy

na nic poza rzuceniem jej pod stopy ludzi.

14. Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam, daję wam to, abyście byli światłem tego ludu. Nie może się ukryć miasto położone na wzgórzu.

15. Oto czy ludzie zapalają ^aświecę i stawiają ją pod korcem: Nie, ale na świeczniku, i wtedy daje światło wszystkim w domu;

16. Przeto niechaj świeci wasza ^aświatłość przed tymi ludźmi, aby widzieli wasze dobre uczynki i chwalili Ojca waszego, który jest w niebie.

17. Nie sądźcie, że przyszedłem zniszczyć prawo albo proroków. Nie przyszedłem niszczyć, lecz wypełnić;

18. Bowiem, zaprawdę, powiadam wam: Ani jedna jota czy kreska nie przeminęła z ^aprawa, ale wszystko się we mnie wypełniło.

19. Oto bowiem dałem wam prawo i przykazania mego Ojca, abyście we mnie wierzyli, odpokutowali za swe grzechy i przyszli do mnie ze ^azłamanym sercem i skruszonym duchem. Oto macie przed sobą te przykazania i ^bprawo się wypełniło.

20. Przeto przyjdźcie do mnie i zostańcie zbawieni; albowiem powiadam wam, że jeśli nie

5a Rzym. 12:16; Mos. 3:19.
ppś Łagodny,
łagodność.

b ppś Ziemia.

6a II Nefi 9:51; Enos 1:4.

b Jer. 29:13.

c Przep. 21:21.

7a ppś Miłosierny,
miłosierdzie.

8a ppś Nieskalany,
czystość.

b DiP 93:1.

9a ppś Pokój czyniący.

b ppś Synowie
i córki Boga.

10a DiP 122:5–9.

ppś Prześladować,
prześladowanie.

12a Eter 12:4.

13a DiP 101:39–40.

ppś Sól.

15a Łuk. 8:16.

16a III Nefi 18:24.

18a ppś Prawo Mojżesza.

19a III Nefi 9:20.

ppś Złamane serce.

b III Nefi 9:17.

będziecie przestrzegać moich przykazań, które wam teraz daję, w żadnym wypadku nie wstąpicie do królestwa niebieskiego.

21. Słyszeliście, co w dawnych czasach powiedziano, i macie to napisane przed sobą, że nie będziecie „zabijać, a temu, kto dopuści się zabójstwa, grozi sąd Boży;

22. Lecz ja powiadam wam: Każdemu, kto jest rozgniewany na swego brata, grozi Jego sąd. A temu, kto by rzekł swemu bratu: Racha, grozi sąd rady, a temu, kto by rzekł: Głupcze, grozi ogień piekielny.

23. Przeto, jeśli przyjdiesz do mnie albo będziesz pragnął przyjść do mnie, a przypomnisz sobie, że twój brat ma coś przeciw tobie —

24. Pójdź swoją drogą do brata swego i najpierw „pojednaj się z bratem swoim, a potem przyjdź do mnie ze szczerym zamiarem w sercu, a ja cię przyjmę.

25. Pogódź się szybko z twoim przeciwnikiem, dopóki jesteś z nim w drodze, aby w którejś chwili nie zyskał przewagi nad tobą i abyś nie został wtrącony do więzienia.

26. Zaprawdę, zaprawdę, powiadam ci, że nie wyjdiesz stamtąd, aż zapłacisz ostatnią seninę. I czyż, będąc w więzieniu,

możesz zapłacić chociaż jedną „seninę? Zaprawdę, zaprawdę, powiadam ci: Nie.

27. Oto w dawnych czasach napisano, że nie będziesz popełniał „cudzołóstwa.

28. Lecz Ja powiadam wam, że kto „pożądliwie patrzy na kobietę, popełnił już cudzołóstwo w sercu.

29. Oto daję wam przykazanie, abyście nie pozwolili, by cokolwiek z tego weszło do „serca waszego.

30. Albowiem lepiej jest, abyście wyrzekli się tego, wzięwszy na siebie swój „krzyż, niż żebyście zostali wtrąceni do piekła.

31. Napisano, że ktokolwiek opuściłby żonę swoją, niech jej da list „rozwodowy.

32. Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam, że każdy, kto „opuszcza swą żonę, wyjąwszy powód ^bnierządu, sprawia, że popełnia ona ^ccudzołóstwo; i kto by opuszczoną poślubił, cudzołoży.

33. I napisane jest także, nie będziesz fałszywie przysięgał, ale dotrzymasz Panu „przysięg swoich.

34. Lecz zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam: Nie „przysięgajcie wcale, ani na niebo, bo jest tronem Bożym;

35. Ani na ziemię, bo jest podnóżkiem stóp Jego;

21 a II Mojż. 20:13;
Mos. 13:21;
DiP 42:18.

24 a ppś Przebaczać.

26 a Alma 11:3.

27 a II Nefi 9:36;

DiP 59:6.

28 a DiP 42:23.
ppś Żądza.

29 a Dz. 8:22.

30 a Mat. 10:38; 16:24;
Łuk. 9:23.

31 a ppś Rozwód.

32 a Mar. 10:11–12.

b ppś Nierząd.

c ppś Cudzołóstwo.

33 a ppś Przysięga.

34 a ppś Bezczeszczenie.

36. Ani na swoją głowę, bo nie możecie nawet jednego włosa uczynić czarnym czy białym.

37. Raczej mówcie: tak, tak; nie, nie; bo co ponadto jest, to jest złe.

38. Oto napisano: „Oko za oko i ząb za ząb;

39. Lecz ja wam powiadam: Nie „opierajcie się złu, lecz jeśli was ktoś uderzy w prawy policzek, ^b nadstawcie mu i drugi.

40. Temu, kto chce się z wami procesować i zabrać wam płaszcz, odśwadcie i okrycie.

41. I kto by was przymuszał, żebyście szli z nim jedną milę, idźcie z nim i dwie.

42. „Dawajcie temu, kto was prosi, i nie odwracajcie się od tego, kto chce od was pożytyć.

43. Oto napisano także, że będziecie miłowali bliźniego swego, a nienawidzili swego wroga;

44. Lecz oto, ja wam powiadam: Miłujcie waszych „wrogów, błogosławcie tych, którzy was przeklinają; czyńcie dobro tym, którzy was nienawidzą, i ^b módlcie się za tych, którzy złośliwie was wykorzystują i prześladują;

45. Abyście stali się dziećmi waszego Ojca, który jest w niebie; albowiem On sprawia, że słońce Jego wschodzi nad złymi i dobrymi.

46. Przeto to, co za dawnych czasów było zgodne z prawem, we mnie się wszystko wypełniło.

47. „Dawne rzeczy przeminęły i wszystko stało się nowe.

48. Przeto chciałbym, abyście byli „doskonali, tak samo jak ja lub wasz Ojciec, który jest w niebie, jesteśmy doskonali.

ROZDZIAŁ 13

Jezus naucza Nefitów Modlitwy Pańskiej. Mają gromadzić sobie skarby w niebie. W swej postudze dwunastu uczniów ma nie troszczyć się o rzeczy doczesne. Por. Ew. Mateusza 6. Około 34 r. n.e.

ZAPRAWDĘ, zaprawdę, powiadam wam, że pragnę, abyście „dobrze czynili ubogim; lecz baccie, abyście tego nie czynili ludziom na pokaz, inaczej nie będziecie mieli nagrody waszego Ojca, który jest w niebie.

2. Przeto, kiedy dobrze czynicie, nie każcie trąbić przed sobą, jak czynią to obłudnicy w synagogach i na ulicach, aby ich ludzie „chwalili. Zaprawdę, powiadam wam, że mają już oni swoją nagrodę.

3. Lecz ty, gdy czynisz dobrze, niechaj nie wie lewica twoja, co czyni twoja prawica;

4. Aby twoje dobre czyny pozostały w ukryciu; a twój Ojciec,

38a III Mojż. 24:20.

39a III Nefi 6:13;

IV Nefi 1:34;

DiP 98:23–32.

^b ppś Cierpliwość.

42a Jakub 2:17–19;

Mos. 4:22–26.

44a Przyp. 24:17;

Alma 48:23.

^b Dz. 7:59–60.

47a III Nefi 15:2, 7;

DiP 22:1.

48a Mat. 5:48;

III Nefi 27:27.

ppś Doskonały.

13 1a ppś Jałmużna,
dawanie jałmużny.

2a DiP 121:34–35.

który widzi w ukryciu, sam nagrodzi cię otwarciem.

5. A gdy się “modlicie, nie bądźcie jak obłudnicy, gdyż lubią się oni modlić, wystając w synagogach i na rogach ulic, żeby ich ludzie widzieli. Zaprawdę, powiadam wam, mają już swoją nagrodę.

6. Ty zaś, gdy modlisz się, wejdź do swej izby, zamknij drzwi i módl się do twego Ojca, który jest w ukryciu; i Ojciec twój, który widzi w ukryciu, nagrodzi cię otwarciem.

7. Gdy modlicie się, nie powtarzajcie w kółko, jak czynią pogaanie, którzy uważają, że zostaną wysłuchani, mówiąc wiele.

8. Nie bądźcie im podobni, albowiem wasz Ojciec “wie, czego wam potrzeba, zanim Go poprosicie.

9. W ten “sposób się ^bmodlcie: “Ojczy nasz, któryś jest w niebie, święć się imię Twoje.

10. Bądź wola Twoja, tak na ziemi, jako i w niebie.

11. I przebacz nam nasze winy, jako i my przebaczymy naszym winowajcom.

12. I nie “wódcz nas na pokuszenie, ale wybaw nas od złego.

13. Albowiem Twoje jest królestwo i moc, i chwała na wieki. Amen.

14. Jeśli bowiem “przebaczyście ludziom ich przewinienia,

przebaczy i wam wasz Ojciec Niebieski.

15. A jeśli nie przebaczyście ludziom ich przewinień, nie przebaczy i wam Ojciec przewinień waszych.

16. Ponadto, gdy “pościcie, nie bądźcie niczym obłudnicy ze smętnym obliczem, szpecą bowiem twarze swoje, aby ludziom pokazać, że poszczą. Zaprawdę, powiadam wam, mają swoją nagrodę.

17. Ty zaś, gdy pościsz, namaść głowę swoją i umyj twarz swoją;

18. Aby nie ludzie widzieli, że pościsz, lecz Ojciec twój, który jest w “ukryciu; a Ojciec twój, który widzi w ukryciu, nagrodzi cię otwarciem.

19. Nie gromadźcie sobie skarbów na ziemi, gdzie je mól i rdza niszczą i gdzie złodzieje włamują się i kradną.

20. Lecz gromadźcie sobie “skarby w niebie, gdzie ani mól, ani rdza nie niszczą i gdzie złodzieje nie włamują się i nie kradną.

21. Albowiem gdzie jest skarb twój, tam będzie i serce twoje.

22. “Światłem ciała jest oko; jeśli więc twoje oko jest zdrowe, całe twoje ciało będzie pełne światła.

23. Lecz jeśli oko twoje jest chore, całe twoje ciało będzie pełne ciemności. Jeśli więc światło, które jest w tobie, jest

5a ppś Modlitwa.

8a DiP 84:83.

9a Mat. 6:9–13.

b ppś Modlitwa.

c ppś Bóg, Boska

Trójca — Bóg Ojciec.

12a Tłum. J.S. Mat. 6:14 (Aneks).

14a Mos. 26:30–31; DiP 64:9. ppś Przebaczać.

16a Iz. 58:5–7.

ppś Post, pościć.

18a DiP 38:7.

20a Hel. 5:8; 8:25.

22a DiP 88:67.

ciemnością, jak wielka to ciemność!

24. Nikt nie może „służyć dwom panom; bowiem albo jednego będzie nienawidził, a drugiego miłował; albo z jednym będzie trzymał, a drugim wzgardzi. Nie możecie Bogu służyć i mamonie.

25. I teraz stało się, że gdy Jezus powiedział te słowa, spojrział na dwunastu, których wybrał, i powiedział im: Zapamiętajcie słowa, które powiedziałem. Albowiem to was wybrałem, abyście czynili „posługę temu ludowi. Dlatego powiadam wam: Nie ^btroszczcie się o życie swoje, co będziecie jeść lub pić, ani o swoje ciało, w co się macie przyrodzić. Czyż życie nie jest czymś więcej niż pokarm, a ciało niż okrycie?

26. Przypatrzcie się ptactwu w powietrzu, że nie sieją i nie znają ani nie zbierają do spichrzów, a wasz Ojciec Niebieski żywi je. Czyż nie jesteście daleko zacniejsi niż one?

27. Któż z was, troskając się, może dodać do swego wzrostu jeden łokieć?

28. I czemu troskacie się o okrycie? Przypatrzcie się liliom polnym, jak rosną; nie pracują ani nie przędą;

29. I powiadam wam, że nawet Salomon w całej chwale swojej nie był tak przyrodziany, jak jedna z nich.

30. Jeśli więc Bóg tak przy-

odziewa trawę polną, która dziś jest, a jutro będzie w piec wrzucona, przyrodzieje także was, jeśli nie będziecie małej wiary.

31. Nie troskajcie się więc i nie mówcie: Co będziemy jeść? albo: Co będziemy pić? albo: W co się będziemy przyodziewać?

32. Albowiem wasz Ojciec Niebieski wie, że tego wszystkiego potrzebujecie.

33. Lecz szukajcie najpierw „królestwa Bożego i Jego prawości, a wszystko inne będzie wam dodane.

34. Nie troskajcie się więc o dzień jutrzejszy, gdyż dzień jutrzejszy będzie miał własne troski. Dosyć ma dzień w sobie zła.

ROZDZIAŁ 14

Jezus nakazuje: Nie sądźcie; proście Boga; strzeżcie się fałszywych proroków. Obiecuje zbawienie tym, którzy spełniają wolę Ojca. Por. Ew. Mateusza 7. Około 34 r. n.e.

I TERAZ stało się, że gdy Jezus powiedział te słowa, zwrócił się ponownie do rzeszy i ponownie otworzył do nich swoje usta: Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam: „Nie sądźcie, abyście nie byli sądzeni.

2. „Albowiem jakim sądem sądzicie, takim was osądzą; i jaką miarą mierzycie, taką i wam odmierzą.

24a I Sam. 7:3.

25a ppś Posługiwać.

b Alma 31:37–38;

DiP 84:79–85.

33a Łuk. 12:31.

14 1a Tłum. J.S. Mat. 7:1–2

(Aneks);

Jan 7:24.

2a Morm. 8:19.

3. I dlaczego widzisz pyłek w oku brata, a w swoim oku belki nie dostrzegasz?

4. Albo jak możesz powiedzieć bratu swemu: Pozwól, że wyjmę pyłek z oka twego — a oto belka jest w oku twoim?

5. Obłudniku, wyrzuć najpierw „belkę ze swego oka; i wtedy przejrzysz, aby wyjąć pyłek z oka brata swego.

6. Nie dawajcie psom tego, co „święte, ani też nie rzucajcie swych pereł przed wieprze, aby ich nie podeptały swymi nogami, a obróciwszy się, nie rozszarpały was.

7. „Proście, a będzie wam dane; szukajcie, a znajdziecie; kołaczcie, a będzie wam otworzone.

8. Albowiem każdy, kto prosi, otrzymuje; a kto szuka, znajduje; a kto kołacze, temu będzie otworzone.

9. Czy jest między wami człowiek, który, gdy go syn będzie prosił o chleb, da mu kamień?

10. Albo, gdy go prosi o rybę, da mu węża?

11. Jeśli zatem wy, będąc złymi, umiecie dawać dobre dary swoim dzieciom, o ile więcej Ojciec wasz, który jest w niebie, da z tego, co dobre, tym, którzy Go proszą?

12. Przeto wszystko, co byście chcieli, aby wam ludzie czynili,

i wy im „czyńcie, albowiem takie jest prawo i prorocy.

13. Wchodźcie przez „ciasną bramę; bo ^bszeroła jest brama i przestronna droga, która prowadzi do zagłady, i wielu jest takich, którzy przez nią wchodzą.

14. A ciasna jest ^abrama i ^bwąska droga, która prowadzi do żywota, i „niewielu jest tych, którzy ją znajdują.

15. Strzeżcie się „fałszywych proroków, którzy przychodzą do was w owczej skórze, a wewnątrz są wilkami drapieżnymi.

16. Po ich owocach poznacie ich. Czyż zbiera się winogrona z cierni albo figi z ostu?

17. Tak każde dobre drzewo wydaje dobry owoc, ale marne drzewo wydaje zły owoc.

18. Nie może dobre drzewo wydać złego owocu ani marne drzewo wydać dobrego owocu.

19. Każde drzewo, które nie „wydaje dobrego owocu, zostaje wycięte i wrzucone w ogień.

20. Przeto po ich „owocach poznacie ich.

21. Nie każdy, kto mówi do mnie: Panie, Panie, wejdzie do królestwa niebieskiego; lecz tylko ten, kto wypełnia wolę Ojca mojego, który jest w niebie.

22. W owym dniu wielu mi „powie: Panie, Panie, czyż nie

5a Jan 8:3–11.

6a ppś Święty (przymiotnik).

7a III Nefi 27:29.

ppś Modlitwa.

12a ppś Współzucie.

13a Łuk. 13:24;

III Nefi 27:33.

b DiP 132:25.

14a II Nefi 9:41; 31:9, 17–18;

DiP 22.

b I Nefi 8:20.

c I Nefi 14:12.

15a Jer. 23:21–32;

II Nefi 28:9, 12, 15.

19a Mat. 3:10;

Alma 5:36–41;

DiP 97:7.

20a Łuk. 6:43–45;

Mor. 7:5.

22a Alma 5:17.

prorokowaliśmy w imię Twoje i mocą Twego imienia nie wypędziliśmy złych duchów? Czyż mocą Twego imienia nie dokonaliśmy wielu zadziwiających dzieł?

23. I wtedy im powiem: Nigdy was nie ^aznałem; ^bodstąpcie ode mnie wy, którzy czynicie niegodziwość.

24. Każdy więc, kto słucha tych słów moich i wykonuje je, będzie przyrównany do męża mądrego, który zbudował dom swój na ^askale —

25. I spadł ^adeszcz ulewny, i nadeszły powódzie, i powiały wiatry, i uderzyły w ten dom; i nie ^brunął, albowiem był zbudowany na skale.

26. A każdy, kto słucha tych słów moich i nie wykonuje ich, przyrównany będzie do męża głupiego, który zbudował swój dom na ^apiasku.

27. I spadł ulewny deszcz, i nadeszły powódzie, i powiały wiatry, i uderzyły w ten dom; i runął, i wielki był jego upadek.

ROZDZIAŁ 15

Jezus ogłasza, że prawo Mojżesza zostało w Nim wypełnione. Nefici są innymi owcami, o których mówił w Jerozolimie. Z powodu swej niegodziwości lud Pana w Jerozolimie

nie wie o rozproszonych owcach Izraela. Około 34 r. n.e.

I TERAZ stało się, że gdy Jezus to powiedział, rozejrzał się po rzeszy i powiedział: Oto usłyszeliście, czego nauczałem, zanim wstąpiłem do mego Ojca; tego więc, kto zapamięta te moje słowa i ^awykona je, tego ^bwzbudzę ostatniego dnia.

2. I stało się, że gdy Jezus wypowiedział te słowa, zauważył, że byli pośród niej tacy, którzy zdumiewali się i zastanawiali, jaka jest Jego wola co do ^aprawa Mojżesza; bowiem nie rozumieli Jego słów, że dawne rzeczy przeminęły i wszystko stało się nowe.

3. I powiedział im: Nie dziwcie się, że powiedziałem wam, że dawne rzeczy przeminęły i że wszystko stało się nowe.

4. Oto mówię wam, że wypełnione zostało ^aprawo dane Mojżeszowi.

5. Zaiste ^ajestem tym, który dał to prawo, i to ja zawarłem przymierze z moim ludem, Izraelem; przeto prawo to zostało we mnie ^bwypełnione, gdyż przyszedłem wypełnić prawo; przeto ma ono swój kres.

6. Oto ^anie niszcę proroków, gdyż to, co nie zostało we mnie wypełnione, zaprawdę, powiadam wam, wszystko wypełni się.

23^a Mos. 5:13; 26:24–27.

^b Łuk. 13:27.

24^a ppś Opoka.

25^a Alma 26:6;

Hel. 5:12.

^b Przyp. 12:7.

26^a III Nefi 11:40.

15 1^a Jak. 1:22.

^b I Nefi 13:37;

DiP 5:35.

2^a ppś Prawo Mojżesza.

4^a Mos. 13:27–31;

III Nefi 9:17–20.

5^a I Kor. 10:1–4;

III Nefi 11:14.

ppś Jehowa.

^b Alma 34:13.

6^a III Nefi 23:1–5.

7. I mówiąc wam, że dawne rzeczy przeminęły, nie niweczę tego, co powiedziano o rzeczach, które mają nastąpić.

8. Albowiem ^aprzymierze, które zawarłem ze swoim ludem, nie zostało wypełnione do końca; lecz prawo dane Mojżeszowi ma we mnie swój kres.

9. Oto ja jestem ^aprawem i ^bświatłem. Zwróćcie się do mnie i wytrwajcie do końca, a będziecie ^cżyć; albowiem temu, kto ^dwytrwa do końca, dam życie wieczne.

10. Oto dałem wam przykazania; przeto ^aprzestrzegajcie moich przykazań. I to jest prawo i prorocy, bowiem prawdziwie ^bświadczą o mnie.

11. I teraz stało się, że gdy Jezus powiedział te słowa, zwrócił się do dwunastu, których wybrał:

12. Jesteście moimi uczniami; i jesteście światłem dla tego ludu, który jest resztką z domu ^aJózefa.

13. I oto, jest to ^aziemia waszego dziedzictwa; i Ojciec wam ją dał.

14. A nigdy Ojciec nie nakazał mi ^apowiedzieć tego waszym braciom w Jerozolimie.

15. Ani też nigdy nie nakazał mi, abym powiedział im o ^ainnych plemionach domu Izraela, które Ojciec wywiódł z ich ziemi.

16. Tyle nakazał mi Ojciec im powiedzieć:

17. Mam jeszcze inne owce, które nie są w tej owczarni; te muszą także przywieść, i usłyszą one mój głos, i będzie jedna owczarnia i jeden ^apasterz.

18. A przez hardość i niewiarę nie ^azrozumieli mego słowa; przeto Ojciec nakazał mi nie mówić im więcej o tej sprawie.

19. Lecz Ojciec nakazał mi powiedzieć wam, że zostaliście od nich oddzielni z powodu ich niegodziwości; przeto nie wiedzą o was z powodu swej niegodziwości.

20. I zaprawdę, powiadam wam, że Ojciec odłączył od nich także inne plemiona; i z powodu swej niegodziwości nie wiedzą o nich.

21. I zaprawdę, powiadam wam, że jesteście tymi, o których powiedziałem: Mam jeszcze ^ainne owce, które nie są z tej owczarni; i te muszą także przywieść, i usłyszą one mój głos; i będzie jedna owczarnia i jeden pasterz.

22. I nie zrozumieli mnie, bowiem uważali, że są to ^aludzie innych wyznań; bowiem nie rozumieli, że ludzie innych wyznań mają być ^bnawróceni przez ich głoszenie ewangelii.

8a III Nefi 5:24–26.

9a II Nefi 26:1.

b ppś Światło, światłość Chrystusa.

c Jan 11:25; DiP 84:44.

d ppś Wytrwać.

10a III Nefi 12:20.

b Mos. 13:33.

12a ppś Józef, syn Jakuba.

13a I Nefi 18:22–23.

14a III Nefi 5:20.

15a III Nefi 16:1–4.

ppś Izrael — Dziesięć zagubionych

plemion Izraela.

17a ppś Dobry Pasterz.

18a DiP 10:59.

21a Jan 10:14–16.

22a ppś Ludzie innych wyznań.

b Dz. 10:34–48.

23. I nie zrozumieli, gdy powiedziałem, że usłyszą oni mój głos; i nie zrozumieli, że „ludzie innych wyznań nigdy nie usłyszą mego głosu — że nie objawię im się inaczej niż przez ^bDucha Świętego.

24. Lecz wyście usłyszeli „mój głos i zobaczyli mnie; i jesteście moimi owcami, i jesteście zaliczeni do tych, których ^bdał mi Ojciec.

ROZDZIAŁ 16

Jezus odwiedzi zagubione owce Izraela. W dniach ostatnich ewangelia będzie dana ludziom innych wyznań, a potem domowi Izraela. Lud Pana zobaczy na własne oczy, jak przywróci On Syjon. Około 34 r. n.e.

I ZAPRAWDĘ, zaprawdę, powiadam wam, że mam jeszcze „inne owce, które nie są na tej ziemi ani też w Jerozolimie czy w innych częściach ziemi dookoła, gdzie już czyniłem posługę.

2. Albowiem ci, o których mówię, nie usłyszeli jeszcze mego głosu; ani nigdy nie ukazałem im się.

3. Lecz Ojciec nakazał mi pójść do „nich, aby usłyszeli mój głos i zostali zaliczeni do moich

owiec, aby była jedna owczarnia i jeden pasterz; przeto pójdę im się ukazać.

4. I nakazuję wam, abyście zapisali te „słowa, gdy odejdę; aby jeśli stanie się, że mój lud w Jerozolimie, który mnie widział i był ze mną w czasie mojej posługi, nie będzie prosić Ojca w imię moje, aby dowiedzieć się przez Ducha Świętego o was, a także o innych plemionach, o których nie wiedzą, aby słowa, które zapiszecie, zostały zachowane i objawione ^bludziom innych wyznań, aby przez pełnię ludzi innych wyznań, resztką ich potomstwa, która zostanie rozproszona po świecie z powodu ich niewiary, mogła zostać przyprawiona, czyli przywieziona do „wiedzy o mnie, jej Odkupicielu.

5. I wtedy „zgromadzę ich z czterech krańców świata; i wtedy wypełnię ^bprzymierze, które Ojciec zawarł ze wszystkimi ludźmi z „domu Izraela.

6. I błogosławieni są „ludzie innych wyznań za ich wiarę we mnie przez ^bDucha Świętego, który świadczy im o mnie i o Ojcu.

7. Oto ze względu na ich wiarę we mnie, mówi Ojciec,

23a Mat. 15:24.
b I Nefi 10:11.
prś Duch Święty.

24a Alma 5:38;
III Nefi 16:1–5.
b Jan 6:37;
DiP 27:14.

16 1a III Nefi 15:15.
prś Izrael — Dziesięć

zagubionych plemion Izraela.
3a III Nefi 17:4.
4a prś Pisma święte.
b I Nefi 10:14;
III Nefi 21:6.
c Ez. 20:42–44;
III Nefi 20:13.
5a prś Izrael —

Zgromadzenie Izraela.
b III Nefi 5:24–26.
c I Nefi 22:9;
III Nefi 21:26–29.
6a I Nefi 13:30–42;
II Nefi 30:3.
b II Nefi 32:5;
III Nefi 11:32, 35–36.
prś Duch Święty.

i z powodu waszej niewiary, o domu Izraela, w “dniu ostatnim prawda będzie dana ludziom innych wyznań, aby pełnia tych rzeczy została im ujawniona.

8. Lecz biada, mówi Ojciec, niewierzącym ludziom innych wyznań — albowiem mimo że przybyli na powierzchnię tej ziemi i “rozproszyli mój lud z domu Izraela; a mój lud z domu Izraela został ^bwypędzony spośród nich, i zdeptany ich stopami;

9. I na skutek miłosierdzia Ojca dla ludzi innych wyznań, a także sądów Ojca wobec mego ludu z domu Izraela, zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam, że gdy wszystko to nastąpi i mój lud z domu Izraela zostanie pobity i udręczony, i “zabijany, i wypędzany spośród nich, i będzie znienawidzony przez nich, i stanie się dla nich przedmiotem szyderstwa i pośmiewiskiem —

10. Tak mi Ojciec nakazuje wam powiedzieć: W ten dzień, gdy ludzie innych wyznań będą grzeszyć przeciwko mojej ewangelii, i odrzucać pełnię mojej ewangelii, i “uniosą się w pysze swoich serc ponad wszystkie narody i ponad wszystkie ludy całego świata, i będą pełni wszelkich kłamstw i oszustw, i podstępów, i wszelkiej obłudy, i morderstw, gdy

będą ^bwypaczali religię i oddawali się rozpuście i tajemnym występkom; a czyniąc to wszystko, odrzucając pełnię mojej ewangelii, oto tak mówi Ojciec: Zabiorę spośród nich pełnię mojej ewangelii.

11. I wtedy “przypomnę sobie przymierze, które zawarłem z moim ludem, o domu Izraela, i przyniosę im moją ewangelię.

12. I pokażę ci, o domu Izraela, że ludzie innych wyznań nie będą mieli nad tobą władzy; lecz przypomnę sobie moje przymierze z tobą, o domu Izraela, i przyjdiesz do “wiedzy o pełni mojej ewangelii.

13. Lecz jeśli ludzie innych wyznań odpokutują i powrócą do mnie, mówi Ojciec, oto zostaną “zaliczeni do mego ludu, o domu Izraela.

14. I nie pozwolę, aby mój lud, który jest z domu Izraela, poszedł pośród nich i zdeptał ich, mówi Ojciec.

15. Lecz jeśli się do mnie nie zwrócą, i nie będą zważać na mój głos, ześlę na nich cierpienie, zaiste, pozwolę, aby mój lud, o domu Izraela, poszedł pośród nich i “zdeptał ich, i będą niczym sól, która straciła swój smak, i zda się tylko do wyrzucenia i zdeptania stopą mego ludu, o domu Izraela.

7a ppś Przywrócenie ewangelii.

8a I Nefi 13:14;
Morm. 5:9, 15.

b III Nefi 20:27–29.

9a Am. 9:1–4.

10a Morm. 8:35–41.

b II Nefi 26:29.

11a III Nefi 21:1–11;
Morm. 5:20.

12a Hel. 15:12–13.

13a Gal. 3:7, 29;

I Nefi 15:13–17;

II Nefi 10:18;

III Nefi 30:2;

Abr. 2:9–11.

15a Mich. 5:7–14;

III Nefi 20:16–19;

21:12–21;

DiP 87:5.

16. Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam, że Ojciec nakazał mi, abym dał temu ludowi tę ziemię jako dziedzictwo.

17. Wtedy wypełnią się ^asłowa proroka Izajasza:

18. ^aTwoi ^bstrażnicy podniosą głos; wspólnym głosem zaśpiewają, bo zobaczą na własne oczy, jak Pan przywróci Syjon.

19. Rozbrzmijcie radością, śpiewajcie razem, nieużytki Jerozolimy; bowiem Pan pocieszył Swój lud, odkupił Jerozolimę.

20. Pan obnażył Swoje święte ramię na oczach wszystkich narodów; i wszystkie krańce ziemi zobaczą zbawienie Boga.

ROZDZIAŁ 17

Jezus nakazuje Nefitom, aby rozważali Jego słowa i modlili się o zrozumienie. Uzdrawia ich chorych. Modli się za lud w języku, który nie może być zapisany. Aniołowie czynią posługę dzieciom i otacza je opieką. Około 34 r. n.e.

Oto teraz stało się, że gdy Jezus wypowiedział te słowa, ponownie rozejrzał się po rzeszy i powiedział: Oto ^anadchodzi mój czas.

2. Dostrzegam, że jesteście słabi, że nie możecie ^azrozumieć wszystkich moich słów, które Ojciec nakazał mi wam powiedzieć w tym czasie.

3. Przeto idźcie do swych domów i ^arozważajcie, co wam powiedziałem, i proście Ojca w imię moje, abyście zrozumieli, i ^bprzygotujcie swe umysły na ^cjutrzejszy dzień, i znowu do was przyjdę.

4. Lecz teraz ^apójdę do Ojca, a także ^bukazę się ^czagubionym plemionom Izraela, albowiem nie są one zagubione dla Ojca, bo wie, dokąd je zaprowadził.

5. I stało się, że gdy Jezus to powiedział, ponownie rozejrzał się po rzeszy, i widział, że ludzie mieli łzy w oczach i patrzyli na niego niewzruszenie, jakby chcieli Go prosić, by pozostał z nimi trochę dłużej.

6. I powiedział do nich: Oto moje trzewia są przepelnione ^awspółczuciem dla was.

7. Czy macie pośród siebie chorych? Przyprowadźcie ich tutaj. Czy macie chromych lub niewidomych, lub kulawych, lub okaleczonych, lub trędowatych, lub słabowitych, lub głuchych czy też cierpiących niedolę z innego powodu? Przyprowadźcie ich tutaj, a uzdrowię ich, gdyż współczuję wam, a moje trzewia przepelnione są miłosierdziem.

8. Albowiem widzę, że pragniecie, abym uczynił dla was to samo, co uczyniłem waszym braciom w Jerozolimie, albowiem

17a III Nefi 20:11–12.

18a Iz. 52:8–10.

b Ez. 33:1–7.

ppś Czuwać,
strażnicy.

17 1a tzn. powrót do Ojca.

Zob. werset 4.

2a Jan 16:12;

DiP 78:17–18.

3a ppś Rozważać.

b DiP 132:3.

c III Nefi 19:2.

4a III Nefi 18:39.

b III Nefi 16:1–3.

c ppś Izrael — Dziesięć
zagubionych
plemion Izraela.

6a ppś Współczucie.

sądzę, że wasza ^bwiara wystarczy, bym was uzdrowił.

9. I stało się, że gdy tak przemawiał, z całej rzeszy przyprowadzono wraz ich chorych i cierpiących niedolę, i chromych, i niewidomych, i niemych, i wszystkich cierpiących niedolę z innego powodu; i ^auzdrowiał każdego, kogo przyprowadzono do Niego.

10. I wszyscy, zarówno uzdrowieni, jak też zdrowi, przypadali do Jego stóp i oddawali Mu cześć; i tylu, ilu, pomimo tłumy, mogło podejść bliżej, ^acałowało Jego stopy i obmywało Jego stopy łzami.

11. I stało się, że nakazał, aby przyprowadzili do Niego swe ^amałe dzieci.

12. Zatem przyprowadzili swoje małe dzieci i rozsadzili je wokół Niego na ziemi; i Jezus stał pośród nich. I rzesza rozstała się, aż przyprowadzono do Niego je wszystkie.

13. I stało się, że gdy je wszystkie przyprowadzono, Jezus, stojąc pomiędzy nimi, nakazał wszystkim, aby ^aukłękli na ziemi.

14. I stało się, że gdy klęczeli na ziemi, Jezus westchnął w głębi i powiedział: Ojcze, ^amartwi mnie niegodziwość ludzi z domu Izraela.

15. I gdy powiedział te słowa,

sam także ukłękął na ziemi; i oto modlił się do Ojca, i to, co powiedział w modlitwie, nie może być zapisane, a rzesza, która Go słyszała, dała świadectwo.

16. I w ten sposób świadczą: ^aOko nigdy nie widziało ani ucho przedtem nie słyszało tak wielkich i zdumiewających rzeczy, które myśmy widzieli i słyszeli, gdy Jezus przemawiał do Ojca.

17. Żaden ^ajęzyk nie może tego wyrazić i żaden człowiek nie może tego zapisać ani też serca ludzi nie mogą pojąć tak wielkich i zdumiewających rzeczy, o których Jezus mówił, jak to widzieliśmy i słyszeliśmy; i nikt nie pojmie radości, jaka przepęłniła nasze dusze, gdy słuchaliśmy go modlącego się za nas do Ojca.

18. I stało się, że gdy Jezus skończył modlić się do Ojca, powstał; i tak wielka była ^aradość tłumnie zebranych ludzi, że nie mogli się poruszyć.

19. I stało się, że Jezus przemówił do nich i poprosił ich, aby powstali.

20. I powstali z ziemi, i powiedział im: Błogosławieni jesteście z powodu swej wiary. I oto, moja radość jest teraz pełna.

21. I gdy powiedział te słowa, ^azapłakał, a rzesza o tym świadczyła, i brał ich małe dzieci, jedno

8a Łuk. 18:42.
b II Nefi 27:23;
Eter 12:12.

9a Mos. 3:5;
III Nefi 26:15.

10a Łuk. 7:38.

11a Mat. 19:13–14;
III Nefi 26:14, 16.

13a Łuk. 22:41;
Dz. 20:36.

14a Mojż. 7:41.

16a Iz. 64:4;

I Kor. 2:9;
DiP 76:10, 114–119.

17a II Kor. 12:4.

18a ppś Radość.

21a Jan 11:35.

po drugim, i ^b błogosławił je, i modlił się za nie do Ojca.

22. I gdy skończył, ponownie zapłakał;

23. I przemawiał do rzeszy, i powiedziały: Spójrzcie na swoje dzieci.

24. I gdy spojrzeli na nie, zwrócili swój wzrok ku niebu, i ujrzeli niebiosą otwarte, i ujrzeli aniołów zstępujących z nieba niczym w ogniu; i zstąpiwszy, otoczyli te dzieci, a były one "otoczone ogniem; a aniołowie czynili im posługę.

25. I rzesza widziała to i słyszała, i dała świadectwo; i wie, że jej zapis jest prawdą, albowiem wszyscy oni to widzieli i słyszeli, każdy dla siebie; a było ich około dwa tysiące pięćset dusz; a byli to mężczyźni, kobiety i dzieci.

ROZDZIAŁ 18

Jezus ustanawia sakrament pośród Nefitów. Nakazuje im modlić się zawsze w Jego imię. Ci, którzy spożywają Jego ciało i Jego krew, nie będąc tego godni, czynią to na swe potępienie. Uczniowie otrzymują moc nadawania Ducha Świętego. Około 34 r. n.e.

I STAŁO SIĘ, że Jezus nakazał Swym uczniom, aby przynieśli mu nieco "chleba i wina.

2. I gdy odeszli po chleb i wino, nakazał ludziom, aby rozsiedli się na ziemi.

3. I gdy uczniowie powrócili

z "chlebem i winem, wziął chleb, łamał go i błogosławił; i dawał uczniom, nakazując, aby jedli.

4. I gdy zjedli i nasycili się, nakazał, aby dali zgromadzonym.

5. I gdy rzesza zjadła i nasyciła się, powiedział uczniom: Oto jeden spośród was zostanie ustanowiony, i upoważnię go, aby "łamał chleb, błogosławił go i dawał ludziom z mego Kościoła, wszystkim, którzy uwierzą i zostaną ochrzczeni w imię moje.

6. I zawsze będziecie tego przestrzegać, i czynić, jak ja to uczyniłem, tak jak ja łamałem chleb, pobłogosławiłem go i dałem wam.

7. I będziecie to czynić na "pamiątkę mego ciała, które wam pokazałem. I będzie to świadectwem dla Ojca, że zawsze mnie pamiętacie. I jeśli będziecie mnie zawsze pamiętać, będziecie mieli z sobą mego Ducha.

8. I stało się, że gdy powiedział te słowa, nakazał Swym uczniom, aby wzięli kielich z winem i pili z niego, i dali również zgromadzonym, aby także z niego pili.

9. I stało się, że gdy to uczynili i napili się do syta, dali zgromadzonym, a ci także napili się do syta.

10. I gdy uczniowie to uczynili, Jezus powiedział im: Błogosławieni jesteście, że to uczyniliście, albowiem jest to wypełnieniem moich przykazań i świadectwem dla Ojca, że chcecie czynić, co wam nakazałem.

21 *b* Mar. 10:14–16.

24 *a* Hel. 5:23–24, 43–45.

18 1 *a* Mat. 26:26–28.

3 *a* ppś Sakrament.

5 *a* Mor. 4.

7 *a* Mor. 4:3.

11. Będziecie to zawsze czynić dla tych, którzy odpokutują i zostaną ochrzczeni w imię moje; i będziecie to czynić na pamiątkę mojej krwi, którą za was przelałem, abyście mogli świadczyć Ojcu, że zawsze mnie pamiętacie. I jeśli zawsze będziecie mnie pamiętać, będziecie mieli z wami mego Ducha.

12. I damę wam przykazanie, abyście to czynili. I jeśli będziecie to zawsze czynić, będziecie błogosławieni, albowiem będziecie zbudowani na mojej ^aopoce.

13. Lecz kto z was będzie czynić więcej lub mniej niż to, nie buduje na mojej opoce ze skały, lecz buduje na piaszczystym fundamencie; i gdy spadnie ulewny deszcz, nadejdą powodzie, zerwą się wichry i uderzą na nich, tacy ^aupadną, a ^bbramy piekielne stoją otworem, by ich przyjąć.

14. Przeto błogosławieni jesteście, jeśli będziecie przestrzegać moich przykazań, które Ojciec nakazał mi, abym wam dał.

15. Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam, że musicie czuć i ^amodlić się zawsze, aby diabeł was nie skusił i nie wziął was do niewoli.

16. I jak się z wami modliłem, tak samo będziecie się modlić w moim Kościele pośród tych

moich ludzi, którzy odpokutują i zostaną ochrzczeni w imię moje. Oto Jam jest ^aświatło; dałem wam ^bprzykład.

17. I stało się, że gdy Jezus powiedział te słowa Swoim uczniom, ponownie zwrócił się do zgromadzonych i rzekł do nich:

18. Oto, zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam, musicie czuć i modlić się zawsze, aby nie ulec pokusie; albowiem ^aSzatan pragnie was dostać i przesiać jak pszenicę.

19. Dlatego musicie zawsze modlić się do Ojca w imię Moje.

20. I o ^acokolwiek, co jest właściwe, poprosicie Ojca w imię moje, wierząc, że otrzymacie, oto zostanie wam dane.

21. ^aModłcie się z waszymi rodzinami do Ojca, zawsze w imię moje, aby wasze żony i dzieci były błogosławione.

22. I oto, zbierajcie się często; i nie zabraniajcie nikomu przyjść do was, kiedy spotykacie się, ale pozwólcie, aby do was przyszli i nie zabraniajcie im;

23. Lecz będziecie się za nich ^amodlić, i nie będziecie ich wyprzedzać; i jeśli stanie się, że będą przychodzić do was często, będziecie się za nich modlić do Ojca w imię moje.

24. Przeto trzymajcie wysoko

12a ppś Opoka.

13a ppś Odstępstwo.
b III Nefi 11:39.

15a Alma 34:17–27.
ppś Modlitwa.

16a ppś Światło, światłość

Chrystusa.

b ppś Jezus Chrystus —
Przykład Jezusa
Chrystusa.

18a Łuk. 22:31;
II Nefi 2:17–18;

DiP 10:22–27.

20a Mat. 21:22; Hel. 10:5;
Mor. 7:26;
DiP 88:63–65.

21a Alma 34:21.
23a III Nefi 18:30.

wasze “światło, aby świeciło światu. Oto Jam jest ^bświatło, które wzniesiecie — czynicie, co widzieliście, że czyniłem. Oto widzieliście, że modliłem się do Ojca i wszyscy jesteście tego świadkami.

25. I widzieliście, że nie nakazałem “nikomu z was odejść, ale raczej nakazałem wam, abyście do mnie przyszli, abyście mnie ^bdotknęli i zobaczyli; tak samo postępujcie ze światem; i kto postąpi wbrew temu przykazaniu, ulega pokusie.

26. I teraz stało się, że gdy Jezus powiedział te słowa, ponownie spojrzął na uczniów, których wybrał, i zwrócił się do nich:

27. Oto, zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam: Daję wam kolejne przykazanie, a potem muszę odejść do mego “Ojca, aby wypełnić ^binne przykazania, które mi dał.

28. Oto przykazanie, które wam daję, żebyście nie pozwolili, aby za waszą wiedzą ktokolwiek “spożywał moje ciało i krew, ^bnie będąc tego godny, gdy będziecie czynić postugę.

29. Albowiem kto spożywa moje ciało i pije moją “krew, ^bnie będąc tego godny, je i pije ku potępieniu swej duszy; przeto jeśli wiecie, że ktoś jest niegodny

spożywania mego ciała i picia mej krwi, zabrońcie mu tego.

30. Jednakże nie “wypędzajcie go spośród siebie, lecz posługujcie mu i módlcie się za niego do Ojca w imię moje; i jeśli stanie się, że odpokutuje i zostanie ochrzczony w imię moje, przyjmiecie go i udzielicie mu w posłudze mego ciała i krwi.

31. Jeśli jednak nie odpokutuje, nie zostanie zaliczony do mego ludu, aby nie prowadził mego ludu ku zagładzie, albowiem znam “moje owce i są one zliczone.

32. Jednakże nie wypędzajcie takiego człowieka ze swych synagog czy domów oddawania czci, lecz nadal czynicie posługę takim, gdyż nie wiecie, czy nie powrócą i odpokutują, i nie zwrócą się do mnie ze szczerym zamiarem w sercu, a ja ich “uzdrowię; i tak dzięki waszemu pośrednictwu otrzymają zbawienie.

33. Zapamiętajcie więc to, co wam przykazałem, abyście nie zostali “potępieni; albowiem biada temu, kogo Ojciec potępia.

34. I daję wam te przykazania z powodu dysput między wami. I będziecie błogosławieni, jeśli nie będzie pośród was “żadnych dysput.

35. I teraz idę do Ojca, albowiem

24a Mat. 5:16.

b Mos. 16:9.

25a Alma 5:33.

b III Nefi 11:14–17.

27a PPŚ Bóg, Boska

Trójca — Bóg Ojciec.

b III Nefi 16:1–3.

28a I Kor. 11:27–30.

b Morm. 9:29.

29a PPŚ Krew;

Sakrament.

b DiP 46:4.

30a DiP 46:3.

31a Jan 10:14;

Alma 5:38;

III Nefi 15:24.

32a III Nefi 9:13–14;

DiP 112:13.

33a PPŚ Potępic, potępienie (ocenić negatywnie).

34a III Nefi 11:28–30.

konieczne jest, abym poszedł do Ojca „dla waszego dobra.

36. I stało się, że gdy Jezus skończył mówić, dotknął ^b ręką uczniów, których wybrał, jednego po drugim, aż dotknął każdego z nich, i przemawiał do nich, gdy to czynił.

37. A zgromadzona rzesza nie słyszała Jego słów, dlatego nie dają o tym świadectwa; lecz Jego uczniowie świadczą, że dał im „moc, by nadawali ^b Ducha Świętego. I pokażę wam później, że zapis ten jest prawdziwy.

38. I stało się, że gdy Jezus dotknął ich wszystkich, ukazała się „chmura i ogarnęła zgromadzonych, że nie widzieli Jezusa.

39. I gdy byli tak ogarnięci chmurą, odszedł od nich i wstąpił do nieba. A uczniowie Jego widzieli to i składają świadectwo, że ponownie wstąpił do nieba.

ROZDZIAŁ 19

Dwunastu uczniów czyni postugę ludowi i modli się o otrzymanie Ducha Świętego. Uczniowie zostają ochrzczeni i otrzymują Ducha Świętego i postugę aniołów. Jezus modli się słowami, których nie można zapisać. Świadczy o niezmiernie wielkiej wierze tych Nefitów. Około 34 r. n.e.

I TERAZ stało się, że po wstąpieniu Jezusa do nieba rzesza się

rozeszła, a każdy mężczyzna zabrał swoją żonę i dzieci, i powrócił do swego domu.

2. I jeszcze zanim się ściemniło, ogłosili po całym kraju, że rzesza widziała Jezusa, i że czynił jej postugę, i że nazajutrz ukaże się rzeszy.

3. I przez całą noc rozgłaszali tę wiadomość o Jezusie; i tak rozsyłali pośród ludzi, że wielka, zaiste, niezmiernie wielka liczba, trudziła się niezmiernie przez całą noc, by nazajutrz przybyć na miejsce, gdzie Jezus miał się ukazać rzeszy.

4. I stało się, że nazajutrz, gdy rzesza się zgromadziła, Nefi i jego brat, którego wskrzesił z martwych, a któremu było na imię Tymoteusz, a także jego syn, który miał na imię Jonasz, a także Matoni i Matonihah, jego brat, i Kumen, i Kumenonhi, i Jeremiasz, i Szemnon, i Jonasz, i Sedekiasz, i Izajasz — a byli to uczniowie, których Jezus wybrał — i stało się, że wystąpili i stanęli pośrodku zgromadzenia.

5. I oto, rzesza zgromadzonych była tak wielka, że zarządzili, aby podzielono się na dwanaście grup.

6. I tych dwunastu nauczało zgromadzoną rzeszę; i oto, sprawili, że rzesza zgromadzonych uklękła na ziemi i modliła się do Ojca w imię Jezusa.

35a I Jana 2:1;
II Nefi 2:9;
Mor. 7:27–28;
DIP 29:5.

36a ppś Ręce,
nałożenie [rąk].
b I Nefi 12:7;
III Nefi 19:4.

37a ppś Moc.
b ppś Dar Ducha
Świętego.
38a II Mojż. 19:9, 16.

7. I uczniowie także się modlili do Ojca w imię Jezusa. I stało się, że gdy skończyli, powstali i czynili posługę ludowi.

8. I gdy skończyli czynić posługę tymi samymi słowy, które powiedział Jezus — nie zmieniając słów, które Jezus wypowiedział — oto ukłękli ponownie i modlili się do Ojca w imię Jezusa.

9. I modlili się o to, czego pragnęli najbardziej; a pragnęli, aby dano im ^aDucha Świętego.

10. I gdy się pomodlili, zesłali na brzeg wody, a rzesza podążyła za nimi.

11. I stało się, że Nefi wszedł ^ado wody i został ochrzczony.

12. I wyszedł z wody, i zaczął chrzczyć. I ochrzcił wszystkich, których Jezus wybrał.

13. I stało się, że gdy wszyscy zostali ^aochrzczeni i wyszli z wody, zstąpił na nich Duch Święty, i zostali napełnieni ^bDuchem Świętym i ogniem.

14. I oto, zostali ^aotoczeni jakby ogniem; i zstąpił on z nieba, i rzesza zgromadzonych widziała to, i dała o tym świadectwo; i aniołowie zstępowali z nieba, i czynili im posługę.

15. I stało się, że gdy aniołowie czynili posługę uczniom, oto przyszedł Jezus, i stanął pośród nich, i zaczął im czynić posługę.

16. I stało się, że przemówił

do zgromadzonych i nakazał im, aby ponownie ukłękli na ziemi, a także aby Jego uczniowie ukłękli na ziemi.

17. I stało się, że gdy wszyscy ukłękli na ziemi, nakazał Swym uczniom, aby się modlili.

18. I oto, zaczęli się modlić; i modlili się do Jezusa, nazywając Go Swym Panem i Swym Bogiem.

19. I stało się, że Jezus odszedł od nich na niewielką odległość, skłonił się do ziemi i powiedział:

20. Ojcze, dziękuję Ci, że dałeś Ducha Świętego tym, których wybrałem; i ze względu na ich wiarę we mnie wybrałem ich spośród świata.

21. Ojcze, proszę Cię, abyś nadał Ducha Świętego wszystkim, którzy uwierzą w ich słowa.

22. Ojcze, dałeś im Ducha Świętego, ponieważ wierzą we mnie; i widzisz, że wierzą we mnie, bo słyszysz ich, i modlą się do mnie; i modlą się do mnie, bo jestem z nimi.

23. I teraz Ojcze, proszę Cię za nimi, a także za tymi wszystkimi, którzy uwierzą w ich słowa, aby wierzyli we mnie, abym był w nich, ^ajak Ty, Ojcze, jesteś we mnie, abyśmy byli ^bjednym.

24. I stało się, że gdy Jezus pomodlił się tak do Ojca, podszedł do Swych uczniów, i oto, nadal bez przerwy modlili się do Niego;

19 9a III Nefi 9:20.
11a III Nefi 11:23.
13a ppś Chrztost,
chrzczyć.
b III Nefi 12:2;

Morm. 7:10.
ppś Dar Ducha
Świętego.
14a Hel. 5:23–24, 43–45;
III Nefi 17:24.

23a III Nefi 9:15.
b Jan 17:21–23.
ppś Jedność.

i nie „powtarzali wielu słów, albowiem było im dane, o co mają się ^bmodlić, i byli napełnieni pragnieniem.

25. I stało się, że Jezus błogosławił ich, gdy się do Niego modlili, a oblicze Jego uśmiechało się do nich, a światło Jego „oblicza jaśniało na nich, i oto byli ^bbiały niczym oblicze i szaty Jezusa; i oto biel ta przewyższała wszelką biel, zaiste, na całym świecie nie było nic równie białego.

26. I Jezus powiedział im: Módlcie się dalej; i nie poniechali modlitwy.

27. I ponownie odszedł od nich nieco dalej i, skłoniwszy się do ziemi, modlił się ponownie do Ojca:

28. Ojcze, dziękuję Ci, że „oczyściłeś tych, których wybrałem ze względu na ich wiarę; i proszę za nimi, a także za tymi, którzy uwierzą w ich słowa, aby zostali we mnie oczyszczeni przez wiarę w ich słowa, tak samo jak ci są we mnie oczyszczeni.

29. Ojcze, nie proszę za świat, ale za tych, których mi dałeś „ze świata ze względu na ich wiarę, aby zostali we mnie oczyszczeni, abym był w nich tak samo jak Ty, Ojcze, jesteś we mnie, abyśmy byli jednym i abym został wysławiony w nich.

30. I gdy Jezus powiedział te słowa, powrócił do Swych uczniów; i modlili się do Niego nieprzerwanie, nie ustając; i ponownie uśmiechnął się do nich; i oto byli ^bbiały niczym Jezus.

31. I stało się, że ponownie odszedł niedaleko, i modlił się do Ojca;

32. I język nie jest w stanie powtórzyć słów Jego modlitwy, ani też nikt nie jest w stanie „zapisać słów, którymi się modlił.

33. A rzesza zgromadzonych słyszała i daje o tym świadectwo; i otworzyły się ich serca, i w sercach rozumieli słowa, którymi się modlił.

34. Jednakże tak doniosłe i zdumiewające były te słowa, którymi się modlił, że niemożliwe jest ich spisanie, ani też człowiek nie może ich „wypowiedzieć.

35. I stało się, że gdy Jezus skończył się modlić, podszedł znowu do Swych uczniów i powiedział im: Tak wielkiej „wiary nigdy nie widziałem pośród wszystkich Żydów; przeto nie mogłem ukazać im tak wielkich cudów z powodu ich ^bniewiary.

36. Zaprawdę, powiadam wam, że nikt z nich nie widział tak doniosłych rzeczy, jak te, które wy widzieliście; ani nie słyszał tak doniosłych rzeczy, jak te, które wy słyszeliście.

24a Mat. 6:7.
b DiP 46:30.

25a IV Mojż. 6:23–27.
b ppś Przemienienie —
Przemienione istoty.

28a Mor. 7:48;

DiP 50:28–29;
88:74–75.
ppś Nieskalany,
czystość.

29a Jan 17:6.
30a Mat. 17:2.

32a DiP 76:116.
34a II Kor. 12:4;
III Nefi 17:17.

35a ppś Wiara.
b Mat. 13:58.
ppś Niewiara.

ROZDZIAŁ 20

Jezus w cudowny sposób daje chleb i wino i ponownie udziela sakramentu ludowi. Resztką Jakuba dojdzie do wiedzy o Panu, Swym Bogu, i odziedziczy kontynenty amerykańskie. Jezus jest prorokiem podobnym do Mojżesza, a Nefici są potomkami proroków. Inni z ludu Pana zostaną zgromadzeni w Jerozolimie. Około 34 r. n.e.

I STAŁO SIĘ, że przykazał rzeszy oraz Swoim uczniom, aby skończyli się modlić. I przykazał im, że nie powinni poniechać „modlitwy w swych sercach.

2. I nakazał im, aby powstali i stanęli na nogi. I powstali, i stanęli na nogi.

3. I stało się, że ponownie łamał chleb, błogosławił go, i dawał uczniom, aby jedli.

4. I gdy zjedli, nakazał im, aby łamali chleb i dawali zgromadzonym.

5. I gdy dali chleb zgromadzonym, Jezus także dał im wino, aby pili, i nakazał im, aby dali zgromadzonym.

6. A nikt nie przyniósł „chleba ani wina, czy to uczniowie, czy zgromadzona rzesza;

7. Lecz naprawdę „dał im chleb, aby jedli, i wino, aby pili.

8. I powiedział im: Kto „spożywa

ten chleb, spożywa z mego ciała dla swej duszy; a kto pije to wino, pije z mej krwi dla swej duszy; i jego dusza nigdy nie będzie głodna ani spragniona, ale zostanie napełniona.

9. Teraz, gdy cała rzesza zjadła i napiła się, oto zostali napełnieni Duchem; i zawołali jednym głosem, oddając chwałę Jezusowi, którego zarówno widzieli, jak i słyszeli.

10. I stało się, że gdy wszyscy oddali chwałę Jezusowi, powiedział do nich: Oto wypełnię do końca przykazanie Ojca w kwestii tego ludu będącego resztką z domu Izraela.

11. Pamiętajcie, jak wam powiedziałem, a powiedziałem, że gdy wypełnią się „słowa ^bIzajasza — oto są one zapisane i macie je przed sobą, więc badajcie je —

12. I zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam, że gdy wypełnią się jego słowa, wtedy wypełni się „przymierze Ojca, które zawarł ze Swym ludem, o domu Izraela.

13. I wtedy „resztki ^brozproszone po całej powierzchni ziemi, zostaną ^czgromadzone ze wschodu i z zachodu, i z południa, i z północy; i zostaną przywiedzione do ^dwiedzy o Panu, Swym Bogu, który je odkupił.

20 1a II Nefi 32:9;
Mos. 24:12.
6a Mat. 14:19–21.
7a Jan 6:9–14.
8a Jan 6:50–58;
III Nefi 18:7.
ppś Sakrament.

11a III Nefi 16:17–20;
23:1–3.
b II Nefi 25:1–5;
Morm. 8:23.
12a III Nefi 15:7–8.
13a III Nefi 16:11–12;
21:2–7.

b ppś Izrael —
Rozproszenie Izraela.
c ppś Izrael —
Zgromadzenie Izraela.
d III Nefi 16:4–5.

14. I Ojciec nakazał mi dać wam tę "ziemię w dziedzictwo.

15. I mówię wam, że jeśli ludzie innych wyznań nie "odpokutują, otrzymawszy błogosławieństwo po rozproszeniu mego ludu —

16. Wtedy wy, którzy jesteście resztką z domu Jakuba, pójdziecie między nich; i będziecie między tymi, którzy będą liczni, i będziecie jak lew między zwierzyną leśną, jak młody "lew między stadami owiec, który przechodząc, ^bdepcze je i rozdziera, i nikt nie może ich wyratować.

17. Ręka wasza zatriumfuje nad przeciwnikami i wszyscy wasi nieprzyjaciele zostaną wycięci.

18. I "zbioreę swój lud, jak człowiek zbiera snopy na klepisku.

19. Gdyż uczynię memu ludowi, z którym Ojciec zawarł przymierze, zaiste, uczynię mu "róg z żelaza i kopyta jego uczynię z mosiądzu. I na kawałki rozbijesz wiele ludów; i poświęcę Panu ich zdobycz, a ich majątności Panu całego świata. I oto, Ja jestem tym, który to czyni.

20. I stanie się, mówi Ojciec, że "miecz mojej sprawiedliwości zawiśnie nad nimi tego dnia; i jeśli nie odpokutują, spadnie na nich, mówi Ojciec, zaiste,

nawet na wszystkie nacje ludzi innych wyznań.

21. I stanie się, że ustanowię swój "lud, o domu Izraela.

22. I oto ustanowię ten lud na tej ziemi, aż wypełni się "przymierze, które zawarłem z waszym ojcem, Jakubem; i nastanie ^bNowa Jerozolima. I moce niebieskie będą z tym ludem; zaiste, nawet "Ja sam będę pośród was.

23. Oto jestem tym, o którym Mojżesz powiedział te słowa: Pan, wasz Bóg, wzbudzi wam podobnego do mnie "proroka spośród waszych braci; Jego będziecie słuchać we wszystkim, co wam powie. I stanie się, że każda dusza, która nie da posłuchu temu prorokowi, zostanie odcięta od tego ludu.

24. Zaprawdę, powiadam wam, zaiste, i "wszyscy prorocy od czasu Samuela i ci, którzy nastali po nim; tylu, ilu mówiło, dawało o mnie świadectwo.

25. Oto jesteście dziećmi proroków; i jesteście z domu Izraela; i należycie do "przymierza, które Ojciec zawarł z waszymi ojcami, gdy powiedział do Abrahama: I wszystkie plemiona ziemi będą błogosławione ^bprzez twoje potomstwo.

26. I Ojciec posłał mnie najpierw

14a ppś Ziemia obiecana.

15a III Nefi 16:10–14.

16a Morm. 5:24;

DiP 19:27.

^b Mich. 5:7–8;

III Nefi 16:14–15; 21:12.

18a Mich. 4:12.

19a Mich. 4:13.

20a III Nefi 29:4.

21a III Nefi 16:8–15.

22a I Mojż. 49:22–26;

DiP 57:2–3.

^b Iz. 2:2–5;

III Nefi 21:23–24;

Eter 13:1–12;

DiP 84:2–4.

ppś Nowa Jerozolima.

^c Iz. 59:20–21; Mal. 3:1;

III Nefi 24:1.

23a V Mojż. 18:15–19;

Dz. 3:22–23;

I Nefi 22:20–21.

24a Dz. 3:24–26;

I Nefi 10:5; Jakub 7:11.

25a ppś Przymierze

Abrahamowe.

^b I Mojż. 12:1–3; 22:18.

do was, aby was błogosławić, “odwodząc każdego z was od czynienia niegodziwości; albowiem jesteście dziećmi przymierza —

27. I gdy otrzymacie błogosławieństwo, Ojciec wypełni przymierze, które zawarł z Abrahamem, gdy powiedział: Wszystkie plemiona ziemi będą błogosławione “przez twoje potomstwo — i za moim pośrednictwem przeleje Ducha Świętego na ^bludzi innych wyznań, a błogosławieństwo to sprawi, że staną się nad wszystkim potężni, i rozproszą mój lud, o domu Izraela.

28. I staną się “dyscypliną dla ludu tej ziemi. Jednakże, jeśli po otrzymaniu pełni mojej ewangelii znieczulą swe serca wobec mnie, kara za ich niegodziwości spadnie na ich własne głowy, mówi Ojciec.

29. I “przypomnę sobie przymierze, które zawarłem z moim ludem; a zawarłem przymierze z nimi, że we właściwym dla mnie czasie ^bzgromadzę ich, że ponownie dam im w dziedzictwo “ziemię ich ojców, która jest ziemią “jerozolimską, obiecaną im na zawsze, mówi Ojciec.

30. I stanie się, że nadejdzie czas, gdy pełnia mojej ewangelii będzie im głoszona;

31. I “uwierzą we mnie, że je-

stem Jezusem Chrystusem, Synem Boga, i będą się modlić do Ojca w imię moje.

32. Wtedy ich “strażnicy podniosą głos i wspólnym głosem zaśpiewają; bowiem zobaczą na własne oczy.

33. Wtedy Ojciec ponownie ich zgromadzi i da im Jerozolimę za ziemię ich dziedzictwa.

34. Wtedy rozbrzmia radością: “Śpiewajcie razem, nieużytki Jerozolimy; bowiem Pan pocieszył Swoją lud, odkupił Jerozolimę.

35. Ojciec obnażył Swe święte ramię na oczach wszystkich narodów; i wszystkie krańce ziemi zobaczą zbawienie Ojca; i Ojciec, i Ja jesteśmy jednym.

36. I wtedy stanie się, co zapisano: “Obudź się, obudź się znowu i oblecz się w swoją siłę, Syjonie! Oblecz się w swe piękne szaty, Jerozolimo, święte miasto, gdyż już nigdy nie wejdzie do ciebie nieobrzezany ani nieczysty.

37. Otrząśnij się z prochu; powstań, siądź, o Jerozolimo. Uwolnij swą szyję z więzów, zniewolona córo Syjonu.

38. Albowiem tak rzecze Pan: Sprzedaliście się za nic i zostaniecie wykupieni bez pieniędzy.

39. Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam, że lud mój będzie

26a Przep. 16:6.

27a Gal. 3:8;

II Nefi 29:14;

Abr. 2:9.

b III Nefi 16:6–7.

28a III Nefi 16:8–9.

29a Iz. 44:21;

III Nefi 16:11–12.

b ppś Izrael —

Zgromadzenie Izraela.

c Am. 9:14–15.

d ppś Jerozolima.

31a III Nefi 5:21–26;

21:26–29.

32a Iz. 52:8;

III Nefi 16:18–20.

ppś Czuwać, strażnicy.

34a Iz. 52:9.

36a Iz. 52:1–3;

DpP 113:7–10.

ppś Syjon.

znać moje imię; zaiste, tego dnia przekonają się, że ja jestem tym, który przemawia.

40. I wtedy powiedzą: „Jak piękne na górach są stopy Tego, który zwiastuje im dobre nowiny, który ^bogłasza pokój; który zwiastuje dobre nowiny tym, którzy są dobrzy, który ogłasza zbawienie; który mówi do Syjonu: Bóg twój króluje!

41. Wtedy podniesie się krzyk: „Precz, precz, wyjdźcie stamtąd, ^bnieczystego nie dotykajcie; wyjdźcie spośród niej; ‘oczyszćcie się, wy, którzy nosicie naczynia Pańskie.

42. Bo „nie wyjdziecie w pośpiechu ani w ucieczce, albowiem Pan pójdzie przed wami, i Bóg Izraela będzie waszą tylną strażą.

43. Oto mój sługa postępuje roztropnie; wywyższony będzie i zaszczycony, postawiony na wysokości.

44. Jak wielu się przeraziło na jego widok — tak uciemiony, bardziej niż jakikolwiek człowiek, a jego postać niepodobna do synów ludzkich —

45. Tak „pokropi liczne narody; królowie zamkną przed nim swe usta, bo zobaczą to, o czym nie opowiadano, i zrozumieją to, czego nie słyszeli.

46. Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam, że wszystko to nastąpi, dokładnie tak, jak Ojciec

mi nakazał. Wtedy wypełni się przymierze, które Ojciec zawarł ze Swoim ludem; i lud mój zamieszka ponownie w „Jerozolimie, i będzie ona ziemią jego dziedzictwa.

ROZDZIAŁ 21

Izrael zostanie zgromadzony po wyjawieniu Księgi Mormona. Ludzie innych wyznań staną się wolnym ludem w Ameryce. Zostaną zbawieni, jeśli uwierzą i będą posłuszni; w przeciwnym razie zostaną odcięci i zniszczeni. Izrael zbuduje Nową Jerozolimę i zagubione plemiona powrócą. Około 34 r. n.e.

I ZAPRAWDĘ, powiadam wam, daję wam znak, abyście mogli poznać „czas, gdy te sprawy się niebawem spełnią — że zgromadzę mój lud po długotrwałym rozproszeniu, o domu Izraela, i ponownie założę pośród niego mój Syjon;

2. I oto, daję wam to jako znak — albowiem, zaprawdę, powiadam wam, że gdy te sprawy, które wam ogłaszam i które wam jeszcze ogłoszę od siebie, i mocą Ducha Świętego, którego da wam Ojciec, zostaną ujawnione ludziom innych wyznań, aby dowiedzieli się o owym ludzie, resztkę z domu Jakuba, i o moim ludzie, który zostanie przez nich rozproszony,

40a Iz. 52:7;
Nah. 2:1;
Mos. 15:13–18;
DiP 128:19.
b Mar. 13:10;

I Nefi 13:37.
41a Iz. 52:11–15.
b ppś Czysty i nieczysty.
c DiP 133:5.
42a III Nefi 21:29.

45a Iz. 52:15.
46a Eter 13:5, 11.
21 1a ppś Dni ostatnie,
Ostatnie dni.

3. Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam, że gdy „sprawy te będą im wiadome od Ojca, i przyjdą od Ojca, od nich do was,

4. Albowiem jest mądrością w Ojcu, aby osiedlili się na tej ziemi, i stali się „wolnym ludem przez moc Ojca, aby sprawy te mogły wyjść od nich do resztki waszego potomstwa, aby wypełniło się ^bprzymierze Ojca, które zawarł ze Swym ludem, o domu Izraela,

5. Przeto gdy te uczynki i uczynki, które odtąd będą między wami wykonane, wyjdą „od ludzi innych wyznań do waszego ^bpotomstwa, które z powodu niegodziwości zmarnieje w niewie-rze;

6. Albowiem taką jest wola Ojca, że zostanie to wyjawione przez „ludzi innych wyznań, aby mógł On pokazać Swą moc ludziom innych wyznań po to, by ludzie innych wyznań, jeśli nie znieczułą swych serc, mogli odpokutować i przyjść do mnie, i zostać ochrzczeni w moje imię, i poznać prawdziwe punkty mojej doktryny, aby mogli zostać ^bzaliczeni do mego ludu, o domu Izraela,

7. I gdy stanie się, że wasze „potomstwo zacznie poznawać

te sprawy — będzie to dla niego znakiem, żeby poznało, iż dzieło Ojca już się zaczęło ku wypełnieniu przymierzy, które zawarł z ludźmi, którzy są z domu Izraela.

8. I gdy nadejdzie ten dzień, stanie się, że królowie zamkną swe usta, bowiem zobaczą to, czego im nie opowiadano, i zrozumieją to, czego nie słyszeli.

9. Albowiem tego dnia ze względu na mnie Ojciec dokona wielkiego i „zdumiewającego dzieła pośród nich; i będą pośród nich tacy, którzy w to nie uwierzą, mimo że człowiek im to ogłosi.

10. Lecz oto, życie mego sługi będzie w mym ręku; dlatego mu nie zaszkodzą, chociaż będzie przez nich „ciemieźony. I uzdrowię go, i pokażę im, że ^bmoja mądrość przewyższa knowania diabła.

11. Przeto stanie się więc, że kto nie uwierzy w moje słowa, słowa Jezusa Chrystusa, które mój Ojciec nakaże mu przekazać ludziom innych wyznań, i da „mu moc, aby mógł ujawnić je ludziom innych wyznań (a stanie się to, jak powiedział Mojżesz), zostanie ^bodcięty od mego ludu przymierza.

3a Eter 4:17;
J.S. — Hist. 1:34–36.

4a I Nefi 13:17–19;
DiP 101:77–80.

b Morm. 5:20.
ppś Przymierze
Abrahamowe.

5a III Nefi 26:8.
b II Nefi 30:4–5;

Morm. 5:15;
DiP 3:18–19.

6a I Nefi 10:14;
Jakub 5:54;

III Nefi 16:4–7.
b Gal. 3:7, 29;
III Nefi 16:13;
Abr. 2:9–11.

7a III Nefi 5:21–26.

9a Iz. 29:14; Dz. 13:41;
I Nefi 22:8.

ppś Przywrócenie
ewangelii.

10a DiP 135:1–3.

b DiP 10:43.

11a II Nefi 3:6–15;
Morm. 8:16, 25.

b DiP 1:14.

12. A mój lud będący resztką Jakuba będzie pośród ludzi innych wyznań, zaiste, będzie pośród nich jak „lew między zwierzyną leśną, jak młody lew między stadami owiec, który przechodząc, ^bdepcze je i rozdziera, i nikt nie może ich wyratować.

13. Ich ręka zatriumfuje nad przeciwnikami, i wszyscy ich nieprzyjaciele zostaną wycięci.

14. Zaiste, biada ludziom innych wyznań, jeśli nie „odpokutują, albowiem stanie się tego dnia, mówi Ojciec, że wytepię wasze konie i zniszczę wasze wozy;

15. I wytnę miasta waszej ziemi i zburzę wszystkie wasze twierdze;

16. I wypłenię gusła z waszej ziemi, i nie będzie już u was wróżbiarzy;

17. I zniszczę także wasze „posągi ryte i kamienne figury pośród was, i nie będziecie już oddawali czci uczynom waszych rąk;

18. Wyrwę gaje spomiędzy was, i zniszczę wasze miasta.

19. I stanie się, że ustaną wszystkie „kłamstwa i oszustwa, i zazdrość, i kłótnie, i wypaczanie religii, i rozpusta.

20. Albowiem stanie się, mówi Ojciec, że tego, kto nie odpokutuje

i nie przystąpi do mego Umiłowanego Syna, odetnę od mego ludu, o domu Izraela;

21. I zemsta, i wściekłość wyleją się na nich, nawet jak na pogan, do tego stopnia, jakiego dotąd nie znali.

22. Lecz jeśli odpokutują i będą zważać na moje słowa, i nie znieczulą swych serc, „ustanowię pośród nich mój Kościół i przystąpią do przymierza, i zostaną ^bzaliczeni do resztki potomstwa Jakuba, którym dałem tę ziemię w dziedzictwo.

23. I pomogą mojemu ludowi, resztkę potomstwa Jakuba oraz tyłu z domu Izraela, ilu przyjdzie zbudować miasto, które nazwie „Nową Jerozolimą.

24. I wtedy pomogą zgromadzić w Nowej Jerozolimie mój lud, rozproszony po całej powierzchni ziemi.

25. I wtedy „moc niebieska zstąpi na nich; a ^bja sam będę pośród nich.

26. I wtedy Ojciec rozpocznie Swe dzieło w ten dzień, wtedy gdy ewangelia ta będzie głoszona pośród resztki tego ludu. Zaprawdę, powiadam wam, w ten dzień „zacznie się dzieło Ojca pośród wszystkich rozproszonych z mego ludu, zaiste, nawet pośród ^bzagubionych plemion,

12a Mich. 5:7–14;

III Nefi 20:16.

b III Nefi 16:13–15.

14a II Nefi 10:18; 33:9.

17a II Mojż. 20:3–4;

Mos. 13:12–13; DiP 1:16.

ppś Bałwochwaltwo.

19a III Nefi 30:2.

22a ppś Dyspensacja.

b II Nefi 10:18–19;

III Nefi 16:13.

23a III Nefi 20:22;

Eter 13:1–12.

ppś Nowa Jerozolima.

25a I Nefi 13:37.

b Iz. 2:2–4; III Nefi 24:1.

26a I Nefi 14:17;

III Nefi 21:6–7.

b ppś Izrael — Dziesięć zagubionych plemion Izraela.

które Ojciec wywiódł z Jerozolimy.

27. Zaiste, dzieło to zacznie się pośród wszystkich "rozproszonych z mego ludu, że Ojciec przygotowuje drogę, którą będą mogli przyjść do mnie, aby mogli zwracać się do Ojca w imię moje.

28. Zaiste, i zacznie się to dzieło pośród wszystkich narodów, że Ojciec przygotowuje drogę, którą Jego lud pójdzie, aby mógł "zgrupować się w domu, w ziemi swego dziedzictwa.

29. I wyjdą ze wszystkich narodów; i nie wyjdą w "pośpiechu ani w ucieczce, albowiem pójde przed nimi, mówi Ojciec, a Ja będę ich tylną strażą.

ROZDZIAŁ 22

W ostatnich dniach Syjon i jego paliki zostaną ustanowione, a Izrael zostanie zgromadzony z miłosierdziem i troskliwością. Zatriumfują. Por. Ks. Izajasza 54. Około 34 r. n.e.

I WTEDY stanie się to, co zapisano: Śpiewaj niepłodna, któraś nie rodziła; niech zabrzmi twój "śpiew i głośny krzyk, któraś nie doznała bólów porodu; bowiem liczniejsze są dzieci porzuconej niż dzieci mającej męża, rzecze Pan.

2. Powiększ zasięg swojego namiotu i rozciągnij poły swych siedzib; nie krępuj się, wydłuż

swoje sznury i umocnij swoje "paliki;

3. Bowiem rozprzestrzenisz się na prawo i na lewo, a twoje potomstwo odziedziczy "ludzi innych wyznań, i zaludni opustoszałe miasta.

4. Nie lękaj się, bo nie doznasz zawstydzienia, ani nie będziesz skonfundowana, bo już nie zostaniesz "zhańbiona; zapomnisz bowiem o wstydzie swej młodości, i nie wspomnisz już wyrzutów czynionych przez twą młodość ani nie wspomnisz wyrzutów czynionych przez twe wdowieństwo.

5. Bowiem twoim małżonkiem jest twój Stwórca, Jego imię Pan Zastępów; a twoim Odkupicielem Święty Izraela — Bogiem całej ziemi będzie zwany.

6. Gdyż Pan uzna cię za kobietę porzuconą i strapioną w duchu, i małżonkę poślubioną w młodości, kiedy zostałaś wzgardzona, mówi twój Bóg.

7. Na krótką chwilę porzuciłem cię, ale z ogromnym miłosierdziem cię przygramę.

8. W przystępie gniewu zakryłem przed tobą swoją twarz na chwilę, lecz w nieskończonej dobroci "zmiłowałem się nad tobą, rzecze Pan, twój Odkupiciel.

9. Bowiem "to dla mnie niczym ^bwody Noego, gdyż jak

27 a III Nefi 16:4–5.

28 a ppś Izrael —
Zgromadzenie Izraela.

29 a Iz. 52:12;
III Nefi 20:42.

22 1 a ppś Śpiewać.

2 a ppś Palik.

3 a ppś Ludzie innych
wyznań.

4 a II Nefi 6:7, 13.

8 a ppś Miłosierny,
miłosierdzie.

9 a Iz. 54:9.

b ppś Potop w czasach
Noego.

przysięgłem, że wody Noego nigdy już więcej nie zaleją ziemi, tak przysięgłem, że nie będę się gniewał na ciebie.

10. Albowiem “góry rozstąpią się i wzgórze znikną, ale moja dobroć dla ciebie nie ^bprzemienie, ani też przymierze mego pokoju nie ustanie, rzecze Pan, który ma nad tobą miłosierdzie.

11. O udręczona, nawałnicą miotana, niepoczieszona! Zaiste, “kamienie twoje nasycę pięknymi kolorami, a fundamenty twoje osadzę na szafirach.

12. I uczynię okna twoje z agatów, a bramy twoje z karbunkulów, a wszystkie twoje wały z drogich kamieni.

13. I “wszystkie twoje dzieci będą nauczone o Panu; i wielki będzie spokój twych dzieci.

14. Będziesz ustanowiona w “prawości; będziesz daleka od ucisku, bo nie masz powodu się bać, i od przestachu, bo nie zbliży się do ciebie.

15. Oto, gdy kto na ciebie będzie nastawać, nie będzie to ode mnie; gdy kto na ciebie będzie nastawać, potknie się z twej przyczyny.

16. Oto Ja stworzyłem kowala, który rozdmuchuje żar w węglu i wyrabia przydatne dla siebie narzędzia; i Ja też stworzyłem niszczyciela, aby niszczył.

17. Żadna broń ukuta przeciwko

tobie nie będzie skuteczna; i każdy język, który urąga ci swoim sądem, potępisz. Takie jest dziedzictwo sług Pana, a ich prawość pochodzi ode mnie, rzecze Pan.

ROZDZIAŁ 23

Jezus zatwierdza słowa Izajasza. Nakazuje ludziom badać proroków. Słowa Samuela Lamanity o Zmartwychwstaniu są dodane do ich kroniki. Około 34 r. n.e.

I TERAZ oto powiadam wam, że powinniście “badać te sprawy. Zaiste, daję wam przykazanie, abyście pilnie badali te sprawy; albowiem wielkie są słowa ^bIzajasza.

2. Albowiem mówił on o wszystkim na temat mego ludu, który jest z domu Izraela; przeto konieczne jest, aby przemawiał także do ludzi innych wyznań.

3. I wszystko, co powiedział, nastąpiło lub “nastąpi zgodnie z jego słowami.

4. Dlatego baczcie na moje słowa; zapiszcie sprawy, które wam powiedziałem; a we właściwym czasie, i zgodnie z wolą Ojca, zostaną poniesione do ludzi innych wyznań.

5. I każdy, kto będzie zważać na moje słowa, i odpokutuje, i zostanie ochrzczony, ten będzie zbawiony. Badajcie “proroków,

10a Iz. 40:4.
b Ps. 94:14;
DIP 35:25.
11a Obj. 21:18–21.

13a Jer. 31:33–34.
14a PPś Prawy, prawość.
23 1a PPś Pisma święte.
b II Nefi 25:1–5;

Morm. 8:23.
PPś Izajasz.
3a III Nefi 20:11–12.
5a Łuk. 24:25–27.

albowiem wielu z nich świadczyło o tych sprawach.

6. I teraz stało się, że gdy Jezus powiedział te słowa, przemówił znowu do nich po tym, jak objaśnił wszystkie pisma święte, które otrzymali, i powiedział im: Oto chcę, abyście zapisali inne pisma święte, których nie zapisaliście.

7. I stało się, że zwrócił się do Nefiego: Przyniesz kronikę, którą prowadziłeś.

8. I gdy Nefi przyniósł kroniki, i rozłożył je przed Nim, Jezus spojrział na nie i powiedział:

9. Zaprawdę, powiadam wam, że nakazałem mojemu słudze, Lamanicie "Samuelowi, aby świadczył temu ludowi, że tego samego dnia, kiedy Ojciec we mnie wsławi Swoje imię, ^bliczni "święci "powstaną z martwych, i ukążą się wielu, i będą im czynić posługę. I zapytał ich: Czyż tak nie było?

10. I uczniowie Jego odpowiedzieli: Zaiste, Panie, Samuel prorokował, zgodnie z Twoimi słowami, i wszystko wypełniło się.

11. I Jezus rzekł do nich: Dlaczego nie zapisaliście, że liczni święci zmartwychwstali i ukazali się wielu, i czynili im posługę?

12. I stało się, że Nefi przypomniał sobie, że nie zostało to zapisane.

13. I stało się, że Jezus nakazał, aby to zapisano; przeto zostało to zapisane, jak nakazał.

14. I teraz stało się, że gdy Jezus "objaśnił im za jednym razem wszystkie pisma święte, które zapisali, przykazał im, aby nauczali tego, co im wyjaśnił.

ROZDZIAŁ 24

Posłaniec Pana przygotowuje drogę na Drugie Przyjście. Chrystus zasiądzie na sądzie. Izrael ma składać dziesięcinę i ofiary. Zapisywana jest księga pamięci. Por. Ks. Malachiasza 3:1–18. Około 34 r. n.e.

I STAŁO SIĘ, że nakazał im, aby zapisali słowa, które Ojciec dał Malachiaszowi, które im powie. I stało się, że gdy je zapisano, objaśnił je. I to są słowa, które im powiedział: Ojciec powiedział Malachiaszowi — Oto posłę mego "posłańca, i przygotowuje drogę przede mną. I przyjdzie nagle do swej świątyni Pan, którego oczekujecie, sam posłaniec przymierza, w którym się radujecie. Zaiste, przyjdzie On — rzeźce Pan Zastępów.

2. Lecz kto będzie mógł się "ostać w dniu Jego przyścia i kto przetrwa, gdy się ukáže? Albowiem jest On jak ogień ^bwytapiającego i jako mydło folusznika.

3. I zasiądzie jako wytapiający i oczyszczający srebro; i oczyści

9a Hel. 13:2.

b Hel. 14:25.

c ppś Święty (rzeczownik).

d Mat. 27:52–53.

ppś Zmartwychwstanie.

14a Łuk. 24:44–46.

24 1a DiP 45:9.

2a III Nefi 25:1.

b Zach. 13:9; DiP 128:24.

ppś Drugie Przyjście

Jezusa Chrystusa;

Ziemia —

Oczyszczenie ziemi.

“synów Lewiego; i będzie ich oczyszczał niczym złoto i srebro, aby mogli ^bskładać Panu ofiarę w prawości.

4. Wtedy ofiara Judy i Jerozolimy będzie miła Panu jak za dni dawnych i jak w latach minionych.

5. Wtedy przyjdę do was na sąd; i rychło będę świadczył przeciwko czarownikom i cudzołożnikom, i krzywoprzysięzcom, i tym, którzy uciskają najemnika w jego wynagrodzeniu, wdowę i “sierotę, i odtrącają przychodnia, a mnie się nie boją — rzece Pan Zastępów.

6. Albowiem jestem Panem, i nie zmieniam się; przeto nie spałem was, synowie Jakuba.

7. Już w dniach waszych ojców “odstąpiliście od mych obrzędów i nie przestrzegaliście ich. ^bPowróćcie do mnie, a wtedy Ja powrócę do was — rzece Pan Zastępów. Lecz wy pytacie: W jaki sposób mamy powrócić?

8. Czyż człowiek może okradać Boga? bo wy mnie okradacie. Lecz wy pytacie: W czym Cię okradamy? W “dziesięcinie i ^bofiarach.

9. Jesteście obłożeni klątwą, ponieważ mnie okradacie, wy, cały naród.

10. Przynieście całą “dziesięcinę do spichlerza, aby był pokarm

w domu moim i wypróbujcie mnie — rzece Pan Zastępów — czy nie otworzę wam okien niebieskich, i nie wyleję na was ^b błogosławieństwa, że nie wystarczy miejsca, aby je przyjąć.

11. I zabronię potem szarańczy niszczyć wasze plony rolne; wasza winorośl zaś w polu nie będzie bez owocu — rzece Pan Zastępów.

12. I wszystkie narody nazywać was będą błogosławionymi, bo będziecie ziemią przyjemną — rzece Pan Zastępów.

13. Zuchwałę są wasze słowa przeciwko mnie — rzece Pan — a mimo to mówicie: Cóż takiego mówiliśmy przeciwko Tobie?

14. Mówiliście tak: Próżna to rzecz służyć Bogu, i jaki pożytek z tego, że przestrzegaliśmy Jego obrzędów i chodziliśmy strapieni przed Panem Zastępów?

15. I teraz postrzegamy pysznych jako szczęśliwych; zaiste, gdyż powodzi im się dobrze, chociaż niegodziwie postępują; a ci, którzy kuszą Boga, zaprawdę, uchodzą bezkarnie.

16. Tak “mówili między sobą ci, którzy bali się Pana, i Pan zważał, i usłyszał to; i tak została spisana przed Nim ^b księga pamięci dla tych, którzy bali się Pana i czcili Jego imię.

17. I będą moją własnością —

3a V Mojż. 10:8;
DiP 84:31–34.

b DiP 13.

5a Jak. 1:27.

7a ppś Odstępstwo.

b Hel. 13:11;

III Nefi 10:6; Mor. 9:22.

8a ppś Dziesięciny,
dziesięcina.

b ppś Ofiara (dar
dla Pana).

10a DiP 64:23; 119.

b ppś Błogosławić,
błogosławiony,
błogosławieństwo.

16a Mor. 6:5.

b DiP 85:9; Mojż. 6:5.
ppś Księga pamięci.

rzecze Pan Zastępów — w dniu, w którym „zbiorę swoje klejnoty; i oszczędzę ich, jak ktoś oszczędza własnego syna, który mu służy.

18. Wtedy zwróćcie się do mnie i „rozdzielcie między prawym a niegodziwym, między tym, kto Bogu służy, a tym, kto Mu nie służy.

ROZDZIAŁ 25

Podczas Drugiego Przyjścia pyszni i czyniący niegodziwość zostaną spaleni niczym ścierń. Eliaszy powróci przed tym wielkim i strasznym dniem. Por. Ks. Malachiasza 3:19–24. Około 34 r. n.e.

Oto bowiem nadchodzi dzień, który „pali jak piec; i wszyscy ^bpyszni, i wszyscy, którzy czynią niegodziwość, staną się niczym ścierń; i spali ich ten nadchodzący dzień — rzecze Pan Zastępów — tak, że im nie pozostawi ani korzenia, ani gałązki.

2. Lecz dla was, którzy boicie się mojego imienia, powstanie „Syn Prawości, z uzdrowieniem na swych skrzydłach; i pójdziecie, i ^burośnięcie jak ^ccielęta w oborze.

3. I ^apodępczecie niegodziwych;

albowiem będą niczym proch pod waszymi stopami w dniu, kiedy tego dokonam — rzecze Pan Zastępów.

4. Pamiętajcie o prawie Mojżesza, mego sługi, któremu przekazałem na „Horebie statuty i sądy dla całego Izraela.

5. Oto pošlę wam proroka „Eliasz, zanim przyjdzie ten wielki i straszny ^bdzień Pana;

6. I „zwróci on serca ojców ku dzieciom, a serca dzieci ku ich ojcom, abym nie przyszedł i nie poraził ziemi kłętwą.

ROZDZIAŁ 26

Jezus objaśnia wszystko od początku do końca. Niemowlęta i dzieci mówią o zdumiewających rzeczach, których nie można zapisać. Pośród tych, którzy są w Kościele Chrystusa, wszystko jest wspólne. Około 34 r. n.e.

I TERAZ stało się, że gdy Jezus powiedział te rzeczy, objaśniał je zgromadzonej rzeszy; i objaśniał im wszystkie rzeczy, i wielkie, i małe.

2. I powiedział On: „Te pisma święte, których nie mieliście ze sobą, Ojciec nakazał mi przekazać wam; albowiem w Swej

17a DiP 101:3.
18a prś Rozróżnianie, dar [rozróżniania].
25 1a Iz. 24:6;
I Nefi 22:15;
III Nefi 24:2;
DiP 29:9; 64:23–24;
133:64;
J.S. — Hist. 1:37.
prś Ziemia —

Oczyszczenie ziemi.
b II Nefi 20:33.
prś Pycha.
2a Eter 9:22.
b DiP 45:58.
c Am. 6:4; I Nefi 22:24.
3a III Nefi 21:12.
4a II Mojż. 3:1–6.
5a II Król. 2:1–2;
DiP 2:1; 110:13–16;

128:17–18.
prś Eliaszy;
Pieczętować,
zapięczętowanie;
Zbawienie zmarłych.
b prś Drugie Przyjście Jezusa Chrystusa.
6a DiP 2:2.
26 2a tzn. Mal. 3, cytowany w III Nefim 24–25.

mądrości pragnie, aby zostały one przekazane przyszłym pokoleniom.

3. I objaśniał On wszystkie sprawy od początku do czasu, gdy przyjdzie w Swej ^achwale — zaiste, wszystko, co ma nastąpić na powierzchni ziemi, aż do czasu gdy w gorejącym żarze stopią się wszystkie ^bżywioty, a ziemia ^czwinie się jak zwój, a niebios a ziemia przemina;

4. I nawet do ^awielkiego i ostatecznego dnia, gdy wszyscy ludzie i wszystkie plemiona, i wszystkie narody i języki ^bstaną przed Bogiem, by zostali osądzeni za swe uczynki, czy dobre, czy złe —

5. I jeśli były dobre, ku ^azmarłychwstaniu do życia wiecznego; a jeśli były złe, ku zmarłychwstaniu na potępienie; będąc na równi, jeden po jednej stronie, a drugi po drugiej stronie, zgodnie z miłosierdziem i ^bsprawiedliwością, i świętością, będącymi w Chrystusie, który był ^cprzed powstaniem świata.

6. I teraz w tej księdze nie można zapisać nawet ^asetnej części tego, czego Jezus naprawdę nauczał ludzi;

7. Oto jednak ^a płyty Nefiego

zawierają większą część tego, co nauczał ludzi.

8. I to, co zapisałem, jest mniejszą częścią spraw, których nauczał ludzi; a zapisałem to z zamiarem ponownego przekazania tego temu ludowi ^aprzez ludzi innych wyznań, zgodnie ze słowami, które Jezus powiedział.

9. I gdy to otrzymają, a jest to konieczne dla wypróbowania ich wiary, aby najpierw to otrzymali, i jeśli będzie tak, że dadzą temu wiare, wówczas ^aważniejsze rzeczy zostaną im objawione.

10. I jeśli stanie się, że nie dadzą temu wiary, wtedy większe rzeczy będą im ^azabrane, ku ich potępieniu.

11. Oto zamierzałem zapisać wszystko, co zostało wyryte na płytach Nefiego, ale Pan mi tego zakazał, mówiąc: ^aWypróbuję wiare mego ludu.

12. Zatem ja, Mormon, piszę, co mi Pan przykazał. I na tym ja, Mormon, kończę swoje słowa, przechodząc do tego, co mi nakazano zapisać.

13. Przeto pragnę, abyście wiedzieli, że przez okres trzech dni Pan prawdziwie nauczał ten lud; a potem często im się ^aukazywał

3a ppś Jezus Chrystus —
Chwała Jezusa
Chrystusa.
b Am. 9:13;
II Piotra 3:10, 12;
Morm. 9:2.
ppś Świat — Koniec
świata;
Ziemia —
Oczyszczenie ziemi.

c Morm. 5:23.
4a Hel. 12:25;
III Nefi 28:31.
b Mos. 16:10–11.
ppś Sąd Ostateczny.
5a Dan. 12:2;
Jan 5:29.
b ppś Sprawiedliwość.
c Eter 3:14.
ppś Jezus Chrystus —

Przedziemskie
życie Chrystusa.
6a Jan 21:25;
III Nefi 5:8.
7a ppś Płyty.
8a III Nefi 21:5–6.
9a Eter 4:4–10.
10a Alma 12:9–11.
11a Eter 12:6.

i często łamał ^bchleb, i błogosławił go, i dawał go im.

14. I stało się, że gdy nauczał i czynił posługę ^adzieciom zgromadzonej rzeszy, o której mówiono, ^brozwiązał ich języki, że mówiły do swych ojców o wielkich i zdumiewających rzeczach, jeszcze większych niż to, co objawił ludowi; i rozwiązał ich języki, że mogły to wypowiedzieć.

15. I stało się, że po tym, jak wstąpił do nieba — po tym, jak po raz drugi ukazał się im i odszedł do Ojca, ^auzdrowiłszy wszystkich ich chorych i ich chromych, i otworzywszy oczy niewidomych i uszy głuchych, i dokonawszy uzdowień wszelkiego rodzaju pośród nich, wskrzesiwszy umarłego i okazałszy im Swą moc, wstąpił do Ojca —

16. I stało się, że nazajutrz zgromadziła się rzesza, i wszyscy zároveň widzieli, jak i słyszeli te dzieci; zaiste, nawet ^aniemowlęta otworzyły swoje usta i opowiadały zdumiewające rzeczy; i zabroniono, aby ktokolwiek zapisał te rzeczy, o których opowiadały.

17. I stało się, że odtąd ^auczniowie wybrani przez Jezusa zaczęli ^bchrzczyć i nauczać tylu, ilu

do nich przychodziło; i tylu, ilu zostało ochrzczonych w imię Jezusa, było napełnionych Duchem Świętym.

18. I wielu z nich widziało i słyszało rzeczy niemożliwe do opowiedzenia, które ^azabroniono zapisać.

19. I nauczali oni, i czynili posługę jeden drugiemu; i mieli ^awszystko ^bwspólne, każdy z nich postępował sprawiedliwie wobec innych.

20. I stało się, że czynili wszystko, jak im Jezus nakazał.

21. I tych, których ochrzczono w imię Jezusa, nazwano ^aKościółem Chrystusa.

ROZDZIAŁ 27

Jezus nakazuje nazwać Kościół Jego imieniem. Jego misja i zadłość czyniąca ofiara stanowią Jego ewangelię. Jezus nakazuje ludziom, aby odpokutowali i zostali ochrzczeni, aby mogli być uświęceni przez Ducha Świętego. Mają być tacy sami jak Jezus. W okresie lat 34–35 n.e.

I STAŁO SIĘ, że gdy uczniowie Jezusa wędrowali i głosili o tym, co słyszeli i widzieli, i chrzcili w imię Jezusa, stało się, że zgromadzili się i ^azjednoczyli w żarliwej modlitwie i ^bpoście.

13a Jan 21:14.
^b III Nefi 20:3–9.
PPś Sakrament.

14a III Nefi 17:11–12.
^b Alma 32:23;
III Nefi 26:16.

15a III Nefi 17:9.
PPś Cud;

Uzdrowić,
uzdrowienia.
16a Mat. 11:25.
17a III Nefi 19:4–13.

^b IV Nefi 1:1.
18a III Nefi 26:11.
19a IV Nefi 1:3.

^b PPś Poświęcić, prawo

poświęcenia.
21a Mos. 18:17.
PPś Kościół Jezusa
Chrystusa.

27 1a DiP 29:6.
^b Alma 6:6.
PPś Post, pościć.

2. I Jezus ponownie im się „ukazał, albowiem modlili się do Ojca w Jego imię; i Jezus przyszedł, i stanął między nimi, i powiedział im: Co pragniecie, abym wam dał?

3. I odpowiedzieli Mu: Panie, pragniemy, abyś nam powiedział, jak nazwać ten Kościół; albowiem są dysputy między ludźmi z tego powodu.

4. I Pan powiedział im: Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam, dlaczego to ludzie szemrają i dysputują z tego powodu?

5. Czyż nie czytali w piśmie świętym, że macie wziąć na siebie „imię Chrystusa, które jest moim imieniem? Albowiem na to imię zostanieie przywołani ostatniego dnia;

6. I kto weźmie na siebie imię moje, i „wytrwa do końca, ten będzie zbawiony ostatniego dnia.

7. Przeto cokolwiek będziecie czynić, czyńcie to w imię moje; toteż nadajcie Kościołowi moje imię; i módlcie się do Ojca w imię moje, aby błogosławił Kościołowi ze względu na mnie.

8. Albowiem czyż mógłby to być „mój^b Kościół, gdyby nie nosił mojego imienia? Jeśli Kościół nosiłby imię Mojżesza, byłby wtedy Kościołem Mojżesza; a jeśli nosiłby imię człowieka, byłby Kościołem człowieka; ale jeśli jednak

ma nosić moje imię, wtedy jest moim Kościołem, jeśli okaże się, że są zbudowani na mojej ewangelii.

9. Zaprawdę, powiadam wam, że jesteście zbudowani na mojej ewangelii; przeto o cokolwiek będziecie prosić, czyńcie to w imię moje; a jeśli będziecie prosić Ojca za Kościół, jeśli to będzie w imię moje, Ojciec was wysłucha;

10. I jeśli okaże się, że Kościół jest zbudowany na mojej ewangelii, Ojciec objawi w nim Swe własne dzieła.

11. Jeśli jednak nie jest zbudowany na mojej ewangelii, a jest zbudowany na uczynkach ludzi czy na uczynkach diabła, zaprawdę, powiadam wam, będą mieli radość w swych uczynkach przez pewien czas, a niebawem nadejdzie koniec, i zostaną „wycięci, i wrzuceni w ogień, skąd nie ma powrotu.

12. Albowiem ich uczynki „idą za nimi, i z powodu ich uczynków zostaną wycięci; przeto zapamiętajcie, co wam powiedziałem.

13. Oto dałem wam moją „ewangelię, i to jest ewangelia, którą wam dałem — że przyszedłem na świat, aby wypełnić^b wolę mego Ojca, albowiem mój Ojciec mnie posłał.

14. I mój Ojciec posłał mnie,

2a III Nefi 26:13.
ppś Jezus Chrystus —
Pośmiertne epifanie
Chrystusa.
5a ppś Jezus Chrystus —
Wziąć na siebie imię

Jezusa Chrystusa.
6a III Nefi 15:9.
8a DiP 115:4.
b ppś Jezus Chrystus —
Głowa Kościoła.
11a Alma 5:52.

12a Obj. 14:13;
DiP 59:2.
13a DiP 76:40–42.
ppś Ewangelia.
b Jan 6:38–39.

abym został “podniesiony na krzyżu; i po tym, jak zostaną podniesiony na krzyżu, abym mógł ^bprzyciągnąć do siebie wszystkich ludzi, aby, tak jak Ja zostałem podniesiony przez ludzi, Ojciec podniósł ludzi, aby stanęli przede mną, i zostali ‘osądzeni za swe uczynki, czy dobre, czy złe.

15. W tym celu zostałem “podniesiony; przeto zgodnie z mocą Ojca przyciągnę do siebie wszystkich ludzi, aby mogli zostać osądzeni według swych uczynków.

16. I stanie się, że każdy, kto “odpokutuje i zostanie ^bochrzczony w imię moje, będzie napełniony; a jeśli ‘wytrwa do końca, oto uznam go za niewinnego przed mym Ojcem, gdy stanę, by sądzić świat.

17. I ten, kto nie wytrwa do końca, zostanie wycięty i wrzucony w ogień, skąd nie ma więcej powrotu ze względu na “sprawiedliwość Ojca.

18. I jest to słowo, które dał dzieciom ludzkim. I z tego powodu wypełni On wszystkie słowa, które dał, i nie kłamie, lecz wypełni wszystkie Swoje słowa.

19. I “nic nieczystego nie może wstąpić do Jego królestwa; przeto nic nie wstąpi do Jego

^bodpoczynku, oprócz tych, którzy ‘obmyli swe szaty w mojej krwi, dzięki swej wierze i pokucie za wszystkie swe grzechy, i dzięki swej wierności do końca.

20. Oto jest przykazanie: “Odpokutujcie, wszystkie krańce ziemi, i przyjdźcie do mnie, i zostańcie ^bochrzczeni w imię moje, abyście zostali ‘uświęceni przez przyjęcie Ducha Świętego, abyście ostatecznego dnia mogli stanąć przede mną ^dbez skazy.

21. Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam, to jest moja ewangelia; i wiecie, co macie czynić w moim Kościele; albowiem dzieła, które widzieliście, że Ja czyniłem, macie także i wy czynić; albowiem to, co widzieliście, że Ja czyniłem, to samo macie czynić.

22. Przeto, jeśli będziecie to czynić, błogosławieni będziecie, albowiem zostanieie podniesieni w ostatecznym dniu.

23. Zapiszcie, co widzieliście i słyszeliście, z wyjątkiem tego, co jest “zakazane.

24. Zapiszcie uczynki tego ludu, które nastaną, tak jak zapisano to, co już było.

25. Albowiem według ksiąg, które zostały spisane i które

14a I Nefi 11:32–33;
Mojż. 7:55.

b Jan 6:44;
II Nefi 9:5;
DiP 27:18.

c ppś Jezus Chrystus —
Sędzia.

15a ppś Zadoścuczynić,
Zadoścuczynienie.

16a ppś Pokutować,
pokuta.

b ppś Chrzest, chrzczyć.
c I Nefi 13:37.
ppś Wytrwać.

17a ppś Sprawiedliwość.

19a Alma 11:37.

b DiP 84:24.

ppś Odpoczynek.

c Obj. 1:5; 7:14;
Alma 5:21, 27;
13:11–13.

20a Eter 4:18.

b ppś Chrzest, chrzczyć —
Niezbędny.

c ppś Uświęcenie.

d DiP 4:2.

23a III Nefi 26:16.

zostaną spisane, lud ten będzie „sądzony; albowiem przez nie ich ^buczynki zostaną ujawnione ludziom.

26. I oto, wszystko jest „spisane przez Ojca; a więc według ksiąg, które zostaną spisane, sądzony będzie świat.

27. I wiedzcie, że „będziecie sędziami tego ludu, zgodnie z osądem, który wam dam, który będzie sprawiedliwy. Przeto ^bjakimi ludźmi powinniście być? Zaprawdę, powiadam wam, takimi ^cjak Ja.

28. A teraz „idę do Ojca. I za prawdę, powiadam wam, że o cokolwiek poprosicie Ojca w imię moje, będzie wam dane.

29. „Proście więc, a otrzymacie; kołaczcie, a będzie wam otworzone; albowiem każdy, kto prosi, otrzyma; a każdemu, kto kołacze, będzie otworzone.

30. I teraz, moja radość jest wielka, wręcz pełna, dzięki wam i temu pokoleniu; zaiste, i Ojciec ze wszystkimi świętymi aniołami cieszy się dzięki wam i temu pokoleniu; albowiem „żaden z nich nie jest stracony.

31. Oto pragnę, abyście zrozumieli, że mam na myśli tych z „tego pokolenia, którzy ^bteraz żyją; i żaden z nich nie jest

stracony; i w nich mam pełnię ^cradości.

32. Lecz oto, smuci mnie „czwarte pokolenie od tego pokolenia, bowiem są oni wzięci do niewoli przez niego tak samo jak syn zatracenia; albowiem sprzedadzą mnie za srebro i za złoto, i za to, co ^bmól niszczy, i przez co złodzieje włamują się i kradną. I w owym dniu nawiedzę ich, i sprowadzę ich uczynki na ich własne głowy.

33. I stało się, że po tych słowach Jezus powiedział Swym uczniom: Wchodźcie przez „ciasną bramę, albowiem ciasna jest brama i wąska droga, która prowadzi do żywota, i niewielu jest tych, którzy ją znajdują; ale szeroka jest brama i przestronna droga, która wiedzie do śmierci, i wielu jest takich, którzy nią podążają, aż zapada noc, gdy żaden człowiek nie może pracować.

ROZDZIAŁ 28

Dziewięciu z dwunastu uczniów pragnie dziedzictwa w królestwie Chrystusa, kiedy umrą, i jest im to obiecane. Trzech Nefitów pragnie otrzymać moc nad śmiercią, aby pozostać na ziemi, aż Jezus ponownie przyjdzie. Zostają przeobrażeni

25a II Nefi 33:10–15;
St. Morm. 1:11.

b I Nefi 15:32–33.

26a III Nefi 24:16.

ppś Księga żywota.

27a I Nefi 12:9–10;

Morm. 3:19.

b ppś Jezus Chrystus —
Przykład Jezusa

Chrystusa.

c Mat. 5:48;

III Nefi 12:48.

28a Jan 20:17.

29a Mat. 7:7;

III Nefi 14:7.

30a Jan 17:12.

31a III Nefi 28:23.

b III Nefi 9:11–13; 10:12.

c ppś Radość.

32a II Nefi 26:9–10;

Alma 45:10, 12.

b Mat. 6:19–21;

III Nefi 13:19–21.

33a Mat. 7:13–14;

III Nefi 14:13–14;

DiP 22.

i widzą rzeczy, o których nie wolno mówić, i obecnie czynią posługę pośród ludzi. W okresie lat 34–35 n.e.

I STAŁO SIĘ, że gdy Jezus powiedział te słowa, przemawiał do Swych uczniów, jednego po drugim, tymi słowy: Czego pragniecie ode mnie, kiedy pójdę do Ojca?

2. I wszyscy oprócz trzech powiedzieli tak: Pragniemy, aby — gdy dożyjemy wieku człowieka — posługa, do której nas powołałeś, dobiegła końca, abyśmy mogli szybko przyjść do Ciebie w Twym królestwie.

3. I powiedział im: Błogosławieni jesteście z powodu tego, czego pragnęliście ode mnie; przeto gdy dożyjecie siedemdziesiątego drugiego roku, przyjdziecie do mnie w moim królestwie i znajdziecie ze mną „odpoczynek.

4. I gdy im to powiedział, zwrócił się do pozostałych trzech i powiedział im: Co pragniecie, abym wam uczynił, gdy pójdę do Ojca?

5. I boleli w sercu, gdyż nie śmieli prosić Go o to, czego pragnęli.

6. I powiedział im: Oto „znam wasze myśli, i pragniecie tego samego, czego pragnął ^bJan, mój

umiłowany, który był ze mną podczas mojej posługi, zanim zostałem podniesiony przez Żydów.

7. Przeto jesteście bardziej błogosławieni, gdyż „nigdy nie zakosztujecie ^bśmierci, i będziecie żyć, aż zobaczycie wszystko, co Ojciec uczyni pośród dzieci ludzkich, aż zgodnie z wolą Ojca wszystko się wypełni, i przyjdę w swej chwale z „mocami niebios.

8. I nigdy nie zaznacie bólu śmierci; ale gdy przyjdę w swej chwale, zostanieie w okamgnieniu odmienieni ze „śmiertelności w ^bnieśmiertelność; i będziecie wtedy błogosławieni w królestwie mego Ojca.

9. I powtarzam, nie zaznacie bólu, gdy będziecie żyli w ciele, ani smutku z wyjątkiem smutku z powodu grzechów świata; i uczynię to wszystko z powodu tego, czego pragnęliście ode mnie, albowiem pragnęliście, abyście mogli „przyrowadzać do mnie dusze ludzkie, dopóki świat istnieje.

10. Przeto otrzymacie „pełnię radości; i zasiądziecie w królestwie mego Ojca; zaiste, wasza radość będzie pełna, tak jak Ojciec dał mi pełnię radości; i będziecie tacy sami jak Ja, a jestem taki sam jak Ojciec, a Ojciec i Ja jesteśmy ^bjednym.

28 3a pPś Odpoczynek.

6a Am. 4:13;

Alma 18:32.

b Jan 21:21–23;

DiP 7:1–4.

7a IV Nefi 1:14;

Morm. 8:10–11;

Eter 12:17.

b pPś Przeobrażone

Istoty.

c III Nefi 20:22.

8a III Nefi 28:36–40.

pPś Śmiertelny,
doczesność.

b pPś Nieśmiertelny,
nieśmiertelność.

9a Fil. 1:23–24;

DiP 7:5–6.

10a DiP 84:36–38.

b Jan 17:20–23.

11. I ^aDuch Święty składa świadectwo o mnie i o Ojcu; i Ojciec daje dzieciom ludzkim Ducha Świętego ze względu na mnie.

12. I stało się, że gdy Jezus powiedział te słowa, dotknął palcem wszystkich z wyjątkiem tych trzech, którzy mieli pozostać, i odszedł.

13. I oto, niebiosa otworzyły się, i zostali oni ^azabrani do nieba, i widzieli, i słyszeli rzeczy nie do opisania.

14. I ^azakazano im o tym mówić, ani nie była im dana moc, aby mówić o tych rzeczach, które widzieli i słyszeli;

15. I czy byli w ciele, czy poza ciałem, nie mogli powiedzieć; gdyż wydawało im się to jakby ich ^aprzemienieniem, albowiem doznali odmiany z tego ciała w stan nieśmiertelny, aby mogli ujrzeć rzeczy boskie.

16. I stało się, że znowu czynili posługę na powierzchni ziemi; lecz nie nauczali o tym, co słyszeli i widzieli, ze względu na przykazanie, które im dano w niebie.

17. I nie wiem, czy od dnia ich przemienienia byli śmiertelni czy nieśmiertelni;

18. Lecz zgodnie z zapisem, który dano, wiem, że rozeszli się po całej powierzchni tej ziemi, czyniąc posługę wszystkim ludziom, zjednując Kościołowi

tyłu, ilu dawało wiarę ich naukom; chrzcząc ich, a tylu, ilu zostało ochrzczonych, otrzymało Ducha Świętego.

19. I byli wtrącani do więzienia przez tych, którzy nie należeli do Kościoła. A ^awięzienia nie mogły ich zatrzymać, bowiem rozpadały się na dwoje.

20. I wtrącano ich do lochów w ziemi; ale porażali ziemię słowem Bożym, tak że Jego ^amocą byli oswobodzani spod głębin ziemi; przeto nie można było wykopać lochów dostatecznie głębokich, by mogły ich zatrzymać.

21. I trzy razy wrzucono ich do ^apieca, i nie doznali krzywdy.

22. I dwa razy wrzucono ich do ^ajaskini dzikich zwierząt; i oto bawili się ze zwierzętami, jak dziecko igra z jagnięciem, i nie doznali krzywdy.

23. I stało się, że tak chodzili pośród całego ludu Nefiego i głosili ^aewangelię Chrystusa wszystkim ludziom na powierzchni tej ziemi; i byli nawróceni do Pana i zjednoczeni z Kościołem Chrystusa; i tak ludzie z ^btego pokolenia byli błogosławieni, zgodnie ze słowem Jezusa.

24. I teraz ja, Mormon, przestaję na razie o tym mówić.

25. Oto zamierzałem podać ^aimiona tych, którzy nigdy nie mieli zakosztować śmierci, ale

11a II Nefi 31:17–21;

III Nefi 11:32.

13a II Kor. 12:2–4.

14a DiP 76:114–116.

15a Mojż. 1:11.

ppś Przemienienie.

19a Dz. 16:26;

Alma 14:26–28.

20a Morm. 8:24.

21a Dan. 3:22–27;

IV Nefi 1:32.

22a Dan. 6:17–24;

IV Nefi 1:33.

23a ppś Ewangelia.

b III Nefi 27:30–31.

25a III Nefi 19:4.

Pan mi zakazał; przeto nie podaję ich, i pozostają one ukryte przed światem.

26. Lecz oto, ja sam widziałem ich, i czynili mi posługę.

27. I oto będą pośród ludzi innych wyznań, ale ludzie innych wyznań ich nie poznają.

28. I będą także pośród Żydów, a Żydzi ich nie poznają.

29. I stanie się, że gdy Pan w Swej mądrości uzna za stosowne, będą czynić posługę wszystkim "rozproszonym plemionom Izraela, wszystkim narodom, plemionom, językom i ludom, i przywiodą wiele dusz do Jezusa, aby ich pragnienie mogło zostać spełnione, a będzie to dzięki przekonującej mocy Bożej, która w nich jest.

30. I są oni niczym "aniołowie Boży, i gdy proszą Ojca w imię Jezusa, mogą ukazać się jakemukolwiek człowiekowi, jeśli uważają to za słuszne.

31. Przeto wielkie i zdumiewające dzieła będą przez nich wykonane przed owym "wielkim dniem, gdy wszyscy ludzie na pewno staną przed tronem sędziowskim Chrystusa;

32. Zaiste, nawet pośród ludzi innych wyznań dokonają "wielkiego i zdumiewającego dzieła przed owym dniem sądu.

33. I gdybyście mieli wszystkie pisma święte podające wszystkie

zdumiewające dzieła Chrystusa, wiedzielibyście, że zgodnie ze słowami Chrystusa, wszystko to na pewno nastąpi.

34. I biada temu, kto "nie zważy na słowa Jezusa ani słowa ^btych, których On wybrał i posłał pośród nich; albowiem ten, kto nie przyjmie słów Jezusa ani słów tych, których On posłał, nie przyjmuje Go; i takich On nie przyjmie ostatecznego dnia;

35. I byłoby im lepiej, gdyby się nie narodzili. bo czyż uważacie, że można odebrać sprawiedliwość urażonemu Bogu, który został "podeptany stopami ludzi, aby mogło nastąpić zbawienie?

36. I teraz oto, co się tyczy tych trzech uczniów wybranych przez Pana, zaiste, tych trzech, którzy zostali zabrani do niebios, o których nie wiedziałem, czy zostali oczyszczeni ze śmiertelności w nieśmiertelność —

37. Lecz oto, odkąd o tym pisałem, pytałem Pana, i objawił mi, że konieczna była odmiana ich ciała, gdyż inaczej musieliby zakosztować śmierci.

38. Przeto, aby nie zakosztowali śmierci, nastąpiła "odmiana ich ciała, aby nie doświadczyli bólu ani smutku z wyjątkiem tylko smutku spowodowanego grzechami świata.

39. Teraz odmiana ta nie jest równoznaczna z tą, która nastąpi

29a ppś Izrael — Dziesięć zagubionych plemion Izraela;
Izrael — Rozproszenie Izraela.

30a ppś Aniołowie.
31a Hel. 12:25;
III Nefi 26:4–5.
32a II Nefi 25:17.
34a Eter 4:8–12.

b ppś Prorok.
35a Hel. 12:2.
38a ppś Przeobrażone Istoty.

w ostateczny dzień; jednakże zostali odmienieni, aby Szatan nie miał nad nimi mocy, by ich „kusić; i są ^buświęceni w ciele tak, że są ^cświęci, że nie podlegają mocom ziemskim.

40. I pozostaną w tym stanie do dnia sądu ostatecznego Chrystusa; i w owym dniu doznają większej przemiany, i zostaną przyjęci do królestwa Ojca, aby pozostać z Bogiem na wieczność w niebiosach, i nigdy nie odejść.

ROZDZIAŁ 29

Wyjawienie Księgi Mormona jest znakiem, że Pan zaczyna gromadzić Izrael i wypełniać Swe przymierza. Ci, którzy odrzucą Jego objawienia i dary w dniach ostatnich, będą przeklęci. W okresie lat 34–35 n.e.

I TERAZ oto mówię wam, że gdy Pan w Swej mądrości uzna za stosowne, aby słowa te „doszły do ludzi innych wyznań, zgodnie z Jego słowem, wtedy będziecie wiedzieli, że ^bprzymierze, które Ojciec zawarł z dziećmi Izraela o ich przywróceniu na ziemię ich dziedzictwa, zaczyna się wypełniać.

2. I będziecie wiedzieli, że wypełnią się wszystkie słowa Pana, wypowiedziane przez Jego świętych proroków; i nie powiecie,

że Pan „opóźnia Swe przyjście do dzieci Izraela.

3. I nie wymyślajcie w sercu, że słowa, które były powiedziane, są na próżno, bo oto Pan będzie pamiętał przymierze, które zawarł ze Swym ludem z domu Izraela.

4. I gdy zobaczycie, że te słowa zostaną wam wyjawione, wtedy nie będziecie więcej gardzić dziełami Pana, albowiem „miecz Jego ^bsprawiedliwości jest w Jego prawej ręce; i oto, w owym dniu, w którym wzgardzicie tym, co czyni, Jego miecz spadnie na was zniecka.

5. „Biada temu, kto ^bgardzi dziełami Pana; zaiste, biada temu, kto ^cwyrze się Chrystusa i Jego dzieł!

6. Zaiste, „biada temu, kto zaprzeczy objawieniom Pana i powie, że nie działa On już więcej przez objawienie lub prorocstwo, lub ^bdary, lub języki, lub uzdrowienia, lub mocą Ducha Świętego!

7. Zaiste, i biada temu, kto w owym dniu powie dla „zysku, że ^bżaden cud nie może być dokonany przez Jezusa Chrystusa; albowiem ten, kto tak czyni, stanie się niczym ^csyn zatracenia, dla którego nie było miłosierdzia, zgodnie ze słowem Chrystusa!

39a ppś Kusić, pokusa.

b ppś Uświęcenie.

c ppś Świętość.

29 1a II Nefi 30:3–8.

b Morm. 5:14, 20.

2a Łuk. 12:45–48.

4a III Nefi 20:20.

b ppś Sprawiedliwość.

5a II Nefi 28:15–16.

b Morm. 8:17;

Eter 4:8–10.

c Mat. 10:32–33.

6a Morm. 9:7–11, 15.

b ppś Dary Ducha.

7a ppś Wypaczanie religii.

b II Nefi 28:4–6;

Morm. 9:15–26.

c ppś Synowie

zatracenia.

8. Zaiste, i nie będziecie więcej wystawiać na ^apośmiewisko, ^bgardzić czy naigrawać się z ^cŻydów, czy jakiegokolwiek resztki z domu Izraela; albowiem Pan pamięta Swe przymierze z nimi i uczyni im według tego, co przysiągł.

9. Przeto nie powinniście przypuszczać, że możecie zmienić prawą rękę Pana na lewą, że nie może On dokonać sądu, wypełniając przymierze, które zawarł z domem Izraela.

ROZDZIAŁ 30

Ludzie innych wyznań w dniach ostatnich wezwani do pokuty, aby przystąpili do Chrystusa i zostali zaliczeni do domu Izraela. W okresie lat 34–35 n.e.

ZWAŻAJCIE, o ludzie innych wy-

znań, i dajcie posłuch słowom Jezusa Chrystusa, syna Boga żywego, które ^anakazał mi wam powiedzieć, bowiem nakazuje mi pisać te słowa:

2. Odstąpcie od swych niegodziwości, wszyscy ^aludzie innych wyznań; i ^bodpokutujcie za swe złe uczynki, za swe kłamstwa i oszustwa, i swą rozpustę, i swe tajemne występki, i swe bałwochwalstwo, i swe morderstwa, i swe wypaczenie religii, i swą zazdrość, i swe kłótnie, i wszelkie swe niegodziwości i występki, i przyjdźcie do mnie, i zostańcie ochrzczeni w imię moje, abyście mogli otrzymać odpuszczenie swoich grzechów i być napełnieni Duchem Świętym, abyście mogli być ^czaliczeni do mego ludu z domu Izraela.

CZWARTY NEFI KSIĘGA NEFIEGO

KTÓRY BYŁ SYNEM NEFIEGO — JEDNEGO
Z UCZNIÓW JEZUSA CHRYSYTA

Dzieje ludu Nefiego, według jego zapisu.

Wszyscy Nefici i Lamanici nawracają się do Pana. Mają wszystko wspólne, dokonują cudów i dobrze im się wiedzie na tej ziemi. Po dwóch

stuleciach pojawiają się rozłamy, zło, fałszywe kościoły i prześladowania. Po trzystu latach zarówno Nefici, jak i Lamanici są niegodziwi.

8a I Nefi 19:14.

b II Nefi 29:4–5.

c ppś Żydzi.

30 1a III Nefi 5:12–13.

2a ppś Ludzie innych

wyznań.

b ppś Pokutować,
pokuta.

c Gal. 3:27–29;

II Nefi 10:18–19;

III Nefi 16:10–13;

21:22–25;

Abr. 2:10.

*Ammaron ukrywa święte kroniki.
W okresie lat 35–321 n.e.*

I STAŁO się, że gdy upłynął trzydziesty czwarty rok, a także trzydziesty piąty, i oto uczniowie Jezusa założyli Kościół Chrystusa we wszystkich ziemiach naokoło. I tylu, ilu przyszło do nich i naprawdę odpokutowało za swe grzechy, zostało ochrzczonych w imię Jezusa; i otrzymało również Ducha Świętego.

2. I stało się, że w trzydziestym szóstym roku wszyscy ludzie na całej powierzchni ziemi, zarówno Nefici, jak i Lamanici nawrócili się do Pana i zaprzestali sporów i dysput między sobą, i każdy człowiek postępował sprawiedliwie wobec innych.

3. I mieli „wszystko wspólne; przeto nie było ani biednych, ani bogatych, niewolników ani wolnych, gdyż wszyscy byli wolni, i wszystkim był dany dar niebiański.

4. I stało się, że upłynął także trzydziesty siódmy rok, i nadal mieli pokój na tej ziemi.

5. I wielkich i zdumiewających dzieł dokonywali uczniowie Jezusa, „uzdrawiając chorych i wskrzeszając umarłych, sprawiając, że chromi chodzili, przywracając wzrok niewidomym i słuch głuchym, i dokonując

^bcudów wszelkiego rodzaju pośród dzieci ludzkich; i w żaden inny sposób nie dokonywali cudów, jak tylko w imię Jezusa.

6. I tak upłynął trzydziesty ósmy rok, a także trzydziesty dziewiąty i czterdziesty pierwszy, i czterdziesty drugi, i lata do czterdziestego dziewiątego, a także pięćdziesiąty pierwszy, pięćdziesiąty drugi i lata do pięćdziesiątego dziewiątego.

7. I Pan sprawił, że wiodło im się niezmiernie dobrze na tej ziemi; zaiste, do tego stopnia, że znowu odbudowali miasta tam, gdzie miasta były spalone.

8. Zaiste, nawet odbudowali to wielkie „miasto Zarahemla.

9. Lecz wiele miast „zatonęło, i woda zalała te miejsca; przeto nie można było odbudować tych miast.

10. I teraz oto stało się, że ludzie Nefiego wzrastali w siłę, i rozmnożyli się niezmiernie szybko, i stali się nadzwyczajnie „pięknym i przyjemnym ludem.

11. I żenili się, i wychodzili za mąż, i byli błogosławieni zgodnie z wieloma obietnicami, które Pan im dał.

12. I już nie postępowali według „praktyk i obrzędów ^bprawa Mojżesza; ale postępowali według przykazań, które otrzymali od ich Pana i ich Boga, trwając w „poście i modlitwie, i zbierając

1 3a Dz. 4:32;
III Nefi 26:19.
ppś Poświęcić, prawo poświęcenia.
5a ppś Uzdrowić,

uzdrowienia.
b Jan 14:12.
ppś Cud.
8a III Nefi 8:8.
9a III Nefi 9:4, 7.

10a Morm. 9:6.
12a II Nefi 25:30;
III Nefi 15:2–8.
b ppś Prawo Mojżesza.
c Mor. 6:5; DiP 88:76–77.

się często, aby zarówno modlić się, jak i słuchać słowa Pana.

13. I stało się, że nie było żadnych sporów pośród wszystkich ludzi na całej ziemi; ale potężne cuda były dokonywane pośród uczniów Jezusa.

14. I stało się, że upłynął siedemdziesiąty pierwszy, a także siedemdziesiąty drugi rok, zaiste, krótko mówiąc, aż do siedemdziesiątego dziewiątego; i zaiste, nawet upłynęło sto lat, i uczniowie, których Jezus wybrał, odeszli do „raju Bożego, wszyscy z wyjątkiem tych ^btrzech, którzy mieli pozostać; a na ich miejsce „ustanowiono innych ^auczniów; i wielu z tamtego pokolenia umarło.

15. I stało się, że nie było „żadnych sporów na całej ziemi, ze względu na miłość Boga, która zamieszkała w sercach ludzi.

16. I nie było pośród nich „zdrości ani kłótni, ani zamieszek, ani rozpusty, ani kłamstw, ani morderstw czy ^blubieżności jakiegokolwiek rodzaju; i zaiste nie mogło być „szczęśliwszego ludu pośród wszystkich ludzi stworzonych ręką Boga.

17. I nie było żadnych złoczyńców ani morderców, ani Laminitów, ani żadnych innych „-itów”, gdyż stanowili „jedność jako dzieci Chrystusa i dziedzice królestwa Bożego.

18. I jakże byli błogosławieni! Albowiem Pan błogosławił im we wszystkim, co czynili; zaiste, byli błogosławieni i wiodło im się dobrze, aż minęło sto dziesięć lat; i pierwsze pokolenie od czasów Chrystusa przeminęło, i nie było żadnych sporów na całej tej ziemi.

19. I stało się, że Nefi, który spisał te ostatnie kroniki (a prowadził je na „płytkach Nefiego), umarł, a po nim prowadził je jego syn, Amos; a prowadził je także na płytkach Nefiego.

20. I Amos czynił to przez osiemdziesiąt cztery lata, i nadal panował pokój w kraju, z wyjątkiem niewielkiej grupy ludzi, która powstała przeciwko Kościołowi, a nazwali się oni Laminitami; przeto zaczęli pojawiać się znowu Lamanici na tej ziemi.

21. I stało się, że Amos także umarł (a minęły sto dziewięćdziesiąt cztery lata od narodzenia Chrystusa), a po nim ich kroniki prowadził jego syn, Amos; i prowadził je także na płytkach Nefiego; i zapisywał je także w księdze Nefiego, czyli w tej księdze.

22. I stało się, że upłynęło dwieście lat; i drugie pokolenie z wyjątkiem tylko niewielu umarło.

23. I teraz ja, Mormon, chcę, abyście wiedzieli, że ludzie ci

14a ppś Raj.
b III Nefi 28:3–9.
ppś Przeobrażone Istoty.
c ppś Ustanowić, ustanowienie.

d ppś Uczeń.
15a ppś Pokój.
16a ppś Jedność.
b ppś Żądza.
c Mos. 2:41;
Alma 50:23.

ppś Radość.
17a Jan 17:21.
ppś Syjon.
19a ppś Płyty.

rozmnożyli się i rozeszli po całej powierzchni tej ziemi, i niezmiernie się bogacili, dzięki swemu dobrobytowi w Chrystusie.

24. I teraz w owym dwieście pierwszym roku pojawili się między nimi tacy, którzy unosili się w „pysze, nosząc kosztowne stroje i cenne perły wszelkiego rodzaju, i inne cenne rzeczy świata.

25. I od tego czasu już nie mieli „wspólnych dóbr i majątności między sobą.

26. I zaczęli się dzielić na klasy; i zaczęli budować sobie „kościóły dla ^bzysku, i zaczęli zaprzeczać prawdziwemu Kościołowi Chrystusa.

27. I stało się, że gdy upłynęło dwieście dziesięć lat, było na tej ziemi wiele kościołów; zaiste, było wiele kościołów, które twierdziły, że wyznają Chrystusa, a mimo to „odrzucały większość elementów Jego ewangelii, do tego stopnia, że przyswajali wszelkiego rodzaju niegodziwość, a to, co święte, dawali ludziom niegodnym, którym tego ^bzakazano.

28. I ten „kościół rozrastał się niezmiernie z powodu niegodziwości, i ze względu na moc Szatana, która ogarnęła ich serca.

29. I znowu, był też inny kościół, który wyparł się Chrystusa;

i członkowie jego „prześladowali prawdziwy Kościół Chrystusa z powodu ich pokory i wiary w Chrystusa; i gardzili nimi z powodu wielu cudów, których dokonywano pośród nich.

30. Dlatego wykorzystywali swą moc i władzę nad uczniami Jezusa, którzy przebywali z nimi, i wtrącali ich do „więzienia; lecz przez moc słowa Bożego, która w nich była, więzienia rozpadały się na dwoje, a uczniowie szli dalej, czyniąc potężne cuda pośród nich.

31. Jednakże pomimo wszystkich tych cudów ludzie znieczulali swe serca i chcieli ich zabić, jak Żydzi w Jerozolimie chcieli zabić Jezusa, według Jego słowa.

32. I wrzucali ich do „rozpalonych ^bpieców, a oni nie doznawali krzywdy.

33. I wtrącali ich do „jaskiń z dzikimi zwierzętami, a oni igrali z dzikimi zwierzętami niczym dziecko z jagnięciem; i nie doznawali krzywdy.

34. Mimo to ludzie znieczulili swe serca, albowiem wielu kapłanów i fałszywych proroków poprowadziło ich tak, aby budowali wiele kościołów i czynili wszelką niegodziwość. I ^bbili oni lud Jezusa; lecz lud Jezusa nie

24a PPŚ Pycha.
25a IV Nefi 1:3.
26a I Nefi 22:23;
II Nefi 28:3;
Morm. 8:32–38.
b DiP 10:56.
PPŚ Wypaczenie

religii.
27a PPŚ Odstępstwo.
b III Nefi 18:28–29.
28a PPŚ Diabeł —
Kościół diabła.
29a PPŚ Prześladować,
prześladowanie.

30a III Nefi 28:19–20.
32a Dan. 3:26–27.
b III Nefi 28:21.
33a III Nefi 28:22.
34a III Nefi 12:39;
DiP 98:23–27.

odpłacał im. I tak z roku na rok lud ten marniał w niewierze i niegodziwości, aż minęło dwieście trzydzieści lat.

35. I teraz stało się, że w tym roku, zaiste, w roku dwieście trzydziestym pierwszym nastąpił wielki rozłam pośród ludu.

36. I stało się, że tego roku powstał lud, który nazwał się Nefitami, a byli oni prawdziwie wierzącymi w Chrystusa; a pośród nich byli ci, których Lamanici nazywali Jakubitami i Józefitami i Zoramitami.

37. Przeto prawdziwie wierzący w Chrystusa i prawdziwie oddający cześć Chrystusowi (pośród których byli "trzej uczniowie Jezusa, którzy mieli pozostać) byli nazywani Nefitami i Jakubitami, i Józefitami, i Zoramitami.

38. I stało się, że ci, którzy odrzucili ewangelię, byli nazywani Lamanitami i Lemuelitami, i Ismaelitami; i nie marnieli w niewierze, ale z pełną świadomością "buntowali się przeciwko ewangelii Chrystusa, i uczyli swe dzieci, aby nie wierzyły, i tak samo jak ich ojcowie marnieli od początku.

39. A przyczyną tego była niegodziwość i występki ich ojców, tak jak było na początku. I "uczono ich, aby nienawidzili dzieci Boga, tak jak uczono Lamanitów, aby nienawidzili dzieci Nefiego od początku.

40. I stało się, że upłynęły dwieście czterdzieści cztery lata, i taka była sytuacja tego ludu. I bardziej niegodziwa część ludu wzrosła w siłę, i stała się znacznie liczniejsza od ludu Bożego.

41. I nadal budowali sobie kościoły, przyozdabiając je wszelkiego rodzaju cennymi rzeczami. I tak upłynęło dwieście pięćdziesiąt lat, a także dwieście sześćdziesiąt lat.

42. I stało się, że bardziej niegodziwa część ludu zaczęła znowu tworzyć przysięgi i "sprzysiężenia Gadiantona.

43. I także serca ludzi, którzy zwali się ludem Nefiego, zaczęły przepelniać się pychą z powodu niezmiernych bogactw, i stali się próżni jak ich bracia, Lamanici.

44. I od tego czasu uczniowie Jezusa zaczęli boleć nad "grzechami świata.

45. I stało się, że gdy upłynęło trzysta lat, i zarówno lud Nefiego, jak i Lamanici stali się niezmiernie niegodziwi, jeden tak samo, jak drugi.

46. I stało się, że złoczyńcy Gadiantona rozeszli się po całej ziemi; i poza uczniami Jezusa nie było nikogo, kto byłby prawy. I ludzie zgromadzili mnóstwo złota i srebra, i handlowali towarami wszelkiego rodzaju.

47. I stało się, że gdy upłynęło trzysta pięć lat (i ludzie nadal pozostawali w niegodziwości),

37a III Nefi 28:6–7;
Morm. 8:10–11.
38a PPŚ Bunt.

39a Mos. 10:17.
42a PPŚ Tajemne
sprzysiężenia.

44a III Nefi 28:9.

umarł Amos; a po nim kroniki prowadził jego brat, Ammaron.

48. I stało się, że gdy upłynęło trzysta dwadzieścia lat, Ammaron, będąc nakłoniony przez Ducha Świętego, ukrył te święte „kroniki — zaiste, wszystkie święte kroniki przekazywane z pokolenia na pokolenie, które

były święte — aż do trzysta dwudziestego roku od przyjścia Chrystusa.

49. I ukrył je dla Pana, aby zostały ponownie „ujawnione resztki z domu Jakuba, zgodnie z prorocत्वami i obietnicami Pana. I na tym kończy się kronika Ammarona.

KSIĘGA MORMONA

ROZDZIAŁ 1

Ammaron poucza Mormona o świętych kronikach. Rozpoczyna się wojna pomiędzy Nefitami a Lamanitami. Pan zabiera Trzech Nefitów. Niegodziwość, niewiara, czary i gusła stają się powszechne. W okresie lat 321–326 n.e.

I TERAZ ja, „Mormon, ^bzapisuję, co widziałem i słyszałem, i nadaję temu nazwę Księga Mormona.

2. I w tym czasie, gdy „Ammaron ukrył święte kroniki dla Pana, przyszedł on do mnie (miałem około dziesięciu lat i zacząłem być nieco ^buczony w naukach mego ludu), i Ammaron powiedział do mnie: Widzę, że jesteś trzeźwo myślącym i spostrzegawczym dzieckiem;

3. Przeto kiedy będziesz miał

około dwudziestu czterech lat, chciałbym, abyś zapamiętał to, co zaobserwujesz pośród tego ludu; i gdy osiągniesz ten wiek, pójdziesz do ziemi Antum na wzgórze nazwane „Szim; i tam ukryłem dla Pana wszystkie święte grawerunki odnoszące się do tego ludu.

4. Oto weźmiesz do siebie „płyty Nefiego, zostawiając resztę w tym samym miejscu, gdzie są; i na płytach Nefiego wyryjesz wszystko, co zaobserwowałeś pośród tego ludu.

5. I ja, Mormon, potomek „Nefiego (a memu ojcu było na imię Mormon), zapamiętałem to, co Ammaron mi nakazał.

6. I stało się, że kiedy miałem jedenaście lat, mój ojciec wziął mnie do ziemi na południu, do samej ziemi zarahemlskiej.

7. Cała powierzchnia ziemi

48a Hel. 3:13, 15–16.

49a Enos 1:13.

[Ks. MORMONA]

1 1a PPŚ Mormon,

prorok neficki.

b III Nefi 5:11–18.

2a IV Nefi 1:47–49.

b Mos. 1:3–5.

3a Eter 9:3.

4a Sł. Morm. 1:1, 11.

ppś Płyty.

5a III Nefi 5:12, 20.

była pokryta budynkami, a ludzie byli prawie tak liczni, jak piasek morski.

8. I stało się, że tego samego roku nastąpiła wojna pomiędzy Nefitami, którzy składali się z Nefitów i Jakubitów, i Józefitów, i Zoramitów; a wojna ta była między Nefitami i Lamanitami, i Lemuelitami i Ismaelitami.

9. Teraz Lamanici i Lemuelici, i Ismaelici byli nazywani Lamanitami; i te dwie strony były Nefitami i Lamanitami.

10. I stało się, że wojna między nimi zaczęła się w granicach Zarahemli nad wodami Sydonu.

11. I stało się, że Nefici zgromadzili wielu mężczyzn, ponad trzydzieści tysięcy. I stało się, że tego roku stoczyli wiele bitew, w których Nefici pokonali Lamanitów, i zabili wielu z nich.

12. I stało się, że Lamanici odstąpili od swego zamiaru, i zawarto pokój w tej ziemi; i pokój trwał przez okres około czterech lat, tak że nie było rozlewu krwi.

13. Lecz niegodziwość pannała na powierzchni całej tej ziemi, tak że Pan zabrał Swych „umiłowanych uczniów, a dzieło cudów i uzdrowienia ustało z powodu niegodziwości ludzi.

14. I nie było żadnych „darów od Pana, i ^bDuch Święty na nikogo nie zstępował z powodu ich niegodziwości i ^cniewiary.

15. I ja, będąc w wieku piętnastu lat, i będąc w miarę trzeźwo myślący, zostałem nawiedzony przez Pana i skosztowałem, i poznałem nieco z dobroci Jezusa.

16. I próbowałem głosić temu ludowi, ale Pan zamknął mi usta, i zakazał mi głoszenia im ewangelii; albowiem świadomie ^azbuntowali się przeciw swemu Bogu; i ^bzabrano umiłowanych uczniów z ziemi z powodu ich niegodziwości.

17. I pozostałem pośród nich, ale zabroniono mi głosić im ewangelię z powodu zatwardziałości ich serc; i z powodu zatwardziałości ich serc ziemia ta była „przeklęta dla nich.

18. I ci złoczyńcy Gadiantona, którzy byli pośród Lamanitów, rozprzestrzenili się na tej ziemi, do tego stopnia, że jej mieszkańcy zaczęli zakopywać swe „skarby w ziemi; i zaczęły się im one wymykać, gdyż Pan przeklął tę ziemię, i nie mogli ich zatrzymać, ani też ich odzyskać.

19. I stało się, że uprawiali czary i gusła, i magię; i władza Złego zapanowała nad całą powierzchnią ziemi, aż do wypełnienia się wszystkich słów Abinadięgo, a także Lamanity Samuela.

ROZDZIAŁ 2

Mormon dowodzi armiami Nefitów.

13a III Nefi 28:2, 12.
14a Mor. 10:8–18, 24.
b ppś Duch Święty.
c ppś Niewiara.

16a ppś Bunt.
b Morm. 8:10.
17a II Nefi 1:7;
Alma 45:10–14, 16.

18a Hel. 13:18–20;
Eter 14:1–2.

Krew i rzeź ogarniają ziemię. Nefici lamentują i rozpaczają żalem ludzi potępionych. Ich dzień łaski minął. Mormon przejmuje płyty Nefiego. Trwają wojny. W okresie lat 327-350 n.e.

I STAŁO SIĘ, że tego roku znowu wybuchła wojna między Nefitami a Lamanitami. I chociaż byłem młody, to byłem dużej postury; dlatego ludzie Nefiego wyznaczili mnie, abym był ich przywódcą, czyli przywódcą ich armii.

2. Przeto stało się, że mając sześćnaście lat poszedłem na czele armii Nefitów przeciwko Lamanitom; przeto upłynęło trzysta dwadzieścia sześć lat.

3. I stało się, że w trzysta dwudziestym siódmym roku Lamanici zaatakowali nas z tak niezmiernie wielką mocą, że strach ogarnął moje armie; przeto nie chcieli walczyć, i zaczęli się wycofywać do krajów na północy.

4. I stało się, że doszliśmy do miasta Angoli, i zajęliśmy miasto, i przygotowywaliśmy się do obrony przed Lamanitami. I stało się, że umocniliśmy miasto ze wszystkich sił; ale pomimo wszystkich naszych umocnień Lamanici nas zaatakowali i wyparli z miasta.

5. I wyparli nas także z ziemi dawidzkiej.

6. I maszerowaliśmy, aż doszliśmy do ziemi Jozuego, która była w zachodnich granicach na wybrzeżu.

7. I stało się, że w pośpiechu zebraliśmy nasz lud, abyśmy byli w jednym gronie.

8. Lecz oto, cała ziemia roiała się od złoczyńców i Lamanitów; i mimo że memu ludowi groziła wielka zagłada, nie odpokutował on za swe złe uczynki; przeto wszędzie była krew i rzeź, zarówno po stronie Nefitów, jak i po stronie Lamanitów; i na całej powierzchni ziemi nastąpił jeden całkowity przewrót.

9. I teraz Lamanici mieli króla, który nazywał się Aaron; i wystąpił on przeciw nam z armią czterdziestu czterech tysięcy. I oto, stawilem mu czoła z moimi czterdziestoma dwoma tysiącami. I stało się, że pokonałem go z moją armią, tak że uciekł przede mną. I oto, wszystko to nastąpiło, zanim upłynął rok trzysta trzydziesty.

10. I stało się, że Nefici zaczęli pokutować za swe niegodziwości, i rozpaczać, jak przepowiadał prorok Samuel; albowiem nikt nie mógł zachować swej własności ze względu na złodziei i złoczyńców, i morderców, i magię, i gusła, panoszące się w kraju.

11. Zatem na całej ziemi nastąpiła rozpacz i lament w wyniku tych wydarzeń, a szczególnie wśród ludu Nefiego.

12. I stało się, że gdy ja, Mormon, zobaczyłem ich lament i ich żalobę, i ich smutek przed Panem, zacząłem się w sercu cieszyć, wiedząc o miłosierdziu i cierpliwości Pana, i przypuszczając, że okaże

im miłosierdzie, i znowu staną się prawym ludem.

13. Lecz oto, moja radość była na próżno, gdyż ich „smutek nie skłaniał do pokuty z powodu dobroci Boga, lecz był smutkiem ^bpotępionych, gdyż Pan nie na zawsze pozwala takim znajdować „szczęście w grzechu.

14. I nie nawrócili się do Jezusa ze złamanym „sercem i skruszonym duchem, lecz ^bprzeklinali Boga i chcieli umrzeć. Niemniej walczyli mieczem o swe życie.

15. I stało się, że smutek ponownie ogarnął mą duszę, i wiedziałem, że „dzień ^błaski nad nimi „minął, zarówno docześnie, jak i duchowo; gdyż widziałem, jak tysiące z nich zostało ściętych w otwartym buncie przeciw ich Bogu, i usypano ich, jak kupy gnoju na powierzchni ziemi. I tak minął rok trzysta czterdziesty czwarty.

16. I stało się, że w trzysta czterdziestym piątym roku Nefici zaczęli uciekać przed Lamanitami; i byli ścigani, dopóki nie doszli aż do ziemi jaszońskiej, zanim można było powstrzymać ich odwrót.

17. I teraz miasto Jazon było blisko „ziemi, gdzie Ammaron schował dla Pana kroniki, aby nie zostały zniszczone. I oto poszedłem tam, zgodnie ze słowami

Ammarona, i wziąłem płyty Nefiego, i wykonałem zapis, zgodnie ze słowami Ammarona.

18. I na płytach Nefiego podałem pełny opis całej ich niegodziwości i występków; lecz na tych „płytach zaniechałem opisanie całej ich niegodziwości i występków, albowiem trwały obraz niegodziwości i występków był przed moimi oczyma, odkąd mogłem pojmować postępowanie ludzi.

19. I biada mi z powodu ich niegodziwości; albowiem z powodu ich niegodziwości smutek przepełnia moje serce przez wszystkie moje dni; mimo to wiem, że zostanę „podniesiony ostatniego dnia.

20. I stało się, że w tamtym roku Nefici byli znowu ścigani i pędzeni. I stało się, że wypierano nas, aż doszliśmy do ziemi na północy nazwanej Sem.

21. I stało się, że umocniliśmy miasto Sem i zgromadziliśmy tylu naszych, ilu tylko udało się zebrać, myśląc, że może uda nam się ocalić ich od zagłady.

22. I stało się, że w trzysta czterdziestym szóstym roku Lamanici ponownie na nas uderzyli.

23. I stało się, że przemówiłem do swego ludu, i ponaglałem go z wielką siłą, aby śmiało stanęli przed Lamanitami i „walczyli

2 13a II Kor. 7:10;

Alma 42:29.

b ppś Potępienie
(wyklęcie).

c Alma 41:10.

14a ppś Złamane serce.

b ppś Błuźnić,
błuźnierstwo.

15a Hel. 13:38.

b ppś Łaska.

c Jer. 8:20;

DiP 56:16.

17a Morm. 1:1–4.

18a ppś Płyty.

19a Mos. 23:22;

Eter 4:19.

23a Mos. 20:11;

Alma 43:45.

o swe żony i swe dzieci, i swe gospodarstwa, i swe domy.

24. A słowa moje dodały im trochę zapału, że nie uciekali przed Lamanitami, ale śmiało im się opierali.

25. I stało się, że z naszą armią trzydziestu tysięcy walczyliśmy z armią pięćdziesięciu tysięcy. I stało się, że oparliśmy się im z taką mocą, że zaczęli przed nami uciekać.

26. I stało się, że gdy przed nami uciekali, ścigaliśmy ich z naszymi armiami, aż ponownie stanęliśmy do walki, i zwyciężyliśmy ich; jednakże siła Pana nie była z nami; zaiste, byliśmy pozostawieni sami sobie, gdyż Duch Pana nas opuścił; przeto staliśmy się słabi jak nasi bracia.

27. I moje serce się smuciło nad wielką zagładą mego ludu, ze względu na jego niegodziwość i ich występki. Jednakże oto poszliśmy walczyć z Lamanitami i złoczyńcami Gadiantona, aż odzyskaliśmy ziemię naszego dziedzictwa.

28. I tak upłynął rok trzysta czterdziesty dziewiąty. I w trzydziestu piątym roku zawarliśmy układ z Lamanitami i złoczyńcami Gadiantona, na mocy którego podzieliliśmy ziemię naszego dziedzictwa.

29. I Lamanici przyznali nam ziemię na północy, zaiste, aż do wąskiego przesmyku lądu, który prowadzi do kraju na połu-

dniu. I przyznaliśmy Lamanitom całą ziemię na południu.

ROZDZIAŁ 3

Mormon nawołuje Nefitów do pokuty. Odnoszą wielkie zwycięstwo i chętną się swoją siłą. Mormon odmawia przewodzenia im, a jego modlitwy za nich są bez wiary. Księga Mormona stanowi zaproszenie dla dwunastu plemion Izraela, aby uwierzyły w ewangelię. W okresie lat 360–362 n.e.

I STAŁO SIĘ, że Lamanici nie stanęli ponownie do walki aż upłynęło dziesięć lat. I oto, zatrudniłem swój lud, Nefitów, do przygotowania ich ziem i ich broni na czas wojny.

2. I stało się, że Pan mi powiedział: Wołaj do tego ludu — Odpokutujcie i pójďte do mnie, i zostańcie ochrzczeni, i ponownie zbudujcie mój Kościół, a zostaniecie oszczędzeni.

3. I wołałem do tego ludu, ale na próżno; gdyż nie zdawali sobie sprawy z tego, że to Pan ich oszczędził i dał im szansę na odpokutowanie. I oto znieczulili swe serca przeciwko Panu, Swemu Bogu.

4. I stało się, że gdy upłynął dziesiąty rok, a było to trzydziesty sześćdziesiąt lat od przyjścia Chrystusa, król Lamanitów przysłał do mnie list, w którym zawiadamiał mnie, że przygotowują się, aby stanąć do bitwy przeciwko nam.

5. I stało się, że zarządziłem zgromadzenie mego ludu na ziemi Spustoszenie w mieście, które było w granicach, w pobliżu wąskiego przesmyku prowadzącego do ziemi na południu.

6. I tam rozstawiliśmy nasze armie, aby powstrzymać armie Lamanitów od zajęcia jakiegokolwiek z naszych ziem; przeto umocniliśmy się przeciwko nim ze wszystkich sił.

7. I stało się, że w roku trzysta sześćdziesiątym pierwszym Lamanici podeszli do miasta Spustoszenie, aby z nami walczyć; i stało się, że tego roku pokonałiśmy ich, że wycofali się na swe własne ziemie.

8. I w trzysta sześćdziesiątym drugim roku znowu przyszli z nami walczyć. I znowu ich pobiliśmy, zabijając ich wielką liczbę, i wrzucaliśmy poległych do morza.

9. I teraz, z powodu tej wielkiej sprawy, której dokonał mój lud, Nefici zaczęli „chęć się swą siłą, i zaczęli zaklinać przed niebiosami, że pomszczą krew swych braci zabitych przez wrogów.

10. I zaklinali się na niebiosy, a także na tron Boga, że „pójdą stoczyć bitwę ze swymi wrogami, i usuną ich z powierzchni ziemi.

11. I stało się, że ja, Mormon,

odmówiłem odtąd dowodzenia i przewodzenia temu ludowi z powodu jego niegodziwości i występków.

12. Oto pomimo ich niegodziwości prowadziłem ich tak wiele razy do bitwy, i miłowałem ich z całego serca według „miłości Bożej, która była we mnie; i otwierałem mą duszę w modlitwie za nich do mego Boga przez cały dzień; jednak było to ^bbez wiary, z powodu zatwardziałości ich serc.

13. I trzy razy wyzwoliłem ich z rąk ich wrogów, a oni nie odpokutowali za swe grzechy.

14. I gdy zaklinali się na wszystko, czego nasz Pan i Zbawca, Jezus Chrystus, im „zabronił, że pójdą do swych wrogów, by z nimi walczyć i pomścić krew swych braci, oto doszedł do mnie głos Pana, mówiący:

15. „Zemsta należy do mnie, i ja sam ^bodpłacę; a ponieważ lud ten nie odpokutował, gdy ich wyzwoliłem, oto zostaną usunięci z powierzchni ziemi.

16. I stało się, że stanowczo odmówiłem pójścia przeciw wrogom moim; i czyniłem, jak mi Pan nakazał; i stałem jako bezczynny świadek, by wyjawić światu to, co widziałem i słyszałem, zgodnie z objawieniami Ducha, który świadczył o tym, co ma nastąpić.

17. Przeto piszę „do was, ludzie

3 9a II Nefi 4:34.
10a III Nefi 3:20–21;
Morm. 4:4.
12a ppś Miłość.

b Morm. 5:2.
14a III Nefi 12:34–37.
15a ppś Zemsta.
b DiP 82:23.

17a II Nefi 30:3–8;
III Nefi 29:1.

innych wyznań, a także do ciebie, domu Izraela, którzy, gdy rozpoczęte zostanie dzieło, zaczniecie się przygotowywać, by powrócić do ziemi swego dziedzictwa.

18. Zaiste, oto piszę do wszystkich krańców ziemi; zaiste, i do was, dwanaście plemion Izraela, którzy będziecie „sądzeni według swoich uczynków przez dwunastu uczniów wybranych przez Jezusa w ziemi jerozolimskiej.

19. I piszę także do resztki tego ludu, która będzie sądzona przez „dwunastu, których wybrał Jezus na tej ziemi; a oni będą sądzeni przez innych dwunastu, których wybrał Jezus w ziemi jerozolimskiej.

20. I Duch mi objawia te sprawy; przeto piszę do was wszystkich. I z tej przyczyny piszę do was, abyście wiedzieli, że wszyscy będziecie musieli stanąć przed „tronem sędziowskim Chrystusa, zaiste, każda dusza, która należy do ludzkiej^b rodziny Adama; i musicie stanąć, aby być sądzeni za swoje uczynki, dobre czy złe;

21. I piszę także, abyście „uwierzyli w ewangelię Jezusa Chrystusa, która będzie pośród was; a także, aby^b Żydzi, lud przymierza z Panem, mieli inne „świadcstwo o Tym, którego widzieli i słyszeli, że Jezus, którego zabili,

jest „prawdziwym Chrystusem i prawdziwym Bogiem.

22. I chciałbym nakłonić „wszystkich ludzi aż po krańce ziemi, aby odpokutowali i przygotowali się na to, że staną przed tronem sędziowskim Chrystusa.

ROZDZIAŁ 4

Wojna i rzeź trwają. Niegodziwi zostaną ukarani przez niegodziwych. Panuje jeszcze większa niegodziwość niż kiedykolwiek przedtem w całym Izraelu. Kobiety i dzieci są składane w ofierze bożkom. Lamanici zaczynają wymiatać Nefitów przed sobą. W okresie lat 363–375 n.e.

I TERAZ stało się, że w trzysta sześćdziesiątym trzecim roku Nefici wyruszyli ze swymi armiami z ziemi Spustoszenie, aby stoczyć bitwę z Lamanitami.

2. I stało się, że armie Nefitów zostały zmuszone do wycofania się do ziemi Spustoszenie. I gdy wciąż jeszcze byli wyczerpani walką, uderzyła na nich wypoczęta armia Lamanitów; i stoczyli ciężką bitwę, w której Lamanici zajęli miasto Spustoszenie, zabijając wielu Nefitów i biorąc wielu do niewoli.

3. A pozostali uciekli i przyłączyli się do mieszkańców miasta Teankum. Teraz miasto Teankum leżało na granicy nad brzegiem

18a Mat. 19:28;
Luk. 22:29–30;
DiP 29:12.
19a I Nefi 12:9–10.

20a ppś Sąd Ostateczny.
b DiP 27:11.
21a DiP 3:20.
b ppś Żydzi.

c II Nefi 25:18.
d II Nefi 26:12;
Mos. 7:27.
22a Alma 29:1.

morza; i również było blisko miasta Spustoszenie.

4. A „przyczyną tego, że armie Nefitów zostały podbite, było to, że poszły zaatakować Lamanitów; w przeciwnym wypadku Lamanici nie mogliby mieć nad nimi żadnej mocy.

5. Oto sądy Boże osiągną niegodziwych; i niegodziwi zostaną „ukarani przez niegodziwych; albowiem niegodziwi podburzają serca dzieci ludzkich do rozlewu krwi.

6. I stało się, że Lamanici zaczęli się przygotowywać, aby uderzyć na miasto Teankum.

7. I stało się, że w trzysta sześćdziesiątym czwartym roku Lamanici uderzyli na miasto Teankum, aby także mogli zająć miasto Teankum.

8. I stało się, że Nefici ich odparli, i zmusili do odwrotu. I gdy Nefici zobaczyli, że odparli Lamanitów, chełpili się znowu swą siłą; i poszli z całą swą mocą, i znowu przejęli miasto Spustoszenie.

9. I teraz wszystko to nastąpiło, i tysiące zostało zabitych po obu stronach, zarówno Nefitów, jak i Lamanitów.

10. I stało się, że gdy upłynął rok trzysta sześćdziesiąty szósty, Lamanici znowu stanęli do bitwy z Nefitami; i Nefici, jak dotąd nie odpokutowali za zło, które wyrządzili, ale ciągle obstawali przy czynieniu niegodziwości.

11. I język nie może tego opowiedzieć, a człowiek nie może podać pełnego opisu tego strasznego widoku krwi i rzezi pośród ludzi, zarówno Nefitów, jak i Lamanitów; i każde serce znieczuliło się, zaiste, że ludzie lubowali się w ciągłym rozlewie krwi.

12. I nigdy nie było tak wielkiej „niegodziwości pośród wszystkich dzieci Lehięgo, a nawet pośród całego domu Izraela, według słów Pana, jak było to pośród tego ludu.

13. I stało się, że Lamanitom udało się zająć miasto Spustoszenie, albowiem liczba ich przekraczała „liczbę Nefitów.

14. I pomaszrowali także ku miastu Teankum, i wyparli stamtąd jego mieszkańców, i wzięli wielu do niewoli, zarówno kobiety, jak i dzieci, i składali je w ofierze swym „pogańskim bożkom.

15. I stało się, że w trzysta sześćdziesiątym siódmym roku Nefici rozgniewani tym, że Lamanici składają ich kobiety i dzieci w ofierze bożkom, uderzyli na Lamanitów z tak niezmierną zaciekłością, że znowu pokonali Lamanitów, i wyparli ich ze swego kraju.

16. I do roku trzysta siedemdziesiątego piątego Lamanici nie przyszli walczyć z Nefitami.

17. I tego roku zeszli się walczyć z Nefitami ze wszystkimi swoimi siłami; i było ich takie

4 4a Morm. 3:10.
5a D1P 63:33.

12a 1 Mojż. 6:5;
III Nefi 9:9.

13a Morm. 5:6.
14a PrŚ Bałwochwalstwo.

mnóstwo, że nie można było ich zliczyć.

18. I “od tego czasu Nefici nie zdobyli przewagi nad Lamanitami, ale zostali wymieceni przez nich, jak rosa słońcem.

19. I stało się, że Lamanici napadli na miasto Spustoszenie; wywiązała się niezmiernie ciężka bitwa na ziemi Spustoszenie, w której pokonali Nefitów.

20. I uciekali znowu przed nimi, aż przyszli do miasta Boaz; i tam stawili opór Lamanitom z tak wielką śmiałością, że Lamanici pokonali ich dopiero, gdy napadli na nich po raz drugi.

21. I gdy napadli na nich po raz drugi, wypierali i zabijali Nefitów, i była to niezmiernie wielka rzeź; a ich kobiety i ich dzieci znowu były składane w ofierze bożkom.

22. I stało się, że Nefici znowu przed nimi uciekali, zbierając po drodze wszystkich mieszkańców, zarówno z miast, jak i z wiosek.

23. I teraz ja, Mormon, zobaczywszy, że Lamanici mieli właśnie przejąć tę ziemię, poszedłem na wzgórze “Szim i zabrałem wszystkie kroniki, które Ammaron ukrył dla Pana.

ROZDZIAŁ 5

Mormon ponownie dowodzi armiami Nefitów w krwawych i mabrycznych bitwach. Księga

Mormona zostanie wyjawiona, aby przekonać cały Izrael, że Jezus jest Chrystusem. Z powodu swej niewiary Lamanici zostaną rozproszeni, a Duch przestanie z nimi przebywać. W dniach ostatnich przyjmą ewangelię od ludzi innych wyznań. W okresie lat 375–384 n.e.

I STAŁO SIĘ, że poszedłem do Nefitów, i odstąpiłem od złożonej “przysięgi, w której zapowiedziałem, że nie będę im więcej pomagał; i znowu dali mi dowództwo nad swymi armiami, gdyż uważali, że mogą uwolnić ich od ich niedoli.

2. Lecz oto, “nie miałem nadziei, gdyż znałem sądy Pana, które miały spaść na nich; albowiem nie odpokutowali za swe niegodziwości, lecz walczyli o swoje życie, nie zwracając się do tej Istoty, która ich stworzyła.

3. I stało się, że Lamanici zaatakowali nas, gdy uciekliśmy do miasta Jordan; lecz oto, zostali odparci i tym razem nie zajęli miasta.

4. I stało się, że ponownie nas zaatakowali, i utrzymaliśmy miasto. I inne miasta też były utrzymane przez Nefitów, a twierdze te odcinały Lamanitom dostęp, że nie mogli się wdrzeć do ziemi, która się przed nami rozciągała, aby zgładzić mieszkańców naszej ziemi.

5. Lecz stało się, że wszystkie ziemie, które minęliśmy, i ich

mieszkańcy, których nie zgromadziliśmy, zostali zniszczeni przez Lamanitów, a ich miasteczka i wioski, i miasta zostały spalone ogniem; i tak upłynął rok trzysta siedemdziesiąty dziewięć.

6. I stało się, że w trzysta osiemdziesiątym roku Lamanici znowu nas zaatakowali, i w bitwie śmiało im się opieraliśmy; lecz to wszystko było nadaremne, gdyż tak wielkie były ich liczby, że deptali Nefitów pod stopami.

7. I stało się, że znowu uciekaliśmy; a ci, którzy byli szybsi od Lamanitów, zdołali się uratować, podczas gdy tych, którzy nie mogli tak szybko uciekać, Lamanici doganiali i zabijali.

8. I teraz oto ja, Mormon, nie chcę dręczyć dusz ludzkich opisem takiego straszliwego obrazu krwi i rzezi, jaki rozlał się przed moimi oczyma; lecz wiedząc, że te rzeczy zostaną na pewno ujawnione, i że wszystkie rzeczy, które są ukryte, zostaną „objawione z dachów domów —

9. I wiedząc także, że „dowie się o tym resztką tego ludu, jak również ludzie innych wyznań, o których Pan powiedział, że „rozproszą ten lud i będą go mieć za nic — przeto piszę w „małym skrócie, nie ważąc

się na pełny opis tego, co widziałem, ze względu na dane mi przykazanie, i nie chcąc sprawiać wam zbyt wielkiego smutku z powodu niegodziwości tego ludu.

10. I teraz oto mówię do ich potomków, a także do ludzi innych wyznań, którzy będą się troszczyć o dom Izraela, i będą rozumieć i wiedzieli, skąd pochodzą ich błogosławieństwa.

11. Albowiem wiem, że będą smucili się niedolą domu Izraela; zaiste, będą smucili się zagładą tego ludu; będą smucili się, że ludzie ci nie odpokutowali, aby mogli zostać objęci ramionami Jezusa.

12. Teraz „te sprawy są napisane dla „resztki ludów z domu Jakuba; i są napisane w ten sposób, albowiem jest Bogu wiadomo, że niegodziwość nie sprowadzi ich do nich; i mają zostać „ukryte dla Pana, aż będą mogły zostać wyjawione we właściwym dla Niego czasie.

13. I to jest przykazanie, które otrzymałem; i oto, zostaną wyjawione według przykazania Pana, gdy w Swej mądrości uzna to za właściwe.

14. I oto, zostaną wyjawione niewierzącym „Żydom; i w tym celu zostaną ujawnione, aby zostali „przekonani, że Jezus jest Chrystusem, Synem Boga

8a Łuk. 12:2–3;
II Nefi 27:11;
DiP 1:3.
9a IV Nefi 1:49.
b III Nefi 16:8.

c Morm. 1:1.
12a Enos 1:16;
Hel. 15:11–13.
PrŚ Księga Mormona.
b DiP 3:16–20.

c Morm. 8:4, 13–14;
Mor. 10:1–2.
14a II Nefi 29:13; 30:7–8.
PrŚ Żydzi.
b II Nefi 25:16–17.

żywego; aby przez Swego najbardziej Umiłowanego Syna Ojciec mógł osiągnąć Swój wielki i wieczny cel, i przywrócić Żydom, a raczej całemu domowi Izraela, ziemie ich dziedzictwa, które Pan, ich Bóg, im dał dla wypełnienia Swego ‘przymierza;

15. A także po to, aby potomkowie “tego ludu mogli jeszcze pogłębić swoją wiarę w Jego ewangelię, która zostanie im ^bujawniona przez ludzi innych wyznań; gdyż lud ten zostanie ‘rozproszony, i ^dstanie się ciemnym, obmierzłym i skalanim ludem, że nie sposób opisać tego, co wtedy było pośród nas, zaiste, pośród Lamanitów, i to ze względu na ich niewiarę i bałwochwalstwo.

16. Albowiem Duch Pana już przestał “wpływać na ich ojców; i są na tym świecie bez Chrystusa i bez Boga; i są pędzeni niczym ^bplewy gnane wiatrem.

17. Byli kiedyś przyjemnym ludem, i mieli Chrystusa za swego “pasterza; zaiste, i sam Bóg Ojciec ich prowadził.

18. Lecz teraz oto są “prowadzeni przez Szatana, niczym plewy gnane wiatrem albo niczym łódź miotana falami, bez żagla lub kotwicy czy

jakiegokolwiek steru; i tak jak ona jest miotana, tak i oni będą.

19. I oto, Pan wstrzymywał błogosławieństwa, jakie mogli otrzymać na tej ziemi, dla “ludzi innych wyznań, którzy zajmą tę ziemię.

20. Oto stanie się, że zostaną wyparci i rozproszeni przez ludzi innych wyznań; i gdy zostaną wyparci i rozproszeni przez ludzi innych wyznań, oto wtedy Pan “przypomni sobie ^bprzymierze, które zawarł z Abrahamem i całym domem Izraela.

21. I Pan przypomni sobie też “modlitwy prawych, które zostały skierowane do Niego za nich.

22. I wtedy, o wy, ludzie innych wyznań, jak będziecie mogli stanąć przed mocą Boga, jeśli nie odpokutujecie i nie zawrócicie z waszych złych dróg?

23. Czyż nie wiecie, że jesteście w rękach Boga? Czyż nie wiecie, że ma On wszelką moc, a na Jego “rozkaz ziemia ^bzwinie się niczym zwój?

24. Przeto odpokutujcie i ukorzcicie się przed Nim, aby nie wymierzył wam sprawiedliwości, aby resztką z potomstwa Jakuba nie przeszła pośród was jak ^alew, rozrywając was na kawałki, a nie będzie nikogo, kto mógłby wyzwolić.

14c III Nefi 29:1–3.

15a III Nefi 21:3–7, 24–26.

b I Nefi 13:20–29, 38;

Morm. 7:8–9.

c I Nefi 10:12–14;

III Nefi 16:8.

d II Nefi 26:33.

16a I Mojż. 6:3; Eter 2:15.

b Ps. 1:4.

17a ppś Dobry Pasterz.

18a II Nefi 28:21.

19a III Nefi 20:27–28.

20a III Nefi 16:8–12.

b ppś Przymierze

Abrahamowe.

21a Enos 1:12–18;

Morm. 9:36–37.

23a Hel. 12:8–17.

b III Nefi 26:3.

24a Mich. 5:7;

III Nefi 20:15–16.

ROZDZIAŁ 6

Nefici zbierają się na ziemi Kumorah na ostateczne bitwy. Mormon ukrywa święte kroniki we wzgórzu Kumorah. Lamanici zwyciężają, a naród Nefitów zostaje zniszczony. Setki tysięcy giną od miecza. Około 385 r. n.e.

I TERAZ skończę swój zapis o ^azagładzie mego narodu, Nefitów. I stało się, że maszerowaliśmy przed Lamanitami.

2. I ja, Mormon, napisałem list do króla Lamanitów, prosząc, aby pozwolił nam zebrać naszych ludzi na ^aziemi Kumorah, w pobliżu wzgórza o nazwie Kumorah, abyśmy tam stoczyli z nimi bitwę.

3. I stało się, że król Lamanitów przychylił się do mojej prośby.

4. I stało się, że pomaszerowaliśmy do ziemi Kumorah i rozbiliśmy swoje namioty wokół wzgórza Kumorah; a była to kraina wielu wód, rzek i źródeł; i mieliśmy nadzieję zdobyć tu przewagę nad Lamanitami.

5. I gdy upłynął rok trzysta osiemdziesiąty czwarty, zgromadziliśmy wszystkich naszych pozostałych ludzi na ziemi Kumorah.

6. I stało się, że gdy zgromadziliśmy cały nasz lud w jedną grupę na ziemi Kumorah, oto ja, Mormon, zestarzałem się;

i wiedząc, że będzie to ostatnia bitwa mego ludu, i otrzymawszy przykazanie od Pana, że nie wolno mi pozwolić, aby te święte kroniki, przekazywane z pokolenia na pokolenie przez naszych ojców, wpadły w ręce Lamanitów (albowiem Lamanici zniszczyliby je), wykonałem ^aten zapis w oparciu o kroniki na płytach Nefiego, i ^bukryłem we wzgórzu Kumorah wszystkie kroniki powierzone mi ręką Pana, z wyjątkiem tylko ^ctych kilku płyt, które przekazałem mojemu synowi, ^dMoroniemu.

7. I stało się, że moi ludzie ze swymi żonami i dziećmi ujrzeni teraz maszerujące przeciwko nim ^aarmie Lamanitów; i z okropnym lękiem przed śmiercią, który ogarnia wszystkich niegodziwych, czekali, by z nimi się spotkać.

8. I stało się, że stanęli do bitwy przeciw nam, i każdą duszę ogarnęła groza z powodu ich wielkiej liczby.

9. I stało się, że zaatakowali mój lud mieczem i łukiem ze strzałą, i toporem, i wszelkiego rodzaju bronią wojenną.

10. I stało się, że moi ludzie zostali wycięci, zaiste, całe dziesięć tysięcy tych, którzy byli ze mną, i ja sam padłem pośród nich ranniony; i nie dobili mnie, gdy przeszli obok.

6 1a I Nefi 12:19;
Jar. 1:10;
Alma 45:9–14;
Hel. 13:5–11.

2a Eter 9:3.
6a ppś Płyty.
b Eter 15:11.
c St. Morm. 1:2.

d Morm. 8:1.
7a I Nefi 12:15.

11. I gdy przeszli, i zgładzili „cały mój lud, oprócz tylko dwudziestu czterech z nas, którzy ocalili (pośród których był mój syn, Moroni), ujrzeliśmy nazajutrz, gdy Lamanici powrócili do swego obozu, ze szczytu wzgórza Kumorah, moich dziesięć tysięcy, których prowadziłem z przodu, a którzy leżeli powaleni.

12. I zobaczyliśmy także dziesięć tysięcy moich ludzi, którzy byli prowadzeni przez mego syna, Moroniego.

13. I oto, poległo też dziesięć tysięcy Gidgiddonaha, a on pośród nich.

14. I poległ Lamah i jego dziesięć tysięcy; i Gilgal poległ ze swoimi dziesięcioma tysiącami; i Limhah poległ ze swoimi dziesięcioma tysiącami; i Je-neum poległ ze swoimi dziesięcioma tysiącami; i Kumenihah, i Moronihah, i Antionum, i Sziblom, i Sem, i Josz, każdy poległ ze swoimi dziesięcioma tysiącami.

15. I stało się, że dziesięciu innych poległo od miecza, każdy ze swoimi dziesięcioma tysiącami; zaiste, zginął „cały mój lud z wyjątkiem tylko tych dwudziestu czterech, którzy byli ze mną, oraz niewielu, którzy uszli do południowych krain, a także niewielu tych, którzy przeszli na stronę Lamanitów; a ich ciała i kości, i krew, pozostawione

przez ich zabójców, zalegały powierzchni ziemi, aby się rozkładały i powróciły do matki ziemi.

16. I dusza moja cierpiała mękę z powodu zagłady mego ludu, i wołałem:

17. O wy piękni, jak mogliście odstąpić od dróg Pana! O wy piękni, jak mogliście wyprzeć się Jezusa, który czekał z otwartymi ramionami, by was przyjąć!

18. Oto gdybyście tego nie czynili, nie zginęlibyście. Lecz oto, zginęliście, a ja rozpaczam nad waszą zagładą.

19. O wy piękni synowie i córki, wy ojcowie i matki, wy mężowie i żony, wy piękni, jak to się stało, że zginęliście!

20. Lecz oto, odeszliście już, a mój żal nie przywróci wam życia.

21. I wkrótce nadejdzie dzień, gdy wasze śmiertelne ciała będą musiały przyoblec się w nieśmiertelność, a ciała, które się teraz rozkładają, staną się „niezniszczalne; wtedy będziecie musieli stanąć przed tronem sędziowskim Chrystusa, aby zostać osądzeni według swych uczynków; i jeśli okaże się, że jesteście prawi, będziecie błogosławieni razem z waszymi ojcami, którzy odeszli przed wami.

22. Och, gdybyście odpokutowali, zanim spadła na was ta wielka zagłada! Lecz oto, odeszliście już, i Ojciec, zaiste, Wieczny Ojciec nieba, wie,

11a I Nefi 12:19–20;
Hel. 15:17.

15a Alma 9:24.
21a I Kor. 15:53–54.

w jakim jesteście stanie; i uczyni On z wami według Swej ^asprawiedliwości i ^bmiłosierdzia.

ROZDZIAŁ 7

Mormon nakłania Lamanitów w dniach ostatnich, aby uwierzyli w Chrystusa, przyjęli Jego ewangelię i zostali zbawieni. Wszyscy, którzy wierzą w Biblię, uwierzą także w Księgę Mormona. Około 385 r. n.e.

I TERAZ oto chciałbym przemówić pokrótce do ocalałej ^aresztki tego ludu, jeśli stanie się, że Bóg udostępni jej moje słowa, aby dowiedziała się o swych ojcach; zaiste, mówię do was, którzy jesteście resztką z domu Izraela; i oto słowa, które mówię:

2. Wiedźcie, że jesteście z ^adomu Izraela.

3. Wiedźcie, że musicie odpokutować, albo nie będziecie mogli być zbawieni.

4. Wiedźcie, że musicie złożyć broń wojenną i nie lubować się więcej rozlewem krwi, i nigdy już nie podjąć broni, chyba, że Bóg wam to nakaże.

5. Wiedźcie, że musicie dojść do ^apoznania waszych ojców, i odpokutować za wszystkie

wasze grzechy i niegodziwości, i ^buwierzyć w Jezusa Chrystusa, że jest On Synem Boga, że został zabity przez Żydów, i mocą Ojca powstał, dzięki czemu odniósł ^czwycięstwo nad grobem; a także w Nim zostało pochłonięte żądło śmierci.

6. I doprowadził On do ^azmartwychwstania zmarłych, przez które człowiek musi być podniesiony, aby stanąć przed Jego ^btronem sędziowskim.

7. I dzięki Niemu nastąpiło ^aodkupienie świata, przeto ten, kogo On uzna za ^bniewinnego w dzień sądu, ^cprzebywać będzie w obecności Boga w Jego królestwie, aby śpiewać nieprzerwanie razem z ^dchórami na wysokościach, oddając chwałę Ojcu i Synowi, i Duchowi Świętemu, którzy są ^ejednym Bogiem, w stanie ^fszczęścia, które nie ma końca.

8. Przeto odpokutujcie i zostańcie ochrzczeni w imię Jezusa, i przyjmijcie ^aewangelię Chrystusa, która będzie wam przedstawiona nie tylko w tej kronice, ale także w ^bkronice, która wyjdzie do ludzi innych wyznań ^cod Żydów, która to kronika wyjdzie od ludzi innych wyznań ^ddo was.

22a ppś Sprawiedliwość.

b ppś Miłosierny, miłosierdzie.

7 1a Hel. 15:11-13.

2a Alma 10:3.

5a II Nefi 3:12.

b ppś Wiara; Wierzenie, wiara, wierzyć.

c Iz. 25:8; Mos. 16:7-8.

6a ppś Zmartwychwstanie.

b ppś Jezus Chrystus — Sędzia; Sąd Ostateczny.

7a ppś Odkupić, odkupiony, odkupienie.

b ppś Usprawiedliwienie, usprawiedliwić.

c I Nefi 10:21; DiP 76:62; Mojż. 6:57.

d Mos. 2:28.

e DiP 20:28.

ppś Bóg, Boska Trójca.

f ppś Radość.

8a ppś Ewangelia.

b ppś Biblia.

c II Nefi 29:4-13.

d I Nefi 13:38.

9. Oto została ^aona spisana, abyście ^buwierzyli w tamtą; a jeśli wierzycie w tamtą, uwierzycie także w tą; i jeśli w nią uwierzycie, dowiecie się o waszych ojcach, a także o zdumiewających dziełach dokonanych pośród nich mocą Boga.

10. I będziecie także wiedzieli, że jesteście resztką potomstwa Jakuba; przeto jesteście zaliczeni do ludu pierwszego przymierza; a jeśli stanie się, że uwierzycie w Chrystusa i dostąpicie najpierw chrztu wodą, a potem ogniem i Duchem Świętym, podążając za ^aprzykładem naszego Zbawcy zgodnie z Jego przykazaniem, dobrze wam będzie w dniu sądu. Amen.

ROZDZIAŁ 8

Lamanici ścigają Nefitów i niszczą ich. Księga Mormona zostanie wyjawiona mocą Boga. Biada ludziom, którzy zioną gniewem i walczą przeciwko dziełu Pana. Kroniki Nefitów zostaną wyjawione w dniu niegodziwości, zwyrodnienia i odstępstwa. W okresie lat 400–421 n.e.

Oto ja, ^aMoroni, kończę ^bkronikę Mormona, mego ojca. Oto zapisuję tylko niektóre rzeczy, czyniąc to zgodnie z przykazaniem mego ojca.

2. I teraz stało się, że po ^aciężkiej i straszliwej bitwie pod Kumorah,

oto Nefici, którzy uciekli do kraju na południu, byli ścigani przez ^bLamanitów, aż wszyscy zostali zgładzeni.

3. I ojciec mój także został przez nich zabity, i pozostałem ^asam, aby napisać tę smutną relację z zagłady mego ludu. Lecz oto, odeszli, a ja wypełniam nakaz mego ojca. I nie wiem, czy i ja nie zostanę zabity.

4. Przeto dopisuję do tych kronik i ukryję je w ziemi; a dokąd pójdę, nie ma znaczenia.

5. Oto mój ojciec spisał ^ate dzieje i wyjaśnił, dlaczego to uczynił. I oto, ja także bym o tym napisał, ale nie ma miejsca na tych ^bplytach ani też kruszcu, bo jestem sam. Mój ojciec zginął w bitwie, a także wszyscy moi bliscy; i nie mam ani przyjaciół, ani gdzie pójść; i nie wiem, jak długo Pan pozwoli mi żyć.

6. Oto upłynęło ^aczterysta lat od przyjścia naszego Pana i Zbawcy.

7. I oto, Lamanici ścigali Nefitów, mój lud, z miasta do miasta i z miejsca na miejsce, aż ich wybili; i wielki był ich ^aupadek; zaiste, ogromna i straszliwa jest zagłada Nefitów, mego ludu.

8. I oto, dokonała tego ręka Pana. I oto, Lamanici ^awalczą też między sobą; i cała powierzchnia tej ziemi jest jednym nieprzerwanym kręgiem morderstwa

9a ppś Księga Mormona.
b I Nefi 13:38–41.
10a II Nefi 31:5–9.
8 1a ppś Moroni, syn
Mormona.

b ppś Plyty.
2a Morm. 6:2–15.
b DiP 3:18.
3a Mor. 9:22.
5a Morm. 2:17–18.

b Morm. 6:6.
6a Alma 45:10.
7a I Nefi 12:2–3.
8a I Nefi 12:20–23.

i rozlewu krwi; i nikt nie wie, kiedy nastąpi koniec wojny.

9. I teraz oto nie będę więcej o nich mówił, gdyż nie ma nikogo oprócz Lamanitów i “złoczyńców na całej powierzchni ziemi.

10. I nikt nie zna prawdziwego Boga oprócz “uczniów Jezusa, którzy przebywali na tej ziemi do czasu, gdy niegodziwość tego ludu stała się tak wielka, że Pan nie pozwolił im dłużej ^bpozostać pośród tego ludu; i czy są na powierzchni tej ziemi, nikt nie wie.

11. Lecz oto, ja sam i mój “ojciec widzieliśmy ich, i czynili nam posługę.

12. I kto przyjmie tę księgę, i nie potępi jej z powodu jej niedoskonałości, dowie się o jeszcze “wspanialszych rzeczach. I gdyby było to możliwe, ja, Moroni, uczyniłbym wam wszystko wiadomym.

13. Oto na tym kończę pisać o tym ludzie. Jestem synem Mormona, a mój ojciec był “potomkiem Nefiego.

14. Jestem tym, który “ukryje tę kronikę dla Pana; same płyty nie mają żadnej wartości, z powodu przykazania Pana. Albowiem doprawdy powiedział, że nikt ich nie posiadać ^bdla zysku; lecz to, co jest na nich zapisane, ma wielką wartość; i Pan

będzie błogosławił temu, kto wydobędzie je na światło.

15. Albowiem nikt nie będzie miał mocy, aby wydobyć je na światło, jeśli Bóg mu jej nie da; albowiem Bóg chce, aby zostało to dokonane jedynie ze “wzrokiem skupionym na Jego chwale, dla dobra pradawnego i od dawna rozproszonego ludu przymierza z Panem.

16. I niech będzie błogosławiony “ten, kto ^bwydobędzie to na światło, gdyż zgodnie ze słowem Boga zostanie to wydobyte z ciemności na światło; zaiste, zostanie wydobyte z ziemi, i zajaśnieje z ciemności, i ludzie to poznają; i stanie się to dzięki mocy Boga.

17. I jeśli są tutaj “błędy, są one błędami ludzi. My jednak nie wiemy o żadnych błędach; jednakże Bóg wie wszystko; przeto ten, kto ^bpotępia, niech strzeże się, by nie znalazł się w niebezpieczeństwie ognia piekielnego.

18. A kto mówi: Pokaż mi albo zbiję cię — niech uważa, aby nie żądał tego, czego Pan zakazał.

19. Albowiem, kto pochopnie “osądza, będzie pochopnie sądzony; gdyż zapłata jego będzie zależała od jego uczynków; przeto, kto bije innych, będzie bity przez Pana.

9a Morm. 2:8.
10a III Nefi 28:7;
Eter 12:17.
ppś Trzej neficycy uczniowie.
b Morm. 1:16.
11a III Nefi 28:24–26.
12a III Nefi 26:6–11.

13a III Nefi 5:20.
14a Mor. 10:1–2.
b J.S. — Hist. 1:46.
15a DiP 4:5.
16a II Nefi 3:6–7, 11, 13–14.
b Iz. 29:18;
II Nefi 27:29.
17a Morm. 9:31, 33;

Eter 12:23–28.
b III Nefi 29:5;
Eter 4:8.
19a Tłum. J.S. Mat. 7:1–2
(Aneks);
III Nefi 14:1–2;
Mor. 7:14.

20. Zwróćcie uwagę na to, co mówi pismo święte — człowiek nie będzie bił ani sądził, bo sąd należy do mnie, mówi Pan, i zemsta również należy do mnie, i ja sam odpłacę.

21. A temu, kto będzie zionąc gniewem i walczyć przeciwko dziełu Pana i przeciwko ludowi przymierza Pana, który jest z domu Izraela, i powie: Zniszczymy dzieło Pana, i zapomni On o przymierzu, które zawarł z domem Izraela — grozi ścięcie i wrzucenie w ogień.

22. Albowiem wieczne ^acele Pana przetrwają, aż wypełnią się wszystkie Jego obietnice.

23. Badajcie prorocтва ^aIzajasz. Oto nie mogę ich zapisać. Zaiste, mówię wam, że ci święci, którzy zajmowali ten kraj i odeszli przede mną, ^bwołać będą, zaiste, nawet z prochu będą wołać do Pana; i jako żyje Pan, pamięta On przymierza, które z nimi zawarł.

24. I wie, że ich ^amodlitwy były dla dobra ich braci. I On zna ich wiarę, albowiem w Jego imię mogli przenosić ^bgóry; i w Jego imię mogli wstrząsać ziemią; i mocą Jego słowa na ich rozkaz rozpadały się ^cwięzienia; zaiste,

nawet piec ognisty nie mógł wyrządzić im krzywdy, ani dzikie zwierzęta, ani jadowite węże, dzięki mocy Jego słowa.

25. Oto ich ^amodlitwy były także dla dobra tego, komu Pan pozwoli wyjawić te rzeczy.

26. I nikt nie powinien mówić, że nie zostaną wyjawione, gdyż na pewno zostaną wyjawione, bowiem Pan to powiedział; bowiem zostaną one wydobyte ^az ziemi ręką Pana, i nikt nie będzie mógł temu zapobiec; i stanie się to w dzień, gdy będą mówić, że ^bcuda ustały; i stanie się tak, jak gdyby mówił ktoś ^cze zmarłych.

27. Stanie się to w dzień, gdy ^akrew świętych będzie wołać do Pana z powodu ^btajemnych sprzysiężeń i uczynków ciemności.

28. Zaiste, stanie się to w dzień, gdy zaprzeczać będą mocy Bożej, a ^akościóły zostaną zbezczeszczone, i uniosą się w pysze swoich serc; zaiste, w dzień, gdy władze tych kościołów i serca nauczycieli będzie przepełniała pycha, aż do zazdrości tym, którzy należą do ich kościołów.

29. Zaiste, stanie się to w dzień, gdy słyhać ^abędzie o pożarach

22a DiP 3:3.

23a III Nefi 20:11; 23:1.

b Iz. 29:4;

II Nefi 3:19–20; 26:16.

24a Enos 1:12–18;

Morm. 9:36;

DiP 10:46.

b Jakub 4:6;

Hel. 10:9.

c Alma 14:27–29.

25a Morm. 5:21.

26a Iz. 29:4;

II Nefi 33:13.

b Morm. 9:15–26;

Mor. 7:27–29, 33–37.

c II Nefi 26:15–16;

Morm. 9:30;

Mor. 10:27.

27a Eter 8:22–24;

DiP 87:6–7.

b ppś Tajemne

sprzysiężenia.

28a II Tym. 3:1–7;

I Nefi 14:9–10;

II Nefi 28:3–32;

DiP 33:4.

29a Joel 3:1–2;

II Nefi 27:2–3.

i nawałnicach, i ^bkłębach dymu w obcych ziemiach;

30. I będzie także słyhać o ^awojnach, wieści wojenne i o trzęsieniach ziemi w różnych miejscach.

31. Stanie się to w dzień, gdy na całej powierzchni ziemi będą wielkie zanieczyszczenia; będą morderstwa, i rozbój, i kłamstwo, i oszustwa, i rozpusta, i wszelkie występki; gdy będzie wielu takich, którzy powiedzą: Uczynił to czy tamto, i nie ma to ^aznaczenia, bo ostatniego dnia Pan i tak ^bpoprze takich. Lecz biada takim, gdyż są pogrążeni w ^cgorczy żółci i w więzach niegodziwości.

32. Zaiste, stanie się to w dzień, gdy zbudują kościoły, które będą mówić: Pójdźcie do mnie, a za swoje pieniądze otrzymacie przebaczenie grzechów.

33. O wy źli, przewrotni ludzie o hardych karkach, dlaczego tworzyście sobie kościoły dla ^azysku? Dlaczego ^bzmieniliście święte słowo Boże, abyście mogli sprowadzić ^cpotępienie na swe dusze? Oto przyjrzyjcie się objawieniom Boga; albowiem nadejdzie czas, gdy wszystko się wypelni.

34. Oto Pan pokazał mi wielkie i zdumiewające rzeczy o tym, co ma wkrótce nastąpić, w dniu, gdy otrzymacie te rzeczy.

35. Oto mówię do was, jakbyście

byli obecni, chociaż was nie ma. Lecz oto, Jezus Chrystus pokazał mi was, i znam wasze czyny.

36. I wiem, że ^achodźcie z pychą w sercu; i nie ma nikogo, oprócz tylko niewielu, których serc nie ^bprzepełnia pycha składająca ku noszeniu ^cbardzo kosztownych strojów, ku zazdrości i kłótniom, i złośliwości i prześladowaniu, i wszelkim niegodziwościom; a wasze kościoły, zaiste, każdy z nich, będzie zanieczyszczony z powodu pychy waszych serc.

37. Oto kochacie ^apieniądze, i swoje majątności, i swoje kosztowne stroje, i ozdoby waszych kościołów bardziej, niż kochacie biednych i potrzebujących, i chorych, i cierpiących niedolę.

38. O wy, skażeni, wy obłudnicy, wy nauczyciele, sprzedający się za to, co zniszczeje, dlaczego zanieczyściliście święty Kościół Boga? Dlaczego ^awstydzicie się wziąć na siebie imię Chrystusa? Dlaczego nie sądzicie, że większa jest wartość wiecznego szczęścia niż niekończącej się ^bniedoli — dla ^cpochwały świata?

39. Dlaczego przyozdabiacie się tym, co nie ma żadnego żywota, i jeszcze pozwalacie, aby głodni, i potrzebujący, i nadzy, i chorzy, i cierpiący niedolę przechodzili

29b I Nefi 19:11;
DiP 45:39–42.

30a Mat. 24:6;
I Nefi 14:15–17.

31a II Nefi 28:21–22.
b II Nefi 28:8.
c Alma 41:11.

33a ppś Wypaczanie

religii.
b I Nefi 13:26–29.
c ppś Potępienie
(wyklęcie).

36a ppś Chodzić,
kroczyć z Bogiem.
b Jakub 2:13.
c Alma 5:53.

37a II Nefi 28:9–16.

38a Rzym. 1:16;
II Tym. 1:8;
I Nefi 8:25–28;
Alma 46:21.

b Mos. 3:25.
c I Nefi 13:9.

obok was, i nie zwracacie na nich uwagi?

40. Dlaczego budujecie swoje „tajemne występkę dla zysku, i zmuszacie wdowy i sieroty, aby rozpaczały przed Panem, i aby krew ich zabitych mężów i ojców wołała do Pana z ziemi, aby zemsta spadła na wasze głowy?

41. Oto wisi nad wami miecz zemsty; i wkrótce nadejdzie czas, że „pomści On na was krew świętych, albowiem nie zniesie dłużej ich wołania.

ROZDZIAŁ 9

Moroni wzywa do pokuty tych, którzy nie wierzą w Chrystusa. Mówi o Bogu cudów, który daje objawienia, i wylewa na wiernych dary i znaki. Cuda ustają z powodu braku wiary. Znaki będą towarzyszyły tym, którzy uwierzą. Ludzie są wezwani, aby byli mądrzy i przestrzegali przykazań. W okresie lat 401–421 n.e.

A TERAZ mówię także w odniesieniu do tych, którzy nie wierzą w Chrystusa.

2. Oto, czy uwierzycie w ten dzień waszego nawiedzenia — zaiste, gdy Pan przyjdzie, zaiste, w ten „wielki dzień, gdy ^bziemia zwinie się niczym zwój, a jej żywoły ^cstopią się w żarze

płomieni, zaiste, w ten wielki dzień, gdy zostaniecie przywiezieni, aby stanąć przed Barankiem Bożym — czy powiecie wtedy, że nie ma Boga?

3. Czy będziecie nadal wypierać się Chrystusa albo czy będziecie mogli patrzeć na Baranka Bożego? Czy uważacie, że możecie przebywać z Nim, mając świadomość własnej winy? Czy uważacie, że moglibyście być szczęśliwi, przebywając z tą świętą Istotą, gdy wasze dusze są dręczone świadomością winy, że znieważaliście Jego prawa?

4. Oto mówię wam, że byliście bardziej nieszczęśliwi, przebywając ze świętym i sprawiedliwym Bogiem ze świadomością swego skalania przed Nim, niż gdybyście pozostawali pośród „potępionych dusz w ^bpiekle.

5. Albowiem, gdy zostaniecie przywiezieni, aby zobaczyć swoją „nagość przed Bogiem, a także chwałę Boga i świętość Jezusa Chrystusa, rozpali się na was płomień niegasnącego ognia.

6. Przeto, o wy, „niewierzący, ^bzwróćcie się do Pana; módlcie się z wielką siłą do Ojca w imię Jezusa, abyście mogli okazać się bez skazy, „nieskalani,

40a ppś Tajemne sprzysiężenia.

41a I Nefi 22:14.

9 2a Mal. 3:23;

III Nefi 28:31.

b Morm. 5:23;
DiP 63:20–21.

ppś Świat —
Koniec świata.

c Am. 9:13;

III Nefi 26:3.

4a ppś Potępienie
(wyklęcie).

b ppś Piekło.

5a II Nefi 9:14.

6a ppś Niewiara.

b Ez. 18:23, 32;

DiP 98:47.

c ppś Nieskalany,
czystość.

nieposzlakowani i biali, będąc oczyszczeni krwią ^aBaranka w ten wielki i ostatni dzień.

7. I ponownie mówię do was, którzy ^azaprzeczacie objawieniom Boga, twierdząc, że przemięły, że nie ma więcej objawień, ani prorocत्व, ani darów, ani uzdrowień, ani mówienia językami i ^btłumaczenia języków;

8. Oto powiadam wam, że kto temu zaprzecza, nie zna ^aewangelii Chrystusa; zaiste, nie czytał pism świętych; a jeśli je czytał, to nie ^brozumie ich.

9. Czyż bowiem nie czytamy, że Bóg jest ^aten sam wczoraj, dzisiaj i na wieki, i że nie ma w Nim żadnej niestałości ani cienia zmiany?

10. I teraz, jeśli wyobrażaliście sobie Boga, który jest niestały i w którym jest cień zmienności, wtedy wyobrażaliście sobie boga, który nie jest Bogiem cudów.

11. Lecz oto, ja wam pokażę Boga cudów, samego Boga Abrahama i Boga Izaaka, i Boga Jakuba; i jest to ten sam ^aBóg, który stworzył niebiosa i ziemię, i wszystko, co w nich jest.

12. Oto stworzył On Adama, i przez ^aAdama nastąpił ^bupadek

człowieka. I z powodu upadku człowieka przyszedł Jezus Chrystus, który jest Ojcem i Synem; i przez Jezusa Chrystusa przyszło ^codkupienie człowieka.

13. I dzięki odkupieniu człowieka, które nastąpiło przez Jezusa Chrystusa, ludzie są z powrotem przywiezieni do obecności Pana; zaiste, i przez to wszyscy ludzie są odkupieni, bo śmierć Chrystusa przynosi ^azmartwychwstanie, i przynosi im odkupienie od wiecznego ^bsnu, z którego to snu wszyscy zostaną przebudzeni mocą Bożą, gdy zabrzmi trąba; i wszyscy, zarówno mali, jak i wielcy, staną na Jego sąd, będąc odkupieni i oswobodzeni z wiecznych ^cwięzów śmierci, która jest śmiercią doczesną.

14. I wtedy przyjdzie na nich ^asąd Świętego Boga; i wtedy nadejdzie czas, że kto jest ^bskalany, pozostanie skalany; a prawy pozostanie prawy; szczęśliwy pozostanie szczęśliwy; a nieszczęśliwy pozostanie nieszczęśliwy.

15. I teraz, o wy wszyscy, którzy wyobrażaliście sobie boga, który nie może dokonywać ^acudów, pytam was, czy nastąpiło

6d ppś Baranek Boży.

7a III Nefi 29:6-7.

b I Kor. 12:7-10;
Art. wiary 1:7.

8a ppś Ewangelia.

b Mat. 22:29.

9a Hebr. 13:8;
I Nefi 10:18-19;
Alma 7:20;
Mor. 8:18;

DiP 20:12.

11a I Mojż. 1:1;

Mos. 4:2;

DiP 76:20-24.

ppś Jezus Chrystus.

12a Mos. 3:26.

b ppś Upadek
Adama i Ewy.

c ppś Odkupić,
odkupiony,

odkupienie.

13a Hel. 14:15-18.

b DiP 43:18.

c DiP 138:16.

14a ppś Sąd Ostateczny.

b Alma 7:21;

DiP 88:35.

15a Mor. 7:35-37;

DiP 35:8.

ppś Cud.

już wszystko, co przepowiedziałem? Czy nadszedł już koniec? Oto mówię wam: Nie; i Bóg nie przestał być Bogiem cudów.

16. Oto, czyż dzieła Boga nie są zdumiewające w naszych oczach? Zaiste, i kto może pojąć zdumiewające „dzieła Boga?”

17. Kto powie, że nie było cudem, że Jego „słowem niebo i ziemia zaistniały; i mocą Jego słowa człowieka ^bstworzono z „prochu ziemi; i mocą Jego słowa dokonano cudów?”

18. Kto powie, że Jezus Chrystus nie dokonał wielu potężnych „cudów? I wiele potężnych cudów dokonano rękoma apostołów.

19. I jeśli wtedy dokonywano „cudów, dlaczego Bóg miałby przestać być Bogiem cudów, a mimo to pozostać niezmienną Istotą? I oto, powiadam wam, że On się nie zmienia; i gdyby się zmieniał, przestałby być Bogiem; a On nie przestaje być Bogiem, i jest Bogiem cudów.

20. I przyczyną tego, że przestaje czynić „cuda pośród dzieci ludzkich, jest to, że marnieją w niewierze i schodzą z właściwej drogi, i nie znają Boga, któremu powinni ^bufać.

21. Oto powiadam wam,

że temu, kto wierzy w Chrystusa, i nigdy nie wątpi, będzie dane, o „cokolwiek poprosi Ojca w imię Chrystusa; i ta obietnica jest dla wszystkich, aż po krańce ziemi.

22. Albowiem tak powiedział Jezus Chrystus, Syn Boga, Swoim uczniom, którzy mieli pozostać, a także wszystkim uczniom w obecności zgromadzonej rzeszy: „Idźcie na cały świat i głosście ewangelię wszystkim ludziom.

23. I ten, kto uwierzy i zostanie ochrzczony, będzie zbawiony, ale ten, kto nie uwierzy, będzie „potępiony.

24. I te „znaki będą towarzyszyły tym, którzy uwierzą — w imię moje będą wypędzać ^bdiabły; będą mówić nowymi językami; będą brać węże; i choćby wypili coś trującego, nie zaszkodzi im to; nakładać będą ^c ręce na chorych, a oni zostaną uzdrowieni;

25. I ktokolwiek uwierzy w imię moje, w nic nie wątpiąc, temu „potwierdzą wszystkie moje słowa, aż po krańce ziemi.

26. I teraz oto, kto może się przeciwstawić dziełom Pana? „Kto może zaprzeczyć Jego słowom? Kto powstanie przeciwko wszechmocnej potędze Pana? Kto będzie gardził dziełami

16a Ps. 40:6; DiP 76:114;
Mojż. 1:3–5.

17a Jakub 4:9.
^b ppś Stworzyć,
stworzenie.

^c I Mojż. 2:7;
Mos. 2:25.

18a Jan 6:14.

19a DiP 63:7–10.

20a Sędz. 6:11–13;
Eter 12:12–18;
Mor. 7:35–37.

^b ppś Zaufanie.

21a Mat. 21:22;
III Nefi 18:20.

22a Mar. 16:15–16.
ppś Praca misjonarska.

23a ppś Potępienie

(wyklęcie).

24a Mar. 16:17–18.
ppś Znak.

^b Dz. 16:16–18.

^c ppś Błogosławienie
chorych.

25a ppś Objawienie;
Świadectwo.

26a III Nefi 29:4–7.

Pana? Kto będzie gardził dziećmi Chrystusa? Uważajcie, wszyscy, którzy ^bgardzicie dziełami Pana, albowiem będziecie się dziwić i zginiecie.

27. Dlatego nie gardźcie ani się nie dziwcie, ale zważajcie na słowa Pana, i proście Ojca w imię Jezusa o to, czego wam potrzeba. Nie wątpcie, ale wierzcie, i jak w dawnych czasach ^aprzyjdźcie do Pana z całym ^bsercem i ^cwypracujcie swoje zbawienie z bojaźnią i drżeniem przed Nim.

28. Bądźcie ^amądrzy w dniach swej próby; wyzbądźcie się całej swej nieczystości; nie proście o zaspokojenie swych ^bżądź, ale proście usilnie, abyście nie ulegli pokusie, lecz abyście służyli prawdziwemu i ^cżywemu Bogu.

29. Uważajcie, abyście nie zostali ochrzczeni, ^anie będąc tego godni; uważajcie, abyście nie przyjęli sakramentu Chrystusa, ^bnie będąc tego godni; ale uważajcie, abyście czynili wszystko ^cgodnie i w imię Jezusa Chrystusa, Syna Boga żywego; i jeśli będziecie tak postępować, i wytrwacie do końca, w żadnym wypadku nie zostanieie wykluczeni.

30. Oto mówię do was, jak

gdybym ^amówił spośród umarłych; gdyż wiem, że będziecie mieli moje słowa.

31. Nie potępiajcie mnie z powodu mej ^aniedoskonałości, ani mego ojca z powodu jego niedoskonałości, ani też tych, którzy pisali przed nim; lecz raczej dziękujcie Bogu, że objawił wam nasze niedoskonałości, abyście mogli się uczyć, by stać się mądrzejszymi od nas.

32. I teraz oto spisaliśmy tę księgę zgodnie z naszą wiedzą, znakami nazwanymi spośród nas ^azreformowanym egipskim, które zostały nam przekazane, i przez nas zmienione, według naszego sposobu mówienia.

33. I gdyby nasze płyty były dostatecznie wielkie, pisalibyśmy po hebrajsku; lecz zmieniliśmy także język hebrajski; i gdybyśmy pisali po hebrajsku, oto nie byłoby żadnych niedoskonałości w naszym zapisie.

34. Lecz Pan zna sprawy, o których pisaliśmy, a także wie, że żaden inny lud nie zna naszego języka; a ponieważ żaden inny lud nie zna naszego języka, przeto przygotował On ^aśrodki do przetłumaczenia go.

35. I zapisaliśmy to wszystko, aby oczyścić nasze szaty z krwi

26 *b* Przep. 13:13.

27 *a* Mor. 10:30–32.

b Joz. 22:5;

DiP 64:22, 34.

ppś Serce.

c Fil. 2:12.

28 *a* Jakub 6:12.

b ppś Żądza.

c Alma 5:13.

29 *a* ppś Chrzest, chrzcic — Wymagania dotyczące chrztu.

b I Kor. 11:27–30;

III Nefi 18:28–32.

c ppś Godny, bycie godnym.

30 *a* Morm. 8:26;

Mor. 10:27.

31 *a* Morm. 8:17;

Eter 12:22–28, 35.

32 *a* I Nefi 1:2;

Mos. 1:4.

34 *a* Mos. 8:13–18;

Eter 3:23, 28;

DiP 17:1.

naszych braci, którzy zmarnieli w „niewierze.

36. I oto, to, czego „pragnęliśmy dla naszych braci, zaiste, aby zostali przywrócenii do wiedzy o Chrystusie, było zgodne z modlitwami wszystkich świętych, którzy mieszkali na tej ziemi.

37. I niech Pan Jezus Chrystus sprawi, aby ich modlitwy zostały wysłuchane według ich wiary; i niech Bóg Ojciec pamięta przymierze, które zawarł z domem Izraela; i niech ich błogosławi na zawsze, przez ich wiarę w imię Jezusa Chrystusa. Amen.

KSIĘGA ETERA

Dzieje Jeredytów spisane z dwudziestu czterech płyt znalezionych przez lud Limhiego w dniach króla Mosjasza.

ROZDZIAŁ 1

Moroni streszcza zapisy Etera. Przedstawienie rodowodu Etera. Mowa Jeredytów nie została pomieszczona przy Wieży Babel. Pan obiecuje poprowadzić ich do wybornej ziemi i uczynić z nich wielki naród.

ITERAZ, ja, „Moroni, przystępuję do podania dziejów owych pradawnych mieszkańców, którzy zostali zmieceni ^bręką Pana z powierzchni kraju na północy.

2. I zapis ten pochodzi z „dwudziestu czterech płyt znalezionych przez lud Limhiego, i zapis nazywa się Księgą Etera.

3. A ponieważ przypuszczam, że pierwsza część tego zapisu, która mówi o stworzeniu świata, a także o Adamie, i zawiera

dzieje od tamtej pory aż do wielkiej „wieży, i wszystko, co wydarzyło się pośród dzieci ludzkich do tej pory, znajduje się pośród Żydów —

4. Przeto nie podaję tego, co nastąpiło od „dni Adama do tamtych czasów; jednak jest to zapisane na płytach; i ten, kto je znajdzie, będzie miał moc, aby mógł pozyskać pełen zapis.

5. Lecz oto, nie podaję wszystkiego, a tylko część ich dziejów od czasów wieży do ich zagłady.

6. I tak podaję ich dzieje. A tym, kto napisał te kroniki, był „Eter, a był on potomkiem Koriantora.

7. Koriantor był synem Morona.

8. A Moron był synem Etema.

9. A Etem był synem Ahaha.

10. A Ahah był synem Seta.

35a II Nefi 26:15.
36a Morm. 8:24–26;
DiP 10:46–49.

Mormona.
b Morm. 5:23;
DiP 87:6–7.
2a Alma 37:21;
Eter 15:33.
3a Omni 1:22;

Mos. 28:17;
Hel. 6:28.
4a tzn. obejmuje ten sam okres, co I Ks. Mojżeszowa 1–10.
6a Eter 12:2; 15:34.

11. A Set był synem Sziblona.
12. A Sziblon był synem Koma.
13. A Kom był synem Koriantuma.
14. A Koriantum był synem Amnigaddaha.
15. A Amnigaddah był synem Aarona.
16. A Aaron był potomkiem Cheta, syna Heartoma.
17. A Heartom był synem Liba.
18. A Lib był synem Kisz.
19. A Kisz był synem Koroma.
20. A Korom był synem Lewiego.
21. A Lewi był synem Kima.
22. A Kim był synem Moriantona.
23. A Morianton był potomkiem Riplakisza.
24. A Riplakisz był synem Szeza.
25. A Szez był synem Cheta.
26. A Chet był synem Koma.
27. A Kom był synem Koriantuma.
28. A Koriantum był synem Emera.
29. A Emer był synem Omera.
30. A Omer był synem Szulego.
31. A Szule był synem Kiba.
32. A Kib był synem Orihaha, który był synem Jereda;
33. Ów ^aJered przybył ze swym bratem i ich rodzinami, i z innymi i ich rodzinami z wielkiej wieży, gdy Pan ^b pomieszał mowę ludzi, i przysiągł w Swym gniewie, że zostaną rozproszeni po całej ^cpowierzchni ziemi;

i zgodnie ze słowem Pana ludzie zostali rozproszeni.

34. A ^abrat Jereda był roślým i tęgim mężem, mężem, w którym Pan miał wielkie upodobanie, i Jered, jego brat, powiedział do niego: Wołaj do Pana, aby nie pomieszał nas, że nie będziemy mogli rozumieć naszych słów.

35. I stało się, że brat Jereda wołał do Pana, i Pan zlitował się nad Jeredem; przeto nie pomieszała mowy Jereda; i mowa Jereda i jego brata nie została pomieszana.

36. Wtedy Jered powiedział do swego brata: Wołaj jeszcze raz do Pana, a może odstąpi od Swego gniewu i nie pomiesza także mowy naszych przyjaciół.

37. I stało się, że brat Jereda wołał do Pana, i Pan zlitował się nad ich przyjaciółmi, a także nad ich rodzinami, że mowa ich nie została pomieszana.

38. I stało się, że Jered ponownie zwrócił się do swego brata, mówiąc: Idź i zapytaj Pana, czy wypędzi nas z tej ziemi, a jeśli wypędzi nas z tej ziemi, wołaj do Niego, dokąd mamy pójść. I kto wie, czy Pan nie zabierze nas do ziemi ^awyborniejszej niż wszystkie ziemie świata? I jeśli tak ma być, bądźmy wierni Panu, abyśmy mogli dostać ją w posiadanie.

39. I stało się, że brat Jereda wołał do Pana, zgodnie z tym, co powiedziano ustami Jereda.

33a ppś Jered.
b I Mojż. 11:6–9.

c Mos. 28:17.
34a ppś Jereda, brat.

38a ppś Ziemia obiecana.

40. I stało się, że Pan usłyszał brata Jereda, i zlitował się nad nim, i powiedział do niego:

41. Idź i zbierz swoje stada, zarówno samców, jak i samice każdego gatunku; a także nasiona ziemi każdego rodzaju; i swoją „rodzinę; a także Jereda, twego brata, jego rodzinę; a także twoich ^bprzyjaciół i ich rodziny oraz przyjaciół Jereda i ich rodziny.

42. I gdy to uczynisz, „pójdiesz na ich czele w dół doliny położonej na północ. I tam cię spotkam, i pójdę ^bprzed tobą do ziemi „wyborniejszej niż wszystkie ziemie świata.

43. I tam będę błogosławił tobie i twojemu potomstwu, i wychowam sobie wielki naród z twego potomstwa, potomstwa twego brata i tych, którzy pójdą z tobą. I żaden inny naród na całej powierzchni ziemi nie dorówna temu narodowi, który wychowam sobie z twego potomstwa. I uczynię to dla ciebie, ponieważ tak długo do mnie wołałeś.

ROZDZIAŁ 2

Jeredyci przygotowują się do podróży do ziemi obiecanej. Jest to wyborna ziemia, gdzie ludzie muszą służyć Chrystusowi albo zostaną zmieceni. Pan przemawia do brata Jereda przez trzy godziny. Jeredyci

budują barki. Pan pyta brata Jereda, w jaki sposób chciałby oświetlić barki.

I STAŁO SIĘ, że Jered i jego brat, i ich rodziny, a także przyjaciele Jereda i jego brata, i ich rodziny poszli do doliny na północ (a dolina ta nazywała się „Nimrod po wielkim łowczym) wraz ze swymi stadami, które zgromadzili, zabierając samce i samice każdego gatunku.

2. I zastawiali też sidła, i łowili ptactwo; i zrobili naczynie, w którym nieśli ryby z wód.

3. I zabrali też ze sobą deseret, co w tłumaczeniu oznacza pszczołę miodną; i tak nieśli roje pszczoł oraz wszystko to, co było na powierzchni ziemi, każdego rodzaju, i nasiona każdego gatunku.

4. I stało się, że gdy zeszli do doliny Nimrod, Pan zstąpił i rozmawiał z bratem Jereda; i był w „obłoku, a brat Jereda nie widział Go.

5. I stało się, że Pan im nakazał, aby poszli na pustkowie, zaiste, w ten rejon, gdzie nigdy nie stanęła stopa ludzka. I stało się, że Pan siedł przed nimi i mówił z nimi, stojąc w „obłoku, i dawał wskazówki, dokąd mają iść.

6. I stało się, że wędrowali przez pustkowie, i zbudowali barki, którymi przeprawili się przez

41 a Eter 6:20.

b Eter 6:16.

42 a I Nefi 2:1–2;

Abt. 2:3.

b DiP 84:88.

c I Nefi 13:30.

2 1 a I Mojż. 10:8.

4 a IV Mojż. 11:25;

DiP 34:7–9;

J.S. — Hist. 1:68.

5 a II Mojż. 13:21–22.

wiele wód, będąc kierowani bez przerwy ręką Pana.

7. I gdy przebyli morze, Pan nie pozwolił im zatrzymać się na pustkowiu, ale chciał, aby poszli do „ziemi obiecanej — wyborniejszej niż wszystkie inne ziemie — którą Pan Bóg zachował dla prawego ludu.

8. I Pan w Swym gniewie przyjął bratu Jereda, że każdy lud, który posiadzie ziemię obiecaną od tego czasu, odtąd i na wieki, będzie „służył Jemu, prawdziwemu i jednemu Bogu, albo zostanie ^bzmieciony, gdy spadnie na niego pełnia Jego gniewu.

9. I teraz możemy zobaczyć dekrety Boże dotyczące tej ziemi, która jest ziemią obiecaną; i każdy naród, który ją posiadzie, będzie służył Bogu, albo zostanie zmieciony, gdy spadnie na niego pełnia Jego gniewu. A pełnia Jego gniewu spadnie na niego, gdy dojrzeje w niegodziwości.

10. Albowiem jest to ziemia wyborniejsza niż wszystkie inne ziemie; przeto ten, kto ją posiadzie, będzie służył Bogu, albo zostanie zmieciony; gdyż taki jest wieczny dekret Boga. A tylko wtedy, gdy nastanie „pełnia niegodziwości pośród dzieci tej ziemi, zostaną one ^bzmiecione.

11. I to zostanie wam wyjaśnione, o „ludzie innych wyznań, abyście mogli poznać dekrety

Boże — abyście mogli odpokutować i nie trwać w swojej niegodziwości aż do pełni, abyście nie sprowadzili na siebie gniewu Bożego, jak uczynili to przedtem mieszkańcy tej ziemi.

12. Oto jest to wyborna ziemia, i każdy naród, który ją posiadzie, będzie „wolny i niezależny od wszystkich innych narodów pod niebem, jeśli będzie ^bsłużył Bogu tej ziemi, Jezusowi Chrystusowi, który mu się objawia przez to, co jest zapisane.

13. I teraz powracam do mego zapisu; bowiem stało się, że Pan przywiódł Jereda i jego braci do wielkiego morza, które rozdzielało lądy. I gdy doszli do morza, rozbili swoje namioty i nazwali to miejsce Moriankumer; i mieszkali w namiotach, i mieszkali w namiotach na wybrzeżu przez okres czterech lat.

14. I stało się, że pod koniec czterech lat Pan ponownie przyszedł do brata Jereda, i stał w obłoku, i rozmawiał z nim. I przez trzy godziny rozmawiał z bratem Jereda, i „karciał go, albowiem nie pamiętał on o tym, aby ^bwzywać imienia Pana.

15. I brat Jereda odpokutował za zło, które czynił, i wzywał imienia Pana dla dobra swych braci, którzy z nim byli. I Pan powiedział mu: Przebaczę tobie i twym braciom wasze grzechy;

7a I Nefi 4:14.
ppś Ziemia obiecana.

8a Eter 13:2.
b Jar. 1:3, 10;
Alma 37:28;

Eter 9:20.
10a II Nefi 28:16.
b I Nefi 17:37–38.
11a II Nefi 28:32.
12a ppś Wolność (wola).

b Iz. 60:12.
14a ppś Skarciec, karcenie.
b ppś Modlitwa.

ale nie grzeszcie więcej, i pamiętajcie, że mój ^b„Duch nie pozostaje na zawsze z człowiekiem; przeto jeśli będziecie grzeszyć, aż dojrzejecie w grzechu, zostaniecie odcięci od obecności Pana. I takie są moje myśli o ziemi, którą dam wam jako dziedzictwo; albowiem będzie to ziemia ^c„wyborniejsza niż wszystkie inne ziemie.

16. I Pan powiedział: Zabierz się do pracy i zbuduj barki na wzór tych, które dotychczas budowaliście. I stało się, że brat Jereda zabrał się do pracy, a także jego bracia, i zbudowali barki na wzór dotychczas budowanych, zgodnie z ^a„instrukcjami od Pana. I były one małe, i były one lekkie na wodzie, nawet tak lekkie, jak ptak na wodzie.

17. I zbudowano je w taki sposób, że były niezmiernie ^a„szczelne, i niczym misa nie przepuszczały wody; i ich dno było szczelne niczym misa; i ściany boczne były szczelne niczym misa; a zakończenia ich były zastrzone; a wierzch był szczelny niczym misa; i były one na długość drzewa; a drzwi, kiedy były zamknięte, były szczelne niczym misa.

18. I stało się, że brat Jereda wołał do Pana tymi słowy: O Panie, wykonałem pracę, którą mi nakazałeś, i zbudowałem barki, jak mi poleciłeś.

19. I oto, o Panie, nie ma w nich

światła; dokąd mamy je steroować? I zginiemy, bo nie będziemy mogli w nich oddychać, chyba że tylko powietrzem, które w nich jest; przeto zginiemy.

20. I Pan powiedział bratu Jereda: Oto zrobisz otwór u góry, a także u dołu, i gdy brak wam będzie powietrza, odetkacie zawór i napłynie powietrze. A jeśli woda zacznie się przez ten otwór dostawać, oto zatkacie zawór, abyście nie zatopili w powodzi.

21. I stało się, że brat Jereda uczynił, jak mu Pan polecił.

22. I ponownie wołał do Pana: O Panie, oto uczyniłem, jak mi nakazałeś; i przygotowałem barki dla mego ludu, i nie ma w nich światła. Oto, czy pozwolisz, o Panie, abyśmy przebyli te wielkie wody w ciemności?

23. I Pan powiedział bratu Jereda: Cóż chcesz, abym uczynił, abyście mieli światło w waszych barkach? Albowiem nie możecie mieć okien, gdyż zostałyby one roztrzaskane na kawałki; ani nie zabierzecie z sobą ognia, gdyż nie będziecie płynęli przy świetle ognia.

24. Oto będziecie jak wieloryb na morzu; gdyż będą na was spadać fale wielkie niczym góry. Mimo to będę wyprowadzał was z głębin morskich; albowiem ^a„wiatry wychodzą z moich ust, i posyłam też ^b„deszcze i powodzi.

15a Eter 15:19.

b I Mojż. 6:3;
II Nefi 26:11;

Morm. 5:16.

c Eter 9:20.

16a I Nefi 17:50–51.

17a Eter 6:7.

24a Eter 6:5.
b Ps. 148:8.

25. I oto, przygotowuję was na te rzeczy; bowiem nie moglibyście przebyć tych wielkich głębin, gdybym nie przygotował was na fale morskie i na wiatry, które wieją, i na powodzie, które nastaną. Przeto, cóż chcesz, abym uczynił, abyście mieli światło, gdy zostanieie pochłonięci przez głębinę morską?

ROZDZIAŁ 3

Brat Jereda widzi palec Pana, gdy dotyka On szesnastu kamyków. Chrystus ukazuje się bratu Jereda w Swym duchowym ciełe. Ci, którzy mają doskonałą wiedzę, nie będą trzymani poza zasłoną. Interpretery umożliwią wyjawienie zapisu Jeredytów na światło dzienne.

I STAŁO SIĘ, że brat Jereda (a liczba barek, które zostały przygotowane, wynosiła osiem) poszedł na górę, którą nazwali Szelem, była bowiem bardzo wysoka, i wytopił ze skały szesnaście kamyków; i były one białe i przejrzyste niczym szkło; i zaniósł je w rękach na szczyt góry, i ponownie wołał do Pana:

2. O Panie, powiedziałaś, że będziemy otoczeni wodą. Oto, o Panie, nie bądź gniewny na Swego sługę z powodu jego słabości przed Tobą; bo wiemy, że jesteś święty i żyjesz w niebiosach, i wiemy, że jesteśmy niegodni przed Tobą; z powodu "upadku

staliśmy się źli z ^bnatury; mimo to, o Panie, nakazałaś nam wołać do Ciebie, abyśmy mogli otrzymać od Ciebie według naszych pragnień.

3. Oto ukarałaś nas, o Panie, za naszą niegodziwość, i wypędziłaś nas, i żyliśmy przez tyle lat na pustkowiu; mimo to byłeś nam "miłosierny. O Panie, spójrz na mnie z litością, i odwróć Swój gniew od tego ludu, który jest Twoim ludem, i nie pozwól, aby w ciemności przebywał szalejące morze; lecz popatrz na te rzeczy, które wytopiłem ze skały.

4. I wiem, o Panie, że masz wszelką "moc i możesz zrobić, cokolwiek zechcesz, na pożytek człowieka; przeto dotknij tych kamyków, o Panie, Swym palcem, i przyszykuj je, aby świeciły w ciemności; a będą nam świeciły w barkach, które przygotowaliśmy, abyśmy mieli światło gdy będziemy przeprawiać się przez morze.

5. Oto, o Panie, możesz tego dokonać. Wiemy, że możesz okazać Swą wielką moc, która w pojęciu ludzkim "wygląda na znikomą.

6. I stało się, że gdy brat Jereda wypowiedział te słowa, "Pan wyciągnął rękę i dotknął Swym palcem każdego z kamyków. I ^bzasłona została zdjęta z oczu brata Jereda, i zobaczył palec Pana; i był on niczym palec człowieka z ciała i krwi; i brat Jereda

3 2a ppś Upadek
Adama i Ewy.
b Mos. 3:19.

3a Eter 1:34–43.
4a ppś Moc.
5a Iz. 55:8–9;

I Nefi 16:29.
6a ppś Jezus Chrystus.
b Eter 12:19, 21.

przypadł do ziemi przed Panem, gdyż przejął go strach.

7. I Pan widział, że brat Jereda przypadł do ziemi; i Pan powiedział mu: Powstań, dlaczego przypadłeś do ziemi?

8. I powiedział Panu: Zobaczyłem palec Pana, i przeraziłem się, że porazi mnie On, gdyż nie wiedziałem, że Pan ma ciało i krew.

9. I Pan powiedział mu: Ze względu na swą wiarę zobaczyłeś, że oblekę się w ^aciało i krew; i nigdy człowiek nie zwrócił się do mnie z tak niezmierną wiarą, jak uczyniłeś to ty; gdyż inaczej nie mógłbyś zobaczyć mego palca. Czy zobaczyłeś coś więcej?

10. I odpowiedział: Nie, Panie. Pokaż mi się.

11. I Pan powiedział mu: Czy uwierzysz w słowa, które ci powiem?

12. I odpowiedział on: Zaiste, Panie, wiem, że mówisz prawdę, gdyż jesteś Bogiem prawdy i ^anie możesz kłamać.

13. I gdy wypowiedział te słowa, oto Pan mu się ^aukazał i powiedział: ^bDlatego że wiesz o tych sprawach, jesteś odkupiony od upadku; przeto zostaniesz przywiedziony z powrotem przed moją obecność; przeto ^cukazuję ci się.

14. Oto jestem tym, który był przygotowany od założenia świata, by ^aodkupić swój lud. Oto jestem Jezusem Chrystusem. Jestem ^bOjcem i Synem. We mnie wszyscy ludzie będą mieli ^cżycie, i to na wieczność, wszyscy, którzy uwierzą w imię moje; i staną się moimi ^dsynami i moimi córkami.

15. I nigdy nie ukazałem się żadnemu człowiekowi, którego stworzyłem, gdyż żaden człowiek nie ^awierzył we mnie tak jak ty. Czy widzisz, że zostałeś stworzony na mój własny ^bobraz? Zaiste, oto wszyscy ludzie zostali stworzeni na początku na mój własny obraz.

16. Bowiem to ciało, które teraz widzisz, jest ciałem mojego ^aducha; i stworzyłem człowieka na podobieństwo swego duchowego ciała; i jak teraz ukazuję się tobie w duchu, tak swemu ludowi ukażę się w ciele.

17. I teraz, jak ja, Moroni, powiedziałem, nie mogę przytoczyć wszystkiego, co zostało zapisane, przeto wystarczy, jak powiem, że Jezus ukazał się temu mężowi w duchu, i że Jego duch miał taką samą postać jak Jego ciało, gdy ^aukazał się Nefitom.

18. I czynił posługę bratu Jereda, jak czynił posługę Nefitom;

9a PPŚ Ciało;
Jezus Chrystus;
Śmiertelny,
doczesność.

12a Hebr. 6:18.

13a DiP 67:10–11.

b Enos 1:6–8.

c PPŚ Jezus Chrystus —

Przedziemskie
życie Chrystusa.
14a PPŚ Odkupiciel;
Odkupić, odkupiony,
odkupienie.
b Mos. 15:1–4.
c Mos. 16:9.
d PPŚ Synowie

i córki Boga.
15a PPŚ Wierzenie,
wiara, wierzyć.
b I Mojż. 1:26–27;
Mos. 7:27;
DiP 20:17–18.
16a PPŚ Duch.
17a III Nefi 11:8–10.

a to wszystko, aby ten człowiek mógł poznać, że jest On Bogiem, z powodu o wiele większych dzieł, które Pan mu pokazał.

19. I dzięki poznaniu tego człowieka, nie mógł on być powstrzymany przed spojrzeniem poza „zasłonę; i gdy zobaczył palec Jezusa, przypadł do ziemi przejęty strachem, wiedząc, że jest to palec Pana; i już nie wierzył, ale wiedział bez żadnej wątpliwości.

20. Przeto dzięki tej doskonałej wiedzy Bożej, „nie mógł być trzymany poza zasłoną; przeto ujrzał Jezusa, i czynił mu On posługę.

21. I stało się, że Pan powiedział bratu Jereda: Oto nie pozwolisz, aby to, co widziałeś i słyszałeś, zostało ujawnione światu aż do „czasu, gdy w ciebie wstawię imię swoje; przeto zachowasz jako skarb to, co widziałeś i słyszałeś, i nie wyjawisz tego nikomu.

22. I oto, gdy przyjdiesz do mnie, zapiszesz to i zapieczętujesz, że nikt nie będzie mógł tego przetłumaczyć; albowiem zapiszesz to w języku, którego nie znają.

23. I oto, dam ci te „dwa kamienie, które zapieczętujesz z tym, co zapiszesz.

24. Albowiem pomieszałem język, w którym będziesz pisał; przeto we właściwym dla mnie

czasie sprawię, że kamienie te ujawnią dla oczu ludzi to, co zapiszesz.

25. I gdy Pan wypowiedział te słowa, pokazał bratu Jereda „wszystkich mieszkańców ziemi, którzy byli, a także wszystkich, którzy będą; i nie ukrywał ich przed jego wzrokiem, aż po krańce świata.

26. Albowiem powiedział mu w minionych czasach, że „jeżeli ^buwierzy w Niego, to On może mu pokazać „wszystkie rzeczy — zostaną mu one ukazane; przeto Pan nie mógł niczego przed nim wstrzymać, gdyż wiedział, że Pan może mu pokazać wszystkie rzeczy.

27. I Pan powiedział mu: Zapisz to wszystko i „zapieczętuj; a ukąże to dzieciom ludzkim we właściwym dla mnie czasie.

28. I stało się, że Pan mu nakazał, aby zapieczętował te dwa „kamienie, które otrzymał, i nie pokazywał ich, dopóki Pan nie pokaże ich dzieciom ludzkim.

ROZDZIAŁ 4

Pan nakazuje Moroniemu zapieczętować zapisy brata Jereda. Nie zostaną one objawione póki ludzie nie będą mieli wiary jak brat Jereda. Chrystus nakazuje ludziom wierzyć w Swoje słowa i w słowa Swoich uczniów. Ludziom nakazano

19a PPŚ Welon;
Zasłona.
20a Eter 12:19–21.
21a Eter 4:1.

23a PPŚ Urim i tummim.
25a Mojż. 1:8.
26a Eter 3:11–13.
b PPŚ Wierzenie,

wiara, wierzyć.
c Eter 4:4.
27a II Nefi 27:6–8.
28a DiP 17:1.

odpokutować, wierzyć w ewangelię, a będą zbawieni.

I PAN nakazał bratu Jereda, aby zszedł z góry sprzed obecności Pana, i ^anapisał o rzeczach, które zobaczył; aby ujawnienie ich dzieciom ludzkim było zakazane, ^baż zostanie On podniesiony na krzyżu; i z tego powodu król Mosjasz zachował je, i miały one być zachowane przed światem do ukazania się Chrystusa Jego ludowi.

2. I gdy Chrystus prawdziwie ukazał się Swemu ludowi, nakazał, aby zostały one wyjawione.

3. I teraz, po tym, oni wszyscy zmarnieli w niewierze; i nie ma nikogo oprócz Lamanitów, a oni odrzucili ewangelię Chrystusa; dlatego nakazano mi, abym ponownie ^aukrył je w ziemi.

4. Oto zapisałem na tych płytach to, co zobaczył brat Jereda; i nigdy nie wyjawiono tak wielkich rzeczy jak te, które wyjawiono bratu Jereda.

5. Przeto Pan nakazał mi je zapisać; i uczyniłem to. I nakazał mi, abym je ^azapieczętował; i nakazał mi także, abym zapieczętował ich tłumaczenie; dlatego zapieczętowałem ^binterpretery zgodnie z przykazaniem Pana.

6. Albowiem Pan mi powiedział:

Nie zostaną ujawnione ludziom innych wyznań aż do dnia, gdy odpokutują za swe niegodziwości i staną się czyści przed Panem.

7. I w owym dniu, gdy wykażą się wiarą we mnie, taką, jak brat Jereda, mówi Pan, aby mogli zostać we mnie ^auświęceni, wtedy wyjawię im to, co zobaczył brat Jereda, wszystko, aż do odsłonięcia im wszystkich moich objawień — mówi Jezus Chrystus, Syn Boga, ^bOjciec niebios i ziemi, i wszystkiego, co w nich jest.

8. I niech będzie przeklęty ten, kto ^azwalczać będzie słowo Pana; i niech będzie przeklęty ten, kto ^bzaprzeczy tym sprawom, albowiem takim nie objawię ^cżadnych większych spraw, mówi Jezus Chrystus; bowiem Ja jestem tym, który mówi.

9. I na mój rozkaz otwierają się i ^azamykają niebiosy; i na moje słowo zatrząsą się ^bziemia; i na mój rozkaz jej mieszkańcy zginą niczym w ogniu.

10. Kto nie wierzy w moje słowa, nie wierzy moim uczniom; i sami osądźcie, czy to nie mówię Ja sam; albowiem w ^aostateczny dzień przekonacie się, że Ja jestem tym, który mówi.

11. Lecz tego, który ^auwierzy w to, co mówiłem, nawiedzę objawieniami mego Ducha, i będzie

4 1a Eter 12:24.
ppś Pisma święte.
b Eter 3:21.
3a Morm. 8:14.
5a Eter 5:1.
b DiP 17:1;
J.S. — Hist. 1:52.

ppś Urim i tummim.
7a ppś Uświęcenie.
b Mos. 3:8.
8a III Nefi 29:5–6;
Morm. 8:17.
b II Nefi 27:14; 28:29–30.
c Alma 12:10–11;

III Nefi 26:9–10.
9a I Król. 8:35;
DiP 77:8.
b Hel. 12:8–18;
Morm. 5:23.
10a II Nefi 33:10–15.
11a DiP 5:16.

on wiedział, i da o tym świadectwo. Albowiem przez mego Ducha będzie ^bwiedział, że jest to ^cprawdą; albowiem skłania to ludzi do czynienia dobra.

12. I to, co skłania ludzi do czynienia dobra, jest ode mnie; gdyż ^adobro wywodzi się tylko ode mnie. Jestem tym, który prowadzi ludzi do wszelkiego dobra; ten, kto ^bnie uwierzy w moje słowa, nie uwierzy we mnie, że jestem; a ten, kto nie uwierzy we mnie, nie uwierzy w Ojca, który mnie posłał. Oto bowiem jestem Ojcem, jestem ^cświatłem i ^dżyciem, i prawdą światła.

13. ^aPójdźcie do mnie, o ludzie innych wyznań, a ukążę wam jeszcze większe rzeczy, wiedzę, która jest ukryta z powodu niewiary.

14. Pójdź do mnie, o domu Izraela, a zostanie wam ^awyjawione, jak wielkie rzeczy przygotował dla was Ojciec od założenia świata; i nie zostało to wam wyjawione z powodu niewiary.

15. Oto, gdy rozerwiecie zasłonę niewiary, przez którą pozostajecie w strasliwym stanie niegodziwości i znieczulenia serca, i zaślepienia umysłu, będą wam wyjawione wielkie i zdumiewające rzeczy ^aukryte przed

wami od założenia świata — zaiste, gdy będziecie wołali do Ojca w imię moje, ze złamanym sercem i skruszonym duchem, wtedy będziecie wiedzieli, że Ojciec pamiętał o przymierzu, które zawarł z waszymi ojcami, o domu Izraela.

16. Wtedy moje ^aobjawienia, które nakazałem spisać Janowi, mojemu słudze, zostaną wyjawione przed oczami wszystkich ludzi. Zapamiętajcie, gdy to zobaczycie, będziecie wiedzieli, że nadchodzi czas, gdy niewątpliwie się wypełnią.

17. Dlatego, ^agdy otrzymacie ten zapis, wiedźcie, że Ojciec rozpoczął Swe dzieło na całej powierzchni ziemi.

18. Przeto ^aodpokutujcie wszyscy po krańce świata, i pójdźcie do mnie, i uwierzcie w moją ewangelię, i zostańcie ^bochrzczeni w imię moje; albowiem kto uwierzy i zostanie ochrzczone, będzie zbawiony; ale kto nie uwierzy, będzie potępiony; a tym zaś, którzy uwierzą w imię moje, będą towarzyszyły ^cznaki.

19. I błogosławiony ten, kto okaże się ^awierny memu imieniu ostatniego dnia, albowiem zostanie podniesiony, aby zamieszkać w królestwie przygotowanym

11 *b* ppś Świadectwo.

c Eter 5:3–4;
Mor. 10:4–5.

12 *a* Alma 5:40;
Mor. 7:16–17.

b III Nefi 28:34.

c ppś Światło, światłość Chrystusa.

d Jan 8:12;

Alma 38:9.

13 *a* III Nefi 12:2–3.

14 *a* DiP 121:26–29.

15 *a* II Nefi 27:10.

16 *a* Obj. 1:1;

I Nefi 14:18–27.

17 *a* III Nefi 21:1–9, 28.

18 *a* III Nefi 27:20;

Mor. 7:34.

b Jan 3:3–5.

ppś Chrzesz, chrzcić —
Niezbędny.

c ppś Dary Ducha.

19 *a* Mos. 2:41;

DiP 6:13.

ppś Jezus Chrystus —
Wziąć na siebie imię
Jezusa Chrystusa.

dla niego ^bod założenia świata. I oto ja to powiedziałem. Amen.

ROZDZIAŁ 5

Trzej świadkowie i samo dzieło będą stać jako świadectwo o prawdziwości Księgi Mormona.

I TERAZ ja, Moroni, zapisałem słowa, które mi nakazano, zgodnie z moją pamięcią; i powiedziałem ci o rzeczach, które ^azapieczętowałem; przeto nie dotykaj tego, aby to przetłumaczyć, gdyż jest to zakazane, chyba że niebawem będzie to mądrością w Bogu.

2. Oto będziesz miał przywilej pokazania owych płyt ^atym, którzy pomogą ci w ujawnieniu tego dzieła;

3. I tym ^atrzem zostanie to objawione mocą Bożą; przeto będą ^bwiedzieć z pewnością, że jest to ^cprawda.

4. I w ustach trzech ^aświadków te rzeczy zostaną zatwierdzone; i świadectwo trzech, i to dzieło, w którym Bóg objawi Swą moc i Swoje słowo, o którym świadczą Ojciec i Syn, i Duch Święty — wszystko to będzie stanowić w ostateczny dzień świadectwo przeciwko światu.

5. I jeśli stanie się, że ludzie odpokutują, i ^aprzyjdą do Ojca

w imię Jezusa, zostaną przyjęci do królestwa Bożego.

6. A teraz, sami rozsądźcie, czy nie zostałem do tego upoważniony; albowiem przekonacie się, że zostałem do tego upoważniony, gdy mnie zobaczycie, i staniemy przed Bogiem w ostateczny dzień. Amen.

ROZDZIAŁ 6

Barki Jeredytów są pędzone wiatrem do ziemi obiecanej. Ludzie oddają chwałę Panu za Jego dobroć. Orihah zostaje mianowany ich królem. Jered i jego brat umierają.

I TERAZ ja, Moroni, przystępuję do podania dziejów Jereda i jego brata.

2. Albowiem stało się, że gdy Pan przygotował ^akamyki, które brat Jereda przyniósł na górę, brat Jereda zszedł z góry, i rozmieścił te kamyki w barkach, które były przygotowane, po jednym na każdym jej końcu, i oto, dawały one barkom światło.

3. I tak Pan sprawił, że kamyki świeciły w ciemności, dając światło mężczyznom, kobietom i dzieciom, aby nie przebywali wielkich wód w ciemnościach.

4. I stało się, że gdy przygotowali wszelką żywność, aby przetrwać na wodzie, a także

19b II Nefi 9:18.

5 1a II Nefi 27:7–8, 21;
Eter 4:4–7.

2a II Nefi 27:12–14;
DiP 5:9–15.

3a II Nefi 11:3; 27:12.
b DiP 5:25.

c Eter 4:11.

4a Zob. DiP 17
wprowadzenie
i wersety 1–3; zob.
także „Świadectwo
Trzech Świadków”
na początkowych

stronach Księgi
Mormona.

5a Morm. 9:27;
Mor. 10:30–32.

6 2a Eter 3:3–6.

żywność dla swoich stad i trzód, i dla wszelkiej zwierzyny i ptactwa, jakie mieli ze sobą zabrać — i stało się, że gdy to wszystko uczynili, weszli do swych łodzi, a raczej barek, i wyruszyli w morze, powierzając się opiece Pana, Swego Boga.

5. I stało się, że Pan Bóg sprawił, że „gwałtowny wiatr wiał na powierzchni wód w kierunku ziemi obiecanej; i tak byli rzucani przez wiatr na falach morza.

6. I stało się, że głębiny morskie wielokrotnie pochłaniały ich z powodu wielkich niczym góry fal, które uderzały na nich, oraz straszliwych i gwałtownych nawałnic wywołanych siłą wiatru.

7. I stało się, że gdy pochłaniały ich głębiny morza, woda nie mogła wyrządzić im żadnej szkody, gdyż łodzie ich były „szczelne niczym misa, a także szczelne niczym ^barka Noego; przeto, będąc otoczeni ze wszystkich stron wieloma wodami, wołali do Pana, a Pan wyprowadzał ich znowu na powierzchnię wód.

8. I stało się, że gdy byli na morzu, wiatr nigdy nie ustawał, wiejąc w kierunku ziemi obiecanej; i tak byli gnani wiatrem.

9. I oddawali Panu chwałę ^aśpiewem; zaiste, brat Jereda oddawał chwałę, śpiewając Panu, i składał ^bpodziękowania Panu przez cały dzień; a gdy nadchodziła

noc, nie przestawali oddawać Panu chwały.

10. I byli tak gnani wiatrem; i żaden potwór morski nie mógł ich rozbić, ani żaden wieloryb nie mógł wyrządzić im krzywdy. I bez przerwy mieli światło, czy to było nad wodą czy pod wodą.

11. I byli tak gnani wiatrem po morzu przez trzysta czterdzieści cztery dni.

12. I wylądowali na brzegu ziemi obiecanej. A gdy ich nogi stanęły na brzegu ziemi obiecanej, pokłonili się nisko do powierzchni ziemi, i ukorzyli się przed Panem, i ronili łzy radości przed Panem za okazane im wielkie, troskliwe miłosierdzie.

13. I stało się, że rozeszli się po powierzchni lądu, i zaczęły uprawiać ziemię.

14. I Jered miał czterech synów: Jakoma, Gilgaha, Mahaha i Orihaha.

15. I bratu Jereda urodzili się synowie i córki.

16. A ^aprzyjaciele Jereda i jego brata byli w liczbie około dwudziestu dwóch dusz; i im również urodzili się synowie i córki, zanim przybyli do ziemi obiecanej; przeto zaczęło ich być wielu.

17. I nauczano ich, aby ^akroczyli pokornie przed Panem; i byli też ^bnauczani z wysokości.

18. I stało się, że zaczęli się rozchodzić po całym kraju,

5a Eter 2:24–25.

7a Eter 2:17.

b I Mojż. 6:14;

Mojż. 7:43.

9a ppś Śpiewać.

b I Kron. 16:7–9;

Alma 37:37;

DiP 46:32.

16a Eter 1:41.

17a ppś Chodzić,

kroczyć z Bogiem.

b ppś Objawienie.

i rozmnażali się, i uprawiali ziemię; i umacniali się na tej ziemi.

19. I brat Jereda zestarzał się, i wiedział, że wkrótce spocznie w grobie; przeto powiedział Jeredowi: Zbierzmy nasz lud, abyśmy mogli przeliczyć go i dowiedzieć się od niego, czego od nas pragnie, zanim zejdziemy do grobu.

20. I tak zgromadził się cały lud. Teraz liczba synów i córek brata Jereda wynosiła dwadzieścia dwie dusze; a liczba synów i córek Jereda wynosiła dwanaście, a miał czterech synów.

21. I stało się, że przeliczyli lud; i gdy go przeliczyli, pragnęli, aby powiedział im, co powinni uczynić, zanim zejda do grobu.

22. I stało się, że lud chciał, aby „namaścili jednego ze swych synów na króla nad nimi.

23. I oto, był to dla nich ciężki cios. I brat Jereda powiedział im: To na pewno „doprowadzi do niewoli.

24. Lecz Jered powiedział do swego brata: Pozwól im, aby mieli króla. Przeto brat Jereda powiedział im: Wybierzcie spośród naszych synów króla, którego chcecie.

25. I stało się, że wybrali pierworodnego brata Jereda; a miał na imię Pagag. I stało się, że odmówił, i nie chciał być ich królem. I ludzie chcieli, aby ojciec go zmusił, ale ojciec tego nie zrobił; i nakazał im, aby nie zmuszali nikogo, aby został ich królem.

26. I stało się, że po kolei wybierali wszystkich braci Pagaga, ale żaden z nich nie chciał zostać ich królem.

27. I stało się, że synowie Jereda także tego nie chcieli, żaden oprócz jednego; i Orihah został namaszczoney na króla nad tym ludem.

28. I zaczął panować, i ludziom się dobrze wiodło; i stali się niezmiernie bogaci.

29. I stało się, że Jered umarł, i jego brat również.

30. I stało się, że Orihah kroczył pokornie przed Panem, i pamiętał, jak wielkich rzeczy dokonał Pan dla jego ojca, i nauczał też swój lud, jak wielkie rzeczy Pan uczynił dla ich ojców.

ROZDZIAŁ 7

Orihah panuje w prawości. Pośród uzurpacji i niezgody powstają konkurujące królestwa Szulego i Kohora. Prorocy potępiają niegodziwość i bałwochwalstwo ludu, który następnie pokutuje.

I STAŁO SIĘ, że Orihah sądził w prawości na tej ziemi przez wszystkie swe dni, a dni tych było niezmiernie dużo.

2. I urodzili się mu synowie i córki; zaiste, urodziło mu się trzydzieścioro jeden dzieci, w tym dwudziestu trzech synów.

3. I stało się, że na starość urodził mu się także Kib. I stało się, że Kib po nim panował; a Kibowi urodził się Korihor.

4. I gdy Korihor miał trzydzieści dwa lata, zbuntował się przeciwko swemu ojcu, i odszedł do ziemi nehorskiej, gdzie zamieszkał; i urodzili mu się synowie i córki, i stali się niezmiernie piękni; przeto Korihor pociągnął za sobą wielu ludzi.

5. I gdy zgromadził armię, przyszedł do ziemi morońskiej, gdzie przebywał król, i wziął go do niewoli, co sprawiło, że sprawdziły się "słowa brata Jereða, że zostaną przywiezieni do niewoli.

6. A ziemia morońska, gdzie mieszkał król, znajdowała się blisko ziemi nazwanej przez Nefitów Spustoszenie.

7. I stało się, że Kib żył w niewoli — a nad jego ludem pannał jego syn Korihor — aż stał się niezmiernie stary; niemniej jednak na starość urodził się Kibowi w niewoli syn, Szule.

8. I stało się, że Szule rozgniewał się na swego brata; i Szule wzrastał w siłę, i stał się mocny ludzką siłą; a także mocny w wydawaniu osądu.

9. Przeto poszedł na wzgórze Efraim i wytopił [z rudy] wzgórze miecze stalowe dla tych, którzy za nim poszli; a gdy uzbroił ich w miecze, powrócił do miasta Nehor i stoczył bitwę ze swym bratem, Korihorem, dzięki czemu opanował królestwo i przywrócił je swemu ojcu, Kibowi.

10. I teraz, dzięki temu, co Szule uczynił, ojciec przekazał mu

królestwo; przeto zaczął pannać zamiast swego ojca.

11. I stało się, że dokonywał sądów w prawości w królestwie, które rozpostarło się po całej powierzchni tej ziemi, albowiem ludzie stali się niezmiernie liczni.

12. I stało się, że Szulemu też urodziło się wielu synów i wiele córek.

13. I Korihor odpokutował za wiele zła, które wyrządził; przeto Szule dał mu władzę w swym królestwie.

14. I stało się, że Korihor miał wielu synów i wiele córek. A pośród synów Korihora był jeden o imieniu Noe.

15. I stało się, że Noe powstał przeciwko królowi Szulemu, a także swemu ojcu, Korihorowi, i pociągnął za sobą brata Kohora, a także wszystkich swoich braci, i wielu z ludu.

16. I wydał bitwę królowi Szulemu, w której zdobył ziemię ich pierwszego dziedzictwa; i mianował się królem nad tą częścią ziemi.

17. I stało się, że ponownie wydał bitwę królowi Szulemu; i pojmał króla Szulego, i wziął go do niewoli do ziemi morońskiej.

18. I stało się, że już miał wydać go na śmierć, gdy synowie Szulego zakradli się nocą do domu Noego i zabili go, i wyłamali bramę więzienia, i uwolnili swego ojca, i przywrócili mu tron w jego królestwie.

19. Przeto syn Noego budował

królestwo jako jego następcą; mimo to nie zdobyli więcej przewagi nad królem Szulem, a ludowi pod panowaniem króla Szulego wiodło się niezmiernie dobrze, i stawał się potężny.

20. I kraj był podzielony, i były dwa królestwa: królestwo Szulego i królestwo Kohora, syna Noego.

21. A Kohor, syn Noego, zarządził, że jego lud ma stoczyć bitwę z Szulem, w której Szule go pobił i zabił Kohora.

22. A Kohor miał syna, któremu na imię było Nimrod; i Nimrod poddał królestwo Kohora Szulemu, i znalazł upodobanie w oczach Szulego; przeto Szule okazywał mu wielkie względy, a on postępował w królestwie Szulego zgodnie ze swymi pragnieniami.

23. I również podczas panowania Szulego wielu proroków posłanych przez Pana poszło między ludzi, prorokując, że niegodziwość i „bałwochwalstwo ludzi sprowadzi przekleństwo na tę ziemię, i zostaną zgładzeni, jeśli nie odpokutują.

24. I stało się, że ludzie złorzeczyli prorokom, i szydzieli z nich. I stało się, że król Szule wydał sąd przeciw wszystkim tym, którzy złorzeczyli prorokom.

25. I ustanowił to prawo na całej ziemi, które upoważniało proroków do tego, że mogli pójść, dokąd chcieli; i dzięki temu ludzie zostali przywiedzeni do pokuty.

26. I widząc, że ludzie odpokutowali za swe niegodziwości i bałwochwalstwo, Pan ich oszczędził, i znowu powodziło im się w tej ziemi. I stało się, że na starość Szulemu urodzili się synowie i córki.

27. I nie było więcej wojen za dni Szulego; i pamiętał on, jak wielkich rzeczy dokonał Pan dla jego ojców, przeprowadzając ich „przez wielkie głębiny do ziemi obiecanej; przeto dokonywał sądów w prawości przez wszystkie swe dni.

ROZDZIAŁ 8

Ważnie i spory o królestwo. Akisz zakłada związane przysięgą tajemne sprzysiężenie, aby zabić króla. Tajemne sprzysiężenia pochodzą od diabła i prowadzą do zagłady narodów. Współcześni ludzie innych wyznań zostają ostrzeżeni przed tajemnymi sprzysiężeniami, które dążą do obalenia wolności wszystkich ziem, narodów i krajów.

I STAŁO SIĘ, że urodził mu się Omer, i Omer panował po nim. I Omerowi urodził się Jered; i Jeredowi urodzili synowie i córki.

2. I Jered zbuntował się przeciwko swemu ojcu, i poszedł, i osiedlił się w ziemi chetyjskiej. I stało się, że swoimi przebiegłymi słowami pochlebiał wielu ludziom, aż zdobył połowę królestwa.

3. I gdy zdobył połowę królestwa, wydał swemu ojcu bitwę,

i uprowadził swego ojca do niewoli i zmusił go do służby w niewoli.

4. I teraz, w dniach panowania Omera spędził on w niewoli połowę swych dni. I stało się, że urodzili mu się synowie i córki, pośród których byli Ezrom i Koriantumr.

5. I byli oni niezmiernie gniewni na swego brata, Jereda, zaiste, że zebrali armię i stanęli do bitwy z Jeredem. I stało się, że stoczyli z nim bitwę w nocy.

6. I stało się, że gdy wybili armię Jereda w pień, mieli zabić również i jego; i błagał ich, by go nie zabili, i obiecywał, że odda królestwo ojcu. I stało się, że darowali mu życie.

7. I teraz Jered niezmiernie rozpaczał nad utratą królestwa, gdyż w sercu pragnął królestwa i chwały świata.

8. A córka Jereda, będąc niezmiernie sprytna, widząc rozpacz ojca, umyśliła plan, wedle którego mogła przywrócić królestwo swemu ojcu.

9. A córka Jereda była niezmiernie piękna. I stało się, że rozmawiała ze swym ojcem, i powiedziała mu: Dlaczego mój ojciec tak się smuci? Czyż nie czytał zapisów, które nasi ojcowie zabrali ze sobą przez wielką głębinę? Oto, czyż nie jest tam podane, że w dawnych czasach przez swe "tajemne przysiężenia

zdobyci królestwa i wielką chwałę?

10. A teraz niech mój ojciec posle po Akisza, syna Kimnora; i oto, jestem piękna, i będę przed nim "tańczyć, i przypodobam mu się, że zapragnie mnie za żonę; przeto jeśli będzie pragnął, abyś dał mu mnie za żonę, wtedy powiesz mu: Dam ci ją, jeśli przyniesiesz mi głowę mego ojca — króla.

11. A Omer był przyjacielem Akisza; przeto gdy Jered posłał po Akisza, córka Jereda tańczyła przed nim, i spodobała mu się tak, że chciał ją wziąć za żonę. I stało się, że powiedział do Jereda: Daj mi ją za żonę.

12. I Jered powiedział mu: Dam ci ją, jeśli przyniesiesz mi głowę mego ojca — króla.

13. I stało się, że Akisz zgromadził w domu Jereda wszystkich swoich krewnych i powiedział im: Czy przysięgniecie mi, że będziecie mi wierni, wykonując to, czego od was zażądam?

14. I stało się, że wszyscy "przysięgli mu na Boga w niebie, a także na niebiosa, a także na ziemię, i na swe głowy, że któkolwiek odmówi Akiszowi pomocy, której od nich zażąda, zapłaci za to głową; i podobnie, kto zdradzi, co im Akisz ujawnił, straci życie.

15. I stało się, że tak się ugodzili z Akiszem. I Akisz odebrał od nich "przysięgi, jakie

8 9a Hel. 6:26–30;
III Nefi 6:28;
Mojż. 5:51–52.

10a Mar. 6:22–28.
14a ppś Błuźnić,
błuźnierstwo.

15a ppś Przysięga.

były składane w dawnych czasach przez tych, którzy także dążyli do zagarnięcia władzy, które były przekazywane od ^bKaina, który był mordercą od samego początku.

16. I zostały one zachowane mocą diabła, aby dawał te przysięgi ludziom i trzymał ich w ciemności, aby wspomagać tych, którzy chcą zagarnąć władzę i mordować, i rabować, i kłamać, i popełniać wszelką niegodziwość i rozpustę.

17. I to córka Jereda nakłoniła serce swego ojca do przeszukiwania zapisów z dawnych czasów; i Jered nakłonił serce Akisza; przeto Akisz odebrał przysięgę od swych krewnych i przyjaciół, zwodząc ich pięknymi obietnicami, aby czynili, co zechciał.

18. I stało się, że utworzyli "tajemne sprzysiężenie, jak za dawnych czasów, które to sprzysiężenie jest w oczach Boga najbardziej występne i niegodziwe ponad wszystko.

19. Albowiem Pan nie działa przez tajemne sprzysiężenia, i nie chce też, aby człowiek przelewał krew, lecz we wszystkim mu tego zabronił, od początków człowieka.

20. I teraz ja, Moroni, nie piszę, w jaki sposób przysięgali ani o ich sprzysiężeniach, albowiem zostało mi to oznajmione, że są

one pośród wszystkich ludów i są pośród Lamanitów.

21. Spowodowały one "zagładę ludu, o którym teraz piszę, a także zagładę ludu Nefiego.

22. I każdy naród, który popiera takie tajemne sprzysiężenia dla zdobywania władzy i zysku, aż rozprzestrzenią się po narodzie, oto zostanie zgładzony; albowiem Pan nie pozwoli, aby przelana przez nich "krew Jego świętych bez końca wołała z ziemi o ^bpomstę, a On by ich nie pomścił.

23. Przeto, o ludzie innych wyznań, jest to mądrością w Bogu, aby zostało wam to wyjaśnione, abyście mogli odpokutować za swe grzechy, abyście nie pozwolili tym morderczym sprzysiężeniom, ustanawianym z myślą o zagarnianiu "władzy i o zyskach, aby wzięły nad wami górę — i dzieło, zaiste, samo dzieło zniszczenia przyjdzie na was, zaiste, sam miecz sprawiedliwości Wiecznego Boga spadnie na was, do waszego obalenia i zniszczenia, jeśli pozwolicie, aby te rzeczy się działy.

24. Przeto Pan nakazuje wam, gdy zobaczycie, że te rzeczy zaczęły się dziać pośród was, abyście się przebudzili do poznania waszej strasznej sytuacji spowodowanej tajemnym sprzysiężeniem pośród was; albowiem biada mu z powodu krwi

15b I Mojż. 4:7–8;
Mojż. 5:28–30.
18a ppś Tajemne

sprzysiężenia.
21a Hel. 6:28.
22a Morm. 8:27, 40–41.

b ppś Zemsta.
23a I Nefi 22:22–23;
Mojż. 6:15.

pomordowanych; gdyż wołać będą z prochu o pomstę na nim i na tych, którzy je zawiązali.

25. Albowiem stanie się, że kto je zawiązuje, dąży do obalenia "wolności wszystkich ziem, narodów i krajów; i sprowadza ono zagładę na wszystkich ludzi, gdyż zawiązuje je diabeł, który jest ojcem wszystkich kłamstw; nawet tym samym kłamcą, który ^bomamił naszych pierwszych rodziców, zaiste, tym samym kłamcą, który od początku dziejów nakłaniał człowieka do popełniania morderstw, który znieczulał serca ludzi, że mordowali proroków, kamienowali ich i wypędzali ich od początku.

26. Przeto mnie, Moroniemu, nakazano, abym napisał o tych sprawach, aby zło przeminęło, i aby nadszedł czas, kiedy Szatan nie będzie miał "żadnej władzy nad sercami dzieci ludzkich, aby mogły być ^bprzekonane do niestannego czynienia dobra, aby mogły przyjść do źródła wszelkiej prawości i zostać zbawione

ROZDZIAŁ 9

Królestwo przechodzi z rąk do rąk przez dziedziczenie, intrygę i morderstwo. Emer widział Syna Prawości. Wielu proroków nawołuje do pokuty. Głód i plaga jadowitych węży dokuczają ludziom.

I TERAZ ja, Moroni, powracam do swojego zapisu. Oto stało się, że przez "tajemne sprzysiężenia Akisz i jego przyjaciele obalili królestwo Omera.

2. Jednakże Pan okazał miłosierdzie Omerowi oraz jego synom i jego córkom, którzy nie dążyli do jego zagłady.

3. I Pan ostrzegł Omera we śnie, aby uszedł z tej ziemi; przeto Omer uszedł z tej ziemi ze swoją rodziną i wędrował przez wiele dni, aż minął wzgórze "Szim i przyszedł na miejsce, ^bgdzie później zostali zgładzeni Nefici, a stamtąd poszedł na wschód, aż przyszedł na miejsce, które zwało się Ablom, położone nad brzegiem morza, i tam rozbił swój namiot, podobnie jak jego synowie i jego córki, i całe jego domostwo oprócz Jereda i jego rodziny.

4. I stało się, że Jered został namaszczony na króla nad ludem ręką niegodziwości; i Jered dał swoją córkę za żonę Akiszowi.

5. I stało się, że Akisz nastawał na życie swego teścia; i zwrócił się o to do tych, których związał ze sobą przysięgą z dawnych czasów, i uzyskali głowę jego teścia, gdy zasiadał na tronie, dając posłuchanie swemu ludowi.

6. I tak bardzo rozrosło się owo niegodziwe i tajemne stowarzyszenie, że zepsuło serca całego

25a ppś Wolność
(wolność osobista).
b I Mojż. 3:1–13;
II Nefi 9:9;

Mos. 16:3;
Mojż. 4:5–19.
26a I Nefi 22:26.
b II Nefi 33:4;

Mor. 7:12–17.
9 1a Eter 8:13–17.
3a Morm. 1:3; 4:23.
b Morm. 6:1–15.

ludu; dlatego też Jered został zamordowany na swym tronie, a Akisz panował na jego miejscu.

7. I stało się, że Akisz stał się podejrzliwy wobec swego syna, dlatego zamknął go w więzieniu, i trzymał tam, dając mu niewiele jedzenia albo też wcale, aż ten umarł.

8. I teraz brat tego, który umarł (a na imię mu było Nimrah), był gniewny na swego ojca za to, co jego ojciec uczynił jego bratu.

9. I stało się, że Nimrah zgromadził niewielką liczbę ludzi, uciekł z nimi z tej ziemi, i przyszedł, i zamieszkał z Omerem.

10. I stało się, że Akiszowi urodzili się inni synowie, którzy zdobyli serca ludu, mimo że złożyli przysięgi Akiszowi, że uczynią wszelką niegodziwość, jakiej od nich zażąda.

11. Teraz lud Akisza był żądny zysku, tak samo jak Akisz był żądny władzy; przeto synowie Akisza przekupili ich, i w ten sposób przeciągnęli większość ludu na swoją stronę.

12. Tak zaczęła się między synami Akisza a samym Akiszem wojna, która trwała przez okres wielu lat, zaiste, do zagłady niemal całego ludu tego królestwa, zaiste, niemal wszystkich z wyjątkiem tylko trzydziestu dusz i tych, którzy uciekli razem z domem Omera.

13. Przeto przywrócono Omera znowu na ziemię jego dziedzictwa.

14. I stało się, że Omer zaczął się starzeć; jednakże na starość urodził mu się Emer; i namaścił Emera na króla, aby panował jako jego następcą.

15. A potem, gdy namaścił Emera na króla, przez okres dwóch lat widział pokój na ziemi, i umarł, a widział niezmiernie wiele dni, które były pełne smutku. I stało się, że Emer panował po nim, i szedł śladami swego ojca.

16. I Pan zaczął zdejmować przekleństwo z tej ziemi, i domowi Emera niezmiernie dobrze się wiodło za panowania Emera; i przez sześćdziesiąt dwa lata stali się niezmiernie silni, do tego stopnia, że stali się niezmiernie bogaci —

17. Mając wszelkie owoce i zboże, i jedwabie, i cienkie płótno, i złoto, i srebro, i inne cenne rzeczy;

18. A także wszelkie bydło i woły, i krowy, i owce, i świnie, i kozy, a także wiele innych zwierząt pożytecznych na pokarm człowieka.

19. I mieli też "konie i osły, i słonie, i kurelomy, i kumomy; wszystkie przydatne człowiekowi, a szczególnie słonie i kurelomy, i kumomy.

20. I tak Pan przelewał Swe błogosławieństwa na tę ziemię, która była "wyborniejsza niż wszystkie inne ziemie; i nakazał On, że któkolwiek posiędzie tę ziemię, ma ją posiadać dla Pana, albo zostanie

^bz głądzony, gdy dojrzeje w niegodziwości; bowiem na takich, mówi Pan: Przeleję pełnię mego gniewu.

21. I Emer dokonywał sądów w prawości przez wszystkie swoje dni, i urodziło mu się wielu synów i wiele córek; i urodził mu się Koriantum, i namaścił Koriantuma, aby panował jako jego następca.

22. I po namaszczeniu Koriantuma, aby panował jako jego następca, żył jeszcze cztery lata, i widział pokój na ziemi; zaiste, i zobaczył on nawet "Syna Prawości, i radował się, i słaawił Jego dzień; i umarł w pokoju.

23. I stało się, że Koriantum poszedł w ślady swego ojca, i wybudował wiele potężnych miast, i czynił to, co dobre dla swego ludu przez wszystkie swe dni. I stało się, że nie miał dzieci aż do niezmiernie podeszłego wieku.

24. I stało się, że żona jego umarła, mając sto dwa lata. I stało się, że Koriantum na starość pojął za żonę młodą dziewczynę, która urodziła mu synów i córki; przeto żył aż do stu czterdziestu dwóch lat.

25. I stało się, że urodził mu się Kom, i Kom panował po nim; i panował przez czterdzieści dziewięć lat, i urodził mu się Chet; i urodzili mu się też inni synowie i córki.

26. I ludzie rozeszli się po całej powierzchni ziemi, i znowu

zaczęła wzrastać niezmiernie wielka niegodziwość na całej powierzchni tej ziemi, i Chet zaczął brać udział w tajemnych, pradawnych spiskach, aby zniszczyć swego ojca.

27. I stało się, że zdetronizował swego ojca, bowiem zabił go swym własnym mieczem; i panował jako jego następca.

28. I znowu przyszli prorocy do tej ziemi, nawołując ich do pokuty — że muszą przygotować drogę Pańską albo przekleństwo spadnie na tę ziemię; zaiste, że nastanie wielki głód, który ich wyniszczy, jeśli nie odpokutują.

29. Lecz ludzie nie dawali wiary słowom proroków, lecz wypędzali ich, i wrzucali niektórych z nich do dołów, zostawiając ich, aby tak zginęli. I stało się, że czynili to wszystko zgodnie z rozkazem króla Cheta.

30. I stało się, że w kraju zapanowała wielka susza i mieszkańcy zaczęli niezmiernie szybko ginąć z powodu suszy, gdyż na całej powierzchni ziemi nie było deszczu.

31. I na powierzchni ziemi pojawiły się też jadowite węże, i pokąsały wielu ludzi. I stało się, że ich stada zaczęły uciekać przed jadowitymi węzami na południe, do ziemi nazwanej przez Nefitów "Zarahemla.

32. I stało się, że wiele zwierząt padło po drodze; jednakże niektóre z nich uciekły do ziemi na południu.

33. I stało się, że Pan sprawił, że “węże więcej ich nie ścigały, ale zagroziły drogę, aby ludzie nie mogli przejść, aby ci, którzy próbowali przejść, zginęli od jadowitych węży.

34. I stało się, że ludzie szli śladem zwierząt, i jedli mięso tych, które padły po drodze, aż zjedli wszystkie. Teraz, gdy zobaczyli, że będą musieli zginąć, zaczęli “pokutować za swe niegodziwości i wołać do Pana.

35. I stało się, że gdy się dostatecznie “ukorzyli przed Panem, zesłał On deszcz na powierzchnię ziemi; i ludzie zaczęli znowu odżywać, i pojawiły się owoce w północnych krainach, a także we wszystkich krainach w okolicy. I Pan okazał im Swą moc, ratując ich od głodu.

ROZDZIAŁ 10

Jeden król następuje po drugim. Niektórzy królowie są prawi; inni niegodziwi. Gdy prawość przeważa, Pan błogosławi ludziom, i dobrze się im wiedzie.

I STAŁO się, że Szez, potomek Cheta — gdyż Chet zginął z głodu z całym swoim domostwem z wyjątkiem tylko Szeza — przeto Szez zaczął znowu odbudowywać rozbitą lud.

2. I stało się, że Szez pamiętał o zagładzie ojców, i zbudował prawe królestwo; bowiem pamiętał, co Pan uczynił, przeprowa-

dzając Jereda i jego brata “przez głębiny; i Szez postępował drogami Pana; i urodzili mu się synowie i córki.

3. I jego najstarszy syn, któremu na imię było Szez, powstał przeciwko niemu; niemniej Szez zginął z ręki złoczyńcy z powodu swoich niezmiernych bogactw, co ponownie przyniosło jego ojcu pokój.

4. I stało się, że jego ojciec wybudował wiele miast na powierzchni tej ziemi, i ludzie zaczęli się znowu rozchodzić po całej powierzchni tej ziemi. I Szez dożył niezmiernie sędziwego wieku; i urodził mu się Riplakis. I umarł, a Riplakis panował po nim.

5. I stało się, że Riplakis nie czynił tego, co właściwe w oczach Pana, albowiem miał wiele żon i “nałożnic, i nakładał na barki ludzi ciężkie brzemiona; zaiste, nakładał na nich wysokie podatki; i za te podatki wybudował wiele rozległych budynków.

6. I zbudował dla siebie niezmiernie piękny tron; i wybudował też wiele więzień, i kto nie chciał płacić podatków, zostawał wtrącony do więzienia; i kto nie był w stanie płacić podatków, zostawał wtrącony do więzienia; i zarządził, aby pracowali bez ustanku na swoje utrzymanie; i kto nie chciał pracować, był skazany na śmierć.

7. Przeto zdobył wszelkie swe

33a IV Mojż. 21:6–9.

34a Alma 34:34;

DiP 101:8.

35a DiP 5:24.

10 2a Eter 6:1–12.

5a Jakub 3:5; Mos. 11:2.

misterne dzieła, zaiste, swoje wyborne złoto nakazał oczyszczać w więzieniu; i wszelkie misterne wytwory nakazał wyrabiać w więzieniu. I stało się, że dręczył ludzi swoją rozpustą i występkami.

8. I gdy upłynęły czterdzieści dwa lata jego panowania, ludzie powstałi przeciwko niemu; i znowu zaczęła się wojna na tej ziemi, w której Riplakisz został zabity, a jego potomkowie wypędzeni z ziemi.

9. I stało się, że po wielu latach Morianton (który był potomkiem Riplakisza) zgromadził armię owych wyrzutków, i poszedł, i wytoczył bitwę ludowi; i zdobył władzę nad wieloma miastami; i wojna stała się niezmiernie ciężka, i trwała przez okres wielu lat; i zdobył władzę nad całą ziemią, i ustanowił się królem nad całą ziemią.

10. I gdy ustanowił się królem, zmniejszył brzemiona ludu, czym zyskał przychylność w oczach ludu, i namaścili go na swego króla.

11. I czynił sprawiedliwość ludowi, ale sam nie był sprawiedliwy, gdyż dopuszczał się wielkiej rozpusty; przeto został odcięty od obecności Pana.

12. I stało się, że Morianton zbudował wiele miast, i za jego panowania ludzie stali się niezmiernie bogaci w budynki, i w złoto i srebro, i w plony zboża, i w stada, i w trzody, i w rzeczy, które im przywrócono.

13. I Morianton dożył niezmiernie sędziwego wieku, i na starość urodził mu się Kim; i Kim panował po swym ojcu, i panował przez osiem lat, i ojciec jego umarł. I stało się, że Kim nie panował w prawości, przeto Pan nie miał w nim upodobania.

14. I jego brat powstał w buncie przeciwko niemu, i wziął go do niewoli; i Kim pozostał w niewoli przez wszystkie swoje dni; i w niewoli urodzili mu się synowie i córki, i na starość urodził mu się Lewi; i umarł.

15. I stało się, że Lewi służył w niewoli przez czterdzieści dwa lata po śmierci swego ojca. I wytoczył wojnę przeciwko królowi tego kraju, dzięki której zdobył dla siebie królestwo.

16. I gdy zdobył dla siebie królestwo, postępował właściwie w oczach Pana, i dobrze się wiodło ludowi na tej ziemi; i dożył późnej starości, i urodzili mu się synowie i córki; i urodził mu się też Korom, którego namaścił jako swego następcę na króla.

17. I stało się, że Korom był dobry w oczach Pana przez wszystkie swoje dni; i urodziło mu się wielu synów i wiele córek; i potem, gdy widział, jak przeminęło wiele dni, umarł, tak jak wszyscy żyjący na tej ziemi; i Kisz panował w jego miejsce.

18. I stało się, że Kisz także umarł, a po nim panował Lib.

19. I stało się, że Lib również był dobry w oczach Pana. I za dni

Liba wybito „jadowite węże. Przeto poszli do ziemi na południu, aby polować na pożywienie dla ludu tej ziemi, bowiem ziemia była pokryta zwierzyną leśną. I Lib sam również stał się wielkim myśliwym.

20. I zbudowali wielkie miasto w pobliżu wąskiego przesmyku lądu, w pobliżu miejsca, gdzie morze rozdziela ląd.

21. I zachowali ziemię na południu jako pustkowie, aby mieć zwierzynę łowną. I cała powierzchnia ziemi na północy była zamieszkała przez ludzi.

22. I byli niezmiernie pracowici, i kupowali, i sprzedawali, i handlowali między sobą dla zysku.

23. I dokonywali też obróbki wszelkich rud, i oczyszczali złoto i srebro, i „żelazo, i msiądz, i wszelkiego rodzaju metale, i wykopywali je z ziemi; przeto usypywali wielkie kopce ziemi, aby znaleźć rudę złota i srebra, i żelaza, i miedzi. I wyrabiali misterne dzieła wszelkiego rodzaju.

24. I mieli jedwabie i misternie tkane płótno; i wyrabiali wszelkiego rodzaju materiały, aby mogli okryć swą nagość.

25. I wytwarzali wszelkie narzędzia do uprawy ziemi, zarówno do orki, jak i do siewu, i do żniw, i do okopywania, a także do młócenia.

26. I wytwarzali wszelkie narzędzia, do których zaprzęgali swe zwierzęta.

27. I wyrabiali wszelkiego rodzaju broń wojenną. I wyrabiali wszelkiego rodzaju wyroby niezwykle misternej roboty.

28. I żaden lud nigdy nie był bardziej od nich błogosławiony, a Pan Swą ręką sprawiał, że wiodło im się lepiej niż komukolwiek innemu. I byli na ziemi wyborniejszej niż wszystkie inne ziemie, albowiem Pan tak powiedział.

29. I stało się, że Lib żył przez długie lata, i urodzili mu się synowie i córki; i urodził mu się też Heartom.

30. I stało się, że Heartom panował po swym ojcu. I gdy Heartom panował przez dwadzieścia cztery lata, oto, królestwo zostało mu zabrane. I służył przez wiele lat w niewoli, zaiste, aż do końca swych dni.

31. I urodził mu się Chet. I Chet żył w niewoli przez wszystkie swoje dni. A Chetowi urodził się Aaron, i Aaron żył w niewoli przez wszystkie swoje dni; i urodził mu się Amnigaddah, i Amnigaddah także żył w niewoli przez wszystkie swoje dni; i urodził mu się Koriantum, i Koriantum żył w niewoli przez wszystkie swoje dni; i urodził mu się Kom.

32. I stało się, że Kom odzyskał połowę królestwa. I panował nad połową królestwa przez czterdzieści dwa lata; i poszedł wojować z królem Amgidem, i walczyli przez okres wielu lat, aż Kom uzyskał władzę nad

Amgidem, i uzyskał władzę nad resztą królestwa.

33. I za dni Koma pojawili się złoczyńcy na ziemi, którzy przejęli dawne plany i przyjmowali „przysięgi jak za pradawnych czasów, zmierzając ponownie do obalenia królestwa.

34. I Kom zwalczał ich bardzo; mimo to nie przemógł ich.

ROZDZIAŁ 11

Wojny, rozłąmy i niegodziwość przeważają w życiu Jeredytów. Prorocy przepowiadają całkowitą zagładę Jeredytów, jeśli ci nie odpokutują. Ludzie odrzucają słowa proroków.

I ZA DNI Koma przyszło też wielu proroków, którzy prorokowali zagładę tego wielkiego ludu, jeśli nie odpokutuje i nie zwróci się ku Panu, i nie poniecha morderstw i niegodziwości.

2. I stało się, że prorocy ci zostali odrzuceni przez ludzi i uciekli pod ochronę do Koma, gdyż ludzie chcieli ich zgładzić.

3. I prorokowali oni Komowi o wielu sprawach; i był błogosławiony przez resztę swych dni.

4. I Kom żył długie lata, zanim urodził mu się Sziblom. I Sziblom panował w jego miejsce. A brat Szibloma powstał przeciwko niemu, i zaczęła się niezmiernie wielka wojna na całej tej ziemi.

5. I stało się, że brat Szibloma

nakazał zabicie wszystkich proroków, którzy prorokowali zagładę ludu;

6. I na całej ziemi nastąpiła wielka klęska, gdyż świadczyli oni, że przekleństwo spadnie na tę ziemię i tych ludzi, i że nastąpi pośród nich wielka zagłada, jakiej nigdy dotąd nie znano na całej powierzchni ziemi, i że kości ich będą leżały niczym „kopce ziemi na całej powierzchni tej ziemi, jeśli nie odpokutują za swą niegodziwość.

7. Lecz oni nie zważali na głos Pana z powodu swych niegodziwych sprzysiężeń; przeto zaczęły się wojny i spory na całej tej ziemi, a także wielki głód i liczne zarazy, zaiste, doświadczyli wielkiej zagłady, jakiej nigdy nie znano na powierzchni ziemi; i wszystko to nastąpiło za dni Szibloma.

8. I ludzie zaczęli pokutować za swe niegodziwości; i gdy to czynili, Pan okazywał im „miłosierdzie.

9. I stało się, że Sziblom został zabity, a Set wzięty do niewoli, i żył w niewoli przez wszystkie swoje dni.

10. I stało się, że Ahah, jego syn, zdobył królestwo; i panował nad ludem przez wszystkie swoje dni. I popełniał wszelką niegodziwość, doprowadzając do wielkiego rozlewu krwi; i niewiele było jego dni.

11. I Etem, potomek Ahaha, przejął królestwo; i w swoich dniach także czynił to, co niegodziwe.

12. I stało się, że w dniach Etema przyszło wielu proroków, i ponownie prorokowali temu ludowi; zaiste, prorokowali, że Pan całkowicie zgładzi ich z powierzchni ziemi, jeśli nie odpokutują za swą niegodziwość.

13. I stało się, że ludzie znieczulili swe serca, i nie „zważali na ich słowa; i prorocy ubolewali, i odeszli spośród ludzi.

14. I stało się, że Etem sądził w niegodziwości przez wszystkie swoje dni; i urodził mu się Moron. I stało się, że Moron panował po nim; i Moron czynił to, co niegodziwe przed Panem.

15. I stało się, że powstał „bunt pośród ludu z powodu tego tajemnego sprzysiężenia utworzonego dla zdobycia władzy i zysku; i powstał pośród nich potężny w swej niegodziwości mąż, i wytoczył on Moronowi bitwę, w której obalił połowę królestwa; i utrzymał tę połowę królestwa przez wiele lat.

16. I stało się, że Moron go obalił, i znowu zdobył królestwo.

17. I stało się, że powstał inny potężny mąż; a był on potomkiem brata Jereda.

18. I stało się, że obalił on Morona, i zdobył królestwo; przeto Moron żył w niewoli przez resztę

swych dni; i urodził mu się Koriantor.

19. I stało się, że Koriantor żył w niewoli przez wszystkie swe dni.

20. I za dni Koriantora również pojawiło się wielu proroków, i prorokowali o wielkich i zdumiewających rzeczach, i nawoływali ludzi do pokuty, mówiąc, że jeśli nie odpokutują, Pan Bóg wyda na nich „sąd całkowitej zagłady;

21. I że Pan Bóg przyśle lub przyprowadzi Swą mocą „inny lud, aby posiadał tę ziemię, jak przyprowadził ich ojców.

22. A oni odrzucili wszystkie słowa proroków z powodu swego tajemnego stowarzyszenia i niegodziwych występków.

23. I stało się, że Koriantorowi urodził się „Eter, zaś on umarł, żyjąc w niewoli przez wszystkie swe dni.

ROZDZIAŁ 12

Prorok Eter nawołuje ludzi do wiary w Boga. Moroni podaje przykłady zadziwiających i zdumiewających rzeczy dokonanych mocą wiary. Dzięki wierze brat Jereda ujrzał Chrystusa. Pan daje ludziom słabości, aby byli pokorni. Brat Jereda przesunął górę Zerin mocą wiary. Wiara, nadzieja i prawdziwa miłość są konieczne do zbawienia. Moroni widział Jezusa twarzą w twarz.

I STAŁO SIĘ, że dni Etera były

za dni Koriantumra, a „Koriantumr był królem nad całą tą ziemią.

2. I „Eter był prorokiem Pana; przeto Eter wystąpił w dniach Koriantumra, i zaczął prorokować ludziom, i nie można go było ^bpowstrzymać z powodu Ducha Pana, który w nim był.

3. „Wołał bowiem od rana aż do zachodu słońca, nawołując ludzi, aby wierzyli w Boga ku pokucie, albo zostaną ^bzgodzieni, mówiąc im, że zgodnie z ^cwiarą wszystko się wypełni —

4. Przeto, kto wierzy w Boga, może mieć pewną ^anadzieję lepszego świata, zaiste, nawet miejsce po prawicy Boga; a nadzieja ta wywodzi się z wiary i jest ^bkotwicą dla dusz ludzi, sprawiając, że mogą być pewni i niewzruszeni, zawsze obfitujący w ^cdobrze uczynki, będąc prowadzeni do ^dchwalenia Boga.

5. I stało się, że Eter prorokował ludziom o wielkich i zdumiewających rzeczach, w które nie wierzyli, gdyż ich nie widzieli.

6. I teraz, ja, Moroni, chcę o tym coś powiedzieć; pragnę pokazać światu, że ^awiara jest tym, na co ma się ^bnadzieję, a czego ^cnie widać; przeto nie dysputujcie z tym, ponieważ nie widzicie, albowiem

nie otrzymacie żadnego świadectwa, dopóki wasza wiara nie zostanie ^awypróbowana.

7. Albowiem to dzięki wierze Chrystus ukazał się naszym ojcom po tym, jak powstał z martwych; i nie ukazał im się, dopóki nie wierzyli w Niego; przeto niektórzy musieli mieć wiarę w Niego, mimo że nie ukazał się światu.

8. Lecz ze względu na wiarę ludzi ukazał się światu i wślawiał imię Ojca, i przygotował drogę, przez którą inni mogą dostąpić daru niebiańskiego, przez którą mogą mieć nadzieję na to, czego nie widzieli.

9. Przeto wy też możecie mieć nadzieję i dostąpić tego daru, jeśli tylko będziecie mieli wiarę.

10. Oto dzięki wierze ludzie w dawnych czasach byli ^apowoływani według świętego porządku Boga.

11. Przeto dzięki wierze dane było prawo Mojżesza. Lecz składając w darze Swego Syna, Bóg przygotował jeszcze ^awspaniałą drogę; i przez wiarę zostało to wypełnione.

12. Albowiem, jeśli nie byłoby ^awiary pośród dzieci ludzkich, Bóg nie mógłby dokonać pośród nich żadnego ^bcudu; przeto nie

12 1a Eter 13:13–31.

2a ppś Eter.

b Jer. 20:9;

Enos 1:26;

Alma 43:1.

3a DiP 112:5.

b Eter 11:12, 20–22.

c ppś Wiara.

4a ppś Nadzieja.

b Hebr. 6:19.

c I Kor. 15:58.

d III Nefi 12:16.

6a Hebr. 11:1.

b Rzym. 8:24–25.

c Alma 32:21.

d III Nefi 26:11;

DiP 105:19; 121:7–8.

10a Alma 13:3–4.

ppś Powołać,
powołany przez
Boga, powołanie.

11a I Kor. 12:31.

12a II Nefi 27:23;

Mos. 8:18; Mor. 7:37;

DiP 35:8–11.

b Mat. 13:58;

Morm. 9:20.

objawił im się, dopóki nie mieli wiary.

13. Oto wiara Almy i Amuleka spowodowała, że “więzienie runęło na ziemię.

14. Oto wiara Nefiego i Lehiego spowodowała “zmiianę w Lamanitach, że zostali ochrzczeni ogniem i ^bDuchem Świętym.

15. Oto wiara ^aAmmona i jego braci ^bspowodowała tak wielki cud pośród Lamanitów.

16. Zaiste, i wszyscy, którzy dokonywali “cudów, czynili to dzięki ^bwierze, zarówno ci, którzy byli przed Chrystusem, jak i ci, którzy byli potem.

17. I dzięki wierze trzech uczniowie Jezusa Chrystusa otrzymali obietnicę, że “nie zakosztują śmierci; i nie otrzymali tej obietnicy, dopóki nie mieli wiary.

18. I nikt nigdy nie dokonywał cudów, nie mając wiary; przeto najpierw wierzyli oni w Syna Bożego.

19. I było wielu, których wiara była tak niezmiernie silna — jeszcze “zanim przyszedł Chrystus — że nie mogli być trzymani poza ^bzasłoną, lecz naprawdę widzieli na własne oczy nawet to, co dotychczas widzieli oczyma wiary, i radowali się.

20. Oto dowiedzieliśmy się

z tego zapisu, że jednym z nich był brat Jereda; bowiem tak wielka była jego wiara w Boga, że gdy Bóg wyciągnął “palec, nie mógł ukryć tego przed wzrokiem brata Jereda ze względu na Swe słowo, które do niego wypowiedział; a słowo to brat Jereda otrzymał dzięki swej wierze.

21. I gdy brat Jereda ujrzał palec Pana, ze względu na “obietnicę, którą brat Jereda otrzymał dzięki wierze, Pan nie mógł ukryć niczego przed jego wzrokiem; przeto pokazał mu wszystkie rzeczy, gdyż już nie można go było trzymać poza ^bzasłoną.

22. I dzięki wierze moi ojcowie otrzymali “obietnicę, że rzeczy te przyjdą do ich braci przez ludzi innych wyznań; przeto Pan mnie o tym poinstruował, zaiste, sam Jezus Chrystus.

23. I powiedziałem Mu: Panie, ludzie innych wyznań będą z tego szydzić z powodu naszej “słabości w piśmie; albowiem Ty, Panie, czyniłeś nas ^bmocnymi w słowie przez wiarę, ale nie uczyniłeś nas mocnymi w piśmie; albowiem sprawiłeś, że cały ten lud może mówić wiele dzięki Duchowi Świętemu, którego im dałeś;

24. I sprawiłeś, że mogliśmy

13a Alma 14:26–29.

14a Hel. 5:50–52.

b Hel. 5:45;

III Nefi 9:20.

15a Alma 17:29–39.

b tzn. jak zostało przedstawione w Ks. Almy 17–26.

16a ppś Cud.

b Hebr. 11:7–40.

17a III Nefi 28:7;

Morm. 8:10–12.

19a II Nefi 11:1–4;

Jakub 4:4–5;

Jar. 1:11;

Alma 25:15–16.

b Eter 3:6.

ppś Welon;

Zasłona.

20a Eter 3:4.

21a Eter 3:25–26.

b Eter 3:20;

DiP 67:10–13.

22a Enos 1:13.

23a Morm. 8:17; 9:33.

b II Nefi 33:1.

tylko niewiele napisać z powodu niezdarności naszych rąk. Oto nie uczyniłeś nas mocnymi w "piśmie, jak brata Jereda, gdyż sprawiłeś, że to, co zapisał, było tak samo mocne, jak Ty jesteś, aż do nakłaniania ludzi do czytania tego.

25. I uczyniłeś też, że nasze słowa są potężne i doniosłe, tak bardzo, że nie możemy ich zapisać; przeto gdy piszemy, to widzimy swą słabość, i potykamy się przy składaniu naszych słów; i obawiam się, że ludzie innych wyznań będą "szydzić z naszych słów.

26. I gdy to powiedziałem, Pan przemówił do mnie tymi słowy: Głupcy "szydzą, ale będą rozpaczają; i wystarczy łagodnym mojej łaski, że nie wykorzystają waszej słabości.

27. I jeśli ludzie przychodzą do mnie, ukazuję im ich "słabość. ^bDaję ludziom słabość, aby mogli być pokorni; i wystarczy mej łaski dla wszystkich ludzi, którzy się przede mną "ukorzą; albowiem, jeśli się przede mną ukorzą i będą mieli wiarę we mnie, wtedy uczynię, że to, co w nich "słabe, stanie się mocne.

28. Oto pokażę ludziom innych wyznań ich słabość i ukazę im, że "wiara, nadzieja i prawdziwa

miłość prowadzą do mnie — do źródła wszelkiej prawości.

29. I ja, Moroni, usłyszawszy te słowa uspokoiłem się i powiedziałem: O Panie, niech się stanie Twoja sprawiedliwa wola, gdyż wiem, że czynisz dzieciom ludzkim według ich wiary;

30. Albowiem brat Jereda powiedział do góry Zerin: "Usuń się — i usunęła się. I gdyby nie miał wiary, góra nie poruszyłaby się; przeto działasz wtedy, Panie, gdy ludzie mają wiarę.

31. Dlatego ukazałeś się Swoim uczniom; gdyż kiedy mieli "wiarę, i mówili w Twoim imieniu, ukazałeś się im w wielkiej mocy.

32. I pamiętam też, jak powiedziałeś, że przygotowałeś dom dla człowieka, zaiste, w samych "posiadłościach Twego Ojca, na który człowiek może mieć jeszcze wspanialszą ^bnadzieję; przeto człowiek musi mieć nadzieję, gdyż inaczej nie może otrzymać dziedzictwa w miejscu, które mu przygotowałeś, Panie.

33. I powtarzam, pamiętam, jak powiedziałeś, że tak "ukochałeś świat, że oddałeś Swoje życie za świat, abyś mógł je wziąć znowu, i przygotować miejsce dla dzieci ludzkich.

24a PPŚ Język.

25a I Kor. 2:14.

26a Gal. 6:7.

27a Jakub 4:7.

b II Mojż. 4:11;

I Kor. 1:27.

c PPŚ Łaska.

d Łuk. 18:10–14;

DiP 1:28.

PPŚ Pokorny, pokora.

e Łuk. 9:46–48;

II Kor. 12:9.

28a I Kor. 13;

Mor. 7:39–47.

30a Mat. 17:20;

Jakub 4:6;

Hel. 10:6, 9.

PPŚ Moc.

31a PPŚ Wiara.

32a Jan 14:2;

Enos 1:27;

DiP 72:4; 98:18.

b PPŚ Nadzieja.

33a Jan 3:16–17.

34. I teraz wiem, że ^amiłość, którą masz dla dzieci ludzkich, jest prawdziwą miłością; przeto jeśli ludzie nie będą mieli prawdziwej miłości, nie będą mogli odziedziczyć miejsca, które im przygotowałeś w posiadłościach Twego Ojca.

35. Przeto wiem z tego, co mi powiedziałaś, że jeśli ludzie innych wyznań nie będą mieli prawdziwej miłości z powodu naszej słabości, wypróbujesz ich, i odbierzesz im ich ^atalent, zaiste, to, co otrzymali, i dasz tym, którzy mają w większej obfitości.

36. I stało się, że modliłem się do Pana, aby w Swej ^ałascie sprawił, że ludzie innych wyznań będą mieli prawdziwą miłość.

37. I stało się, że Pan powiedział mi: Jeśli nie będą mieli prawdziwej miłości, to nie ma to dla ciebie znaczenia; albowiem ty sam byłeś wierny; przeto twoje szaty zostaną ^aoczyszczone. Oto zobaczyłeś swą ^bsłabość, dlatego uczynię cię silnym, że zasiądziesz, gdzie przygotowałem ci miejsce w posiadłościach mego Ojca.

38. A teraz ja, Moroni, żegnam ludzi innych wyznań, zaiste, a także moich braci, których miłuję, aż spotkamy się przed ^atronem sędziowskim Chrystusa, gdzie wszyscy ludzie przekonają

się, że moje ^bszaty nie są splamione waszą krwią.

39. I wtedy przekonacie się, że rzeczywiście ^awidziałem Jezusa, i że mówił On ze mną ^btwarzą w twarz, i że powiedział mi w czystej pokorze o tych sprawach w moim własnym języku, tak jak człowiek mówi drugiemu;

40. I napisałem tylko trochę z powodu mojej słabości w piśmie.

41. I teraz nakłaniam was, abyście ^aszukali tego Jezusa, o którym pisali prorocy i apostołowie, aby łaska Boga Ojca, a także Pana Jezusa Chrystusa i Ducha Świętego, który daje o Nich ^bświadcstwo, mogła być i pozostać w was na wieki wieków. Amen.

ROZDZIAŁ 13

Eter mówi o Nowej Jerozolimie, która zostanie zbudowana w Ameryce przez potomków Józefa. Prorokuje, zostaje wypędzony, zapisuje historię Jeredytów i przepowiada zagładę Jeredytów. Wojna ogarnia cały kraj.

I TERAZ ja, Moroni, przechodzę do zakończenia opisu zagłady ludu, o którym piszę.

2. Oto odrzucili wszystkie słowa Etera, albowiem naprawdę powiedział im o wszystkim

34a Mor. 7:47.
ppś Miłość;
Prawdziwa miłość.
35a Mat. 25:14–30.
ppś Dar;
Talent.
36a ppś Łaska.

37a DiP 38:42; 88:74–
75; 135:4–5.
b Eter 12:27.
38a ppś Jezus Chrystus —
Sędzia.
b Jakub 1:19.
39a ppś Jezus Chrystus —

Pośmiertne epifanie
Chrystusa.
b I Mojż. 32:30;
II Mojż. 33:11.
41a DiP 88:63; 101:38.
b III Nefi 11:32.

od początków człowieka; i że potem, jak wody ^aopadły z powierzchni tej ziemi, stała się ona ziemią wyborniejszą niż wszystkie inne ziemie, wybraną ziemią Pana; przeto Pan chce, aby wszyscy ludzie, którzy żyją na jej powierzchni, Mu ^bsłużyli;

3. I że jest to miejsce ^aNowej Jerozolimy, która ^bwzstąpi z nieba, i święte sanktuarium Pana.

4. Oto Eter widział czasy Chrystusa i mówił o ^aNowej Jerozolimie na tej ziemi.

5. I mówił także o domu Izraela i o ^aJerozolimie, skąd ^bLehi miał przybyć — po tym, jak zostanie ona zniszczona, ma zostać odbudowana jako ^cświęte miasto dla Pana; przeto nie może być ono Nową Jerozolimą dlatego, że została zbudowana w dawnych czasach; lecz zostanie odbudowana i stanie się świętym miastem Pana; i będzie zbudowana dla domu Izraela —

6. I że ^aNowa Jerozolima ma być zbudowana na tej ziemi dla resztki potomstwa ^bJózefa, czego ^cznak dano już wcześniej.

7. Albowiem, jak Józef zabrał swego ojca do ziemi ^aegipskiej, gdzie umarł on, tak samo Pan wyprowadził resztkę potomstwa

Józefa z ziemi jerozolimskiej, aby okazać miłosierdzie potomkom Józefa, żeby nie ^bwyginęli, podobnie jak okazał miłosierdzie ojcu Józefa, żeby nie zginął.

8. Przeto resztką z domu Józefa rozrośnie się na tej ^aziemi, która stanie się ziemią ich dziedzictwa; i wybudują oni dla Pana święte miasto na wzór dawnej Jerozolimy; i ^bnie będą więcej skonfundowani, dopóki nie nastąpi koniec, kiedy ziemia przeminie.

9. I powstanie ^anowe niebo i nowa ziemia; i będą one jak te poprzednie, tylko że poprzednie przeminęły, i wszystko stało się nowe.

10. Wtedy nastanie Nowa Jerozolima; i błogosławieni będą jej mieszkańcy, bowiem ich szaty będą ^awybielone krwią Baranka; i są to ci, którzy są zaliczeni do resztki potomstwa Józefa, którzy byli z domu Izraela.

11. I wtedy też nastanie dawna Jerozolima; i jej mieszkańcy będą błogosławieni, gdyż będą obmyci krwią Baranka; i są to ci, którzy zostali rozproszeni, a potem ^azgrupowani z czterech krańców ziemi, i z ^bpółnocnych krajów, i mają oni udział w wypełnieniu

13 2a I Mojż. 7:11–24; 8:3.

b Eter 2:8.

3a III Nefi 20:22;

21:23–24.

ppś Nowa Jerozolima.

b Obj. 3:12; 21:2.

4a ppś Syjon.

5a ppś Jerozolima.

b I Nefi 1:18–20.

c Obj. 21:10;

III Nefi 20:29–36.

6a DiP 42:9; 45:66–67;

84:2–5;

Art. wiary 1:10.

b ppś Józef, syn Jakuba.

c Alma 46:24.

ppś Symbolika.

7a I Mojż. 46:2–7; 47:6.

b II Nefi 3:5.

8a ppś Ziemia obiecana.

b Mor. 10:31.

9a II Piotra 3:10–13;

Obj. 21:1; III Nefi 26:3;

DiP 101:23–25.

10a Obj. 7:14;

I Nefi 12:10–11;

Alma 5:27.

11a ppś Izrael —

Zgrupowanie Izraela.

b DiP 133:26–35.

przymierza, które Bóg zawarł z ich ojcem ‘Abrahamem.

12. I kiedy to nastanie, wypełni się pismo, które mówi, że ci, którzy byli ‘pierwsi, będą ostatnimi; a ci, którzy byli ostatni, będą pierwszymi.

13. I zamierzałem napisać o tym więcej, ale mi zabroniono; lecz wielkie i zdumiewające były proctwa Etera; lecz mieli go za nic, i wypędzili go; i krył się w jamie skalnej za dnia, a nocą wychodził, aby oglądać to, co miało się stać z ludźmi.

14. I gdy mieszkał w jamie skalnej, zapisał do końca tę kronikę, oglądając nocą zniszczenia, które spadały na lud.

15. I stało się, że tego samego roku, kiedy wypędzono go spośród ludu, nastąpiła pośród nich wielka wojna, bo powstało wielu, którzy byli potężnymi mężami, i chcieli zniszczyć Koriantumra przez swoje tajemne, niegodziwe plany, o których już mówiono.

16. I teraz Koriantumr, wykształciwszy się we wszelkich sztukach wojennych oraz wszelkich fortelach świata, wytoczył bitwę tym, którzy chcieli go zniszczyć.

17. I nie odpokutował, ani też jego piękni synowie, ani córki; ani piękni synowie i córki Kohora; ani piękni synowie i córki Korihora; i, krótko mówiąc, nie

było nikogo pośród ich pięknych synów i córek na powierzchni całej tej ziemi, kto odpokutowałby za swe grzechy.

18. Przeto stało się, że podczas pierwszego roku, gdy Eter mieszkał w jamie skalnej, wielu ludzi zostało zabitych mieczem przez te ‘tajemne sprzysiężenia, które walczyły przeciwko Koriantumrowi, aby mogły zdobyć królestwo.

19. I stało się, że synowie Koriantumra walczyli wiele i stracili wiele krwi.

20. I drugiego roku do Etera doszło słowo Pana, że ma pójść do ‘Koriantumra i prorokować mu, że jeśli odpokutuje z całym swoim domostwem, Pan da mu królestwo i oszczędzi ten lud —

21. Inaczej zostaną oni zniszczeni, i całe jego domostwo oprócz niego samego. A przeżyje tylko po to, by zobaczyć wypełnienie się prorocत्व danych w odniesieniu do ‘innego ludu, który otrzyma tę ziemię w posiadanie; i Koriantumr zostanie przez nich pochowany; i każda dusza zostanie zniszczona oprócz ‘Koriantumra.

22. I stało się, że ani Koriantumr nie odpokutował, ani jego domostwo, ani też jego lud; i wojny nie ustały; i chcieli zabić Etera, ale uciekł przed nimi i ukrył się znowu w jamie skalnej.

11 c PPŚ Przymierze
Abrahamowe.

12 a Mar. 10:31;
I Nefi 13:42;

Jakub 5:63;
DiP 90:9.

18 a Eter 8:9–26.
20 a Eter 12:1–2.

21 a Omni 1:19–21;
Eter 11:21.

b Eter 15:29–32.

23. I stało się, że powstał Szared, który także wytoczył bitwę Koriantumrowi; i pobił go tak, że w trzecim roku wziął go do niewoli.

24. I w czwartym roku synowie Koriantumra pobili Szareda, i przywrócili znowu królestwo swemu ojcu.

25. I zapanowała wojna na całej powierzchni tej ziemi, i każdy ze swoją bandą walczył o cokolwiek zapragnął.

26. I byli tam złoczyńcy, i — krótko mówiąc — wszelkiego rodzaju niegodziwość panowała na całej powierzchni tej ziemi.

27. I stało się, że Koriantumr gniewał się niezmiernie na Szareda, i poszedł z nim walczyć ze swoimi armiami; i spotkali się w wielkim gniewie, i spotkali się w dolinie Gilgal; a bitwa była niezmiernie ciężka.

28. I stało się, że Szared walczył z Koriantumrem przez okres trzech dni. I stało się, że Koriantumr pobił go i ścigał, aż doszedł do niziny Heszlon.

29. I stało się, że na tej nizinie Szared znowu wytoczył mu bitwę; i oto, pobił Koriantumra, i wyparł go z powrotem do doliny Gilgal.

30. I Koriantumr ponownie wytoczył bitwę Szaredowi w dolinie Gilgal, w której pobił Szareda i zabił go.

31. I Szared zranił Koriantumra w udo, tak że nie brał udziału w bitwach przez okres dwóch

lat, podczas gdy wszyscy ludzie na całej powierzchni tej ziemi przelewali krew, i nikt nie mógł ich powstrzymać.

ROZDZIAŁ 14

Niegodziwość ludzi sprowadza przekleństwo na tę ziemię. Koriantumr prowadzi wojnę przeciwko Gileadowi, a potem przeciwko Libowi i Szizowi. Krew i rzeź ogarniają ziemię.

I TERAZ nad całą ziemią zaczęło ciążyć "przekleństwo z powodu niegodziwości ludzi, polegające na tym, że jeśli ktoś odłożył swoje narzędzie czy miecz na półkę lub położył tam, gdzie zwykle je trzymał, oto nazajutrz nie mógł go znaleźć, tak wielkie było przekleństwo ciężące nad tą ziemią.

2. Przeto każdy trzymał się kurczowo swojej własności, i nie pożyczał od nikogo, ani też nie użyczał innym; i każdy trzymał w prawym ręku rękojeść miecza, aby bronić swjej własności i swego własnego życia, i swych żon, i dzieci.

3. I teraz, po upływie dwóch lat od śmierci Szareda, oto brat Szareda powstał i wydał bitwę Koriantumrowi, ale został pobity, i Koriantumr ścigał go do pustkowia Akisz.

4. I stało się, że brat Szareda wydał mu bitwę na pustkowiu Akisz; i rozgorzała niezmiernie ciężka bitwa, w której wiele tysięcy padło od miecza.

5. I stało się, że Koriantumr oblegał pustkowie; lecz brat Szareda wyszedł nocą z pustkowiecia i zgładził część armii Koriantumra, gdy byli pijani.

6. I poszedł do ziemi morońskiej, gdzie zasiadł na tronie Koriantumra.

7. I stało się, że Koriantumr przebywał ze swoją armią na pustkowieciu przez okres dwóch lat, podczas których zdobył wielkie siły dla swojej armii.

8. Teraz brat Szareda, któremu na imię było Gilead, także zdobył wielkie siły dla swojej armii, dzięki tajemnym przysiężeniom.

9. I stało się, że jego wyższy kapłan zamordował go, gdy siedział na swoim tronie.

10. I stało się, że ktoś z tajemnego przysiężenia zamordował go w tajemnym przejściu, i zagarnął królestwo dla siebie; a nazywał się Lib; i Lib był człowiekiem wielkiego wzrostu, większy od kogokolwiek innego spośród całego ludu.

11. I stało się, że w pierwszym roku Liba Koriantumr przyszedł do ziemi morońskiej i wytoczył Libowi bitwę.

12. I stało się, że walczył z Libem, i Lib uderzył go w ramię, i zranił; jednakże armia Koriantumra natarła na Liba, tak że uciekł do granic morskiego wybrzeża.

13. I stało się, że Koriantumr ścigał go; i Lib wytoczył mu bitwę na wybrzeżu morza.

14. I stało się, że Lib pobił armię

Koriantumra, że uciekali z powrotem na pustkowiecie Akisz.

15. I stało się, że Lib ścigał go, aż przyszedł na równiny Agosz. A Koriantumr, uciekając do tej części ziemi przed Libem, zbierał po drodze wszystkich ludzi.

16. I gdy przyszedł na równiny Agosz, wytoczył bitwę Libowi i uderzył go tak, że ten umarł; jednakże brat Liba zastąpił swego brata w walce z Koriantumrem i wywiązała się niezmiernie ciężka bitwa, w której Koriantumr znowu uciekał przed armią brata Liba.

17. A brat Liba nazywał się Sziz. I stało się, że Sziz ścigał Koriantumra i zdobył wiele miast, i zabijał zarówno kobiety, jak i dzieci, i palił miasta.

18. I ludzi na całej tej ziemi ogarnął lęk przed Szizem; zaiste, takie wołanie rozeszło się po ziemi: Kto może się oprzeć armii Sziza? Oto zmiata on wszystko z ziemi przed sobą!

19. I stało się, że ludzie zaczęli gromadzić się tłumnie w armie na całej powierzchni tej ziemi.

20. I byli podzieleni; i część z nich uciekała do armii Sziza, a część z nich uciekała do armii Koriantumra.

21. I tak wielka i długa była wojna, i tak długo ziemia była sceną ich rozlewu krwi i ich rzezi, że cała powierzchnia ziemi była pokryta trupami poległych.

22. I tak śpieszna i szybka była walka, że nikt nie pozostawał,

aby pogrzebać zabitych, ale maszerowali od rozlewu krwi do rozlewu krwi, pozostawiając na pastwę "robactwa zarówno ciała mężczyzn, kobiet, jak i dzieci, które były porzucane po powierzchni tej ziemi.

23. A ich fetor rozchodził się na powierzchni tej ziemi, dosłownie na całej powierzchni tej ziemi; przeto fetor dokuczał ludziom dniami i nocą.

24. Jednak Sziz nie poniechał pościgu za Koriantumrem; bowiem przysiągł, że zemści się na Koriantumrze za krew swego brata, który został zabity, i za słowo Pana, które doszło do Etera, że Koriantumr nie zgienie od miecza.

25. I tak widzimy, że Pan nawiedził ich w pełni Swego gniewu, gdy ich niegodziwość i występki przygotowały już drogę do ich wiecznej zagłady.

26. I stało się, że Sziz ścigał Koriantumra na wschód, aż do granic wybrzeża morskiego, i tam wytoczył Szizowi bitwę trwającą trzy dni.

27. I tak okropne były straty armii Sziza, że ogarnął ją strach, i zaczęła uciekać przed armiami Koriantumra; i uciekła do ziemi korihorskiej, i wymiatała mieszkańców przed sobą, wszystkich, którzy się do nich nie przyłączyli.

28. I rozbili swoje namioty w dolinie Korihor; a Koriantumr rozbił swoje namioty w dolinie

Szurr. A dolina Szurr znajdowała się niedaleko wzgórza Komnor; przeto Koriantumr zebrał swe armie na wzgórzu Komnor i dźwiękiem trąbki wezwał armie Sziza do bitwy.

29. I stało się, że przyszli, ale zostali odparci; i przyszli po raz drugi, ale znowu zostali odparci. I stało się, że przyszli po raz trzeci, i walka stała się niezmiernie ciężka.

30. I stało się, że Sziz walczył z Koriantumrem i zadał mu wiele głębokich ran; i Koriantumr, straciwszy dużo krwi, zemdlał, i wyniesiono go, jakby był martwy.

31. Teraz, tak wielkie były straty pośród mężczyzn, kobiet i dzieci po obu stronach, że Sziz rozkazał swoim ludziom, aby nie ścigali armii Koriantumra; przeto wrócili oni do swego obozowiska.

ROZDZIAŁ 15

Miliony Jeredytów giną w bitwie. Sziz i Koriantumr zbierają wszystkich ludzi do morderczej bitwy. Duch Pana przestaje z nimi przebywać. Naród Jeredytów zostaje całkowicie zniszczony. Tylko Koriantumr pozostaje.

I STAŁO SIĘ, że gdy rany Koriantumra zagoiły się, Koriantumr zaczął przypominać sobie "słowa, które powiedział mu Eter.

2. Widział, że już prawie dwa miliony jego ludzi poległy od miecza, i zaczął rozpaczać w swym sercu; zaiste, dwa

miliony potężnych mężów zostało zabitych, a także ich żony i ich dzieci.

3. I zaczął pokutować za zło, które czynił; zaczął przypominać sobie słowa wypowiedziane ustami wszystkich proroków, i widział, że jak dotąd wszystko się wypełniało, każdy szczegół; i jego dusza pogrążyła się w żalobie, i nie przyjmowała ukojenia.

4. I stało się, że Koriantumr napisał list do Sziza, prosząc go, aby oszczędził ludzi, a on zrzeknie się królestwa ze względu na życie ludzi.

5. I stało się, że gdy Sziz otrzymał list, odpisał Koriantumrowi, że jeśli mu się podda, aby mógł go zabić własnym mieczem, wtedy oszczędzi życie ludzi.

6. I stało się, że ludzie tego kraju nie odpokutowali za swą niegodziwość; i ludzie Koriantumra rozgniewali się na ludzi Sziza, a ludzie Sziza rozgniewali się na ludzi Koriantumra; przeto ludzie Sziza wytoczyli bitwę ludziom Koriantumra.

7. I gdy Koriantumr zobaczył, że grozi mu klęska, uciekł przed ludźmi Sziza.

8. I stało się, że doszedł do wód Ripliankum, co oznacza wielkie lub przewyższające wszystko; przeto gdy doszli do tych wód, rozbili swoje namioty; i Sziz także rozbił swoje namioty niedaleko od nich; przeto nazajutrz wyszli do bitwy.

9. I stało się, że stoczyli nie-

zmiernie ciężką bitwę, w której Koriantumr został znowu ranny i zemdlął z upływu krwi.

10. I stało się, że armie Koriantumra naciskały na armie Sziza, i pobiły je tak, że armie Sziza uciekały przed nimi; i uciekały na południe, i rozbiły swoje namioty w miejscu nazwanym Ogat.

11. I stało się, że armia Koriantumra rozbiła namioty w pobliżu wzgórza Rama; a było to na tym samym wzgórzu, gdzie mój ojciec Mormon „ukrył dla Pana kroniki, które są święte.

12. I stało się, że zebrali się razem, wszyscy ludzie z całej powierzchni tej ziemi, którzy nie zostali zabici, oprócz Etera.

13. I stało się, że Eter widział wszystkie poczynania ludu; i widział, jak ludzie, którzy byli za Koriantumrem, przyłączali się do armii Koriantumra; a ludzie, którzy byli za Szizem, przyłączali się do armii Sziza.

14. Przeto przez okres czterech lat zbierali lud, aby zgromadzić wszystkich, którzy byli na powierzchni tej ziemi, aby mogli otrzymać całą siłę, jaka była możliwa do pozyskania.

15. I stało się, że gdy zgromadzili wszystkich, i każdy należał do armii, którą wybrał, a byli ze swoimi żonami i dziećmi — zarówno mężczyźni, kobiety, jak i dzieci byli uzbrojeni do walki, i mieli tarcze i „pancerze, i hełmy, i ubrania wojenne — i maszerowali, jedni

przeciw drugim do bitwy; i walczyli przez cały dzień, i nikt nie zwyciężył.

16. I stało się, że gdy zapadła noc, byli znużeni, i odeszli do swych obozowisk; a powróciwszy do obozowisk, zaczęli zawodzić i lamentować nad utratą swoich ludzi; i tak głośne były ich płacz, ich zawodzenie i lamenty, że krzyki ich bezustannie przesywały powietrze.

17. I stało się, że nazajutrz znowu stanęli do bitwy, i wielki, i straszliwy był to dzień; jednak znowu nikt nie zwyciężył, i gdy zapadła noc, ich krzyki i ich zawodzenie, i ich rozpacz z powodu utraty swych ludzi znowu przesywały powietrze.

18. I stało się, że Koriantumr ponownie napisał list do Sziza, prosząc go, aby więcej nie stawał do bitwy, ale żeby wziął królestwo i oszczędził życie ludzi.

19. Lecz oto, Duch Pana przestał przebywać z nimi, i „Szatan miał pełną władzę nad ich sercami; albowiem ulegli zatwardziałości swych serc i zaślepieniu swych umysłów, aby zostali zniszczeni; przeto wyszli znowu do bitwy.

20. I stało się, że walczyli przez cały dzień, a gdy zapadła noc, spali na swych mieczach.

21. I nazajutrz walczyli aż do zmroku.

22. I gdy zapadła noc, byli „pijani gniewem, jak ludzie są pijani winem; i znowu spali na swych mieczach.

23. I nazajutrz znowu walczyli; i gdy zapadła noc, wszyscy byli martwi od miecza oprócz pięćdziesięciu dwóch ludzi Koriantumra i sześćdziesięciu dziewięciu ludzi Sziza.

24. I stało się, że tej nocy spali na swych mieczach, a nazajutrz znowu walczyli, i walczyli ze wszystkich sił swymi mieczami i swymi tarczami przez cały dzień.

25. I gdy zapadła noc, pozostało tylko trzydziestu dwóch ludzi Sziza i dwudziestu siedmiu ludzi Koriantumra.

26. I stało się, że jedli, spali i przygotowywali się na śmierć następnego dnia. A byli to rośli i tężdy mężowie, wedle siły ludzkiej.

27. I stało się, że walczyli przez trzy godziny, zanim zemdleli z upływu krwi.

28. I stało się, że gdy ludzie Koriantumra nabrali dostatecznej siły, że mogli chodzić, mieli właśnie uciekać, aby ratować swoje życie; ale oto Sziz powstał, a także jego ludzie, i przysiągł w swojej zawziętości, że zabije Koriantumra lub zginie od miecza.

29. Przeto ścigał ich i nazajutrz ich dogonił; i znowu walczyli na miecze. I stało się, że gdy „wszyscy padli od miecza oprócz tylko Koriantumra i Sziza, oto Sziz zemdlał z upływu krwi.

30. I stało się, że gdy Koriantumr, oparłszy się na mieczu,

odpoczął trochę, odciął głowę Szizowi.

31. I stało się, że gdy odciął głowę Sziza, Sziz podniósł się na rękach i upadł; a potem, gdy walczył o oddech, zmarł.

32. I stało się, że ^aKoriantumr padł na ziemię, jakby bez życia.

33. I Pan zwrócił się do Étera, i powiedział mu: Wyjdź. I Éter poszedł, i zobaczył, że wszystkie słowa Pana wypełniły się;

i zakończył ^akroniki (a nawet setnej części nie spisałem), i ukrył je w taki sposób, żeby ludzie Limhiego mogli je znaleźć.

34. A takie były ostatnie słowa, które ^aEter zapisał: Czy Pan chce, abym został przeobrażony, czy żebym doświadczał woli Pana w ciele — to nie ma znaczenia, jeśli stanie się, że zostaną zbawiony w królestwie Bożym. Amen.

KSIĘGA MORONIEGO

ROZDZIAŁ 1

Moroni pisze dla dobra Lamani-tów. Nefici, którzy nie wypierają się Chrystusa, są zabijani. W okresie lat 401–421 n.e.

I JA, ^aMoroni, gdy skończyłem streszczać dzieje ludu Jereda, przypuszczałem, że nie będę więcej pisał, ale jeszcze nie zginałem; i nie pokazuję się Lamani-tom, aby mnie nie zglądzieli.

2. Albowiem ^awalczą oni zaciekle między sobą; i z powodu swej nienawiści ^bzabijają każdego Nefitę, który nie wyprze się Chrystusa.

3. I ja, Moroni, nie ^awyprę się Chrystusa; przeto tufam się, gdziekolwiek mogę dla

bezpieczeństwa mego własnego życia.

4. Przeto napiszę jeszcze o kilku sprawach wbrew temu, co przypuszczałem; albowiem nie przypuszczałem, że będę mógł więcej pisać; lecz napiszę jeszcze o kilku sprawach, które być może będą miały wartość dla moich braci, Lamani-tów, jakiegoś przyszłego dnia, zgodnie z wolą Pana.

ROZDZIAŁ 2

Jezus dał moc dwunastu nefickim uczniom, aby nadawali dar Ducha Świętego. W okresie lat 401–421 n.e.

SŁOWA Chrystusa, które powiedział do Swych ^auczniów,

32^a Omni 1:20–22.

33^a Mos. 8:9;

Alma 37:21–31;

Eter 1:1–5.

34^a Eter 12:2.

[KS. MORONIEGO]

1 1^a PPŚ Moroni, syn Mormona.

2^a I Nefi 12:20–23.

^b Alma 45:14.

3^a Mat. 10:32–33;

III Nefi 29:5.

2 1^a III Nefi 13:25.

dwunastu, których wybrał, gdy nakładał na nich ręce —

2. A On, nazywając ich po imieniu, powiedział: Zawołajcie do Ojca w imię moje w żarliwej modlitwie; a gdy to uczynicie, będziecie mieli ^a“moc, że na kogokolwiek nałożycie ^b“ręce, ^c“dacie mu Ducha Świętego; i będziecie nadawać Go w imię moje, albowiem tak czynią moi apostołowie.

3. I Chrystus powiedział im te słowa, gdy ukazał im się po raz pierwszy; i rzesza tego nie słyszała, lecz tylko uczniowie; i na tyłu, na ilu ^a“nakładali ręce, ^b“zstępował Duch Święty.

ROZDZIAŁ 3

Starsi ustanawiają kapłanów i nauczycieli przez nałożenie rąk. W okresie lat 401–421 n.e.

SPOSÓB, w jaki uczniowie, nazywani ^a“starszymi Kościoła, ^b“ustanowili kapłanów i nauczycieli —

2. Gdy pomodlili się do Ojca w imię Chrystusa, nakładali na nich ręce i mówili:

3. W imię Jezusa Chrystusa ustanawiam cię kapłanem (lub jeśli miał być nauczycielem — ustanawiam cię nauczycielem), abyś głosił pokutę i ^a“odpuszczenie

grzechów poprzez Jezusa Chrystusa, przez wytrwałość w wierze w Jego imię do końca. Amen.

4. I w ten sposób ^a“ustanawiali kapłanów i nauczycieli, zgodnie z ^b“darami i powołaniami Boga dla ludzi; i ustanawiali ich ^c“mocą Ducha Świętego, która w nich była.

ROZDZIAŁ 4

Wyjaśnienie, w jaki sposób starsi i kapłani mają udzielać chleba na sakrament. W okresie lat 401–421 n.e.

^a“SPOSÓB, w jaki ^b“starsi i kapłani udzielali sakramentu ciała i krwi Chrystusa Kościołowi; a ^c“udzielali go zgodnie z przykazaniami Chrystusa; przeto wiemy, że jest to właściwe; i starszy lub kapłan czynił posługę —

2. I kłękali razem z Kościołem, i modlili się do Ojca w imię Chrystusa tymi słowy:

3. O Boże, Wieczny Ojcze, prosimy Cię w imię Twego Syna, Jezusa Chrystusa, o pobłogosławienie i uświęcenie tego ^a“chleba dla dusz wszystkich tych, którzy go przyjmują, aby mogli jeść na ^b“pamiętkę ciała Twego Syna i świadczyć Ci, o Boże, Wieczny Ojcze, że chcą wziąć na siebie ^c“imię Twego Syna i zawsze o Nim pamiętać, i przestrzegać Jego przykazań, które im dał, aby

2a ppś Moc.
b ppś Ręce, nałożenie [rąk].
c III Nefi 18:37.
3a Dz. 19:6.
3 1a Alma 6:1.
ppś Starszy.
b ppś Ustanowić,

ustanowienie.
3a ppś Odpuszczenie grzechów.
4a DiP 18:32; 20:60.
b ppś Dar.
c I Nefi 13:37; Mor. 6:9.
4 1a III Nefi 18:1–7.
b ppś Starszy.

c DiP 20:76–77.
3a ppś Sakrament.
b Łuk. 22:19;
I Kor. 11:23–24;
III Nefi 18:7.
c ppś Jezus Chrystus —
Wziąć na siebie imię Jezusa Chrystusa.

zawsze mogli mieć z sobą Jego ^aDucha. Amen.

ROZDZIAŁ 5

Sposób udzielania wina na sakrament. W okresie lat 401–421 n.e.

^aSPOSÓB udzielania wina — oto brali kielich i mówili:

2. O Boże, Wieczny Ojcze, prosimy Cię w imię Twego Syna, Jezusa Chrystusa, o pobłogosławienie i uświęcenie tego ^awina dla dusz wszystkich tych, którzy je piją, aby mogli uczynić to na ^bpamiętkę krwi Twego Syna, która została za nich przelana, i aby mogli świadczyć Ci, o Boże, Wieczny Ojcze, że zawsze o Nim pamiętają, aby mogli mieć z sobą Jego Ducha. Amen.

ROZDZIAŁ 6

Ci, którzy odpokutowali, zostają ochrzczeni i przyjęci do wspólnoty. Członkowie Kościoła, którzy odpokutują, otrzymują przebaczenie. Spotkania są prowadzone pod natchnieniem Ducha Świętego. W okresie lat 401–421 n.e.

A TERAZ mówię o ^achrzcie. Oto starsi, kapłani i nauczyciele zostali ochrzczeni; a nie chrzczono ich, jeśli nie wydali

odpowiedniego owocu wykazującego, że są tego ^bgodni.

2. I nie chrzczono ich, jeśli nie przyszli ze ^azłamanym sercem i skruszonym duchem, świadcząc Kościołowi, że naprawdę odpokutowali za wszystkie swe grzechy.

3. I nie chrzczono ich, jeśli nie ^awzięli na siebie imienia Chrystusa, postanowiwszy służyć Mu do końca.

4. I tak, gdy dostąpili chrztu i podlegali działaniu Ducha Świętego, zostawszy ^aoczyszczeni Jego mocą, byli zaliczani do członków Kościoła Chrystusa; i zapisywano ich ^bimiona, aby o nich pamiętano, i wzmacniano ich dobrym słowem Bożym, aby utrzymali się na właściwej drodze i nie ustawali, ^cczuwając i modląc się, ^dpolegając wyłącznie na zasługach Chrystusa, który był ^eautorem i dokończy-cielem ich wiary.

5. I ^aKościół zbierał się ^bczęsto, aby ^cpościć i modlić się, i rozmawiać jeden z drugim o dobru swych dusz.

6. I zbierali się często, aby spożywać chleb i wino na pamiętkę Pana Jezusa.

7. I pilnie strzegli, aby nie popełniano pośród nich ^ażadnej

4d ppś Duch Święty.

5 1a III Nefi 18:8–11;
DiP 20:78–79.

2a DiP 27:2–4.
ppś Sakrament.
b Łuk. 22:19–20;
I Kor. 11:25.

6 1a ppś Chrzest, chrzcic.
b ppś Godny, bycie

godnym.

2a ppś Złamane serce.
3a ppś Jezus Chrystus —
Wziąć na siebie imię
Jezusa Chrystusa.

4a ppś Nieskalany,
czystość.
b DiP 20:82.
c Alma 34:39;

III Nefi 18:15–18.

d II Nefi 31:19; DiP 3:20.
e Hebr. 12:2.

5a ppś Kościół Jezusa
Chrystusa.
b III Nefi 18:22;
IV Nefi 1:12; DiP 88:76.
c ppś Post, pościć.
7a DiP 20:54.

niegodziwości; a jeśli stwierdzono, że ktoś popełnił niegodziwość, i ^btrzech świadków z Kościoła potwierdziło to przed ‘starszymi, i nie odpokutował, i nie ^aprzyznał się, ^ewymazywano jego imię i nie zaliczono go więcej do ludu Chrystusa.

8. Lecz ^ailekroć ktoś pokutował i pragnął przebaczenia ze szczerą intencją, ^bprzebaczano mu.

9. A ich spotkania ^aprowadzone były przez Kościół pod wpływem Ducha i mocą Ducha Świętego; albowiem jak moc ^bDucha Świętego skłaniała ich do głoszenia czy nawoływania, czy modlenia się, czy błagania, czy śpiewania, tak się działo.

ROZDZIAŁ 7

Zaproszenie, aby wejść do odpoczynku Pana. Módlcie się ze szczerą intencją. Duch Chrystusa umożliwia ludziom rozeznanie między dobrem a złem. Szatan nakłania ludzi, aby wyparli się Chrystusa i czynili zło. Prorocy ogłaszają przyjście Chrystusa. Dzięki wierze następują cuda, a anioły czynią posługę. Ludzie powinni mieć nadzieję życia wiecznego i trwać w prawdziwej miłości. W okresie lat 401–421 n.e.

I TERAZ ja, Moroni, przytoczę

w skrócie słowa mego ojca Mormona, które powiedział na temat ‘wiary, nadziei i prawdziwej miłości; albowiem mówił w ten sposób do ludu, nauczając ich w synagodze, którą wybudowali jako miejsce oddawania czci.

2. I teraz ja, Mormon, mówię do was, moi umiłowani bracia; a jest to dzięki łasce Boga Ojca i naszego Pana, Jezusa Chrystusa, i zgodnie z Jego świętą wolą, dzięki darowi mego ‘powołania od Niego, że pozwolono mi w tej chwili do was mówić.

3. Przeto zwracam się do was, którzy należycie do Kościoła, którzy jesteście miłującymi pokój naśladowcami Chrystusa, i którzy macie dostateczną nadzieję, przez którą możecie wejść do ‘odpoczynku Pana, od-tąd aż do czasu, gdy spoczniecie z Nim w niebie.

4. I teraz, moi bracia, oceniam was tak, bowiem ^achodźcie w pokój z dziećmi ludzkimi.

5. Albowiem pamiętam słowo Boże, które mówi, że po ich uczynkach ^apoznacie ich; albowiem, jeśli ich uczynki są dobre, oni także są dobrzy.

6. Oto Bóg powiedział, że ^azły człowiek nie może czynić tego, co dobre; gdyż jeśli daje dar lub

7b DiP 42:80–81.

ppś Świadek, świadectwo.

c Alma 6:1.

ppś Starszy.

d ppś Wyznać, wyznanie.

e II Mojż. 32:33;

DiP 20:83.

ppś Ekskomunika.

8a Mos. 26:30–31.

b ppś Przebaczać.

9a DiP 20:45; 46:2.

b ppś Duch Święty.

7 1a I Kor. 13;

Eter 12:3–22, 27–37;

Mor. 8:14; 10:20–23.

2a ppś Powołać,

powołany przez

Boga, powołanie.

3a ppś Odpoczynek.

4a I Jana 2:6;

DiP 19:23.

5a III Nefi 14:15–20.

6a Mat. 7:15–18.

^bmodli się do Boga, a nie jest to jego szczerą intencją, nie zda mu się to na nic.

7. Oto nie jest to mu uznane za prawość.

8. Oto jeżeli ^azły człowiek daje dar, czyni to ^bniechętnie; przeto liczy się to, jakby zatrzymał ten dar; przeto jest on zaliczany do złych przed Bogiem.

9. I podobnie też liczy się to człowiekowi za zło, jeśli nie modli się ze ^aszczerą intencją w sercu; zaiste, na nic się to nie zdaje, albowiem Bóg takich nie przyjmuje.

10. Przeto człowiek, który jest zły, nie może czynić tego, co dobre, ani dać dobrego daru.

11. Albowiem gorzkie ^aźródło nie może dać dobrej wody; ani też dobre źródło nie może dać gorzkiej wody; przeto gdy człowiek jest sługą diabła, nie może ^bnaśladować Chrystusa; a jeśli naśladuje Chrystusa, nie może być sługą diabła.

12. Przeto wszystko, co ^adobre, pochodzi od Boga; a to, co ^bzłe, pochodzi od diabła; bowiem diabeł jest wrogiem Boga i bezustannie z Nim walczy, i bezustannie skłania i przekonuje do ^cgrzechu i do czynienia zła.

13. Lecz to, co pochodzi

od Boga, skłania i przekonuje do bezustannego czynienia dobra; przeto wszystko, co skłania i ^aprzekonuje do czynienia dobra i do miłowania Boga, i służenia Mu, jest przez Boga ^bnatchnione.

14. Przeto baczcie, moi umiłowani bracia, abyście nie uznali tego, co jest ^azłe, za pochodzące od Boga, czy też tego, co jest dobre i od Boga, za pochodzące od diabła.

15. Oto bowiem moi bracia, dane jest wam ^asądzić, abyście mogli rozeznac między dobrem a złem; a sposób rozstrzygnięcia jest na tyle prosty, że możecie poznać, mając doskonałą wiedzę, jak światło dnia różni się od ciemnej nocy.

16. Oto ^aDuch Chrystusa jest dany każdemu człowiekowi, aby mógł ^brozeznac między dobrem a złem; przeto pokażę wam, jak macie sądzić; albowiem wszystko, co skłania do czynienia dobra i przekonuje do wiary w Chrystusa, jest dane mocą i darem Chrystusa; przeto możecie poznać, mając doskonałą wiedzę, że jest od Boga.

17. Lecz to, co skłania ludzi, aby czynili ^azło, i nie wierzyli w Chrystusa, i wyparli się Go,

6b Alma 34:28.
ppś Modlitwa.

8a Przep. 15:8.

b DiP 64:34.

9a Jak. 1:6–7; 5:16;
Mor. 10:4.

11a Jak. 3:11–12.

b Mat. 6:24;
II Nefi 31:10–13;
DiP 56:2.

12a Jak. 1:17;
I Jana 4:1–2; Eter 4:12.

b Alma 5:39–42.

c Hel. 6:30.

ppś Grzech.

13a II Nefi 33:4;
Eter 8:26.

b ppś Natchnienie,
natchnąć.

14a Iz. 5:20; II Nefi 15:20.

15a ppś Rozróżnianie,
dar [rozdzielenia].

16a ppś Sumienie;
Światło, światłość
Chrystusa.

b I Mojż. 3:5;
II Nefi 2:5, 18, 26;

Mos. 16:3; Alma 29:5;
Hel. 14:31.

17a ppś Grzech.

i nie służyli Bogu, możecie poznać, mając doskonałą wiedzę, że jest od diabła; albowiem w ten sposób działa diabeł; bowiem żadnego człowieka nie nakłania do czynienia dobra, nie, ani jednego; ani też jego aniołowie; ani też ci, którzy mu się poddają.

18. I teraz, moi bracia, ze względu na to, że wiecie, jakim światłem macie rozsądzać, które to światło jest „światłością Chrystusa, uważajcie, abyście nie rozsądzili źle; albowiem takim ^bsądem, jakim sądzicie, sami będziecie osądzeni.

19. Dlatego błagam was, bracia, abyście wszystko pilnie badali w „światłości Chrystusa, abyście mogli rozemnić między dobrem a złem; a jeśli będziecie trzymać się wszystkiego, co dobre, i nie potępicie tego, na pewno będziecie ^bdziećmi Chrystusa.

20. A teraz, moi bracia, jak to jest możliwe, że możecie trzymać się wszystkiego, co dobre?

21. A teraz przejdę do omówienia wiary, jak wam to zapowiedziałem; i powiem wam, jak możecie trzymać się wszystkiego, co dobre.

22. Oto Bóg, „wiedząc wszystko, będąc od wieków na wieki, oto posłał ^baniołów, aby czynili posługę dzieciom ludzkim

i objawiali im, że przyjdzie Chrystus; i przez Chrystusa przychodzi każda dobra rzecz.

23. Bóg sam też oznajmiał prorokom, Swymi własnymi ustami, że Chrystus przyjdzie.

24. I oto, w różny sposób objawia dzieciom ludzkim wszystko, co było dobre; i wszystko, co jest dobre, pochodzi od Chrystusa; inaczej ludzie byliby „upadli i nic dobrego nie mogłoby przyjść do nich.

25. Przeważnie przez posługę „aniołów, a także przez każde słowo pochodzące z ust Boga, ludzie zaczęli wypróbowywać wiarę w Chrystusa; i tak przez wiarę trzymali się wszystkiego, co dobre; i tak było aż do przyjścia Chrystusa.

26. A potem, jak przyszedł, ludzie także byli zbawiani przez wiarę w Jego imię; i przez wiarę stają się synami Bożymi. I tak, jak pewne jest, że Chrystus żyje, powiedział On naszym ojcom: O „cokolwiek poprosicie Ojca w imię moje, co jest dobre, z wiarą, ufając, że będzie wam to dane, oto tak wam się stanie.

27. Przeważnie moi umiłowani bracia, czyż „cuda ustały dlatego, że Chrystus wstąpił do nieba i zasiadł po prawicy Boga, aby ^bdomagać się od Ojca swego prawa

18a Mos. 16:9;
DiP 50:24; 88:7–13.
PPŚ Światło, światłość
Chrystusa.
b Tlum. J.S. Mat. 7:1–2
(Aneks);
Łuk. 6:37;
Jan 7:24.

19a DiP 84:45–46.
b Mos. 15:10–12; 27:25.
PPŚ Synowie
i córki Boga.
22a PPŚ Bóg, Boska Trójca.
b Mojż. 5:58.
PPŚ Aniołowie.
24a II Nefi 2:5.

25a Alma 12:28–30.
26a III Nefi 18:20.
PPŚ Modlitwa.
27a PPŚ Cud.
b Iz. 53:12;
Mos. 14:12.

do miłosierdzia wobec dzieci ludzkich?

28. Albowiem zaspokoił On wymagania całego prawa i będzie domagał się wszystkich, którzy mają wiarę w Niego; a ci, którzy mają wiarę w Niego, "trzymają się wszystkiego, co dobre; przeto jest On ^borędownikiem sprawy dzieci ludzkich; i przebywa On wiecznie w niebiosach.

29. I ponieważ to zrobił, moi umiłowani bracia, czy cuda ustały? Oto mówię wam: Nie; ani też aniołowie nie zaniechali czynienia posługi dzieciom ludzkim.

30. Oto są oni Jemu poddani, aby czynić posługę według słowa Jego rozkazu, ukazując się tym, którzy mają silną wiarę i niewzruszony umysł we wszelkiej pobożności.

31. A zadaniem ich posługi jest nawoływanie ludzi do pokuty oraz wypełnianie i wykonanie pracy związanej z przymierzami Ojca, które zawarł z dziećmi ludzkimi dla przygotowania drogi pośród dzieci ludzkich przez głoszenie słowa Chrystusa Jego sługom, wybranym naczyniom Pana, aby składali świadectwo o Nim.

32. I tak postępując, Pan Bóg przygotowuje drogę, aby reszta ludzi mogła mieć "wiarę

w Chrystusa i aby Duch Święty znalazł miejsce w ich sercach z całą mocą; i w ten sposób Ojciec doprowadza do wypełnienia przymierzy, które zawarł z dziećmi ludzkimi.

33. I Chrystus powiedział: "Jeśli będziecie mieli wiarę we mnie, będziecie mieli moc, aby dokonać wszystkiego, co uznaję za ^bwskazane.

34. I powiedział: "Odpokutujcie wszyscy aż po krańce świata, i pójdźcie do mnie, i zostańcie ochrzczeni w imię moje, i wiercie we mnie, abyście mogli być zbawieni.

35. A teraz, moi umiłowani bracia, jeśli tak jest, że to, co wam powiedziałem, jest prawdą, i Bóg wam pokaże z "mocą i wielką chwałą ostatecznego ^bdnia, że jest to prawdą, i jeśli jest to prawdą, czyż dzień cudów przeminął?

36. Albo czy aniołowie przestali ukazywać się dzieciom ludzkim? Albo czy "wstrzymał przed nimi Ducha Świętego? Albo czy będzie On tak czynić, dokąd czas będzie trwać, albo ziemia będzie istnieć, albo choć jeden człowiek będzie na powierzchni ziemi, aby był zbawiony?

37. Oto mówię wam: Nie; bowiem "cuda dokonywane są przez wiarę; i przez wiarę aniołowie ukazują się i czynią posługę

28a Rzym. 12:9;

DiP 98:11.

b I Jana 2:1; II Nefi 2:9.

ppś Orędownik.

32a ppś Wiara.

33a Mat. 17:20.

b DiP 88:64–65.

34a III Nefi 27:20;

Eter 4:18.

35a II Nefi 33:11.

b DiP 35:8.

36a Mor. 10:4–5, 7, 19.

37a Mat. 13:58;

Morm. 9:20;

Eter 12:12–18.

ludziom; przeto, jeśli wszystko to ustało, biada dzieciom ludzkim, bowiem stało się to z powodu ^bniewiary, i wszystko jest na próżno.

38. Albowiem wedle słów Chrystusa nikt nie może być zbawiony, jeśli nie ma wiary w Jego imię; przeto jeśli wszystko to ustało, wtedy wiara również ustała, i straszliwy jest stan ludzi, gdyż jest tak, jak gdyby nie dokonano odkupienia.

39. Lecz oto, moi umiłowani bracia, osądzam was lepiej, gdyż sądzę, że macie wiarę w Chrystusa z powodu waszej łagodności; bowiem jeśli nie macie wiary w Niego, nie ^anadajecie się, aby być zaliczeni do ludu Jego Kościoła.

40. I powtarzam, moi umiłowani bracia, pragnę mówić do was o ^anadziei. Jak możecie uzyskać wiarę, jeśli nie macie nadziei?

41. I na co powinniście mieć ^anadzieję? Oto powiadam wam, powinniście mieć ^bnadzieję, że dzięki zadośćuczynieniu Chrystusa i mocy Jego zmartwychwstania zostanieie podniesieni ku ^cżyciu wiecznemu, a to ze względu na waszą wiarę w Niego, zgodnie z obietnicą.

42. Przeto, jeśli człowiek ma

^awiarę, ^bmusi mieć nadzieję; albowiem bez wiary nie ma żadnej nadziei.

43. I znowu oto mówię wam, że nie może mieć on wiary i nadziei, nie będąc ^ałagodnym i pokornego serca.

44. Jeśli tak jest, to jego ^awiara jest na próżno, albowiem nikt taki nie może być przyjęty przez Boga, a jedynie ci, którzy są łagodni i pokornego serca; a jeżeli człowiek jest łagodny i pokornego serca, i ^bwyznaje mocą Ducha Świętego, że Jezus jest Chrystusem, powinien mieć prawdziwą miłość; albowiem jeśli nie ma prawdziwej miłości, jest on niczym; przeto powinien mieć prawdziwą miłość.

45. ^aPrawdziwa miłość jest cierpliwa i jest dobrotliwa, i nie ^bzazdrości, i nie nadyma się, nie szuka swego, nie daje się łatwo sprowokować, nie myśli nic złego, i nie raduje się z niegodziwości, ale raduje się z prawdy, wszystko znosi, wszystkiemu wierzy, we wszystkim ma nadzieję, wytrwa we wszystkim.

46. Przeto, moi umiłowani bracia, jeśli nie macie prawdziwej miłości, jesteście niczym, gdyż prawdziwa miłość nigdy nie zawodzi. Przeto trwajcie w prawdziwej miłości, która jest

37 *b* Mor. 10:19–24.

39 *a* ppś Godny, bycie godnym.

40 *a* Eter 12:4.

ppś Nadzieja.

41 *a* DiP 138:14.

b Tyt. 1:2;

Jakub 4:4;

Alma 25:16;

Mor. 9:25.

c ppś Życie wieczne.

42 *a* ppś Wiara.

b Mor. 10:20.

43 *a* ppś Łagodny, łagodność.

44 *a* Alma 7:24;

Eter 12:28–34.

b Łuk. 12:8–9.

ppś Świadectwo;

Wyznać, wyznanie.

45 *a* I Kor. 13.

b ppś Zazdrość.

największa ze wszystkich, gdyż wszystko inne zawiedzie —

47. Lecz ^aprawdziwa miłość jest nieskalaną ^bmiłością Chrystusa i trwa na wieki; a kto ją będzie posiadał ostatniego dnia, dobrze mu będzie.

48. Przeto, moi umiłowani bracia, ^amódlcie się do Ojca z całego serca, aby przepelniała was ta miłość, którą zsyła On na wszystkich prawdziwie ^bnaśladowujących Jego Syna, Jezusa Chrystusa, abyście stali się synami Bożymi; a gdy ukaże się, abyśmy ^cbyli jak On, gdyż zobaczymy Go, jakim jest, abyśmy mogli mieć tę nadzieję; abyśmy zostali ^doczyszczeni, tak jak On jest czysty. Amen.

ROZDZIAŁ 8

Chrzczenie małych dzieci jest niecnym występkiem. Małe dzieci mają życie w Chrystusie dzięki Zadośćuczynieniu. Wiara, pokuta, łagodność i pokora serca, otrzymanie Ducha Świętego i wytrwanie do końca prowadzą do zbawienia. W okresie lat 401–421 n.e.

LIST, który mój ^aojciec Mormon napisał do mnie, Moroniego; a został on napisany do mnie wkrótce po moim powołaniu do posługi. I tak do mnie napisał:

2. Mój umiłowany synu, Moroni, raduję się niezmiernie, że twój Pan, Jezus Chrystus, pamiętał o tobie i powołał cię do Swej posługi, i do Swej świętej pracy.

3. Zawsze pamiętam o tobie w swoich modlitwach, i nie ustaję w modlitwie do Boga Ojca w imię Jego Świętego Dziecka, Jezusa, aby przez Swą nieskończoną ^adobroć i ^błaskę zachował cię dzięki twej wytrwałości w wierze w Jego imię do końca.

4. I teraz powiem ci, mój synu, co mnie niezmiernie martwi; bo wiem martwi mnie, że powstaną ^adysputy między wami.

5. A jeśli jest to prawdą, to trwają między wami dysputy dotyczące chrzczenia waszych małych dzieci.

6. I teraz, mój synu, pragnę, abyś pilnie pracował nad zlikwidowaniem tego wielkiego błędu spośród was; i w tym celu piszę do ciebie ten list.

7. Albowiem gdy tylko dowiedziałem się o tym od ciebie, zaraz zapytałem Pana o tę sprawę. I ^asłowo Pana doszło do mnie mocą Ducha Świętego tej treści:

8. Słuchajcie słów Chrystusa, waszego Odkupiciela, waszego Pana i waszego Boga. Oto przyszedłem na świat, aby wzywać

47 a II Nefi 26:30.
ppś Prawdziwa miłość.

b Joz. 22:5.
ppś Miłość.

48 a ppś Modlitwa.
b ppś Jezus Chrystus —
Przykład Jezusa

Chrystusa;
Posłuszeństwo,
posłuszny, być
posłusznym.
c I Jana 3:1–3;
III Nefi 27:27.
d III Nefi 19:28–29.

ppś Nieskalany,
czystość.
8 1 a Sł. Morm. 1:1.
3 a Mos. 4:11.
b ppś Łaska.
4 a III Nefi 11:22, 28; 18:34.
7 a ppś Słowo Boga.

do pokuty grzeszników, a nie prawych; ^azdrowi nie potrzebują lekarza, lecz tylko ci, którzy są chorzy; przeto małe ^bdzieci są ^czdrowe, gdyż nie są zdolne do popełnienia ^dgrzechu; przeto przekleństwo ^eAdama jest z nich zdjęte we mnie, że nie ma nad nimi władzy; a prawo ^fobrzezania zostało we mnie zniesione.

9. I tak Duch Święty objawił mi słowo Boże; przeto wiem, mój umiłowany synu, że chrzczenie małych dzieci jest poważną znie wagą wobec Boga.

10. Oto mówię ci, że macie nauczać o pokucie i o chrzcie tych, którzy są ^aodpowiedzialni za swoje czyny i zdolni do popełnienia grzechu; zaiste, nauczajcie rodziców, że muszą odpokutować, zostać ochrzczeni i ukorzyć się jak ich małe ^bdzieci, a wtedy wszyscy oni zostaną zbawieni razem ze swoimi małymi dziećmi.

11. A ich małe ^adzieci nie potrzebują pokuty ani chrztu. Oto chrzest jest dla pokuty, aby wypełnić przykazania dla ^bodpuszczenia grzechów.

12. Lecz małe ^adzieci mają życie w Chrystusie od założenia świata; gdyby tak nie było, Bóg byłby stronniczym, a także zmiennym

i kierującym się ^bwzględami Bogiem; albowiem jak wiele małych dzieci umarło bez chrztu!

13. Przeto, jeśli małe dzieci nie mogłyby być zbawione bez chrztu, musiałyby pójść do niekończącego się piekła.

14. Zaiste, powiadam ci, że ten, kto uważa, że małe dzieci potrzebują chrztu, jest pogrążony w goryczy żółci i w więzach niegodziwości; bowiem nie ma ani ^awiary, ani nadziei, ani prawdziwej miłości; przeto gdyby został wycięty, myśląc w ten sposób, musiałby pójść do piekła.

15. Albowiem straszliwą niegodziwością jest przypuszczenie, że Bóg zbawi jedno dziecko z powodu chrztu, podczas gdy drugie będzie musiało zginąć, bo nie zostało ochrzczone.

16. Biada tym, którzy wypaczają w ten sposób drogi Pana, albowiem zginą, jeśli nie odpokutują. I mówię śmiało, będąc do tego ^aupoważniony przez Boga; i nie boję się tego, co może mi uczynić człowiek, gdyż doskonała ^bmiłość ^cwypiera wszelki strach.

17. Moje serce przepęlnia ^aprawdziwa miłość będąca wieczną miłością; przeto wszystkie małe

8a Mar. 2:17.

b Mar. 10:13–16.

c Mos. 3:16; DiP 74:7.

d ppś Grzech.

e II Nefi 2:25–27.

ppś Upadek

Adama i Ewy.

f I Mojż. 17:10–11.

ppś Obrzezanie.

10a ppś Zdać sprawę,

odpowiedzialny,
odpowiedzialność.

b ppś Dziecko, dzieci;
Pokorny, pokora.

11a ppś Chrzest, chrzcić —
Wymagania dotyczące
chrztu;
Dziecko, dzieci.

b ppś Odpuszczenie
grzechów.

12a DiP 29:46–47; 93:38.

b Efez. 6:9;

II Nefi 26:33;

DiP 38:16.

14a I Kor. 13; Eter 12:6;

Mor. 7:25–28; 10:20–23.

16a ppś Upoważnienie.

b ppś Miłość.

c I Jana 4:18.

17a ppś Prawdziwa miłość.

dzieci są mi jednakowo drogie, i kocham ^bje doskonałą miłością; i one wszystkie są jednakowo drogie, i mają udział w zbawieniu.

18. Gdyż wiem, że Bóg nie jest stronnicy ani też się nie zmienia; lecz pozostaje On ^aniezmienny od ^bcałej wieczności po całą wieczność.

19. Małe ^adzieci nie mogą odpokutować; przeto jest straszliwą niegodziwością odmówienie im nieskalanego miłosierdzia Bożego, gdyż wszystkie mają życie w Nim dzięki Jego ^bmiłosierdziu.

20. A ten, kto mówi, że małe dzieci potrzebują chrztu, zaprzecza miłosierdziu Chrystusa i ma za nic Jego ^azadośćuczynienie oraz moc Jego odkupienia.

21. Biada takim, gdyż grozi im śmierć, ^apiekło i ^bnieskończona męka. Mówię o tym śmiało — Bóg mi nakazał. Posłuchaj moich słów i bacz, aby nie stały się oskarżeniem przeciwko tobie przed ^atronem sędziowskim Chrystusa.

22. Oto wszystkie małe dzieci mają ^ażycie w Chrystusie, a także wszyscy, którym nie dano

^bprawa, albowiem moc ^aodkupienia jest dla wszystkich, którzy nie mają prawa; przeto ten, kto nie jest potępiony, ani nie podlega potępieniu, nie może odpokutować; i dla takich chrzest na nic się nie zda —

23. Lecz jest pośmiewiskiem wobec Boga, zaprzeczeniem miłosierdzia Chrystusa oraz mocy Jego Ducha Świętego i pokładaniem zaufania w ^amartwe uczynki.

24. Oto, mój synu, tak nie powinno być; bowiem ^apokuta jest dla tych, którzy podlegają potępieniu i nad którymi ciąży przekleństwo złamania prawa.

25. I pierwszym owocem ^apokuty jest ^bchrzest, a chrzest następuje przez wiarę dla wypełniania przykazań; a wypełnianie przykazań sprowadza ^aodpuszczenie grzechów.

26. A odpuszczenie grzechów sprowadza ^ałagodność i pokorę serca; i dzięki tej łagodności i pokorze serca następuje nawiedzenie przez ^bDucha Świętego, który jest ^aPocieszycielem i napełnia ^anadzieją i doskonałą ^amiłością, która to miłość przetrwa dzięki

17b Mos. 3:16–19.

18a Alma 7:20; Morm. 9:9.

ppś Bóg, Boska Trójca.

b Mor. 7:22.

19a Łuk. 18:15–17.

b ppś Miłosierny, miłosierdzie.

20a ppś Plan Odkupienia;

Zadośćuczynić,

Zadośćuczynienie.

21a ppś Piekło.

b Jakub 6:10; Mos. 28:3;

DiP 19:10–12.

c ppś Jezus Chrystus — Sędzia.

22a ppś Zbawienie — Zbawienie dzieci.

b Dz. 17:30;

DiP 76:71–72.

c ppś Odkupić,

odkupiony,

odkupienie.

23a DiP 22:2.

24a ppś Pokutować,

pokuta.

25a ppś Chrzest,

chrzcić — Wymagania dotyczące chrztu.

b Mojż. 6:58–60.

c DiP 76:52.

ppś Odpuszczenie grzechów.

26a ppś Łagodny,

łagodność.

b ppś Duch Święty.

c ppś Pocieszyciel.

d ppś Nadzieja.

e I Piotra 1:22;

I Nefi 11:22–25.

filności w ^smodlitwie, aż nastąpi koniec, kiedy wszyscy ^hświęci będą żyli z Bogiem.

27. Oto, mój synu, napiszę do ciebie znowu, jeśli nie pójdę wkrótce walczyć z Lamanitami. Oto „pycha tego narodu, to jest ludu Nefitów, przesądziła o ich zagładzie, jeśli nie odpokutują.

28. Módl się za nich, mój synu, aby odpokutowali. Lecz oto, obawiam się, że Duch już przestał z nimi „przebywać; i w tej części ziemi starają się oni zniszczyć także wszelką moc i upoważnienie pochodzące od Boga; i ^bzaprzeczają Duchowi Świętemu.

29. I wyparłszy się tak wielkiej wiedzy, mój synu, muszą wkrótce zginąć, wypełniając proroctwa wypowiedziane przez proroków, jak również słowa samego Zbawiciela.

30. Żegnaj, mój synu, aż ponownie do ciebie napiszę lub znowu się spotkamy. Amen.

Drugi list Mormona do jego syna, Moroniego

Obejmuje rozdział 9.

ROZDZIAŁ 9

Zarówno Nefici, jak i Lamanici stają się zdeprawowani i zwyrodniali. Torturują i mordują się nawzajem.

Mormon modli się, aby łaska i dobroć pozostały z Moronim na wieki. Około 401 r. n.e.

Mój umiłowany synu, piszę do ciebie znowu, abyś wiedział, że jeszcze żyję; lecz piszę ci o czymś bolesnym.

2. Oto stoczyłem ciężką bitwę z Lamanitami, w której nie odnieśliśmy zwycięstwa; i Archeantus zginął od miecza, a także Luram i Emron; zaiste, i straciliśmy dużą liczbę naszych znamienitych ludzi.

3. I oto, obawiam się teraz, mój synu, że Lamanici zgładzą ten lud; albowiem nie pokutuje on, a Szatan pobudza go nieustannie do wzajemnego gniewu.

4. Oto trudzę się z nimi nieustannie; a gdy „ostro mówię im słowo Boże, aż trzęsą się z gniewu na mnie; a kiedy mówię łagodnie, znieczulają swe serca przeciwko temu; przeto obawiam się, że Duch Pana przestał już z nimi ^bprzebywać.

5. Tak niezmiernie zaciętrzewili się w gniewie, że wydaje mi się, iż nie mają lęku przed śmiercią; i wyzbyli się wszelkiej miłości wobec bliźnich; i bezustannie pałają „pragnieniem krwi i zemsty.

6. A teraz, mój umiłowany synu, pomimo ich zatwardziałości trudźmy się „pilnie; gdyż

26f ppś Pilność.
g ppś Modlitwa.
h ppś Święty
(rzeczownik).
27a DiP 38:39.

ppś Pycha.
28a Morm. 5:16.
b Alma 39:6.
ppś Niewybaczalny
grzech.

9 4a II Nefi 1:26–27;
DiP 121:41–43.
b DiP 1:33.
5a Morm. 4:11–12.
6a ppś Pilność.

jeśli przestaniemy się ^btrudzić, będziemy potępieni; albowiem żyjąc w tym przybytku z gliny, mamy wykonać pracę, abyśmy pokonali wroga wszelkiej prawości i znaleźli odpoczynek dla naszych dusz w królestwie Boga.

7. A teraz napiszę nieco o cierpieniach tego ludu. Albowiem według wiedzy, którą otrzymałem od Amorona, oto Lamanici wzięli wielu jeńców, których wzięli z wieży Szerrizah; i byli tam mężczyźni, kobiety i dzieci.

8. I pozabijali mężów i ojców tych kobiet i dzieci; i karmią kobiety ciałami ich mężów, a dzieci ciałami ich ojców; a wodę dają im tylko w niewielkich ilościach.

9. A pomimo tak straszliwie występnego postępowania Lamanici nie prześcigają w tym naszych w Moriantum, którzy wzięli do niewoli wiele córek Lamanitów; i pozbawiwszy je tego, co najważniejsze i cenniejsze ponad wszystko, to jest ich ^aczystości moralnej i ^bcnoty —

10. I dokonawszy tego, wymordowali je w najbardziej okrutny sposób, znęcając się nad ich ciałami aż do śmierci; a potem, znieczuliwszy swe serca, pożerali ich ciała jak dzikie zwierzęta, uważając to za symbol bohaterstwa.

11. O mój umiłowany synu, jak może taki lud, który jest pozbawiony cywilizacji —

12. (A zaledwie kilka lat temu

był cywilizowanym i przyjemnym ludem).

13. Lecz, o mój synu, jak mogą tacy ludzie, którzy lubują się w tak licznych występkach —

14. Jak możemy oczekiwać, że Bóg ^apowstrzyma Swą rękę w sądzie przeciwko nam?

15. Oto moje serce woła: Biada temu ludowi! Wystąp z sądem, o Boże, i zakryj ich grzechy, niegodziwość i występki przed Swym obliczem!

16. I powtarzam, mój synu, w Szerrizah pozostało wiele ^awdów z córkami; a także część zapasów, której Lamanici nie zabrali, i oto, armia Zenefiego zabrała je, i zostawiła te kobiety, aby błąkały się w poszukiwaniu pożywienia; i wiele starszych kobiet mdleje przy drodze i umiera.

17. I armia, która jest ze mną, jest słaba; a armie Lamanitów są pomiędzy mną a Szerrizah; i tylu, ilu uciekło do armii ^aAarona, padło ofiarą ich straszliwej brutalności.

18. Och, jakież jest zepsucie mego ludu! Nie mają porządku i nie mają miłosierdzia. Oto jestem tylko człowiekiem i mam tylko siłę człowieka, i nie mogę już dłużej wymuszać przestrzegania moich rozkazów.

19. Zawzięli się w swej przewrotności, i stali się jednakowo brutalni, nie oszczędzając nikogo ze starych czy młodych; i lubują

6b Jakub 1:19;
Enos 1:20.
ppś Obowiązek.

9a ppś Czystość moralna.
b ppś Cnota.
14a Alma 10:23.

16a ppś Wdowa.
17a Morm. 2:9.

się we wszystkim z wyjątkiem tego, co dobre; a cierpienia naszych kobiet i dzieci w całej tej ziemi przekraczają wszelkie wyobrażenia; zaiste, język nie może tego wypowiedzieć, ani nie może to być spisane.

20. A teraz, mój synu, nie będę więcej rozwodzić się nad tym okropnym opisem. Oto znasz niegodziwość tych ludzi; wiesz, że nie mają żadnych zasad, a ich serca straciły umiejętność odczuwania; a ich niegodziwość „przewyższa niegodziwość Lamanitów.

21. Oto, mój synu, nie mogę polecać ich Bogu, żeby mnie nie poraził.

22. Lecz oto, mój synu, polecam cię Bogu i mam nadzieję w Chrystusie, że zostaniesz zbawiony; i modłę się do Boga o „oszczędzenie twego życia, abyś był świadkiem powrotu Jego ludu do Niego lub też zupełnej jego zagłady; gdyż wiem, że muszą zginąć, jeśli nie ^bodpokutują i nie powrócą do Niego.

23. A jeśli zginą, przyczyną ich zagłady, tak samo jak zagłady Jeredytów, będzie zawziętość ich serc w „dążeniu do przelewu krwi i ^bzemsty.

24. A jeśli stanie się, że zginą, wiemy, że wielu naszych braci „przeszło na stronę Lamanitów, i przejdzie do nich jeszcze wielu

więcej; przeto zapisz niektóre z tych spraw, jeśli ocalejesz, a ja zginę, zanim cię zobaczę; lecz ufam, że wkrótce cię zobaczę; gdyż mam święte kroniki, które chcę ci ^bprzekazać.

25. Mój synu, bądź wierny Chrystusowi, i oby to, co ci napisałem, nie przygnębiło cię i nie ciążyło ci ku śmierci; lecz niech Chrystus cię podniesie na duchu, a Jego „cierpienie i śmierć, i ukazanie się w ciele naszym ojcom, i Jego miłosierdzie, i wytrwałość, i nadzieja Jego chwały i ^bwiecznego życia niech pozostaną w twoim „umyśle na zawsze.

26. Niech łaska Boga Ojca, którego tron jest wysoko w niebiosach, i naszego Pana, Jezusa Chrystusa, zasiadającego po „prawicy Jego mocy, aż wszystko będzie Mu poddane, pozostanie z tobą teraz i na wieki. Amen.

ROZDZIAŁ 10

Świadectwo o Księdze Mormona przychodzi mocą Ducha Świętego. Dary Ducha są udzielane wiernym. Dary duchowe zawsze towarzyszą wierze. Słowa Moroniego przemawiają z prochu. Przyjdźcie do Chrystusa, bądźcie w Nim doskonali i uświęćcie swoje dusze. Około 421 r. n.e.

TERAZ ja, Moroni, piszę, co

20a Hel. 6:34–35.

22a Morm. 8:3.

b Mal. 3:7; Hel. 13:11;

III Nefi 10:6; 24:7.

23a Morm. 4:11–12.

b Eter 15:15–31.

24a Alma 45:14.

b Morm. 6:6.

25a ppś Zadośćuczynić,
Zadośćuczynienie.

b ppś Życie wieczne.

c ppś Umysł.

26a Łuk. 22:69;

Dz. 7:55–56;

Mos. 5:9; Alma 28:12.

uważam za słuszne, zwracając się do moich braci, ^aLamanitów; i pragnę, aby wiedzieli, że upłynęło ponad czterysta dwadzieścia lat od czasu, gdy dany był znak o przyjściu Chrystusa.

2. I ^azapieczętuję te kroniki, kiedy w kilku słowach przemówię, aby ogłosić wam moje wezwanie.

3. Otóż wzywam was, abyście po przeczytaniu tych słów, jeśli będzie to mądrością w Bogu, że je przeczytacie, przypomnieli sobie, jak miłosierny był Pan dzieciom ludzkim od stworzenia Adama do czasu, gdy to otrzymacie i będziecie w ^asercu ^brozważać.

4. A gdy to otrzymacie, wzywam was, abyście ^azapytali Boga, Wiecznego Ojca, w imię Chrystusa, czy ^bnie jest to prawdą; a jeśli zapytacie ze ^aszczerym sercem, ze ^aszczerą intencją, mając ^awiarę w Chrystusa, ^fobjawi On wam ^gprawdę tego mocą Ducha Świętego.

5. I mocą Ducha Świętego możecie ^apoznać ^bprawdę o wszystkim.

6. I cokolwiek jest dobre, jest także sprawiedliwe i prawdziwe; przeto nic, co dobre, nie

zaprzecza Chrystusowi, ale przyznaje, że On jest.

7. I mocą Ducha Świętego możecie się dowiedzieć, że On jest; przeto wzywam was, abyście nie zaprzeczali mocy Boga; albowiem działa On z mocą, ^awedług wiary dzieci ludzkich, tak samo dzisiaj i jutro, i na wieki.

8. I ponownie wzywam was, moi bracia, abyście nie zaprzeczali ^adarom Bożym, których jest wiele, i pochodzą od tego samego Boga. Dary te są udzielane w ^bróżny sposób; lecz jest to ten sam Bóg, który działa wszędzie i we wszystkim; i są one dawane ludziom przez objawienia Ducha Bożego dla ich dobra.

9. Oto ^ajednemu dane jest przez Ducha Bożego, aby ^bnauczał słowa mądrości;

10. A innemu, aby nauczał słowa wiedzy przez tego samego Ducha;

11. A innemu niezmiernie wielką ^awiarą; a innemu dary ^buzdrowiania przez tego samego Ducha;

12. A znowu innemu moc dokonywania potężnych ^acudów;

13. A znowu innemu, aby mógł prorokować o wszystkim;

10 1a DiP 10:48.

2a Morm. 8:4, 13–14.
ppś Pisma święte —
Pisma, które według
proroctw mają
być ujawnione.

3a V Mojż. 6:6–7.

b V Mojż. 11:18–19.

ppś Rozważać.

4a ppś Modlitwa.

b I Nefi 13:39; 14:30;

Mos. 1:6;

Eter 4:10–11; 5:3.

c ppś Uczciwy,
uczciwość.

d Jak. 1:5–7;

Mor. 7:9.

e ppś Wiara.

f ppś Objawienie.

g ppś Prawda.

5a DiP 35:19.

ppś Rozróżnianie, dar
[rozdzielania];
Świadectwo.

b Jan 8:32.

7a I Nefi 10:17–19.

8a ppś Dary Ducha.

b DiP 46:15.

9a I Kor. 12:8–11;

DiP 46:8–29.

b DiP 88:77–79, 118.

11a ppś Wiara.

b ppś Uzdrowić,

uzdrowienia.

12a ppś Cud.

14. A znowu innemu dane jest ujrzeć aniołów i posługujące duchy;

15. A znowu innemu — różne języki;

16. A znowu innemu — tłumaczenie języków i wszelkiej "mowy.

17. I wszystkie te dary następują przez Ducha Chrystusa; i dane są każdemu człowiekowi indywidualnie, według Jego woli.

18. I wzywam was, moi umiłowani bracia, abyście pamiętali, że "każdy dobry dar pochodzi od Chrystusa.

19. I wzywam was, moi umiłowani bracia, abyście pamiętali, że Chrystus jest "ten sam wczoraj, dzisiaj i na wieki, i że wszystkie te dary, o których powiedziałem, które są duchowe, nigdy nie przeminają, jak długo świat istnieje, chyba że z powodu ^bniewiary dzieci ludzkich.

20. Przeto musi być "wiara; a jeśli musi być wiara, musi być także nadzieja; a jeśli musi być nadzieja, musi być także prawdziwa miłość.

21. A jeśli nie macie "prawdziwej miłości, w żaden sposób nie możecie być zbawieni w królestwie Boga; ani też nie możecie być zbawieni w królestwie Boga, jeśli nie macie wiary, ani też, jeśli nie macie nadziei.

22. A jeśli nie macie nadziei, musicie być w rozpacz; a rozpacz następuje z powodu niegodziwości.

23. I Chrystus prawdziwie powiedział naszym ojcom: "Jeśli będziecie mieli wiarę, będziecie mogli dokonać wszystkiego, co uznaję za wskazane.

24. A teraz mówię wam wszystkim aż po krańce świata, że jeśli nadejdzie dzień, gdy moc i dary Boże ustaną pośród was, "przyczyną tego będzie ^bniewiara.

25. I biada dzieciom ludzkim, jeśli się tak stanie; bowiem nie będzie wtedy pośród was "nikogo, ale to nikogo, kto czyniłby dobro. Albowiem jeśli byłby pośród was ktoś, kto czyniłby dobro, działałby on z mocą i darami Bożymi.

26. I biada tym, którzy przyczynią się do ustania tych rzeczy i umrą, albowiem "umrą w swych ^bgrzechach, i nie będą mogli być zbawieni w królestwie Boga; i mówię to zgodnie ze słowami Chrystusa; i nie kłamię.

27. I wzywam was, abyście o tym pamiętali; albowiem szybko nadejdzie czas, gdy przekonacie się, że nie kłamię, gdyż zobaczycie mnie na Trybunale Boga; a Pan Bóg wam powie: Czyż nie głosiłem wam mych "słów spisanych przez tego

16a ppś Język, dar [języków].

18a Jak. 1:17.

19a Hebr. 13:8.

b Mor. 7:37.

20a Eter 12:3–37.

21a I Kor. 13;

Mor. 7:1, 42–48.

ppś Prawdziwa miłość.

23a Mor. 7:33.

24a Mor. 7:37.

b ppś Niewiara.

25a Tłum. J.S. Ps. 14:1–7

(Aneks);

Rzym. 3:10–12.

26a Ez. 18:26–27;

I Nefi 15:32–33;

Mos. 15:26.

b Jan 8:21.

27a II Nefi 33:10–11.

człowieka, niczym ^bwołającego spośród martwych, zaiste, niczym głosem mówiącego z ^cprochu?

28. Głoszę te rzeczy, aby wypełniły się proctwa. I oto, wyjdą z ust Wiecznego Boga; a Jego słowo ^azabrzmi z pokolenia na pokolenie.

29. I Bóg wykaże wam, że co napisałem, jest prawdą.

30. I jeszcze raz wzywam was, abyście ^aprzyszli do Chrystusa i przyjęli każdy dobry dar, i ^bnie dotykali złego daru ani też niczego nieczystego.

31. I ^aprzebudź się i powstań z prochu, o Jeruzolimo; zaiste, przyodziej swe piękne szaty, o córo ^bSyjonu; i ^cumocnij swe ^dpaliki i rozszerz na zawsze swe granice, abyś ^enigdy więcej nie została skonfundowana, i aby przymierza Wiecznego Ojca, które zawarł z tobą, o domu Izraela, mogły być wypełnione.

32. Zaiste, ^aprzyjdźcie do Chrystusa i bądźcie w Nim ^budoskonaleni, i wyrzeknijcie się wszelkiej bezbożności; a jeśli wyrzekniecie

się wszelkiej bezbożności, i będziecie ^ckozać Boga całą mocą, umysłem i siłą, wtedy Jego łaska wystarczy wam, abyście przez Jego łaskę mogli być doskonali w Chrystusie; a jeśli dzięki ^ałascie Boga będziecie doskonali w Chrystusie, w żaden sposób nie będziecie mogli zaprzeczyć mocy Boga.

33. I znowu, jeśli dzięki łascie Boga staniecie się doskonali w Chrystusie, i nie wyprzecie się Jego mocy, wtedy staniecie się ^auświęceni w Chrystusie dzięki łascie Boga przez przelanie Jego ^bkrwi, co w przymierzu z Ojcem sprowadza ^codpuszczenie waszych grzechów, że staniecie się ^dświęci i bez skazy.

34. A teraz żegnám was wszystkich. Wkrótce pójdę ^aodpoczywać w ^braju Boga, aż mój ^cduch i ciało ponownie się ^dpołączą, i zostanę w ^epowietrzu triumfalnie przywiedziony, aby spotkać was przed ^fmiłym trybunałóm wielkiego ^gJehowy, Wiecznego ^hSędziego zarówno żywych, jak i umarłych. Amen.

27^b II Nefi 3:19–20;
27:13; 33:13;
Morm. 10:20.

^c Iz. 29:4.

28^a II Nefi 29:2.

30^a I Nefi 6:4;
Morm. 9:27;
Eter 5:5.

^b Alma 5:57.

31^a Iz. 52:1–2.

^b ppś Syjon.

^c Iz. 54:2.

^d ppś Palik.

^e Eter 13:8.

32^a Mat. 11:28;
II Nefi 26:33;
Jakub 1:7;
Omni 1:26.

^b Mat. 5:48;
III Nefi 12:48.
ppś Doskonały.

^c DiP 4:2; 59:5–6.

^d II Nefi 25:23.

33^a ppś Uświęcenie.

^b ppś Zadoścuczynić,
Zadoścuczynienie.

^c ppś Odpuszczenie
grzechów.

^d ppś Świętość.

34^a ppś Odpoczynek.

^b ppś Raj.

^c ppś Duch.

^d ppś Zmartwych-

wstanie.

^e I Tes. 4:17.

^f Jakub 6:13.

^g ppś Jehowa.

^h ppś Jezus Chrystus —
Sędzia.

ANEKS

PRZEWODNIK PO PISMACH ŚWIĘTYCH

CHRONOLOGIA

HARMONIA EWANGELII

PRZEWODNIK PO PISMACH ŚWIĘTYCH

Przewodnik po pismach świętych definiuje wybrane doktryny, zasady, osoby i miejsca, które są wymienione w Biblii, Księdze Mormona, Doktrynie i Przymierzach oraz Perle Wielkiej Wartości. Podane są tu również kluczowe odsyłacze do pism świętych, aby dać możliwość studiowania tematycznego. Niniejszy Przewodnik ma służyć pomocą zarówno w indywidualnym studiowaniu pism świętych, jak i w studiowaniu w rodzinie. Może być pomocny w uzyskaniu odpowiedzi na pytania związane z ewangelią, studiowaniu tematów zawartych w pismach świętych, przygotowaniu przemówień i lekcji oraz w pogłębianiu wiedzy i świadectwa o ewangelii.

Poniżej zamieszczono przykładowy zapis z Przewodnika po pismach świętych:

Hasła są wyróżnione pogrubią czcionką.

Ziemia. *Zobacz także* Stworzyć, stworzenie; Świat

Czasami inne hasła w przewodniku także zawierają informacje związane ze studiowanym hasłem. Aby je odnaleźć, przejdź do haseł powiązanych, znajdujących się po wyrazach *Zobacz także*.

Hasła zawierają krótką definicję.

Planeta, na której żyjemy, stworzona przez Boga za pośrednictwem Jezusa Chrystusa, aby korzystał z niej człowiek podczas swojej doczesnej próby. Jej ostatecznym przeznaczeniem jest chwała i wywyższenie (DiP 77:1–2; 130:8–9). Ziemia stanie się wiecznym dziedzictwem dla tych, którzy żyli godnie chwały celestialnej (DiP 88:14–26). Będą oni radować się obecnością Ojca i Syna (DiP 76:62).

W nawiasach znajdują się odsyłacze do pism świętych, które pomogą ci zrozumieć podaną definicję.

Niektóre hasła zawierają podhasła. Są one napisane kursywą.

Stworzona dla człowieka: Bóg dał człowiekowi władanie nad ziemią, **I Mojt.** 1:28 (Mojt. 2:28). Ziemia należy do Pana, **II Mojt.** 9:29 (Ps. 24:1). Ziemię Pan dał dzieciom ludzkim, **Ps.** 115:16. Uczyniłem ziemię i stworzyłem na niej ludzi, **Iz.** 45:12.

Mocą Jego słowa człowiek przyszedł na ziemię, **Jakub** 4:9.

Każdy odsyłacz do pism świętych jest poprzedzony krótkim cytatem z pisma świętego lub jego streszczeniem.

Powiązane odsyłacze do pism świętych są podane w nawiasach.

Ziemia będzie dana tym, którzy wzięli Ducha Świętego za swego przewodnika, **DiP** 45:56–58 (DiP 103:7). Ci, którzy byli posłuszni ewangelii, otrzymają w nagrodę dobre rzeczy ziemi, **DiP** 59:3. Biedni i łagodni ziemi odziedziczą ją, **DiP** 88:17 (Mat. 5:5; III Nefi 12:5).

Uczyńmy ziemię i tak ich wypróbujemy, **Abr.** 3:24–25.

Czasami informacje na temat danego zagadnienia nie są podane pod wyszukiwanym hasłem. Aby je odnaleźć, przejdź do hasła wskazanego po wyrazie *Zobacz*.

Wielkanoc. *Zobacz* Jezus Chrystus; Zmartwychwstanie

Koniec świata. *Zobacz* Świat — Koniec świata

Słowo *Zobacz* (lub *Zobacz także*) napisane kursywą, po którym występuje myślnik, oznacza, że informacja podana jest w podhasle („Koniec świata”) do głównego hasła („Świat”).

I Księga Mojżeszowa

I Księga Mojżeszowa. *Zobacz także*
Pięcioksiąg

I Ks. Mojżeszowa jest pierwszą księgą w Starym Testamencie i została napisana przez proroka Mojżesza. Jest to zapis wielu początków, do których należały stworzenie ziemi, umieszczenie zwierząt i człowieka na ziemi, Upadek Adama i Ewy, objawienie ewangelii Adamowi, początek plemion i ras, zaczątek różnych języków w Babel oraz początek rodziny Abrahamowej, co doprowadziło do ustanowienia domu Izraela. Rola Józefa, jaką pełnił, aby zachować Izrael, jest podkreślona w I Ks. Mojżeszowej.

Objawienie w dniach ostatnich weryfikuje i wyjaśnia zapis I Ks. Mojżeszowej (I Nefi 5; Eter 1; Mojż. 1–8; Abr. 1–5).

W I Ks. Mojżeszowej rozdziały 1–4 podają stworzenie świata i rozwój rodziny Adama. Rozdziały 5–10 to dzieje Noego. Rozdziały 11–20 opisują Abrahama i jego rodzinę aż do czasów Izaaka. Rozdziały 21–35 dotyczą rodziny Izaaka. W rozdziale 36. znajduje się opis Ezawa i jego rodziny. W rozdziałach 37–50 znajduje się opis rodziny Jakuba oraz podany jest zapis, jak Józef został sprzedany do Egiptu, i wyjaśniono jego rolę w uratowaniu domu Izraela.

II Księga Mojżeszowa. *Zobacz także*
Pięcioksiąg

Księga w Starym Testamencie napisana przez Mojżesza. Opisuje wyjście Izraelitów z Egiptu. Wczesna historia Izraela, zgodnie z zapisem w II Ks. Mojżeszowej, może być podzielona na trzy części: (1) niewola ludu w Egipcie, (2) wyjście z Egiptu pod przywództwem Mojżesza i (3) ich oddanie w służbie dla Boga widoczne w życiu religijnym i politycznym.

W pierwszej części, którą stanowi II Ks. Mojżeszowa 1:1–15:21, wyjaśniony jest ucisk Izraela w Egipcie; wczesna historia i powołanie Mojżesza; Exodus i ustanowienie Paschy; marsz w kierunku Morza Czerwonego, zniszczenie armii faraona i zwycięska pieśń Mojżesza.

W drugiej części, którą stanowi II Ks. Mojżeszowa 15:22–18:27, opisane jest odkupienie Izraela i wydarzenia z podróży od Morza Czerwonego do Synaj; gorzkie wody w Mara, zesłanie przepiórek i manny, przestrzeganie sabatu, cudowny dar wody w Refidim i bitwa z Amalekitami; przybycie Jetry do obozu i jego rady dotyczące cywilnego rządu dla ludzi.

W trzeciej części, w rozdziałach 19–40, opisane jest poświęcenie Izraela w służbie Bogu podczas podniosłych wydarzeń w Synaj. Pan wyróżnił ten lud, jako królestwo kapłanów i święty naród; dał im Dziesięcioro Przykazań; dał im instrukcje dotyczące przybytku, wyposażenia i oddawania w nim czci. Następnie podany jest zapis na temat grzechu tych, którzy oddawali cześć złotemu cielcowi, a na końcu znajduje się opis budowy przybytku i warunków jego funkcjonowania.

III Księga Mojżeszowa. *Zobacz także*
Pięcioksiąg

Księga w Starym Testamencie, w której jest mowa o obowiązkach kapłańskich w Izraelu. Podkreśla świętość Boga i kodeks, według którego Jego lud powinien żyć, aby stać się świętym. Celem jest nauczenie moralnych pojęć i prawd religijnych w prawie Mojżesza za pomocą rytuałów. Mojżesz napisał III Księgę Mojżeszową.

W rozdziałach 1–7 wyjaśnione są obrzędy składania ofiar. W rozdziałach 8–10 opisane są rytuały przestrzegane w poświęceniu kapłanów. W rozdziale 11. wyjaśniono, co może, a co nie może być spożywane, oraz co jest czyste, a co jest nieczyste. W rozdziale 12. omówiono kwestie związane z kobietami po porodzie. Rozdziały 13–15 to prawa związane z ceremonialną nieczystością. Rozdział 16. zawiera rytuał, jaki ma być przestrzegany w Dniu Zadośćuczynienia. Rozdziały 17–26 zawierają kodeks praw związany z obyczajami religijnymi i społecznymi. Rozdział 27. stanowi wyjaśnienie, że Pan nakazał

ludowi Izraela, aby poświęcał swoje zbiory, stada i trzody Panu.

IV Księga Mojżeszowa. *Zobacz także* Pięcioksiąg

Czwarta księga w Starym Testamencie. Mojżesz napisał IV Księgę Mojżeszową. Księga ta podaje historię podróży Izraela od góry Synaj do równin Moabu na granicy Kanaanu. Jedną z ważnych lekcji w niej przekazanych jest to, że lud Boga musi kroczyć z wiarą, ufając Jego obietnicom, jeśli ma mu się powodzić. Opiszana jest w niej kara Boża za nieposłuszeństwo, jaką poniósł Izrael; podane są w niej też informacje dotyczące praw izraelskich. Łacińska nazwa księgi Numeri została dana ze względu na ważność liczb spisu powszechnego (IV Mojż. 1–2; 26).

W rozdziałach 1–10 jest mowa o przygotowaniu Izraelitów do opuszczenia Synaju. W rozdziałach 11–14 opisano ich marsz i posłanie wywiadowców do Kanaanu oraz odmowę Izraela wejścia do ziemi obiecanej. W rozdziałach 15–19 odnotowano różne prawa i wydarzenia historyczne. Rozdziały 20–36 stanowią historię ostatnich dziesięciu lat tego ludu na pustkowiu.

V Księga Mojżeszowa. *Zobacz także* Pięcioksiąg

Piąta księga Starego Testamentu.

V Księga Mojżeszowa zawiera ostatnie trzy kazania Mojżesza, które wygłosił na równinie Moab, zanim został przeobrażony. Pierwsze kazanie (rozdziały 1–4) stanowi wstęp. Drugie kazanie (rozdziały 5–26) składa się z dwóch części: (1) rozdziały 5–11 — Dziesięcioro Przykazań oraz praktyczne ich wyjaśnienie; i (2) rozdziały 12–26 — zbiór praw, które stanowią istotę całej księgi. Trzecie kazanie (rozdziały 27–30) zawiera uroczystą odnowę przymierza między Izraelem a Bogiem oraz jest zapowiedzią błogosławieństw, które nastąpią w wyniku posłuszeństwa, oraz przekleństw, które są wynikiem nieposłuszeństwa. W roz-

Aaron, syn Mosjasza

działach 31–34 opisane jest przekazanie prawa Lewitom, a także pieśń Mojżesza, ostatnie błogosławieństwo oraz odejście Mojżesza.

Aaron, brat Mojżesza. *Zobacz także* Kapłaństwo Aarona; Mojżesz

W Starym Testamencie; syn Amrama i Jochebed, z plemienia Lewiego (II Mojż. 6:16–20); starszy brat Mojżesza (II Mojż. 7:7).

Był wyznaczony przez Pana, aby pomóc Mojżeszowi wyprowadzić z Egiptu dzieci Izraela i być głosicielem dla Mojżesza, **II Mojż.** 4:10–16, 27–31; 5:1–12:51. Na górze Synaj Mojżesz otrzymał wytyczne dotyczące wyznaczenia Aarona oraz jego czterech synów do Kapłaństwa Aarona, **II Mojż.** 28:1–4. Na prośbę ludu zrobił złotego cielca, **II Mojż.** 32:1–6, 21, 24, 35. Zmarł na Górze Hor w wieku 123 lat, **IV Mojż.** 20:22–29 (IV Mojż. 33:38–39).

Pan zatwierdził kapłaństwo także na Aaronie i jego potomstwie, **DiP** 84:18, 26–27, 30. Ci, którzy rozwijają powołania kapłańskie, stają się synami Mojżesza i Aarona, **DiP** 84:33–34.

Aaron, syn Mosjasza. *Zobacz także* Mosjasz, syn Beniamina; Mosjasz, synowie [Mosjasza]

W Księdze Mormona; syn króla Mosjasza. Aaron służył jako misjonarz, a jego wytężone wysiłki przyczyniły się do nawrócenia wielu dusz do Chrystusa.

Był niewierzącym, który dążył do zniszczenia Kościoła, **Mos.** 27:8–10, 34. Jemu i jego towarzyszom ukazał się anioł, **Mos.** 27:11. Odpokutował i zaczął głosić słowo Boże, **Mos.** 27:32–28:8. Odmówił zostania królem, gdyż wolał udać się na ziemię Lamanitów, aby głosić słowo Boże, **Alma** 17:6–9. Pościł i modlił się o przewodnictwo, **Alma** 17:8–11. Nauczał ojca króla Lamoniego, **Alma** 22:1–26. Udał się do Zoramitów, aby głosić im ewangelię, **Alma** 31:6–7.

Abdiasz

Abdiasz

Starotestamentowy prorok, który przepowiedział zagładę Edomu. Prorokował prawdopodobnie za panowania Jehorama (848–844 r. p.n.e.) lub podczas najazdu babilońskiego w 586 r. p.n.e.

Księga Abdiasza: Księga w Starym Testamencie. Składa się zaledwie z jednego rozdziału. Abdiasz opisał upadek Edomu i prorokował, że zbawiciele staną na Górze Syjon.

Abed-Nego. *Zobacz także* Daniel

W Starym Testamencie; Szadrach, Mészach i Abed-Nego to izraelscy młodzieńcy, którzy wraz z Danielem zostali zabrani do pałacu Nebukadnesara, króla Babilonu. Hebrajskie imię Abed-Nego brzmi Azariasz. Tych czterech młodzieńców odmówiło skalania się spożywaniem mięsa i wina z królewskiego stołu (Dan. 1). Szadrach, Mészach i Abed-Nego zostali wrzuceni przez króla do pieca ognistego, ale w cudowny sposób zostali ocaleni (Dan. 3).

Abel. *Zobacz także* Adam; Kain

W Starym Testamencie; syn Adama i Ewy.

Złożył Bogu wspanialszą ofiarę niż jego brat Kain, **I Mojż.** 4:4–5 (Hebr. 11:4; Mojż. 5:16–21). Został zamordowany przez Kaina, **I Mojż.** 4:8 (Mojż. 5:32).

Otrzymał kapłaństwo od Adama, **DiP** 84:16.

Szatan spiskował z Kainem, aby zamordować Abła, **Mojż.** 5:28–31 (Hel. 6:27).

Abinadi. *Zobacz także* Męczennik, męczeńska śmierć

Neficki prorok z Księgi Mormona.

Prorokował, że Bóg ukarze niegodziwy lud króla Noego, o ile nie odpokutuje, **Mos.** 11:20–25. Został uwięziony za prorokowanie o zagładzie króla Noego i jego ludu, **Mos.** 12:1–17. Nauczał niegodziwych kapłanów króla Noego o prawie Mojżesza i o Chrystusie, **Mos.** 12–16. Alma Starszy uwierzył w jego

słowa i je zapisał, **Mos.** 17:2–4. Poniósł śmierć w ogniu z rozkazu króla Noego, **Mos.** 17:20.

Abraham. *Zobacz także* Przymierze Abrahamowe

Syn Teracha, urodzony w Ur chaldejskim (**I Mojż.** 11:26, 31; 17:5). Prorok Pana, z którym Pan zawarł wieczne przymierze, poprzez które wszystkie narody na ziemi są błogosławione. Abraham pierwotnie miał na imię Abram.

Migrował do Haran, gdzie zmarł Terach, **I Mojż.** 11:31–32 (Abr. 2:1–5). Bóg powołał go, aby udał się do Kanaanu i otrzymał boskie przymierze, **I Mojż.** 12:1–8 (Abr. 2:4, 15–17). Wędrował do Egiptu, **I Mojż.** 12:9–20 (Abr. 2:21–25). Zamieszkał w Hebronie, **I Mojż.** 13:18. Uratował Lotę, **I Mojż.** 14:1–16. Spotkał się z Melchizedekiem, **I Mojż.** 14:18–20. Hagar urodziła jego syna, Ismaela, **I Mojż.** 16:15–16. Jego imię zostało zmienione na Abraham, **I Mojż.** 17:5. Pan powiedział Abrahamowi i Sarze, że będą mieli syna, **I Mojż.** 17:15–22; 18:1–14. Sara urodziła jego syna, Izaaka, **I Mojż.** 21:2–3. Otrzymał przykazanie, by złożyć Izaaka w ofierze, **I Mojż.** 22:1–18. Sara umarła i została pochowana, **I Mojż.** 23:1–2, 19. Abraham umarł i został pochowany, **I Mojż.** 25:8–10.

Gotowość Abrahama, aby ofiarować Izaaka, była na podobieństwo Boga i Jego Jednorodzonego Syna, **Jakub** 4:5. Oddawał dziesięcinę Melchizedekowi, **Alma** 13:15. Przewidział przyście Chrystusa i świadczył o tym, **Hel.** 8:16–17.

Otrzymał kapłaństwo od Melchizedeka, **DiP** 84:14. Wierni stają się potomstwem Abrahama, **DiP** 84:33–34 (Gal. 3:27–29). Otrzymał wszystko poprzez objawienie i otrzymał swoje wywyższenie, **DiP** 132:29.

Pragnął błogosławieństw ojców i wyznaczenia do kapłaństwa, **Abr.** 1:1–4. Był prześladowany przez fałszywych kapłanów z Chaldei, **Abr.** 1:5–15. Pan go uratował, **Abr.** 1:16–20. Dowiedział się o słońcu, księżycu i gwiazdach,

Abr. 3:1–14. Dowiedział się o życiu przedziemskim i Stworzeniu, **Abr.** 3:22–28.

Księga Abrahama: Starożytne zapisy sporządzone przez Abrahama, w posiadanie których Kościół wszedł w 1835 r. Zapisy i niektóre mumie zostały odkryte w katakumbach w Egipcie przez Antonia Lebole, który przekazał je Michaelowi Chandlerowi. Michael Chandler zaś zaprezentował je na wystawie w Stanach Zjednoczonych w 1835 r. Przyjaciele Józefa Smitha zakupili je od Michaela Chandlera i dali Prorokowi, który je przetłumaczył. Niektóre z tych zapisów znajdują się obecnie w Perle Wielkiej Wartości.

W rozdziale 1. podane są doświadczenia Abrahama w Ur chaldejskim, kiedy to niegodziwi kapłani próbowali złożyć go w ofierze. W rozdziale 2. opisana jest jego podróż do Kanaanu. Pan ukazał mu się i zawarł z nim przymierza. W rozdziale 3. podane jest, że Abraham widział wszechświat i ujrzał związki między ciałami niebieskimi. Rozdziały 4–5 to kolejny opis Stworzenia.

Potomkowie Abrahama: Ludzie, którzy poprzez posłuszeństwo prawom i obłudom ewangelii Jezusa Chrystusa otrzymują obietnice i przymierza, jakie Bóg dał Abrahamowi. Mężczyźni i kobiety mogą otrzymać te błogosławieństwa, jeśli pochodzą dosłownie z rodu Abrahama albo jeśli zostali adoptowani do jego rodziny poprzez przyjęcie ewangelii i bycie ochrzczonym (Gal. 3:26–29; 4:1–7; DiP 84:33–34; 103:17; 132:30–32; Abr. 2:9–11). Potomkowie Abrahama w prostej linii mogą utracić swoje błogosławieństwa przez nieposłuszeństwo (Rzym. 4:13; 9:6–8).

Abram. *Zobacz* Abraham

Achab. *Zobacz także* Izebel

W Starym Testamencie; jeden z najbardziej niegodziwych i potężnych królów w północnym Izraelu. Poślubił Izebel, sydońską księżniczkę, a przez jej wpływ ustanowiono w Izraelu oddawanie czci Baalowi i Asztarcie (I Król. 16:29–33;

II Król. 3:2) i poczyniono próby, aby pozbyć się proroków i nie oddawać czci Jehowie (I Król. 18:13).

Panował nad Izraelem w Samarii przez dwadzieścia dwa lata, **I Król.** 16:29 (I Król. 16–22). Postępował źle w oczach Pana, gorzej niż wszyscy jego poprzednicy, **I Król.** 16:30. Został zabity w bitwie, **I Król.** 22:29–40.

Adam. *Zobacz także*

Adam-oni-Ahman; Archanioł; Eden; Ewa; Michał; Upadek Adama i Ewy

Pierwszy człowiek stworzony na ziemi.

Adam jest ojcem i patriarchą całej ludzkości na ziemi. Jego wykroczenie w Ogrodzie Eden (I Mojż. 3; DiP 29:40–42; Mojż. 4) spowodowało, że „upadł” i stał się śmiertelny, był to krok konieczny do tego, aby ludzkość mogła poczynić postępy na tej ziemi (II Nefi 2:14–29; Alma 12:21–26). Adamowi i Ewie należy się zatem uznanie za ich rolę w umożliwieniu nam wiecznego wzrostu. Adam jest Najstarszym Dniami; jest także znany jako Michał (Dan. 7; DiP 27:11; 107:53–54; 116; 138:38). Jest on archaniołem (DiP 107:54) i przyjdzie pownownie na ziemię jako patriarcha rodziny ludzkiej (DiP 116).

Bóg stworzył człowieka na Swój własny obraz, **I Mojż.** 1:26–28 (Mojż. 2:26–28; Abr. 4:26–28). Bóg dał człowiekowi władanie nad wszystkimi rzeczami oraz przykazanie, aby rozmnażał się i zapelniał ziemię, **I Mojż.** 1:28–31 (Mojż. 2:28–31; Abr. 4:28–31). Bóg umieścił Adama i Ewę w Ogrodzie Eden i zakazał im jeść z drzewa poznania dobra i zła, **I Mojż.** 2:7–9, 15–17 (Mojż. 3:7–9, 15–17; Abr. 5:7–13). Adam nazwał każde żywe stworzenie, **I Mojż.** 2:19–20 (Mojż. 3:19–20; Abr. 5:20–21). Adam i Ewa zostali połączeni przez Boga w małżeństwie, **I Mojż.** 2:18–25 (Mojż. 3:18–25; Abr. 5:14–21). Adam i Ewa byli kuszeni przez Szatana, zjedli zakazany owoc i zostali wypędzeni z Ogrodu Eden, **I Mojż.** 3 (Mojż. 4).

Adam-on-di-Ahman

Adam umarł w wieku 930 lat, **I Mojż.** 5:5 (Mojż. 6:12).

Adam był pierwszym człowiekiem, **DiP 84:16**. Przed śmiercią Adam zwołał swoich prawych potomków w Adam-on-di-Ahman i błogosławił ich, **DiP 107:53–57**.

Adam składał ofiary, **Mojż.** 5:4–8. Adam został ochrzczony, otrzymał Ducha Świętego i został ustanowiony do kapłaństwa, **Mojż.** 6:51–68.

Adam-on-di-Ahman. *Zobacz także Adam*

Miejsce, w którym Adam błogosławił swoje prawe potomstwo, a działo się to trzy lata przed jego śmiercią (**DiP 107:53–56**); przybędzie on do tego miejsca przed Drugim Przyjściem (**DiP 116**).

Adopcja, synostwo, usynowić. *Zobacz także Abraham — Potomkowie Abrahama; Dzieci Chrystusa; Izrael; Synowie i córki Boga*

W pismach świętych jest mowa o dwóch rodzajach adopcji.

(1) Osoba, która nie jest pochodzenia izraelskiego, staje się członkiem rodziny Abrahama i domu Izraela poprzez wiarę w Jezusa Chrystusa, pokutę, chrzest przez zanurzenie i otrzymanie Ducha Świętego (**II Nefi 31:17–18; DiP 84:73–74; Abr. 2:6, 10–11**).

(2) Wszyscy, którzy otrzymali niezbędne do zbawienia obrzędy ewangelii, stają się synami i córkami Jezusa Chrystusa poprzez stałe posuszeństwo Jego przykazaniom (**Rzym. 8:15–17; Gal. 3:24–29; 4:5–7; Mos. 5:7–8**).

Aggeusz

Starotestamentowy prorok, który prorokował w około 520 r. p.n.e. w Jerozolimie, wkrótce po powrocie ludu żydowskiego z wygnania z Babilonii (**Ezdr. 5:1; 6:14**). Mówił o odbudowie świątyni Pana w Jerozolimie i zgał lud, ponieważ nie została ona skończona. Napisał także o milenijnej świątyni i panowaniu Zbawiciela.

Księga Aggeusza: W rozdziale 1. Pan

zgał ludzi za to, że mieszkali w wykończonych domach, podczas gdy świątynia nie została wybudowana. W rozdziale 2. zapisane jest proroctwo Aggeusza, że Pan w Swojej świątyni udzieli spokoju.

Agryppa. *Zobacz także Paweł*

W Nowym Testamencie; syn Heroda, Agryppy I i brat Bereniki oraz Druzylli. Był królem Chalkidy w Libanie. Wysłuchał Apostoła Pawła i niemal przekonał się do tego, aby zostać chrześcijaninem (**Dz. 25–26; J.S. — Hist. 1:24**).

Alfa i Omega. *Zobacz także Jezus Chrystus*

Alfa jest pierwszą literą greckiego alfabetu; Omega, ostatnią. Tak też nazywano Jezusa Chrystusa, jako symbol wskazujący na to, że Chrystus jest zarówno początkiem, jak i końcem (**Obj. 1:8; DiP 19:1**).

Alkohol. *Zobacz Słowo Mądrości*

Alma Starszy

Neficki prorok z Księgi Mormona, który zorganizował Kościół w dniach panowania niegodziwego króla Noego.

Był kapłanem niegodziwego króla Noego i potomkiem Nefiego, **Mos. 17:1–2**. Po wysłuchaniu i uwierzeniu w słowa Abinadiego został wypędzony przez króla. Uciekł, ukrył się i zapisał słowa Abinadiego, **Mos. 17:3–4**. Odpokutował i nauczał słów Abinadiego, **Mos. 18:1**. Chrzcił w wodach Mormon, **Mos. 18:12–16**. Zorganizował Kościół, **Mos. 18:17–29**. Przybył wraz ze swym ludem do Zarahemli, **Mos. 24:25**. Otrzymał upoważnienie do kierowania Kościołem, **Mos. 26:8**. Sądził w Kościele i prowadził go, **Mos. 26:34–39**. Nadał urząd wyższego kapłana swojemu synowi, **Alma 4:4** (**Mos. 29:42; Alma 5:3**).

Alma, syn Almy. *Zobacz także Alma Starszy; Amulek; Mosjasz, synowie [Mosjasza]*

W Księdze Mormona; pierwszy

naczelnym sędzią i prorok w narodzie nefickim. W młodości dążył do zniszczenia Kościoła (Mos. 27:8–10). Ukazał mu się jednak anioł i Alma nawrócił się do ewangelii (Mos. 27:8–24; Alma 36:6–27). Później zrezygnował z funkcji naczelnego sędziego, aby nauczać lud (Alma 4:11–20).

Księga Almy: Oddzielna księga w Księdze Mormona zawierająca streszczenie zapisów proroków: Almy, syna Almy oraz jego syna Helamana. Wydarzenia opisane w tej księdze w przybliżeniu obejmują lata od 91 r. p.n.e. do 52 r. p.n.e. Księga ta zawiera 63 rozdziały. Rozdziały 1–4 opisują bunt naśladowców Nehora i Amlikiego, którzy powstali przeciwko Nefitom. Wojny, które nastąpiły, były ze wszystkich dotychczasowych w historii Nefitów najbardziej niszczycielskie. Rozdziały 5–16 zawierają zapis z początkowych podróży misyjnych Almy, łącznie z kazaniem o Dobrym Pasterzu (Alma 5) oraz zapis, jak z Amulekiem głosił ewangelię w mieście Ammonihah. Rozdziały 17–27 zawierają zapis dotyczący synów Mosjasza i ich posługi pośród Lamanitów. Rozdziały 28–44 zawierają jedno z najważniejszych kazań Almy. W rozdziale 32. Alma przyrównał słowo do nasiona; w rozdziale 36. opowiedział historię swego nawrócenia swojemu synowi Helamanowi. Rozdziały 39–42 podają rady Almy przekazane synowi Koriantonowi, który dopuścił się wykroczenia natury moralnej; to istotne kazanie jest wyjaśnieniem następujących kwestii: sprawiedliwości, miłosierdzia, Zmartwychwstania i Zadośćuczynienia. W rozdziałach 45–63 opisane są ówczesne wojny Nefitów oraz migracje pod dowództwem Hagota. Wspaniali przywódcy tacy, jak: dowódca Moroni, Teankum i Lehi pomogli zachować Nefitów dzięki odwadze i podjętych na czas działaniach.

Amalekici (Księga Mormona)

Grupa odstępców nefickich, która po-

Ammon, potomek Zarahemli

prowadziła Lamanitów do bitwy z Nefitami (Alma 21–24; 43).

Amalekici (Stary Testament)

Arabskie plemię, które mieszkało na pustyni Paran pomiędzy Arabą a Morzem Śródziemnym. Ciągłe byli w stanie wojny z Hebrajczykami, począwszy od czasów Mojżesza (II Mojż. 17:8) aż do czasów Saula i Dawida (I Sam. 15; 27:8; 30; II Sam. 8:11–12).

Amalikiasz

W Księdze Mormona; neficki zdrajca, który zdobył władzę pośród Lamanitów i poprowadził ich do bitwy z Nefitami (Alma 46–51).

Amen. *Zobacz także* Modlitwa

Oznacza „niech tak się stanie” lub „i tak też jest”. *Amen* mówi się, aby wyrazić szczerą lub uroczystą akceptację i zgodę (V Mojż. 27:14–26) lub prawdę (I Król. 1:36). Obecnie na końcu zmwianych modlitw, wygłaszanych świadectw i przemówień osoby, które wysłuchały modlitwę lub przesłanie, na głos mówią *amen*, aby wskazać, że je przyjmują i akceptują.

W czasach Starego Testamentu mówiło się *amen*, kiedy składało się przysięgę (I Kron. 16:7, 35–36; Neh. 5:12–13; 8:2–6). Chrystus jest nazywany „Amen, świadek wierny i prawdziwy” (Obj. 3:14). *Amen* to także znak przymierza w Szkole Proroków (DiP 88:133–135).

Amliki, Amlikici

Mężczyzna z Księgi Mormona, który przewodził grupie Nefitów pragnących mieć króla podczas panowania sędziów. Nefici ci, zwani Amlikitami, otwarcie zbuntowali się przeciw Bogu, w wyniku czego zostali przeklęci (Alma 2–3).

Ammon, potomek Zarahemli. *Zobacz także* Limhi

W Księdze Mormona; silny i potężny mężczyzna, który przewodził wyprawie z Zarahemli do ziemi Lehi-Nefi (Mos. 7:1–16). Pokazano mu starożytne zapisy

Ammon, syn Mosjasza

i wyjaśniono, kim jest widzący (Mos. 8:5–18). Później pomógł uwolnić króla Limhiego oraz jego lud z rąk Laminitów, a następnie przyprowadził ich z powrotem do Zarahemli (Mos. 22).

Ammon, syn Mosjasza. *Zobacz także* Anti-Nefi-Lehici; Mosjasz, syn Beniamina; Mosjasz, synowie [Mosjasza]

W Księdze Mormona; syn króla Mosjasza. Ammon służył jako misjonarz, a jego wytężone wysiłki przyczyniły się do nawrócenia wielu dusz do Chrystusa.

Był niewierzącym, który dążył do zniszczenia Kościoła, **Mos.** 27:8–10, 34. Anioł ukazał się jemu i jego towarzyszący, **Mos.** 27:11. Odpokutował i rozpoczął głoszenie słowa Bożego, **Mos.** 27:32–28:8. Odmówił zostania królem, gdyż wolał udać się na ziemię Laminitów, aby głosić słowo Boże, **Alma** 17:6–9. Pościł i modlił się o przewodnictwo, **Alma** 17:8–11. Został pojmany, związany i zaprowadzono go przed króla Lamonięgo, **Alma** 17:20–21. Uratował stada Lamonięgo, **Alma** 17:26–39. Głosił ewangelię Lamoniemu, **Alma** 18:1–19:13. Dziękował Bogu i przejęła go radość, **Alma** 19:14. Nawróceni, których nauczał, nigdy nie odstąpili, **Alma** 23:6. Radował się, że był narzędziem w rękach Boga w przyprowadzeniu tysięcy do prawdy, **Alma** 26:1–8 (**Alma** 26). Poprowadził lud Anti-Nefi-Lehitów w bezpieczne miejsce, **Alma** 27. Odczuł wielką radość ze spotkania Almy, **Alma** 27:16–18.

Amos

Prorok ze Starego Testamentu, który prorokował od około 792 r. p.n.e. do 740 r. p.n.e. za dni Uzjasza, króla Judy i Jeroboama, króla Izraela.

Księga Amosa: Księga w Starym Testamencie. Wiele z proroctw Amosa jest upomnieniem dla Izraela i sąsiadujących z nim narodów, aby powróciły do prawości.

W rozdziałach 1–5 znajduje się we-

zwanie do pokuty skierowane do Izraela i sąsiadujących z nim narodów. W rozdziale 3. wyjaśnione jest, że Pan objawia Swoje tajemnice prorokom, a Izrael z powodu wykroczenia zostanie zniszczony przez przeciwnika. W rozdziałach 6–8 znajdują się proroctwa o upadku Izraela dane wiele lat przed inwazją asyryjską. W rozdziale 9. znajdują się proroctwa, że Izrael będzie przywrócony do swojej ziemi.

Amulek. *Zobacz także* Alma, syn Almy

W Księdze Mormona; towarzysz misyjny Almy, syna Almy.

Odwiedził go anioł, **Alma** 8:20; 10:7. Przyjął Almę do swego domu, **Alma** 8:21–27. Z mocą głosił ewangelię ludowi Ammonihah, **Alma** 8:29–32; 10:1–11. Był potomkiem Nefiego, Lehiego i Manasses, **Alma** 10:2–3. Świadczył o prawdzie, **Alma** 10:4–11. Wzywał ludzi do pokuty i został odrzucony, **Alma** 10:12–32. Spierał się z Zeezromem, **Alma** 11:20–40. Nauczał o zmartwychwstaniu, sądzie i przywróceniu, **Alma** 11:41–45. Chciał położyć kres męczeńskiej śmierci wierzących, **Alma** 14:9–10. Został uwięziony wraz z Almą, **Alma** 14:14–23. Dzięki wierze uwolnił się z więzów i wyszedł z wędzienia, **Alma** 14:24–29. Świadczył o Zadoścuczynieniu, miłosierdziu i sprawiedliwości, **Alma** 34:8–16. Nauczał o modlitwie, **Alma** 34:17–28. Zachęcał ludzi, aby nie odkładali pokuty na później, **Alma** 34:30–41. Wiara Almy i Amuleka spowodowała, że runęły ściany więzienia, **Eter** 12:13.

Ananiasz z Damaszku. *Zobacz także* Paweł

Chrześcijański uczeń z Damaszku, który ochrzcił Pawła (Dz. 9:10–18; 22:12).

Ananiasz z Jerozolimy

W Nowym Testamencie; on wraz z żoną, Safirą skłamał przed Panem, gdyż zachował dla siebie część pieniędzy, które poświęcili Panu. Po konfrontacji z Piotrem obydwójce upadli i umarli (Dz. 5:1–11).

Andrzej

W Nowym Testamencie; brat Szymona Piotra i jeden z Dwunastu Apostołów powołany przez Jezusa podczas Jego doczesnej posługi (Mat. 4:18–19; Mar. 1:16–18, 29).

Aniołowie

W niebie są dwa rodzaje istot, które są zwane aniołami: te, które są duchami, i te, które mają powłokę z ciała i kości. Aniołowie będący duchami nie mają jeszcze powłoki z ciała i kości lub są duchami, które kiedyś miały śmiertelne ciało, i oczekują na zmartwychwstanie. Aniołowie mający powłokę z ciała i kości albo zmartwychwstali, albo zostali przeobrażeni.

W pismach świętych jest wiele odniesień do pracy aniołów. Czasami aniołowie przemawiają głosem grzmotu podczas przekazywania przesłania od Boga (Mos. 27:11–16). Prawi śmiertelnicy także mogą być nazwani aniołami (Tłum. J.S., I Mojż. 19:15 [Aneks]). Niektórzy aniołowie służą w niebie przy tronie Boga (Alma 36:22).

W pismach świętych jest także mowa o aniołach diabła. Są to te duchy, które podążyły za Lucyferem i zostały wyrzucone sprzed obecności Boga w życiu przedziemskim, i zostały strącone na ziemię (Obj. 12:1–9; II Nefi 9:9, 16; DiP 29:36–37).

Jakub widział, jak aniołowie Boga wstępowali i zstępowali, **I Mojż.** 28:12. Aniołowie Boży spotkali Jakuba, **I Mojż.** 32:1–2. Gedeon widział anioła Pana twarzą w twarz, **Sędz.** 6:22. Anioł wyciągnął swoją rękę nad Jerozolimą, aby ją zgładzić, **II Sam.** 24:16. Anioł dotknął Eliasza i powiedział do niego, aby wstał i posilił się, **I Król.** 19:5–7. Daniel widział w wizji anioła Gabriela, **Dan.** 8:15–16. Anioł Michał pomógł Danielowi, **Dan.** 10:13.

Anioł Gabriel został posłany przez Boga, **Łuk.** 1:19, 26–27. Aniołowie diabła będą trzymani w więzach do dnia sądu, **Judy** 1:6 (II Piotra 2:4).

Ludzie widzieli anioły zstępujące

z nieba, **III Nefi** 17:24. Moroni napisał o posłudze aniołów, **Mor.** 7:25–32.

Kapłaństwo Aarona dzierży klucze posługi aniołów, **DiP** 13. Moroni, Jan Chrzciciel, Piotr, Jakub, Jan, Mojżesz, Eliasz i Elias czynili posługę Józefowi Smithowi jako aniołowie, **DiP** 27:5–12. Nie możecie znieść posługi aniołów, **DiP** 67:13. Michał, archanioł, to Adam, **DiP** 107:54. Aniołowie to zmartwychwstałe istoty, mające powłoki z ciała i kości, **DiP** 129. Nie ma aniołów, którzy czynią posługę tej ziemi, a tylko ci, którzy należą do niej, **DiP** 130:5. Ludzie, którzy nie są posłusznymi prawu Boga dotyczącemu wiecznego małżeństwa, ani się nie żenią, ani nie są wydawani za mąż, ale są wyznaczeni na aniołów w niebie, **DiP** 132:16–17.

Anna (matka Samuela). *Zobacz także* Samuel, prorok Starego Testamentu

Matka Samuela, starotestamentowego proroka. Pan dał Annie Samuelę w odpowiedzi na jej modlitwy (I Sam. 1:11, 20–28). Anna poświęciła Samuela Panu. Jej pieśń dziękczynną można porównać do pieśni Marii, matki Jezusa (I Sam. 2:1–10; Łuk. 1:46–55).

Anna (prorokini)

W Nowym Testamencie; prorokini z plemienia Aszer. W czasie narodzin Jezusa była wdową w podeszłym wieku. Zobaczyła dzieciątka Jezus, kiedy zostało Ono przedstawione w świątyni i rozpoznała w Nim Odkupiciela (Łuk. 2:36–38).

Annasz. *Zobacz także* Kaifasz

W Nowym Testamencie; człowiek mający duże wpływy w Sanhedrynie. Kiedy Jezus został aresztowany, najpierw przeprowadzono Go do Annasza (Jan 18:13); miał on duży udział w rozprawie przeciw Apostołom (Dz. 4:3–6).

Anti-Nefi-Lehici. *Zobacz także*

Ammon, syn Mosjasza; Helaman, synowie [Helamana]; Mosjasz, synowie [Mosjasza]

W Księdze Mormona; nazwa nadana

Antychryst

Lamanitom, którzy nawrócili się dzięki synom Mosjasza. Po nawróceniu się lud ten, który także był nazwany ludem Ammona, był wierny przez całe życie (Alma 23:4–7, 16–17; 27:20–27).

Przyjęli nazwę Anti-Nefi-Lehitów, **Alma** 23:16–17; 24:1. Odmówili przelewu krwi i zakopali swoją broń, **Alma** 24:6–19. Ich synowie przygotowali się na wojnę i wybrali Helamana na swego przywódcę, **Alma** 53:16–19; 56–58 (synowie ci znani są także jako 2000 młodych wojowników).

Antychryst. *Zobacz także* Diabeł

Ktoś lub coś, co fałszuje prawdziwą ewangelię i plan zbawienia oraz otwarcie lub skrycie przeciwstawia się Chrystusowi. Objawiciel Jan opisał antychrysta jako zwodziciela (I Jana 2:18–22; 4:3–6; II Jana 1:7). Wielkim antychrystem jest Lucyfer; ma on wielu pomocników zarówno pośród istot duchowych, jak i pośród śmiertelników.

Syn zatracenia sprzeciwia się i wyższa siebie ponad wszystko, co się zwie Bogiem, **II Tes.** 2:1–12. Zwodzi mieszkańców ziemi za pomocą cudów, **Obj.** 13:13–17.

Szerem wyparł się Chrystusa i zwiódł wielu, **Jakub** 7:1–23. Nehor nauczał fałszywych doktryn, założył kościół i wypaczał religię, **Alma** 1:2–16. Korihor kpił z Chrystusa, Zadośćuczynienia i ducha prorocтва, **Alma** 30:6–60.

Apokalipsa. *Zobacz także* Objawienie Jana

Księga Objawienia, ostatnia księga w Nowym Testamencie; może także oznaczać jakiegokolwiek niezwykle objawienie; z greckiego oznacza „objawiony” lub „odkryty”.

Apokryfy. *Zobacz także* Biblia; Pisma święte

Święte księgi ludu żydowskiego, które nie zostały umieszczone w hebrajskiej Biblii, ale pozostały w Bibliach niektórych kościołów chrześcijańskich. Księgi

te są często uważane za wartościowe, stanowiąc łącznik między Starym a Nowym Testamentem, i są uważane w Kościele za przydatną lekturę.

Apokryfy są w dużym stopniu prawidłowo przetłumaczone, ale zawierają błędne wtrącenia, **DiP** 91:1–3. Apokryfy mogą być z pożytkiem dla tych, którzy są oświeceni przez Ducha, **DiP** 91:4–6.

Apostoł. *Zobacz także* Objawienie; Uczeń

W języku greckim słowo *Apostoł* oznacza „posłany”. Taki tytuł Jezus nadał Dwunastu, których wybrał i ustanowił, aby byli najbliższymi Mu uczniami i pomocnikami podczas Jego posługi na ziemi (Łuk. 6:13; Jan 15:16). Posłał ich, aby byli Jego przedstawicielami, żeby czynili posługę dla Niego po Jego Wniebowstąpieniu. Zarówno w starożytnym, jak i w przywróconym Kościele w Kworum Dwunastu Apostołów w naszych czasach, Apostoł jest szczególnym świadkiem Jezusa Chrystusa dla świata, który świadczy o Jego boskości i o Jego zmartwychwstaniu (Dz. 1:22; **DiP** 107:23).

Kościół Chrystusa jest zbudowany na fundamencie Apostołów i proroków, **Efez.** 2:20; 4:11.

Lehi i Nefi zobaczyli dwunastu Apostołów, którzy podążali za Jezusem, **I Nefi** 1:10; 11:34. Apostołowie mają sądzić dom Izraela, **Morm.** 3:18.

Ci, którzy nie baczą na słowa proroków i Apostołów, zostaną odcięci, **DiP** 1:14 (III Nefi 12:1). Powołanie i misja Dwunastu zostały objawione, **DiP** 18:26–36. Józef Smith został ustanowiony Apostołem, **DiP** 20:2; 21:1. Apostołowie to szczególnie świadkowie imienia Chrystusa, którzy dzierżą klucze posługi, **DiP** 27:12 (DiP 112:30–32). Dwunastu Apostołów tworzy kworum, którego upoważnienie równe jest upoważnieniu Pierwszego Prezydium, **DiP** 107:23–24. Tych Dwunastu stanowi Podróżującą Wyższą Radę Przewodniczącą, **DiP** 107:33. Apostołowie dzierżą

klucze pracy misjonarskiej, **DiP** 107:35. Opis niektórych obowiązków Apostołów, **DiP** 107:58. Powiadam wszystkim Dwunastu: Idźcie za mną i paście owce moje, **DiP** 112:14–15.

Wierzmy w Apostołów, **Art. wiary** 1:6.

Wybór Apostołów: Apostołów wybiera Pan (Jan 6:70; 15:16).

Ze Swoich uczniów Jezus wybrał dwunastu Apostołów, **Łuk.** 6:13–16. Maciej został wybrany na Apostoła, **Dz.** 1:21–26.

Oliver Cowdery i David Whitmer otrzymali przykazanie wyszukania Dwunastu, **DiP** 18:37–39.

Archanioł. *Zobacz także* Adam; Michał

Michał, czyli Adam, jest archaniołem, czyli głównym aniołem.

Pan zstąpi z nieba z okrzykiem, z głosem archanioła, **I Tes.** 4:16. Michał to archanioł, **Judy** 1:9 (**DiP** 29:26; 88:112; 128:20–21).

Arka. *Zobacz także* Noe, biblijny patriarcha; Potop w czasach Noego; Tęcza

W Starym Testamencie; statek zbudowany przez Noego, aby zachować życie podczas wielkiego potopu.

Zbuduj sobie arkę z drzewa żywicznego, **I Mojż.** 6:14. Arka osiadła na górach Ararat, **I Mojż.** 8:4.

Barki Jeredytów były szczelne niczym arka Noego, **Eter** 6:7.

Arka Przymierza. *Zobacz także* Przybytek

Znana również jako Arka Jehowy czy Arka Świadcstwa. Arka Przymierza to długa skrzynia lub szkatuła wykonana z drewna i pokryta złotem. To najstarszy i najświętszy symbol religijny Izraelitów. Wieko, które stanowi jej pokrywę, jest uważane za ziemskie miejsce przebywania Jehowy (**II Mojż.** 25:22). Po ukończeniu budowy świątyni arka została umieszczona w Świętym Świętych, w najświętszym miejscu tej konstrukcji (**I Król.** 8:1–8).

Mojżesz zbudował arkę, gdyż tak mu nakazał Bóg, **II Mojż.** 25. Dzieciom Lewego nakazano mieć pieczę nad arką, **IV Mojż.** 3:15, 31. Arka przymierza szła przed nimi, **IV Mojż.** 10:33. Weźcie tę księgę prawa i połóżcie ją w Arce Przymierza, **V Mojż.** 31:24–26. Wody Jordanu zostaną rozdzielone przed Arką Przymierza, **Joz.** 3:13–17; 4:1–7. Kapłani ponieśli Arkę Przymierza podczas zdobycia Jerycha, **Joz.** 6:6–20. Filistyni zabrali Arkę Boga, **I Sam.** 5. Pan błogosławił domowi Obeda Edomczyka ze względu na Arkę Boga, **II Sam.** 6:11–12. Pan zabił Uzzę za to, że okazał on nieposłuszeństwo, wyciągając swoją rękę, aby przytrzymać Arkę, **I Kron.** 13:9–12 (**DiP** 85:8). Zbudujcie sanktuarium Panu Bogu, aby można było sprowadzić Arkę Przymierza, **I Kron.** 22:19.

Opis zawartości Arki Przymierza, **Hebr.** 9:4.

Armagedon. *Zobacz także* Drugie Przyjście Jezusa Chrystusa; Gog; Magog

Nazwa *Armagedon* pochodzi z hebrajskiego *Har Megiddon*, co oznacza „Górę Megiddo”. Dolina Megiddo znajduje się w zachodniej części równiny Ezdrelon, oddalonej o 50 mil (osiemdziesiąt kilometrów) na północ od Jerozolimy, i jest to miejsce kilku kluczowych bitew z czasów Starego Testamentu. Wielki i ostateczny konflikt będzie miał miejsce blisko czasu Drugiego Przyjścia Pana i jest zwany bitwą Armagedonu, ponieważ zacznie się w tym samym miejscu (zob. **Ez.** 39:11; **Zach.** 12–14, szczególnie 12:11; **Obj.** 16:14–21).

Artykuły wiary. *Zobacz także* Perła Wielkiej Wartości; Smith, Józef, jun.

Trzyście podstawowych punktów wiary, które wyznają członkowie Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich.

Józef Smith najpierw zapisał je w liście do Johna Wentwortha, redaktora gazety *Chicago Democrat*, w odpowiedzi na pytanie, w co wierzą członkowie

Asa

Kościola. List ten jest znany jako List do Wenwortha i został najpierw opublikowany w czasopiśmie *Times and Seasons* w marcu 1842 r. 10 października 1880 r. Artykuły wiary zostały formalnie przyjęte jako pismo święte po okazaniu poparcia członków Kościoła i zostały zawarte w Perle Wielkiej Wartości.

Asa

W Starym Testamencie; trzeci król Judy. Pisma święte podają, że jego serce było doskonałe u Pana przez całe życie (zob. I Król. 15:14). W czasie swego panowania powołał armię, a że działała skutecznie, nastąpiło wyzwolenie spod etiopskiego jarzma; usunął fałszywe bożki i zaprosił ludzi do zawarcia przymierza, że będą poszukiwać Jehowy (I Król. 15–16; II Kron. 13:23–16:14). Jednakże kiedy chorował na nogi, nie szukał pomocy Pana i zmarł (I Król. 15:23–24; II Kron. 16:12–13).

Asyria

Starożytne imperium, które wraz ze swoim przeciwnikiem Babilonem, zarządzało większością starożytnych regionów Syrii i Palestyny niemal ciągle w czasach Starego Testamentu. Chociaż Asyryjczycy sprawowali władzę od połowy XII w. p.n.e. do końca VII w. p.n.e., nigdy nie udało im się utworzyć stabilnej struktury politycznej. Rządzili przez terror, niszcząc wrogów ogniem i mieczem lub osłabiając ich poprzez przesiedlanie dużych części ludności na inne obszary imperium. Ludzie, którzy znaleźli się pod panowaniem asyryjskim, stale walczyli z tym imperium (zob. II Król. 18–19; II Kron. 32; Iz. 7:17–20; 10; 19; 37).

Aszer. *Zobacz także* Izrael; Jakub, syn Izaaka

W Starym Testamencie; syn Jakuba i Zylpy, służącej Lei (I Mojż. 30:12–13).

Plemię Aszera: Jakub błogosławił Aszera (I Mojż. 49:20), a Mojżesz błogosławił potomków Aszera (V Mojż. 33:1, 24–29). Potomków tych nazwano: po-

tężnymi, mężnymi ludźmi (zob. I Kron. 7:40).

Baal. *Zobacz także* Bałwochwalstwo

Męski bóg słońca, któremu oddawano cześć głównie w Fenicji (I Król. 16:31), ale czczono go także na inne sposoby w różnych miejscach: u Moabitów jako Baala Peora (IV Mojż. 25:1–3), w Sychem jako Baala Berita (Sędz. 8:33; 9:4), w Ekronie jako Belzebuba (II Król. 1:2). Baal to być może ten sam bóg, co Bel w Babilonie i Zeus w Grecji. Słowo *Baal* wyraża relację pomiędzy panem a jego niewolnikiem. Zazwyczaj symbolem Baala był byk. Asztarta była boginią, którą zazwyczaj czczono wraz z Baalem.

Baal był często łączony z inną nazwą lub słowem, aby wskazać na ich związek z Baalem, na przykład z miejscem, w którym oddawano mu cześć, lub osobą, która miała takie cechy, jak Baal. Później, ze względu na negatywne znaczenie słowa *Baal*, zastąpiono je słowem *Boszet*. *Boszet* oznacza „wstydy”.

Babel, Babilon. *Zobacz także* Nebukadnesar; Świat

Stolica Babilonii.

Babel zostało założone przez Nimroda i było jednym z najstarszych miast Mezopotamii lub Synearu (I Mojż. 10:8–10). Pan pomieszał wówczas język ludziom, którzy budowali wieżę Babel (I Mojż. 11:1–9; Eter 1:3–5, 33–35). Babilon później stał się stolicą Nebukadnesara. Zbudował on ogromne miasto, którego ruiny przetrwały do dzisiaj. Babilon stał się bardzo niegodziwym miastem i dlatego symbolizuje niegodziwość świata.

Uchodźcie z pośrodku Babilonu, **Jer.** 51:6.

Babilon zostanie założony i nastąpi jego upadek, **Obj.** 17–18.

Babilon ulegnie zagładzie, **II Nefi** 25:15.

Nastąpi upadek Babilonu, **DiP** 1:16. Nie oszczędzę nikogo, kto pozostaje w Babilonie, **DiP** 64:24. Wyjdźcie z Babilonu, **DiP** 133:5, 7, 14.

Balsam z Gileadu

Aromatyczna substancja żywiczna lub przyprawa korzenna używana do leczenia ran (I Mojż. 43:11; Jer. 8:22; 46:11; 51:8). Krzew, z którego pozyskiwano balsam, został tak rozpowszechniony w Gileadzie za czasów Starego Testamentu, że jest znany jako balsam z Gileadu (I Mojż. 37:25; Ez. 27:17).

Bałwochwalstwo

Oddawanie czci bożkom lub zbytne przywiązanie do czegoś albo kult czegoś.

Nie będziesz miał innych bogów przede mną, **II Mojż.** 20:3 (Mos. 12:35; 13:12–13). Jeśli pójdziesz za innymi bogami, na pewno zginiesz, **V Mojż.** 8:19. Upór jest jak niegodziwość i bałwochwalstwo, **I Sam.** 15:23. Odkryłaś się przed innym niż ja, **Iz.** 57:8. Wysławiałeś bogów ze srebra i złota, **Dan.** 5:23.

Nie możecie służyć Bogu i mamonie, **Mat.** 6:24. Pożądliwość jest bałwochwalstwem, **Kol.** 3:5. Dzieci, wystrzegajcie się bożków, **I Jana** 5:21.

Biada tym, którzy oddają cześć bożkom, **II Nefi** 9:37. Bałwochwalstwo nefickiego ludu spowodowało na nich wojny i zniszczenia, **Alma** 50:21.

Każdy człowiek podąża za obrazem swego własnego boga, **DiP** 1:16. Niech pracują własnymi rękami, aby nie było bałwochwalstwa, **DiP** 52:39.

Ojciec Abrahama został zwiedziony bałwochwalstwem, **Abr.** 1:27.

Barabasz

Imię mężczyzny uwolnionego zamiast Jezusa przed ukrzyżowaniem. Barabasz był buntownikiem, mordercą i zbójcą (Mat. 27:16–26; Mar. 15:6–15; Łuk. 23:18–25; Jan 18:40).

Baranek Boży. *Zobacz także* Jezus

Chrystus; Pascha; Zadośćuczynić, Zadośćuczynienie

Imię określające Zbawiciela, które odnosi się do Jezusa, jako do ofiary złożonej za nas.

Jak jagnię na rzeź Go prowadzono, **Iz.** 53:7 (Mos. 14:7).

Oto Baranek Boży, który gładzi grzechy świata, **Jan** 1:29 (Alma 7:14). Zostaliście odkupieni drogą krwią Chrystusa, jako baranka bez skazy, **I Piotra** 1:18–20. Godzien jest ten Baranek, który został zabity, **Obj.** 5:12. Pokonujemy Szataną przez krew Baranka, **Obj.** 12:11.

Są wybieleni we krwi Baranka z racji ich wiary w Niego, **I Nefi** 12:11. Baranek Boży jest Synem Wiecznego Ojca i Zbawicielem świata, **I Nefi** 13:40 (I Nefi 11:21). Módlcie się z wielką siłą do Ojca w imię Jezusa, abyście mogli być oczyszczeni krwią Baranka, **Morm.** 9:6 (Obj. 7:14; Alma 34:36).

Syn Człowieczy jest Barankiem zabitym, od założenia świata, **Mojż.** 7:47.

Barnaba

Imię dane Józefowi, lewicie z Cypru, który sprzedał swoją ziemię, przyniósł pieniądze i złożył je u Apostołów (Dz. 4:36–37). Chociaż nie był jednym z pierwszych Dwunastu Apostołów, później został Apostołem (Dz. 14:4, 14) i służył podczas kilku podróży misyjnych (Dz. 11:22–30; 12:25; 13–15; I Kor. 9:6; Gal. 2:1, 9; Kol. 4:10).

Bartłomiej. *Zobacz także* Natanael

W Nowym Testamencie; jeden z pierwszych Dwunastu Apostołów Jezusa Chrystusa (Mat. 10:2–4).

Batszeba. *Zobacz także* Dawid

Żona Uriasza; później została żoną Dawida i matką Salomona. Król Dawid dopuścił się z nią cudzołóstwa. Przyczynił się do tego, że jej mąż poległ w bitwie (II Sam. 11), który to grzech miał dla Dawida wieczne konsekwencje (DiP 132:39).

Belsazar. *Zobacz także* Babel, Babilon

W Starym Testamencie; ostatni król Babilonu, który panował, zanim Cyrus pokonał Babilon; syn i następca Nebukadnesara (Dan. 5:1–2).

Beniamin, ojciec Mosjasza

Beniamin, ojciec Mosjasza. *Zobacz*

także Mosjasz, syn Beniamina

Prorok i król z Księgi Mormona (Mos. 1–6).

Borykał się z poważnymi problemami związanymi z ustanowieniem pokoju w kraju, **Omni** 1:23–25 (Sł. Morm. 1:12–18). Nauczał swoich synów, **Mos.** 1:1–8. Przekazał królestwo swojemu synowi Mosjaszowi, **Mos.** 1:9–18. Jego lud zgromadził się, aby usłyszeć jego ostatnią mowę, **Mos.** 2:1–8. Przemówił do swego ludu, **Mos.** 2:9–4:30. Jego lud zawarł przymierze z Panem, **Mos.** 5–6.

Beniamin, syn Jakuba. *Zobacz także*

Izrael; Jakub, syn Izaaka

W Starym Testamencie; drugi syn Jakuba i Racheli (I Mojż. 35:16–20).

Plemię Beniamina: Jakub błogosławił Beniamina (I Mojż. 49:27). Potomkowie Beniamina byli żądnym wojny ludem. Dwaj znaczący beniaminici to Saul, pierwszy król Izraela (I Sam. 9:1–2), i Paweł, Apostoł z Nowego Testamentu (Rzym. 11:1).

Betania

Wieś, w której Jezus Chrystus przebywał w czasie ostatniego tygodnia Swojego doczesnego życia (Mat. 21:17; Mar. 11:11). Znajduje się na południowo-wschodnim zboczu Góry Oliwnej, Betania była domem Łazarza, Marii i Marty (Jan 11:1–46; 12:1).

Betel

W języku hebrajskim oznacza „dom Boga” i jest jednym z najbardziej świętych miejsc w Izraelu. Znajduje się około dziesięć mil (szesnaście kilometrów) na północ od Jeruzolimy. To tutaj Abraham zbudował ołtarz, kiedy po raz pierwszy przybył do Kanaanu (I Mojż. 12:8; 13:3). To tutaj Jakub ujrzał w wizji drabinę sięgającą nieba (I Mojż. 28:10–19). Było to także święte miejsce za dni Samuela (I Sam. 7:16; 10:3).

Betlejem

Małe miasteczko znajdujące się pięć

mil (osiem kilometrów) na południe od Jeruzolimy. W języku hebrajskim Betlejem oznacza „dom chleba”; zwane jest także Efrata, co oznacza „owocny”. Jezus Chrystus urodził się w Betlejem (Mich. 5:1; Mat. 2:1–8). Jest to miejsce pochówku Racheli (I Mojż. 35:19; 48:7).

Rut i Boaz mieszkali w tym mieście, **Rut** 1:22. Samuel namaścił Dawida w tym mieście, **I Sam.** 16:1–13; 17:12, 15; 20:6, 28.

Herod kazał pozabijać dzieci w tym mieście, **Mat.** 2:16.

Bezbożny. *Zobacz także* Brud, skalany, skalanie; Grzech; Niegodziwy, niegodziwość; Nieprawy, nieprawość

Ktoś bądź coś, co nie jest zgodne z wolą lub przykazaniami; niegodziwy i nieświęty.

Droga bezbożnych wiedzie do zgłady, **Ps.** 1:6.

Jeśli prawy ledwie dostąpi zbawienia, to gdzie znajdzie się bezbożny, **I Piotra** 4:18.

Wyrzeknijcie się wszelkiej bezbożności, **Mor.** 10:32.

Zemsta szybko spada na bezbożnych, **DiP** 97:22. Pośród bezbożnych głos Zbawiciela nie wzniósł się, **DiP** 138:20.

Bezczeszczenie. *Zobacz także* Błuznić, błuznierstwo

Nieposzanowanie lub gardzenie tym, co jest święte, szczególnie brak poważania dla imienia Boga.

Nie wypowiadaj imienia Pana Boga twego na próżno, **II Mojż.** 20:7 (II Nefi 26:32; Mos. 13:15; DiP 136:21). Dlaczego beczczęsimy przymierze naszych ojców, **Mal.** 2:10.

Z każdego nieużytecznego słowa, które ludzie wyrzekną, zdadzą sprawę na sądzie, **Mat.** 12:34–37. Z tych samych ust wychodzi błogosławieństwo i przekleństwo, a tak być nie powinno, **Jak.** 3:10.

Nasze słowa potępiają nas, **Alma** 12:14 (Mos. 4:30).

Niechaj wszyscy strzegą się, jak biorą moje imię na usta swoje, **DiP** 63:61–62.

Bezczynny, beczynność

Bierny i niezaangażowany w prawe działania.

Kto nie będzie pracować, niechaj nie je, **II Tes.** 3:10.

Stali się beczynnym ludem, pełnym podstępem, **II Nefi** 5:24. Powstrzymaj się przed beczynnością, **Alma** 38:12.

Ten, który jest beczynny, nie będzie spożywał chleba robotnika, **DiP** 42:42. Biada wam, którzy nie trudzicie się własnymi rękami, **DiP** 56:17. Bądźcie gorliwie zaangażowani w dobrej sprawie, **DiP** 58:27. Poniechajcie beczynności, **DiP** 88:124.

Biblia. Zobacz także Apokryfy;

Efraim — Drewno Efraima lub Józefa; Juda (syn Jakuba) — Drewno Judy; Kanon; Nowy Testament; Pisma święte; Stary Testament

Zbiór hebrajskich i chrześcijańskich zapisów zawierających boskie objawienia. Słowo *biblia* oznacza „księgi”. Biblia to dzieło wielu proroków i natchnionych autorów, którzy postępowali pod wpływem Ducha Świętego (II Piotra 1:21).

Chrześcijańska Biblia składa się z dwóch części, powszechnie znanych jako Stary i Nowy Testament. Stary Testament zawiera księgi pism świętych używanych wśród palestyńskich Żydów podczas doczesnej posługi Pana. Nowy Testament zawiera zapisy z ery apostoelskiej i uważa się, że jest tak samo święty i autentyczny, jak żydowskie pisma święte. Księgi Starego Testamentu zostały zebrane z literatury narodowej na przestrzeni wielu wieków i spisane niemal w całości w języku hebrajskim, a księgi Nowego Testamentu to dzieło powstałe podczas jednego pokolenia i spisane głównie w języku greckim.

W Starym Testamencie słowo *testament* odpowiada hebrajskiemu słowu oznaczającemu „przymierze”. Stare Przymierze to prawo, które zostało dane Mojżeszowi, kiedy Izrael odrzucił

pełnię ewangelii, jaką lud Boga miał od początku świata doczesnego. Nowe Przymierze to ewangelia nauczana przez Jezusa Chrystusa.

W hebrajskiej Biblii (Stary Testament) księgi zostały podzielone na trzy grupy: prawo, prorocy i zapisy. Biblia używana przez świat chrześcijański klasyfikuje księgi według ich tematyki, jak na przykład: historyczne, poetyckie i prorocze.

Księgi Nowego Testamentu są zazwyczaj podane w następującym porządku: cztery Ewangelie i Dzieje Apostolskie; listy Pawła; ogólne listy Jakuba, Piotra, Jana i Judy oraz Objawienie Jana.

Kościół Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich szanuje i uznaje Biblię, i potwierdza także, że Pan wciąż daje dodatkowe objawienia przez Swoich proroków w ostatnich dniach, które popierają i weryfikują biblijne zapisy, przedstawiające działania Boga wobec ludzkości.

Drewno Judy (Biblia) i drewno Józefa (Księga Mormona) będą stanowiły jedno w rękę Pana, **Ez.** 37:15–20.

Prawdziwość Biblii będzie wykazana poprzez pisma święte w dniach ostatnich, **I Nefi** 13:38–40. Biblia razem z Księgą Mormona obalą fałszywe doktryny, **II Nefi** 3:12. Biblia! Biblia! Mamy Biblię, **II Nefi** 29:3–10. Wszyscy, którzy wierzą w Biblię, uwierzą też w Księgę Mormona, **Morm.** 7:8–10.

Starsi nauczać będą zasad mojej ewangelii, które są w Biblii i Księdze Mormona, **DiP** 42:12.

Wierzmy, że Biblia jest słowem Bożym, o ile jest poprawnie przetłumaczona, **Art. wiary** 1:8.

Biblia, Tłumaczenie Józefa Smitha (Tłum. J.S.). Zobacz Tłumaczenie Józefa Smitha (Tłum. J.S.)

Biedny. Zobacz także Jałmużna, dawanie jałmużny; Ofiara (dar dla Pana); Pokorny, pokora; Pomoc wzajemna; Post, pościć

W pismach świętych słowo *biedny* może odnosić się do (1) ludzi, którzy nie

Bileam

mają potrzebnych dóbr takich, jak jedzenie, ubranie i schronienie lub (2) ludzi, którzy są pokorni i nie są pyszni.

Biedni w sensie materialnym: Nie zaciśniesz swojej ręki przed twoim biednym bratem, **V Mojż.** 15:7. Z powodu pychy niegodziwy prześladuje biednego, **Ps.** 10:2. Kto daje biednemu, nie zazna braku, **Przyp.** 28:27. Przyprowadź biednych do twego domu, **Iz.** 58:6–7.

Jeśli chcesz być doskonały, dawaj biednym, **Mat.** 19:21 (Mar. 10:21; Łuk. 18:22). Czyż to nie Bóg wybrał biednych tego świata, **Jak.** 2:5.

Ponieważ są bogaci, gardzą biednymi, **II Nefi** 9:30. Aby zachować odpuszczenie waszych grzechów, używajcie ze swych majątności ubogim, **Mos.** 4:26. Używali ze swych majątności ubogim, **Alma** 1:27. Jeśli będziecie odtrącać potrzebujących, wasza modlitwa będzie daremna, **Alma** 34:28. Nefici mieli wszystko wspólne; nie było ani biednych, ani bogatych, **IV Nefi** 1:3.

Pamiętać będziecie o biednych, **DiP** 42:30 (DiP 52:40). Biada biednym, których serca nie są złamane, **DiP** 56:17–18. Biedni przyjdą na zaślubiny Baranka, **DiP** 58:6–11. Biskup ma szukać biednych, **DiP** 84:112. Prawo ewangelii zarządza troską o biednych, **DiP** 104:17–18.

Nie było biednych pośród nich, **Mojż.** 7:18.

Ubodzy w duchu: Bardziej błogosławieni są ci, którzy naprawdę ukorzą się, a nie są zmuszeni do pokory z powodu ubóstwa, **Alma** 32:4–6, 12–16. Błogosławieni ubodzy w duchu, którzy do mnie przychodzą, **III Nefi** 12:3 (Mat. 5:3).

Biednym i łagodnym będzie głoszona ewangelia, **DiP** 35:15.

Bileam

Prorok w Starym Testamencie, który chciał przekląć Izrael za pieniądze. Pan nakazał mu nie przeklinać Izraela (IV Mojż. 22–24).

Oślica Bileama nie szła do przodu, ponieważ anioł stanął na jej ścieżce, **IV Mojż.** 22:22–35.

Biskup. *Zobacz także* Kapłaństwo Aarona

Oznacza „nadzorca”, urząd lub odpowiedzialne stanowisko. Biskup to ustanowiony urząd w Kapłaństwie Aarona (DiP 20:67; 107:87–88); biskup jest powszechnym sędzią w Izraelu (DiP 107:72, 74).

Duch Święty ustanowił was biskupami, **Dz.** 20:28. Wymogi wyznaczone dla biskupów, **I Tym.** 3:1–7 (Tyt. 1:7).

Biskup ma być ustanowiony, **DiP** 20:67. Edward Partridge ma służyć jako biskup dla Kościoła, **DiP** 41:9. Biskup ma rozróżniać dary duchowe, **DiP** 46:27, 29. Wyższy kapłan może sprawować urząd biskupa, **DiP** 68:14, 19 (DiP 107:17). Biskup jest wyznaczony przez Pana, **DiP** 72. Biskup ma zadbać o biednych, **DiP** 84:112. Biskup ma zająć się wszystkim, co doczesne, **DiP** 107:68. Biskup jest prezydentem nad Kapłaństwem Aarona, **DiP** 107:87–88.

Błuźnić, bluźnierstwo. *Zobacz także* Bezczeszczenie; Niewybaczalny grzech

Mówienie bez szacunku lub bezecnie o Bogu lub o rzeczach świętych.

Jezus wielokrotnie został oskarżony przez Żydów o bluźnierstwo, ponieważ twierdził, że ma prawo przebaczać grzechy (Mat. 9:2–3; Łuk. 5:20–21), mówił o sobie, że jest Synem Boga (Jan 10:22–36; 19:7) oraz powiedział, że zobaczą Go po prawicy mocy i przychodzącego na obłokach nieba (Mat. 26:64–65). Oskarżenia te byłyby zasadne, gdyby faktycznie nie był tym, za kogo się podawał. Wniesiono przeciw Niemu oskarżenia na podstawie fałszywych świadectw podczas procesu przed Sanhedrynem (Mat. 26:59–61) o bluźnierstwo wobec świętyni Boga. Bluźnierstwo przeciwko Duchowi Świętemu, oznaczające dobrowolne wyparcie się Chrystusa po otrzymaniu o Nim doskonałej wiedzy, jest grzechem niewybaczalnym (Mat. 12:31–32; Mar. 3:28–29; DiP 132:27).

Ten, kto bluźni imieniu Pana, ponieś śmierć, **III Mojż.** 24:11–16.

Wroowie Pana nie będą bluźnić imieniu Jego, **DiP** 105:15. Zemsta nadejdzie na tych, którzy bluźnią przeciwko Panu, **DiP** 112:24–26.

Błogosławić, błogosławiony,

błogosławieństwo. *Zobacz także* Błogosławienie chorych; Błogosławieństwa patriarchalne; Łaska; Prawo; Wdzięczny, podziękowania, dziękczynienie

Nadać komuś boski przywilej. Wszystko, co przyczynia się do prawdziwego szczęścia, dobrobytu, czyli dostatku, jest błogosławieństwem.

Wszystkie błogosławieństwa są oparte na wiecznych prawach (**DiP** 130:20–21). Ponieważ Bóg chce, aby Jego dzieci znalazły w życiu radości (**II Nefi** 2:25), obdarza je błogosławieństwami w wyniku posłuszeństwa Jego przykazaniom (**DiP** 82:10), w odpowiedzi na modlitwę lub wskutek obrzędu kapłańskiego (**DiP** 19:38; 107:65–67), bądź też dzięki Jego łasce (**II Nefi** 25:23).

Powszechnie znana lista błogosławieństw (**Mat.** 5:1–12; **III Nefi** 12:1–12).

Ogólnie: A uczynię z ciebie naród wielki i będę ci błogosławił, **I Mojż.** 12:2–3 (**I Nefi** 15:18; **Abr.** 2:9–11). Błogosławieństwa spoczywają na głowie sprawiedliwego, **Przyp.** 10:6. Człowiek wierny ma obfite błogosławieństwa, **Przyp.** 28:20. Pan otworzy okna niebieskie i wyleje na was błogosławieństwo, **Mal.** 3:10 (**III Nefi** 24:10).

Obiecane błogosławieństwa, **Mat.** 5:1–12 (**III Nefi** 12:1–12). Błogosławieni, którzy są zaproszeni na weselną ucztę Baranka, **Obj.** 19:9.

W tych, którzy są prawi, Bóg ma upodobanie, **I Nefi** 17:35 (**Mos.** 10:13). Jeśli będziecie zważać, pozostawię wam błogosławieństwo, **II Nefi** 1:28. Pozostawiam wam to samo błogosławieństwo, **II Nefi** 4:9. Bezwzględnie was za to błogosławi, **Mos.** 2:24. Pan błogo-

Błogosławienie chorych

stawi i sprawia, że wiedzie się tym, którzy w Nim pokładają ufność, **Hel.** 12:1.

Pomóż w poniesieniu mego dzieła, a będziesz błogosławiony, **DiP** 6:9. Módl się zawsze, a wielkie będzie twoje błogosławieństwo, **DiP** 19:38. Zostań ochrzczony, a otrzymasz mego Ducha i błogosławieństwo tak wielkie, jakiego nigdy nie znałeś, **DiP** 39:10. Po wielu utrapieniach przychodzą błogosławieństwa, **DiP** 58:4. Ludzie nie są posłuszni; odwołuję rozkaz i nie dostają błogosławieństwa, **DiP** 58:32. Nie pojęliście, jak wielkie błogosławieństwa Ojciec przygotował dla was, **DiP** 78:17. Od wyższego kapłaństwa pochodzi udzielanie obrzędów i błogosławieństw dla Kościoła, **DiP** 107:65–67. Jest prawo, od którego są uzależnione wszystkie błogosławieństwa, **DiP** 130:20. Wszyscy, którzy chcą dostąpić błogosławieństwa z moich rąk, będą zachowywać prawo, **DiP** 132:5. Błogosławieństwa są trzymane w rezerwie dla tych, którzy miłują Pana, **DiP** 138:52.

Abraham szukał błogosławieństw ojców oraz prawa do udzielania tychże, **Abr.** 1:2.

Błogosławienie dzieci: Brał je w ramiona i błogosławił, **Mar.** 10:16.

Brał ich małe dzieci, jedno po drugim, i błogosławił je, **III Nefi** 17:21.

Starsi mają błogosławić dzieci w imię Jezusa Chrystusa, **DiP** 20:70.

Błogosławienie chorych. *Zobacz także*

Kapłaństwo; Namaścić; Oliwa; Ręce, nałożenie [rąk]; Uzdrowić, uzdrowienia

Błogosławieństwo udzielane chorym przez mężczyzn, którzy dzierżą Kapłaństwo Melchizedeka; do tego celu używa się poświęconej oliwy.

Nałóż na nią rękę swoją, **Mat.** 9:18. Jezus nałożył Swoje ręce na kilkoro chorych ludzi i uzdrowił ich, **Mar.** 6:5. Apostołowie Chrystusa namaszczeni oliwą wielu chorych i uzdrawiali ich, **Mar.** 6:13. Starsi mają namaszczać i uzdrawiać chorych, **Jak.** 5:14–15.

Nie uzdrawiajcie chorych, chyba

że będzie to od was wymagane przez tych, którzy tego pragną, **DiP** 24:13–14. Starsi nałożą ręce na chorych, **DiP** 42:44. Nakładaj ręce na chorych, a wyzdrowieją, **DiP** 66:9.

Błogosławieństwa. *Zobacz także* Kazanie na górze

Szereg nauk, jakie Jezus wygłosił podczas Kazania na górze, które opisują szlachetny i duchowy charakter (Mat. 5:3–12; Łuk. 6:20–23). Błogosławieństwa występują w takiej kolejności, że każde zdanie nawiązuje do poprzedniego. Bardziej obszerny i dokładny zapis Błogosławieństw znajduje się w III Nefim 12.

Błogosławieństwa patriarchalne.

Zobacz także Ewangelista; Ojciec ziemski; Patriarcha, patriarchalny

Błogosławieństwa są udzielane godnym członkom Kościoła przez ustanowionych patriarchów. Błogosławieństwo patriarchalne zawiera rady od Pana dla osoby otrzymującej błogosławieństwo i podaje jej linię pochodzenia z domu Izraela. Ojcowie mogą udzielać szczególnych błogosławieństw jako patriarchowie swoich rodzin, ale te błogosławieństwa nie są zapisywane ani zachowywane przez Kościół.

Wyciągnął Izrael swoją prawą rękę i położył ją na głowie Efraima, **I Mojż.** 48:14. Jakub pobłogosławił swoich synów i ich potomków, **I Mojż.** 49.

Lehi pobłogosławił swoich potomków, **II Nefi** 4:3–11.

Boaz. *Zobacz także* Rut

Mąż Rut (Rut 4:9–10); pradziadek Dawida, króla Izraela (Rut 4:13–17); i protoplasta Chrystusa, Króla królów (Łuk. 3:32).

Bogactwo, bogactwa. *Zobacz także* Pieniądze; Pycha

Dobrobyt lub obfitość. Pan radzi świętym, aby nie szukali ziemskich bogactw, chyba że w dobrej sprawie. Święci nie

powinni stawiać szukania ziemskich bogactw ponad szukanie królestwa Boga, w którym są bogactwa wieczności (Jakub 2:18–19).

Gdy bogactwo się mnoży, nie nastawiajcie na nie swego serca, **Ps.** 62:11. Z bogactw nie będzie pożytku w dniu gniewu, **Przyp.** 11:4. Kto ufa swym bogactwom, ten upadnie, **Przyp.** 11:28. Cenniejsze jest dobre imię niż wielkie bogactwo, **Przyp.** 22:1.

Jakże trudno będzie tym, którzy mają bogactwa, wejść do królestwa Bożego, **Mar.** 10:23 (Łuk. 18:24–25). Korzeniem wszelkiego zła jest miłość pieniędzy, **I Tym.** 6:10.

Biada bogatym, którzy gardzą biednymi i których skarb jest ich bogiem, **II Nefi** 9:30. Prawi nie nastawiali swych serc na bogactwa, ale dzielili się ze wszystkimi, **Alma** 1:30. Ludzie zaczęli popadać w pychę z powodu bogactw, **Alma** 4:6–8. Ludzie byli dzieleni na klasy zależnie od ich bogactw, **III Nefi** 6:12.

Nie szukajcie bogactw, ale mądrości, **DiP** 6:7 (Alma 39:14; DiP 11:7). Bogactwa ziemi Bóg rozdaje, ale strzeżcie się pychy, **DiP** 38:39.

Bogactwa wieczności: Gromadźcie skarby w niebie, **Mat.** 6:19–21.

Jakże często zwywałem was bogactwami życia wiecznego, **DiP** 43:25. Moje są bogactwa wieczności, które rozdaje, **DiP** 67:2 (DiP 78:18).

Bojaźń, strach. *Zobacz także* Odwaga, odważny; Poważanie; Wiara

Bojaźń może mieć dwa znaczenia: (1) bojaźń wobec Boga oznacza odczuwać szacunek i respekt wobec Niego i być posłusznym Jego przykazaniom; (2) bojaźń wobec ludzi, niebezpieczeństw życia doczesnego, bólu i zła oznacza obawiać się takich rzeczy i lękać się ich.

Bojaźń Boża: Na pewno nie ma bojaźni Bożej na tym miejscu, **I Mojż.** 20:11. Będziesz miał bojaźń wobec Pana, twój Boga, **V Mojż.** 6:13 (Joz. 24:14; I Sam.

12:24). Służcie Panu z bojaźnią, **Ps.** 2:11. Początkiem mądrości jest bojaźń wobec Pana, **Ps.** 111:10. Bój się Pana i odejdz od zła, **Przyp.** 3:7. Dobrze będzie z tymi, którzy się boją Boga, **Kazn.** 8:13.

Wypracujcie swoje zbawienie z bojaźnią i ze drżeniem, **Fil.** 2:12. Bójcie się Boga i oddajcie Mu chwałę, **Obj.** 14:7 (DiP 88:104).

Prorocy pobudzali ludzi bezustannie, aby utrzymać ich w bojaźni przed Panem, **Enos** 1:23. Alma i synowie Mojsasza przypadli do ziemi przejęci bojaźnią wobec Pana, **Alma** 36:7. Wypracujcie swoje zbawienie z bojaźnią i drżeniem, **Morm.** 9:27.

Tym, którzy się mnie nie boją, pomieszam ich plany i sprawię, że będą drzeć, **DiP** 10:56. Ten, kto czuje bojaźń przede mną, będzie wypatrywał znaków przyjsia Syna Człowieczego, **DiP** 45:39.

Bojaźń wobec człowieka: Nie bój się, bom Ja z tobą, **I Mojż.** 26:24 (Iz. 41:10). Pan jest z nami, nie bójcie się ich, **IV Mojż.** 14:9. Nie bój się, bo więcej jest tych, którzy są z nami, **II Król.** 6:16. Nie będę się bał; cóż mi może uczynić człowiek, **Ps.** 56:5. Nie bójcie się wyrzutów ludzi, **Iz.** 51:7 (II Nefi 8:7).

Bóg nie dał nam ducha bojaźni, **II Tym.** 1:7. Doskonała miłość wypiera strach, **I Jana** 4:18 (Mor. 8:16).

Synowie Helamana nie bali się śmierci, **Alma** 56:46–48. Lęk przed śmiercią ogarnia niegodziwych, **Morm.** 6:7. Nie bój się tego, co może uczynić człowiek, **Mor.** 8:16.

Nie powinieneś być czuć większej bojaźni przed człowiekiem niż przed Bogiem, **DiP** 3:7 (DiP 30:1, 11; 122:9). Nie trwóćcie się czynić dobra, **DiP** 6:33. Ten, kto należy do mego Kościoła, nie musi się bać, **DiP** 10:55. Jeżeli jesteście przygotowani, nie zaznacie trwogi, **DiP** 38:30. Wyzbądźcie się strachu, **DiP** 67:10. Bądźcie dobrej myśli i nie trwóćcie się, bo wiem Ja, Pan, jestem z wami, **DiP** 68:6. Nie bójcie się wrogów waszych, **DiP** 136:17.

Boskość. *Zobacz* Bóg, Boska Trójca

Boskość, Bogowie. *Zobacz* Człowiek, ludzie — Człowiek, potencjał, aby stać się jak Ojciec Niebieski; Wywyższenie; Życie wieczne

Bóg, Boska Trójca. *Zobacz także* Duch Święty; Jezus Chrystus; Ojciec w Niebie; Pan

W Boskiej Trójcy są trzy oddzielne postacie: Bóg, Wieczny Ojciec, Jego Syn, Jezus Chrystus, i Duch Święty. Wierzymy w każdego z Nich (Art. wiary 1:1). Z objawienia w dniach ostatnich dowiadujemy się, że Ojciec i Syn mają namacalne powłoki z ciała i kości, a Duch Święty jest istotą z ducha, bez ciała i kości (DiP 130:22–23). Te trzy postacie trwają w doskonałej jedności i harmonii pod względem celu i doktryny (Jan 17:21–23; II Nefi 31:21; III Nefi 11:27, 36).

Bóg Ojciec: Ojciec lub Elohim zazwyczaj jest określany tytułem Boga. Nazywany jest Ojcem, ponieważ jest ojcem naszych duchów (IV Mojż. 16:22; 27:16; Mal. 2:10; Mat. 6:9; Efez. 4:6; Hebr. 12:9). Bóg Ojciec jest Najwyższym Władcą wszechświata. Jest wszechmocny (I Mojż. 18:14; Alma 26:35; DiP 19:1–3), wszechwiedzący (Mat. 6:8; II Nefi 2:24) i wszechobecny poprzez Swego Ducha (Ps. 139:7–12; DiP 88:7–13, 41). Ludzkość ma wyjątkową relację z Bogiem, która odróżnia ludzi od wszystkich innych stworzeń — mężczyźni i kobiety to duchowe dzieci Boga (Ps. 82:6; I Jana 3:1–3; DiP 20:17–18).

Odnotowano kilka przypadków, kiedy Bóg Ojciec ukazał się lub rozmawiał z człowiekiem. W pismach świętych jest mowa o tym, że rozmawiał z Adamem i Ewą (Mojż. 4:14–31), a także że przedstawił Jezusa Chrystusa w kilku sytuacjach (Mat. 3:17; 17:5; Jan 12:28–29; III Nefi 11:3–7). Ukazał się Szczepanowi (Dz. 7:55–56) i Józefowi Smithowi (J.S. — Hist. 1:17). Później ukazał się On jednocześnie Józefowi Smithowi i Sidneyowi Rigdonowi (DiP 76:20, 23). Tym, którzy kochają Boga i oczyszczą się przed Nim, Bóg czasem daje przywilej

Bracia, brat

osobistego zobaczenia i poznania, że jest On Bogiem (Mat. 5:8; III Nefi 12:8; DiP 76:116–118; 93:1).

Boże mój, Boże mój, czemuś mnie opuścił, **Mar.** 15:34. Ci ludzie są sługami Boga Najwyższego, **Dz.** 16:17. Jesteśmy potomstwem Boga, **Dz.** 17:28–29.

Będziesz ofiarowywać swoje sakramenty Najwyższemu, **DiP** 59:10–12.

Enoch ujrzał duchy, które stworzył Bóg, **Moż.** 6:36. Człowiek Świętości to Jego imię, **Moż.** 6:57.

Bóg Syn: Bóg znany jako Jehowa to Syn, Jezus Chrystus (Iz. 12:2; 43:11; 49:26; I Kor. 10:1–4; I Tym. 1:1; Obj. 1:8; II Nefi 22:2). Jezus działa pod kierownictwem Ojca i jest z Nim w pełnej harmonii. Cała ludzkość to Jego bracia i siostry, bowiem jest On najstarszym z duchowych dzieci Elohim. W niektórych fragmentach pism świętych jest o Nim mowa z użyciem słowa *Bóg*. Na przykład w piśmie świętym jest napisane: „Stworzył Bóg niebo i ziemię” (I Moż. 1:1), ale to faktycznie Jezus był Stworzycielem pod kierownictwem Boga Ojca (Jan 1:1–3, 10, 14; Hebr. 1:1–2).

Pan określił siebie jako: JAM JEST, **II Moż.** 3:13–16. Jam jest Pan [Jehowa], a oprócz mnie nie ma zbawiciela, **Iz.** 43:11 (Iz. 45:21).

Jam jest światłością świata, **Jan** 8:12. Pierwej niż Abraham był, Jam jest, **Jan** 8:58.

Pan będzie czynił posługę pośród ludzi, będąc w przybytku z gliny, **Mos.** 3:5–10. Abinadi wyjaśnił, jak Chrystus jest i Ojcem, i Synem, **Mos.** 15:1–4 (Eter 3:14). Pan ukazał się bratu Jereda, **Eter** 3. Słuchajcie słów Chrystusa, waszego Pana i waszego Boga, **Mor.** 8:8. Jehowa jest sędzią żywych i umarłych, **Mor.** 10:34.

Jezus ukazał się Józefowi Smithowi i Sidneyowi Rigdonowi, **DiP** 76:20, 23. Pan Jehowa ukazał się w Świątyni Kirtland, **DiP** 110:1–4.

Jehowa przemówił do Abrahama, **Abr.** 1:16–19. Jezus ukazał się Józefowi Smithowi, **J.S.** — **Hist.** 1:17.

Bóg Duch Święty: Duch Święty jest także Bogiem i jest zwany: Świętym Duchem, Duchem, Duchem Bożym oraz używa się innych podobnych określeń i nazw. Z pomocą Ducha Świętego człowiek może poznać wolę Boga Ojca i dowiedzieć się, że Jezus jest Chrystusem (I Kor. 12:3).

Duch Święty nauczy was, co trzeba mówić, **Luk.** 12:12. Duch Święty jest Pocięzycielem, **Jan** 14:26 (Jan 16:7–15). Jezus dał przykazania Apostołom przez Ducha Świętego, **Dz.** 1:2. Duch Święty składa świadectwo o Bogu i o Chrystusie, **Dz.** 5:29–32 (I Kor. 12:3). Poświadczajcie nam to również Duch Święty, **Hebr.** 10:10–17.

Mocą Ducha Świętego możecie poznać prawdę o wszystkim, **Mor.** 10:5.

Duch święty to duch objawienia, **DiP** 8:2–3 (DiP 68:4).

Bracia, brat. *Zobacz także* Człowiek, ludzie; Kobieta, kobiety; Siostra

Jako dzieci naszego Ojca Niebieskiego wszyscy mężczyźni i wszystkie kobiety są duchowymi braćmi i siostrami. W Kościele, zwracając się do członków i sympatyków płci męskiej, często używamy formy bracia.

Gdy się kiedyś nawrócisz, wzmacniaj braci swoich, **Luk.** 22:32. Kto nie miłuje brata swego, pozostaje w śmierci, **I Jana** 3:10–17.

Myślcie o swoich braciach jak o sobie, **Jakub** 2:17.

Niech każdy człowiek ceni swego brata jak siebie samego, **DiP** 38:24–25. Wzmacniaj swych braci we wszystkich swych rozmowach, **DiP** 108:7.

Brud, skalany, skalanie. *Zobacz także* Bezbożny; Czysty i nieczysty; Grzech; Niegodziwy, niegodziwość; Nieprawy, nieprawość

Duchowa nieczystość z powodu umyślnego nieposłuszeństwa wobec Boga.

Pan zmyje brud córek Syjonu, **Iz.** 4:4 (II Nefi 14:4).

Królestwo Boże nie jest skalane, **I Nefi** 15:34 (*Alma* 7:21). Ci, którzy są skalani, pozostaną skalani, **II Nefi** 9:16 (*Morm.* 9:14). Jak będziecie się czuć, jeśli staniecie przed Trybunałem Boga, mając szaty splamione brudem, **Alma** 5:22.

Musi pozostać wciąż skalane, **DiP** 88:35.

Kiedyż odpocznę i zostaną oczyszczona z brudu, **Mojż.** 7:48.

Bunt. *Zobacz także* Diabeł; Grzech; Odstępstwo; Szemrać

Opieranie się lub przeciwstawianie się Panu, łącznie z odmową podążania za Jego wybranymi przywódcami i umyślne nieposłuszeństwo wobec Jego przykazań.

Nie buntujcie się przeciwko Panu, **IV Mojż.** 14:9. Zły człowiek dąży tylko do buntu, **Przyp.** 17:11. Biada buntowniczym dzieciom, **Iz.** 30:1.

Pan nie odkupuje nikogo, kto buntuje się przeciw Niemu i kto umiera w swych grzechach, **Mos.** 15:26. Amliki otwarcie zbuntowali się przeciwko Bogu, **Alma** 3:18–19.

Buntowników przeniknie wielki smutek, **DiP** 1:3. Gniew Pana jest rozpalony na buntowników, **DiP** 56:1 (*DiP* 63:1–6).

Szatan zbuntował się przeciw Bogu, **Mojż.** 4:3.

Celibat. *Zobacz* Małżeństwo, zawrzcęć związek małżeński

Celnik. *Zobacz także* Cesarstwo Rzymskie

W starożytnym Rzymie poborca podatkowy działający dla rządu. Celników zazwyczaj nienawidzili Żydzi. Niektórzy celnicy z chęcią przyjęli ewangelię (*Mat.* 9:9–10; *Luk.* 19:2–8).

Cenić. *Zobacz także* Cześć; Poważanie

Uważać, że ktoś lub coś jest wartościowy, szczególnie w kontekście ewangelii.

Wzgardzony był i nie ceniliśmy Go, **Iz.** 53:3–4.

To, co u ludzi jest wielce cenione, występne jest w oczach Boga, **Luk.** 16:15. Niech każdy ceni innych za lepszych od siebie, **Fil.** 2:3.

Pan ceni wszelkie ciało jednakowo, **I Nefi** 17:35. Każdy człowiek ma cenić swojego bliźniego jak siebie samego, **Mos.** 27:4 (*DiP* 38:24–25).

W dniu pokoju nisko cenili moją radę, **DiP** 101:8.

Cesarstwo Rzymskie. *Zobacz także* Rzym

Imperium starożytnego Rzymu. W czasach apostołskich Cesarstwo Rzymskie było jedynym wielkim mocarstwem na świecie. Obejmowało wszystko pomiędzy Eufratem, Dunajem, Renem, Atlantykiem i pustynią Sahara. W 63 r. p.n.e. Palestyna stała się państwem satelickim, kiedy Pompejusz opanował Jerozolimę. Chociaż Rzymianie dali Żydom wiele przywilejów, Żydzi nienawidzili władzy rzymskiej, i cały czas się buntowali.

Paweł, obywatel Rzymu, posługiwał się językiem greckim, który był najpowszechniej używany w całym imperium, aby tam głosić ewangelię.

Oddawajcie, co jest cesarskiego, cesarzowi, **Mat.** 22:17–22. Paweł powołał się na swoje prawa jako obywatela rzymskiego, **Dz.** 16:37–39 (*Dz.* 22:25–29).

Cesarz

W Nowym Testamencie; tytuł niektórych władców rzymskich. Jest używany w pismach świętych jako symbol świeckiego rządu lub władzy.

Oddawajcie więc, co jest cesarskiego, cesarzowi, **Mat.** 22:21 (*Mar.* 12:17; *Luk.* 20:25; *DiP* 63:26).

Cham. *Zobacz także* Noe, biblijny patriarcha

W Starym Testamencie; trzeci syn Noego (*I Mojż.* 5:32; 6:10; *Mojż.* 8:12, 27).

Noe, jego synowie i ich rodziny weszli do arki, **I Mojż.** 7:13. Kanaan, syn Chama, został przekleśty, **I Mojż.** 9:18–25.

Cheruby

Rząd Chama był patriarchalny i był błogosławiony pod względem tego, co dotyczy ziemi i mądrości, ale nie był błogosławiony tym, co dotyczy kapłaństwa, **Abr.** 1:21–27. Żona Chama, Egipcjanka, należała do potomków Kaina; synowie ich córki Egipcjanki osiedlili się w Egipcie, **Abr.** 1:23, 25 (Ps. 105:23; 106:21–22).

Cheruby

Postacie reprezentujące niebiańskie stworzenia, dokładna ich forma nie jest znana. Cheruby zostały powołane do strzeżenia świętych miejsc.

Pan umieścił cheruby, aby strzegły drogi do drzewa życia, **I Mojż.** 3:24 (**Alma** 12:21–29; 42:2–3; **Mojż.** 4:31). Symbolicznie cheruby umieszczono na wieku, **II Mojż.** 25:18, 22 (I Król. 6:23–28; Hebr. 9:5). Cheruby są wspomniane w wizjach Ezechiela, **Ez.** 10; 11:22.

Chleb żywota. *Zobacz także* Jezus Chrystus; Sakrament

Jezus Chrystus jest Chlebem Żywota. Chleb podczas sakramentu symbolizuje ciało Chrystusa.

Ja jestem chlebem żywota, **Jan** 6:33–58.

Jeść będziecie chleb i pić wodę życia, **Alma** 5:34. Chleb jest na pamiątkę ciała Chrystusa, **III Nefi** 18:5–7.

Chleb jest symbolem ciała Chrystusa, **DiP** 20:40, 77 (Mor. 4).

Chodzić, kroczyć z Bogiem. *Zobacz także* Droga; Postuszeństwo, posłuszny, być posłusznym; Prawy, prawość

Być w harmonii z naukami Boga i żyć tak, jak Bóg chce, aby żył Jego lud; być otwartym na podszepty Ducha Świętego i być im posłusznym.

Wypróbuj ich, czy będą postępować według prawa mojego, czy nie, **II Mojż.** 16:4. Żadna dobra rzecz nie będzie odmówiona tym, którzy postępują zgodnie, **Ps.** 84:12. Ci, którzy postępują według moich statutów i przestrzegają moich obrzędów, będą moim ludem, **Ez.** 11:20–21 (V **Mojż.** 8:6). Czego Pan żąda od cie-

bie oprócz tego, abyś w pokorze kroczył z Bogiem, **Mich.** 6:8 (**DiP** 11:12).

Chodźmy w świetle, jak Bóg jest w świetle, **I Jana** 1:7 (II **Jana** 1:6; III **Jana** 1:4; IV **Nefi** 1:12).

Pójdiesz tą ciasną ścieżką wiodącą do życia, **II Nefi** 33:9. Król Benjamin kroczył z czystym sumieniem przed Bogiem, **Mos.** 2:27. Waszym obowiązkiem jest kroczyć bez winy zgodnie ze świętym porządkiem Boga, **Alma** 7:22.

Członkowie Kościoła wykażą pobożne postępowanie i mowę, **DiP** 20:69. Baczcie na proroka i postępujcie w całej świętości przed Panem, **DiP** 21:4. Uczcie dzieci, aby się modliły i postępowały zgodnie przed Panem, **DiP** 68:28.

Trwaj we mnie, a ja w tobie; dlatego chodź ze mną, **Mojż.** 6:34.

Chory, choroba

Chorować lub mieć dolegliwości. W pismach świętych choroba fizyczna czasem symbolizuje brak duchowego dobrostanu (Iz. 1:4–7; 33:24).

Słyszałem twoją modlitwę, widziałem twoje łzy, otóż uzdrowię cię, **II Król.** 20:1–5 (II **Kron.** 32:24; Iz. 38:1–5).

Jezus chodził, uzdrawiając wszelką chorobę i wszelkie dolegliwości, **Mat.** 4:23–24 (I **Nefi** 11:31; **Mos.** 3:5–6). Nie potrzebują zdrowi lekarza, ale ci, co są chorzy, **Mat.** 9:10–13 (Mar. 2:14–17; Łuk. 5:27–32). Choruje kto między wami? Niech przywoła starszych, **Jak.** 5:14–15.

Chrystus weźmie na siebie bolesti i choroby Swęgo ludu, **Alma** 7:10–12. Jezus uzdrowił wszystkich chorych spośród Nefitów, **III Nefi** 26:15.

Pielęgnujcie chorych z czułością, ziołami i lekką strawą, **DiP** 42:43 (**Alma** 46:40). We wszystkim pamiętajcie o chorych i cierpiących niedolę, **DiP** 52:40. Naładaj ręce na chorych, a wyzdrowieją, **DiP** 66:9.

Chronologia

Zobacz termin Chronologia w Aneksie.

Chrystus. *Zobacz* Jezus Chrystus

Chrzciel. *Zobacz* Jan Chrzciel

Chrzest, chrzcic. *Zobacz także*

Chrzest niemowląt; Duch Święty;
Narodzony ponownie, narodzony
z Boga; Obrzędy

Słowo użyte w oryginalnym greckim tekście oznacza „zanurzyć”. Chrzest przez zanurzenie w wodzie przez osobę posiadającą upoważnienie jest wprowadzającym obrzędem ewangelii i jest konieczny, aby zostać członkiem Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich. Poprzedzają go wiara w Jezusa Chrystusa i pokuta. Aby był dopełniony, musi po nim nastąpić otrzymanie daru Ducha Świętego (II Nefi 31:13–14). Chrzest wodą i Duchem jest niezbędny, zanim wejdzie się do królestwa celestialnego. Adam został ochrzczony jako pierwszy (Mojż. 6:64–65). Jezus także został ochrzczony, aby wypełnić wszelką prawość i wskazać drogę całej ludzkości (Mat. 3:13–17; II Nefi 31:5–12).

Ponieważ nie wszyscy na ziemi mają możliwość przyjęcia ewangelii za życia doczesnego, Pan dał upoważnienie do dokonywania chrztów w zastępstwie zmarłych. Zatem ci, którzy przyjmą ewangelię w świecie duchów, mogą spełnić wymogi wejścia do królestwa Boga.

Niezbędny: Ustąp teraz, albowiem godzi się wypełnić wszelką prawość, **Mat.** 3:15. Jezus przyszedł i został ochrzczony przez Jana, **Mar.** 1:9. Faryzeusze i zakonoznawcy wzgardzili postanowieniem Bożym, bo nie dali się ochrzcić, **Łuk.** 7:30. Jeśli się kto nie narodzi z wody i z Ducha, nie może wejść do Królestwa Bożego, **Jan** 3:5. Odpokutujcie i niechaj każdy z was zostanie ochrzczony, **Dz.** 2:38.

On nakazuje wszystkim ludziom, aby zostali ochrzczeni w Jego imię, **II Nefi** 9:23–24. Ludzie muszą podążać za Chrystusem, zostać ochrzczeni, otrzymać Ducha Świętego i wytrwać do końca, aby zostali zbawieni, **II Nefi** 31. Doktryną Chrystusa jest to, że ludzie mają uwierzyć i zostać ochrzczeni, **III Nefi** 11:20–40.

Ci, którzy nie uwierzą słowom naszym i nie będą ochrzczeni wodą w imię moje, potępieni będą, **DiP** 84:74.

Bóg wyjaśnił Adamowi, dlaczego pokuta i chrzest są niezbędne, **Mojż.** 6:52–60.

Chrzest przez zanurzenie: Gdy Jezus został ochrzczony, wnet wystąpił z wody, **Mat.** 3:16 (Mar. 1:10). Jan chrzczył w Aion, bo tam było dużo wody, **Jan** 3:23. Filip i eunuch zeszli do wody, **Dz.** 8:38. Pogrzebani jesteśmy wraz z Nim przez chrzest, **Rzym.** 6:4 (Kol. 2:12).

Wstąpcie w wodę, naśladując Swego Pana i Zbawiciela, **II Nefi** 31:13. Alma, Helam i inni zostali pogrzebani w wodzie, **Mos.** 18:12–16. Wtedy zanurzycie go w wodzie, **III Nefi** 11:25–26.

Wyjaśnienie właściwego sposobu chrzczenia, **DiP** 20:72–74. Zostali ochrzczeni na podobieństwo Jego pochówku, pogrzebani w wodzie w Jego imię, **DiP** 76:50–51.

Adam został złożony pod wodą i podniesiony z wody, **Mojż.** 6:64. Chrzest przez zanurzenie dla odpuszczenia grzechów, **Art. wiary** 1:4.

Chrzest dla odpuszczenia grzechów: Wstań, zostań ochrzczony i obmyj grzechy swoje, **Dz.** 22:16.

Po chrzcie następuje odpuszczenie waszych grzechów przez ogień i przez Ducha Świętego, **II Nefi** 31:17. Pójdźcie więc i zostańcie ochrzczeni dla pokuty, abyście mogli obmyć się z waszych grzechów, **Alma** 7:14. Błogosławieni są ci, którzy dadzą wiarę i zostaną ochrzczeni, albowiem otrzymają odpuszczenie swoich grzechów, **III Nefi** 12:1–2.

Głoś pokutę i wiarę w Zbawiciela i odpuszczenie grzechów przez chrzest, **DiP** 19:31.

Wierzmy w chrzest przez zanurzenie dla odpuszczenia grzechów, **Art. wiary** 1:4.

Właściwe upoważnienie: Idźcie tedy i nauczajcie wszystkie narody, chrzcząc je w imię Ojca, Syna i Ducha Świętego, **Mat.** 28:19 (DiP 68:8).

Limhi i wielu spośród jego ludu chcieli zostać ochrzczeni; lecz nie było na tej ziemi nikogo, kto miałby upoważnienie od Boga, **Mos.** 21:33. Daję ci moc, abyś chrzczył, **III Nefi** 11:19–21.

Kapłaństwo Aarona dźrzy klucze chrztu przez zanurzenie dla odpuszczenia grzechów, **DiP** 13. Są to ci, których ustanowiłem, aby chrzcili w imię moje, **DiP** 18:29.

Jan Chrzciciel dał Józefowi Smithowi i Oliverowi Cowdery'emu upoważnienie do chrzczenia, **J.S. — Hist.** 1:68–69.

Wymagania dotyczące chrztu: Odpokutujcie i zostańcie ochrzczeni w imię mojego Umiłowanego Syna, **II Nefi** 31:11. Musicie odpokutować i ponownie narodzić się, **Alma** 7:14. Uważajcie, abyście nie zostali ochrzczeni, nie będąc tego godni, **Morm.** 9:29. Nauczajcie rodziców, że muszą odpokutować, zostać ochrzczeni i ukorzyć się, **Mor.** 8:10.

Określenie wymagań dla tych, którzy pragną chrztu, **DiP** 20:37. Dzieci zostaną ochrzczone dla odpuszczenia swych grzechów w wieku ośmiu lat, **DiP** 68:25, 27.

Przymierze zawarte poprzez chrzest: Przystąpiłiście do przymierza, aby Mu służyć i przestrzegać Jego przykazań, **Mos.** 18:8–10, 13.

Ci, którzy odpokutują, wezmą na siebie imię Chrystusa z postanowieniem, by służyć Mu, przyjęci zostaną przez chrzest, **DiP** 20:37.

Chrzest za zmarłych: Cóż uczynią ci, którzy się dają chrzczyć za zmarłych, **I Kor.** 15:29.

Chrzty za zmarłych są dokonywane dla odpuszczenia grzechów, **DiP** 124:29; 127:5–9; 128:1; 138:33.

Chrzest nie jest dla niemowląt: Chrzczenie małych dzieci jest poważną znie wagą wobec Boga, **Mor.** 8:4–23.

Dzieci zostaną ochrzczone w wieku ośmiu lat, **DiP** 68:27. Wszystkie dzieci, które umierają, zanim dojdą do wieku odpowiedzialności, są zbawione w celestialnym królestwie, **DiP** 137:10.

Chrzest niemowląt. *Zobacz także*

Chrzest, chrzcic — Chrzest nie jest dla niemowląt; Dziecko, dzieci; Zbawienie — Zbawienie dzieci; Zdać sprawę, odpowiedzialny, odpowiedzialność

Niepotrzebna praktyka chrzczenia niemowląt i dzieci poniżej wieku odpowiedzialności, ósmego roku życia. Pan potępia chrzest niemowląt (**Mor.** 8:10–21). Dzieci rodzą się niewinne i bez grzechu. Szatan nie ma mocy, by kusić dzieci, aż staną się odpowiedzialne (**DiP** 29:46–47), a więc nie muszą pokutować ani być ochrzczone. Dzieci powinny zostać ochrzczone w wieku ośmiu lat (**DiP** 68:25–27).

Chrześcijanie. *Zobacz także* Święty (rzeczownik); Uczeń

Nazwa określająca tych, którzy wierzą w Jezusa Chrystusa. Chociaż jest to termin powszechnie używany na świecie, to Pan określił prawdziwych naśladowców Chrystusa mianem świętych (**Dz.** 9:13, 32, 41; **I Kor.** 1:2; **DiP** 115:4).

Uczniowie byli nazwani chrześcijanami, **Dz.** 11:26. Wszakże jeśli cierpi jako chrześcijanin, niech się nie wstydzi, **I Piotra** 4:16.

Ze względu na przymierze, będziecie nazwani dziećmi Chrystusa, **Mos.** 5:7. Prawdziwie wierzący byli nazwani chrześcijanami przez tych, którzy nie należeli do Kościoła, **Alma** 46:13–16.

Chwała. *Zobacz także* Prawda; Stopnie chwały; Światło, światłość Chrystusa

W pismach świętych; chwała często odnosi się do światła i prawdy Bożej. Może także odnosić się do oddawania czci lub szacunku i do określonych warunków życia wiecznego lub chwały Bożej.

Święty jest Pan Zastępów. Cała ziemia pełna jest Jego chwały, **Iz.** 6:3 (**II Nefi** 16:3).

Zostajemy zmienieni w ten sam obraz, z chwałą w chwałę, **II Kor.** 3:18.

On mnie podniesie, bym żył z Nim w chwale, **Alma** 36:28.

Chwały otrzymane podczas zmartwychwstania będą się różnić w zależności od prawości, **DiP** 76:50–119. Chwałą Boga jest inteligencja, **DiP** 93:36.

Chwałą Boga jest przynieść nieśmiertelność i życie wieczne człowiekowi, **Mojż.** 1:39. Ujrzałem dwie Postacie, których blask i chwała były nie do opisanania, **J.S.** — **Hist.** 1:17.

Chwała celestialna. *Zobacz także* Stopnie chwały; Wywyższenie; Życie wieczne

Najwyższy z trzech stopni chwały, który można uzyskać po tym życiu. Tutaj prawi będą przebywać w obecności Boga Ojca i Jego Syna, Jezusa Chrystusa.

Jedna jest chwała celestialnych, **I Kor.** 15:40 (**DiP** 76:96). Paweł został zabrany do trzeciego nieba, **II Kor.** 12:2.

Chwała celestialna została ukazana w wizji, **DiP** 76:50–70. Jeśli święci pragną miejsca w świecie celestialnym, muszą się przygotować, **DiP** 78:7. Kto nie jest w stanie przestrzegać prawa królestwa celestialnego, nie może wytrzymać chwały celestialnej, **DiP** 88:15–22. W chwale celestialnej istnieją trzy niebiosy; ustalono warunki, aby uzyskać najwyższe, **DiP** 131:1–2. Dzieci, które umierają, zanim dojdą do wieku odpowiedzialności, są zbawione w królestwie celestialnym, **DiP** 137:10.

Chwała tełestialna. *Zobacz także* Stopnie chwały

Najniższy z trzech stopni chwały, w którym będą przebywać ludzie po Sądzie Ostatcznym.

Paweł ujrzał chwałę gwiazd, **I Kor.** 15:40–41.

Józef Smith i Sidney Rigdon ujrzeli chwałę tełestialną, **DiP** 76:81–90. Mieszkańcy świata tełestialnego byli nieprzełiczeni niczym gwiazdy, **DiP** 76:109–112. Ten, kto nie jest w stanie przestrzegać prawa królestwa tełestialnego, nie może

wytrzymać chwały tełestialnej, **DiP** 88:24, 31, 38.

Chwała tełestialna. *Zobacz także* Stopnie chwały

Drugi z trzech stopni chwały, w którym będą przebywać ludzie po Sądzie Ostatcznym.

Paweł ujrzał chwałę tełestialną i przyrównał ją do chwały księżycy, **I Kor.** 15:40–41.

Józef Smith i Sidney Rigdon ujrzeli chwałę tełestialną, **DiP** 76:71–80. Chwała tełestialnych przewyższa to, co tełestialne, **DiP** 76:91. Ci, którzy nie są w stanie przestrzegać prawa królestwa tełestialnego, nie mogą wytrzymać chwały tełestialnej, **DiP** 88:23, 30, 38.

Ciało. *Zobacz także* Ciesny; Człowiek naturalny; Powłoka cielesna; Śmiertelny, doczesność

Ciało ma kilka znaczeń: (1) tkanka miękka, z której składa się ciało ludzkie, zwierząt, ptaków i ryb; (2) doczesność; lub (3) fizyczna bądź cielesna natura człowieka.

Tkanka miękka: Zwierzęta będą dla was pokarmem, **I Mojż.** 9:3. Zwierząt nie należy zabijać bez potrzeby, **Tłum. J.S., I Mojż.** 9:10–11 (**DiP** 49:21).

Zwierzęta i ptałstwo są dla człowieka na strawę i okrycie, **DiP** 49:18–19 (**DiP** 59:16–20). Powinniśmy oszczędnie spożywać mięso, **DiP** 89:12–15.

Doczesność: Jezus to jedyny zrodzony z Ojca w doczesności, **Jan** 1:14 (**Mos.** 15:1–3).

Adam stał się pierwszym ciałem, **Mojż.** 3:7.

Cielesna natura człowieka: Przeklęty jest człowiek, który z ciała czyni swoje oparcie, **Jer.** 17:5.

Duch jest ochotny, ale ciało słabe, **Mar.** 14:38. Pożądliwość ciała nie jest z Ojca, **I Jana** 2:16.

Nefi smucił się z powodu swego ciała i swoich niegodziwości, **II Nefi** 4:17–18, 34. Nie gódźcie się z wolą diabła i wolą ciała, **II Nefi** 10:24.

Cielesny

Cielesny. *Zobacz także* Człowiek naturalny; Upadek Adama i Ewy; Zmysłowy, zmysłowość

Coś, co nie jest duchowe; słowo to może być użyte specyficznie w odniesieniu do tego, co jest śmiertelne i doczesne (DiP 67:10) albo światowe, cielesne i zmysłowe (Mos. 16:10–12).

Zamysł ciała to śmierć, **II Nefi** 9:39. Diabeł usypia czujność ludzi, ku cielesnemu zabezpieczeniu, **II Nefi** 28:21. Uznali siebie w swym własnym cielesnym stanie, **Mos.** 4:2. Ten, kto upiera się przy swojej cielesnej naturze, pozostaje w stanie upadku, **Mos.** 16:5. Wszyscy muszą narodzić się z Boga, przechodząc przemianę z cielesnego i upadłego stanu, **Mos.** 27:25. Ludzkość stała się cielesna, zmysłowa i diabelska, **Alma** 42:10.

Ci, którzy podążają za własną wolą i pragnieniami cielesnymi, muszą upaść, **DiP** 3:4. Człowiek o umyśle cielesnym nie może zobaczyć Boga, **DiP** 67:10–12.

Ludzie zaczęli być cielesni, zmysłowi i diabelscy, **Mojż.** 5:13; 6:49.

Ciemności na zewnątrz. *Zobacz*

Diabeł; Piekło; Synowie zatracenia; Śmierć duchowa

Ciemność duchowa. *Zobacz także*

Niegodziwy, niegodziwość

Niegodziwość lub ignorowanie tego, co duchowe.

Biada tym, którzy zamieniają ciemność w światłość, **Iz.** 5:20 (II Nefi 15:20). Ciemność okryje ziemię i wielka ciemność okryje ludzi, **Iz.** 60:2.

Jezus da światło tym, którzy siedzą w ciemności, **Łuk.** 1:79. Światłość świeci w ciemności, lecz ciemność jej nie przemaga, **Jan** 1:5 (DiP 45:7). Odrzuć uczynki ciemności i oblec się w zbroję światłości, **Rzym.** 13:12. Nie miejcie nic wspólnego z bezowocnymi uczynkami ciemności, **Efez.** 5:8–11.

Ponieważ nie pytacie, nie jesteście wyprowadzeni na światło, i będziecie musieli zginąć w ciemności, **II Nefi** 32:4.

Szatan szerzy uczynki ciemności, **Hel.** 6:28–31.

Moce ciemności władają ziemią, **DiP** 38:8, 11–12. Cały świat jęczy w ciemności i grzechu, **DiP** 84:49–54. Jeżeli wzrok wasz będzie skupiony jedynie na mojej chwale, nie będziecie w was ciemności, **DiP** 88:67.

Uczynki ciemności zaczęły przeważać pośród wszystkich synów ludzkich, **Mojż.** 5:55.

Cierpliwość. *Zobacz także* Łagodny, łagodność; Wytrwać

Wytrwanie w spokoju; umiejętność przetrwania niedoli, zniewagi czy obrażeń bez narzekania czy odwetu.

Odpoczywaj w Panu i czekaj na Niego cierpliwie, **Ps.** 37:7–8. Ten, kto jest nierychły do gniewu, ma wielkie zrozumienie, **Przyp.** 14:29.

Przez cierpliwość swoją zyskacie duże wasze, **Łuk.** 21:19. Mamy nadzieję przez cierpliwość i pociechę z pism świętych, **Rzym.** 15:4. Bądźcie naśladowcami tych, którzy przez wiarę i cierpliwość dziedziczą obietnice, **Hebr.** 6:12–15. Niech cierpliwość prowadzi do dzieła doskonałego, abyście byli doskonali i kompletni, **Jak.** 1:2–4. Słyszeliście o cierpliwości Joba, **Jak.** 5:11.

Poddali się oni całkowicie woli Pana z radością i cierpliwością, **Mos.** 24:15. Zniosłeś to wszystko cierpliwie, gdyż Pan był z tobą, **Alma** 38:4–5.

Trwajcie w cierpliwości, aż będziecie udoskonaleni, **DiP** 67:13.

Cnota. *Zobacz także* Czystość moralna; Moc; Rzetelność, uczciwość

Rzetelność i doskonałość moralna, moc i siła (Łuk. 8:46) lub czystość seksualna (Mor. 9:9).

Jesteś cnotliwą kobietą, **Rut** 3:11. Kto ma czyste dłonie i nieskalane serce stanie na świętym miejscu Pana, **Ps.** 24:3–4. Cnotliwa kobieta jest koroną dla swojego męża, **Przyp.** 12:4. Wartość cnotliwej kobiety daleko przewyższa rubiny, **Przyp.** 31:10–31.

Dodajcie do waszej wiary cnotę, **II Piotra** 1:5 (DiP 4:6).

Wypróbuj moc słowa Bożego, **Alma** 31:5.

Niechaj cnota nieprzerwanie ozdabia twoje myśli, **DiP** 121:45.

Wierzmy w bycie szlachetnym, **Art. wiary** 1:13 (Fil. 4:8).

Cowdery, Oliver

Drugi starszy w przywróconym Kościele i jeden z Trzech Świadców boskiego pochodzenia i prawdziwości Księgi Mormona. Był skrybą, gdy Józef Smith tłumaczył Księgę Mormona ze złotych płyt (J.S. — Hist. 1:66–68).

Otrzymał świadectwo o tym, że tłumaczenie Księgi Mormona jest prawdziwe, **DiP** 6:17, 22–24. Został ustanowiony przez Jana Chrzyciela, **DiP** 13 (DiP 27:8; J.S. — Hist. 1:68–73, zob. przypis do wersetu 71.). Kiedy uzyskacie wiarę i ujrzycie je na własne oczy, będziecie o nich świadczyć, żeście je widzieli, **DiP** 17:3, 5. Objawiłem ci przez Ducha mego, że rzezy, które zapisałeś, są prawdziwe, **DiP** 18:2. Został wyznaczony i ustanowiony jako jeden z szafarzy objawień, **DiP** 70:3. Razem z Józefem Smithem otrzymał klucze kapłaństwa, **DiP** 110.

Cud. *Zobacz także* Wiara; Znak

Niezwykłe wydarzenie wynikłe z mocy Boga. Cuda są ważnym elementem w dziele Jezusa Chrystusa. Należą do nich uzdrowienia, przywrócenie zmarłych do życia i zmartwychwstanie. Cuda są częścią ewangelii Jezusa Chrystusa. Wiara jest konieczna, aby cuda mogły być ukazane (Mar. 6:5–6; Morm. 9:10–20; Eter 12:12).

Gdy faraon powie: Wykażcie się jakim cudem, **II Mojż.** 7:9.

Żaden człowiek, który dokona cudu w imieniu moim, nie może o mnie źle mówić, **Mar.** 9:39. Kana była tym miejscem, w którym Jezus dokonał pierwszego cudu, **Jan** 2:11.

Jestem Bogiem cudów, **II Nefi** 27:23. Moc Boża dokonuje cudów, **Alma** 23:6.

Chrystus mógł pokazać większe cuda tym, którzy byli na kontynencie amerykańskim, z powodu ich wielkiej wiary, **III Nefi** 19:35. Bóg nie przestał być Bogiem cudów, **Morm.** 9:15.

Nie domagajcie się cudów, chyba że Pan wam nakaże, **DiP** 24:13–14. Niektórym dany jest dar czynienia cudów, **DiP** 46:21 (Mor. 10:12).

Cudzołóstwo. *Zobacz także*

Czystość moralna; Niemoralność seksualna; Nierząd; Zachowania homoseksualne; Zmysłowy, zmysłowość

Niezgodne z prawem stosunki seksualne pomiędzy mężczyzną a kobietą. Mimo że zazwyczaj cudzołóstwo oznacza kontakty seksualne jednego z małżonków z osobą spoza związku małżeńskiego, to w pismach świętych pojęcie to dotyczy również osób nie pozostających w związku małżeńskim.

Czasami cudzołóstwo jest używane jako symbol odstępstwa narodu lub całego ludu od dróg wyznaczonych przez Pana (IV Mojż. 25:1–3; Jer. 3:6–10; Ez. 16:15–59; Oz. 4).

Józef nie popełnił tej wielkiej niegodziwości i nie zgrzeszył przeciw Bogu, **I Mojż.** 39:7–12. Nie cudzołóż, **II Mojż.** 20:14.

Każdy, kto patrzy na kobietę i pożąda jej, już popełnił z nią cudzołóstwo w sercu swoim, **Mat.** 5:28. Ani rozpustnicy, ani cudzołożnicy nie odziedziczą królestwa Bożego, **I Kor.** 6:9–10. Bóg osądzi rozpustników i cudzołożników, **Hebr.** 13:4.

Cudzołóstwo jest występkiem wstrętniejszym niż wszystkie inne grzechy z wyjątkiem przelania niewinnej krwi lub zaprzeczenia Duchowi Świętemu, **Alma** 39:3–5.

Ten, kto popełni cudzołóstwo i nie odpokutuje, będzie wykluczony, **DiP** 42:23–26. Gdy ktoś popełni cudzołóstwo w sercu, nie będzie miał Ducha, **DiP** 63:14–16.

Cyrus

W Starym Testamencie; król perski,

który wypełnił proroctwo Izajasza (II Kron. 36:22–23; Iz. 44:28; 45:1), umożliwiając Żydom powrót do Jeruzolimy, aby odbudować świątynię, tym samym częściowo kończąc niewolę babilońską. Proroctwo Izajasza zostało wypowiedziane około 180 lat przed decyzją króla.

Cześć. *Zobacz także* Cenić; Poważanie

Zazwyczaj używane w pismach świętych, aby wskazać szacunek i poważanie wobec kogoś lub względem czegoś.

Czcij ojca swego i matkę swoją, **II Mojż.** 20:12 (I Nefi 17:55; Mos. 13:20). Czcij Pana swoimi dobrami, **Przyp.** 3:9.

Jeśli kto mnie służy, uczci go Ojciec mój, **Jan** 12:26. Mężowie powinni okazać cześć żonom swoim, **I Piotra** 3:7.

Jedynie swoimi wargami czczą Pana, **II Nefi** 27:25 (Iz. 29:13). Nie dbam o zaszczyty tego świata, **Alma** 60:36.

Diabeł zbuntował się przeciw mnie, mówiąc: Daj mi twą cześć, bo jest moją mocą, **DiP** 29:36. Wierni zostaną ukoronowani czcią, **DiP** 75:5 (DiP 124:55). Pana raduje uczczenie tych, którzy mu służą, **DiP** 76:5. Nie są wybrani, ponieważ dążą do zaszczytów ludzkich, **DiP** 121:34–35.

Wierzmy w poszanowanie i poparcie dla prawa, **Art. wiary** 1:12 (DiP 134:6).

Człowiek, ludzie. *Zobacz także* Bóg, Boska Trójca; Bracia, brat; Duch; Duchowe stworzenie; Kobieta, kobiety; Siostra; Synowie i córki Boga

Odnosi się do całej ludzkości, zarówno do mężczyzn, jak i do kobiet. Wszyscy mężczyźni i wszystkie kobiety są dosłownie duchowym potomstwem Ojca Niebieskiego. Kiedy rodzą się do życia doczesnego, otrzymują fizyczne, śmiertelne ciała. Ciała te zostały stworzone na obraz Boga (I Mojż. 1:26–27). Mężczyźni i kobiety, którzy są wierni w przyjmowaniu niezbędnych obrzędów, zachowywaniu swoich przymierzy i byciu posłusznym przykazaniom Boga, wstąpią do swego wywyższenia i staną się jak Bóg.

Bóg stworzył człowieka na Swoj własny obraz, **I Mojż.** 1:27 (Mos. 7:27; DiP 20:17–18). Czymże jest człowiek, że o nim pamiętasz, **Ps.** 8:5–6. Przeklęty jest człowiek, który ufa człowiekowi i z ciała czyni swoje oparcie, **Jer.** 17:5 (II Nefi 4:34; 28:26, 31).

Gdy na męża wyrosłem, zaniechałem tego, co dziecięce, **I Kor.** 13:11.

Ludzie istnieją, aby mogli mieć radość, **II Nefi** 2:25. Człowiek naturalny jest wrogiem Boga, **Mos.** 3:19. Jakimi ludźmi powinniście być, **III Nefi** 27:27.

Dzieła człowieka można udaremnić, ale nie dzieła Boga, **DiP** 3:3. Nie powinien być czuć większej bojaźni przed człowiekiem niż przed Bogiem, **DiP** 3:7 (DiP 30:11; 122:9). Wszystkie rzeczy uczynione są dla korzyści i użytku człowieka, **DiP** 59:18.

Wiem, że człowiek jest niczym, **Mojż.** 1:10. To dzieło Boga i chwała — by przynieść nieśmiertelność i życie wieczne człowiekowi, **Mojż.** 1:39.

Człowiek, duchowe dziecko Ojca Niebieskiego: Upadli na swoje twarze i rzekli: O Boże, Boże duchów wszelkiego ciała, **IV Mojż.** 16:22 (IV Mojż. 27:16). Jesteście dziećmi Pana, waszego Boga, **V Mojż.** 14:1. Wyście bogami i wy wszyscy jesteście dziećmi Najwyższego, **Ps.** 82:6. Synami Boga żywego jesteście, **Oz.** 2:1. Czy nie mamy wszyscy jednego Ojca? Czy nie jeden Bóg nas stworzył, **Mal.** 2:10.

Jesteśmy potomstwem Boga, **Dz.** 17:29. Ten to Duch świadczy, że dziećmi Bożymi jesteśmy, **Rzym.** 8:16. Podporządkuj się Ojcu duchów, **Hebr.** 12:9.

Duchy wszystkich ludzi zostają zabrane do domu do tego Boga, który dał im życie, **Alma** 40:11.

Mieszkańcy światów są rodzonymi synami i córkami Boga, **DiP** 76:24. Człowiek był z Ojcem na początku, **DiP** 93:23, 29.

Bóg stworzył wszystkich ludzi duchowo, zanim byli na powierzchni ziemi, **Mojż.** 3:5–7. Jam jest Bóg; Ja uczyniłem świat i ludzi, zanim powstałi w ciele, **Mojż.** 6:51.

Człowiek, potencjał, aby stać się jak Ojciec Niebieski: Bądźcie wy tedy doskonali, tak samo jak Ojciec wasz, Mat. 5:48 (III Nefi 12:48). Czyż w prawie waszym nie jest napisane, że bogami jesteście, Jan 10:34 (DiP 76:58). Możemy stać się dziedzicami Bożymi i współdziedzicami z Chrystusem, Rz. 8:17. Jesteś synem, a jeśli synem, to i dziedzicem Boga przez Chrystusa, Gal. 4:7. Gdy On się objawi, będziemy do Niego podobni, I Jana 3:2. Temu, kto przezwyćieża, pozwolę zasiąść ze mną na moim tronie, Obj. 3:21.

Umożliwiłem im, aby stali się synami Bożymi, III Nefi 9:17.

Ci, którzy odziedziczą królestwo celestialne, są bogami, samymi synami Boga, DiP 76:50, 58. Wtedy będą bogami, bo mają wszelką moc, DiP 132:20.

Człowiek naturalny. *Zobacz także*

Cielesny; Narodzony ponownie, narodzony z Boga; Upadek Adama i Ewy

Osoba, która wybiera poddanie się pasjom, pragnieniom, apetytom i zamysłom ciała, a nie podszeptom Ducha Świętego. Taka osoba może pojmować fizyczne sprawy, ale nie to, co duchowe. Wszyscy ludzie są cielesni, czyli śmiertelni za przyczyną Upadku Adama i Ewy. Każda osoba musi narodzić się ponownie poprzez Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa i poniechać bycia naturalnym człowiekiem.

Człowiek naturalny nie otrzymuje tych rzeczy, które są z Ducha, I Kor. 2:14.

Człowiek naturalny jest wrogiem Boga i powinien być odsunięty, Mos. 3:19. Ten, kto upiera się przy swojej cielesnej naturze, pozostaje w stanie upadku, Mos. 16:5 (Alma 42:7–24; DiP 20:20). Który naturalny człowiek wie o tych rzeczach, Alma 26:19–22. Naturalny lub cielesny człowiek jest na świecie bez Boga, Alma 41:11.

Z powodu swojego wykroczenia, człowiek umarł duchowo, DiP 29:41. Ani żaden naturalny człowiek nie może znieść obecności Boga, DiP 67:12.

Ludzie zaczęli być cielesni, zmysłowi i diabelscy, Mojż. 5:13 (Mojż. 6:49).

Człowiek Świętości. *Zobacz także* Bóg, Boska Trójca; Ojciec w Niebie; Syn Człowieczy

Kolejne imię Boga Ojca (Mojż. 6:57).

Czuć. *Zobacz także* Duch Święty

Odczuwać podszepty Ducha.

Byliście znieczuleni, że nie odczuwaliście Jego słów, I Nefi 17:45. Kiedy odczujecie ten wzrost, zaczniecie mówić: Musi to być dobre nasiono, Alma 32:28.

Uczujesz, że jest to słuszne, DiP 9:8. Wszyscy ludzie, którzy wejdą do domu Pana, mogą odczuć moc Twoją, DiP 109:13.

Czuwać, strażnicy. *Zobacz także*

Ostrzeżać, ostrzeżenie

Być czujnym, strzec. Osoba, która czuwa i słucha, jest gotowa i przygotowana. Strażnicy to przywódcy, którzy zostali powołani przez przedstawicieli Pana do określonych obowiązków dla dobra bliźnich. Ci, którzy zostali powołani jako przywódcy, mają szczególnie obowiązek, by być również strażnikami dla reszty świata.

Uczyniłem z ciebie strażnika, Ez. 3:17–21. Strażnicy, którzy wznoszą głos ostrzeżenia, przyczyniają się do zbawienia własnej duszy, Ez. 33:7–9.

Czuwajcie więc, bo nie znacie godziny, w której Pan wasz przyjdzie, Mat. 24:42–43 (Mat. 25:13; Mar. 13:35–37; DiP 133:10–11). Czuwajcie i módlcie się, abyście nie ulegli pokusie, Mat. 26:41 (III Nefi 18:15, 18).

Jeśli nie pilnujecie siebie, swych myśli, swych słów, swych uczynków, będziecie musieli zginąć, Mos. 4:30. Alma ustanowił kapłanów i starszych, aby przewodniczyli Kościołowi i czuwali nad nim, Alma 6:1.

Kto nie wypatruje Zbawiciela, zostanie odcięty, DiP 45:44. Biskup i inni są powołani i ustanowieni przez Boga, aby czuwali nad Kościołem, DiP 46:27. Pan

wyzaczył strażników nad winnicą, **DiP** 101:44–58.

Czynić. *Zobacz* Posłuszeństwo, posłuszny, być posłusznym

Czystość moralna. *Zobacz także* Cnota; Cudzołóstwo; Nierząd; Zmysłowy, zmysłowość

Czystość seksualna mężczyzn i kobiet.

Józef oparł się zalotom żony Potyfara, **I Mojż.** 39:7–21 (**DiP** 42:24; 59:6). Nie cudzołóż, **II Mojż.** 20:14. Cnotliwa kobieta jest koroną swojego męża, **Przyp.** 12:4 (**Przyp.** 31:10).

Czy nie wiecie, że ciało wasze jest świątynią Ducha Świętego, **I Kor.** 6:18–19. Bądź wzorem w czystości, **I Tym.** 4:12.

Nic nieczystego nie może przebywać z Bogiem, **I Nefi** 10:21. Albowiem miła jest mi, Panu Bogu, czystość moralna kobiet, **Jakub** 2:28. Grzech seksualny jest występkiem, **Alma** 39:1–13. Czystość moralna i cnota są najważniejsze i najcenniejsze ponad wszystko, **Mor.** 9:9.

Wierzymy w bycie cnotliwym, **Art. wiary** 1:13.

Czysty i nieczysty. *Zobacz także*

Brud, skalany, skalenie; Nieskalany, czystość; Prawo Mojżeszowe

W Starym Testamencie; Pan objawił Mojżeszowi i starożytnym Izraelitom, że tylko określone pokarmy były uważane za czyste lub innymi słowy, zdadne do spożywania. Rozróżnienie u Izraelitów pomiędzy pokarmami czystymi a nieczystymi miało duży wpływ na ich życie religijne i towarzyskie. Określone zwierzęta, ptactwo i ryby uważano za czyste i dobre do spożycia, a inne za nieczyste i zakazane (**III Mojż.** 11; **V Mojż.** 14:3–20). Niektóre chore osoby były także uważane za nieczyste.

W duchowym sensie czystość oznacza bycie uwolnionym od grzechu i grzesznych pragnień. W tym znaczeniu słowo to jest używane do opisu osoby, która jest cnotliwa i nieskalanego serca (**Ps.** 24:4). Lud przymierza z Bogiem zawsze otrzy-

mywał szczególne wytyczne odnośnie do bycia czystym (**III Nefi** 20:41; **DiP** 38:42; 133:5).

Kto ma czyste dłonie i nieskalane serce wstąpi na wzgórze Pana, **Ps.** 24:3–5.

Żadnego człowieka nie nazywajcie zwyczajnym lub nieczystym, **Dz.** 10:11–28.

Czy tego dnia będziecie mogli podnieść wzrok i spojrzeć na Boga z nieskalanym sercem i czystymi dłońmi, **Alma** 5:19.

Pan będzie karcił Syjon, dopóki nie stanie się czysty, **DiP** 90:36. Bądźcie czysti wy, którzy nosicie naczynia Pańskie, **DiP** 133:4–5, 14 (**Iz.** 52:11).

Dalila. *Zobacz także* Filistyni

Filistynka ze Starego Testamentu, która zwiódła i zdradziła Samsona (**Sędz.** 16).

Damaszek

Starożytne miasto w Syrii.

Damaszek znajdował się na urodzajnej równinie graniczącej z pustynią, był dobrze nawodniony dzięki rzece Barada. Często występuje w pismach świętych (począwszy od **I Mojż.** 14:15). Paweł był w drodze do Damaszku, kiedy zmartwychwstały Pan mu się ukazał (**Dz.** 9:1–27; 22:5–16; 26:12–20).

Dan. *Zobacz także* Izrael; Jakub, syn Izaaka

W Starym Testamencie; syn Jakuba i Bilhy, służącej Racheli (**I Mojż.** 30:5–6).

Plemię Dana: Błogosławieństwo, jakie Jakub udzielił Danowi, zob. **I Ks. Mojżeszowa** 49:16–18. Błogosławieństwo, jakie Mojżesz udzielił plemieniu Dana, zob. **V Ks. Mojżeszowa** 33:22. Po osiedleniu się w Kanaanie plemię Dana otrzymało nieco z niezmiernie urodzajnej ziemi (**Joz.** 19:40–48). Bardzo trudno było im ochraniać ją przed Amorejczykami (**Sędz.** 1:34) i Filistynami (**Sędz.** 13:2, 25; 18:1). Dlatego Danici przenieśli się na północ od Palestyny (**Sędz.** 18)

w okolicy Laisz, i zmienili nazwę tego miasta na Dan. Miasto to jest dobrze znane jako północna granica Palestyny, która rozlegała się „od Dan aż do Beer-Szeby”.

Daniel

Główna postać księgi Daniela w Starym Testamencie; prorok Boga, mąż wielkiej wiary.

Nic nie wiadomo o jego rodzicach, chociaż zdaje się, że pochodził z królewskiego rodu (Dan. 1:3). Został wzięty do niewoli do Babilonu, gdzie nadano mu imię Baltazar (Dan. 1:6–7). Daniel oraz trzej inni jeńcy odmówili spożywania królewskiego jedzenia z powodów religijnych (Dan. 1:8–16).

Daniel zjednął łaskę u Nebukadnesara i Dariusza dzięki mocy do interpretowania snów (Dan. 2; 3:31–4:34; 6:2–29). Przeczytał także i zinterpretował napis na ścianie (Dan. 5:1–6:1). Jego wrogowie spiskowali przeciw niemu, i został wrzucony do lwiej jamy, lecz Pan zachował jego życie (Dan. 6:2–29).

Księga Daniela: Księga jest podzielona na dwie części: rozdziały 1–6 to historie o Danielu i jego trzech towarzyszach; rozdziały 7–12 to prorocze wizje, które ujrzał Daniel. Księga naucza o tym, jak ważne jest pozostanie wiernym Bogu, i ukazuje, że Pan błogosławi wiernych.

Istotnym elementem tej księgi jest interpretacja snu króla Nebukadnesara. W tym śnie królestwo Boga w ostatnich dniach jest ukazane jako od góry odezwany kamień. Kamień potoczy się, dopóki nie wypełni całej ziemi (Dan. 2; zobacz także DiP 65:2).

Dar. *Zobacz także* Dar Ducha Świętego; Dary Ducha

Bóg daje ludziom wiele błogosławieństw i darów.

Jest wiele darów duchowych, **I Kor.** 12:4–10. Starajcie się gorliwie o najlepsze dary, **I Kor.** 12:31. Każdy doskonały dar jest od Boga, **Jak.** 1:17.

Moc Ducha Świętego jest darem Boga,

I Nefi 10:17. Ci, którzy twierdzą, że nie ma darów, nie znają ewangelii Chrystusa, **Morm.** 9:7–8. Każdy dobry dar pochodzi od Chrystusa, **Mor.** 10:8–18.

Życie wieczne to największy ze wszystkich darów Boga, **DiP** 14:7 (**I Nefi** 15:36). Dary są dane tym, którzy kochają Pana, **DiP** 46:8–11. Nie wszystkim dano każdy dar, **DiP** 46:11–29.

Dar Ducha Świętego. *Zobacz także* Bóg, Boska Trójca; Dar; Dary Ducha; Duch Święty

Każdy godny ochrzczony członek Kościoła ma prawo do stałego wpływu Ducha Świętego. Osoba po przyjęciu chrztu w prawdziwym Kościele Jezusa Chrystusa, otrzymuje dar Ducha Świętego poprzez nałożenie rąk przez tego, kto posiada właściwe upoważnienie (**Dz.** 8:12–25; **Mor.** 2; **DiP** 39:23). Otrzymanie daru Ducha Świętego często określa się jako chrzest ogniem (**Mat.** 3:11; **DiP** 19:31).

Ludziom nakazane jest, aby odpokutowali, zostali ochrzczeni i otrzymali dar Ducha Świętego, **Dz.** 2:38. Piotr i Jan nadali dar Ducha Świętego przez nałożenie rąk, **Dz.** 8:14–22. Duch Święty jest dany przez nałożenie rąk, **Dz.** 19:2–6.

Odpuszczenie grzechów następuje przez ogień i przez Ducha Świętego, **II Nefi** 31:17.

Wierzmy w nałożenie rąk dla otrzymania daru Ducha Świętego, **Art. wiary** 1:4.

Dariusz. *Zobacz także* Babel, Babilon

W Starym Testamencie; król medyjski, który panował w Babilonie po śmierci Belsazara (**Dan.** 6:1; 6:10, 26–29; 9:1; 11:1).

Dary Ducha. *Zobacz także* Dar

Specjalne duchowe błogosławieństwa dane przez Pana godnym osobom dla ich własnego pożytku oraz aby używali ich do błogosławienia bliźnich. Opis darów Ducha można przeanalizować w *Doktrynie i Przymierzach* 46:11–33; w *I Liście do Koryntian* 12:1–12; *Ks. Moroniego* 10:8–18.

Starajcie się gorliwie o najlepsze dary, **I Kor.** 12:31 (I Kor. 14:1).

Nefici otrzymali wiele darów Ducha, **Alma** 9:21. Biada temu, kto mówi, że Pan już nie działa więcej przez dary lub przez moc Ducha Świętego, **III Nefi** 29:6. Bóg daje dary wiernym, **Morm.** 9:7. Dary dane są przez Ducha Chrystusa, **Mor.** 10:17.

Wiele jest darów; każdemu człowiekowi dany jest dar przez Ducha, **DiP** 46:11. Przywódcom Kościoła jest dana moc rozróżniania darów Ducha, **DiP** 46:27. Prezydent Kościoła ma wszystkie dary, które Bóg zsyła głowie Kościoła, **DiP** 107:91–92.

Dawid. *Zobacz także* Batszeba; Psalm

Król starożytnego Izraela w Starym Testamencie.

Dawid był synem Isajego z plemienia Judy. Był odważnym młodzieńcem, który zabił lwa, niedźwiedzia i filistyńskiego olbrzymia, Goliata (I Sam. 17). Dawid został wybrany i namaszczonego na króla Izraela. Podobnie jak Saul, w dorosłym życiu był winien popełnienia wielu poważnych przestępstw, ale w odróżnieniu od Saula był w stanie odczuć prawdziwą skruchę. Przebaczone mu zatem, z wyjątkiem morderstwa Uriasza (DiP 132:39). Jego życie można podzielić na cztery etapy: (1) w Betlejem, gdzie był pasterzem (I Sam. 16–17); (2) na dworze króla Saula (I Sam. 18:1–19:18); (3) jako zbieg (I Sam. 19:18–31:13; II Sam. 1); (4) jako król nad Judą w Hebronie (II Sam. 2–4) i później jako król nad całym Izraelem (II Sam. 5–24; I Król. 1:1–2:11).

Po grzechu cudzołóstwa, który Dawid popełnił z Batszebą, nastąpiły nieszczęsne wydarzenia, które splamiły ostatnie dwadzieścia lat jego życia. Naród jako całość żył dostatnio za jego panowania, ale Dawid cierpiał w wyniku konsekwencji popełnionych grzechów. Były ciągłe rodzinne waśnie, które, tak jak w przypadku Absaloma i Adoniasza, zakończyły się jawnym buntem. Wydarzenia te stanowiły wypełnienie się słów

proroaka Natana, które skierował do Dawida z powodu jego grzechu (II Sam. 12:7–13).

Pomimo tych nieszczęść panowanie Dawida było najwspanialsze w historii Izraelitów, gdyż (1) zjednoczył plemiona w jeden naród, (2) zabezpieczył niesporne własności kraju, (3) opierał rząd na prawdziwej religii, tak że wola Boga była prawem w Izraelu. Z tych powodów panowanie Dawida było później postrzegane jako złote czasy oraz przedsmak bardziej chwalebnych czasów, które nastaną, kiedy przyjdzie Mesjasz (Iz. 16:5; Jer. 23:5; Ez. 37:24–28).

Życie Dawida ukazuje, że wszyscy muszą wytrwać do końca w prawości. W młodości mówiono o nim, że był człowiekiem według serca Pana (I Sam. 13:14); jako mężczyzna mówił z Duchem i otrzymywał liczne objawienia. Drogo jednak zapłacił za swoje nieposłuszeństwo wobec przykazań Boga (DiP 132:39).

Debora

W Starym Testamencie; prorokini, która sądziła Izrael i wezwała Baraka do walki przeciw Kananejczykom (Sędz. 4). Pieśń Debory i Baraka na cześć wyzwolenia Izraela z niewoli (Sędz. 5).

Deklaracja oficjalna I. *Zobacz także*

Małżeństwo, zawrzeć związek małżeński — Wielożeństwo; Manifest; Woodruff, Wilford

Wydrukowana na ostatnich stronach Doktryny i Przymierzy; pierwsza część Deklaracji oficjalnej I jest także znana jako Manifest. Została dana przez Prezydenta Wilforda Woodruffa i przedstawiono ją członkom Kościoła podczas konferencji generalnej 6 października 1890 r. Począwszy od 1862 r. różne zmiany w prawie przez kolejne dwadzieścia pięć lat doprowadziły do tego, że małżeństwa o charakterze wielożeńskim były w Stanach Zjednoczonych nielegalne. Pan ukazał Wilfordowi Woodruffowi w wizji i objawieniu, co

będzie miało miejsce, jeśli święci nie zaprzestaną praktykować wielożeństwa. Manifest stanowił formalne ogłoszenie, że nie zawierano już małżeństw o charakterze wielożeńskim.

Deklaracja oficjalna II. *Zobacz także* Kapłaństwo; Kimball, Spencer W.

Doktrynalne oświadczenie o tym, kto może dzierżyć kapłaństwo Boga, obecnie wydrukowane na ostatnich stronach Doktryny i Przymierzy. Na początku czerwca 1978 r. Pan objawił Prezydentowi Spencerowi W. Kimballowi, że kapłaństwo może być nadawane wszystkim godnym mężczyznom, którzy są członkami Kościoła. Tym samym kapłaństwo zostało udostępnione wszystkim godnym mężczyznom, jak też udostępniono błogosławieństwa świątynne wszystkim godnym członkom niezależnie od grupy etnicznej czy koloru skóry. Dnia 30 września 1978 r. deklaracja ta została przedstawiona podczas konferencji generalnej Kościoła i została jednomyślnie przyjęta.

Deseret. *Zobacz także* Jeredyci

W Księdze Mormona; jeredycie słowo, które oznacza „[pszczoła miodna]” (Eter 2:3).

Diabeł. *Zobacz także* Antychryst; Duch — Złe duchy; Lucyfer; Niszczyciel; Piekło; Synowie zatracenia

Szatan. Diabeł jest wrogiem prawości i tych, którzy starają się wypełniać wolę Boga. Jest on dosłownie duchowym synem Boga, kiedyś był aniołem i miał upoważnienie w obecności Boga (Iz. 14:12; II Nefi 2:17). Jednakże w życiu przedziemskim zbuntował się i przekonał trzecią część duchowych dzieci Ojca do buntu razem z nim (DiP 29:36; Mojż. 4:1–4; Abr. 3:27–28). Zostali wypędzeni z nieba, odmówiono im szansy otrzymania śmiertelnych ciał i doświadczenia życia doczesnego, i będą wiecznie potępieni. Od czasu, kiedy diabeł został wypędzony z nieba, stale dąży

do zwiedzenia wszystkich mężczyzn i kobiet oraz odwodzenia ich od dzieła Boga, aby cała ludzkość była tak samo jak on nieszczęśliwa (Obj. 12:9; II Nefi 2:27; 9:8–9).

Jezus zganiał diabła, **Mat.** 17:18. Ogień wieczny jest przygotowany dla diabła i jego aniołów, **Mat.** 25:41. Oprzyjcie się diabłu, a ucieknie od was, **Jak.** 4:7.

Niegodziwi dostaną się w niewolę diabła, **I Nefi** 14:7. Diabeł jest ojcem wszystkich kłamstw, **II Nefi** 2:18 (Mojż. 4:4). Diabeł dąży do tego, aby wszyscy ludzie byli tak samo jak on nieszczęśliwi, **II Nefi** 2:27. Jeśli ciało nigdy by nie powstało, nasze duchy musiałyby podlegać diabłu, **II Nefi** 9:8–9. Diabeł będzie szalał, uspokajał i pochlebiał, **II Nefi** 28:20–23. To, co jest złe, pochodzi od diabła, **Omni** 1:25 (Alma 5:40; Mor. 7:12, 17). Strzeżcie się, aby nie powstały pośród was spory, abyście nie byli posłuszni złemu duchowi, **Mos.** 2:32. Jeśli nie jesteście owcami Dobrego Pasterza, diabeł jest waszym pasterzem, **Alma** 5:38–39. Diabeł nie będzie wspierał swoich dzieci, **Alma** 30:60. Módlcie się bezustannie, by nie odciągnęły was pokusy diabła, **Alma** 34:39 (III Nefi 18:15, 18). Budujcie swą podstawę na Odkupicielu, aby gdy diabeł wyśle swą gwałtowną burzę, nie miał nad wami siły, **Hel.** 5:12. Diabeł jest autorem wszelkiego grzechu, **Hel.** 6:26–31.

Diabeł chciał uknuć przebiegły plan, **DiP** 10:12. Musi być, że diabeł kusi dzieci ludzkie, bo inaczej nie mogłyby same sobą władać, **DiP** 29:39. Adam podporządkował się woli diabła, gdyż uległ pokusie, **DiP** 29:40. Synowie zatracenia będą panować z diabłem i jego aniołami w wieczności, **DiP** 76:32–33, 44. Diabeł zostanie spętany przez okres tysiąca lat, **DiP** 88:110 (Obj. 20:2). Ten niegodziwy zabiera światło i prawdę, **DiP** 93:39.

Szatan nie zachował pierwszego stanu, **Abr.** 3:28.

Kościół diabła: Każda zła i światowa organizacja na ziemi, która wypacza

nieskalaną i doskonałą ewangelię oraz walczą przeciw Barankowi Bożemu.

Diabeł założył wielki i występny kościół, **I Nefi** 13:6 (**I Nefi** 14:9). Istnieją tylko dwa kościoły: jeden jest Kościołem Baranka Bożego, a drugi kościołem diabła, **I Nefi** 14:10 (**Alma** 5:39).

Nie walczcie przeciw żadnemu kościołowi poza kościołem diabła, **DiP** 18:20. Wielki i występny kościół zostanie obalony, **DiP** 29:21.

Diakon. *Zobacz także* Kapłaństwo Aarona

Powołanie w służbie dla Kościoła za czasów Apostoła Pawła (**Fil.** 1:1; **I Tym.** 3:8–13) i urząd w Kapłaństwie Aarona (**DiP** 20:38, 57–59; 84:30, 111; 107:85).

Dług. *Zobacz także* Przebaczać

W pismach świętych; czyjeś pieniądze lub majątności, które trzeba zwrócić, przez co pożyczający w pewnym sensie jest zniewolony. W innym znaczeniu — Jezus nauczał, że powinniśmy prosić Ojca o darowanie nam naszych długów, czyli o uwolnienie nas od zapłaty za nasze grzechy — poprzez Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa — po tym, jak przebaczymy bliźnim ich przewiny wobec nas (**Mat.** 6:12; **III Nefi** 13:11).

Niegodziwi pożyczają i nie oddają, **Ps.** 37:21. Dłużnik jest sługą wierzyciela, **Przyp.** 22:7.

Wszystek tamten dług darowałem ci. Czyż i ty nie powinieś był zlitować się, **Mat.** 18:23–35. Nikomu nic winni nie bądźcie oprócz miłości wzajemnej, **Rzym.** 13:8.

Macie wieczny dług wdzięczności wobec waszego Ojca Niebieskiego, **Mos.** 2:21–24, 34. Ktokolwiek spośród was pożyczka od swego bliźniego, powinien zwrócić, co pożyczyl, **Mos.** 4:28.

Spląć dług i wyzwól się z niewoli, **DiP** 19:35. Zakazane jest zaciąganie długów u wrogów, **DiP** 64:27. Splaćcie wszystkie wasze długi, **DiP** 104:78. Nie zaciągaj długów dla zbudowania domu Pana, **DiP** 115:13.

Dni ostatnie, Ostatnie dni. *Zobacz także* Drugie Przyjście Jezusa Chrystusa; Znaki czasów

Czas, w którym teraz żyjemy. Dni (lub dyspensacja czasów) tuż przed Drugim Przyjściem Pana.

Oznajmiam wam, co spotka was w ostatnich dniach, **I Mojż.** 49:1. Odkupiciel stanie w ostatnim dniu na ziemi, **Job** 19:25. W ostatnich dniach dom Pana zostanie ustanowiony, **Iz.** 2:2.

W ostatnich dniach nadejdą niebezpieczne czasy, **II Tym.** 3:1–7. Szydercy w ostatnich dniach będą zaprzeczać Drugiemu Przyjściu, **II Piotra** 3:3–7.

Prorokuję wam o ostatnich dniach, **II Nefi** 26:14–30.

Tak się będzie zwać mój Kościół w ostatnich dniach — Kościół Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich, **DiP** 115:4.

Chrystus przyjdzie w dniach ostatnich, **Mojż.** 7:60.

Dobry Pasterz. *Zobacz także* Jezus Chrystus

Jezus Chrystus jest Dobrym Pasterzem. Symbolicznie Jego naśladowcy są jak owce, nad którymi pieczęć ma Jezus.

Pan jest pasterzem moim, **Ps.** 23:1. On będzie pasł Swoją trzodę jak Pasterz, **Iz.** 40:11. Tak więc odszukam moje owce, **Ez.** 34:12.

Ja jestem dobry pasterz, **Jan** 10:14–15. Jezus jest tym wielkim pasterzem owiec, **Hebr.** 13:20.

Zlicza On Swoje owce i znają Go one, **I Nefi** 22:25. Dobry Pasterz woła was Swoim imieniem, które jest imieniem Chrystusa, **Alma** 5:38, 60. Będzie jedna owczarnia i jeden pasterz, **III Nefi** 15:21 (**Jan** 10:16).

Doktryna Chrystusa. *Zobacz także* Ewangelia; Plan Odkupienia

Zasady i nauki ewangelii Jezusa Chrystusa.

Moja doktryna będzie kropić jak deszcz, **V Mojż.** 32:2. Ci, którzy szemrali, nauczą się doktryny, **Iz.** 29:24.

Zdumiewali się ludzie nad doktryną Jego, **Mat.** 7:28. Doktryna moja nie jest moją, lecz tego, który mnie posłał, **Jan** 7:16. Całe pismo jest pożyteczne do doktryny, **II Tym.** 3:16.

Taka jest doktryna Chrystusa i jedyna, i prawdziwa doktryna Ojca, **II Nefi** 31:21 (II Nefi 32:6). Nie będzie między wami żadnych dysput dotyczących punktów mojej doktryny, **III Nefi** 11:28, 32, 35, 39–40.

Szatan podburza serca ludzkie do sporów w kwestiach związanych z punktami mojej doktryny, **DiP** 10:62–63, 67. Nauczajcie dzieci doktryny pokuty, wiary w Chrystusa, chrztu i daru Ducha Świętego, **DiP** 68:25. Macie nauczać jeden drugiego doktryny królestwa, **DiP** 88:77–78. Doktryna kapłaństwa skropi się na duszy twojej, **DiP** 121:45.

Doktryna i Przymierza. *Zobacz także*

Kanon; Księga przykazań; Pisma święte; Smith, Józef, jun.

Zbiór boskich objawień i natchnionych deklaracji w dniach ostatnich. Pan dał go Józefowi Smithowi oraz kilku jego następcom dla założenia i kierowania królestwem Bożym na ziemi w ostatnich dniach. Doktryna i Przymierza stanowią jeden z tomów podstawowych pism świętych Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich, wraz z Biblią, Księgą Mormona i Perłą Wielkiej Wartości. Doktryna i Przymierza jest niepowtarzalna, gdyż nie stanowi tłumaczenia starożytnych dokumentów; Pan udzielił tych objawień swoim wybranym prorokom w tych współczesnych dniach, aby przywrócić Swoje królestwo. W objawieniach można usłyszeć delikatny, ale stanowczy głos Pana Jezusa Chrystusa (**DiP** 18:35–36).

Z historii Józefa Smitha dowiadujemy się, że Doktryna i Przymierza to podwalina Kościoła w tych ostatnich dniach i dobrodziejstwo dla świata (**DiP** 70 wprowadzenie). Objawienia te inicjują dzieło przygotowania na Drugie Przyjście Pana w wypełnieniu wszyst-

kich słów wypowiedzianych przez proroków od początku świata.

Dom. *Zobacz także* Rodzina

Dom powinien stanowić centrum ewangelii i zająć z rodziną.

Mężczyzna będzie wolny w swoim domu, aby radować się swoją żoną, **V Mojż.** 24:5.

Odesłał go do domu jego, **Mar.** 8:26. Niech dzieci uczą się okazywać zbożność w domu, **I Tym.** 5:4. Bądź w domu dyskretny, cnotliwy, dbały, **Tyt.** 2:5.

Idźcie do swych domów i rozważajcie, co wam powiedziałem, **III Nefi** 17:2–3. Ponaglałem ich, aby walczyli o swe żony i swe dzieci, i swe gospodarstwa, i swe domy, **Morm.** 2:23.

Nakazano ojcom, aby byli pilni i troskliwi w domu, **DiP** 93:43–44, 48–50.

Dom Izraela. *Zobacz* Izrael

Dom Pana. *Zobacz* Świątynia, Dom Pana

Doradzać

W pismach świętych; doradzać oznacza radzić lub nauczać.

Radzę ci, abyś nabył u mnie złota w ogniu wypróbowanego, **Obj.** 3:18.

Nie starajcie się udzielać rad Panu, **Jakub** 4:10. On radzi w mądrości nad wszystkimi Swymi dziełami, **Alma** 37:12.

Grzechy wasze stanęły przede mną, bowiem szukacie rady na własną rękę, **DiP** 56:14.

Doskonały

Kompletny, cały, w pełni rozwinięty; całkowicie prawy. Doskonały może także oznaczać bez grzechu lub zła. Jedynie Chrystus był całkowicie doskonały. Prawdziwi naśladowcy Chrystusa mogą stać się doskonali poprzez Jego łaskę i Zadośćuczynienie.

Niech będzie wasze serce doskonałe u Pana, **I Król.** 8:61.

Bądźcie tedy doskonali, jak Ojciec wasz w niebie, **Mat.** 5:48 (III Nefi 12:48).

Jeśli kto w mowie nie obraża, ten jest człowiekiem doskonałym, **Jak.** 3:2.

Wiara nie oznacza, że ma się doskonałą wiedzę o rzeczach, **Alma** 32:21, 26. Zadośćuczynienie zostało dokonane, aby Bóg pozostał doskonałym Bogiem, **Alma** 42:15. Moroni był mężem wykazującym się doskonałym zrozumieniem, **Alma** 48:11–13, 17–18. Duch Chrystusa jest dany każdemu człowiekowi, aby mógł sądzić i poznać, mając doskonałą wiedzę, czy coś jest od Boga, czy od diabła, **Mor.** 7:15–17. Przyjdźcie do Chrystusa i bądźcie w Nim udoskonaleni, **Mor.** 10:32.

Trwajcie w cierpliwości, aż będziecie udoskonaleni, **DiP** 67:13. Są to ci, którzy są sprawiedliwi, którzy zostali udoskonaleni poprzez Jezusa, **DiP** 76:69. Urzędy w Kościele są dla doskonalenia świętych, **DiP** 124:143 (Efez. 4:11–13). Żyjący nie są doskonali bez ich zmarłych przodków, **DiP** 128:15, 18.

Noe był człowiekiem sprawiedliwym i doskonałym w swoim pokoleniu, **Mojż.** 8:27.

Drewno Efraima. *Zobacz Efraim* — Drewno Efraima lub Józefa

Drewno Józefa. *Zobacz Efraim* — Drewno Efraima lub Józefa

Drewno Judy. *Zobacz Juda* (syn Jakuba) — Drewno Judy

Droga. *Zobacz także Chodzić, kroczyć* z Bogiem; Jezus Chrystus

Ścieżka, którą człowiek podąża lub obrany kurs. Jezus powiedział, że On jest drogą (Jan 14:4–6).

Przestrzegaj przykazań Pana, chodząc Jego drogami, **V Mojż.** 8:6. Wychowuj dziecko odpowiednio do drogi, którą ma iść, **Przyp.** 22:6 (II Nefi 4:5). Pan powiedział, że drogi Jego są wyższe niż drogi nasze, **Iz.** 55:8–9.

Ciasna jest brama i wąska droga, która prowadzi do żywota, **Mat.** 7:13–14 (III Nefi 14:13–14; 27:33; DiP 132:22, 25). Bóg przygotowuje ci drogę ucieczki od pokusy, **I Kor.** 10:13.

Pan nie daje żadnego przykazania, jeśli nie przygotowuje sposobu dla dzieci ludzkich, aby mogły go przestrzegać, **I Nefi** 3:7 (I Nefi 9:6; 17:3, 13). Nie ma innej drogi jak przez tę bramę, **II Nefi** 9:41. Macie swobodę, by działać zgodnie z własną wolą — możecie wybrać drogę wiecznej śmierci albo drogę życia wiecznego, **II Nefi** 10:23. To jest ta droga i nie ma żadnej innej drogi ani innego imienia, **II Nefi** 31:21 (Mos. 3:17; Alma 38:9; Hel. 5:9). Składając w darze Swego Syna, Bóg przygotował jeszcze wspólnie drogę, **Eter** 12:11 (I Kor. 12:31).

Każdy człowiek podąża własną drogą, **DiP** 1:16. Musi to być zrobione na mój własny sposób, **DiP** 104:16.

Drugie Przyjście Jezusa Chrystusa.

Zobacz także Armagedon; Gog; Jezus Chrystus; Magog; Znaki czasów

Na początku Milenium Chrystus powróci na ziemię. Wydarzenie to będzie znakiem zakończenia doczesnej próby na tej ziemi. Niegodziwi zostaną usunięci z ziemi, a prawi będą pochwyteni w obłok, kiedy ziemia będzie oczyszczona. Chociaż nikt nie wie, kiedy dokładnie Chrystus przyjdzie po raz drugi, dał On nam znaki, których możemy wyglądać. Świadczą one o tym, że czas ten się zbliża (Mat. 24; J.S. — Mat. 1).

Ja wiem, że Odkupiciel mój stanie ostatniego dnia na ziemi, **Job** 19:25. Przede mną zegniesz się każde kolano, każdy język przysięgnie, **Iz.** 45:23 (DiP 88:104). Syn Człowieczy przyszedł w obłokach niebieskich, **Dan.** 7:13 (Mat. 26:64; Łuk. 21:25–28). Spojrzą na mnie, na tego, którego przebodli, **Zach.** 12:10. Ktoś powie: Cóż to za rany masz na twych dłoniach, **Zach.** 13:6 (DiP 45:51). Kto się ostoi w dniu Jego przyjścia? Gdyż jest On jak ogień wytopiającego, **Mal.** 3:2 (III Nefi 24:2; DiP 128:24).

Syn Człowieczy przyjdzie w chwale Ojca swego, **Mat.** 16:27 (Mat. 25:31). O tym dniu i godzinie nikt nie wie, jedynie mój Ojciec, **Mat.** 24:36 (DiP 49:7; J.S. — Mat. 1:38–48). Ten sam Jezus,

którego widzieliście, że został wzięty do nieba, tak też przyjdzie, **Dz.** 1:11. Sam Pan zstąpi z nieba, **I Tes.** 4:16. Dzień Pański nadejdzie jak złodziej w nocy, **II Piotra** 3:10. Pan przyjdzie z dziesiątkami tysięcy swoich świętych, **Judy** 1:14. Przychodzi wśród obłoków; i ujrzy Go każde oko, **Obj.** 1:7.

Jezus stanie, by sądzić świat, **III Nefi** 27:14–18.

Przygotujcie się, przygotujcie się, albowiem Pan jest blisko, **DiP** 1:12. Objawię się z nieba w mocy i będę mieszkał na ziemi przez tysiąc lat, **DiP** 29:9–12. Wnieś swój głos i nawołuj do pokuty, przygotowując drogę Pańską na Jego drugie przyjście, **DiP** 34:5–12. Jam jest Jezus Chrystus i przyjdę nagle do swojej świątyni, **DiP** 36:8 (**DiP** 133:2). Wkrótce nadejdzie dzień, gdy mnie ujrzycie i poznacie żem jest, **DiP** 38:8. Ten, kto czuje bojaźń przede mną, będzie wypatrywał znaków przyjścia Syna Człowieczego, **DiP** 45:39. Odślonięta będzie twarz Pana, **DiP** 88:95. Wielki i straszny dzień Pana jest blisko, **DiP** 110:16. Kiedy ukaże się Zbawiciel, zobaczymy Go takiego, jaki jest, **DiP** 130:1. Zbawiciel stanie pośrodku Swego ludu i królować będzie, **DiP** 133:25. Kim jest Ten, który schodzi od Boga w niebie w barwionych szatach, **DiP** 133:46 (**Iz.** 63:1).

Drugi Pocieszyciel. *Zobacz*

Pocieszyciel

Drugi stan. *Zobacz* Śmiertelny,

doczesność

Drzewo oliwne. *Zobacz także* Izrael;

Oliwa

Drzewo powszechnie występujące w Izraelu i ważny surowiec w rolnictwie na ziemiach biblijnych. Sodzi się je ze względu na pozyskiwane drewno, owoce i oliwę. Drzewo oliwne jest najczęściej używane w pismach świętych jako symbol domu Izraela.

Dom Izraela jest porównany do drzewa oliwnego, którego gałęzie są odłamane i rozrzucone, **I Nefi** 10:12

(**I Nefi** 15:12). Pan przyrównał dom Izraela do szlachetnego drzewa oliwnego, **Jakub** 5–6.

Józef Smith nazwał objawienie w rozdziale 88. liściem oliwnym, **DiP** 88 wprowadzenie. Szlachcic powiedział swym sługom, aby poszli do winnicy i zasadzili dwanaście drzew oliwnych, **DiP** 101:43–62.

Drzewo życia. *Zobacz także* Eden

Drzewo w Ogrodzie Eden i raj Boży (**I Mojż.** 2:9; **Obj.** 2:7). We śnie Lehięgo drzewo życia symbolizuje miłość Boga i odnosi się do największych ze wszystkich darów Boga (**I Nefi** 8; 11:21–22, 25; 15:36).

Cheruby i płomienny miecz strzegą drogi do drzewa życia, **I Mojż.** 3:24 (**Alma** 12:21–23; 42:2–6).

Jan ujrział drzewo życia, a liście miały moc uzdrawiania narodów, **Obj.** 22:2.

Lehi ujrział drzewo życia, **I Nefi** 8:10–35. Nefi ujrział drzewo, które zobaczył jego ojciec, **I Nefi** 11:8–9. Żelazny pręt prowadzi do drzewa życia, **I Nefi** 11:25 (**I Nefi** 15:22–24). Straszna przepaść oddziela niegodziwych od drzewa życia, **I Nefi** 15:28, 36. Konieczny był zakazany owoc w przeciwieństwie do drzewa życia, **II Nefi** 2:15. Pójdźcie do mnie, a spożywać będziecie owoc z drzewa życia, **Alma** 5:34, 62. Jeśli nasi pierwsi rodzice spożyliby z drzewa życia, byłiby na zawsze nieszczęśliwi, **Alma** 12:26. Jeśli nie będziecie pielęgnować słowa, nigdy nie będziecie mogli zerwać owocu z drzewa życia, **Alma** 32:40.

Pan zasadził drzewo życia pośrodku ogrodu, **Mojż.** 3:9 (**Abr.** 5:9). Bóg wygnał Adama z Edenu, aby nie spożył owocu z drzewa życia, a potem żył wiecznie, **Mojż.** 4:28–31.

Duch. *Zobacz także* Człowiek, ludzie; Dusza; Śmierć fizyczna; Zmartwychwstanie

Część żyjącej istoty, która istnieje przed doczesnymi narodzinami i przebywa w fizycznym ciele podczas życia doczesnego oraz istnieje po śmierci

do czasu Zmartwychwstania jako odrębna istota. Wszystko, co żyje — ludzie, zwierzęta i rośliny — miało ducha, zanim jakakolwiek forma życia zaistniała na ziemi (I Mojż. 2:4–5; Mojż. 3:4–7). Duchowe ciało wygląda jak ciało fizyczne (I Nefi 11:11; Eter 3:15–16; DiP 77:2; 129). Duch jest materią, lecz jest lepszy lub czystszy niż ziemskie pierwiastki czy materia (DiP 131:7).

Każda osoba jest dosłownie synem lub córką Boga, gdyż narodziła się jako duch Niebiańskim Rodzicom przed narodzeniem się śmiertelnym rodzicom na ziemi (Hebr. 12:9). Każda osoba na ziemi, oprócz powłoki z ciała i kości, ma nieśmiertelne ciało duchowe. Jak to czasami jest określane w pismach świętych, duch i ciało fizyczne razem stanowią duszę (I Mojż. 2:7; DiP 88:15; Mojż. 3:7, 9, 19; Abr. 5:7). Duch może żyć bez ciała fizycznego, ale ciało fizyczne nie może żyć bez ducha (Jak. 2:26). Śmierć fizyczna jest oddzieleniem ducha od ciała. Podczas Zmartwychwstania duch jest ponownie zjednoczony z tą samą fizyczną powłoką z ciała i kości, do jakiej przynależał podczas doczesności, ale są dwie główne różnice: nigdy już nie zostaną rozłączone, a fizyczne ciało będzie nieśmiertelne i udoskonalone (Alma 11:45; DiP 138:16–17).

Duch nie ma ciała ani kości, jak widzicie, że Ja mam, **Łuk.** 24:39. Sam Duch składa świadectwo wespół z duchem naszym, że dziećmi Bożymi jesteśmy, **Rzym.** 8:16. Wysławiajcie Boga w ciele waszym i w duchu waszym, **I Kor.** 6:20.

To ciało jest ciałem mojego ducha, **Eter** 3:16.

Człowiek jest duchem, **DiP** 93:33. Chrystus czynił posługę pośród prawych duchów w raju, **DiP** 138:28–30 (I Piotra 3:18–19).

Przyszedłeś na ten świat przez wodę i krew, i ducha, **Mojż.** 6:59. On stał między tymi, którzy byli duchami, **Abr.** 3:23.

Złe duchy: Jezus wypędzał wiele diabłów, **Mar.** 1:27, 34, 39. Wyjdź, duchu nieczysty, z tego człowieka, **Mar.** 5:2–13.

Zły duch uczy człowieka, że nie musi się modlić, **II Nefi** 32:8. W imię Jezusa wypędzał diabły i nieczyste duchy, **III Nefi** 7:19.

Wiele duchów, które są fałszywe, rozeszło się, zwodząc świat, **DiP** 50:2, 31–32. Józef Smith wyjaśnił trzy klucze, dzięki którym rozróżnić można, czy duchy są od Boga, czy od diabła, **DiP** 129.

Duch Święty. *Zobacz także* Bóg, Boska Trójca; Chrzest, chrzcic; Dar Ducha Świętego; Gołębica, znak [gołębicy]; Natchnienie, natchnąć; Niewybaczalny grzech; Objawienie; Pocięzyciel; Święty Duch Obietnicy

Trzeci członek Boskiej Trójcy (I Jana 5:7; DiP 20:28). Jest istotą z Ducha, niemającą powłoki z ciała i kości (DiP 130:22). Duch Święty jest często określany jako Duch lub Duch Boży.

Duch Święty ma kilka kluczowych ról w planie zbawienia. (1) Składa świadectwo o Ojcu i Synu (I Kor. 12:3; III Nefi 28:11; Eter 12:41). (2) Objawia wszelką prawdę (Jan 14:26; 16:13; Mor. 10:5; DiP 39:6). (3) Uświęca tych, którzy odpokutowali i przyjęli chrzest (Jan 3:5; III Nefi 27:20; Mojż. 6:64–68). (4) Jest Świętym Duchem Obietnicy (DiP 76:50–53; 132:7, 18–19, 26).

Moc Ducha Świętego może spocząć na danej osobie przed chrztem i zaświadczyć jej, że ewangelia jest prawdziwa. Jednakże prawo do posiadania stałego towarzystwa Ducha Świętego — pod warunkiem bycia godnym — jest darem, który można otrzymać jedynie poprzez nałożenie rąk przez posiadacza Kapłaństwa Melchizedeka po dostąpieniu ważnego chrztu w prawdziwym Kościele Jezusa Chrystusa.

Jezus nauczał, że można przebaczyć wszystkie grzechy, z wyjątkiem bluźnierstwa przeciwko Duchowi Świętemu (Mat. 12:31–32; Mar. 3:28–29; Łuk. 12:10; Hebr. 6:4–8; DiP 76:34–35).

Duch sprawia, że ludzie postępują według statutów Boga, **Ez.** 36:27.

Apostołom zalecono, aby chrzcili

w imię Ojca, Syna i Ducha Świętego, **Mat.** 28:19. Duch Święty nauczy was wszystkiego, **Jan** 14:26. Święci ludzie przemawiali, będąc poruszeni przez Ducha Świętego, **II Piotra** 1:21.

Nefi był prowadzony przez Ducha, **I Nefi** 4:6. Tajemnice Boga będą im wyjawiane mocą Ducha Świętego, **I Nefi** 10:17–19. Duch Święty ukaże wszystko, co macie czynić, **II Nefi** 32:5. Mocą Ducha Świętego możecie poznać prawdę o wszystkim, **Mor.** 10:5.

Duch Święty przemówi do ciebie w twym umyśle i w twym sercu, **DiP** 8:2. Duch wiedzie do czynienia dobra, **DiP** 11:12. Duch Święty wie wszystko, **DiP** 35:19. Duch Święty naucza pokojowych spraw królestwa, **DiP** 36:2 (**DiP** 39:6). Jeżeli nie otrzymacie Ducha, nie będziecie nauczać, **DiP** 42:14. Duch Święty daje świadectwo o Ojcu i Synu, **DiP** 42:17 (**I Kor.** 12:3; **III Nefi** 11:32, 35–36). Niektórym dane jest przez Ducha Świętego wiedzieć, że Jezus Chrystus jest Synem Boga, **DiP** 46:13. Cokolwiek powiedzą, będąc poruszeni przez Ducha Świętego, to będzie pismem świętym, **DiP** 68:4. Duch Święty zostanie wylany, dając świadectwo o wszystkim, cokolwiek powiecie, **DiP** 100:8. Duch Święty będzie twoim stałym towarzyszem, **DiP** 121:45–46.

Duchowe dary. *Zobacz Dary Ducha*

Duchowe stworzenie. *Zobacz także*

Człowiek, ludzie; Stworzyć, stworzenie

Pan stworzył wszystkie rzeczy duchowo, zanim stworzył je fizycznie (**Mojż.** 3:5).

Bóg uczynił każdą roślinę, zanim znalazła się na ziemi, **I Mojż.** 2:4–6 (**Abr.** 5:5).

Mocą mego Ducha stworzyłem wszystkie rzeczy — najpierw duchowe, potem doczesne, **DiP** 29:31–32. To, co jest doczesne, jest na podobieństwo tego, co jest duchowe, **DiP** 77:2.

Uczyniłem świat i ludzi, zanim powstał w ciele, **Mojż.** 6:51.

Duchowe więzienie. *Zobacz Piekło*

Dusza. *Zobacz także Duch; Powłoka cielesna*

Pisma święte mówią o duszy na trzy sposoby: (1) istota duchowa, zarówno przedziemska, jak i w życiu po śmierci (**Alma** 40:11–14; **Abr.** 3:23); (2) duch i ciało, które są zjednoczone w życiu doczesnym (**DiP** 88:15; **Abr.** 5:7); i (3) nieśmiertelna, zmartwychwstała osoba, której duch i ciało stały się nierozdzielnie połączone (**II Nefi** 9:13; **DiP** 88:15–16).

Krew dokonuje zadośćuczynienia dla duszy, **III Mojż.** 17:11. On przywraca mą duszę, **Ps.** 23:1–3.

Będziesz miłował Pana, Boga swego, z całej duszy swojej, **Mat.** 22:37 (**Mar.** 12:30).

Diabeł oszukuje ich dusze, **II Nefi** 28:21. Ofiarujcie Mu całą swoją duszę, jako ofiarę, **Omni** 1:26. Słowo zaczyna powiększać moją duszę, **Alma** 32:28. Jego dusza nigdy nie będzie głodna ani spragniona, **III Nefi** 20:8. Sakramentalny chleb i woda są uświęcone dla dusz tych, którzy je przyjmują, **Mor.** 4–5 (**DiP** 20:77–79).

Pracujący w królestwie poprzez służbę przynoszą zbawienie dla swych dusz, **DiP** 4:2, 4. Wielka jest wartość dusz, **DiP** 18:10.

Przyszędłeś na ten świat przez wodę i krew, i ducha, i stałeś się żywą duszą, **Mojż.** 6:59.

Wartość dusz: Wszystkie osoby są duchowymi dziećmi Boga. On troszczy się o każde Swoje dziecko i uważa każde z nich za ważne. Z racji tego, że są one Jego dziećmi, mają potencjał stania się podobnymi do Niego. Ich wartość jest zatem wielka.

Jest radość nad jednym grzesznikiem, który pokutuje, **Łuk.** 15:10. Tak Bóg umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał, **Jan** 3:16.

Nie mogli znieść tego, że jakakolwiek dusza ludzka miałaby zginąć, **Mos.** 28:3. Czyż dusza nie jest tak samo droga Bogu

Dwanaście plemion Izraela

w czasie obecnym, jak w czasie Jego przyjścia, **Alma** 39:17.

Najcenniejszą rzeczą dla ciebie jest przyprowadzić dusze do mnie, **DiP** 15:6. Pomnijcie, że wielka jest wartość dusz w oczach Boga, **DiP** 18:10–15.

To dzieło moje i chwala moja — by przynieść nieśmiertelność i życie wieczne człowiekowi, **Mojż.** 1:39.

Dwanaście plemion Izraela. *Zobacz* Izrael — Dwanaście plemion Izraela

Dwunastu, Kworum. *Zobacz* Apostoł

Dyspensacja. *Zobacz także* Ewangelia; Kapłaństwo; Klucze kapłaństwa; Przywrócenie ewangelii

Dyspensacja ewangelii to czas, w którym Pan ma przynajmniej jednego upoważnionego sługę na ziemi, który dzierży klucze świętego kapłaństwa.

Adam, Enoch, Noe, Abraham, Mojżesz, Jezus Chrystus, Józef Smith oraz inni zaczęli nową dyspensację ewangelii. Kiedy Pan organizuje dyspensację, ewangelia jest objawiona od nowa, aby ludzie w tej dyspensacji nie musieli polegać na poprzednich dyspensacjach w kwestii wiedzy o planie zbawienia. Dyspensacja zapoczątkowana przez Józefa Smitha jest znana jako „dyspensacja pełni czasów”.

Bóg nieba założył królestwo, **Dan.** 2:44 (DiP 65).

W ostateczne dni przeleję Ducha mego na wszelkie ciało, **Dz.** 2:17 (Joel 3:1). Niebo musi przyjąć Chrystusa aż do czasu odnowienia wszechrzeczy, **Dz.** 3:21. W dyspensacji pełni czasów Bóg zgromadzi wszystko razem w Chrystusie, **Efez.** 1:10.

Ustanowię pośród nich mój Kościół, **III Nefi** 21:22.

Pan powierzył klucze swojego królestwa i dyspensację ewangelii na ostatnie czasy, **DiP** 27:13. W wasze ręce przekazałem klucze tej dyspensacji, **DiP** 110:12–16. Wszystkie klucze przeszłych dyspensacji zostały przywrócone w dyspensacji pełni czasów, **DiP** 128:18–21.

Dzieci Boga. *Zobacz* Człowiek, ludzie; Synowie i córki Boga

Dzieci Chrystusa. *Zobacz także* Jezus Chrystus; Narodzony ponownie, narodzony z Boga; Synowie i córki Boga; Zrodzony

Ci, którzy przyjęli ewangelię Jezusa Chrystusa.

Kto się ukorzy jak to dziecko, ten jest największy, **Mat.** 18:1–4. Wierźcie w światłość, abyście się stali dziećmi światła, **Jan** 12:36.

Odsuń naturalnego człowieka, stając się jak dziecko, **Mos.** 3:19; 27:25–26. Ze względu na przymierze będziecie nazwani dziećmi Chrystusa, **Mos.** 5:7. Jeśli będziecie trzymać się wszystkiego, co dobre, na pewno będziecie dziećmi Chrystusa, **Mor.** 7:19.

Tylu, ilu mnie przyjęło, dałem moc, by zostali moimi synami, **DiP** 39:4. Nie trwóćcie się, małe dzieci, bo moimi jesteście, **DiP** 50:40–41.

Jesteś jednym ze mną, synem Boga, **Mojż.** 6:68.

Dzieci Izraela. *Zobacz* Izrael

Dziecko, dzieci. *Zobacz także* Błogosławić, błogosławiony, błogosławieństwo — Błogosławienie dzieci; Chrztost niemowląt; Rodzina; Zadośćuczynić, Zadośćuczynienie; Zbawienie — Zbawienie dzieci; Zdać sprawę, odpowiedzialny, odpowiedzialność

Młoda osoba, która jeszcze nie osiągnęła wieku dojrzenia. Ojcowie i matki mają wychowywać swoje dzieci, aby były posłuszne woli Boga. Dzieci są bez grzechu dopóki nie osiągną wieku odpowiedzialności (**Mor.** 8:22; **DiP** 68:27).

Dzieci są dziedzictwem od Pana, **Pś.** 127:3–5. Wychowuj dziecko odpowiedzialnie do drogi, którą ma iść, **Przyp.** 22:6.

Zostawcie małe dzieci w spokoju i nie zabraniajcie im przychodzić do mnie, **Mat.** 19:14. Bądźcie posłuszni rodzicom swoim, **Efez.** 6:1–3 (Kol. 3:20).

Bez Upadku Adam i Ewa nie mieliby

dzieci, **II Nefi** 2:22–23. Uczcie dzieci, aby postępowały drogami prawdy i rozsądku, **Mos.** 4:14–15. Małe dzieci mają życie wieczne, **Mos.** 15:25. Jezus wziął małe dzieci i błogosławił je, **III Nefi** 17:21. Wszystkie twoje dzieci będą nauczone o Panu; i wielki będzie spokój tych dzieci, **III Nefi** 22:13 (Iz. 54:13). Małe dzieci nie potrzebują pokuty ani chrztu, **Mor.** 8:8–24.

Małe dzieci odkupione są od założenia świata poprzez mojego Jednorodzonego, **DiP** 29:46–47. Rodzice powinni nauczać dzieci zasad i praktyk ewangelii, **DiP** 68:25, 27–28. Dzieci są święte przez zadośćuczynienie Chrystusa, **DiP** 74:7. Rodzicom nakazano, aby wychowywali swe dzieci w świetle i prawdzie, **DiP** 93:40. Dzieci, które umierają, zanim dojdą do wieku odpowiedzialności, są zbawione w królestwie celestialnym, **DiP** 137:10.

Dziedzic

Osoba, która jest upoważniona do dziedziczenia fizycznych lub duchowych darów. W pismach świętych prawym obiecanie jest, że staną się dziedzicami wszystkiego, co posiada Bóg.

Abraham pragnął mieć dziedzica, **I Mojż.** 15:2–5.

Abraham został dziedzicem świata przez prawość wiary, **Rzym.** 4:13. Dziećmi Bożymi jesteśmy, a jeśli dziećmi, to i dziedzicami, dziedzicami Boga i współdziedzicami z Chrystusem, **Rzym.** 8:16–17 (**DiP** 84:38). Jesteś synem, dziedzicem Boga przez Chrystusa, **Gal.** 4:7. Bóg wyznaczył swego Syna na dziedzica wszystkiego, **Hebr.** 1:2.

Ci, którzy oczekują odpuszczenia swych grzechów, są dziedzicami królestwa Bożego, **Mos.** 15:11. Ludzie ci stali się dziećmi Chrystusa i dziedzicami królestwa Bożego, **IV Nefi** 1:17.

Ci, którzy umarli bez wiedzy o tej ewangelii, mogą stać się dziedzicami królestwa celestialnego, **DiP** 137:7–8.

Zmarli, którzy odpokutują, są dziedzicami zbawienia, **DiP** 138:58–59.

Abraham stał się prawowitym dziedzicem dzięki swojej prawości, **Ab.** 1:2.

Dzieje Apostolskie. *Zobacz także* Łukasza

Księga ta jest drugą z dwuczęściowego zbioru zapisów sporządzonych przez Łukasza, a skierowanych do Teofila. Pierwszą część stanowi Ewangelia Łukasza. Rozdziały 1–12 podają wyjątki z ważnych czynności misyjnych Dwunastu Apostołów, wykonywanych pod kierownictwem Piotra zaraz po śmierci i zmartwychwstaniu Zbawiciela. Rozdziały 13–28 stanowią szkic niektórych podróży Apostoła Pawła i wykonywanej przez niego pracy misjonarskiej.

Dzień Pana. *Zobacz* Drugie Przyjście Jezusa Chrystusa; Dzień sabatu; Sąd Ostateczny

Dzień sabatu. *Zobacz także*

Odpoczynek; Stworzyć, stworzenie

Dzień święty wyznaczony w każdym tygodniu na odpoczynek i oddawanie czci. Po tym, jak Bóg wszystko stworzył, odpoczął siódmego dnia i nakazał, aby jeden dzień w każdym tygodniu był dniem odpoczynku, żeby przypominać ludziom o Nim (**II Mojż.** 20:8–11).

Przed Zmartwychwstaniem Chrystusa członkowie Kościoła, podobnie jak Żydzi, obchodzili sabat w ostatni dzień tygodnia. Po Zmartwychwstaniu członkowie Kościoła, czy to Żydzi, czy ludzie innych wyznań, przestrzegali sabatu w pierwszy dzień tygodnia (dzień Pański), aby upamiętnić Zmartwychwstanie Pana. Obecnie w Kościele w dalszym ciągu wyznaczony jest jeden dzień w każdym tygodniu jako święty dzień sabatu. Członkowie oddają wtedy cześć Bogu i odpoczywają od trudów świata.

Sabat przypomina ludziom o potrzebie duchowego pokarmu i o ich obowiązku posłuszeństwa Bogu. Kiedy naród lekko traktuje przestrzeganie dnia sabatu, wpływa to negatywnie

na wszystkie aspekty życia, a życie religijne niszczące (Neh. 13:15–18; Jer. 17:21–27).

Bóg odpoczął siódmego dnia, **I Mojż.** 2:1–3. Dzieci Izraela nie zbierały manny w sabbat, **II Mojż.** 16:22–30. Pamiętaj o dniu sabbatu, aby go święcić, **II Mojż.** 20:8–11 (Mos. 13:16–19). Sabbat został dany jako znak między Bogiem a człowiekiem, **II Mojż.** 31:12–17 (Ez. 20:12, 20). Nie powinniśmy ani kupować, ani sprzedawać w sabbat, **Neh.** 10:32. Nazwij sabbat rozkoszą, oddając Panu cześć i nie zaspokajając własnych przyjemności, **Iz.** 58:13–14.

Sabbat został uczyniony dla człowieka, a nie człowiek dla sabbatu, **Mar.** 2:23–28. Syn Człowieczy jest Panem sabbatu, **Łuk.** 6:1–10. Jezus nauczał w synagodze i uzdrawiał w sabbat, **Łuk.** 13:10–14.

Nefeci święcili dzień sabbatu, **Jar.** 1:5. Zachowuj dzień sabbatu, aby go święcić, **Mos.** 18:23.

Ofiaruj swe sakramenty w moim świętym dniu, **DiP** 59:9–13. Mieszkańcy Syjonu mają zachowywać dzień sabbatu, **DiP** 68:29.

Ja, Bóg, odpocząłem dnia siódmego od całego mojego dzieła, **Mojż.** 3:1–3 (**I Mojż.** 2:1–3; **Abr.** 5:1–3).

Dziesięciny, dziesięcina. *Zobacz także* Ofiara (dar dla Pana); Pieniądze

Dziesiąta część rocznego przychodu osoby, która jest przekazywana Panu przez Kościół. Fundusze dziesięciny są przeznaczane na budowę kościołów i świątyń, do wspierania pracy misyjarskiej i na budowanie królestwa Boga na ziemi.

Abraham dawał Melchizedekowi dziesięcinę ze wszystkiego, co posiadał, **I Mojż.** 14:18–20 (Hebr. 7:1–2, 9; **Alma** 13:15). Wszelka dziesięcina należy do Pana. Jest ona święta dla Pana, **III Mojż.** 27:30–34. Będziesz naprawdę dawał dziesięcinę z wszelkiego twego przychodu, **V Mojż.** 14:22, 28. Przyneśli obfitą dziesięcinę ze wszystkiego,

II Kron. 31:5. Czy człowiek może okradnąć Boga? W czym Cię okradaliśmy? W dziesięcinie i ofiarach, **Mal.** 3:8–11 (**III Nefi** 24:8–11).

Ten, kto płaci dziesięcinę, nie zostanie spalony podczas Jego przyjścia, **DiP** 64:23 (**DiP** 85:3). Dom Pana będzie zbudowany dzięki dziesięcinie Jego ludu, **DiP** 97:11–12. Pan objawił prawo dziesięciny, **DiP** 119. Dziesięciną będzie rozporządzała rada, **DiP** 120.

Dziesięcioro Przykazań. *Zobacz* Przykazania, Dziesięcioro [Przykazań]

Dziesięć plemion. *Zobacz* Izrael

Dziewica. *Zobacz także* Maria, matka Jezusa

Mężczyzna lub kobieta w wieku odpowiednim do zawarcia małżeństwa, którzy nigdy nie współżyli seksualnie. W pismach świętych oznacza osobę, która jest czysta moralnie (**Obj.** 14:4).

Dziewica pocznie i porodzi syna, **Iz.** 7:14 (**Mat.** 1:23; **II Nefi** 17:14).

Królestwo niebieskie jest przyrównane do dziesięciu panien, **Mat.** 25:1–13.

W mieście Nazaret zobaczyłem dziewczę, która była matką Syna Bożego, **I Nefi** 11:13–18. Maria była dziewczyną, cennym i wybranym naczyniem, **Alma** 7:10.

Dziewica Maria. *Zobacz* Maria, matka Jezusa

Eden. *Zobacz także* Adam; Ewa

Dom naszych pierwszych rodziców, Adama i Ewy (**I Mojż.** 2:8–3:24; 4:16; **II Nefi** 2:19–25; **Mojż.** 3–4; **Abr.** 5), wyznaczony jako ogród na wschodzie z Edenu po tym, jak spożyli zakazany owoc i stali się śmiertelni (**Mojż.** 4:29). Objawienie w dniach ostatnich potwierdza biblijny zapis Ogrodu Eden. Dodaje ważną informację, że ogród znajdował się w miejscu znanym obecnie jako kontynent północnoamerykański.

Efezjan, List do. *Zobacz także* Listy Pawła; Paweł

W Nowym Testamencie; list napisany przez Apostoła Pawła do świętych w Efezie. List ten ma wielkie znaczenie, gdyż zawiera nauki Pawła na temat Kościoła Chrystusa.

Rozdział 1. zawiera zwyczajowe pozdrowienie. W rozdziałach 2–3 wyjaśniona jest zmiana, jaka ma miejsce u ludzi, kiedy zostają członkami Kościoła — stają się współobywatelami ze świętymi, z ludźmi innych wyznań i z Żydami; wszyscy zjednoczeni w jednym Kościele. W rozdziałach 4–6 znajduje się wyjaśnienie roli Apostołów i proroków, potrzeby jedności i założenia całej zbroi Bożej.

Efraim. *Zobacz także* Izrael; Józef, syn Jakuba; Księga Mormona; Manasses

W Starym Testamencie; drugi syn Józefa i Asenat (I Mojż. 41:50–52; 46:20). Wbrew tradycji Efraim otrzymał błogosławieństwo pierworództwa zamiast Manasses, który był starszym synem (I Mojż. 48:17–20). Efraim został ojcem plemienia Efraima.

Plemię Efraima: Efraim otrzymał pierworództwo w Izraelu (I Kron. 5:1–2; Jer. 31:9). W ostatnich dniach jego przywilejem i obowiązkiem jest dzierżyć kapłaństwo, ponieść w świat przesłanie przywróconej ewangelii i wzniesić sztandar, aby zgromadzić rozproszony Izrael (Iz. 11:12–13; II Nefi 21:12–13). Dzieci Efraima ukoronują chwałą tych z krain północnych, którzy powrócą w ostatnich dniach (DiP 133:26–34).

Drewno Efraima lub Józefa: Kroniki jednej grupy z plemienia Efraima, która została wyprowadzona z Jerozolimy do Ameryki około 600 r. p.n.e. Zapisy tej grupy zwane są drewnem Efraima lub Józefa i jest to Księga Mormona. Stanowi ona, wraz z drewnem Judy (Biblią), jednorodne świadectwo o Panu Jezusie Chrystusie, Jego Zmartwychwstaniu i Jego boskiej pracy w tych dwóch częściach domu Izraela.

Gałąź Efraima zostanie odłamana i zapisze kolejne świadectwo o Chrystusie, **Tłum. J.S., I Mojż.** 50:24–26, 30–31. Drewno Judy i drewno Józefa staną się jako jedno, **Ez.** 37:15–19.

Zapisy Judy i Józefa zrosną się razem, **II Nefi** 3:12. Pan przemawia do wielu narodów, **II Nefi** 29.

Klucze do kroniki drewna Efraima zostały przekazane Moroniemu, **DiP** 27:5.

Egipt

Państwo położone w północno-wschodniej części Afryki. Egipt w większości jest nieurodzajny i odludny. Większość mieszkańców zamieszkuje Dolinę Nilu, która rozciąga się na przestrzeni 550 mil (890 kilometrów).

Starożytny Egipt był bogaty i dobrze prosperował. Prowadzono roboty publiczne zakrojone na szeroką skalę, łącznie z budową kanałów do nawadniania, miast warownych, królewskich pomników, a w szczególności piramid-grobowców i świątyń, które nadal są pośród cudów świata. Przez jakiś czas rząd egipski był imitacją patriarchalnego porządku kapłaństwa (Abr. 1:21–27).

Abraham i Józef byli poprowadzeni do Egiptu, aby uratować swoje rodziny przed głodem, **I Mojż.** 12:10 (I Mojż. 37:28). Józef został sprzedany do Egiptu, **I Mojż.** 45:4–5 (I Nefi 5:14–15). Jakub został poprowadzony do Egiptu, **I Mojż.** 46:1–7. Mojżesz wyprowadził z Egiptu dzieci Izraela, **II Mojż.** 3:7–10; 13:14 (Hebr. 11:27; I Nefi 17:40; Mojż. 1:25–26). Egipt symbolizował zło, **Ez.** 29:14–15 (Oz. 9:3–7; Abr. 1:6, 8, 11–12, 23).

Anioł powiedział Józefowi, aby uciekł z Marią i Jezusem do Egiptu, **Mat.** 2:13 (Oz. 11:1).

Egiptus

Imię i żony, i córki Chama, syna Noego. W języku chaldejskim oznacza „Egipt” lub „to, co jest zakazane” (Abr. 1:23–25).

Ekskomunika. *Zobacz także* Bunt; Odstępstwo

Ekskomunika jest najbardziej

dotkliwym działaniem dyscyplinarnym. Osoba, która jest ekskomunikowana, już nie jest członkiem Kościoła. Władze Kościoła ekskomunikują daną osobę z Kościoła tylko wtedy, gdy dokonała ona wyboru, że będzie żyć sprzecznie z przykazaniami Pana, i tym samym dyskwalifikuje się do dalszego członkostwa w Kościele.

Serca wielu stały się nieczułe i wymazano ich imiona, **Alma** 1:24 (Alma 6:3). Jeśli nie odpokutuje, nie zostanie zaliczony do mego ludu, **III Nefi** 18:31 (Mos. 26).

Cudzołożnicy, którzy nie odpokutują, będą wykluczeni, **DiP** 42:24. Kto grzeszy i nie odpokutuje, zostanie wykluczony, **DiP** 42:28. Podano procedury do rozstrzygnięcia ważnych problemów w Kościele, **DiP** 102 (DiP 42:80–93). Biskup jest wyznaczony, aby był sędzią w Izraelu, **DiP** 107:72. Społeczności religijne mają prawo subordynować swoich członków za nieodpowiednie zachowanie, **DiP** 134:10.

Elias. *Zobacz także* Eliasz

W pismach świętych jest kilka zastosowań imienia lub tytułu *Elias*:

Eliasz: Elias w Nowym Testamencie (w języku greckim) to forma słowa Eliasz (w języku hebrajskim), jak to przedstawiono w Mat. 17:3–4, Łuk. 4:25–26 i Jak. 5:17. W tych przypadkach Elias to starożytny prorok Eliasz, którego posługę zapisano w I i II Księdze Królewskiej.

Zwiastujący: Elias to także tytuł określający tego, który zwiastuje. Na przykład, Jan Chrzciciel był Eliaszem, ponieważ został posłany, aby przygotować drogę dla Jezusa (Mat. 17:12–13).

Ten, kto przywraca: Tytuł Elias został także zastosowany wobec innych ludzi, którzy mieli do wypełnienia szczególne misje, jak np. Jan Objawiciel (DiP 77:14) czy Gabriel (Łuk. 1:11–20; DiP 27:6–7; 110:12).

Mężczyzna żyjący w dyspensacji Abra-

hama: Prorok zwany Ezajaszem lub Eliaszem, który podobno żył za dni Abrahama (DiP 84:11–13; 110:12).

Eliasz. *Zobacz także* Elias; Pieczętować, zapieczętowanie; Zbawienie

Prorok ze Starego Testamentu, który powrócił w dniach ostatnich, aby nadać klucze mocy pieczętowania Józefowi Smithowi i Oliverowi Cowdery'emu. Podczas swojego życia Eliasz czynił posługę w Północnym Królestwie Izraela (I Król. 17–22; II Król. 1–2). Miał wielką wiarę w Pana i zawdzięczano mu wiele cudów. Na jego prośbę Bóg powstrzymał opady deszczu na trzy i pół roku. Wskrzesił z martwych chłopca i sprawił, że spadł ogień z nieba (I Król. 17–18). Lud żydowski nadal czeka na powrót Eliasza, według proroctwa Malachiasza, że tak się stanie (Mal. 3:23). Pozostaje gościem zaproszonym na żydowską ucztę paschalną, podczas której zawsze są zostawione otwarte drzwi i czeka na niego puste miejsce.

Prorok Józef Smith powiedział, że Eliasz dzierżył moc pieczętowania w Kapłaństwie Melchizedeka i był ostatnim prorokiem, który ją posiadał przed przyjściem Jezusa Chrystusa. Ukazał się na Górze Przemienienia wraz z Mojżeszem i nadał klucze kapłaństwa Piotrowi, Jakubowi i Janowi (Mat. 17:3). Ponownie ukazał się wraz z Mojżeszem oraz innymi 3 kwietnia 1836 r. w świątyni Kirtland w stanie Ohio i nadał te same klucze Józefowi Smithowi i Oliverowi Cowdery'emu (DiP 110:13–16). Wszystko to nastąpiło w ramach przygotowania na Drugie Przyjście Pana, zgodnie z zapisem w Ks. Malachiasza 3:23–24.

Moc Eliasza to kapłańska moc pieczętowania, dzięki której wszystko, co jest związane lub rozwiązane na ziemi, jest związane lub rozwiązane w niebie (DiP 128:8–18). Wybrani słudzy Pana mają współcześnie na ziemi tę moc pieczętowania i dokonują obrzędów ewangelii niezbędnych do zbawienia dla żyjących i zmarłych (DiP 128:8).

Zapieczętował niebiosa i był karmiony przez kruki, **I Król.** 17:1–7. Nakazał, aby mąka w garncu wdowy nie wyczerpała się i oliwy w bańce nie zabrakło, **I Król.** 17:8–16. Wskrzesał z martwych syna wdowy, **I Król.** 17:17–24. Pokonał kapłanów Baala, **I Król.** 18:21–39. Spokojny cichy głos przemówił do niego, **I Król.** 19:11–12. Wstał do nieba w rydwanie ognistym, **II Król.** 2:11. Malachiasz prorokował o jego powrocie w dniach ostatnich, **Mal.** 3:23–24 (**III Nefi** 25:5).

Ukazał się w świątyni Kirtland w stanie Ohio w 1836 r., **DiP** 110:13–16.

Elizeusz

Starotestamentowy prorok z Północnego Królestwa Izraela i zaufany doradca kilku królów tego kraju.

Elizeusz miał łagodne i delikatne usposobienie, odmienne od ognistego zapału, jaki rozpoznawano u jego pana Eliasza. Jego znamię cuda (**II Król.** 2–5; 8) świadczą, że naprawdę otrzymał moc Eliasza i był jego następcą jako prorok (**II Król.** 2:9–12). Na przykład, uzdrowił wody gorzkiego źródła, rozdzielił wody rzeki Jordan, pomnożył oliwę wdowy, wskrzesał chłopca z martwych, uzdrowił trędowatego, sprawił, że żelazna siekiera wypłynęła i poraził Syryjczyków ślepotą (**II Król.** 2–6). Jego posługa trwała ponad pięćdziesiąt lat podczas panowania Jehorama, Jehu, Jehoachaza i Joasza.

Otrzymał płaszcz Eliasza, **II Król.** 2:13. Pomnożył oliwę wdowy, **II Król.** 4:1–7. Wskrzesał z martwych syna Szunamitki, **II Król.** 4:18–37. Uzdrowił Naamana, Syryjczyka, **II Król.** 5:1–14. Oślepił żołnierzy syryjskich, a oczy sług zostały otwarte, **II Król.** 6:8–23.

Elohim. *Zobacz* Bóg, Boska Trójca; Ojciec w Niebie

Elżbieta. *Zobacz także* Jan Chrzcziciel

W Nowym Testamencie; żona Zachariasza, matka Jana Chrzcziciela, krewna Marii (Łuk. 1:5–60).

Enoch. *Zobacz także* Syjon

Prorok, który przewodniczył ludziom z miasta Syjon. Jego posługa jest omówiona zarówno w Starym Testamencie, jak i w Perle Wielkiej Wartości. Był siódmym patriarchą po Adamie. Był synem Jereda i ojcem Metuszelacha (**I Mojż.** 5:18–24; Łuk. 3:37).

Enoch był wspaniałą osobą, a jego posługa miała większe znaczenie niż wskazuje na to krótki zapis w Biblii na jego temat. W Biblii zostało odnotowane, że został przeobrażony (**Hebr.** 11:5), ale nie podano szczegółów dotyczących jego posługi. W Liście Judy 1:14 zostało przytoczone proroctwo, które wypowiedział. Objawienie w dniach ostatnich wyjaśnia o wiele więcej o Enochu, a w szczególności o głoszeniu przez niego ewangelii, jego mieście o nazwie Syjon, wizjach i prorocत्वach (**DiP** 107:48–57; **Mojż.** 6–7). Syjon został zabrany do nieba ze względu na prawość tych, którzy w nim mieszkali (**Mojż.** 7:69).

Bóg objawił się Enochowi, **Mojż.** 6:26–37. Enoch nauczał ewangelii, **Mojż.** 6:37–68. Enoch nauczał lud i założył Syjon, **Mojż.** 7:1–21. Enoch zobaczył wszystko aż do końca świata, **Mojż.** 7:23–68.

Enos, syn Jakuba

Neficki prorok i kronikarz w Księdze Mormona, który modlił się i otrzymał odpuszczenie grzechów dzięki swojej wierze w Chrystusa (**Enos** 1:1–8). Pan zawarł przymierze z Enosem, że ujawni Lamanitom Księgę Mormona (**Enos** 1:15–17).

Księga Enosa: Księga w Księdze Mormona, w której jest zapis modlitwy Enosa skierowanej do Pana, będącej prośbą o osobiste przebaczenie. Modlił się on też za swój lud i innych ludzi. Pan obiecał mu, że Księga Mormona zostanie zachowana i będzie w przyszłości udostępniiona Lamanitom. Chociaż na tę księgę składa się zaledwie jeden rozdział, podana jest w niej pełna mocy historia o mężczyźnie, który w modlitwie szukał Boga, żył będąc posłuszny

Estera

przykazaniom Boga, a przed śmiercią radował się wiedzą, jaką posiadał o Odkupicielu.

Estera

Kobieta wielkiej wiary i główna postać w księdze Estery.

Księga Estery: Księga w Starym Testamencie; zawiera historię królowej Estery i jej wielkiej odwagi w ocaleniu jej ludu od zagłady.

W rozdziałach 1–2 podane jest, jak Estera, Żydówka i adoptowana córka Żyda o imieniu Mordochaj, została wybrana na królową Persji z racji jej urody. W rozdziale 3. wyjaśniono, że Haman, główny zarządca na dworze króla, nienawidził Mordochaja, i uzyskał zarządzenie, aby wytepić wszystkich Żydów. W rozdziałach 4–10 podane jest, jak Estera, osobiście wiele ryzykując, ujawniła swoją narodowość królowi i uzyskała cofnięcie tego zarządzenia.

Eter. *Zobacz także* Jeredyci

Ostatni prorok Jeredytów w Księdze Mormona (Eter 12:1–2).

Księga Etera: Księga w Księdze Mormona, która zawiera fragmenty zapisu Jeredytów. Jeredyci to grupa ludzi, którzy żyli na zachodniej półkuli na wiele wieków przed ludem Lehiego. Księga Etera została spisana z dwudziestu czterech płyt znalezionych przez lud Limhiego (Mos. 8:8–9).

W rozdziałach 1–2 podane jest, jak Jeredyci opuścili swój dom za czasów wieży Babel i rozpoczęli swą podróż do miejsca znanego obecnie jako kontynent amerykański. W rozdziałach 3–6 wyjaśnione jest, że brat Jereda zobaczył nienarodzonego jeszcze Zbawiciela oraz że Jeredyci podróżowali w osmiu barkach. W rozdziałach 7–11 podana jest historia niegodziwości, która stanowiła większą część historii Jeredytów. Moroni, który redagował zapisy Etera, napisał w rozdziałach 12–13 o dziwach czynionych poprzez wiarę, o Chrystusie i Nowej Jerozolimie, która nastąpi

w przyszłości. W rozdziałach 14–15 podane jest, jak Jeredyci stali się potężnym narodem, ale z powodu niegodziwości zostali zgładzeni w wyniku wojny domowej.

Ewa. *Zobacz także* Adam; Eden; Upadek Adama i Ewy

Pierwsza kobieta, która żyła na tej ziemi (I Mojż. 2:21–25; 3:20). Była żoną Adama. W języku hebrajskim imię to oznacza „życie”. Otrzymała to imię, ponieważ była „matką wszystkich żyjących” (Mojż. 4:26). Ona i Adam, pierwszy człowiek, będą dzielić wieczną chwałę za wypełnienie swojej roli w umożliwieniu całej ludzkości wiecznego postępu.

Ewa była kuszona i zjadła zakazany owoc, **I Mojż.** 3 (II Nefi 2:15–20; Mojż. 4).

Prezydent Joseph F. Smith widział Ewę w swojej wizji świata duchów, **DiP** 138:39.

Ewa dostrzegła konieczność Upadku i radość odkupienia, **Mojż.** 5:11–12.

Ewangelia. *Zobacz także* Doktryna Chrystusa; Dyspensacja; Plan Odkupienia

Boży plan zbawienia, który jest możliwy dzięki Zadoścuczynieniu Jezusa Chrystusa. Ewangelia obejmuje wieczne prawdy lub prawa, przymierza i obrzędy potrzebne ludzkości, aby ponownie wstąpić do obecności Boga. Bóg przywrócił pełnię ewangelii na ziemię w XIX wieku poprzez Proroka Józefa Smitha.

Idźcie na cały świat i głosście ewangelię, **Mar.** 16:15.

Proste i cenne części ewangelii Baranka zostały zatajone, **I Nefi** 13:32. To jest moja ewangelia, **III Nefi** 27:13–21 (DiP 39:6).

Księga Mormona zawiera pełnię ewangelii, **DiP** 20:8–9 (DiP 42:12). To jest ewangelia, **DiP** 76:40–43. Kapłaństwo Melchizedeka udziela ewangelii, **DiP** 84:19. Każdy człowiek usłyszy pełnię ewangelii w swym własnym języku,

DiP 90:11. Syn głosił ewangelię duchom zmarłych, **DiP 138:18–21, 28–37.**

Ewangelię głoszono od początku, **Mojż. 5:58.** Opis podstawowych zasad i obrzędów ewangelii, **Art. wiary 1:4.**

Ewangelia, przywrócenie [ewangelii]. *Zobacz* Przywrócenie ewangelii

Ewangelie. *Zobacz także* Jan, syn Zebedeusza; Łukasz; Marek; Mateusz

Cztery kroniki lub świadectwa znajdujące się w pierwszych czterech księgach Nowego Testamentu o doczesnym życiu Jezusa oraz wydarzeniach związanych z Jego posługą. Napisane zostały przez Mateusza, Marka, Łukasza i Jana, i stanowią spisane świadectwa o życiu Chrystusa. Księga III Nefi w Księdze Mormona jest pod wieloma względami podobna do tych czterech Ewangelii z Nowego Testamentu.

Owe księgi Nowego Testamentu zostały pierwotnie spisane w języku greckim. Greckie słowo przetłumaczone jako *ewangelia* oznacza „dobrą nowinę”. Dobrą nowiną jest to, że Jezus Chrystus dokonał zadośćuczynienia, które odkupi całą ludzkość od śmierci i nagrodzi każdą osobę według jej uczynków (Jan 3:16; Rzym. 5:10–11; II Nefi 9:26; Alma 34:9; DiP 76:69).

Zobacz także Harmonia Ewangelii w Aneksie.

Ewangelista. *Zobacz także* Błogosławieństwa patriarchalne; Patriarcha, patriarchalny

Osoba, która przynosi dobrą nowinę ewangelii Jezusa Chrystusa lub ją głosi. Józef Smith nauczał, że ewangelista to patriarcha. Patriarchowie są powoływani i ustanawiani pod kierownictwem Dwunastu Apostołów, aby udzielać szczególnych błogosławieństw, które noszą nazwę błogosławieństw patriarchalnych.

Pan powołuje jednych mężczyzn, aby byli apostołami, innych prorokami, in-

nych ewangelistami, **Efez. 4:11.** Wykonuj pracę ewangelisty, **II Tym. 4:5.**

Wierzmy w apostołów, proroków, pasterzy, nauczycieli, ewangelistów, **Art. wiary 1:6.**

Ezajasz

W Nowym Testamencie (z greckiego) forma imienia Izajasz (Łuk. 4:17). Ezajasz to także prorok, który żył za dni Abrahama (DiP 76:100; 84:13).

Ezaw. *Zobacz także* Izaak; Jakub, syn Izaaka

W Starym Testamencie; starszy syn Izaaka i Rebeki i brat bliźniak Jakuba. Ci dwaj bracia byli rywalami od urodzenia (I Mojż. 25:19–26). Potomkowie Ezawa, Edomici i potomkowie Jakuba, Izraelici, stali się rywalizującymi narodami (I Mojż. 25:23).

Ezaw sprzedał swoje pierworództwo Jakubowi, **I Mojż. 25:33** (Hebr. 12:16–17). Ezaw poślubił córki chetyckie, co zasmuciło jego rodziców, **I Mojż. 26:34–35.** Pojednanie Jakuba i Ezawa, **I Mojż. 33.**

Ezdrasz

Kapłan i uczoney w piśmie ze Starego Testamentu, który wyprowadził część Żydów z niewoli babilońskiej z powrotem do Jerozolimy (Ezdr. 7–10; Neh. 8; 12). W 458 r. p.n.e. uzyskał pozwolenie od Artakserksesa, króla Persji, aby wyprowadzić do Jerozolimy wygnanych Żydów, którzy pragną się tam udać (Ezdr. 7:12–26).

Przed czasami Ezdrasza kapłani mieli niemal całkowitą kontrolę nad czytaniem zbiorów spisanych pism, które były zwane „zakonem”. Ezdrasz pomógł udostępnić pisma święte każdemu Żydowi. Swobodne czytanie „księgi zakonu” z czasem stało się punktem centralnym życia narodu żydowskiego. Być może najwspanialsze nauki Ezdrasza są poparte jego własnym przykładem, gdy przygotował swe serce do badania prawa Pańskiego, przestrzegania go i nauczania o nim innych ludzi (Ezdr. 7:10).

Księga Ezdrasza: Rozdziały 1–6 opisują wydarzenia, które miały miejsce od 60 do 80 lat przed przybyciem Ezdrasza do Jerozolimy — zarządzenie Cyrusa z 537 r. p.n.e. i powrót Żydów z Zerubbabelem. W rozdziałach 7–10 zapisane jest to, jak Ezdrasz udał się do Jerozolimy. Ezdrasz wraz ze swoją kompanią pościł i modlił się o ochronę. W Jerozolimie znalazł wielu Żydów, którzy udali się wcześniej do Jerozolimy z Zerubbabelem, i poślubili kobiety spoza przymierza, czyli skalali się. Ezdrasz modlił się za nich i zobowiązał ich poprzez przymierze, aby się rozwiedli. Późniejsze dzieje historii Ezdrasza opisane są w księdze Nehemiasza.

Ezechiel

Prorok, który napisał księgę Ezechiela, znajdującą się w Starym Testamencie. Był kapłanem z rodziny Sadoka, jednego z Żydów uprowadzonych do niewoli przez Nebukadnesara. Osiedlił się w Babilonie z żydowskimi wygnańcami i prorokował przez okres dwudziestu dwóch lat, od 592 r. p.n.e. do 570 r. p.n.e.

Księga Ezechiela: Księga Ezechiela może być podzielona na cztery części. W rozdziałach 1–3 podana jest wizja Boga i powołanie Ezechiela do służby; w rozdziałach 4–24 jest mowa o sądach wydanych na Jerozolimę i o tym, dlaczego były dane; w rozdziałach 25–32 podane są sądy wydane na narody; a w rozdziałach 33–48 podane są wizje Izraela w dniach ostatnich.

Faraon. *Zobacz także* Egipt; Egiptus

Najstarszy syn Egiptus, córki Chama (Abr. 1:25). Także nazwa nadawana egipskim królom (Abr. 1:27).

Faryzeusze. *Zobacz także* Żydzi

W Nowym Testamencie; grupa religijna pośród Żydów, której nazwa sugeruje, że są odłączeni lub oddzieleni. Faryzeusze szczylicili się tym, że ściśle przestrzegali prawa Mojżesza i unikali wszystkiego, co jest związane

z ludźmi innych wyznań. Wierzyli w życie po śmierci, Zmartwychwstanie i istnienie aniołów i duchów. Wierzyli, że prawo ustne i tradycja były równie ważne, co prawa, które były zapisane. Ich nauki ograniczyły religię do przestrzegania zasad i skłaniały do duchowej pychy. Przyczynili się do tego, że wielu Żydów wątpiło w Chrystusa i Jego ewangelię. Pan potępił faryzeuszy i ich uczynki w Ew. Mateusza 23; Ew. Marka 7:1–23; i Ew. Łukasza 11:37–44.

Fayette, stan Nowy Jork (USA)

Część gospodarstwa, którego właścicielem był Peter Whitmer sen., gdzie Prorokowi Józefowi Smithowi jun. dane wiele objawień. Tutaj został zorganizowany Kościół dnia 6 kwietnia 1830 r. i usłyszano głos Pana (DiP 128:20).

Filemon. *Zobacz także* Paweł

Chrześcijanin w Nowym Testamencie, który miał niewolnika o imieniu Onezym. Onezym uciekł i przyłączył się do Pawła. Paweł posłał Onezyma z powrotem do Filemona z listem, w którym poprosił, aby Filemon przebaczył temu niewolnikowi.

Filemon, List do [Filemona]. *Zobacz także* Listy Pawła; Paweł

Księga w Nowym Testamencie, powstała z listu, który napisał Paweł. List Pawła do Filemona to prywatna korespondencja o Onezymie, niewolniku, który okradł swojego pana, Filemona, i uciekł do Rzymu. Paweł posłał go z powrotem do jego pana w Kolosach w towarzystwie Tychikusa, który miał doręczyć list Pawła do Kolosan. Paweł poprosił, aby przebaczone Onezymowi i przyjęto go jako współbrata chrześcijanina. Paweł napisał ten list, kiedy po raz pierwszy był w więzieniu w Rzymie.

Filip

W Nowym Testamencie; Filip z Betsaidy był jednym z pierwszych Dwunastu Apostołów Zbawiciela (Mat. 10:2–4; Jan 1:43–45).

Inny Filip był jednym z siedmiu wybranych, aby pomagać Dwunastu Apostołom (Dz. 6:2–6). Głosił on ewangelię w Samarii, jak też etiopskiemu dworzaninowi (Dz. 8).

Filipian, List do. *Zobacz także* Listy Pawła; Paweł

List, który Paweł napisał do świętych w Filipi, kiedy był pierwszy raz w więzieniu w Rzymie. Obecnie jest to księga w Nowym Testamencie.

Rozdział 1. to pozdrowienie Pawła i zalecenia dotyczące jedności, pokory i wytrwałości. Rozdział 2. podkreśla, że wszyscy pokłonią się Chrystusowi i że każda osoba musi wypracować swoje zbawienie. W rozdziale 3. Paweł wyjaśnił, że poświęcił wszystko dla Chrystusa. W rozdziale 4. Paweł podziękował świętym w Filipi za ich pomoc.

Filistyni

W Starym Testamencie; plemię, które pierwotnie pochodziło z Kaftoru (Am. 9:7) i zajmowało bogate niziny na wybrzeżu śródziemnomorskim od Jafy do pustyni egipskiej, zanim nastąpił dzień Abrahama (I Mojż. 21:32). Przez wiele lat toczyły się wojskowe przepychanki pomiędzy Filistynami a Izraelitami. W końcu Palestyna — nazwa terytorium Filistynów — stała się znana w całej Ziemi Świętej.

Izrael był w niewoli u Filistyńczyków przez czterdzieści lat, **Sędz.** 13:1. Samson walczył z Filistynami, **Sędz.** 13–16. Goliat był Filistynem z Gat, **I Sam.** 17. Dawid pokonał Filistynów, **I Sam.** 19:8.

Gabriel. *Zobacz także* Aniołowie; Maria, matka Jezusa; Noe, biblijny patriarcha

Anioł posłany do Daniela (Dan. 8:16; 9:21), Zachariasza (Łuk. 1:11–19; DiP 27:7), Marii (Łuk. 1:26–38) i innych (DiP 128:21). Prorok Józef Smith wskazał, że Gabriel to starotestamentowy prorok Noe.

Gad, syn Jakuba. *Zobacz także* Izrael; Jakub, syn Izaaka

W Starym Testamencie; syn Jakuba i Zylpy (I Mojż. 30:10–11). Jego potomkowie stali się plemieniem Izraela.

Plemię Gada: Błogosławieństwo udzielone przez Jakuba Gadowi, który był jego synem, zob. I Ks. Mojżeszowa 49:19. Błogosławieństwo udzielone przez Mojżesza plemieniu Gada zob. V Ks. Mojżeszowa 33:20–21. Według tych błogosławieństw potomkowie Gada to wojownicy lud. Ziemi przydzielone im w ziemi kananejskiej znajdowały się na wschód od rzeki Jordan, a składały się na nie dobre pastwiska obfite w wodę.

Galacjan, List do. *Zobacz także* Listy Pawła; Paweł

Księga w Nowym Testamencie. Początkowo był to list, który Apostoł Paweł napisał do świętych mieszkających w Galacji. Tematem tego listu jest to, że prawdziwą wolność można odnaleźć tylko w jeden sposób — żyjąc według ewangelii Jezusa Chrystusa. Jeśli święci zaadoptowaliby nauki żydowskich chrześcijan, którzy upierali się przy tym, żeby przestrzegać prawa Mojżesza, wtedy ograniczyliby lub zniszczyliby wolność, jaką znaleźli w Chrystusie. W liście tym Paweł potwierdził swoje stanowisko apostoelskie, wyjaśnił doktrynę prawości, która jest z wiary, i zapewnił o wartości duchowej religii.

W rozdziałach 1. i 2. Paweł wyraził żal z powodu otrzymanych wieści o odstępstwie pośród Galacjan i wyjaśnił swoje stanowisko pośród Apostołów. W rozdziałach 3. i 4. omówione są doktryny wiary i uczynków. Rozdziały 5. i 6. zawierają kazanie na temat praktycznych rezultatów doktryny wiary.

Galilea

W starożytnych i we współczesnych czasach najbardziej na północ wysunięty dystrykt Izraela, na zachód od rzeki Jordan i Morza Galilejskiego. Galilea ma około sześćdziesiąt mil

(dziewięćdziesiąt siedem kilometrów) długości i trzydzieści mil (czterdzieści osiem kilometrów) szerokości. W starożytności były tam najlepsze ziemie i najbardziej oblegane miasta Izraela. Ważne drogi do Damaszku, Egiptu i wschodniego Izraela przechodziły przez Galileę. Wspaniały klimat i żyzna ziemia dawały obfite zbiory oliwek, pszenicy, jęczmienia i winogron. Łowiska przy morzu Galilejskim dawały duże możliwości handlu eksportowego i były wielkim źródłem bogactwa. Zbawiciel spędził dużo czasu w Galilei.

Wielkie światło powstanie w Galilei, **Iz.** 8:23–9:2 (II Nefi 19:1–3).

Obchodził Jezus całą Galileę, głosząc ewangelię, nauczając i uzdrawiając, **Mat.** 4:23. Po zmartwychwstaniu Jezus ukazał się w Galilei, **Mar.** 14:28 (Jan 21:1–14). Sława Jezusa rozprzestrzeniła się po Galilei, **Łuk.** 4:14. Jezus zaczął czynić cuda w Kanie Galilejskiej, **Jan** 2:11.

Morze Galilejskie: Morze Galilejskie znajduje się w północnym Izraelu. Było także zwane Morzem Kinneret w Starym Testamencie i Jeziorem Genezaret albo Tyberiadzkim w Nowym Testamencie. Jezus wygłosił tu kilka kazań (Mat. 13:2). Morze ma kształt gruszki, mierzy 12,5 mili (20 kilometrów) długości i 7,5 mili (12 kilometrów) szerokości w najszerszym miejscu. Znajduje się 680 stóp (207 metrów) pod poziomem morza, co często jest przyczyną, że otaczające je powietrze jest dość gorące. Zimne powietrze ze wzgórz, stykające się z gorącym górnym powietrzem, jest przyczyną występowania częstych nagłych burz (Łuk. 8:22–24).

Gamaliel. *Zobacz także* Faryzeusze

Dobrze znany faryzeusz w Nowym Testamencie, który znał prawo żydowskie i nauczał go. Apostoł Paweł był jednym z jego uczniów (Dz. 22:3). Miał wielkie wpływy w Sanhedrynie (Dz. 5:34–40).

Gardzić. *Zobacz* Nienawidzić, nienawiść

Gedeon (Księga Mormona)

Wierny neficki przywódca.

Był silnym mężczyzną, a także wrogiem króla Noego, **Mos.** 19:4–8. Naradzał się z królem Limhim, **Mos.** 20:17–22. Zaproponował plan ucieczki z niewoli u Lamanitów, **Mos.** 22:3–9. Zabił go Nehor, **Alma** 1:8–10.

Gedeon (Stary Testament)

Przywódca, który uratował Izrael przed Midiańczykami (Sędz. 6:11–40; 7–8).

Genealogia. *Zobacz także* Chrzest, chrzcic — Chrzest za zmarłych; Księga pamięci; Obrzędy — Obrzęd dokonywany w zastępstwie; Rodzina; Zbawienie; Zbawienie zmarłych

Zapis linii pochodzenia rodziny. Tam, gdzie urzędy kapłańskie lub określone błogosławieństwa były ograniczone do danej rodziny, genealogie w pismach świętych były bardzo ważne (I Mojż. 5; 10; 25; 46; I Kron. 1–9; Ezdr. 2:61–62; Neh. 7:63–64; Mat. 1:1–17; Łuk. 3:23–38; I Nefi 3:1–4; 5:14–19; Jar. 1:1–2). Obecnie w przywróconym Kościele członkowie Kościoła w dalszym ciągu wyszukują linii pochodzenia rodziny, między innymi po to, aby poprawnie określić swoich przodków, a potem dokonać za nich obrzędów niezbędnych do zbawienia. Obrzędy te są wiążące dla tych zmarłych, którzy przyjmą ewangelię Jezusa Chrystusa w świecie duchów (DiP 127–128).

Getsemane. *Zobacz także* Oliwna, Góra; Zadośćuczynić, Zadośćuczynienie

Ogród, o którym mowa w Nowym Testamencie, znajduje się w pobliżu Góry Oliwnej. W języku aramejskim słowo *getsemane* oznacza „prasę oliwną”. Jezus udał się do tego ogrodu w noc, kiedy Judasz Go zdradził. Jezus modlił się i cierpiał w Getsemane za grzechy ludzkości (Mat. 26:36, 39; Mar. 14:32; Jan 18:1; Alma 21:9; DiP 19:15–19).

Głos. *Zobacz także* Objawienie

W pismach świętych, czasami słyszalne przesłanie wypowiedziane przez Pana lub Jego posłańców. Głos Ducha może być też niesłyszalny i skierowany do serca lub umysłu.

Adam i Ewa usłyszeli głos Pana Boga, **I Mojż.** 3:8 (Mojż. 4:14). Pan przemówił do Eliasza spokojnym cichym głosem, **I Król.** 19:11–13.

Prawi będą podążać za głosem Dobrego Pasterza, **Jan** 10:1–16. Każdy, kto z prawdy jest, słucha głosu mego, **Jan** 18:37.

Posłuchałem głosu Ducha, **I Nefi** 4:6–18. Doszedł mnie głos mówiący: Enosie, twoje grzechy są przebaczone, **Enos** 1:5. Był to spokojny doskonale łagodny głos i docierał aż do głębi duszy, **Hel.** 5:29–33 (III Nefi 11:3–7).

Co rzekłem moim własnym głosem lub głosem moich sług, bowiem jest to jedno, **DiP** 1:38. Cokolwiek powiedzą, będąc poruszeni przez Ducha Świętego, to będzie głosem Pana, **DiP** 68:2–4. Każda dusza, która słucha głosu mego, zobaczy twarz moją i pozna, że jestem, **DiP** 93:1.

Głosić. *Zobacz także* Ewangelia; Praca misjonarska

Przekazać przesłanie, które daje lepsze zrozumienie zasady lub doktryny ewangelii.

Pan namaścił mnie, abym łagodnym głosił dobre nowiny, **Iz.** 61:1 (Łuk. 4:16–21). Powstań, udaj się do Niniwy i głóś ewangelię w niej, **Jon.** 3:2–10.

Odtąd począł Jezus głóśić ewangelię, **Mat.** 4:17. Idźcie na cały świat i głóście ewangelię każdemu stworzeniu, **Mar.** 16:15. Głósimy o Chrystusie ukrzyżowanym, **I Kor.** 1:22–24. Udał się i głósił ewangelię duchom będącym w więzieniu, **I Piotra** 3:19.

Nie było niczego poza głóśzeniem ewangelii i pobudzaniem ich bezustannie, aby utrzymać ich w bojaźni przed Panem, **Enos** 1:23. Nakazał im, aby nie głóśili niczego innego, jak tylko pokutę

i wiarę w Pana, **Mos.** 18:20. Głóśzenie słowa skłaniało ludzi do czynienia tego, co sprawiedliwe, **Alma** 31:5.

Nie przypuszczaj, że powołano cię, byś głósił, dopóki nie zostaniesz powołany, **DiP** 11:15. Nikomu nie będzie dane, aby szedł i głósił moją ewangelię, jeżeli nie zostanie ustanowiony, **DiP** 42:11. Ewangelia ta będzie głószona każdemu narodowi, **DiP** 133:37.

Zaczęto głóśić ewangelię od początku, **Mojż.** 5:58.

Głóśować. *Zobacz* Powszechna zgoda

Gniew. *Zobacz także* Miłość; Nienawidzić, nienawiść

Gniew to reakcja emocjonalna. Pan ostrzegł Swoich świętych, aby kontrolowali swój gniew (**Mat.** 5:22). Ani rodzice, ani dzieci nie powinni nękać innych członków rodziny. W pismach świętych gniew jest często symbolicznie przedstawiany jako ogień (**II Nefi** 15:25; **DiP** 1:13).

A Kain rozgniewał się bardzo i zachmurzyło się jego oblicze, **I Mojż.** 4:5. Pan jest nierychły do gniewu i pełen miłosierdzia, **Ps.** 145:8. Łagodna odpowiedź uśmierza gniew, **Przyp.** 15:1. Człowiek porywczy wywołuje kłótnie, lecz ten, który jest nierychły do gniewu, zażęgnuje kłótnie, **Przyp.** 15:18 (Przyp. 14:29). Przez wzgląd na moje imię będę powstrzymywał swój gniew, **Iz.** 48:9. Wyciągałem moje ręce do ludu, który prowokuje mnie stale do gniewu, **Iz.** 65:2–3.

Jeśli cię kto uderzy w prawy policzek, nadstaw mu i drugi, **Mat.** 5:39. Wy, ojcowie, nie pobudzajcie do gniewu dzieci swoich, **Efez.** 6:4.

Ponieważ powiedziałem wam prawdę, jesteście na mnie rozgniewani, **Mos.** 13:4. Nawiedzę ten lud w mym gniewie, **Alma** 8:29.

Na nikogo nie rozpala się Jego gniew poza tymi, którzy nie wyznają Jego ręki we wszystkim, **DiP** 59:21. Ja, Pan, gniewam się na niegodziwych, **DiP** 63:32.

Godny, bycie godnym

Godny, bycie godnym. *Zobacz także*

Prawy, prawość

Być osobiście prawym i być uznanym w oczach Boga i Jego wyznaczonych sług.

Kto nie bierze krzyża swego, nie jest mnie godzien, **Mat.** 10:38. Wart jest robotnik zapłaty swojej, **Łuk.** 10:7 (DiP 31:5).

Uważajcie, abyście czynili wszystko godnie, **Morm.** 9:29. Nie ochrzczono ich, jeśli nie byli godni, **Mor.** 6:1.

Kto jest gnuśny, nie będzie uznany za godnego, by ostać się, **DiP** 107:100. Kto nie znieś karcenia, nie jest godzien królestwa mego, **DiP** 136:31. Kapłaństwo było rozszerzone na wszystkich godnych mężczyzn, którzy są członkami, **Dekl. ofic. II.**

Gog. *Zobacz także* Drugie Przyjście Jezusa Chrystusa; Magog

Król kraju Magog. Ezechiel prorokował, że Gog dokona najazdu na Izrael podczas Drugiego Przyjścia Pana (Ez. 38–39). Kolejna bitwa, zwana bitwą Goga i Magoga, będzie miała miejsce na koniec Milenium (Obj. 20:7–9; DiP 88:111–116).

Golgota. *Zobacz także* Jezus Chrystus; Ukrzyżowanie

Golgota oznacza „czaszka” w języku aramejskim. To miejsce, gdzie Jezus został ukrzyżowany (Mat. 27:33; Mar. 15:22; Jan 19:17). Łacińska nazwa tego miejsca brzmi Kalwaria (Łuk. 23:33).

Goliat. *Zobacz także* Dawid

W Starym Testamencie; filistyński olbrzym, który rzucił wyzwanie izraelskim armiom. Dawid przyjął wyzwanie i z pomocą Pana go zabił (I Sam. 17).

Gołębicą, znak [gołębicę]. *Zobacz także* Duch Święty

Wcześniej wyznaczony znak, za pomocą którego Jan Chrzciciel rozpoznał Mesjasza (Jan 1:32–34). Józef Smith nauczał, że znak gołębicę został ustanow-

wiony przed stworzeniem świata, jako świadectwo Ducha Świętego; zatem diabeł nie może przyjść w postaci gołębicę.

Duch Boży zstąpił w postaci gołębicę, **Mat.** 3:16.

Gdy Jezus został ochrzczony, Duch Święty zstąpił w postaci gołębicę, **I Nefi** 11:27.

Ja, Jan, daję świadectwo, i oto otwarły się niebiosy, i zstąpił na Niego Duch Święty w postaci gołębicę, **DiP** 93:15.

Gomora. *Zobacz także* Sodoma

W Starym Testamencie; niegodziwe miasto, które Pan zniszczył (I Mojż. 19:12–29).

Góra Oliwna. *Zobacz* Oliwna, Góra

Grób. *Zobacz także* Zmartwychwstanie

Miejsce pochówku śmiertelnego ciała. Za sprawą Zadośćuczynienia każdy zmartwychwstanie z grobu.

Po zmartwychwstaniu Chrystusa groby otworzyły się i wiele ciał powstało, **Mat.** 27:52–53 (III Nefi 23:9–13). O grobie, gdzież jest zwycięstwo twoje, **I Kor.** 15:55.

Grób musi oddać swych zmarłych, **II Nefi** 9:11–13.

Ci, którzy spali w grobach, wyjdą, **DiP** 88:97–98. Chrzcielnica jest symbolem grobu, **DiP** 128:12–13.

Grzech. *Zobacz także* Bezbożny; Brud, skalany, skalenie; Bunt; Niegodziwy, niegodziwość; Nieprawy, nieprawość; Urazić; Występny, występek

Umyślne nieposłuszeństwo wobec przykazań Boga.

Temu, kto ukrywa swe grzechy, temu nie będzie się wiodło, **Przyp.** 28:13. Choć wasze grzechy będą jak szkarłat, jak śnieg zbieleją, **Iz.** 1:18. Grzesznicy umrą, a prawi zostaną uratowani, **Ez.** 18.

Baranek Boży gładzi grzechy świata, **Jan** 1:29. Zostań ochrzczony i obmyj grzechy swoje, **Dz.** 22:16. Zapłatą

za grzech jest śmierć, **Rzym**. 6:23. Kto wie, że ma czynić dobro, a tego nie czyni, dopuszcza się grzechu, **Jak**. 4:17.

Spraw, abym wzdrygał się na widok grzechu, **II Nefi** 4:31. Biada wszystkim, którzy umierają w swych grzechach, **II Nefi** 9:38. Nie mogli patrzeć na grzech bez odrazy, **Alma** 13:12. Nie przypuszczaj, że zostaniesz przywrócony ze stanu grzechu w stan szczęścia, **Alma** 41:9–10. Pan nie może patrzeć na grzech nawet z najmniejszym pobłażaniem, **Alma** 45:16 (DiP 1:31). Małe dzieci nie są zdolne do popełnienia grzechu, **Mor**. 8:8.

Aby odpokutować, człowiek musi wyznać swe grzechy i wyrzec się ich, **DiP** 58:42–43. Większy grzech pozostaje w tym, który nie przebacza, **DiP** 64:9. Ten, kto grzeszy przeciw większemu światłu, otrzyma większe potępienie, **DiP** 82:3. Do tej duszy, która grzeszy, powrócą poprzednie grzechy, **DiP** 82:7. Kiedy usiłujemy zakryć nasze grzechy, niebiosa wycofują się, **DiP** 121:37.

Habakuk

Starotestamentowy prorok w Judzie, który mówił o grzeszności ludu, być może za panowania Jehojakima (około 600 r. p.n.e.).

Księga Habakuka: Rozdział 1. to dyskusja pomiędzy Panem a Jego prorokiem, podobna do tych, które są zawarte w Ks. Jeremiasza 12 i Doktrynie i Przymierzach 121. Habakuk był zaniepokojony, że niegodziwym zdaje się powodzić. W rozdziale 2. Pan poradził Habakukowi, aby był cierpliwy — sprawiedliwi muszą nauczyć się żyć z wiary. W rozdziale 3. zapisano modlitwę Habakuka, w której uznaje sprawiedliwość Boga.

Hagar. *Zobacz także* Abraham; Ismael, syn Abrahama

W Starym Testamencie; Egipcjanka, służebnica Sary. Została żoną Abrahama i jest matką Ismaela (I Mojż. 16; 25:12; DiP 132:34, 65). Pan obiecał Hagar,

że wielki naród będzie wywodzić się z jej syna (I Mojż. 21:9–21).

Hagot

Neficki budowniczy okrętów w Księdze Mormona (**Alma** 63:5–7).

Harris, Martin. *Zobacz także* Świadkowie Księgi Mormona

Jeden z Trzech Świadków boskiego pochodzenia i prawdziwości Księgi Mormona. Pomógł finansowo Józefowi Smithowi i Kościołowi. Pan poprosił Martina Harrisa, aby sprzedał swoją własność i przekazał fundusze na publikację Księgi Mormona (DiP 19:26–27, 34–35), aby był przykładem dla Kościoła (DiP 58:35) i pomógł pokryć koszty posługi (DiP 104:26).

Martin Harris został ekskomunikowany z Kościoła, ale później powrócił do pełni członkostwa. Do końca życia składał świadectwo, że widział anioła Moroniego i złote płyty, z których Józef Smith przetłumaczył Księgę Mormona.

Hasło wolności. *Zobacz także* Moroni, dowódca

Chorągiew wzniesiona przez Moroniego, naczelnego wodza armii Nefitów w Księdze Mormona. Moroni zrobił chorągiew, aby zainspirować lud Nefitów, by stanął w obronie religii, wolności, pokoju i rodzin.

Moroni zrobił sztandar z hasłem wolności z własnego rozdartego płaszcza, **Alma** 46:12–13. Ci, którzy pragnęli zachować hasło wolności, przystępowali do przymierza, **Alma** 46:20–22. Moroni sprawił, że hasło zostało wywieszone na każdej wieży, **Alma** 46:36 (**Alma** 51:20).

Hebrajczycy, List do [Hebrajczyków]. *Zobacz także* Listy Pawła; Paweł

Księga w Nowym Testamencie. Paweł napisał ten list do żydowskich członków Kościoła, aby przekonać ich, że ważne aspekty prawa Mojżesza zostały wypełnione w Chrystusie i wyższe

prawo Chrystusa je zastąpiło. Kiedy Paweł powrócił do Jerozolimy na koniec swojej trzeciej misji (około 60 r. n.e.), dowiedział się, że wielu żydowskich członków Kościoła nadal przestrzegało prawa Mojżesza (Dz. 21:20). Miało to miejsce przynajmniej dziesięć lat po konferencji Kościoła w Jerozolimie, podczas której ustalono, że chrześcijanie wywodzący się z ludzi innych wyznań nie potrzebowali do zbawienia pewnych obrzędów prawa Mojżesza. Najwidoczniej w niedługim czasie Paweł napisał do Hebrajczyków, aby wykazać im, za pomocą ich pism świętych i zdrowego rozsądku, dlaczego nie powinni więcej praktykować prawa Mojżesza.

W rozdziałach 1. i 2. zostało wyjaśnione, że Jezus jest wspanialszy od aniołów. W rozdziałach 3–7 znajduje się porównanie Jezusa do Mojżesza i prawa Mojżesza oraz świadectwo, że jest On wspanialszy od Mojżesza i prawa Mojżesza. Znajdują się w nich także nauki o tym, że Kapłaństwo Melchizedeka jest większe niż Kapłaństwo Aarona. W rozdziałach 8–9 znajduje się opis tego, jak obrzędy mojżeszowe miały przygotować ludzi na posługę Chrystusa oraz jak Chrystus jest Pośrednikiem nowego przymierza (Alma 37:38–45; DiP 84:21–24). Rozdział 10. stanowi wezwanie do bycia pilnym i wiernym. Rozdział 11. to dyskurs na temat wiary. W rozdziale 12. podane są napomnienia i pozdrowienia. Rozdział 13. traktuje o zaszczytnej naturze małżeństwa i ważności posłuszeństwa.

Hebrajski. *Zobacz także* Izrael

Język semicki, którym posługiwały się dzieci Izraela.

Językiem hebrajskim posługiwali się Izraelici do czasu powrotu z niewoli babilońskiej, kiedy to język aramejski stał się tym, którego używano podczas codziennych rozmów. Za czasów Jezusa język hebrajski był używany przez uczonych, w kwestiach prawnych i w literaturze religijnej.

Hebron

Starożytne miasto Judy, znajdujące się dwadzieścia mil (trzydzieści dwa kilometry) na południe od Jerozolimy. Było to miejsce pochówku Abrahama i jego rodziny (I Mojż. 49:29–32). Było stolicą Dawida podczas wczesnego etapu jego panowania (II Sam. 5:3–5).

Helaman, syn Almy. *Zobacz także*

Alma, syn Almy; Anti-Nefi-Lehici; Helaman, synowie [Helamana]

W Księdze Mormona; najstarszy syn Almy, syna Almy (Alma 31:7). Helaman był prorokiem i przywódcą wojskowym.

Alma powierzył swojemu synowi Helamanowi zapisy swojego ludu i płyty Jereedytów, **Alma** 37:1–2, 21. Alma nakazał Helamanowi spisywanie dziejów swego ludu, **Alma** 45–62. Helaman ponownie ustanowił Kościół, **Alma** 45:22–23. Dwa tysiące młodych ammonickich wojowników pragnęło, aby Helaman był ich przywódcą, **Alma** 53:19, 22. Helaman oraz jego młodzi Ammonici walczyli z Lamanitami i zostali zachowani dzięki wierze, **Alma** 57:19–27.

Helaman, syn Helamana

Prorok i kronikarz w Księdze Mormona, który nauczał lud Nefitów. Był wnukiem Almy młodszego i ojcem Nefiego, któremu dano moc nad wszystkimi żywiołami. Razem ze swym synem, Nefim, Helaman napisał księgę Helamana.

Księga Helamana: W rozdziałach 1–2 opisano czas wielkich problemów politycznych. W rozdziałach 3–4 podane jest, że Helaman i Moronihah, naczelni dowódcy armii nefickich, mogli w końcu uzyskać pokój, który trwał przez jakiś czas. Pomimo przywództwa tych dobrych mężów ludzie stawali się coraz bardziej niegodziwi. W Ks. Helamana 5:1–6:14 Nefi zrezygnował ze sprawowania urzędu sędziego, podobnie jak jego dziadek Alma, by nauczać ludzi. Przez jakiś czas ludzie pokutowali. Jednakże,

według tego, co podaje Ks. Helamana 6:15–12:26, naród neficki stał się niegodziwy. Ostatnie rozdziały 13–16 zawierają niezwykle zapis o proroku, zwanym Lamanitą Samuelem. Przepowiedział on narodziny i Ukrzyżowanie Zbawiciela oraz znaki, które będą zapowiedzią tych wydarzeń.

Helaman, syn króla Beniamina.

Zobacz także Beniamin, ojciec Mosjasza

W Księdze Mormona; jeden z trzech synów króla Beniamina (Mos. 1:2–8).

Helaman, synowie [Helamana].

Zobacz także Anti-Nefi-Lehici; Helaman, syn Almy

W Księdze Mormona; synowie nawróconych Lamanitów, znani jako Ammonici, którzy stali się wojownikami pod wodzą Helamana (Alma 53:16–22).

Helaman uważał, że zasługują na miano jego synów, **Alma** 56:10. Ich matki nauczały ich, aby nie wątpili w moc Pana, żeby ich ocalić, **Alma** 56:47. Pokonali Lamanitów i zostali zachowani przez swą wiarę, że ani jeden z nich nie został zabity, **Alma** 56:52–54, 56; 57:26.

Heli. *Zobacz także* Samuel, prorok Starego Testamentu

Wyższy kapłan i sędzia w Starym Testamencie, kiedy Pan powołał Samuela na proroka (I Sam. 3). Pan zganiał go za tolerowanie niegodziwości swoich synów (I Sam. 2:22–36; 3:13).

Herod

Rodzina rządzących w Judei na krótko przed czasami Jezusa Chrystusa. Były to ważne postacie, które brały udział w wielu wydarzeniach opisanych w Nowym Testamencie. Rodzina została założona przez Heroda Wielkiego, który obawiając się narodzin Zbawiciela (Mat. 2:3), zarządził rzeź niemowląt w Betlejem. Jego synami byli: Arystobul, Herod Filip (Mat. 14:3; Mar. 6:17), Herod Antypas, tetrarcha (Mat. 14:1; Łuk. 9:7 — także znany jako król Herod, Mar. 6:14),

Archelaus (Mat. 2:22) i Filip, tetrarcha iturejski (Łuk. 3:1). Herod Agryppa I (Dz. 12:1–23) i jego siostra Herodiada (Mat. 14:3; Mar. 6:17) byli dziećmi Arystobula. Herod Agryppa I miał kilkoro dzieci, o których także jest mowa w Nowym Testamencie, między innymi Heroda Agryppę II, (Dz. 25:13), Berenikę (Dz. 25:13) i Druzylłę, żonę Feliksa (Dz. 24:24).

Herodiada

Siostra Heroda Agryppy w Nowym Testamencie. Była w związku małżeńskim ze swoim wujem, Herodem Filipem, z którym miała córkę Salome. Ona i Salome spiskowały, aby ścięto głowę Jana Chrzciciela (Mat. 14:3–11).

Himni. *Zobacz także* Mosjasz, syn Beniamina; Mosjasz, synowie [Mosjasza]

W Księdze Mormona; syn króla Mosjasza. Himni udał się ze swoimi braćmi, by głosić ewangelię Lamanitom (Mos. 27:8–11, 34–37; 28:1–9).

Hiskiasz

Prawy król narodu Judy w Starym Testamencie. Panował przez dwadzieścia dziewięć lat w czasie, kiedy Izajasz był prorokiem w Judzie (II Król. 18–20; II Kron. 29–32; Iz. 36–39). Izajasz pomagał mu przy reformach zarówno kościoła, jak i państwa. Zniósł bałwochwalstwo i przywrócił pracę świątynną. Życie Hiskiasza zostało przedłużone o piętnaście lat dzięki modlitwie i wierze (II Król. 20:1–7). Na początku jego panowania dobrze mu się wiodło, ale jego bunt wobec króla asyryjskiego (II Król. 18:7) wywołał dwa asyryjskie najazdy: pierwszy został opisany w Ks. Izajasza 10:24–32, drugi w II Ks. Królewskiej 18:13–19:7. Podczas drugiej napaści Jerozolima została ocalona przez anioła Pańskiego (II Król. 19:35).

Historia rodziny. *Zobacz* Genealogia; Zbawienie zmarłych

Hosanna

Hosanna

Słowo wywodzące się z języka hebrajskiego, które oznacza „zbaw nas, prosimy” i jest używane w kontekście uwielbienia i błagania.

Podczas Święta Szafasów kiedy to celebrowano wyswobodzenie Izraelitów przez Pana, aby mogli udać się do ziemi obiecanej, ludzie intonowali słowa zawarte w Ks. Psalmów 118. i machali gałązkami palmowymi. Kiedy Pan triumfalnie wjeżdżał do Jerozolimy, tłum wołał „Hosanna” i słał przed Nim gałązki palmy, aby Jezus po nich przejechał, okazując tym samym zrozumienie tego, że Jezus jest tym samym Panem, który w starożytności wyswobodził Izrael (Ps. 118:25–26; Mat. 21:9, 15; Mar. 11:9–10; Jan 12:13). Ludzie ci uznali Chrystusa za długo wyczekiwanego Mesjasza. Słowo *Hosanna* stało się uczczeniem Mesjasza we wszystkich wiekach (I Nefi 11:6; III Nefi 11:14–17). Okrzyk hosanna był częścią poświęcenia Świątyni Kirtland (DiP 109:79), i jest teraz częścią uroczystości poświęcenia współczesnych świątyni.

Hrabstwo Jackson, Missouri (USA).

Zobacz także Nowa Jerozolima

Miejsce zgromadzenia świętych w ostatnich dniach; jest to centralne miejsce, w którym ustanowią oni Nową Jerozolimę (DiP 57–58; 82; 101:69–71; 105:28).

Hyde, Orson

Członek pierwszego Kworum Dwunastu Apostołów powołanego w tej dyspensacji (DiP 68:1–3; 75:13; 102:3; 124:128–129). Wykonał dla Kościoła wiele misji, łącznie z poświęceniem Ziemi Świętej w 1841 r. na powrót ludu żydowskiego.

Hymn. *Zobacz także* Muzyka; Śpiewać

Pieśń wychwalająca Boga.

Dwunastu Apostołów odśpiewało hymn, zanim Pan udał się do Getsemane, **Mat.** 26:30.

Pan powołał Emmę Smith, aby do-

konała wyboru świętych hymnów, **DiP** 25:11. Pieśń prawych jest dla mnie modlitwą i w odpowiedzi ześlę błogosławieństwo na ich głowy, **DiP** 25:12. Chwal Pana śpiewem i muzyką, **DiP** 136:28.

Immanuel. *Zobacz także* Jezus Chrystus

Jedno z imion Jezusa Chrystusa. Pochodzi z języka hebrajskiego i oznacza: „Bóg z nami”.

Immanuel to imię i tytuł dany jako znak Bożego wyzwolenia (Iz. 7:14). Słowa Izajasza odnoszące się do Immanuela zostały wyraźnie wskazane przez Mateusza jako proroctwo o narodzinach Jezusa do życia doczesnego (Mat. 1:18–25). Imię to znajduje się także w pismach świętych dni ostatnich (II Nefi 17:14; 18:8; DiP 128:22).

Inteligencja, inteligencje. *Zobacz także* Duch; Prawda; Światło, światłość Chrystusa

Inteligencja ma kilka znaczeń. Do trzech z nich należą: (1) Jest to światło prawdy, które daje życie i światło wszystkim w wszechświecie. Istnieje od zawsze. (2) Słowo *inteligencje* może także odnosić się do duchowych dzieci Boga. (3) W pismach świętych może także być mowa o inteligencji w sensie duchowego pierwiastka, który istniał, zanim zostaliśmy zrodzeni jako duchowe dzieci.

Inteligencja Ignie do inteligencji, **DiP** 88:40. Inteligencja nie została stworzona ani uczyniona, **DiP** 93:29. Wszelka inteligencja jest niezależna w tej sferze, w której umieścił ją Bóg, **DiP** 93:30. Chwałą Boga jest inteligencja, **DiP** 93:36–37. Jakąkolwiek inteligencję osiągniemy w tym życiu, powstanie ona z nami podczas zmartwychwstania, **DiP** 130:18–19.

Pan rządzi wszystkimi inteligencjami, **Abr.** 3:21. Pan pokazał Abrahamowi inteligencje zorganizowane, zanim powstał świat, **Abr.** 3:22.

Isaj. *Zobacz także* Dawid

W Starym Testamencie; ojciec Dawida i przodek Chrystusa oraz wszystkich królów judzkich.

Syn Rut, Obed, był ojcem Isajego, **Rut** 4:17, 22. Przodkowie Isajego sięgają wstecz do Judy, **I Kron.** 2:5–12 (Mat. 1:5–6).

Ismael, syn Abrahama. *Zobacz także* Abraham; Hagar

W Starym Testamencie; syn Abrahama i Hagar, egipskiej służebnicy Sary (I Mojż. 16:11–16). Pan obiecał zarówno Abrahamowi, jak i Hagar, że Ismael stanie się ojcem wielkiego narodu (I Mojż. 21:8–21).

Przymierze przyszło przez Izaaka, a nie przez Ismaela, **I Mojż.** 17:19–21 (Gal. 4:22–5:1). Bóg błogosławił Ismaelowi, że był plenny, **I Mojż.** 17:20. Ismael pomógł pochować Abrahama, **I Mojż.** 25:8–9. Imiona dwunastu potomków Ismaela, **I Mojż.** 25:12–16. Śmierć Ismaela, **I Mojż.** 25:17–18. Ezaw pojął za żonę córkę Ismaela, Mahalate, **I Mojż.** 28:9.

Ismael, teść Nefiego. *Zobacz także* Lehi, ojciec Nefiego

Mężczyzna w Księdze Mormona, który wraz ze swoją rodziną przyłączył się do rodziny Lehego w podróży do ziemi obiecanej.

Nefi wraz z braćmi powrócili do Jerozolimy i przekonali Ismaela i jego rodzinę, aby towarzyszyli Lehiemu i jego rodzinie w podróży do ziemi obiecanej, **I Nefi** 7:2–5. W obrębie tych dwóch rodzin zawierano małżeństwa, **I Nefi** 16:7. Ismael zmarł na pustkowiu, **I Nefi** 16:34.

Issachar. *Zobacz także* Izrael; Jakub, syn Izaaka

Syn Jakuba i Lei w Starym Testamencie (I Mojż. 30:17–18; 35:23; 46:13). Jego potomkowie stali się jednym z dwunastu plemion Izraela.

Plemię Issachara: Błogosławieństwo Jakuba udzielone Issacharowi znaj-

duje się w I Ks. Mojżeszowej 49:14–15. Po osiedleniu się w Kanaanie plemię to otrzymało niektóre z najżyźniejszych ziem palestyńskich, łącznie z równiną Ezdrelon. W granicach Issachara znajdowało się kilka ważnych miejsc z żydowskiej historii, jak na przykład: Karmel, Megiddo, Dotan, Gilboa, Jezreel, Tabor czy Nazaret (Joz. 19:17–23).

Izaak. *Zobacz także* Abraham — Potomkowie Abrahama

Starotestamentowy patriarcha. Jego narodziny w rodzinie Abrahama i Sary, którzy byli wiekowi, były cudem (I Mojż. 15:4–6; 17:15–21; 21:1–8). Gotowość Abrahama do złożenia Izaaka w ofierze była na podobieństwo Boga i Jego Jednorodzonego Syna (Jakub 4:5). Izaak był dziedzicem obietnic przymierza Abrahamowego (I Mojż. 21:9–12; I Nefi 17:40; DiP 27:10).

Narodziny Izaaka, **I Mojż.** 21:1–7. Miał być złożony w ofierze na Górze Moria, **I Mojż.** 22:1–19 (DiP 101:4). Był w związku małżeńskim, **I Mojż.** 24. Jego poczynania z synami, **I Mojż.** 27:1–28:9.

Otrzymał wywyższenie razem z Abrahamem i Jakubem, **DiP** 132:37 (Mat. 8:11).

Izajasz

Starotestamentowy prorok, który prorokował od 740 r. p.n.e. do 701 r. p.n.e. Jako główny doradca króla Hiskiasza Izajasz miał wielkie wpływy pod względem religijnym i politycznym.

Jezus cytował Izajasza częściej niż jakiegokolwiek innego proroka. W Nowym Testamencie Izajasza również często cytowali Piotr, Jan i Paweł. Księga Mormona oraz Doktryna i Przymierza zawierają więcej cytatów Izajasza niż jakiegokolwiek innego proroka, i są bardzo pomocne przy interpretowaniu słów Izajasza. Nefi nauczał swój lud z zapisów Izajasza (II Nefi 12–24; Iz. 2–14). Pan powiedział Nefitom, że „wielkie są słowa Izajasza” i że wszystko, o czym prorokował Izajasz, się wypełni (III Nefi 23:1–3).

Księga Izajasza: Księga w Starym Testamencie. Wiele prorocत्व Izajasza dotyczy przyścia Odkupiciela, zarówno podczas Jego doczesnej posługi (Iz. 9:5), jak i Wielkiego Króla w ostatnim dniu (Iz. 63). Dużo prorokował także o przyszłości Izraela.

Rozdział 1. jest wstępem do pozostałej części księgi. Księga Izajasza 7:14; 9:5-6; 11:1-5; 53 i 61:1-3 to zapowiedź misji Zbawiciela. Rozdziały 2., 11., 12. i 35. traktują o wydarzeniach w dniach ostatnich, kiedy ewangelia będzie przywrócona, Izrael zostanie zgromadzony i spragniona ziemia rozkwitnie jak róża. Rozdział 29. zawiera prorocत्व dotyczące ujawnienia Księgi Mormona (II Nefi 27). W rozdziałach 40-46 ogłoszona jest wyższość Jehowy jako prawdziwego Boga nad bożkami pogańskich czcicieli. Pozostałe rozdziały 47-66 podają wydarzenia ostatecznego przywrócenia Izraela i ustanowienie Syjonu, kiedy Pan będzie przebywał pośród Swego ludu.

Izebel. *Zobacz także* Achab

Niegodziwa kobieta w Starym Testamencie z ziemi fenickiej. Była żoną Achaba (I Król. 16:30-31), króla Izraela, który panował, kiedy Eliasz był prorokiem.

Ślub Izebel z Achabem bardziej niż inne wydarzenia przyczynił się do upadku Północnego Królestwa Izraela; Izebel wprowadziła do Izraela najgorsze formy oddawania czci bożkom z ziemi swego pochodzenia, zamiast oddawania czci Jehowie (I Król. 18:13, 19).

Izebel zabiła wielu proroków Boga, **I Król.** 18:4. Izebel próbowała zabić Eliasz, **I Król.** 19:1-3. Niegodziwość Izebel skończyła się wraz z jej straszną śmiercią, **II Król.** 9:30-37.

Izrael. *Zobacz także* Abraham —

Potomkowie Abrahama; Adopcja, synostwo, usynowić; Jakub, syn Izaaka

Pan nadał Jakubowi imię Izrael, synowi Izaaka i wnukowi Abrahama

ze Starego Testamentu (I Mojż. 32:28; 35:10). Imię Izrael może odnosić się do samego Jakuba, jego potomków lub do królestwa tych potomków, które niegdyś posiadali w czasach Starego Testamentu (II Sam. 1:24; 23:3). Kiedy Mojżesz wywiódł dzieci Izraela z niewoli egipskiej (II Mojż. 3-14), przez ponad trzydzieści lat władzę nad nimi sprawowali sędziowie. Począwszy od króla Saula, królowie panowali nad zjednoczonym Izraelem aż do śmierci Salomona, kiedy dziesięć plemion zbuntowało się przeciwko Rechabeamowi i uformowało osobny naród. Po podziale królestwa Izraela północne plemiona, jako większość, zatrzymały nazwę Izrael, podczas gdy południowemu królestwu nadano nazwę Juda. Ziemia kananejska obecnie także nazywana jest Izraelem. W innym sensie Izrael oznacza osobę prawdziwie wierzącą w Chrystusa (Rzym. 10:1; 11:7; Gal. 6:16; Efez. 2:12).

Dwanaście plemion Izraela: Wnuk Abrahama, Jakub, którego imię zostało zmienione na Izrael, miał dwunastu synów. Ich potomkowie są znani jako dwanaście plemion Izraela lub dzieci Izraela. Oto dwanaście plemion Izraela: Ruben, Symeon, Lewi, Juda, Issachar i Zebulon (synowie Jakuba i Lei); Dan i Nafali (synowie Jakuba i Bilhy); Gad i Aszer (synowie Jakuba i Zylpy); Józef i Benjamin (synowie Jakuba i Racheli) (I Mojż. 29:32-30:24; 35:16-18).

Jakub, zanim zmarł, dał każdemu przywódcy plemienia błogosławieństwo (I Mojż. 49:1-28). Aby dowiedzieć się więcej, przeczytaj informacje dotyczące imienia każdego z synów Jakuba.

Ruben, pierworodny syn Jakuba i jego pierwszej żony, Lei, utracił swoje pierworództwo i podwójną część dziedzictwa z powodu niemoralności (I Mojż. 49:3-4). Następnie pierworództwo zostało przekazane Józefowi, który był pierworodnym Jakuba i jego drugiej żony, Racheli (I Kron. 5:1-2). Lewi, którego plemię Pan wybrał do służby jako swoich posługujących kapłanów, nie

otrzymał dziedzictwa ze względu na ich wyjątkowe powołanie, aby czynić posługę pośród wszystkich plemion. Z tego względu Józef współdzielił podwójną część ze swoimi synami Efraimem i Manassesem (I Kron. 5:1; Jer. 31:9), którzy zostali policzeni jako osobne plemiona Izraela (Tłum. J.S., I Mojż. 48:5–6 [Aneks]).

Członkowie plemienia Judy mieli być włodarzami do czasu przyjścia Mesjasza (I Mojż. 49:10; Tłum. J.S., I Mojż. 50:24 [Aneks]). W dniach ostatnich plemię Efraima ma przywilej niesienia przesłania o Przywróceniu ewangelii światu i zgromadzenia rozproszonego Izraela (V Mojż. 33:13–17). Przyjdzie czas, kiedy poprzez ewangelię Jezusa Chrystusa Efraim będzie pełnił rolę przywódczą w zjednoczeniu wszystkich plemion Izraela (Iz. 11:12–13; DiP 133:26–34).

Rozproszenie Izraela: Pan rozproszył dwanaście plemion Izraela i przysporzył im cierpień ze względu na ich nieprawość i bunt. Jednakże Pan wykorzystał również owo rozproszenie Swych wybranych pośród narodów świata dla błogosławienia tych narodów.

Rozproszę was pośród pogan, **III Mojż.** 26:33. Pan rozproszy cię pomiędzy wszystkie ludy, **V Mojż.** 28:25, 37, 64. Sprawię, że zostaną usunięci do wszystkich królestw ziemi, **Jer.** 29:18–19. Prześię dom Izraela wśród wszystkich narodów, **Am.** 9:9 (Zach. 10:9).

Jezus został posłany do owiec zaginionych z domu Izraela, **Mat.** 15:24. Mam inne owce, które nie są z tej owczarni, **Jan** 10:16.

Izrael zostanie rozproszony po całej powierzchni ziemi, **I Nefi** 22:3–8. Jakub opowiada alegorię Zenosa o szlachetnej oliwce i dzicze oliwnej, **Jakub** 5–6. Zacznie się dzieło Ojca pośród wszystkich rozproszonych plemion, **III Nefi** 21:26.

Zgromadzenie Izraela: Dom Izraela zostanie zgromadzony w ostatnich dniach przed przyjściem Chrystusa (Art. wiary 1:10). Pan gromadzi Swój lud Izraela,

kiedy ludzie Go przyjmują i przestrzegają Jego przykazań.

Podniesie On sztandar i przyjdą, **Iz.** 5:26. Z wielkim miłosierdziem cię zgromadzę, **Iz.** 54:7. Izrael i Juda zostaną zgromadzeni w swych ziemiach, **Jer.** 30:3. Pan zgromadzi dom Izraela spośród ludów, wśród których byli rozproszeni, **Ez.** 28:25.

W dyspensacji pełni czasów zgromadzę w Chrystusie wszystko w jedną całość, **Efez.** 1:10.

Po rozproszeniu Izraela nastąpi jego zgromadzenie, **I Nefi** 15:12–17. Pan zgromadzi wszystkich ludzi z domu Izraela, **I Nefi** 19:16 (III Nefi 16:5). Zostaną wyprowadzeni z ciemności i będą wiedzieli, że Pan jest ich Zbawicielem, **I Nefi** 22:12. Bóg gromadzi i zlicza Swoje dzieci, **I Nefi** 22:25. Nacje ludzi innych wyznań poniosą Izrael do krajów ich dziedzictwa, **II Nefi** 10:8 (III Nefi 16:4). Mój lud, i Moje słowo zostanie zebrane w jedno, **II Nefi** 29:13–14.

Starszych powołano, aby zgromadzili wybranych, **DiP** 29:7 (DiP 39:11). Zgromadzę moich wybranych, **DiP** 33:6. Zgromadźcie się, abym dał wam moje prawo i abyście mogli zostać obdarowani, **DiP** 38:31–33. Odzyskam mój lud, który jest z domu Izraela, **DiP** 39:11. Święci wyjdą, **DiP** 45:46. Możesz przekazać klucze zgromadzenia, **DiP** 110:11.

Prawość i prawda zaleją ziemię i zgromadzą wybranych Pana, **Mojż.** 7:62. Zgromadzenie jest przyrównane do zbierania się orłów tam, gdzie jest padlina, **J.S.** — **Mat.** 1:27.

Dziesięć zagubionych plemion Izraela: Dziesięć plemion Izraela składało się na Północne Królestwo Izraela i zostało uprowadzonych do niewoli do Asyrii w 721 r. p.n.e. Udały się one wówczas do krajów północnych i stały się zagubione, gdyż inni o nich nie wiedzieli. W ostatnich dniach nastąpi ich powrót.

Do północy powiem: Wydaj, **Iz.** 43:6. Ci przyjdą z północy, **Iz.** 49:12 (I Nefi 21:12). Juda i Izrael wyjdą razem z ziemi północnej, **Jer.** 3:18. Żyje Pan, który

wyprowadził dzieci Izraela z ziemi północnej, **Jer.** 16:14–16. Sprowadzę ich z ziemi północnej, **Jer.** 31:8.

Nefici i Żydzi będą mieli słowa zagubionych plemion Izraela, **II Nefi** 29:12–13. Pójdę, by ukazać się zagubionym plemionom Izraela, **III Nefi** 17:4. Gdy ewangelia będzie głoszona pośród resztki domu Izraela, zagubione plemiona będą zgromadzone w domu — ziemi swego dziedzictwa, **III Nefi** 21:26–29.

Mojżesz przekazał klucze zgromadzenia Izraela Józefowi Smithowi i Oliverowi Cowdery'emu, **DiP** 110:11. Ci, którzy są w krajach północnych, zostaną wspomniani przed Panem, **DiP** 133:26–32.

Wierzmy, że nastąpi dosłowne zgromadzenie Izraela, **Art. wiary** 1:10.

Jafet. *Zobacz także* Noe, biblijny patriarcha

Najstarszy syn Noego, starotestamentowego proroka (**Mojż.** 8:12).

Noe zrodził Jafeta, **I Mojż.** 5:32 (**I Mojż.** 6:10; **Mojż.** 8:12). Jafet wraz z żoną weszli do arki Noego, **I Mojż.** 7:13. Jafet wyszedł z arki, **I Mojż.** 9:18. Bóg powiększył Jafeta, **I Mojż.** 9:27.

Jakub, brat Pana

W Nowym Testamencie; brat Pana (**Gal.** 1:19), a także Józefa, Szymona, Judy oraz kilku siostr (**Mat.** 13:55–56; **Mar.** 6:3; **Judy** 1:1). Był także znany jako Jakub Sprawiedliwy i zajmował ważne stanowisko w Kościele w Jerozolimie (**Dz.** 12:17; 15:13; **I Kor.** 15:7; **Gal.** 2:9–12). Prawdopodobnie napisał List Jakuba.

List Jakuba: Księga w Nowym Testamencie. Początkowo był to list skierowany do dwunastu plemion Izraela rozproszonych poza krajem i był prawdopodobnie napisany w Jerozolimie. List ten zawiera kilka jasno wyrażonych oświadczeń o religii w praktyce, łącznie z ważną radą zawartą w rozdziale 1., że jeśli komu brakuje mądrości, powi-

nien poprosić Boga o pomoc (**Jak.** 1:5–6; **J.S.** — **Hist.** 1:9–20). Rozdział 2. traktuje o wierze i uczynkach. W rozdziałach 3–4 jest mowa o potrzebie kontrolowania języka i upomnienie dla świętych, aby nie mówili źle o sobie nawzajem. Rozdział 5. to zachęta dla świętych, aby mieli cierpliwość i wzywali starszych, by błogosławili chorych; naucza także o błogosławieństwach płynących z pomocy bliźnim w nawróceniu.

Jakub, syn Alfeusza

Jeden z Dwunastu Apostołów wybranych przez Jezusa podczas Jego doczesnej posługi (**Mat.** 10:3; **Mar.** 3:18; **Luk.** 6:15; **Dz.** 1:13).

Jakub, syn Izaaka. *Zobacz także* Ezaw; Izaak; Izrael

Starotestamentowy patriarcha i prorok; młodszy z bliźniąt, synów Izaaka i Rebeki (**I Mojż.** 25:19–26). Jakub uzyskał pierworództwo nad swym bratem Ezawem. Stało się tak dlatego, że Jakub był godny i zawarł związek małżeński w przymierzu, podczas gdy Ezaw wzgardził swoim pierworództwem i zawarł związek małżeński poza przymierzem (**I Mojż.** 25:30–34; 26:34–35; 27; 28:6–9; **Hebr.** 12:16).

Rebeka dowiedziała się od Pana, że Ezaw będzie służył Jakubowi, **I Mojż.** 25:23. Kupił pierworództwo od Ezawa, **I Mojż.** 25:29–34. Śnił o drabinie do nieba, **I Mojż.** 28. Poślubił Leę i Rachelę, **I Mojż.** 29:1–30. Miał dwunastu synów i jedną córkę, **I Mojż.** 29:31–30:24; 35:16–20. Poślubił Bilhę i Zylpę, **I Mojż.** 30:3–4, 9. Jego imię zostało zmienione na Izrael, **I Mojż.** 32:28. Widział Boga twarzą w twarz, **I Mojż.** 32:30. W Józefie miał upodobanie, **I Mojż.** 37:3. Udał się do Egiptu wraz ze swoją rodziną, **I Mojż.** 46:1–7. Błogosławił swych synów i ich potomków, **I Mojż.** 49. Umarł, **I Mojż.** 49:33.

Przestrzegał przykazań, a teraz jest wywyższony na tronie w niebie w towarzystwie Abrahama i Izaaka, **DiP** 132:37.

Jakub, syn Lehięgo. *Zobacz także* Lehi, ojciec Nefiego

Prorok w Księdze Mormona i autor kilku kazań w księgach II Nefiego i Jakuba (II Nefi 6–11; Jakub 1–7).

Księga Jakuba: Trzecia księga w Księdze Mormona. Rozdział 1. podaje, że Nefi przekazał płyty Jakubowi, a następnie poświęcił Jakuba i jego brata Józefa, aby byli kapłanami i nauczycielami dla ludu. Rozdziały 2–4 to kazania, w których upomniano ludzi, aby byli czysti pod względem moralnym. Jakub nauczał również o przyjściu Mesjasza, który niesie odkupienie, i o powodach, dla których Izrael nie przyjmie Go, kiedy przyjdzie. Rozdziały 5–6 zawierają świadectwo Jakuba i proroczą alegorię na temat historii i misji ludu Izraela. Rozdział 7. zawiera zapis o uczonym buntowniku o imieniu Szerem, którego przemogło boskie świadectwo Jakuba.

Jakub, syn Zebedeusza

Jeden z Dwunastu Apostołów wybrany przez Jezusa podczas Jego doczesnej posługi. Brat Jana. Był jednym z trzech Apostołów wybranych, aby być z Jezusem w różnych szczególnych sytuacjach: podczas wskrzeszenia córki Jaira (Mar. 5:37), podczas Przemienienia (Mat. 17:1; Mar. 9:2; Łuk. 9:28) i w Getsemanie (Mat. 26:37; Mar. 14:33). Razem z Piotrem i Janem przywrócił Kapłaństwo Melchizedeka na ziemię poprzez ustanowienie Józefa Smitha i Olivera Cowdery'ego (DiP 27:12; 128:20; J.S. — Hist. 1:72).

Jałmużna, dawanie jałmużny. *Zobacz także* Biedny; Ofiara (dar dla Pana); Pomoc wzajemna; Post, poświęć

Ofiary na pomoc dla biednych.

Nie dawaj jałmużny na pokaz przed ludźmi, **Mat.** 6:1–4 (III Nefi 13:1–4). Ta uboga wdowa wrzuciła więcej niż oni wszyscy, **Mar.** 12:41–44. Bardziej błogosławioną rzeczą jest dawać aniżeli brać, **Dz.** 20:33–35.

Pragnę, abyście używali ze swych majątności ubogim, **Mos.** 4:26. Ludzie

z Kościoła powinni używać ze swych majątności, każdy według tego, co ma, **Mos.** 18:27.

JAM JEST. *Zobacz także* Jehowa; Jezus Chrystus

Jedno z imion Pana, Jezusa Chrystusa.

Bóg powiedział do Mojżesza: **JAM JEST, KTÓRY JAM JEST, II Mojż.** 3:14–15. Jam jest Pan, **II Mojż.** 6:2–3.

Zanim Abraham był, Jam jest, **Jan** 8:56–59.

Słuchajcie głosu Jezusa Chrystusa, Wielkiego Jam Jest, **DiP** 29:1 (DiP 38:1; 39:1).

Jan Chrzciciel. *Zobacz także* Elias; Kapłaństwo Aarona

Syn Zachariasza i Elżbiety w Nowym Testamencie. Jan został posłany, aby przygotować ludzi na przyjęcie Mesjasza (Jan 1:19–27). Dzierżył klucze Kapłaństwa Aarona i ochrzcił Jezusa Chrystusa.

Izajasz i inni prorokowali o misji Jana, **Iz.** 40:3 (Mal. 3:1; I Nefi 10:7–10; II Nefi 31:4).

Został wtrącony do więzienia i ścięto mu głowę, **Mat.** 14:3–12 (Mar. 6:17–29). Gabriel ogłosił Zachariaszowi o narodzeniu i posłudze Jana, **Łuk.** 1:5–25. Jezus nauczał, że Jan Chrzciciel był wielkim prorokiem, **Łuk.** 7:24–28. Rozpoznał, że Jezus jest Synem Boga, **Jan** 1:29–34. Uczniowie Jana stali się uczniami Jezusa, **Jan** 1:25–29, 35–42 (Dz. 1:21–22). Żadnego cudu nie uczynił, **Jan** 10:41.

Jako zmartwychwstała istota został posłany, aby ustanowić Józefa Smitha i Olivera Cowdery'ego do Kapłaństwa Aarona, **DiP** 13 (DiP 27:7–8; J.S. — Hist. 1:68–72). Kiedy miał osiem dni, został ustanowiony przez anioła, **DiP** 84:28.

Jan, syn Zebedeusza. *Zobacz także* Apostoł; Ewangelie; Kapłaństwo Melchizedeka; Objawienie Jana; Przeobrażone Istoty

Jeden z Dwunastu Apostołów w Nowym Testamencie, syn Zebedeusza i brat Jakuba. We wczesnym okresie

zycia był rybakim (Mar. 1:17–20). Był prawdopodobnie uczniem Jana Chrzciciela, który nie był wymieniony z imienia w Ew. Jana 1:40. Później otrzymał powołanie, aby zostać uczniem Jezusa Chrystusa (Mat. 4:21–22; Łuk. 5:1–11). Napisał Ewangelię Jana, trzy listy i księgę Objawienia Jana. Był jednym z trzech, którzy byli wraz z Panem podczas wskrzeszenia córki Jaira (Mar. 5:35–42), na Górze Przemienienia (Mat. 17:1–9) i w Getsemane (Mat. 26:36–46). W swoich zapisach odnosi się do siebie, jako do ucznia, którego miłował Jezus (Jan 13:23; 21:20) i jako do „drugiego ucznia” (Jan 20:2–8). Jezus także nazywał go, podobnie jak jego brata, Boanerges, co znaczy „Synowie Gromu” (Mar. 3:17). Wielokrotnie były o nim wzmianki w zapisach o Ukrzyżowaniu i Zmartwychwstaniu (Łuk. 22:8; Jan 18:15; 19:26–27; 20:2–8; 21:1–2). Jan został później skazany na wygnanie na wyspę Patmos, na której napisał księgę Objawienia Jana (Obj. 1:9).

O Janie często jest mowa w objawieniach dni ostatnich (I Nefi 14:18–27; III Nefi 28:6; Eter 4:16; DiP 7; 27:12; 61:14; 77; 88:141). Fragmenty te potwierdzają biblijny zapis Jana i dają wgląd w jego wspianą i ważną pracę, jaką Pan mu wyznaczył do wykonania na ziemi w czasach Nowego Testamentu i w ostatnich dniach. Pisma święte w dniach ostatnich wyjaśniają, że Jan nie umarł, ale umożliwiono mu pozostanie na ziemi, jako posługującemu stąd do czasu Drugiego Przyjścia Pana (Jan 21:20–23; III Nefi 28:6–7; DiP 7).

Listy Jana: Chociaż autor tych trzech listów nie wspomina o sobie z imienia, użyty język stanowczo wskazuje, że Apostoł Jan jest domniemanym autorem wszystkich trzech listów.

I List Jana 1 to napomnienie świętych, aby nawiązali więź z Bogiem. W rozdziale 2. jest podkreślone, że święci poznają Boga przez posłuszeństwo, i są oni poinstruowani, aby nie miłować świata.

Rozdział 3. to wezwanie dla wszystkich, aby stali się dziećmi Boga i miłowali się nawzajem. W rozdziale 4. wyjaśniono, że Bóg jest miłością i mieszka w tych, którzy Go miłują. W rozdziale 5. wyjaśniono, że święci są narodzeni z Boga poprzez wiarę w Chrystusa.

II List Jana jest podobny do I Listu Jana. Jan wyraża w nim radość z powodu wierności dzieci „wybranej pani”.

III List Jana to pochwała pracy Gajusa za jego wierność i pomoc tym, którzy kochają prawdę.

Ewangelia Jana: W tej księdze Nowego Testamentu Apostoł Jan świadczył o tym, że: (1) Jezus jest Chrystusem, czyli Mesjaszem i (2) Jezus jest Synem Boga (Jan 20:31). Wydarzenia z życia Jezusa, które opisał, wcześniej uważnie wybrał i opracował, mając to na uwadze. Księga ta rozpoczyna się od oświadczenia na temat roli Chrystusa w życiu przedziemskim: że był z Bogiem, że był Bogiem i że był stwórcą wszystkiego. Narodził się w ciele jako Jednorodzony Syn Ojca. Jan podaje przebieg posługi Jezusa, kładąc duży nacisk na Jego boskość i Jego zmartwychwstanie. Jasno zapewnia, że Jezus jest Synem Boga, o czym świadczą cuda, świadkowie, prorocy i sam Chrystus. Jan naucza, przeciwstawiając światło i ciemność, prawdę i błąd, dobro i zło, Boga i diabła. Pewnie w żadnym innym zapisie nie jest w tak dobitny sposób ukazana świętość Jezusa i brak wiary żydowskich władców.

Jan pisał przede wszystkim o posłudze Chrystusa w Judei, szczególnie podczas ostatniego tygodnia Jego doczesnej posługi, podczas gdy Mateusz, Marek i Łukasz pisali głównie o Jego posłudze w Galilei. Kilka kwestii w tej Ewangeliі zostało wyjaśnionych za pomocą objawienia w dniach ostatnich (DiP 7 i DiP 88:138–141).

Lista wydarzeń z życia Zbawiciela opisanych w Ew. Jana znajduje się w części Harmonia Ewangeliі w Aneksie.

Księga Objawienia Jana: Zobacz Objawienie Jana

Jarom

W Księdze Mormona; syn Enosa i prawnuk Lehego. Prowadził nefickie zapisy przez sześćdziesiąt lat, od 420 r. p.n.e. do 361 r. p.n.e. (Enos 1:25; Jar. 1:13). Był wiernym człowiekiem, który dokonał wyboru, by nie pisać zbyt wiele w tym historycznym zapisie (Jar. 1:2).

Księga Jaroma: Księga ta liczy zaledwie piętnaście wersetów w Księdze Mormona. Jarom napisał, że Nefici nadal żyli według prawa Mojżesza i oczekiwali na przyjsie Chrystusa. Przewodzili im królowie, którzy byli potężnymi mężami wiary. Powodziło im się, kiedy baczili na proroków, kapłanów i nauczycieli.

Jarzm. *Zobacz także* Uczeń

Urządzenie nakładane wokół karku zwierząt lub ludzi jako uprzęż. Jarzmo Chrystusa jest symbolem bycia uczniem, podczas gdy jarzmo niewoli to symbol ucisku.

Moje jarzmo jest dogodne, a brzemię moje lekkie, **Mat.** 11:29–30. Nie chodźcie w nierównym jarzmie z niewierzącymi, **II Kor.** 6:14. Nie bądźcie uwikłani w jarzmo niewoli, **Gal.** 5:1.

Nie pragniemy przyprowadzić nikogo pod jarzmo niewoli, **Alma** 44:2.

Cierpienia świętych to żelazne jarzmo, silna obręcz i łańcuchy piekielne, **DiP** 123:1–3, 7–8.

Jasnowidz Gad. *Zobacz także* Pisma święte — Zagubione pisma święte

Prorok oraz wierny przyjaciel i doradca Dawida ze Starego Testamentu (I Sam. 22:5; II Sam. 24:11–19). Napisał księgę o czynach Dawida, która stała się zagubionym pismem świętym (I Kron. 29:29).

Jeden. *Zobacz* Bóg, Boska Trójca; Jedność**Jednorodzony.** *Zobacz także* Jezus Chrystus; Zrodzony

Kolejne imię Jezusa Chrystusa. Jest On Jednorodzonym Synem Ojca (Łuk. 1:26–

35; Jan 1:14; 3:16; I Nefi 11:18–20; II Nefi 25:12; Alma 7:10; 12:33; Mojż. 7:62).

Jedność. *Zobacz także* Bóg, Boska Trójca

Stać się jednością w myśli, pragnieniu i celu najpierw z Ojcem w Niebie i Jezusem Chrystusem, a następnie z innymi świętymi.

Jak dobrze, gdy bracia w jedności razem mieszkają, **Ps.** 133:1.

Ja i Ojciec mój jedno jesteśmy, **Jan** 10:30 (DiP 50:43). Jezus modlił się o to, aby wszyscy byli jedno, jak i On i Jego Ojciec, **Jan** 17:11–23 (III Nefi 19:23). Proszę was usilnie, aby nie było między wami podziałów, lecz abyście byli doskonale ze sobą zespoleni, **I Kor.** 1:10.

Bądźcie stanowczy, będąc jednej myśli i jednego serca, zjednoczeni we wszystkim, **II Nefi** 1:21. Święci powinni mieć swe serca spojone w jedności, **Mos.** 18:21. Jezus modlił się o jedność pośród Swoich nefickich uczniów, **III Nefi** 19:23. Uczniowie byli zjednoczeni w żarliwej modlitwie i poście, **III Nefi** 27:1.

Ojciec, Syn i Duch Święty są jednym, **DiP** 20:27–28 (DiP 35:2; 50:43). Obowiązkiem twoim jest zjednoczyć się z prawdziwym Kościołem, **DiP** 23:7. O cokolwiek poprosicie z wiarą, zjednoczeni w modlitwie, otrzymacie, **DiP** 29:6. Jeżeli nie jesteście jednym, nie jesteście moi, **DiP** 38:27.

Nazwał Pan Swoj lud Syjonem, bo był jednego serca i jednego umysłu, **Mojż.** 7:18.

Jehoszafat

W Starym Testamencie; wierny król Judy (I Król. 15:24; 22).

Jehowa. *Zobacz także* JAM JEST; Jezus Chrystus

Imię przymierza lub właściwe imię Boga Izraela. Wskazuje na „wiecznego JAM JEST” (II Mojż. 3:14; Jan 8:58). Jehowa to przedziemski Jezus Chrystus i przyszedł na ziemię jako syn Marii (Mos. 3:8; 15:1; III Nefi 15:1–5). Za zwyczaj, kiedy słowo *Pan* jest używane

Jered

w Starym Testamencie, oznacza „Jehowę”.

Jehowa to Chrystus: Jehowa był znany starożytnym prorokom (II Mojż. 6:3; Abr. 1:16). Apostoł Paweł nauczał, że Chrystus to Jehowa ze Starego Testamentu (II Mojż. 17:6; I Kor. 10:1–4). Brat Jereda, z Księgi Mormona, widział przedziemskiego Chrystusa i oddał Mu cześć (Eter 3:13–15). Moroni także nazwał Chrystusa „Jehową” (Mor. 10:34). W Świątyni Kirtland Józef Smith i Oliver Cowdery zobaczyli zmartwychwstałego Jehowę (DiP 110:3–4).

Jered. *Zobacz także* Jereda, brat; Jeredyci

Przywódcą w Księdze Mormona, który wraz ze swym bratem poprowadził grupę ludzi spod Wieży Babel do ziemi obiecanej na zachodniej półkuli (Eter 1:33–2:1).

Jered poprosił swego brata, aby pomógł się, żeby Pan nie pomieszał mowy pośród ich rodzin i przyjaciół, **Eter 1:34–37**. Podróżowali ku morzu i mieszkali tam przez cztery lata, **Eter 2:13**. Płynęli do ziemi obiecanej, **Eter 6:4–12**.

Jereda, brat. *Zobacz także* Jered; Jeredyci

Prorok w Księdze Mormona. Wraz ze swoim bratem założył naród Jeredytów, przyprowadziwszy grupę ludzi spod Wieży Babel do ziemi obiecanej na zachodniej półkuli (Eter 1–6). Był mężem tak wielkiej wiary, że rozmawiał z Panem twarzą w twarz (DiP 17:1). Jego historia jest zapisana w księdze Etera.

Brat Jereda był roslým i tegim mężem, i Pan miał w nim wielkie upodobanie, **Eter 1:34**. Ze względu na swą wiarę brat Jereda zobaczył palec Pana, **Eter 3:6–9** (Eter 12:20). Chrystus ukazał swoje duchowe ciało bratu Jereda, **Eter 3:13–20**. Nigdy nie wyjawiono tak wielkich rzeczy jak te, które wyjawiono bratu Jereda, **Eter 4:4**. Brat Jereda ostrzegł ludzi przed monarchią, **Eter 6:22–23**. Pan pokazał bratu Jereda wszystkie rzeczy,

Eter 12:21. Brat Jereda był mocny w piśmie, **Eter 12:24**. Dzięki wierze brat Jereda przesunął górę Zerim, **Eter 12:30**.

Jeredyci. *Zobacz także* Jered; Jereda, brat; Księga Mormona

Lud w Księdze Mormona, który wywodził się z potomków Jereda, jego brata i ich przyjaciół (Eter 1:33–41). Byli prowadzeni przez Boga spod Wieży Babel na kontynenty amerykańskie, do ziemi obiecanej (Eter 1:42–43; 2–3; 6:1–18). Chociaż lud ten w pewnym czasie liczył miliony ludzi, wszyscy zostali zgładzeni w wyniku wojny domowej, która nastąpiła wskutek niegodziwości (Eter 14–15).

Jeremiasz. *Zobacz także* Treny

Starotestamentowy prorok, który urodził się w rodzinie kapłańskiej i prorokował w Judzie od 626 r. p.n.e. do 586 r. p.n.e. Żył blisko czasów innych wspaniałych proroków: Leheiego, Ezechiela, Ozeasza i Daniela.

Jeremiasz został ustanowiony prorokiem podczas życia przedziemskiego (Jer. 1:4–5). W czasie około czterdziestu lat, kiedy był prorokiem, nauczał, przestrzegając przed bałwochwalstwem i niemoralnością pośród Żydów (Jer. 3:1–5; 7:8–10). Ciągłe stawiał czoła przeciwnościom i znieważaniu (Jer. 20:2; 36:18–19; 38:4). Po upadku Jerozolimy Żydzi, którzy uciekli do Egiptu, wzięli ze sobą Jeremiasza (Jer. 43:5–6), gdzie, według tradycji, ukamienowali go na śmierć.

Księga Jeremiasza: Rozdziały 1–6 zawierają proroctwa dane za panowania Jozjasza. Rozdziały 7–20 to proroctwa za czasów Jojakima. Rozdziały 21–38 są na temat panowania Sedekiasza. Rozdziały 39–44 zawierają proroctwa i opisują historyczne wydarzenia po upadku Jerozolimy. Rozdział 45. zawiera obietnicę daną Baruchowi, jego skrybie, że życie Barucha zostanie zachowane. Końcowe rozdziały 46–51 to proroctwa przeciw obcym narodom. Rozdział 52. to historyczne zakończenie. Niektóre z proroctw Jeremiasza były zawarte

na mosiężnych płytach Labana, które zabezpieczył Nefi (I Nefi 5:10–13). O Jeremiaszu jest jeszcze mowa dwa razy w Księdze Mormona (I Nefi 7:14; Hel. 8:20).

Księga Jeremiasza także zawiera uznanie przedziemskiego istnienia człowieka oraz uprzednie ustanowienie Jeremiasza (Jer. 1:4–5); prorocтво powrotu Izraela ze stanu rozproszenia, zgromadzenie po jednym z miasta i po dwóch z rodziny do Syjonu do przyjemnej krainy, gdzie Izrael i Juda mogą bezpiecznie i w pokoju przebywać (Jer. 3:12–19); i prorocтво o tym, że Pan zgromadzi Izrael z krajów północnych, wysyłając wielu „rybaków” i „łowców”, by ich odnaleźć (Jer. 16:14–21). Wydarzenie to w dniach ostatnich będzie jeszcze na większą skalę niż wyprowadzenie z Egiptu Izraela przez Mojżesza (Jer. 16:13–15; 23:8).

Jeroboam

W Starym Testamencie; Jeroboam był pierwszym królem północnej części podzielonego Izraela. Był członkiem plemienia Efraima. Niegodziwy Jeroboam wszczął bunt przeciwko domowi Judy i rodzinie Dawida.

Jeroboam wznosił bożki, aby ludzie mogli oddawać im cześć w Dan i Betelu, **I Król.** 12:28–29. Achiasz zganiał Jeroboama, **I Król.** 14:6–16. Jeroboam został zapamiętany za sprowadzenie straszego grzechu na Izraela, **I Król.** 15:34 (I Król. 12:30).

Jeruzolima

Miasto znajdujące się we współczesnym Izraelu. Jest to najważniejsze miasto w biblijnej historii. Niektóre z najświętszych miejsc dla chrześcijan, żydów i muzułmanów znajdują się w tym mieście i są często odwiedzane przez wielu wiernych wyznawców. Często mówi się o nim: święte miasto.

Znana niegdyś jako Salem (I Mojż. 14:18; Ps. 76:3) Jeruzolima była miastem Jebuzytów do czasu, kiedy zostało podbite przez Dawida (Joz. 10:1; 15:8;

II Sam. 5:6–7), który założył w nim stolicę. Do tego czasu służyła głównie jako górską warownia, położona około 2600 stóp (800 metrów) nad poziomem morza. Otoczona jest ze wszystkich stron głębokimi dolinami, z wyjątkiem strony północnej.

Kiedy król Dawid panował w Jeruzolimie, mieszkał w drewnianym pałacu. Jednakże za panowania Salomona ludzie na wiele sposobów upiększyli to miasto, łącznie z budową królewskiego pałacu i świątyni.

Po podziale królestw Izraela i Judy Jeruzolima pozostała stolicą Judy. Często była atakowana przez armie najeźdźców (I Król. 14:25; II Król. 14:13; 16:5; 18–19; 24:10; 25). Za panowania Hiskiasza Jeruzolima stała się centrum kultu religijnego, ale została częściowo zniszczona w 320 r. p.n.e., 168 r. p.n.e. i 65 r. p.n.e. Herod odbudował mury miasta i świątynię, ale w 70 r. n.e. Rzymianie całkowicie ją zniszczyli.

Melchizedek był królem Salemu, **I Mojż.** 14:18 (Hebr. 7:1–2). Izajasz wezwał Jeruzolimę, aby przywdziała swoje piękne szaty, **Iz.** 52:1. Słowo Pana ma wyjść z Jeruzolimy, **Mich.** 4:2.

Chrystus lamentował nad losem Jeruzolimy, **Mat.** 23:37–39 (Łuk. 13:34). Jeruzolima to miasto Boga żywego, **Hebr.** 12:22.

Jeruzolima miała ulec zagładzie, jeśli nie odpokutuje, **I Nefi** 1:4, 13, 18 (II Nefi 1:4; Hel. 8:20). Jeruzolima zostanie ponownie zamieszkana po jej zniszczeniu, **III Nefi** 20:46. Jeruzolima zostanie odbudowana, **Eter** 13:5.

Chrystus ostrzegł świętych w dniach ostatnich tak, jak ostrzegł lud Jeruzolimy, **DiP** 5:20. Ci, którzy są od Judy, ucho- dzą do Jeruzolimy, **DiP** 133:13. Pan przemówi z Jeruzolimy, **DiP** 133:21.

Jeruzolima, Nowa. *Zobacz* Nowa Jeruzolima; Syjon

Jerubbaal. *Zobacz także* Gedeon (Stary Testament)

Imię nadane Gedeonowi w Starym

Jerycho

Testamencie po tym, jak zniszczył ołtarz Baala (Sędz. 6:32; 7:1; 9; I Sam. 12:11).

Jerycho

Miasto otoczone murem w dolinie Jordanu, znajdujące się 800 stóp (245 metrów) pod poziomem morza. Jerycho znajduje się w pobliżu miejsca, gdzie Izraelici przeszli przez rzekę, kiedy wkroczyli do ziemi obiecanej (Joz. 2:1-3; 3:16; 6).

Izraelici stoczyli bitwę w Jerychu, **Joz.** 6:1-20. Jozue obłożył Jerycho kłątwą, **Joz.** 6:26 (I Król. 16:34). Jerycho znajdowało się na terytorium, które było przypisane Benjaminowi, **Joz.** 18:11-12, 21.

Pan odwiedził Jerycho podczas ostatniej podróży do Jerozolimy, **Mar.** 10:46 (Łuk. 18:35; 19:1).

Jetro. *Zobacz także* Mojżesz

Starotestamentowy książę i kapłan midiański, który dał Mojżeszowi schronienie po tym, jak Mojżesz uciekł z Egiptu. Jest także zwany Reulem (II Mojż. 2:18). Mojżesz później poślubił córkę Jetry Sypporę (II Mojż. 3:1; 4:18; 18:1-12). Jetro nauczył Mojżesza, aby delegował zadania (II Mojż. 18:13-27). Mojżesz otrzymał Kapaństwo Melchizedeka od Jetry (DiP 84:6-7).

Jezus Chrystus. *Zobacz także* Alfa

i Omega; Baranek Boży; Bóg, Boska Trójca; Chleb żywota; Dobry Pasterz; Droga; Drugie Przyjście Jezusa Chrystusa; Ewangelie; Golgota; Immanuel; JAM JEST; Jehowa; Kamień węgielny; Kazanie na górze; Krew; Krzyż; Łaska; Maria, matka Jezusa; Mesjasz; Nieskończony; Oblubieniec; Odkupiciel; Odkupić, odkupiony, odkupienie; Odpuszczenie grzechów; Ofiara (poświęcenie); Opoka; Orędownik; Pan; Pierworodny; Plan Odkupienia; Pocieszyciel; Początek; Pokutować, pokuta; Pomazaniec; Pośrednik; Przemienienie — Przemienienie Chrystusa; Sakrament; Stworzyć,

stworzenie; Sumienie; Syn Człowieczy; Światło, światłość Chrystusa; Ukrzyżowanie; Upadek Adama i Ewy; Wąż mosiężny; Wiara; Wniebowstąpienie; Woda żywa; Wyzwoliciel; Zadośćuczynić, Zadośćuczynienie; Zbawiciel; Zmartwychwstanie; Zrodzony

Chrystus (z greckiego) i *Mesjasz* (z hebrajskiego) oznaczają „namaszczoney”. Jezus Chrystus jest Pierworodnym Ojca w duchu (Hebr. 1:6; DiP 93:21). Jest On Jednorodnym Ojca w ciele (Jan 1:14; 3:16). Jest Jehową (DiP 110:3-4); został uprzednio ustanowiony do Swego wspaniałego powołania przed stworzeniem ziemi. Pod kierownictwem Ojca Jezus stworzył ziemię i wszystko, co na niej jest (Jan 1:3, 14; Mojż. 1:31-33). Narodził się z Marii w Betlejem, wiódł bezgrzeszne życie i dokonał doskonałego zadośćuczynienia za grzechy całej ludzkości poprzez przelanie Swjej krwi i oddanie Swego życia na krzyżu (Mat. 2:1; I Nefi 11:13-33; III Nefi 27:13-16; DiP 76:40-42). Powstał z martwych, tym samym zapewniając ostateczne zmartwychwstanie całej ludzkości. Dzięki Zadośćuczynieniu i Zmartwychwstaniu Jezusa ci, którzy odpokutują za swoje grzechy i będą posłuszni przykazaniom Boga, będą mogli żyć na wieki z Jezusem i Ojcem (II Nefi 9:10-12; 21-22; DiP 76:50-53, 62).

Jezus Chrystus jest najwspanialszą istotą, która urodziła się na tej ziemi. Jego życie jest doskonałym przykładem tego, jak cała ludzkość powinna żyć. Wszystkie modlitwy, błogosławieństwa i obrzędy kapłańskie powinny być uczy-nione w Jego imię. On jest Panem panów, Królem królów, Stworzycielem, Zbawicielem i Bogiem całej ziemi.

Jezus Chrystus przyjdzie ponownie w mocy i chwale, aby panować na ziemi podczas Milenium. Ostatniego dnia będzie sądził całą ludzkość (Alma 11:40-41; J.S. — Mat. 1).

Podsumowanie Jego życia (według kolejności zdarzeń): Narodzenie i misja Jezusa

były przepowiedziane, **Łuk.** 1:26–38 (Iz. 7:14; 9:5–6; I Nefi 11). Urodził się, **Łuk.** 2:1–7 (Mat. 1:18–25). Został obrzezany, **Łuk.** 2:21. Został przedstawiony w świątyni, **Łuk.** 2:22–38. Odwiedzili Go mędrcy, **Mat.** 2:1–12. Józef i Maria uciekli z Nim do Egiptu, **Mat.** 2:13–18. Przeprowadzono Go do Nazaretu, **Mat.** 2:19–23. Odwiedził świątynię w wieku dwunastu lat, **Łuk.** 2:41–50. Miał braci i siostry, **Mat.** 13:55–56 (Mar. 6:3). Został ochrzczony, **Mat.** 3:13–17 (Mar. 1:9–11; **Łuk.** 3:21–22). Był kuszony przez diabła, **Mat.** 4:1–11 (Mar. 1:12–13; **Łuk.** 4:1–13). Powołał Swoich uczniów, **Mat.** 4:18–22 (Mat. 9:9; Mar. 1:16–20; 2:13–14; **Łuk.** 5:1–11, 27–28; 6:12–16; Jan 1:35–51). Wyznaczył Dwunastu, **Mat.** 10:1–4 (Mar. 3:13–19; **Łuk.** 6:12–16). Wygłosił Kazanie na górze, **Mat.** 5–7. Przepowiedział Swoją śmierć i zmartwychwstanie, **Mat.** 16:21 (Mat. 17:22–23; 20:17–19; Mar. 8:31; 9:30–32; 10:32–34; **Łuk.** 9:22; 18:31–34). Został przemieniony, **Mat.** 17:1–9 (Mar. 9:2–8; **Łuk.** 9:28–36). Rozesłał siedemdziesiątych, **Łuk.** 10:1–20. Wjechał triumfalnie do Jerozolimy, **Mat.** 21:1–11 (Mar. 11:1–11; **Łuk.** 19:29–40; Jan 12:12–15). Ustanowił sakrament, **Mat.** 26:26–29 (Mar. 14:22–25; **Łuk.** 22:19–20). Cierpiał i modlił się w Getsemane, **Mat.** 26:36–46 (Mar. 14:32–42; **Łuk.** 22:39–46). Został zdradzony, aresztowany i opuszczony, **Mat.** 26:47–56 (Mar. 14:43–53; **Łuk.** 22:47–54; Jan 18:2–13). Został ukrzyżowany, **Mat.** 27:31–54 (Mar. 15:20–41; **Łuk.** 23:26–28, 32–49; Jan 19:16–30). Zmartwychwstał, **Mat.** 28:1–8 (Mar. 16:1–8; **Łuk.** 24:1–12; Jan 20:1–10). Ukazał się po Swoim zmartwychwstaniu, **Mat.** 28:9–20 (Mar. 16:9–18; **Łuk.** 24:13–48; Jan 20:11–31; Dz. 1:3–8; I Kor. 15:5–8). Wstąpił do nieba, **Mar.** 16:19–20 (**Łuk.** 24:51–53; Dz. 1:9–12).

Ukazał się Nefitom, **III Nefi** 11:1–17 (**III Nefi** 11–26).

Ukazał się Józefowi Smithowi, **J.S. — Hist.** 1:15–20.

Chwała Jezusa Chrystusa: Chwała Pana napełniła przybytek, **II Mojż.** 40:34–38.

Cała ziemia pełna jest Jego chwały, **Iz.** 6:3 (**II Nefi** 16:3). Chwała Pana powstała nad tobą, **Iz.** 60:1–2.

Syn Człowieczy przyjdzie w chwale Ojca Swego, **Mat.** 16:27. Wychwal mnie chwałą, którą miałem u ciebie, zanim powstał świat, **Jan** 17:5.

Święty Izraela będzie panował w wielkiej chwale, **I Nefi** 22:24. Mieliśmy nadzieję Jego chwały, **Jakub** 4:4. Syn Boga przyjdzie w Swej chwale, **Alma** 5:50. On objaśnił wszystkie sprawy od początku do czasu, gdy przyjdzie w Swej chwale, **III Nefi** 26:3.

Moi Apostołowie staną odziani w chwałę, jako i ja, **DiP** 29:12 (**DiP** 45:44). Ujrzelśmy chwałę Syna po prawicy Ojca, **DiP** 76:19–23. Jan ujrzał i dał świadectwo pełni mojej chwały, **DiP** 93:6 (**Jan** 1:14). Jego oblicze jaśniało ponad blask słońca, **DiP** 110:3.

Jego chwała ogarnęła mnie, i ujrzałem Jego twarz, **Mojż.** 1:1–11. To dzieło moje i chwała moja, **Mojż.** 1:39.

Głowa Kościoła: Chrystus jest głową Kościoła, **Efez.** 5:23 (**Efez.** 1:22; 4:15). On jest Głową Ciała, Kościoła, **Kol.** 1:18.

To jest mój Kościół, **Mos.** 26:22 (**Mos.** 27:13). Chrystus był autorem i dokończy-cielem ich wiary, **Mor.** 6:1–4.

Ten Kościół założyłem, **DiP** 33:5 (**III Nefi** 27:3–8).

Milenijne panowanie Chrystusa: Rząd spocznie na Jego ramieniu, **Iz.** 9:5 (**II Nefi** 19:6). Zamieszkać pośród ciebie, mówi Pan, **Zach.** 2:14–16 (**Zach.** 14:9).

Bóg da Jezusowi tron Jego ojca Dawida, **Łuk.** 1:30–33. Chrystus będzie panować na wielki wieków, **Obj.** 11:15. Święci będą panować z Chrystusem przez tysiąc lat, **Obj.** 20:4 (**DiP** 76:63).

Ze względu na prawość ludu Szatan nie będzie miał mocy, **I Nefi** 22:26 (**Obj.** 20:1–3).

Będę mieszkał w prawości wraz z ludźmi na ziemi przez tysiąc lat, **DiP** 29:11 (**DiP** 43:29–30). Podporządkujcie się mocom, które są, dopóki nie zapanuje ten, którego prawem jest królować, **DiP** 58:22 (**I Kor.** 15:25).

Chrystus będzie osobiście królował na ziemi, **Art. wiary** 1:10 (Iz. 32:1).

Pośmiertne epifanie Chrystusa: Kiedy Jezus powstał, ukazał się najpierw Marii, **Mar.** 16:9 (Jan 20:11–18). Jezus szedł i rozmawiał razem z dwoma uczniami w drodze do Emaus, **Łuk.** 24:13–34. Jezus ukazał się Apostołom, którzy dotykali Jego dłoni i stóp, **Łuk.** 24:36–43 (Jan 20:19–20). Jezus ukazał się Tomaszowi, **Jan** 20:24–29. Jezus ukazał się uczniom nad Morzem Tyberiadzkim, **Jan** 21:1–14. Jezus czynił posługę przez czterdzieści dni po Swoim zmartwychwstaniu, **Dz.** 1:2–3. Szczepan ujrzał Jezusa stojącego po prawicy Boga, **Dz.** 7:55–56. Jezus ukazał się Saulowi, **Dz.** 9:1–8 (Tłum. J.S., **Dz.** 9:7; **Dz.** 26:9–17). Chrystusa widziało ponad 500 osób, **I Kor.** 15:3–8.

Jezus Chrystus ukazał się ludowi Nefiego, **III Nefi** 11:1–17. 2500 ludzi widziało i słyszało Jezusa, **III Nefi** 17:16–25. Mormon został nawiedzony przez Pana, **Morm.** 1:15.

Józef Smith i Sidney Rigdon ujrzeli Jezusa po prawicy Boga, **DiP** 76:22–23. Józef Smith i Oliver Cowdery ujrzeli Pana w Świątyni Kirtland, **DiP** 110:1–4.

Józef Smith ujrział Jezusa, **J.S.** — **Hist.** 1:15–17.

Proroctwa o narodzinach i śmierci Jezusa Chrystusa: Dziewica pocznie i porodzi syna, **Iz.** 7:14 (I Nefi 11:13–20). Z Betlejem wyjdzie władca Izraela, **Mich.** 5:1.

Lamanita Samuel prorokował o dniu, nocy i dniu światła; o nowej gwieździe i innych znakach, **Hel.** 14:2–6. Lamanita Samuel prorokował o ciemności, grzmotach i błyskawicach oraz o trzęsieniu ziemi, **Hel.** 14:20–27. Znaki narodzin Jezusa się wypełniły, **III Nefi** 1:15–21. Znaki śmierci Jezusa się wypełniły, **III Nefi** 8:5–23.

Przedziemskie życie Chrystusa: Pan ukazał się Abramowi, **I Mojż.** 12:7 (I Mojż. 17:1; 18:1; Abr. 2:6–8). Pan rozmawiał z Mojżeszem twarzą w twarz, **II Mojż.** 33:11 (V Mojż. 34:10; Mojż. 1:1–2). Widziałem Pana stojącego na ołtarzu, **Am.** 9:1.

Na początku Słowo było u Boga. A Słowo uczyniono ciałem i zamieszkało wśród nas, **Jan** 1:1, 14 (I Jana 1:1–3). Zanim Abraham był, Jam jest, **Jan** 8:58. Wychwal mnie chwałą, którą miałem u ciebie, zanim świat powstał, **Jan** 17:5.

Izajasz naprawdę widział mego Odkupiciela, tak jak ja i mój brat Jakub Go widzieliśmy, **II Nefi** 11:2–3. Nazajutrz przyjdę na świat, **III Nefi** 1:12–14. Chrystus był przed powstaniem świata, **III Nefi** 26:5 (Jan 6:62). Jak teraz ukazuję się tobie, tak Swemu ludowi ukażę się w ciebie, **Eter** 3:14–17.

Enoch ujrział Pana i chodził z Nim, **DiP** 107:48–49.

Mój Umilowany Syn, który od samego początku był moim Umilowanym i Wybranym, **Mojż.** 4:2. Rzekł Pan: Kogóż wyślę? I odpowiedział jeden podobny Synowi Człowieczemu: Otom jest, wyslij mnie, **Abr.** 3:27.

Przykład Jezusa Chrystusa: Dałem wam przykład, **Jan** 13:15. Ja jestem droga, prawda i żywot, **Jan** 14:6. I Chrystus cierpiał za nas, zostawiając nam przykład, abyśmy wstępowali w Jego ślady, **I Piotra** 2:21.

Jeśli człowiek nie będzie podążał za przykładem Syna Boga żywego, nie może zostać zbawiony, **II Nefi** 31:16. Chciałbym, abyście byli doskonali, tak samo jak ja, **III Nefi** 12:48. Zawsze będziecie tego przestrzegać i czynić, jak ja to uczyniłem, **III Nefi** 18:6. Dałem wam przykład, **III Nefi** 18:16. Dzieła, które widzieliście, że Ja czyniłem, macie także i wy czynić, **III Nefi** 27:21, 27. Prawdziwie naśladowający Jezusa Chrystusa będą tacy, jak On, **Mor.** 7:48.

Przykłady lub symbole Chrystusa: Abel złożył ofiarę z pierwotnych swojego stada, **I Mojż.** 4:4 (Mojż. 5:20). Weź jedynego syna swego Izaaka i złóż go w ofierze, **I Mojż.** 22:1–13 (Jakub 4:5). Pan nakazał dzieciom Izraela, by składali w ofierze jagnięta bez skazy, **II Mojż.** 12:5, 21, 46 (IV Mojż. 9:12; Jan 1:29; 19:33; I Piotra 1:19; Obj. 5:6). To jest chleb, który Pan dał wam, abyście go jedli, **II Mojż.**

16:2–15 (Jan 6:51). Uderz w skałę i wytrysnie z niej woda, aby lud mógł pić, **II Mojż.** 17:6 (Jan 4:6–14; I Kor. 10:1–4). Poniesie kozioł wszystkie ich niedziwności, **III Mojż.** 16:20–22 (Iz. 53:11; Mos. 14:11; 15:6–9). Mojżesz podniósł węży z mosiądzu, aby ocalić tych, którzy na niego spojrzą, **IV Mojż.** 21:8–9 (Jan 3:14–15; Alma 33:19; Hel. 8:14–15). Jonasz był w brzuchu ryby trzy dni, **Jon.** 2:1 (Mat. 12:40).

Czyni się tak na podobieństwo ofiary Jednorodzonego od Ojca, **Mojż.** 5:4–8.

Sędzia: Sądzić będzie świat w prawości, **Ps.** 9:9 (III Nefi 27:16). Przyjdzie, by sądzić ziemię, **Ps.** 96:13. Bóg będzie sądził prawych i niegodziwych, **Kazn.** 3:17. Będzie sądzić pośród narodów, **Iz.** 2:4 (Mich. 4:3; II Nefi 12:4). W prawości będzie sądził biednych, **Iz.** 11:2–4.

Ojciec wszelki sąd przekazał Synowi, **Jan** 5:22. Jeśli sądzę, sąd mój jest prawdziwy, **Jan** 8:16. On został ustanowiony przez Boga, aby był Sędzią żywych i umarłych, **Dz.** 10:42 (II Tym. 4:1). Bóg sądzić będzie tajemnicze ludzkie przez Jezusa Chrystusa, **Rzym.** 2:16. Wszyscy staniemy przed tronem sędziowskim Chrystusa, **Rzym.** 14:10 (II Kor. 5:10; Alma 12:12; Morm. 3:20; 7:6; Eter 12:38; DiP 135:5).

Wszyscy ludzie przyjdą do Boga, aby być przez Niego sądzeni według prawdy i świętości, która w Nim jest, **II Nefi** 2:10. Staniecie przed Bogiem, aby być sądzeni według uczynków, **Alma** 5:15 (Alma 12:15; 33:22; III Nefi 27:14).

Bóg i Chrystus są sędziami wszystkich, **DiP** 76:68.

Świadekstwo składane o Jezusie Chrystusie: Paweł świadczył, że Jezus jest Chrystusem, **Dz.** 18:5. Nawet złe duchy świadczyły, że znały Jezusa, **Dz.** 19:15. Żaden człowiek nie może rzec: Jezus jest Panem, chyba tylko w Duchu Świętym, **I Kor.** 12:3. Każde kolano się zegniewa i każdy język wyzna, że Jezus Chrystus jest Panem, **Fil.** 2:10–11.

Mówimy o Chrystusie, radujemy się w Chrystusie, głosimy o Chrystu-

sie, prorokujemy o Chrystusie, **II Nefi** 25:26. Księga Mormona ma przekonać Żydów i ludzi innych wyznań, że Jezus jest Chrystusem, **II Nefi** 26:12 (strona tytułowa Księgi Mormona). Prorocy i pisma święte świadczą o Chrystusie, **Jakub** 7:11, 19. Szukajcie tego Jezusa, o którym pisali prorocy i apostołowie, **Eter** 12:41.

Ujrzelśmy Go i słyszeliśmy głos dający świadectwo, że jest Jednorodzonym, **DiP** 76:20–24. To są żywoty wieczne — znać Boga i Jezusa Chrystusa, **DiP** 132:24.

Wierzmy w Boga, Wiecznego Ojca, i w Jego Syna, Jezusa Chrystusa, **Art. wiary** 1:1. Wierzmy, że Chrystus będzie osobiście królował na ziemi, **Art. wiary** 1:10.

Upoważnienie: Rząd spocznie na Jego ramieniu, **Iz.** 9:5 (II Nefi 19:6).

Jezus nauczał jako upoważnienie mający, **Mat.** 7:28–29 (Mar. 1:22). Syn Człowieczy ma moc na ziemi, by przebaczać grzechy, **Mat.** 9:6. Jezus rozkazał nieczystym duchom, mając upoważnienie, i były Mu posłuszne, **Mar.** 1:27 (Łuk. 4:33–36). Jezus ustanowił dwunastu, aby mieli moc, **Mar.** 3:14–15. Słowo Jezusa miało moc, **Łuk.** 4:32. Ojciec przekazał wszelki osąd Synowi, **Jan** 5:22, 27. Bóg namaścił Jezusa Duchem Świętym i mocą, **Dz.** 10:38. Chrystus był uprzednio ustanowiony przed założeniem świata, **I Piotr** 1:20 (Eter 3:14). Chrystus ma klucze piekła i śmierci, **Obj.** 1:18.

Wszyscy ludzie stają się poddani Chrystusowi, **II Nefi** 9:5. Jezus Chrystus, Syn Boga, jest Ojcem nieba i ziemi, Stworzycielem wszystkiego od początku, **Hel.** 14:12.

Chrystus przyszedł z woli Ojca, aby czynić Jego wolę, **DiP** 19:24. Jezus otrzymał pełnię chwały Ojca; i otrzymał wszelką moc, **DiP** 93:3–4, 16–17 (Jan 3:35–36).

Wziąć na siebie imię Jezusa Chrystusa: Nie ma żadnego innego imienia, przez które musimy być zbawieni, **Dz.** 4:12 (II Nefi 31:21). Apostołowie radowali

Język

się, że zostali uznani za godnych znosić zniewagę dla imienia Jego, **Dz.** 5:38–42. To jest przykazanie Jego, abyśmy wierzyli w imię Syna Jego, Jezusa Chrystusa, **I Jana** 3:23.

Zaświadczenie, że chcecie wziąć na siebie imię Chrystusa przez chrzest, **II Nefi** 31:13. Pragnę więc, abyście wzięli na siebie imię Chrystusa, **Mos.** 5:6–12 (Mos. 1:11). Ktokolwiek pragnął wziąć na siebie imię Chrystusa, przystępował do Kościoła Boga, **Mos.** 25:23. Wszyscy prawdziwie wierzący w Chrystusa wzięli na siebie imię Chrystusa, **Alma** 46:15. Brama niebios jest otwarta dla wszystkich, którzy uwierzą w imię Jezusa Chrystusa, **Hel.** 3:28. Błogosławiony ten, kto okaże się wierny memu imieniu ostatniego dnia, **Eter** 4:19. Chcą wziąć na siebie imię Syna, **Mor.** 4:3 (DiP 20:77).

Weźcie na siebie imię Chrystusa, **DiP** 18:21–25.

Język

W pismach świętych słowo język może być rozumiane na dwa sposoby: (1) Słowa zapisane lub mówione, złożone razem w formie wzorców, aby przekazywać informacje, myśli i pomysły. Sposób używania języka wskazuje na nasze uczucia wobec Boga i innych ludzi. Podczas Drugiego Przyjścia Jezusa Chrystusa Pan da całej ludzkości nieskalany język (Sof. 3:8–9). (2) Symbol mowy. Święci mają kontrolować swoje języki, co oznacza, że mają kontrolować mowę. *Język* odnosi się także do ludów i ich mowy. Ostatecznie każde kolano się zegnije i każdy język wyzna Boga (Iz. 45:23; Rzym. 14:11).

Słowa zapisane lub mówione: Cała ziemia miała jeden język, **I Mojż.** 11:1. Pan pomieszał język całej ziemi, **I Mojż.** 11:4–9.

Każdy człowiek słyszał ich mówiących w swoim języku, **Dz.** 2:1–6.

Pan przemawia do ludzi w ich języku, **II Nefi** 31:3 (DiP 1:24). Beniamin nauczał swoich synów w języku swoich ojców,

aby mogli stać się mężami rozumnymi, **Mos.** 1:2–5.

Ten, którego język jest łagodny i budujący, tenże jest od Boga, jeżeli jest posłuszny moim obrzędom, **DiP** 52:16. Zapoznaj się z językami, mowami i ludźmi, **DiP** 90:15.

Adam i Jego dzieci posługiwali się językiem, który był nieskalany i niesplugawiony, **Mojż.** 6:5–6, 46. Bóg dał Enochowi wielką moc mowy, **Mojż.** 7:13.

Symbol mowy: Strzeż języka swego od zła, **Ps.** 34:14 (I Piotra 3:10). Kto pilnuje swoich ust i swojego języka, uchroni swoją duszę od kłopotów, **Przyp.** 21:23.

Jeśli ktoś nie powściąga swego języka, tego religia jest na próżno, **Jak.** 1:26. Jeśli kto w mowie nie obraża, ten jest mężem doskonałym, **Jak.** 3:1–13. Ewangelia będzie głoszona każdemu narodowi, plemieniu, językowi i ludowi, **Obj.** 14:6–7 (II Nefi 26:13; Mos. 3:13, 20; DiP 88:103; 112:1).

Pan przyznaje wszystkim narodom, z ich własnego narodu i języka, aby nauczali Jego słowa, **Alma** 29:8. Płyty te zostaną przekazane każdemu narodowi, plemieniu, językowi i ludowi, **Alma** 37:4.

Uzyskaj słowo moje, a wówczas rozwiąże się język twój, **DiP** 11:21. Każdy człowiek usłyszy pełnię ewangelii w swym własnym języku, **DiP** 90:11.

Język, dar [języków]. *Zobacz także* Dary Ducha; Język

Dar od Ducha Świętego, który umożliwia natchnionym osobom przemawiać w nieznanym języku, rozumieć go lub tłumaczyć. Wierzymy w dar języków (Art. wiary 1:7).

Napełnieni zostali wszyscy Duchem Świętym i zaczęli mówić innymi językami, **Dz.** 2:4. Kto mówi nieznanym językiem, nie do ludzi mówi, ale do Boga, **I Kor.** 14:1–5, 27–28. Języki to znak dla tych, którzy nie wierzą, **I Kor.** 14:22–28.

Wtedy następuje chrzest ogniem i Duchem Świętym i wtedy będziecie mogli mówić językiem aniołów, **II Nefi** 31:13–14. Amaleki wzywał wszystkich ludzi,

aby uwierzyli w dar mówienia językami, **Omni** 1:25.

Niektórym jest dane mówić językami; a innemu jest dane tłumaczenie języków, **DiP** 46:24–25 (I Kor. 12:10; Mor. 10:8, 15–16). Niechaj dar języków będzie wylany, **DiP** 109:36.

Job

W Starym Testamencie; prawy mąż, który zniósł ogromną niedolę i pozostał wierny swej wierze w Boga. Jego historia znajduje się w księdze Joba.

Księga Joba: Chociaż księga ta opisuje cierpienie Joba, nie do końca jest odpowiedzią na pytanie, dlaczego Job (czy ktokolwiek inny) może przeżywać cierpienie i stratę całej rodziny, i wszystkich dóbr. W księdze tej wyjaśniono, że niedola niekoniecznie jest konsekwencją grzechu danej osoby. Pan może niedolą doświadczać ludzi, dyscyplinować ich i instruować, ale także może to być forma kary (**DiP** 122).

Księgę tę można podzielić na cztery części. Rozdziały 1–2 to wstęp do historii. Rozdziały 3–31 zawierają ciąg dyskusji pomiędzy Jobem a trzema przyjaciółmi. Rozdziały 32–37 zawierają przemowy Elihu, czwartego przyjaciela, który potępił Joba z innych przyczyn niż poprzedni trzej przyjaciele. Rozdziały 38–42 to zakończenie księgi, w którym znajduje się zapewnienie dla Joba, że kurs, jaki od samego początku obrał w życiu, był dobry.

Z Księgi Joba uczymy się, że jeśli dana osoba ma właściwą wiedzę o Bogu i żyje w sposób, który Bóg przyjmuje, będzie w stanie lepiej przetrwać próby, które na nią przyjdą. Niezachwianą wiarę Joba można wyrazić takimi wyrażeniami, jak: „Tak czy owak On mnie zabije, jednak będę Mu ufał” (Job 13:15). O Jobie jest także mowa w Ks. Ezechiela 14:14; Liście Jakuba 5:11; Doktrynie i Przymierzach 121:10.

Joel

Prorok w ziemi judzkiej w Starym Testamencie. Nieznane są daty okre-

ślające, kiedy żył — być może żył w czasie między panowaniem Joasza, przed 850 r. p.n.e., a powrotem plemienia Judy z niewoli babilońskiej.

Księga Joela: Księga koncentruje się na proroctwie, jakie wygłosił Joel po tym, jak ziemia judzka została porażona dotkliwą suszą i plagą szarańczy (Joel 1:4–20). Joel zapewnił lud, że poprzez pokutę ponownie otrzyma błogosławieństwa od Boga (Joel 2:12–14).

Rozdział 1. to wezwanie do uroczystego zgromadzenia w domu Pana. W rozdziale 2. jest mowa o wojnie i spustoszeniu, które poprzedzą Milenium. W rozdziale 3. jest mowa o dniach ostatnich i potwierdzenie o wojnach pośród wszystkich narodów, aż w końcu Pan zamieszka w Syjonie.

Piotr przytoczył prorocstwo Joela o wylaniu Ducha w dniu Zielonych Świąt (Joel 3:1–5; Dz. 2:16–21). Anioł Moroni także przytoczył Józefowi Smithowi ten sam fragment (J.S. — Hist. 1:41).

Jonasz. Zobacz także Niniwa

Starotestamentowy prorok, który został powołany przez Pana, aby głosić pokutę w mieście Niniwa (Jon. 1:1–2).

Księga Jonasza: Księga w Starym Testamencie, w której opowiedziane są dzieje życia Jonasza. Prawdopodobnie Jonasz nie napisał tej księgi. Głównym przekazem księgi Jonasza jest to, że Jehowa panuje wszędzie i nie ogranicza Swojej miłości do pojedynczego narodu lub ludu.

W rozdziale 1. Pan powołał Jonasza, aby głosił ewangelię w Niniwie. Zamiast postąpić według przykazania Pana, Jonasz uciekł łodzią i został połknięty przez wielką rybę. W rozdziale 2. Jonasz modlił się do Pana i ryba zwróciła go na suchy ląd. W rozdziale 3. podano, że Jonasz udał się do Niniwy i prorokował o jej upadku. Jednakże ludzie odpokutowali. W rozdziale 4. Pan zganił Jonasza za to, że był zły, iż Pan ocalił ten lud.

Jezus nauczał, że Jonasz, którego

Jonatan

połknęła ryba, był symboliczną zapowiedzią śmierci Jezusa i Jego zmartwychwstania (Mat. 12:39–40; 16:4; Łuk. 11:29–30).

Jonatan. *Zobacz także* Dawid; Saul, król Izraela

W Starym Testamencie; syn Saula, króla Izraela. Jonatan był bliskim przyjacielem Dawida (I Sam. 13:1–24:1; 31).

Jozasz

Prawy król Judy od 641 r. p.n.e. do 610 r. p.n.e. (II Król. 22–24; II Kron. 34–35). Podczas jego panowania znaleziono w domu Pana księgę prawa (II Król. 22:8–13).

Jozue. *Zobacz także* Jerycho

Starotestamentowy prorok i przywódca, następca Mojżesza. Urodził się w Egipcie jeszcze przed ucieczką dzieci Izraela (IV Mojż. 14:26–31). Wraz z Kalebem byli spośród dwunastu zwiadawców wysłanych do Kanaanu. Jedynie oni zdali dobre sprawozdanie na temat tej ziemi (IV Mojż. 13:8, 16–33; 14:1–10). Zmarł w wieku 110 lat (Joz. 24:29). Jozue był wspaniałym przykładem oddanego proroka-wojownika.

Księga Jozuego: Księga ta została nazwana po Jozuem, ponieważ jest on w niej główną postacią, a nie dlatego, że był jej autorem. Rozdziały 1–12 opisują zdobycie Kanaanu; w rozdziałach 13–24 jest mowa o podziale ziemi przez plemiona Izraela, a także podane są ostatnie rady, które dał Jozue.

Dwa znaczące wersety z Księgi Jozuego to przykazanie, które otrzymał od Pana, aby rozmyślać o pismach świętych (Joz. 1:8), i wezwanie Jozuego, aby ludzie byli wierni Panu (Joz. 24:15).

Józef, drewno [Józefa]. *Zobacz*

Efraim — Drewno Efraima lub Józefa; Księga Mormona

Józef, mąż Marii. *Zobacz także* Jezus Chrystus; Maria, matka Jezusa

Mąż Marii, matki Jezusa. Józef był

potomkiem Dawida (Mat. 1:1–16; Łuk. 3:23–38), i mieszkał w Nazarecie. Był poślubiony Marii. Tuż zanim zawarli związek małżeński, Marię nawiedził anioł Gabriel, który ogłosił, że Maria została wybrana na matkę Zbawiciela (Łuk. 1:26–35). Józef także otrzymał objawienie o tym boskim narodzeniu (Mat. 1:20–25).

Maria była jedynym ziemskim rodzicem Jezusa, ponieważ ojcem Jezusa był Bóg Ojciec. Jednak Żydzi myśleli, że Józef był ojcem Jezusa, i Jezus też tak go traktował (Łuk. 2:48, 51). Józef został ostrzeżony we śnie z niebios, i zachował niemowlę Jezus przy życiu, uciekając do Egiptu (Mat. 2:13–14). Po śmierci Heroda anioł poinstruował Józefa, aby z powrotem wziął Chrystusa do Izraela (Mat. 2:19–23).

Józef Smith jun. *Zobacz* Smith, Józef, jun.

Józef, syn Jakuba. *Zobacz także* Izrael; Jakub, syn Izaaka

W Starym Testamencie; pierworodny syn Jakuba i Racheli (I Mojż. 30:22–24; 37:3).

Józef uzyskał pierworództwo w Izraelu, ponieważ Ruben, pierworodny syn pierwszej żony Jakuba, utracił ten przywilej poprzez wykroczenie (I Kron. 5:1–2). Ze względu na to, że był godny, Józef, jako pierworodny syn drugiej żony Jakuba, był następnym w kolejności do tego błogosławieństwa. Józef także otrzymał błogosławieństwo od swojego ojca na krótko przed śmiercią Jakuba (I Mojż. 49:22–26).

Józef był mężem, który miał wspaniały charakter, osobą „[dyskretną i mądrą]” (I Mojż. 41:39). To, że odrzucił żonę Potyfara, jest przykładem wiary, czystości moralnej i osobistej rzetelności (I Mojż. 39:7–12). W Egipcie, po ujawnieniu swojej prawdziwej tożsamości swoim braciom, Józef podziękował, zamiast ich obwiniać za to, jak go potraktowali. Wierzył, że ich czyny pomogły wypełnić boską wolę Boga (I Mojż. 45:4–15).

Objawienie w dniach ostatnich uka-

zuje większą misję rodziny Józefa w ostatnich dniach (Tłum. J.S., I Mojż. 50:24–38 [Aneks]; II Nefi 3:3–24; III Nefi 20:25–27).

Jakub bardzo kochał Józefa i dał mu szatę o wielu kolorach, **I Mojż.** 37:3. Z powodu zazdrości bracia znienawidzili Józefa i spiskowali, aby go zabić, ale zamiast tego sprzedali go kupcom, którzy byli w drodze do Egiptu, **I Mojż.** 37:5–36. W Egipcie Pan sprawił, że powodziło się Józefowi, i został zarządcą w domu Potyfara, **I Mojż.** 39:1–4. Żona Potyfara skłamała, mówiąc, że Józef próbował ją uwieść; Józef został niesłusznie potępiony i wtrącony do więzienia, **I Mojż.** 39:7–20. Józef wykłada sny naczelnego podczaszego i piekarza faraona, **I Mojż.** 40. Faraon zaczyna doceniać Józefa, ponieważ wyłożył jeden ze snów faraona; uczynił Józefa namiestnikiem Egiptu, **I Mojż.** 41:14–45. Narodziny Efraima i Manassesa, **I Mojż.** 41:50–52. Józef został ponownie zjednoczony ze swym ojcem i braćmi, **I Mojż.** 45–46. Józef umarł w Egipcie w wieku 110 lat, **I Mojż.** 50:22–26.

Józef z Arymatei

Józef z Arymatei był członkiem Sanhedrynu, uczniem Chrystusa oraz bogatym i wiernym Izraelitą, który nie wziął udziału w potępieniu naszego Pana. Po Ukrzyżowaniu Józef owinął ciało Zbawiciela w czyste lniane prześcieradło i złożył Go w swym grobowcu wykutym w skale (Mat. 27:57–60; Mar. 15:43–46; Łuk. 23:50–53; Jan 19:38–42).

Juda (brat Jezusa)

W Nowym Testamencie; jeden z braci Jezusa i prawdopodobny autor listu Judy (Mat. 13:55; Judy 1:1).

List Judy: Księga ta zawiera list od Judy skierowany do świętych, którzy ślabil w wierze. Osłabiali ich ci, którzy rzekomo byli chrześcijanami, ale w niemoralny, pogański sposób oddawali cześć, i twierdzili, że stanowią wyjątek od posłuszeństwa wobec moralnego prawa.

Juda chciał pobudzić świętych, aby zdali sobie sprawę z duchowego zagrożenia i zachęcał ich, aby pozostali wierni.

Do niektórych znaczących fragmentów listu Judy należą: werset 6., który nawiązuje do wojny w niebie i wypędzenia Lucyfera oraz jego aniołów z tego ziemskiego stanu (Abr. 3:26–28), oraz wersety 14–15, w których przytoczono prorocstwo Enocha.

Juda (syn Jakuba). *Zobacz także* Biblia; Izrael; Żydzi

W Starym Testamencie; czwarty syn Jakuba i Lei (I Mojż. 29:35; 37:26–27; 43:3, 8; 44:16; 49:8). Jakub błogosławił Judę, że będzie naturalnym przywódcą wśród synów Jakuba, i że Sylo (Jezus Chrystus) będzie jego potomkiem (I Mojż. 49:10).

Plemię Judy: Plemię Judy objęło przewodzenie po osiedleniu się w Kanaanie. Głównym jego rywalem było plemię Efraima. Mojżesz błogosławił plemię Judy (V Mojż. 33:7). Po panowaniu Salomona plemię Judy stało się królestwem Judy.

Królestwo Judy: Za panowania Rechabeama władztwo Salomona zostało podzielone na dwa osobne królestwa, głównie ze względu na zazdrość pomiędzy plemionami Efraima i Judy. Południowe Królestwo, czyli królestwo Judy, to plemię Judy i większa część plemienia Beniamina. Jerozolima była jego stolicą. Ogólnie rzecz biorąc, pozostało bardziej wiernie w oddawaniu czci Jehowie niż Północne Królestwo. Juda była mniej narażona na ataki z północy i zachodu, a największa władza pozostała w rękach rodziny Dawida aż do niewoli babilońskiej. Królestwu Judy udało się istnieć przez 135 lat po upadku bardziej licznego i potężnego królestwa Izraela.

Drewno Judy: Odnosi się do Biblii, jako do zapisów dotyczących domu Judy (Ez. 37:15–19). W ostatnich dniach, kiedy różne gałęzie domu Izraela zostaną zgromadzone, ich święte zapisy będą także zebrane razem. Te zapisy pism świę-

tych uzupełniają się nawzajem i stanowią wspólne świadectwo, że Jezus jest Chrystusem, Bogiem Izraela i Bogiem całej ziemi (Tłum. J.S., I Mojż. 50:24–36 [Aneks]; II Nefi 3; 29).

Judasz, brat Jakuba

W Nowym Testamencie; jeden z pierwszych Dwunastu Apostołów Jezusa Chrystusa (Łuk. 6:13–16). Prawdopodobnie był także znany jako Tadeusz (Mat. 10:2–4).

Judasz Iskariota

Jeden z Dwunastu Apostołów Jezusa w Nowym Testamencie (Mat. 10:4; Mar. 14:10; Jan 6:71; 12:4). Jego nazwisko oznacza „mąż z Keriot”. Wywodził się z plemienia Judy i był jedynym Apostołem, który nie był Galilejczykiem. Judasz zdradził Pana.

Otrzymał trzydzieści srebrników za wydanie Chrystusa jednemu z arcykapłanów, **Mat.** 26:14–16 (Zach. 11:12–13). Zdradził Pana pocałunkiem, **Mat.** 26:47–50 (Mar. 14:43–45; Łuk. 22:47–48; Jan 18:2–5). Powiesił się, **Mat.** 27:5. Szatan wstąpił w Judasza, **Łuk.** 22:3 (Jan 13:2, 26–30). Dawid mówił o tym, że Judasz zdradzi Jezusa, **Dz.** 1:16 (Ps. 41:10).

Kaifasz. *Zobacz także* Annasz; Saduceusze

W Nowym Testamencie; arcykapłan, zięć Annasza. Kaifasz aktywnie sprzeciwiał się Jezusowi i Jego uczniom (Mat. 26:3–4; Jan 11:47–51; 18:13–14).

Kain. *Zobacz także* Abel; Adam; Morderstwo; Tajemne sprzysiężenia

Syn Adama i Ewy, który zabił swojego młodszego brata, Abła (I Mojż. 4:1–16).

Pan odrzucił jego ofiarę, **I Mojż.** 4:3–7 (Mojż. 5:5–8, 18–26). Zabił swojego brata Abła, **I Mojż.** 4:8–14 (Mojż. 5:32–37). Pan obłożył Kaina klątwą i położył na nim znak, **I Mojż.** 4:15 (Mojż. 5:37–41).

Adam i Ewa mieli wiele synów i córek, zanim się urodził, **Mojż.** 5:1–3, 16–17. Miłował Szatana bardziej niż Boga,

Mojż. 5:13, 18. Zawarł nieświęte przymierze z Szatanem, **Mojż.** 5:29–31.

Kaleb

Jeden z tych, których Mojżesz posłał na poszukiwania ziemi kananejskiej w drugim roku po Exodusie. Jedyńie on z Jozuem zdali zgodne z prawdą sprawozdanie na temat tej ziemi (IV Mojż. 13:6, 30; 14:6–38). Jedyńie oni ze wszystkich, którzy opuścili Egipt, przetrwali czterdzieści lat na pustkowiu (IV Mojż. 26:65; 32:12; V Mojż. 1:36) i weszli do Kanaanu (Joz. 14:6–14; 15:13–19).

Kalwaria. *Zobacz* Golgota

Kamień węgielny. *Zobacz także* Jezus Chrystus

Główny kamień znajdujący się w narożu podstawy budowli. Jezus Chrystus jest zwany głównym kamieniem węgielnym (Efez. 2:20).

Kamień, który odrzucili budowniczo- wie, stał się kamieniem węgielnym, **Ps.** 118:22 (Mat. 21:42–44; Mar. 12:10; Łuk. 20:17; Dz. 4:10–12).

Żydzi odrzucili kamień węgielny, **Jakub** 4:15–17.

Kanaan, Kananejczyk

W czasach Starego Testamentu; czwarty syn Chama (I Mojż. 9:22; 10:1, 6) i wnuk Noego. *Kananejczyk* odnosi się do kogoś, kto pochodzi z ziemi, gdzie najpierw mieszkał Kanaan, jak też i do jego potomków. *Kananejczyk* to także nazwa ludu, który zamieszkiwał niziny wybrzeża śródziemnomorskiego Palestyny. Nazwa ta jest czasem używana do opisu wszystkich mieszkańców, którzy nie są Izraelitami i zamieszkują kraj na zachód od Jordanu, których Grecy nazywali Fenicjanami.

Kanon. *Zobacz także* Biblia; Doktryna i Przymierza; Księga Mormona; Perła Wielkiej Wartości; Pisma święte

Uznawany i wiarygodny zbiór świętych ksiąg. W Kościele Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich kanon

ksiąg nazywa się podstawowymi pismami świętymi, a należą do nich: Stary i Nowy Testament, Księga Mormona, Doktryna i Przymierza oraz Perła Wielkiej Wartości.

Kapłan, Kapłaństwo Aarona.

Zobacz także Aaron, brat Mojżesza; Kapłaństwo Aarona; Wyższy kapłan

Urząd w Kapłaństwie Aarona. W starożytności najwyższy urząd w Kapłaństwie lewickim, który dzierżył tylko Aaron i jego potomkowie. Kiedy Chrystus wypełnił prawo Mojżesza, ograniczenie to zostało zniesione.

Opis obowiązków kapłana w przywróconym Kościele, **DiP** 20:46–52.

Kapłan, Kapłaństwo Melchizedeka.

Zobacz także Kapłaństwo Melchizedeka; Wyższy kapłan

Osoba, która dokonuje dla innych religijnych obrządków skierowanych ku Bogu. Często w pismach świętych kapłani są faktycznie wyższymi kapłanami według porządku Melchizedeka (**Alma** 13:2). Ci, którzy otrzymają pełnię chwały Boga, po Zmartwychwstaniu staną się kapłanami i królami w świecie celestialnym.

Melchizedek był kapłanem Boga Najwyższego, **I Mojż.** 14:18. Tyś kapłanem na wieki według porządku Melchizedeka, **Ps.** 110:4 (Hebr. 5:6; 7:17, 21).

Chrystus uczynił nas królami i kapłanami Boga i Ojca Swojego, **Obj.** 1:6 (Obj. 5:10; 20:6).

Pamiętaj, że Pan Bóg ustanowił kapłanów według Swego świętego porządku, **Alma** 13:1–20.

Ci, którzy wyjdą w zmartwychwstaniu prawych, będą kapłanami i królami, **DiP** 76:50, 55–60.

Kapłaństwo. *Zobacz także* Kapłaństwo Aarona; Kapłaństwo Melchizedeka; Klucze kapłaństwa; Moc; Przysięga i przymierze kapłaństwa; Upoważnienie; Ustanowić, ustanowienie

Upoważnienie i moc, które Bóg daje

człowiekowi, aby wszelkie działania były dla zbawienia człowieka (**DiP** 50:26–27). Mężczyźni, będący członkami Kościoła, którzy dzierżą kapłaństwo, są zorganizowani w kwora i mają upoważnienie do dokonywania obrzędów oraz wypełniania w Kościele określonych funkcji administracyjnych.

Ich namaszczeniem na pewno będzie wieczne kapłaństwo, **II Mojż.** 40:15 (**IV Mojż.** 25:13).

Ustanowiem cię, **Jan** 15:16. Wy jesteście budowani jako duchowy dom, święte kapłaństwo, **I Piotra** 2:5. Jesteście wybranym pokoleniem, królewskim kapłaństwem, **I Piotra** 2:9 (**II Mojż.** 19:6).

Mężczyźni są powoływani na urząd wyższego kapłana ze względu na swą niezmierną wiarę i dobre uczynki, **Alma** 13:1–12. Daję ci moc, abyś chrzcił, **III Nefi** 11:21. Będziecie mieli moc, by nadawać Ducha Świętego, **Mor.** 2:2.

Objawię ci Kapłaństwo ręką proroka Eliasza, **DiP** 2:1 (J.S. — **Hist.** 1:38). Pan nadał kapłaństwo także Aaronowi i jego potomstwu, **DiP** 84:18. To większe kapłaństwo udziela ewangelii, **DiP** 84:19. Zabrał Mojżesza spośród nich, a także Święte Kapłaństwo, **DiP** 84:25. Opis przysięgi i przymierza kapłaństwa, **DiP** 84:33–42. Kapłaństwo pozostało przez linię pochodzenia ojców waszych, **DiP** 86:8. Istnieją w Kościele dwa kapłaństwa, **DiP** 107:1. Pierwsze kapłaństwo to Święte Kapłaństwo według Porządku Syna Bożego, **DiP** 107:2–4. Prawa kapłaństwa są nierozdzielnie związane z mocami niebieskimi, **DiP** 121:36. Żadna moc ani wpływ nie mogą ani też nie powinny być wywierane na mocy kapłaństwa, jedynie przez perswazję i nieudawaną miłość, **DiP** 121:41. Każdy wierny, godny mężczyzna będący członkiem Kościoła może otrzymać kapłaństwo, **Dekl. ofic. II.**

Wierzymy, że człowiek musi być powołany przez Boga, **Art. wiary** 1:5.

Kapłaństwo, klucze [kapłaństwa].

Zobacz Klucze kapłaństwa

Kapłaństwo Aarona

Kapłaństwo Aarona. *Zobacz także* Aaron, brat Mojżesza; Kapłaństwo; Prawo Mojżesza

Niższe kapłaństwo (Hebr. 7:11–12; DiP 107:13–14). Urzędy tego kapłaństwa to: biskup, kapłan, nauczyciel i diakon (DiP 84:30; 107:10, 14–15, 87–88). W starożytności, według prawa Mojżesza, byli wyżsi kapłani, kapłani i Lewici. Z powodu buntu starożytnych Izraelitów przeciw Bogu Mojżesz, a wraz z nim święte kapłaństwo, został zabrany, a niższe kapłaństwo nadal trwało. Odmówili bycia uświęconymi i otrzymania Kapłaństwa Melchizedeka oraz związanych z nim obrzędów. (Zob. DiP 84:23–26). Kapłaństwo Aarona zajmuje się doczesnymi i zewnętrznymi obrzędami prawa i ewangelii (I Kron. 23:27–32; DiP 84:26–27; 107:20). Dzierży klucze posługi aniołów, ewangelii pokuty i chrztu (DiP 13). Kapłaństwo Aarona zostało przywrócone na ziemię w tej dyspensacji 15 maja 1829 r. Jan Chrzciciel nadał je Józefowi Smithowi i Oliverowi Cowdery'emu w pobliżu Harmony w stanie Pensylwania (DiP 13; J.S. — Hist. 1:68–73).

I będzie miał przymierze wiecznego kapłaństwa, **IV Mojż.** 25:13. Pan oczyści synów Lewiego i ich przyczysci, **Mal.** 3:3 (III Nefi 24:3).

Nikt samego siebie nie podnosi do tej godności, **Hebr.** 5:4. Doskonałość nie jest osiągalna przez kapłaństwo lewicze, **Hebr.** 7:11.

Kapłaństwo to nigdy nie zostanie zabrane z ziemi aż do czasu, gdy synowie Lewiego złożą ofiarę, **DiP** 13. Józef Smith i Oliver Cowdery zostali ustanowieni do Kapłaństwa Aarona, **DiP** 27:8. Niższe kapłaństwo dzierży klucz posługi aniołów, **DiP** 84:26 (DiP 13). Istnieją dwa kapłaństwa, a mianowicie Melchizedeka i Aarona, **DiP** 107:1. Drugie kapłaństwo zwie się Kapłaństwem Aarona, **DiP** 107:13.

Kapłaństwo lewicze. *Zobacz* Kapłaństwo Aarona

Kapłaństwo Melchizedeka. *Zobacz także* Kapłaństwo; Melchizedek; Starszy

Kapłaństwo Melchizedeka jest wyższym, czyli większym kapłaństwem; Kapłaństwo Aarona jest niższym kapłaństwem. Kapłaństwo Melchizedeka zawiera klucze do duchowych błogosławieństw Kościoła. Dzięki obrzędom wyższego kapłaństwa moc boskości ukazana jest człowiekowi (DiP 84:18–25; 107:18–21).

Bóg najpierw objawił to wyższe kapłaństwo Adamowi. Patriarchowie i prorocy w każdej dyspensacji mieli to upoważnienie (DiP 84:6–17). Było najpierw nazywane Świętym Kapłaństwem, według porządku Syna Boga. Z czasem było znane jako Kapłaństwo Melchizedeka (DiP 107:2–4).

Kiedy dzieciom Izraela nie udało się żyć według przywilejów i przymierzy Kapłaństwa Melchizedeka, Pan zabrał wyższe prawo i dał im niższe kapłaństwo i mniejsze prawo (DiP 84:23–26). Nazywano je Kapłaństwem Aarona i prawem Mojżesza. Kiedy Jezus przyszedł na ziemię, przywrócił Kapłaństwo Melchizedeka Żydom i zaczął pośród nich budować Kościół. Jednakże kapłaństwo i Kościół zostały ponownie zagubione w wyniku odstępstwa. Zostały później przywrócone przez Józefa Smitha jun. (DiP 27:12–13; 128:20; J.S. — Hist. 1:73).

Do urzędów Kapłaństwa Melchizedeka należą: starszy, wyższy kapłan, patriarcha, Siedemdziesiąty i Apostoł (DiP 107). Kapłaństwo Melchizedeka zawsze będzie częścią królestwa Boga na ziemi.

Prezydent Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich jest prezydentem wyższego kapłaństwa, czyli Kapłaństwa Melchizedeka, i dzierży wszystkie klucze przynależące do królestwa Boga na ziemi. Powołanie Prezydenta sprawuje tylko jeden mężczyzna w danym czasie i jest on jedyną osobą na ziemi upoważnioną do korzystania

ze wszystkich kluczy kapłańskich (DiP 107:64–67; 132:7).

Chrystus będzie kapłanem na wieki według porządku Melchizedeka, **Ps.** 110:4 (Hebr. 5:6, 10; 7:11).

Kapłaństwo Melchizedeka udziela ewangelii, **Hebr.** 7 (DiP 84:18–25).

Melchizedek wykazywał się wielką wiarą i otrzymał urząd wyższego kapłaństwa, **Alma** 13:18.

Kapłaństwo Melchizedeka było nadane Józefowi Smithowi i Oliverowi Cowdery'emu, **DiP** 27:12–13 (J.S. — Hist. 1:72). Przyjęcie tego kapłaństwa przez przysięgę i przymierze, **DiP** 84:33–42. Istnieją dwa podziały, to jest wielkie części — Kapłaństwo Melchizedeka i Kapłaństwo Aarona, **DiP** 107:6. Kapłaństwo Melchizedeka daje prawo do udzielania wszystkich duchowych błogosławieństw, **DiP** 107:8–18. Mojżesz, Elias i Eliasz dali Józefowi Smithowi i Oliverowi Cowdery'emu klucze kapłańskie, **DiP** 110:11–16. Daję wam teraz urzędników należących do mego Kapłaństwa, abyście dzierżyli jego klucze, **DiP** 124:123.

Kara śmierci. *Zobacz także* Morderstwo

Ukaranie śmiercią za popełnione przestępstwo, szczególnie związane z karą za morderstwo.

Kto przelewa krew człowieka, przez człowieka jego krew będzie przelana, **I Mojż.** 9:6 (Tłum. J.S., **I Mojż.** 9:12–13). Morderca na pewno poniesie śmierć, **IV Mojż.** 35:16.

Mordercy, którzy zabijają umyślnie, umrą, **II Nefi** 9:35. Jesteś skazany na śmierć, według prawa, **Alma** 1:13–14. Kto popełnił morderstwo, był karany śmiercią, **Alma** 1:18. Prawo domaga się życia tego, kto zamordował, **Alma** 34:12.

Ten, kto zabija, umrze, **DiP** 42:19.

Kazanie na górze. *Zobacz także*

Błogosławieństwa; Jezus Chrystus

Dyskurs, jaki Pan Jezus Chrystus przeprowadził ze Swoimi uczniami, którzy

wkrótce mieli udać się na misje (Mat. 5–7; Łuk. 6:20–49). Pan udzielił tego kazania wkrótce po powołaniu Dwunastu.

Kazanie to jest wyjaśnione w Tłumaczeniu Biblii Józefa Smitha oraz w podobnym kazaniu zapisanym w III Nefim 12–14, co wskazuje na to, że ważne części kazania zostały utracone z zapisu znajdującego się w Ew. Mateusza.

Kąkol

Roślina, trujący chwast, który wygląda podobnie jak zboże. Nie można odróżnić go od zboża do momentu, aż w pełni wyrośnie (Mat. 13:24–30; DiP 86:1–7).

Kimball, Spencer W. *Zobacz także* Deklaracja oficjalna II

Dwunasty Prezydent Kościoła od czasu jego założenia w 1830 r. Spencer W. Kimball służył jako Prezydent od grudnia 1973 r. do listopada 1985 r. Urodził się w 1895 r. i zmarł w 1985 r. w wieku 90 lat.

W czerwcu 1978 r. Pierwsze Prezydium ogłosiło, że Prezydent Kimball otrzymał objawienie, aby błogosławieństwa kapłaństwa i świątyni były dostępne dla wszystkich godnych mężczyzn, którzy są członkami Kościoła, **Dekl. ofic. II.**

Kiszkumen. *Zobacz także* Złoczyńcy Gadiantona

W Księdze Mormona; przywódca grupy niegodziwych mężczyzn, którzy znani byli później, jako złoczyńcy Gadiantona (Hel. 1:9–12; 2).

Kłątwa, przeklinać, złorzeczyć, przekleństwa. *Zobacz także* Bezczeszczenie; Potępienie (wyklęcie)

W pismach świętych; kłątwa to zastoso-
wanie bożego prawa, które zezwala na osąd lub sprowadza jego konsekwencje na rzecz, osobę lub lud, przede wszystkim z powodu nieprawości. Kłątwy są wyrazem boskiej miłości i sprawiedliwości Boga. Może je przywołać sam Bóg lub mogą być wypowiedziane

przez Jego upoważnione sługi. Czasami wszystkie powody obłożenia klątwą są znane jedynie Bogu. Ponadto stanu przekleństwa doświadczają ci, którzy z własnej woli są nieposłuszni Bogu, i tym samym oddalają się od Ducha Pana.

Pan może zdjąć przekleństwa z danej osoby lub ludu, ze względu na wiarę w Jezusa Chrystusa i posłuszeństwo prawom i obrzędowi ewangelii (Alma 23:16–18; III Nefi 2:14–16; Art. wiary 1:3).

Bóg przeklął węża za omamienie Adama i Ewy, **I Mojż.** 3:13–15 (Mojż. 4:19–21). Ziemia była przeklęta dla Adama i Ewy, **I Mojż.** 3:17–19 (Mojż. 4:23–25). Pan przeklął Kaina za zabicie Abla, **I Mojż.** 4:11–16 (Mojż. 5:22–41). Pan przeklął Kanaana i jego potomków, **I Mojż.** 9:25–27 (Mojż. 7:6–8; Abr. 1:21–27). Izrael będzie błogosławiony, jeśli będzie posłuszny Bogu, albo przeklęty z powodu nieposłuszeństwa, **V Mojż.** 28 (V Mojż. 29:17–27). Gehazi i jego potomkowie zostali przeklęci trądem Naamana, **II Król.** 5:20–27. Pan obłożył klątwą starożytny naród Izraela za nieplacenie dziesięciny i ofiar, **Mal.** 3:6–10.

Jezus przeklął drzewo figowe i uschło, **Mar.** 11:11–14, 20–21. Jezus przeklął następujące miasta: Chorazyn, Betsaide i Kafarnaum, **Łuk.** 10:10–15.

Ponieważ Lamanici nie słuchali Pana, byli oddzieleni od obecności Pana i zostali przeklęci, **II Nefi** 5:20–24. Wszyscy są zaproszeni, aby przyszedli do Boga, **II Nefi** 26:33. Pan przeklnie tych, którzy popełniają nierząd, **Jakub** 2:31–33. Nefici otrzymają sroższe przekleństwo niż Lamanici, jeśli nie odpokutują, **Jakub** 3:3–5. Buntownicy sprowadzają na siebie przekleństwa, **Alma** 3:18–19 (V Mojż. 11:26–28). Korihor został przeklęty, ponieważ odwodził ludzi od Boga, **Alma** 30:43–60. Pan przeklął ziemię i bogactwa Nefitów z powodu niegodziwości ludzi, **Hel.** 13:22–23 (II Nefi 1:7; Alma 37:31). Pan przeklął niegodziwych Jeredytów, **Eter** 9:28–35.

Zadośćuczynienie Chrystusa zdejmuje przekleństwo Adama z małych dzieci, **Mor.** 8:8–12.

Ci, którzy odwracają się od Pana, są przeklęci, **DiP** 41:1. Ziemia będzie obrzucona klątwą, o ile nie będzie łączącego ognia pomiędzy ojcami a dziećmi, **DiP** 128:18 (Mal. 3:23–24).

Bezczeszczenie: Przeklinać oznacza również używać języka wulgarnego, bluźnierczego lub lekceważącego.

Ludzie mają nie złorzeczyć swoim ojom lub matkom, **II Mojż.** 21:17 (Mat. 15:4). Nie złorzecz tym, którzy panują nad tobą, **II Mojż.** 22:28 (Kazn. 10:20). Mężczyźni i kobiety mają nie przeklinać Boga, **III Mojż.** 24:13–16.

Piotr począł się zaklinać, kiedy zaparł się znajomości z Jezusem, **Mat.** 26:69–74.

Niegodziwi Nefici przeklinali Boga i chcieli umrzeć, **Morm.** 2:14.

Klucze kapłaństwa. *Zobacz także* Dyspensacja; Kapłaństwo; Pierwsze Prezydium

Te klucze to prawo do prezydentury lub moc udzielona człowiekowi przez Boga, by kierować, dysponować i zarządzać kapłaństwem Boga na ziemi. Posiadacze kapłaństwa powołani na pozycje w prezydium otrzymują klucze od tych, którzy mają do nich upoważnienie. Posiadacze kapłaństwa używają kapłaństwa tylko w granicach wyznaczonych przez tych, którzy dźwierz klucze. Prezydent Kościoła jest jedyną osobą na ziemi, która dźwierz wszystkie klucze kapłańskie, i jest upoważniony do korzystania z nich (**DiP** 107:65–67, 91–92; 132:7).

Piotr otrzymał klucze królestwa, **Mat.** 16:19.

Michał (Adam) otrzymał klucze zbawienia pod kierownictwem Jezusa Chrystusa, **DiP** 78:16. Klucze królestwa od zawsze należą do Pierwszego Prezydium, **DiP** 81:2. Kapłaństwo Melchizedeka dźwierz klucz tajemnic wiedzy Bożej, **DiP** 84:19. Dwunastu Apostołów dźwierz szczególne klucze, **DiP** 107:35;

112:16, 32; 124:128. Józef Smith i Oliver Cowdery otrzymali klucze dotyczące zgromadzenia Izraela, ewangelii Abrahama i moce pieczętujące, **DiP** 110:11–16. Pierwsze Prezydium i Dwunastu dzierżą klucze dyspensacji pełni czasów, **DiP** 112:30–34. Urzędnicy w kapłaństwie dzierżą klucze, **DiP** 124:123. Ten, kto otrzymał klucze, może uzyskać wiedzę, **DiP** 128:11.

Kapłaństwo Aarona dzierży klucze posługi aniołów i ewangelii pokuty oraz chrztu, **J.S.** — **Hist.** 1:69 (**DiP** 13).

Kłamstwo. *Zobacz także* Oszczerstwo; Uczciwy, uczciwość; Zwodzić, zwieść, oszustwo

Jakiegokolwiek przekazanie fałszu lub nieprawdy w celu oszustwa.

Nie będziecie krać i nie będziecie postępować fałszywie ani nie będziecie kłamać, **III Mojż.** 19:11. Nienawidzę kłamstwa i brzydzę się nim, **Ps.** 119:163. Kłamliwe wargi są występne dla Pana, **Przyp.** 12:22. Są moim ludem, który nie będzie kłamał, **Iz.** 63:8.

Diabeł jest kłamcą i ojcem kłamstw, **Jan** 8:44 (**II Nefi** 2:18; **Eter** 8:25; **Mojż.** 4:4). Nie ludziom skłamałeś, lecz Bogu, **Dz.** 5:4 (**Alma** 12:3). Jeśli kto mówi: Miłuję Boga, a nienawidzi brata swego, kłamcą jest, **I Jana** 4:20. Wszyscy kłamcy otrzymają częśćkę w drugiej śmierci, **Obj.** 21:8 (**DiP** 63:17).

Biada kłamcy, albowiem zostanie on strącony do piekła, **II Nefi** 9:34. Wielu będzie nauczało fałszywych doktryn, mówiąc: kłamcie trochę, bo nie ma w tym krzywdy, **II Nefi** 28:8–9 (**DiP** 10:25). Czy wyobrażacie sobie, że możecie Panu skłamać, **Alma** 5:17. Jesteś Bogiem prawdy i nie możesz kłamać, **Eter** 3:12 (**IV Mojż.** 23:19; **I Sam.** 15:29; **Tyt.** 1:2; **Hebr.** 6:18; **Enos** 1:6).

Ten, kto kłamie i nie odpokutuje, zostanie wykluczony, **DiP** 42:21. Kłamcy odziedziczą chwałę tełestialną, **DiP** 76:81, 103–106.

Wierzmy w bycie uczciwym, **Art. wiary** 1:13.

Kłócić się. *Zobacz* Spór

Kobieta, kobiety. *Zobacz także* Bracia, brat; Człowiek, ludzie; Siostra

Dorośla osoba płci żeńskiej, córka Boga. Termin *Kobieta* jest czasem używany w pismach świętych jako wyraz szacunku (**Jan** 19:26; **Alma** 19:10).

Bóg stworzył mężczyznę i kobietę, **I Mojż.** 1:27 (**Mojż.** 2:27; 6:9; **Abr.** 4:27). Cnotliwa kobieta jest cenniejsza niż rubiny, **Przyp.** 31:10–31.

Kobieta jest chwałą mężczyzny, **I Kor.** 11:7. W Panu ani mężczyzna nie jest bez kobiety, ani kobieta bez mężczyzny, **I Kor.** 11:11. Kobiety powinny przyodzabiać się w skromne stroje, **I Tym.** 2:9–10.

Miła jest mi, Panu Bogu, czystość moralna kobiet, **Jakub** 2:28.

Grzechy twoje są ci przebaczone i jesteś wybraną panią, **DiP** 25:3. Kobiety mają prawo oczekiwać od mężów swojego utrzymania, **DiP** 83:2.

Kolob

Gwiazda, która znajduje się najbliżej tronu Boga (**Abr.** 3:2–3, 9).

Abraham ujrzał Koloba oraz gwiazdy, **Abr.** 3:2–18. Czas Pana mierzy się według czasu Koloba, **Abr.** 3:4, 9 (**Abr.** 5:13).

Kolosan, List do. *Zobacz także* Listy Pawła; Paweł

Księga w Nowym Testamencie. Początkowo był to list, który Apostoł Paweł napisał do Kolosan po odwiedzinach Epafrasa, który był ewangelistą w Kościele w Kolosach (**Kol.** 1:7–8). Epafras powiedział Pawłowi, że Kolosanie bardzo zblądzili — myśleli, że byli lepsi od innych ludzi, ponieważ dokładnie przestrzegali określonych zewnętrznych obrzędów (**Kol.** 2:16), wyrzekali się pewnych określonych fizycznych zachcianek i oddawali cześć aniołom (**Kol.** 2:18). Praktyki te sprawiły, że Kolosanie czuli, że zostali uświęceni. Czuli oni także, że rozumieją tajemnice wszechświata

lepiej niż inni członkowie Kościoła. W swoim liście Paweł skorygował ich, nauczając, że odkupienie przychodzi jedynie poprzez Chrystusa i że musimy być mądrzy i Jemu służyć.

Rozdział 1. to pozdrowienie Pawła skierowane do Kolosan. W rozdziałach 2–3 poruszone są kwestie doktrynalne i zawarte są oświadczenia o Chrystusie jako o Odkupicielu, niebezpieczeństwie przed fałszywym oddawaniem czci oraz o ważności Zmartwychwstania. Rozdział 4. naucza o tym, że święci mają być mądrzy we wszystkim.

Konfirmacja. *Zobacz Ręce, nałożenie [rąk]*

Koniec świata. *Zobacz Świat — Koniec świata*

Konstytucja. *Zobacz także Prawo; Rząd*

W Doktrynie i Przymierzach „Konstytucja” odnosi się do Konstytucji Stanów Zjednoczonych, która była natchniona od Boga w przygotowaniu na Przywrócenie ewangelii.

Prawo konstytucyjne powinno być przyjęte, **DiP** 98:5–6. Pan sprawił, że Konstytucja została ustanowiona, **DiP** 101:77, 80.

Kontrola urodzeń. *Zobacz także Małżeństwo, zawrzeć związek małżeński; Rodzina*

Kontrola liczby dzieci, które rodzą się danej parze, poprzez ograniczanie zajęć w ciąży lub jej zapobieganie.

Rozradzajcie się i rozmnażajcie się, i napełniajcie ziemię, **I Mojż.** 1:28 (Mojż. 2:28). Dzieci są dziedzictwem od Pana, **Pś.** 127:3–5.

Rodzina Lehięgo miała wychować potomków dla Pana, **I Nefi** 7:1.

Małżeństwo jest ustanowione przez Boga dla człowieka, **DiP** 49:15–17. Wywyższeni otrzymają pełnię i kontynuację potomstwa na wieki wieków, **DiP** 132:19, 63.

Korianton. *Zobacz także Alma, syn Almy*

W Księdze Mormona; syn Almy, który był synem Almy.

Udał się do Zoramitów, **Alma** 31:7. Poniechał posługi z powodu nierządnic, **Alma** 39:3. Alma nauczał go o stanie istnienia po śmierci, o zmartwychwstaniu i o zadośćuczynieniu, **Alma** 39–42. Został powołany, aby ponownie głosić ewangelię, **Alma** 42:31. Popłynął okrętem do ziemi na północy, **Alma** 63:10.

Koriantumr. *Zobacz także Jeredyci*

W Księdze Mormona; król Jeredytów i ostatni ocalały z narodu Jeredytów.

Odnaleźli go ludzie z Zarahemli, **Omni** 1:21. Był królem nad całą tą ziemią, **Eter** 12:1–2. Był wzięty do niewoli przez Szareda, a jego synowie przywrócili mu wolność, **Eter** 13:23–24. Walczył z różnymi wrogami, **Eter** 13:28–14:31. Odpokutował, **Eter** 15:3. Walczył w ostatniej bitwie z Szizem, **Eter** 15:15–32.

Korihor. *Zobacz także Antychryst*

Antychryst w Księdze Mormona, który domagał się znaku na dowód mocy Boga; Pan sprawił, że Korihor stracił mowę (**Alma** 30:6–60).

Korneliusz. *Zobacz także Ludzie innych wyznań; Piotr; Setnik*

Setnik w Cezarei, ochrzczony przez Piotra (Dz. 10). Prawdopodobnie był pierwszym z ludzi innych wyznań, który przyłączył się do Kościoła bez uprzedniego nawrócenia się na judaizm. Chrztus Korneliusza i jego rodziny nazaczył drogę, aby ewangelia była głoszona ludziom innych wyznań. Piotr, główny Apostoł, który dzierżył wówczas klucze królestwa Boga na ziemi, pokierował tym głoszeniem ewangelii.

Korona. *Zobacz także Życie wieczne*

Zdobiona obręcz noszona na głowie przez władców. Może być symbolem mocy celestialnej, władania i boskości.

Ci, którzy wytrwają do końca, przestępując wszystkich przykazań Boga, otrzymają koronę życia wiecznego. (Zob. DiP 20:14; Mojż. 7:56; J.S. — Mat. 1:1).

Odłożona jest dla mnie korona prawości, **II Tym.** 4:8. Otrzymacie niezwiędłą koronę chwały, **I Piotra** 5:4.

Ci, którzy zmarli w Panu, otrzymają koronę prawości, **DiP** 29:13. Otrzymają koronę w posiadłościach mego Ojca, **DiP** 59:2. Pan przygotowuje świętych, aby przyszli do korony, którą im przyszłowano, **DiP** 78:15. Pan obiecał świętym koronę chwały po Jego prawicy, **DiP** 104:7.

Koryntian, Listy do. *Zobacz także*

Listy Pawła; Paweł

Dwie księgi w Nowym Testamencie. Początkowo były to listy, które Paweł napisał do świętych w Koryncie, aby skorygować, co było u nich niewłaściwe. Koryntianie żyli w społeczeństwie, które było niegodziwe pod względem moralnym.

I List do Koryntian: Rozdział 1. zawiera pozdrowienia Pawła i jego zalecenie, aby święci byli jednością. W rozdziałach 2–6 jest wezwanie Pawła do skorygowania błędów wśród świętych w Koryncie. Rozdziały 7–12 zawierają odpowiedzi Pawła na określone zapytania. W rozdziałach 13–15 poruszone są następujące tematy: prawdziwa miłość, dary duchowe i Zmartwychwstanie. Rozdział 16. zawiera rady, aby być silnym w wierze.

II List do Koryntian: Rozdział 1. zawiera pozdrowienia Pawła i przesłanie pocieszenia. W rozdziale 2. podane są osobiste rady dla Tytusa. W rozdziałach 3–7 jest mowa o mocy ewangelii w życiu świętych i ich przywódców. W rozdziałach 8–9 znajdują się rady dla świętych, aby z radością dawali biednym. Rozdziały 10–12 to zapewnienie w obronie stanowiska Pawła jako Apostoła. W rozdziale 13. znajduje się zalecenie, aby być doskonałym.

Kościół Jezusa Chrystusa. *Zobacz także* Kościół Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich; Kościół, nazwa [Kościoła]; Kościół, znaki prawdziwego [Kościoła]; Królestwo Boże lub królestwo niebieskie; Przywrócenie ewangelii; Święty (rzeczownik)

Zorganizowana grupa wierzących, którzy wzięli na siebie imię Jezusa Chrystusa poprzez chrzest i konfirmację. Prawdziwy Kościół musi być Kościołem Pana; musi mieć Jego upoważnienie, nauki, prawa, obrzędy i nazwę; i musi być zarządzany przez Niego za pośrednictwem wyznaczonych przez Niego przedstawicieli.

Pan codziennie pomnażał Kościołowi, **Dz.** 2:47. My wszyscy, choć nas wielu, jesteśmy jednym ciałem w Chrystusie, **Rzym.** 12:5. W jednym Duchu wszyscy zostaliśmy ochrzczeni w jedno ciało, **I Kor.** 12:13. Kościół jest zbudowany na fundamencie apostołów i proroków, **Efez.** 2:19–20. Apostołowie i prorocy są niezbędni w Kościele, **Efez.** 4:11–16. Chrystus jest głową Kościoła, **Efez.** 5:23.

Pomimo tego, że było wiele kościołów, wszyscy oni stanowili jeden Kościół, **Mos.** 25:19–22. Kościół został oczyszczony i uporządkowany, **Alma** 6:1–6. Kościół Chrystusa musi nosić Jego imię, **III Nefi** 27:8. Kościół zbierał się często, aby pościć i modlić się, i rozmawiać, **Mor.** 6:5.

To jest jedyny prawdziwy i żywy Kościół, **DiP** 1:30. Kościół Chrystusa powstał w tych ostatnich dniach, **DiP** 20:1. Pan powołuje Swoje sługi do rozbudowania Jego Kościoła, **DiP** 39:13. Bowiem tak się będzie zwać mój Kościół w ostatnich dniach, **DiP** 115:4.

Kościół Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich. *Zobacz*

także Kościół Jezusa Chrystusa; Kościół, nazwa [Kościoła]; Kościół, znaki prawdziwego [Kościoła]; Przywrócenie ewangelii

Nazwa dana Kościołowi Chrystusa

Kościół, nazwa [Kościoła]

w dniach ostatnich, aby odróżnić go od Kościoła w innych dyspensacjach (DiP 115:3–4).

Pan wyleje wiedzę na świętych w dniach ostatnich, **DiP** 121:33. Józef Smith to prorok i widzący Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich, **DiP** 127:12. Oto nadchodzi wielki dzień Pański dla świętych w dniach ostatnich, **DiP** 128:21, 24. Józef Smith pomógł zgromadzić świętych w dniach ostatnich, **DiP** 135:3. Kompanie świętych w dniach ostatnich mają być zorganizowane do podróży na zachodnie terytorium Stanów Zjednoczonych, **DiP** 136:2. Wyjaśnienie praw małżeństwa świętym w dniach ostatnich, **Dekl. ofic.** I. Kapłaństwo jest nadawane wszystkim godnym mężczyznom, którzy są członkami Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich, **Dekl. ofic.** II.

Zapis Pierwszej Wizji dla wszystkich świętych w dniach ostatnich, **J.S.** — **Hist.** 1:1.

Kościół, nazwa [Kościoła]. *Zobacz także* Kościół Jezusa Chrystusa; Kościół Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich; Mormon, mormoni

W Księdze Mormona; kiedy Jezus Chrystus odwiedził prawych Nefitów wkrótce po Swoim Zmartwychwstaniu, powiedział, że Jego Kościół powinien nosić Jego imię (III Nefi 27:3–8). Współcześnie Pan objawił, że nazwa Kościoła ma być następująca: „Kościół Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich” (DiP 115:4).

Kościół, wielki i występny. *Zobacz* Diabeł — Kościół diabła

Kościół, znaki prawdziwego [Kościoła]. *Zobacz także* Kościół Jezusa Chrystusa; Kościół Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich; Znak

Doktryny i działania Kościoła, które wskazują na to, że jest przyjęty przez

Boga, i jest to sposób, jaki Pan ustanowił, żeby Jego dzieci uzyskały pełnię Jego błogosławieństw. Do niektórych znaków prawdziwego Kościoła należą:

Właściwe zrozumienie Boskiej Trójcy: Bóg stworzył człowieka na Swoj własny obraz, **I Mojż.** 1:26–27. Pan rozmawiał z Mojżeszem twarzą w twarz, **II Mojż.** 33:11.

To jest żywot wieczny, aby poznać Boga i Jezusa Chrystusa, **Jan** 17:3.

Ojciec i Syn mają powłoki z ciała i kości, **DiP** 130:22–23.

Ojciec i Syn ukazali się Józefowi Smithowi, **J.S.** — **Hist.** 1:15–20. Wierzymy w Boga, Wiecznego Ojca, **Art. wiary** 1:1.

Podstawowe zasady i obrzędy: Jeśli się kto nie narodzi z wody i z Ducha, **Jan** 3:3–5. Odpokutujcie i zostańcie ochrzczeni, każdy z was, w imię Jezusa Chrystusa, **Dz.** 2:38. Wtedy wkładali na nich ręce, a oni otrzymywali Ducha Świętego, **Dz.** 8:14–17. Stańcie się dziećmi Bożymi przez wiarę w Jezusa Chrystusa, **Gal.** 3:26–27.

Odpokutujcie i zostańcie ochrzczeni w imię mojego Umiłowanego Syna, **II Nefi** 31:11–21.

Ci, którzy uwierzyli zostali ochrzczeni i otrzymali Ducha Świętego przez nałożenie rąk, **DiP** 76:50–53.

Właściwe kapłaństwo jest konieczne, aby chrzczyć i nadawać dar Ducha Świętego, **J.S.** — **Hist.** 1:70–72. Opis podstawowych zasad i obrzędów ewangelii, **Art. wiary** 1:4.

Objawienie: Gdzie nie ma wizji, tam lud ginie, **Przyp.** 29:18. Pan objawia Swoje tajemnice prorokom, **Am.** 3:7.

Kościół jest zbudowany na opoce objawienia, **Mat.** 16:17–18 (DiP 33:13).

Biada temu, kto powie, że Pan nie działa już więcej przez objawienie, **III Nefi** 29:6.

Objawienia i przykazania przychodzą jedynie przez tego, kto został do tego wyznaczony, **DiP** 43:2–7.

Wierzymy we wszystko, co Bóg objawił, **Art. wiary** 1:9.

Prorocy: Kościół jest zbudowany na fundamencie apostołów i proroków, **Efez.** 2:19–20. Apostołowie i prorocy są niezbędnymi w Kościele, **Efez.** 4:11–16.

Józef Smith został powołany na widzącego, proroka i apostoła, **DiP** 21:1–3.

Wierzmy w proroków, **Art. wiary** 1:6.

Upoważnienie: Jezus dał Swoim uczniom moc i upoważnienie, **Łuk.** 9:1–2 (Jan 15:16).

Nefi, syn Helamana, miał wielkie upoważnienie od Boga, **Hel.** 11:18 (III Nefi 7:17).

Prorok będzie otrzymywał przykazania dla Kościoła, **DiP** 21:4–5. Nikomu nie będzie dane, aby głosił ewangelię czy budował Kościół, chyba że został ustanowiony przez kogoś, kto ma upoważnienie, **DiP** 42:11. Starsi mają głosić ewangelię, działając z upoważnienia, **DiP** 68:8.

Ci, którzy głoszą ewangelię i działają w imieniu Boga, muszą być powołani przez Boga przez tych, którzy mają upoważnienie, **Art. wiary** 1:5.

Ujawnienie dodatkowych pism świętych: Drewno Judy zostanie połączone z drewnem Józefa, **Ez.** 37:15–20.

Ujawnienie pism świętych dni ostatnich było przepowiedziane, **I Nefi** 13:38–41.

Wierzmy, że Bóg objawi jeszcze wiele wielkich i istotnych rzeczy, **Art. wiary** 1:9.

Organizacja Kościoła: Kościół jest zbudowany na fundamencie apostołów i proroków, **Efez.** 2:19–20. Apostołowie i prorocy są niezbędnymi w Kościele, **Efez.** 4:11–16. Chrystus jest głową Kościoła, **Efez.** 5:23.

Kościół Chrystusa musi nosić Jego imię, **III Nefi** 27:8.

Wierzmy w tę samą organizację, jaka istniała w pierwotnym Kościele, **Art. wiary** 1:6.

Praca misjonarska: Idźcie tedy i nuczajcie wszystkie narody, **Mat.** 28:19–20. Siedemdziesiąci zostali powołani do głoszenia ewangelii, **Łuk.** 10:1.

Pragnęli, aby zbawienie było ogłoszone każdej istocie, **Mos.** 28:3.

Starsi mają pójść i głosić ewangelię, dwójkami, **DiP** 42:6. Ewangelia musi być głoszona każdemu stworzeniu, **DiP** 58:64.

Dary duchowe: Zaczęli mówić innymi językami, **Dz.** 2:4. Starsi mają uzdrawiać chorych, **Jak.** 5:14.

Nie zaprzeczajcie darom Bożym, **Mor.** 10:8.

Lista darów duchowych, **DiP** 46:13–26 (I Kor. 12:1–11; Mor. 10:9–18).

Świątynie: Zawrę przymierze i założę pośród nich moje sanktuarium na wieki, **Ez.** 37:26–27. Pan nagle przyjdzie do Swej świątyni, **Mal.** 3:1.

Nefi zbudował świątynię, **II Nefi** 5:16.

Święci zostali skarceni za zaniedbanie budowy domu Pana, **DiP** 95 (DiP 88:119). Lud Pana zawsze buduje świątynie, aby dokonywać świętych obrzędów, **DiP** 124:37–44. Budowa świątyń i dokonywanie obrzędów to część wielkiego dzieła w dniach ostatnich, **DiP** 138:53–54.

Kraść, kradzież

Bezprawnie lub nieuczciwie zabrać coś komuś. Pan od zawsze nakazywał Swym dzieciom, aby nie kradli (II Mojż. 20:15; Mat. 19:18; II Nefi 26:32; Mos. 13:22; DiP 59:6).

Gromadźcie sobie skarby w niebie, gdzie złodzieje nie włamują się ani nie kradną, **Mat.** 6:19–21.

Nefici ponieśli porażkę z powodu pychy, bogactw, rozboju, kradzieży, **Hel.** 4:12.

Kto kradnie i nie odpokutuje, zostanie wykluczony, **DiP** 42:20. Ci, którzy kradną, zostaną wydani zgodnie z prawem kraju, **DiP** 42:84–85.

Krew. Zobacz także Jezus

Chrystus; Ofiara (poświęcenie); Zadośćuczynić, Zadośćuczynienie

Uważana przez starożytnych Izraelitów oraz w wielu współczesnych kulturach za źródło życia lub siłę witalną

Kroniki

wszelkiego ciała. W czasach Starego Testamentu Pan zakazał Izraelowi spożywania krwi (III Mojż. 3:17; 7:26–27; 17:10–14).

Zadość czyniąca moc ofiary była we krwi, ponieważ krew uważano za konieczną do życia. Ofiary ze zwierząt w Starym Testamencie były symbolem wielkiej ofiary dokonanej później przez Jezusa Chrystusa (III Mojż. 17:11; Mojż. 5:5–7). Zadość czyniąca krew Jezusa Chrystusa oczyszcza pokutującego z grzechu (I Jana 1:7).

Był pot Jego jak duże krople krwi, **Łuk.** 22:44. Jesteśmy uświęceni poprzez przełaną krew Chrystusa, **Hebr.** 10:1–22.

Krew sączyła się z każdego poru, **Mos.** 3:7 (DiP 19:18).

Pan przelał krew dla odpuszczenia grzechów, **DiP** 27:2. Jezus dokonał doskonałego zadośćuczynienia przez przełanie własnej krwi, **DiP** 76:69.

Przez krew zostajesz uświęcony, **Mojż.** 6:60.

Kroniki

Dwie księgi w Starym Testamencie. Podana jest w nich krótka historia wydarzeń od Stworzenia do proklamacji ogłoszonej przez Cyrusa, w której zezwolił Żydom na powrót do Jerozolimy

I Księga Kronik: W rozdziałach 1–9 podane są genealogie od Adama do Saula. W rozdziale 10. odnotowano śmierć Saula. W rozdziałach 11–22 przedstawione są wydarzenia związane z panowaniem Dawida. W rozdziałach 23–27 wyjaśnione jest, że Salomon został królem, a pośród Lewitów zaprowadzono porządek. W rozdziale 28. wyjaśniono, że Dawid nakazał Salomonowi zbudować świątynię. W rozdziale 29. podano informację o śmierci Dawida.

II Księga Kronik: W rozdziałach 1–9 przedstawione są wydarzenia związane z panowaniem Salomona. W rozdziałach 10–12 opisane jest panowanie syna Salomona, Rechabeama, kiedy to zjednoczone królestwo Izraela zostało podzielone na północne i południowe

królestwa. W rozdziałach 13–36 znajduje się opis panowania różnych królów aż do zniewolenia królestwa Judy przez Nebukadnesara. Księga kończy się dekretem Cyrusa, że przebywające w niewoli dzieci Judy mogą powrócić do Jerozolimy.

Królestwo Boże lub królestwo niebieskie. *Zobacz także* Chwała celestialna; Kościół Jezusa Chrystusa

Królestwem Boga na ziemi jest Kościół Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich (DiP 65). Celem Kościoła jest przygotowanie członków do życia wiecznego w królestwie celestialnym, czyli w królestwie niebieskim. Czasami w pismach świętych Kościół jest jednak nazwany królestwem niebieskim, co oznacza, że Kościół jest królestwem niebieskim na ziemi.

Kościół Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich jest królestwem Boga na ziemi, ale jest obecnie ograniczony do królestwa kościelnego. Podczas Milenium królestwo Boga będzie zarówno polityczne, jak i kościelne.

Pan jest Królem na wieki wieków, **Ps.** 10:16 (Ps. 11:4). Bóg nieba założy królestwo, które nigdy nie zostanie zniszczone, **Dan.** 2:44 (DiP 138:44).

Odpokutujcie, albowiem królestwo niebieskie jest blisko, **Mat.** 3:2 (Mat. 4:17). Przyjdź królestwo Twoje, bądź wola twoja na ziemi, **Mat.** 6:10. Szukajcie najpierw królestwa Bożego, **Mat.** 6:33 (III Nefi 13:33). Dam ci klucze królestwa, **Mat.** 16:19. Przyjdźcie, odziedziczcie królestwo przygotowane dla was, **Mat.** 25:34. Gdy przyjmę sakrament z wami w królestwie mego Ojca, **Mat.** 26:26–29. Ujrzyście wszystkich proroków w królestwie Bożym, **Łuk.** 13:28. Nieprawi królestwa Bożego nie odziedziczą, **I Kor.** 6:9. Ciało i krew nie mogą odziedziczyć królestwa Bożego, **I Kor.** 15:50.

Zanim szukacie bogactw, szukajcie królestwa Bożego, **Jakub** 2:18. Nic nieczystego nie może odziedziczyć królestwa niebieskiego, **Alma** 11:37.

Możesz odpocząć z nimi w królestwie mego Ojca, **DiP 15:6**. Wam dane zostało królestwo, czyli klucze Kościoła, **DiP 42:69** (**DiP 65:2**). Niechaj rozprzestrzeni się królestwo Boże, aby przyjść mogło królestwo niebieskie, **DiP 65:5–6**. Klucze tego królestwa nigdy nie będą ci odebrane, **DiP 90:3**. Kto przyjmie cię niczym dzieciątko, przyjmuje królestwo moje, **DiP 99:3**. Bowiem tak się będzie zwać mój Kościół w ostatnich dniach — Kościół Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich, **DiP 115:4**. Niebiosa się otwały i ujrzałem celestialne królestwo Boga, **DiP 137:1–4**.

Krzyż. *Zobacz także* Golgota; Jezus Chrystus; Sakrament; Ukrzyżowanie; Zadośćuczynić, Zadośćuczynienie

Drewniana konstrukcja, na której ukrzyżowano Jezusa Chrystusa (**Mar. 15:20–26**). Dla wielu ludzi na świecie stanowią symbol ukrzyżowania i zadość czyniącej ofiary Chrystusa; jednakże Pan ustanowił własne symbole Swojego ukrzyżowania i Swojej ofiary — symbolami sakramentalnymi są chleb i woda (**Mat. 26:26–28**; **DiP 20:40, 75–79**). W pismach świętych ci, którzy wezmą na siebie swój krzyż, to osoby, które kochają Jezusa Chrystusa tak bardzo, że wyrzekają się wszelkiej bezbożności i każdego światowego pożądanego, i przestrzegają Jego przykazań (Tłum. J.S., **Mat. 16:25–26** [Aneks]).

Weź na siebie swój krzyż i naśladowaj mnie, **Mar. 10:21** (**III Nefi 12:30**; **DiP 23:6**). Jezus wycierpiał krzyż i usiadł po prawicy tronu Bożego, **Hebr. 12:2**.

Został On podniesiony na krzyżu i zabity za grzechy świata, **I Nefi 11:33**. Ci, którzy wytrwali, znosząc krzyże świata, ci odziedziczą królestwo Boże, **II Nefi 9:18**. Mój Ojciec posłał mnie, abym został podniesiony na krzyżu, **III Nefi 27:14–15**.

Ten, kto nie weźmie swego krzyża i nie podaży za mną, i nie będzie prze-

strzegać moich przykazań, ten nie zostanie zbawiony, **DiP 56:2**.

Spójrz na Syna Człowieczego podniesionego na krzyżu, **Mojż. 7:55**.

Księga Kaznodziei Salomona

Księga w Starym Testamencie, która zawiera przemyślenia związane z niektórymi poważnymi życiowymi problemami.

Autor tej książki, kaznodzieja, spisał większą jej część z perspektywy osób, którym brak zrozumienia ewangelii. Pisze on w oparciu o uczucia ludzi ze świata — to jest tych, którzy są „pod słońcem” (**Kazn. 1:9**). Większość tej książki zdaje się mieć wydźwięk negatywny i pesymistyczny (**Kazn. 9:5, 10**). Nie jest to sposób, w jaki Pan chce, abyśmy postrzegali życie, są to raczej spostrzeżenia kaznodziei o tym, jak wszystko na ziemi jest postrzegane przez nieoświeconego człowieka. Najbardziej duchowa część tej książki to rozdziały 11. i 12., w której autor na zakończenie napisał, że jedyną trwałą wartością jest posłuszeństwo przykazaniom Boga.

Księga Mormona. *Zobacz także* Efraim — Drewno Efraima lub Józefa; Kanon; Mormon, prorok neficki; Pisma święte; Płyty; Smith, Józef, jun.; Świadkowie Księgi Mormona; Złote płyty

Jeden z czterech tomów pism świętych uznawanych przez Kościół Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich. Jest to streszczenie zapisów starożytnych mieszkańców kontynentów amerykańskich dokonane przez starożytnego proroka o imieniu Mormon. Została zapisana, jako świadectwo, że Jezus jest Chrystusem. Na temat tego zapisu Prorok Józef Smith, który przetłumaczył ją przez dar i moc Bożą, powiedział: „Powiedziałem braciom, że Księga Mormona jest bardziej poprawna niż jakakolwiek inna księga na ziemi, że stanowi kamień zwornikowy naszej religii i że przybliży do Boga ludzi przestrzegających jej nauk bardziej niż jakakolwiek

inna księga” (zob. Wstęp do Księgi Mormona).

Księga Mormona to religijny zapis dziejów trzech grup ludzi, którzy migrowali ze Starego Świata na kontynenty amerykańskie. Grupy te były prowadzone przez proroków, którzy spisali ich religijną i świecką historię na płytach z metalu. Księga Mormona podaje opis wizyty Jezusa Chrystusa pośród ludu na kontynentach amerykańskich niedługo po Jego Zmartwychwstaniu. Po wizycie Chrystusa dwieście lat upłynęło w pokoju.

Moroni, ostatni neficki prorok-historyk, zapieczętował streszczone zapisy dziejów tego ludu i ukrył je około 421 r. n.e. W 1823 r. zmartwychwstały Moroni odwiedził Józefa Smitha i później przekazał mu te starożytne święte zapisy do przetłumaczenia i wyjawienia światu, jako kolejnego świadectwa o Jezusie Chrystusie.

Józef — płodna latorośl, której gałązki rozrastają się ponad murem, **I Mojż.** 49:22–26. Prawda wyrośnie z ziemi, **Ps.** 85:12 (Morm. 8:16; Mojż. 7:62). Pan podniesie sztandar dla narodów, i światem zwabi je, **Iz.** 5:26. Głos przemówi z ziemi, **Iz.** 29:4 (II Nefi 26:14–17). Wizja wszystkiego stała się niczym słowa zapieczętowanej księgi, **Iz.** 29:11 (Iz. 29:9–18; II Nefi 27:6–26). Drewno Józefa i drewno Judy będą stanowiły jedno w rękę Pana, **Ez.** 37:15–20.

Mam i inne owce, które nie są z tej owczarni, **Jan** 10:16 (III Nefi 15:16–24).

Księga Mormona i Biblia zrosną się razem, **II Nefi** 3:12–21. Słowa Pana rozbrzmiają po krańce ziemi, **II Nefi** 29:2. Pan zawarł przymierze z Enosem, że ujawni Lamanitom Księgę Mormona, **Enos** 1:15–16. Księga Mormona została spisana, abyśmy uwierzyli w Biblię, **Morm.** 7:9. Księga Mormona będzie stanowić świadectwo przeciwko światu, **Eter** 5:4. Zapytajcie Boga, czy nie jest to prawdą, **Mor.** 10:4.

Chrystus złożył świadectwo, że Księga Mormona jest prawdą, **DiP** 17:6. Księga

Mormona zawiera pełnię ewangelii Jezusa Chrystusa, **DiP** 20:9 (DiP 20:8–12; 42:12).

Wierzmy, że Księga Mormona jest słowem Bożym, **Art. wiary** 1:8.

Księga pamięci. *Zobacz także* Genealogia; Księga żywota

W księdze, którą rozpoczął Adam, zapisywano poczynania jego potomków; także wszelkie podobne zapisy prowadzone od tego czasu przez proroków i wiernych członków. Adam i jego dzieci prowadzili księgę pamięci, w której zapisywali pod natchnieniem, oraz księgę pokoleń, która zawierała genealogię (Mojż. 6:5, 8). Zapisy te mogą po części określić nasz sąd ostateczny.

Spisano księgę pamięci, **Mal.** 3:16–18 (III Nefi 24:16–18).

Wszyscy ci, którzy nie są zapisani w księdze pamięci, nie znajdują tego dnia żadnego dziedzictwa, **DiP** 85:9. Sądzono zmarłych według tego, co zapisano w księgach, według uczynków ich, **DiP** 128:7. Złożmy księgę zawierającą zapisy naszych zmarłych, **DiP** 128:24.

Prowadzono księgę pamięci, **Mojż.** 6:5–8. Mamy księgę pamięci, **Mojż.** 6:46. Abraham dołożył starań, aby prowadzić zapisy dla potomków, **Abr.** 1:31.

Księga przykazań. *Zobacz także* Doktryna i Przymierza; Objawienie

W 1833 r. objawienia otrzymane przez Proroka Józefa Smitha zostały przygotowane do publikacji pod tytułem: A Book of Commandments for the Government of the Church of Christ [Księga przykazań do zarządzania Kościołem Chrystusa]. Pan w dalszym ciągu komunikował się ze Swoimi sługami i dwa lata później opublikowano większy zbiór objawień pod tytułem Doktryna i Przymierza.

DiP 1 to wstęp Pana do księgi przykazań, **DiP** 1:6. Pan rzucił najmędrzej osobie wyzwanie, aby powieiliła choćby najmniejsze z Jego objawień zawartych w Księdze przykazań, **DiP** 67:4–9.

Wyznaczenie szafarzy odpowiedzialnych za opublikowanie objawień, **DiP** 70:1–5.

Księga żywota. *Zobacz także* Księga pamięci

W pewnym sensie Księga żywota to wszystkie myśli i czyny danej osoby — zapis jej życia. Jednakże pisma święte wskazują, że niebiański zapis jest prowadzony o wiernych, łącznie z ich imionami i zapisami ich prawych uczynków.

Pan wymaże grzeszników ze Swojej księgi, **II Mojż.** 32:33.

Zwycięzca nie zostanie wymazany z księgi żywota, **Obj.** 3:5. Kolejna księga, księga żywota została otwarta, **Obj.** 20:12 (**DiP** 128:6–7).

Imiona prawych będą zapisane w księdze żywota, **Alma** 5:58.

Wasze modlitwy są zapisane w księdze imion uświęconych, **DiP** 88:2.

Księgi Królewskie

Dwie księgi w Starym Testamencie. Księgi te podają historię Izraela od buntu Adoniasza, czwartego syna króla Dawida (około 1015 r. p.n.e.), do ostatecznej niewoli Judy (około 586 r. p.n.e.). Zawierają całą historię Północnego Królestwa (dziesięciu plemion Izraela) od podziału do czasu, kiedy Asyryjczycy wzięli ich do niewoli do krajów na północy. *Zobacz także:* Chronologia w Aneksie.

I Księga Królewska: W rozdziale 1. opisane są ostatnie dni życia króla Dawida. W rozdziałach 2–11 podana jest historia życia Salomona. W rozdziałach 12–16 zapisani są bezpośredni następcy Salomona, Rechabeam i Jeroboam. Jeroboam spowodował podział królestwa Izraela. Wspomniani są także inni królowie. Rozdziały 17–21 podają część posługi Eliasza, jak napomniał Achaba, króla Izraela. W rozdziale 22. opisana jest wojna z Syrią, w której Achab i Jehoszafat, król Judy, łączą swe siły. Prorok Micheasz prorokuje przeciwko tym królom.

II Księga Królewska: Rozdziały 1:1–2:11

to dalszy zapis życia Eliasza, łącznie z uniesieniem Eliasza do nieba w rydwanie ognistym. Rozdziały 2–9 podają posługę Elizeusza, która była pełna wiary i wielkiej mocy. Rozdział 10. to opowieść o Jehu, który był królem i o tym, jak zniszczył dom Achaba i kapłanów Bala. Rozdziały 11–13 traktują o prawym panowaniu Joasza i śmierci Elizeusza. W rozdziałach 14–17 jest mowa o różnych królach, którzy panowali — często w niegodziwości — w Izraelu i Judzie. Rozdział 15. to zapis napaści Asyryjczyków na dziesięć plemion Izraela. W rozdziałach 18–20 opisane jest prawe życie Hiskiasza, króla Judy i proroka Izajasza. W rozdziałach 21–23 jest mowa o królach: Manassesie i Jozjaszu. Według tradycji, Manasses był odpowiedzialny za męczeńską śmierć Izajasza. Jozjasz był prawym królem, który ponownie ustanowił prawo pośród Żydów. Rozdziały 24–25 to zapis niewoli babilońskiej.

Kumorah, wzgórze. *Zobacz także* Księga Mormona; Moroni, syn Mormona; Smith, Józef, jun.

Niewielkie wzgórze w zachodniej części stanu Nowy Jork w Stanach Zjednoczonych Ameryki. Starożytny prorok o imieniu Moroni ukrył tutaj złote płyty zawierające niektóre zapisy dziejów Nefitów i Jeredytów. Józef Smith został pokierowany do tego wzgórza w 1827 r. przez zmartwychwstałego Moroniego, aby wydobyć owe płyty celem przetłumaczenia ich części. Księga Mormona jest tym tłumaczeniem.

Nefici zgromadzili się w Kumorah, **Morm.** 6:2–4. Kumorah znajdowało się w krainie wielu wód, **Morm.** 6:4. Mormon ukrył zapisy we wzgórzu Kumorah, **Morm.** 6:6. Wszyscy z wyjątkiem dwudziestu czterech Nefitów zostali zabici w Kumorah, **Morm.** 6:11.

Słyszymy dobrą nowinę z Kumorah, **DiP** 128:20.

Józef Smith wziął płyty ze wzgórza Kumorah, **J.S.** — **Hist.** 1:42, 50–54, 59.

Kusić, pokusa

Kusić, pokusa. *Zobacz także* Diabeł; Wolna wola; Wytrwać

Próba umiejętności osoby, by wybierając dobro zamiast zła; nęcenie, aby grzeszyć i podążać za Szatanem zamiast za Bogiem.

Nie wódz nas na pokuszenie, ale nas zbaw ode złego, **Mat.** 6:13 (III Nefi 13:12). Bóg nie pozwoli, abyście byli kuszeni ponad to, co możecie znieść, **I Kor.** 10:13. Chrystus był kuszony, podobnie jak my, **Hebr.** 4:14–15. Błogosławiony mąż, który wytrwał kuszenie, **Jak.** 1:12–14.

Pokusy przeciwnika nie będą w stanie przemóc tych, którzy zważają na słowo Boga, **I Nefi** 15:24 (Hel. 5:12). Człowiek nie mógł mieć swobody działania, jeśli nie był nęcony przez jedno i drugie, **II Nefi** 2:11–16. Czuwajcie i módlcie się nieustannie, abyście nie byli kuszeni ponad swą wytrzymałość, **Alma** 13:28. Nauczaj ich, aby opierali się wszelkiej pokusie diabła, wierząc w Pana Jezusa Chrystusa, **Alma** 37:33. Módlcie się nieustannie, abyście nie ulegli pokusie, **III Nefi** 18:15, 18 (DiP 20:33; 31:12; 61:39).

Strzeż się pychy, abyś nie uległ pokusie, **DiP** 23:1. Adam podporządkował się woli diabła, gdyż uległ pokusie, **DiP** 29:39–40.

Wystawiony byłem na wszelkiego rodzaju pokusy, **J.S.** — **Hist.** 1:28.

Kworum. *Zobacz także* Kapłaństwo

Słowo *kworum* może być użyte na dwa sposoby: (1) Jako określona grupa mężczyzn, którzy dzierżą ten sam urząd w kapłaństwie. (2) Jako większość lub minimalna liczba członków grupy kapłańskiej, która musi być obecna na spotkaniu, aby zawiadywać sprawami Kościoła (DiP 107:28).

Opis kworów Pierwszego Prezydium, Dwunastu i Siedemdziesiątych oraz ich wzajemne relacje, **DiP** 107:22–26, 33–34 (DiP 124:126–128). Decyzje tych kworów muszą być jednomyślne, **DiP** 107:27. Decyzje kworum mają być powzięte w całej prawości, **DiP** 107:30–32. Opis obowią-

ków prezydentów kworów kapłańskich, **DiP** 107:85–96. Ustanowienie kworum starszych dla stale posługujących, **DiP** 124:137.

Laban, brat Rebeki. *Zobacz także* Rebeka

W Starym Testamencie; brat Rebeki i ojciec Lei i Racheli, żon Jakuba (I Mojż. 24:29–60; 27:43–44; 28:1–5; 29:4–29; 30:25–42; 31).

Laban, strażnik mosiężnych płyt. *Zobacz także* Mosiężne płyty

W Księdze Mormona; mężczyzna, który miał mosiężne płyty w Jerozolimie za czasów rodziny Lehego. Laban okradł Nefiego oraz jego braci i próbował ich zabić (I Nefi 3:1–27). Duch prowadził Nefiego, aby zabił Labana w celu uzyskania płyt (I Nefi 4:1–26).

Laman. *Zobacz także* Lamanici; Lehi, ojciec Nefiego

W Księdze Mormona; najstarszy syn Lehego i Sarii oraz najstarszy brat Nefiego (I Nefi 2:5). Laman zazwyczaj wybierał czynienie zła zamiast dobra.

Laman szemał przeciwko swemu ojcu, **I Nefi** 2:11–12. Zbuntował się przeciwko swemu prawemu bratu Nefiemu, **I Nefi** 7:6 (I Nefi 3:28–29). Nie skosztował owocu z drzewa życia w wizji Lehego, **I Nefi** 8:35–36. Laman i jego naśladowcy zostali przekłęci, **II Nefi** 5:21 (Alma 3:7).

Lamanici. *Zobacz także* Księga Mormona; Laman; Nefici

Grupa ludzi w Księdze Mormona; wielu z nich to potomkowie Lamana, najstarszego syna Lehego. Czuli się skrzywdzeni przez Nefiego i jego potomków (Mos. 10:11–17). Z tego powodu buntowali się przeciwko Nefitom i często odrzucali nauki ewangelii. Na krótko przed narodzinami Jezusa Chrystusa Lamanici przyjęli jednak ewangelię i byli bardziej prawi niż Nefici (Hel. 6:34–36). Dwieście lat po tym, jak Chrystus

odwiedził kontynenty amerykańskie, zarówno Lamanici, jak i Nefici stali się niegodziwi i zaczęli prowadzić ze sobą wojny. Około 400 r. n.e. Lamanici całkowicie zniszczyli naród Nefitów.

Lamanici pokonali potomków Nefiego, **I Nefi** 12:19–20. Lamanici nienawidzili Nefitów, **II Nefi** 5:14. Lamanici będą nękać Nefitów, **II Nefi** 5:25. Dzięki Księdze Mormona Lamanici zostaną przywróceni do wiedzy o swych praojcach i ewangelii Jezusa Chrystusa, **II Nefi** 30:3–6 (strona tytułowa Księgi Mormona).

Lamanici to resztką wywodząca się z Żydów, **DiP** 19:27. Lamanici rozkwitną niczym róża, zanim nadejdzie Pan, **DiP** 49:24.

Lamanita Samuel

Lamanicki prorok w Księdze Mormona posłany przez Pana, aby nauczać i ostrzegać Nefitów tuż przed narodzinami Zbawiciela. Samuel prorokował o znakach dotyczących narodzin i śmierci Jezusa Chrystusa oraz o zniszczeniu Nefitów (Hel. 13–16).

Lamoni. *Zobacz także* Ammon, syn Mosjasza

W Księdze Mormona; lamanicki król, który nawrócił się dzięki Duchowi Pana i natchnionej pracy oraz naukom Ammona (Alma 17–19).

Lea. *Zobacz także* Jakub, syn Izaaka; Laban, brat Rebeki

W Starym Testamencie; najstarsza córka Labana i jedna z żon Jakuba (I Mojż. 29). Lea była matką sześciu synów i jednej córki (I Mojż. 29:31–35; 30:17–21).

Lehi, neficki misjonarz. *Zobacz także* Helaman, syn Helamana

W Księdze Mormona; syn Helamana, który był synem Helamana. Lehi był wspaniałym misjonarzem (Hel. 3:21; 4:14).

Nadano mu imię Lehi, aby pamię-

Lehi, wódz wojska nefickiego

tał o swoim praojcu, **Hel.** 5:4–6. Razem z Nefim nawrócił wielu, był więziony, był otoczony ogniem i rozmawiał z aniołami, **Hel.** 5:14–48. Otrzymał co dzień wiele objawień, **Hel.** 11:23.

Lehi, ojciec Nefiego

W Księdze Mormona; hebrajski prorok, który poprowadził swoją rodzinę i naśladowców z Jeruzolimy do ziemi obiecanej na zachodniej półkuli około 600 r. p.n.e. Lehi był pierwszym prorokiem pośród swego ludu w Księdze Mormona.

Lehi uszedł z Jeruzolimy wraz ze swoją rodziną, jak mu nakazał Pan (I Nefi 2:1–4). Był potomkiem Józefa, który został sprzedany do Egiptu (I Nefi 5:14). Pan dał mu wizję drzewa życia (I Nefi 8:2–35). Lehi wraz z synami zbudował statek i popłynął na półkulę zachodnią (I Nefi 17–18). Wraz ze swoimi potomkami osiedlił się na nowej ziemi (I Nefi 18:23–25). Zanim zmarł, pobłogosławił swych synów i nauczał ich o Chrystusie, a także o ujawnieniu Księgi Mormona w dniach ostatnich (II Nefi 1:1–4:12).

Księga Lehięgo: Józef Smith rozpoczął od księgi Lehięgo, kiedy tłumaczył Księgę Mormona. Był to zapis, który streścił Mormon z płyt Lehięgo. Kiedy Józef miał 116 stron manuskryptu stanowiącego tłumaczenie z tej księgi, dał go Martinowi Harrisowi, który przez krótki czas służył jako skryba podczas tłumaczenia Księgi Mormona. Strony te zostały zagubione. Józef nie przetłumaczył ponownie księgi Lehięgo w miejsce zagubionego manuskryptu, ale zamiast tego przetłumaczył inne powiązane dzieje ze złotych płyt (zobacz wprowadzenia do rozdziałów DiP 3; 10). Owe inne dzieje stanowią obecnie sześć pierwszych ksiąg Księgi Mormona.

Lehi, wódz wojska nefickiego

W Księdze Mormona; wódz wojska nefickiego (Alma 43:35–53; 49:16–17; 52:27–36; 53:2; 61:15–21).

Lekkomyślność

Lekkomyślność. *Zobacz także*

Oszczerstwo

Lekceważyć święte rzeczy (DiP 84:54).

Święci mają nie mieć beczynnych myśli i odrzucić nadmiar śmiechu, **DiP** 88:69. Poniechajcie wszelkiej pychy i lekkomyślności, **DiP** 88:121.

Lemuel. *Zobacz także* Laman;

Lamanici; Lehi, ojciec Nefiego

W Księdze Mormona; drugi syn Lehiego i jeden ze starszych braci Nefiego. Przyłączył się do Lamana, by przeciwstawić się Nefiemu.

Lehi napomniiał Lemuela, aby był niewzruszony jak dolina, **I Nefi** 2:10. Rozgniewał się na Nefiego i zważał na Lamana, **I Nefi** 3:28. Lemuelici zaliczali się do Lamanitów, **Jakub** 1:13–14 (*Alma* 47:35).

Lewi. *Zobacz także* Izrael; Jakub, syn Izaaka

W Starym Testamencie; trzeci syn Jakuba i Lei (**I Mojż.** 29:34; 35:23). Lewi stał się ojcem jednego z plemion Izraela

Plemię Lewiego: Jakub błogosławił Lewiego i jego potomków (**I Mojż.** 49:5–7, 28). Potomkowie Lewiego czynili posługę w sanktuariach Izraela (**IV Mojż.** 1:47–54). Aarona był Lewitą, a jego potomkowie byli kapłanami (**II Mojż.** 6:16–20; 28:1–4; 29). Lewici pomagali kapłanom, synom Aarona (**IV Mojż.** 3:5–10; **I Król.** 8:4). Czasami byli muzykami (**I Kron.** 15:16; **Neh.** 11:22), zabijali to, co było składane w ofierze (**II Kron.** 29:34; **Ezdr.** 6:20) i ogólnie pomagali w świątyni (**Neh.** 11:16). Lewici byli oddani służbie Panu, wykonując obrzędy dla dzieci Izraela. Lewici sami byli ofiarowani w imieniu dzieci Izraela (**IV Mojż.** 8:11–22), zatem stali się wyjątkową własnością Boga daną Mu w zamian za pierwotnego (**IV Mojż.** 8:16). Nie byli poświęceni, ale byli oczyszczeni do sprawowania urzędu (**IV Mojż.** 8:7–16). Nie mieli dziedzictwa w Kanaanie (**IV Mojż.** 18:23–24), ale otrzymywali dziesięcinę (**IV Mojż.** 18:21), czterdzieści osiem miast

(**IV Mojż.** 35:6) i prawo do otrzymywania jałmużny od ludzi w czasie uczt (**V Mojż.** 12:18–19; 14:27–29).

Liahona

W Księdze Mormona; kula z mosiądzu z dwiema wskazówkami, które wytyczały kierunek — jakby busola — ale także służyła jako przekaz duchowych instrukcji dla Lehiego i jego naśladowców, kiedy byli prawi. Pan zapewnił Liahonę i poprzez nią udzielał instrukcji.

Lehi znalazł kulę z mosiądzu, na której były umieszczone dwie wskazówki wyznaczające kierunek, w którym Lehi wraz z rodziną powinien podążać, **I Nefi** 16:10. Kula działała zależnie od wiary i pilności, **I Nefi** 16:28–29 (*Alma* 37:40). Beniamin dał kulę Mosjaszowi, **Mos.** 1:16. Kulę czy wskaźnik nazwano Liahoną, **Alma** 37:38. Liahona była przyrównana do słowa Chrystusa, **Alma** 37:43–45.

Trzech Świadców Księgi Mormona ma ujrzeć wskaźnik dany Lehiemu, **DiP** 17:1.

Limhi. *Zobacz także* Noe, syn Zenifa

W Księdze Mormona; prawy król Nefitów w ziemi nefickiej; był synem króla Noego (**Mos.** 7:7–9). Król Limhi przystąpił do przymierza, aby służyć Bogu (**Mos.** 21:32). Poprowadził swój lud z niewoli lamanickiej i powrócił do Zarahemli (**Mos.** 22).

Listy Pawła. *Zobacz także* Paweł; tytuły poszczególnych listów

Czternaście ksiąg w Nowym Testamencie, które początkowo były listami Apostoła Pawła napisanymi do członków Kościoła. Można je następująco pogrupować:

I i II List do Tesaloniczan (50–51 r. n.e.)

W Koryncie, podczas swojej drugiej podróży misyjnej Paweł napisał listy do Tesaloniczan. Jego praca w Tesalonice jest opisana w *Dziejach Apostolskich* w rozdziale 17. Chciał powrócić do Tesalonik, ale nie udało mu się to

(I Tes. 2:18). Wysłał zatem Tymoteusza, aby pocieszył nawróconych i przekazał mu potem, jak oni sobie radzą. Pierwszy list jest wyrazem wdzięczności z powrotu Tymoteusza. Drugi list powstał w niedługim czasie.

I i II List do Koryntian, List do Galacjan i List do Rzymian (55–57 r. n.e.)

Paweł napisał listy do Koryntian podczas swojej trzeciej podróży misyjnej, odpowiadając na pytania oraz w celu naprawienia nieporządku pośród świętych w Koryncie.

List do Galacjan prawdopodobnie był skierowany do *wielu* jednostek Kościoła w Galacji. Niektórzy członkowie Kościoła porzucali ewangelię dla posłuszeństwa prawu żydowskiemu. W swym liście Paweł wyjaśnił cel prawa Mojżesza oraz wartość duchowej religii.

Paweł napisał list do Rzymian z Koryntu, między innymi, aby przygotować świętych w Rzymie na odwiedziny u nich, na które miał nadzieję. W liście tym ponownie zapewnia o doktrynach, w sprawie których dysputowali niektórzy Żydzi, którzy nawrócili się na chrześcijaństwo.

Listy do Filipian, Kolosan, Efezjan, Filemona, Hebrajczyków (60–62 r. n.e.)

Paweł napisał te listy, kiedy po raz pierwszy był więźniem w Rzymie.

Paweł napisał List do Filipian głównie, aby wyrazić wdzięczność i okazać uczucia, jakimi darzy świętych w Filipii oraz pocieszyć ich, gdyż byli rozczarowani, że tak długo jest uwięziony.

Paweł napisał List do Kolosan w wyniku otrzymanego sprawozdania, że święci w Kolosach popełniali poważne błędy. Wierzyli, że doskonałość można uzyskać jedynie poprzez ścisłe przestrzeganie zewnętrznych obrzędów, a nie w wyniku rozwijania cech Chrystusowych.

List do Efezjan ma wielkie znaczenie, gdyż zawiera nauki Pawła na temat Kościoła Chrystusa.

List do Filemona to prywatna kore-

spondencja o Onezymie, niewolniku, który okradł swego pana, Filemona, i uciekł do Rzymu. Paweł posłał Onezyna z powrotem do jego pana z listem, w którym prosił o przebaczenie dla Onezyna.

Paweł napisał List do Hebrajczyków, do żydowskich członków Kościoła, aby przekonać ich, że prawo Mojżesza zostało wypełnione w Chrystusie i że prawo ewangelii Chrystusa je zastąpiło.

I i II List do Tymoteusza, List do Tytusa (64–65 r. n.e.)

Paweł napisał te listy po tym, jak został po raz pierwszy uwolniony z więzienia w Rzymie.

Paweł udał się do Efezu, gdzie pozostawił Tymoteusza, aby powstrzymał natężenie niektórych form spekulacji. Paweł zamierzał potem powrócić. Napisał I List do Tymoteusza, prawdopodobnie z Macedonii, udzielając rad i dodając mu odwagi w wypełnianiu jego powinności.

Paweł napisał ten list do Tytusa, kiedy był wolny i nie przebywał w więzieniu. Prawdopodobnie był wówczas na Krecie, gdzie służył Tytus. W liście jest przeważnie mowa o prawym życiu i dyscyplinie w Kościele.

Paweł napisał swój drugi list do Tymoteusza, kiedy po raz drugi przebywał w więzieniu, na krótko przed swoją męczeńską śmiercią. List ten zawiera ostatnie słowa Pawła i ukazuje wspaniałą odwagę i zaufanie jakie miał w obliczu zbliżającej się śmierci.

Losy

Sposób wyboru lub eliminowania kilku opcji do wyboru, przeważnie czyni się to poprzez wybór jednej kartki lub drewnianego patyka spośród wielu innych. Czynność ta zwana jest rzucaniem losów.

Rozdarli szaty jego, rzucając losy, **Mat.** 27:35 (Ps. 22:19; Mar. 15:24; Łuk. 23:34; Jan 19:24). Dali im losy, a los padł na Macieją, **Dz.** 1:23–26.

Lot

Rzuciliśmy losy — który z nas ma pójść do domu Labana, **I Nefi** 3:11.

Lot. *Zobacz także* Abraham

W Starym Testamencie; syn Harana i bratanek Abrahama (**I Mojż.** 11:27, 31; **Abr.** 2:4). Haran zmarł w wyniku głodu w Ur (**Abr.** 2:1). Lot opuścił Ur razem z Abrahamem i Sarą i udał się z nimi do Kanaanu (**I Mojż.** 12:4–5). Lot zdecydował, że zamieszka w Sodomie. Pan wysłał posłańców, aby ostrzegli Lota, że ma uciec z Sodomy, zanim Pan ją zniszczy z powodu niegodziwości ludu (**I Mojż.** 13:8–13; 19:1, 13, 15); żona Lota obejrzała się jednak za siebie na zniszczenie i stała się słupem soli (**I Mojż.** 19:26). W Nowym Testamencie są odniesienia do Lota (**Łuk.** 17:29; **II Piotra** 2:6–7). Jego życie po tym, jak oddzielił się od Abrahama, jest opisane w **I Ks. Mojższowej** 13, 14 i 19.

Lucyfer. *Zobacz także* Antychryst; Diabeł; Niszczyciel; Piekło; Synowie zatracenia

Imię to oznacza „Ten, który świeci” lub „Nosiciel światła”. Jest również znany jako Syn Poranka. Lucyfer był duchowym synem Ojca Niebieskiego i stanął na czele buntu w życiu przedziemskim. Imię Lucyfer występuje tylko jeden raz w Biblii (**Iz.** 14:12). Objawienie w dniach ostatnich podaje więcej szczegółów na temat upadku Lucyfera (**DiP** 76:25–29).

Lucyfer upadł w życiu przedziemskim, **Iz.** 14:12 (**Łuk.** 10:18; **II Nefi** 24:12).

Po upadku stał się Szatanem i diabłem, **DiP** 76:25–29 (**Mojż.** 4:1–4).

Ludzie innych wyznań

Używane w pismach świętych; wyrażenie *Ludzie innych wyznań* ma kilka znaczeń. Czasami odnosi się do ludzi, którzy nie mają pochodzenia izraelskiego, a czasami do ludzi, którzy nie mają pochodzenia żydowskiego, a czasami do narodów, które żyją bez ewangelii — choć może w nich płynąć krew ludu izraelskiego. To ostatnie znaczenie

tego wyrażenia jest charakterystyczne dla Księgi Mormona oraz Doktryny i Przymierzy.

Izraelci mają nie zawierać małżeństw z tymi, którzy są nie-Izraelitami (ludźmi innych wyznań), **V Mojż.** 7:1–3. Pan przyjdzie i będzie światłością dla ludzi innych wyznań, **Iz.** 42:6.

Piotr otrzymał przykazanie, aby ponieść ewangelię do ludzi innych wyznań, **Dz.** 10:9–48. Bóg dał także pokutę ludziom innych wyznań, **Dz.** 11:18. Zostaliśmy ochrzczeni w jeden kościół — czy to Żydzi, czy ludzie innych wyznań, **I Kor.** 12:13. Ludzie innych wyznań powinni być współdziedzicami w Chrystusie przez ewangelię, **Efez.** 3:6.

Księga Mormona została napisana do ludzi innych wyznań, **strona tytułowa Księgi Mormona** (**Morm.** 3:17). Człowiek spośród ludzi innych wyznań udał się przez wielkie wody, **I Nefi** 13:12. Inne księgi były wyjawione od ludzi innych wyznań, **I Nefi** 13:39. Pełnia ewangelii będzie przekazana ludziom innych wyznań, **I Nefi** 15:13 (**III Nefi** 16:7; **DiP** 20:9). Ta ziemia będzie ziemią wolności dla ludzi innych wyznań, **II Nefi** 10:11. Ludzie innych wyznań są niczym dziczka oliwna, **Jakub** 5.

Ewangelia ma być wyjawiona w czasach ludzi innych wyznań, **DiP** 45:28 (**DiP** 19:27). Słowo rozprzestrzeni się na krańce ziemi, najpierw do ludzi innych wyznań, a potem do Żydów, **DiP** 90:8–10. Siedemdziesiąci mają być szczególnymi świadkami dla ludzi innych wyznań, **DiP** 107:25. Wyślijcie starszych mojego Kościoła, aby wzywali wszystkie narody, najpierw ludzi innych wyznań, a potem Żydów, **DiP** 133:8.

Lagodny, łagodność. *Zobacz także* Cierpliwość; Pokorny, pokora; Złamane serce

Bogobojny, prawy, pokorny, skory do nauki, cierpliwy w cierpieniu. Łagodni chcą podążać za naukami ewangelii.

Mojżesz był bardzo łagodny, **IV Mojż.** 12:3. Łagodni odziedziczą ziemię, **Ps.** 37:11 (Mat. 5:5; III Nefi 12:5; DiP 88:17). Szukajcie Pana, wszyscy łagodni, szukajcie prawości, szukajcie łagodności, **Sof.** 2:3 (I Tym. 6:11).

Uczcie się o mnie, gdyż jestem łagodny i pokornego serca, **Mat.** 11:29. Łagodność jest owocem Ducha, **Gal.** 5:22–23. Sługa Pański powinien być delikatny, zdolny do nauczania, cierpliwy, instruując w łagodności tych, którzy się przeciwstawiają, **II Tym.** 2:24–25. Łagodny i cichy duch ma wielką wartość w oczach Boga, **I Piotra** 3:4.

Odsuńcie naturalnego człowieka i stańcie się łagodni, **Mos.** 3:19 (Alma 13:27–28). Bóg nakazał Helamanowi, aby nauczał ludzi, żeby byli łagodni, **Alma** 37:33. Łaski Pana wystarczy dla łagodnych, **Eter** 12:26. Macie wiarę w Chrystusa z powodu waszej łagodności, **Mor.** 7:39. Nikt nie może być przyjęty przez Boga, z wyjątkiem tych, którzy są łagodni i pokornego serca, **Mor.** 7:44. Odpuszczenie grzechów sprowadza łagodność, a dzięki łagodności następuje nawiedzenie przez Ducha Świętego, **Mor.** 8:26.

Kroc w łagodności Ducha mojego, **DiP** 19:23. W łagodności zarządzaj swoim domem, **DiP** 31:9. Moc i wpływ kapłaństwa mogą być wywierane przez delikatność i łagodność, **DiP** 121:41.

Łaska. *Zobacz także* Jezus Chrystus; Miłosierny, miłosierdzie; Zadośćuczynić, Zadośćuczynienie; Zbawienie

Umożliwiająca działanie moc od Boga, która pozwala mężczyznom i kobietom otrzymywać błogosławieństwa w tym życiu oraz uzyskać życie wieczne i wywyższenie po wykazaniu się wiarą, dokonaniu pokuty i dołożeniu wszelkich wysiłków, by przestrzegać przykazań. Taka boska pomoc lub siła dana jest dzięki miłosierdziu i miłości Boga. Każdy śmiertelny człowiek potrzebuje boskiej łaski w wyniku upadku Adama i z powodu ludzkich słabości.

Łaska i prawda przyszły przez Jezusa Chrystusa, **Jan** 1:17. Przez łaskę Chrystusa będziemy zbawieni, **Dz.** 15:11 (Rzym. 3:23–24; DiP 138:14). Przez wiarę mamy dostęp do Jego łaski, **Rzym.** 5:2. Łaską zbawieni jesteście przez wiarę, **Efez.** 2:8. Łaska Boża przynosi zbawienie, **Tyt.** 2:11. Przyjdź śmiało do tronu łaski, **Hebr.** 4:16. Bóg pokornym łaskę daje, **I Piotra** 5:5.

Nikt nie może żyć w obecności Boga, gdyby nie zasługi, miłosierdzie i łaska Świętego Mesjasza, **II Nefi** 2:8. Tylko w łasce Boga i dzięki niej ludzie zostaną zbawieni, **II Nefi** 10:24. Zostaniemy zbawieni dzięki łasce, gdy dokonamy wszystkiego, co możemy, **II Nefi** 25:23. To dzięki łasce mamy moc czynienia tych rzeczy, **Jakub** 4:7. Ludzie mogą zostać przywrócenii do łaski dzięki łasce, według swoich uczynków, **Hel.** 12:24. Wystarczy łagodnym mojej łaski, i wszystkim, którzy się przede mną ukożą, **Eter** 12:26–27. Moroni modlił się, aby ludziom innych wyznań dana była łaska, żeby mieli prawdziwą miłość, **Eter** 12:36, 41. Dzięki łasce Boga jesteście doskonali w Chrystusie, **Mor.** 10:32–33.

Jezus otrzymał łaskę po łasce, **DiP** 93:12–13, 20.

Lazarz. *Zobacz także* Maria z Betanii; Marta

W Nowym Testamencie; brat Marty i Marii. Jezus wskrzesił go z martwych (Jan 11:1–44; 12:1–2, 9–11). Nie jest to Łazarz, który był żebrakiem z przypowieści nauczanej przez Jezusa (Łuk. 16:19–31).

Łokieć (miara długości)

Jednostka długości powszechnie używana pośród Hebrajczyków, określana długością części ręki od stawu łokciowego do końca palców.

Łukasz. *Zobacz także* Dzieje Apostolskie; Ewangelie

Autor Ewangelii Łukasza i księgi Dziejów Apostolskich w Nowym Testamencie oraz towarzyszy misyjny Pawła.

Maciej

Jego rodzice byli Grekami, on zaś był lekarzem (Kol. 4:14). Łukasz był dobrze wykształcony. Określił siebie jako towarzysza Apostoła Pawła, kiedy przyłączył się do Pawła w Troadzie (Dz. 16:10–11). Łukasz był z Pawłem także w Filippi, podczas ostatniej podróży Pawła do Jerozolimy (Dz. 20:6); byli oni razem aż do przybycia do Rzymu. Łukasz był z Pawłem również podczas jego drugiego uwięzienia przez Rzymian (II Tym. 4:11). Według tradycji poniósł śmierć męczeńską.

Ewangelia Łukasza: Zapis Łukasza o Jezusie Chrystusie i Jego doczesnej posłudze. Księga Dziejów Apostolskich jest kontynuacją Ewangelii Łukasza. Łukasz pozostawił po sobie dobrze spisana kronikę posługi Jezusa, w której przedstawił Jezusa jako Zbawiciela zarówno Żydów, jak i ludzi innych wyznań. Dużo pisał o naukach i czynach Jezusa. Jedynie Łukasz opisał wizyty Gabriela u Zachariasza i Marii (Łuk. 1), odwiedziny pasterzy u niemowlęcia Jezus (Łuk. 2:8–18), Jezusa w świątyni w wieku dwunastu lat (Łuk. 2:41–52), pouczenie i rozesłanie siedemdziesiątych (Łuk. 10:1–24), że pot Jezusa był jak krew (Łuk. 22:44), rozmowę na krzyżu Jezusa ze złodziejem (Łuk. 23:39–43) i Jezusa, który jadł rybę i miód po Swoim Zmartwychwstaniu (Łuk. 24:42–43).

Lista wydarzeń z życia Zbawiciela opisanych w Ew. Łukasza znajduje się w części Harmonia Ewangelii w Aneksie.

Maciej. *Zobacz także* Apostoł — Wybór Apostołów

Osoba wybrana na miejsce Judasza Iskarioty jako członek Kworum Dwunastu Apostołów (Dz. 1:15–26). Był uczniem przez całą doczesną posługę Jezusa (Dz. 1:21–22).

Magog. *Zobacz także* Drugie Przyjście Jezusa Chrystusa; Gog

Biblijna kraina i lud w pobliżu Morza

Czarnego. Ich król, Gog, poprowadzi armie Magoga do wielkiej i ostatniej bitwy przed Drugim Przyjściem Chrystusa (Ez. 38:2; 39:6). W pismach świętych jest mowa o kolejnej wielkiej bitwie Goga i Magoga na końcu Milenium, pomiędzy siłami Boga a siłami zła (Obj. 20:7–9; DiP 88:111–116).

Malachiasz

Starotestamentowy prorok, który zapisywał i prorokował w około 430 r. p.n.e.

Księga Malachiasza: Księga lub proctwa Malachiasza to ostatnia księga w Starym Testamencie. Zdaje się, że poruszone są w niej cztery główne tematy: (1) grzechy Izraela — Księga Malachiasza 1:6–2:17; 3:8–9; (2) sądy, które spadną na Izrael ze względu na jego nieposłuszeństwo — Księga Malachiasza 1:14; 2:2–3, 12; 3:5; (3) obietnice za posłuszeństwo — Księga Malachiasza 3:10–12, 16–18; 3:20–21; i (4) proroctwa dotyczące Izraela — Księga Malachiasza 3:1–5; 3:19, 23–24 (DiP 2; 128:17; J.S. — Hist. 1:37–39).

W swoim proroctwie Malachiasz napisał o Janie Chrzcicielu (Mal. 3:1; Mat. 11:10), prawie dziesięciny (Mal. 3:7–12), Drugim Przyjściu Pana (Mal. 3:23), powrocie Eliasza (Mal. 3:23–24; DiP 2; 128:17; J.S. — Hist. 1:37–39). Zbawiciel przytoczył Nefitom w całości 3. rozdział Ks. Malachiasza (III Nefi 24–25).

Małżeństwo zawarte w świątyni.

Zobacz Małżeństwo, zawrzcę związek małżeński

Małżeństwo, zawrzcę związek

małżeński. *Zobacz także* Rodzina; Rozwód

Zawarte zgodnie z prawem przymierze lub umowa między mężczyzną a kobietą, co czyni ich mężem i żoną. Bóg ustanowił małżeństwo (DiP 49:15).

Niedobrze jest, aby człowiek był sam, **I Mojż.** 2:18 (Mojż. 3:18). Mężczyzna łączyć będzie się ze swoją żoną, i będą jednym ciałem, **I Mojż.** 2:24 (Mat. 19:5; Abr. 5:18).

Co Bóg złączył, człowiek niechaj nie rozdziela, **Mat.** 19:6 (Mar. 10:9). W ostatnich dniach niektórzy odstąpią od wiary, zabraniając zawierania związków małżeńskich, **I Tym.** 4:1–3. Małżeństwo jest czcigodne, **Hebr.** 13:4.

Pan nakazał synom Lehięgo, aby ożenili się z córkami Ismaela, **I Nefi** 7:1, 5 (I Nefi 16:7–8).

Bóg stworzył Adama i Ewę, aby byli mężem i żoną, **Mojż.** 3:7, 18, 21–25.

Nowe i wieczne przymierze małżeństwa: Małżeństwo zawarte według prawa ewangelii i świętego kapłaństwa jest zawarte na życie doczesne i na wieczność. Godny mężczyzna i kobieta zapieczętowani w ten sposób w świątyni w związku małżeńskim mogą w wieczności nadal być mężem i żoną.

Jezus nauczał prawa małżeństwa, **Luk.** 20:27–36. Ani mężczyzna nie jest bez kobiety w Panu, **I Kor.** 11:11. Mąż i żona są razem dziedzicami łaski żywota, **I Piotra** 3:7.

Cokolwiek zapieczętujesz na ziemi, zostanie zapieczętowane w niebie, **Hel.** 10:7 (Mat. 16:19).

Aby uzyskać najwyższy stopień w królestwie celestialnym człowiek musi wstąpić do nowego i wiecznego przymierza małżeństwa, **DiP** 131:1–4. Jeżeli mąż zaślubia żonę, ale nie przeze mnie, przymierze ich i małżeństwo nie będzie miało mocy, gdy oni umrą, **DiP** 132:15. Jeżeli mąż zaślubia żonę przez słowo moje i przez nowe i wieczne przymierze, i jest to im zapieczętowane przez Świętego Ducha Obietnicy, będzie miało pełną moc, kiedy zejda z tego świata, **DiP** 132:19.

Małżeństwo międzywyznaniowe: Małżeństwo między mężczyzną a kobietą różnych wyznań religijnych i praktykujących inaczej.

Nie weźmiesz żony dla syna mojego spośród córek Kananejczyków, **I Mojż.** 24:3. Jeśli Jakub pojmie za żonę którąś z córek Cheta, to co dobrego mi życie przyniesie, **I Mojż.** 27:46 (I Mojż.

28:1–2). Izrael nie będzie zawierać małżeństw z Kananejczykami, **V Mojż.** 7:3–4. Izrael zawierał małżeństwa z Kananejczykami, oddawał cześć fałszywym bogom i został przeklęty, **Sędz.** 3:1–8. Żony Salomona zmieniły jego serce, że oddawał cześć fałszywym bogom, **I Król.** 11:1–6. Nie będziemy wydawali naszych córek za mąż za ludzi z tej ziemi ani ich córek nie będziemy brali za żony dla naszych synów, **Neh.** 10:31.

Nie chodźcie w nierównym jarmie z niewiernymi, **II Kor.** 6:14.

Pan nałożył piętno na Lamanitów, aby Nefici nie mieszali się z nimi i nie uwierzyli w nieprawidłowe tradycje, **Alma** 3:6–10.

Jeżeli mąż zaślubia sobie żonę nie przeze mnie, ich przymierze i małżeństwo nie będzie miało mocy, gdy oni umrą, **DiP** 132:15.

Synowie ludzcy brali je za żony, jak sobie upodobali, **Mojż.** 8:13–15.

Wielozęństwo: Małżeństwo męża z dwiema lub więcej żyjącymi żonami. Zgodne z prawem jest, aby mężczyzna miał jedynie jedną żonę, chyba że Pan nakaże inaczej poprzez objawienie (Jakub 2:27–30). Poprzez objawienie wielozęństwo było praktykowane w czasach Starego Testamentu oraz w początkowym okresie przywróconego Kościoła, pod kierownictwem proroka, który dzierżył klucze kapłańskie (DiP 132:34–40, 45). Nie jest to już praktykowane w Kościele (Dekl. ofic. I); obecnie posiadanie więcej niż jednej żony jest niezgodne z prawem członkostwa w Kościele Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich.

Saraj dała Hagar Abramowi za żonę, **I Mojż.** 16:1–11. Jakub otrzymał Leę i Rachelę oraz ich służące jako żony, **I Mojż.** 29:21–28 (I Mojż. 30:4, 9, 26). Jeśli mężczyzna weźmie sobie inną za żonę, nie ujmie pierwszej żonie z jej majątku, **II Mojż.** 21:10. Dawid z obiema swymi żonami udał się do Hebronu, **II Sam.** 2:1–2.

Mamona

Abraham, Izaak i Jakub uczynili to, co było im nakazane, przyjmując wiele żon, **DiP** 132:37. Dawid i Salomon w niczym nie zgrzeszyli poza rzeczami, których nie otrzymali od Pana, **DiP** 132:38–39.

Mamona. *Zobacz także* Pieniądze

Aramejskie słowo, które oznacza „bogactwa” (Mat. 6:24; Łuk. 16:9; DiP 82:22).

Manasses. *Zobacz także* Efraim; Izrael; Józef, syn Jakuba

W Starym Testamencie; najstarszy syn Asenat i Józefa sprzedanego do Egiptu (I Mojż. 41:50–51). Podobnie jak jego brat Efraim, był wnukiem Jakuba (Izraela), ale obaj zostali zaadoptowani i błogosławieni przez niego, jakby byli jego własnymi synami (I Mojż. 48:1–20).

Plemię Manasses: Potomkowie Manassesy byli zaliczeni do plemion Izraela (IV Mojż. 1:34–35; Joz. 13:29–31). Błogosławieństwo Mojżesza dla plemienia Józefa, które zostało także dane Efraimowi i Manassesowi, jest zapisane w V Ks. Mojżeszowej 33:13–17. Ziemia do nich przypisana znajdowała się częściowo na zachód od Jordanu i znajdowała się obok Efraima. Mieli też kolonie na wschód od Jordanu na terenach pastwiskowych Baszanu i Gileadu. W ostatnich dniach plemię Manassesy będzie pomagać plemieniu Efraima w zgromadzeniu rozproszonego Izraela (V Mojż. 33:13–17). Prorok z Księgi Mormona, Lehi, był potomkiem Manassesy (Alma 10:3).

Manifest. *Zobacz także* Małżeństwo, zawrzeć związek małżeński — Wielożeństwo; Woodruff, Wilford

Deklaracja oficjalna Prezydenta Wilforda Woodruffa ogłoszona w 1890 r., w której jasno oświadczone, że Kościół i jego członkowie poddali się prawom kraju i nie zawierali już małżeństw o charakterze wielożeńskim (Dekl. ofic. I). Prezydent Woodruff wydał Manifest po otrzymaniu wizji i objawienia od Boga.

Manna. *Zobacz także* II Księga Mojżeszowa; Chleb żywota

Drobne pożywienie o kształcie kulistym o smaku placka z miodem (II Mojż. 16:14–31) lub świeżej oliwy (IV Mojż. 11:7–8). Pan zapewnił ją dzieciom Izraela podczas ich czterdziestoletniej wędrówki po pustkowiu (II Mojż. 16:4–5, 14–30, 35; Joz. 5:12; I Nefi 17:28).

Dzieci Izraela nazwały ją manną (lub *man-hu* po hebrajsku) — co oznacza: „Co to jest?” — ponieważ nie wiedzieli, co to było (II Mojż. 16:15). Nazywano ją też „pokarmem anielskim” i „chlebem z nieba” (Ps. 78:24–25; Jan 6:31). Był to symbol Chrystusa, który będzie Chlebem Żywota (Jan 6:31–35).

Marek. *Zobacz także* Ewangelie

W Nowym Testamencie; Jan Marek był synem Marii, która mieszkała w Jerozolimie (Dz. 12:12); być może był także kuzynem (lub siostrzeńcem) Barnaby (Kol. 4:10). Udał się z Pawłem i Barnabą z Jerozolimy w ich pierwszą podróż misyjną i opuścił ich w Perge (Dz. 12:25; 13:5, 13). Później towarzyszył Barnabie, który udał się na Cypr (Dz. 15:37–39). Był z Pawłem w Rzymie (Kol. 4:10; Filem. 1:24) i był z Piotrem w Babilonie (prawdopodobnie w Rzymie) (I Piotra 5:13). Na koniec był z Tymoteuszem w Efezie (II Tym. 4:11).

Ewangelia Marka: Druga księga w Nowym Testamencie. Ewangelia Marka była prawdopodobnie spisana pod przewodnictwem Piotra. Celem jest opis Pana jako Syna Bożego, który mieszkał i działał pośród ludzi. Marek opisuje z mocą i pokorą, jakie wrażenie Jezus wywierał na naocznych świadkach. Według tradycji, po śmierci Piotra Marek udał się do Egiptu, zorganizował Kościół w Aleksandrii i poniósł męczeńską śmierć.

Lista wydarzeń z życia Zbawiciela opisanych w Ew. Marka znajduje się w części Harmonia Ewangelii w Aneksie.

Maria Magdalena

Kobieta w Nowym Testamencie, która

została oddaną uczennicą Jezusa Chrystusa. Magdalena odnosi się do Magadanu, miejsca, z którego przyszła Maria. Znajduje się ono na zachodnim wybrzeżu Morza Galilejskiego.

Była blisko krzyża, **Mat.** 27:56 (Mar. 15:40; Jan 19:25). Była obecna podczas pochówku Chrystusa, **Mat.** 27:61 (Mar. 15:47). Była przy grobowcu w poranek zmartwychwstania, **Mat.** 28:1 (Mar. 16:1; Łuk. 24:10; Jan 20:1, 11). Jezus najpierw ukazał się jej po Swym zmartwychwstaniu, **Mar.** 16:9 (Jan 20:14–18). Wyszło z niej siedem diabłów, **Łuk.** 8:2.

Maria, matka Jezusa. *Zobacz także* Jezus Chrystus; Józef, mąż Marii

W Nowym Testamencie; dziewica wybrana przez Boga Ojca na matkę Jego Syna w ciełe. Po narodzinach Jezusa Maria miała inne dzieci (Mar. 6:3).

Była zaręczona z Józefem, **Mat.** 1:18 (Łuk. 1:27). Józefowi powiedziano, aby nie rozwodził się z Marią, to jest, by nie zrywał zaręczyn, **Mat.** 1:18–25. Mędrcy odwiedzili Marię, **Mat.** 2:11. Maria i Józef z dziećmi Jezus uciekli do Egiptu, **Mat.** 2:13–14. Po śmierci Heroda rodzina ta powróciła do Nazaretu, **Mat.** 2:19–23. Odwiedził ją anioł Gabriel, **Łuk.** 1:26–38. Odwiedziła swoją kuzynkę Elżbietę, **Łuk.** 1:36, 40–45. Maria wygłosiła psalm wychwalający Pana, **Łuk.** 1:46–55. Maria udała się z Józefem do Betlejem, **Łuk.** 2:4–5. Maria porodziła Jezusa i położyła go w żłobie, **Łuk.** 2:7. Pastarze udali się do Betlejem, aby odwiedzić dzieciątka — Chrystusa, **Łuk.** 2:16–20. Maria i Józef zabrali Jezusa do świątyni w Jerozolimie, **Łuk.** 2:21–38. Maria i Józef wzięli Jezusa na Święto Paschy, **Łuk.** 2:41–52. Maria była na weselu w Kanie, **Jan** 2:2–5. Zbawiciel, będąc na krzyżu, poprosił Jana, aby opiekował się Jego matką, **Jan** 19:25–27. Maria była z Apostołami po tym, jak Chrystus został wzięty do nieba, **Dz.** 1:14.

Maria była dziewicą, piękniejszą i cudniejszą ponad wszystkie inne dziewice, **I Nefi** 11:13–20. Matka Chrystusa

ma być zwana Marią, **Mos.** 3:8. Maria będzie dziewicą, cennym i wybranym nazwaniem, **Alma** 7:10.

Maria, matka Marka. *Zobacz także* Marek

W Nowym Testamencie; matka Jana Marka, który napisał Ewangelię Marka (Dz. 12:12).

Maria z Betanii. *Zobacz także* Łazarz; Marta

W Nowym Testamencie; siostra Łazarza i Marty.

Maria usiadła u stóp Jezusa i słuchała, **Łuk.** 10:39, 42. Maria i jej siostra Marta posłały po Jezusa, **Jan** 11:1–45. Namięciła stopy Jezusa maścią, **Jan** 12:3–8.

Marsh, Thomas B.

Pierwszy Prezydent Kworum Dwunastu Apostołów po Przywróceniu Kościoła w 1830 r. Dzierżył klucze królestwa w kwestii Dwunastu (DiP 112:16), a w 1838 r. otrzymał przykazanie poprzez objawienie, że ma opublikować słowo Pana (DiP 118:2). Rozdział 31. Doktryny i Przymierzy jest skierowany do niego. Thomas Marsh został ekskomunikowany z Kościoła w 1839 r., ale został ponownie ochrzczony w lipcu 1857 r.

Marta. *Zobacz także* Łazarz; Maria z Betanii

Siostra Łazarza i Marii w Nowym Testamencie (Łuk. 10:38–42; Jan 11:1–46; 12:2).

Mateusz. *Zobacz także* Ewangelię

Apostoł Jezusa Chrystusa i autor pierwszej księgi w Nowym Testamencie. Mateusz, Żyd, który był poborcą podatkowym dla Rzymian w Kafarnaum, prawdopodobnie służył Herodowi Antypasowi. Przed nawróceniem był znany jako Lewi, syn Alfeusza (Mar. 2:14). Wkrótce po powołaniu na ucznia Jezusa wydał ucztę, na której obecny był Pan (Mat. 9:9–13; Mar. 2:14–17; Łuk. 5:27–32). Mateusz prawdopodobnie bar-

Matka

dzo dobrze znał pisma święte Starego Testamentu i mógł zobaczyć szczególne wypełnienie się proroctw w życiu Pana. Niewiele wiadomo o późniejszym życiu tego Apostoła. Tradycja zapewnia, że poniósł męczeńską śmierć.

Ewangelia Mateusza: Pierwsza księga w Nowym Testamencie. Ewangelia Mateusza prawdopodobnie została najpierw napisana dla użytku Żydów w Palestynie. Znajduje się w niej wiele cytatów ze Starego Testamentu. Głównym zamierzeniem Mateusza było wykazanie, że Jezus był Mesjaszem, o którym mówili prorocy ze Starego Testamentu. Podkreślał także, że Jezus jest Królem i Sędzią ludzi.

Lista wydarzeń z życia Zbawiciela opisanych w Ew. Mateusza znajduje się w części Harmonia Ewangelii w Aneksie.

Matka. *Zobacz także* Ewa; Rodzice; Rodzina

Święty tytuł odnoszący się do kobiety, która urodziła lub adoptowała dziecko. Matki pomagają w planie Boga poprzez zapewnienie doczesnych ciał duchowym dzieciom Boga.

Adam nazwał żonę swoją Ewa, gdyż była ona matką wszystkich żyjących, **I Mojż.** 3:20 (Mojż. 4:26). Czcił ojca swego i matkę swoją, **II Mojż.** 20:12 (Efez. 6:1–3; Mos. 13:20). Nie porzucaj prawa od swojej matki, **Przyp.** 1:8. Człowiek głupi gardzi swoją matką, **Przyp.** 15:20 (Przyp. 10:1). Nie gardź swoją matką, kiedy jest staruszką, **Przyp.** 23:22. Jej dzieci i mąż powstają i nazywają ją błogosławioną i jej mąż sławi ją, **Przyp.** 31:28.

Matka Jezusa stała przy krzyżu, **Jan** 19:25–27.

Dwa tysiące lamanickich wojowników było nauczanym przez swoje matki, **Alma** 56:47 (Alma 57:21).

Nasza pełna chwały Matka Ewa była pośród wielu wielkich i potężnych, których Pan poinstruował w świecie duchów, **DiP** 138:38–39.

Mądrość. *Zobacz także* Prawda; Wiedza; Zrozumienie

Umiejętność lub dar od Boga, by wydawać właściwy osąd. Mądrość uzyskuje się z doświadczenia, przez studiowanie i postępowanie według rad Boga. Bez pomocy od Boga człowiek nie ma prawdziwej mądrości (II Nefi 9:28; 27:26).

Dał Bóg Salomonowi mądrość, **I Król.** 4:29–30. Mądrość jest sprawą zasadniczą; nabywaj zatem mądrości, **Przyp.** 4:7. Kto nabiera mądrości, miłuje swoją duszę, **Przyp.** 19:8.

Jezusowi przybywało mądrości, **Luk.** 2:40, 52. Jeśli komu z was brak mądrości, niech prosi Boga, **Jak.** 1:5 (DiP 42:68; J.S. — Hist. 1:11).

Mówię wam te rzeczy, abyście uczyli się mądrości, **Mos.** 2:17. Naucz się mądrości w swej młodości, **Alma** 37:35.

Święci znajdują mądrość i wielkie skarby wiedzy, **DiP** 89:19. Niechaj nieuczony nabierze mądrości, korząc się i wzywając Pana, **DiP** 136:32.

Mąż. *Zobacz* Małżeństwo, zawrzcę związek małżeński; Rodzina

Melchizedek. *Zobacz także* Kapłaństwo Melchizedeka; Salem

Wielki starotestamentowy wyższy kapłan, prorok i przywódca, który żył po Potopie i za czasów Abrahama. Był nazywany królem Salemu (Jerozolimy), królem pokoju, królem prawości (bo w języku hebrajskim takie jest znaczenie słowa *Melchizedek*) i kapłanem Boga Najwyższego.

Abraham płacił dziesięcinę Melchizedekowi, **I Mojż.** 14:18–20. Lud Melchizedeka czynił prawość i uzyskał niebo, **Tłum. J.S., I Mojż.** 14:25–40.

Chrystus był wyższym kapłanem według porządku Melchizedeka, **Hebr.** 5:6. Melchizedek był królem Salemu, kapłanem Boga Najwyższego, **Hebr.** 7:1–3.

Nikt nie był większy od Melchizedeka, **Alma** 13:14–19.

Abraham otrzymał kapłaństwo od Melchizedeka, **DiP** 84:14. Z szacunku

dla imienia Pana Kościół w starożytności nazwał wyższe kapłaństwo Kapłaństwem Melchizedeka, **DiP** 107:1–4.

Mesjasz. *Zobacz także* Jezus Chrystus; Pomazaniec

Forma aramejskiego i hebrajskiego słowa oznaczającego „namaszczony”. W Nowym Testamencie Jezus jest nazywany Chrystusem, które to słowo jest odpowiednikiem słowa *Mesjasz* w języku greckim. Oznacza namaszczonego Proroka, Kapłana, Króla i Wyzwoliciecia, na przyjście którego Żydzi oczekiwali z wielką niecierpliwością.

Wielu Żydów oczekiwało jedynie na wyzwoliciecia spod rzymskiej władzy i na większy dobrobyt kraju; kiedy zatem przyszedł Mesjasz, został On odrzucony przez przywódców i wiele innych osób. Jedynie pokorni i wierni mogli dostrzec w Jezusie z Nazaretu prawdziwego Chrystusa (Iz. 53; Mat. 16:16; Jan 4:25–26).

Mesjasz będzie miał Ducha, będzie głosił ewangelię i zwiastował wolność, **Iz.** 61:1–3 (Łuk. 4:18–21).

Znaleźliśmy Mesjasza, to znaczy, Chrystusa, **Jan** 1:41 (Jan 4:25–26).

Bóg wzbudził pośród Żydów Mesjasza, innymi słowy, Zbawiciela, **I Nefi** 10:4. Syn Boży był Mesjaszem, który ma przyjść, **I Nefi** 10:17. Odkupienie następuje w Świętym Mesjaszu i przez Niego, **II Nefi** 2:6. Mesjasz przyjdzie w pełni czasów, **II Nefi** 2:26. Mesjasz powstanie z martwych, **II Nefi** 25:14.

W imię Mesjasza nadaję Kapłaństwo Aarona, **DiP** 13.

Powiedział Pan: Ja jestem Mesjaszem, Królem Syjonu, **Mojż.** 7:53.

Meszach. *Zobacz także* Daniel

W Starym Testamencie; Szadrach, Meczach i Abed-Nego to trzech młodzieńcy izraelscy, którzy wraz z Danielem zostali przywiezieni do pałacu Nebukadnesara, króla Babilonu. Hebrajskie imię Meszacha to Miszael. Tych czterech młodzieńców odmówiło skalania się spożywaniem mięsa i wina z król-

lewskiego stołu (Dan. 1). Szadrach, Meczach i Abed-Nego zostali wrzuceni przez króla do pieca ognistego, ale w cudowny sposób zostali ocaleni (Dan. 3).

Metuszelach. *Zobacz także* Enoch

Syn Enocha w Starym Testamencie. Metuszelach żył 969 lat (I Mojż. 5:21–27; Łuk. 3:37; Mojż. 8:7). Był prawym prorokiem, który pozostał na ziemi, kiedy miasto Enoch zostało zabrane do nieba. Pozostał na ziemi, aby zapewnić potomków, z których wywiedzie się Noe (Mojż. 8:3–4).

Męczennik, męczeńska śmierć

Osoba, która woli oddać życie, niż wrzec się Chrystusa, ewangelii lub swych prawych wierzeń czy zasad.

Cała prawa krew od Abła aż do Zachariasza będzie świadczyć przeciwko niegodziwym, **Mat.** 23:35 (Łuk. 11:50). Kto utraci swoje życie dla sprawy Chrystusa i ewangelii, zachowa je, **Mar.** 8:35 (DiP 98:13). I ukamienowali Szczepana, **Dz.** 7:59 (Dz. 22:20). Gdzie bowiem jest testament, tam musi być stwierdzona śmierć tego, który to sporządził, **Hebr.** 9:16–17.

Abinadi upadł, poniósłszy śmierć w ogniu, **Mos.** 17:20. Nawróceni Ammonihahici byli wrzuceni w ogień, **Alma** 14:8–11. Wielu zostało zabitych, ponieważ świadczyli o tych rzeczach, **III Nefi** 10:15.

Kto składa swe życie w mojej sprawie, odnajdzie życie wieczne, **DiP** 98:13–14. Józef Smith i Hyrum Smith byli męczennikami przywrócenia ewangelii, **DiP** 135. Józef Smith zapieczętował swoje świadectwo swą krwią, **DiP** 136:39.

Mężczyźni. *Zobacz* Człowiek, ludzie

Michał. *Zobacz także* Adam; Archanioł

Imię, pod którym Adam był znany w życiu przedziemskim. Nazywany jest archaniołem. W języku hebrajskim imię to oznacza: „Kto jest jak Bóg”.

Michał, jeden z głównych ksiąg, przyszedł na pomoc Danielowi, **Dan.**

Micheasz

10:13, 21 (DiP 78:16). W ostatnich dniach powstanie Michał, wielki książę, **Dan.** 12:1.

Archanioł Michał toczył bój z diabłem, **Judy** 1:9. Michał i aniołowie jego walczyli ze smokiem, **Obj.** 12:7 (Dan. 7).

Michał to Adam, **DiP** 27:11 (DiP 107:53–57; 128:21). Michał, archanioł Pana, zadmie w swoją trąbę, **DiP** 29:26. Michał zgromadzi swe armie i będzie walczył z Szatanem, **DiP** 88:112–115. Usłyszano głos Michała rozpoznający diabła, **DiP** 128:20.

Micheasz

Starotestamentowy prorok. Pochodził z Moreszet Gat, w równinnym kraju Judy, prorokował, kiedy królem był Hiskiasz (Mich. 1:1–2).

Księga Micheasza: Księga Micheasza to jedyna księga w Starym Testamencie, w której wymieniono Betlejem jako miejsce narodzenia Mesjasza (Mich. 5:1). W księdze tej Pan udzielił rad Swemu ludowi i przypomniał, jak bardzo był dla niego dobry w przeszłości; powiedział też, że żąda od nich sprawiedliwości, miłosierdzia i pokory (Mich. 6:8).

Milenium. *Zobacz także* Drugie Przyjście Jezusa Chrystusa; Piekło

Okres tysiąca lat pokoju, który rozpocznie się, kiedy Chrystus powróci na ziemię, aby na niej osobiście królować (Art. wiary 1:10).

Ludzie nie podniosą miecza ani nie będą się już uczyć sztuki wojennej, **Iz.** 2:4 (Mich. 4:3; II Nefi 12:4). Kraj, niegdyś spustoszony, stał się podobny do ogrodu Eden, **Ez.** 36:35.

Ci żyli i panowali z Chrystusem przez tysiąc lat, **Obj.** 20:4.

Ze względu na prawość, Szatan nie ma mocy, **I Nefi** 22:26.

Będę mieszkał na ziemi w prawość przez tysiąc lat, **DiP** 29:11. Kiedy minie owe tysiąc lat, wówczas oszczędzę ziemię na krótki okres, **DiP** 29:22. Nastanie wielkie Milenium, **DiP** 43:30. Dzieci prawych urosną bez grzechu, **DiP** 45:58.

Dzieci będą dorastać, aż się zestarzeją; ludzie będą odmienieni w okamgnieniu, **DiP** 63:51. Na początku siódmego tysiąclecia Pan uswięci ziemię, **DiP** 77:12. Ci nie będą żyć ponownie, dopóki nie przemienie tysiąc lat, **DiP** 88:101. Szatan zostanie spętany przez okres tysiąca lat, **DiP** 88:110. Opis Milenium, **DiP** 101:23–34.

Ziemia odpocznie przez okres tysiąca lat, **Mojż.** 7:64.

Miłosierny, miłosierdzie. *Zobacz także* Jezus Chrystus; Łaska; Przebaczać; Sprawiedliwość; Zadośćuczynić, Zadośćuczynienie

Duch współczucia, wrażliwości i przebaczenia. Miłosierdzie to jedna z cech Boga. Jezus Chrystus oferuje nam miłosierdzie poprzez Swoją zadość czyniącą ofiarę.

Pan jest miłosierny i łaskawy, **II Mojż.** 34:6 (V Mojż. 4:31). Jego miłosierdzie trwa wiecznie, **I Kron.** 16:34. Dobroć i miłosierdzie towarzyszyć mi będą, **Ps.** 23:6. Kto ma miłosierdzie dla ubogich, ten jest szczęśliwy, **Przyp.** 14:21. Pragnąłem miłosierdzia, a nie składania ofiary, **Oz.** 6:6.

Błogosławieni miłosierni, albowiem miłosierdzia dostąpią, **Mat.** 5:7 (III Nefi 12:7). Biada obłudnikom, którzy płacą dziesięciny, a zaniedbują to, co ważniejsze w prawie: osąd, miłosierdzie i wiarę, **Mat.** 23:23. Bądźcie miłosierni, jak miłosierny jest również i Ojciec wasz, **Łuk.** 6:36. Zbawił nas nie dla naszych dzieł prawości, ale według miłosierdzia Swego, **Tyt.** 3:5.

Troskliwe miłosierdzie Pana rozciąga się nad wszystkimi, **I Nefi** 1:20. Miłosierdzie nie może rościć sobie prawa wobec tego, kto nie odpokutuje, **Mos.** 2:38–39. Bóg jest miłosierny wobec wszystkich, którzy wierzą w Jego imię, **Alma** 32:22. Miłosierdzie może zaspokoić wymagania sprawiedliwości, **Alma** 34:16. Czy przypuszczasz, że miłosierdzie może obrabować sprawiedliwość, **Alma** 42:25 (Alma 42:13–25). Małe dzieci mają życie

w Chrystusie dzięki Jego miłosierdziu, **Mor.** 8:19–20 (DiP 29:46).

Miłosierne ramię Jezusa Chrystusa zadośćuczyniło za wasze grzechy, **DiP** 29:1. Na mocy krwi, którą przelałem, wstawałem się u Ojca za tych, którzy wierzą w moje imię, **DiP** 38:4. Ci, którzy dotrzymali przymierza, dostąpią miłosierdzia, **DiP** 54:6. Ja, Pan, przebaczam grzechy i miłościw jestem tym, którzy wyznają swe grzechy w pokorze serc, **DiP** 61:2. Ja, Pan, okazuję miłosierdzie wszystkim łagodnym, **DiP** 97:2. Ci, którzy przyjmują cię niczym dzieciątko, przyjmują królestwo moje, gdyż dostąpią miłosierdzia, **DiP** 99:3.

Miłosierdzie pójdzcie przed Twoim obliczem, **Mojż.** 7:31.

Miłość. *Zobacz także* Prawdziwa miłość; Wrogość; Współczucie

Głębokie oddanie i uczucie. Miłość do Boga to oddanie, uwielbienie, poważanie, łagodność, miłosierdzie, przebaczenie, współczucie, łaska, służba, wdzięczność, życzliwość. Największy przykład miłości Boga do Swoich dzieci jest widoczny w nieskończonym Zadośćuczynieniu Jezusa Chrystusa.

Będziesz miłował bliźniego swego jak siebie samego, **III Mojż.** 19:18 (Mat. 5:43–44; 22:37–40; Rzym. 13:9; Gal. 5:14; Jak. 2:8; Mos. 23:15; DiP 59:6). Będziesz miłował Pana, Boga swego, z całego serca swego, **V Mojż.** 6:5 (Mor. 10:32; DiP 59:5). Pan, wasz Bóg, wystawia was na próbę, aby poznać, czy miłujecie Pana, Boga swego, **V Mojż.** 13:4. Kogo Pan miłuje, tego koryguje, **Przyp.** 3:12. Przyjaciół zawsze miłuje, **Przyp.** 17:17.

Tak Bóg umiłował świat, że Syna swego jednorodzonego dał, **Jan** 3:16 (DiP 138:3). Wzajemnie się miłujcie, jak Ja was umiłowalem, **Jan** 13:34 (Jan 15:12, 17; Mojż. 7:33). Jeśli mnie miłujecie, przykazań moich przestrzegać będziecie, **Jan** 14:15 (DiP 42:29). Większej miłości nikt nie ma nad tę, jak gdy kto życie swoje kładzie za przyjaciół swoich, **Jan** 15:13. Piotrze, miłujesz mnie wię-

cej niż ci? Paś owce moje, **Jan** 21:15–17. Nic nie oddzieli nas od miłości Bożej, która jest w Chrystusie, **Rzym.** 8:35–39. Oko nie widziało, co przygotował Bóg tym, którzy Go miłują, **I Kor.** 2:9. Służcie jedni drugim w miłości, **Gal.** 5:13. Mężowie, miłujcie żony swoje, **Efez.** 5:25 (Kol. 3:19). Nie miłujcie świata, **I Jana** 2:15. Bóg jest miłością, **I Jana** 4:8. Miłujemy Go, gdyż On nas najpierw umiłował, **I Jana** 4:19.

Chrystus cierpi z racji Swej tkliwej dobrotliwości wobec ludzi, **I Nefi** 19:9. Dążcie naprzód z miłością do Boga oraz wszystkich ludzi, **II Nefi** 31:20. Będziecie uczyć wasze dzieci, aby miłowały się wzajemnie i służyły sobie nawzajem, **Mos.** 4:15. Jeśli pragnęliście śpiewać pieśń o niosącej odkupienie miłości, czy macie teraz to pragnienie, **Alma** 5:26. Bądźcie prowadzeni przez Ducha Świętego, stając się cierpliwi, pełni miłości, **Alma** 13:28. Okiełznajcie wszystkie swoje namiętności, aby przepeliła was miłość, **Alma** 38:12. Nie było żadnych sporów, z powodu miłości Boga, która zamieszkała w sercach ludzi, **IV Nefi** 1:15. Wszystko, co skłania do miłowania Boga, jest przez Boga natchnione, **Mor.** 7:13–16. Prawdziwa miłość jest nieskalaną miłością Chrystusa, **Mor.** 7:47. Doskonała miłość wypiera strach, **Mor.** 8:16 (I Jana 4:18).

Miłość czyni człowieka zdatnym do wykonywania pracy Boga, **DiP** 4:5 (DiP 12:8). Uświęcenie przychodzi do wszystkich tych, którzy kochają Boga i służą Mu, **DiP** 20:31. Jeżeli mnie kochacie, będziecie mi służyć i przestrzegać moich przykazań, **DiP** 42:29 (Jan 14:15). Okaż zwiększoną miłość temu, którego poprawiliś lub zganiliś, **DiP** 121:43.

Ludzie miłowali Szatana bardziej niż Boga, **Mojż.** 5:13, 18, 28.

Miriam. *Zobacz także* Mojżesz

W Starym Testamencie; siostra Mojżesza (IV Mojż. 26:59).

Czuwała nad arką zrobioną z sitowia, **II Mojż.** 2:1–8. Prowadziła kobiety

Missouri

w grze na bębnach, **II Mojż.** 15:20–21. Szemrała przeciw Mojżeszowi i została pokarana trądem, a potem uzdrowiona, **IV Mojż.** 12:1–15 (V Mojż. 24:9).

Missouri. *Zobacz* Nowa Jerozolima

Moab. *Zobacz także* Lot

Kraina w czasach Starego Testamentu położona na wschód od Morza Martwego. Moabici to potomkowie Lota; byli spokrewnieni z Izraelitami. Posługiwali się językiem podobnym do języka hebrajskiego. Między Moabitami a Izraelitami trwały ciągłe wojny (Sędz. 3:12–30; 11:17; II Sam. 8:2; II Król. 3:6–27; II Kron. 20:1–25; Iz. 15).

Moc. *Zobacz także* Kapłaństwo; Upoważnienie

Zdolność do zrobienia czegoś. Mieć moc nad kimś lub czymś oznacza mieć zdolność, by czymś kierować lub nakazać coś danej osobie lub rzeczy. W pismach świętych moc jest często połączona z mocą Boga lub z mocą nieba. Często jest ściśle związana z upoważnieniem kapłańskim, które jest zezwoleniem lub prawem do działania w imieniu Boga.

Dlatego wzbudziłem cię, aby okazać w tobie moją moc, **II Mojż.** 9:16. Bóg jest moją siłą i mocą, **II Sam.** 22:33. Nie wzbraniaj się dobra, kiedy leży to w twojej mocy, aby je czynić, **Przyp.** 3:27. Zaprawdę pełen jestem mocy przez ducha Pana, **Mich.** 3:8.

Dana jest mi wszelka moc w niebie i na ziemi, **Mat.** 28:18. I zdumieni się nad doktryną jego, ponieważ jego słowo było z mocą, **Łuk.** 4:32. Pozostańcie w mieście, aż zostaniecie przyobleczeni w moc z wysokości, **Łuk.** 24:49. Tyłu, ilu Go przyjęło, dawał moc, by stali się synami Bożymi, **Jan** 1:12 (DiP 11:30). Otrzymacie moc, gdy Duch Święty zstąpi na was, **Dz.** 1:8. Nie ma mocy, jak tylko od Boga, **Rzym.** 13:1. Zachowani jesteście mocą Boga przez wiarę ku zbawieniu, **I Piotra** 1:3–5.

Jestem przepelniony mocą Boga,

I Nefi 17:48. Zostało mi to objawione mocą Ducha Świętego, **Jakub** 7:12. Człowiek może mieć wielką moc daną mu przez Boga, **Mos.** 8:16. Nauczali z mocą i upoważnieniem od Boga, **Alma** 17:2–3. Nefi czynił posługę z mocą i z wielkim upoważnieniem, **III Nefi** 7:15–20 (III Nefi 11:19–22).

Chociaż człowiek może mieć moc dokonania potężnych dzieł, to kiedy przechwala się własną siłą, musi upaść, **DiP** 3:4. Moc czynienia dobra jest w każdej osobie, **DiP** 58:27–28. W obrzędach Kapłaństwa Melchizedeka ukazana jest moc boskości, **DiP** 84:19–22. Prawa kapłaństwa są nierozdzielnie związane z mocami niebieskimi, **DiP** 121:34–46.

Poprowadzi cię moja ręka, a moc moja będzie nad tobą, **Abr.** 1:18.

Modlitwa. *Zobacz także* Amen;

Oddawać cześć; Prosić; Rozważać

Pełen czci akt komunikowania się z Bogiem, podczas którego składa się podziękowanie i prosi o błogosławieństwo. Modlitwy są kierowane do naszego Ojca Niebieskiego w imię Jezusa Chrystusa. Modlitwy mogą być wypowiedziane albo na głos, albo po cichu. Myśli danej osoby mogą także być modlitwą, jeśli skierowane są do Boga. Pieśń prawych może być modlitwą do Boga (DiP 25:12).

Zadaniem modlitwy nie jest zmiana woli Boga, ale zapewnienie nam oraz bliźnim błogosławieństw, które Bóg już chce dać, ale musimy o nie poprosić, aby je uzyskać.

Modlimy się do Ojca w imię Chrystusa (Jan 14:13–14; 16:23–24). Jesteśmy w stanie prawdziwie modlić się w imię Chrystusa, kiedy nasze pragnienia są pragnieniami Chrystusa (Jan 15:7; DiP 46:30). Następnie prosimy o to, co jest właściwe i tym samym możliwe, aby Bóg nam to dał (III Nefi 18:20). Niektóre modlitwy pozostają bez odpowiedzi, ponieważ w żaden sposób nie odzwierciedlają pragnień Chrystusa, ale raczej wywodzą się z samolubstwa człowieka (Jak. 4:3; DiP 46:9). Faktycznie,

jeśli poprosimy Boga o nieprawę rzeczy, obróci się to na nasze własne potępienie (DiP 88:65).

Wtedy ludzie zaczęli wzywać imienia Pana, **I Mojż.** 4:26. W miejscu ołtarza Abraham wzywał imienia Pana, **I Mojż.** 13:4. Sługa Abrahama modlił się o pomoc, aby znaleźć żonę dla Izaaka, **I Mojż.** 24:10–19. Bóg zakazuje mi zgrzeszyć przeciwko Panu przez zaniechanie modlitwy za wami, **I Sam.** 12:23. Pan wysłuchuje modlitwy prawych, **Przyp.** 15:29. Znajdziecie mnie, kiedy mnie szukać będziecie całym swoim sercem, **Jer.** 29:12–13.

Módlcie się za tych, którzy złośliwie was wykorzystują, **Mat.** 5:44 (Łuk. 6:28; III Nefi 12:44). Módl się do twego Ojca, który jest w ukryciu, **Mat.** 6:5–8 (III Nefi 13:5–8). W ten sposób się módlcie, **Mat.** 6:9–13 (Łuk. 11:2; III Nefi 13:9). Proście, a będzie wam dane, **Mat.** 7:7 (III Nefi 14:7; DiP 4:7; 6:5; 66:9). Jezus wstąpił na górę, aby samemu się modlić, **Mat.** 14:23. Czuwajcie i módlcie się, abyście nie ulegli pokusie, **Mat.** 26:41 (Mar. 14:38; III Nefi 18:15–18; DiP 31:12). Niech prosi z wiarą, bez wahania, **Jak.** 1:5–6 (DiP 42:68; 46:7). Żarliwa modlitwa prawego człowieka może wiele zdziałać, **Jak.** 5:16.

Zważajcie na Ducha, który poucza człowieka, aby się modlił, **II Nefi** 32:8–9. Wołałem do Niego w żarliwej modlitwie, **Enos** 1:4. Pościłem i modliłem się przez wiele dni, **Alma** 5:45–46 (Alma 26:22). Oddawali się częstej modlitwie i często pościli, **Alma** 17:3. Czy pamiętacie, co Zenos powiedział o modlitwie lub oddawaniu czci, **Alma** 33:3. Bądźcie pokorni i trwajcie w modlitwie, **Alma** 34:18–27. Radź się Pana we wszystkim, co czynisz, **Alma** 37:37. Musicie zawsze modlić się do Ojca w imię Moje, **III Nefi** 18:19–20. Módlcie się z waszymi rodzinami, **III Nefi** 18:21. Jezus modlił się do Ojca, **III Nefi** 19:31–34 (Jan 17; III Nefi 18:16). Nakazał im, że nie powinni poniechać modlitwy w swych sercach, **III Nefi** 20:1. Jeśli nie modli się ze szczerą in-

tencją w sercu, nie zda mu się to na nic, **Mor.** 7:6–9.

Nie proś, o coś nie powinien, **DiP** 8:10. Módl się zawsze, byś zakończył zwycięsko, **DiP** 10:5. Nakazuję ci, abyś się modlił zarówno na głos, jak i w sercu swoim, **DiP** 19:28. Duch będzie wam dany przez modlitwę wiary, **DiP** 42:14. Udaj się do domu modlitwy i ofiaruj swe sakramenty, **DiP** 59:9 (Mat. 21:13). Rodzice będą uczyć swoje dzieci, aby się modliły, **DiP** 68:28. Pan, ich Bóg nierychło zważa na ich modlitwy, **DiP** 101:7–8 (Mos. 21:15). Bądź pokorny, a Pan, twój Bóg, da ci odpowiedź na modlitwy twoje, **DiP** 112:10.

Adamowi nakazano wzywać Boga w imię Syna, **Mojż.** 5:8. Ojciec i Syn ukazali się Józefowi Smithowi w odpowiedzi na jego modlitwę, **J.S.** — **Hist.** 1:11–20.

Modlitwa Pańska. *Zobacz także* Modlitwa

Modlitwa oferowana przez Zbawiciela za Jego uczniów; stanowi ona wzorzec dla wszelkich modlitw (Mat. 6:9–13; III Nefi 13:9–13).

Mojżesz. *Zobacz także* Aaron, brat Mojżesza; Pięcioksiąg; Prawo Mojżesza; Przemienienie — Przemienienie Chrystusa; Przykazania, Dziesięcioro [Przykazań]

Starotestamentowy prorok, który wywiódł Izraelitów z niewoli egipskiej i dał im zbiór praw religijnych, społecznych i dotyczących spożywania pokarmów tak, jak zostały one objawione przez Boga.

Posługa Mojżesza sięga poza ograniczenia jego doczesnego życia. Józef Smith nauczał, że w towarzystwie Elia-sza przyszedł on na Górę Przemienienia i przekazał klucze kapłańskie Piotrowi, Jakubowi i Janowi (Mat. 17:3–4; Mar. 9:4–9; Łuk. 9:30; DiP 63:21).

Mojżesz ukazał się Józefowi Smithowi i Oliverowi Cowdery'emu 3 kwietnia 1836 r. w świątyni Kirtland w stanie Ohio

i nadał im klucze zgromadzenia Izraela (DiP 110:11).

W objawieniu w dniach ostatnich często jest mowa o Mojżeszu. Często wzmianki o nim występują w Księdze Mormona, a z Doktryny i Przymierzy dowiadujemy się o jego posłudze (DiP 84:20–26) oraz że otrzymał kapłaństwo od swego teścia — Jetry (DiP 84:6).

Objawienie w dniach ostatnich również potwierdza biblijny zapis jego posługi pośród dzieci Izraela i zapewnia, że był autorem pięcioksięgu znajdującego się na początku Starego Testamentu (I Nefi 5:11; Mojż. 1:40–41).

Został uratowany przez córkę faraona, **II Mojż.** 2:1–10. Uciekł do Midianu, **II Mojż.** 2:11–22. Anioł Pana ukazał mu się w płonącym krzewie, **II Mojż.** 3:1–15. Ogłosił plagi, jakie mają spaść na Egipcjan, **II Mojż.** 7–11. Pan ustanowił Paschę, **II Mojż.** 12:1–30. Poprowadził dzieci Izraela przez Morze Czerwone, **II Mojż.** 14:5–31. Pan spuścił mannę na pustynię, **II Mojż.** 16. Uderzył w skałę na Horebie, i wytrysnęła woda, **II Mojż.** 17:1–7. Aaron i Chur podtrzymywali jego ręce, aby Jozue pokonał Amalekiego, **II Mojż.** 17:8–16. Jetro doradzał mu, **II Mojż.** 18:13–26. Przygotował lud na ukazanie się Pana na górze Synaj, **II Mojż.** 19. Pan objawił mu Dziesięcioro Przykazań, **II Mojż.** 20:1–17. On i siedemdziesięciu starszych ujrzeni Boga, **II Mojż.** 24:9–11. Potłukł tablice świadectwa i zniszczył złotego cielca, **II Mojż.** 32:19–20. Rozmawiał z Bogiem twarzą w twarz, **II Mojż.** 33:9–11.

Ukazał się, kiedy Jezus został przemieniony, **Mat.** 17:1–13 (Mar. 9:2–13; Łuk. 9:28–36).

Bądźmy silni jak Mojżesz, **I Nefi** 4:2. Chrystus jest prorokiem podobnym do Mojżesza, którego wzbudzi Pan, **I Nefi** 22:20–21 (V Mojż. 18:15; III Nefi 20:23).

Prowadził Izraela przez objawienie, **DiP** 8:3. Był widziany pośród szlachetnych duchów, **DiP** 138:41.

Ujrzał Boga twarzą w twarz, **Mojż.** 1:2, 31. Był na podobieństwo Jednorodzonego, **Mojż.** 1:6, 13. Miał spisać to, co zostało mu objawione o stworzeniu, **Mojż.** 2:1.

Księga Mojżesza: Księga w Perle Wielkiej Wartości, która zawiera natchnione tłumaczenie Józefa Smitha pierwszych siedmiu rozdziałów I Ks. Mojżeszowej.

Rozdział 1. podaje wizję, w której Mojżesz zobaczył Boga, który objawił mu cały plan zbawienia. Rozdziały 2–5 to zapis Stworzenia i Upadku człowieka. Rozdziały 6–7 zawierają wizję o Enochu i jego posłudze na ziemi. Rozdział 8. zawiera wizję o Noem i wielkim Potopie.

Pięć ksiąg Mojżeszowych: Zobacz I Księga Mojżeszowa; II Księga Mojżeszowa; III Księga Mojżeszowa; IV Księga Mojżeszowa; V Księga Mojżeszowa

Pierwszych pięć ksiąg w Starym Testamencie, które są znane jako księgi Mojżeszowe. Mosiężne płyty, jakie Nefi wziął od Labana, zawierały księgi Mojżesza (I Nefi 5:11).

Nefi czytał wiele z tego, co było zapisane w księgach Mojżesza, **I Nefi** 19:23.

Moralność. *Zobacz* Cudzołóstwo; Czystość moralna; Niemoralność seksualna; Nierząd

Morderstwo. *Zobacz także* Kain; Kara śmierci

Umyślne i nieusprawiedliwione odebranie ludzkiego życia. Morderstwo to grzech, który jest potępiany od zarania dziejów (I Mojż. 4:1–12; Mojż. 5:18–41).

Kto przelewa krew człowieka, tego krew przez człowieka będzie przelana, **I Mojż.** 9:6 (Tłum. J.S., I Mojż. 9:12–13; II Mojż. 21:12; Alma 34:12). Nie będziesz zabijał, **II Mojż.** 20:13 (V Mojż. 5:17; Mat. 5:21–22; Mos. 13:21; DiP 59:6).

Jezus powiedział: Nie będziesz popełniał żadnego morderstwa, **Mat.** 19:18. Mordercy będą mieli swą część w drugiej śmierci, **Obj.** 21:8.

Jesteście w sercu mordercami, **I Nefi** 17:44. Biada mordercy, który zabija umyślnie, **II Nefi** 9:35. Bóg przykazał, aby ludzie nie mordowali, **II Nefi** 26:32. Morderstwo jest występkiem dla Pana, **Alma** 39:5–6.

Kto zabija, nie będzie miał przebaczenia, **DiP** 42:18. Kto zabija, zostanie wydany według praw kraju, **DiP** 42:79.

Mormon, mormoni. *Zobacz także*

Kościół Jezusa Chrystusa; Kościół Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich

Przydomek *Mormon* został nadany przez ludzi, którzy nie byli członkami Kościoła, w celu nazwania członków Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich. Nazwa ta pochodzi ze świętego tomu pism świętych opracowanych przez starożytnego proroka Mormona — Księgi Mormona. Nazwa nadana członkom Kościoła przez Pana to „święci”. Prawidłowa nazwa Kościoła brzmi: Kościół Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich.

Mormon, prorok neficki. *Zobacz także*

Księga Mormona

Neficki prorok, generał wojska, kronikarz w Księdze Mormona. Mormon żył mniej więcej w latach 311–385 n.e. (**Morm.** 1:2, 6; 6:5–6; 8:2–3). Był wojskowym przywódcą przez większość swego życia, poczynawszy od piętnastego roku życia (**Morm.** 2:1–2; 3:8–12; 5:1; 8:2–3). Ammaron polecił Mormonowi, aby przygotował się do przejęcia pieczy nad zapisami i do ich prowadzenia (**Morm.** 1:2–5; 2:17–18). Po zapisaniu historii z czasów obejmujących jego życie, Mormon streścił duże płyty Nefiego na płytach Mormona. Następnie przekazał te święte zapisy swojemu synowi Moroniemu. Płyty te stanowiły część zapisu, z którego Józef Smith przetłumaczył Księgę Mormona.

Słowa Mormona: Krótka księga w Księdze Mormona znajdująca się pomiędzy ostatnimi słowami Amalekiego w księdze Omniego a pierwszymi słowami

w księdze Mosjasza; Mormon, który opracował całe zapisy, dokonał małej wstawki (zobacz „Krótkie wprowadzenie do Księgi Mormona” znajdujące się na początku Księgi Mormona).

Księga Mormona: Oddzielna księga wchodząca w skład tomu pism świętych znanego jako Księga Mormona. W rozdziałach 1–2 jest mowa o Ammaronie, nefickim proroku, który poinstruował Mormona odnośnie do tego, kiedy i gdzie ma uzyskać płyty. Później zaczęły się wielkie wojny, a Trzech Nefitów zostało zabranych z powodu niegodziwości ludzi. W rozdziałach 3–4 jest mowa o Mormonie, który wzywał ludzi do pokuty, ale oni byli znieczuleni i nastąpiła większa niegodziwość niż dotychczas w Izraelu. W rozdziałach 5–6 odnotowano ostatnie bitwy między Nefitami a Lamanitami. Mormon został zabity wraz z większością narodu nefickiego. W rozdziale 7., jeszcze zanim poniósł śmierć, Mormon wzywał ludzi — ówczesnych i tych w przyszłości — do pokuty. Rozdziały 8–9 podają, że na koniec pozostał jedynie syn Mormona, Moroni. Opisał on ostatnie obrazy śmierci i rzezi, jak też koniec ludu Nefitów, a także napisał przesłanie skierowane do przyszłych pokoleń i czytelników tego zapisu.

Mormona, Księga. *Zobacz* Księga Mormona

Moroni, dowódca. *Zobacz także* Hasło wolności

W Księdze Mormona; prawy neficki wódz wojskowy, który żył w około 100 r. p.n.e.

Moroni został wyznaczony na naczelnego dowódcę nad wszystkimi armiami Nefitów, **Alma** 43:16–17. Natchnął nefickich żołnierzy, aby walczyli o wolność, **Alma** 43:48–50. Uczynił hasło wolności na kawałku swojego płaszcza, **Alma** 46:12–13. Był mężem Bożym, **Alma** 48:11–18. Rozgniewał się na rząd z powodu jego obojętności na kwestię wolności ich ojczyzny, **Alma** 59:13.

Moroni, syn Mormona. *Zobacz także* Księga Mormona; Mormon, prorok neficki

Ostatni neficki prorok w Księdze Mormona (około 421 r. n.e.). Tuż przed śmiercią Mormona, przekazał on historyczne zapisy zwane płytami Mormona swemu synowi Moroniemu (Śl. Morm. 1:1). Moroni dokończył opracowanie płyt Mormona. Dodał rozdziały 8. i 9. do księgi Mormona (Morm. 8:1). Streścił i dołączył księgę Etera (Eter 1:1–2) oraz dodał swoją księgę zwaną księgą Moroniego (Mor. 1). Moroni zapieczętował płyty i ukrył je we wzgórzu Kumorah (Morm. 8:14; Mor. 10:2). W 1823 r. Moroni jako zmartwychwstała istota został posłany, aby ujawnić Księgę Mormona Józefowi Smithowi (DiP 27:5; J.S. — Hist. 1:30–42, 45). Instruował młodego proroka, każdego roku od 1823 do 1827 r. (J.S. — Hist. 1:54) i w końcu przekazał mu płyty w 1827 r. (J.S. — Hist. 1:59). Po ukończeniu tłumaczenia Józef Smith zwrócił płyty Moroniemu.

Księga Moroniego: Ostatnia księga w Księdze Mormona. Została napisana przez ostatniego nefickiego proroka, Moroniego. W rozdziałach 1–3 jest mowa o ostatecznym zniszczeniu Nefitów, podane są instrukcje odnośnie do nadawania Ducha Świętego i kapłaństwa. Rozdziały 4–5 to szczegółowy i dokładny opis sposobu udzielania sakramentu. Rozdział 6. podsumowuje dzieło Kościoła. Rozdziały 7–8 to kazania na temat podstawowych zasad ewangelii, które zawierają nauki Mormona o wierze, nadziei i prawdziwej miłości oraz traktują o sposobie odróżniania dobra od zła (Mor. 7), a także zawierają wyjaśnienie Mormona, że małe dzieci mają życie w Chrystusie i nie potrzebują chrztu (Mor. 8). W rozdziale 9. opisano zdeprawowanie narodu nefickiego. Rozdział 10. to ostatnie przesłanie Moroniego, w którym podany jest sposób, jak poznać, czy w Księdze Mormona jest zawarta prawda (Mor. 10:3–5).

Moronihah, syn dowódcy Moroniego

Prawy neficki wódz w Księdze Mormona (około 60 r. p.n.e.).

Moroni przekazał dowództwo nad armiami swemu synowi Moronihahowi, **Alma** 62:43. Ponownie wziął w posiadanie miasto Zarahemla, **Hel.** 1:33. Sprawił, że Nefici odpokutowali i odzyskał kontrolę nad połową nefickich ziem, **Hel.** 4:14–20.

Morze Czerwone. *Zobacz także* Mojżesz

Obszar wodny pomiędzy Egiptem a Arabią. Jego dwie północne zatoki stanowią wybrzeże półwyspu Synaj. Pan w cudowny sposób rozdzielił Morze Czerwone, aby Izraelici pod przywództwem Mojżesza mogli przejść przez nie po suchej ziemi (II Mojż. 14:13–31; Hebr. 11:29). Rozdzielenie morza przez Mojżesza jest potwierdzone w objawieniach w dniach ostatnich (I Nefi 4:2; Hel. 8:11; DiP 8:3; Mojż. 1:25).

Morze Martwe

Słone wody położone w południowej Dolinie Jordanu. Znane również jako Morze Słone. Lustro wody znajduje się około 1300 stóp (395 metrów) poniżej Morza Śródziemnego. Miasta Sodoma, Gomora i Soar znajdowały się w pobliżu nabrzeża (I Mojż. 14:2–3).

W ramach wypełnienia proroctwa oraz jako jeden ze znaków Drugiego Przyjścia Zbawiciela wody Morza Martwego zostaną uzdrowione i życie tam rozkwitnie (Ez. 47:8–9).

Mosiężne płyty. *Zobacz także* Płyty

Kronika Żydów rozpoczynająca się w 600 r. p.n.e., zawierająca wiele zapisów proroków (I Nefi 5:10–16). Owa kronika była u Labana, jednego z żydowskich starszych w Jerozolimie. Kiedy Lehi wraz z rodziną przebywał na pustkowiu, polecił on swoim synom, aby powrócili do Jerozolimy po te zapisy (I Nefi 3–4). (Więcej informacji

znajdziesz w części pt.: „Krótkie wprowadzenie do Księgi Mormona”, które znajduje się w Księdze Mormona).

Mosjasz, ojciec Beniamina. *Zobacz także* Beniamin, ojciec Mosjasza; Zarahemla

W Księdze Mormona; neficki prorok, którego wybrano na króla nad ludem w Zarahemli.

Mosjasz został ostrzeżony, aby uciekał z ziemi nefickiej, **Omni** 1:12. Odkrył lud Zarahemli, **Omni** 1:14–15. Polecił, aby lud Zarahemli był nauczany jego języka, **Omni** 1:18. Został mianowany królem zjednoczonych ludów, **Omni** 1:19. Jego syn, Beniamin, panował po jego śmierci, **Omni** 1:23.

Mosjasz, syn Beniamina. *Zobacz także* Beniamin, ojciec Mosjasza; Mosjasz, synowie [Mosjasza]

Prawy neficki król i prorok w Księdze Mormona. Mosjasz podążył za prawym przykładem swego ojca (Mos. 6:4–7). Przetłumaczył dwadzieścia cztery złote płyty, które zawierały dzieje Jeredytów (Mos. 28:17).

Księga Mosjasza: Księga w Księdze Mormona. Rozdziały 1–6 zawierają pełne mocy kazanie króla Beniamina skierowane do jego ludu. Duch Pana poruszył ich serca i lud ten nawrócił się, nie czując więcej pragnienia, by czynić zło. W rozdziałach 7–8 jest mowa o grupie Nefitów, którzy udali się na ziemię Lamanitów, aby tam zamieszkać. Wyślano za nimi grupę poszukiwawczą, aby ich znaleźć. Ammon, przywódca tej grupy poszukiwawczej, znalazł ich i dowiedział się o historii ich prób z powodu ucisku ze strony Lamanitów. W rozdziałach 9–24 opisano ten ucisk i jak ich przywódcy — Zenif, Noe i Limhi — żyli w poddaństwie Lamanitów. Sporządzono także zapis męczeńskiej śmierci proroka o imieniu Abinadi. Alma nawrócił się podczas osądu Abinadięgo. W rozdziałach 25–28 przytoczone są historie nawrócenia

syna Almy i czterech synów króla Mosjasza. W rozdziale 29. król Mosjasz zaleca system sędziów, który ma zastąpić panowanie królów. Alma, syn Almy, został wybrany na pierwszego naczelnego sędziego.

Mosjasz, synowie [Mosjasza]. *Zobacz także* Aaron, syn Mosjasza; Ammon, syn Mosjasza; Himni; Mosjasz, syn Beniamina; Omner

W Księdze Mormona; czterech synów króla Mosjasza, którzy nawrócili się po tym, jak ukazał im się anioł i wezwał ich do pokuty. Ich imiona to Ammon, Aaron, Omner i Himni (Mos. 27:34). Przez czternaście lat głosili ewangelię Lamanitom i odnosili sukcesy. Zapis ich posługi pośród Lamanitów jest podany w księdze Almy, w rozdziałach od 17. do 26.

Wcześniej należeli do niewierzących, którzy dążyli do zniszczenia Kościoła, **Mos.** 27:8–10 (Alma 36:6). Zostali zganieni przez anioła i odpokutowali, **Mos.** 27:11–12, 18–20. Uzyskali pozwolenie, aby głosić ewangelię Lamanitom, **Mos.** 28:1–7.

Mulek. *Zobacz także* Sedekiasz

Syn starotestamentowego króla Sedekiasza (około 589 r. p.n.e.). Biblia podaje, że zabito wszystkich synów Sedekiasza (II Król. 25:7), ale w Księdze Mormona wyjaśniono, że Mulek przeżył (Hel. 8:21).

Zarahemla był potomkiem Muleka, **Mos.** 25:2. Lud Muleka został przyłączony do Nefitów, **Mos.** 25:13. Pan przywiódł Muleka do ziemi na północy, **Hel.** 6:10. Wszyscy synowie Sedekiasza zostali zabici z wyjątkiem Muleka, **Hel.** 8:21.

Muzyka. *Zobacz także* Hymn; Śpiewać

Melodie i rytmy śpiewane i grane od wczesnych biblijnych czasów, by wyrazić radość, sławić i oddać cześć (II Sam. 6:5). Może to być forma modlitwy. Psalmi były prawdopodobnie

Myśli

śpiewane do prostych melodii wygrywanych na instrumentach.

Miriam, siostra Aarona i Mojżesza, wzięła bębenek i tańczyła wraz z innymi kobietami, **II Mojż.** 15:20. Lewici, którzy byli śpiewakami, mieli cymbały i harfy, i było stu dwudziestu kapłanów dających w trąby, **II Kron.** 5:12.

Jezus i Dwunastu odśpiewali hymn po Ostatniej Wieczerzy, **Mat.** 26:30. Nauczajcie i napominajcie jedni drugich przez psalmy, hymny i pieśni duchowe, **Kol.** 3:16.

Czy pragnęliście śpiewać pieśń o niosącej odkupienie miłości, **Alma** 5:26.

Dusza Boga lubuje się w pieśni serca; zaiste, pieśń prawych jest modlitwą, **DiP** 25:12. Chwal Pana śpiewem, muzyką i tańcem, **DiP** 136:28.

Myśli. *Zobacz także* Rozważać; Wolna wola

Pomysły, koncepcje i obrazy w umyśle danej osoby. Moc, by myśleć, jest darem od Boga; mamy wolność wyboru co do tego, w jaki sposób użyjemy naszej mocy, by myśleć. Sposób myślenia w dużym stopniu ma wpływ na postawę i zachowanie, jak też na nasz stan po tym życiu. Prawe myśli prowadzą do zbawienia, niegodziwe myśli prowadzą do potępienia.

Pan rozumie wszystkie wyobrażenia myśli, **I Kron.** 28:9. O czym myśli w sercu, tym jest, **Przyp.** 23:7. Myśli moje, to nie myśli wasze, **Iz.** 55:7–9.

Jezus znał ich myśli, **Mat.** 12:25 (Łuk. 5:22; 6:8). Z wnętrza, z serca ludzkiego pochodzą złe myśli, **Mar.** 7:20–23. Zmuszamy wszelką myśl do poddania się w posłuszeństwo Chrystusowi, **II Kor.** 10:5. Myślcie tylko o wszystkim, co jest prawdziwe, uczciwe, nieskalane lub miłe, **Fil.** 4:8.

Pamiętajcie, że zamysł ciała, to śmierć, a zamysł ducha, to życie wieczne, **II Nefi** 9:39. Jeśli nie pilnujecie siebie i swych myśli, będziecie musieli zginąć, **Mos.** 4:30. Nasze myśli nas potępią, **Alma** 12:14.

Jedynie Bóg zna myśli i zamiary twego serca, **DiP** 6:16 (DiP 33:1). Zwracajcie się do mnie w każdej myśli, **DiP** 6:36. Zaskarbcie sobie w swoich umysłach słowa żywota, **DiP** 84:85. Odrzućcie wasze bezczynne myśli, **DiP** 88:69. Zamiary serc ludzi zostaną objawione, **DiP** 88:109. Niechaj cnota nieprzerwanie ozdabia twoje myśli, **DiP** 121:45.

Myśli każdego człowieka były złe nieustannie, **Mojż.** 8:22.

Naaman. *Zobacz także* Elizeusz

W Starym Testamencie; dowódca w armii króla syryjskiego. Był on trędowaty. Dzięki wierze służącej Izraelitki udał się do Izraela, aby spotkać się z prorokiem Elizeuszem. Został uleczony z trądu, gdyż ukorzył się i obmył się siedem razy w rzece Jordan, według wskazówek proroka Elizeusza (II Król. 5:1–19; Łuk. 4:27).

Nadzieja. *Zobacz także* Wiara

Pewne przeświadczenie i oczekiwanie na obiecane błogosławieństwa prawości. W pismach świętych często jest mowa o nadziei jako o oczekiwaniu na życie wieczne przez wiarę w Jezusa Chrystusa.

Błogosławiony człowiek, którego nadzieją jest Pan, **Jer.** 17:7. Pan będzie nadzieją dla Swego ludu, **Joel** 3:21.

Mamy nadzieję przez cierpliwość i pisma święte, **Rzym.** 15:4. Bóg zrodził nas ku nadziei żywej w zmartwychwstanie Chrystusa, **I Piotra** 1:3. Każdy człowiek, który ma tę nadzieję, oczyszcza się, **I Jana** 3:2–3.

Musicie dążyć naprzód, mając doskonałą jasność nadziei, **II Nefi** 31:20. Upewnijcie się, że macie wiarę, nadzieję i prawdziwą miłość, **Alma** 7:24 (I Kor. 13:13; Mor. 10:20). Pragnę, abyście zważali na moje słowa, mając nadzieję, że otrzymacie życie wieczne, **Alma** 13:27–29. Jeśli macie wiarę, pokładacie nadzieję w tym, czego nie widać, a co jest prawdą, **Alma** 32:21 (Hebr. 11:1). Nadzieja wywodzi się z wiary

i stanowi kotwicę dla duszy, **Eter** 12:4 (Hebr. 6:17–19). Człowiek musi mieć nadzieję, gdyż inaczej nie może otrzymać dziedzictwa, **Eter** 12:32. Mormon mówił na temat wiary, nadziei i prawdziwej miłości, **Mor.** 7:1. Powinniście mieć nadzieję, że dzięki zadośćuczynieniu Jezusa Chrystusa zostaniecie podniesieni ku życiu wiecznemu, **Mor.** 7:40–43. Duch Święty napęlnia cię nadzieją, **Mor.** 8:26 (Rzym. 15:13).

Opuścili życie doczesne, trwając w nadziei na chwalebne zmartwychwstanie, **DiP** 138:14.

Naftali. *Zobacz także* Izrael; Jakub, syn Izaaka

Szósty z dwunastu synów Jakuba i drugie dziecko Bilhy, służącej Racheli (I Mojż. 30:7–8). Naftali miał czterech synów (I Kron. 7:13).

Plemię Naftaliego: Błogosławieństwo udzielone Naftalitemu przez Jakuba jest zapisane w I Ks. Mojżeszowej 49:21. Błogosławieństwo Mojżesza dla tego plemienia jest zapisane w V Ks. Mojżeszowej 33:23.

Nahum

Starotestamentowy prorok galilejski, który zapisywał swoje prorocтва między 642 r. p.n.e. a 606 r. p.n.e.

Księga Nahuma: W rozdziale 1. jest mowa o spaleniu ziemi podczas Drugiego Przyjścia oraz o miłosierdziu i mocy Pana. W rozdziale 2. znajduje się opis zniszczenia Niniwy, co jest zapowiedzią tego, co nastanie w ostatnich dniach. W rozdziale 3. znajduje się ciąg dalszy przepowiedni o strasznym zniszczeniu Niniwy.

Najstarszy Dniami. *Zobacz* Adam

Nakłaniać, wymóc. *Zobacz także* Duch Święty

Być usilnie ponaglany, aby coś zrobić lub czegoś nie zrobić, szczególnie pod wpływem i mocą Ducha Świętego.

Duch nakłania mnie w moim wnętrzu, **Job** 32:18.

Miłość Chrystusowa nakłania nas, **II Kor.** 5:14.

Duch nakłonił mnie, abym zabił Labana, **I Nefi** 4:10. Duch powstrzymuje mnie, **Alma** 14:11. Jestem zmuszony zgodnie z przymierzem, **Alma** 60:34. Ammaron, będąc nakłoniony przez Ducha Świętego, ukrył te święte kroniki, **IV Nefi** 1:48.

To, co pochodzi z wysoka, ma być wymawiane w ograniczeniu przez Ducha, **DiP** 63:64.

Nałożenie rąk. *Zobacz* Ręce, nałożenie [rąk]

Namaścić. *Zobacz także*

Błogosławienie chorych; Oliwa

W pradawnych czasach prorocy Pana namaszczeni oliwą tych, którzy wykonywali specjalne zadania, na przykład Aarona czy kapłanów lub królów, którzy panowali nad Izraelem. Współcześnie w Kościele namaszczenie oznacza umieszczenie odrobiny poświęconej oliwy na głowie osoby, której udzielane jest specjalne błogosławieństwo. Może być ono dokonane tylko z upoważnienia i mocy Kapłaństwa Melchizedeka. Po namaszczeniu osoba działająca z upoważnienia tegoż kapłaństwa może je zapieczętować i udzielić specjalnego błogosławieństwa temu, kto zostaje namaszczone.

Namaścisz ich i poświęcisz ich, aby czynili wobec mnie posługę, **II Mojż.** 28:41 (III Mojż. 8:6–12, 30). Tego namaścisz na dowódcę nad ludem moim izraelskim, **I Sam.** 9:16; 10:1.

Starsi mają namaścić i błogosławić chorych, **Jak.** 5:14–15 (**DiP** 42:44).

Napierśnik. *Zobacz także* Urim i tummim

Część ubioru noszona przez wyższych kapłanów według prawa Mojżesza (II Mojż. 28:13–30; 39:8–21). Był zrobiony z lnianej tkaniny i miał na sobie dwanaście cennych kamieni. Czasami mówi się o nim w połączeniu z urim i tummim (**DiP** 17:1; J.S. — Hist. 1:35, 42, 52).

Narada w Niebie. *Zobacz także* Plan Odkupienia; Wojna w Niebie; Życie przedziemskie

Miała miejsce podczas życia przedziemskiego, kiedy Ojciec przedstawił Swoj plan Swoim dzieciom, które przyjdą na tę ziemię.

Synowie Boży wydali okrzyk radości, **Job** 38:4–7. Swoj tron wywyższę ponad gwiazdy Boże, **Iz.** 14:12–13.

Wybuchła wojna w niebie, **Obj.** 12:7–11.

Jeszcze zanim się narodzili, otrzymali pierwsze lekcje w świecie duchów, **DiP** 138:56.

Szatan zbuntował się podczas życia przedziemskiego, **Mojż.** 4:1–4. Inteligencje były zorganizowane, zanim świat został stworzony, **Abr.** 3:22. Bogowie naradzili się między sobą, **Abr.** 4:26. Bogowie zakończyli dzieło, które uradzili, **Abr.** 5:2.

Narodzony ponownie, narodzony

z Boga. *Zobacz także* Chrzest, chrzczyć; Człowiek naturalny; Dzieci Chrystusa; Nawrócenie, nawrócić; Synowie i córki Boga; Zrodzony

Duch Pana skłania serce człowieka do wielkiej przemiany, tak że dana osoba nie ma więcej pragnienia czynienia zła, lecz pragnie poznać sprawę Boga.

Nowego ducha włożę do twojego wnętrza, **Ez.** 11:19 (**Ez.** 18:31; 36:26).

Ci, którzy uwierzyli w imię Chrystusa, narodzili się nie z krwi, lecz z Boga, **Jan** 1:12–13. Jeśli się kto nie narodzi z wody i z Ducha, nie może wejść do Królestwa Bożego, **Jan** 3:3–7. Możemy narodzić się ponownie przez słowo Boże, **I Piotra** 1:3–23. Kto się narodził z Boga, nie trwa w grzechu, **Tłum. J.S., I Jana** 3:9. Wszystko, co się narodziło z Boga, przezwycięża świat, **I Jana** 5:4.

Kto narodzi się z Chrystusa zawiera przymierze z Bogiem, **Mos.** 3:19; 5:2–7. Wszyscy ludzie muszą się ponownie narodzić; zaiste, narodzić się z Boga, **Mos.** 27:25–26 (**Alma** 5:49). Czy narodziłście się duchowo z Boga, **Alma** 5:12–19. Jeśli

się ponownie nie narodzicie, nie możecie odziedziczyć królestwa niebieskiego, **Alma** 7:14.

Kto uwierzy w me słowa, narodzi się ze mnie, nawet z wody i z Ducha, **DiP** 5:16.

Musisz się ponownie narodzić do królestwa niebieskiego, **Mojż.** 6:59.

Natan.

Zobacz także Dawid

Starotestamentowy prorok z czasów króla Dawida. Kiedy Dawid zaferował budowę świątyni dla Pana, Pan poinstruował Natana, aby powiedział Dawidowi, że ma jej nie budować. Natan zganił też Dawida za to, że przyczynił się do śmierci Uriasza, jednego ze swoich żołnierzy, i za poślubienie żony Uriasza, Batszeby (**II Sam.** 12:1–15; **DiP** 132:38–39). Sadok i Natan namaszcili syna Dawida, Salomona, na króla (**I Król.** 1:38–39, 45).

Natanael.

Zobacz także Bartłomiej

Apostoł Chrystusa i przyjaciel Filipa w Nowym Testamencie (**Jan** 1:45–51). Pochodził z Kany Galilejskiej (**Jan** 21:2). Chrystus powiedział, że Natanael był Izraelitą bez podstępu (**Jan** 1:47). Ogólnie uważa się, że on i Bartłomiej to ta sama osoba (**Mat.** 10:3; **Mar.** 3:18; **Łuk.** 6:14; **Jan** 1:43–45).

Natchnienie, natchnąć.

Zobacz także Duch Święty; Objawienie

Boskie przewodnictwo dane człowiekowi od Boga. Natchnienie często przychodzi przez Ducha na różne sposoby, do umysłu lub serca danej osoby.

Po ogniu przyszedł spokojny cichy głos, **I Król.** 19:12.

Duch Święty nauczy was wszystkiego i przywiedzie wam wszystko na pamięć, **Jan** 14:26. Duch Prawdy poprowadzi was do wszelkiej prawdy, **Jan** 16:13.

Byłem prowadzony przez Ducha, nie wiedząc przed czasem, co mam uczynić, **I Nefi** 4:6. Doszedł głos Pana do mego umysłu, **Enos** 1:10. Wszystko, co skłania i przekonuje do czynienia dobra, jest przez Boga natchnione, **Mor.** 7:13–16.

Czyż nie zesłałem spokoju do twego umysłu, **DiP** 6:23. Przemówię do ciebie w twym umyśle i w twym sercu, **DiP** 8:2. Mój duch oświeci twój umysł, który napełni radością duszę twoją, **DiP** 11:13. Dane ci będzie w tym samym momencie to, co masz powiedzieć lub zapisać, **DiP** 24:6 (**DiP** 84:85). Spokojny cichy głos, którego szept dociera wszędzie i przenika wszystko, **DiP** 85:6.

Nauzczać, nauczyciel. *Zobacz także* Duch Święty

Przekazać wiedzę bliźnim, szczególnie o prawdach ewangelii i prowadzić ich ku prawości. Ci, którzy nauczają ewangelii, powinni być kierowani Duchem. Wszyscy rodzice są nauczycielami w swych rodzinach. Święci powinni poszukiwać wytycznych od Pana i Jego sług — przywódców, i chętnie je przyjmować.

Nauuczaj o nich swych synów, **V Mojż.** 4:8–9. Będziesz pilnie nauczał o tym twoich synów, **V Mojż.** 6:7 (**V Mojż.** 11:18–19). Wychowuj dziecko odpowiednio do drogi, którą ma iść, **Przyp.** 22:6. Twoje dzieci będą nauczone o Panu, **Iz.** 54:13 (**III Nefi** 22:13).

Wiemy, że przyszedłeś od Boga jako nauczyciel, **Jan** 3:2. Ty, który uczysz drugiego, siebie samego nie pouczasz, **Rzym.** 2:21.

Byłem nauczany nieco z całej wiedzy mojego ojca, **I Nefi** 1:1 (**Enos** 1:1). Kapłani i nauczyciele muszą nauczać z pilnością lub wziąć grzechy ludu na swoje własne głowy, **Jakub** 1:18–19. Zważajcie na mnie i otwórzcie swoje uszy, **Mos.** 2:9. Będziecie uczyć swoje dzieci, aby miłowały się wzajemnie i służyły sobie nawzajem, **Mos.** 4:15. Nie ufajcie nikomu, aby był waszym nauczycielem, jeśli nie będzie mężem Bożym, **Mos.** 23:14. Pan przelał Swego Ducha po całej powierzchni ziemi, aby przygotować ich serca na przyjęcie słowa, **Alma** 16:16. Nauczali z mocą i upoważnieniem od Boga, **Alma** 17:2–3. Ich matki nauczyły ich, **Alma** 56:47 (**Alma** 57:21).

Nauczyciel, Kapłaństwo Aarona

O ile szukali mądrości — aby zostali pouczeni, **DiP** 1:26. Uczcie jeden drugiego, zgodnie z urzędem, który wam wyznaczyłem, **DiP** 38:23. Uczcie zasad mojej ewangelii, które są w Biblii i Księdze Mormona, **DiP** 42:12. Macie być nauczeni z wysokości, **DiP** 43:15–16. Rodzice mają nauczać swoje dzieci, **DiP** 68:25–28. Nauczajcie jeden drugiego doktryny królestwa, **DiP** 88:77–78, 118. Wyznaczcie między sobą nauczyciela, **DiP** 88:122. Nie nauczyłeś dzieci swych światła ani prawdy, i to jest przyczyną twojej udręki, **DiP** 93:39–42.

Nauuczaj otwarcie swoje dzieci tych spraw, **Mojż.** 6:57–61.

Nauczanie z Duchem: Bo nie wy jesteście tymi, którzy mówią, lecz Duch, który mówi w was, **Mat.** 10:19–20. Czyż nasze serce nie pałało w nas, gdy pisma święte przed nami otwierał, **Łuk.** 24:32. Ewangelia jest głoszona poprzez moc Ducha, **I Kor.** 2:1–14.

Przemawiał z mocą i upoważnieniem otrzymanymi od Boga, **Mos.** 13:5–9 (**Alma** 17:3; **Hel.** 5:17).

Będziesz miał Ducha mego do przekonania ludzi, **DiP** 11:21. Będziesz miał posłuch we wszystkim, czego uczyć będziesz przez Pocieszyciela, **DiP** 28:1 (**DiP** 52:9). Jeżeli nie otrzymacie Ducha, nie będziecie nauczać, **DiP** 42:14 (**DiP** 42:6). Uczcie dzieci ludzkie o tych rzeczach przez moc mego Ducha, **DiP** 43:15. Starsi mają głosić ewangelię przez Ducha, **DiP** 50:13–22. Będzie wam dane w teje godziny, co macie powiedzieć, **DiP** 84:85 (**DiP** 100:5–8).

Nauczyciel, Kapłaństwo Aarona.

Zobacz także Kapłaństwo Aarona

Urząd w Kapłaństwie Aarona.

Obowiązkiem nauczyciela jest mieć baczenie nad Kościołem, **DiP** 20:53–60. Urząd nauczyciela jest niezbędnym dodatkiem należącym do niższego kapłaństwa, **DiP** 84:30, 111. Prezydent kworum nauczycieli przewodniczy dwudziestu czterem nauczycielom, **DiP** 107:86.

Nauvoo, stan Illinois (USA)

Miasto założone przez świętych w dniach ostatnich w 1839 r. w stanie Illinois. Jest położone przy rzece Missisipi, około 200 mil (320 kilometrów) w górę rzeki od St. Louis.

Ze względu na prześladowania w stanie Missouri święci przenieśli się na północny wschód o około 200 mil (320 kilometrów) na drugi brzeg rzeki Missisipi i do stanu Illinois, gdzie znaleźli bardziej sprzyjające warunki. W końcu święci zakupili ziemię w pobliżu nierozwiniętego miasta Commerce. Ziemia ta była praktycznie pustkowiem pokrytym mokradłami, w którym znajdowało się zaledwie kilka prostych budynków. Święci osuszyli tę ziemię i zbudowali domy. Józef Smith przeprowadził się ze swoją rodziną do niewielkiego domu z bali. Nazwę miasta Commerce zmieniono na Nauvoo, co hebrajsku oznacza „piękne”.

Kilka rozdziałów Doktryny i Przyrzeczenia zostało napisanych w Nauvoo (DiP 124–129; 132; 135). Świętym powiedziano, że mają zbudować w Nauvoo świątynię (DiP 124:26–27). Zbudowali świątynię i zorganizowali paliki Syjonu, zanim zostali przepędzeni ze swoich domów w 1846 r. W wyniku prześladowań święci opuścili ten obszar i udali się na zachód.

Nawrócenie, nawrócić. *Zobacz także*

Narodzony ponownie, narodzony z Boga; Uczeń

Zmiana wierzeń, serca i życia, aby przyjąć wolę Boga i dostosować się do niej (Dz. 3:19).

Na nawrócenie składa się decyzja o wyrzeczeniu się dotychczasowego postępowania i zmiana prowadząca do stania się uczniem Chrystusa. Pokuta, chrzest dla odpuszczenia grzechów, przyjęcie Ducha Świętego przez nałożenie rąk i trwanie w wierze w Pana, Jezusa Chrystusa, dopełniają nawrócenie. Naturalny człowiek zmieni się w nową osobę, która jest uświęcona i nieskalana,

narodzona ponownie w Chrystusie Jezusie (II Kor. 5:17; Mos. 3:19).

Ludzie muszą się nawrócić i stać się jak małe dzieci, **Mat.** 18:3 (Mos. 3:19). Gdy się nawrócisz, wzmacniaj braci swoich, **Łuk.** 22:32. Z radością przyjęli jego słowo i zostali ochrzczeni, **Dz.** 2:37–41. Nawróć grzesznika z błędnej drogi jego, **Jak.** 5:20.

Enos nawrócił się, **Enos** 1:2–5. Słowa króla Beniamina wzbudziły w sercach ludzi wielką przemianę, **Mos.** 5:2 (Alma 5:12–14). Cała ludzkość musi się ponownie narodzić; zaiste, narodzić się z Boga, **Mos.** 27:25. Alma i synowie Mosjasza nawrócili się, **Mos.** 27:33–35. Ojciec Lamoniego nawrócił się, **Alma** 22:15–18. Mocą i słowem Bożym zostali nawróceni do Pana, **Alma** 53:10. Pokuta powoduje przemianę w sercu, **Hel.** 15:7. Tyłu, ilu się nawróciło, naprawdę świadczyło ludziom, że zostali nawiedzeni mocą i Duchem Bożym, **III Nefi** 7:21. Ze względu na ich wiarę w Chrystusa, gdy się nawrócili, zostali ochrzczeni ogniem i Duchem Świętym, **III Nefi** 9:20.

Pójdą i będą głosić pokutę, i wielu zostanie nawróconych, **DiP** 44:3–4.

Nazaret. *Zobacz także* Jezus Chrystus

Miasteczko pośród wzgórz na zachód od Morza Galilejskiego. Nazaret był jednym z pierwszych miejsc zamieszkania Jezusa (Mat. 2:23). Jezus nauczał w synagodze w Nazarecie i głosił, że wypełnił prorocтво zawarte w Ks. Izajasza 61:1–2 (Mat. 13:54–58; Mar. 6:1–6; Łuk. 4:16–30).

Nazwa Kościoła. *Zobacz* Kościół

Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich; Kościół, nazwa [Kościola]

Nebukadnesar. *Zobacz także* Babel,

Babilon; Daniel

W Starym Testamencie; król babiloński (604–561 r. p.n.e.), który podporządkował sobie Judę (II Król. 24:1–4) i przeprowadził oblężenie Jerozolimy (II Król. 24:10–11). Prorok Lehi otrzymał przykazanie, aby uciec z Jerozolimy około

600 r. p.n.e., aby uniknąć niewoli babilońskiej (I Nefi 1:4–13), kiedy to Nebukadnesar pojmał króla Sedekiasza i jego lud (II Król. 25:1, 8–16, 20–22). Daniel wyłożył sny Nebukadnesara (Dan. 2; 3:31–4:34).

Nefi, syn Helamana. *Zobacz także*

Helaman, syn Helamana; Lehi, neficki misjonarz

W Księdze Mormona; wielki neficki prorok i misjonarz.

Był starszym synem Helamana, **Hel.** 3:21. Został wyznaczony na naczelnego sędziego, **Hel.** 3:37. Wraz ze swoim bratem Lehim nawrócili wielu Lamanitów do ewangelii, **Hel.** 5:18–19. Był otoczony ogniem i został uwolniony z więzienia, **Hel.** 5:20–52. Modlił się na wieży w swoim ogrodzie, **Hel.** 7:6–10. Ujawnił zamordowanie naczelnego sędziego, **Hel.** 8:25–28; 9:1–38. Pan dał mu wielką moc, **Hel.** 10:3–11. Poprosił Pana, aby zesłał głód oraz o ustanie głodu, **Hel.** 11:3–18.

Nefi, syn Lehiego. *Zobacz także* Lehi, ojciec Nefiego; Nefici

W Księdze Mormona; prawy syn Lehiego i Sarii (I Nefi 1:1–4; 2:5). Nefi miał silną wiarę w słowo Boga (I Nefi 3:7) i stał się wielkim prorokiem, kronikarzem i przywódcą swego ludu.

Był posłuszny i modlił się z wiarą, **I Nefi** 2:16. Powrócił do Jerozolimy po mosiężne płyty, **I Nefi** 3–4. Powrócił do Jerozolimy, aby sprowadzić rodzinę Ismaela na pustkowie, **I Nefi** 7. Otrzymał tę samą wizję, co Lehi, **I Nefi** 10:17–22; 11. Ujrzał w wizji przyszłość swego ludu i przywrócenie ewangelii, **I Nefi** 12–13. Wyjaśnił wizję drzewa życia, **I Nefi** 15:21–36. Złamał swój łuk, ale dzięki wierze mógł zdobyć jedzenie, **I Nefi** 16:18–32. Zbudował statek i udał się do ziemi obiecanej, **I Nefi** 17–18. Rozdzielenie Nefitów i Lamanitów, **II Nefi** 5. Złożył ostatnie świadectwo, **II Nefi** 33.

Księga I Nefiego: Rozdziały 1–18:8

dotyczą przede wszystkim proroka Lehiego i jego rodziny, którzy opuścili Jerozolimę. Wędrowali przez opustoszone pustynie, aż dotarli do morza. I Ks. Nefiego 18:9–23 opowiada o ich podróży do ziemi obiecanej, według kierownictwa Pana, pomimo buntu Lamana i Lemuela. W rozdziałach 19–22 opisany jest cel prowadzenia zapisów przez Nefiego (I Nefi 6; 19:18) — aby nakłonić wszystkich do pamiętania o Panu, ich Odkupicielu. Cytował Izajasza (I Nefi 20–21) i wyjaśniał przesłania Izajasza w nadziei, że wszyscy dojdą do poznania Jezusa Chrystusa, jako ich Zbawiciela i Odkupiciela (I Nefi 22:12).

Księga II Nefiego: Rozdziały 1–4 zawierają niektóre z ostatnich nauk Lehiego oraz proroctwa wygłoszone przed jego śmiercią, łącznie z błogosławieństwami dla jego synów i ich potomków. Rozdział 5. stanowi wyjaśnienie, dlaczego Nefici oddzielili się od Lamanitów. Nefici zbudowali świątynię, nauczali prawa Mojżesza i prowadzili zapisy. Rozdziały 6–10 zawierają słowa Jakuba, młodszego brata Nefiego. Jakub przeżył historię Judy i prorokował o Mesjaszu, a niektóre słowa były zaczerpnięte z zapisów proroka Izajasza. W rozdziałach 11–33 Nefi zapisał swoje świadectwo o Chrystusie, świadectwo Jakuba, proroctwa o ostatnich dniach oraz kilka rozdziałów ze Starego Testamentu z księgi Izajasza.

Płyty Nefiego: *Zobacz* Płyty

Nefi, syn Nefiego, syna Helamana.

Zobacz także Nefi, syn Helamana; Uczeń

Jeden z dwunastu nefickich uczniów wybranych przez zmartwychstałego Jezusa Chrystusa w Księdze Mormona (III Nefi 1:2–3; 19:4). Prorok ten modlił się z wielką mocą do Pana za swój lud. Nefi usłyszał głos Pana (III Nefi 1:11–14). Nefi został także odwiedzony przez anioły, wypędzał diabły, wskrzesił swego brata z martwych i składał świadectwo, w które nie można było nie uwierzyć

(III Nefi 7:15–19; 19:4). Nefi prowadził zapisy pisma świętego (III Nefi 1:2–3).

Księga III Nefiego: Księga spisana przez Nefiego, syna Nefiego; w Księdze Mormona. Rozdziały 1–10 ukazują wypełnienie prorocत्व o przyjściu Pana. Znak narodzin Chrystusa został dany; ludzie odpokutowali, ale później powrócili do niegodziwości. Na koniec nawałnice, trzęsienia ziemi, gwałtowne burze i wielkie zniszczenie zwiastowały śmierć Chrystusa. W rozdziałach 11–28 podany jest opis przyjścia Chrystusa na kontynenty amerykańskie. Jest to centralna część księgi III Nefiego. Wiele słów Chrystusa jest podobnych do Jego kazań zapisanych w Biblii (na przykład: Mat. 5–7 i III Nefi 12–14). Rozdziały 29–30 to słowa Mormona skierowane do narodów w dniach ostatnich.

Księga IV Nefiego: Księga ta liczy zaledwie czterdzieści dziewięć wersetów zebranych w jeden rozdział, a obejmuje niemal trzysta lat historii Nefitów (34–321 n.e.). Kilka pokoleń pisarzy, łącznie z Nefim, miało swój wkład w te zapisy. W wersetach 1–19 jest opisane, że po wizycie zmartwychwstałego Chrystusa wszyscy Nefici i Lamanici nawrócili się do ewangelii. Panowały pokój, miłość i harmonia. Trzech nefickich uczniów, którym Chrystus pozwolił pozostać na ziemi do czasu Jego Drugiego Przyjścia (III Nefi 28:4–9), czyniło posługę pośród tych ludzi. Nefi przekazał prowadzenie zapisów swemu synowi, Amosowi. Wersety 19–47 stanowią zapis posługi Amosa (84 lata) i jego syna Amosa (112 lat). W 201 r. n.e. pycha zaczęła przyczyniać się do problemów pośród ludu, który podzielił się na klasy i zaczęły powstawać fałszywe kościoły dla zysku (IV Nefi 1:24–34).

Ostatnie wersety IV Nefiego ukazują, że ludzie ponownie powrócili do niegodziwości (IV Nefi 1:35–49). W 305 r. n.e. Amos, syn Amosa, umarł, a jego brat Ammaron ukrył bezpiecznie wszystkie zapisy. Ammaron później po-

wierzył zapisy Mormonowi, który zapisał wiele wydarzeń z własnego życia, a następnie dokonał ich streszczenia (Morm. 1:2–4).

Neficy uczniowie. *Zobacz* Trzej neficy uczniowie

Nefici. *Zobacz także* Księga Mormona; Lamanici; Nefi, syn Lehiego

Grupa ludzi w Księdze Mormona; wielu z nich to potomkowie proroka Nefiego, syna Lehiego. Odłączyli się od Lamanitów i byli ogólnie bardziej prawi od Lamanitów. Jednakże ostatecznie zostali zgładzeni przez Lamanitów z powodu niegodziwości.

Nefici odłączyli się od Lamanitów, **II Nefi** 5:5–17. Wszyscy, którzy nie byli Lamanitami, byli Nefitami, **Jakub** 1:13. Nefici byli natchnieni przez lepszą sprawę, **Alma** 43:6–9, 45. Nigdy nie było szczęśliwszego czasu pośród Nefitów niż za czasów Moroniego, **Alma** 50:23. Nefici zostali oszczędzeni dzięki modlitwom prawych, **Alma** 62:40. Nefici zaczęli marnieć w niewierze, **Hel.** 6:34–35. Jezus nauczał Nefitów i czynił pośród nich posługę, **III Nefi** 11:1–28:12. Wszyscy nawrócili się do Pana i mieli wszystko wspólne, **IV Nefi** 1:2–3. Nie było żadnych sporów, miłość Boga zamieszkała w ich sercach i byli najszcześliwszym ludem, **IV Nefi** 1:15–16. Nefici zaczęli być pyszni i próżni, **IV Nefi** 1:43. Na całej powierzchni ziemi była krew i rzeź, **Morm.** 2:8. Nefici byli coraz bardziej niegodziwi, a Mormon odmówił im przewodzenia, **Morm.** 3:9–11. Wszyscy Nefici zostali zabici, z wyjątkiem dwudziestu czterech, **Morm.** 6:7–15. Każdy Nefita, który nie wyparł się Chrystusa, był zabijany, **Mor.** 1:2.

Nefici zostali zniszczeni z powodu ich niegodziwości i grzechów, **DiP** 3:18. Strzeżcie się pychy, abyście się nie stali jak Nefici, **DiP** 38:39.

Nehemiasz

Izraelski szlachcic w Babilonie w Starym Testamencie (albo Lewita, albo

z plemienia Judy), który sprawował urząd podczaszego na dworze Artakserksesa, od którego uzyskał królewskie pozwolenie na odbudowę murów Jerozolimy.

Księga Nehemiasza: Księga ta jest kontynuacją księgi Ezdrasza. Zawiera zapis postępu prac i związanych z nimi trudnościami w Jerozolimie po powrocie Żydów z niewoli babilońskiej. W rozdziałach 1–7 jest mowa o pierwszej wizycie Nehemiasza w Jerozolimie i odbudowie murów miasta pomimo dużych przeciwności. W rozdziałach 8–10 opisano religijne i społeczne reformy, które próbował wdrożyć Nehemiasz. W rozdziałach 11–13 podana jest lista imion tych, którzy są godni, a także opisano poświęcenie murów. Wersety 4–31 rozdziału 13. podają zapis z drugiej wizyty Nehemiasza w Jerozolimie po dwunastoletniej przerwie.

Nehor. *Zobacz także* Antychryst; Wypaczanie religii

Zły mężczyzna z Księgi Mormona. Nehor był jednym z pierwszych, którzy praktykowali wypaczanie religii wśród Nefitów. Po nauczaniu fałszywej doktryny i zabiciu Gedeona Nehor został stracony za popełnione przestępstwa (Alma 1). Naśladowcy Nehora wciąż zachowywali jego złe praktyki i nauki jeszcze długo po jego śmierci.

Alma i Amulek zostali uwięzieni przez sędziego, który działał według porządku Nehora, **Alma** 14:14–18. Należeli oni do wyznania Nehora — ci, którzy zostali zabici, **Alma** 16:11. Wielu należało do porządku Nehorów, **Alma** 21:4. Większość tych, którzy zabili swych braci, należała do porządku Nehorów, **Alma** 24:28.

Niebo. *Zobacz także* Chwała celestialna; Królestwo Boże lub królestwo niebieskie; Raj

Termin *niebo* ma dwa podstawowe znaczenia w pismach świętych. (1) Jest to miejsce, w którym mieszka Bóg, oraz

Niegodziwy, niegodziwość

przyszły dom świętych (I Mojż. 28:12; Ps. 11:4; Mat. 6:9). (2) Jest to przestworze wokół ziemi (I Mojż. 1:1, 17; II Mojż. 24:10). Niebo z pewnością nie jest *rajem*, który jest tymczasowym miejscem przebywania wiernych duchów tych, którzy żyli i zmarli na tej ziemi. Jezus odwiedził raj po Swej śmierci na krzyżu, a trzeciego dnia, powiedział Marii, że jeszcze nie był u Ojca (Łuk. 23:39–44; Jan 20:17; DiP 138:11–37).

Uważam Twe niebiosa za dzieło palców Twoich, **Ps.** 8:4. Słowem Pana uczynione zostały niebiosa, **Ps.** 33:6. Jakże to spadłeś z nieba, o Lucyferze, **Iz.** 14:12 (II Nefi 24:12). Niebiosa zwiną się jak zwój, **Iz.** 34:4. Ja tworzę nowe niebiosa i nową ziemię, **Iz.** 65:17. Bóg otworzy okna nieba, **Mal.** 3:10.

Ojciec nasz, któryś jest w niebie, święć się imię Twoje, **Mat.** 6:9 (III Nefi 13:9). Paweł został uniesiony do trzeciego nieba, **II Kor.** 12:2. Nastała w niebie cisza, **Obj.** 8:1 (DiP 88:95–98).

Jeśli pozostaną wierni do końca, zostaną przyjęci w niebie, **Mos.** 2:41. Możecie stać się dziećmi waszego Ojca, który jest w niebie, **III Nefi** 12:45.

Przyjdę w obłokach nieba, **DiP** 45:16. Eliasz był zabrany do nieba, nie zasmakowawszy śmierci, **DiP** 110:13. Prawa kapłaństwa są związane z mocami niebieskimi, **DiP** 121:36. W niebie są dwa rodzaje istot, **DiP** 129:1.

Syjon został zabrany do nieba, **Mojż.** 7:23.

Nieczysty. *Zobacz* Czysty i nieczysty

Niedziela. *Zobacz* Dzień sabatu

Niegodziwy, niegodziwość. *Zobacz także* Bezbożny; Brud, skalany, skalanie; Ciemność duchowa; Grzech; Nieprawy, nieprawość

Zło, niegodziwość; być nieposuszny przykazaniom Boga.

Jakże miałbym popełnić tak wielką niegodziwość i zgrzeszyć przeciwko Bogu, **I Mojż.** 39:7–9. Pan jest daleki od niegodziwych, lecz wysłuchuje

modlitwy prawych, **Przyp.** 15:29. Gdy rządzą niegodziwi, ludzie rozpaczają, **Przyp.** 29:2 (DiP 98:9).

Odsuńcie spośród was tę niegodziwą osobę, **I Kor.** 5:13. Bój toczy my przeciw duchowej niegodziwości w wyżynach, **Efez.** 6:12.

Odejdźcie od niegodziwych i nie dotykajcie ich nieczystych rzeczy, **Alma** 5:56–57 (DiP 38:42). Taki jest ostateczny stan niegodziwych, **Alma** 34:35 (Alma 40:13–14). Niegodziwość nigdy nie była szczęściem, **Alma** 41:10. Niegodziwi zostaną ukarani przez niegodziwych, **Morm.** 4:5 (DiP 63:33).

W tej godzinie przyjdzie całkowite rozdzielenie prawych i niegodziwych, **DiP** 63:54.

Tak nastąpi koniec niegodziwych, **J.S.** — **Mat.** 1:55.

Niemoralność. *Zobacz* Czystość moralna; Niegodziwy, niegodziwość; Niemoralność seksualna; Zmysłowy, zmysłowość

Niemoralność seksualna. *Zobacz także* Cudzołóstwo; Nierząd; Zmysłowy, zmysłowość

Dobrowolne zaangażowanie w cudzołóstwo, nierząd, zachowania homoseksualne i lesbijskie, kazirodztwo lub inne nieświęte, nienaturalne lub nieczyste zachowania seksualne.

Upójmy ojca naszego winem i śpijmy z nim, **I Mojż.** 19:30–36. Poszedł Ruben i spał z Bilhą, nałożnicą ojca swego, **I Mojż.** 35:22 (I Mojż. 49:4; I Kron. 5:1). Zachowania homoseksualne oraz inne perwersje seksualne są występkiem, **III Mojż.** 18:22–23. Jeśli mężczyzna zmusza kobietę, by spała z nim, ten mężczyzna jest winien grzechu, **V Mojż.** 22:25–27.

Każdy, kto patrzy na kobietę i pożąda jej, już popełnił z nią cudzołóstwo w sercu swoim, **Mat.** 5:28 (III Nefi 12:28). Nierząd, nieczystość, nadmierne uczucia to bałwochwalstwo, **Kol.** 3:5. W ostatnich dniach ludzie będą bez naturalnych uczuć, **II Tym.** 3:1–3.

Grzech seksualny jest występkiem, **Alma** 39:3–5.

Nienawidzić, nienawiść. *Zobacz także* Miłość; Wrogość; Zemsta

Nienawidzić to czuć do kogoś lub czegoś odrazę.

Ja, Bóg, sprowadzę niegodziwość ojców na dzieci tych, którzy mnie nienawidzą, **II Mojż.** 20:5. Tych sześć rzeczy nienawidzi Pan, **Przyp.** 6:16. Człowiek głupi gardzi swoją matką, **Przyp.** 15:20. Wzgardzony jest i odrzucony przez ludzi, **Iz.** 53:3.

Czyńcie dobrze tym, którzy was nienawidzą, **Mat.** 5:44. Albo będzie jednego nienawidzić, a drugiego kochać; albo jednego trzymać się będzie, a drugim pogardzi, **Mat.** 6:24. Będziecie w nienawiści u wszystkich ludzi dla imienia mego, **Mat.** 10:22. Każdy, kto źle czyni, nienawidzi światłości, **Jan** 3:20. Niechaj nikt nie gardzi twoją młodością, **I Tym.** 4:12.

Ponieważ są bogaci, gardzą biednymi, **II Nefi** 9:30. Nie gardźcie objawieniami Boga, **Jakub** 4:8. Żywili odwieczną nienawiść do nas, **Jakub** 7:24.

Ludzie lekceważyli rady Boga i wzgardzili Jego słowami, **DiP** 3:7.

Byłem znienawidzony i przesładowany, gdyż mówiłem, że ujrzałem wizję, **J.S.** — **Hist.** 1:25.

Nieprawy, nieprawość. *Zobacz także* Bezbożny; Brud, skalany, skalanie; Grzech; Niegodziwy, niegodziwość; Prawy, prawość

Niegodziwy, niesprawiedliwy; ludzie, którzy nie miłują Boga ani tego, co Boże, i nie wspierają Jego sprawy.

Nieprawi nie odziedziczą królestwa Bożego, **I Kor.** 6:9–10. Ci, którzy mają przyjemność w nieprawości, są potępieni, **II Tes.** 2:12. Jezus Chrystus może oczyścić nas od wszelkiej nieprawości, **I Jana** 1:9.

Nieprawy król wypacza drogi wszelkiej prawości, **Mos.** 29:23. Podwalinę zgłady kładzie nieprawość prawników i sędziów, **Alma** 10:27.

Wysłałem was, abyście zganili świat za nieprawę czyny, **DiP** 84:87. Dusza musi być uświęcona od wszelkiej nieprawości, **DiP** 88:17–18. W charakterze prawie wszystkich ludzi jest, że zaczynają sprawować nieprawę panowanie, **DiP** 121:39.

Nierząd. *Zobacz także* Cudzołóstwo; Czystość moralna; Zmysłowy, zmysłowość

Sprzeczny z prawem stosunek seksualny pomiędzy dwojgiem ludzi, którzy nie pozostają ze sobą w związku małżeńskim. W pismach świętych określenie to jest także sporadycznie używane jako symbol odstępstwa.

Wstrzymaj się od nierządu, **Dz.** 15:20. Ciało nie jest dla nierządu, lecz dla Pana, **I Kor.** 6:13–18. Aby uniknąć nierządu, niech każdy mężczyzna ma swoją żonę, **I Kor.** 7:2–3. Taka jest bowiem wola Boża, żebyście się powstrzymywali od nierządu, **I Tes.** 4:3.

Jakub ostrzegł lud Nefiego przed nierządem, **Jakub** 3:12. Dojrzewacie do zagłady z powodu swych morderstw i swego nierządu, **Hel.** 8:26.

Popelniający nierząd muszą odpokutować, aby przyłączyć się do Kościoła, **DiP** 42:74–78.

Nieskalany, czystość. *Zobacz także* Czysty i nieczysty; Uświęcenie

Wolny od grzechu lub winy; bez winy. Osoba staje się nieskalana, kiedy jej myśli i czyny są czyste pod każdym względem. Osoba, która popełniła grzech, może stać się nieskalana przez wiarę w Jezusa Chrystusa, pokutę i przyjęcie obrzędów ewangelii.

Kto ma czyste dłonie i nieskalane serce, otrzyma błogosławieństwa od Pana, **Ps.** 24:3–5. Bądźcie czysti, wy, którzy nosicie naczynia Pańskie, **Iz.** 52:11 (**DiP** 133:4–5).

Błogosławieni nieskalani w sercu, **Mat.** 5:8 (**III Nefi** 12:8). Myślcie o tym, co jest nieskalane, **Fil.** 4:8 (Art. wiary 1:13).

Wy wszyscy, którzy jesteście nieska-

lanego serca, podnieście głowy i przyjmijcie miłe słowo Boga, **Jakub** 3:2–3. Czy będziecie mogli tego dnia podnieść wzrok i spojrzeć na Boga z nieskalanym sercem i czystymi dłońmi, **Alma** 5:19. Będąc nieskalani i bez skazy przed Bogiem, nie mogli patrzeć na grzech bez odrazy, **Alma** 13:12. Bądźcie oczyszczeni tak, jak Chrystus jest czysty, **Mor.** 7:48 (**Morm.** 9:6).

Chrystus zachowa dla siebie lud nieskalany, **DiP** 43:14. Pan nakazał, że w Syjonie ma być zbudowany dom, w którym ludzie nieskalanego serca zobaczą Boga, **DiP** 97:10–17. To jest Syjon — ludzie nieskalanego serca, **DiP** 97:21.

Nieskończony. *Zobacz także* Bóg, Boska Trójca

Jedno z imion Boga, które wskazuje na Jego wieczną naturę (**DiP** 19:10–12; **Mojż.** 1:3; 7:35).

Nieśmiertelny, nieśmiertelność.

Zobacz także Jezus Chrystus; Śmiertelny, doczesność; Zadośćuczynić, Zadośćuczynienie; Zbawienie; Zmartwychwstanie

Stan życia na wieki w zmartwychwstałym stanie, nie podlegający śmierci fizycznej.

On powstał, **Mar.** 16:6. Tak też w Chrystusie wszyscy zostaną ożywieni, **I Kor.** 15:22. Śmierć zostanie pochłonięta, kiedy ten śmiertelnik przyoblecze się w nieśmiertelność, **I Kor.** 15:53–54. Chrystus położył kres śmierci i wywiódł nieśmiertelność, **II Tym.** 1:10.

Nieśmiertelność to przywrócenie ducha ciała, **II Nefi** 9:13. Duchy połączone ze swoimi ciałami stają się nieśmiertelne, że nigdy znowu nie umrą, **Alma** 11:45.

Wierni zostaną ukoronowani nieśmiertelnością i życiem wiecznym, **DiP** 75:5. Ziemia zostanie uświęcona i będzie nieśmiertelna, **DiP** 77:1 (**DiP** 130:9).

Dziełem i chwałą Boga jest przynieść nieśmiertelność i życie wieczne człowiekowi, **Mojż.** 1:39.

Nieświęty. *Zobacz* Bezbożny

Niewiara

Niewiara. *Zobacz także* Wierzenie, wiara, wierzyć

Brak wiary w Boga i w Jego ewangelię.

Nie uczynił tam wielu potężnych dzieł z powodu ich niewiary, **Mat.** 13:58. Z powodu swej niewiary uczniowie Jezusa nie mogli wygnać diabła, **Mat.** 17:14–21. Pomóż niedowiarstwu memu, **Mar.** 9:23–24. Jezus zganił Swych Apostołów za ich niewiarę i zatwardziałość serca, **Mar.** 16:14. Czy niewiara zniweczy wiarę w **Rzym.** 3:3.

Lepiej jest, żeby jeden człowiek zginął, niż gdyby naród miał zmarnieć i zginąć w niewierze, **I Nefi** 4:13. Gdy nadejdzie czas, że zmarnieją w niewierze, spowoduje On, że zostaną rozproszeni i pobici, **II Nefi** 1:10–11 (**DiP** 3:18). Z powodu swej niewiary nie mogli zrozumieć słowa Bożego, **Mos.** 26:1–5. Nie mogłem ukazać Żydom tak wielkich cudów z powodu ich niewiary, **III Nefi** 19:35.

Wasze umysły były zaćmione w przeszłych czasach przez niewiarę, **DiP** 84:54–58.

Niewinność, niewinny

Bez winy lub bez grzechu.

Przed upadkiem Adam i Ewa byli w stanie niewinności, **II Nefi** 2:23. Krew niewinnych będzie stanowić świadectwo, **Alma** 14:11.

Każdy duch człowieka był niewinny na początku, **DiP** 93:38. Niewinni nie zostaną potępieni wraz z niesprawiedliwymi, **DiP** 104:7. Józef Smith i Hyrum Smith nie byli winni żadnego przestępstwa, **DiP** 135:6–7.

Dzieci są czyste od powstania ziemi, **Moż.** 6:54.

Niewola. *Zobacz także* Wolność (wolność osobista)

Bycie w fizycznej lub duchowej niewoli.

Dom Izraela z powodu niegodziwości swojej poszedł do niewoli, **Ez.** 39:23.

Ten, kto prowadzi do niewoli, do niewoli pójdzie, **Obj.** 13:10.

Niegodziwi dostaną się do niewoli diabła, **I Nefi** 14:4, 7. Ludziom wolno wybrać wolność i życie wieczne lub niewolę i śmierć, **II Nefi** 2:27. Wola ciała daje duchowi diabła moc, by zniewolić, **II Nefi** 2:29. Czy zachowaliście dostatecznie w pamięci niewolę waszych ojców, **Alma** 5:5–6. Tych, którzy znieczulają swe serca, diabeł bierze do niewoli, **Alma** 12:11. Czuwajcie i módlcie się zawsze, aby diabeł was nie skusił i nie wziął was do niewoli, **III Nefi** 18:15.

Niewybaczalny grzech. *Zobacz także* Błuznić, bluźnierstwo; Duch Święty; Morderstwo; Synowie zatracenia

Grzech zaprzeczenia Duchowi Świętemu, grzech, którego nie można przebaczyć.

Błuznierstwo przeciw Duchowi Świętemu nie zostanie ludziom przebaczone, **Mat.** 12:31–32 (**Mar.** 3:29; **Łuk.** 12:10). Niemożliwe jest, żeby ci, którzy stali się uczestnikami Ducha Świętego, zostali ponownie odnowieni ku pokucie, **Hebr.** 6:4–6. Jeśli rozmyślnie grzeszymy, otrzymawszy wiedzę o prawdzie, nie pozostało już więcej ofiary za grzechy, **Hebr.** 10:26.

Jeśli zaprzeczysz Duchowi Świętemu, i wiesz, że Mu zaprzeczasz, jest to niewybaczalny grzech, **Alma** 39:5–6 (**Jan** 7:19).

Ci nie mają przebaczenia, gdyż wyparli się Jednorodzonego Syna, ukrzyżowali Go dla siebie, **DiP** 76:30–35. Błuznierstwo przeciwko Duchowi Świętemu nie zostanie przebaczone, a jest nim przelanie niewinnej krwi po tym, jak przyjęliście moje nowe i wieczne przyrzeczenie, **DiP** 132:26–27.

Nikodem. *Zobacz także* Faryzeusz

W Nowym Testamencie; prawy wódz żydowski (prawdopodobnie należał do Sanhedrynu) i faryzeusz (**Jan** 3:1).

Przemówił do Jezusa w nocy, **Jan** 3:1–21. Bronił Jezusa przed faryzeuszami, **Jan** 7:50–53. Przyniósł wonności na pochówek Jezusa, **Jan** 19:39–40.

Niniwa. *Zobacz także* Asyria; Jonasz

W Starym Testamencie; stolica Asyrii i przez ponad dwieście lat wielkie centrum handlowe na wschodnim brzegu rzeki Tygrys. Wraz z upadkiem imperium asyryjskiego nastąpił jej upadek — 606 r. p.n.e.

Sancheryb, król Asyrii, mieszkał w Niniwie, **II Król.** 19:36. Jonasz został posłany, aby wezwać to miasto do pokuty, **Jon.** 1:1–2 (Jon. 3:1–4). Ludzie w Niniwie odpokutowali, **Jon.** 3:5–10.

Chrystus przytoczył Żydom przykład pokuty Niniwy, **Mat.** 12:41.

Niszczyciel. *Zobacz także* Diabeł

Szatan jest niszczycielem.

Pan nie pozwoli niszczycielowi wejść do domów waszych, **II Mojż.** 12:23.

Niszczyciel przemieszcza się po wodach, **DiP** 61:19. Strażnik mógł ocalić moją winnicę przed niszczycielem, **DiP** 101:51–54.

Noe, biblijny patriarcha. *Zobacz także*

Arka; Gabriel; Potop w czasach Noego; Tęcza

W Starym Testamencie; syn Lamecha i dziesiąty patriarcha po Adamie (I Mojż. 5:29–32). Świadczył o Chrystusie i głosił pokutę niegodziwemu pokoleniu. Kiedy ludzie odrzucili jego przesłanie, Bóg nakazał mu, aby zbudował arkę jako dom dla jego rodziny i wszystkich zwierząt na czas potopu zesłanego, aby zniszczyć niegodziwych (I Mojż. 6:13–22; Mojż. 8:16–30). Prorok Józef Smith nauczał, że Noe to anioł Gabriel, który stoi obok Adama w dzierżeniu kluczy zbawienia.

On i jego synowie Jafet, Sem i Cham oraz ich żony zostali ocaleni, kiedy zbudowali arkę, wykonując przykazanie Boga, **I Mojż.** 6–8 (Hebr. 11:7; I Piotra 3:20). Pan odnowił z Noem przymierze, jakie zawarł z Enochem, **I Mojż.** 9:1–17 (Tłum. J.S., I Mojż. 9:15, 21–25; Mojż. 7:49–52).

Noe był ustanowiony do kapłaństwa przez Metuszelacha, kiedy miał dziesięć lat, **DiP** 107:52.

Ludzie próbowali odebrać mu życie, ale moc Boga go ocaliła, **Mojż.** 8:18. Stał się głosicielem prawości i nauczał ewangelii Jezusa Chrystusa, **Mojż.** 8:19, 23–24 (II Piotra 2:5).

Noe, syn Zenifa

Niegodziwy król w Księdze Mormona. Panował nad grupą Nefitów w ziemi nefickiej.

Noe popełnił wiele grzechów, **Mos.** 11:1–15. Nakazał, aby zabito proroka Abinadięgo, **Mos.** 13:1 (Mos. 17:1, 5–20). Noe poniósł śmierć w ogniu, **Mos.** 19:20.

Noemi. *Zobacz także* Rut

W Starym Testamencie; prawa kobieta i żona Elimelecha (Rut 1–4). Elimelech i Noemi zabrali swoją rodzinę do Moab, uciekając przed głodem. Po śmierci Elimelecha i dwóch jej synów Noemi powróciła do Betlejem ze swoją synową Rut.

Nowa Jerozolima. *Zobacz także* Syjon

Miejsce, w którym święci zgromadzą się, a Chrystus będzie osobiście panował razem z nimi podczas Milenium. Syjon (Nowa Jerozolima) będzie zbudowany na kontynencie amerykańskim, ziemia zostanie odnowiona i otrzyma swą rajską chwałę (Art. wiary 1:10). Odnosi się to także do świętego miasta, które zstąpi z nieba na początku Milenium.

Prawo wyjdzie z Syjonu, **Mich.** 4:2.

Nazwą miasta Boga mojego jest Nowa Jerozolima, **Obj.** 3:12. Jan widział święte miasto, Nową Jerozolimę, **Obj.** 21:1–5.

Ustanowię ten lud na tej ziemi i nastanie Nowa Jerozolima, **III Nefi** 20:22. Nowa Jerozolima ma być zbudowana w Ameryce, **Eter** 13:3–6, 10.

Miasto Nowa Jerozolima zostanie przygotowane, **DiP** 42:9, 35, 62–69. Święci mają zgromadzić się i zbudować Nową Jerozolimę, **DiP** 45:63–75. Nowa Jerozolima ma być zbudowana w Missouri, **DiP** 84:1–5 (DiP 57:1–3). Baranek stanie na Górze Syjon i na świętym mieście, Nowej Jerozolimie, **DiP** 133:56.

Mój przybytek nazywać się będzie Syjon, Nowa Jerozolima, **Mojż.** 7:62.

Nowe i wieczne przymierze. *Zobacz także Przymierze*

Pełnia ewangelii Jezusa Chrystusa (DiP 66:2). Jest nowa za każdym razem, kiedy jest ponownie objawiana po okresie odstępstwa. Jest wieczna w takim sensie, że jest przymierzem Boga i cieszą się nią w każdej dyspensacji, w której ludzie byli chętni, by ją przyjąć. Nowe i wieczne przymierze zostało ponownie objawione ludziom na ziemi przez Jezusa Chrystusa za pośrednictwem Proroka Józefa Smitha. Zawiera święte obrzędy udzielane przez upoważnienie kapłańskie — takie jak chrzest i małżeństwo świątynne — które zapewniają człowiekowi zbawienie, nieśmiertelność i życie wieczne. Kiedy ludzie przyjmują ewangelię i obiecują przestrzegać przykazań Boga, na mocy przymierza Bóg da im błogosławieństwa Jego nowego i wiecznego przymierza.

Ustanowię przymierze moje między mną a tobą, **I Mojż.** 17:7. Będzie miał przymierze wiecznego kapłaństwa, **IV Mojż.** 25:13. Ludzie zmienili obrzędy i złamali wieczne przymierze, **Iz.** 24:5 (DiP 1:15). Zawrę z wami wieczne przymierze, **Iz.** 55:3 (Jer. 32:40). Będzie to wieczne przymierze, **Ez.** 37:26.

Pan zawarł nowe przymierze, a stare przeminęło, **Hebr.** 8:13. Jezus jest pośrednikiem nowego przymierza, **Hebr.** 12:24 (DiP 76:69).

Jest to nowe i wieczne przymierze, **DiP** 22:1. Posłałem moje wieczne przymierze w świat, **DiP** 45:9 (DiP 49:9). Pan wysłał pełnię Swej ewangelii, Swe wieczne przymierze, **DiP** 66:2 (DiP 133:57). Aby uzyskać najwyższy stopień w królestwie celestialnym, człowiek musi wstąpić do nowego i wiecznego przymierza małżeństwa, **DiP** 131:1–2. Nowe i wieczne przymierze zostało ustanowione dla pełni chwały Pana, **DiP** 132:6, 19.

Nowy Testament. *Zobacz także Biblia; Pisma święte*

Zbiór natchnionych zapisów (sporzędzonych pierwotnie w języku greckim) o życiu i posłudze Jezusa Chrystusa i Apostołów oraz innych naśladowców Jezusa Chrystusa. Nowy Testament powszechnie dzieli się na Ewangelie, Dzieje Apostolskie, listy Pawła, listy ogólne i księgę Objawienie Jana.

Cztery ewangelie — księgi Mateusza, Marka, Łukasza i Jana — to zapisy o życiu Chrystusa. Księga Dziejów Apostolskich podaje dzieje Kościoła i Apostołów, a szczególnie podróże misyjne Pawła po śmierci Chrystusa. Listy Pawła to wytyczne skierowane do przywódców Kościoła i członków. Pozostałe listy zostały zapisane przez innych Apostołów i zawierały w nich dodatkowe rady dla pierwszych świętych. Księga Objawienie Jana, którą napisał Apostoł Jan, zawiera w większości procepta dotyczące ostatnich dni.

Obdarowanie. *Zobacz także Świątynia, Dom Pana*

W ogólnym sensie to dar mocy od Boga. Godni członkowie Kościoła mogą otrzymać dar mocy poprzez obrzędy w świątyni. Przekazane są im nauki i przymierza związane ze Świętym Kapłaństwem, co jest potrzebne do uzyskania wywyższenia. Obdarowanie zawiera nauki o planie zbawienia.

Tam będziecie obdarowani mocą z wysokości, **DiP** 38:32, 38 (Łuk. 24:49; DiP 43:16). Zbudujcie dom, w którym to domu zamierzam obdarować tych, których wybrałem, **DiP** 95:8. Przygotowałem wielkie obdarowanie i błogosławieństwo, **DiP** 105:12, 18, 33. Wielu będzie się radować z powodu obdarowania, jakim obdarowani będą słudzy moi, **DiP** 110:9. Chwała, zaszczyt i obdarowanie są ustanowione przez obrzęd mego świętego domu, **DiP** 124:39. Ci powołani przez Ojca, jako był Aaron, są obdarowani kluczami kapłaństwa, **DiP** 132:59.

Obed. *Zobacz także* Boaz; Rut

W Starym Testamencie; syn Boaza i Rut; ojciec Isajego, który był ojcem króla Dawida (Rut 4:13–17, 21–22).

Objawienie. *Zobacz także* Duch Święty; Głos; Natchnienie, natchnąć; Proroctwo, prorokować; Sen; Słowo Boga; Światło, światłość Chrystusa; Wizja

Komunikacja Boga z Jego dziećmi na ziemi. Objawienie może przyjść przez światłość Chrystusa i Ducha Świętego za pomocą natchnienia, wizji, snów lub nawiedzenia aniołów. Objawienie daje przewodnictwo, które może doprowadzić wiernych do wiecznego zbawienia w królestwie celestialnym.

Pan objawia Swe dzieło Swoim prorokom i potwierdza wierzącym, że objawienia dane prorokom są prawdziwe (Am. 3:7). Poprzez objawienie Pan zapewnia osobiste przewodnictwo każdej osobie, która tego poszukuje i ma wiarę, pokutuje i jest posłuszna ewangelii Jezusa Chrystusa. „Duch Święty jest objawicielem”, powiedział Józef Smith, „i żaden człowiek nie może otrzymać Ducha Świętego bez otrzymania objawień”.

W Kościele Pana Pierwsze Prezydium i Dwunastu Apostołów to prorocy, widzący i objawiciele dla Kościoła i dla świata. Prezydent Kościoła jako jedyny jest upoważniony przez Pana do otrzymywania objawienia dla Kościoła (DiP 28:2–7). Każda osoba może otrzymać osobiste objawienie dla swego pożytku.

Człowiek żyje według każdego słowa, które wychodzi z ust Pana, **V Mojż.** 8:3 (Mat. 4:4; DiP 98:11). Pan przemawia spokojnym cichym głosem, **I Król.** 19:12. Gdzie nie ma wizji, tam lud ginie, **Przyp.** 29:18. Zaiste, nie czyni Pan Bóg nic, jeżeli nie objawia Swojej tajemnicy Swoim sługom, prorokom, **Am.** 3:7.

Błogosławiony jesteś, Szymonie, synu Jonasza, bo nie ciało i krew objawiły ci to, lecz Ojciec mój, **Mat.** 16:15–19. Duch cię poprowadzi do wszelkiej prawdy i ukaże ci rzeczy, które nastaną, **Jan**

16:13. Jeśli komu z was brak mądrości, niech prosi Boga, **Jak.** 1:5.

Zostaną objawione wszystkie rzeczy, **II Nefi** 27:11. Dam dzieciom ludzkim wiersz za wierszem, **II Nefi** 28:30. Nic nie ma tajemnego, co nie będzie objawione, **II Nefi** 30:17. Duch Święty ukaże wam wszystko, **II Nefi** 32:5. Nikt nie zna dróg Boga, jeśli nie są mu objawione, **Jakub** 4:8. Alma pościł i modlił się o objawienie, **Alma** 5:46. Wiernym będzie objawione to, co nigdy nie zostało objawione, **Alma** 26:22. Ci, którzy zaprzeczają objawieniom, nie znają ewangelii Jezusa Chrystusa i nie rozumieją pism świętych, **Morm.** 9:7–8. Nie otrzymacie żadnego świadectwa, dopóki wasza wiara nie zostanie wypróbowana, **Eter** 12:6.

Słowo moje się wypełni, **DiP** 1:38. Czyż nie zesłałem spokoju do twego umysłu w tej sprawie, **DiP** 6:22–23. Przemówię do ciebie w twym umyśle i w twym sercu, **DiP** 8:2–3. Jeżeli jest to właściwe, sprawię, że doznasz palącego uczucia w piersi, **DiP** 9:8. Nie zaprzeczaj duchowi objawienia, **DiP** 11:25. Ci, którzy proszą, otrzymają objawienie za objawieniem, **DiP** 42:61. Cokolwiek powiedzą, będąc poruszeni przez Ducha Świętego, to będzie głosem Pana, **DiP** 68:4. Bóg udzieli wam wiedzy, **DiP** 121:26.

Józef Smith ujrzał Ojca i Syna, **J.S. — Hist.** 1:17. Wierzmy we wszystko, co Bóg objawił i co jeszcze objawi, **Art. wiary** 1:7, 9.

Objawienie Jana. *Zobacz także* Apokalipsa; Jan, syn Zebedeusza

Ostatnia księga w Nowym Testamencie, zawierająca objawienie, które otrzymał Apostoł Jan. Pozwolono mu zobaczyć historię świata, a w szczególności ostatnie dni (Obj. 1:1–2; I Nefi 14:18–27; DiP 77). Objawienie Jana jest także znane jako Apokalipsa.

Jan otrzymał to objawienie w dniu Pana na wyspie Patmos (Obj. 1:9–10), za wybrzeżem Azji, niedaleko Efezu. Dokładna data objawienia nie jest znana.

Klucze do zrozumienia tej księgi są zawarte w I Ks. Nefiego 14:18–27 i w Doktrynie i Przymierzach 77 (Eter 4:15–16).

Rozdziały 1–3 to wprowadzenie do tej księgi i listy do siedmiu jednostek kościoła w Azji. Jan napisał te listy, aby pomóc świętym rozwiązać pewne problemy. W rozdziałach 4–5 przytoczone zostały otrzymane przez Jana wizje, które ukazują majestat i prawą moc Boga i Chrystusa. W rozdziałach 6–9, 11, Jan zapisał, że ujrzał księgę zapieczętowaną siedmioma pieczęciami, a każda pieczęć symbolizuje tysiąc lat doczesnej historii ziemi. W rozdziałach tych jest głównie mowa o wydarzeniach związanych z siódmą pieczęcią (zob. Obj. 8–9; 11:1–15). W rozdziale 10. opisano księgę, którą zjadł Jan. Księga ta to symbol przyszłej misji, jaką ma on do spełnienia. W rozdziale 12. podana jest wizja zła, które zaczęło się w niebie, kiedy Szatan zbuntował się i został wypędzony. Wojna ta, która wówczas się rozpoczęła, nadal trwa i toczy się na ziemi. W rozdziałach 13., 17–19 Jan opisał niegodziwe ziemskie królestwa, które są kontrolowane przez Szatana i zapisał też ich los, łącznie z ostatecznym zniszczeniem zła. Rozdziały 14–16 opisują prawość świętych pośród otaczającego zła tuż przed Drugim Przyjściem Chrystusa. Rozdziały 20–22 to opis Milenium, pięknego miasta Nowa Jerozolima oraz ostateczne wydarzenia w dziejach ziemi.

Oblicze

Ogólny wygląd twarzy, który często odzwierciedla duchową postawę i stan umysłu.

Ich oblicze świadczyło przeciwko nim, **Iz.** 3:9. Oblicze króla zmieniło się, a jego myśli zaniepokoiły go, **Dan.** 5:6.

Oblicze jego było jak błyskawica, **Mat.** 28:3. Oblicze jego jaśniało jak słońce, **Obj.** 1:16.

Czy podobizna Boga utrwaliła się na waszych obliczach, **Alma** 5:14, 19.

Ammon zauważył, że oblicze króla zmieniło się, **Alma** 18:12.

Pościć będziesz i modlić się z pogodnym sercem i radosnym obliczem, **DiP** 59:14–15. Oblicze Jego jaśniało ponad blask słońca, **DiP** 110:3.

Oblubieniec. *Zobacz także* Jezus Chrystus

W pismach świętych Jezus Chrystus jest symbolicznie przedstawiany jako Oblubieniec. Kościół to symbolicznie oblubienica.

Dziesięć panien wyszło na spotkanie Oblubieńca, **Mat.** 25:1–13. Kto ma oblubienicę, ten jest oblubieńcem, **Jan** 3:27–30. Błogosławieni, którzy są zaproszeni na weselną ucztę Baranka, **Obj.** 19:5–10.

Bądźcie gotowi, gdy przyjdzie Oblubieniec, **DiP** 33:17. Bądźcie gotowi na Oblubieńca, **DiP** 65:3.

Obmawiać. *Zobacz* Oszczerstwo

Obowiązek. *Zobacz także* Posłuszeństwo, posłuszny, być posłusznym

W pismach świętych; praca, zadanie lub powinność często wyznaczane przez Pana lub Jego sługi.

Przestrzegaj Jego przykazań, bo to jest integralny obowiązek każdego człowieka, **Kazn.** 12:13. Czego Pan żąda od ciebie: tylko, abyś postępował w prawości, **Mich.** 6:8.

Trzeba raczej słuchać Boga niż ludzi, **Dz.** 5:29.

Byli doświadczeni udrękami, aby byli pobudzeni do pamiętania o swej powinności, **Mos.** 1:17.

Opis obowiązków starszych, kapłanów, nauczycieli i diakonów, **DiP** 20:38–67. Posiadacze kapłaństwa mają wypełniać wszystkie obowiązki rodzinne, **DiP** 20:47, 51. Opis obowiązków członków po chrzcie, **DiP** 20:68–69. Starsi moi powinni poczekać przez krótki okres, aby lud poznał w doskonalszy sposób swoje obowiązki, **DiP** 105:9–10. Niech każdy nauczy się swojego obowiązku, **DiP** 107:99–100.

Obrzezanie. *Zobacz także* Przymierze Abrahamowe

Symbol przymierza Abrahamowego dla Izraelitów płci męskiej w dyspensacjach Starego Testamentu (I Mojż. 17:10–11, 23–27; Tłum. J.S., I Mojż. 17:11 [Aneks]). Obrzezanie było dokonywane przez odcięcie „skóry napletka”, zarówno u noworodków płci męskiej, jak i dorosłych. Osoby, u których wykonano ten obrzęd, cieszyły się przywilejami tego przymierza i akceptowały obowiązki związane z tymże przymierzem. Obrzezanie jako symbol przymierza zostało zniesione przez misję Chrystusa (Mor. 8:8; DiP 74:3–7).

Obrzędy. *Zobacz także* Genealogia; Pieczętować, zapieczętowanie; Świątynia, Dom Pana; Zbawienie; Zbawienie zmarłych

Święte obrządki i ceremonie. Na obrzędy składają się działania, które mają duchowe znaczenie. Obrzędy mogą także oznaczać prawa i statuty Boga.

Do obrzędów w Kościele należą: błogosławienie chorych (Jak. 5:14–15), błogosławienie sakramentu (DiP 20:77, 79), chrzest przez zanurzenie (Mat. 3:16; DiP 20:72–74), błogosławienie dzieci (DiP 20:70), nadanie Ducha Świętego (DiP 20:68; 33:15), nadanie kapłaństwa (DiP 84:6–16; 107:41–52), obrzędy świątynne (DiP 124:39) i małżeństwo w nowym i wiecznym przymierzu (DiP 132:19–20).

Nauczaj ich obrzędów i praw, **II Mojż.** 18:20. Postępujcie według moich statutów i dotrzymujcie moich obrzędów, **Ez.** 11:20.

Ludzie ściśle przestrzegali obrzędów Bożych, **Alma** 30:3. Jaki jest pożytek z tego, że przestrzegaliśmy Jego obrzędów, **III Nefi** 24:13–14.

Ten, kto się modli i jest skruszony, ten jest przeze mnie przyjęty, jeżeli jest posłuszny moim obrzędom, **DiP** 52:14–19.

Cała ludzkość może dostąpić zbawienia poprzez posłuszeństwo prawom i obrzędom ewangelii, **Art. wiary** 1:3.

Obrzęd dokonywany w zastępstwie: Reli-

gijny obrzęd dokonywany przez żyjącą osobę w zastępstwie osoby, która zmarła. Obrzędy te pozostają w mocy jedynie wtedy, gdy osoby, za które są one dokonywane, przyjmują je i przestrzegają przymierzy z nimi związanych oraz zostają zapieczętowane przez Świętego Ducha Obietnicy. Takie obrzędy są obecnie wykonywane w świątyniach.

Cóż tedy uczynią ci, którzy dają się chrzcić za umarłych, jeśli umarli w ogóle nie powstają, **I Kor.** 15:29.

Chrzty za zmarłych mają być dokonywane w świątyniach, **DiP** 124:29–36. Duchy w świecie duchów były nauczane o chrzcie w zastępstwie dla odpuszczenia grzechów, **DiP** 138:29–34.

Oddawać cześć. *Zobacz także* Bóg, Boska Trójca

Miłość, poważanie, służba i oddanie Bogu (DiP 20:19). Oddawanie czci obejmuje modlitwę, post, służbę w kościele, uczestnictwo w obrzędach ewangelii i inne praktyki, które ukazują oddanie i miłość do Boga.

Nie będziesz miał innych bogów przede mną, **II Mojż.** 20:3 (II Mojż. 32:1–8, 19–35; Ps. 81:10).

Oddawaj Ojcu cześć w duchu i w prawdzie, **Jan** 4:23. Oddawaj cześć temu, który uczynił niebo i ziemię, **Obj.** 14:7 (DiP 133:38–39).

Oddawajcie Mu cześć całą mocą, umysłem i siłą, **II Nefi** 25:29. Wierzyli oni w Chrystusa i oddawali cześć Ojcu w imię Jego, **Jakub** 4:5. Zenos nauczał, że ludzie powinni modlić się i oddawać cześć we wszystkich miejscach, **Alma** 33:3–11. Oddawajcie cześć Bogu, gdziekolwiek się znajdujecie, w duchu i w prawdzie, **Alma** 34:38. Ludzie padli do stóp Jezusa i oddawali Mu cześć, **III Nefi** 11:17.

Wszyscy ludzie muszą odpokutować, uwierzyć w Jezusa Chrystusa i oddawać cześć Ojcu w Jego imię, **DiP** 20:29. Daję wam te słowa, abyście pojęli i wiedzieli, jak oddawać cześć, i wiedzieli, czemu oddajecie cześć, **DiP** 93:19.

Temu tylko jednemu Bogu będę oddawał cześć, **Mojż.** 1:12–20. Domagamy się przywileju oddawania czci Wszechmocnemu Bogu, **Art. wiary** 1:11.

Odkupiciel. *Zobacz także* Jezus Chrystus; Zbawiciel

Jezus Chrystus jest wielkim Odkupicielem ludzkości, ponieważ przez Swe Zadośćuczynienie zapłacił cenę za grzechy ludzkości i umożliwił wszystkim ludziom zmartwychwstanie.

Ja wiem, że Odkupiciel mój żyje, **Job** 19:25. Ja ci pomogę — mówi twój Odkupiciel — Święty Izraela, **Iz.** 41:14 (**Iz.** 43:14; 48:17; 54:5; 59:20). Ja, Pan, jestem twoim Zbawicielem i twoim Odkupicielem, **Iz.** 49:26 (**Iz.** 60:16).

Nadasz mu imię Jezus; albowiem On zbawi lud swój od grzechów jego, **Mat.** 1:21. Syn Człowieczy przyszedł, aby oddać życie jako okup za wielu, **Mat.** 20:28 (**I Tym.** 2:5–6). Pan Bóg Izraela odwiedził swój lud i odkupił go, **Luk.** 1:68. Zostaliśmy pojednani z Bogiem przez śmierć Syna jego, **Rzym.** 5:10. Jezus Chrystus dał samego siebie za nas, aby wykupić nas od wszelkiej niegodziwości, **Tyt.** 2:13–14. Jezus Chrystus obmył nas z naszych grzechów we krwi swojej, **Obj.** 1:5.

Okupienie następuje w Świętym Mesjaszu i przez Niego, **II Nefi** 2:6–7, 26. Syn wziął na siebie ludzkie niegodziwości i wykroczenia, odkupił ich i zaspokoił wymagania sprawiedliwości, **Mos.** 15:6–9, 18–27. Chrystus przyszedł, aby odkupić wszystkich, którzy zostaną ochrzczeni dla pokuty, **Alma** 9:26–27. Przyjdzie On na świat, aby odkupić swój lud, **Alma** 11:40–41. Odkupienie przychodzi przez pokutę, **Alma** 42:13–26. Jezus Chrystus przyszedł, aby odkupić świat, **Hel.** 5:9–12. Chrystus odkupił ludzkość od śmierci fizycznej i duchowej, **Hel.** 14:12–17. Odkupienie następuje przez Chrystusa, **III Nefi** 9:17. Jestem tym, który był przygotowany od założenia świata, by odkupić swój lud, **Eter** 3:14.

Pan, wasz Odkupiciel, poniósł śmierć w ciele, **DiP** 18:11. Chrystus cierpiał za wszystkich, jeżeli odpokutują, **DiP** 19:1, 16–20. Małe dzieci odkupione są poprzez Jednorodzonego, **DiP** 29:46. Wysłałem mego Jednorodzonego Syna na świat, aby odkupił świat, **DiP** 49:5. Chrystus jest światłem i Odkupicielem świata, **DiP** 93:8–9. Joseph F. Smith otrzymał wizję odkupienia zmarłych, **DiP** 138.

Wierzmy, że dzięki Zadośćuczynieniu Chrystusa cała ludzkość może dotrzeć do zbawienia, **Art. wiary** 1:3.

Odkupić, odkupiony, odkupienie.

Zobacz także Jezus Chrystus; Śmierć duchowa; Śmierć fizyczna; Upadek Adama i Ewy; Zadośćuczynić, Zadośćuczynienie; Zbawienie

Wyzwolić, zakupić, okupić, uwolnić kogoś z niewoli poprzez zapłatę. *Odkupienie* odnosi się do Zadośćuczynienia Jezusa Chrystusa i wyzwolenia od grzechu. Zadośćuczynienie Jezusa przynosi całej ludzkości odkupienie od śmierci fizycznej. Dzięki Jego Zadośćuczynieniu, ci, którzy mają wiarę w Niego i odpokutują, są także odkupieni od śmierci duchowej.

Odkupiłem cię, **Iz.** 44:22. Odkupię ich od śmierci, **Oz.** 13:14 (**Ps.** 49:16).

Mamy odkupienie przez krew Chrystusa, **Efez.** 1:7, 14 (**Hebr.** 9:11–15; **I Piotra** 1:18–19; **Alma** 5:21; **Hel.** 5:9–12).

Pan odkupił moją duszę z piekła, **II Nefi** 1:15. Odkupienie następuje w Świętym Mesjaszu i przez Niego, **II Nefi** 2:6–7, 26 (**Mos.** 15:26–27; 26:26). Zaśpiewali o niosącej odkupienie miłości, **Alma** 5:9 (**Alma** 5:26; 26:13). Niegodziwi pozostaną, jak gdyby nie uczyniono żadnego odkupienia, **Alma** 11:40–41 (**Alma** 34:16; 42:13; **Hel.** 14:16–18). Jezus Chrystus doprowadził do odkupienia świata, **Morm.** 7:5–7. Moc odkupienia jest dla wszystkich, którzy nie mają prawa, **Mor.** 8:22 (**DiP** 45:54).

Ci, którzy nie uwierzą, nie mogą być odkupieni ze swojego duchowego

upadku, **DiP** 29:44. Małe dzieci odkupione są od założenia świata, **DiP** 29:46. Pan odkupił Swoj lud, **DiP** 84:99. Joseph F. Smith ujrzal wizję odkupienia zmarłych, **DiP** 138.

Adam i Ewa radowali się ze swojego odkupienia, **Mojż.** 5:9–11.

Odkupienie, plan [odkupienia].

Zobacz Plan Odkupienia

Odpoczynek. *Zobacz także* Dzień sabatu; Pokój

Cieszenie się pokojem i wolnością od zmartwień i zamieszania. Pan obiecał taki odpoczynek w tym życiu Swym wiernym naśladowcom. Przygotował On także miejsce odpoczynku dla nich w życiu przyszłym.

Moja obecność pójdzie z tobą i dam ci odpoczynek, **II Mojż.** 33:14.

Pójdźcie do mnie wszyscy, którzy jesteście obciążeni, a Ja wam dam odpoczynek, **Mat.** 11:28–29.

Trudziliśmy się, aby mogli wejść do Jego odpoczynku, **Jakub** 1:7 (Hebr. 4:1–11). Kto odpokutuje, wejdzie do mego odpoczynku, **Alma** 12:34. Było niezmiernie wielu tych, którzy zostali oczyszczeni i weszli do odpoczynku Pana, **Alma** 13:12–16. Raj to stan odpoczynku, **Alma** 40:12 (Alma 60:13). Nic nie wstąpi do Jego odpoczynku, oprócz tych, którzy obmyli swe szaty w mojej krwi, **III Nefi** 27:19.

Głoś pokutę temu ludowi, abyś mógł odpocząć z nimi w królestwie mego Ojca, **DiP** 15:6 (DiP 16:6). Ci, którzy umrą, odpoczną od wszelkich swoich trudów, **DiP** 59:2 (Obj. 14:13). Odpoczynek Pana jest pełnią Jego chwały, **DiP** 84:24.

Odpowiedzialność, wiek

[**odpowiedzialności**]. *Zobacz*

Chrzest, chrzcic — Chrzest nie jest dla niemowląt; Chrzest niemowląt; Dziecko, dzieci; Zdać sprawę, odpowiedzialny, odpowiedzialność

Odpuszczenie grzechów. *Zobacz*

także Jezus Chrystus; Pokutować,

pokuta; Przebaczać; Zadośćuczynić, Zadośćuczynienie

Przebaczenie za czynienie zła pod warunkiem pokuty. Odpuszczenie grzechów jest możliwe dzięki Zadośćuczynieniu Jezusa Chrystusa. Dana osoba uzyskuje odpuszczenie swoich grzechów, jeśli ma wiarę w Chrystusa, pokutuje za swoje grzechy, otrzyma obrzędy chrztu i nałożenia rąk dla otrzymania daru Ducha Świętego i jest posłuszna przykazaniom Boga (Art. wiary 1:3–4).

Choć wasze grzechy będą jak szkarłat, jak śnieg zbieleją, **Iz.** 1:16–18.

To jest krew moja, która jest przelana za wielu dla odpuszczenia grzechów, **Mat.** 26:28 (Hebr. 9:22–28; DiP 27:2). Odpokutujcie i zostańcie ochrzczeni dla odpuszczenia grzechów, **Dz.** 2:38 (Łuk. 3:3; DiP 107:20). Ci, którzy wierzą w Jezusa, dostąpią odpuszczenia grzechów, **Dz.** 10:43 (Mos. 3:13).

Chrystus jest źródłem, z jakiego mogą oczekiwać odpuszczenia grzechów, **II Nefi** 25:26. Aby zachować odpuszczenie naszych grzechów, musimy dbać o biednych i potrzebujących, **Mos.** 4:11–12, 26. Kto odpokutuje będzie miał prawo do miłosierdzia, aż do odpuszczenia grzechów, **Alma** 12:34. Wypełnianie przykazań sprowadza odpuszczenie grzechów, **Mor.** 8:25.

Kapłaństwo Aarona dzierży klucze chrztu przez zanurzenie dla odpuszczenia grzechów, **DiP** 13 (DiP 84:64, 74; Art. wiary 1:4). Ja, Pan, nie pamiętam ich grzechów już więcej, **DiP** 58:42–43 (Ez. 18:21–22). Tych uczono chrztu w zastępstwie dla odpuszczenia grzechów, **DiP** 138:33.

Odstępstwo. *Zobacz także* Bunt;

Przywrócenie ewangelii

Odwrocenie się od prawdy przez dane osoby, Kościół lub całe narody.

Wielkie odstępstwo: Lud Izraela musiał się strzec, aby ich serca nie odwróciły się od Pana, **V Mojż.** 29:17. Gdzie nie ma wizji, tam lud ginie, **Przyp.** 29:18. Zerwali wieczne przymierze, **Iz.** 24:5.

Wiatry uderzyły w ów dom, i runął, **Mat.** 7:27. Zdumiewam się, że tak prędko dajecie się odwieść [...] do innej ewangelii, **Gal.** 1:6.

Wyruszałeś wzdłuż dobrej ścieżki, ale traćliś kierunek we mgłę, **I Nefi** 8:23 (I Nefi 12:17). I gdy kosztowali owocu, odchodzili na zakazane ścieżki, **I Nefi** 8:28. Nefickie odstępstwo było przeskodą dla niewierzących, **Alma** 4:6–12. Wielu członków Kościoła popadło w pychę i prześladowało innych członków, **Hel.** 3:33–34 (Hel. 4:11–13; 5:2–3). Kiedy Pan sprawia, że wiedzie się Swojemu ludowi, ten czasem znieczula swe serce i zapomina o Nim, **Hel.** 12:2; 13:38. Neficy znieczulili swe serca i poddali się mocy Szatana, **III Nefi** 2:1–3. Moroni prorokował o odstępstwie w ostatnich dniach, **Morm.** 8:28, 31–41.

Odstępstwo poprzedzi Drugie Przyjście, **DiP** 1:13–16.

Odstępstwo we wczesnym kościele chrześcijańskim: Lud ten zbliżył się do mnie swoimi ustami, **Iz.** 29:10, 13. Ciemność okryje ziemię, **Iz.** 60:2. Pan zesłał na ziemię głód słuchania słów Pana, **Am.** 8:11.

Powstaną fałszywi Chrystusowie i fałszywi prorocy, **Mat.** 24:24. Wejdą między was wilki drapieżne, **Dz.** 20:29. Zdumiewam się, że tak prędko dajecie się odwieść od Niego, **Gal.** 1:6. Odstępstwo nastanie przed Drugim Przyjściem, **II Tes.** 2:3. Niektórzy ludzie błędzą, odchodząc od prawdy, **II Tym.** 2:18. Niektórzy ludzie przybierają pozory pobożności, ale zaprzeczają tej mocy, **II Tym.** 3:2–5. Przyjdzie czas, że zdrowej doktryny nie ścierpią, **II Tym.** 4:3–4. Będą fałszywi prorocy i fałszywi nauczyciele pośród ludu, **II Piotra** 2:1. Wkradli się ludzie, którzy wypierają się jedynego Pana Boga, **Judy** 1:4. Niektórzy podawali się za apostołów, a nimi nie byli, **Obj.** 2:2.

Nefi widział założenie wielkiego i występnego kościoła, **I Nefi** 13:26. Ludzie innych wyznań potykali się i tworzyli wiele kościołów, **II Nefi** 26:20.

Odeszli od mych obrzędów i złamali moje wieczne przymierze, **DiP** 1:15.

Ciemność okrywa ziemię i wielka ciemność okrywa umysły ludzi, **DiP** 112:23.

Józefowi powiedziano, że wszystkie kościoły były w błędzie; że serca ich dalekie były od Boga, **J.S.** — **Hist.** 1:19.

Odwaga, odważny. *Zobacz także* Bojaźń, strach; Wiara

Nie bać się, szczególnie nie bać się czynić tego, co jest właściwe.

Bądźcie mocni, bądźcie odważni, **V Mojż.** 31:6 (Joz. 1:6–7). Z wielką odwagą przestrzegajcie i czyńcie wszystko to, co jest napisane, **Joz.** 23:6.

Nie dał nam Bóg ducha bojaźni, **II Tym.** 1:7.

Gdy usłyszał, jego serce nabrało odwagi, **Alma** 15:4 (Alma 62:1). Synowie Helamana byli niezmiernie mężni, jeśli chodzi o odwagę, **Alma** 53:20–21. Nigdy nie widziałem tak wielkiej odwagi, **Alma** 56:45.

Odwagi, bracia, i naprzód, naprzód do zwycięstwa, **DiP** 128:22.

Ofiara (dar dla Pana). *Zobacz także* Dziesięciny, dziesięcina; Jałmużna, dawanie jałmużny; Ofiara (poświęcenie); Pomoc wzajemna; Post, pościć

Dar dla Pana. W Starym Testamencie często używano tego słowa w odniesieniu do składania ofiar lub do ofiar całopalnych. Obecnie Kościół poprzez ofiary postne i inne dobrowolne datki (łącznie z czasem, talentami i dobytkiem) udziela pomocy biednym oraz wspiera inne dobre przedsięwzięcia.

Okradliście mnie z dziesięcin i ofiar, **Mal.** 3:8–10.

Najpierw pojednaj się z bratem swoim, a potem złóż dar swój, **Mat.** 5:23–24.

Oferujcie Chrystusowi całą duszę swoją jako ofiarę, **Omni** 1:26. Jeśli człowiek daje dar, nie mając szczerzej intencji, nie zda mu się to na nic, **Mor.** 7:6.

Nigdy więcej Kapłaństwo Aarona nie zostanie zabrane z ziemi, aż do czasu, gdy synowie Lewiego ponownie złożą Panu ofiarę w prawości, **DiP** 13. W tym

dniu, dniu Pana, będziesz ofiarowywać swe obłacie i sakramenty Najwyższemu, **DiP** 59:12. Jako Kościół i lud, złożmy Panu ofiarę w prawości, **DiP** 128:24.

Ofiara (poświęcenie). *Zobacz także* Jezus Chrystus; Krew; Sakrament; Zadośćuczynić, Zadośćuczynienie; Złamane serce

W starożytności *ofiara* oznaczała, że coś lub kogoś uczyniono świętym. Obecnie oznacza to wyzbycie się lub wyrzeczenie się tego, co światowe, na rzecz Pana i Jego królestwa. Członkowie Kościoła Pana powinni być chętni, aby wszystko dla Niego poświęcić. Józef Smith nauczał, że „religia, która nie wymaga ofiary ze wszystkiego, nigdy nie posiada wystarczającej mocy, by wydać wiarę konieczną do życia i zbawienia”. Patrząc z wiecznej perspektywy, błogosławieństwa uzyskane przez ofiarę są większe niż to, co trzeba było oddać.

Po tym, jak Adam i Ewa zostali wypędzeni z Ogrodu Eden, Pan dał im prawo składania ofiar. Prawo to wymagało składania ofiar z pierwszego przychówku ich stad. Ofiara ta symbolizowała ofiarę złożoną przez Jednorodzonego Syna Boga (Mojż. 5:4–8). Praktyka ta była stosowana do śmierci Jezusa Chrystusa, i położyła kres składaniu ofiar ze zwierząt w ramach obrzędu ewangelii (Alma 34:13–14). Obecnie w Kościele członkowie przyjmują sakrament składający się z chleba i wody na pamiątkę ofiary Jezusa Chrystusa. Członkowie Kościoła Chrystusa są także proszeni o złożenie w ofierze złamanego serca i skruszonego ducha (III Nefi 9:19–22). Oznacza to, że są pokorni, skorzy do pokuty i chętni do przestrzegania przykazań Boga.

Abraham związał Izaaka, swego syna, i położył go na ołtarzu, **I Mojż.** 22:1–18 (Jakub 4:5). Ofiarujesz twoje ofiary całopalenia, **II Mojż.** 20:24. Zwierzęta, które mają być złożone w ofierze, muszą być nieskalane, **V Mojż.** 15:19–21. Posłuszeństwo jest lepsze niż ofiara, **I Sam.** 15:22.

Miłować to znaczy więcej niż wszystkie całopalenia i ofiary, **Mar.** 12:32–33. Jesteśmy uświęceni przez ofiarę Chrystusa, **Hebr.** 10:10–14.

Chrystus poświęcił siebie jako ofiarę za grzech, **II Nefi** 2:6–7. Tą wielką i ostateczną ofiarą będzie Syn Boży, zaiste, nieskończoną i wieczną, **Alma** 34:8–14. Nie będziecie składać ofiar całopalnych; w ofierze złożycie Bogu złamane serce i skruszonego ducha, **III Nefi** 9:19–20 (Ps. 51:18–19; DiP 59:8).

Jest to dzień składania ofiar, **DiP** 64:23 (DiP 97:12). Wszyscy, którzy chętni są przestrzegać swych przymierzy przez ofiarę, przyjdą przez Pana, **DiP** 97:8. Joseph F. Smith ujrzał duchy prawych, którzy złożyli ofiary na podobieństwo ofiary Zbawiciela, **DiP** 138:13. Odkupienie zostało dokonane poprzez ofiarę Syna Bożego na krzyżu, **DiP** 138:35.

Ogień. *Zobacz także* Chrztost, chrzcic; Duch Święty; Piekło; Ziemia — Oczyszczenie ziemi

Symbol oczyszczenia lub uświęcenia. Ogień może być także symbolem obecności Boga.

Twój Bóg, jest ogniem trawiącym, **V Mojż.** 4:24. Bóg czyni sługi swoje ogniem płonącym, **Ps.** 104:4. Pan Zastępów nawiedzi ich płomieniem ognia pożerającego, **Iz.** 29:6 (II Nefi 27:2). Pan przyjdzie w ogniu, **Iz.** 66:15. On jest jak ogień wytapiającego, **Mal.** 3:2 (III Nefi 24:2; DiP 128:24).

On was chrzcic będzie Duchem Świętym i ogniem, **Mat.** 3:11 (Łuk. 3:16).

Prawi zostaną zachowani przez ogień, **I Nefi** 22:17. Nięgodziwi zostaną zniszczeni ogniem, **II Nefi** 30:10. Nefi wyjaśnił, jak otrzymać chrztost ogniem i Duchem Świętym, **II Nefi** 31:13–14 (III Nefi 9:20; 12:1; 19:13; Eter 12:14; DiP 33:11).

Głosić będziesz odpuszczenie grzechów przez chrztost i przez ogień, **DiP** 19:31. Wielki i występny kościół zostanie obalony przez pożerający ogień, **DiP** 29:21. Ziemia przeminie jakby przez

Ogród Eden

ogień, **DiP** 43:32. Obecność Pańska będzie jako ogień topiący, **DiP** 133:41.

Adam został ochrzczony ogniem i Duchem Świętym, **Mojż.** 6:66.

Ogród Eden. *Zobacz Eden*Ogród Getsemane. *Zobacz Getsemane*

Ojciec Niebieski. *Zobacz Bóg, Boska Trójca; Ojciec w Niebie*

Ojciec w Niebie. *Zobacz także Bóg, Boska Trójca*

Ojciec duchów całej ludzkości (Ps. 82:6; Mat. 5:48; Jan 10:34; Rzym. 8:16–17; Gal. 4:7; I Jana 3:2). Jezus jest Jego Jednorodzonym Synem w ciele. Człowiek otrzymał przykazanie, aby był posłuszny, poważał Ojca oraz modlił się do Niego w imię Jezusa.

Jeśli przebaczycie ludziom, wasz Ojciec Niebieski także wam przebaczy, **Mat.** 6:14 (Mat. 18:35; III Nefi 13:14). Wasz Ojciec Niebieski wie, że tego wszystkiego potrzebujecie, **Mat.** 6:26–33 (III Nefi 13:26–33). O ileż bardziej Ojciec Niebieski da Ducha Świętego tym, którzy Go proszą, **Łuk.** 11:11–13. Błogosławiony niech będzie Bóg i Ojciec Pana naszego Jezusa Chrystusa, **Efez.** 1:3.

Macie wieczny dług wdzięczności wobec waszego Ojca Niebieskiego, **Mos.** 2:34. Chrystus wślawiał imię Ojca, **Eter** 12:8.

Święci powinni złożyć świadectwo o swoich prześladowaniach, zanim Ojciec wyjdzie ze Swego ukrycia, **DiP** 123:1–3, 6.

Doznaliśmy wielkich i chwalebnych łask od naszego Ojca Niebieskiego, **J.S.** — **Hist.** 1:73.

Ojciec ziemski. *Zobacz także*

Błogosławieństwa patriarchalne; Patriarcha, patriarchalny; Rodzice; Rodzina

Święty tytuł odnoszący się do mężczyzny, który zrodził lub prawnie adoptował dziecko.

Czcij ojca swego i matkę swoją,

II Mojż. 20:12 (V Mojż. 5:16; Mat. 19:19; Mos. 13:20). Ojciec będzie korygował syna, którym się zachwyca, **Przyp.** 3:12.

Ojcowie nie pobudzajcie do gniewu dzieci swoich, **Efez.** 6:1–4.

Byłem nauczany nieco z całej wiedzy mojego ojca, **I Nefi** 1:1. Mój ojciec był sprawiedliwym człowiekiem, bo nauczał mnie, **Enos** 1:1. Alma modlił się za swego syna, **Mos.** 27:14. Alma przekazał przykazania swoim synom, **Alma** 36–42. Helaman nadał imiona swoim synom po ich przodkach, **Hel.** 5:5–12. Mormon zawsze pamiętał o swoim synu w swoich modlitwach, **Mor.** 8:2–3.

Można wymagać wielkich rzeczy od ojców, **DiP** 29:48. Każdy człowiek jest zobowiązany utrzymywać swoją rodzinę, **DiP** 75:28.

Nakazał mi pójść do mego ojca, **J.S.** — **Hist.** 1:49.

Oko, oczy

W pismach świętych; oko jest często używane jako symbol przedstawiający umiejętności człowieka do otrzymania światła Boga. Symbolicznie oko człowieka odzwierciedla jego duchowy stan i zrozumienie spraw Bożych.

Przykazanie Pana jest nieskalane, oświeca oczy, **Ps.** 19:9. Głupi mają oczy, ale nie widzą, **Jer.** 5:21 (Mar. 8:18).

Światłem ciała jest oko, **Mat.** 6:22 (Łuk. 11:34; III Nefi 13:22; DiP 88:67). Błogosławione oczy wasze, że widzą, **Mat.** 13:16. Oczy waszego zrozumienia zostaną oświecone, **Efez.** 1:17–18.

Biada tym, którzy we własnych oczach uchodzą za mądrych, **II Nefi** 15:21 (Iz. 5:21). Zaczęli pościć i modlić się, aby otworzyły się oczy ludu, **Mos.** 27:22. Szatan zaślepił ich oczy, **III Nefi** 2:2. Nikt nie będzie miał mocy, aby wydobyc Księgę Mormona, albowiem ma to być dokonane jedynie ze wzrokiem skupionym na chwale Boga, **Morm.** 8:15.

Przez moc Ducha oczy nasze zostały otwarte, a zrozumienie nasze zostało oświecone, **DiP** 76:12. Światło jest

przez Tego, który oświeca wasze oczy, **DiP** 88:11. Jeśli wzrok wasz będzie skupiony jedynie na mojej chwale, całe wasze ciała będą wypełnione światłem, **DiP** 88:67.

Oliwa. *Zobacz także* Błogosławienie chorych; Drzewo oliwne; Namaścić

Kiedy w pismach świętych jest mowa o oliwie, zazwyczaj chodzi o oliwę z oliwek. Od czasów starotestamentowych oliwa z oliwek była używana przy obrządkach świątynnych i w przybytku, przy namaszczeniu. Używano jej jako oliwę do palenia w lampach, a także do posiłków. Oliwa z oliwek czasem symbolizuje czystość i Ducha Świętego oraz Jego wpływ (I Sam. 10:1, 6; 16:13; Iz. 61:1–3).

Kapłan umieści oliwę na górze prawego ucha, **III Mojż.** 14:28–29. Pan posłał mnie, abym cię namaścił na króla nad Jego ludem, **I Sam.** 15:1. Oliwy w bańce wdowy nie zabrakło, **I Król.** 17:10–16. Pan namaszcza oliwą głowę moją, **Ps.** 23:5.

Namaścili oliwą tych, którzy byli chory, **Mar.** 6:13. Niech starsi modlą się nad nim, namaszczać go oliwą, **Jak.** 5:13–15.

Niech wasze lampy będą oporządzone i jaśniejące, i miejcie ze sobą oliwę, **DiP** 33:17 (Mat. 25:1–13).

Oliwna, Góra. *Zobacz także* Getsemane

Wzgórze na wschód od Doliny Kidronu, na wschód od Jerozolimy. Na jego zachodnim zboczu u podnóża znajduje się ogród Getsemane. Betfage i Betania znajdują się na szczycie i na wschodnim zboczu. Góra ta jest miejscem wielu biblijnych wydarzeń (Mat. 24:3) i będzie to także ważne miejsce w wydarzeniach ostatnich dni (Zach. 14:3–5; **DiP** 45:48–54; 133:20).

Ołtarz. *Zobacz także* Ofiara (poświęcenie)

Konstrukcja używana do składania ofiar i oddawania czci.

Noe zbudował Panu ołtarz i złożył ofiary całopalne, **I Mojż.** 8:20. Abram zbudował ołtarz Panu, **I Mojż.** 12:7–8. Abraham związał swego syna Izaaka na ołtarzu, **I Mojż.** 22:9 (I Mojż. 22:1–13). Jakub zbudował tam ołtarz i nazwał to miejsce El-Betel, **I Mojż.** 35:6–7. Elias zbudował ołtarz i rzucił wyzwanie kapłanom Baala, **I Król.** 18:17–40.

Jeśli przynosisz dar na ołtarz, najpierw pojednaj się z bratem swoim, **Mat.** 5:23–24. Widziałem poniżej ołtarza dusze tych, którzy zostali zabici dla Słowa Bożego, **Obj.** 6:9 (**DiP** 135:7).

Lehi zbudował ołtarz z kamieni i złożył Panu podziękowania, **I Nefi** 2:7.

Abraham został wyratowany przed śmiercią na ołtarzu bożka Elkenaha, **Ab.** 1:8–20.

Omega. *Zobacz* Alfa i Omega; Jezus Chrystus

Omner. *Zobacz także* Mosjasz, syn Beniamina; Mosjasz, synowie [Mosjasza]

W Księdze Mormona; syn króla Mosjasza. Omner udał się ze swoimi braćmi, by głosić ewangelię Lamanitom (Mos. 27:8–11, 34–37; 28:1–9).

Omni

Neficki kronikarz w Księdze Mormona, który pisał w około 361 r. p.n.e. (Jar. 1:15; Omni 1:1–3).

Księga Omnio: Księga przetłumaczona z małych płyt Nefiego w Księdze Mormona. Księga ta składa się tylko z jednego rozdziału, w którym podane są dzieje wojen pośród Nefitów i Lamanitów. Omni napisał tylko trzy pierwsze wersety w tej księdze. Płyty te następnie zostały przekazane Amaronowi, Chemiszowi, Abinadomowi i w końcu Amalekiemu. Amaleki przekazał płyty królowi Beniaminowi, który był królem Zarahemli.

Opoka. *Zobacz także* Ewangelia; Jezus Chrystus; Objawienie

W przenośni Jezus Chrystus i Jego

ewangelia stanowią mocną podstawę i wsparcie (DiP 11:24; 33:12–13). *Opoka* może także odnosić się do objawienia, za sprawą którego Bóg oznajmia człowiekowi Swoją ewangelię (Mat. 16:15–18).

On jest skałą, doskonale jest dzieło Jego, **V Mojż.** 32:4. Pan jest opoką moją; Jemu będę ufał, **II Sam.** 22:2–3. Bez udziału rąk oddzielił się kamień, **Dan.** 2:34–35.

Był zbudowany na opoce, **Mat.** 7:25 (III Nefi 14:25). Jezus Chrystus jest kamieniem, który był lekceważony, **Dz.** 4:10–11. Skałą tą był Chrystus, **I Kor.** 10:1–4 (II Mojż. 17:6).

Ten, kto buduje na opoce, otrzymuje prawdę, **II Nefi** 28:28. Żydzi odrzuca kamień [Chrystusa], na którym mogliby budować, **Jakub** 4:15–17. Na opoce naszego Odkupiciela musimy budować swą podstawę, **Hel.** 5:12. Kto buduje na doktrynach Chrystusa, buduje na Jego opoce, i nie upadnie, gdy nadejdą powodzie, **III Nefi** 11:39–40 (Mat. 7:24–27; III Nefi 18:12–13). Mąż mądry, który zbudował dom swój na skale, **III Nefi** 14:24.

Jeżeli budujesz na mojej opoce, ziemia i piekło nie przemogą cię, **DiP** 6:34. Ten, kto buduje na tej opoce, nigdy nie upadnie, **DiP** 50:44.

Ja jestem Mesjaszem, Królem Syjonu, Opoką Niebieską, **Mojż.** 7:53.

Orędownik. *Zobacz także* Jezus Chrystus

Jezus Chrystus jest naszym Orędownikiem u Ojca (Mor. 7:28) i wstawia się u Niego w naszej sprawie.

Jezus Chrystus jest naszym Orędownikiem u Ojca, **I Jana** 2:1 (DiP 110:4).

Jezus wstawi się za wszystkimi, **II Nefi** 2:9 (Hebr. 7:25). Jezus odniósł zwycięstwo nad śmiercią. Dało Mu to moc wstawienia się za dziećmi ludzkimi, **Mos.** 15:8.

Jestem waszym orędownikiem u Ojca, **DiP** 29:5. Jezus Chrystus wstawia się w waszej sprawie, **DiP** 45:3–5.

Ostatnia Wieczerza. *Zobacz także* Pascha; Sakrament

Według Nowego Testamentu, ostatni posiłek, jaki spożył Jezus przed pojmaniem i ukrzyżowaniem (Łuk. 22:14–18). Wraz ze Swoimi Dwunastoma Apostołami spożył ten posiłek podczas Paschy (Mat. 26:17–30; Mar. 14:12–18; Łuk. 22:7–13).

Zbawiciel błogosławił chleb i wino, i dał je Apostołom, **Mat.** 26:26–29 (Mar. 14:22–25; Łuk. 22:7–20). Jezus umył stopy Apostołów, **Jan** 13. Judasz został wskazany jako zdrajca Jezusa, **Jan** 13:21–26 (Mat. 26:20–25).

Ostrzegać, ostrzeżenie. *Zobacz także* Czuwać, strażnicy

Upредить lub przestrzec. Prorocy, przywódcy i rodzice ostrzegają i nauczają innych ludzi, aby byli posłuszni Panu i Jego naukom.

Jakub ostrzegł lud Nefiego przed wszelkiego rodzaju grzechami, **Jakub** 3:12.

Głos ostrzeżenia jest dla wszystkich ludzi, **DiP** 1:4. Niechaj wasze głoszenie będzie głosem ostrzeżenia, **DiP** 38:41. Jest to dzień ostrzeżenia, **DiP** 63:58. Każdy, kto został ostrzeżony, powinien ostrzec bliźniego swego, **DiP** 88:81. Ostrzegłem was i uprzedzam was, dając wam to słowo mądrości, **DiP** 89:4.

Oszczerstwo. *Zobacz także* Kłamstwo; Plotka; Plotkować; Spór

Mówienie tego, co jest złe, co rani i jest niegodziwe. W pismach świętych tego rodzaju mowa jest często skierowana do kogoś z zamiarem ranienia go.

Powstrzymaj swój język od złego, **Pś.** 34:14 (I Piotra 3:10). Bezbożny człowiek wykopuje zło, **Przyp.** 16:27.

Błogosławieni jesteście, gdy będą kłamliwie mówić na was wszelkie zło, **Mat.** 5:11 (III Nefi 12:11). Z serca pochodzą złe myśli, **Mat.** 15:19 (Mar. 7:21). O włodarzu nie będziesz źle mówić, **Dz.** 23:5. Niech wszelkie oszczerstwo będzie

usunięte spośród was, **Efez.** 4:31. Nie obmawiajcie jedni drugich, **Jak.** 4:11.

Baczenie, aby nie było obmawiania ani oszczerstwa, **DiP** 20:54.

Ozeasz

Starotestamentowy prorok, który prorokował w północnym królestwie Izraela podczas późniejszego etapu panowania Jeroboama II. Zył w czasach narodowego upadku i zniszczeń powstałych wskutek grzechu Izraela.

Księga Ozeasza: Głównym tematem tej księgi jest miłość Boga do Swego ludu. Całe Jego karcenie było wymierzane z miłością, a przywrócenie Izraela nastąpi w wyniku Jego miłości (**Oz.** 2:21; 14:4). Dla porównania Ozeasz ukazuje zdradę i niewierność Izraela. A jednak Bóg jest w stanie wyczekiwać ostatecznego odkupienia Izraela (**Oz.** 12:1–14:9).

Ożywić. *Zobacz także* Zmartwychwstanie

Uczynić żywym, sprawić, że ktoś zmartwychwstanie lub przemienić osobę tak, że może przebywać w obecności Boga.

Bóg wraz z Chrystusem ożywił nas, **Efez.** 2:4–5 (**Kol.** 2:6, 12–13). Chrystus w ciele poniósł śmierć, lecz przez Ducha został ożywiony, **I Piotra** 3:18 (**DiP** 138:7).

Żaden człowiek nie widział Boga, chyba że został ożywiony przez Ducha, **DiP** 67:11. Odkupienie następuje przez Tego, który ożywia wszystko, **DiP** 88:16–17. Święci zostaną ożywieni i zagarnięci, aby spotkać Chrystusa, **DiP** 88:96.

Adam został ożywiony w wewnętrznym człowieku, **Mojż.** 6:65.

Pahoran

Trzeci neficki naczelny sędzia w Księdze Mormona (**Alma** 50:39–40; 51:1–7; 59–62).

Palik

Jedna z organizacyjnych i admini-

stracyjnych jednostek Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich. Palik składa się z pewnej liczby okręgów lub gmin. Ogólnie ma granice geograficzne i odpowiada opisowi namiotu, który jest opisany w **Ks. Izajasza** 54:2: „Wyduż twoje sznury i wzmocnij swoje paliki”. Każdy palik Syjonu wspiera i pomaga w podtrzymaniu Kościoła w podobny sposób, jak namiot lub przybytek jest podtrzymywany przez paliki. Palik jest miejscem zgromadzenia resztek rozproszonego Izraela (**DiP** 82:13–14; 101:17–21).

Umocnij swe paliki i rozszerz swe granice, **Mor.** 10:31 (**DiP** 82:14).

Wyznacz Syjonowi inne paliki poza tym jednym, **DiP** 109:59. Aby zgromadzenie się w Syjonie i w jego palikach było dla obrony, **DiP** 115:6 (**DiP** 101:21). Inne miejsca wyznaczono na paliki, **DiP** 115:18. Urząd prezydenta kworum wyższych kapłanów został wprowadzony w celu kwalifikowania tych, którzy zostaną wyznaczeni na prezydentów palików, **DiP** 124:133–134. Idźcie do ziemi Syjonu, aby wzmocniły się jego paliki, **DiP** 133:9.

Pan. *Zobacz także* Bóg, Boska Trójca; Jezus Chrystus

Tytuł wyrażający głęboki szacunek i cześć Bogu Ojcu i Zbawicielowi Jezusowi Chrystusowi. Tytuł ten odnosi się do Ich pozycji jako najwyższych, kochających Panów nad Ich stworzeniami.

Nic nie jest zbyt trudne dla Pana, **I Mojż.** 18:14. Rozmawiał Pan z Mojżeszem twarzą w twarz, **II Mojż.** 33:11. Będziesz miłował Pana, Boga swego, **V Mojż.** 6:5 (**Mat.** 22:37; **Mar.** 12:30). Jeśli chodzi o mnie i dom mój, my będziemy służyć Panu, **Joz.** 24:15. Pan jest pasterczem moim, **Ps.** 23:1. Pan jest silny i potężny, potężny w boju, **Ps.** 24:8. Pan Jehowa jest moją siłą, **Iz.** 12:2 (**II Nefi** 22:2). Ja, Pan, jestem twoim Zbawcą i twoim Odkupicielem, **Iz.** 60:16.

Będziesz oddawał cześć Panu Bogu swemu, **Mat.** 4:10 (**Luk.** 4:8). Jak wielkie

Pan Zastępów

rzeczy Pan uczynił, **Mar.** 5:19. Jest jeden Pan, Jezus Chrystus, **I Kor.** 8:6. Jest jeden Pan, jedna wiara, jeden chrzest, **Efez.** 4:5. Sam Pan zstąpi z nieba, **I Tes.** 4:16.

Pójdę i uczynię, co Pan nakazał, **I Nefi** 3:7. Pan będzie sędził biednych w prawości, **II Nefi** 30:9. Pan Bóg, Bóg Abrahama, wyratował Izraelitów z niewoli, **Alma** 29:11. Nic nie może ocalić tego ludu oprócz pokuty i wiary w Pana, **Hel.** 13:6 (**Mos.** 3:12).

Słuchaj słów Jezusa Chrystusa, twojego Pana, **DiP** 15:1. Zawsze szukajcie oblicza Pana, **DiP** 101:38. Będzie Pan w czerwonym stroju swoim podczas Drugiego Przyjścia, **DiP** 133:48 (**Iz.** 63:1–4).

Abraham rozmawiał z Panem twarzą w twarz, **Abr.** 3:11. Wierzmy, że pierwszą zasadą ewangelii jest wiara w Pana Jezusa Chrystusa, **Art. wiary** 1:4.

Pan Zastępów. *Zobacz także* Jezus Chrystus

Kolejne imię Jezusa Chrystusa. Panuje On nad zastępami nieba i ziemi i prowadzi prawych przeciwko złu (**DiP** 29:9; 121:23).

Pan Zastępów jest Królem chwały, **Ps.** 24:10.

Bóg Izraela jest Panem Zastępów, **I Nefi** 20:2.

Duch mój nie pozostanie zawsze z człowiekiem, mówi Pan Zastępów, **DiP** 1:33.

Pancerz

Przednia część ubioru lub zbroi osłaniająca żołnierza. W sensie symbolicznym święci powinni nosić pancerz prawości, aby chronić się przed złem (**Iz.** 59:17; **Efez.** 6:14).

Partridge, Edward

Członek i przywódca we wczesnym Kościele, przywróconym we współczesnych czasach. Edward Partridge służył jako pierwszy biskup w Kościele (**DiP** 36; 41:9–11; 42:10; 51:1–18; 115; 124:19).

Pascha. *Zobacz także* Baranek Boży; Ostatnia Wieczerza

Uczta paschalna została ustanowiona, aby dzieci Izraela pamiętały o tym, że anioł zagłady ominął ich domy i wyzwolił ich od Egipcjan (**II Mojż.** 12:21–28; 13:14–15). Nieskalane baranki, których krwi użyto jako znaku dla wyratowania Izraela w starożytności, to symbol Jezusa Chrystusa, Baranka Bożego, którego ofiara odkupiła całą ludzkość.

To jest obrzęd Paschy, **II Mojż.** 12:43.

Jezus i Jego Apostołowie zachowali Paschę podczas Ostatniej Wieczery, **Mat.** 26:17–29 (**Mar.** 14:12–25). Oto Baranek Boży, który gładzi grzech świata, **Jan** 1:29, 36. Chrystus na naszą Paschę został dla nas ofiarowany, **I Kor.** 5:7. Zostaliśmy odkupieni krwią Chrystusa jako baranka nieskalanego, **I Piotra** 1:18–19.

Miejcie wiarę w Baranka Bożego, który gładzi grzechy świata, **Alma** 7:14.

Święci, którzy żyją według Słowa Mądrości, zostaną zachowani, jak dzieci Izraela, **DiP** 89:21.

Zabity jest Baranek, od założenia świata, **Mojż.** 7:47.

Pasterz. *Zobacz także* Dobry Pasterz; Jezus Chrystus

Symbolicznie, osoba, która dba o dzieci Pana.

Pan jest moim pasterzem, **Ps.** 23:1. Pasterze powinni paść stado, **Ez.** 34:2–3.

Patriarcha, patriarchalny. *Zobacz także* Błogosławieństwa patriarchalne; Ewangelista; Kapłaństwo Melchizedeka; Ojciec ziemski

W pismach świętych jest mowa o dwóch rodzajach patriarchów: (1) urząd ustanowiony w Kapłaństwie Melchizedeka, czasami nazywany ewangelistą; (2) ojcowie rodzin. Ustanowieni patriarchowie udzielają specjalnych błogosławieństw godnym członkom Kościoła.

Ustanowieni patriarchowie: On ustanowił niektórych prorokami, niektórych

ewangelistami, **Efez.** 4:11 (Art. wiary 1:6).

Obowiązkiem Dwunastu jest ustanawianie ewangelistów posługujących, **DiP** 107:39. Hyrum może zająć urząd w Kapłaństwie i Patriarchy, **DiP** 124:91–92, 124; 135:1.

Ojcowie: Jakub błogosławił swoich synów i ich potomków, **I Mojż.** 49:1–28.

Pozwólcie mi otwarcie mówić do was o patriarsze Dawidzie, **Dz.** 2:29.

Lehi doradzał swojemu potomstwu i błogosławił je, **II Nefi** 4:3–11.

Stałem się prawowitym dziedzicem posiadającym prawo należne ojcom, **Abr.** 1:2–4.

Patten, David W.

Członek pierwszego Kworum Dwunastu Apostołów wybranego w dyspensacji w dniach ostatnich. David Patten był pierwszym męczennikiem w przywróconym Kościele; został zabity w bitwie nad rzeką Crooked w Missouri w 1838 r.

Został powołany, aby załatwić swoje sprawy i wypełnić misję, **DiP** 114:1. Został zabrany do Pana, **DiP** 124:19, 130.

Paweł. *Zobacz także* Listy Pawła

Apostoł w Nowym Testamencie. Hebrajskie imię Pawła to Saul; posługiwał się tym imieniem aż do rozpoczęcia misji pośród ludzi innych wyznań. Uprzednio prześladował Kościół, ale nawrócił się do prawdy po ujrzaniu w wizji Jezusa Chrystusa. Paweł udał się w trzy główne podróże misyjne i napisał do świętych wiele listów. Czternaście z tych listów stanowi obecnie część Nowego Testamentu. Na koniec uwięziono go w Rzymie i zabito, prawdopodobnie wiosną 65 r. n.e.

Zgodził się na ukamienowanie Szczepana, **Dz.** 7:57–8:1. Prześladował świętych, **Dz.** 8:3. Był w drodze do Damaszku, kiedy ukazał mu się Jezus, **Dz.** 9:1–9. Został ochrzczony przez Ananiasza, **Dz.** 9:10–18. Po odpoczynku w Arabii powrócił do Damaszku, aby

głosić ewangelię, **Dz.** 9:19–25 (Gal. 1:17). Trzy lata po swoim nawróceniu powrócił do Jeruzolimy, **Dz.** 9:26–30 (Gal. 1:18–19). Udał się w trzy podróże misyjne, głosząc ewangelię, organizując gminy Kościoła w różnych częściach Cesarstwa Rzymskiego, **Dz.** 13:1–14:26; 15:36–18:22; 18:23–21:15. Po powrocie do Jeruzolimy z trzeciej misji został aresztowany i posłany do Cezarei, **Dz.** 21:7–23:35. Był więźniem w Cezarei przez dwa lata, **Dz.** 24:1–26:32. Został posłany do Rzymu na sąd i przeżył po drodze rozbięcie okrętu, **Dz.** 27:1–28:11.

Peleg

W Starym Testamencie; syn Hebera i praprawnuk Sema. Za jego dni ziemia została podzielona (**I Mojż.** 10:22–25).

Perła Wielkiej Wartości. *Zobacz także* Kanon; Pisma święte; Smith, Józef, jun.

Królestwo Boga na ziemi jest przyrównane do „perły wielkiej wartości” (**Mat.** 13:45–46).

Perła Wielkiej Wartości to nazwa nadana jednemu z czterech tomów pism, zwanych w Kościele Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich „podstawowymi pismami świętymi”. Pierwsze wydanie Perły Wielkiej Wartości zostało opublikowane w 1851 r. i zawierało fragment, który teraz jest częścią Doktryny i Przymierzy. Wydania opublikowane od 1902 r. zawierają: (1) wyjątki z tłumaczenia Józefa Smitha z I Ks. Mojżeszowej, zwane Ks. Mojżesza i z Ew. Mateusza 24, zwane Józef Smith — Ew. Mateusza; (2) tłumaczenie Józefa Smitha egipskich papirusów uzyskanych w 1835 r., zwane Ks. Abrahama; (3) wyjątek z historii Kościoła dotyczącej Józefa Smitha, którą pisał w 1838 r., zwany Józef Smith — Historia; oraz (4) Artykuły wiary, trzynastacie twierdzeń zawierających wierzenia i doktrynę.

Pewność. *Zobacz także* Wiara;

Wierzenie, wiara, wierzyć; Zaufanie

Mieć zapewnienie, przekonanie,

ufność lub wiarę w coś, a szczególnie w Boga i Jezusa Chrystusa.

Lepiej ufać Panu, niż pokładać pewność w ludziach, **Ps.** 118:8. Pan będzie twoją pewnością, **Przyp.** 3:26.

Gdy Chrystus się objawi, będziemy mogli mieć pewność, **I Jana** 2:28.

Niegodziwi Nefici stracili zaufanie swoich dzieci, **Jakub** 2:35.

Wówczas twoja pewność siebie umocni się w obecności Boga, **DiP** 121:45.

Phelps, William W.

Jeden z pierwszych członków i przywódców Kościoła po jego przywróceniu w 1830 r. Pan powołał Williama Phelpsa, aby był drukarzem dla Kościoła (**DiP** 57:11; 58:40; 70:1).

Pić, pijany. *Zobacz Słowo Mądrości*

Pieczętować, zapieczętowanie.

Zobacz także Eliasz; Kapłaństwo; Obrzędy

Sprawić, że obrzędy wykonane z upoważnienia kapłańskiego na ziemi są ważne w niebie. Obrzędy są zapieczętowane, kiedy otrzymujemy aprobatę Świętego Ducha Obietnicy, którym jest Duch Święty.

Cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane i w niebie, **Mat.** 16:19 (**Mat.** 18:18; **DiP** 124:93; 132:46). Zostaliście zapieczętowani Świętym Duchem Obietnicy, **Efez.** 1:13.

Daję ci moc, aby cokolwiek zapieczętujesz na ziemi, zostało zapieczętowane w niebie, **Hel.** 10:7.

Im dana jest moc pieczętowania zarówno na ziemi, jak i w niebie, **DiP** 1:8. Ci w chwale celestialnej są zapieczętowani Świętym Duchem Obietnicy, **DiP** 76:50–70. Eliasz przekazuje klucze mocy pieczętowania w ręce Józefa Smitha, **DiP** 110:13–16. To jest mocą pieczętującą i wiążącą, **DiP** 128:14. Pewniejsze słowo prorocтва oznacza wiedzę, że człowiek jest zapieczętowany na życie wieczne, **DiP** 131:5. Wszystkie przymierza, których nie zapieczętowano przez Świę-

tego Ducha Obietnicy, mają swój koniec, gdy ludzie umierają, **DiP** 132:7. Wielkie dzieło, które będzie dokonane w świątyniach, to także zapieczętowania dzieci do rodziców, **DiP** 138:47–48.

Piekło. *Zobacz także* Diabeł; Potępienie (wyklęcie); Synowie zatracenia; Śmierć duchowa

W objawieniu w dniach ostatnich jest mowa o piekle w przynajmniej dwóch kontekstach. W pierwszym znaczeniu jest to tymczasowe miejsce przebywania w świecie duchów tych, którzy byli nieposłuszni za życia doczesnego. W tym sensie piekło ma swój kres. Duchy te będą nauczane ewangelii, a po upływie jakiegoś czasu od ich pokuty zmartwychwstaną do stopnia chwały, którego są godni. Te, które nie odpokutują, ale nie są synami zatracenia, pozostaną w piekle na czas Milenium. Po upływie tysiąca lat męki zmartwychwstaną, by powstać w chwale telestialnej (**DiP** 76:81–86; 88:100–101).

W drugim znaczeniu jest to stałe miejsce przebywania tych, którzy nie będą odkupieni przez Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa. W tym kontekście piekło jest czymś permanentnym. Jest przeznaczone tym, którzy są „wciąż skalani” (**DiP** 88:35, 102). To miejsce, w którym Szatan i jego aniołowie oraz synowie zatracenia — ci, którzy wyparli się Syna po tym, jak Ojciec Go objawił — będą przebywać w wieczności (**DiP** 76:43–46).

W pismach świętych słowo piekło jest czasem określane jako ciemności na zewnątrz.

Dusza Dawida nie pozostanie w piekle, **Ps.** 16:10 (**Ps.** 86:13).

Pójdź do piekła, w ten ogień, który nigdy nie gaśnie, **Mar.** 9:43 (**Mos.** 2:38). Bogacz w piekle wznosił oczy swoje, cierpiąc męki, **Łuk.** 16:22–23 (**DiP** 104:18). Śmierć i piekło wydały umarłych, **Obj.** 20:13.

Jest miejsce przygotowane, zaiste, samo straszne piekło, **I Nefi** 15:35. Wola ciała daje duchowi diabła moc,

by sprowadzić nas do piekła, **II Nefi** 2:29. Chrystus przygotował sposób naszego wyzwolenia od śmierci i piekła, **II Nefi** 9:10–12. Ci, którzy pozostaną skalani, odejdą w wieczną mękę, **II Nefi** 9:16. Diabeł oszukuje ich dusze, prowadząc ich troskliwie do piekła, **II Nefi** 28:21. Jezus odkupił moją duszę od piekła, **II Nefi** 33:6. Uwolnijcie się od boleści piekła, **Jakub** 3:11. Bycie wziętym do niewoli przez diabła i bycie prowadzonym według jego woli ku zagładzie to są łańcuchy piekła, **Alma** 12:11. Niegodziwi są wyrzuceni do ciemności na zewnątrz aż do czasu swego zmartwychwstania, **Alma** 40:13–14. Skalani byliby bardziej nieszczęśliwi, przebywając z Bogiem, niż pozostając w piekle, **Morm.** 9:4.

Kara wymierzona z mojej ręki jest wieczną karą, **DiP** 19:10–12. Piekło to miejsce przygotowane dla diabła i jego aniołów, **DiP** 29:37–38. Ci, którzy uznają Boga, są wyzwoleni od śmierci i łańcuchów piekielnych, **DiP** 138:23.

Pieniądze. *Zobacz także* Bogactwo, bogactwa; Dziesięciny, dziesięcina; Jałmużna, dawanie jałmużny; Światowość

Monety, pieniądze papierowe, certyfikaty lub coś, co ludzie używają jako środek płatniczy za dobra lub usługi. Czasem to jest symbol materializmu.

Będziecie odkupieni bez pieniędzy, **Iz.** 52:3.

Powiedziano Dwunastu, aby nic nie brali w podróż — ani sakwy, ani chleba, ani pieniędzy, **Mar.** 6:8. Piotr powiedział czarnoksiężnikowi Szymonowi, że wraz z nim zginą jego pieniądze, **Dz.** 8:20. Korzeniem wszelkiego zła jest miłość pieniędzy, **I Tym.** 6:10.

Nie wydawajcie pieniędzy na to, co jest bez wartości, **II Nefi** 9:50–51 (**Iz.** 55:1–2; **II Nefi** 26:25–27). Jeśli służą dla pieniędzy, ulegną zagładzie, **II Nefi** 26:31. Zanim będziecie szukać bogactw, szukajcie królestwa Bożego, **Jakub** 2:18–19. Kościoły będą mówić, że za swoje

pieniądze otrzymacie przebaczenie grzechów, **Morm.** 8:32, 37.

Ten kto daje swoje pieniądze na sprawę Syjonu, w żaden sposób nie straci swej nagrody, **DiP** 84:89–90.

Pierwociny

Pierwsze zbiory zebrane w sezonie. W czasach Starego Testamentu były one ofiarowane Panu (**III Mojż.** 23:9–20). Jezus Chrystus był pierwszym z plonu Boga, ponieważ zmartwychwstał jako pierwszy (**I Kor.** 15:20, 23; **II Nefi** 2:9). Ci, którzy przyjmą ewangelię i wytrwają wiernie do końca, są w symboliczny sposób określani jako pierwociny, gdyż należą do Boga.

Ci, którzy podążają za Barankiem, dokądkolwiek idą, są jako pierwociny dla Boga, **Obj.** 14:4.

Ci, którzy najpierw zstąpią z Chrystusem, są jako pierwociny, **DiP** 88:98.

Pierworodny. *Zobacz także* Jezus Chrystus; Pierworództwo

W czasach starożytnych patriarchów pierworodny syn otrzymywał pierworództwo (**I Mojż.** 43:33) i tym samym dziedziczył przywództwo w rodzinie po śmierci ojca. Pierworodny musiał być godny tego obowiązku (**I Kron.** 5:1–2) i mógł stracić swoje pierworództwo na skutek nieprawości.

Według prawa Mojżesza uważano, że pierworodny syn należy do Boga. Pierworodny otrzymywał podwójną część z majątności swego ojca (**V Mojż.** 21:17). Po śmierci ojca miał obowiązek zatroszczyć się o swoją matkę i siostry.

Męskie pierworodne ze zwierząt także należały do Boga. Czyste zwierzęta używano do składania ofiar, podczas gdy nieczyste zwierzęta były odkupione lub sprzedane bądź zabite (**II Mojż.** 13:2, 11–13; 34:19–20; **III Mojż.** 27:11–13, 26–27).

Pierworodny symbolizował Jezusa Chrystusa i Jego ziemską posługę, przypominając ludziom, że przyjdzie wielki Mesjasz (**Mojż.** 5:4–8; 6:63).

Jezus był pierworodnym z duchowych dzieci naszego Ojca Niebieskiego,

Jednorodzonemu Ojca w ciele i pierwszym, który powstał z martwych w czasie Zmartwychwstania (Kol. 1:13–18). Wierni święci stają się członkami Kościoła Pierworodnego w wieczności (DiP 93:21–22).

Pierworodnego z twoich synów mnie oddasz, **II Mojż.** 22:29. Poświęciłem sobie każdego pierworodnego w Izraelu, **IV Mojż.** 3:13.

Był pierworodnym pośród wielu braci, **Rzym.** 8:29. On wprowadza Pierworodnego na świat, **Hebr.** 1:6.

Są to ci, którzy są Kościołem Pierworodnego, **DiP** 76:54, 94.

Było ono nadane mi przez ojców, to prawo pierworodnego, **Abr.** 1:3.

Pierworództwo. *Zobacz także* Pierworodny; Przymierze

Prawo dziedzictwa należące do pierworodnego syna. W szerszym znaczeniu pierworództwo obejmuje część lub wszystkie prawa, lub dziedzictwo nadane urodzonemu w danej rodzinie czy kulturze.

Sprzedaj mi w tym dniu pierworództwo twoje, **I Mojż.** 25:29–34 (I Mojż. 27:36). Pierworodny usiadł zgodnie z prawem pierworództwa, **I Mojż.** 43:33. Wyróżnił Efraima przed Manassesem, **I Mojż.** 48:14–20 (Jer. 31:9). Prawo pierworództwa należało do Józefa, **I Kron.** 5:2.

Ezaw sprzedał pierworództwo swoje, **Hebr.** 12:16.

Boście prawowitymi dziedzicami, **DiP** 86:9. Syjon ma prawo do kapłaństwa poprzez linię pochodzenia, **DiP** 113:8 (Abr. 2:9–11).

Pierwsza Wizja. *Zobacz także* Przywrócenie ewangelii; Smith, Józef, jun.

Ukazanie się Boga Ojca i Jego Syna, Jezusa Chrystusa, Prorokowi Józefowi Smithowi w gaju.

Wiosną 1820 r. Józef Smith jun. miał niespełna piętnaście lat. Wraz z rodziną mieszkał w miejscowości Pal-

myra w stanie Nowy Jork. Nieopodal, na zachód od domu rodzinnego, znajdował się gaj z dużymi drzewami. Józef udał się do tego miejsca, aby modlić się do Boga i dowiedzieć się, który kościół ma rację. Podczas czytania Biblii poczuł natchnienie, że musi szukać odpowiedzi u Boga (Jak. 1:5–6). W odpowiedzi na jego modlitwę Ojciec i Syn ukazali mu się i powiedzieli, aby nie przyłączał się do żadnego z ówczesnych kościołów na ziemi, gdyż wszystkie są w błędzie (J.S. — Hist. 1:15–20). To święte przeżycie było początkiem serii wydarzeń, które doprowadziły do Przywrócenia ewangelii i prawdziwego Kościoła Chrystusa.

Pierwsze Prezydium. *Zobacz także* Klucze kapłaństwa; Objawienie; Prezydent

Prezydent Kościoła oraz jego doradcy. Stanowią oni kworum trzech wyższych kapłanów i przewodniczą całemu Kościołowi. Pierwsze Prezydium dzierży wszystkie klucze kapłaństwa.

Klucze królestwa zawsze należą do Prezydium Wyższego Kapłaństwa, **DiP** 81:2. Prezydium Wyższego Kapłaństwa ma prawo sprawowania wszystkich urzędów, **DiP** 107:9, 22. Ktokolwiek przyjmuje mnie, przyjmuje Pierwsze Prezydium, **DiP** 112:20, 30. Pierwsze Prezydium ma przyjmować wyrocznie [objawienia] dla całego Kościoła, **DiP** 124:126.

Pieśń nad Pieśniami

Księga w Starym Testamencie. Prorok Józef Smith nauczał, że Pieśń nad Pieśniami to nie jest natchniony zapis.

Pięcioksiąg. *Zobacz także* I Księga Mojżeszowa; II Księga Mojżeszowa; III Księga Mojżeszowa; IV Księga Mojżeszowa; V Księga Mojżeszowa; Mojżesz; Stary Testament

Nazwa dana pierwszym pięciu księgom Starego Testamentu — I Ks. Mojżeszowa, II Ks. Mojżeszowa, III Ks. Mojżeszowa, IV Ks. Mojżeszowa

i V Ks. Mojżeszowa. Żydzi odnoszą się do tych ksiąg w Torze lub w prawie Izraela. Został spisany przez Mojżesza (I Nefi 5:10–11).

Pilność

Stały i wytężony wysiłek podejmowany szczególnie w służbie Panu i posłuszeństwie Jego słowu.

Pilnie zważajcie na mnie, **Iz.** 55:2.

Bóg nagradza tych, którzy Go pilnie szukają, **Hebr.** 11:6. Z całą pilnością uzupełniajcie waszą wiarę cnotą, **II Piotra** 1:5.

Nauczajcie słowa Bożego z całą pilnością, **Jakub** 1:19. Pilnie badali pisma święte, **Alma** 17:2. Chcieli z całą pilnością przestrzegać przykazań, **III Nefi** 6:14. Trudźmy się pilnie, **Mor.** 9:6.

Bądźmy gorliwie zaangażowani w dobrej sprawie, **DiP** 58:27. Nie bądźcie bezczynni, ale pracujcie ze wszystkich sił, **DiP** 75:3. Pilnie baczcie na słowa życia wiecznego, **DiP** 84:43. Niech każdy nauczy się swojego obowiązku, a także działać z całą pilnością, **DiP** 107:99.

Piłat, Poncjusz

Rzymski namiestnik w Judei od 26 do 36 r. n.e. (Łuk. 3:1). Nienawdził Żydów i ich religii; skazał przynajmniej kilku Galilejczyków na śmierć (Łuk. 13:1). Jezus został oskarżony i skazany na ukrzyżowanie przed Piłatem (Mat. 27:2, 11–26, 58–66; Mar. 15; Łuk. 23; Jan 18:28–19:38).

Piotr

W Nowym Testamencie; Piotr był najpierw znany jako Symeon lub Szymon (II Piotra 1:1); był rybakiem z Betsaidy, który wraz z żoną mieszkał w Kafarnaum. Jezus uzdrowił matkę żony Piotra (Mar. 1:29–31). Piotr został powołany razem ze swoim bratem Andrzejem na ucznia Jezusa Chrystusa (Mat. 4:18–22; Mar. 1:16–18; Łuk. 5:1–11). Jego aramejskie imię, Kefas, które oznacza „widzący” lub „skała”, zostało mu nadane przez Pana (Jan 1:40–42; Tłum. J.S., Jan 1:42 [Aneks]). W Nowym Testamen-

cie przedstawione są doczesne słabości Piotra, ale także mowa jest o tym, że je pokonał, i został uczyniony silnym przez swoją wiarę w Jezusa Chrystusa.

Piotr wyznał, że Jezus jest Chrystusem i Synem Boga (Jan 6:68–69) oraz że Pan wybrał go, aby dzierżył klucze królestwa na ziemi (Mat. 16:13–19). Na Górze Przemienienia Piotr ujrzał przemienionego Zbawiciela, jak też Mojżesza oraz Eliasa (Eliasa) (Mat. 17:1–9).

Piotr był głównym Apostołem za swoich dni. Po śmierci, Zmartwychwstaniu i Wniebowstąpieniu Zbawiciela zwołał Kościół razem i pokierował powołaniem Apostoła na miejsce Judasza Iskarioty (Dz. 1:15–26). Piotr i Jan uzdrowili człowieka, który od urodzenia był chromy (Dz. 3:1–16), i zostali w cudowny sposób uwolnieni z więzienia (Dz. 5:11–29; 12:1–19). To za sprawą posługi Piotra ewangelia po raz pierwszy stała się dostępna dla ludzi innych wyznań (Dz. 10–11). W dniach ostatnich Piotr z Jakubem i Janem przyszedł z nieba i nadali Kapłaństwo Melchizedeka oraz związane z nim klucze Józefowi Smithowi i Oliverowi Cowdery'emu (DiP 27:12–13; 128:20).

I List Piotra: Pierwszy list został napisany z „Babilonu” (prawdopodobnie Rzymu) i został wysłany do świętych w — obecnie znanej nam — Azji Mniejszej wkrótce po tym, jak Neron zaczął prześladować chrześcijan.

W rozdziale 1. jest mowa o uprzednio ustanowionej roli Chrystusa jako Odkupiciela. W rozdziałach 2–3 wyjaśniono, że Chrystus jest głównym kamieniem węgielnym Kościoła, że święci dzierżą królewskie kapłaństwo oraz że Chrystus głosił ewangelię duchom w więzieniu. W rozdziałach 4–5 wyjaśniono, dlaczego ewangelia jest głoszona zmarłym i dlaczego starsi muszą paść stado.

II List Piotra: Rozdział 1. to wezwanie dla świętych, aby swe powołanie i bycie wybranym upewnić. Rozdział 2. to ostrzeżenie przed fałszywymi nauczycielami. W rozdziale 3. jest mowa

Pisma święte

o dniach ostatnich i Drugim Przyjściu Chrystusa.

Pisma święte. *Zobacz także* Biblia; Doktryna i Przymierza; Kanon; Księga Mormona; Perła Wielkiej Wartości; Słowo Boga

Słowa, zarówno spisane, jak i mówione, przez świętych mężów Bożych, kiedy byli poruszeni przez Ducha Świętego. Oficjalny kanon pism świętych we współczesnym Kościele składa się z: Biblii, Księgi Mormona, Doktryny i Przymierzy oraz Perły Wielkiej Wartości. Jezus oraz autorzy Nowego Testamentu uważali księgi Starego Testamentu za pismo święte (Mat. 22:29; Jan 5:39; II Tym. 3:15; II Piotra 1:20–21). *Zobacz także:* Chronologia w Aneksie.

Czyż serce nasze nie pałało w nas, gdy przed nami pisma święte otwierał, **Luk.** 24:32. Badacie pisma święte, bo sądzicie, że macie w nich życie wieczne; a one składają świadectwo o mnie, **Jan** 5:39.

Słowa Chrystusa wyjawiają wam wszystko, co macie czynić, **II Nefi** 32:3. Tylu, ilu zostało przywiedzionych do uwierzenia w pisma święte, jest pewnych i niewzruszonych w wierze, **Hel.** 15:7–8.

Ludzie błądzą, przeinaczając pismo święte, i nie rozumieją go, **DiP** 10:63. Słowa te nie pochodzą od ludzi czy jednego człowieka, ale ode mnie, **DiP** 18:34–36. Ujawnienie Księgi Mormona dowodzi światu, że pisma święte są prawdziwe, **DiP** 20:2, 8–12. Macie poświęcić swój czas na studiowanie pism świętych, **DiP** 26:1. Pisma święte są dane świętym dla ich pouczenia, **DiP** 33:16. Pisma święte są dane dla zbawienia wybranych, **DiP** 35:20. Nauczajcie zasad mojej ewangelii, które są w Biblii i Księdze Mormona, **DiP** 42:12. Prawa moje dotyczące tych spraw podane są w moich pismach świętych, **DiP** 42:28. Cokolwiek jest powiedziane pod wpływem Ducha Świętego jest pismem świętym, **DiP** 68:4.

Zagubione pisma święte: Jest wiele świę-

tych zapisów wspomnianych w pismach świętych, których obecnie nie mamy. Są pośród nich następujące księgi i następujący kronikarze: przymierza (II Mojż. 24:7), wojny Pana (IV Mojż. 21:14), Prawego (Joz. 10:13; II Sam. 1:18), dzieje Salomona (I Król. 11:41), Widzącego Samuela (I Kron. 29:29), Proroka Natana (II Kron. 9:29), Proroka Szemajasza (II Kron. 12:15), Proroka Iddo (II Kron. 13:22), Jehu (II Kron. 20:34), słowa widzących (II Kron. 33:19), Enocha (Judy 1:14) i synów Zenoka, Neuma i Zenosa (I Nefi 19:10), Zenosa (Jakub 5:1), Zenoka i Eziasa (Hel. 8:20) oraz księga pamięci (Mojż. 6:5); a także listy do Koryntian (I Kor. 5:9), do Efezjan (Efez. 3:3), z Laodycei (Kol. 4:16) i od Judy (Judy 1:3).

Pisma święte mają być zachowane: Powinniśmy zdobyć te kroniki, abyśmy mogli zachować słowa wypowiedane przez proroków, **I Nefi** 3:19–20. Powiniennem zachować te płyty, **Jakub** 1:3. Te sprawy były chronione i zachowane ręką Boga, **Mos.** 1:5. Zaopiekuj się tymi świętymi rzeczami, **Alma** 37:47.

Pisma święte będą bezpiecznie przechowane, **DiP** 42:56.

Dołóż wszelkich starań, aby je zachować, **J.S.** — **Hist.** 1:59.

Wartość pism świętych: Odczytasz to prawo przed całym Izraelem, **V Mojż.** 31:10–13. Niechaj nie oddała się księga tego prawa od twoich ust, **Joz.** 1:8. Prawo Pana jest doskonale, nawraca duszę, **Ps.** 19:8. Słowo twoje jest lampą stopom moim, **Ps.** 119:105.

Pisma święte składają świadectwo o mnie, **Jan** 5:39. Wszystkie pisma święte są dane przez natchnienie od Boga i są pożyteczne dla doktryny i nauki, **II Tym.** 3:15–16.

Odnosiłem do nas wszystkie pisma święte, abyśmy się z tego uczyli i mieli korzyść, **I Nefi** 19:23. Moja dusza lubuje się w pismach świętych, **II Nefi** 4:15–16. Pisząc, trudzimy się pilnie, by nakłonić nasze dzieci, a także naszych braci, aby uwierzyli w Chrystusa, **II Nefi** 25:23. Badali oni pisma święte i już nie zważali

na słowa tego niegodziwego człowieka, **Jakub** 7:23 (*Alma* 14:1). Gdyby nie te płyty, pozostawalibyśmy w niewiedzy, **Mos.** 1:2–7. Pilnie badali pisma święte, aby mogli poznać słowo Boże, **Alma** 17:2–3. Pisma święte są zachowane, aby doprowadzić dusze do zbawienia, **Alma** 37:1–19 (*II Nefi* 3:15). Słowo Boże będzie wprowadzić człowieka Chrystusa, **Hel.** 3:29.

Cokolwiek powiedzą z Duchem Świętym, to będzie pismem świętym i mocą Boga ku zbawieniu, **DiP** 68:4. Wydrukuj pełnię moich pism świętych w celu zbudowania mojego Kościoła, i aby przygotować lud mój, **DiP** 104:58–59.

Kto ceni moje słowo, nie zostanie zwiedziony, **J.S.** — **Mat.** 1:37.

Pisma, które według proroctw mają być ujawnione: Izajasz przepowiedział ujawnienie Księgi Mormona, **Iz.** 29:11–14. Weź kawałek drewna i napisz na nim: Dla Judy, **Ez.** 37:15–20.

Inne księgi zostaną wyjawione, **I Nefi** 13:39. Nie powinniście przypuszczać, że Biblia zawiera wszystkie moje słowa, **II Nefi** 29:10–14. Przyjmijcie ewangelię Chrystusa, która będzie wam przedstawiona w zapisach, które zostaną wyjawione, **Morm.** 7:8–9. Niech będzie błogosławiony, kto wydobędzie to na światło, **Morm.** 8:16. Zapisz to wszystko i ukażę to im we właściwym dla mnie czasie, **Eter** 3:27 (*Eter* 4:7).

Wierzmy, że objawi On jeszcze wiele rzeczy, **Art. wiary** 1:9.

Pisma święte, zagubione. *Zobacz*

Pisma święte — Zagubione pisma święte

Plan Odkupienia. *Zobacz także*

Ewangelia; Jezus Chrystus; Upadek Adama i Ewy; Zadośćuczynić, Zadośćuczynienie; Zbawienie

Pełnia ewangelii Jezusa Chrystusa, której celem jest doprowadzić do nieśmiertelności i życia wiecznego człowieka. Obejmuje Stworzenie, Upadek i Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa oraz wszystkie dane od Boga prawa,

obrządy i doktryny. Plan ten umożliwia wszystkim ludziom dostąpienie wywyższenia i życie wieczne z Bogiem (*II Nefi* 2; 9). Pisma święte nazywają ten plan planem zbawienia, planem szczęścia i planem miłosierdzia.

On zraniony był za wykroczenia nasze, **Iz.** 53:5 (*Mos.* 14:5).

Nie ma żadnego innego imienia pod niebem, przez które człowiek mógłby być zbawiony, **Dz.** 4:12. Jak w Adamie wszyscy umierają, tak też w Chrystusie wszyscy zostaną ożywieni, **I Kor.** 15:22. Łaską zbawieni jesteście przez wiarę, **Efez.** 2:8 (*II Nefi* 25:23). Bóg obiecał życie wieczne przed powstaniem świata, **Tyt.** 1:2. Jezus jest autorem zbawienia wiecznego, **Hebr.** 5:8–9. Plan odkupienia został przedstawiony zmarłym, **I Piotra** 3:18–20; 4:6 (*DiP* 138).

Śmierć spełnia miłosierny plan Wielkiego Stworzyciela, **II Nefi** 9:6. Jakże wspaniały jest plan naszego Boga, **II Nefi** 9:13. Plan odkupienia sprowadza zmartwychwstanie i odpuszczenie grzechów, **Alma** 12:25–34. Aaron nauczał ojca Lamonię o planie odkupienia, **Alma** 22:12–14. Amulek wyjaśnił plan zbawienia, **Alma** 34:8–16. Alma wyjaśnił plan zbawienia, **Alma** 42:5–26, 31.

Doktryny stworzenia, upadku, zadośćuczynienia i chrztu są potwierdzone we współczesnym objawieniu, **DiP** 20:17–29. Plan został ustanowiony, zanim powstał świat, **DiP** 128:22.

Moim dziełem i moją chwałą jest przynieść nieśmiertelność i życie wieczne człowiekowi, **Moż.** 1:39. Oto jest plan zbawienia dla wszystkich ludzi, **Moż.** 6:52–62. Tak ich wypróbujemy, **Abr.** 3:22–26.

Plan Zbawienia. *Zobacz* Plan Odkupienia

Plotka. *Zobacz także* Oszczerstwo; Plotkować

Szatan rozsiewa plotki i doprowadza do sporów — czasami w oparciu o częściową prawdę — aby zwrócić ludzi przeciwko Bogu i wszelkiemu dobru

Plotkowac

(Hel. 16:22; J.S. — Hist. 1:1). Jednym ze znaków Drugiego Przyjścia Jezusa Chrystusa jest to, że ludzie będą słyszeć o wojnach i wieści wojenne (Mat. 24:6; DiP 45:26; J.S. — Mat. 1:23).

Plotkowac. *Zobacz także* Oszczyerstwo; Plotka

Opowiedzieć komuś o faktach lub podzielić się informacjami z życia osobiście innej osoby bez jej zgody.

Z każdego nieużytecznego słowa, które ludzie wyrzekną, zdadzą oni sprawę, **Mat.** 12:36. Święci są napomniani, aby nie byli gadatliwi i wścibscy, i nie mówili tego, czego nie powinni, **I Tym.** 5:11–14.

Nie będziesz źle mówić o bliźnim swoim, **DiP** 42:27. Wzmacniaj swych braci we wszystkich swych rozmowach, **DiP** 108:7.

Płyty. *Zobacz także* Księga Mormona; Złote płyty

W starożytności w niektórych kulturach zapisywano historie i dzieje na płytach z metalu, jak to było w przypadku Księgi Mormona. Więcej informacji znajduje się w części „Krótkie wprowadzenie do Księgi Mormona” na stronach z wprowadzeniem do Księgi Mormona.

Pocieszyciel. *Zobacz także* Duch Święty; Jezus Chrystus

W pismach świętych jest mowa o dwóch Pocieszycielach. Pierwszym jest Duch Święty (Jan 14:26–27; Mor. 8:26; DiP 21:9; 42:17; 90:11). Drugim Pocieszycielem jest Pan, Jezus Chrystus (Jan 14:18, 21, 23). Kiedy ktoś uzyska Drugiego Pocieszyciela, Jezus Chrystus ukaże mu się od czasu do czasu, objawi Ojca i będzie go nauczał twarzą w twarz (DiP 130:3).

Początek. *Zobacz także* Jezus Chrystus; Stworzyć, stworzenie; Życie przedziemskie

Ogólnie odnosi się do czasu przed tym doczesnym życiem — to jest do życia przedziemskiego. Czasami słowo

Początek jest używane w odniesieniu do Jezusa Chrystusa.

Na początku stworzył Bóg niebo i ziemię, **I Mojż.** 1:1 (Mojż. 2:1).

Na początku było Słowo, **Jan** 1:1.

Jam jest Alfa i Omega, początek i koniec, **III Nefi** 9:18.

Chrystus jest początkiem i końcem, **DiP** 19:1. Nowe i wieczne przymierze istniało od początku, **DiP** 22:1. Człowiek był z Bogiem na początku, **DiP** 93:23, 29. Szlachetne i wielkie duchy były wybrane na początku, aby były włodarzami, **DiP** 138:55.

Mój Jednorodzony był ze mną od początku, **Mojż.** 2:26.

Podstawowe pisma święte. *Zobacz* Kanon

Podstawowe zasady ewangelii. *Zobacz* Chrzest, chrzcic; Duch Święty; Pokutować, pokuta; Wiara

Podstęp. *Zobacz także* Zwodzić, zwieść, oszustwo

W pismach świętych; podstęp to zwodnicze przebiegłe działanie.

Błogosławiony człowiek, u którego w duchu nie ma podstępu, **Ps.** 32:2 (Ps. 34:14; I Piotra 2:1).

Natanael był Izraelitą, w którym nie było podstępu, **Jan** 1:47 (DiP 41:9–11).

Czysta wiedza powiększa duszę bez podstępu, **DiP** 121:42.

Pokorny, pokora. *Zobacz także* Biedny; Łagodny, łagodność; Pycha; Słabość; Złamane serce

Uczynić łagodnym i otwartym na naukę lub stan, w którym jest się łagodnym i otwartym na naukę. Pokora to uznanie naszej zależności od Boga i pragnienie poddania się Jego woli.

Bóg prowadził cię przez czterdzieści lat po pustkowiu, aby cię ukorzyć, **V Mojż.** 8:2. Ukorzyłem moją duszę postem, **Ps.** 35:13. Lepsze jest biedne i mądre dziecko niż stary i głupi król, **Kazn.** 4:13. Pan przebywa z tym, który jest pokorny, **Iz.** 57:15.

Kto się ukorzy jak to małe dziecko, ten jest największy w królestwie nieba, **Mat.** 18:4. Kto się ukorzy, będzie wywyższony, **Mat.** 23:12 (Łuk. 14:11; 18:14). Jezus ukorzył się i był posłuszny aż do śmierci, **Fil.** 2:8 (Łuk. 22:42; 23:46). Bóg pysznym się sprzeciwia, a pokornym daje łaskę, **I Piotra** 5:5–6 (II Nefi 9:42).

Ukorzcie się w głębokiej pokorze, **Mos.** 4:11 (II Nefi 9:42; III Nefi 12:2). Czy byliście dostatecznie pokorni, **Alma** 5:27–28. Pokorniejsza część ludu stawała się coraz silniejsza w swej pokorze, **Hel.** 3:33–35. Daję ludziom słabość, aby byli pokorni, **Eter** 12:27.

Pokora jest wymogiem do chrztu, **DiP** 20:37. Ukorzcie się przede mną, a ujrzycie mnie i poznacie, żem jest, **DiP** 67:10. Bądź pokorny, a Pan da ci odpowiedź na modlitwy twoje, **DiP** 112:10. Niechaj nieuczony nabierze mądrości, korząc się, **DiP** 136:32. Duch posłany jest, aby oświecił pokornych, **DiP** 136:33.

Pokój. *Zobacz także* Milenium; Odpoczynek; Pokój czyniący

W pismach świętych pokój może oznaczać albo wolność od konfliktu i zamieszania, albo wewnętrzny spokój i pocieszenie wywodzące się z Ducha, które Bóg daje Swym wiernym świętym.

Wolność od konfliktu i zamieszania: Kładzie kres wojnom, **Ps.** 46:10. Nie będą się więcej zaprawiać do wojny, **Iz.** 2:4.

Ze wszystkimi ludźmi żyjcie w pokoju; nie mścijcie się sami, **Rzym.** 12:18–21.

Nadal panował pokój na tej ziemi, **IV Nefi** 1:4, 15–20.

Wyrzeknijcie się wojny i głoscie pokój, **DiP** 98:16. Wzniescie sztandar pokoju, **DiP** 105:39.

Pokój od Boga dla posłusznych: Zbawiciel będzie nazwany Księciem Pokoju, **Iz.** 9:5. Nie ma pokoju dla niegodziwych, **Iz.** 48:22.

Zjawił się niebiański zastęp, chwalcąc Boga i mówiąc: Chwała na wysokościach Bogu, a na ziemi pokój, **Łuk.** 2:13–14. Pokój zostawiam wam, **Jan** 14:27. Pokój

Boży przewyższa wszelkie zrozumienie, **Fil.** 4:7.

Lud króla Beniamina otrzymał spokój sumienia, **Mos.** 4:3. Jak piękne na górach są stopy tych, którzy głoszą pokój, **Mos.** 15:14–18 (Iz. 52:7). Alma wołał do Pana i znalazł spokój, **Alma** 38:8. Duchy prawych zostają przyjęte w stan pokoju, **Alma** 40:12.

Czyż nie zwiastowałem spokoju do twego umysłu w tej sprawie, **DiP** 6:23. Krocź w łagodności Ducha mojego, a doznasz spokoju we mnie, **DiP** 19:23. Ten, kto czyni dzieła prawości, otrzyma pokój, **DiP** 59:23. Odziejcie się w więzy prawdziwej miłości, która jest więzią doskonałości i pokoju, **DiP** 88:125. Synu Mój, pokój niechaj będzie twej duszy, **DiP** 121:7.

Wiedząc, że istnieje większy spokój, szukałem błogosławieństw ojców, **Ab.** 1:2.

Pokój czyniący. *Zobacz także* Pokój

Osoba, która przynosi i propaguje pokój (Mat. 5:9; III Nefi 12:9). Osobą pokój czyniącą może być ktoś, kto głosi ewangelię (Mos. 15:11–18).

Pokutować, pokuta. *Zobacz także* Jezus Chrystus; Odpuszczenie grzechów; Przebaczać; Wyznać, wyznanie; Zadośćuczynić, Zadośćuczynienie; Złamane serce

Zmiana w umyśle i w sercu, która niesie ze sobą nowe nastawienie do Boga, siebie samego i życia w ogólnym znaczeniu. Pokuta wskazuje na to, że osoba odwraca się od zła i zwraca swe serce i wolę ku Bogu, poddając się przykazaniom i pragnieniom Boga oraz wyrzekając się grzechu. Prawdziwa pokuta wynika z miłości do Boga i ze szczerego pragnienia bycia posłusznym Jego przykazaniom. Wszystkie osoby odpowiedzialne za swe czyny zgrzeszyły i muszą odpokutować, aby czynić postępy ku zbawieniu. Jedynie poprzez Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa nasza pokuta może być skuteczna i przyjęta przez Boga.

Uczyni wyznanie przed Panem, **Ezdr.** 10:11. Usuńcie zło z waszych uczynków; przestańcie czynić zło, **Iz.** 1:16. Odpokutujcie i odwróćcie się od wszystkich waszych wykroczeń, **Ez.** 18:30–31.

Odpokutujcie, albowiem królestwo niebieskie jest blisko, **Mat.** 3:2. Radość jest w niebie z jednego grzesznika, który odpokutuje, **Łuk.** 15:7. Bóg nakazuje wszystkim ludziom wszędzie, aby odpokutowali, **Dz.** 17:30 (II Nefi 9:23; III Nefi 11:31–40; DiP 133:16). Boży smutek skłania do pokuty ku zbawieniu, **II Kor.** 7:10.

Duch Pana Wszchemogącego uczynił w naszych sercach wielką przemianę, że nie mamy więcej pragnienia czynienia zła, **Mos.** 5:2. Jeśli wyzna swe grzechy i odpokutuje, przebacysz mu, **Mos.** 26:29. Gdy Alma skończył głosić ewangelię, wielu ludzi zaczęło pokutować, **Alma** 14:1. Nie odkładajcie dnia swej pokuty, **Alma** 34:33. Alma nauczał Helamana o swej pokucie i nawróceniu, **Alma** 36 (Mos. 27:8–32). Pokuta nie mogłaby być udostępniona ludziom, gdyby nie było kary, **Alma** 42:16. Niech grzechy twe niepokoją cię tym niepokojem, który przywiedzie cię do pokuty, **Alma** 42:29. W ofierze dla mnie złożycie złamane serce i skruszonego ducha, **III Nefi** 9:20. Kto odpokutuje i przyjdzie do mnie jak małe dziecko, przyjmę go, **III Nefi** 9:22. Odpokutujcie, wszystkie krańce ziemi, **III Nefi** 27:20. Ilekroć ktoś pokutował, przebaczano mu, **Mor.** 6:8.

Nie mówcie o niczym innym, jak o pokucie, temu pokoleniu, **DiP** 6:9 (DiP 11:9). Jakże wielka jest Jego radość z duszy, która odpokutuje, **DiP** 18:13. Każdy człowiek musi odpokutować lub cierpieć, **DiP** 19:4. Ten, kto grzeszy i nie odpokutuje, zostanie wykluczony, **DiP** 42:28. Kto wyznaje swoje grzechy i wyrzeka się ich, otrzymuje przebaczenie, **DiP** 58:42–43. Zmarli, którzy odpokutują, zostaną odkupieni, **DiP** 138:58.

Wierzmy w pokutę, **Art. wiary** 1:4.

Pole. *Zobacz także* Świat; Winnica Pana

W pismach świętych; rozległy obszar

ziemi przeznaczony pod uprawę lub na pastwiska. Często symbolizuje świat i ludy świata.

Pole, to świat, **Mat.** 13:38. Królestwo Niebieskie podobne jest do ukrytego na polu skarbu, **Mat.** 13:44.

Ujrzałem wielkie i rozległe pole, **I Nefi** 8:9, 20. Pole było dojrzałe, **Alma** 26:5.

Pole dojrzało już do żniwa, **DiP** 4:4 (DiP 6:3; 11:3; 12:3; 14:3; 31:4; 33:3, 7). Pole było światem, **DiP** 86:1–2. Przyrównam te królestwa do człowieka mającego pole, **DiP** 88:51.

Poligamia. *Zobacz* Małżeństwo, zawrzeć związek małżeński — Wielożeństwo

Pomazaniec. *Zobacz także* Jezus Chrystus; Mesjasz

Jezus jest nazwany *Chrystusem* (z greckiego) lub *Mesjaszem* (z aramejskiego). Obydwa słowa oznaczają „namaszczony”. On jest tym, którego *namaścił* Ojciec, aby był osobistym przedstawicielem Ojca we wszystkich rzeczach dotyczących zbawienia ludzkości.

Pan namaścił mnie, **Iz.** 61:1–3.

Namaścił Go do głoszenia ewangelii, **Łuk.** 4:16–22. Jezus został namaszczony przez Boga Ojca, **Dz.** 4:27. Bóg namaścił Jezusa z Nazaretu, **Dz.** 10:38.

Pomoc wzajemna. *Zobacz także* Biedny; Jałmużna, dawanie jałmużny; Ofiara (dar dla Pana); Post, pościć; Służba

Proces niesienia pomocy i środki na troskę o duchowe i doczesne potrzeby ludzi.

Otwieraj szczerze swoją rękę przed swoim bratem, przed biednymi i potrzebującymi na twojej ziemi, **V Mojż.** 15:11. Kto daje biednemu, nie zazna braku, **Przyp.** 28:27. Czyż nie jest to post, który wybrałem? By dawać twój chleb głodnym, by biednych przywieść do twego domu, **Iz.** 58:6–7.

Łaknąłem, a daliście mi jeść, byłem przychodniem, a przyjęliście mnie.

Cokolwiek czynicie jednemu z tych najmniejszych moich braci, mnie uczyniliście, **Mat.** 25:35–40.

Uzyczajcie ze swej majątności temu, który jest w potrzebie, **Mos.** 4:16–26. Oddawali jeden drugiemu zarówno docześnie, jak i duchowo, zależnie od ich potrzeb i pragnień, **Mos.** 18:29. Nakazano im, aby jednoczyli się w poście i modlitwie dla dobra tych, którzy nie znali Boga, **Alma** 6:6. Módlcie się o wasze dobro i o dobro tych, którzy są wokół was, **Alma** 34:27–28. Mieli wszystko wspólne, **IV Nefi** 1:3.

Pamiętajcie o biednych, **DiP** 42:30–31. Odwiedzajcie biednych i potrzebujących, **DiP** 44:6. We wszystkim pamiętajcie o biednych i potrzebujących, **DiP** 52:40. Biada wam, bogaci ludzie, którzy nie uzyczycie majątku biednym i biada wam, biedni ludzie, którzy nie jesteście nasyćeni, którzy jesteście chciwi i nie chcecie trudzić się, **DiP** 56:16–17.

W Syjonie nie było biednych pośród nich, **Mojż.** 7:18.

Popieranie przywódców Kościoła.

Zobacz także Powszechna zgoda

Deklarować poparcie dla tych, którzy służą na stanowiskach generalnych i lokalnych przywódców Kościoła.

Postaw Jozuego przed całą kongregacją i daj mu zadanie na ich oczach, **IV Mojż.** 27:18–19. Cały lud wykrzykiwał, mówiąc: Boże chroń króla, **I Sam.** 10:24. Zawierzcie Jego prorokom, aby wam się wiodło, **II Kron.** 20:20.

Bądźcie posłuszni tym, którzy nad wami panują, **Hebr.** 13:17.

Pan będzie miał w tobie upodobanie, gdyż nie szemrałeś, **I Nefi** 3:6. Ci, którzy przyjmowali proroków, zostali oszczerzeni, **III Nefi** 10:12–13. Baczcie na słowa tych dwunastu, **III Nefi** 12:1.

Co rzekłem moim własnym głosem lub głosem moich sług, bowiem jest to jedno, **DiP** 1:38. Słowo jego przyjmiecie tak, jakby pochodziło z mych własnych ust, **DiP** 21:5. Ten, kto przyjmuje moje sługi, mnie przyjmuje, **DiP** 84:35–38.

Ktokolwiek przyjmuje mnie, przyjmuje tych, których posłałem, **DiP** 112:20. Jeżeli lud mój nie będzie zważać na głos tych ludzi, których wyznaczyłem, nie będą błogosławieni, **DiP** 124:45–46.

Pornografia. *Zobacz Cudzołóstwo; Czystość moralna; Nierząd*

Posługa aniołów. *Zobacz Aniołowie*

Posługiwać. *Zobacz także Kapłaństwo; Służba*

Wykonywać pracę Pana na ziemi. Wybrani słudzy Boga muszą być powołani przez Boga, aby czynić posługę w Jego dziele. Kiedy prawdziwi słudzy wykonują wolę Pana, reprezentują Pana, wypełniając oficjalne obowiązki i postępując jako Jego pełnomocnicy (**DiP** 64:29), także wykonują pracę konieczną dla zbawienia ludzkości. Pan dał apostołów, proroków, ewangelistów, wyższych kapłanów, siedemdziesiątych, starszych, biskupów, kapłanów, nauczycieli, diakonów, pomocników i rządy dla udoskonalenia świętych, dla pracy w posłudze (**I Kor.** 12:12–28; **Efez.** 4:11–16; **DiP** 20; 107).

Pan wybrał go do czynienia posługi w imię Pana, **V Mojż.** 18:5. Ludzie będą was zwać Posługującymi naszego Boga, **Iz.** 61:6.

Syn Człowieczy nie przyszedł, aby czyniono wobec Niego posługę, ale aby czynić posługę, **Mat.** 20:26–28. Ukazałem się, aby ustanowić cię czyniącym posługę i świadkiem, **Dz.** 26:16–18. Bóg nie jest nieprawy, aby miał zapomnieć o trudzie waszej miłości, gdy czyniliście posługę świętym, **Hebr.** 6:10. Jeśli kto czyni posługę, niech czyni ją według zdolności, której udzieli Bóg, **I Piotra** 4:10–11.

Naukali oni i czynili posługę jeden drugiemu, **III Nefi** 26:19.

Obowiązkiem Dwunastu jest ustanawianie ewangelistów posługujących, **DiP** 107:39–40. Wyższy kapłan może być poświęcony do posługi w sprawach doczesnych, **DiP** 107:71–72. Tych siedemdziesięciu ma być podróżującymi, którzy

pełnią posługę, **DiP** 107:93–97. Starsi są ustanowieni jako stale posługujący memu Kościołowi, **DiP** 124:137.

Posłuszeństwo, posłuszny, być posłusznym. *Zobacz także*

Błogosławić, błogosławiony, błogosławieństwo; Chodzić, kroczyć z Bogiem; Prawo; Przykazania Boga; Radość; Zwazać

W duchowym sensie, posłuszeństwo w wykonywaniu woli Boga.

Uczył Noe wszystko tak, jak mu nakazał Bóg, **I Mojż.** 6:22. Abraham był posłuszny Panu, **I Mojż.** 22:15–18. Wszystko, co powiedział Pan, uczynimy, **II Mojż.** 24:7. Słuchaj, o Izraelu i przestrzegaj tego, **V Mojż.** 6:1–3. Miłuj Pana i słuchaj Jego głosu, **V Mojż.** 30:20. Posłuszeństwo lepsze jest niż ofiara, **I Sam.** 15:22. Bój się Boga i przestrzegaj Jego przykazań, **Kazn.** 12:13–14.

Nie każdy wejdzie do królestwa niebieskiego, tylko ten, kto wypełnia wolę Ojca, **Mat.** 7:21 (III Nefi 14:21). Jeśli kto chce pełnić wolę Jego, ten pozna, czy ta doktryna jest z Boga, **Jan** 7:17. Powinniśmy być posłuszni Bogu, a nie ludziom, **Dz.** 5:29. Dzieci, bądźcie posłuszne swoim rodzicom, **Efez.** 6:1 (Kol. 3:20).

Pójdę i uczynię, co Pan nakazał, **I Nefi** 3:7. Posłuchałem głosu Ducha, **I Nefi** 4:6–18. Jeśli dzieci ludzkie przestrzegają przykazań Boga, On je żywi, **I Nefi** 17:3. Strzeżcie się, abyście nie byli posłuszni złemu Duchowi, **Mos.** 2:32–33, 37 (**DiP** 29:45). Ludzie otrzymują zapłatę zależnie od tego, któremu duchowi są posłuszni, **Alma** 3:26–27.

Ludzie powinni czynić wiele z własnej wolnej woli, **DiP** 58:26–29. I niczym człowiek nie obraża Boga poza tymi, którzy nie wyznają Jego ręki we wszystkim i nie są posłuszni Jego przykazaniom, **DiP** 59:21. Ja, Pan, zobowiązany jestem, kiedy czynicie to, co mówię, **DiP** 82:10. Każda dusza, która słucha mego głosu, zobaczy twarz moją i pozna, że jestem, **DiP** 93:1. Ludzie muszą być karceni, dopóki nie nauczą się posłuszeństwa, **DiP**

105:6. Kiedy otrzymujemy jakiegokolwiek błogosławieństwo od Boga, dzieje się tak przez posłuszeństwo temu prawu, od którego jest ono uzależnione, **DiP** 130:21.

Adam był posłuszny, **Mojż.** 5:5. Wypróbujemy ich, czy wykonają wszystko, co im Pan nakaze, **Ab.** 3:25.

Post, pościć. *Zobacz także* Biedny; Jałmużna, dawanie jałmużny; Ofiara (dar dla Pana); Pomoc wzajemna

Dobrowolnie powstrzymać się od jedzenia lub picia w celu zbliżenia się do Pana i proszenia Go o błogosławieństwa. Kiedy poszczególne osoby i grupy ludzi poszczą, powinny modlić się także o zrozumienie woli Boga oraz o rozwinięcie większej siły duchowej. Post od zawsze był praktykowany przez prawdziwie wierzących.

Obecnie w Kościele jeden dzień sabatu podczas każdego miesiąca jest przeznaczony na post. W tym czasie członkowie Kościoła obywają się bez jedzenia i picia przez pewien czas. Następnie przekazują Kościołowi pieniądze, jakie wydaliby na te posiłki. Pieniądze te, to tak zwana ofiara postna. Kościół za pomocą ofiar postnych pomaga biednym i potrzebującym.

Pościliśmy i błagaliśmy naszego Boga, **Ezdr.** 8:21–23, 31. Pościłem i modliłem się przed Bogiem nieba, **Neh.** 1:4. Pościć na mnie; i przez trzy dni nie jedzcie ani nie pijcie, **Est.** 4:16. Ukorzyłem mą duszę postem, **Ps.** 35:13. Czy to nie post, który wybrałem, **Iz.** 58:3–12. Zwróciłem swoją twarz do Pana Boga, aby szukać, modląc się w poście, **Dan.** 9:3. Zwróćcie się do mnie całym swym sercem i w poście, **Joel** 2:12. Obywatele Niniwy uwierzyli w Boga i ogłosili post, **Jon.** 3:5.

Jezus pościł przez czterdzieści dni, **Mat.** 4:2 (II Mojż. 34:28; I Król. 19:8; Łuk. 4:1–2). Nie pokazuj ludziom, że pościsz, **Mat.** 6:18 (III Nefi 13:16). Ten rodzaj nie wychodzi inaczej, jak tylko przez modlitwę i post, **Mat.** 17:21.

Trwajcie w poście i modlitwie, **Omni**

1:26 (IV Nefi 1:12). Zaczęli pościć i modlić się do Pana, swego Boga, **Mos.** 27:22. Pościłem i modliłem się przez wiele dni, abym mógł to poznać, **Alma** 5:46. Dzieci Boga jednoczyły się w poście i żarliwej modlitwie, **Alma** 6:6. Synowie Mosjasza oddawali się częstej modlitwie i często pościli, **Alma** 17:3, 9. Czas postu i modlitwy nastąpił po śmierci wielu Nefitów, **Alma** 28:5–6. Pościli często i modlili się wiele, **Alma** 45:1 (Hel. 3:35).

Przygotuj jedzenie w prostocie serca, aby doskonałym był post twój, **DiP** 59:13–14. Będziesz trwać w modlitwie i poście, **DiP** 88:76.

Pośrednik. *Zobacz także* Jezus Chrystus; Zadośćuczynić, Zadośćuczynienie

Mediator lub rozjemca. Jezus Chrystus jest pośrednikiem pomiędzy Bogiem a człowiekiem. Jego zadośćuczynienie umożliwiło ludziom pokutę za ich grzechy i pojednanie z Bogiem.

Nikt nie przychodzi do Ojca, tylko przez Jezusa Chrystusa, **Jan** 14:6. Jest jeden Pośrednik między Bogiem a ludźmi, **I Tym.** 2:5. Chrystus jest pośrednikiem lepszego przymierza, **Hebr.** 8:6 (Hebr. 9:15; 12:24; **DiP** 107:19).

Święty Mesjasz wstawi się za wszystkimi dziećmi ludzkimi, **II Nefi** 2:9 (Iz. 53:12; **Mos.** 14:12). Powinniście polegać na wielkim Pośredniku, **II Nefi** 2:27–28.

Jesteśmy udoskonaleni poprzez Jezusa, Pośrednika nowego przymierza, **DiP** 76:69.

Poświęcić, prawo poświęcenia.

Zobacz także Królestwo Boże lub królestwo niebieskie; Zjednoczony porządek

Dedykować, uczynić świętym lub stać się prawym. Prawo poświęcenia jest boską zasadą, na mocy której mężczyźni i kobiety z własnej woli poświęcają swój czas, talenty i materialne bogactwo dla ustanowienia i budowania królestwa Boga.

Dziś poświęćcie siebie samych dla Pana, **II Mojż.** 32:29.

Wszyscy, którzy wierzyli, mieli wszystko wspólne, **Dz.** 2:44–45.

Mieli wszystko wspólne; przeto nie było ani bogatych, ani biednych, **IV Nefi** 1:3.

Pan wyjaśnił zasady poświęcenia, **DiP** 42:30–39 (**DiP** 51:2–19; 58:35–36). Nie powinno być tak, żeby jeden człowiek posiadał więcej niż inny, **DiP** 49:20. Każdemu wyznaczono równą część, stosownie do jego rodziny, **DiP** 51:3. Ustanowiono porządek, aby święci byli równie związani niebiańskimi rzeczami, a także rzeczami ziemskimi, **DiP** 78:4–5. Każdy człowiek ma równe prawo, według jego pragnień i potrzeb, **DiP** 82:17–19. Syjon może być zbudowany jedynie na zasadach prawa celestialnego, **DiP** 105:5.

Lud Enocha był jednego serca i jednego umysłu, i żył w prawości; i nie było biednych wśród nich, **Mojż.** 7:18.

Potępić, potępienie (ocenić negatywnie). *Zobacz także* Sąd Ostateczny; Sędzia, Sąd

Osądzić lub być uznanym przez Boga za winnego.

Bóg potępi człowieka, który knuje zło, **Przyp.** 12:2.

Jesteśmy karceni przez Pana, abyśmy wraz ze światem nie zostali potępieni, **I Kor.** 11:32.

Nasze słowa, uczynki i myśli nas potępią, **Alma** 12:14. Wiedząc o tych rzeczach i nie czyniąc ich, ludzie popadają w potępienie, **Hel.** 14:19. Jeśli przestaniemy się trudzić, będziemy potępieni, **Mor.** 9:6.

Ten, kto nie przebacza bratu, jest potępiony przed Panem, **DiP** 64:9. Ten, kto grzeszy przeciw większemu światłu, otrzyma większe potępienie, **DiP** 82:3. Cały Kościół jest potępiony, dopóki nie odpokutuje i nie przypomni sobie Księgi Mormona, **DiP** 84:54–57.

Potępienie (wyklęcie). *Zobacz także* Diabeł; Piekło; Synowie zatracenia; Śmierć duchowa

Stan, w którym zatrzymany jest postęp

danej osoby i wzbroniony jest jej dostęp do obecności Boga i Jego chwały. Są różne stopnie potępienia. Każdy, kto nie uzyska pełni celestialnego wywyższenia, w pewnym stopniu będzie ograniczony w swoim postępie i przywilejach, i będzie równie dalece potępiony.

Biada wam obłudnicy! Otrzymacie większe potępienie, **Mat.** 23:14. Kto bluźni przeciwko Duchowi Świętemu, zasłuży na wiekiwie potępienie, **Mar.** 3:29. Ci, którzy źle czynili, wyjdą ku zmartwychwstaniu na potępienie, **Jan** 5:29 (III Nefi 26:5). Kto je i pije, nie będąc tego godny, je i pije ku własnemu potępieniu, **I Kor.** 11:29 (III Nefi 18:28–29).

Kto nie odpokutuje, nie zostanie ochrzczony i nie wytrwa do końca, musi być potępiony, **II Nefi** 9:24 (Mar. 16:16; Eter 4:18; DiP 68:9; 84:74). Niegodziwy byłby bardziej nieszczęśliwy, przebywając z Bogiem, niż gdyby pozostawał z potępionymi duszami w piekle, **Morm.** 9:4.

Ten, kto nic nie czyni, dopóki mu nie rozkażą, tenże jest potępiony, **DiP** 58:29. Ten, kto przyjmie pełnię nowego i wiecznego przymierza, musi zachowywać prawo, albo zostanie potępiony, **DiP** 132:6.

Potomkowie Abrahama. *Zobacz*

Abraham — Potomkowie Abrahama

Potop w czasach Noego. *Zobacz także*

Arka; Noe, biblijny patriarcha; Tęcza

W czasach Noego ziemia została całkowicie pokryta wodą. Był to chrzest ziemi i symbolizował oczyszczenie (I Piotra 3:20–21).

Bóg sprowadził potop wód na ziemię, aby zniszczyć wszelkie ciało, **I Mojż.** 6:17 (Mojż. 7:34, 43, 50–52; 8:17, 30). Na ziemi były wody potopu, **I Mojż.** 7:10. Bóg położył łuk na obłoku jako symbol przymierza, **I Mojż.** 9:9–17.

Jak wody opadły, Ameryka stała się znamienitą ziemią, **Eter** 13:2.

Niegodziwi zgina w potopie, **Mojż.** 7:38; 8:24.

Poważanie. *Zobacz także* Bojaźń, strach; Cześć

Głęboki szacunek dla tego, co święte; być zadziwionym.

Pan nakazał Mojżeszowi zdjąć obuwie, gdyż stał na świętej ziemi, **II Mojż.** 3:4–5. Trzeba mieć bojaźń wobec Boga i poważać Go, **Ps.** 89:8.

Służmy Bogu, aby to przyjął: z poważaniem i bożą bojaźnią, **Hebr.** 12:28.

Moroni skłonił się do ziemi i modlił się usilnie, **Alma** 46:13. Rzesza przypadła do ziemi i oddawała cześć Chrystusowi, **III Nefi** 11:12–19.

Oddaj mi pokłon, **DiP** 5:24. Przed tronem Boga wszystko składa pokłon w kornym poważaniu, **DiP** 76:93. Wasze umysły były zaćmione, ponieważ lekceważyliście rzeczy, które otrzymaliście, **DiP** 84:54–57. Zegnij się każde kolano i każdy język wyzna, **DiP** 88:104. Z szacunku, to jest poważania dla imienia Najwyższej Istoty, Kościół nazwał to kapłaństwo imieniem Melchizedeka, **DiP** 107:4. Błogosławieństwa będą wyłane na tych, którzy będą poważać Pana w Jego domu, **DiP** 109:21.

Powłoka cielesna. *Zobacz także*

Dusza; Śmierć fizyczna; Śmiertelny, doczesność; Zmartwychwstanie

Śmiertelna, fizyczna powłoka z ciała i kości stworzona na podobieństwo Boga, która jest połączona z duchem, aby powstała żywa osoba. Ciała fizyczne wszystkich mężczyzn i kobiet będą ponownie zjednoczone na wieczność z ich duchami podczas Zmartwychwstania. Pisma święte czasami odnoszą się do połączonych ze sobą ciała i ducha, jako do duszy (I Mojż. 2:7; DiP 88:15; Mojż. 3:7, 9, 19; Abr. 5:7).

Pan Bóg uformował człowieka z prochu ziemi, **I Mojż.** 2:7 (Mojż. 3:7).

Dotknijcie mnie i popatrzcie: Wszak duch nie ma ciała ani kości, **Łuk.** 24:39. Dyscyplinuję moje ciało i je ujarzmiam, **I Kor.** 9:27. Jest ciało naturalne i jest ciało duchowe, **I Kor.** 15:44. Ciało bez ducha jest martwe, **Jak.** 2:26.

Śmiertelne ciało powstanie, stając się nieśmiertelnym ciałem, **Alma** 11:43–45. Każda część ciała ma być przywrócona, **Alma** 41:2. Jezus pokazał Nefitom Swe zmartwychwstałe ciało, **III Nefi** 10:18–19; 11:13–15.

Ojciec ma powłokę z ciała i kości, namacalną niczym ciało ludzkie; podobnie i Syn, **DiP** 130:22.

Bóg stworzył mężczyznę i kobietę na obraz Swego własnego ciała, **Mojż.** 6:9 (I **Mojż.** 9:6).

Powołać, powołań przez Boga, powołanie. *Zobacz także* Szafarz, szafarstwo; Upoważnienie; Ustanowić, ustanowienie; Wybierać, wybrać, być wybranym; Wybrany

Być powołanym przez Boga oznacza otrzymać zadanie lub zaproszenie od Niego lub od właściwie upoważnionych przywódców Kościoła, aby służyć Mu w określony sposób.

Położył na nim swoje ręce i ustanowił go wodzem, **IV Mojż.** 27:23. Prorokiem ustanowiłem cię, **Jer.** 1:5.

Ja was wybrałem i ustanowiłem was, **Jan** 15:16. Paweł został powołany na apostoła, **Rzym.** 1:1. Nikt sam sobie nie bierze tej godności, lecz tylko ten, kto jest powołany przez Boga, **Hebr.** 5:4. Jezus został powołany przez Boga według porządku Melchizedeka, **Hebr.** 5:10.

Zostałem powołany do głoszenia słowa Bożego zgodnie z duchem objawienia i prorocтва, **Alma** 8:24. Kapłani byli powołani i przygotowani od założenia świata, **Alma** 13:3.

Jeśli pragniecie służyć Bogu, jesteście powołani, **DiP** 4:3. Wytrwaj w pracy, do której cię powołałem, **DiP** 9:14. Nie przypuszczaj, że powołano cię, byś głosił, dopóki nie zostaniesz powołany, **DiP** 11:15. Starsi są powołani, aby doprowadzić do zgromadzenia wybranych, **DiP** 29:7. Nikt nie będzie głosić mojej ewangelii czy budować mojego Kościoła, jeżeli nie zostanie ustanowiony, **DiP** 42:11. Wielu jest powołanych, ale niewielu wybranych, **DiP** 121:34.

Człowiek musi być powołany przez Boga, **Art. wiary** 1:5.

Powołanie i bycie wybranym. *Zobacz także* Wybór

Prawi naśladowcy Chrystusa mogą być zaliczeni do wybranych, którzy uzyskają zapewnienie o wywyższeniu. To powołanie i bycie wybranym rozpoczyna się od pokuty i chrztu. Zostaje dopełnione, kiedy będą „dążyć naprzód, delectując się słowem Chrystusa, i [wytrwają] do końca” (**II Nefi** 31:19–20). W pismach świętych proces ten określa się jako upewnienie naszego powołania i bycia wybranym (**II Piotra** 1:4–11; **DiP** 131:5–6).

Wy będziecie mi królestwem kapłanów, **II Mojż.** 19:5–6 (**Obj.** 1:6).

Bóg wyznaczył wybranych od początku ku zbawieniu, **II Tes.** 2:13. Dólcie starań, aby swoje powołanie i wybranie upewnić, **II Piotra** 1:10.

Pan może zapieczętować was jako swoich, **Mos.** 5:15. Zawieram z tobą przymierze, że będziesz miał życie wieczne, **Mos.** 26:20.

Wierni posiadacze kapłaństwa stają się Kościołem i wybranymi Boga, **DiP** 84:33–34. Pewniejsze słowo prorocтва oznacza, że człowiek wie, że jest zapieczętowany na życie wieczne, **DiP** 131:5–6. Pieczętuję na tobie twoje wywyższenie, **DiP** 132:49.

Powszechna zgoda. *Zobacz także* Kościół Jezusa Chrystusa; Popieranie przywódców Kościoła

Zasada, na podstawie której członkowie Kościoła popierają osoby powołane do służby w Kościele. Jest też stosowana, kiedy podejmowane są inne decyzje w Kościele, przy których wymagane jest ich poparcie. Jest zwykle wyrażana poprzez podniesienie prawej ręki.

Jezus Chrystus stoi na czele Swojego Kościoła. Poprzez natchnienie od Ducha Świętego kieruje On przywódcami Kościoła podczas podejmowania ważnych czynności i decyzji. Jednakże wszyscy członkowie Kościoła mają prawo

Pożądać

i przywilej popierania lub odmówienia poparcia czynom i decyzjom, jakie podejmują ich przywódcy.

Cały lud jednym głosem odpowiedział, **II Mojż.** 24:3 (IV Mojż. 27:18–19).

Apostołowie i starsi zgromadzili się jednomyślnie, **Dz.** 15:25.

Żadna osoba nie może zostać ustanowiona bez głosowania Kościoła, **DiP** 20:65–66. Wszystko ma być uczynione przez powszechną zgodę, **DiP** 26:2 (DiP 28:13). Niechaj wszystkie rzeczy będą uczynione za obopólną zgodą, **DiP** 104:21.

Pożądać. *Zobacz także* Zazdrość

W pismach świętych; pożądać oznacza zazdrość komuś lub mieć nadmierne pragnienie posiadania czegoś.

Nie pożądaj, **II Mojż.** 20:17 (V Mojż. 5:21; Mos. 13:24; DiP 19:25). Kto nienawidzi pożądliwości, długo żyć będzie, **Przyp.** 28:16. Gdy pożądali pól, zagrabil je, **Mich.** 2:2.

Wystrzegajcie się pożądliwości, **Luk.** 12:15. Zakon mówił: Nie pożądaj, **Rzym.** 7:7. W ostatnich dniach ludzie będą pożądliwi, **II Tym.** 3:1–2.

Gdy Laban zobaczył nasze mienie, zaaprażył je pojąć, **I Nefi** 3:25.

Nie pożądaj swojej własności, **DiP** 19:26. Poniechajcie pożądania, **DiP** 88:123. Nie pożądajcie tego, co jest brata waszego, **DiP** 136:20.

Praca misjonarska. *Zobacz także* Ewangelia; Głosić

Dzielić się ewangelią Jezusa Chrystusa w słowie i przez przykład.

Jakże piękne na górach są stopy tego, który ogłasza zbawienie, **Iz.** 52:7. Będę szukał moich owiec i je odnajdę, **Ez.** 34:11.

Głoscie ewangelię każdemu stworzeniu, **Mar.** 16:15 (Morm. 9:22). Pola już są dojrzałe do żniwa, **Jan** 4:35. A jak mają głosić ewangelię, jeżeli nie zostali posłani, **Rzym.** 10:15.

Nauczajcie ich słowa Bożego z całą pełnością, **Jakub** 1:19. Pan przynajmniej

wszystkim narodom, aby nauczali Jego słowa, **Alma** 29:8.

Ewangelia może być głoszona przez słabych i prostych, **DiP** 1:23. Wkrótce pojawi się zdumiewające dzieło, **DiP** 4:1. Choćbyście się trudzili przez wszystkie swoje dni i przywieśli do mnie jedną duszę, jakże wielka będzie wasza radość, **DiP** 18:15. Wybrani moi słyszą mój głos i nie znieczulają swych serc, **DiP** 29:7. Pójdźcie, głosząc moją ewangelię, dwójkami, **DiP** 42:6. Z tego miejsca musi rozleć się dźwięk, **DiP** 58:64. Otwórzcie usta, głosząc moją ewangelię, **DiP** 71:1. Głoscie prawdę według objawień i przykazań, **DiP** 75:4. Każdy, kto został ostrzeżony, powinien ostrzec bliźniego swego, **DiP** 88:81 (DiP 38:40–41). Pan zaopatrzy rodziny tych, którzy głosić będą ewangelię, **DiP** 118:3. Pójdź słudzy Boży, **DiP** 133:38. Wierni starsi, kiedy odchodzą z życia doczesnego, nadal trują się, **DiP** 138:57.

Pratt, Orson

Jeden z pierwszych Dwunastu Apostołów powołanych po Przywróceniu Kościoła w obecnych czasach (DiP 124:128–129). Był członkiem Kościoła od zaledwie sześciu tygodni, kiedy Pan dał mu objawienie za pośrednictwem Józefa Smitha (DiP 34). Orson Pratt był także misjonarzem dla Kościoła (DiP 52:26; 75:14) i przez kilka lat służył jako historyk Kościoła.

Pratt, Parley Parker

Starszy brat Orsona Pratta i jeden z pierwszych Dwunastu Apostołów powołanych po Przywróceniu Kościoła w obecnych czasach (DiP 124:128–129). Parley Pratt został powołany do wykonania pierwszego z kilku zadań misjonarskich, kiedy Pan dał mu objawienie za pośrednictwem Józefa Smitha w październiku 1830 r. (DiP 32; 50:37).

Prawda. *Zobacz także* Inteligencja, inteligencje; Światło, światłość Chrystusa; Wiedza

Wiedza o rzeczach takich, jakie są,

jakie były i jakie mają być (DiP 93:24). Prawda odnosi się także do światła i objawienia z nieba.

Prawda wyrośnie z ziemi, **Ps.** 85:12 (Moż. 7:62).

Poznacie prawdę, a prawda was wy-swobodzi, **Jan** 8:32. Ja jestem droga, prawda i żywot, **Jan** 14:6. Jeśli mówimy, że grzechu nie mamy, prawdy w nas nie ma, **I Jana** 1:8.

Winny uznaje prawdę za gorzką, **I Nefi** 16:2. Prawi kochają prawdę, **II Nefi** 9:40. Duch mówi prawdę i nie kłamie, **Jakub** 4:13. Jesteś Bogiem prawdy i nie możesz kłamać, **Eter** 3:12. Mocą Ducha Świętego możecie poznać prawdę o wszystkim, **Mor.** 10:5.

Prawda trwa na wieki wieków, **DiP** 1:39. Oświecił cię Duch prawdy, **DiP** 6:15. Księga Mormona zawiera prawdę i słowo Boga, **DiP** 19:26. Poczyszyciel został wysłany, by uczył prawdy, **DiP** 50:14. Kto przyjmuje słowo przez Ducha prawdy, przyjmuje je, jak jest głoszone przez Ducha prawdy, **DiP** 50:17–22. Głosie prawdę według objawień, które wam dałem, **DiP** 75:3–4. Wszystko, co jest prawdą, jest światłem, **DiP** 84:45. Światłość Chrystusa to światło prawdy, **DiP** 88:6–7, 40. Duch mój jest prawdą, **DiP** 88:66. Inteligencja, to jest światło prawdy, nie została stworzona, **DiP** 93:29. Chwałą Boga jest inteligencja, czyli światło i prawda, **DiP** 93:36. Nakazałem wam, abyście wychowywali swe dzieci w świetle i prawdzie, **DiP** 93:40.

Mój Jednorodzony jest pełen łaski i prawdy, **Moż.** 1:6.

Prawdziwa miłość. *Zobacz także* Miłość; Pomoc wzajemna; Służba; Współczucie

Nieskalana miłość Chrystusa (Mor. 7:47); miłość, jaką Chrystus darzy dzieci ludzkie, i jaką dzieci ludzkie powinny darzyć siebie nawzajem (**II Nefi** 26:30; 33:7–9; **Eter** 12:33–34); najwyższa, najszlachetniejsza, najsilniejsza forma miłości, a nie tylko afekt.

Poznanie nadyma, ale prawdziwa

miłość buduje, **I Kor.** 8:1. Prawdziwa miłość, nieskalana miłość, przewyższa i przekracza niemal wszystko inne, **I Kor.** 13. Celem tego, co przykazałem, jest prawdziwa miłość płynąca z nieskalanego serca, **I Tym.** 1:5. Do braterstwa dodaj prawdziwą miłość, **II Piotra** 1:7.

Pan przykazał, aby wszyscy ludzie mieli prawdziwą miłość, **II Nefi** 26:30 (Mor. 7:44–47). Upewnijcie się, że macie wiarę, nadzieję i prawdziwą miłość, **Alma** 7:24. Miłość, którą Pan ma dla ludzi, jest prawdziwą miłością, **Eter** 12:33–34. Jeśli ludzie nie będą mieli prawdziwej miłości, nie będą mogli odziedziczyć miejsca, które im przygotowano w posiadłościach Ojca, **Eter** 12:34 (Mor. 10:20–21). Moroni spisał słowa Mormona o wierze, nadziei i prawdziwej miłości, **Mor.** 7.

Prawdziwa miłość czyni człowieka zdatnym do pracy Pana, **DiP** 4:5–6 (**DiP** 12:8). Odziejcie się w więzy prawdziwej miłości, **DiP** 88:125. Niechaj trzewia twoje będą pełne prawdziwej miłości, **DiP** 121:45.

Prawo. *Zobacz także* Błogosławić, błogosławiony, błogosławieństwo; Posłuszeństwo, posłuszny, być posłusznym; Prawo Mojżesza; Przykazania Boga

Przykazania lub reguły Boga, na których opierają się wszystkie błogosławieństwa i kary zarówno w niebie, jak i na ziemi. Ci, którzy są posłuszni prawom Bożym, otrzymują obiecane błogosławieństwa. Prorok Józef Smith nauczał, że ludzie powinni również przestrzegać, szanować i popierać prawa kraju (Art. wiary 1:12).

Prawo Mojżesza było prawem przygotowawczym, które miało przywieść mężczyzn i kobiety do Chrystusa. Było to prawo ograniczeń, zaleceń i obrzędów. Obecnie prawo Chrystusa, które wypełniło prawo Mojżesza, jest pełnią ewangelii, czyli „[doskonałym prawem] wolności” (Jak. 1:25).

Bóg dał Adamowi przykazania,

I Mojż. 1:28; 2:16–17. Bóg dał prawa Noemu, **I Mojż.** 9:1. Prawo Pana jest doskonałe, nawraca duszę, **Ps.** 19:8. Pan jest naszym prawodawcą, **Iz.** 33:22.

Jeden jest prawodawca, **Jak.** 4:12.

Gdzie nie ma prawa, nie ma kary, **II Nefi** 9:25. Dano prawo, **Alma** 42:17–22. Ludzie zostaną osądzeni zgodnie z prawem, **Alma** 42:23. Chrystus jest prawem, **III Nefi** 15:9.

Wszelkie prawa są duchowe, **DiP** 29:34. Józef Smith otrzymał prawo Kościoła poprzez objawienie, **DiP** 42. Ten, kto przestrzega prawa Boga, nie ma potrzeby łamania praw kraju, **DiP** 58:21. Światłość Chrystusa jest prawem, którym wszystko jest zarządzane, **DiP** 88:7–13. Dał prawo wszystkim rzeczom, **DiP** 88:42–43. Ludzie powinni zachowywać prawo kraju, **DiP** 98:4–5. Kiedy otrzymujemy błogosławieństwo od Boga, dzieje się tak przez posłuszeństwo prawu, **DiP** 130:20–21. Kościół przedstawił deklarację swoich wierzeń w kwestii praw cywilnych, **DiP** 134.

Ludzkość dostąpi zbawienia poprzez posłuszeństwo prawom i obrzędowi ewangelii, **Art. wiary** 1:3.

Prawo Mojżesza. *Zobacz także* Czysty i nieczysty; Kapłaństwo Aarona; Mojżesz; Prawo

Bóg dał prawa przez Mojżesza domowi Izraela, aby zastąpić wyższe prawo, wobec którego nie byli posłuszni (**II Mojż.** 34; **Tłum. J.S., II Mojż.** 34:1–2; **Tłum. J.S., V Mojż.** 10:2 [Aneks]). Prawo Mojżesza składało się z licznych zasad, reguł, ceremonii, rytuałów i symboli, aby przypominały ludowi o ich powinnościach i obowiązkach. Zawierało prawo moralnych, etycznych, religijnych i fizycznych przykazań i praktyk — łącznie ze składaniem ofiar (**III Mojż.** 1–7) — które miały na celu przypominać im o Bogu i ich powinności względem Niego (**Mos.** 13:30). Wiara, pokuta, chrzest w wodzie i odpuszczenie grzechów były częścią tego prawa, podobnie jak Dziesięcioro Przykazań oraz wiele innych przyka-

zań mających wysoką etyczną i moralną wartość. Większość prawa związanego z ceremoniami została wypełniona w śmierci i Zmartwychwstaniu Jezusa Chrystusa, które zakończyły składanie ofiar poprzez przelewanie krwi (**Alma** 34:13–14). Prawo to było zarządzane przez Kapłaństwo Aarona i było przygotowawczą ewangelią, aby przywieść posłusznych temu prawu do Chrystusa.

Dam im prawo, jak za pierwszym razem, lecz będzie to według prawa przykazania dotyczącego cielesności, **Tłum. J.S., II Mojż.** 34:1–2.

Prawo było naszym nauczycielem, by przywieść nas do Chrystusa, **Gal.** 3:19–24.

Przestrzegamy prawa Mojżesza i oczekujemy niewzruszenie na Chrystusa, **II Nefi** 25:24–30. Zbawienie nie następuje tylko przez prawo Mojżesza, **Mos.** 12:27–13:32. We mnie wypełnione jest prawo Mojżesza, **III Nefi** 9:17. Prawo, które zostało dane Mojżeszowi, ma we mnie swój kres, **III Nefi** 15:1–10.

Z powodu nieposłuszeństwa Pan zabrał Mojżesza i Święte Kapłaństwo od dzieci Izraela, zostawiając prawo przykazania dotyczącego cielesności, **DiP** 84:23–27.

Prawo, prawość. *Zobacz także* Chodzić, kroczyć z Bogiem; Godny, bycie godnym; Nieprawość, nieprawość; Przykazania Boga; Rzetelność, uczciwość

Być sprawiedliwym, świętym, cnotliwym, zacnym; postępować w posłuszeństwie przykazaniom Boga; unikać grzechu.

Pan będzie błogosławił prawym, **Ps.** 5:13. Oczy Pańskie patrzą na prawych, **Ps.** 34:16, 18 (**I Piotra** 3:12). Gdy prawi sprawują władzę, lud się raduje, **Przyp.** 29:2 (**DiP** 98:9–10).

Błogosławieni ci, którzy łakną i pragną prawość, **Mat.** 5:6 (**III Nefi** 12:6). Szukajcie najpierw królestwa Bożego i prawość Jego, **Mat.** 6:33. Prawi przejdą do życia wiecznego, **Mat.** 25:46. Żarliwa

modlitwa prawego człowieka może wiele zdziałać, **Jak.** 5:16.

W tych, którzy są prawi, Bóg ma upodobanie, **I Nefi** 17:35. Zachowa więc prawych; nie muszą się bać, **I Nefi** 22:17, 22. Szatan nie będzie miał mocy ze względu na prawość ludu Pana, **I Nefi** 22:26. Jeśli nie byłoby prawości, nie byłoby szczęścia, **II Nefi** 2:13. Prawi odziedziczą królestwo Boże, **II Nefi** 9:18. Prawi nie obawiają się słów prawdy, **II Nefi** 9:40. Wszyscy ludzie muszą dostąpić przemiany w stan prawości, **Mos.** 27:25–26. Imiona prawych będą zapisane w księdze żywota, **Alma** 5:58. Szukaliście szczęścia w czynieniu niegodziwości, co jest sprzeczne z naturą prawości, **Hel.** 13:38.

Pieśń prawych jest dla mnie modlitwą, **DiP** 25:12. Stójcie, przywdziawszy pancerz prawości, **DiP** 27:16 (Efez. 6:14). Śmierć będzie słodka prawym, **DiP** 42:46. Prawi zostaną zgromadzeni spośród wszystkich narodów, **DiP** 45:71. Ludzie powinni czynić wiele prawości z własnej wolnej woli, **DiP** 58:27. Ten, kto czyni dzieła prawości, otrzyma pokój w tym świecie i życie wieczne w świecie, który nastanie, **DiP** 59:23. Podczas Drugiego Przyjścia nastąpi całkowite rozdzielenie prawych i niegodziwych, **DiP** 63:54. Moce niebieskie mogą być kontrolowane jedynie według zasad prawości, **DiP** 121:36. Pośród prawych był pokój, **DiP** 138:22.

Lud Syjonu żył w prawości, **Mojż.** 7:18. Abraham był naśladowcą prawości, **Ab.** 1:2.

Prezydent. *Zobacz także* Pierwsze Prezydium; Prorok

Tytuł dla przewodniczącego urzędnika organizacji. Prezydentem Kościoła jest prorok, widzący i objawiciel (**DiP** 21:1; 107:91–92), a członkowie Kościoła mają nazywać proroka Kościoła, używając tytułu „Prezydent” (**DiP** 107:65). Jest on jedyną osobą na ziemi, która może korzystać ze wszystkich kluczy kapłańskich.

Osoby będące na czele kworów ka-

państwa oraz innych organizacji Kościoła, także mają tytuł prezydenta.

Pan dał klucze królestwa Józefowi Smithowi, **DiP** 81:1–2. Kworum Prezydium Kościoła stanowią trzej prezydenci, **DiP** 107:21–24. Prezydenci byli ustanowieni według porządku Melchizedeka, **DiP** 107:29. Opis obowiązków prezydentów nad diakonami, nauczycielami, kapłanami i starszymi, **DiP** 107:85–89 (**DiP** 124:136–138, 142). Jest siedmiu prezydentów nad wszystkimi innymi Siedemdziesiątymi, **DiP** 107:93–95. Prezydenci palików zostali wyznaczeni, **DiP** 124:133–135.

Prezydium. *Zobacz* Pierwsze Prezydium

Proroctwo, prorokować. *Zobacz także* Objawienie; Prorok; Prorokini; Widzący

Na prococtwo składają się natchnione przez Boga słowa lub zapisy, które dana osoba otrzymuje poprzez objawienie od Ducha Świętego. Świadectwem Jezusa jest duch proroctwa (**Obj.** 19:10). Proroctwo może dotyczyć przeszłości, teraźniejszości lub przyszłości. Kiedy dana osoba prorokuje, mówi lub pisze to, co Bóg chce, aby wiedziała dla swego własnego dobra lub dla dobra innych ludzi. Indywidualne osoby mogą otrzymać prococtwo lub objawienie dotyczące ich własnego życia.

Bóg pragnie, aby wszyscy ludzie Pana byli prorokami, **IV Mojż.** 11:29. Wasi synowie i wasze córki prorokować będą, **Joel** 3:1 (**Dz.** 2:17–18). Objawia On Swoją tajemnicę Swoim sługom, prorokom, **Am.** 3:7.

Żadne prococtwo w piśmie świętym nie podlega jakiegokolwiek osobistej interpretacji, **II Piotra** 1:20.

Nefici mieli wiele objawień i ducha prococtwa, **Jakub** 4:6, 13. Alma i Amulek znali zamiary serca Zeezroma przez ducha prococtwa, **Alma** 12:7. Biada temu, kto mówi, że Pan nie działa już więcej przez prococtwo, **III Nefi** 29:6. Badajcie prococtwa Izajasza, **Morm.** 8:23.

Proroctwa zostaną spełnione, **DiP** 1:37–38.

Człowiek musi być powołany przez Boga, przez proroctwo, **Art. wiary** 1:5.

Prorok. *Zobacz także* Objawienie; Prezydent; Proroctwo, prorokować; Widzący

Osoba, która została powołana przez Boga i przemawia w Jego imieniu. Jako posłaniec Boga prorok otrzymuje przykazania, proroctwa i objawienia od Boga. Jego obowiązkiem jest ujawniać ludzkości wolę i prawdziwy charakter Boga oraz wyjaśniać znaczenie Jego postępowania wobec niej. Prorok potępia grzech i przepowiada, jakie będą jego konsekwencje. Jest głosicielem prawości. Czasami prorocy dla pożytku ludzkości mogą pod natchnieniem przepowiedzieć przyszłość. Jednakże głównym obowiązkiem proroka jest składanie świadectwa o Chrystusie. Prezydent Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich jest obecnie prorokiem Boga na ziemi. Członkowie Pierwszego Prezydium i Dwunastu apostołów są poparci jako prorocy, widzący i objawiciele.

Bóg pragnie, aby wszyscy ludzie Pana byli prorokami, **IV Mojż.** 11:29. Jeżeli jest prorok, ja, Pan, objawię się mu w wizji, **IV Mojż.** 12:6. Pan świadczył przeciw Izraelowi przez wszystkich proroków, **II Król.** 17:13 (II Kron. 36:15–16; Jer. 7:25). Ustanowiłem cię prorokiem narodów, **Jer.** 1:5, 7. On objawia Swoją tajemnicę Swoim sługom, prorokom, **Am.** 3:7.

On przemówił przez usta świętych proroków Swoich, **Łuk.** 1:70 (Dz. 3:21). Wszyscy prorocy świadczyli o Chrystusie, **Dz.** 10:43. Bóg wyznaczył proroków w Kościele, **I Kor.** 12:28 (Efez. 4:11). Kościół jest zbudowany na fundamencie apostołów i proroków, **Efez.** 2:19–20.

Ludzie odrzucili słowa proroków, **I Nefi** 3:17–18 (II Nefi 26:3). Przez Ducha wszystko jest oznajmiane prorokom, **I Nefi** 22:1–2. Chrystus przyszedł do Nefitów, aby wypełnić wszystko, co zostało

wypowiedziane ustami Jego świętych proroków, **III Nefi** 1:13 (DiP 42:39).

Ci, którzy nie będą baczyć na słowa proroków, zostaną odcięci, **DiP** 1:14. Ci, którzy wierzą w słowa proroków, mieć będą życie wieczne, **DiP** 20:26. Słowo proroka przyjmiecie tak, jakby pochodziło z mych własnych ust, **DiP** 21:4–6. Objawienia i przykazania dla Kościoła są przekazywane tylko przez tego, który jest wyznaczony, **DiP** 43:1–7. Obowiązkiem Prezydenta jest przewodniczyć całemu Kościołowi i być jak Mojżesz; być prorokiem, **DiP** 107:91–92.

Wierzymy w proroków, **Art. wiary** 1:6.

Prorokini. *Zobacz także* Proroctwo, prorokować

Kobieta, która otrzymała świadectwo o Jezusie i cieszy się duchem objawienia. Prorokini nie dzierży kapłaństwa ani nie posiada jego kluczy. Chociaż zaledwie kilka kobiet nazwano w pismach świętych prorokiniami, wiele z nich prorokowało, jak na przykład, Rebeka, Anna (matka Samuela), Elżbieta czy Maria.

Miriam była zwana prorokinią, **II Mojż.** 15:20. Debora była zwana prorokinią, **Sędz.** 4:4. Chulda była zwana prorokinią, **II Król.** 22:14 (II Kron. 34:22).

Anna była zwana prorokinią, **Łuk.** 2:36.

Prosić. *Zobacz także* Modlitwa

Dociekanie, pytanie i zwracanie się do Boga o spełnienie szczególnej prośby.

Proście, a będzie wam dane, **Mat.** 7:7. Jeśli komu z was brak mądrości, niech prosi Boga, **Jak.** 1:5 (J.S. — Hist. 1:7–20).

Będzicie mnie prosić z wiarą, **I Nefi** 15:11. Jeżeli nie rozumiecie tych słów, dzieje się tak, ponieważ nie pytacie, **II Nefi** 32:4. Proście w szczerości serca, **Mos.** 4:10. Bóg daje wam to, co dobre, o co prosicie z wiarą, **Mos.** 4:21. Zapytajcie Boga, czy nie jest to prawdą, **Mor.** 10:4.

Kochają ciemność bardziej niż światło; dlatego nie zwrócą się do mnie, **DiP** 10:21. Nakazane wam jest, abyście

we wszystkich sprawach pytali Boga, **DiP** 46:7.

Próżny, próżność. *Zobacz także* Pycha; Światowość

Falsz lub oszustwo; pycha. *Próżny* i *próżność* może także oznaczać pusty lub bez wartości.

Kto nie uniósł swej duszy do próżności, będzie stał na świętym miejscu Pana, **Ps.** 24:3–4.

Modląc się, nie używajcie próżnych powtórzeń, **Mat.** 6:7.

Wielki i rozległy budynek przedstawia próżne wyobrażenia i pychę, **I Nefi** 12:18. Czy nadal będziecie upierać się, aby wasze serca były nastawione na próżne rzeczy świata, **Alma** 5:53. Nie ubiegaj się o próżne rzeczy tego świata, bo nie możesz ich zabrać ze sobą, **Alma** 39:14.

Próżność i niewiara sprowadziły potępienie na Kościół, **DiP** 84:54–55. Kiedy usiłujemy zadowolić naszą próżną ambicję, niebiosy wycofują się, **DiP** 121:37.

Przebaczać. *Zobacz także*

Odpuszczenie grzechów;
Pokutować, pokuta; Wyznać,
wyznanie; Zadośćuczynić,
Zadośćuczynienie

Używane w pismach świętych; przebaczyć ogólnie oznacza dwie rzeczy: (1) Kiedy Bóg przebacza ludziom, anuluje lub odkłada wymaganą karę za grzech. Poprzez Zadośćuczynienie Chrystusa dostępne jest przebaczenie grzechów dla wszystkich, którzy odpokutują, z wyjątkiem tych, którzy są winni morderstwa lub niewybaczalnego grzechu przeciw Duchowi Świętemu. (2) Kiedy ludzie przebaczą sobie nawzajem, traktują się nawzajem z miłością Chrystusową i nie mają złych uczuć względem tych, którzy ich urazili (**Mat.** 5:43–45; 6:12–15; **Łuk.** 17:3–4; **I Nefi** 7:19–21).

Pan jest cierpliw i bardzo miłosierny, przebacza niegodziwość i wykroczenie, **IV Mojż.** 14:18. Choć wasze grze-

chy będą jak szkarłat, jak śnieg zbieleją, **Iz.** 1:18.

Przebacz nam nasze winy, jak i my przebaczymy naszym winowajcom, **Mat.** 6:12 (**Łuk.** 11:4; **III Nefi** 13:11). Syn Człowieczy ma moc, aby przebaczać grzechy, **Mat.** 9:6 (**Mat.** 18:35; **Mar.** 2:10; **Łuk.** 5:20–24). Ile razy mój brat zgrzeszy przeciwko mnie, tyle mam mu przebaczyć, **Mat.** 18:21–22 (**DiP** 98:40). Kto bluźni przeciwko Duchowi Świętemu, nie dostąpi nigdy przebaczenia, **Mar.** 3:29 (**Alma** 39:6). Jeśliby zgrzeszył twój brat przeciw tobie i odpokutuje, przebacz mu, **Łuk.** 17:3. Ojciec przebaczył im, bo nie wiedzą, co czynią, **Łuk.** 23:34.

Módl się o przebaczenie, **I Nefi** 7:21. Wykorzystaj zadość czyniącą krew Chrystusa, abyśmy mogli otrzymać przebaczenie naszych grzechów, **Mos.** 4:2. Jeśli wyzna swe grzechy przed tobą i przede mną, i odpokutuje, przebaczysz mu, **Mos.** 26:29–31.

Temu, kto odpokutuje i postępuje wedle przykazań, zostanie przebaczone, **DiP** 1:32. Zapaść twój sierp, a twoje grzechy będą przebaczone, **DiP** 31:5 (**DiP** 84:61). Przebaczone temu, kto odpokutował za swe grzechy, i ja, Pan, nie pamiętam ich więcej, **DiP** 58:42. Przebaczę, komu będę chciał przebaczyć, ale od was wymaga się, abyście przebaczyli wszystkim ludziom, **DiP** 64:10. Jeżeli przebaczyliście sobie wzajemnie swoje przewinienia, tak samo Ja, Pan, przebaczam wam, **DiP** 82:1. Kogo kocham, tego też karzę, aby ich grzechy były przebaczone, **DiP** 95:1.

Przebaczyłem ci twoje wykroczenie, **Mojż.** 6:53.

Przechwalać się. *Zobacz* Pycha

Przeciwnieństwo. *Zobacz* Przeciwności

Przeciwnik. *Zobacz* Diabeł

Przeciwności. *Zobacz także*

Kusić, pokusa; Prześladować,
prześladowanie; Skarcić, karcenie;
Wytrwać

Dzięki przeciwnościom — próbom,

kłopotom i strapieniom — człowiek może mieć wiele doświadczeń, które prowadzą do duchowego wzrostu i wiecznego postępu poprzez zwracanie się ku Panu.

Sam Bóg wybawił was ze wszystkich waszych przeciwności i utrapień, **I Sam.** 10:19. Wołali do Pana w swej niedoli, **Ps.** 107:6, 13, 19, 28. Chociaż Pan dał wam chleb przeciwności, to jednak nie zostaną usunięci wasi nauczyciele, **Iz.** 30:20–21.

Trzeba, aby we wszystkim było przeciwieństwo, **II Nefi** 2:11.

Gdyby nigdy nie zaznały goryczy, nie wiedziałyby, co to słodycz, **DiP** 29:39. Twoje przeciwności potrwią zaledwie małą chwilkę, **DiP** 121:7–8. Wszystko to da ci doświadczenie i będzie dla twego dobra, **DiP** 122:5–8.

Kosztują goryczy, aby nauczyły się doceniać dobro, **Mojż.** 6:55.

Przekląć. *Zobacz* Bezczeszczenie; Błuznić, bluźnierstwo; Przysięga

Przemienienie. *Zobacz także* Jezus Chrystus; Klucze kapłaństwa

Stan osób, które są tymczasowo zmienione w wyglądzie i naturze — to jest podniesione na wyższy duchowy poziom — tak, aby mogły wytrwać w obecności i chwale istot niebieskich.

Przemienienie Chrystusa: Piotr, Jakub i Jan ujrzeni przed sobą Pana, w chwale i przemienionego. Zbawiciel wcześniej obiecał, że Piotr otrzyma klucze królestwa niebieskiego (Mat. 16:13–19; 17:1–9; Mar. 9:2–10; Łuk. 9:28–36; II Piotra 1:16–18). Podczas tego ważnego wydarzenia Zbawiciel, Mojżesz i Elias (Eliasz) dali obiecane klucze kapłaństwa Piotrowi, Jakubowi i Janowi. Otrzymawszy te klucze kapłańskie, Apostołowie mieli moc kontynuowania dzieła królestwa po Wniebowstąpieniu Jezusa.

Józef Smith nauczał, że na Górze Przemienienia Piotr, Jakub i Jan także zostali przemienieni. Ujrzeni wizję ziemi, jak będzie wyglądać w przyszłym sta-

nie chwały (DiP 63:20–21). Ujrzeni Mojżesza i Eliasza, dwie przeobrażone istoty, oraz usłyszeli głos Ojca. Ojciec powiedział: „To jest Syn mój umiłowany, którego sobie upodobałem; jego słuchajcie” (Mat. 17:5).

Przemienione istoty: Ujrzeni Boga Izraela, **II Mojż.** 24:9–11. Skóra na twarzy jego jaśniała, gdy rozmawiał z Bogiem, **II Mojż.** 34:29 (Mar. 9:2–3).

Twarz Jezusa jaśniała, **Mat.** 17:2 (Mar. 9:2–3). Izrael nie mógł stale patrzeć na twarz Mojżesza z powodu chwały, **II Kor.** 3:7.

Twarz Abinadięgo jaśniała niezwykłym blaskiem, **Mos.** 13:5–9. Zostali otoczeni jak gdyby ogniem, **Hel.** 5:23, 36, 43–45 (III Nefi 17:24; 19:14). Byli biali niczym oblicze Jezusa, **III Nefi** 19:25. Wydawało im się to jakby przemienieniem, **III Nefi** 28:15.

Żaden człowiek nie widział Boga w ciele, chyba że został ożywiony przez Ducha, **DiP** 67:10–12. Przez moc Ducha oczy nasze zostały otwarte, **DiP** 76:12.

Chwała Boża ogarnęła Mojżesza, **Mojż.** 1:2. Chwała Jego ogarnęła mnie; i widziałem Jego twarz, gdyż zostałem przemieniony, **Mojż.** 1:11. Ujrzałem, jak otwierają się niebiosa i byłem przyodziany w chwałę, **Mojż.** 7:3–4.

Przeobrażone Istoty

Osoby, które zostały zmienione, aby nie doświadczały bólu ani śmierci aż do swego zmartwychwstania ku nieśmiertelności.

Enoch chodził z Bogiem, a potem nie było go, gdyż zabrał go Bóg, **I Mojż.** 5:24 (Hebr. 11:5; DiP 107:48–49). Nikt nie zna po dziś dzień grobu Mojżesza, **V Mojż.** 34:5–6 (Alma 45:19). Eliasz wśród trąby powietrznej wstąpił do nieba, **II Król.** 2:11.

Gdybym zechciał, aby ten pozostał, aż przyjdę, co ci do tego, **Jan** 21:22–23 (DiP 7:1–3).

Nigdy nie zakosztujecie śmierci, **III Nefi** 28:7. Aby nie zakosztowali śmierci, nastąpiła odmiana ich ciała,

III Nefi 28:38 (IV Nefi 1:14; Morm. 8:10–11).

Ukochany Jan żyć będzie do przyjscia Pana, **DiP 7**. Przyjąłem Syjon Enocha na własne łono, **DiP 38:4** (Mojż. 7:21, 31, 69). Enoch i jego bracia to miasto zachowane na dzień prawości, **DiP 45:11–12**. Eliasz został zabrany do nieba, nie zasmakowawszy śmierci, **DiP 110:13**.

Duch Święty zstąpił na wielu i zostali uniesieni do Syjonu, **Mojż. 7:27**.

Prześladować, prześladowanie.

Zobacz także Przeciwności

Sprawić mękę lub ból innym ludziom ze względu na ich wierzenia lub status społeczny; dręczyć lub gnębić.

Błogosławieni, którzy są prześladowani z powodu prawości, **Mat. 5:10** (III Nefi 12:10). Módlcie się za tych, którzy złośliwie was wykorzystują i prześladują was, **Mat. 5:44** (III Nefi 12:44).

Ponieważ są bogaci, prześladują łagodnych, **II Nefi 9:30** (II Nefi 28:12–13). Prawi, którzy oczekują na Chrystusa mimo wszelkiego prześladowania, nie zginą, **II Nefi 26:8**.

Wszystko to da ci doświadczenie, **DiP 122:7**.

Przewodniczący Biskup

Członek Władz Generalnych w Kościele. Do jego ogólnych obowiązków należą sprawy związane zoczesnym dobrem Kościoła (**DiP 107:68**). Przewodniczący Biskup i jego doradcy, którzy także są członkami Władz Generalnych, przewodniczą nad Kapłaństwem Aarona w Kościele (**DiP 68:16–17; 107:76, 87–88**).

Edward Partridge ma być ustanowiony biskupem, **DiP 41:9**. Biskupi mają być powoływani i wyświęceni przez Pierwsze Prezydium, **DiP 68:14–15**. Potomkowie Aarona w prostej linii, którzy są pierworodnymi, mają prawo przewodniczyć, jeśli są powołani, wyświęceni i ustanowieni przez Pierwsze Prezydium, **DiP 68:16, 18–20**. Może być sądzony jedynie przed Pierwszym Prezydium, **DiP 68:22–24** (**DiP 107:82**).

Przybytek. *Zobacz także* Arka

Przymierza; Świętynia, Dom Pana; Święte Świętych

Dom Pana, centrum oddawania czci przez Izrael podczas exodusu z Egiptu. Przybytek to w rzeczywistości przenośna świątynia, którą można było rozkładać i ponownie składać. Dzieci Izraela używały przybytku do czasu zbudowania świątyni Salomona (**DiP 124:38**).

Bóg objawił Mojżeszowi wzór przybytku (**II Mojż. 26–27**), a dzieci Izraela zbudowały go według tego wzoru (**II Mojż. 35–40**). Kiedy przybytek był gotowy, obłok zakrył namiot i chwała Pana wypełniła przybytek (**II Mojż. 40:33–34**). Obłok był znakiem obecności Boga. W nocy miał wygląd ognia. Kiedy obłok pozostawał nad namiotem, dzieci Izraela obozowały. A kiedy się przemieszczał, oni także wyruszali (**II Mojż. 40:36–38; IV Mojż. 9:17–18**). Dzieci Izraela niosły ze sobą przybytek w czasie swoich wędrówek po pustyni oraz podczas podbojów ziemi kanańskiej. Po zwycięstwie przybytek był umiejscowiony w Sylo, w miejscu wybranym przez Pana (**Joz. 18:1**). Po tym, jak dzieci Izraela zbudowały świątynię Salomona, przybytek całkowicie zniknął z dziejów.

Pan i Izajasz użyli przybytku jako symbolu miast Syjon i Jerozolima podczas Drugiego Przyjścia Pana (**Iz. 33:20; Mojż. 7:62**).

Przyjść. *Zobacz także* Posłuszeństwo, posłuszny, być posłusznym; Uczeń

W pismach świętych; często oznacza zbliżyć się do kogoś w wyniku podążania lub bycia posłusznym, jak np.: „Przyjdźcie do Chrystusa i bądźcie w Nim udoskonaleni” (**Mor. 10:32**).

Nakłońcie swojego ucha i przyjdźcie do mnie, **Iz. 55:3**.

Przyjdźcie do mnie wszyscy, którzy pracujecie, **Mat. 11:28**. Pozwólcie małym dzieciom przyjść do mnie, **Mat. 19:14**. Jeśli kto chce pójść za mną, niechaj się zaprze samego siebie, **Luk. 9:23**. Kto

do mnie przychodzi, nigdy łaknąć nie będzie, **Jan** 6:35.

Chrystus zaprasza wszystkich, aby przyszli do Niego, **II Nefi** 26:33. Przyjdźcie do mnie i zostańcie zbawieni, **III Nefi** 12:20. Przyjdźcie do Chrystusa, **Mor.** 10:32.

Zaproście wszystkich, aby przyszli do Chrystusa, **DiP** 20:59. Przyjdziecie do mnie i żyć będą wasze dusze, **DiP** 45:46.

Przykazania Boga. *Zobacz także* Grzech; Posłuszeństwo, posłuszny, być posłusznym; Prawo; Przykazania, Dziesięciorgo [Przykazań]; Słowo Boga

Prawa i wymagania, jakie Bóg daje ludzkości albo indywidualnie, albo wspólnie. Przestrzeganie przykazań przyniesie błogosławieństwa od Pana tym, którzy są posłuszni (**DiP** 130:21).

Noe uczynił wszystko tak, jak mu nakazał Bóg, **I Mojż.** 6:22. Postępujcie według moich statutów i przestrzegajcie moich przykazań, **III Mojż.** 26:3. Przestrzegaj moich przykazań, a będziesz żył, **Przyp.** 4:4 (**Przyp.** 7:2).

Jeśli mnie miłujecie, przykazań moich przestrzegać będziecie, **Jan** 14:15 (**DiP** 42:29). Otrzymamy od Niego, o cokolwiek prosić będziemy, gdyż przykazań Jego przestrzegamy, **I Jana** 3:22. Jego przykazania nie są uciążliwe, **I Jana** 5:3.

Bądź niezłomny w przestrzeganiu przykazań, **I Nefi** 2:10. Pan nie daje żadnych przykazań, jeśli nie przygotowuje sposobu ich wykonania, **I Nefi** 3:7. Muszę postąpić według surowych przykazań Boga, **Jakub** 2:10. Jeśli będziecie przestrzegać moich przykazań, będzie się wam powodziło na tej ziemi, **Jar.** 1:9 (**Alma** 9:13; 50:20). W młodości naucz się przestrzegać przykazań Boga, **Alma** 37:35.

Przykazania te pochodzą ode mnie, **DiP** 1:24. Badajcie te przykazania, **DiP** 1:37. Ci, którzy nie będą przestrzegać moich przykazań, nie mogą zostać zbawieni, **DiP** 18:46 (**DiP** 25:15; 56:2). Przy-

kazania moje są duchowe; nie są one ani naturalne, ani doczesne, **DiP** 29:35. Przykazania są nam dane, abyśmy pojęli wolę Pana, **DiP** 82:8.

Nie wiem, lecz tak mi nakazał Pan, **Mojż.** 5:6. Pan wypróbuje ludzi, czy wykonają wszystko, co im nakaze, **Ab.** 3:25.

Przykazania, Dziesięciorgo [Przykazań]. *Zobacz także* Mojżesz; Przykazania Boga

Dziesięć praw danych przez Boga za pośrednictwem proroka Mojżesza to wytyczna dla naszego moralnego zachowania.

Hebrajskie określenie na nie to: „Dziesięć słów”. Zwane są również Przymierzem (**V Mojż.** 9:9) lub Świadectwem (**II Mojż.** 25:21; 32:15). Przekazanie przez Boga Dziesięciorga Przykazań Mojżeszowi, a przez niego Izraelowi, jest opisane w **II Mojż.** 19:9–20:23; 32:15–19; 34:1. Przykazania były wyryte na dwóch kamiennych tablicach, które zostały umieszczone w Arce; Arka ta została nazwana Arką Przymierza (**IV Mojż.** 10:33). Pan, cytując **V Mojż.** 6:4–5 i **III Mojż.** 19:18, streścił Dziesięciorgo Przykazań w „dwóch wielkich przykazaniach” (**Mat.** 22:37–39).

W objawieniach w dniach ostatnich powtórzono Dziesięciorgo Przykazań (**Tłum. J.S., II Mojż.** 34:1–2, 14 [Aneks]; **Mos.** 12:32–37; 13:12–24; **DiP** 42:18–28; 59:5–13).

Przymierze. *Zobacz także* Nowe i wieczne przymierze; Przymierze Abrahamowe; Przysięga; Przysięga i przymierze kapłaństwa

Umowa pomiędzy Bogiem a człowiekiem, jednak strony nie są równorzędne w tej umowie. Bóg daje warunki przymierza, a człowiek zgadza się czynić to, o co jest przez Niego poproszony. Bóg obiecuje zaś człowiekowi określone błogosławieństwa za posłuszeństwo.

Zasady i obrzędy są przekazane w formie przymierza. Członkowie Kościoła, którzy zawierają te przymierza, obiecują,

że je uszanują. Na przykład, członkowie zawierają przymierze z Panem podczas chrztu i odnawiają je, przyjmując sakrament. Zawierają kolejne przymierza w świątyni. Lud Pana to lud przymierza i jest on wielce błogosławiony za dotrzymanie przymierzy zawartych z Panem.

Z tobą ustanowię przymierze moje, **I Mojż.** 6:18. Przestrzegajcie mojego przymierza, wtedy będęcie osobliwym skarbem, **II Mojż.** 19:5. Nie zawieraj przymierza ani z nimi, ani z ich bogami, **II Mojż.** 23:32. Przestrzegaj sabatu jako przymierza wiecznego, **II Mojż.** 31:16. Nigdy nie naruszę przymierza mego z wami, **Sędz.** 2:1. Moi święci zawarli przymierze ze mną przez ofiarę, **Ps.** 50:5 (DiP 97:8).

Pomnijcie na jego święte przymierze, **Luk.** 1:72 (DiP 90:24).

Moc Boga zstąpiła na lud przymierza z Panem, **I Nefi** 14:14. Przymierze dane Abrahamowi ma się wypełnić w ostatnich dniach, **I Nefi** 15:18 (**III Nefi** 16:5, 11–12; 21:7; **Morm.** 9:37). Lud Beniamina chciał przystąpić do przymierza z Bogiem, zobowiązując się do czynienia Jego woli, **Mos.** 5:5. Chrzest to świadectwo, że człowiek przystąpił do przymierza z Bogiem, aby Mu służyć, **Mos.** 18:13. Jesteście dziećmi przymierza, **III Nefi** 20:25–26. Aniołowie wypełniają i wykonują pracę związaną z przymierzami Ojca, **Mor.** 7:29–31. Przelanie krwi Chrystusa jest przymierzem, **Mor.** 10:33.

Każda osoba, która należy do Kościoła Chrystusa, będzie pilnie przestrzegać wszystkich przymierzy, **DiP** 42:78. Błogosławieni są ci, którzy dotrzymali przymierza, **DiP** 54:6. Kto złamie to przymierze, straci urząd i pozycję w Kościele, **DiP** 78:11–12. Ci wszyscy, którzy otrzymują kapłaństwo, otrzymują tę przysięgę i przymierze, **DiP** 84:39–40. Chętni są przestrzegać przymierzy przez ofiarę, **DiP** 97:8. Przymierze małżeństwa może być wieczne, **DiP** 132. Takie będzie nasze przymierze — że kroczyć

Przypowieść, przysłowie

będziemy w zgodzie ze wszystkimi obzędami, **DiP** 136:4.

Przymierze Abrahamowe. *Zobacz także Abraham; Obrzezanie; Przymierze*

Abraham otrzymał ewangelię i został ustanowiony do wyższego kapłaństwa (**DiP** 84:14; **Abr.** 2:11) oraz wstąpił w celestialny związek małżeński, który jest przymierzem wywyższenia (**DiP** 131:1–4; 132:19, 29). Abraham otrzymał obietnicę, że wszystkie błogosławieństwa związane z tymi przymierzami będą dane jego ziemskim potomkom (**DiP** 132:29–31; **Abr.** 2:6–11). Wszystkie te przymierza i obietnice są zwane przymierzem Abrahamowym. Przywrócenie tego przymierza nastąpiło wraz z przywróceniem ewangelii w ostatnich dniach, albowiem poprzez nie wszystkie narody ziemi są błogosławione (**Gal.** 3:8–9, 29; **DiP** 110:12; 124:58; **Abr.** 2:10–11).

Przypowieść

Prosta historia używana do zilustrowania i nauczania duchowej prawdy lub zasady. Przypowieść polega na porównaniu zwyczajnego przedmiotu lub wydarzenia do prawdy, a zasadnicze znaczenie lub przesłanie przypowieści jest często ukryte przed słuchaczami, którzy nie są gotowi pod względem duchowym, aby je otrzymać (**Mat.** 13:10–17).

Jezus często nauczał za pomocą przypowieści. Lista Jego kluczowych przypowieści znajduje się w części Harmonia Ewangelii w Aneksie.

Przypowieść, przysłowie

Krótkie opowiadanie z morałem lub z radami.

Księga Przypowieści Salomona: Starotestamentowa księga, która zawiera wiele przypowieści, słów, wierszy. Autorem niektórych z nich jest Salomon. Przypowieści Salomona są często cytowane w Nowym Testamencie.

Rozdziały 1–9 zawierają wyjaśnienie, czym jest prawdziwa mądrość.

Przysięga

Rozdziały 10–24 to zbiór słów na temat dobrego i złego sposobu życia. Rozdziały 25–29 zawierają przypowieści Salomona, które zebrali ludzie Hiskiasza, króla judzkiego. W rozdziałach 30–31 zawarty jest opis cnotliwej kobiety.

Przysięga. *Zobacz także* Przymierze; Przysięga i przymierze kapłaństwa

W pismach świętych zazwyczaj święte przymierze lub obietnica. Jednakże niegodziwe osoby, także Szatan i jego aniołowie, również składają przysięgi, aby spełnić swe złe cele. W czasach Starego Testamentu przysięgi były akceptowane, jednak Jezus Chrystus nauczał, że ludzie nie powinni przysięgać w imię Boga czy Jego stworzeń (Mat. 5:33–37).

Dochoвам przysięgi, którą dają Abrahamowi, **I Mojż.** 26:3. Jeśli mężczyzna złoży przysięgę wiążącą duszę, niech jej nie łamie, **IV Mojż.** 30:3. Złożyli przysięgę, że będą postępować według prawa Bożego, **Neh.** 10:30.

Dotrzymasz Panu przysięg swoich, **Mat.** 5:33 (Kazn. 5:3–4; III Nefi 12:33). Bóg składa przysięgę, że wierni zostaną zbawieni, **Hebr.** 6:13–18.

Gdy Zoram złożył przysięgę, ustały nasze obawy, **I Nefi** 4:37. Lud Ammona złożył przysięgę, że nigdy nie przeleje krwi, **Alma** 53:11. Niegodziwi Nefici zawarli tajemne przysięgi i przymierza z Szatanem, **Hel.** 6:21–30.

Ludzie zyskują życie wieczne poprzez przysięgę i przymierze kapłaństwa, **DiP** 84:33–42. Wszystkie przymierza, umowy, więzi, zobowiązania, przysięgi, które nie są zapieczone przez Świętego Ducha Obietnicy, mają swój kres, gdy ludzie umierają, **DiP** 132:7.

Przysięga i przymierze kapłaństwa.

Zobacz także Kapłaństwo; Przymierze; Przysięga

Przysięga to przyrzeczone zapewnienie, że prawdziwie i wiernie wypełni się złożone obietnice. Przymierze to uroczysta obietnica pomiędzy dwoma stronami. Kapłaństwo Aarona jest otrzymywane przez samo przymierze. Po-

siadacze Kapłaństwa Melchizedeka otrzymują kapłaństwo poprzez niewypowiedzianą przysięgę, jak też przez przymierze. Kiedy posiadacze kapłańscy są wierni i rozwijają swoje powołania według wskazówek Boga, to On im błogosławi. Ci, którzy są wierni do końca i wykonują wszystko, o co On ich poprosi, otrzymają wszystko, co posiada Ojciec (DiP 84:33–39).

Pan zawarł przymierze z Abrahamem, i Abraham był posłuszny, **I Mojż.** 15:18; 17:1; 22:16–18. Kapłani za czasów Ezechiela nie paśli stada, **Ez.** 34:2–3. Kapłani za czasów Malachiasza zdeprawowali przymierze, **Mal.** 1–2.

Przywrócenie ewangelii. *Zobacz także* Dyspensacja; Ewangelia; Odstępstwo; Smith, Józef, jun.

Bóg ponownie ustanowił prawdy i ob-rzędy Swojej ewangelii pośród ludzi na ziemi. Ewangelia Jezusa Chrystusa została utracona z ziemi przez odstępstwo, które miało miejsce po ziemskiej posłudze Apostołów Chrystusa. Z powodu odstępstwa niezbędne było przywrócenie ewangelii. Poprzez wizję, posługę aniołów i objawienia przekazywane ludziom na ziemi Bóg przywrócił ewangelię. Przywrócenie było zapoczątkowane wraz z Prorokiem Józefem Smithem (J.S. — Hist. 1; DiP 128:20–21) i nadal trwa poprzez pracę żyjących proroków Pana.

Dom Pana będzie ustanowiony na szczytach górskich, **Iz.** 2:2 (Mich. 4:2; II Nefi 12:2). Bóg dokona zdumiewającego i zadziwiającego dzieła, **Iz.** 29:14 (II Nefi 25:17–18; DiP 4:1). Bóg założy królestwo, które nigdy nie będzie zniszczone, **Dan.** 2:44.

Elias przyjdzie i wszystko przywróci, **Mat.** 17:11 (Mar. 9:12; DiP 77:14). Nastaną czasy restytucji wszechrzeczy, **Dz.** 3:21 (DiP 27:6). W dyspensacji pełni czasów Bóg zbierze w jedno wszystkie rzeczy, **Efez.** 1:10. Widziałem kolejnego anioła, który miał wieczną ewangelię, aby ją głosić, **Obj.** 14:6.

Pelnia ewangelii będzie przekazana ludziom innych wyznań, **I Nefi** 15:13–18. Żydzi zostaną odzyskani do prawdziwego kościoła, **II Nefi** 9:2. W dniu ostatnim prawda będzie dana, **III Nefi** 16:7.

Nadaję wam Kapłaństwo Aarona, **DiP** 13 (J.S. — *Hist.* 1:69). Powierzyłem klucze królestwa na ostatnie czasy, **DiP** 27:6, 13–14 (**DiP** 128:19–21). Zgromadź plemiona Izraela i przywróć wszystkim rzeczy, **DiP** 77:9. Klucze tej dyspensacji są przekazane, **DiP** 110:16 (**DiP** 65:2). Kapłaństwo jest dane w dyspensacji pełni czasów, **DiP** 112:30.

Ujrzałem dwie Postacie, **J.S.** — *Hist.* 1:17. Objawię ci Kapłaństwo z ręki proroka Eliasza, **J.S.** — *Hist.* 1:38 (**Mal.** 3:23–24).

Psalm. *Zobacz także* Dawid; Muzyka

Natchniony wiersz lub hymn.

Księga Psalmów: Starotestamentowa księga, która zawiera zbiór psalmów, z których wiele dotyczy Chrystusa. Ks. Psalmów jest często cytowana w Nowym Testamencie.

Dawid napisał wiele z Psalmów. Psalmi były napisane w formie pochwały dla Boga. Do wielu z nich skomponowano muzykę.

Pycha. *Zobacz także* Bogactwo, bogactwa; Pieniądze; Pokorny, pokora; Próżny, próżność; Światowość

Brak pokory lub brak chęci do nauki. Pycha powoduje, że ludzie występują przeciwko sobie i Bogu. Osoba opanowana przez pychę, wywyższa się ponad tych, którzy są wokół i postępuje według własnej woli, zamiast czynić wolę Boga. Zarozumiałość, zazdrość, bezwzględność i wyniosłość są typowe także dla osoby opanowanej przez pychę.

Strzeż się, abyś nie zapomniał Pana, aby serce twoje nie stało się wyniosłe, **V Mojż.** 8:11–14. Nienawidzę pychy i buty, **Przyp.** 8:13 (**Przyp.** 6:16–17). Pycha chodzi przed zagładą, **Przyp.** 16:18.

Dzień Pana nastanie nad tymi, którzy są pyszni, **Iz.** 2:11–12 (**II Nefi** 12:11–12). Pycha twojego serca zwiódła cię, **Abd.** 1:3. Wszyscy pyszni staną się niczym ścierni, **Mal.** 3:19 (**I Nefi** 22:15; **III Nefi** 25:1; **DiP** 29:9).

Kto będzie się wywyższał, będzie ponizony, **Mat.** 23:12 (**DiP** 101:42). Bóg pysznym się sprzeciwi, **I Piotra** 5:5.

Wielki i rozległy budynek był pychą świata, **I Nefi** 11:36 (**I Nefi** 12:18). Gdy są uczeni, uważają, że są mądrzy, **II Nefi** 9:28–29. Unosicie się w pysze waszych serc, **Jakub** 2:13, 16 (**Alma** 4:8–12). Czy wyzbyliście się pychy, **Alma** 5:28. Niezmiernie wielka pycha wdarła się do serc ludzi, **Hel.** 3:33–36. Jak skóre są dzieci ludzkie, aby unosić się w pysze, **Hel.** 12:4–5. Pycha tego narodu przesądziła o ich zagładzie, **Mor.** 8:27.

Strzeżcie się pychy, abyście się nie stali jak Nefici, **DiP** 38:39. Poniechajcie wszelkiej pychy i lekkomyślności, **DiP** 88:121.

Rachela. *Zobacz także* Jakub, syn Izaaka

W Starym Testamencie; żona Jakuba (**I Mojż.** 29–31; 35). Była także matką Józefa i Beniamina.

Rada. *Zobacz także* Prorok

Upomnienia, ostrzeżenia, rady i nauki od Pana oraz ustanowionych przez Niego przywódców.

Udzielę ci rady, **II Mojż.** 18:19. Bóg poprowadzi mnie według rady Swojej, **Ps.** 73:24. Gdy nie są dane żadne rady, lud upada, **Przyp.** 11:14.

Faryzeusze i zakonoznawcy odrzucili rady Boga, **Łuk.** 7:30.

Bycie uczonym jest dobre, jeśli zważać będą na rady Boga, **II Nefi** 9:29.

Słuchajcie rady Tego, który was ustanowił, **DiP** 78:2. Przyjmijcie rady tego, którego wyznaczyłem, **DiP** 108:1. Staraj się on usłuchać swojej rady zamiast rady, jaką ustanowiłem, **DiP** 124:84. Zważaj na rady sługi mojego Józefa, **DiP** 124:89. Jeśli ktoś nie będzie szukał moich rad, nie będzie mieć żadnej mocy, **DiP** 136:19.

Rada Dwunastu. *Zobacz* Apostołów

Rada wyższa

Rada składająca się z dwunastu wyższych kapłanów.

We wczesnych dniach przywróconego Kościoła określenie *rada wyższa* odnosiło się do dwóch zarządzających organów: (1) Kworum Dwunastu Apostołów Kościoła (DiP 107:33, 38) i (2) rady wyższej służącej w każdym z palików (DiP 102; 107:36).

Radość. *Zobacz także* Posłuszeństwo, posłuszny, być posłusznym

Stan wielkiego szczęścia wynikającego z prawego życia. Celem życia doczesnego jest, aby wszyscy ludzie mieli radość (II Nefi 2:22–25). Pełna radość przyjdzie jedynie poprzez Jezusa Chrystusa (Jan 15:11; DiP 93:33–34; 101:36).

Łagodni także powiększą swą radość w Panu, **Iz.** 29:19 (II Nefi 27:30).

Przynoszę wam dobre nowiny wielkiej radości, **Łuk.** 2:10. Żaden człowiek nie odbierze wam radości waszej, **Jan** 16:22. Owocem Ducha są: miłość, radość, pokój, **Gal.** 5:22.

Owoc napełnił moją duszę niezmiernie wielką radością, **I Nefi** 8:12. Ludzie istnieją, aby mogli mieć radość, **II Nefi** 2:25. Radość prawych będzie pełna na zawsze, **II Nefi** 9:18. Mogą przebywać z Bogiem w stanie niekończącego się szczęścia, **Mos.** 2:41. Oddam wszystko, co posiadam, bym mógł dostąpić tej wielkiej radości, **Alma** 22:15. Być może stanę się narzędziem w rękach Boga, aby doprowadzić jakąś duszę do pokuty; i to jest moją radością, **Alma** 29:9. Jaką radość i jakie zdumiewające światło zobaczyłem, **Alma** 36:20.

Mój Duch napełni radością duszę twoją, **DiP** 11:13. Jakże wielka będzie wasza radość z nią w królestwie mojego Ojca, **DiP** 18:15–16. Na tym świecie radość wasza nie jest pełna, ale we mnie pełna jest radość wasza, **DiP** 101:36.

W tym życiu doznam radości, **Mojż.** 5:10–11.

Rafael. *Zobacz także* Aniołowie

Anioł Pana, który uczestniczył w przywróceniu wszystkich rzeczy (DiP 128:21).

Raj. *Zobacz także* Niebo

Część świata duchów, gdzie prawe duchy, które odeszły z tego życia, oczekują na zmartwychwstanie ciała. Jest to stan szczęścia i pokoju.

Słowo *raj* jest także używane w pismach świętych w znaczeniu świata duchów (**Łuk.** 23:43), królestwa celestialnego (**II Kor.** 12:4) i pełnego chwały milenijnego stanu ziemi (**Art. wiary** 1:10).

Temu, kto przewycięża, dam spożyć w drzewa życia, które jest pośrodku raju Bożego, **Obj.** 2:7.

Raj Boga będzie musiał oddać duchy prawych, **II Nefi** 9:13. Duchy tych, którzy są prawi, zostają przyjęte w stan szczęścia nazwany rajem, **Alma** 40:11–12. Wszyscy uczniowie Jezusa, z wyjątkiem tych trzech, odeszli do raju Bożego, **IV Nefi** 1:14. Wkrótce pójdę odpoczywać w raju Boga, **Mor.** 10:34.

Chrystus czynił posługę prawym duchom w raju, **DiP** 138.

Rameumptom

W Księdze Mormona; podwyższenie, na którym Zoramici, odstępnicy Nefici, się modlili (**Alma** 31:8–14, 21).

Rebeka. *Zobacz także* Izaak

Żona Izaaka, patriarchy ze Starego Testamentu (**I Mojż.** 24–27). Rebeka była matką Ezawa i Jakuba (**I Mojż.** 25:23–26).

Rechabeam. *Zobacz także* Salomon

W Starym Testamencie; syn króla Salomona. Był następcą swego ojca i panował w Jerozolimie przez siedemnaście lat (**I Król.** 11:43; 14:21, 31). Za panowania Rechabeama królestwo zostało podzielone na królestwo Izraela na północy i królestwo Judy na południu (**I Król.** 11:31–36; 12:19–20). Rechabeam panował nad królestwem Judy.

Restytucja, przywrócenie. *Zobacz także* Przywrócenie ewangelii

Zwrot czegoś lub przywrócenie do stanu, który został odebrany lub utracony.

Duch i ciało zostaną ponownie zjednoczone w swej doskonałej formie, **Alma** 11:43–44. Przywrócenie oznacza wymierzenie zła za zło, prawości za prawość, **Alma** 41:10–15.

Wierzmy w przywrócenie Dziesięciu Plemion i że ziemia zostanie odnowiona oraz otrzyma swą rajską chwałę, **Art. wiary** 1:10 (DiP 133:23–24).

Reuel. *Zobacz* Jetro

Ręce, nałożenie [rąk]. *Zobacz także* Błogosławienie chorych; Dar Ducha Świętego; Ustanowić, ustanowienie; Wyświęcenie

Akt położenia rąk na głowie danej osoby w ramach obrzędu kapłańskiego. Wiele obrzędów kapłańskich jest dokonywanych przez nałożenie rąk, jak na przykład: ustanowienia, błogosławieństwa, błogosławienie chorych, konfirmowanie na członka Kościoła i nadanie Ducha Świętego.

Mojżesz nałożył swoje ręce na głowę Jozuego, według przykazania Pana, **IV Mojż.** 27:18, 22–23 (V Mojż. 34:9).

Jezus nałożył Swoje ręce na kilku chorych i uzdrowił ich, **Mar.** 6:5 (Morm. 9:24). Apostołowie nałożyli ręce na siedmiu, którzy mieli im pomagać, **Dz.** 6:5–6. Duch Święty został dany poprzez nałożenie rąk, **Dz.** 8:14–17. Ananiasz nałożył swe ręce na Saula i przywrócił mu wzrok, **Dz.** 9:12, 17–18. Paweł nałożył swe ręce na niego i go uzdrowił, **Dz.** 28:8. Paweł nauczał o doktrynie chrztu i nakładania rąk, **Hebr.** 6:2.

Alma ustanowił kapłanów i starszych przez nałożenie rąk, **Alma** 6:1. Jezus dał Swoim uczniom moc, aby nadawali Ducha Świętego przez nałożenie rąk, **III Nefi** 18:36–37. Na kogokolwiek nałożycie ręce, dacie Ducha Świętego, **Mor.** 2:2.

Starsi mają nałożyć ręce na dzieci, aby udzielić błogosławieństwa, **DiP** 20:70. Otrzymają Ducha Świętego przez nałożenie rąk, **DiP** 35:6 (Art. wiary 1:4). Starsi Kościoła nałożą ręce na chorych, **DiP** 42:44 (DiP 66:9). Dzieci mają dostąpić nałożenia rąk po chrzcie, **DiP** 68:27. Kapłaństwo ma być otrzymywane przez nałożenie rąk, **DiP** 84:6–16.

Rigdon, Sidney

Nawrócony i przywódca w początkach przywróconego Kościoła w latach 30. i na początku lat 40. XIX wieku. Sidney Rigdon przez pewien czas służył jako pierwszy doradca Józefa Smitha w Pierwszym Prezydium Kościoła (DiP 35; 58:50, 57; 63:55–56; 76:11–12, 19–23; 90:6; 93:44; 100:9–11; 124:126). Później odstąpił i został ekskomunikowany we wrześniu 1844 r.

Rodzice. *Zobacz także* Matka; Ojciec ziemski

Ojcowie i matki. Godni mężowie i żony, którzy zostali we właściwy sposób zapieczętowani w małżeństwie w świątyni Boga, mogą przez wieczność wypełniać rolę rodziców. „Rodzice mają święty obowiązek wychowywania swoich dzieci w miłości i prawości, zaspokajania ich potrzeb fizycznych i duchowych, nauczania ich miłości i służby wzajemnej, zachowywania przykazań Boga i bycia przestrzegającymi prawa obywatelami niezależnie od tego, gdzie mieszkają” („Rodzina: Proklamacja dla świata”, *Liahona*, listopad 2010, str. 129).

Dzieci, bądźcie posłuszne rodzicom swoim, **Efez.** 6:1–3 (Kol. 3:20).

Adam i Ewa byli naszymi pierwszymi rodzicami, **I Nefi** 5:11. Przekleństwo może spaść na głowy waszych rodziców, **II Nefi** 4:6. Nauczajcie rodziców, że muszą odpokutować i zostać ochrzczeni, **Mor.** 8:10.

Rodzicom nakazane jest, aby swoje dzieci uczyli ewangelii, **DiP** 68:25. Wszystkie dzieci mają prawo oczekiwać od rodziców utrzymania, **DiP** 83:4.

Grzechy rodziców nie mogą spaść na głowę dzieci, **Mojż.** 6:54.

Rodzina. *Zobacz także* Dziecko, dzieci; Małżeństwo, zawrzeć związek małżeński; Matka; Ojciec ziemski

Według pism świętych rodzina składa się z męża i żony, dzieci, a czasem innych krewnych, którzy mieszkają w tym samym domu lub prowadzi im osoba, będąca głową rodziny. Rodzinę może także stanowić samotny rodzic z dziećmi, mąż i żona bez dzieci, a nawet osoba samotna, która mieszka sama.

Ogólnie: W tobie będą błogosławione wszystkie rodziny ziemi, **I Mojż.** 12:3 (I Mojż. 28:14; Abr. 2:11). Będę Bogiem wszystkich rodzin izraelskich, **Jer.** 31:1.

Cała rodzina w niebie i na ziemi bierze swoje imię od Ojca, **Efez.** 3:14–15.

Adam i Ewa wydali na świat rodzinę całej ziemi, **II Nefi** 2:20.

Chwała będzie kontynuacją potomstwa na wieki, **DiP** 132:19. Dam im korony żywotów wiecznych w wiecznych światach, **DiP** 132:55. Zapieczętowanie dzieci do rodziców to część wielkiego dzieła pełni czasów, **DiP** 138:48.

Mężczyznę i kobietę stworzyłem i rzeźbiłem do nich: Bądźcie płodni i rozmnażajcie się, **Mojż.** 2:27–28. Nie jest dobrze, aby człowiek był sam, **Mojż.** 3:18. Adam i Ewa trudzili się razem, **Mojż.** 5:1.

Obowiązki rodziców: Abraham nakaże swoim dzieciom, aby postępowaly drogą Pańską, **I Mojż.** 18:17–19. Będziesz nauczał swoje dzieci tych słów z pilnością, **V Mojż.** 6:7 (V Mojż. 11:19). Kto kocha swojego syna, karci go, **Przyp.** 13:24 (Przyp. 23:13). Wychowaj dziecko odpowiednio do drogi, którą ma iść, **Przyp.** 22:6. Żyj radośnie ze swoją żoną, którą kochasz, **Kazn.** 9:9. Wszystkie twoje dzieci będą nauczane o Panu, **Iz.** 54:13 (III Nefi 22:13).

Wychowaj ich pod opieką Pana, **Efez.** 6:1–4 (Enos 1:1). Jeśli kto o swoich nie ma starania, ten wyparł się wiary, **I Tym.** 5:8.

Wzywał ich z całym uczuciem troskliwego rodzica, **I Nefi** 8:37. Mówimy

o Chrystusie, aby nasze dzieci wiedziały, do jakiego źródła mogą się zwrócić, **II Nefi** 25:26. Ich mężowie i żony kochają swe dzieci, **Jakub** 3:7. Nauczajcie je, aby miłowały się wzajemnie i służyły sobie nawzajem, **Mos.** 4:14–15. Będziecie bronić swych rodzin aż do rozlewu krwi, **Alma** 43:47. Módlcie się z waszymi rodzinami, aby wasze żony i dzieci były błogosławione, **III Nefi** 18:21.

Rodzice mają uczyć swoje dzieci ewangelii, **DiP** 68:25. Każdy człowiek jest zobowiązany utrzymywać swoją rodzinę, **DiP** 75:28. Wszystkie dzieci mają prawo oczekiwać od swoich rodziców utrzymania, **DiP** 83:4. Wychowajcie swe dzieci w świetle i prawdzie, **DiP** 93:40. Zaprowadź porządek w swoim domu, **DiP** 93:43–44, 50. Posiadacze kapłaństwa powinni mieć wpływ na ludzi jedynie poprzez nieudawaną miłość, **DiP** 121:41.

Adam i Ewa wyjawili wszystkie sprawy swoim dzieciom, **Mojż.** 5:12.

Obowiązki dziecka: Czcij ojca swego i matkę swoją, **II Mojż.** 20:12. Synu mój, słuchaj pouczenia swojego ojca, **Przyp.** 1:8 (Przyp. 13:1; 23:22).

Jezus był uległy swoim rodzicom, **Łuk.** 2:51. Jezus czynił wolę Swego Ojca, **Jan** 6:38 (III Nefi 27:13). Bądźcie posłuszne rodzicom Swoim w Panu, **Efez.** 6:1 (Kol. 3:20).

Jeżeli dzieci odpokutują, wówczas odwróci się wasze oburzenie, **DiP** 98:45–48. Wierne córki Ewy oddawały cześć prawdziwemu i żywemu Bogu, **DiP** 138:38–39.

Wieczna rodzina: Doktryna i Przymierza przedstawia wieczną naturę związku małżeńskiego i rodziny. Małżeństwo celestialne i kontynuacja jednostki rodzinnej umożliwiają mężom i żonom stanie się bogami (DiP 132:15–20).

Rojaliści

W Księdze Mormona; grupa, która dążyła do obalenia rządu Nefitów (Alma 51:1–8).

Rozmyślać. *Zobacz* Rozważać

Rozproszenie Izraela. *Zobacz* Izrael — Rozproszenie Izraela

Rozróżnianie, dar [rozróżniania].

Zobacz także Dary Ducha

Zrozumieć lub poznać coś poprzez moc Ducha. Dar rozróżniania jest jednym z darów Ducha. Oznacza dostrzeżenie prawdziwego charakteru człowieka oraz źródła i znaczenia duchowych wizji.

Człowiek patrzy na wygląd zewnętrzny, ale Pan patrzy na serce, **I Sam.** 16:7. Biada tym, którzy zło nazywają dobrem, **Iz.** 5:20 (II Nefi 15:20).

Rzeczy, które są z Boga, należy duchowo rozróżniać, **I Kor.** 2:14. Niektórym ludziom dany jest dar rozróżniania duchów, **I Kor.** 12:10.

Ammon mógł rozróżnić jego myśli, **Alma** 18:18. Cichy głos przeniknął tych, którzy usłyszeli, **III Nefi** 11:3.

Aby się nie dać zwieść, starajcie się o najlepsze dary, **DiP** 46:8, 23. Przywódcom Kościoła dana jest moc rozróżniania darów Ducha, **DiP** 46:27. To ciało, które jest wypełnione światłem, pojmuje wszystkie sprawy, **DiP** 88:67.

Mojżesz ujrzał ziemię, rozróżniając ją mocą Ducha Boga, **Mojż.** 1:27.

Rozważać. *Zobacz także* Modlitwa; Objawienie

Medytować lub rozmyślać, często nad pismami świętymi lub innymi sprawami Bożymi. W połączeniu z modlitwą rozważanie spraw Bożych może sprowadzić objawienie i zrozumienie.

Maria rozważała te rzeczy w sercu swoim, **Łuk.** 2:19.

Gdy siedziałem, rozważając w sercu mym, zostałem przeniesiony, **I Nefi** 11:1. Moje serce rozważa pisma święte, **II Nefi** 4:15. Nefi poszedł, rozważając to, co mu Pan ukazał, **Hel.** 10:2–3. Idźcie do swych domów i rozważajcie, co wam powiedziałem, **III Nefi** 17:3. Przypomnijcie sobie, jak miłosierny był Pan i rozważajcie to w sercu, **Mor.** 10:3.

Zastanówcie się nad rzeczami, które

otrzymaliście, **DiP** 30:3. Kiedy rozmyślałimy nad tymi sprawami, Pan dotknął oczu naszego zrozumienia, **DiP** 76:19. Siedziałem w swoim pokoju, rozważając pisma święte, **DiP** 138:1–11.

Rozmyślałem nad nim raz za razem, **J.S.** — **Hist.** 1:12.

Rozwód. *Zobacz także* Małżeństwo, zawrzeć związek małżeński

Rozwiązanie związku małżeńskiego na mocy prawa cywilnego lub kościelnego. Według Nowego Testamentu Bóg zezwalał na rozwód pod pewnymi warunkami, ze względu na zatwardziałość serc ludzkich; ale Jezus wyjaśnił, że „od początku tak nie było” (**Mat.** 19:3–12). Pisma święte ogólnie odradzają rozwód i zalecają mężom i żonom, aby miłowali się w prawości (**I Kor.** 7:10–12; **DiP** 42:22).

Ruben. *Zobacz także* Izrael; Jakub, syn Izaaka

W Starym Testamencie; najstarszy syn Jakuba i Lei (**I Mojż.** 29:32; 37:21–22, 29; 42:22, 37). Chociaż Ruben był pierworodnym, stracił swoje pierworództwo z powodu grzechu (**I Mojż.** 35:22; 49:3–4).

Plemię Rubena: Błogosławieństwo, jakie Jakub udzielił Rubenowi znajduje się w **I Ks. Mojżeszowej** 49:3 i **V Ks. Mojżeszowej** 33:6. Liczebność plemienia z czasem zmniejszyła się, a chociaż plemię to nadal istniało, odgrywało mniejszą rolę pod względem politycznym. Pierworództwo Rubena przeszło na Józefa i jego synów, ponieważ Józef był pierworodnym synem drugiej żony Jakuba, Racheli (**I Kron.** 5:1–2).

Rut. *Zobacz także* Boaz

W Starym Testamencie; Moabitka, synowa Noemi i Elimelecha, którzy byli Izraelitami. Po śmierci swego męża Rut poślubiła krewnego Noemi, Boaza. Ich syn Obed był przodkiem Dawida i Chrystusa. Historia Rut pięknie obrazuje nawrócenie nie-Izraelitki do owczarni Izraela. Rut wyrzekła się swojego poprzedniego boga i stylu życia, aby zjed-

Rząd

noczyć się z domem wiary i służyć Bogu Izraela (Rut 1:16).

Księga Rut: W rozdziale 1. opisano życie Elimelecha i jego rodziny w Moabie. Noemi i Rut po śmierci swych mężów udały się do Betlejem. W rozdziale 2. wyjaśniono, że Rut zbierała pokłosie na polach Boaza. W rozdziale 3. jest mowa o tym, jak Noemi poleciła Rut, aby udała się na klepisko i położyła się u stóp Boaza. Rozdział 4. to historia małżeństwa Rut i Boaza. Ich synem był Obed, z którego linii pochodzili Dawid i Chrystus.

Rząd. *Zobacz także* Konstytucja

Kiedy Jezus Chrystus powróci, ustanowi On rząd prawości.

Rząd spocznie na jego ramieniu, **Iz.** 9:5 (II Nefi 19:6).

Oddawajcie cesarzowi, co jest cesarskie, **Mat.** 22:21 (DiP 63:26). Poddajcie się wyższemu mocom, **Rzym.** 13:1. Módlcie się za królów i wszystkich przy władzy, **I Tym.** 2:1–2. Podporządkujcie się księstwom i mocom, i bądźcie posłuszni sędziom, **Tyt.** 3:1. Poddajcie się każdemu obrzędowi człowieka ze względu na Pana, **I Piotra** 2:13–14. Jezus Chrystus będzie ostatecznym rządcą ziemi, **Obj.** 11:15.

Miejcie sprawiedliwych mężów za swych królów, **Mos.** 23:8. Rozstrzygajcie wasze sprawy głosem ludu, **Mos.** 29:26.

Chrystus będzie naszym włodarzem, gdy przyjdzie, **DiP** 41:4. Ten, kto przestępa praw Boga, nie ma potrzeby łapania praw kraju, **DiP** 58:21. Gdy rządzą niegodziwi, ludzie rozpaczają, **DiP** 98:9–10. Rządy zostały ustanowione przez Boga dla pożytku ludzkości, **DiP** 134:1–5. Ludzie są zobowiązani do utrzymywania i popierania rządów, **DiP** 134:5.

Wierzmy w podporządkowanie się królom, prezydentom, włodarzom i sędziom, **Art. wiary** 1:12.

Rzeka Jordan

Rzeka Jordan płynie od Morza Galilej-

skiego do Morza Martwego. Ma długość 100 mil (160 kilometrów) i jest ukształtowana z połączenia kilku źródeł wpływających z góry Hermon. Jest ona najważniejszą rzeką w Izraelu.

Do dwóch ważnych wydarzeń związanych z tą rzeką należą: rozdzielenie jej, aby Izrael przepłynął się przez nią (Joz. 3:14–17), oraz chrzest Jezusa Chrystusa (Mat. 3:13–17; I Nefi 10:9).

Rzetelność, uczciwość. *Zobacz także* Prawy, prawość; Uczciwy, uczciwość

Prawość, uczciwość i szczerość.

Do śmierci nie wyzbędę się mojej rzetelności, **Job** 27:5. Sprawiedliwy postępuje rzetelnie, **Przyp.** 20:7.

Byli takimi ludźmi, którzy byli zawsze wierni we wszystkim, co im powierzono, **Alma** 53:20.

Pan kochał Hyruma Smitha ze względu na szczerość jego serca, **DiP** 124:15.

Rzym. *Zobacz także* Cesarstwo Rzymskie

W Nowym Testamencie; stolica Cesarstwa Rzymskiego, położona nad rzeką Tyber we Włoszech (Dz. 18:2; 19:21; 23:11). Paweł nauczał ewangelii w Rzymie, kiedy był więźniem rządu rzymskiego (Dz. 28:14–31; Rzym. 1:7, 15–16).

Rzymian, List do. *Zobacz także* Listy Pawła; Paweł

W Nowym Testamencie; list, który Paweł napisał do świętych w Rzymie. Rozmyślał o wizycie w Jerozolimie, która z pewnością wiązała się z niebezpieczeństwem. Jeśliby uciekł i ocalał swoje życie, to miał nadzieję, że następnie odwiedzi Rzym. W liście tym zamierzał częściowo przygotować tamtejszy Kościół na swój przyjazd. Można uważać, że zawiera zdania z określonymi doktrynami, nad którymi dysputowano, a które Paweł uznał wówczas za ostatecznie ustanowione.

Rozdział 1. zawiera pozdrowienie Pawła dla Rzymian. Rozdziały

2–11 zawierają kilka deklaracji związanych z doktrynami o wierze, uczynkach i łasce. Rozdziały 12–16 zawierają praktyczne nauki na temat miłości, obowiązków i świętości.

Saduceusze. *Zobacz także* Żydzi

Nieliczna, ale politycznie mocna grupa wśród Żydów. Prawdopodobnie byli najlepiej znani ze ścisłego wierzenia w przestrzeganie litery Prawa Mojżeszowego i z odrzucenia realności duchów i aniołów, jak też doktryny zmartwychwstania i życia wiecznego (Mar. 12:18–27; Dz. 4:1–3; 23:7–8).

Sakrament. *Zobacz także* Chleb żywota; Chrzeszt, chrzciz; Jezus Chrystus; Krzyż; Ofiara (poświęcenie); Ostatnia Wieczerza; Woda żywa; Zadośćuczynić, Zadośćuczynienie

Dla świętych w dniach ostatnich *sakrament* odnosi się do obrzędu spożycia chleba i wody na pamiątkę zadośćczyniącej ofiary Chrystusa. Przełamany chleb symbolizuje Jego przełamane ciało; woda symbolizuje przełaną przez Niego krew, aby zadośćuczynić za nasze grzechy (I Kor. 11:23–25; DiP 27:2). Kiedy godni członkowie Kościoła przyjmują sakrament, obiecują, że wezmą na siebie imię Chrystusa, że zawsze będą o Nim pamiętać i przestrzegać Jego przykazań. Poprzez ten obrzęd członkowie Kościoła odnawiają swoje przymierza zawarte podczas chrztu.

Podczas Ostatniej Wieczerzy, kiedy jałd z Dwunastoma Apostołami, Jezus wyjaśnił obrzęd sakramentu (Mat. 26:17–28; Łuk. 22:1–20).

Jezus wziął chleb i pobłogosławił; i wziął kielich, i podziękował, **Mat.** 26:26–28 (Mar. 14:22–24; Łuk. 22:19–20). Kto spożywa ciało moje i pije krew moją, ten ma żywot wieczny, **Jan** 6:54. Ten, kto je i pije niegodnie, je i pije ku potępieniu swej duszy, **I Kor.** 11:29 (III Nefi 18:29).

Jezus nauczał Swoich dwunastu ne-

fickich uczniów o sakramencie, **III Nefi** 18:1–11. Jezus nauczał tych uczniów, aby zabronili niegodnym ludziom przyjmowania sakramentu, **III Nefi** 18:28–29 (Morm. 9:29). Podane są modlitwy sakramentalne, **Mor.** 4–5 (DiP 20:75–79).

Sakrament ma być udzielany przez kapłana lub starszego, **DiP** 20:46, 76. Nauczyciele i diakoni nie mają upoważnienia, aby błogosławić sakrament, **DiP** 20:58. Napojów innych niż wino można użyć do udzielenia sakramentu, **DiP** 27:1–4.

Salem. *Zobacz także* Jerozolima; Melchizedek

Miasto w Starym Testamencie, w którym rządził Melchizedek. Być może znajdowało się w miejscu współczesnej nam Jerozolimy. Nazwa *Salem* jest bardzo podobna do hebrajskiego słowa oznaczającego „pokój”.

Melchizedek, król Salemu, wyniósł chleb i wino, **I Mojż.** 14:18.

Melchizedek, król Salemu, był kapłanem Najwyższego Boga, **Hebr.** 7:1–2.

Melchizedek był królem nad krainą Salem, **Alma** 13:17–18.

Salomon. *Zobacz także* Batszeba; Dawid

W Starym Testamencie; syn Dawida i Batszeby (II Sam. 12:24). Salomon był przez pewien czas królem Izraela.

Dawid obwołał Salomona królem, **I Król.** 1:11–53. Dawid polecił Salomonowi, aby kroczył drogami Pana, **I Król.** 2:1–9. Pan obiecał mu serce rozumne, **I Król.** 3:5–15. Rozsądził między dwiema matkami i ustalił prawdziwą matkę dziecięcia, **I Król.** 3:16–28. Wygłaszał przypowieści i pieśni, **I Król.** 4:32. Zbudował świątynię, **I Król.** 6; 7:13–51. Poświęcił świątynię, **I Król.** 8. Odwiedziła go królowa Saby, **I Król.** 10:1–13. Salomon zawarł małżeństwa z kobietami spoza Izraela, a jego żony zwróciły jego serce ku fałszywym bogom, by oddawał im cześć, **I Król.** 11:1–8. Pan rozgniewał się na Salomona, **I Król.** 11:9–13.

Umarł, **I Król.** 11:43. Dawid prorokował o chwale panowania Salomona, **Ps.** 72.

Salomon przyjął wiele żon i nałożnic, ale niektórych z nich nie otrzymał od Pana, **DiP** 132:38 (Jakub 2:24).

Sam. *Zobacz także* Lehi, ojciec Nefiego

W Księdze Mormona; trzeci syn Lehiego (**I Nefi** 2:5). Był prawym i świętym mężem, który dokonał wyboru, że będzie naśladować Pana (**I Nefi** 2:17; **II Nefi** 5:5–6; **Alma** 3:6).

Samaria. *Zobacz także* Samarytanie

W Starym Testamencie; stolica Północnego Królestwa Izraela (**I Król.** 16:23–24). Ze względu na silną pozycję pod względem militarnym, gdyż znajdowała się na wzgórzu, Asyryjczycy nie mogli jej wcześniej zdobyć, jak po trzyletnim oblężeniu (**II Król.** 17:5–6). Herod odbudował ją i nazwał Sebasta. W czasach Nowego Testamentu Samaria była nazwą całego centralnego obszaru palestyńskiego na zachód od Jordanu.

Samarytanie. *Zobacz także* Samaria

Biblijny lud, który żył w Samarii po zdobyciu przez Asyryjczyków Północnego Królestwa Izraela. Samarytanie wywodzili się częściowo z Izraela i częściowo z ludzi innych wyznań. Ich religia zawierała żydowskie wierzenia i praktyki pomieszane z pogańskimi. Przypowieść o miłosiernym Samarytaninie w Ew. Łukasza 10:25–37 ukazuje nienawiść, jaką Żydzi żywili wobec Samarytan dlatego, że odstąpili oni od religii Izraela. Pan polecił Apostołom, aby ponieśli nauki ewangelii do Samarytan (**Dz.** 1:6–8). Filip odnosił sukcesy w głoszeniu ewangelii Chrystusa ludziom w Samarii i dokonał pośród nich wielu cudów (**Dz.** 8:5–39).

Samson

W Starym Testamencie; dwunasty z „sędziów” Izraela. Był znany z wielkiej tężyzny fizycznej, ale nie był mądry w kwestii niektórych wyborów i czynów natury moralnej (**Sędz.** 13:24–16:31).

Samuel, prorok Starego Testamentu

Syn Elkany i Anny, Samuel, urodził się w odpowiedzi na modlitwy swej matki (**I Sam.** 1). W dzieciństwie był oddany pod opiekę Heliego, wyższego kapłana w przybytku w Sylo (**I Sam.** 2:11; 3:1). Pan powołał Samuela w młodości, aby ten stał się prorokiem (**I Sam.** 3). Po śmierci Heliego Samuel stał się wspaniałym prorokiem i sędzią w Izraelu, i przywrócił prawo, porządek i regularne religijne oddawanie czci w tej krainie (**I Sam.** 4:15–18; 7:3–17).

I Ks. Samuela 28:5–20 zawiera opis wywołania Samuela z umarłych przez czarownicę En-Dor na żądanie króla Saula. To nie mogła być wizja od Boga, gdyż czarownik lub inne medium spirytystyczne nie może mieć wpływu na to, że prorok ukaże się na jego żądanie.

I i II Księga Samuela: W niektórych Bibliach **I** i **II Księga Samuela** są jedną księgą. W innych stanowią dwie księgi. Księgi te opisują okres obejmujący około 130 lat, od narodzin Samuela do czasu na krótko przed śmiercią króla Dawida.

I Księga Samuela: W rozdziałach 1–3 opisano, jak Pan przeklął i ukarał rodzinę Heliego, oraz powołał Samuela na wyższego kapłana i sędziego. W rozdziałach 4–6 jest mowa o tym, jak arka przymierza dostała się w ręce Filistynów. Rozdziały 7–8 podają ostrzeżenia Samuela w sytuacji, gdy są fałszywi bogowie i niegodziwy król. W rozdziałach 9–15 opisano koronację Saula i jego panowanie jako króla. Rozdziały 16–31 podają dzieje Dawida i to, jak doszedł do władzy — Samuel namaścił Dawida, który zabił Goliata. Saul nienawidził Dawida, ale Dawid odmówił zabicia Saula, chociaż nadarzyła się po temu okazja.

II Księga Samuela: Księga ta zawiera szczegóły panowania Dawida jako króla Judy, a ostatecznie całego Izraela. W rozdziałach 1–4 ukazano długie zmagania pomiędzy naśladowcami Dawida

a naśladowcami Saula po tym, jak Dawid został ukoronowany przez Judę. W rozdziałach 5–10 ukazano, jak Dawid stawał się coraz mocniejszy na wielu ziemiach. W rozdziałach 11–21 ukazano zmniejszenie się duchowej siły Dawida z powodu jego grzechów i buntu wewnątrz jego rodziny. W rozdziałach 22–24 opisano próby Dawida, jakie podjął, aby pojechać się z Panem.

Sanhedryn. *Zobacz także* Żydzi

Żydowska instytucja i najwyższy żydowski organ sądowniczy w kwestiach zarówno społecznych, jak i religijnych. Sanhedryn składał się z siedemdziesięciu jeden członków wybranych spośród arcykapłanów, uczonych w piśmie i starszych. W pismach świętych często jest nazywany radą (Mat. 26:59; Mar. 14:55; Dz. 5:34).

Sara. *Zobacz także* Abraham

W Starym Testamencie; pierwsza żona Abrahama. Będąc w starszym wieku, została matką Izaaka (I Mojż. 18:9–15; 21:2).

Saria. *Zobacz także* Lehi, ojciec Nefiego

W Księdze Mormona; żona Lehięgo (I Nefi 5:1–8; 8:14–16; 18:19) i matka Lamana, Lemuela, Sama, Nefiego, Jakuba, Józefa i córek (I Nefi 2:5; II Nefi 5:6).

Saul, król Izraela

W Starym Testamencie; pierwszy król Izraela przed podziałem. Chociaż był prawy na początku swego panowania, to z czasem przepełniła go pycha i był nieposłuszny Bogu (I Sam. 9–31).

Saul z Tarsu. *Zobacz* Paweł

Sąd Ostateczny. *Zobacz także* Jezus Chrystus — Sędzia; Potępić, potępienie (ocenić negatywnie); Sędzia, Sąd

Sąd Ostateczny, który będzie miał miejsce po Zmartwychwstaniu. Bóg, za pośrednictwem Jezusa Chrystusa, będzie sędził każdą osobę, aby określić, jaką wieczną chwałę otrzyma. Sąd ten

będzie oparty na posłuszeństwie każdej osoby wobec przykazań Boga, łącznie z przyjęciem zadość czyniącej ofiary Jezusa Chrystusa.

Ojciec wszelki sąd przekazał Synowi, **Jan 5:22**. Wszyscy staniemy przed tronem sędziowskim Chrystusa, **Rzym. 14:10**. Osądzeni zostali zmarli na podstawie tego, co było napisane, **Obj. 20:12** (DiP 128:6–7).

Za wszystko, co czynisz, będziesz doprowadzony na sąd, **I Nefi 10:20**. Dwunastu Apostołów i dwunastu nefickich uczniów będzie sędzić Izrael, **I Nefi 12:9–10** (DiP 29:12). Wszyscy muszą stanąć przez tronem sędziowskim Świętego Boga, **II Nefi 9:15**. Przygotujcie swe dusze na ten chwalebny dzień, **II Nefi 9:46**. Czy możecie sobie wyobrazić siebie przed Trybunałem Boga, **Alma 5:17–25**. Jezus Chrystus stanie, by sędzić świat, **III Nefi 27:16**.

Pan zstąpi z kłutwą na osąd bezbożnych, **DiP 133:2**.

Sedekiasz. *Zobacz także* Mulek

W Starym Testamencie, ostatni król Judy (II Król. 24:17–20; 25:2–7). Sedekiasz wtrącił do więzienia proroka Jeremiasza (Jer. 32:1–5), a Jeremiasz prorokował o niewoli Sedekiasza (Jer. 34:2–8, 21). Lehi wraz ze swoją rodziną mieszkał w Jerozolimie podczas pierwszego roku panowania Sedekiasza (I Nefi 1:4). Wszyscy z wyjątkiem jednego syna Sedekiasza zostali zabici; jego syn Mulek uciekł na półkulę zachodnią (Jer. 52:10; Omni 1:15; Hel. 8:21).

Sem. *Zobacz także* Noe, biblijny patriarcha

W Starym Testamencie; prawy syn Noego i, według tradycji, praojciec ludu Szemitów lub Semitów, łącznie z Arabami, Hebrajczykami, Babilończykami, Syryjczykami, Fencjanami i Asyryjczykami (I Mojż. 5:29–32; 6:10; 7:13; 9:26; 10:21–32; Mojż. 8:12). W objawieniu w dniach ostatnich Sem jest określany jako „wielki wyższy kapłan” (DiP 138:41).

Sen

Sen. *Zobacz także* Objawienie

Jeden ze sposobów, w jaki Bóg objawia Swoją wolę mężczyznom i kobietom na ziemi. Nie wszystkie sny są objawieniami. Natchnione sny są owocem wiary.

Śniło mu się i zobaczył drabinę, której szczyt sięgał nieba, **I Mojż.** 28:12. Józef śnił sen, **I Mojż.** 37:5. Pan przemówił do niego we śnie, **IV Mojż.** 12:6. Nebukadnesar śnił sny, **Dan.** 2:1–3. Starcy śnić będą sny, **Joel** 3:1 (Dz. 2:17).

Anioł Pański ukazał mu się we śnie, **Mat.** 1:20 (Mat. 2:19).

Lehi pisał o wielu rzeczach, które zobaczył w snach, **I Nefi** 1:16. Lehi śnił sen, **I Nefi** 8.

Serce. *Zobacz także* Narodzony ponownie, narodzony z Boga; Złamane serce

Symbol umysłu i woli człowieka oraz w przenośni miejsce wszystkich emocji i uczuć.

Miłuj Pana, Boga swego, z całego serca swego, **V Mojż.** 6:5 (V Mojż. 6:3–7; Mat. 22:37; Łuk. 10:27; DiP 59:5). Pan wyszukał męża według Swego serca, **I Sam.** 13:14. Człowiek patrzy na wygląd zewnętrzny, ale Pan patrzy na serce, **I Sam.** 16:7. Kto ma czyste dłonie i nieskalane serce, wstąpi na wzgórze Pana i będzie błogosławiony, **Ps.** 24:3–5 (II Nefi 25:16). Jak człowiek myśli w sercu swoim, takim też jest, **Przyp.** 23:7. Eliasz zwrócił serca ojców ku dzieciom, a serca dzieci ku ich ojcom, **Mal.** 3:23–24 (Łuk. 1:17; DiP 2:2; 110:14–15; 138:47; J.S. — Hist. 1:38–39).

Błogosławieni nieskalanego serca, **Mat.** 5:8 (III Nefi 12:8). Człowiek mówi z dobrego serca lub ze złego, **Łuk.** 6:45.

Naśladujcie Syna ze szczerym zamiarem w sercu, **II Nefi** 31:13. Czy narodziliście się duchowo z Boga i doświadczyliście wielkiej przemiany w waszych sercach, **Alma** 5:14. W ofierze złożcie Panu złamane serce i skruszonego ducha, **III Nefi** 9:20 (III Nefi 12:19; Eter 4:15; Mor. 6:2).

Przemówię do ciebie w twym umyśle i w twym sercu przez Ducha Świętego, **DiP** 8:2.

Set. *Zobacz także* Adam

W Starym Testamencie; prawy syn Adama i Ewy.

Set był człowiekiem doskonałym, a jego wygląd był zupełnie na podobieństwo ojca jego, **DiP** 107:42–43 (I Mojż. 5:3). Set był jednym z potężnych w świecie duchów, **DiP** 138:40.

Objawił się Bóg Setowi, **Mojż.** 6:1–3, 8–14.

Setnik

Dowódca w armii rzymskiej, oddziału składającego się z 50 do 100 ludzi. Taki oddział stanowił 1/60 legionu rzymskiego. (Zob. Mat. 8:5; Łuk. 23:47; Dz. 10:1–8).

Sędzia, Sąd. *Zobacz także* Jezus

Chrystus — Sędzia; Potępić, potępienie (ocenić negatywnie); Sąd Ostateczny

Ocenić zachowanie w oparciu o zasady ewangelii; decydować; rozróżniać dobro od zła.

Mojżesz zasiadł, aby sędzić lud, **II Mojż.** 18:13. W prawości sędzić będziesz bliźniego swego, **III Mojż.** 19:15.

Nie sądźcie, abyście nie byli sądzeni, **Mat.** 7:1 (Tłum. J.S., Mat. 7:1–2; Łuk. 6:37; III Nefi 14:1). Tyłu, ilu zgrzeszyło w prawie, tyłu będzie sądzonych według prawa, **Rzym.** 2:12. Święci będą sądzić świat, **I Kor.** 6:2–3.

Syn Wiecznego Boga był sądzony przez świat, **I Nefi** 11:32. Dwunastu apostołów Baranka będzie sędzić dwanaście plemion Izraela, **I Nefi** 12:9 (DiP 29:12). Śmierć, piekło, diabeł i wszyscy, którzy są w ich mocy, muszą zostać osądzeni, **II Nefi** 28:23 (I Nefi 15:33). Jeśli sądźcie człowieka, który prosi was o darowanie mu waszych majątkości, o ileż słuszniejsze będzie potępienie was za odmówienie mu tego, co macie, **Mos.** 4:22. Ludzie będą sądzeni według swych uczynków,

Alma 41:3. Rozsądzaj w prawości, a sprawiedliwość zostanie ci przywrócona, **Alma** 41:14. Według ksiąg, które zostaną spisane, sądzony będzie świat, **III Nefi** 27:23–26 (Obj. 20:12). Resztką tego ludu będzie sądzona przez dwunastu, których wybrał Jezus na tej ziemi, **Morm.** 3:18–20. Mormon wyjaśnił sposób rozsądzania pomiędzy dobrem a złem, **Mor.** 7:14–18.

Ufaj temu Duchowi, który wiedzie do rozsądzania w prawości, **DiP** 11:12. Winnicie mówić w swym sercu — niechaj Bóg rozsądzi między mną a tobą, **DiP** 64:11. Kościół Pana będzie sądzić narody, **DiP** 64:37–38. Syn odwiedził duchy w więzieniu, aby mogli być sądzeni niczym ludzie w ciele, **DiP** 76:73 (I Piotra 4:6). Biskup będzie powszechnym sędzią, **DiP** 107:72–74. Pan będzie sądził wszystkich ludzi według ich uczynków, według pragnienia ich serc, **DiP** 137:9.

Sędziów, Księga

Księga w Starym Testamencie. Księga Sędziów opowiada o Izraelitach od czasu śmierci Jozuego do czasu narodzin Samuela.

Rozdziały 1–3 to wprowadzenie do całej księgi Sędziów. Wyjaśniono tutaj, że skoro Izraelici nie wyparli swoich wrogów (Sędz. 1:16–35), muszą ponieść konsekwencje: utratę wiary, związki małżeńskie z niewierzącymi i bałwochwalstwo. W rozdziałach 4–5 przedstawione są doświadczenia Debory i Baraka, którzy wyzwolili Izrael od Kananejczyków. Rozdziały 6–8 to promujące wiarę doświadczenia Geodeona, któremu Pan błogosławił, aby wyzwolił Izrael od Midiańczyków. W rozdziałach 9–12 kilku różnych mężczyzn służy jako sędziowie w Izraelu, podczas gdy najwięcej Izraelitów było w stanie odstępstwa, i zarządzali nimi obcy władcy. W rozdziałach 13–16 jest mowa o powołaniu i upadku ostatniego sędziego, którym był Samson. Ostatnie rozdziały 17–21 można opisać jako aneks, w którym ujawnione zostały głąbiny grzechów Izraela.

Siedemdziesiąty. *Zobacz także*

Apostoł; Kapłaństwo Melchizedeka

Urząd, do którego mężczyźni są ustanawiani w Kapłaństwie Melchizedeka. Obecnie kwora Siedemdziesiątych składają się z Członków Władz Generalnych i Siedemdziesiątych Obszaru. Siedemdziesiąci służą w imię Pana pod kierownictwem Pierwszego Prezydium i Kworum Dwunastu Apostołów (zobacz **DiP** 107:34). Cały swój czas poświęcają na czynienie postuğu.

Pan wyznaczył innych siedemdziesiątych, **Luk.** 10:1.

Siedemdziesiąci są powołani, aby głosić ewangelię i być szczególnymi świadkami Jezusa Chrystusa, **DiP** 107:25–26. Siedemdziesiąci działają w imię Pana pod kierownictwem Dwunastu w budowaniu Kościoła i regulowaniu wszystkich jego spraw we wszystkich narodach, **DiP** 107:34. Wybierzcie innych siedemdziesiątych, nawet siedem razy po siedemdziesiąciu, jeżeli wymaga tego praca, **DiP** 107:93–97. Kworum siedemdziesiątych jest ustanowione dla podróżujących starszych, aby dawali świadectwo o mym imieniu na całym świecie, **DiP** 124:138–139.

Siostra. *Zobacz także* Bracia, brat;

Człowiek, ludzie; Kobieta, kobiety

Jako że jesteśmy dziećmi naszego Ojca Niebieskiego, wszyscy mężczyźni i wszystkie kobiety są w duchowym sensie braćmi i siostrami. W Kościele w odniesieniu do członkiń i sympatycek Kościoła często używa się określenia „siostry”.

Ktokolwiek czyni wolę Ojca mego, ten jest moim bratem i siostrą, **Mat.** 12:50 (Mar. 3:35).

Wyznaczenie praw w kwestii wyznawania grzechów między braćmi i siostrami w Kościele, **DiP** 42:88–93.

Skarcieć, karcenie. *Zobacz także*

Przeciwności

Upomnienie lub zdyscyplinowanie

osób lub grup, aby mogły stać się lepsze lub silniejsze.

Nie pogardzaj karceniem z ręki Wszchemocnego, **Job** 5:17 (Przyp. 3:11). Błogosławiony człowiek, którego Ty karcisz, o Panie, **Ps.** 94:12.

Całe Pismo przez Boga jest dane do wykrywania błędów, do poprawy, **II Tym.** 3:16. Pan karci tych, których miłuje, **Hebr.** 12:5–11.

Pan uważa za właściwe karcenie Swoich ludzi, **Mos.** 23:21–22. Jeśli Pan nie karci Swego ludu, nie będą o Nim pamiętać, **Hel.** 12:3. Pan rozmawiał z bratem Jereda, i karcił go, **Eter** 2:14.

Zostali skarceni, by mogli odpokutować, **DiP** 1:27. Kogo kocham, tego też karzę, aby ich grzechy były przebaczone, **DiP** 95:1. Wszyscy ci, którzy nie wytrzymają karcenia, nie będą mogli być uświęceni, **DiP** 101:2–5. Mój lud musi być karcony, dopóki nie nauczy się posłuszeństwa, **DiP** 105:6. Ten, kto nie znieśie karcenia, nie jest godzien królestwa mego, **DiP** 136:31.

Skromność. *Zobacz także* Pokorny, pokora

Zachowanie lub wygląd nacechowane prostotą, umiarkowaniem i przyzwyczajonością. Skromna osoba unika nadmiaru i pretensjonalności.

Uczył Bóg okrycia ze skór i przyodział Adama i Ewę, **I Mojż.** 3:21 (Mojż. 4:27).

Kobiety przyodzabiają się w skromne stroje, **I Tym.** 2:9. Bądź w domu dyskretny, cnotliwy, dbały, **Tyt.** 2:5.

Wielu unosi się w pysze z powodu kosztowności swych strojów, **Jakub** 2:13.

Niechaj wszystkie szaty twoje będą proste, **DiP** 42:40.

Wierzmy w bycie cnotliwym i szlachetnym, **Art. wiary** 1:13.

Skruszony duch. *Zobacz* Złamane serce

Skryba

W Starym i Nowym Testamencie uży-

wano tego określenia na różne sposoby: (1) W Starym Testamencie głównym obowiązkiem skryby było kopiowanie pism świętych (Jer. 8:8). (2) W Nowym Testamencie często jest mowa o uczonych w piśmie, a czasami są oni zwani zakonoznawcami lub doktorami prawa. Rozwinęli prawo w szczegółach i dostosowali je do współczesnych im okoliczności (Mat. 13:52; Mar. 2:16–17; 11:17–18; Łuk. 11:44–53; 20:46–47).

Słabość. *Zobacz także* Pokorny, pokora

Stan bycia śmiertelnikiem i braku zdolności, siły lub umiejętności. Słabość to stan bycia. Wszyscy ludzie są słabi i jedynie dzięki łasce Boga mogą otrzymać moc dokonywania prawych czynów (Jakub 4:6–7). Słabość ta objawia się częściowo w osobistych słabościach lub ułomnościach, jakie ma każdy człowiek.

Wzmocnijcie słabe ręce, **Iz.** 35:3–4.

Duch wprowadzie jest ochotny, ale ciało słabe, **Mat.** 26:41 (Mar. 14:38).

Ze względu na słabość, która jest we mnie, według ciała, usprawiedliwiam się, **I Nefi** 19:6. Nakazano mi zapisanie tych rzeczy pomimo mojej słabości, **II Nefi** 33:11. Nie bądź gniewny na Swego sługę z powodu jego słabości, **Eter** 3:2. Ludzie innych wyznań będą z tego sztydzić z powodu naszej słabości w piśmie, **Eter** 12:23–25, 40. Pokażę im ich słabość, **Eter** 12:27–28. Ponieważ zobaczyłeś swą słabość, uczynię cię silnym, **Eter** 12:37.

Ten, kto słaby jest pośród was, odtąd będzie wzmocniony, **DiP** 50:16. Jezus Chrystus zna słabość człowieka, **DiP** 62:1.

Sławić. *Zobacz* Chwała; Wdzięczny, podziękowania, dziękczynienie

Słowo. *Zobacz* Jezus Chrystus — Przedziemskie życie Chrystusa

Słowo Boga. *Zobacz także* Objawienie; Pisma święte; Przykazania Boga

Wytyczne, przykazania lub przesłanie od Boga. Dzieci Boga mogą przyjąć

Jego słowo bezpośrednio przez objawienie poprzez Ducha lub od wybranych przez Niego sług (DiP 1:38).

Człowiek żyje według każdego słowa, które wychodzi z ust Pana, **V Mojż.** 8:3 (Mat. 4:4; DiP 84:43–44). Twoje słowo jest lampą stopom moim i światłością ścieżkom moim, **Ps.** 119:105.

Napełnieni zostali wszyscy Duchem Świętym i głosili ze śmiałością słowo Boże, **Dz.** 4:31–33.

Żelazny pręt był słowem Bożym prowadzącym do drzewa życia, **I Nefi** 11:25 (I Nefi 15:23–25). Byliście znieczuleni, że nie odczuwaliście Jego słów, **I Nefi** 17:45–46. Biada temu, kto odrzuci słowo Boga, **II Nefi** 27:14 (II Nefi 28:29; Eter 4:8). Dążcie naprzód, delectując się słowem Chrystusa, **II Nefi** 31:20 (II Nefi 32:3). Z powodu swej niewiary nie mogli zrozumieć słowa Bożego, **Mos.** 26:3 (Alma 12:10). Pilnie badali pisma święte, aby mogli poznać słowo Boże, **Alma** 17:2. Wypróbuj moc słowa Bożego, **Alma** 31:5. Alma przyrównał słowo Boże do nasiona, **Alma** 32:28–43.

Cokolwiek powiedzą, będąc poruszeni przez Ducha Świętego, to będzie słowem Pana, **DiP** 68:4. Życie według każdego słowa, które wychodzi z ust Bożych, **DiP** 84:44–45.

Kto ceni moje słowo, nie zostanie zwiedziony, **J.S.** — **Mat.** 1:37.

Słowo Mądrości

Prawo zdrowia objawione przez Pana dla fizycznego i duchowego pożytku świętych (DiP 89). Powszechnie mówi się o nim Słowo Mądrości. Pan od zawsze nauczał Swoich naśladowców zasad zdrowia. Pan objawił Józefowi Smithowi, jakie rodzaje jedzenia należy spożywać, a jakich unikać, oraz obietnicę doczesnych i duchowych błogosławieństw za posłuszeństwo Słowu Mądrości.

Wina i mocnego napoju nie pijcie, **III Mojż.** 10:9. Wino — to szyderca, mocny trunek — to wzburzenie, **Przyp.**

20:1. Gorzko smakuje mocny trunek tym, którzy go piją, **Iz.** 24:9. Daniel nie skalał się potrawami ze stołu królewskiego ani winem, **Dan.** 1:8.

Jeśli ktoś kala świątynię Boga, tego zniszczy Bóg, **I Kor.** 3:16–17. Pijacy królestwa Bożego nie odziedziczą, **I Kor.** 6:10 (Gal. 5:21).

Kto zakazuje człowiekowi spożycia mięsa, ten nie jest ustanowiony przez Boga, **DiP** 49:18–21. Wszystkie rzeczy, co pochodzą z ziemi, mają być używane według osądu, nie w nadmiarze, **DiP** 59:20. Pan radził świętym, aby nie używali wina, silnych napitków, tytoniu i gorących napojów, **DiP** 89:1–9. Ziola, owoce, mięso i zboża są ustanowione na użytek człowieka i zwierząt, **DiP** 89:10–17. Posłuszeństwo Słowu Mądrości przynosi doczesne i duchowe błogosławieństwa, **DiP** 89:18–21.

Służba. *Zobacz także* Miłość; Pomoc wzajemna

Okazana troska lub praca wykonana dla pożytku Boga i bliźnich. Kiedy służymy bliźnim, także służymy Bogu.

Wybierzcie sobie dzisiaj, komu będziecie służyć, **Joz.** 24:15.

Cokolwiek zrobiliście jednemu z tych najmniejszych, i mnie uczyniliście, **Mat.** 25:35–45. Składajcie ciała swoje jako ofiarę żywą, która jest waszą należytą służbą, **Rzym.** 12:1. Służcie jedni drugim w miłości, **Gal.** 5:13.

Poświęcisz swe dni służbie twojemu Bogu, **II Nefi** 2:3. Gdy służycie swoim bliźnim, zaprawdę, służycie swemu Bogu, **Mos.** 2:17. Ci, którzy posiadają ziemię obiecaną, muszą służyć Bogu, albo zostaną zmieceni, **Eter** 2:8–12.

Ci, którzy przystąpią do służby Bogu, powinni służyć całym sercem, **DiP** 4:2. Pan dał przykazania, aby ludzkość Go kochała i Mu służyła, **DiP** 20:18–19. Służyć będziesz Bogu w imię Jezusa Chrystusa, **DiP** 59:5. Mnie, Pana, raduje uczyć tych, którzy służą mi, **DiP** 76:5.

Oddawaj cześć Bogu, tylko Jemu będziesz służył, **Mojż.** 1:15.

Smith, Emma Hale. *Zobacz także*

Smith, Józef, jun.

Żona Proroka Józefa Smitha. Pan nakazał Emmie dokonać wyboru hymnów dla Kościoła. Służyła ona także jako pierwsza prezydent Stowarzyszenia Pomocy.

Objawienie ukazuje wolę Pana Emmie Smith, **DiP** 25. Pan radzi Emmie Smith w kwestii małżeństwa, **DiP** 132:51–56.

Smith, Hyrum. *Zobacz także* Smith,

Józef, jun.

Starszy brat i wierny towarzysz Józefa Smitha. Hyrum urodził się 9 lutego 1800 r. Służył jako asystent Józefa w prezydium Kościoła, jak też był drugim Patriarchą Kościoła. Dnia 27 czerwca 1844 r. wraz z Józefem poniosł męczeńską śmierć w więzieniu w Carthage.

Bóg za pośrednictwem jego brata, Józefa, objawił Hyrumowi wytyczne, **DiP** 11; 23:3. Błogosławiony jest sługa mój, Hyrum Smith, ze względu na szczerość jego serca, **DiP** 124:15. Hyrum otrzymał przykazanie, aby zajął urząd patriarchy Kościoła, **DiP** 124:91–96, 124. Józef i Hyrum ponieśli męczeńską śmierć w więzieniu w Carthage, **DiP** 135. Hyruma oraz inne znamienite duchy zachowano, aby wyszły w pełni czasów, **DiP** 138:53.

Smith, Joseph F.

Szósty Prezydent Kościoła; jedyny syn Hyruma i Mary Fielding Smith. Urodził się 13 listopada 1838 r. i zmarł 19 listopada 1918 r.

Joseph F. Smith otrzymał wizję odkupienia zmarłych, **DiP** 138.

Smith, Joseph, sen. *Zobacz także*

Smith, Józef, jun.; Smith, Lucy Mack

Ojciec Proroka Józefa Smitha. Urodził się 12 lipca 1771 r. Poślubił Lucy Mack i mieli dziewięcioro dzieci (J.S. — Hist. 1:4). Joseph stał się wiernym wierzącym w Przywrócenie w dniach ostatnich i był pierwszym Patriarchą Kościoła. Zmarł 14 września 1840 r.

Bóg objawił wytyczne dla niego za pośrednictwem jego syna Józefa, **DiP** 4; 23:5. Niechaj mój sędziwy sługa dalej mieszka z rodziną, **DiP** 90:20. Mój sędziwy sługa Joseph zasiada z Abrahamem, po jego prawicy, **DiP** 124:19. Józef Smith jun. ujrzał swego ojca w wizji królestwa celestialnego, **DiP** 137:5.

Anioł nakazał Józefowi Smithowi jun. opowiedzieć ojcu o wizji, którą otrzymał, **J.S.** — **Hist.** 1:49–50.

Smith, Józef, jun. *Zobacz także*

Doktryna i Przymierza; Księga Mormona; Perła Wielkiej Wartości; Pierwsza Wizja; Przywrócenie ewangelii; Tłumaczenie Józefa Smitha (Tłum. J.S.)

Prorok wybrany do przywrócenia prawdziwego Kościoła Jezusa Chrystusa na ziemię. Józef Smith urodził się w stanie Vermont w Stanach Zjednoczonych Ameryki i żył od 1805 do 1844 r.

W 1820 r. Bóg Ojciec i Jezus Chrystus ukazali się Józefowi i pouczyli go, że żaden z kościołów na ziemi nie był prawdziwy (J.S. — Hist. 1:1–20). Odwiedził go później anioł Moroni, który objawił miejsce ukrycia złotych płyt zawierających zapisy starożytnych ludów na kontynencie amerykańskim (J.S. — Hist. 1:29–54).

Józef przetłumaczył złote płyty i w 1830 r. opublikował jako Księgę Mormona (J.S. — Hist. 1:66–67, 75). W 1829 r. otrzymał upoważnienie kapłańskie od Jana Chrzciela i od Piotra, Jakuba i Jana (**DiP** 13; 27:12; 128:20; J.S. — Hist. 1:68–70).

Według polecenia Boga, 6 kwietnia 1830 r., Józef oraz kilka innych osób zorganizowało przywrócony Kościół Jezusa Chrystusa (**DiP** 20:1–4). Pod kierunkiem Józefa Kościół wzrastał w Kanadzie, Anglii i we wschodniej części Stanów Zjednoczonych, szczególnie w stanie Ohio, Missouri i Illinois. Józef Smith i święci napotykali na ciężkie prześladowania wszędzie, gdzie tylko się osiedlali. 27 czerwca 1844 r. Józef oraz jego brat Hyrum ponieśli męczeńską śmierć

w Carthage w stanie Illinois w Stanach Zjednoczonych Ameryki.

Józef, syn Jakuba, prorokował o Józefie Smithie, **II Nefi** 3:6–15.

Mając wiedzę o nadchodzącej klęsce, Pan powołał swego sługę Józefa Smitha, **DiP** 1:17 (**DiP** 19:13). Józef Smith został ustanowiony apostołem Jezusa Chrystusa i pierwszym starszym tego Kościoła, **DiP** 20:2. Józef został ustanowiony do apostołstwa przez Piotra, Jakuba i Jana, **DiP** 27:12. Józef i Sidney Rigdon świadczyli, że ujrzeli Tego, który jest Jednorodzonem Ojca, **DiP** 76:23. Wraz z Oliverem Cowdeyem Józef Smith ujrzął w wizji Pana, **DiP** 110:1–4. Pan powołał Józefa jako przewodniczącego starszego, tłumacza, objawiciela, widzącego i proroka, **DiP** 124:125. Józef Smith uczynił więcej — poza Jezusem jedynie — dla zbawienia ludzi niż jakikolwiek inny człowiek, **DiP** 135:3.

Pismo święte ujawnione przez Proroka Józefa Smitha: Józef przetłumaczył część złotych płyt, które dane mu były przez anioła Moroniego, a które to tłumaczenie zostało opublikowane w 1830 r. jako Księga Mormona. Otrzymał także wiele objawień od Pana przedstawiających podstawowe doktryny i organizację Kościoła. Wiele z tych objawień zostało zebranych w znane nam pismo Doktryna i Przymierza. Był on również odpowiedzialny za wyjawienie Perły Wielkiej Wartości, która zawiera natchnione tłumaczenia niektórych zapisów Mojżesza, Abrahama i Mateusza, wyjątki z jego osobistej historii i świadectwa oraz trzynaście oświadczeń zawierających doktrynę i wierzenia wyznawane w Kościele.

Smith, Lucy Mack. *Zobacz także*

Smith, Joseph, sen.; Smith, Józef, jun.

Matka Proroka Józefa Smitha i żona Josepha Smitha sen. (J.S. — Hist. 1:4, 7, 20). Urodziła się 8 lipca 1776 r. i zmarła 5 maja 1856 r.

Józef ujrzął swoją matkę w wizji królestwa celestialnego, **DiP** 137:5.

Smith, Samuel H. *Zobacz także* Smith, Józef, jun.

Młodszy brat Proroka Józefa Smitha (J.S. — Hist. 1:4). Samuel urodził się w 1808 r. i zmarł w 1844 r. Był jednym z Ośmiu Świadców Księgi Mormona i służył jako jeden z pierwszych misjonarzy w przywróconym Kościele (**DiP** 23:4; 52:30; 61:33–35; 66:7–8; 75:13).

Sodoma. *Zobacz także* Gomora

W Starym Testamencie; niegodziwe miasto, które zostało zniszczone przez Pana (I Mojż. 19:12–29).

Sofoniasz

Starotestamentowy prorok, który żył podczas panowania Jozjasza (639–608 p.n.e.).

Księga Sofoniasza: W rozdziale 1. jest mowa o nadchodzącym dniu, który pełen będzie gniewu i trudów. Rozdział 2. to napomnienie ludu Izraela, aby dążył do prawości i łagodności. W rozdziale 3. jest mowa o Drugim Przyjściu, kiedy wszystkie narody zbiorą się do bitwy. Pan będzie jednak pośród nich panował.

Sól

Używana jako ważny środek konserwujący w starożytnym świecie; uważano, że jest konieczna do życia.

Żona Lota stała się słupem soli, **I Mojż.** 19:26.

Wy jesteście solą ziemi, **Mat.** 5:13 (Łuk. 14:34; III Nefi 12:13).

Lud przymierza z Panem jest zaliczany jako sól ziemi, **DiP** 101:39–40. Jeżeli święci nie są zbawcami ludzi, są niczym sól, która straciła swój smak, **DiP** 103:9–10.

Spać

Stan odpoczynku, w którym osoba nie jest aktywna i jest nieprzytomna. Pan polecił Swoim świętym, aby nie spali dłużej niż potrzeba (**DiP** 88:124). Zaśnięcie może być także symbolem duchowej

Spichlerz

śmierci (I Kor. 11:30; II Nefi 1:13) lub śmierci fizycznej (Morm. 9:13).

Spichlerz. *Zobacz także* Pomoc wzajemna

Miejsce, gdzie biskup przyjmuje, przechowuje w zaufaniu i rozdziela biednym poświęcone ofiary świętych w dniach ostatnich. Każdy spichlerz, zależnie od potrzeb, może być duży lub mały. Wierni święci oferują talenty, zdolności, produkty, środki finansowe biskupowi, aby troszczył się o biednych w potrzebie. Zatem na spichlerz mogą składać się: lista dostępnych usług, pieniądze, żywność lub inne przedmioty. Biskup jest pełnomocnikiem spichlerza i pod kierownictwem Ducha Pana rozdziela dobra i usługi według potrzeb (DiP 42:29–36; 82:14–19).

Niech nagromadzą żywność i przechowują na czas, gdy nastanie siedem lat głodu, **I Mojż.** 41:34–36, 46–57. Przyniesie całą dziesięcinę do spichlerza, **Mal.** 3:10 (III Nefi 24:10).

Niechaj biskup wyznaczy spichlerza dla tego kościoła, **DiP** 51:13. Nadmiar dóbr dany będzie do mojego spichlerza, **DiP** 70:7–8. Święci powinni zorganizować i założyć spichlerz, **DiP** 78:1–4. Dzieci mają prawo oczekiwać ze spichlerza Pańskiego, jeżeli rodzice nie mają środków, **DiP** 83:5.

Spór. *Zobacz także* Bunt

Konflikty, kłótnie i dysputy. Spory, szczególnie pomiędzy członkami Kościoła Pana lub pomiędzy członkami rodziny, nie są Panu miłe.

Niechże nie będzie konfliktu między mną a tobą, **I Mojż.** 13:8. Pycha wywołuje spory, **Przyp.** 13:10.

Jeśli kto ma powód do waśni przeciw komu: Przebaczcie, jak Chrystus przebaczał, **Kol.** 3:13. Głupich pytań i sporów unikaj, **Tyt.** 3:9.

Pan przykazuje ludziom, aby nie spierali się między sobą, **II Nefi** 26:32. Nie pozwolicie, aby wasze dzieci były się i kłóciły pomiędzy sobą, **Mos.** 4:14. Alma

nakazał, aby nie było sporów pomiędzy członkami Kościoła, **Mos.** 18:21. Szatan rozsiewa plotki i doprowadza do sporów, **Hel.** 16:22. Diabeł jest ojcem sporów i podburza ludzi, aby spierali się między sobą, **III Nefi** 11:29 (Mos. 23:15).

Ustanowię moją ewangelię, aby nie było tylu sporów, **DiP** 10:62–64. Poniechajcie wzajemnych sporów, **DiP** 136:23.

Sprawiedliwość. *Zobacz także*

Miłosierny, miłosierdzie;
Zadośćuczynić, Zadośćuczynienie

Niezawodne następstwo błogosławieństw za prawe myśli i czyny oraz kara za grzech, za który nie odpokutowano. Sprawiedliwość to wieczne prawo, które wymaga kary za każdym razem, kiedy przekroczone zostaje prawo Boga (Alma 42:13–24). Grzesznik musi ponieść karę, jeśli nie odpokutuje (Mos. 2:38–39; DiP 19:17). Jeśli zaś odpokutuje, Zbawiciel płaci karę poprzez Zadośćuczynienie, powołując się na miłosierdzie (Alma 34:16).

Dusza, która grzeszy, umrze, **Ez.** 18:4. Czego Pan żąda od ciebie: tylko, abyś czynił sprawiedliwie, **Mich.** 6:8.

Jezus będzie sprawiedliwy, i przebaczy nasze grzechy, **I Jana** 1:9.

Sprawiedliwość Boga oddziela niegodziwych od prawych, **I Nefi** 15:30. Zadośćuczynienie zaspokaja wymagania Jego sprawiedliwości, **II Nefi** 9:26. Cała ludzkość jest upadła i jest w mocy sprawiedliwości, **Alma** 42:14. Zadośćuczynienie zaspokaja wymagania sprawiedliwości, **Alma** 42:15. Czy przypuszczasz, że miłosierdzie może obrabować sprawiedliwość, **Alma** 42:25. Sprawiedliwość Boga wisi nad tobą, jeśli nie odpokutujesz, **Alma** 54:6.

Sprawiedliwość i osąd są karą, która wiąże się z moim prawem, **DiP** 82:4. Sprawiedliwość nadal idzie swą drogą i rości sobie prawo do swojego, **DiP** 88:40. Nikt nie uniknie sprawiedliwości i praw Boga, **DiP** 107:84.

Sprzysiężenia. *Zobacz* Tajemne sprzysiężenia

Starszy. *Zobacz także* Kapłaństwo; Kapłaństwo Melchizedeka

Określenie *starszy* jest używane w Biblii w różnych sytuacjach. W Starym Testamencie często odnosi się do starszych mężczyzn z plemienia, którym zazwyczaj powierzano sprawy związane z rządzeniem (I Mojż. 50:7; Joz. 20:4; Rut 4:2; Mat. 15:2). Z racji wieku i doświadczenia ich rady były cenione. Zajmowane przez nich stanowisko niekoniecznie było powołaniem kapłańskim.

W czasach Starego Testamentu byli także starsi ustanowieni do Kapłaństwa Melchizedeka (II Mojż. 24:9–11). W Nowym Testamencie była mowa o starszych w kontekście urzędu kapłańskiego w Kościele (Jak. 5:14–15). Również pośród Nefitów byli starsi ustanowieni w kapłaństwie (Alma 4:7, 16; Mor. 3:1). W tej dyspensacji Józef Smith i Oliver Cowdery byli pierwszymi ustanowionymi starszymi (DiP 20:2–3).

Starszy to tytuł współcześnie dany wszystkim, którzy dzierżą Kapłaństwo Melchizedeka. Na przykład, do misjonarzy płci męskiej ludzie zwracają się określeniem „starszy”. Także Apostoł jest starszym i właściwe jest zwracanie się do członków Dwunastu lub kworum Siedemdziesiątych, używając tego tytułu (DiP 20:38; I Piotra 5:1). Obowiązki ustanowionych starszych w Kościele zostały obecnie przekazane poprzez objawienie w dniach ostatnich (DiP 20:38–45; 42:44; 46:2; 107:12).

Napisał Mojżesz do wszystkich starszych Izraela, **V Mojż.** 31:9.

Barnaba posłał pomoc starszym Kościoła, **Dz.** 11:30. Starsi byli ustanawiani w każdym kościele, **Dz.** 14:23 (Tyt. 1:5). Przywołaj starszych, aby modlili się nad chorym, **Jak.** 5:14.

Starsi byli ustanowieni przez nałożenie rąk, **Alma** 6:1.

Starsi mają błogosławić dzieci, **DiP** 20:70. Starsi mają prowadzić spotkania poprzez Ducha Świętego, **DiP** 46:2. Starsi mają złożyć sprawozdanie ze swego szafarstwa, **DiP** 72:5. Starsi

mają głosić ewangelię narodom, **DiP** 133:8.

Stary Testament. *Zobacz także* Biblia; Pięcioksiąg; Pisma święte

Zapisy starożytnych proroków, którzy działali pod natchnieniem Ducha Świętego i którzy przez wiele wieków świadczyli o Chrystusie oraz Jego posłudze w przyszłości. Zawiera także zapis historii Abrahama i jego potomków, począwszy od Abrahama, oraz przymierze, czyli *testament*, jakie Pan zawarł z Abrahamem i jego potomkami.

Pierwsze pięć ksiąg Starego Testamentu napisał Mojżesz. Są to: I Ks. Mojżeszowa, II Ks. Mojżeszowa, III Ks. Mojżeszowa, IV Ks. Mojżeszowa i V Ks. Mojżeszowa. I Ks. Mojżeszowa odnosi się do początków ziemi, ludzkości, języków, grup etnicznych i początków domu Izraela.

Historyczne księgi podają wydarzenia dotyczące Izraela. Należą do nich: Ks. Jozuego, Ks. Sędziów, Ks. Rut, I i II Ks. Samuela, I i II Ks. Królewska, I i II Ks. Kronik, Ks. Ezdrasza, Ks. Nehemiasza i Ks. Estery.

W księgach poetyckich podane jest nieco z mądrości i literatury proroków. Są to: Ks. Joba, Ks. Psalmów, Przypowieści Salomona, Ks. Kaznodziei Salomona, Pieśń nad Pieśniami i Trens.

Prorocy ostrzegali Izrael przed jego grzechami i świadczyli o błogosławieństwach wynikających z posłuszeństwa. Prorokowali o przyjściu Chrystusa, który zadośćuczyni za grzechy tych, którzy odpokutują, przyjmą obrzędy i będą żyć według ewangelii. Są to: Ks. Izajasza, Ks. Jeremiasza, Ks. Ezechiela, Ks. Daniela, Ks. Ozeasza, Ks. Joela, Ks. Amosa, Ks. Abdiasza, Ks. Jonasza, Ks. Micheasza, Ks. Nahuma, Ks. Habakuka, Ks. Sofoniasza, Ks. Aggeusza, Ks. Zachariasza i Ks. Malachiasza.

Większość ksiąg Starego Testamentu została spisana w języku hebrajskim. Kilka zapisów sporządzono w języku aramejskim, który jest językiem pokrewnym.

Stopnie chwały

Stopnie chwały. *Zobacz także* Chwała celestialna; Chwała tełestialna; Chwała terestrialna

Różne królestwa w niebie. Podczas Sądu Ostatecznego każda osoba odziedziczy wieczne miejsce przebywania w konkretnym królestwie chwały, z wyjątkiem tych, którzy są synami zatracenia.

Jezus powiedział: W domu Ojca mego wiele jest posiadłości, **Jan** 14:2 (Eter 12:32). Jedna jest chwała słońca, a inna księżycy, i inna gwiazd, **I Kor.** 15:40–41. Paweł został uniesiony do trzeciego nieba, **II Kor.** 12:2.

Jest miejsce bez chwały i wiekuistej kary, **DiP** 76:30–38, 43–45. Są trzy stopnie chwały, **DiP** 76:50–113; 88:20–32.

Stworzyć, stworzenie. *Zobacz także* Duchowe stworzenie; Dzień sabatu; Jezus Chrystus; Początek; Ziemia

Zorganizować. Bóg, pracując za pośrednictwem Swojego Syna, Jezusa Chrystusa, zorganizował pierwiastki w naturze, aby uformować niebiosy i ziemię. Ojciec Niebieski i Jezus stworzyli człowieka na Swoją obraz (Mojż. 2:26–27).

Na początku stworzył Bóg niebo i ziemię, **I Mojż.** 1:1. Uczyńmy człowieka na obraz nasz, **I Mojż.** 1:26 (Mojż. 2:26–27; Abr. 4:26).

Wszystko przez Niego było uczynione, **Jan** 1:3, 10. W Nim zostało stworzone wszystko, co jest w niebie, **Kol.** 1:16 (Mos. 3:8; Hel. 14:12). Bóg uczynił światy przez Swoją Syna, **Hebr.** 1:2.

Człowiek został stworzony na początku, **Mos.** 7:27. Stworzyłem niebiosy i ziemię, i wszystko, **III Nefi** 9:15 (Morm. 9:11, 17). Wszyscy ludzie zostali stworzeni na początku na mój własny obraz, **Eter** 3:15.

Jezus Chrystus stworzył niebiosy i ziemię, **DiP** 14:9. On stworzył człowieka, mężczyznę i kobietę, na Swoją własny obraz, **DiP** 20:18.

Niezliczone światy stworzyłem, **Mojż.** 1:33. Przez mego Jednorodzonego Syna stworzyłem niebo, **Mojż.** 2:1. Ja, Pan

Bóg, stworzyłem duchowo wszystkie rzeczy, zanim w sposób naturalny pojawiły się na powierzchni ziemi, **Mojż.** 3:5. Miliony ziem jak ta, nie byłyby nawet początkiem liczby Twoich dzieł stworzenia, **Mojż.** 7:30. Bogowie zorganizowali i uformowali niebiosy, **Abr.** 4:1.

Stwórca. *Zobacz* Jezus Chrystus; Stworzyć, stworzenie

Sumienie. *Zobacz także* Światło, światłość Chrystusa

Wewnętrzny zmysł do odróżniania dobra od zła, wywodzący się ze światłości Chrystusa, który jest w każdym człowieku (Mor. 7:16). Mamy wrodzoną umiejętność rozróżniania między dobrem a złem, ponieważ światłość Chrystusa jest dana każdej osobie (**DiP** 84:46). Owa zdolność nazywana jest sumieniem. Właściwość ta czyni nas istotami, które są odpowiedzialne za swoje czyny. Podobnie jak w przypadku innych zdolności, nasze sumienie może być wypaczone przez grzech lub nadużycia.

Uczonych w piśmie i faryzeuszów obciążało ich własne sumienie, **Jan** 8:9. Świadczy o tym też ich sumienie, **Rzym.** 2:14–15. Odstępcy mają swoje sumienie przypalone gorącym żelazem, **I Tym.** 4:2.

Ludzie są dostatecznie pouczeni, aby rozróżnić między dobrem a złem, **II Nefi** 2:5. Król Beniamin miał czyste sumienie przed Bogiem, **Mos.** 2:15. Nefici zostali napełnieni radością, mając spokój sumienia, **Mos.** 4:3. Zeezrom doznał udręki duszy, zdając sobie sprawę ze swej winy, **Alma** 14:6. Dana jest nam radość lub wyrzuty sumienia — według naszych pragnień, **Alma** 29:5. Kara i sprawiedliwe prawo przynoszą wyrzuty sumienia, **Alma** 42:18. Duch Chrystusa jest dany każdemu człowiekowi, aby mógł rozróżnić między dobrem a złem, **Mor.** 7:16.

Każda osoba powinna mieć wolność sumienia, **DiP** 134:2. Mam sumienie wolne od winy, **DiP** 135:4.

Domagamy się przywileju oddawania czci Bogu zgodnie z tym, co nam dyktuje nasze sumienie, **Art. wiary** 1:11.

Syjon. *Zobacz także* Enoch; Nowa Jerozolima

Ludzie nieskalanego serca (DiP 97:21). Syjon także oznacza miejsce, w którym żyją ludzie nieskalanego serca. Miasto zbudowane przez Enocha i jego lud, które ostatecznie zostało zabrane do nieba i z powodu prawości zostało nazwane Syjonem (DiP 38:4; Mojż. 7:18–21, 69). W dniach ostatnich miasto o nazwie Syjon będzie zbudowane w hrabstwie Jackson w stanie Missouri (Stany Zjednoczone Ameryki), do którego będą zgromadzone plemiona Izraela (DiP 103:11–22; 133:18). Świętym radzi się, aby budowali Syjon gdziekolwiek się znajdują na świecie.

Miasto Dawida nazwano Syjon, **I Król.** 8:1. Z Syjonu wyjdzie prawo, **Iz.** 2:2–3 (Mich. 4:2; II Nefi 12:2–3). Odkupiciel przyjdzie do Syjonu, **Iz.** 59:20. Zbiórę was po jednym z miasta i po dwóch z rodziny, i wprowadzę was do Syjonu, **Jer.** 3:14. Na górze Syjon i w Jerozolimie będzie wybawienie, **Joel** 3:5 (Abd. 1:17).

Błogosławieni są ci, którzy będą dążyli do ujawnienia Mojego Syjonu, **I Nefi** 13:37. Wynoszą się córki Syjonu, **II Nefi** 13:16 (Iz. 3:16). Biada temu, komu jest wygodnie w Syjonie, **II Nefi** 28:19–25.

Dążcie do ujawnienia i ustanowienia sprawy Syjonu, **DiP** 6:6 (DiP 11:6). Jegom natchnął, aby z wielką mocą poruszył sprawę Syjonu dla ogólnego pożytku, **DiP** 21:7. Nowa Jerozolima nazywać się będzie Syjon, **DiP** 45:66–67. Independence w stanie Missouri to miejsce na miasto Syjon, **DiP** 57:1–3. Klęska utrzyma się na dzieciach Syjonu, dopóki nie odpokutują, **DiP** 84:58.

Nazwał Pan Swój lud Syjonem, bo był jednego serca i jednego umysłu, **Mojż.** 7:18–19. Syjon (Nowa Jerozolima) zostanie zbudowany na kontynencie amerykańskim, **Art. wiary** 1:10.

Symbolika

Użyć czegoś na podobieństwo lub obraz innej rzeczy. Symbolika w pismach świętych polega na tym, że używane są

znajome przedmioty, znane wydarzenia lub okoliczności do przedstawienia zasady lub nauki ewangelii. Na przykład prorok z Księgi Mormona, Alma, użył nasiona, aby przedstawić słowo Boga (Alma 32).

Prorocy w pismach świętych używali symboliki, aby nauczać o Jezusie Chrystusie. Do tych symboli należą ceremonie i obrzędy (Mojż. 6:63), składanie ofiar (Hebr. 9:11–15; Mojż. 5:7–8), sakrament (Tłum. J.S., Mar. 14:20–24 [Aneks]; Łuk. 22:13–20) i chrzest (Rzym. 6:1–6; DiP 128:12–13). Liczne imiona i nazwy biblijne są symboliczne. W Starym Testamencie ceremonia przybytku i prawo Mojżesza przedstawiają wieczne prawdy (Hebr. 8–10; Mos. 13:29–32; Alma 25:15; Hel. 8:14–15). Inne przykłady znajdują się w Ew. Mateusza 5:13–16; Ew. Jana 3:14–15; Ks. Jakuba 4:5; Ks. Almy 37:38–45.

Symeon. *Zobacz także* Izrael; Jakub, syn Izaaka

W Starym Testamencie; drugi syn Jakuba i jego żony Lei (I Mojż. 29:33; 35:23; II Mojż. 1:2). Dołączył do Lewiego w masakrze Szechemitów (I Mojż. 34:25–31). Proroctwo Jakuba dotyczące Symeona znajduje się w I Ks. Mojżeszowej 49:5–7.

Plemię Symeona: Potomkowie Symeona często mieszkali z plemieniem Judy i w granicach królestwa Judy (Joz. 19:1–9; I Kron. 4:24–33). Plemię Symeona przyłączyło się do Judy w bitwie przeciwko Kananejczykom (Sędz. 1:3, 17). Potem przyłączyli się także do armii Dawida (I Kron. 12:26).

Syn Boga. *Zobacz* Bóg, Boska Trójca; Jezus Chrystus

Syn Człowieczy. *Zobacz także* Bóg, Boska Trójca; Jezus Chrystus

Tytuł, jakiego używał Jezus Chrystus, kiedy mówił o sobie (Łuk. 9:22; 21:36). Oznacza Syna Człowieka Świętości. Człowiek Świętości to jedno z imion Boga Ojca. Kiedy Jezus mówi o sobie jako o Synu Człowieczym, tym samym

Synagoga

jasno deklaruje Swoją boską relację z Ojcem. Tytuł ten często można znaleźć w Ewangeliach. Objawienie w dniach ostatnich potwierdza wyjątkowe znaczenie i świętość tego imienia Zbawiciela (DiP 45:39; 49:6, 22; 58:65; Mojż. 6:57).

Synagoga. *Zobacz także* Żydzi

Miejsce spotkań używane dla celów religijnych. W czasach Nowego Testamentu umeblowanie było zazwyczaj proste; była tam arka zawierająca zwoje z prawem oraz inne święte zapisy, pulpit do czytania oraz miejsca siedzące przeznaczone dla osób, które oddają cześć.

Lokalne rady starszych zarządzały każdą synagogą. Decydowali oni o tym, kto mógł do niej wejść, a kogo należało wykluczyć (Jan 9:22; 12:42). Najważniejszym urzędnikiem był zarządca synagogi (Mar. 5:22; Łuk. 13:14). Zazwyczaj był to skryba, który miał pieczęć nad budynkiem i nadzorował przebieg nabożeństw. Pomocnik wykonywał obowiązki urzędnicze (Łuk. 4:20).

W każdym mieście, w którym mieszkali Żydzi, znajdowała się synagoga, zarówno w Palestynie, jak i w innych lokalizacjach. Było to niezwykle pomocne w rozpowszechnianiu ewangelii Jezusa Chrystusa, ponieważ pierwsi misjonarze Kościoła zazwyczaj mogli przemawiać w synagogach (Dz. 13:5, 14; 14:1; 17:1, 10; 18:4). Ta sama praktyka istniała pośród misjonarzy w Księdze Mormona (Alma 16:13; 21:4–5; 32:1), jak też pośród pierwszych misjonarzy obecnej dyspensacji (DiP 66:7; 68:1).

Synaj, góra. *Zobacz także* Mojżesz; Prawo Mojżesza

Góra na Półwyspie Synaj, w pobliżu której Mojżesz i Izraelici obozowali przez trzy miesiące po exodusie z Egiptu; zwana jest także górą Horeb (II Mojż. 3:1). Tutaj Bóg dał Swoje prawo Mojżeszowi dla domu Izraela; tutaj także zbudowano przybytek (II Mojż. 19:2; 20:18; 24:12; 32:15).

Synowie Helamana. *Zobacz* Helaman, synowie [Helamana]

Synowie i córki Boga. *Zobacz także* Człowiek, ludzie; Dzieci Chrystusa; Narodzony ponownie, narodzony z Boga; Zadośćuczynić, Zadośćuczynienie; Zrodzony

W pismach świętych terminy te są używane na dwa sposoby. Po pierwsze, wszyscy jesteśmy dosłownymi duchowymi dziećmi naszego Ojca Niebieskiego. Po drugie, synowie i córki Boga, to ci, którzy ponownie narodzili się poprzez Zadośćuczynienie Chrystusa.

Duchowe dzieci Ojca: Wyście bogami, dziećmi Najwyższego, **Ps.** 82:6.

Jesteśmy potomstwem Boga, **Dz.** 17:29. Poddajcie się Ojcu duchów, **Hebr.** 12:9.

Jestem synem Boga, **Mojż.** 1:13.

Dzieci ponownie narodzone poprzez Zadośćuczynienie: Tylu, ilu Go przyjęło, dał On moc, by stali się synami Bożymi, **Jan** 1:12 (Rzym. 8:14; III Nefi 9:17; DiP 11:30). Teraz synami Bożymi jesteśmy, **I Jana** 3:1–2.

Nazwani będziecie dziećmi Chrystusa, Jego synami i Jego córkami, **Mos.** 5:7. Wszyscy ludzie muszą się ponownie narodzić, stając się Jego synami i córkami, **Mos.** 27:25. Staną się moimi synami i moimi córkami, **Eter** 3:14. Na pewno staniecie się dziećmi Chrystusa, **Mor.** 7:19.

Wszyscy, którzy przyjmują moją ewangelię, są synami i córkami, **DiP** 25:1. Są oni bogami, samymi synami Boga, **DiP** 76:58.

Tak wszyscy mogą stać się moimi synami, **Mojż.** 6:68. Wielu uwierzyło i stało się synami Bożymi, **Mojż.** 7:1.

Synowie Mosjasza. *Zobacz* Mosjasz, synowie [Mosjasza]

Synowie zatracenia. *Zobacz także* Diabeł; Niewybaczalny grzech; Piekło; Potępienie (wyklęcie); Śmierć duchowa

Naśladowcy Szatana, którzy będą

razem z nim cierpieć w wieczności. Synowie zatracenia to: (1) ci, którzy podążyli za Szatanem i zostali wypędzeni z nieba za bunt w życiu przedziemskim, i (2) ci, którym dozwolono narodzić się na ten świat z ciałami fizycznymi, ale następnie służyli Szatanowi i zwrócili się całkowicie przeciwko Bogu. Ci z drugiej grupy zmartwychwstają, ale nie zostaną odkupieni z drugiej (duchowej) śmierci i nie będą mogli żyć w królestwie chwały (DiP 88:32, 35).

Żaden z nich nie zaginie, oprócz synów zatracenia, **Jan** 17:12. Niemożliwe jest ponownie odnowić ich ku pokucie, **Hebr.** 6:4–6 (Hebr. 10:26–29).

Miłosierdzie nie może rościć sobie prawa wobec takiego człowieka, dlatego jego ostatecznym przeznaczeniem jest cierpienie niekończącej się męki, **Mos.** 2:36–39. Trwa on, jak gdyby żadne odkupienie nie nastąpiło, **Mos.** 16:5. Kto dla zysku zaprzeczy cudom Chrystusa, stanie się niczym syn zatracenia, **III Nefi** 29:7.

Nie otrzymają przebaczenia ani na tym świecie, ani w przyszłym, **DiP** 76:30–34 (DiP 84:41; 132:27). Są oni jedynymi, którzy nie będą odkupieni od drugiej śmierci, **DiP** 76:34–48. Synowie zatracenia zaprzeczają Duchowi Świętemu po tym, jak Go przyjęli, **DiP** 76:35. Synowie zatracenia wypierają się Syna po tym, jak Ojciec już Go objawił, **DiP** 76:43.

Kain będzie nazywany Zatraceniem, **Mojż.** 5:22–26.

Syppora. *Zobacz także* Mojżesz

W Starym Testamencie; żona Mojżesza i córka Jetry (II Mojż. 2:21; 18:2).

Szadrach. *Zobacz także* Daniel

W Starym Testamencie; Szadrach, Meszach i Abed-Nego to trzej izraelscy młodzieńcy, którzy wraz z Danielem zostali przywiezieni do pałacu Nebukadnesara, króla Babilonu. Hebrajskie imię Szadracha to Ananiasz. Tych czterech młodzieńców odmówiło skalania się spożywaniem mięsa i wina z kró-

lewskiego stołu (Dan. 1). Szadrach, Meszach i Abed-Nego zostali wrzuceni przez króla do pieca ognistego, ale w cudowny sposób zostali ocaleni (Dan. 3).

Szafarz, szafarstwo. *Zobacz także* Powołać, powołany przez Boga, powołanie

Osoba, która zajmuje się sprawami lub własnością innej osoby. To, o co troszczy się szafarz, zwane jest szafarstwem. Wszystkie rzeczy na ziemi należą do Pana; jesteśmy Jego szafarzami. Odpowiadamy przed Panem, ale możemy zdawać sprawę z naszego szafarstwa upoważnionym przedstawicielom Boga. Kiedy otrzymujemy powołanie do służby od Pana lub od Jego upoważnionych sług, to szafarstwo może uwzględniać zarówno duchowe, jak i doczesne sprawy (DiP 29:34).

Nad kilkoma rzeczami byłeś wierny, uczynię, że będziesz włodarzem nad wieloma rzeczami, **Mat.** 25:14–23. Komu wiele dano, od tego wiele będzie się wymagać, **Łuk.** 12:48 (DiP 82:3). Jezus opowiedział przypowieść o niesprawiedliwym szafarzu, **Łuk.** 16:1–8.

Kto okaże się wiernym szafarzem, ten dostąpi radości Swego Pana, **DiP** 51:19. Każdy człowiek złoży sprawozdanie ze swego szafarstwa, **DiP** 72:3–5. Ten, kto jest wiernym i mądrym szafarzem, odziedziczy wszystko, **DiP** 78:22. Pan uczyni każdego człowieka odpowiedzialnym — szafarzem za ziemskie błogosławieństwa, **DiP** 104:11–17 (DiP 42:32). Bądź pilny, abyś był mądrym szafarzem, **DiP** 136:27.

Szatan. *Zobacz* Diabeł

Szczepan

Szczepan był męczennikiem dla sprawy Zbawiciela i Jego Kościoła w czasach Nowego Testamentu. Głoszone przez niego nauki były zapowiedzią i prawdopodobnie miały wpływ na wielką pracę dokonaną przez Pawła, który był obecny, kiedy Szczepan bronił się przed Sanhedrynem (Dz. 8:1; 22:20).

Szczepan był jednym z siedmiu mężów wyznaczonych do pomocy Dwunastu Apostołów, **Dz.** 6:1–8. Szczepan czynił wielkie dziwy i cuda, **Dz.** 6:8. Szczepan wdał się w dysputy z Żydami, **Dz.** 6:9–10. Wniesiono przeciwko niemu oskarżenia i był sądzony przez Sanhedryn, **Dz.** 6:11–15. Mowa obronna Szczepana, **Dz.** 7:2–53. Będąc pełen Ducha Świętego, ujrzał w wizji Ojca i Syna, **Dz.** 7:55–56. Szczepan za swoje świadectwo poniósł męczeńską śmierć, **Dz.** 7:54–60.

Szczęśliwy, szczęście. *Zobacz Radość*

Szemrać. *Zobacz także Bunt*

Marudzić i narzekać przeciw celom, planom Boga lub Jego sługom.

Ludzie szemrali przeciwko Mojżeszowi, **II Mojż.** 15:23–16:3.

Wtedy Żydzi szemrali przeciwko Jezusowi, **Jan** 6:41.

Laman i Lemuel szemrali w wielu rzeczach, **I Nefi** 2:11–12 (**I Nefi** 3:31; 17:17).

Nie szemraj z powodu rzeczy, których nie widziałeś, **DiP** 25:4.

Szerem. *Zobacz także Antychryst*

Człowiek w Księdze Mormona, który zaprzeczał Chrystusowi i zażądał znaku (**Jakub** 7:1–20).

Sziblon. *Zobacz także Alma, syn Almy*

W Księdze Mormona; syn Almy młodszego. Sziblon nauczał ewangelii Zoramitów i był prześladowany za swoją prawość. Pan wyzwolił go od prześladowań ze względu na jego wierność i cierpliwość (**Alma** 38). Sziblon także przez jakiś czas miał pieczę nad nefickimi zapiskami (**Alma** 63:1–2, 11–13).

Sziz. *Zobacz także Jeredyci*

Przywódca wojskowy Jeredytów w Księdze Mormona. Zginął na końcu wielkiej bitwy, która była zagładą całego narodu Jeredytów (**Eter** 14:17–15:31).

Szkoła Proroków. *Zobacz także Smith, Józef, jun.*

W Kirtland w stanie Ohio (Stany

Zjednoczone Ameryki) w czasie zimy na przełomie 1832 i 1833 r. Pan nakazał Józefowi Smithowi, aby zorganizował szkołę dla celów kształcenia braci we wszystkim, co dotyczy ewangelii i królestwa Boga. W szkole tej było wielu pierwszych przywódców Kościoła. Kolejna szkoła proroków lub starszych była prowadzona przez Parleya P. Pratta w hrabstwie Jackson w stanie Missouri (**DiP** 97:1–6). Podobne szkoły funkcjonowały wkrótce po tym, jak święci migrowali na zachód; jednakże w niedługim czasie zaprzestano ich prowadzenia. Obecnie nauczanie ewangelii odbywa się w domu, w kworach kapłańskich i w różnych organizacjach pomocniczych oraz w szkołach Kościoła, jak też na lekcjach seminarium i instytutu.

Uświęćcie się i nauczajcie jeden drugiego doktryn królestwa, **DiP** 88:74–80. Szukajcie pilnie i uczcie jeden drugiego, **DiP** 88:118–122. Wyłożenie porządku szkoły proroków, **DiP** 88:127–141. Pierwsze Prezydium dzierży klucze szkoły proroków, **DiP** 90:6–7.

Sztandar

W pismach świętych; flaga lub chorągiew, wokół której zbierają się ludzie zjednoczeni w celu lub utożsamiający się z nią. W pradawnych czasach sztandar służył żołnierzom, jako punkt zborny podczas bitwy. Księga Mormona oraz Kościół Jezusa Chrystusa to symboliczne sztandary dla wszystkich narodów ziemi.

Wywiesi sztandar dla narodów z daleka, **Iz.** 5:26 (**II Nefi** 15:26). Korzeń Isajego będzie stał jako sztandar, **Iz.** 11:10 (**II Nefi** 21:10; **DiP** 113:6).

Wzniescie sztandar pokoju, **DiP** 105:39.

Szymon Kananejczyk

W Nowym Testamencie; jeden z pierwszych Dwunastu Apostołów Jezusa Chrystusa (**Mat.** 10:2–4).

Szymon Piotr. *Zobacz Piotr*

Śmierć, druga. *Zobacz* Śmierć duchowa

Śmierć duchowa. *Zobacz także* Diabeł; Piekło; Potępienie (wyklęcie); Synowie zatracenia; Upadek Adama i Ewy; Zbawienie

Oddzielenie od Boga i od Jego wpływu; umrzeć dla wszystkiego, co prawe. Lucyfer i trzecia część zastępów niebieskich doświadczyli śmierci duchowej, kiedy zostali wypędzeni z nieba (DiP 29:36–37).

Śmierć duchowa nastąpiła na świecie w wyniku Upadku Adama (Mojż. 6:48). Śmiertelnicy o złych myślach, słowach i uczynkach już podczas życia na ziemi umierają duchowo (I Tym. 5:6). Poprzez Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa i posłuszeństwo zasadom i obrzędowi ewangelii mężczyźni i kobiety mogą zostać oczyszczeni z grzechu i pokonać śmierć duchową.

Śmierć duchowa ma także miejsce po śmierci ciała fizycznego. Zarówno zmartwychwstałe istoty, jak i diabeł oraz jego aniołowie będą sądzeni. Ci, którzy z wolnej woli zbuntowali się przeciw światłu i prawdzie ewangelii, doświadczą śmierci duchowej. Śmierć ta jest często nazywana drugą śmiercią (Alma 12:16; Hel. 14:16–19; DiP 76:36–38).

Zło czyniący zostaną odcięci, **Ps.** 37:9. Zamysł ciała to śmierć, **Rzym.** 8:6 (II Nefi 9:39). Pożądliwości pogrążają ludzi w zniszczenie i zatracenie, **I Tym.** 6:9. Grzech rodzi śmierć, **Jak.** 1:15. Zwycięzca nie dozna szkody od drugiej śmierci, **Obj.** 2:11. Nad nimi druga śmierć nie ma mocy, **Obj.** 20:6, 12–14. Udziałem niegodziwych będzie jezioro płonące ogniem i siarką. To jest śmierć druga, **Obj.** 21:8 (DiP 63:17–18).

Ludziom wolno wybrać wolność i życie wieczne lub wybrać niewolę i śmierć, **II Nefi** 2:27 (II Nefi 10:23; Alma 29:5; Hel. 14:30–31). Bóg przygotował nam sposób wydostania się ze śmierci i piekła, **II Nefi** 9:10. Uwolnijcie się od bolesti piekła, abyście nie ponieśli drugiej

śmierci, **Jakub** 3:11. Naturalny człowiek jest wrogiem Boga, **Mos.** 3:19. Niech Pan da wam pokutę, abyście nie ponieśli drugiej śmierci, **Alma** 13:30. Alma był skrępowany wiecznymi łańcuchami śmierci, **Alma** 36:18. Niegodziwi umierają dla tego, co dotyczy prawości, **Alma** 40:26 (Alma 12:16). Upadek sprowadził na całą ludzkość śmierć duchową, **Alma** 42:9 (Hel. 14:16–18).

Kiedy Adam upadł, stał się duchowo martwy, **DiP** 29:40–41, 44.

Śmierć fizyczna. *Zobacz także* Śmiertelny, doczesność; Upadek Adama i Ewy; Zbawienie; Zmartwychwstanie

Oddzielenie ciała i ducha. Upadek sprowadził na ziemię doczesność i śmierć (II Nefi 2:22; Mojż. 6:48). Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa zwyciężyło śmierć, aby każdy zmartwychwstał (I Kor. 15:21–23). Zmartwychwstanie to bezpłatny dar dla wszystkich ludzi, bez względu na to, czy postępowali dobrze, czy źle podczas tego życia (Alma 11:42–44). Każda osoba doświadcza tylko jednej śmierci fizycznej, gdyż po zmartwychwstaniu nasze ciała nigdy już nie umrą (Alma 11:45).

Wszelkie ciało zginie, i człowiek znowu w proch się obróci, **Job** 34:15. Drogocenna jest w oczach Pana śmierć Jego świętych, **Ps.** 116:15. Wróci się proch do ziemi, duch zaś wróci do Boga, **Kazn.** 12:7.

Przyszła przez człowieka śmierć, **I Kor.** 15:21. Zbawiciel dzierży klucze piekła i śmierci, **Obj.** 1:18. Śmierci już nie będzie; ani smutku, **Obj.** 21:4.

Śmierć przyszła na wszystkich ludzi, **II Nefi** 9:6, 11 (Alma 12:24). Nigdy nie patrzyli na śmierć z przerażeniem, **Alma** 27:28. Alma wyjaśnił stan duszy między śmiercią a zmartwychwstaniem, **Alma** 40:11.

Ci, którzy umrą we mnie, nie zaskosztują śmierci, **DiP** 42:46. Ci, którym śmierć nie jest przeznaczona, uzdrowieni będą, **DiP** 42:48. Wypróbuję was

Śmiertelny, doczesność

we wszystkim, nawet do śmierci, **DiP** 98:14.

W proch się obrócisz, **Mojż.** 4:25. Adam upadł i przez jego upadek przyszła śmierć, **Mojż.** 6:48.

Śmiertelny, doczesność. *Zobacz także*

Powłoka cielesna; Śmierć fizyczna; Świat; Upadek Adama i Ewy

Czas od narodzin do śmierci fizycznej. Czasami jest określany jako drugi stan.

W dniu, w którym spożyjesz z niego, na pewno umrzesz, **I Mojż.** 2:16–17 (**Mojż.** 3:16–17). Podczas śmierci duch powróci do Boga, a ciało do prochu ziemi, **Kazn.** 12:7 (**I Mojż.** 3:19; **Mojż.** 4:25).

Nie pozwólcie, aby grzech panował w waszym śmiertelnym ciele, **Rzym.** 6:12. To śmiertelne ciało musi przyoblec się w nieśmiertelność, **I Kor.** 15:53 (**Enos** 1:27; **Mos.** 16:10; **Morm.** 6:21).

Stan człowieka stał się stanem próby, **II Nefi** 2:21 (**Alma** 12:24; 42:10). Adam upadł, aby ludzie mogli istnieć, **II Nefi** 2:25. Czy oczekujecie i widzicie, że to śmiertelne ciało powstanie w nieśmiertelności, **Alma** 5:15. To życie jest okresem przygotowania na spotkanie z Bogiem, **Alma** 34:32.

Nie bójcie się śmierci, bowiem na tym świecie radość wasza nie jest pełna, **DiP** 101:36.

Ci, którzy zachowają drugi stan, będą mieć chwałę, **Abr.** 3:26.

Śpiewać. *Zobacz także* Hymn; Muzyka

Oddawać cześć Bogu i sławić Go w pieśni i muzyce.

Śpiewać Panu, **I Kron.** 16:23–36 (**Ps.** 96). Śpiewajcie Panu i składajcie podziękowania, **Ps.** 30:5. Wydajcie Panu radośny dźwięk, **Ps.** 100:1.

A gdy odśpiewali hymn, wyszli ku Górze Oliwnej, **Mat.** 26:30.

Duch Święty skłaniał ich do śpiewania, **Mor.** 6:9.

Pieśń prawych jest dla mnie modlitwą, **DiP** 25:12. Jeśli się weselisz, chwal Pana śpiewem, **DiP** 136:28.

Świadczyć. *Zobacz także* Świadectwo

Składać świadectwo z mocą Ducha Świętego; złożyć uroczystą deklarację o prawdzie opartej na osobistej wiedzy i wierzeniach.

Pocieszyciel złoży świadectwo o mnie, **Jan** 15:26. Przykazał nam, abyśmy głosili i świadczyli, **Dz.** 10:42.

Trzech świadków zaświadczy o prawdzie, **II Nefi** 27:12. Moc Ducha Świętego niesie to do serc dzieci ludzkich, **II Nefi** 33:1. Pisma świadcze świadczą o Chrystusie, **Jakub** 7:10–11 (**Jan** 5:39). Świadczę wam, że wiem o prawdzie tego, co mówię, **Alma** 5:45 (**Alma** 34:8).

Będziecie o nich świadczyć mocą Boga, **DiP** 17:3–5. O czym świadczy wam Duch, to powinniście czynić, **DiP** 46:7. Posłałem was, abyście świadczyli i ostrzegali, **DiP** 88:81.

Świadectwo. *Zobacz także* Duch

Święty; Świadczyć; Świadek, świadectwo

Wiedza i duchowe świadectwo dane od Ducha Świętego. Świadectwo może być także oficjalną lub prawną deklaracją tego, co dana osoba postrzeża za prawdę (**DiP** 102:26).

Wiem, że Odkupiciel mój żyje, **Job** 19:25–26.

Nie wstydź się świadectwa o Panu naszym, **II Tym.** 1:8. Świadectwem Jezusa jest duch proroctwa, **Obj.** 19:10.

Stójcie jako świadkowie o każdej porze, **Mos.** 18:9. Nie było żadnego innego sposobu, aby odzyskać ten lud, oprócz składania czystego świadectwa przeciwko nim, **Alma** 4:19–20. Ja mam wszystko za świadectwo, że jest to prawda, **Alma** 30:41–44. Nie otrzymacie żadnego świadectwa, dopóki wasza wiara nie zostanie wypróbowana, **Eter** 12:6.

Czyż nie zesłałem spokoju do twego umysłu? Czyż możesz mieć większe świadectwo niż od Boga? **DiP** 6:22–23. A teraz, po licznych świadectwach, jakie o Nim dano, oto świadectwo najnowsze, które o Nim składamy,

DiP 76:22–24. Posłałem was, abyście świadczyli i ostrzegali lud, **DiP** 88:81–82. Spadkodawcy już nie żyją, a testament ich ma moc, **DiP** 135:4–5.

Zobaczył Enoch aniołów dających świadectwo o Ojcu i Synu, **Mojż.** 7:27. Chociaż mnie znieawidzono i przesładowano, gdyż mówiłem, że ujrzałem wizję, to jednak była to prawda, **J.S.** — **Hist.** 1:24–25.

Świadek, świadectwo. *Zobacz także Świadectwo*

Oświadczenie lub inny dowód na to, że coś jest prawdziwe; świadectwo. Świadek to osoba, która wygłasza takie oświadczenie lub przedstawia dowód w oparciu o osobistą wiedzę; to osoba, która składa świadectwo.

Nie składaj fałszywego świadectwa, **II Mojż.** 20:16.

Ewangelia będzie głoszona na całym świecie jako świadectwo dla wszystkich narodów, **Mat.** 24:14 (**J.S.** — **Mat.** 1:31). Będziecie mi świadkami, **Dz.** 1:8. Ten to Duch składa świadectwo z duchem naszym, **Rzym.** 8:16 (I Jana 5:6).

Jesteście chętni, by stać jako świadkowie Boga o każdej porze, **Mos.** 18:8–9. Przyjmujemy sakrament, by świadczyć Ojcu, że będziemy przestrzegać przykazań i zawsze pamiętać Jezusa, **III Nefi** 18:10–11 (**Mor.** 4–5; **DiP** 20:77–79). Nie otrzymacie żadnego świadectwa, dopóki wasza wiara nie zostanie wypróbowana, **Eter** 12:6.

Prawo świadków: każde słowo zostanie potwierdzone ustami dwóch lub trzech świadków, **DiP** 6:28 (V **Mojż.** 17:6; **Mat.** 18:16; II **Kor.** 13:1; **Eter** 5:4; **DiP** 128:3). Ustanowiłem was, abyście zostali apostołami i szczególnymi świadkami mego imienia, **DiP** 27:12 (**DiP** 107:23). Siedemdziesiąci są powołani, aby być szczególnymi świadkami dla ludzi innych wyznań i na całym świecie, **DiP** 107:25. Niechaj będzie zapisujący i niechaj będzie naocznym świadkiem chrztów waszych, **DiP** 127:6 (**DiP** 128:2–4).

Świadkowie Księgi Mormona.

Zobacz także Księga Mormona; Świadek, świadectwo

Pan nakazał innym ludziom, poza Prokiem Józefem Smithem, aby świadczyli o boskości Księgi Mormona (**DiP** 17; 128:20). Zobacz świadectwa tych świadków w części „wstęp” na początku Księgi Mormona.

Poprzez słowa trzech świadków potwierdzę moje słowo, **II Nefi** 11:3. Świadkowie dadzą świadectwo dzieciom ludzkim o Jego słowie, **II Nefi** 27:12–13. W ustach trzech świadków te rzeczy zostaną zatwierdzone, **Eter** 5:4.

Przez wiarę Trzej Świadkowie ujrzą płyty, **DiP** 17.

Świat. *Zobacz także Babel, Babilon; Śmiertelny, doczesność; Ziemia*

Ziemia; miejsce próby dla śmiertelników. W przerośni — ludzie, którzy są nieposłuszni przykazaniom Boga.

Doczesna egzystencja: Na świecie utraπienie mieć będziecie, **Jan** 16:33.

Nie bójcie się śmierci, bowiem na tym świecie radość wasza nie jest pełna, **DiP** 101:36.

Ludzie, którzy nie są posłuszni przykazaniom: Ukarzę świat za jego zło, **Iz.** 13:11 (II **Nefi** 23:11).

Jeśli świat was nienawidzi, wiecie, że mnie wπierw znieawidził, **Jan** 15:18–19.

Wielki i rozległy budynek był pychą świata, **I Nefi** 11:36.

Świat dojrzewa w niegodziwości, **DiP** 18:6. Zachowuj siebie niesplamionym przez świat, **DiP** 59:9. Ten, kto jest wierny i wytrwa, przemoże świat, **DiP** 63:47. Nie będziecie żyć na sposób świata, **DiP** 95:13.

Koniec świata: Ja stworzę nową ziemię i o poprzedniej nie będzie się wspominało, **Iz.** 65:17 (**Obj.** 21:1; **Art. wiary** 1:10).

Przy końcu tego świata kąkol zostanie zebrany i spalony w ogniu, **Mat.** 13:40, 49 (**Mal.** 3:19; **Jakub** 6:3).

Sprawię, że moja winnica będzie spalona ogniem, **Jakub** 5:77 (DiP 64:23–24).

Pan zniszczy Szatana i jego uczynki w końcu świata, **DiP** 19:3. Ziemia umrze, ale znowu zostanie ożywiona, **DiP** 88:25–26.

Pan pokazał Enochowi koniec świata, **Mojż.** 7:67.

Świat duchów. *Zobacz* Piekło; Raj; Życie przedziemskie

Światło, światłość Chrystusa. *Zobacz także* Duch Święty; Inteligencja, inteligencje; Jezus Chrystus; Prawda; Sumienie

Boska energia, moc lub wpływ, które wychodzą od Boga przez Jezusa Chrystusa i dają wszystkiemu życie i światło. To prawo, za pomocą którego wszystkie rzeczy są zarządzane w niebie i na ziemi (DiP 88:6–13). Pomaga także ludziom zrozumieć prawdę ewangelii i pomaga im znaleźć się na ścieżce ewangelii, która wiedzie do zbawienia (Jan 3:19–21; 12:46; Alma 26:15; 32:35; DiP 93:28–29, 31–32, 40, 42).

Światłości Chrystusa nie powinno się mylić z Duchem Świętym. Światłość Chrystusa nie jest osobą. Jest to wpływ, który pochodzi od Boga i przygotowuje daną osobę do otrzymania Ducha Świętego. Jest to dobry wpływ w życiu wszystkich ludzi (Jan 1:9; DiP 84:46–47).

Jednym z przejawów światłości Chrystusa jest sumienie, które pomaga człowiekowi wybrać pomiędzy dobrem a błędem (Mor. 7:16). Kiedy ludzie dowiadują się więcej o ewangelii, ich sumienie staje się bardziej wrażliwe (Mor. 7:12–19). Ludzie, którzy zważają na światłość Chrystusa, są prowadzeni do ewangelii Jezusa Chrystusa (DiP 84:46–48).

Pan światłością moją, **Ps.** 27:1. Kroczy w światłości Pana, **Iz.** 2:5 (II Nefi 12:5). Pan będzie wieczną światłością, **Iz.** 60:19.

Prawdziwa światłość oświeca każdego człowieka, który przychodzi na świat, **Jan** 1:4–9 (Jan 3:19; DiP 6:21;

34:1–3). Ja jestem światłością świata, **Jan** 8:12 (Jan 9:5; DiP 11:28).

Cokolwiek jest światłem, jest dobre, **Alma** 32:35. Chrystus jest życiem i światłem tego świata, **Alma** 38:9 (III Nefi 9:18; 11:11; Eter 4:12). Duch Chrystusa jest dany każdemu człowiekowi, aby mógł rozróżnić między dobrem a złem, **Mor.** 7:15–19.

To, co pochodzi od Boga, światłem jest, a światło to jaśnieje coraz mocniej, aż do dnia doskonałego, **DiP** 50:24. Duch daje światło każdemu człowiekowi, **DiP** 84:45–48 (DiP 93:1–2). Ten, kto przestrzega przykazań, otrzyma światło i prawdę, **DiP** 93:27–28. Światło i prawda porzucają złego, **DiP** 93:37.

Światowość. *Zobacz także* Bogactwo, bogactwa; Pieniądze; Próźny, próżność; Pycha

Nieprawie pragnienia i wysiłki dla uzyskania doczesnych bogactw i dóbr materialnych, podczas gdy zaniechało się tego, co duchowe.

Cóż będzie z pożytkiem człowiekowi, choćby cały świat pozyskał, a duszę swoją stracił, **Mat.** 16:26.

Nastawili swe serca na próżne rzeczy tego świata, **Alma** 4:8 (Alma 31:27).

Odłóż rzeczy tego świata, **DiP** 25:10. Serca ludzi są tak bardzo nastawione na rzeczy tego świata, **DiP** 121:35.

Świątynia, Dom Pana. *Zobacz także* Obdarowanie; Obrzędy; Przybytek; Święte Świętych

Dosłowny dom Pana. Pan od zawsze nakazywał Swojemu ludowi, aby budował świątynie, święte budynki, w których godni święci dokonują świętych ceremonii i obrzędów ewangelii za siebie i za zmarłych. Pan odwiedza Swoje świątynie i są one najświętszymi miejscami oddawania czci.

Przybytek wzniesiony przez Mojżesza i dzieci Izraela był przenośną świątynią. Izraelici korzystali z niego podczas exodusu z Egiptu.

Najbardziej znana świątynia ze Starego Testamentu była zbudowana przez

Salomona w Jerozolimie (II Kron. 1:18–5:14). Została zniszczona w 587 r. p.n.e. przez Babilończyków i została odbudowana przez Zerubbabela około 70 lat później (Ezdr. 1–6). Część tej świątyni została spalona w 37 r. p.n.e., a Herod Wielki później ją odbudował. Rzymianie zniszczyli tę świątynię w 70 r. n.e.

W Księdze Mormona prawi naśladowcy Boga byli poprowadzeni do budowania świątyń i oddawania w nich czci (II Nefi 5:16; Mos. 1:18; III Nefi 11:1). Właściwe budowanie świątyń i korzystanie z nich są oznakami prawdziwego Kościoła w dowolnej z dyspensacji, łącznie z obecną dyspensacją przywróconego Kościoła. Świątynia Kirtland była pierwszą świątynią w tej dyspensacji, która została zbudowana i poświęcona Panu. Od tej pory świątynie były poświęcane w wielu krajach na ziemi.

Kto stanie na Jego świętym miejscu, **Ps.** 24:3–5. Pójdźmy do domu Boga Jakuba, **Iz.** 2:2–3 (Mich. 4:1–2; II Nefi 12:2–3). Pan nagle przyjdzie do Swej świątyni, **Mal.** 3:1 (III Nefi 24:1; DiP 36:8; 42:36).

Jezus oczyścił świątynię, **Mat.** 21:12–16 (Mar. 11:15–18; Łuk. 19:45–48).

Święci otrzymali przykazanie, aby zbudować świątynię w Missouri, **DiP** 57:3 (DiP 84:3–5). Ustanówcie dom Boga, **DiP** 88:119 (DiP 109:8). Pan skarcił świętych za zaniedbanie budowy świątyni, **DiP** 95:1–12. Nie wejdę do nieświętych świątyń, **DiP** 97:15–17. Przyjąłem ten dom i tutaj będzie imię moje, **DiP** 110:7–8. Lud Pana ma zawsze nakazane budować dom dla Jego świętego imienia, **DiP** 124:39. Wielkie dzieło, które będzie dokonane w świątyniach Pana, zawiera zapieczętowanie dzieci do rodziców, **DiP** 138:47–48. Wielkie dzieło w dniach ostatnich obejmuje budowę świątyń, **DiP** 138:53–54.

Świątynia Kirtland, stan Ohio (USA)

Pierwsza świątynia wybudowana przez Kościół we współczesnych czasach. Święci wybudowali ją w Kirtland, według przykazania Pana (DiP 94:3–

9). Jednym z celów było zapewnienie miejsca, gdzie godni członkowie Kościoła będą mogli otrzymać duchową moc, upoważnienie i oświecenie (DiP 109–110). Została poświęcona 27 marca 1836 roku; modlitwa poświęcająca została dana Prorokowi Józefowi Smithowi poprzez objawienie (DiP 109). W świątyni tej Pan udzielił kilku ważnych objawień i przywrócił potrzebne klucze kapłańskie (DiP 110; 137). Nie była używana do pełni obrzędów świątynnych, jak odbywają się one obecnie w świątyniach.

Święte Świątych. *Zobacz także* Przybytek; Świątynia, Dom Pana

Najbardziej święte miejsce w przybytku Mojżesza, a później w świątyni. Święte Świątych jest także nazwane „najświętszym miejscem” (II Mojż. 26:33–34).

Świętość. *Zobacz także* Nieskalany, czystość; Święty (przymiotnik); Uświęcenie

Duchowa i moralna doskonałość. Świętość oznacza czystość serca i zamiaru człowieka.

Członkowie mają wykazać, że są godni Kościoła, postępując w świętości przed Panem, **DiP** 20:69. Dom Pana jest miejscem świętości, **DiP** 109:13.

Człowiek Świętości to jedno z imion Boga, **Mojż.** 6:57 (Mojż. 7:35).

Święty Duch Obietnicy. *Zobacz także* Duch Święty

Duch Święty jest Świętym Duchem Obietnicy (Dz. 2:33). Potwierdza, jako przyjęte przez Boga, prawe czyny, obrzędy i przymierza człowieka. Święty Duch Obietnicy świadczy Ojcu, że niezbędne do zbawienia obrzędy zostały wykonane we właściwy sposób i że przymierza z nimi związane zostały dotrzymane.

Ci, którzy są zapieczętowani przez Świętego Ducha Obietnicy, otrzymają wszystko, co ma Ojciec, **DiP** 76:51–60

Święty Gaj

(Efez. 1:13–14). Wszystkie przymierza i praktyki muszą być zabezpieczone przez Świętego Ducha Obietnicy, aby były ważne po tym życiu, **DiP** 132:7, 18–19, 26.

Święty Gaj. *Zobacz Pierwsza Wizja*

Święty Izraela. *Zobacz Jezus Chrystus*

Święty (przymiotnik). *Zobacz także*

Nieskalany, czystość; Świętość; Uświęcenie

Święty, mający boży charakter, czyli nieskalany pod względem duchowym i moralnym. Przeciwnieństwo świętego to pospólity lub bluźnierczy.

Będziecie mi królestwem kapłanów i narodem świętym, **II Mojż.** 19:5–6 (I Piotra 2:9). Pan przykazał Izraelowi: bądźcie świętymi, bo Ja jestem święty, **III Mojż.** 11:44–45. Kto ma czyste dłoń i nieskalane serce, będzie stał na Jego świętym miejscu, **Ps.** 24:3–4. Nauczcie mój lud o różnicy między tym, co święte, a tym, co bluźniercze, **Ez.** 44:23.

Bóg powołał nas powołaniem świętym, **II Tym.** 1:8–9. Od dzieciństwa znasz pisma święte, **II Tym.** 3:15. Święci ludzie Boży mówili, będąc poruszeni przez Ducha Świętego, **II Piotra** 1:21.

Wszyscy ludzie będą sądzeni według prawdy i świętości, która jest w Bogu, **II Nefi** 2:10. Człowiek naturalny staje się świętym poprzez zadośćuczynienie Chrystusa, **Mos.** 3:19. Postępujcie zgodnie ze świętym porządkiem Boga, **Alma** 7:22 (Alma 13:11–12). Trzech uczniów zostało uświęconych w ciele i zostało uczynionych świętymi, **III Nefi** 28:1–9, 36–39.

Nie igraj ze świętymi sprawami, **DiP** 6:12. Nie możesz pisać o sprawach świętych, o ile ci nie zezwolę, **DiP** 9:9. Zobowiązacie się do postępowania w całej świętości, **DiP** 43:9. Moi uczniowie stać będą na świętych miejscach, **DiP** 45:32. To, co przychodzi z wysoka, święte jest, **DiP** 63:64. Małe dzieci są święte, **DiP** 74:7. Poświęcę to miejsce, i zostanie uczynione świętym, **DiP** 124:44.

Pan zgromadzi Swoich wybranych do świętego miasta, **Mojż.** 7:62.

Święty (rzeczownik). *Zobacz także*

Chrześcijanin; Kościół Jezusa Chrystusa; Kościół Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich

Wierny członek Kościoła Jezusa Chrystusa.

Zgromadźcie mi moich świętych, **Ps.** 50:5.

Saul uczynił świętym w Jerozolimie wiele zła, **Dz.** 9:1–21. Piotr przyszedł też do świętych, którzy mieszkali w Lydzie, **Dz.** 9:32. Łaska i pokój niech będzie wszystkim w Rzymie, którzy są powołani do bycia świętymi, **Rzym.** 1:7. Jesteście współobywatelami ze świętymi, **Efez.** 2:19–21.

Ujrzałem Kościół Baranka, którym byli święci Boga, **I Nefi** 14:12. Człowiek naturalny jest wrogiem Boga, jeśli nie stanie się świętym poprzez zadośćuczynienie Chrystusa, **Mos.** 3:19.

Ja, Pan, pobłogosławiłem tę ziemię na użytek moich świętych, **DiP** 61:17. Szatan wszczyną wojnę ze świętymi Boga, **DiP** 76:28–29. Trudźcie się pilnie, aby przygotować świętych na sąd, który ma nadejść, **DiP** 88:84–85. Święci powinni używać ze swych majątkości ubogim i cierpiącym niedolę, **DiP** 105:3. Powyższe urzędy dałem dla pracy w posłudze i doskonalenia moich świętych, **DiP** 124:143 (Efez. 4:12).

Tajemne sprzysiężenia. *Zobacz także*

Kain; Złoczyńcy Gadiantona

Organizacja ludzi związana razem przysięgami, aby spełniać złe cele tejszej grupy.

Ojciec kłamstw podburza dzieci ludzkie do tajemnych sprzysiężeń, **II Nefi** 9:9. Muszę koniecznie zniszczyć tajemne uczynki ciemności, **II Nefi** 10:15. Sądy Boga spadły na knujących tajemne sprzysiężenia, **Alma** 37:30. Gadianton sprawił, że nastąpiła niemal całkowita zagłada ludu Nefiego, **Hel.** 2:4–13.

Szatan nakłania serca ludzi do formowania tajemnych przysięg i przymierzy, **Hel.** 6:21–31. Pan nie działa przez tajemne sprzysiężenia, **Eter** 8:19. Narody, które popierają tajemne sprzysiężenia, zostaną zgładzone, **Eter** 8:22–23. Oni odrzucili wszystkie słowa proroków z powodu swego tajemnego stowarzyszenia, **Eter** 11:22.

Od czasów Kaina istniało tajemne sprzysiężenie, **Mojż.** 5:51.

Tajemnice Boga

Tajemnice Boga to duchowe prawdy poznawane jedynie przez objawienie. Bóg objawia Swoje tajemnice tym, którzy są posłuszni ewangelii. Niektóre tajemnice Boga zostaną kiedyś objawione.

Dane jest wam znać tajemnice królestwa nieba, **Mat.** 13:11. Choćbym znał wszystkie tajemnice, a prawdziwej miłości bym nie miał, byłbym niczym, **I Kor.** 13:2.

Nefi miał wielką wiedzę o tajemnicach Boga, **I Nefi** 1:1. Wielu dane jest poznanie tajemnic Boga, **Alma** 12:9. Takiemu dane jest poznanie tajemnic Boga, **Alma** 26:22. Te tajemnice jeszcze nie są mi w pełni wiadome, **Alma** 37:11. Istnieje wiele tajemnic, o których nie wie nikt oprócz samego Boga, **Alma** 40:3.

Jakże wielka jest tajemnica boskości, **DiP** 19:10. Jeżeli prosić będziecie, otrzymacie objawienie i poznanie tajemnic królestwa, **DiP** 42:61, 65 (I Kor. 2:7, 11–14). Temu, kto przestrzega przykazań, będą dane tajemnice królestwa, **DiP** 63:23. Objawię im wszystkie tajemnice, **DiP** 76:7. Większe kapłaństwo dzierży klucz tajemnic, **DiP** 84:19. Kiedy przyjdzie Pan, objawi rzeczy ukryte, których żaden człowiek nie znał, **DiP** 101:32–33. Kapłaństwo Melchizedeka ma mieć przywilej otrzymywania tajemnic królestwa, **DiP** 107:19.

Talent

Starożytna miara wagi lub kwota pieniędzy, która miała wielką wartość. Służy także jako symbol czegoś o wielkiej wartości, jak na przykład symbol

ewangelii Jezusa Chrystusa (**Mat.** 25:14–29; **Eter** 12:35; **DiP** 60:2, 13).

Taylor, John

Trzeci Prezydent Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich.

Został powołany do Rady Dwunastu, **DiP** 118:6 (**DiP** 124:128–129). Został ranny w czasie męczeńskiej śmierci proroka, **DiP** 135:2. Był pośród potężnych, których Joseph F. Smith ujrzał w świetle duchów, **DiP** 138:53–56.

Teankum

Wielki neficki przywódca wojskowy w Księdze Mormona (**Alma** 50:35; 51:52; 61–62).

Temperament. *Zobacz* Gniew

Tesaloniczan, Listy do. *Zobacz także* Listy Pawła; Paweł

Dwie księgi w Nowym Testamencie. Początkowo były listami, które Paweł napisał do Tesaloniczan, kiedy przebywał w Koryncie podczas pierwszej wizyty w Europie, którą odbył około 50 r. n.e. Jego praca w Tesalonice jest opisana w Dziejach Apostolskich w rozdziale 17. Paweł chciał powrócić do Tesalonik, ale mu się to nie udało (I Tes. 2:18). Posłał zatem Tymoteusza, aby pocieszyć nawróconych i żeby przyniósł mu wieści o tym, jak sobie dają radę. Paweł napisał pierwszy list jako wyraz wdzięczności po powrocie Tymoteusza.

Pierwszy List do Tesaloniczan: Rozdziały 1–2 zawierają pozdrowienie od Pawła i jego modlitwę za świętych; rozdziały 3–5 to wytyczne dotyczące duchowego wzrostu, miłości, czystości moralnej, pilności i Drugiego Przyjścia Jezusa Chrystusa.

Drugi List do Tesaloniczan: Rozdział 1. zawiera modlitwę za świętych. W rozdziale 2. jest mowa o przyszłym odstepstwie. Rozdział 3. zawiera modlitwę Pawła o triumf sprawy ewangelii.

Testament. *Zobacz* Nowy Testament; Stary Testament

Tęcza

Tęcza. *Zobacz także* Arka; Noe, biblijny patriarcha; Potop w czasach Noego

Znak lub symbol przymierza Boga z Noem (I Mojż. 9:13–17). Tłum. J.S., I Ks. Mojżeszowa 9:21–25 (Aneks) wyjaśnia, że przymierze zawiera obietnice, że ziemia nigdy nie zostanie okryta potopem z wody, że Syjon Enocha powróci, a Pan przyjdzie ponownie, aby zamieszkać na ziemi.

Tłumaczenie Józefa Smitha

(Tłum. J.S.). *Zobacz także* Smith, Józef, jun.

Praca nad korektą lub tłumaczeniem anglojęzycznej Biblii Króla Jakuba, którą Prorok Józef Smith rozpoczął w czerwcu 1830 r. Otrzymał on przykazanie od Boga, aby dokonać tłumaczenia i uważał to za część swojego powołania jako proroka.

Chociaż Józef ukończył większość tłumaczenia w lipcu 1833 r., nadal pracował nad nim, aż do czasu swojej śmierci w 1844 r., dokonując zmian podczas przygotowań manuskryptu do publikacji. Chociaż za życia opublikował pewne części tłumaczenia, możliwe jest, że dokonałby dodatkowych zmian, gdyby dożył publikacji całego dzieła. Zreorganizowany Kościół Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich opublikował pierwsze wydanie natchnionego tłumaczenia Józefa Smitha w 1867 r. Od tamtej pory zostało opublikowanych kilka wydań.

Prorok dowiedział się o wielu rzeczach podczas prac nad tłumaczeniem. Kilka rozdziałów w Doktrynie i Przymierzach otrzymano w wyniku jego prac nad tłumaczeniem (takie jak DiP 76; 77; 91; i 132). Pan udzielił Józefowi również konkretnych wytycznych co do tłumaczenia, które zostały zapisane w Doktrynie i Przymierzach (DiP 37:1; 45:60–61; 76:15–18; 90:13; 91; 94:10; 104:58; 124:89). Księga Mojżesza i Józef Smith — Ew. Mateusza, znajdują się teraz w Perle Wielkiej Wartości i były zaczerpnięte bezpośrednio z Tłumaczenia Józefa Smitha.

Tłumaczenie Józefa Smitha przywróciło niektóre proste i cenne rzeczy, które usunięto z Biblii (I Nefi 13). Chociaż tłumaczenie to nie jest oficjalną Biblią Kościoła, oferuje wiele interesujących spostrzeżeń, i jest bardzo pomocne w zrozumieniu Biblii. Świadczy też o boskim powołaniu i posłudze Proroka Józefa Smitha.

Tłumaczyć

Odpowiednio wyrazić znaczenie pojęcia w przekładzie z jednego języka na inny (Mos. 8:8–13; Art. wiary 1:8). W pismach świętych często odnosi się to do daru od Boga (Alma 9:21; DiP 8; 9:7–9). Czasami może oznaczać udoskonalenie lub poprawienie istniejącego tłumaczenia danego języka lub przywrócenie zagubionego tekstu (DiP 45:60–61). Józef Smith otrzymał przykazanie, że ma podjąć natchnione tłumaczenie Biblii Króla Jakuba (DiP 42:56; 76:15).

Józef Smith miał moc tłumaczenia dzięki miłosierdziu Boga i mocą Boga, **DiP 1:29**. Masz dar tłumaczenia, **DiP 5:4**. Jeśli tego pragniesz ode mnie, obdarzę cię darem tłumaczenia, **DiP 6:25**. Bóg dał Józefowi Smithowi moc z wysokości do przetłumaczenia Księgi Mormona, **DiP 20:8**.

Posługując się urim i tummim, przetłumaczyłem część znaków, **J.S. — Hist. 1:62** (Mos. 8:13; 28:13).

Tomasz

W Nowym Testamencie; jeden z pierwszych Dwunastu Apostołów wybranych przez Zbawiciela podczas Jego doczesnej posługi (Mat. 10:2–3; Jan 14:5). W języku greckim imię to brzmi Bliźniak (Jan 20:24–29; 21:2). Chociaż Tomasz wątpił w Zmartwychwstanie Jezusa do momentu, kiedy osobiście ujrzał Zbawiciela, siła jego charakteru sprawiła, że był gotów stanąć w obliczu przesładowań i śmierci wraz z jego Panem (Jan 11:16; 20:19–25).

Tradycje

Wierzenia i praktyki, które są prze-

kazywane z jednego pokolenia na kolejne (II Tes. 2:15). W pismach świętych Pan stale ostrzega prawych, aby unikali złych ludzkich tradycji (III Mojż. 18:30; Mar. 7:6–8; Mos. 1:5; DiP 93:39–40).

Trąd

Straszna choroba skóry, o której jest mowa w Starym i Nowym Testamencie. Wielu sławnych ludzi w Biblii w pewnym czasie na nią cierpiało, łącznie z Mojżeszem (II Mojż. 4:6–7), jego siostrą Miriam (IV Mojż. 12:10), Naamanem (II Król. 5) i królem Uzjaszem (II Kron. 26:19–21).

Jezus wyleczył z trądu wielu ludzi, **Mat.** 8:2–4 (Mar. 1:40–45; Łuk. 5:12–15; III Nefi 17:7–9). Jezus wyleczył dziesięciu trędowatych, **Łuk.** 17:11–19.

Treny

Księga w Starym Testamencie napisana przez Jeremiasza. Jest to zbiór poematów lub pieśni żałobnych powstałych z powodu upadku Jerozolimy i narodu izraelskiego. Księga ta została napisana po upadku miasta w około 586 r. p.n.e.

Trzej neficy uczniowie. *Zobacz także* Nefici; Przeobrażone Istoty; Uczeń

Trzej wybrani przez Chrystusa neficy uczniowie, o których jest mowa w Księdze Mormona.

Pan dał tym uczniom to samo błogosławieństwo, którego udzielił Ukochanemu Janowi — że będą mogli pozostać na ziemi, aż do ponownego przyjścia Pana, aby przyprowadzać dusze do Chrystusa. Zostali oni przeobrażeni, aby nie odczuwali bólu i nie zaznali śmierci (III Nefi 28).

Chrystus spełnił pragnienie trzech uczniów, aby pozostali aż do czasu Jego przyjścia, **III Nefi** 28:1–9. Nigdy nie zaznają bólu czy smutku, **III Nefi** 28:7–9. Otrzymują pełnię radości, **III Nefi** 28:10. Zostali oni na pewien czas zabrani do nieba, **III Nefi** 28:13–17. Czynili posługę wobec ludzi i znosili

prześladowania, **III Nefi** 28:18–23. Czynili posługę wobec Mormona, **III Nefi** 28:24–26 (Morm. 8:10–11). Będą czynić posługę pośród ludzi innych wyznań, Żydów, rozproszonych plemion i wszystkich narodów, **III Nefi** 28:27–29. Szatan nie ma nad nimi mocy, **III Nefi** 28:39.

Tymoteusz. *Zobacz także* Paweł

W Nowym Testamencie; młody towarzysz misyjny Pawła podczas posługi Pawła (Dz. 16:1–3; II Tym. 1:1–5); jego ojciec był Grekiem, a matka Żydówką; wraz z rodzicami mieszkał w Listrze.

Paweł mówił o Tymoteuszu jako o swym „[synu] w wierze” (I Tym. 1:2, 18; II Tym. 1:2). Tymoteusz pewnie był najbardziej zaufanym i zdolnym pomocnikiem Pawła (Fil. 2:19–23).

Tymoteusz, Listy do [Tymoteusza].

Zobacz także Listy Pawła; Paweł; Tymoteusz

Dwie księgi w Nowym Testamencie. Były one pierwotnie listami, jakie Paweł napisał do Tymoteusza.

Pierwszy List do Tymoteusza: Paweł napisał pierwszy list po tym, jak był po raz pierwszy uwięziony. Pozostawił Tymoteusza w Efezie i miał zamiar powrócić (I Tym. 3:14). Jednakże Paweł czuł, że może się to opóźnić, więc napisał do Tymoteusza, być może z Macedonii (I Tym. 1:3), aby udzielić mu rad i dodać otuchy w wypełnianiu obowiązków.

Rozdział 1. zawiera pozdrowienie Pawła i wytyczne co do niedorzecznych spekulacji, które zaistniały w Kościele. Rozdziały 2–3 to wskazania dotyczące publicznego oddawania czci oraz charakteru i sposobu zachowania się osób czyniących posługę. Rozdziały 4–5 zawierają opis odstępstwa w dniach ostatnich i rady dla Tymoteusza związane z tym, jak czynić posługę wobec tych, którym przewodził. Rozdział 6. to wezwanie do tego, by udowodnić wierność i uniknąć ziemskich bogactw.

Drugi List do Tymoteusza: Paweł napisał

Tytoń

drugi list, kiedy był więziony po raz drugi, na krótko przed tym, jak poniósł męczeńską śmierć. Zawiera on ostatnie słowa Apostoła i ukazuje wspaniałą odwagę i zaufanie, jakimi się wykazał w obliczu śmierci.

Rozdział 1. zawiera pozdrowienie Pawła i zalecenia dla Tymoteusza. Rozdziały 2–3 to różne ostrzeżenia i wskazówki oraz wyzwanie, aby w przyszłości stawić czoła czyhającym niebezpieczeństwom. Rozdział 4. to przesłanie Pawła do jego przyjaciół, w którym zawarł rady dotyczące postępowania z odstępami.

Tytoń. *Zobacz Słowo Mądrości*

Tytus. *Zobacz także Listy Pawła; Paweł; Tytus, List do [Tytusa]*

W Nowym Testamencie; zaufany narwócy Grek, który razem z Pawłem udał się do Jerozolimy, a później został misjonarzem (Gal. 2:1–4; II Tym. 4:10). Tytus dostarczył pierwszy list Pawła do świętych w Koryncie (II Kor. 7:5–8, 13–15).

Tytus, List do [Tytusa]. *Zobacz także Listy Pawła; Paweł; Tytus*

Kiedy Paweł przez pewien czas nie był rzymskim więźniem, napisał list do Tytusa, który przebywał na Krecie. W liście tym są głównie odpowiedzi na pytania związane z wewnętrzną dyscypliną i organizacją Kościoła.

Rozdział 1. zawiera pozdrowienie Pawła, jak też wytyczne oraz ogólne przymioty biskupów. Rozdziały 2–3 zawierają ogólne nauki i osobiste przesłania do Tytusa o postępowaniu z różnymi grupami w Kościele na Krecie. Paweł zachęcił świętych, aby pokonali przewrotność, byli trzeźwo myślący i wierni oraz ciągle wykazywali się dobrymi uczynkami.

Ucho. *Zobacz także Zważać*

W pismach świętych; ucho jest często używane jako symbol zdolności

człowieka do słuchania i zrozumienia wszystkiego, co Boże.

Mają uszy, a nie słyszą, **Ps.** 115:6. Pan budzi moje ucho, abym słuchał, **Iz.** 50:4–5 (II Nefi 7:4–5).

Kto ma uszy do słuchania, niechaj słucha, **Mat.** 11:15. Stępieł ich słuch, **Mat.** 13:15 (Mojż. 6:27). Czego oko nie widziało i ucho nie słyszało, to przygotował Bóg tym, którzy go miłują, **I Kor.** 2:9 (DiP 76:10).

Diabeł szepcze im do uszu, **II Nefi** 28:22. Otwórzcie swoje uszy, aby słyszeć, **Mos.** 2:9 (III Nefi 11:5). Przywoływano mnie wiele razy, a nie chciałem słuchać, **Alma** 10:6. Nadstaw ucha na moje słowa, **Alma** 36:1 (Alma 38:1; DiP 58:1).

Nie ma ucha, które nie usłyszy, **DiP** 1:2. Uszy się otworzą poprzez pokorę i modlitwę, **DiP** 136:32.

Uczciwy, uczciwość. *Zobacz także Rzetelność, uczciwość*

Być szczerym, prawdomównym i nie dopuszczać się oszustwa.

Ci, którzy postępują według prawdy, podobają się Panu, **Przyp.** 12:22. Zapłać według tego, co ślubowałeś, **Kazn.** 5:3–4.

Wyrzekliśmy się ukrytych spraw nieuczciwości, **II Kor.** 4:1–2. Prowadźcie uczciwe rozmowy, **I Piotra** 2:12.

Biada kłamcy, albowiem zostanie on strącony do piekła, **II Nefi** 9:34. Duch mówi prawdę i nie kłamie, **Jakub** 4:13. Ktokolwiek pożyczyci od swego bliźniego, powinien zwrócić, co pożyczyci, **Mos.** 4:28 (DiP 136:25). Uważaj, abyś postępował sprawiedliwie, rozsądzał w prawości i czynił dobro, **Alma** 41:14.

Niechaj każdy człowiek postępuje uczciwie, **DiP** 51:9. Wszyscy, którzy wiedzą, że serca ich są uczciwe, przyjęci są przede mną, **DiP** 97:8. Na polityczne urzędy należy szukać ludzi uczciwych, mądrych i dobrych, **DiP** 98:4–10. Pilnie szukać będziesz to, co zgubił bliźni twój, by to zwrócić, **DiP** 136:26.

Wierzmy w bycie uczciwym, **Art. wiary** 1:13.

Uczeń. *Zobacz także* Apostoł; Chrześcijanie; Jarzmo; Nawrócenie, nawrócić

Naśladowca Jezusa Chrystusa, który żyje według nauk Chrystusa (DiP 41:5). Słowo *uczeń* zostało użyte do opisu Dwunastu Apostołów, których Chrystus powołał podczas Swej doczesnej posługi (Mat. 10:1–4). Słowo *uczeń* zostało także użyte do opisu dwunastu mężczyzn, których Jezus wybrał, aby prowadzili Jego Kościół pośród Nefitów i Lamani-tów (III Nefi 19:4).

Zapieczętuje prawo pośród moich uczniów, **Iz.** 8:16.

Jeśli trwacie w słowie moim, uczniami moimi jesteście, **Jan** 8:31.

Mormon był uczniem Jezusa Chrystusa, **III Nefi** 5:12–13. Jesteście moimi uczniami, **III Nefi** 15:12. Trzech uczniów nie zakosztuje śmierci, **III Nefi** 28:4–10.

Głos ostrzeżenia dotrze przez usta moich uczniów, **DiP** 1:4. Moi uczniowie stać będą na świętych miejscach, **DiP** 45:32. Ci, którzy nie pamiętają o biednych i potrzebujących, chorych i cierpiących niedolę, nie są moimi uczniami, **DiP** 52:40. Kto nie chce oddać życia, ten nie jest uczniem moim, **DiP** 103:27–28.

Uczynki

Czyny osoby, czy to dobre, czy złe. Każda osoba będzie sądzona według jej własnych uczynków.

Pan odda każdemu człowiekowi według jego uczynków, **Przyp.** 24:12.

Tak niechaj święci wasza światłość przed ludźmi, aby widzieli wasze dobre uczynki, **Mat.** 5:16 (III Nefi 12:16). Ten, kto wykonuje wolę Ojca mego, wejdzie do królestwa niebieskiego, **Mat.** 7:21. Wiara bez uczynków jest martwa, **Jak.** 2:14–26.

Będą sądzeni za swe uczynki, **I Nefi** 15:32 (Mos. 3:24). Wiemy, że to dzięki łasce zostaniemy zbawieni, gdy dokonamy wszystkiego, co możemy, **II Nefi** 25:23. Nauczaj ich, aby nigdy nie byli znużeni dobrymi uczynkami, **Alma** 37:34. Wymagane jest, aby ludzie byli

sądzeni według swych uczynków, **Alma** 41:3. Po ich uczynkach poznacie ich, **Mor.** 7:5 (DiP 18:38).

Ja, Pan, będę sądził wszystkich ludzi według ich uczynków, **DiP** 137:9.

Ukrzyżowanie. *Zobacz także* Golgota; Jezus Chrystus; Krzyż; Zadośćuczynić, Zadośćuczynienie

Rzymski sposób egzekucji, powszechny szczególnie w czasach Nowego Testamentu. Ręce i stopy osoby skazanej na śmierć przywiązywano lub przybijano do krzyża. Zazwyczaj była to kara wymierzana niewolnikom i najgorszym przestępcom. Ukrzyżowanie było często poprzedzone biczowaniem lub chłostą (Mar. 15:15). Osoba, która miała zostać ukrzyżowana, zazwyczaj niosła swój krzyż na miejsce egzekucji (Jan 19:16–17). Ubranie zabierali żołnierze, którzy wymierzali karę (Mat. 27:35). Krzyż był wbijany w ziemię, tak aby stopy skazańca były tylko o stopę lub dwie od ziemi. Żołnierze pilnowali krzyża, aż osoba wisząca na nim umarła, co czasem trwało do trzech dni (Jan 19:31–37).

Jezus Chrystus został ukrzyżowany, ponieważ grupa niewierzących fałszywie oskarżyła Go o bunt przeciw cesarzowi i o bluźnierstwo, gdyż powiedział, że jest Synem Boga. Purpurowy płaszcz (Jan 19:2), koronę z ciernia oraz inne upokorzenia nałożono na Jezusa (Mat. 26:67; Mar. 14:65).

Niegodziwi przebijają ręce i stopy Mesjasza, **Ps.** 22:12–19. Chrystus pójdzie jak jagnię na rzeź, **Iz.** 53:7.

Jezus przepowiedział Swoje ukrzyżowanie, **Mat.** 20:18–19. Opis ukrzyżowania Chrystusa, **Mat.** 27:22–50 (Mar. 15:22–37; Łuk. 23:26–46; Jan 19:17–30).

Nefi ujrzał w wizji ukrzyżowanie Baranka Bożego, **I Nefi** 11:33. Nefi opowiedział o cierpieniu i ukrzyżowaniu Chrystusa, **I Nefi** 19:9–14. Jakub opowiedział o posłudze i ukrzyżowaniu Świętego Boga Izraela, **II Nefi** 6:9. Nawalnice, trzęsienia ziemi, pożary, trąby

powietrzne w Ameryce świadczyły o ukrzyżowaniu Chrystusa w Jerozolimie, **III Nefi** 8.

Jam jest Jezus, którego ukrzyżowano, **DiP** 45:51–52. Posługa Chrystusa pośród duchów w więzieniu ograniczona była do krótkiego czasu dzielącego ukrzyżowanie i Jego zmartwychwstanie, **DiP** 138:27.

Umyć, umyty, obmycia. *Zobacz także* Chrzesz, chrzcić; Zadośćuczynić, Zadośćuczynienie

Oczyścić, fizycznie lub duchowo. W przenośni osoba skora do pokuty może zostać oczyszczona z życia obciążonego grzechem i z jego konsekwencji poprzez zadość czyniącą ofiarę Jezusa Chrystusa. Określone obmycia dokonywane na mocy właściwego upoważnienia kapłaństwa służą jako święte obrzędy.

Kapłan wypierze swoje ubrania i wykąpie się w wodzie, **IV Mojż.** 19:7. Obmyj mnie zupełnie z grzechu mego, **Ps.** 51:4, 9. Obmyjcie się, uczynicie się czystymi, poniechajcie czynienia zła, **Iz.** 1:16–18.

Jezus obmył stopy Swoich Apostołów, **Jan** 13:4–15 (**DiP** 88:138–139). Zostań ochrzczony i obmyj grzechy swoje, **Dz.** 22:16 (**Alma** 7:14; **DiP** 39:10).

Żaden człowiek nie może zostać zbawiony, jeśli jego szaty nie będą wybielone, **Alma** 5:21 (**III Nefi** 27:19). Ich szaty zostały wybielone przez krew Baranka, **Alma** 13:11 (**Eter** 13:10).

Przestrzegając przykazań, mogli zostać obmyci i oczyszczeni ze wszystkich swoich grzechów, **DiP** 76:52. Wasze namaszczenia i wasze obmycia są ustanowione przez obrzęd mego świętego domu, **DiP** 124:39–41.

Umysł

Zdolności umysłowe; świadoma zdolność myślenia.

Służ mu w doskonałości serca i z ochotnym umysłem, **I Kron.** 28:9.

Będziesz miłował Pana, Boga swego, z całym umysłem swoim, **Mat.** 22:37.

Zamysł ciała to śmierć; zamysł ducha to życie wieczne, **II Nefi** 9:39. Doszedł głos Pana do mego umysłu, **Enos** 1:10. Słowo miało o wiele potężniejszy wpływ na umysły ludzi niż miecz, **Alma** 31:5.

Przemówię do ciebie w twym umyśle, **DiP** 8:2. Rozpatrz to w swoim umyśle, **DiP** 9:8. Niech solenność wieczności spocznie na waszych umysłach, **DiP** 43:34. Wasze umysły były zaćmione w przeszłych czasach, **DiP** 84:54. Wcześniej udawajcie się na spoczynek, wstawajcie wcześniej, aby orzeźwione były ciała i umysły wasze, **DiP** 88:124.

Szatan nie znał zamysłu Boga, **Mojż.** 4:6. Nazwał Pan Swoją lud Syjonem, bo był jednego serca i jednego umysłu, **Mojż.** 7:18.

Upadek Adama i Ewy. *Zobacz także* Adam; Człowiek naturalny; Ewa; Jezus Chrystus; Odkupić, odkupiony, odkupienie; Plan Odkupienia; Śmierć duchowa; Śmierć fizyczna; Śmiertelny, doczesność; Zadośćuczynić, Zadośćuczynienie

Proces, poprzez który ludzkość na tej ziemi stała się śmiertelna. Kiedy Adam i Ewa zjedli zakazany owoc, stali się śmiertelni, to jest podlegli grzechowi i śmierci. Adam stał się „pierwszym ciałem” na ziemi (**Mojż.** 3:7). Objawienie w dniach ostatnich wyjaśnia, że Upadek jest błogosławieństwem oraz że Adama i Ewę należy uhonorować, jako pierwszych rodziców całej ludzkości.

Upadek był koniecznym krokiem w postępie człowieka. Ponieważ Bóg wiedział, iż Upadek nastąpi, przygotował w życiu przedziemskim Zbawiciela. Jezus Chrystus przyszedł w połowie czasu, aby zadośćuczynić za Upadek Adama, ale także za osobiste grzechy człowieka pod warunkiem dokonania przez niego pokuty.

W dniu, w którym spożyjesz z niego, na pewno umrzesz, **I Mojż.** 2:17 (**Mojż.** 3:17). Wzięła z niego owoc i zjadła, **I Mojż.** 3:6 (**Mojż.** 4:12).

Jak w Adamie wszyscy umierają, tak też w Chrystusie wszyscy zostaną ożywieni, **I Kor.** 15:22.

Cała ludzkość była w stanie zagubienia i upadku, **I Nefi** 10:6. Droga jest przygotowana od upadku człowieka, **II Nefi** 2:4. Gdy Adam i Ewa zjedli zakazany owoc, zostali wypędzeni z Ogrodu Eden, **II Nefi** 2:19. Adam upadł, aby ludzie mogli istnieć, **II Nefi** 2:15–26. Człowiek naturalny jest wrogiem Boga, i był nim od upadku Adama, **Mos.** 3:19. Aaron nauczał ojca Lamonię o Upadku, **Alma** 22:12–14. Musi nastąpić zadośćuczynienie, inaczej cała ludzkość byłaby upadła i zgubiona, **Alma** 34:9. Nasi pierwsi rodzice zostali odcięci, zarówno docześnie, jak i duchowo od obecności Pana, **Alma** 42:2–15 (**Hel.** 14:16). Z powodu Upadku staliśmy się źli z natury, **Eter** 3:2.

Wskutek przekroczenia tych świętych praw człowiek stał się upadłym człowiekiem, **DiP** 20:20 (**DiP** 29:34–44).

Ponieważ upadłeś, możesz być odkupiony, **Mojż.** 5:9–12. Z powodu wykroczenia przychodzi Upadek, **Mojż.** 6:59. Ludzie zostaną ukarani za swe własne grzechy, **Art. wiary** 1:2.

Upoważnienie. *Zobacz także*

Kapłaństwo; Klucze kapłaństwa;
Moc; Powołać, powołany przez Boga, powołanie; Ustanowić, ustanowienie

Pozwolenie dane ludziom na ziemi, aby byli powołani lub ustanowieni do działania dla i w imieniu Boga Ojca lub Jezusa Chrystusa oraz wykonywania pracy Boga.

Ja cię posłałem, **II Mojż.** 3:12–15. Mów wszystko, co ci rozkażę, **II Mojż.** 7:2.

On dał dwunastu uczniom moc, **Mat.** 10:1. Nie wy mnie wybraliście, ale Ja was wybrałem i ustanowiłem was, **Jan** 15:16.

Nefi i Lehi głosili ewangelię z wielkim upoważnieniem, **Hel.** 5:18. Nefi, syn Helamana, był mężem Bożym, ma-

Upřednie wyznaczenie

jącym wielką moc i upoważnienie dane mu od Boga, **Hel.** 11:18 (**III Nefi** 7:17). Jezus dał moc i upoważnienie dwunastu Nefitom, **III Nefi** 12:1–2.

Józef Smith został powołany przez Boga i ustanowiony, **DiP** 20:2. Nikomu nie będzie dane, aby szedł i głosił moją ewangelię czy budował mój Kościół, jeżeli nie zostanie ustanowiony i wiadomo Kościółowi, że ma upoważnienie, **DiP** 42:11. Starsi mają głosić ewangelię, działając z upoważnienia, **DiP** 68:8. Kapłaństwo Melchizedeka ma upoważnienie do służby w sprawach duchowych, **DiP** 107:8, 18–19. To, co jest uczynione z boskim upoważnieniem, staje się prawem, **DiP** 128:9.

Ten, kto ma głosić ewangelię i działać dla Boga, musi być powołany przez Boga przez tych, którzy mają upoważnienie, **Art. wiary** 1:5.

Upřednie ustanowienie. *Zobacz także* Życie przedziemskie

Bóg w życiu przedziemskim ustanowił Swoje dzielne duchowe dzieci do wypełnienia pewnych misji w czasie ich życia doczesnego.

Bóg ustalał granice ludów, **V Mojż.** 32:8. Zanim cię uformowałem w łonie, ustanowiłem cię prorokiem, **Jer.** 1:5.

Bóg określił wyznaczone wcześniej okresy czasu, **Dz.** 17:26. Bo tych, o których upřednio wiedział, tych także upřednio wyznaczył, **Rzym.** 8:28–30. W nim wybrał nas przed założeniem świata, **Efez.** 1:3–4. Jezus Chrystus był upřednio ustanowiony na Odkupiciela, **I Piotra** 1:19–20 (**Obj.** 13:8).

Byli powołani i przygotowani od założenia świata, **Alma** 13:1–9.

Zauważyłem szlachetnych i wielkich, których wybrano na początku, **DiP** 138:55–56.

Mój Umilowany Syn był wybrany od samego początku, **Mojż.** 4:2. Abraham został wybrany jeszcze przed narodzeniem, **Abr.** 3:23.

Upřednie wyznaczenie. *Zobacz* Upřednie ustanowienie

Ur

Ur

W Starym Testamencie; Ur chaldejskie to był pierwszy dom Abrahama (I Mojż. 11:27–28, 31; 15:7; Neh. 9:7; Abr. 2:1, 4).

Urazić

Złamać boskie prawo, grzeszyć lub spowodować poczucie niewygodności lub zranień; także sprawić przykrość lub dokuczać.

Urażonego brata trudniej jest zdobyć niż wielkie miasto, **Przyp.** 18:19.

Jeśli prawie oko gorszy cię, wyłup je, **Mat.** 5:29. Kto zgorszy jedno z tych małych, którzy wierzą we mnie, lepiej będzie dla niego, gdyby utonął w morzu, **Mat.** 18:6 (DiP 121:19–22).

Jeśli obrazi cię brat lub siostra, i wyzna ci, pojednacie się, **DiP** 42:88. I niczym człowiek nie obraża Boga poza tymi, którzy nie wyznają Jego ręki we wszystkim i nie są posłuszni Jego przykazaniom, **DiP** 59:21.

Urim i tummim. *Zobacz także*

Napierśnik; Pancierz; Widzący

Narzędzia przygotowane przez Boga do pomocy człowiekowi w uzyskiwaniu objawienia i tłumaczeniu języków. W języku hebrajskim słowa te oznaczają „światła i doskonałości”. Urim i tummim składa się z dwóch kamieni oprawionych w srebrnych łukach i są czasami używane z napierśnikiem (DiP 17:1; J.S. — Hist. 1:35, 42, 52). Ziemia ta w swoim poświęconym i nieśmiertelnym stanie będzie wielkim urim i tummim (DiP 130:6–9).

Do napierśnika sądu włożysz urim i tummim, **II Mojż.** 28:30.

Temu, kto przewycięża, dam kamień biały, **Obj.** 2:17.

Posiada on coś, przez co może patrzeć i tłumaczyć, **Mos.** 8:13. Dam ci te dwa kamienie, **Eter** 3:23–24, 28 (Eter 4:5).

Józef Smith otrzymał objawienia poprzez urim i tummim, Wprowadzenia do rozdziałów DiP 6; 11; 14–16. Miałeś moc daną ci, aby tłumaczyć przez urim i tummim, **DiP** 10:1. Trzej świadkowie

mieli ujrzeć urim i tummim, przekazane bratu Jereda na górze, **DiP** 17:1. Miejsce, gdzie przebywa Bóg, to wielkie urim i tummim. Biały kamień stanie się urim i tummim dla każdej osoby, która taki otrzyma, **DiP** 130:6–11.

Ja, Abraham, miałem urim i tummim, **Abr.** 3:1, 4.

Urząd, urzędnik. *Zobacz także*

Kapłaństwo; Ustanowić, ustanowienie

Stanowisko związane z upoważnieniem lub obowiązkiem w organizacji; w pismach świętych używane często w znaczeniu stanowiska z upoważnieniem kapłańskim; może także oznaczać obowiązki przypisane do stanowiska lub osoby, która jest na danym stanowisku.

Wszyscy członkowie nie sprawują tego samego urzędu, **Rzym.** 12:4.

Rozwijaliśmy się w naszym urzędzie dla Pana, **Jakub** 1:19. Melchizedek otrzymał urząd wyższego kapłaństwa, **Alma** 13:18. Urząd posługi aniołów, to nawoływanie ludzi do pokuty, **Mor.** 7:31.

Żadna osoba nie może zostać ustanowiona do żadnego urzędu w tym Kościele bez głosowania tejże gminy Kościoła, **DiP** 20:65. Niechaj każdy stoi na swoim urzędzie, **DiP** 84:109. Są prezydenci, to jest przewodniczący urzędnicy, wyznaczeni spośród tych, którzy są ustanowieni do urzędów w tych dwóch kapłaństwach, **DiP** 107:21. Opis obowiązków tych, którzy przewodniczą nad urzędami kworum kapłaństwa, **DiP** 107:85–98. Niech każdy nauczy się swego obowiązku, a także działa na urzędzie, na który go wyznaczono, **DiP** 107:99–100. Daję wam urzędników należących do mego Kapłaństwa, **DiP** 124:123.

Usprowadliwienie, usprawiedliwić.*Zobacz także* Uświęcenie;

Zadośćuczynić, Zadośćuczynienie

Być ułaskawionym od kary za grzech i uznanym, że jest się bez winy. Osoba jest usprawiedliwiona łaską Zbawiciela poprzez wiarę w Niego. Wiara ta

jest okazywana przez pokutę i posłuszeństwo prawom i obrzędom ewangelii. Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa umożliwia ludzkości pokutę i bycie usprawiedliwionym, czyli darowanie kary, jaka w innym przypadku zostałaby wymierzona.

W Panu cały Izrael zostanie usprawiedliwiony, **Iz.** 45:25.

Nie ci, którzy prawa słuchają, lecz ci, którzy prawo wypełniają, usprawiedliwieni będą, **Rzym.** 2:13. Człowiek jest usprawiedliwiony krwią Chrystusa, **Rzym.** 5:1–2, 9. Jesteście usprawiedliwieni w imieniu Pana Jezusa, **I Kor.** 6:11. Będąc usprawiedliwieni łaską Jego, staniemy się dziedzicami, **Tyt.** 3:7. Czyż Abraham nie został usprawiedliwiony z uczynków, **Jak.** 2:21. Poprzez uczynki człowiek jest usprawiedliwiony, a nie tylko przez wiarę, **Jak.** 2:14–26.

Według prawa żadne ciało nie jest usprawiedliwione, **II Nefi** 2:5. Prawy mój sługa usprawiedliwi wielu, bowiem weźmie na siebie ich niegodziwość, **Mos.** 14:11 (**Iz.** 53:11). Czy moglibyście powiedzieć, że wasze szaty zostały oczyszczone przez Chrystusa, **Alma** 5:27.

Usprawiedliwienie poprzez łaskę Jezusa Chrystusa jest prawdziwe, **DiP** 20:30–31 (**DiP** 88:39).

Przez Ducha zostajesz usprawiedliwiony, **Mojż.** 6:60.

Ustanowić, ustanowienie.

Zobacz także Kapłaństwo;

Powołać, powołany przez Boga, powołanie; Ręce, nałożenie [rąk]; Upoważnienie; Urząd, urzędnik

Wyznaczyć lub nadać upoważnienie lub urząd. Aby korzystać z upoważnienia w Kościele Pana, trzeba być powołanym przez Boga przez prorocstwo i nałożenie rąk przez tych, którzy mają upoważnienie (Art. wiary 1:5). Chociaż można otrzymać upoważnienie przez ustanowienie, to używa się go pod kierownictwem tych, którzy dzierżą określone klucze dla tego upoważnienia.

Ustanowiłem cię prorokiem narodów, **Jer.** 1:5.

Nie wy mnie wybraliście, ale Ja was wybrałem i ustanowiłem was, **Jan** 15:16.

Mając upoważnienie od Boga, Alma ustanowił kapłanów, **Mos.** 18:18. Mężczyźni są ustanowieni do wyższego kapłaństwa świętym obrzędem, **Alma** 13:1–9. Jezus powołał i ustanowił dwunastu apostołów, **III Nefi** 12:1. Starsi ustanawiają kapłanów i nauczycieli przez nałożenie rąk, **Mor.** 3.

Poczekajcie jeszcze nieco, gdyż nie jesteście jeszcze ustanowieni, **DiP** 5:17. Józef Smith został ustanowiony Apostołem Jezusa Chrystusa, **DiP** 20:2 (**DiP** 27:12). Żadna osoba nie może zostać ustanowiona bez głosowania Kościoła, **DiP** 20:65. Nikomu nie będzie dane, aby głosił moją ewangelię, jeżeli nie zostanie ustanowiony przez kogoś, kto ma upoważnienie, **DiP** 42:11. Starsi są ustanowieni, aby głosili moją ewangelię, **DiP** 50:13–18. Obowiązkiem Dwunastu jest ustanowić i zaprowadzić porządek pośród wszystkich innych urzędników Kościoła, **DiP** 107:58.

Szukałem błogosławieństw ojców oraz prawa, według którego ja sam mógłbym być ustanowiony, **Ab.** 1:2. Józef Smith i Oliver Cowdery ustanowili jeden drugiego do Kapłaństwa Aarona, **J.S.** — **Hist.** 1:68–72.

Ustanowienie do kapłaństwa. *Zobacz*

Ustanowić, ustanowienie

Uświęcenie. *Zobacz także* Jezus

Chrystus; Usprawiedliwienie, usprawiedliwić; Zadośćuczynić, Zadośćuczynienie

Proces stawania się wolnym od grzechu, nieskalanym, czystym i świętym dzięki Zadośćuczynieniu Jezusa Chrystusa (**Mojż.** 6:59–60).

Bóg wybrał was ku zbawieniu przez uświęcenie Ducha, **II Tes.** 2:13. Jesteśmy uświęceni przez ofiarowanie ciała Jezusa, **Hebr.** 10:10. Jezus cierpiał, aby uświęcić lud własną krwią, **Hebr.** 13:12.

Wyżsi kapłani byli uświęceni, a ich

szaty zostały wybielone przez krew Baranka, **Alma** 13:10–12. Uświęcenie przychodzi do tych, którzy oddają swe serca Bogu, **Hel.** 3:33–35. Odpokutujcie, abyście zostali uświęceni przez przyjęcie Ducha Świętego, **III Nefi** 27:20.

Uświęcenie poprzez łaskę Jezusa Chrystusa jest słuszne i prawdziwe, **DiP** 20:31. Jezus przyszedł, aby uświęcić świat, **DiP** 76:41. Uświęćcie się, aby umysły wasze skupiły się jedynie na Bogu, **DiP** 88:68.

Uzdrowić, uzdrowienia. *Zobacz także* Błogosławienie chorych; Namaścić

Przywrócić zdrowie lub sprawić, że ktoś będzie dobrze się czuł, zarówno pod względem fizycznym, jak i duchowym. Pisma święte zawierają wiele przykładów cudownych uzdrowień dokonanych przez Zbawiciela i Jego sługi.

Ja jestem Panem, który cię uzdrowia, **II Mojż.** 15:26. Naaman zanurzył się w rzece Jordan siedem razy i został uzdrowiony, **II Król.** 5:1–14. Przez jego rany jesteście uzdrowieni, **Iz.** 53:5 (Mos. 14:5). Słońce prawości wszędzie z uzdrowieniem na swoich skrzydłach, **Mal.** 3:20.

Jezus uzdrawiał wszelką chorobę, **Mat.** 4:23 (Mat. 9:35). Dał im moc, aby uzdrawiali wszelką chorobę, **Mat.** 10:1. Posłał mnie, abym uzdrowił tych, którzy mają złamane serce, **Luk.** 4:18.

Byli uzdrawiani mocą Baranka Bożego, **I Nefi** 11:31. Jeśli wierzysz w odkupienie Chrystusa, możesz być uzdrowiony, **Alma** 15:8. Uzdrawiał każdego, **III Nefi** 17:9.

Ten, kto ma wiarę we mnie, że może być uzdrowiony, uzdrowiony będzie, **DiP** 42:48. W moje imię uzdrowią chorych, **DiP** 84:68.

Wierzmy w dar uzdrowień, **Art. wiary** 1:7.

W zastępstwie. *Zobacz* Obrzędy — Obrzęd dokonywany w zastępstwie; Zbawienie zmarłych

Wąż mosiężny. *Zobacz także* Jezus Chrystus; Mojżesz

Mosiężny wąż zrobiony przez Mojżesza z nakazu Boga, aby uzdrowić Izraelitów, którzy zostali pokąsani na pustkowiu przez ogniste węże (jadowite węże) (IV Mojż. 21:8–9). Ten mosiężny wąż był przymocowany do drzewca i został „[podniesiony] [...], aby mogli żyć ci, którzy spojrzą na niego” (Alma 33:19–22). Pan odniósł się do poniesienia węża na pustkowiu jako do symbolu przedstawiającego jak On jest poniesiony na krzyżu (Jan 3:14–15). Objawienie w dniach ostatnich potwierdza zapis o ognistych wężach oraz to, że ludzie byli uzdrowieni (I Nefi 17:41; II Nefi 25:20; Hel. 8:14–15).

Wdowa. *Zobacz także* Pomoc wzajemna

Kobieta, której mąż zmarł i która nie wyszła ponownie za mąż.

Sieroty i wdowy przyjdą i będą jedli, **V Mojż.** 14:29.

Ta uboga wdowa wrzuciła wszystko, co miała, **Mar.** 12:41–44. Odwiedzajcie sieroty i wdowy w ich niedoli, **Jak.** 1:27.

Pan będzie rychło świadczył przeciwko tym, którzy uciskają wdowę, **III Nefi** 24:5 (Zach. 7:10).

Wdowy i sieroty będą utrzymane, **DiP** 83:6 (DiP 136:8).

Wdzięczność. *Zobacz* Wdzięczny, podziękowania, dziękczynienie

Wdzięczny, podziękowania, dziękczynienie. *Zobacz także* Błogosławić, błogosławiony, błogosławieństwo; Oddawać cześć

Wdzięczność za błogosławieństwa otrzymane od Boga. Wyrażanie wdzięczności jest miłe Bogu, a prawdziwe oddawanie czci to także dziękowanie Mu. Powinniśmy dziękować Panu za wszystko.

Dobrze jest dziękować Panu, **Ps.** 92:2. Pójdźmy do obecności Jego z dziękczynieniem, **Ps.** 95:1–2. Bądźcie wdzięczni Mu i błogosławcie imieniu Jego, **Ps.** 100.

Nie przestawajcie dziękować, **Efez.** 1:15–16. Bądźcie wdzięczni, **Kol.** 3:15. Błogosławieństwo i chwała, i dziękczynienie, i chwała Bogu naszemu, **Obj.** 7:12.

Jak bardzo winniście dziękować waszemu Królowi Niebiańskiemu, **Mos.** 2:19–21. Żyćcie, dziękując codziennie, **Alma** 34:38. Gdy wstajesz rano, niech serce twe przepęlnia wdzięczność do Boga, **Alma** 37:37.

Powinniście czynić wszystko z modlitwą i dziękczynieniem, **DiP** 46:7. Podziękowania musicie składać Bogu, **DiP** 46:32. Czynić będziesz te rzeczy z dziękczynieniem, **DiP** 59:15–21. Przyjmij to błogosławieństwo z ręki Pana, z sercem pełnym dziękczynienia, **DiP** 62:7. Kto przyjmuje wszystko z wdzięcznością, dostąpi chwały, **DiP** 78:19. We wszystkim składajcie dzięki, **DiP** 98:1 (1 Tes. 5:18). Chwal Pana modlitwą chwały i dziękczynienia, **DiP** 136:28.

Welon

Cienka tkanina noszona przez ludzi jak przykrycie twarzy lub głowy.

Whitmer, David

Jeden z pierwszych przywódców w przywróconym Kościele i jeden z Trzech Świadców boskiego pochodzenia i prawdziwości Księgi Mormona (**DiP** 14; 17–18). Pan udzielił mu osobistych wytycznych w Doktrynie i Przymierzach 14 i 30:1–4.

Whitmer, John

Jeden z pierwszych przywódców w przywróconym Kościele i jeden z Ośmiu Świadców Księgi Mormona. Zobacz „Świadectwo Ośmiu Świadców” na wstępnych stronach Księgi Mormona. Został on także powołany do głoszenia ewangelii (**DiP** 30:9–11).

Whitmer, Peter, jun.

Jeden z pierwszych przywódców w przywróconym Kościele i jeden z Ośmiu Świadców Księgi Mormona. Zobacz „Świadectwo Ośmiu Świadców”

na wstępnych stronach Księgi Mormona. Pan udzielił mu osobistych wytycznych w Doktrynie i Przymierzach 16 i 30:5–8.

Whitney, Newel K.

Jeden z pierwszych przywódców w przywróconym Kościele. Newel K. Whitney był biskupem w Kirtland w stanie Ohio (Stany Zjednoczone Ameryki), a później służył jako Przewodniczący Biskup Kościoła (**DiP** 72:1–8; 104; 117).

Wiara. Zobacz także Jezus Chrystus; Nadzieja; Wierzenie, wiara, wierzyć; Zaufanie

Pewność pokładana w czymś lub w kimś. W pismach świętych wiara zwykle wyraża pewność i zaufanie Jezusowi Chrystusowi i prowadzi do posłuszeństwa wobec Niego. Wiara musi być skoncentrowana na Jezusie Chrystusie, aby mogła doprowadzić do zbawienia. Święci w dniach ostatnich mają także wiarę w Boga Ojca, Ducha Świętego, moc kapłańską oraz inne ważne aspekty przywróconej ewangelii.

Wiara obejmuje nadzieję na to, czego nie widać, a co jest prawdziwe (**Hebr.** 11:1; **Alma** 32:21; **Eter** 12:6). Wiara jest wzniesiona, kiedy zasłyszysz się nauki ewangelii udzielone przez upoważnione sługi posłane przez Boga (**Rzym.** 10:14–17). Z cudów nie wynika wiara, ale silna wiara rozwija się poprzez posłuszeństwo ewangelii Jezusa Chrystusa. Innymi słowy wiara wynika z prawości (**Alma** 32:40–43; **Eter** 12:4, 6, 12; **DiP** 63:9–12).

Prawdziwa wiara przynosi cuda, wizje, sny, uzdrowienia i wszystkie dary Boga, które On daje Swoim świętym. Poprzez wiarę można uzyskać odpuszczenie grzechów i ostatecznie można przebywać w obecności Boga. Brak wiary prowadzi do rozpacz, która przychodzi z powodu niegodziwości (**Mor.** 10:22).

Sprawiedliwy z wiary żyć będzie, **Hab.** 2:4.

Twoja wiara uzdrowiła cię, **Mat.** 9:22 (**Mar.** 5:34; **Łuk.** 7:50). Według wiary wa-

szej niechaj się wam stanie, **Mat.** 9:29. Jeśli będziecie mieli wiarę jak ziarnko gorczycy, to nic niemożliwego dla was nie będzie, **Mat.** 17:20 (Łuk. 17:6). Ja modliłem się za ciebie, aby nie ustała wiara twoja, **Łuk.** 22:32. Wiara w imię Chrystusa wzmocniła tego człowieka, **Dz.** 3:16. Wiara przychodzi poprzez słuchanie słowa Boga, **Rzym.** 10:17. Jeśli Chrystus nie powstał, tedy daremna też wasza wiara, **I Kor.** 15:14. Wiara działa przez miłość, **Gal.** 5:6. Łaską zbawieni jesteście przez wiarę, **Efez.** 2:8 (II Nefi 25:23). Weźcie tarczę wiary, **Efez.** 6:16 (DiP 27:17). Biegu dokonałem, wiarę zachowałem, **II Tym.** 4:7. Wiara jest istotą tego, na co miano nadzieje, **Hebr.** 11:1. Bez wiary zaś nie można Go zadowolić, **Hebr.** 11:6. Wiara, jeżeli nie ma czynków, martwa jest, **Jak.** 2:17–18, 22.

Pójdę i uczynię, co Pan nakazał, **I Nefi** 3:7. Pan może wszystko uczynić dla dzieci ludzkich, jeśli będą wykazywały się wiarą w Niego, **I Nefi** 7:12. Wskazówki w Liahonie działały zależnie od wiary, **I Nefi** 16:28. Odpokutuj i zostań ochrzczony w Jego imię, mając doskonałą wiarę w Świętego Boga, **II Nefi** 9:23. Chrystus dokonuje potężnych cudów pośród dzieci ludzkich zależnie od ich wiary, **II Nefi** 26:13 (Eter 12:12; Mor. 7:27–29, 34–38). Enos otrzymał przebaczenie grzechów dzięki swojej wierze w Chrystusa, **Enos** 1:3–8. Zbawienie nie przychodzi do żadnego z nich bez wiary w Pana Jezusa Chrystusa, **Mos.** 3:12. Serca wasze uległy przemianie poprzez wiarę w Jego imię, **Mos.** 5:7. Odpowiedzi na modlitwy sług Boga przychodzą według ich wiary, **Mos.** 27:14. Daj nam siłę według naszej wiary w Chrystusa, **Alma** 14:26. Wzywaj imienia Boga z wiarą, **Alma** 22:16. Wiara nie oznacza, że ma się doskonałą wiedzę o rzeczach, **Alma** 32:21 (Eter 12:6). Gdy zacznie wzbierać, pielegnujcie je swoją wiarą, **Alma** 33:23 (Alma 32:28). Ich pozostanie przy życiu było przypisane cudownej mocy Bożej z powodu ich niezmiernej wiary, **Alma** 57:25–27. Tylu, ilu patrzyło na Syna Boga

z wiarą, będzie dane życie, **Hel.** 8:15. Sądzę, że wasza wiara wystarczy, bym was uzdrowił, **III Nefi** 17:8. Wiara jest tym, na co ma się nadzieję, a czego nie widać, **Eter** 12:6. Wszyscy, którzy dokonali cudów, czynili to dzięki wierze, **Eter** 12:12–18. Jeśli mają wiarę we mnie, wtedy uczynię, że to, co w nich słabe, stanie się mocne, **Eter** 12:27–28, 37. Mormon nauczał o wierze, nadziei i prawdziwej miłości, **Mor.** 7. O cokolwiek poprosicie Ojca w imię moje, co jest dobre, z wiarą ufając, że będzie wam to dane, oto tak wam się stanie, **Mor.** 7:26. Ci, którzy mają wiarę w Chrystusa, trzymają się wszystkiego, co dobre, **Mor.** 7:28. Jeśli zapytałeś o wiarę w Chrystusa, objawi On wam prawdę, **Mor.** 10:4.

Bez wiary niczego nie możesz uczynić; proś więc z wiarą, **DiP** 8:10. Stanie się im według ich wiary w modlitwach, **DiP** 10:47, 52. Wszyscy muszą wytrwać w wierze w Jego imię do końca, **DiP** 20:25, 29. Duch będzie wam dany przez modlitwę wiary, **DiP** 42:14. Wiara nie przychodzi przez znaki, ale znaki podążają za tymi, którzy wierzą, **DiP** 63:9–12. Rodzice mają uczyć dzieci wiary w Chrystusa, **DiP** 68:25. Szukajcie nauki przez studiowanie, a także przez wiarę, **DiP** 88:118.

Wiara w Pana Jezusa Chrystusa jest pierwszą zasadą ewangelii, **Art. wiary** 1:4.

Widzący. *Zobacz także* Prorok; Urim i tummim

Osoba upoważniona przez Boga, aby zobaczyć duchowymi oczami to, co Bóg ukrył przed światem (Mojż. 6:35–38). Jest on objawicielem i prorokiem (Mos. 8:13–16). W Księdze Mormona Ammon nauczał, że jedynie widzący może użyć specjalnych interpreterów, czyli urim i tummim (Mos. 8:13; 28:16). Widzący zna przeszłość, teraźniejszość i przyszłość. W starożytności prorok był często nazywany widzącym (I Sam. 9:9; II Sam. 24:11)

Józef Smith jest wielkim widzącym w dniach ostatnich (DiP 21:1; 135:3). Po-

nadto Pierwsze Prezydium i Rada Dwunastu są popierani jako prorocy, widzący i objawiciele.

To jest buntowniczy lud, który mówi widzącym: Nie miejcie widzeń; a do proroków: Nie prorokujcie, **Iz.** 30:9–10.

Wzbudzę znamienitego widzącego z owocu twoich łądźwi, **II Nefi** 3:6–15.

Oto jest w tym mądrość; zaiste, być widzącym, objawicielem, tłumaczem i prorokiem, **DiP** 107:92. Pan wyznaczył Hyruma Smitha, aby był prorokiem, widzącym i objawicielem dla Kościoła, **DiP** 124:91–94.

Wieczerza Pańska. *Zobacz Sakrament*

Wieczne przymierze. *Zobacz Nowe i wieczne przymierze; Przymierze*

Wieczny Ojciec. *Zobacz Bóg, Boska Trójca; Ojciec w Niebie*

Wiedza. *Zobacz także Mądrość; Prawda; Zrozumienie*

Zrozumienie i pojmowanie, zwłaszcza prawdy, w taki sposób, w jaki jest ona nauczana lub potwierdzona przez Ducha.

Pan jest Bogiem wiedzy, **I Sam.** 2:3. Pan jest doskonały w wiedzy, **Job** 37:16. Bojaźń wobec Pana jest początkiem wiedzy, **Przyp.** 1:7. Kto ma wiedzę liczy się ze słowami, **Przyp.** 17:27. Ziemia będzie pełna wiedzy o Panu, **Iz.** 11:9 (**II Nefi** 21:9; 30:15).

Zabraliście klucz wiedzy, **Łuk.** 11:52. Miłość Chrystusowa przewyższa wiedzę, **Efesz.** 3:19. Dodajcie do waszej wiary cnotę, a do cnoty wiedzę, **II Piotra** 1:5.

Nefi miał wielką wiedzę o dobroci Boga, **I Nefi** 1:1. Dojdą do wiedzy o Swym Odkupicielu, **II Nefi** 6:11. Prawi będą mieli doskonałą wiedzę o swej prawości, **II Nefi** 9:14. Duch daje wiedzę, **Alma** 18:35. Wasza wiedza jest doskonała w tym względzie, **Alma** 32:34. Lamanici zostaną przywiezieni do prawdziwej wiedzy o Swym Odkupicielu, **Hel.** 15:13. Możecie poznać, ma-

Wierzenie, wiara, wierzyć

jąc doskonałą wiedzę, że jest od Boga, **Mor.** 7:15–17.

Święci znajdują wielkie skarby wiedzy, **DiP** 89:19. Czysta wiedza wielce powiększa duszę, **DiP** 121:42. Ten, kto ma klucze świętego kapłaństwa, nie ma trudności w uzyskaniu wiedzy o faktach, **DiP** 128:11. Jeżeli dana osoba uzyska wiedzę w tym życiu, będzie mieć korzyść w świecie, który nastanie, **DiP** 130:19. Zbawienie człowieka w niewiedzy jest niemożliwe, **DiP** 131:6.

Wielkanoc. *Zobacz Jezus Chrystus; Zmartwychwstanie*

Wielki i występny kościół. *Zobacz Diabeł — Kościół diabła*

Wielożeństwo. *Zobacz Małżeństwo, zawrzeć związek małżeński — Wielożeństwo*

Wierzenie, wiara, wierzyć. *Zobacz także Jezus Chrystus; Niewiara; Wiara; Zaufanie*

Mieć wiarę w kogoś lub uznać coś za prawdę. Trzeba odpokutować i uwierzyć w Jezusa Chrystusa, aby dostąpić zbawienia w królestwie Boga (**DiP** 20:29).

Wierzenie w Pana, Boga waszego; wierzenie jego prorokom, **II Kron.** 20:20. Daniel nie był zraniony w lwiej jamie, ponieważ wierzył w Boga, **Dan.** 6:24.

Jak uwierzyłeś, niech ci się stanie, **Mat.** 8:13. O cokolwiek byście prosili w modlitwie z wiarą, otrzymacie, **Mat.** 21:22. Nie bój się, tylko wierz, **Mar.** 5:36. Wszystko jest możliwe dla wierzącego, **Mar.** 9:23–24. Kto uwierzy i ochrzczony zostanie, będzie zbawiony, **Mar.** 16:16 (**II Nefi** 2:9; **III Nefi** 11:33–35). Kto wierzy w Syna, ma żywot wieczny, **Jan** 3:16, 18, 36 (**Jan** 5:24; **DiP** 10:50). My wierzymy i jesteśmy pewni, że Ty jesteś Chrystusem, **Jan** 6:69. Kto we mnie wierzy, choćby i umarł, żyć będzie, **Jan** 11:25–26. Do odpocznienia wchodzimy my, którzy uwierzyliśmy, **Hebr.** 4:3. Wiercie w Jezusa Chrystusa i miłujcie się wzajemnie, **I Jana** 3:23.

Mesjasz nie zgładzi nikogo, kto w Niego wierzy, **II Nefi** 6:14. Żydzi będą

prześladowani, aż zostaną nakłonieni do wiary w Chrystusa, **II Nefi** 25:16. Jeśli wierzycie w te rzeczy, strzeżcie się, abyście je czynili, **Mos.** 4:10. Syn weźmie na siebie wykroczenia tych, którzy wierzą w Jego imię, **Alma** 11:40. Błogosławiony jest ten, kto wierzy w słowo Boże, nie będąc do tego zmuszony, **Alma** 32:16. Jeśli macie w sobie zaledwie pragnienie wiary, niech to pragnienie działa w was, **Alma** 32:27. Jeśli wierzycie w Chrystusa imię, odpokutujecie, **Hel.** 14:13. Kto wierzy w Chrystusa, wierzy także w Ojca, **III Nefi** 11:35. Żaden człowiek nie wierzył w Pana tak, jak brat Jereda, **Eter** 3:15. Wszystko, co przekonuje do wiary w Chrystusa, jest przekazane mocą Chrystusa, **Mor.** 7:16–17.

Tym, którzy uwierzą w słowa Pana, dane będzie objawienie Ducha, **DiP** 5:16. Ci, którzy wierzą w imię Pana, staną się synami Boga, **DiP** 11:30 (Jan 1:12). Niektórym dane jest wierzyć w słowa innych ludzi, **DiP** 46:14. Znaki podążają za tymi, którzy wierzą, **DiP** 58:64 (DiP 63:7–12).

Ci, którzy uwierzą, odpokutują i zostaną ochrzczeni, otrzymają Ducha Świętego, **Mojż.** 6:52.

Więzenie w Liberty, Missouri (USA). *Zobacz także* Smith, Józef, jun.

Małe więzenie, w którym Prorok Józef Smith oraz inni byli niesprawiedliwie przetrzymywani od listopada 1838 r. do kwietnia 1839 r. Przebywając w tych trudnych warunkach Józef otrzymał pewne objawienia, prorokował i pod natchnieniem napisał ważny list do świętych, którego fragmenty są zawarte w Doktrynie i Przymierzach 121–123.

Więzenie w Carthage (USA).

Zobacz także Smith, Hyrum; Smith, Józef, jun.

Józef i Hyrum Smith zostali zamordowani przez motłoch 27 czerwca 1844 r. w więzieniu w Carthage w stanie Illinois w Stanach Zjednoczonych Ameryki (DiP 135).

Williams, Frederick G.

Jeden z pierwszych przywódców w przywróconym Kościele, który służył przez pewien czas jako doradca w Prezydium Wyższego Kapłaństwa (DiP 81; 90:6, 19; 102:3).

Wina. *Zobacz także* Pokutować, pokuta

Stan po tym, jak wyrządziło się zło i ma się poczucie winy oraz smutku, które powinny towarzyszyć grzechowi.

On zgrzeszył i jest winny, **III Mojż.** 6:1–6.

Ktokolwiek przyjmuje sakrament niegodnie, jest winien ciała i krwi Jezusa, **I Kor.** 11:27.

Winny uznaje prawdę za gorzką, **I Nefi** 16:2. Będziemy mieli doskonałą wiedzę o całej naszej winie, **II Nefi** 9:14. Moja wina została usunięta, **Enos** 1:6. Kara została wyznaczona, co przyniosło człowiekowi wyrzuty sumienia, **Alma** 42:18. Niech grzechy twe niepokoją cię, tym niepokojem, który przywiedzie cię do pokuty, **Alma** 42:29.

Niektórzy z was stoją winni przede mną, ale będę wam miłościw, **DiP** 38:14.

Syn Boga zadośćuczynił za pierworoDNA winę, **Mojż.** 6:54.

Winnica Pana. *Zobacz także* Izrael; Pole

Symboliczna nazwa obszaru duchowej pracy. W pismach świętych; winnica Pana zazwyczaj odnosi się do domu Izraela lub królestwa Boga na ziemi. Czasami ogólnie odnosi się do ludzi na świecie.

Winnicą Pana Zastępów jest dom Izraela, **Iz.** 5:7 (II Nefi 15:7).

Jezus opowiedział przypowieść o robotnikach w winnicy, **Mat.** 20:1–16.

Izrael jest jak szlachetne drzewo oliwne, które jest pielęgnowane w winnicy Pana, **Jakub** 5. Słudzy Pana po raz ostatni przytną winnicę, **Jakub** 6.

Pan pobłogosławi wszystkich, którzy pracują w Jego winnicy, **DiP** 21:9 (Alma 28:14). Trudźcie się w mojej winnicy po raz ostatni, **DiP** 43:28.

Wizja. *Zobacz także* Objawienie; Pierwsza Wizja; Sen

Naoczne objawienie w wizji jakiegoś wydarzenia, jakiejś osoby lub czegoś poprzez moc Ducha Świętego.

Do przykładów istotnych wizji należą: wizja Ezechiela o ostatnich dniach (Ez. 37–39), wizja Szczepana przedstawiająca Jezusa stojącego po prawicy Boga (Dz. 7:55–56), wizja Jana o ostatnich dniach (Obj. 4–21), wizja Lehięgo i Nefiego o drzewie życia (I Nefi 8; 10–14), wizja Almy Młodszego przedstawiająca anioła Pana (Mos. 27), wizja brata Jereda przedstawiająca wszystkich mieszkańców ziemi (Eter 3:25), wizja chwał (DiP 76), wizje dane Józefowi Smithowi i Olive-rowsi Cowdery'emu w Świątyni Kirtland (DiP 110), wizja Josepha F. Smitha o odkupieniu zmarłych (DiP 138), wizja Mojżesza o Bogu i dziele Jego stworzenia (Mojż. 1), wizja Enocha przedstawiająca Boga (Mojż. 6–7) oraz Pierwsza Wizja Józefa Smitha (J.S. — Hist. 1).

Gdzie nie ma wizji, tam lud ginie, **Przyp.** 29:18. Młodzieńcy ujrzą wizje, **Joel** 3:1 (Dz. 2:17).

Dawał mi wiedzę przez wizje, **II Nefi** 4:23.

Był posłańcem przysłanym do mnie sprzed obecności Boga, **J.S.** — **Hist.** 1:33. Wierzmy w prorocтво, objawienie, wizje, **Art. wiary** 1:7.

Władze Generalne. *Zobacz*

Apostoł; Pierwsze Prezydium; Przewodniczący Biskup; Siedemdziesiąty

Wniebowstąpienie. *Zobacz także*

Drugie Przyjście Jezusa Chrystusa; Jezus Chrystus

Formalne odejście Zbawiciela z ziemi czterdzieści dni po Jego Zmartwychwstaniu. Wniebowstąpienie miało miejsce na Górze Oliwnej w obecności uczniów (Mar. 16:19; Łuk. 24:51). Dwaj aniołowie z nieba złożyli wówczas świadectwo, że Pan powróci w przyszłości „tak przyjdzie, jak go [widzieli]” (Dz. 1:9–12).

Woda żywa. *Zobacz także* Jezus Chrystus

Symbol Pana Jezusa Chrystusa i Jego nauk. Jako że woda jest niezbędna do podtrzymania życia, Zbawiciel i Jego nauki (woda żywa) są niezbędne do życia wiecznego.

Z radością czerpać będziecie ze źródeł zbawienia, **Iz.** 12:3. Porzucili mnie, źródło wód żywych, **Jer.** 2:13.

Kto pije tę wodę, którą Ja mu dam, nigdy nie będzie pragnął, **Jan** 4:6–15. Jeśli kto pragnie, pozwólcie mu przyjść do mnie i pić, **Jan** 7:37.

Pręt z żelaza prowadził do źródła wody żywej, **I Nefi** 11:25.

Swobodnie spożywajcie wody życia, **DiP** 10:66. Moje przykazania będą studnią wody żywej, **DiP** 63:23.

Wojna. *Zobacz także* Pokój

Bitwa lub zbrojny konflikt; walka zbrojna. Pan w ostateczności zgadza się na wojnę, aby Jego święci bronili swych rodzin, majątności, praw, przywilejów i wolności (Alma 43:9, 45–47).

Moroni dążył do obrony swego ludu, swych praw, swego kraju i swej religii, **Alma** 48:10–17.

Józef Smith otrzymał objawienie i prorocтво dotyczące wojny, **DiP** 87. Wyrzeknijcie się wojny i głoscie pokój, **DiP** 98:16, 34–46. Wierzmy, że ludzie są usprawiedliwieni w obronie własnej, swych przyjaciół i własności, i rządu, **DiP** 134:11.

Wierzmy w przestrzeżanie, poszanowanie i poparcie dla prawa, **Art. wiary** 1:12.

Wojna w Niebie. *Zobacz także* Narada w Niebie; Życie przedziemskie

Konflikt pośród duchowych dzieci Boga, który miał miejsce w życiu przedziemskim.

Szatan został wypędzony z nieba na ziemię, **Obj.** 12:4, 7–9.

Diabeł i trzecia część nieba zostali strąceni, **DiP** 29:36–37. Lucyfer zbuntował

Wolna wola

się przeciw Jednorodzonemu Synowi, **DiP** 76:25–26.

Szatan chciał chwały Ojca i zniszczyć wolną wolę człowieka, **Mojż.** 4:1–4 (Iz. 14:12–15; Abr. 3:27–28). Ci, którzy podążyli za Bogiem, zachowali pierwszy stan, przyszli na ziemię i otrzymali ciało, **Abr.** 3:26.

Wolna wola. *Zobacz także* Wolność (wolność osobista); Zdać sprawę, odpowiedzialny, odpowiedzialność

Umiejętność i przywilej dany przez Boga ludziom, aby sami dokonywali wyborów i sami działali.

Z każdego drzewa możesz jeść, **I Mojż.** 2:16. Wybierzcie sobie dzisiaj, komu będziecie służyć, **Joz.** 24:15 (Alma 30:8; **Mojż.** 6:33).

Człowiek nie mógł mieć swobody działania, jeśli nie był nęcony, **II Nefi** 2:15–16. Ludziom wolno wybrać wolność i życie wieczne lub niewolę i śmierć, **II Nefi** 2:27. Jesteście wolni; i dozwolono wam działać za siebie, **Hel.** 14:30.

Trzecią część zastępów niebieskich odwrócił on z powodu ich wolnej woli, **DiP** 29:36. Musi być, że diabeł kusi ludzi, bo inaczej nie mogliby sami sobą władać, **DiP** 29:39. Niechaj każdy człowiek sam wybiera, **DiP** 37:4. Każdy człowiek może postępować według moralnej wolnej woli, którą mu dałem, **DiP** 101:78.

Szatan chciał zniszczyć wolną wolę człowieka, **Mojż.** 4:3. Pan dał człowiekowi wolną wolę, **Mojż.** 7:32.

Wolność (wola). *Zobacz także* Niewola; Wolna wola; Wolność (wolność osobista)

Stan lub warunki, w których można swobodnie działać i myśleć. Posłuszeństwo zasadom ewangelii daje człowiekowi wolność od niewoli grzechu (Jan 8:31–36).

Chodźć będą na wolności; szukam bowiem twych nauk, **Ps.** 119:45.

Gdzie zaś Duch Pana, tam jest wolność, **II Kor.** 3:17. Trwajmy niezachwia-

nie w tej wolności, do której Chrystus nas wyzwolił, **Gal.** 5:1 (**DiP** 88:86).

Ludziom wolno wybrać wolność i życie wieczne, **II Nefi** 2:27. Ta ziemia będzie ziemią wolności, **II Nefi** 10:11. Moroni zasadził sztandar wolności pośród Nefitów, **Alma** 46:36.

Pan i Jego słudzy głoszą wolność uwiezionym duchom, **DiP** 138:18, 31, 42.

Wolność (wolność osobista). *Zobacz także* Niewola; Wolna wola; Wolność (wola)

Moc lub możliwość, aby bez przymusu dokonywać osobistych wyborów. W duchowym sensie ten, kto pokutuje i jest posłuszny woli Boga, jest wolny od niewoli grzechu dzięki Zadośćuczynieniu Jezusa Chrystusa (Mos. 5:8).

Prawda was wyswobodzi, **Jan** 8:32. Ci, którzy stają się wolni od grzechu, otrzymują życie wieczne, **Rzym.** 6:19–23.

Prawa gałąź domu Izraela zostanie wywiedziona z niewoli na wolność, **II Nefi** 3:5. Zawołali do Pana o swą wolność, **Alma** 43:48–50. Moroni radował się wolnością swego kraju, **Alma** 48:11. Duch Boży jest duchem wolności, **Alma** 61:15.

Idźcie za mną, a będziecie wolnym ludem, **DiP** 38:22.

Woodruff, Wilford. *Zobacz także* Deklaracja oficjalna I; Manifest

Czwarty Prezydent Kościoła po Przwroćeniu ewangelii przez Proroka Józefa Smitha. Urodził się w 1807 r., a zmarł w 1898 r.

Został powołany, by wypełnić miejsce w Radzie Dwunastu, **DiP** 118:6. Był pośród znamienitych duchów, które zachowano, aby wyszły w pełni czasów, **DiP** 138:53. Otrzymał objawienie, aby zaprzestać w Kościele wielożeństwa, **Dekl. ofic. I.**

Wrogość. *Zobacz także* Miłość; Zazdrość; Zemsta

W pismach świętych; antagonizm, niechęć i nienawiść.

I ustanowię wrogość między tobą a kobietą, **I Mojż.** 3:15 (Mojż. 4:21).

Cielesny umysł jest wrogi Bogu, **Rzym.** 8:7. Przyjaźń ze światem to wrogość wobec Boga, **Jak.** 4:4.

W dniu tym wrogość zostanie usunięta sprzed mego oblicza, **DiP** 101:26.

Wspólnota. *Zobacz także* Jedność; Miłość

Dla świętych w dniach ostatnich przyjęcie do wspólnoty oznacza zaofiarowanie przyjacielskiego towarzystwa, służbę, podbudowywanie i wzmacnianie innych ludzi.

Miłuj bliźniego swego jak siebie samego, **III Mojż.** 19:18 (Mat. 19:19; **DiP** 59:6).

Kiedy się nawrócisz, umacniaj braci swoich, **Łuk.** 22:32. Jesteście uczniami moimi, jeśli miłość wzajemną mieć będziecie, **Jan** 13:35. Paś owce moje, **Jan** 21:15–17. Modlili się, aby podjęli się przyjęcia do wspólnoty, czyniąc posługę wobec świętych, **II Kor.** 8:1–5. Nasza wspólnota jest z Ojcem i z Synem Jego, **I Jana** 1:3.

Nefici i Lamanici bratali się jedni z drugimi, **Hel.** 6:3.

Niech każdy człowiek ceni swego brata jak siebie samego, **DiP** 38:24–25. Jeżeli nie jesteście jednym, nie jesteście moi, **DiP** 38:27. Przyjmuję was do wspólnoty, żeby być wam przyjacielem i bratem, **DiP** 88:133.

Współczucie. *Zobacz także* Miłosierny, miłosierdzie; Miłość; Prawdziwa miłość

W pismach świętych; współczucie dosłownie oznacza „cierpieć z kimś”. Oznacza także okazywać bliźnim empatię, litość i miłosierdzie.

Pan wzywał Swoj lud, aby okazywał współczucie, **Zach.** 7:8–10.

Jezusa ogarnęło współczucie, **Mat.** 9:36 (Mat. 20:34; Mar. 1:41; Łuk. 7:13). Pewien Samarytanin ulitował się nad nim, **Łuk.** 10:33. Bądźcie współczujący dla siebie nawzajem, **I Piotra** 3:8.

Chrystus jest przepelniony współczuciem dla dzieci ludzkich, **Mos.** 15:9. Moje trzewia są przepelnione współczuciem dla was, **III Nefi** 17:6.

Józef Smith modlił się o współczucie Pana, **DiP** 121:3–5.

Współczestnictwo. *Zobacz* Sakrament

Wszechmogący. *Zobacz także* Bóg, Boska Trójca

Boska cecha wskazująca na posiadanie wszelkiej mocy (I Mojż. 18:14; Alma 26:35; **DiP** 19:1–3).

Wszechobecny. *Zobacz także* Bóg, Boska Trójca

Zdolność Boga, by być obecnym wszędzie poprzez Swego Ducha (Ps. 139:7–12; **DiP** 88:7–13, 41).

Wszechwiedzący. *Zobacz także* Bóg, Boska Trójca

Boska cecha oznaczająca posiadanie wszelkiej wiedzy (Mat. 6:8; II Nefi 2:24).

Wybierać, wybrać, być wybranym.

Zobacz także Powołać, powołany przez Boga, powołanie; Wolna wola; Wolność (wolność osobista)

Kiedy Pan wytyczy czy wybierze osobę lub grupę, zazwyczaj powołuje ich też do służby.

Wybierzcie sobie dzisiaj, komu będziecie służyć, **Joz.** 24:15 (Alma 30:8; Mojż. 6:33). Wybrałem cię, wypróbowaśwy w piecu udręki, **Iz.** 48:10 (I Nefi 20:10).

Wielu jest powołanych, ale niewielu wybranych, **Mat.** 22:14 (Mat. 20:16; **DiP** 95:5; 121:34, 40). Nie wy mnie wybraliście, ale Ja was wybrałem, **Jan** 15:16. To, co u świata głupiego, wybrał Bóg, aby zawstydzić mądrych, **I Kor.** 1:27. Wybrał nas przed założeniem świata, **Efez.** 1:4.

Wolno nam wybrać wolność i życie wieczne lub wybrać niewolę i śmierć, **II Nefi** 2:27.

Szlachetnych i wielkich wybrano na początku, **DiP** 138:55–56.

Izrael był wybrany przez Boga, **Mojż.**

Wybór

1:26. Abraham został wybrany jeszcze przed narodzeniem, **Ab.** 3:23.

Wybór. *Zobacz także* Powołanie i bycie wybranym

W oparciu o godność w życiu przedziemskim Bóg wybrał tych, którzy będą potomstwem Abrahama i domem Izraela, i staną się ludem przymierza (V Mojż. 32:7-9; Abr. 2:9-11). Ci ludzie otrzymują szczególne błogosławieństwa i obowiązki, aby mogli błogosławić wszystkie narody świata (Rzym. 11:5-7; I Piotra 1:2; Alma 13:1-5; DiP 84:99). Jednakże nawet ci wybrani muszą być powołani i wybrani podczas tego życia, aby uzyskać zbawienie.

Wybrany. *Zobacz także* Powołać, powołany przez Boga, powołanie

Ci, którzy zostali wytyczeni przez Boga do pełnienia szczególnych obowiązków. Wybrani to ci, którzy kochają Boga całym sercem i wiodą życie, które Go zadowala. Ci, którzy żyją na sposób ucznia, pewnego dnia zostaną wytyczeni przez Pana, aby byli pośród Jego wybranych dzieci.

Zawarłem przymierze z wybranym swoim, **Ps.** 89:4.

Aby, o ile można, zwieść samych wybranych, **Mat.** 24:24. Święci są pokoleniem wybranym, królewskim kapłaństwem, **I Piotra** 2:9. Jan radował się, ponieważ dzieci wybranej pani były oddane i wierne, **II Jana** 1.

Grzechy twoje są ci przebaczone i jesteś wybraną panią, **DiP** 25:3. Wybrani moi słyszą mój głos i nie znieczulają swych serc, **DiP** 29:7. Zgromadzę moich wybranych z czterech krańców ziemi, **DiP** 33:6. Dane będą pisma święte dla zbawienia mych własnych wybranych, **DiP** 35:20-21. Ci, którzy rozwijają powołania kapłańskie, stają się wybranymi Boga, **DiP** 84:33-34.

Od samego początku Chrystus był Boga Umiłowanym i Wybranym, **Mojż.** 4:2. Ze względu na wybranych dni utrapienia zostaną skrócone, **J.S.** — **Mat.** 1:20.

Wypaczanie religii

Ludzie prawiący kazania i wynoszący się ponad innych jako światło dla świata, aby mogli mieć zysk i pochwałę świata. Nie starają się o dobro Syjonu (**II Nefi** 26:29).

Paście stado Boga nie dla brudnych pieniędzy, **I Piotra** 5:2.

Kościoły zbudowane dla zysku zostaną poniżone, **I Nefi** 22:23 (**Morm.** 8:32-41). Z powodu wypaczania religii i niegodziwości Jezus zostanie ukrzyżowany, **II Nefi** 10:5. Gdyby siłą zaprowadzono wypaczanie religii pośród tego ludu, doprowadziłoby to do jego całkowitej zagłady, **Alma** 1:12. Ludzie innych wyznań będą wypaczać religię na wszelkie sposoby, **III Nefi** 16:10.

Występny kościół. *Zobacz* Diabeł — Kościół diabła

Występny, występpek. *Zobacz także* Grzech

W pismach świętych; coś, co powoduje zgorszenie lub nienawiść wobec tego, co jest prawe i nieskalane.

Kłamiwe wargi są występne dla Pana, **Przyp.** 12:22.

Pycha jest występna w oczach Pana, **Jakub** 2:13-22. Niegodziwi zobaczą straszliwy obraz swych występków, **Mos.** 3:25. Niemoralność jest wstrętniejszym występkiem niż wszystkie inne grzechy z wyjątkiem morderstwa i zaprzeczenia Duchowi Świętemu, **Alma** 39:3-5.

Rozpalone jest oburzenie Pańskie na ich występki, **DiP** 97:24.

Wyświęcenie. *Zobacz także* Powołać, powołany przez Boga, powołanie; Ręce, nałożenie [rąk]

Być wybranym i poświęconym na święte cele. Oznacza to wyznaczenie do konkretnej służby w organizacji Kościoła; jest uczynione przez nałożenie rąk przez kogoś, kto ma właściwe upoważnienie. Jedyne ci, którzy przewodniczą nad kworami kapłańskimi otrzymują klucze podczas wyświęcenia.

Ludzie wyświęceni na stanowisko inne niż prezydentów kworów kapłańskich mogą otrzymać błogosławieństwo kapłańskie, jednak żadne klucze nie są wówczas dawane.

Odłączcie mi Barnabę i Saula do tego dzieła, **Dz.** 13:2–3.

Inni biskupi będą wyświęceni, **DiP** 68:14. Biskup, sędzia powszechny, będzie wyświęcony do tej posługi, **DiP** 107:17, 74.

Człowiek musi być powołany przez Boga, przez prorocтво i nałożenie rąk, **Art. wiary** 1:5.

Wytrwać. *Zobacz także* Cierpliwość; Kusić, pokusa; Przeciwności

Trwać stale w zobowiązaniu, by pozostać wiernym przykazaniom Boga pomimo pokus, przeciwności i przeciwności.

Kto wytrwa do końca, ten będzie zbawiony, **Mat.** 10:22 (**Mar.** 13:13). Nie mają w sobie korzenia, tak więc wytrwają za ledwie moment, **Mar.** 4:17. Prawdziwa miłość wszystko przetrwa, **I Kor.** 13:7. Po tym, jak Abraham wytrwał cierpliwie, otrzymał obietnicę, **Hebr.** 6:15.

Jeśli wytrwają do końca, zostaną podniesieni ostatniego dnia, **I Nefi** 13:37. Jeśli będziecie posłuszni przykazaniom i wytrwacie do końca, zostaniecie zbawieni, **I Nefi** 22:31 (**Alma** 5:13). Jeśli będziecie dążyć naprzód, delektując się słowem Chrystusa i wytrwacie do końca, będziecie mieli życie wieczne, **II Nefi** 31:20 (**III Nefi** 15:9; **DiP** 14:7). Kto weźmie na siebie imię moje i wytrwa do końca, ten będzie zbawiony, **III Nefi** 27:6.

Tego, który jest z mojego Kościoła i wytrwa do końca, ustanowię na mojej opoce, **DiP** 10:69. Ten, kto wytrwa w wierze, przemoże świat, **DiP** 63:20, 47. Wszystkie trony i państwa zostaną nadane tym wszystkim, którzy dzielnie wytrwali dla ewangelii Jezusa Chrystusa, **DiP** 121:29.

Wywyższenie. *Zobacz także* Chwała celestialna; Człowiek, ludzie — Człowiek, potencjał, aby stać

się jak Ojciec Niebieski; Korona; Zadośćuczynić, Zadośćuczynienie; Życie wieczne

Najwyższy stan szczęścia i chwały w królestwie celestialnym.

W obecności twej jest pełnia radości, **Ps.** 16:11.

Są oni bogami, samymi synami Boga, przeto wszystko jest ich, **DiP** 76:58–59. Święci dostaną swoje dziedzictwo i zrównają się z Nim, **DiP** 88:107. Aniołowie ci nie żyli zgodnie z prawem moim; przeto pozostają oddzieleni i pojedynczo bez wywyższenia, **DiP** 132:17. Mężczyzna i kobieta muszą wstąpić w związek małżeński według prawa Boga, aby uzyskać wywyższenie, **DiP** 132:19–20. Ciasna jest brama i wąska droga, która wiedzie do wywyższenia, **DiP** 132:22–23. Abraham, Izaak i Jakub wstąpili do swego wywyższenia, **DiP** 132:29, 37. Pieczętuj na tobie twoje wywyższenie, **DiP** 132:49.

Wyznać, wyznanie. *Zobacz także* Pokutować, pokuta; Przebaczać

W pismach świętych *wyznanie* jest używane przynajmniej na dwa sposoby. W jednym znaczeniu wyznać oznacza przyznać, że się w coś wierzy, jak na przykład wyznać, że Jezus jest Chrystusem (**Mat.** 10:32; **Rzym.** 10:9; **I Jana** 4:1–3; **DiP** 88:104).

W drugim znaczeniu wyznać oznacza przyznać, że jest się winnym, jak na przykład wyznać grzechy. Powinnością każdego jest wyznać wszystkie grzechy Panu i uzyskać Jego przebaczenie (**DiP** 58:42–43). Kiedy to konieczne, grzechy należy wyznać osobie lub osobom, wobec których się zgrzeszyło. Poważne grzechy należy wyznać urzędnikowi Kościoła (w większości sytuacji biskupowi).

Wyzna, że zgrzeszył, **III Mojż.** 5:5. Wyznaj swoją niegodziwość, **III Mojż.** 26:40–42. Oddaj Panu Bogu Izraela, chwałę, i złóż mu wyznanie, **Joz.** 7:19.

Ludzie byli chrzczeni przezeń w rzece Jordan, wyznając grzechy swoje, **Mat.** 3:5–6.

Grzesznik, który wyzna swe grzechy, otrzyma przebaczenie, **Mos.** 26:29.

Wyznaj swoje grzechy, abys nie cierpiał kar, **DiP** 19:20. Osoba skora do pokuty wyzna swe grzechy i wyrzeknie się ich, **DiP** 58:43. Pan jest miłościw tym, którzy wyznają grzechy w pokorze serc, **DiP** 61:2. Pan przebacza grzechy tym, którzy je wyznają i proszą o przebaczenie, **DiP** 64:7.

Wyzwoliciel. *Zobacz także* Jezus Chrystus

Jezus Chrystus jest Wyzwolicielem ludzkości, ponieważ ratuje wszystkich z niewoli śmierci oraz skorych do pokuty od kary za grzech.

Pan jest opoką moją i wyzwolicielem moim, **II Sam.** 22:2 (Ps. 18:3; 144:2). Ty jesteś pomocą moją i wyzwolicielem moim, **Ps.** 40:18 (Ps. 70:6).

Wyzwoliciel przyjdzie z Syjonu, **Rzym.** 11:26.

Święci uznali Syna Bożego za swego Odkupiciela i Wyzwoliciele, **DiP** 138:23.

Wyższe Kapłaństwo. *Zobacz* Kapłaństwo Melchizedeka

Wyższy kapłan. *Zobacz także* Kapłaństwo Aarona; Kapłaństwo Melchizedeka

Urząd w kapłaństwie. W pismach świętych jest mowa o „wyższych kapłanach” w dwóch znaczeniach: (1) jako o urzędzie w Kapłaństwie Melchizedeka; i (2) według prawa Mojżesza, przewodniczący urzędnik w Kapłaństwie Aarona.

Pierwsze znaczenie odnosi się do Jezusa Chrystusa jako Wyższego Kapłana. Adam oraz wszyscy patriarchowie także byli wyższymi kapłanami. Obecnie Prezydium Kościoła składa się z trzech przewodniczących wyższych kapłanów, którzy przewodniczą wszystkim innym posiadaczom kapłaństwa oraz członkom Kościoła. Dodatkowo godni mężczyźni są odpowiednio ustanawiani na wyższych kapłanów we współczesnym Kościele. Wyżsi kapłani mogą być po-

wołani, wyświęceni i ustanowieni jako biskupi (**DiP** 68:19; 107:69–71).

W drugim znaczeniu, według prawa Mojżesza, przewodniczący urzędnik Kapłaństwa Aarona był powoływany jako wyższy kapłan. Urząd był dziedziczny i przychodził przez pierworodnych z rodziny Aarona, a sam Aaron był pierwszym wyższym kapłanem według porządku Aarona (**II Mojż.** 28–29; **III Mojż.** 8; **DiP** 84:18).

Melchizedek był kapłanem Boga Najwyższego, **I Mojż.** 14:18 (**Alma** 13:14).

Wyżsi kapłani byli powoływani i przygotowywani od założenia świata, **Alma** 13:1–10.

Wyżsi kapłani zarządzają sprawami duchowymi, **DiP** 107:10, 12, 17.

Wzór

Coś, co można naśladować, by uzyskać określone wyniki. W pismach świętych słowo *wzór* zazwyczaj oznacza przykład albo określony sposób życia lub budowania czegoś.

Pan nakazał Izraelowi zbudowanie przybytku według wzorca ukazanego Mojżeszowi, **II Mojż.** 25. Dawid dał Salomonowi wzorec budowy świątyni, **I Kron.** 28:11–13.

We mnie Jezus Chrystus może okazać wzór dla tych, którzy mają weń uwierzyć, **I Tym.** 1:16.

Dam wam wzór we wszystkim, aby was nie zwiedziono, **DiP** 52:14.

Young, Brigham

Jeden z pierwszych Apostołów w tej dyspensacji i drugi Prezydent Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich. Poprowadził świętych na zachód z Nauvoo w stanie Illinois do Doliny Jeziora Słonego i był wielkim kolonizatorem zachodnich Stanów Zjednoczonych.

Brigham Young był powołany jako Prezydent Dwunastu Apostołów, **DiP** 124:127. Brigham Younga pochwalono za jego trudy i zwolniono go z przy-

szłych podróży za granicę, **DiP 126**. Pan poinstruował Brigham Younga, jak zorganizować świętych do podróży na zachód, **DiP 136**. Brigham Young był spośród znamienitych w świecie duchów, **DiP 138:53**.

Zabić. Zobacz Kara śmierci;
Morderstwo

Zachariasz (ojciec Jana Chrzciciela).
Zobacz także Elżbieta; Jan Chrzciciel

W Nowym Testamencie; ojciec Jana Chrzciciela. Zachariasz pełnił urząd kapłana i służył w świątyni.

Zachariasz został zabity między świątynią a ołtarzem, **Mat. 23:35** (Łuk. 11:51). Anioł Gabriel obiecał Zachariaszowi i jego żonie, Elżbiecie, że będą mieć syna, **Łuk. 1:5–25** (**DiP 27:7**). Rozwiązał się jego język, **Łuk. 1:59–79**.

Zachariasz (prorok)

Starotestamentowy prorok, który prorokował około 520 r. p.n.e. Żył w tym samym czasie, co prorok Aggeusz (**Ezdr. 5:1; 6:14**).

Księga Zachariasza: Księga ta jest znana z zawartych w niej proroctw o doczesnej postudze Chrystusa i Jego Drugim Przyjściu (**Zach. 9:9; 11:12–13; 12:10; 13:6**). Rozdziały 1–8 zawierają szereg wizji o przyszłości ludu Boga. Rozdziały 9–14 zawierają wizje o Mesjaszu, ostatnich dniach, zgromadzeniu Izraela, ostatecznej wielkiej wojnie i Drugim Przyjściu.

Zachowania homoseksualne. Zobacz także Cudzołóstwo; Zmysłowy, zmysłowość

Seksualne związki osób tej samej płci. Bóg zakazuje tego rodzaju aktywności seksualnej.

Wyprowadź ich do nas, abyśmy ich poznali, **I Mojż. 19:1–11** (**Mojż. 5:51–53**). Nie będziesz obcował z mężczyzną; jest to występkiem, **III Mojż. 18:22** (**III Mojż. 20:13**). Nie będzie sodomitów z snów

izraelskich, **V Mojż. 23:18**. O swoim grzechu mówią jak Sodoma, nie ukrywają go, **Iz. 3:9** (**II Nefi 13:9**).

Mężczyźni zapalali jedni ku drugim żądzą, **Rzym. 1:27**. Ten, kto kala się z mężczyzną, nie odziedziczy królestwa Boga, **I Kor. 6:9–10**. Prawo to nie jest ustanowione dla prawego mężczyzny, ale dla tego, który kala się z mężczyzną, **I Tym. 1:9–10**. Ci, którzy dążą do przeciwnego naturze pożądanego ciała, stanowią przykład tych, którzy cierpią zemstę ognia wiecznego, **Judy 1:7**.

Zadośćuczynić, Zadośćuczynienie.

Zobacz także Dzieci Chrystusa; Getsemane; Jezus Chrystus; Krew; Krzyż; Łaska; Miłosierny, miłosierdzie; Nieśmiertelny, nieśmiertelność; Odkupić, odkupiony, odkupienie; Odpuszczenie grzechów; Ofiara (poświęcenie); Plan Odkupienia; Pokutować, pokuta; Przebaczać; Sakrament; Synowie i córki Boga; Ukrzyżowanie; Upadek Adama i Ewy; Usprawiedliwienie, usprawiedliwić; Uświęcenie; Zbawienie; Zmartwychwstanie

Pojednanie człowieka z Bogiem.

W pismach świętych zadośćuczynić oznacza odcierpieć karę za grzeszny czyn i tym samym usunąć skutki grzechu z życia pokutującego grzesznika i umożliwić mu pojednanie z Bogiem. Jezus Chrystus jako jedyny był w stanie dokonać doskonałego zadośćuczynienia dla całej ludzkości. Mógł tego dokonać, ponieważ został wybrany i uprzednio ustanowiony do tego podczas Wielkiej Narady, zanim został uformowany świat (**Eter 3:14; Mojż. 4:1–2; Abr. 3:27**), a także dlatego, że jest Synem Boga i wiódł bezgrzeszne życie. Na Zadośćuczynienie Jezusa składa się Jego cierpienie za grzechy ludzkości, przelanie Jego krwi oraz Jego śmierć i późniejsze Zmartwychwstanie z grobu (**Iz. 53:3–12; Łuk. 22:44; Mos. 3:5–11; Alma 7:10–13; DiP 19:16–19**). Dzięki Zadość-

uczynieniu wszyscy ludzie powstaną z martwych i będą mieli nieśmiertelne ciała (I Kor. 15:22). Zadośćuczynienie umożliwia nam przebaczenie naszych grzechów i życie wieczne z Bogiem. Osoba, która osiągnęła wiek odpowiedzialności i otrzymała prawo, może otrzymać te błogosławieństwa tylko, jeśli ma wiarę w Jezusa Chrystusa, odkupując za grzechy, otrzymując obrzęd zbawienia i jest posłuszna przykazaniom Boga. Ci, którzy nie osiągną wieku odpowiedzialności, oraz ci, którzy nie otrzymają prawa, są odkupieni poprzez Zadośćuczynienie (Mos. 15:24–25; Mor. 8:22). Pisma święte jasno uczą, że jeśli Chrystus nie dokonałby zadośćuczynienia za nasze grzechy, żadne prawo ani żaden obrzęd czy poświęcenie nie zaspokoiliłyby wymagań sprawiedliwości, i człowiek nie mógłby powrócić do obecności Boga (II Nefi 2; 9).

To jest krew moja, która się za wielu wylewa na odpuszczenie grzechów, **Mat.** 26:28. I był pot jego jak duże krople krwi, **Łuk.** 22:39–44. Ja oddam ciało moje za żywot świata, **Jan** 6:51. Jam jest zmartwychwstanie i żywot, **Jan** 11:25. Chrystus stał się dla wszystkich, którzy Mu są posłuszni, autorem zbawienia wiecznego, **Hebr.** 5:9. Jesteśmy uświęceni poprzez przelanie krwi Chrystusa, **Hebr.** 9; 10:1–10. Chrystus raz za grzechy cierpiał, **I Piotra** 3:18. Krew Jezusa Chrystusa oczyszcza nas od wszelkiego grzechu, **I Jana** 1:7.

Został On podniesiony na krzyżu i zabity za grzechy, **I Nefi** 11:32–33. Odkupienie przychodzi do tych, którzy mają złamane serce i skruszonego ducha, **II Nefi** 2:3–10, 25–27. Poświęca On siebie jako ofiarę za grzech, **II Nefi** 2:7. Zadośćuczynienie odkupuje ludzi z Upadku i zbawia od śmierci i piekła, **II Nefi** 9:5–24. Konieczne jest nieskończone zadośćuczynienie, **II Nefi** 9:7. Pojednajcie się z Bogiem poprzez zadośćuczynienie Chrystusa, **Jakub** 4:11. Jego krew zadośćuczyni za grzechy tych, którzy grzeszyli nieświadomie,

Mos. 3:11–18. Człowiek otrzymał zbawienie dzięki Zadośćuczynieniu, **Mos.** 4:6–8. Gdyby nie było Zadośćuczynienia, zginęliby oni niechybnie, **Mos.** 13:27–32. Zadośćuczyni On za grzechy świata, **Alma** 34:8–16. Sam Bóg zadośćuczyni za grzechy świata, aby wykonać plan miłosierdzia, **Alma** 42:11–30. Jestem Bogiem całej ziemi, zostałem zabity za grzechy świata, **III Nefi** 11:14.

Ja, Bóg, cierpiałem je za wszystkich, **DiP** 19:16. Małe dzieci odkupione są poprzez mojego Jednorodzonego, **DiP** 29:46–47. Spójrz na cierpienia i śmierć tego, który nie popełnił żadnego grzechu, **DiP** 45:3–5.

Czyni się tak na podobieństwo ofiary Jednorodzonego, **Mojż.** 5:7. Dzięki Zadośćuczynieniu Chrystusa cała ludzkość może dostąpić zbawienia, **Art. wiary** 1:3.

Zagubione księgi pism świętych.

Zobacz Pisma święte — Zagubione pisma święte

Zagubione plemiona. *Zobacz* Izrael — Dziesięć zagubionych plemion Izraela

Zakazany owoc. *Zobacz* Eden; Upadek Adama i Ewy

Zanurzenie. *Zobacz* Chrzt, chrzcic — Chrzt przez zanurzenie

Zarahemla. *Zobacz także* Ammon, potomek Zarahemli; Mulek

W Księdze Mormona; Zarahemla odnosi się do (1) mężczyzny, który poprowadził kolonię Muleka, (2) nazwanego po nim miasta, (3) ziemi zarahemlskiej lub (4) ludu, który za nim podążył.

Zarahemla radował się, że Pan wysłał Nefitów, **Omni** 1:14. Zarahemla podał rodowód ojców, **Omni** 1:18. Ammon był potomkiem Zarahemli, **Mos.** 7:3, 13. Kościół został ustanowiony w mieście Zarahemla, **Alma** 5:2. Ze względu na prawych, niegodziwi w Zarahemli zostali ocaleni, **Hel.** 13:12. Miasto Zarahemla spłonęło podczas śmierci Chrystusa, **III Nefi** 8:8, 24.

Zasada. *Zobacz także* Ewangelia

Podstawowa doktryna, prawda lub prawo. Pierwszymi zasadami ewangelii są wiara w Pana Jezusa Chrystusa i pokuta (Art. wiary 1:4).

Nie pominąwszy zasad doktryny Chrystusa, pójdźmy dalej ku doskonałości, **Tłum. J.S., Hebr.** 6:1.

Starsi, kapłani i nauczyciele nauczać będą zasad mojej ewangelii, które są w pismach świętych, **DiP** 42:12. Bądźcie w doskonalszy sposób pouczeni w zasadzie, doktrynie, we wszystkich rzeczach, **DiP** 88:78 (**DiP** 97:14). Każdy człowiek może postępować zgodnie z doktryną i zasadą, według moralnej wolnej woli, którą mu dałem, **DiP** 101:78. Jakąkolwiek zasadę inteligencji osiągniemy w tym życiu, powstanie ona z nami podczas zmartwychwstania, **DiP** 130:18–19.

Zasłona

Słowo używane w pismach świętych w następujących znaczeniach: (1) przegroda oddzielająca miejsca w przybytku lub świątyni, (2) symbol oddzielenia pomiędzy Bogiem a człowiekiem, (3) dane przez Boga zapomnienie, które blokuje wspomnienia ludzi o przedziemskim istnieniu.

Zasłona oddziela święte świętych od świętego miejsca, **II Mojż.** 26:33.

Zasłona świątyni rozdarła się na dwoje podczas ukrzyżowania Chrystusa, **Mat.** 27:51 (Mar. 15:38; Łuk. 23:45). Teraz widzimy przez szkło, jakby w ciemności, ale następnie twarzą w twarz, **I Kor.** 13:12.

Ciemna zasłona niewiary została zdjęta z jego umysłu, **Alma** 19:6. Brat Jereda nie mógł być powstrzymany przed spojreniem poza zasłonę, **Eter** 3:19 (**Eter** 12:19).

Rozerwana będzie zasłona i ujrzycie mnie, **DiP** 67:10 (**DiP** 38:8). Zasłona okrywająca moją świątynię zostanie zdjęta, **DiP** 101:23. Zdjęta została zasłona z umysłów naszych, **DiP** 110:1.

Zasłona ciemności pokryje ziemię, **Mojż.** 7:61.

Zatracenie. *Zobacz* Synowie zatracenia

Zaufanie. *Zobacz także* Pewność; Wiara

Polegać na kimś lub czymś bądź pokładać ufność w kimś lub czymś. W kwestiach duchowych zaufanie to także poleganie na Bogu i Jego Duchu.

Tak czy owak **On** mnie zabije, jednak będę Mu ufał, **Job** 13:15. Zaufaj Panu z całego swojego serca, **Przyp.** 3:5. Bóg wyratował Swoje sługi, którzy Mu ufali, **Dan.** 3:19–28.

Będę Ci ufał na wieki, **II Nefi** 4:34. Radujcie się i zaufajcie Bogu, **Mos.** 7:19. Kto zaufa Bogu zostanie podniesiony ostatniego dnia, **Mos.** 23:22. Kto pokłada ufność w Bogu, będzie podtrzymany w swych próbach, **Alma** 36:3, 27.

Nie ufaj ramieniu z ciała, **DiP** 1:19. Zaufaj temu Duchowi, który wiedzie do czynienia dobra, **DiP** 11:12. Niechaj ma ufność we mnie, a jego szyki nie zostaną pomieszane, **DiP** 84:116.

Zazdrosny, zazdrość. *Zobacz także* Zazdrość

Używane w pismach świętych słowo *zazdrosny* ma dwa znaczenia: (1) być żarliwym, mieć dużą wrażliwość i żywić głębokie uczucia względem kogoś lub czegoś i (2) być zazdrosnym o kogoś lub podejrzliwym, że ktoś inny odniesie korzyść.

Mieć żarliwe uczucia: Ja Pan jestem Bogiem zazdrosnym, **II Mojż.** 20:5 (**V Mojż.** 5:9; 6:15; **Mos.** 11:22). Będę zazdrosny o święte imię moje, **Ez.** 39:25. Jestem zazdrosny o Jerozolimę i o Syjon, **Zach.** 1:14.

Być zazdrosnym i podejrzliwym: Zazdrość to gniew człowieka, **Przyp.** 6:32–35.

Akisz stał się podejrzliwy wobec swego syna, **Eter** 9:7.

Wyzbądźcie się zazdrości i strachu, **DiP** 67:10.

Zazdrość. *Zobacz także* Pożądać; Zazdrosny, zazdrość

Według pism świętych, pragnienie

czegoś, co należy do kogoś innego, jest niewłaściwe.

Patriarchowie, poruszeni zazdrością, sprzedali Józefa do Egiptu, **Dz.** 7:9. Przewidywa miłość nie zazdrości, **I Kor.** 13:4 (Mor. 7:45). Zazdrość wywodzi się z pychy, **I Tym.** 6:4. Gdzie jest zazdrość, tam zamieszanie i wszelki zły czyn, **Jak.** 3:16.

Pan przykazał ludziom, aby nie zazdrościli, **II Nefi** 26:32. Nie było zazdrości pośród ludu Nefiego, **IV Nefi** 1:15–18.

Zazdrość i gniew ludzki były mi chlebem powszednim przez wszystkie dni żywota mego, **DiP** 127:2.

Zbawiciel. *Zobacz także* Jezus Chrystus

Ten, który zbawia. Jezus Chrystus poprzez Swoje Zadośćuczynienie zaoferował odkupienie i zbawienie całej ludzkości. „Zbawiciel” to imię i tytuł określający Jezusa Chrystusa.

Pan światłością moją i zbawieniem moim, **Ps.** 27:1 (II **Mojż.** 15:1–2; II **Sam.** 22:2–3). Ja jestem Panem, a oprócz mnie nie ma Zbawiciela, **Iz.** 43:11 (DiP 76:1).

Nadasz mu imię Jezus; albowiem On zbawi lud Swoj od grzechów jego, **Mat.** 1:21. Dziś narodził się wam Zbawiciel, którym jest Chrystus Pan, **Łuk.** 2:11. Tak Bóg umiłował świat, że Syn Jednorodzony przyszedł, aby zbawić ludzi, **Jan** 3:16–17. Nie istnieje żadne inne imię oprócz Chrystusa, przez które człowiek może być zbawiony, **Dz.** 4:10–12 (II **Nefi** 25:20; **Mos.** 3:17; 5:8; **DiP** 18:23; **Mojż.** 6:52). Z nieba oczekujemy Zbawiciela, Pana Jezusa Chrystusa, **Fil.** 3:20. Ojciec posłał Syna, aby był Zbawicielem świata, **I Jana** 4:14.

Pan wzbudził Mesjasza, Zbawiciela świata, **I Nefi** 10:4. Baranek Boży jest Zbawicielem świata, **I Nefi** 13:40. Wiedza o Zbawicielu ogarnie każdy naród, plemię, język i lud, **Mos.** 3:20. Chrystus musiał umrzeć, aby nastąpiło zbawienie, **Hel.** 14:15–16.

Usprowadliwienie i uświęcenie po-

przez Zbawiciela jest słuszne i prawdziwe, **DiP** 20:30–31. Jam jest Jezus Chrystus, Zbawiciel świata, **DiP** 43:34.

Mój Jednorodzony jest Zbawicielem, **Mojż.** 1:6. Tylu, ilu uwierzy w Syna i odpokutuje za swe grzechy, zostanie zbawionych, **Mojż.** 5:15.

Zbawienie. *Zobacz także* Jezus Chrystus; Łaska; Odkupić, odkupiony, odkupienie; Plan Odkupienia; Śmierć duchowa; Śmierć fizyczna; Wywyższenie; Zadośćuczynić, Zadośćuczynienie

Bycie zbawionym zarówno od śmierci fizycznej, jak i duchowej. Wszyscy ludzie zostaną zbawieni od śmierci fizycznej dzięki łasce Boga, poprzez śmierć i Zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa. Każda osoba może także dostąpić zbawienia od śmierci duchowej dzięki łasce Boga, poprzez wiarę w Jezusa Chrystusa. Wiara ta jest okazywana w życiu w posłuszeństwie prawom i obrzędem ewangelii oraz w służbie Chrystusowi.

Pan światłością moją i zbawieniem moim, **Ps.** 27:1. Tylko On jest opoką moją i zbawieniem moim, **Ps.** 62:3.

Ewangelia to moc Boga ku zbawieniu, **Rzym.** 1:16 (DiP 68:4). Wypracujcie swoje zbawienie z bojaźnią, **Fil.** 2:12. Bóg wybrał was ku zbawieniu poprzez uświęcenie, **II Tes.** 2:13.

Zbawienie jest darmowe, **II Nefi** 2:4.

Nie ma daru większego nad dar zbawienia, **DiP** 6:13.

Jezus Chrystus — to jedyne imię, przez które nastanie zbawienie, **Mojż.** 6:52 (Dz. 4:10–12). Wierzmy, że dzięki zadośćuczynieniu Chrystusa cała ludzkość może dostąpić zbawienia, **Art. wiary** 1:3.

Zbawienie dzieci: Jeśli nie staniecie się jak małe dzieci, nie wejdziecie do królestwa niebieskiego, **Mat.** 18:3.

Małe dzieci także mają życie wieczne, **Mos.** 15:25. Chrzest niemowląt jest występkiem, małe dzieci mają życie w Chrystusie dzięki Zadośćuczynieniu, **Mor.** 8:8–24.

Małe dzieci odkupione są poprzez Jed-

norodzonego; Szatan nie może ich kusić, **DiP** 29:46–47. Dzieci mają być nauczone ewangelii i mają zostać ochrzczone w wieku ośmiu lat, **DiP** 68:25–28. Małe dzieci są uświęcone poprzez Jezusa Chrystusa, **DiP** 74:7. Ludzie ponownie stali się — w swym niemowlęcym stanie — niewinni, **DiP** 93:38. Wszystkie dzieci, które umierają, zanim dojdą do wieku odpowiedzialności, są zbawione w królestwie celestialnym, **DiP** 137:10.

Dzieci czyste są od założenia świata, **Mojż.** 6:54.

Zbawienie dzieci. *Zobacz Dziecko, dzieci; Zbawienie — Zbawienie dzieci*

Zbawienie, plan [zbawienia]. *Zobacz Plan Odkupienia*

Zbawienie zmarłych. *Zobacz także Genealogia; Księga pamięci; Plan Odkupienia; Zbawienie*

Możliwość dla tych, którzy zmarli bez otrzymania niezbędnych do zbawienia obrzędów ewangelii, kiedy obrzędy te mogą zostać dla nich dokonane w świątyniach przez godnych żyjących członków Kościoła. Zmarli są nauczeni ewangelii w świecie duchów i mogą przyjąć obrzędy dokonane za nich w doczesności.

Wierni członkowie Kościoła badają historię swoich rodzin i spisują je, aby ustalić imiona i nazwiska, daty urodzin przodków, żeby później można było dokonać za nich obrzędów niezbędnych do zbawienia.

Powiedz więźniom: Wyjdźcie, **Iz.** 49:9 (**Iz.** 24:22; **I Nefi** 21:9). Głoś wolność więźniom, **Iz.** 61:1 (**Łuk.** 4:18). On zwróci serca ojców ku dzieciom, **Mal.** 3:23–24 (**III Nefi** 25:5–6; **DiP** 110:13–16).

Zmarli usłyszą głos Syna Bożego, **Jan** 5:25. Po cóż się dają chrzczyć za zmarłych, **I Kor.** 15:29. Chrystus głosił ewangelię duchom będącym w więzieniu, **I Piotra** 3:18–20. W tym celu bowiem i zmarłym głoszona była ewangelia, **I Piotra** 4:6.

Syn odwiedził duchy będące w więzieniu, **DiP** 76:73. Wtedy nastanie odkupienie tych, którzy otrzymali swój przydział w owym więzieniu, **DiP** 88:99. Nie ma na ziemi chrzcielnicy, gdzie by moi święci mogli zostać ochrzczeni za tych, którzy umarli, **DiP** 124:29. Wszyscy, którzy umarli, a przyjęliby ewangelię, będą dziedzicami królestwa celestialnego, **DiP** 137:7–10. Syn Boży ukazał się, głosząc wolność więźniom, którzy byli wierni, **DiP** 138:18.

Tyle duchów, ile było w więzieniu, wyszło, **Mojż.** 7:57.

Zbroja

Okrycie noszone dla ochrony ciała przed ciosami lub razami od broni. Słowo to jest także używane w kontekście opisu duchowych cech, które chronią przed pokusą lub złem.

Przywdziejcie całą zbroję Bożą, **Efez.** 6:10–18 (**DiP** 27:15–18).

Zdać sprawę, odpowiedzialny, odpowiedzialność. *Zobacz także* Wolna wola

Pan powiedział, że wszyscy ludzie są odpowiedzialni za swoją motywację do działania, postawę, pragnienia i czyny.

Wiek odpowiedzialności to wiek, w którym dzieci są uważane za świadome swoich czynów i są zdolne do popelnienia grzechu oraz odpokutowania.

Będę sądził każdego według jego postępowania, **Ez.** 18:30.

Z każdego nieużytecznego słowa zdadzą sprawę, **Mat.** 12:36. Zdać sprawę z twojego szafarstwa, **Łuk.** 16:2. Każdy z nas za samego siebie zda sprawę Bogu, **Rzym.** 14:12. Zmarli zostaną osądzeni, według swych uczynków, **Obj.** 20:12.

Nasze słowa, uczynki i myśli nas potępiają, **Alma** 12:14. Będziemy swoimi własnymi sędziami decydującymi się czynić dobro lub zło, **Alma** 41:7. Dozwolono wam działać za siebie, **Hel.** 14:29–31. Macie nauczać o pokucie i o chrzcie

tych, którzy są odpowiedzialni za swoje czyny, **Mor.** 8:10.

Wszyscy, którzy osiągnęli wiek odpowiedzialności, muszą odpokutować i zostać ochrzczeni, **DiP** 18:42. Szatan nie może kusić małych dzieci, dopóki nie zaczną być odpowiedzialne przede mną, **DiP** 29:46–47. Dzieci zostaną ochrzczone w wieku ośmiu lat, **DiP** 68:27. Każdy będzie odpowiedzialny za swe własne grzechy w dniu sądu, **DiP** 101:78.

Ludziom dane jest rozoznanie między dobrem a złem; przeto sami sobą władają, **Mojż.** 6:56. Ludzie zostaną ukarani za swe własne grzechy, **Art. wiary** 1:2.

Zdrowie. *Zobacz Słowo Mądrości*

Zebulon. *Zobacz także* Izrael; Jakub, syn Izaaka

W Starym Testamencie; syn Jakuba i Lei (I **Mojż.** 30:19–20).

Plemię Zebulona: Jakub błogosławił plemię Zebulona (I **Mojż.** 49:13). Plemię Zebulona połączyło się z Deborą i Barakiem w walce przeciwko wrogom Izraela (**Sędz.** 4:4–6, 10). Połączyli się także z Gedeonem, walcząc z Midiańczykami (**Sędz.** 6:33–35).

Zeezrom

W Księdze Mormona; prawnik w mieście Ammonihah. Alma i Amulek przewidzieli przez Ducha, że Zeezrom kłamał. Później został nawrócony do ewangelii Chrystusa (Alma 11:21–46; 15:1–12).

Zemsta. *Zobacz także* Wrogość

Pomsta lub odwet za krzywdę lub przewinienie.

Wasz Bóg przyjdzie z zemstą, **Iz.** 35:4.

Zemsta do mnie należy; ja odpłacę, **Rzym.** 12:19 (Morm. 3:15; 8:20).

Wisi nad wami miecz zemsty, **Morm.** 8:40–41.

Wezmę zemstę na niegodziwych, bo nie chcą odpokutować, **DiP** 29:17.

Zbawiciel przyszedł w dniach niegodziwości i zemsty, **Mojż.** 7:45–46.

Zenił

W Księdze Mormona; mężczyzna, który poprowadził grupę, która powróciła do ziemi nefickiej; został ich królem i przewodził im w prawości (Mos. 9–10).

Zenok

Prorok Izraela w czasach Starego Testamentu, o którym jest mowa tylko w Księdze Mormona.

Prorokował o śmierci Chrystusa, **I Nefi** 19:10. Mówił o Synu Boga, **Alma** 33:15 (Alma 34:7). Był męczennikiem za prawdę, **Alma** 33:17. Prorokował o przyjsciu Mesjasza, **Hel.** 8:20.

Zenos

Prorok Izraela w czasach Starego Testamentu, którego prorocтва o misji Chrystusa można znaleźć jedynie w Księdze Mormona.

Prorokował o pochówku Chrystusa i o trzech dniach ciemności, **I Nefi** 19:10, 12. Przewidział zgromadzenie Izraela, **I Nefi** 19:16. Jakub przytoczył przypowieść Zenosa o szlachetnej oliwce i dzicze oliwnej, **Jakub** 5. Jakub objaśnił alegorię Zenosa, **Jakub** 6:1–10. Nauczał o modlitwie i o oddawaniu czci, **Alma** 33:3–11. Nauczał, że odkupienie następuje przez Syna, **Alma** 34:7. Został zabity za swoje śmiałe świadectwo, **Hel.** 8:19. Mówił o przywróceniu Lamanitów, **Hel.** 15:11. Świadczył o zniszczeniu, jakie nastąpi podczas śmierci Chrystusa, **III Nefi** 10:15–16.

Zerubbabel

W Starym Testamencie; kiedy Cyrus zezwolił Żydom na powrót do Palestyny, Zerubbabel został wyznaczony na namiestnika lub przedstawiciela żydowskiego pałacu królewskiego. Jego perskie imię to Szeszbaszar (Ezdr. 1:8). Był zaangażowany w odbudowę świątyni w Jerozolimie (Ezdr. 3:2, 8; 5:2).

Zgromadzenie Izraela. *Zobacz*

Izrael — Zgromadzenie Izraela

Ziarno gorczycy

Nasiona rośliny gorczycy. Chociaż ziarno jest bardzo małe, wysokość rośliny z niego wyrosłej jest bardzo duża. Jezus porównał królestwo niebieskie do ziarna gorczycy (Mat. 13:31).

Gdybyście mieli wiarę jak ziarno gorczycy, moglibyście przenosić góry, **Mat.** 17:20.

Zielone Świąta. *Zobacz także* Prawo Mojżesza

Część prawa Mojżesza; Zielone Świąta lub Święto Pierwocin było obchodzone pięćdziesiąt dni po Święcie Paschy (III Mojż. 23:16). Podczas Zielonych Świąt świętowano żniwa i w Starym Testamencie były zwane Świętem Żniw lub Świętem Tygodni. To właśnie te święta były obchodzone, kiedy Apostołowie w Jerozolimie zostali napełnieni Duchem Świętym i mówili językami (Dz. 2; DiP 109:36–37).

Ziemia. *Zobacz także* Stworzyć, stworzenie; Świat

Planeta, na której żyjemy, stworzona przez Boga za pośrednictwem Jezusa Chrystusa, aby korzystał z niej człowiek podczas swojej doczesnej próby. Jej ostatecznym przeznaczeniem jest chwała i wywyższenie (DiP 77:1–2; 130:8–9). Ziemia stanie się wiecznym dziedzictwem dla tych, którzy żyli godnie chwały celestialnej (DiP 88:14–26). Będą oni radować się obecnością Ojca i Syna (DiP 76:62).

Stworzona dla człowieka: Bóg dał człowiekowi władanie nad ziemią, **I Mojż.** 1:28 (Mojż. 2:28). Ziemia należy do Pana, **II Mojż.** 9:29 (Ps. 24:1). Ziemię Pan dał dzieciom ludzkim, **Ps.** 115:16. Uczyniłem ziemię i stworzyłem na niej ludzi, **Iz.** 45:12.

Mocą Jego słowa człowiek przyszedł na ziemię, **Jakub** 4:9.

Ziemia będzie dana tym, którzy wzięli Ducha Świętego za swego przewodnika, **DiP** 45:56–58 (DiP 103:7). Ci, którzy byli posłuszni ewangelii, otrzymają w nagrodę dobre rzeczy ziemi, **DiP** 59:3.

Biedni i łagodni ziemi odziedziczą ją, **DiP** 88:17 (Mat. 5:5; III Nefi 12:5).

Uczyńmy ziemię i tak ich wypróbujemy, **Abr.** 3:24–25.

Żywa jednostka: Ziemia trwa na wieki, **Kazn.** 1:4.

Morze szkliste to ziemia w swym uświęconym, nieśmiertelnym i wiecznym stanie, **DiP** 77:1. Ziemia musi być uświęcona i przygotowana do chwały celestialnej, **DiP** 88:18–19.

Ziemia gośno rozpaczala, **Mojż.** 7:48.

Podział ziemi: Niech się zbiorą wody na jedno miejsce, **I Mojż.** 1:9. W dniach Pelega ziemia była podzielona, **I Mojż.** 10:25.

Jak wody opadły, stała się ziemią znamięnitą, **Eter** 13:2.

Ziemia będzie jako była, zanim ją podzielono, **DiP** 133:24.

Oczyszczenie ziemi: Deszcz padał na ziemię przez czterdzieści dni, **I Mojż.** 7:4.

Ziemia zachowana jest dla ognia na dzień sądu, **II Piotra** 3:7.

Po dniu dzisiejszym nastąpi spalenie, **DiP** 64:24.

Ziemia pragnie być oczyszczona z brudu, **Mojż.** 7:48.

Ostateczny stan ziemi: Ziemia zwinie się jak zwój i przeminie, **III Nefi** 26:3 (DiP 29:23). Powstanie nowe niebo i nowa ziemia, **Eter** 13:9 (DiP 29:23).

Morze szkliste to ziemia w swym uświęconym, nieśmiertelnym i wiecznym stanie, **DiP** 77:1. Ziemia musi być uświęcona i przygotowana do chwały celestialnej, **DiP** 88:18–19. Ta ziemia będzie uczyniona na podobieństwo kryształu i będzie urim i tummim, **DiP** 130:8–9.

Ziemia odpocznie przez okres tysiąca lat, **Mojż.** 7:64. Ziemia zostanie odnowiona, **Art. wiary** 1:10.

Ziemia obiecana

Ziemię, które Pan obiecuje jako dziedzictwo dla Swych wiernych naśladowców, i często także ich potomkom. Jest wiele ziem obiecanych. Często w Księ-

Zjednoczony porządek

dze Mormona jest mowa o ziemi obiecanej, którą stanowią kontynenty amerykańskie.

Ziemię tę dam potomstwu twemu, **I Mojż.** 12:7 (Abr. 2:19). Ziemię kanańską dam tobie i potomstwu twemu, **I Mojż.** 17:8 (I Mojż. 28:13). Mojżesz określił granice ziemi dla Izraela w Kanaanie, **IV Mojż.** 34:1–12 (IV Mojż. 27:12).

Zostaniesz doprowadzony do ziemi obiecanej, **I Nefi** 2:20 (I Nefi 5:5). Pan prowadzi prawych do wartościowych ziem, **I Nefi** 17:38. Jeśli potomkowie Lehego będą przestrzegać przykazań Boga, będzie im się dobrze wiodło na tej ziemi obiecanej, **II Nefi** 1:5–9. Izrael powróci na swe ziemię obiecaną, **II Nefi** 24:1–2 (Iz. 14:1–2). Każdy naród, który posiędzie tę ziemię obiecaną, będzie służył Bogu, albo zostanie zmieciony, **Eter** 2:9–12.

Jest to ziemia obiecana i miejsce na miasto Syjon, **DiP** 57:2. Juda może zacząć powracać na ziemię Abrahama, **DiP** 109:64.

Nowa Jerozolima zostanie zbudowana na kontynencie amerykańskim, **Art. wiary** 1:10.

Zjednoczony porządek. *Zobacz także*

Poświęcić, prawo poświęcenia

Organizacja, za pomocą której święci w pierwszych dniach przywróconego Kościoła dążyli do życia według prawa poświęcenia. Dzieleni się majątkością, dobrami i zyskami, otrzymując te rzeczy stosownie do swych pragnień i potrzeb (**DiP** 51:3; 78:1–15; 104).

Równi będziecie w tym, co doczesne, **DiP** 70:14. Święci mieli być zorganizowani, aby byli równi we wszystkim, **DiP** 78:3–11 (**DiP** 82:17–20). Pan dał objawienie i przykazanie zjednoczonemu porządkowi, **DiP** 92:1. John Johnson powinien stać się członkiem zjednoczonego porządku, **DiP** 96:6–9. Pan udzielił ogólnych wytycznych dotyczących działania zjednoczonego porządku, **DiP** 104. Mój lud nie jest zjednoczony według jedno-

ści wymaganej w królestwie celestialnym, **DiP** 105:1–13.

Złamane serce. *Zobacz także* Łagodny, łagodność; Ofiara (poświęcenie); Pokorny, pokora; Pokutować, pokuta; Serce

Mieć złamane serce to być pokornym, skruszonym, skorym do pokuty i łagodnym — czyli być otwartym na wolę Boga.

Przebywam z tym, który jest skruszony i pokorny duchem, **Iz.** 57:15.

Chrystus poświęcił siebie za tych, którzy mają złamane serce i skruszonego ducha, **II Nefi** 2:7. Złóż w ofierze Panu złamane serce i skruszonego ducha, **III Nefi** 9:20 (**DiP** 59:8). Jedynie ci, którzy mają złamane serce i skruszonego ducha, zostają ochrzczeni, **Mor.** 6:2.

Jezus został ukrzyżowany dla odpuszczenia grzechów skruszonemu sercu, **DiP** 21:9. Ten, kto ma skruszonego ducha, ten jest przyjęty, **DiP** 52:15. Duch Święty jest obiecany tym, którzy są skruszeni, **DiP** 55:3. Duch mój posłany jest, aby oświecił pokornych i skruszonych, **DiP** 136:33.

Złe duchy. *Zobacz* Duch — Złe duchy

Złoczyńcy Gadiantona. *Zobacz także* Tajemne sprzysiężenia

W Księdze Mormona; banda złoczyńców założona przez niegodziwego Nefitę o imieniu Gadianton. Ich organizacja bazowała na tajemnicach i szatańskich przysięgach.

Gadianton spowodował zniszczenie narodu Nefitów, **Hel.** 2:12–13. Diabeł dał Gadiantonowi tajne przysięgi i przymierza, **Hel.** 6:16–32. Tajemne sprzysiężenia spowodowały zniszczenie narodu Jere-dytów, **Eter** 8:15–26.

Złote płyty. *Zobacz także* Księga Mormona; Płyty

Zapis sporządzony na płytach ze złota. Podaje dzieje dwóch wielkich cywilizacji na kontynentach amerykańskich. Józef Smith przetłumaczył i opublikował część

treści z tych płyt. Tłumaczenie to nazywa się Księgą Mormona. (Więcej informacji zob. „Wstęp” i „Świadectwo Proroka Józefa Smitha” w Księdze Mormona).

Zmarły, zbawienie. *Zobacz* Zbawienie zmarłych

Zmartwychwstanie. *Zobacz* także Duch; Jezus Chrystus; Nieśmiertelny, nieśmiertelność; Powłoka cielesna; Śmierć fizyczna; Zadośćuczynić, Zadośćuczynienie

Ponowne zjednoczenie po śmierci duchowego ciała z fizyczną powłoką z ciała i kości. Po zmartwychwstaniu duch i ciało nigdy nie będą oddzielone, a dana osoba stanie się nieśmiertelna. Każdy, kto narodził się na ziemi, zmartwychwstanie, ponieważ Jezus Chrystus pokonał śmierć (I Kor. 15:20–22).

Jezus Chrystus był pierwszą osobą, która zmartwychwstała na tej ziemi (Dz. 26:23; Kol. 1:18; Obj. 1:5). Nowy Testament podaje wystarczająco dowodów na to, że Jezus Chrystus powstał ze Swoim fizycznym ciałem: Jego grobowiec był pusty, zjadł rybę i miód, miał powłokę z ciała i kości, ludzie dotykali Go, a aniołowie powiedzieli, że powstał (Mar. 16:1–6; Łuk. 24:1–12, 36–43; Jan 20:1–18). Objawienie w dniach ostatnich potwierdza realność Zmartwychwstania Chrystusa i całej ludzkości (Alma 11:40–45; 40; III Nefi 11:1–17; DiP 76; Mojż. 7:62).

Nie wszyscy ludzie zmartwychwstaną do tej samej chwały (I Kor. 15:39–42; DiP 76:89–98), ani wszyscy nie zmartwychwstaną w tym samym czasie (I Kor. 15:22–23; Alma 40:8; DiP 76:64–65, 85; 88:96–102). Wielu świętych zmartwychwstało po Zmartwychwstaniu Chrystusa (Mat. 27:52). Prawi zmartwychwstaną przed niegodziwymi i wyjdą w Pierwszym Zmartwychwstaniu (I Tes. 4:16); nieskorzy do pokuty grzesznicy wyjdą w ostatnim zmartwychwstaniu (Obj. 20:5–13; DiP 76:85).

Choćby to ciało zostało zniszczone, to w moim ciele będą oglądał Boga, **Job**

19:26 (Mojż. 5:10). Otworzę wasze groby i sprawię, że powstaniecie, **Ez.** 37:12.

Groby się otworzyły i wiele ciał powstało, **Mat.** 27:52–53 (III Nefi 23:9). Wstał Pan, **Łuk.** 24:34. Duch nie ma ciała ani kości, jak widzicie, że ja mam, **Łuk.** 24:39. Jam jest zmartwychwstanie i żywot, **Jan** 11:25. Dwunastu Apostołów nauczało, że Jezus powstał, **Dz.** 1:21–22 (Dz. 2:32; 3:15; 4:33). W Chrystusie wszyscy zostaną ożywieni, **I Kor.** 15:1–22. Najpierw powstaną ci, którzy umarli w Chrystusie, **I Tes.** 4:16. Błogosławiony i święty ten, który ma udział w pierwszym zmartwychwstaniu, **Obj.** 20:6.

Chrystus oddaje Swe życie i podejmuje je ponownie, aby doprowadzić do zmartwychwstania zmarłych, **II Nefi** 2:8 (Mos. 13:35; 15:20; Alma 33:22; 40:3; Hel. 14:15). Bez zmartwychwstania musielibyśmy podlegać Szatanowi, **II Nefi** 9:6–9. Zmartwychwstanie nastąpi dla wszystkich ludzi, **II Nefi** 9:22. Abinadi nauczał o pierwszym zmartwychwstaniu, **Mos.** 15:21–26. Niegodziwi pozostaną, jak gdyby nie uczyniono żadnego odkupienia, z wyjątkiem rozwiązania więzów śmierci, **Alma** 11:41–45. Alma wyjaśnił stan dusz pomiędzy śmiercią a zmartwychwstaniem, **Alma** 40:6, 11–24.

W czasie przyjścia Pana wystąpią ci zmarli, którzy zmarli w Chrystusie, **DiP** 29:13 (DiP 45:45–46; 88:97–98; 133:56). Oplakujcie tych, którzy nie mają nadziei zmartwychwstania w chwale, **DiP** 42:45. Ci, którzy nie znali żadnego prawa, wezmą udział w tym pierwszym zmartwychwstaniu, **DiP** 45:54. Powstaną z martwych i nie umrą potem, **DiP** 63:49. Powstanie z martwych jest odkupieniem duszy, **DiP** 88:14–16. Duch i żywioł — nierozdzielnie połączone — otrzymują pełnię radości, **DiP** 93:33. Aniołowie, którymi są istoty zmartwychwstałe, mają powłoki z ciała i kości, **DiP** 129:1. Jakakolwiek inteligencję osiągniemy w tym życiu, powstanie ona z nami podczas zmartwychwstania, **DiP** 130:18–19.

Zmysłowy, zmysłowość

Zmysłowy, zmysłowość. *Zobacz także*Cudzołóstwo; Czystość moralna;
Niemoralność seksualna; Nierząd;
Żądza

Upodobanie lub pragnienie nieprawych fizycznych przyjemności, szczególnie związanych z niemoralnością seksualną.

Żona pana jego przyglądała się Józefowi, **I Mojż.** 39:7.

Kto patrzy na kobietę i pożąda jej, popełnił cudzołóstwo, **Mat.** 5:28 (III Nefi 12:28). Powstrzymujcie się od cielesnych pożądliwości, które walczą przeciwko duszy, **I Piotra** 2:11. Pożądliwość ciała i pożądliwość oczu nie jest z Ojca, **I Jana** 2:16.

Nie podążaj już więcej za tym, co pożądliwe w twoich oczach, **Alma** 39:9.

Wskutek przekroczenia tych świętych praw człowiek stał się zmysłowy, **DiP** 20:20. Gdy ktoś popełni cudzołóstwo w sercu, nie będzie miał Ducha, **DiP** 63:16. Poniechajcie wszelkich waszych pożądliwych pragnień, **DiP** 88:121.

Ludzie zaczęli być cieleśni, zmysłowi i diabelscy, **Mojż.** 5:13 (Mos. 16:3; Mojż. 6:49).

Znak. *Zobacz także* Cud; Kościół, znaki prawdziwego [Kościola]; Znaki czasów

Wydarzenie lub doświadczenie, które ludzie rozumieją jako dowód lub świadectwo czegoś. Znak to zazwyczaj cudowna oznaka od Boga. Szatan ma także moc, aby pokazywać znaki w określonych okolicznościach. Święci powinni szukać raczej darów Ducha niż znaków, aby zaspokoić ciekawość lub podtrzymać wiarę. Pan da znaki tym, którzy wierzą, kiedy uzna to za wskazane (**DiP** 58:64).

Sam Pan da wam znak, **Iz.** 7:14 (II Nefi 17:14). Bóg czyni znaki i dziwy na niebie i na ziemi, **Dan.** 6:28.

Pokolenie złe i cudzołożne znaku szuka, **Mat.** 12:39 (Mat. 16:4; Łuk. 11:29). Znaki te podążają za tymi, którzy wierzą, **Mar.** 16:17 (Morm. 9:24; Eter 4:18; **DiP** 84:65).

Szerem poprosił o znak, **Jakub** 7:13–20. Korihor poprosił o znak, **Alma** 30:48–60. Pokaż nam znak, wtedy uwierzymy, **Alma** 32:17. Większość z ludzi uwierzyła w znaki i dziwy, **III Nefi** 1:22. Ludzie zapomnieli znaki i dziwy, **III Nefi** 2:1. Nie otrzymacie żadnego świadectwa, dopóki wiara nie zostanie wypróbowana, **Eter** 12:6.

Nie domagajcie się cudów, chyba że wam nakazę, **DiP** 24:13. Wiara nie przychodzi przez znaki, ale znaki podążają za tymi, którzy wierzą, **DiP** 63:7–11.

W tych dniach powstaną fałszywi Chrystusowie i fałszywi prorocy, i pokazywać będą wielkie znaki i dziwy, **J.S.** — **Mat.** 1:22.

Znaki czasów. *Zobacz także* Dni ostatnie, Ostatnie dni; Drugie Przyjście Jezusa Chrystusa; Znak

Wydarzenia lub doświadczenia, jakie Bóg daje ludziom, aby wskazać, że coś ważnego w Jego dziele już się wydarzyło, albo wkrótce się wydarzy. W dniach ostatnich prorokowano o wielu znakach Drugiego Przyjścia Zbawiciela. Znaki te umożliwiają wiernym ludziom rozpoznanie planu Boga, stanowią ostrzeżenie i umożliwiają przygotowanie.

Góra domu Pana będzie ustanowiona na szczytach górskich, **Iz.** 2:2–3. Pan wzniesie sztandar i zgromadzi Izrael, **Iz.** 5:26 (II Nefi 15:26–30). Słońce zaćmi się, a księżyc nie błysnie swym światłem, **Iz.** 13:10 (Joel 3:20; **DiP** 29:14). Ludzie przekroczą prawo i złamią wieczne przymierze, **Iz.** 24:5. Nefici przemówią jako głos z prochu, **Iz.** 29:4 (II Nefi 27). Izrael zostanie z mocą zgromadzony, **Iz.** 49:22–23 (I Nefi 21:22–23; III Nefi 20–21). Bóg założy królestwo, które nie będzie niszczone, **Dan.** 2:44 (**DiP** 65:2). Wojny, sny, wizje będą poprzedzać Drugie Przyjście, **Joel** 2:1–3:5. Wszystkie narody zgromadzą się do walki z Jerozolimą, **Zach.** 14:2 (Ez. 38–39). Nadchodzi dzień, który pali jak piec, **Mal.** 3:19 (III Nefi 25:1; **DiP** 133:64; **J.S.** — **Hist.** 1:37).

Wielkie kłęski poprzedzą Drugie Przyjście, **Mat.** 24 (J.S. — **Mat.** 1). Paweł opisał odstępstwo i niebezpieczne czasy w ostatnich dniach, **II Tym.** 3–4. W Jerozolimie dwóch proroków zostanie zabitych, a następnie zmartwychwstaną, **Obj.** 11 (DiP 77:15). Ewangelia zostanie przywrócona w ostatnich dniach przez anielską posługę, **Obj.** 14:6–7 (DiP 13; 27; 110:11–16; 128:8–24). Babilon zostanie ustanowiony i upadnie, **Obj.** 17–18.

Izrael zostanie z mocą zgromadzony, **I Nefi** 21:13–26 (Iz. 49:13–26; **III Nefi** 20–21). To jest znak, abyście mogli poznać czas, **III Nefi** 21:1. Księga Mormona zostanie wyjawiona mocą Boga, **Morm.** 8.

Lamanici rozkwitną, **DiP** 49:24–25. Niegodziwi będą zabijać niegodziwych, **DiP** 63:32–35 (Obj. 9). Wojna rozleje się na wszystkie narody, **DiP** 87:2. Znaki, ataki żywiołów i aniołowie przygotowują drogę na przyjście Pana, **DiP** 88:86–94. Ciemność okryje ziemię, **DiP** 112:23–24. Pan nakazał świętym przygotować się na Drugie Przyjście, **DiP** 133.

Znaki narodzin i śmierci Jezusa

Chrystusa. *Zobacz także* Jezus Chrystus

Wydarzenia, które towarzyszyły narodzinom i śmierci Jezusa Chrystusa.

Narodziny: Dziewica pocznie i porodzi syna, **Iz.** 7:14. Z Betlejem wyjdzie władca Izraela, **Mich.** 5:1.

Lamanita Samuel prorokował, że będzie dzień, noc i dzień światła, nowa gwiazda, i inne znaki, **Hel.** 14:2–6. Znaki się wypełniły, **III Nefi** 1:15–21.

Śmierć: Lamanita Samuel prorokował, że będzie ciemność, nastąpią grzmoty i błyskawice, i ziemia będzie się trzęsła, **Hel.** 14:20–27. Znaki się wypełniły, **III Nefi** 8:5–23.

Znaki prawdziwego Kościoła.

Zobacz Kościół, znaki prawdziwego [Kościola]

Zoram, Zoramici

W Księdze Mormona; sługa Labana, który przyłączył się do Nefiego i Le-

hiego, i udał się do ziemi obiecanej (**I Nefi** 4:31–38). Z powodu wierności Zorama Lehi pobłogosławił go, podobnie jak własnych synów (**II Nefi** 1:30–32). Jego potomkowie byli znani jako Zoramici (**Jakub** 1:13).

Zrodzony. *Zobacz także* Dzieci Chrystusa; Jednorodzony; Narodzony ponownie, narodzony z Boga; Synowie i córki Boga

Urodzić się. Zrodzić oznacza urodzić, rozmnożyć lub wydać na świat. W pismach świętych słowa te są często używane w znaczeniu urodzenia się z Boga. Chociaż Jezus Chrystus jest jedynym dzieckiem zrodzonym z Ojca w doczesności, wszyscy ludzie mogą być duchowo zrodzeni z Chrystusa poprzez przyjęcie Go, bycie posłusznym Jego przykazaniom i stanie się nowymi osobami poprzez moc Ducha Świętego.

Dzisiaj cię zrodziłem, **Ps.** 2:7 (Dz. 13:33; Hebr. 1:5–6; 5:5).

Jego chwala jest taka, jaką ma jedyny Syn od Ojca, **Jan** 1:14 (**II Nefi** 25:12; **Alma** 12:33–34; **DiP** 76:23). Tak Bóg umiłował świat, że Syna Swego jednorodzonego dał, **Jan** 3:16 (**DiP** 20:21).

Chrystus duchowo zrodził Swój lud, **Mos.** 5:7.

Wszyscy ci, którzy są zrodzeni przez Pana, stanowią Kościół Pierworodnego, **DiP** 93:22.

Zrozumienie. *Zobacz także* Mądrość; Prawda; Wiedza

Uzyskać wiedzę lub zrozumieć znaczenie pewnej prawdy, włączając zastosowanie jej w życiu.

Nie polegaj na własnym zrozumieniu, **Przyp.** 3:5. Za wszystko, co masz, nabywaj zrozumienie, **Przyp.** 4:7.

Jezus mówił w podobieństwach, a niektórzy nie rozumieli, **Mat.** 13:12–17. Pan otworzył ich zrozumienie, **Luk.** 24:45.

Jeżeli nie rozumiecie tych słów, dzieje się tak, ponieważ nie pytacie, **II Nefi** 32:4 (**III Nefi** 17:3). Zapisy zostały zachowane, abyśmy mogli czytać i rozumieć,

Mos. 1:2–5. Z powodu swej niewiary nie mogli zrozumieć słowa Bożego, **Mos.** 26:3. Byli trzeźwo myślącymi ludźmi, **Alma** 17:2–3. Słowo zaczyna oświecać me zrozumienie, **Alma** 32:28.

Rozprawiajmy razem, abyście pojęli, **DiP** 50:10–12, 19–23. Rodzice muszą uczyć swoje dzieci, aby rozumiały, **DiP** 68:25. Dzieła i tajemnice Boga można pojąć tylko mocą Ducha Świętego, **DiP** 76:114–116. Szatan dąży do odwrócenia serc ludzkich od pojmowania, **DiP** 78:10. Światłość Chrystusa ożywia nasze zrozumienie, **DiP** 88:11.

Zważać. *Zobacz także* Postulowanie, posłuszny, być posłusznym; Ucho

Słuchać i być posłusznym głosowi Pana lub Jego naukom.

Pan wzbudzi proroka takiego, jak Mojżesz, a ludzie powinni na niego zważać, **V Mojż.** 18:15. Zważanie jest lepsze niż ofiara z tłuszczu barana, **I Sam.** 15:20–23. Nie zważaliśmy na sługi Pana, proroków, **Dan.** 9:6.

Prawi, którzy zważają na słowa proroków, nie zginą, **II Nefi** 26:8. I jeśli nie będziecie zważać na głos Dobrego Pasterza, nie jesteście Jego owcami, **Alma** 5:38 (Hel. 7:18).

Zważaj, o ludu mego Kościoła, **DiP** 1:1. Ci, którzy zważają na głos Ducha, są oświeceni i przychodzą do Ojca, **DiP** 84:46–47. Ociągali się w zważaniu na głos Pana; przeto Pan nierychło zważa na ich modlitwy, **DiP** 101:7–9. Ci, którzy nie zważają na przykazania, są karceni, **DiP** 103:4 (Mojż. 4:4).

Zwodzić, zwieść, oszustwo. *Zobacz także* Kłamstwo; Podstęp

W pismach świętych; zwieść oznacza przyczynić się, do tego, że ktoś wierzy w coś, co nie jest prawdą.

Ten, który nie przysięgał obłudnie, wstąpi na wzgórze Pana, **Ps.** 24:3–4. Wybaw mnie od oszustów, **Ps.** 43:1. Biada tym, którzy zło nazywają dobrem, a dobro złem, **Iz.** 5:20 (II Nefi 15:20).

Niechaj nikt samego siebie nie zwodzi,

I Kor. 3:18. Niechaj was nikt nie zwodzi próżnymi słowy, **Efez.** 5:6. Żli ludzie będą zwodzić i będą zwiedzeni, **II Tym.** 3:13. Szatan, który zwiódł cały świat, został wypędzony, **Obj.** 12:9. Szatan był związany, aby już nie zwodził narodów, **Obj.** 20:1–3.

Pana nie można zwieść, **II Nefi** 9:41. Jeśli będziecie naśladować Syna, nie czyniąc niczego, co jest oszustwem przed Bogiem, otrzymacie Ducha Świętego, **II Nefi** 31:13. Szerem wyznał, że został zwiedziony mocą diabła, **Jakub** 7:18. Lud króla Noego był zwiedziony schlebiającymi słowami, **Mos.** 11:7.

Ci, którzy są mądrzy, wzięli Ducha Świętego za swego przewodnika, i nie dali się zwieść, **DiP** 45:57. Biada tym, którzy zwodzą, **DiP** 50:6.

Stał się Szatanem, ojcem wszystkich kłamstw, aby zwodzić i zaślepiac ludzi, **Mojż.** 4:4.

Żądza. *Zobacz także* Zmysłowy, zmysłowość

Mieć niepokohowane pragnienie czegoś.

Nie pożądam w swym sercu jej piękności, **Przyp.** 6:25.

Ktokolwiek patrzy na kobietę i pożąda jej, już popełnił cudzołóstwo, **Mat.** 5:28 (III Nefi 12:28). Mężczyźni zapalali jedni ku drugim żądzą, **Rzym.** 1:27. Według własnych żądz nazbierają sobie nauczycieli, **II Tym.** 4:3–4.

Laban zobaczył nasze mienie i zapragnął je pojąć, **I Nefi** 3:25. Nie podążaj już więcej za tym, co pożądliwe w twoich oczach, **Alma** 39:3–4, 9.

Ten, kto patrzy na kobietę, aby jej pożądać, zaprzeczy wierze, **DiP** 42:23. Poniechajcie wszelkich waszych pożądliwych pragnień, **DiP** 88:121.

Żniwa

W pismach świętych czasami słowo *żniwa* jest symbolicznie używane w odniesieniu do przyprowadzania ludzi do Kościoła, który jest królestwem Boga

na ziemi, lub do czasu sądu, jak podczas Drugiego Przyjścia Jezusa Chrystusa.

Przemięły żniwa, skończyło się lato, a nie jesteśmy zbawieni, **Jer.** 8:20 (DiP 56:16).

Żniwa są wielkie, ale robotników mało, **Mat.** 9:37. Żniwa to koniec świata, **Mat.** 13:39. Co człowiek siewie, to i żąć będzie, **Gal.** 6:7–9 (DiP 6:33).

Pole dojrzało już do żniwa, **DiP** 4:4. Zakończyły się żniwa, a dusze wasze nie są zbawione, **DiP** 45:2. Nadszedł czas żniw i musi się wypełnić słowo moje, **DiP** 101:64.

Żona. *Zobacz* Małżeństwo, zawrzcę związek małżeński; Rodzina

Życie. *Zobacz także* Światło, światłość Chrystusa; Życie wieczne

Doczesny i duchowy byt umożliwiony przez moc Boga.

Położyłem dziś przed tobą życie i dobro, **V Mojż.** 30:15–20. Wskażesz mi ścieżkę życia, **Ps.** 16:11. Kto podąża za prawością, ten znajduje życie, **Przyp.** 21:21.

Kto znajduje swoje życie, straci je, a kto straci życie swoje dla mojego dobra, znajdzie je, **Mat.** 10:39 (Mat. 16:25; Mar. 8:35; Łuk. 9:24; 17:33). Syn Człowieczy nie przyszedł niszczyć ludzkiego życia, ale po to, by je zachować, **Łuk.** 9:56. W Nim było życie, a życie było światłością ludzi, **Jan** 1:4. Kto wierzy Temu, który mnie posłał, przeszedł ze śmierci do żywota, **Jan** 5:24. Ja jestem droga, prawda i żywot, **Jan** 14:6. Jeśli tylko w tym życiu pokładamy nadzieję w Chrystusie, jesteśmy najbardziej nieszczęśliwi, **I Kor.** 15:19–22. Pobożność ma obietnicę żywota teraźniejszego i tego, co nastanie, **I Tym.** 4:8.

Nasze dzieci mogą oczekiwać tego życia, które jest w Chrystusie, **II Nefi** 25:23–27. To życie jest dla ludzi okresem przygotowania na spotkanie z Bogiem, **Alma** 34:32 (Alma 12:24). Jam jest światło i życie świata, **III Nefi** 9:18 (Mos. 16:9; III Nefi 11:11; Eter 4:12).

Błogosławieni są ci, którzy są wierni, tak za życia, jak i po śmierci, **DiP** 50:5.

To są żywoty wieczne — znać Boga i Jezusa Chrystusa, **DiP** 132:24.

To dzieło moje i chwała moja — by przynieść nieśmiertelność i życie wieczne człowiekowi, **Mojż.** 1:39.

Życie przedziemskie. *Zobacz także* Człowiek, ludzie; Narada w Niebie; Początek; Wojna w Niebie

Życie przed życiem na ziemi. Wszyscy, mężczyźni i kobiety, żyli z Bogiem jako Jego duchowe dzieci przed przyjściem na ziemię jako istoty śmiertelne. Czasami jest to określane jako pierwszy stan (Abr. 3:26).

Kiedy Bóg kładł podwaliny ziemi, wszyscy synowie Boga wydali okrzyk radości, **Job** 38:4–7. Duch wrócił do Boga, który go dał, **Kazn.** 12:7. Zanim uformowałem cię w łonie, znałem cię, **Jer.** 1:4–5.

Wszyscy jesteśmy Jego potomstwem, **Dz.** 17:28. Bóg wybrał nas przed założeniem świata, **Efez.** 1:3–4. Mamy poddać się Ojcu duchów, **Hebr.** 12:9. Aniołów, którzy nie zachowali pierwszego stanu, trzymał on w wiecznych łańcuchach, **Judy** 1:6 (Abr. 3:26). Diabeł i jego aniołowie zostali wypędzeni, **Obj.** 12:9.

Byli powołani i przygotowani od założenia świata, **Alma** 13:3.

Chrystus patrzył na wielki obszar wieczności i zastępy nieba, zanim uczyniony został świat, **DiP** 38:1. Człowiek był także z Bogiem na początku, **DiP** 93:29 (Hel. 14:17; DiP 49:17). Szlachetne duchy wybrano na początku, aby byli włodarzami w Kościele, **DiP** 138:53–55. Wielu otrzymało pierwsze lekcje w świecie duchów, **DiP** 138:56.

Wszystkie rzeczy były stworzone duchowo, zanim pojawiły się na ziemi, **Mojż.** 3:5. Uczyniłem świat i ludzi, zanim powstał w ciele, **Mojż.** 6:51. Abraham ujrzał inteligencje zorganizowane, zanim powstał świat, **Abr.** 3:21–24.

Życie wieczne. *Zobacz także* Chwała celestialna; Korona; Wywyższenie; Zadośćuczynić, Zadośćuczynienie; Życie

Życ wieczne razem z rodzinami

Żydzi

w obecności Boga (DiP 132:19–20, 24, 55). Życie wieczne jest największym darem Boga dla człowieka.

Ty masz słowa żywota wiecznego, **Jan** 6:68. To jest żywot wieczny, aby poznali ciebie, jedynego prawdziwego Boga i Jezusa Chrystusa, **Jan** 17:3 (DiP 132:24). Staczaj dobry bój wiary, uchwyc się żywota wiecznego, **I Tym.** 6:12.

Ludziom wolno wybrać wolność i życie wieczne, **II Nefi** 2:27 (Hel. 14:31). Zamysł ducha to życie wieczne, **II Nefi** 9:39. Wtedy jesteście na wąskiej ścieżce, która prowadzi do życia wiecznego, **II Nefi** 31:17–20. Wiara w Chrystusa i wytrwanie do końca oznacza życie wieczne, **II Nefi** 33:4 (III Nefi 15:9).

Ten, kto posiada życie wieczne, bogatym jest, **DiP** 6:7 (DiP 11:7). Życie wieczne to największy ze wszystkich darów Boga, **DiP** 14:7 (Rzym. 6:23). Prawi otrzymają pokój w tym świecie i życie wieczne w świecie, który nastanie, **DiP** 59:23. Ci, którzy wytrwają do końca, będą mieć koronę życia wiecznego, **DiP** 66:12 (DiP 75:5). Wszyscy, którzy umarli bez tej ewangelii, a przyjęliby ją, gdyby dozwolono im żyć, będą dziedzicami królestwa celestialnego, **DiP** 137:7–9.

Dziełem i chwałą Boga jest przynieść nieśmiertelność i życie wieczne człowiekowi, **Mojż.** 1:39. Bóg daje życie wieczne posłusznym, **Mojż.** 5:11.

Żydzi. Zobacz także Izrael; Juda (syn Jakuba)

Żydzi to (1) potomkowie Judy, jednego z dwunastu synów Jakuba, (2) lu-

dzie ze starożytnego Południowego Królestwa Judy lub (3) ludzie, którzy praktykują judaizm w religii, stylu życia i tradycjach, choć niekoniecznie są Żydami z urodzenia. Zwyczajowo używa się słowa *Żyd* w odniesieniu do wszystkich potomków Jakuba, ale jest to błędne. Termin ten powinien być ograniczony do tych, którzy pochodzą z królestwa Judy lub, szczególnie obecnie, są z plemienia Judy i jego zwolenników.

Nie oddali się berło od Judy, aż przyjdzie Sylo, **I Mojż.** 49:10.

Ewangelia Chrystusa jest mocą Bożą ku zbawieniu, najpierw Żyda, **Rzym.** 1:16.

Proroka wzbudzi Pan pośród Żydów — samego Mesjasza, **I Nefi** 10:4. Gdy księga ta wyszła z ust Żyda, to co zapisano, było proste i niczym nieskalane, **I Nefi** 14:23. Żydzi zostaną rozproszeni między wszystkie narody, **II Nefi** 25:15. Żydzi to mój pradawny lud przymierza, **II Nefi** 29:4. Żydzi, którzy są rozproszeni, zaczną wierzyć w Chrystusa, **II Nefi** 30:7. Żydzi odrzucą kamień, na którym mogliby budować, **Jakub** 4:14–16. Żydzi będą mieli inne świadectwa, że Jezus był rzeczywiście Chrystusem, **Morm.** 3:20–21.

Dwóch proroków zostanie wzbudzonych narodowi żydowskiemu w dniach ostatnich, **DiP** 77:15. Wzywajcie wszystkie narody, najpierw ludzi innych wyznań, a potem Żydów, **DiP** 133:8.

W tych czasach nastanie wielki ucisk Żydów, **J.S.** — **Mat.** 1:18.

CHRONOLOGIA

Poniższa krótka chronologia przybliży kolejność zdarzeń rozgrywających się w czasach Biblii i Księgi Mormona. Wiele dat podano w przybliżeniu, szczególnie dotyczących czasów Starego Testamentu.

Wydarzenia rozgrywające się w dniach pierwszych patriarchów. (Z powodu trudności ustalenia dokładnych dat wydarzeń wymienionych w tej części, nie podano ich).

p.n.e. (czyli: przed naszą erą)

4000 Upadek Adama.

Posługa Enocha.

Posługa Noego; potop na ziemi.

Budowa wieży Babel; Jerejyci udają się w podróż do ziemi obiecanej.

Posługa Melchizedeka.

Śmierć Noego.

Narodziny Abrama (Abrahama).

Narodziny Izaaka.

Narodziny Jakuba.

Narodziny Józefa.

Sprzedż Józefa do Egiptu.

Józef przed faraonem.

Jakub (Izrael) wraz z rodziną udaje się do Egiptu.

Śmierć Jakuba (Izraela).

Śmierć Józefa.

Narodziny Mojżesza.

Mojżesz wyprowadza dzieci Izraela z Egiptu (exodus).

Mojżesz zostaje przeobrażony.

Śmierć Jozuego.

Po śmierci Jozuego nastaje początek okresu panowania sędziów; pierwszy sędzia to Otniel, a ostatni Samuel; pozostałe daty i porządek występowania wydarzeń są nieokreślone.

Saul namaszczony na króla.

Wydarzenia związane ze Zjednoczonym Królestwem Izraela

1095 Początek panowania Saula.

1063 Dawid namaszczony na króla przez Samuela.

1055 Dawid zostaje królem w Hebronie.

1047 Dawid zostaje królem w Jerozolimie; w tym czasie prorokują Natan i Gad.

1015 Salomon zostaje królem całego Izraela.

- 991 Ukończenie budowy świątyni.
 975 Śmierć Salomona; bunt północnych plemion przeciwko Rechabeamowi, jego synowi, i podział Izraela.

Wydarzenia związane z Izraelem	Wydarzenia związane z Judą	Wydarzenia z historii Księgi Mormona
975 Jeroboam zostaje królem Izraela.		
875 Achab panuje w Samarii nad północnym Izraelem; w tym czasie prorokuje Eliasz.	949 Szyszak, król Egiptu, plądruje Jerozolimę.	
851 Elizeusz dokonuje wielkich cudów.		
792 W tym czasie prorokuje Amos.		
790 W tym czasie prorokują Jonasz i Ozeasz		
	740 Zaczyna prorokować Izajasz. (Założenie Rzymu; Nabonassar zostaje królem Babilonu w 747 r.; Tiglat-Pileser III królem Asyrii od 747 do 734 r.).	
721 Północne Królestwo zostaje zniszczone; dziesięć plemion dostaje się do niewoli; w tym czasie prorokuje Micheasz.	728 Hiskiasz zostaje królem Judy. (Salmanasar IV zostaje królem Asyrii).	

Wydarzenia związane z Izraelem	Wydarzenia związane z Judą	Wydarzenia z historii Księgi Mormona
	642 W tym czasie prorokuje Nahum.	
	628 W tym czasie prorokują Jeremiasz i Sofoniasz.	
	609 W tym czasie prorokuje Abdiasz; Daniel zostaje wzięty do niewoli do Babilonu. (Następuje upadek Niniwy w 606 r.; Nebukadnesar zostaje królem Babilonu od 604 do 561 r.).	
	598 Ezechiel prorokuje w Babilonie; w tym czasie prorokuje Habakuk; Sedekiasz zostaje królem Judy.	600 Lehi opuszcza Jerozolimę.
		588 Mulek opuszcza Jerozolimę i udaje się do ziemi obiecanej.
		588 Nefici oddzielają się od Lamanitów (między 588 a 570 r.).
	587 Nebukadnesar zdobywa Jerozolimę.	

Wydarzenia z historii Żydów	Wydarzenia z historii Księgi Mormona
537 Cyrus feruje dekret, że Żydzi mogą powrócić z Babilonu.	
520 W tym czasie prorokują Aggeusz i Zachariasz.	
486 Czas życia Estery.	
458 Ezdrasz zostaje wyznaczony do przeprowadzenia reform.	
444 Nehemiasz zostaje wyznaczony na namiestnika Judei.	

Wydarzenia z historii Żydów

- 432 W tym czasie prorokuje Malachiasz.
- 332 Aleksander Wielki podbija Syrię i Egipt.
- 323 Śmierć Aleksandra.
- 277 Rozpoczęcie prac nad Septuagintą — tłumaczeniem żydowskich pism świętych na język grecki.
- 167 Bunt Matatiasza Machabejczyka przeciwko Syrii.
- 166 Judasz Machabeusz zostaje przywódcą Żydów.
- 165 Świątynia zostaje oczyszczona oraz ponownie poświęcona; początki Chanuki.
- 161 Śmierć Judasza Machabeusza.
- 63 Pompejusz podbija Jerozolimę, koniec panowania Machabeuszy w Izraelu, początek panowania rzymskiego.
- 51 Panowanie Kleopatry.
- 41 Herod i Fazael razem zostają tetrarchami Judei.
- 37 Herod zostaje przywódcą w Jerozolimie.
- 31 Bitwa pod Akcjum; August cesarzem Rzymu od 31 r. p.n.e. do 14 r. n.e.
- 30 Śmierć Kleopatry.
- 17 Herod odbudowuje świątynię.

Wydarzenia z historii Księgi Mormona

- 400 Jarom otrzymuje płyty.
- 360 Omni otrzymuje płyty.
- 148 Abinadi ponosi męczeńską śmierć; Alma ponownie zakłada Kościół pośród Nefitów.
- 124 Beniamin wygłasza swoją ostatnią mowę skierowaną do Nefitów.
- 100 Alma młodszy oraz synowie Mosjasza rozpoczynają swą pracę.
- 91 Rozpoczęcie panowania sędziów pośród Nefitów.

Wydarzenia z historii Żydów	Wydarzenia z historii Księgi Mormona
	6 Lamanita Samuel prorokuje o narodzinach Chrystusa.
Wydarzenia z historii chrześcijaństwa	Wydarzenia z historii Księgi Mormona
n.e.	n.e.
Narodziny Jezusa Chrystusa.	
30 Początek posługi Chrystusa.	
33 Ukrzyżowanie Chrystusa.	33 Zmartwychwstały Chrystus
	lub 34 ukazuje się w Ameryce.
35 Nawrócenie Pawła.	
45 Paweł udaje się w pierwszą podróż misyjną.	
58 Paweł zostaje posłany do Rzymu.	
61 Koniec historii Dziejów Apostolskich.	
62 Pożar Rzymu; chrześcijanie są prześladowani pod panowaniem Nerona.	
70 Chrześcijanie uchodzą do Pelli; Jerozolima zostaje oblężona i zdobyta.	
95 Chrześcijanie są prześladowani przez Domicjana.	
	385 Naród neficki zostaje zgładzony.
	421 Moroni ukrywa płyty.

HARMONIA EWANGELII

Nauki Zbawiciela zapisane w Ewangeliach Mateusza, Marka, Łukasza i Jana można porównać ze sobą, jak i z objawieniami w dniach ostatnich w przedstawiony poniżej sposób.

Wydarzenie	Ewangelia Mateusza	Ewangelia Marka	Ewangelia Łukasza	Ewangelia Jana	Objawienie w dniach ostatnich
Rodowód Jezusa	1:1–17		3:23–38		
Narodziny Jana Chrzciela			1:5–25, 57–58		
Narodziny Jezusa	2:1–15		2:6–7		I Nefi 11:18–20; II Nefi 17:14; Mos. 3:5–8; Alma 7:10; Hel. 14:5–12; III Nefi 1:4–22
Proroctwa Symeona i Anny			2:25–39		
Wizyta w świątyni (Pascha)			2:41–50		
Początek posługi Jana	3:1, 5–6	1:4	3:1–3		DiP 35:4; 84:27–28
Chrzest Jezusa	3:13–17	1:9–11	3:21–22	1:31–34	I Nefi 10:7–10; II Nefi 31:4–21
Kuszenie Jezusa	4:1–11	1:12–13	4:1–13		
Świadectwo Jana Chrzciela				1:15–36	DiP 93:6–18, 26
Uczta weselna w Kanie (pierwszy cud Jezusa)				2:1–11	
Pierwsze oczyszczenie świątyni				2:14–17	
Wizyta Nikodema				3:1–21	
Samarytanka przy studni				4:1–42	
Jezus odrzucony w Nazarecie			4:16–30		
Rybacy powołani, aby byli rybakami ludzi	4:18–22	1:16–20			

Wydarzenie	Ewangelia Mateusza	Ewangelia Marka	Ewangelia Łukasza	Ewangelia Jana	Objawienie w dniach ostatnich
Cudowne napełnienie sieci rybackich			5:1–11		
Powołanie i ustanowienie Dwunastu	10:1–4	3:13–19	6:12–16		I Nefi 13:24–26, 39–41; DiP 95:4
Kazanie na górze	5–7		6:17–49		III Nefi 12–14
Modlitwa Pańska	6:5–15		11:1–4		III Nefi 13:5–15
Wskrzeszenie syna wdowy			7:11–15		
Jezus namaszczoney przez kobietę			7:36–50		
Przypowieści Jezusa to krótkie historie, w których zwykły przedmiot lub wydarzenie jest przyrównane do pewnej prawdy. Jezus często posługiwał się nimi, by nauczać duchowych prawd.					
Siewca:	13:3–9, 18–23	4:3–9, 14–20	8:4–8, 11–15		
Kąkol:	13:24–30, 36–43				DiP 86:1–7
Ziarno gorczyczne:	13:31–32	4:30–32	13:18–19		
Zakwas:	13:33		13:20–21		
Skarb na polu:	13:44				
Perła wielkiej wartości:	13:45–46				
Sieć rybacka:	13:47–50				
Gospodarz:	13:51–52				
Nieumiłosierny sługa:	18:23–35				
Dobry Pasterz:				10:1–21	III Nefi 15:17–24
Miłosierny Samarytanin:			10:25–37		
Pokora, uczta weselna:			14:7–11		
Wielka wieczerza:			14:12–24		
Zagubiona owca:	zobacz także 18:12–14		15:1–7		
Zagubiony grosz:			15:8–10		
Syn marnotrawny:			15:11–32		

Wydarzenie	Ewangelia Mateusza	Ewangelia Marka	Ewangelia Łukasza	Ewangelia Jana	Objawienie w dniach ostatnich
Nieuczciwy zarządca:			16:1–13		
Łazarz i bogacz:			16:14–15, 19–31		
Niesprawiedliwy sędzia:			18:1–8		
Robotnicy w winnicy:	20:1–16	zobacz także 10:31			
O dziesięciu minach:			19:11–27		
Dwaj synowie:	21:28–32				
Niegodziwi wieśniacy:	21:33–46	12:1–12	20:9–19		
Wesele syna królewskiego:	22:1–14		porównaj: 14:7–24		
Dziesięć panien:	25:1–13		zobacz także 12:35–36		DiP 45:56–59
Talenty:	25:14–30				
Owce, kozły:	25:31–46				
Uciszenie burzy	8:23–27	4:35–41	8:22–25		
Przepędzenie legionu diabłów i wpędzenie je w świnie	8:28–34	5:1–20	8:26–29		
Wskreszenie córki Jaira	9:18–20, 23–26	5:21–24, 35–43	8:41–42, 49–56		
Uzdrowienie kobiety, która miała krwotok	9:20–22	5:25–34	8:43–48		
Zalecenia dla Dwunastu	10:5–42	6:7–13	9:1–6		DiP 18
Nakarmienie pięciu tysięcy	14:16–21	6:33–44	9:11–17	6:5–14	
Jezus chodzi po wodzie	14:22–33	6:45–52		6:15–21	
Kazanie o chlebie żywota				6:22–71	
Świadekstwo Piotra o Chrystusie	16:13–16	8:27–29	9:18–21		
Piotrowi obiecano klucze królestwa	16:19				

Wydarzenie	Ewangelia Mateusza	Ewangelia Marka	Ewangelia Łukasza	Ewangelia Jana	Objawienie w dniach ostatnich
Przemienienie; przekazanie kluczy kapłańskich	17:1–13	9:2–13	9:28–36		DiP 63:20–21; 110:11–13
Siedemdziesiąci zostają wyznaczeni i rozesłani			10:1–12		DiP 107:25, 34, 93–97; 124:138–140
Uzdrowienie niewidomego w sabbat				9	
Wskrzeszenie Łazarza				11:1–53	
Uzdrowienie dziesięciu trędowatych			17:11–19		
Błogosławienie dzieci	19:13–15	10:13–16	18:15–17		
Maria namaszcza stopy Chrystusa	26:6–13	14:3–9		12:2–8	
Triumfalny wjazd	21:6–11	11:7–11	19:35–38	12:12–18	
Wypędzenie przekupniów ze świątyni	21:12–16	11:15–19	19:45–48		
Wdowi grosz		12:41–44	21:1–4		
Zniszczenie Jerozolimy i znaki Drugiego Przyjścia	24	13	21:5–38		DiP 45:16–60; J.S. — Mat. 1
Ostatnia Pascha Jezusa; ustanowienie sakramentu; wytyczne dla Dwunastu; obmycie stóp uczniom	26:14–32	14:10–27	22:1–20	13–17	
Jezus jest winoroślą				15:1–8	
Cierpienie Jezusa w Getsemane	26:36–46	14:32–42	22:40–46	18:1	II Nefi 9:21–22; Mos. 3:5–12; DiP 19:1–24
Zdrada Judasza	26:47–50	14:43–46	22:47–48	18:2–3	
Przesłuchanie przed Kaifaszem	26:57	14:53	22:54, 66–71	18:24, 28	
Przesłuchanie przed Piłatem	27:2, 11–14	15:1–5	23:1–6	18:28–38	
Przesłuchanie przed Herodem			23:7–12		

Wydarzenie	Ewangelia Mateusza	Ewangelia Marka	Ewangelia Łukasza	Ewangelia Jana	Objawienie w dniach ostatnich
Biczowanie Jezusa i szydzenie z Niego	27:27–31	15:15–20		19:1–12	
Ukrzyżowanie	27:35–44	15:24–33	23:32–43	19:18–22	Hel. 14:20–27; III Nefi 8:5–22; 10:9
Zmartwychwstanie	28:2–8	16:5–8	24:4–8		
Jezus ukazuje się uczniom		16:14	24:13–32, 36–51	20:19–23	
Jezus ukazuje się Tomaszowi				20:24–29	
Wniebowstąpienie		16:19–20	24:50–53		

